ЛЮДМИЛА РОЗСОХА

МИРГОРОДСЬКИЙ РОДОВІДНИК

Знадоби до генеалогії Миргородщини XVII – XX ст.

УДК 929.5:908 (477.53)

Р 65 **Розсоха Людмила Олександрівна**
Миргородський родовідник: знадоби до генеалогії Миргородщини XVII – XX ст. / Л.О.Розсоха / Науково-довідкове видання. – Вінниця : ТВОРИ, 2022 – 1040 с.; іл.

ISBN 978-617-552-161-8

У виданні зібрані матеріали до історії сотень родів Миргородщини XVII – XX ст.: козацьких, козацько-старшинських, дворянських, священницьких, інтелігентських, різночинських та ін. Це перша спроба реґіонального родознавства на Полтавщині.
Видання призначене для генеалогів, істориків, краєзнавців, учителів, студентів, дослідників старовини та тих, хто шукає історичні корені власного роду.

УДК 929.5:908 (477.53)

ISBN 978-617-552-161-8 ©Розсоха Л.О.

ПЕРЕДМОВА

Книжка, яку тримає в руках вельмишановний читач, є працею, створеною на основі поєднання трьох типів досліджень – персонологічного, просопографічного й генеалогічного. Саме такий синтез, на нашу думку, дає можливість якнайповніше подати загальний ландшафт життєдіяльності родів, їхні традиції, почасти й професійну тяглість тощо. З іншого боку, в нашій праці присутні також елементи біобібліографічного довідника родів Миргородщини.

Збір матеріалів до видання «Миргородського родовідник» був розпочатий нами ще в середині 70-их років XX ст. На цю роботу надихнуло знайомство авторки, тоді ще початківця музейної справи, з неперевершеною працею В.Л.Модзалевського «Малороссийский родословник». Другим важливим поштовхом до накопичення матеріалу стала робота над науковою темою «Давид Гурамішвілі й грузинське поселення в Україні у XVIII ст.» (авторка в той час працювала науковим співробітником Миргородського літературно-меморіального музею Д.Гурамішвілі). Зібраний великий обсяг матеріалів про близьке й дальше оточення грузинського поета, зокрема, й про українське козацько-старшинське середовище Миргорода, спонукав до подальшого розширення ареалу пошуків. За радянських часів, не плекаючи особливих ілюзій щодо можливостей публікації своїх родовідних надбань, ми однак систематично продовжували збирання знадіб, генеалогічних досьє. Протягом десятиліть укомплектувалися великі іменна й географічна картотеки на понад 110 000 одиниць, які стали вагомим підґрунтям нашої праці.

Назва «Миргородський родовідник» – досить умовна, адже далеко не в усіх родах удавалося відтворити, «реставрувати» повновартісні родовідні лінії й схеми. Тому часто доводилося обмежуватися реєстром осіб із однаковими прізвищами в сподіванні на те, що майбутні дослідники, користуючись нашими матеріалами й доповнивши їх новими, зможуть створити більш стрункі й повні родоводи.

Термін «миргородський рід» передбачає його широке розуміння. Миргородський рід – це все, що в той чи інший спосіб було пов'язане з Миргородщиною. Це тисячі особистостей – знаних і геть забутих, славетних своєю діяльністю й навіть тих, хто проявив себе в негативному плані. Це й вихідці з нашого краю, і ті, хто лише протягом певного часу жив тут. Це і з діда-прадіда миргородці-українці, це й численні представники інших національностей: поляки, росіяни, євреї, грузини, волохи, литвини-білоруси. Все це – наш миргородський рід, наша «родина» в широкому розумінні.

Дослідники історії й культури нерідко дивувалися, чому саме з Миргородщини вийшла така величезна кількість видатних діячів літератури, мистецтва, науки й громадськості. Проте багато з імен загубилися в круговертях страшних кривавих століть. Одним із завдань своєї праці ми ставили собі хоча б згадати про цих людей. Тож подано відомості й про деяких окремих осіб, родоводи яких не з'ясовані.

Прагнення миргородців знати й зберігати історію свого роду спостерігається з давніх часів. У родинних книгах, Бібліях і Євангеліях, у поминальних «грамотках», які тримали за іконами, люди робили нотатки про дати народження й смерті членів сімей. Лише в деяких родинах протягом поколінь велися систематичні й детальні пам'ятні родовідні записи, та й то більшість із них була поглинута безжальним часом. Аматор місцевої старовини Олексій Нестеров розповів нам, що в 90-их роках минулого століття бачив у с. Вовнянці великий старовинний родовідний рушник сім'ї Яшних, на якому було вишите розлоге дерево життя з позначеними на ньому численними іменами членів цього старовинного й славного козацького роду. На жаль, нетямущі сучасні нащадки не зуміли зберегти таку безцінну реліквію.

У кожного з нас, нині сущих на землі, в усіх без винятку, є в однаковій мірі безмежно глибоке стародавнє коріння. Але зовсім не кожен може похвалитися тим, що знає поіменно своїх предків хоча б до XVIII століття, й пишатися тим, що в нього збереглося незмінним предківське прізвище. Тому при створенні праці «Миргородський родовідник» ми звертали особливу увагу на ті давні роди, які дійшли до сьогодні, в яких збереглася тяглість родової антропонімічної традиції. Адже існування таких родів саме по собі нині вже є історичною цінністю.

Працюючи в музеях Миргорода, авторка цих рядків не раз переконувалася в тому, наскільки протягом останніх двох-трьох десятиліть зросло зацікавлення людей своїм походженням. Деякі з них роками працюють над пошуками своїх родових коренів. Достеменно дослідити історію хоча б одного роду є дуже непростою справою. А зробити в повному обсязі історико-генеалогічні дослідження цілого реґіону виявляється у стократ важчим. Тож авторка «Миргородського родовідника», цілком усвідомлюючи неповноту, недосконалість своєї праці, різновагову інформаційну насиченість її частин та неоднаковий ступінь дослідженості родоводів, усе-таки зважується надати цю книжку на суд читача.

Дослідженням українських родоводів у різний час і різною мірою глибини займалися Я. Маркевич, А.Чепа, Г.Полетика і В.Полетика, Г.Милорадович, О.Бодянський, О.Маркович, М.Костомаров, О.Лазаревський, В. Модзалевський, О.Стороженко, В.Лукомський, В.Горленко, М.Грушевський, М.Астряб, І.Павловський та інші. Частина їхніх праць певною мірою стосувалася й Миргородщини.

Подвижницька праця вчених і дослідників у галузі генеалогії була припинена за радянського часу. Всі дослідження, що стосувалися історії дворянства, а надто українського, протягом семи десятиліть панування комуністичної ідеології не лише не схвалювалися, а просто стали небезпечними. Так званий «класовий підхід» підрубав під корінь цілі пласти нашої культури, адже носіями освіти, науки, літератури були, зазвичай, люди з дворянського стану. Еміграція дворянства за кордон протягом перших років після більшовицького жовтневого

перевороту, переслідування інтелігенції, жахливе свавілля в галузі права, сталінські репресії – все це спричинилося до остаточної ліквідації будь-яких намагань дослідників у галузі генеалогії.

Носії знатних, дворянських, священицьких прізвищ із мотивів власної безпеки намагалися приховувати своє походження. Страх за себе, за дітей, за майбутнє засів у душах багатьох людей назавжди. З цієї причини нищилися сімейні документи й родовідні записи, дітей і онуків спонукали не до збереження, а до замовчування й забуття предківських пракоренів. Це на багато десятиліть стало трагедією нашого народу. Пішли в небуття й забуття імена сотень видатних людей із так званих «ворожих класів», котрі, за висловом українського історика О.Оглоблина, «не пили крові свого народу, а навпаки, власну кров, власну працю, власну думку віддавали для його добробуту, його освіти та культури, його національної волі й державної незалежності».

Початок українського національного відродження 2-ї половини 80-их років XX ст. і здобуття Україною незалежності 1991 року дали новий поштовх до поглиблених генеалогічних досліджень. З'явилися вагомі публікації в галузі регіонального краєзнавства та родознавства. Велику цінність становили видані протягом перших десятиліть XXI століття дослідження й археографічні публікації українських істориків В.Томазова, Г.Швидько, А.Пивовара, В.Кривошеї, Д.Вирського і Р.Москаленка, в яких широко представлена Миргородщина в персоналіях козацької доби.

Пропонована нами праця є першою спробою дослідження з родознавства Миргородщини. Ми намагалися систематизувати відомості про роди краю – як про великі, розгалужені, широко знані сьогодні (Капністи, Родзянки, Трощинські тощо), так і про мало відомі нині, але славні й шановані в минулому. Ми свідомо до мінімуму обмежуємо біографічну інформацію про знаних діячів краю (М.Гоголя, В. Боровиковського, П.Мирного, О.Сластьона та ін.), про яких існує чимала література й про яких читач може легко довідатися з інших джерел. Ми ставили своїм завданням збір даних про менш відомих і забутих нині діячів і осіб.

Матеріали «Миргородського родовідника» допоможуть глибше вивчити роль і місце як цілих родів у історії краю, так і значущість конкретних осіб у суспільному розвиткові Миргородщини. Наше генеалогічне дослідження сприятиме поглибленому вивченню соціальних відносин і демографічних процесів у регіоні, допоможе вивчати майнові й правові відносини, дасть можливість простежувати в історичному аспекті міграційні процеси, зокрема, завдяки антропонімічним особливостям прізвищ. Праця підкаже пошуковцям і дослідникам власних родоводів, де саме слід вести розвідки родових витоків, з яким населеним пунктом пов'язувати можливі корені своєї сім'ї. Для поглиблених генеалогічних пошуків радимо звертатися також до нашої книжки «Села і хутори Миргородщини XVII – XX століть» (Миргород, 2008), матеріали якої тематично споріднені з «Миргородським родовідником».

Хронологічні рамки нашого дослідження, здебільшого, визначаються XVII – першою половиною XX ст. Ми вважали за доцільне не брати до уваги часовий проміжок від закінчення Другої світової війни до сьогодення, залишивши цей період майбутнім дослідникам, оскільки для них цілком доступні добре збережені архіви, ще живуть свідки подій 2-ї половини XX ст. Лише в деяких випадках, якщо того потребувала специфіка матеріалу, ми виходили за межі середини XX ст.

Датування. Дати в «Миргородському родовіднику» подано за старим стилем літочислення (за юліанським календарем), крім випадків, коли це застережено окремо, або коли це стосується осіб, народжених після 25 лютого 1918 року (тобто, після запровадження в Україні григоріанського календаря). Варто враховувати різницю між цими календарями: вона становить у XVI і XVII ст. – 10 діб, у XVIII ст. – 11 діб, у XIX ст. – 12 діб, у XX ст. – 13 діб.

Дати в дужках після прізвища та імені означають роки народження і смерті, або один із них; тут таки вказано й місце народження або смерті, якщо це відомо. Знак питання вказує на те, що дата не відома; цим самим знаком помічаємо невпевненість у імені особи чи сумнів у прочитанні нечіткого рукописного тексту.

Дати після зазначення посади не завжди означають крайні роки перебування особи на цій посаді, це, щонайчастіше, – роки, встановлені за доступними нам джерелами, а отже, можливе зміщення їх у напрямку до розширення. Наприклад, фраза «титулярний радник (1815 – 1825)» може означати, що за цих років особа мала чин титулярного радника, але не виключено, що вона перебувала в цьому чині й раніше або пізніше.

Територіальні межі дослідження не є статичними, їх досить умовно можна визначити в залежності від часу: в XVII й XVIII ст. – це територія Миргородського полку, досить велика за фізичними обширами (деякі сотні сягали навіть Правобережжя України); у XIX ст. – це територія Миргородського повіту, у XX ст. – Миргородського району. Тому, відповідно, рівень опрацьованості генеалогії родів різний. Наприклад, історія родів із південних сотень Миргородського полку (Власівської, Городиської та ін.) не сягає далі початку – середини XIX ст. З іншого боку, нам доводилося іноді «захоплювати» територію сусідніх полків (Гадяцького, Лубенського) через те, що деякі населені пункти нинішнього Миргородського району в минулому належали до інших адміністративно-територіальних утворень, як от село (містечко) Комишня, котре в XVIII ст. входило до Гадяцького полку. Тож, удаючись до терміну Миргородщина, ми мали на увазі неоднозначне й досить широке визначення. Слід зважати й на те, що терміном Миргородський район позначені землі, які існували в його складі до адміністративно-територіальної реформи 2020 року, внаслідок якої межі району значно розширилися.

У розписах великих родів, наприклад, Чарнишів, із міркувань доцільності іноді доводилося виходити за межі тодішніх адміністративних одиниць, щоб показати ширші родові зв'язки, з'ясувати коло спілкування, уточнити ареал поширення прізвища.

Якщо в тексті «Миргородського родовідника» назва населеного пункту подається без вказівки на полк чи повіт, це значить, що він входив, у відповідності з часом, до Миргородського полку чи Миргородського повіту.

Топоніміка. Назви населених пунктів, адміністративно-територіальних одиниць, церков подаємо так, як вони вказані в першоджерелі. Тому трапляються неоднакові написання назв, що існували за різних часів: Мелюшки й Милюшки; Грем'яча, Грим'яче і Грим'ячка тощо. Це саме стосується й типів населених пунктів, які протягом віків могли визначатися по-різному: містечко чи село, хутір чи село, слобода чи виселок тощо.

ВИКОРИСТАННЯ ДЖЕРЕЛ

В роботі використана сукупність засобів одержання інформації – це писемні, усні й матеріальні джерела, а також інформаційні технології.

ЛІТЕРАТУРА

Важливим джерелом інформації про соціум Миргородського краю XVII ст. стали реєстри Війська Запорізького 1649 р., видані О.Бодянським (М., 1875) та академічне видання транслітерованого тексту (К., 1995). Порівняльний аналіз різночитань у цих публікаціях, спроектований на наше бачення, яке ґрунтується на багаторічному вивченні миргородських прізвищ у архівних і місцевих джерелах, уможливив уточнення деяких спірних антропонімічних позицій у ідентифікації осіб.

До нашої праці залучені цінні публікації козацьких реєстрів, здійснені протягом двох останніх десятиліть: це книжка Г.Швидько «Компут і ревізія Миргородського полку 1723 р.» (Дн., 2004) та її публікація «Миргородський полк за переписом 1738 року» в «Січеславському альманасі» (2006, 2008, 2010); «Присяги Миргородського полку» 1732 та 1718 років у опрацюванні Д.Вирського й Р. Москаленка (К., 2011, 2012). Авторка «Миргородського родовідника» з величезною вдячністю використала безпрецедентні за значимістю праці українського історика В.Кривошеї (список праць див. у додатках), присвячені персонології української козацької старшини, в т.ч. Миргородського полку. Разом із цим варто зазначити, що до багатьох персоналій нами були зроблені суттєві уточнення й доповнення. Важливий матеріал про південні сотні Миргородського полку надали археографічні публікації в праці А.Пивовара «Поселення Задніпрських місць до утворення Нової Сербії в документах середини XVIII століття» (К., 2003).

Доцільними в роботі стали публікації описів справ та корпусу документів «Архів Коша Нової Запорозької Січі» (1994, 1998). Багатий матеріал до персоналій Миргородщини одержано завдяки дослідженням та публікаціям українських і російських істориків та генеалогів XIX – початку XX ст. В.Модзалевського, В.Лазаревського, В.Барвінського, М.Астряба, І.Павловського, М.Плохинського, Г.Лукомського, П.Левицького, О.Левицького, О.Бобринського, В.Шенрока, Д.Яворницького, В.Чаговця, В.Горленка, П.Мазанова та ін. Уточнювався й доповнювався матеріал також за працями О.Мезька-Оглоблина, І.Крип'якевича й сучасних українських істориків і дослідників Т.Чухліба, В.Заруби, Ю.Мицика, О.Репана, В.Панашенко, О.Васильєвої та ін.

Використано матеріали публікацій у періодичних виданнях XIX – поч. XX ст. «Киевская Старина», «Русская Старина», «Полтавские губернские ведомости», «Труды Полтавской ученой архивной комиссии». Інформацію про діячів церкви було почерпнуто з «Клірових книжок» Полтавської єпархії, з часопису «Полтавские епархиальные ведомости», з праці В.Пархоменка «Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии» (1908) та ін.

Потрібні факти надали видані за радянського часу збірники документів і матеріалів про селянські рухи в Україні, «Гайдамацький рух на Україні в XVIII ст.» (1970) тощо. Деталізувати окремі біографічні факти поселених на Миргородщині в середині XVIII ст. грузинів допомогли праці грузинських учених Е.Такайшвілі, А.Цагарелі, С.Кубанейшвілі, Г.Пайчадзе, О.Барамідзе, С.Цаїшвілі, О.Баканідзе, Н.Тарсаїдзе, М.Горгідзе, В.Мачарадзе, Н.Махатадзе, Ц.Каландадзе, А.Абрамішвілі, Б.Андронікашвілі, І.Антелава.

Особливо багатий фактаж дало опрацювання «Місяцесловів» XVIII ст. та «Адрес-календарів» і «Пам'ятних книжок» XIX – поч. XX ст. та інша довідкова література. Важливим джерелом стали «Росписи чиновных особ» XVIII ст., списки дворян, опубліковані в різних виданнях кінця XIX – поч. XX ст. Глибше висвітлити козацько-старшинське та дворянське середовище XVIII – XIX ст., «гоголівське» оточення Миргородщини надала можливість мемуарна література (спогади С.В.Капніст-Скалон, О.В.Головні, С.М.Данилевської), опубліковані щоденники П.Д.Апостола, родини Бикових, приватне листування Д.Трощинського, І.Мартоса, В.Ломиковського, М.Гоголя та ін.

Великий обсяг інформації було одержано завдяки безцінним земським виданням: звітам Миргородської повітової земської управи за 1867 – 1914 рр., ухвалам Миргородського повітового земського зібрання того самого часу, звітам Миргородської міської управи перших десятиліть XX ст., збірникам із господарчої статистики, звітам земських лікарів, агрономічних служб, благодійних товариств тощо. Важливими були укладені Миргородською повітовою земською управою 1913 року детальні «Списки осіб, які мають право участі в виборчих зібраннях і з'їздах». Деякі позиції до персоналій удалося уточнити за книжками й публікаціями місцевих краєзнавців кінця XIX – 1-ї пол. XX ст.: Т.Устименка (с. Зуївці), М.Білогриць-Котляревського (с. Комишня), М.Григоревського (с. В.Сорочинці), І.Зубковського та В.Омельченка (м. Миргород), Г.Хміля (с. Хомутець).

Миргородщина початку XX ст. та доби Української революції 1917 – 1921 рр., а також періоду протистояння тоталітаризмові 1920-х – 1930-их рр. якнайглибше досліджена в численних працях В.Ревегука (див. додатки). Залучені нами матеріали персоналій із цих праць промовисто засвідчили, що миргородці XX ст. стали продовжувачами волелюбних козацьких традицій їхніх предків, родових попередників. Про незгасні прагнення миргородців до волі свідчать також матеріали, використані з видань серії «Реабілітовані історією. Полтавська область» (2004, 2005, 2006) та частково «Книга пам'яті».

Дані про миргородців на еміграції після Другої світової війни було знайдено завдяки особистому спілкуванню й листуванню авторки та в «діаспорних» виданнях, зокрема, в збірнику матеріалів і документів «Українська Революційно-демократична партія» (упорядник О.Коновал, виходець із Миргородщини; Чикаго – Київ, 1997). Корисною була інформація з видання С.Козака «Історія української діаспори на сторінках часопису «Українські вісті» (К., 2017).

Близькими до генеалогічної тематики є книги авторів початку XXI ст., присвячені деяким окремим родам, пов'язаним із Миргородщиною: «Михайло Верхацький – 100» (упорядник М.Лабінський. – К., 2004), «Це все – ми» В.Єфимова (Дн., 2004), «Не віддаймо забуттю старовинний рід» Г.Орбеліані-Булатникової (Дн., 2006). У випадку сумнівів щодо датування деяких подій і дат життя ми покладалися на авторитетні праці дослідника П.Ротача й мистецтвознавця В.Ханка, зокрема, його «Миргородський мистецький словник» (Полтава, 2005).

Враховані дані біографічного характеру, розпорошені в періодиці. Опрацьовані доступні числа регіональних та місцевих періодичних видань минулого, зокрема, миргородських газет перших десятиліть XX ст. «Листок социал-демократа», «Голос труда», «Миргородське життя», «Вістник Миргородської повітової Ради робітничих, селянських та вояцьких депутатів», часописи радянського часу «Червона трибуна», «Прапор перемоги», українські періодичні видання часів нацистської окупації «Відродження» й «Миргородські вісті» та газети років незалежної України «Майдан», «Гоголівський край», «Миргород – гоголівський край», «Миргород», «Миргород – наш дім». Допомагали в роботі енциклопедичні та довідкові видання: «Історія міст і сіл Української РСР. Полтавська область» (1967), «Полтавщина» (1992), «Києво-Могилянська академія в іменах XVII – XVIII ст.» (2001) та ін.

АРХІВИ

Центральний державний історичний архів України в м. Києві.

На предмет персоналій опрацьовані десятки справ із названих нижче фондів архіву:

Ф. 51 (Генеральна військова канцелярія).

Ф. 52 (Генеральна скарбова канцелярія).

Ф. 54 (Друга Малоросійська колегія). Тут особливо цінними були послужні списки миргородських старшин XVIII ст.

Ф. 55 (Канцелярія міністерського правління).

Ф. 56 (Генеральний військовий суд).

Ф. 57 (Рум'янцевський Генеральний опис Малоросії).

Ф. 64 (Сотенні канцелярії Лівобережної України XVIII ст.). Тут є матеріали про сотні Миргородського полку.

Ф. 102 (Миргородська полкова канцелярія).

Ф. 104 (Земський суд Миргородського повіту).

Ф. 105 (Миргородський гродський суд).

Ф. 127 (Київська духовна консисторія). В цьому великому за обсягом фонді збереглося багато метричних книг із церков Миргородщини.

Ф. 323 (Помічник начальника Полтавського губернського жандармського управління в Полтавському, Миргородському та Гадяцькому повітах, м. Полтава). Використано дані про власників промислових підприємств, купців.

Ф. 736 (Канцелярія київського, чернігівського і новгород-сіверського генерал-губернатора, м. Київ). Опрацьовано формулярні списки старшин Миргородського полку 1783 р.

Ф. 952 (Миргородський городовий магістрат).

Ф. 990 (Переяславсько-Бориспільська духовна консисторія). Найцікавішими знахідками були матеріали про Сорочинський Святомихайлівський монастир.

Ф. 1632 (Комісія описних малоросійських маєтностей).

Ф. 1843 (Миргородський повітовий суд). Багато матеріалів по персоналіях.

Інститут рукопису Національної бібліотеки України ім. В.І.Вернадського НАН України.

Важливим і плідним було опрацювання документів трьох фондів Інституту рукопису, в яких зосереджені матеріали родини Гоголів-Яновських: це ф. 324 («Гоголіана»), ф. II («Гоголь-Яновський. Архів Головні») та ф. III («Листування»). З них почерпнуто багато цінних фактів про козацько-старшинське оточення родини, її сусідів, друзів, близьких. Здебільшого, це документи діда й батька письменника Миколи Гоголя – П.Д. і В.П.Гоголів-Яновських: купчі, прошення, «ревізькі сказки», вірчі листи, формулярні списки, чолобитні, документи про службу, листування з сучасниками та офіційними установами.

Ще один фонд IP – «Збірка Лазаревського» – містить у собі документи, зокрема, про Миргородщину та її діячів XVIII – XIX ст., ревізьку книгу Миргородського полку 1737 р., універсали й укази про надання маєтностей, купчі записи Миргородської сотні, листування, фамільні акти родин Ломиковських, Чарнишів та ін. У ф. I увагу привернули реєстри житлових дворів козацької старшини 1737 р., «Перечневой табель Миргородского полка» 1753 р., листування паній із миргородської еліти С.Капністової, С.Віткевичевої.

Вважаємо нашою вдалою знахідкою виявлення у ф. 278 (фонд С.Таранушенка) опису старожитностей зі склепу родини Апостолів у Преображенській церкві с. В.Сорочинців, добутих 1922 року; завдяки цьому документові вдалося знайти нові біографічні факти про членів Апостолівського клану, зокрема, про невістку гетьмана Д.Апостола Ганну Херасківну.

У фондах VIII, X, 168, 196 було виявлено матеріали про миргородських діячів І пол. XX ст. О.Ксьонзенка, В.Самійленка, М.Обідного, В.Товстоноса та їх листування. У ф. 290 знайдено вагомий фактаж до біографій економістів-кооператорів О.Моргуна й М.Токаревського.

Державний архів Полтавської області.

Документи про останній період існування Миргородського полку та реформування його сотень після 1782 р. в російські військові частини збереглися в ф. 1050 (Миргородський городничий); є іменні списки козаків. Матеріали про миргородських поміщиків початку – І-ї пол. XIX ст. Трохимовських, Гудовичів, Ломиковських та про дворян із числа грузинських поселенців знайдено в ф. 222 («Лубенський музей К.Скаржинської»).

Біографічні відомості про служителів церкви досить повно вдалося розшукати в фондах ДАПО: ф. 706 (Полтавська духовна консисторія), ф. 968 (Благочинний Миргородського повіту), ф. 1018 (Миргородське духовне правління), ф. 1064 (Духовне правління Миргородської протопопії). Особливо цінним виявився досить великий фонд 1011(Православні церкви Полтавської губернії), де збереглися документи XVIII – XIX ст.: метричні книги церков, сповідальні розписи, книги т. з. «брачных обысков» (шлюбних свідчень), завдяки яким виявлено й доповнено численні персоналії.

З'ясувати родинний та майновий стан миргородського дворянства допомогли фонди: 370 (Полтавська межова палата), де сконцентровані матеріали про землевласників м. Миргорода й сіл повіту; ф. 379 (Полтавське дворянське депутатське зібрання), де є списки дворян, внесених до Дворянської родословної книги Полтавської губернії; ф. 858 (Миргородське комісарство) з відомостями про поміщицькі володіння. Корпус чиновництва краю персоніфіковано завдяки документам у численних фондах ДАПО: ф. 83 (Канцелярія полтавського цивільного губернатора), ф. 610 (Миргородська повітова земська управа), ф. 1016 (Миргородське окружне правління державного майна) та ін.

Численні документи про судові позови, розгляд скарг, суперечок, конфліктних справ із приводу поділу й купівлі майна було знайдено у ф. 1034 (Миргородський повітовий суд), ф. 1050 (Миргородський городничий), ф. 1059 (Сорочинське волосне правління) тощо. У колекції документів миргородського лікаря І.Зубковського (ф. 9083), засновника Миргородського курорту, збереглося чимало матеріалів про діячів народницького руху, про місцеву інтелігенцію, дворян та інших жителів міста кінця XIX – початку XX ст. Деяку інформацію про миргородських юристів, нотаріусів того самого часу знайдено в ДАПО за описами фондів, знищених під час нацистської окупації Полтавщини.

Архіви інших держав

Опрацьовано деякі фонди Інституту рукописів ім. К.Кекелідзе (нині – Національний центр рукописів Грузії, м. Тбілісі). У них, здебільшого, було знайдено матеріали про роди грузинських літераторів, поселених в Україні. Детально про це – в нашій книжці «Грузини в Україні. Шляхами Давида Гурамішвілі» (2005).

Використано окремі справи із фондів Російського державного історичного архіву (ф. 1291, ф. 1343 та ін.) та Російського державного архіву давніх актів (ф. 1354). Копії з цих справ були надані пошуковцями власних родоводів С.Чигалевським, О.Короленком та іншими.

Приватні архіви та зібрання документів

Це власний архів матеріалів авторки й десятки досліджених родинних архівів жителів Миргородщини: генеалогічні розписи й дерева, особисті й майнові документи, рукописи, епістолярії (листи, поштівки), щоденникові записи, спогади, надписи на книжках і світлинах тощо. Авторка глибоко вдячна всім, хто надав можливість ознайомитися з сімейними реліквіями та надбаннями. Щонайціннішими в інформаційному плані були архіви миргородських родин Бакалів, Балтіних, Березовців, Власенків, Гайдарів, Гиренків, Гришків, Ігнатенків, Козакових, Корицьких, Ксьонзів, Ксьонзенків, Курячих-Овчаренків, Левченків, Лисенків, Литок, Мамчичів, Омельченків, Пасішниченків, Плескачів, Проньок, Сітків, Склярів, Самойловичів, Яшних та багатьох інших. Протягом багатьох років листування нам удалося залучити до роботи фамільні зібрання родин, які нині живуть поза межами Миргородщини та за кордоном: Бровків, Короленків, Малинок, Пищимук, Почапських, Сакалів-Лонг, Стасевських, Стащенків, Тереховських та багатьох інших. Взято до уваги деякі усні родинні перекази й легенди.

З удячністю скористалася кваліфікованими доповненнями, які надані вченими, дослідниками, краєзнавцями В.Ханком, А.Шевченком, Б.Тристановим, В.Захаровим, О.Шолухою, О.Короленком, Є.Кириченком та іншими.

Авторка висловлює щирий жаль, що через обмежене фінансування цього видання немає можливості подати всі ті рідкісні ілюстрації, які зібрані нею протягом кількох десятиліть.

ФОНДИ МУЗЕЇВ

Великий обсяг фактичного матеріалу було отримано при детальному опрацюванні основного й допоміжного фондів, бібліотеки та наукового архіву **Миргородського краєзнавчого музею**.

Ще в час заснування музею (1920 р.) до нього надійшов унікальний документальний комплекс – родинний архів знатної поміщицької родини Фролових-Багреєвих із с. Савинців Миргородського повіту. В ньому було зібрано рідкісні документи XVIII – XIX ст. як цієї сім'ї, так і її родичів Скоропадських, Кочубеїв, Полуботків, Прозоровських, Іваненків, сусідів з Миргородщини дідичів Чарнишів та ін. Не менш унікальною є також велика бібліотека Фролових-Багреєвих, укомплектована протягом XVIII – поч. XIX ст. Провенієнції й маргіналії на примірниках цієї книгозбірні дозволили з'ясувати багато фактів культурного життєдіяння відомих козацько-старшинських і дворянських

родин краю, було виявлено докази існування в садибі Фролових-Багреєвих кріпацького театру, уточнено імена підневільних акторів, виконавців ролей.

Чималий обсяг інформації про жителів с. Петрівців і довколишніх сіл і хуторів удалося почерпнути з рукопису «Сповідальні розписи Преображенської церкви села Петрівців з 1758 року по 1805 рік»; ця книга була врятована завідувачем Миргородського краєзнавчого музею В.Омельченком у час нищення радянською владою церков Миргородського району й 1936 року передана до музею. Тоді ж таки до музею надійшли два рукописні конволюти «Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви села Малых Сорочинец» за 1736 – 1746 та 1756 – 1761 рр., які містили важливий для нашої роботи фактаж про діячів церков Миргородщини й Сорочинського монастиря.

Деякі матеріали біографічного характеру було знайдено в бібліотечному фонді Миргородського краєзнавчого музею в «Справах Миргородського повітового училища» за 1830 – 1843 рр. Вагомий матеріал для вивчення жіноцтва Миргородщини (викладачок і учениця) початку XX ст. дали протоколи засідань педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської та надписи на численних групових світлинах цього навчального закладу й Миргородської чоловічої гімназії.

Цінним джерелом інформації стали спогади миргородців, які зберігаються в основному фонді та науковому архіві МКМ. Важливим доповненням дослідницької роботи були матеріали тематичних тек і дані допоміжного науково-довідкового апарату: актів приймання експонатів, інвентарних карток, іменних картотек, давніх (списаних) інвентарних книг. Використано епіграфічні матеріали, зокрема, надписи на музейних експонатах, на надгробках тощо.

Протягом кількох десятиліть було опрацьовано **фонди й наукові архіви інших музеїв:** Полтавського краєзнавчого музею ім. Василя Кричевського, Полтавського літературно-меморіального музею Панаса Мирного, Миргородського літературно-меморіального музею Давида Гурамішвілі, Державного літературного музею ім. Г.Леонідзе (м. Тбілісі), Державного музею історії Грузії (нині – Національний музей Грузії ім. С.Джанашія, м. Тбілісі), Національного музею-заповідника М.В.Гоголя, Великосорочинського літературно-меморіального музею М.В.Гоголя, громадських і відомчих музеїв м. Миргорода й району (Великосорочинського, Великообухівського, Дібрівського, Петрівцівського, Попівського, Слобідського, Хомутецького, Ярмаківського та інших, музею історії курорту «Миргород», музею історії пошти тощо).

Допомогу в нашій роботі надавали поточні архіви різних установ, як от бюро технічної інвентаризації, будинкові книги, запити до відділів державної реєстрації актів цивільного стану.

СПЕЦИФІКА ПОДАННЯ МАТЕРІАЛУ

У праці «Миргородський родовідник» поєднано елементи генеалогічного розпису з довідково-біографічним матеріалом. З огляду на те, що не завжди вдавалося вибудувати чітку послідовність родовідних зв'язків, ми вважали за доцільне відмовитися від усталеної в генеалогічній практиці нумерації поколінь. Особи з однаковим прізвищем не завжди є представниками одного роду.

Варіанти одного прізвища (Бабенко – Бабенченко, Балюк – Балюченко), зазвичай, подано в одному розділі, але при потребі вони розділяються на окремі з відповідним застереженням.

Заголовки розділів (довідкових статей) починаються з вокабул (прізвищ родів) і викладаються алфавітним чином. В кожному розділі матеріал подано в хронологічному порядку. Прізвища, які починаються з літер Г і Ґ, подано в спільному розділі з тієї причини, що в оригіналах документів трапляються написання в двох варіантах, як от Горговський і Ґорґовський. Можливі різночитання прізвищ із літерами «и» та «і» (наприклад, Дивинський і Дівинський).

У разі необхідності порівняння схожих чи споріднених прізвищ, які розміщені не поряд, ми робимо примітки й відсилання «див.» і «пор.».

Використані джерела вказані, здебільшого, до великих генеалогічних розділів, причому нами подаються, переважно, найважливіші джерела, адже всі вказати практично неможливо. Наприклад, при дослідженні й ідентифікації тільки однієї персоналії Семен Степанович Короленко використано дані 11 архівних і літературних джерел.

Посилання на літературу подається двома способами, а саме: 1. Назви видань, на які покликаємося часто, подані в кінці кожного розділу в скороченій формі (список скорочень є в додатках до праці «Миргородський родовідник»). 2. Рідко використовувана література подається в розділі повністю.

Російськомовні назви деяких посад XIX ст. (письмоводитель, предводитель, попечитель, засідатель тощо), а також тогочасні назви установ (училище, попечительство, присутствіє і т.п.) у деяких випадках, при потребі, залишаємо без перекладу з метою збереження точного змісту понять й відтворення колориту епохи.

Особливості ономастики й антропонімії.

Ідентифікація осіб і генеалогічний аналіз велися з використанням різних джерел, причому нами проявлялося критичне ставлення до археографічних публікацій (реєстрів, компутів, описів) та інших джерел, у яких малися сумніви щодо адекватності відтворення оригіналу: не бралися до уваги явні лексичні анахронізми, не характерні для Миргородщини або спотворені прізвища та антропонімічні конструкції, що суперечать нормам найменування людей в українській мові.

За доби пізнього середньовіччя, в XVII – на початку XVIII ст. українські прізвища ще не набули ознак сталості,

тому нерідко доводилося натрапляти на ономастичні конструкції, в яких відсутня чітка різниця між прізвищем, ім'ям по батькові й прізвиськом. Виникали певні труднощі з ідентифікацією осіб. Так, наприклад, одна й та сама особа могла фігурувати під онімами Василів син, Василенко, Василевич, Василієвич, Василієв, Василіїв тощо. Траплялися незвичні, як на сьогодні, дволексемні й трилексемні антропонімічні формули: «Івашина Макаренко», «Сандул Маневич», «Василь Гаврило», «миргородський полковий хорунжий Мойсеєнко Іван Микитенко». З точки зору людини XXI століття непросто ідентифікувати імена, по батькові та прізвища осіб минулих віків: «Федір Власенко Ростовський», «Антущенко Карпенко», «Кузецький Грищенко», «Іван Ященко Мельниченко», «Сотниченко Ігнатенко», «Кобець, він же і Маренич», «Роман Якович Гладченко, он же и Самойленко», «Антон Кирпос, он же и Налойченко» тощо. Траплялися складності в випадку ідентифікації осіб із патримоніальними прізвищами Маркевич, Стефанович і подібними.

За формою прізвища можна визначити сімейний стан особи: наприклад, Гук – це прізвище одруженого чоловіка, його ж неодружений син писався Гученком, однак після вступу до шлюбу він теж ставав Гуком. З огляду на це до одного родового розділу нами могло бути введено споріднені «кількаступеневі» прізвища, як от Бут, Бутенко, Бутенченко (батько, син і онук). Від власного імені батька Панаса (Панаска) його діти називалися Панасчатами, а онуки Панасчатенками, звідки й пішло миргородське прізвище Панащатенко.

Досить часто прізвище однієї й тієї самої особи значно трансформувалося (Бужин – Бужинський), іноді змінювалося до важко впізнаваного. Так потіцький сотник Миргородського полку Юрій Розсоха в різних джерелах згадувався як Россоха, Росоха, Соха, Сохатий, навіть Сохатов і Сахатов. Військовий товариш із Миргорода Трохим Михайлович Ходосовський (із роду козаків Ходосів) у деяких документах фігурував як Трохим Михайлов. Сотник Багацької сотні Йосип Андрійович Москаленко постає в антропонімічних модифікаціях патримоніального типу: Йосип Андрійович Стефанович, Йосип Степанович, Йосиф Андреєв. Схожим чином Сахно-Устимовичі записані й як Сахненки, і як Устимовичі, й як Устименки; Хижняки – як Хижняченки, Хижняківські, Хижняковські. Жителі Миргорода Ігнатьєви згадуються ще й як Ігнатовичі, тоді як їхнє справжнє грузинське прізвище – Егнаташвілі. Подібних прикладів безліч: Богай – Бугай – Богаєнко – Богаєвський; Кремениченко – Крем'янський – Кременецький; Лоба – Лобенко – Лобецький; Лукаш – Лукашів – Лукашенко – Лукашов – Лукашевич; Яценко – Яковлев – Якубинський та ін.

Дуже часто прізвища українських священиків писалися в російській патронімічній формі. Так священик с. Петрівців Остап Чикас мав сина, теж священика, котрий іменувався Яковом Євстафієвим; згодом прізвище усталилося як Чикасівські.

Тому користувачам, які досліджуватимуть власні родоводи, радимо брати до уваги наші примітки та відсилання до етимологічно близьких прізвищ.

Загалом, регіональна антропонімія дає можливість простежити тяглість існування давніх миргородських прізвищ до нинішнього часу.

Фемінітиви. Це особливість української антропонімії, що стосується найменувань осіб жіночої статі. Прізвища жінок із флексіями -ова, -ева, -єва є не російськими прізвищами, а виявом морфологічної специфіки староукраїнської мови: Борисенкова – значить дружина Борисенка, Іваненкова – дружина Іваненка. Дружина гетьмана Данила Апостола підписувалася на документах так: «Уляна Данилова Апостолова Гетьманова» або «Гетьманова Уляна Данилова Апостолова». Не є рідкістю підписи типу «сотникова Павелкова» (що значить – дружина сотника Павелка) або «хорунжая Марченкова» (дружина хорунжого Марченка).

У середовищі простолюду (рядових козаків, міщан, посполитих) на стан заміжньої жінки вказувала флексія -иха в прізвищі: Загорульчиха – дружина Загорулька. Для прізвища незаміжньої дівчини була характерною форма з флексією -івна: Заводовськівна – донька Заводовського, Павлюківна – донька Павлюка. Досить часто в документах натрапляємо на маскулінну (чоловічу) форму найменування жінок, без власного жіночого імені: «Степаниха Довгалиха», себто дружина Степана Довгаля.

Якщо повне ім'я й по батькові особи не відомі, вказуємо її ініціали. У випадку, якщо відомості взято з російськомовного джерела й з'ясувати, розкрити ініціали немає можливості, подаємо їх у прямих дужках, наприклад: [Е.А.] Зубенко. Особа невідомого на ймення при потребі позначається літерою N.

МИРГОРОДСЬКИЙ РОДОВІДНИК

А

Авалішвілі.

Авалішвілі (Авалова) Тетяна (Тінатін) Василівна (бл. 1726 – не раніше 3.07. 1794) – княгиня, в шлюбі Гурамова (Гурамішвілі). Народилась у Грузії в родині князя Авалішвілі. Ймовірно, жила в Москві в складі грузинської колонії. Дружина Давида Гурамішвілі (див.), грузинського поета, князя, поручика. Жила в Миргороді в другій половині XVIII ст. Дітей не мала. Була хрещеною матір'ю дітей миргородських жителів: Романа – сина капітана Івана Грекова, Марії – доньки миргородського землеміра Кирила Івановича Пузини. В січні 1794 р. відпустила на волю своїх кріпаків – миргородську родину Бабенків. З липня 1794 р. продала свій миргородський маєток (двір, 160 душ селян обох статей) секунд-майору Антону Павловичу Богмевському. Освічена, на документах підписувалася грузинською мовою. Похована в Миргороді, вірогідно, на цвинтарі біля Всіхсвятської церкви, поруч із могилою Давида Гурамішвілі.

Літ.: Чиковани С., Нетрошвили Г. Супруга поэта (Один вопрос из биографии Давида Гурамишвили) // Литература да хеловнеба (груз. мовою). – 1946. – 26 апреля. – № 18; Косарик Д.М. Братні зорі. – К., 1948. – С. 135; Історія грузинської літератури. В 6 томах (груз. мовою). – Т.2. – Тбілісі: Сабчота Сакартвело. – 1966. – С.569; Розсоха Л. Загадкова сторінка біографії поета // П.п. – 1984. – 7 грудня; Її ж. Грузини в Україні. – С. 269 – 276.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 24, 40 зв. – 42 зв.; Ф.990. – Оп.1. – Спр. 1745. – Арк. 12, 16 зв.

Авраамiїв (Авраамієв) Василь – 1758 р. священик Преображенської церкви села Петрівців.

Авраменки (Овраменки).

Авраменко – козак Миргородського полку (1649).

Авраменко Силуїн (Селуїн) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Авраменко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Авраменко Пилип – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Авраменко Яцько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1649).

Авраменко Дмитро – омельницький сотник Миргородського полку (1682).

Авраменко Трохим – наказний омельницький сотник Миргородського полку (1718, 1719). В 1716 – 1718 рр. був на чолі Омельницької сотні в поході під Царицин для будівництва каналу.

Андрій – козак Хомутецького куреня (1718).

Авраменко Корній із братом Гаврилом – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723).

Овраменко Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). Він же Авраменко Іван, «можній середній» козак Яреськівської сотні (1723). Авраменко Іван – сотенний хорунжий Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Авраменко Терешко – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Авраменко Клим Трохимович – значковий товариш Миргородського полку (20-і рр. XVIII ст.).

Авраменко Яків – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Авраменко Ярема – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Авраменко Михайло (1708 – після 1758) – козак Омельницької сотні М.п. (1732). Згодом значковий товариш, зять кременчуцького сотника Федора Гаврилова.

Авраменко Григорій Трохимович – козак Омельницької сотні Миргородського полку, значковий товариш (1735 – 1752), мав підданих на теренах сотні.

Авраменко Ярема, житель м-ка Омельника – значковий товариш Миргородського полку (1737 – 1738).

Авраменко Михайло – кременчуцький городовий отаман Миргородського полку (1748), значковий товариш.

Авраменко Йосип Кирикович – житель м-ка Манжеліївки Омельницької сотні Миргородського полку, значковий товариш (1741 – 1750).

Авраменко Клим – значковий товариш (1757 – 1768) Омельницької сотні, власник хутора.

Авраменко Кузьма – значковий товариш Миргородського полку, 1764 р. володів хутором на р. Омельничку.

Аврамов Іван Миколайович (бл.1881 – ?) – священик Іллінської церкви м-ка Комишні (1911–1912). Освіта – духовна семінарія.

Авцон М. – кравець чоловічого одягу в Миргороді, 1913 р.

Аграновичі – євреї, жителі Миргорода: Бейла, Малка і Софія – розстріляні німцями в Миргороді 28.10.1941 р. Поховані в братській могилі.

Адаменки.

Адаменко Дацько – сотенний хорунжий Багацької сотні Миргородського полку (1711).

Адаменко Василь – житель с. Черевків Миргородської сотні, посполитий (1718).

Адаменко Леонтій – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.; заможний козак цього села (1723). Мав брата Григорія.

Адаменко Андрій – посполитий у с. Черевках (1723).

Адамовичі.

Адамовичі – миргородський дворянський рід, поміщики в с. Петрівцях. Походили, ймовірно, від польської шляхти.

Адамович Леонтій – лубенський городовий отаман (1685).

Адамович Михайло Осипович – капітан, помер раніше 1861 року. Від першої дружини йому залишився х. Михайлівський у Хорольському повіті. Друга його дружина Олександра Адамович – донька Прокопа Павелка, дідича с. Петрівців. 1861 року – поміщиця Миргородського повіту, вдова. В 1842 – 1845 рр. Олександра Адамович та її сестра Мотрона Прокопівна Борчевська вели позов із капітаном Гнатом Васецьким щодо виділення йому частини їхньої спадщини. В 1861 – 1868 рр. Олександра мала 150 десятин землі біля с. Петрівців. Діти Михайла Осиповича: Микола, Михайло, Дмитро, Віктор, Олександра, Володимир. Указ Герольдії про затвердження роду Адамовичів у дворянстві виданий 1845 р.

Адамович Дмитро Михайлович – засідатель Миргородського повітового суду (1861 – 1865); член Миргородсько-Лохвицької межової комісії (1873). Член Миргородської повітової земської управи (1883); у 90-х роках жив у с. Петрівцях. Завідувач Петрівцівської військово-кінної дільниці (1892), поручик (1861–1897). 1897 р. внесений до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії, Миргородського повіту.

Адамович Микола Михайлович – штабс-ротмістр, у 1860 – 1868 рр. мав 131 десятину землі в с. Михайлівка Хорольського повіту. Його діти: Леонід, Микола, Георгій, Лідія, Марія, Людмила, Євгенія.

Адамович Михайло Михайлович (бл.1843 – ?) – протягом 20 років (у 70 – 90-х роках XIX ст.) служив бухгалтером Миргородської повітової земської управи; член управи (1881). 1909 р. місце його проживання було вказане так: «Сельцо Парк-Трудолюб, адрес Миргород». Губернський секретар, миргородський міський землемір (1900 – 1913). Депутат дворянства Миргородського повіту (1909 – 1910). 1913 р. у відставці. Житель Миргорода. Жив недалеко від чоловічої гімназії, на вул. Больничній, 32. Власник 21 десятини землі в Миргородському повіті. Гласний Миргородської міської думи (1914 – 1916). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. був у складі курортної комісії). За радянської влади його будинок був націоналізований. Дружина Марія. Надгробок подружжя Адамовичів із сірого граніту (поч. XX ст.) досі зберігається в північній частині Троїцького цвинтаря м. Миргорода, неподалік від поховання О.О.Марковського. Надписи на ньому зітерті. Один із надписів, який ще читається: «Адамовичи. Михаил. Мария…».

Адамович Костянтин Дмитрович – із дворян Полтавської губернії. Учасник 1-ї світової війни, полковник.

Адамович Борис Вікторович (1870 – 22.05.1936, м. Сараєво) – генерал-лейтенант, військовий письменник. Власник маєтку з дібровою поблизу Миргорода. Народився в сім'ї генерал-майора. Закінчив 3-й Московський кадетський корпус і 2-е Костянтинівське військове училище. З 1890 р. – підпоручик гренадерського Кексгольмського полку, з яким пов'язане все його життя. З 1904 р. учасник російсько-японської війни, командував ротою в боях. У 1906 р. – полковник, начальник Київського військового піхотного училища, з 1909 р. – начальник Віленського училища. З 1912 р. – генерал-майор. З 6 грудня 1914 р. за вибором імператора став командиром лейб-гвардії Кексгольмського полку. Під час жовтневого перевороту 1917 р. був на Півдні Росії; заявив військовому міністрові Керенському, що йде в відставку, і виїхав до свого маєтку під Миргородом. Вступив до Білої Добровольчої армії; в лютому 1920 р. виїхав до Югославії. Із березня 1920 р. – директор Російського зведеного кадетського корпусу в м. Сараєві, який існував до 1929 р. Похований у Сараєві на Кадетському цвинтарі. Відомий також як військовий письменник і музейний діяч. З 1893 р. публікував праці, присвячені, здебільшого, історії Кексгольмського полку: «Участь Кексгольмського полку в морському Чесменському поході 1769 – 1774 рр.», «Кексгольмські оповідання для солдатів», «Персидський похід 1722 – 1724 рр.», «Піхотні полки – учасники Полтавського бою», «Збірники військово-історичних матеріалів Лейб-Гвардії Кексгольмського полку» в 3 томах та інші. Кілька праць із історії полку написані ним за кордоном. Остання книга – «Тристень» (1935) – присвячена 225-літтю полку, в ній описаний бій полку 15 липня 1916 р. Ще змолоду Адамович почав збирати матеріали для музею Кексгольмського полку, став першим зберігачем музею; зберіг музей полку й за кордоном, у Сараєві (1147 одиниць). Мав брата Георгія.

Адамович Георгій Вікторович (7.04. 1894, Москва – 21.02. 1972, Ніцца) – брат Бориса. Поет-акмеїст, літературний критик, перекладач. Із 1923 р. жив у Парижі.

Адамович Отто Максович (18.07.1891, м. Любава, Курляндія – 26.05.1938) – український кераміст. 1912 р. закінчив Миргородську художньо-промислову школу. Працював у керамічних навчальних закладах та установах Кам'янця-Подільського, Харкова, Києва. 1938 р. був звинувачений як нібито учасник української контрреволюційної націоналістичної організації, розстріляний. Реабілітований 1989 р.

Адамович Г. (можливо, Георгій Миколайович) – 1910 р. учень Миргородської художньо-промислової школи.

Адамович (Адамович-Комарницький) Валентин Дмитрович (1902, м. Кам'янець-Подільський, нині Хмельницької обл. – 2.04.1938) – українець, із службовців, освіта вища. Житель Миргорода, вчитель, завідувач учбової частини Миргородської середньої школи № 3, викладач «еволюційного вчення». Заарештований 23 вересня 1937 р., засуджений до розстрілу. Вирок виконано 2 квітня 1938 р. Реабілітований 1989 р. Дружина Маргарита Євгенівна.

Адамович-Комарницька Маргарита Євгенівна (1912 р. н.) – дружина вчителя В.Д. Адамовича, вчителька Миргородської середньої школи № 3. Мала вищу освіту. Заарештована 12 листопада 1937 р. Засуджена до 5 р. заслання в Казахстан. Реабілітована 1989 р.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.96; Отчет МУЗУ. – 1882. – С.41; 1914. – С.8; Постановления МУЗС. – 1893. – С.29; 1897. – С.184; 1898. – С.145; Адрес-календарь, 1900. – С.7; Списки дворян, 1913. – С.9; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С.10; Акти Полтавського полкового суду. – С.208.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 1, 7; Архів Миргородської міської бібліотеки ім. Д.Гурамішвілі. – Зубковский И. «Миргород в его прошлом (Краткие исторические сведения)». – Машинописна копія з рукопису. – С.23; МКМ. – Науковий архів. – Спогади О.Ф.Вовка.

Адешелідзе (Одишилідзе).

Дворяни грузинського походження (XVIII – XX ст.), жили в Миргороді. Члени родини дружили з поетом Давидом Гурамішвілі, в наступних поколіннях – із Панасом Рудченком (Панасом Мирним).

Яків (1714 – раніше 1782) – капітан.

Симеон Павлович (? – раніше 1765) – грузинський протопіп у Миргороді. Дружина – Тетяна.

Іван Якович (бл. 1739 – після 1793) – вахмістр (друга половина XVIII ст.). Походив із грузинських дворян, житель Миргорода. Брав участь у боях 1757 – 1773 рр. Із 1789 р. – сержант миргородської штатної команди. Дружина – Марфа Андріївна, донька дворянина. Сини Іван, Павло (їх хрещеними батьками були, відповідно, Василь і Яків Грекови).

Ілля Одешелідзе – дворянин, секунд-майор (друга половина XVIII ст.), знайомий князя Давида Гурамішвілі. 1783 р. купив у миргородських козаків Якова, Омеляна й Семена Яворів (Яворівських) у Миргороді «на Портянках» вишневий садок, що був суміжний із його житловим двором.

Георгій Симеонович (? – після 1796), прапорщик. Дружина – Ганна Семенівна. Діти: Василь, Марина (за секретарем Петром Зіневичем), Агафія (1796 р. неодружена).

Василь Георгійович – сержант, загинув раніше 1796 року.

Омелян (? – раніше 1830) – штабс-капітан. Дружина Марія. Син Іван (нар. бл.1823), у 1830 – 1835 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Адешелідзе – 1830 р. нагороджений орденом св. Анни 3 ступеню.

Тимофій – 1835 р. учень Миргородського повітового училища.

Павло – прапорщик, 1830 р. його син Костянтин навчався в Миргородському повітовому училищі.

Михайло – підпоручик (1849). Хрещений батько Панаса Рудченка (П.Мирного).

Федір Ілліч – підполковник. 1853 р. купив 14 ревізьких душ чол. статі з землею в Миргородському повіті у дворянина Прокопа Салимівського.

Адешелідзева Анастасія – дворянка в Миргороді (1852).

Семен Михайлович – колезький асесор. Близько 1860 – 1864 рр. мав 23 десятини в урочищі Ісовому (в дачах Миргородських полів); у 1862 мав 6 десятин в урочищі Кільдіш; близько 1862 – 1867 рр. його спадкоємці володіли землею у с. Біликах і Почапцях. Сини: Микола, Іван, Георгій. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1869 р.

Георгій (Юрій) Семенович (? – 1920, м. Лубни) – син Семена Михайловича. Жив у Полтаві в 70 – 80-х роках XIX ст. Успадкував будинок Гординських (див.) у Полтаві по вул. Монастирській, де з 1871 р. жив також Панас Мирний (Рудченко). Близький приятель П.Мирного. 1891 р. – бухгалтер Полтавського губернського скарбництва. Колезький асесор (1896), повітовий скарбник у м. Хоролі. 1897 р. внесений до Дворянської родословної книги Полтавської губернії, Миргородського повіту. Статський радник (1916). Дружина – Ганна Йосипівна, викладачка музики в Полтавському інституті шляхетних панн 1879 – 1892 рр. Згодом родина виїхала до Лубен, де мала садибу. Діти: донька Олена (? – раніше 1961), в останні роки жила в Києві; син Юрій загинув під час Другої світової війни.

Федір Михайлович (бл.1884 – ?) – власник 18 десятин землі у х. Полив'яному Баранівської волості Миргородського повіту.

Адешелідзе – мешканець Миргорода, одружений із Софією Афанасіївною Принципал (1900 – 1965), миргородською жителькою.

Адешелідзе Григорій – житель с. Полив'яного. Загинув під час Другої світової війни. Дружина Марфа Володимирівна, в 1950-их рр. працювала в колгоспі ім. Щорса. Сини: Сергій (1931 р.н.), 1957 р. навчався на 5 курсі Миргородського керамтехнікуму; Григорій 1957 р. служив у армії.

Літ.: Адрес-календарь Полтавской губернии на 1880 г. – Полтава, 1880. – С.67; Мазанов. – С.264; Плохинский, Иноземцы. – С.222; Косарик Д. Братні зорі. – К.,1948. – С.129; Кубанейшвили, Д.Г. – С.244; Розсоха Л. Історія однієї сім'ї // П.п. – 1983. – 16 квітня. – № 61; Розсоха Л. К истории грузинской колонии на Украине // Литературная Грузия. – 1984. – № 8. – С. 198 – 199; Її ж. Грузини в Україні. – С. 208 – 212.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.54. – Оп.1. – Спр. 406. – Арк. 23; ДАПО. – Ф.379. – Оп.3. – Спр. 2. – Арк. 7, 496; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 4. – Арк. 268; МКМ. – О.Ф. – Матеріали теки «Панас Мирний».

Аджожа (Ажажа) – пор.: Ожжа.

Акаловські (Аколовські).

Євген – миргородський бандурист 30-х – 40-х рр. ХХ ст. У 30-х роках працював художнім керівником в художній самодіяльності миргородського курорту. Був відомий також як талановитий танцюра, футболіст кінця 30-их років. Під час війни виступав у художній самодіяльності на фронті. Помер, імовірно, в Казахстані. Його дружина Євгенія (бл. 1911 – 2003) померла в Миргороді. Мали сина й доньку Тамару (в шлюбі Андреєву).

Акаловський В.Є. – колекціонер у Миргороді (2-а пол. ХХ ст.).

Акименко (див.: Якименко).

Акимович Феодор – протоієрей Сорочинської Преображенської церкви (1873), благочинний Миргородського повіту (1874), жив у м-ку Сорочинцях. (Пор. також: Якимович).

Аккермани.

Олександр Павлович (1819 – 1886) – поручик, до 1852 року мав маєток у с. Мар'їнській (Мар'янському; згодом с. Акерманщина, в просторіччі Керменщина, нині – с. Малинівка), що в дачах с. Шахворостівки. Закінчив Полтавську гімназію і вступив до Харківського університету, але невдовзі його покинув і вступив юнкером до орденського кірасирського полку. З 1849 року – відставний поручик, жив у Миргороді. Член Миргородської межової комісії (1864). Мировий посередник 2-ї дільниці Миргородського повіту (1867 – 1873). Мировий суддя й почесний мировий суддя Миргородського повіту (1871 – 1881), повітовий земський гласний (1878 – 1879). 1851 р. частина його землі була призначена для публічного продажу. 1861 р. мав у х. Мар'їнському 446 десятин землі. Учасник літературних вечорів, які влаштовував письменник А.Свидницький у Миргороді в 1860 – 1861 рр. Багато уваги приділяв народній освіті повіту, зокрема, Комишнянському сільському училищу; 1876 р. склав план будівництва приміщень для Комишянського двокласного училища. Маєток Аккермана в с. Мар'янській розміщався в південній частині села, ближче до ставків. За місцевим переказом, із Аккерманом був знайомий Тарас Шевченко, бував у гостях у його маєтку; як розповідають, Шевченко навіть подарував кухарці, яка служила в Аккермана, свою картину (нині не збереглася).

Микола Олександрович – дворянин, поміщик Миргородського повіту. Поручик (1886). 1892 року одержав права дворянства. Наприкінці ХІХ ст. продав свої землі на Миргородщині великому князю Д.К.Романову. 1880 р. пожертвував із власної книгозбірні 31 том для бібліотеки Шахворостівського народного училища. 1885 р. завдяки його посередництву з колишнього кибинського маєтку Д.П.Трощинського до Лубенського музею К.М.Скаржинської надійшли 4 половецькі кам'яні стели (баби). Діти: Іларіон, Олена.

Можливо, до цього роду належав: Аккерман Петро Олександрович (1878 – 1944) – український юрист і державний діяч. 1898 р. закінчив Імператорське училище правознавства. Служив на посаді товариша прокурора Віленського окружного суду. Статський радник. Офіцер царської армії. За гетьманату П.Скоропадського (1918) – директор департаменту Державної варти Української Держави. Емігрував до Німеччини.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 17. – С.64; 1853. – № 15. – С. 143; Памятная книжка, 1865. – С.21; Постановления МУЗС. – 1887. – С.23; Белогриц-Котляревский. – С. 33, 82; Список дворян, 1898. – С.8.

Акс – ветеринарний лікар польової комендатури в Миргороді (вул. Гоголя, 7) в 1942 р.

Аксюки (Аксюкови). Ймовірно, «миргородські» Аксюки мали спорідненість із Оксюками – дворянами козацького походження Чернігівського намісництва кінця XVIII ст.

Аксюк (він же Аксюков) Василь (бл.1780 – 29.08.1828) – священик Миколаївської церкви м-ка Сорочинців. Помер і похований там само.

Аксюков Іван Васильович – священик Миколаївської церкви у Сорочинцях (1832). Дружина – Марія Іванівна.

Аксюки (Аксюкови) – власники хутора Аксюкового (за 1 версту на південний схід від с. Баранівки) близько 1826 – 1840 рр.

Аксюкова Софія Максимівна або Матвіївна (перша половина ХІХ ст.) – жила в Сорочинцях у своєї онуки – Ольги Захарівни Корольової (див.). До Аксюкової приїздив М.Гоголь, записував її розповіді про старовину.

Аксюков Дмитро – священик Благовіщенської церкви у с. Тухах (Федунка) Миргородського повіту 1869 р. Мав сина Василя, псаломщика.

Аксюков Василь Дмитрович – у 1879 – 1903 рр. псаломщик Благовіщенської церкви с. Федунки Миргородського повіту. З 1904 р. – псаломщик Покровської церкви в с. Байраці Миргородського повіту.

Аксюков Олександр Д. (Дмитрович?) – учитель початкового народного училища в с. Савинцях (1883 – 1884). Освіта – Миргородське повітове училище.

Аксюкова Олімпіада, у 1898 р. – вдова учителя початкового народного училища. Мала хату в с. Малих Сорочинцях. Її брат служив псаломщиком.

Аксюкови – жителі с. Малих Сорочинців у першій половині ХХ ст.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 120; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 243; Клировая книжка. – С.427; Здоровець Д. Гоголь у Сорочинцях // П.п. – 1968. – 30 березня. - № 38. – С. 4.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 185. – Арк. 1-2, 65; Спецкарта западной части России Г.Л.Шуберта (1826 – 1840).

Албули.

Албул [Ф.А.] – дворянин, жив у х. Переводчиковому Шишацької волості Миргородського повіту (1911).

Албул Федір Васильович (бл. 1866 – ?) – дворянин. Орендар 640 десятин землі в с. Сагайдаку (1911).

Алейников (Алейнов) Василь Кіндратович – мав університетську освіту; викладач арифметики, природознавства, географії й співу в Миргородській чоловічій гімназії (1908), без чину.

Александреєв Стефан – значковий товариш Сорочинської сотні Миргородського полку (1737). Либонь, це Александренко або Александрович (див., пор.).

Александренки (Олександренки). Ймовірно, це прізвище в м-ку Сорочинцях походить від імені писаря Краснопільської сотні: в реєстрі 1649 р. записаний «Александер писар».

Александренко Дацько – отаман куреня власівських стрільців Миргородського полку (1718). Александрович Данило був отаманом цього куреня в 1713 і 1723 рр. Либонь, ці особи тотожні.

Александренко Степан – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Александренко Данило – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний другим. Значковий товариш (1737 – 1752).

Александренко (Олександренко) – у другій половині XIX ст. був власником колишнього будинку лікаря М.Я.Трохимовського в Сорочинцях, в якому народився М.Гоголь (у нащадків Трохимовського будинок купили Чарниші, а в них згодом – Александренко).

Александренко Порфирій Іванович (1878 – ?) – міщанин, житель м-ка Сорочинців. Мав 66 десятин.

Александрови.

Александров Іван Никандрович – освіту здобув у учительському інституті, колезький радник, наставник, викладач математики В.Сорочинської учительської семінарії (1908 – 1910). Нагорода – орден Св. Анни 3 ступ. (1899).

Александрова [А.Ив.] – дворянка, «сиделица винной лавки» в Сорочинській волості (1911).

Александровичі.

Александрович Стефан – значковий товариш Миргородського полку. Його підпис стоїть першим на ревізії Хорольської сотні 1738 р. (Пор.: Александреєв Стефан).

Григорій – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1742).

Данило – отаман 2-го (власівського) стрілецького куреня миргородського полковника Д.Апостола (1713, 1718). Житель м-ка Говтви (1741), значковий товариш Миргородського полку (1732 – 1752). Мав сина Степана.

Степан Данилович – значковий товариш Миргородського полку (1731 – 1752).

Лука – значковий товариш у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1741 – 1752).

Андрій – військовий товариш. Одружений (раніше 1774 р.) з Марією Яківною Зарудною, донькою Якова Мусійовича Зарудного (див.). Їхні нащадки на поч. XX ст. жили в м-ку Вороніж Глухівського пов., Чернігівської губ.

Александрович – протоієрей, мав хутір у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1781).

Александрович Іван Овксентійович – колезький реєстратор (1842), губернський секретар (1852). Власник маєтку в с. Милюшках, де 1852 р. відкрив заклад із виготовлення екіпажів і домашніх меблів. Купив землю в дворянина Антона Павловського в урочищі Бузовій, при х. Кротівщині (1852). В 1861 – 1868 рр. мав 240 десятин землі в дачах с. Мелюшок і 102 десятини в х. Александровича (в дачах м-ка Багачки).

Александрович Ананій Порфирійович – 1828 р. одружився з 15-річною Марією Давидівною Горленко, яка в другому шлюбі (з 1840 р.) була за Олександром Михайловичем Корсуном.

Александрович Григорій Порфирійович – небіж Івана Овксентійовича Александровича. З 1842 року навчався в Миргородському повітовому училищі.

Хутір Александровича існував у Багачанській волості, за 12 верст від Миргорода.

Александровські.

Михайло Григорович – дячок, у 1861 – 1867 рр. мав землю (24 дес. разом із козаком Григорієм Андрійовичем Пилипенком) біля с. Петрівців.

Ілля Іванович – учитель на Миргородщині. Уродженець Чернігівської губернії, син священика. Закінчив Глухівський учительський інститут. Із 1878 р. служив у системі народної освіти. З лютого 1890 р. до 1893 р. (можливо, й пізніше) служив учителем і викладачем співів у Комишнянському двокласному училищі Міністерства народної освіти; 1890 р. був завідувачем цього закладу.

Микола Іванович – з 1901 р. помічник учителя Остапівського народного училища. Освіта – Чернігівська учительська семінарія.

Надія Іванівна – в 1887 – 1904 рр. учителька Байрацького початкового земського училища. Закінчила Чернігівське єпархіальне жіноче училище.

Іван Миколайович – у 1897 – 1901 рр. учитель Широкодолинського народного училища Петрівської волості Миргородського повіту. В 1902 – 1911 рр. учитель Остапівського народного училища Березоволуцької волості того самого повіту. Освіта – незакінчений курс Чернігівського духовного училища.

Олена Степанівна – в 1893 – 1911 рр. учителька Остапівського початкового народного училища Березоволуцької волості. Освіта – Полтавське єпархіальне жіноче училище.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 64, прим. С.62; Отчет МУЗУ. – 1894. – С.134; 1901. – С.85, 92; 1904. – С.157; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 3 вересня. - № 71.

Алексєєви (також Олексієви).

Олексіїв (Алексєєв) Гаврило – миргородський полковий суддя (1663 – 1669).

Алексієв (Олексійович) Іоанн – священик Георгіївської церкви в с. Єрках (1718).

Алексєєв Лук'ян – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). У спискові козаків сотні записаний четвертим.

Алексєєв Петро – священик церкви Різдва Христового у м-ку Яреськах (1776 - 1793).

Алексєєв Василь – священик Рождественської церкви в Яреськах (1793).

Алексєєв Іларіон (Ларіон) Спиридонович (1744 – 1798) – секунд-майор; до 1779 р. був на посаді губернаторського товариша Новоросійської губернії. Надвірний радник. Із літа 1779 р. – губернаторський товариш Азовської губернської канцелярії, відав питаннями залюднення території губернії. Одночасно з цим був градоначальником м. Катеринослава. Після заснування Катеринославського намісництва очолив палату карного суду. Заснував маєток Котовку на Катеринославщині (тепер Магдалинівського району Дніпропетровської обл.). Кавказький (1887), новгород-сіверський (1795) і псковський (1797) губернатор. На початку XIX ст. – голова Новоросійської палати. Його нащадок – Георгій Петрович Алексєєв (див.), колекціонер.

Алексєєв Дмитро Ларіонович (XIX ст.) – син Ларіона Спиридоновича Алексеєва. Дмитро Ларіонович у 1808 – 1829 рр. був катеринославським губернським предводителем дворянства. Статський радник. Багато подорожував Західною Європою, де набрався «духу вільнодумства». Деякий час жив у Петербурзі, служив у полку. Виписував із Європи книги англійських, французьких, німецьких авторів. Масон, член Полтавської ложі «Любов до істини» (1818 – 1819). Володів маєтком на Миргородщині (гетьманська спадщина), де мав хор співаків. Про це згадує В.Я.Ломиковський 1822 р. у своєму щоденнику (Ломиковський часто гостював у А.). У лютому – березні 1826 р. А. був під слідством у справі декабристів, але виправданий і звільнений. Дружина – Варвара Іванівна Селецька (теж прихильниця масонства) була донькою катеринославського губернатора Івана Яковича Селецького і Марії Данилівни Апостол (правнуки гетьмана).

Алексєєв Степан Ларіонович – молодший брат Дмитра. Освіту здобував у гімназії при Академії наук (1792). Колезький радник. Володів маєтком у м-ку Багачці. Масон, член Полтавської ложі «Любов до істини» (1818 – 1819). Був заарештований у Полтаві у справі декабристів, 1826 р. перебував під слідством у Петербурзі, але виправданий і звільнений. Із вересня 1826 р. до 1829 р. був на посаді предводителя дворянства Хорольського повіту. Приятель В.Я.Ломиковського. Мав двох синів.

Алексєєв Олександр Степанович (1802 – ?) – хорольський предводитель дворянства (1832 – 1835, 1856 – 1859); лубенський предводитель дворянства (1844 – 1856). В 1858 – 1859 рр. член Полтавського губернського комітету з улаштування й поліпшення побуту поміщицьких селян.

Алексєєва Ганна Олексіївна – вдова прапорщика, близько 1862 – 1877 рр. мала 37 десятин в урочищі Фертовому (в дачах м-ка Багачки Миргородського повіту).

Алексєєв Порфирій Павлович – колезький реєстратор, у 1862 – 1865 рр. мав 92 десятини землі в с. Малих Сорочинцях (при Шийковому Озері); його спадкоємці мали 65 десятин біля х. Святухи (в дачах м-ка Попівки).

Алексєєв Микола Олександрович – губернський секретар (1887), житель Миргородського повіту.

Алексєєв Іван Порфирович (бл. 1872 – ?) – дворянин, поміщик у с. Малих Сорочинцях. Член Зубівського сільськогосподарського товариства (1912), мав 36 десятин землі. 1902 р. став хрещеним батьком Лідії Василівни Стельмах (див.), яка народилася в Малих Сорочинцях. До XX ст. збереглася назва урочища Олексіївщина (Алексєєвщина) на східній околиці с. Малих Сорочинців. Рідня Матвієнків-Шовкоплясів (див.).

Олексієва Т.І. – родом із с. Малих Сорочинців. Після 1919 р. працювала вчителькою Зубівської школи. (Ймовірно, донька поміщика І.П.Алексеєва).

Алексєєв Костянтин Прокопович – колезький асесор, становий пристав у м-ку Шишаках (1908).

Алексєєв Гаврило Георгійович – кандидат богословських наук; із 1913 р. директор Миргородської чоловічої гімназії, 1915 р. – голова педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії.

Алексєєв Георгій Петрович (1834 – 1914) – нащадок гетьмана Д.Апостола і секунд-майора Іларіона Спиридоновича Алексєєва (див.). Власник Котовки – родового маєтку Алексєєвих у Новомосковському повіті Катеринославської губ. Освіту здобув у Харківському університеті. Генерал, таємний радник на посаді гофмейстера імператорського

двору. З 1874 р. – предводитель дворянства Катеринославської губ. Колекціонер, меценат, володів однією з найкращих в Україні колекцій козацьких старожитностей. Приятель історика Д.І.Яворницького. Жив у Котовці й Катеринославі. У нього наприкінці XIX ст. зберігався щоденник предка – гетьманича Петра Даниловича Апостола, написаний французькою мовою. Одружений із француженкою графинею Анжель Петрівною де-ла-Геронієр (1843 – 1933).

Алексеєва Марія Миколаївна (з дому Старицька) – донька Миколи Олександровича Старицького. Онука Олександра Дмитровича Старицького (див.).

Літ.: А.Л.(Лазаревский). Дневник гетманыча Апостола // К.С., 1894, окт. – С. 300, 303; Частная переписка И.Р.Мартоса . – С. 68; Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства. – С. 134, 165; Павловский И.Ф.Полтавцы. – С. 89; Списки лиц. – С. 1-6; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23, 28, 90.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 72, 114 зв.; МКМ. НА. – Нотатки К.І.Зубковської про освіту в Миргороді.

Алексієнки (Алексеєнки). Див. також: Олексієнки.

Алексієнко Роман – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Алексеєнко Юхим Омелянович (1853 – ?) – козак, жив у х. Ячному Миргородської волості, мав 15 десятин землі.

Алтанець – на початку XX ст. господар, сусід поміщика Г.М.Лапи-Данилевського (див.). На західній околиці Миргорода, на південь від с. Трудолюба, досі є топонім Алтанцева гора.

Алтуєви.

Алтуєв Оврам Михайлович (1834 – ?) – козак, житель м-ка Шишаку, 1913 р. мав 61 десятину землі.

Алтуєв Андрій Оврамович – із 1901 року вчитель Бузівського 1-го початкового народного училища Шишацької волості Миргородського повіту. Освіту здобув у Полтавській духовній семінарії.

Алтуєв Григорій Оврамович – козак, волосний старшина Шишацької волості (1908).

Альперін – торговець, 1913 р. мав у Миргороді на Гоголівській вулиці яєчний склад.

Альфавіцький – колезький секретар, жив у Миргородському повіті (1852).

Аміреджибі Амвросій (поч. XX ст.) – грузин, був одружений із миргородською жителькою Оленою Федорівною Яковенко (див.). Жили в будинку Яковенків у Миргороді (нині це вулиця Троїцька, № 21). Дружили із священиком М.Г.Базилевським (див.). За радянського часу Олена тяжко бідувала, була змушена продавати антикварні речі зі спадщини. Мали доньку Ніну (нар. бл. 1920 р.), яка була в шлюбі з Рудаковим.

Амстиславські (пор. також: Амчиславські).

Амстиславський Янкель-Капель Ізраїлевич (1882 – 1920/1921) – уродженець м. Кременчука, купець. Розстріляний більшовицькою владою в Криму.

Амстиславський Х.Я. (у деяких джерелах названий Амчиславським) – купець, на початку XX ст. мав у Миргороді на базарі лісовий склад (продаж будівельних матеріалів). Його син Л.Х. Амстиславський (Амчиславський) 1912 р. працював на складі батька.

Амчиславські (пор. також: Амстиславські).

Амчиславський – на початку XX ст. лікар (терапевт і гінеколог) у Полтаві (вул. Єкатерининська, № 34, будинок Яська).

Амчиславська Р.С. – мала жіночу лікарню в Полтаві (1917).

Амфілохій, архімандрит (див.: Трощинський Іван).

Ананки (Ананенки).

Ананенко Максим – козак с. Черевок Миргородського полку, помер у Дербентському поході до 1723 р. Мав брата Данила.

Ананчиха Євдокія і Ананчиха Параскевія – убогі козачки, вдови, 1723 р. жили в с. Черевках.

Ананські.

Ананська Авдотія Василівна – вдова сільського «мерщика» (мірника), 1862 р. мала 24 десятини землі в х. Ананському (в дачах м-ка Багачки).

Ананський Федір Андрійович – служив збирачем у акцизному відомстві (1909 -1910), жив у Миргороді. 1915 р. член Миргородської міської управи, 1916 року виконував обов'язки міського голови Миргорода. Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. був у складі курортної комісії). За радянської влади його невеликий будинок на вул. Воскресінській, 37 був націоналізований, 1927 р. – підлягав денаціоналізації.

Ананьєв Микола Юхимович – миргородський співак, бандурист (родом із м. Суздаля). Мав дуже потужний голос (бас), учасник Миргородської капели бандуристів, Миргородського міського хору в 20-30-х рр. ХХ ст., хору Держмлина № 17 у 1937 – 1938 рр. Учасник хору районного будинку культури в 50- х рр.

Ангеленко-Орловська Ганна Семенівна – вдова підпоручика, в 1863 – 1873 рр. мала 4 тисячі десятин землі в Устивицьких полях Миргородського повіту. (Пор. також: Орловські).

Андерш К.Ф. – актор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943 рр.).

Андрієви (Андрєєви).

Андрієв Йосиф (див.: Стефанович Йосип Андрійович, багацький сотник).

Андріїв (Андрієвич, Андрєєв) Кирило – миргородський полковник (1660). (Див.: Канівець Кирило Андрійович).

Андрієв (Андрієвич) Євстафій – священик у с. Петрівцях (1723 – 1732).

Андрєєв Пантелеймон – ієрей Успінської церкви містечка Сорочинців (1746 – 1765).

Андрєєв Григорій – «находящийся в надсмотрении прихода Троецкого Миргородского пресвитер Шахворостовский» (1759); священик, мав 2 хати в с. Шахворостівці (1770). Не виключено, що він – син Андрія Мартиновича (див.), пресвітера Покровської церкви с. Шахворостівки.

Андрєєва Марія Петрівна – донька надвірного радника. Одружена з Миколою Васильовичем Чарнишем (1822 – ?), приятелем родини Гоголів-Яновських.

Андрєєв Яким Петрович – «попечитель» хлібних запасних магазинів Лубенського повіту. 1851 року призначений на посаду почесного смотрителя Миргородського повітового училища (на цій посаді був і 1865 року). Титулярний радник (1865).

Андрєєв Митрофан Петрович – поручик, земський начальник 3-ї дільниці Миргородського повіту, в Комишні (1893), повітовий гласний (1896). Його дружина Андрєєва Єлизавета Михайлівна в 1865 – 1875 рр. мала 317 десятин землі в с. Корсуновій Слобідці Миргородського повіту й 60 десятин в урочищі Рогівщина (в дачах Корсунової Слобідки). 1896 р. подружжя внесене до Дворянської родословної книги Полтавської губернії, Миргородського повіту.

Андрєєв Сергій Митрофанович (1873 – ?) – дворянин, полковник (1913), мав 60 десятин землі в Миргородському повіті. Постійно проживав у м-ку Новоє Московської губернії.

Андрєєв Степан Лукич – у 1889 – 1902 рр. псаломщик Троїцької церкви м. Миргорода.

Андрєєв Павло Олександрович (1904, м. Кременчук – 1942) – до початку війни працював начальником Миргородського районного відділення НКВС (у Миргороді його називали Павло Кривавий). Особисто зарубав сокирою священника біля с. Романівки. В партизанському загоні «Перемога» із вересня 1941 р. був комендантом табору, керівником розвідки. За офіційними даними, загинув у бою з німцями поблизу с. Хомутця. За неофіційними даними (переказами), його зарізала серпом якась жінка з Хомутця, коли він ґвалтував її доньку. Дружина Антоніна Дмитрівна – педагог, по війні працювала завідувачкою дитсадка на вулиці Сорочинській. Донька Валентина, в шлюбі Потатуєва, комсомольська діячка 1970-их років. 1965 р. вулицю Новопроложену в Миргороді було перейменовано на вулицю Андрєєва.

Андрієвичі.

Андрієвич Стась – козак Миргородського полку (1649).

Андрієвич Кирило – миргородський полковник (див.: Андрєєви).

Андрієвич (це, ймовірно, по батькові) Євстафій – священик церкви в с. Петрівцях (1723).

Андрієвські.

Григорій , чернече ім’я Геннадій (? м. Миргород – 28.04.1758, м. Новгород-Сіверський) – в 1727 – 1736 рр. навчався в Київській академії. Працював у російському посольстві як знавець іноземних мов. Прийняв чернецтво у Пскові, 1737 р. став першим ректором Псковської слов’яно-латинської школи, ігуменом Псковського Великопустинного монастиря. З 1753 р. єпископ Костромський і Галицький. З 1757 р. направлений до Новгород-Сіверського Спасо-Преображенського монастиря, де помер і похований. Був викладачем філософії, проповідником. Автор повчань і акровіршів.

Степан – походив із м-ка Сорочинців Миргородського полку. В середині XVIII ст. був співаком Придворного хору в Петербурзі. У 50-х роках займався набором співаків з України для цього хору.

Іван – значковий товариш Миргородського полку (1741), власник хутора в Хорольській сотні й підсусідків.

Федір (1759 – ?), походив із дворян, на військовій службі з 1778 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1781 р.).

Іван (1763 – ?), на військовій службі з 1777 р. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Трохим (1763 – ?) – походженням із «обер-офіцерських дітей», на службі в полку з 10-літнього віку. Із 1781 р. значковий товариш Миргородського полку.

Петро – до 1778 р. священик у церкві с. Баранівки.

Федір – священик Троїцької церкви м-ка Багачки (1791 – 1794). Дружина Євдокія (померла 1.03. 1791 р. у віці 63 р.).

Яків – намісник Троїцької церкви м-ка Багачки (1794).

Іван – священик Преображенської церкви м-ка Комишні (1788 – 1891), мав хутори в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Аристарх Феофанович – штатний доглядач Миргородського повітового училища (1874 – 1876), «непременный член» повітової училищної ради.

Трохим Д. – здобув освіту в Полтавській духовній семінарії. В 1883 – 1884 рр. учитель Федунського народного початкового училища Миргородського повіту. Створив хор півчих при цьому закладі.

Анастасія – з дому Наріжна (XIX ст.).

Степан Лукич – псаломщик Успінського собору в Миргороді (1899).

Іван Матвійович – паламар у м-ку Устивиці (1907).

Сергій Григорович – псаломщик Воскресінської церкви в Миргороді (1910).

Андрієвський – поміщик Миргородського повіту. За даними старожилів с. Остапівки, що потребують перевірки, він походив з небагатої родини, згодом розбагатів (хтось із миргородських панів дав йому землю). Жив, імовірно, у Гереновому хуторі, що неподалік від с. Черкащан. Близько 1920 року Андрієвського, його дружину і 13-літнього сина радянські органи розстріляли в урочищі Дубинка біля села Синящоків.

Андрієвський А.П. – у 30-х рр. XX ст. викладач Нероновицького педтехнікуму (с. В.Сорочинці).

Андрієвська – вихователька дитячого садка в Миргороді, на вулиці Сорочинській. У 30-х рр. XX ст. жила на вулиці Шапочанській.

Андрієвські – миргородська родина, яка в 1950-их роках мала будинок в чотирикутнику між нинішніми вулицями: Незалежності, Кашинського, Воскресінською й Гоголя.

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С.133; Павловский И.Ф. Полтавцы. - С. 154-155; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.122; Белогриц-Котляревский. – С. 54; Постановления МУЗС, 1907. – С.128; Описи КН. – С. 126, 127; КМА. – С.34 – 35, 481; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.3. – С.4.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 131, 361; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 14 зв.

Андрієвський-Наріжний – дядько В.Т.Наріжного (див.); під його керівництвом майбутній письменник одержав домашню початкову освіту.

Андрієвські-Синеокови (див.: Синеокови-Андрієвські).

Андрієнки.

Андрієнко Андрій, Андрієнко Грицько – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Андрієнко Тит (у публікації О.Бодянського – Клим) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Андрієнки Назар, Хведорець і Сава – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Андрієнко Ярош – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Андрієнко Мартин – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний четвертим після сотника.

Андрієнко Лазар – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Андрієнко (Андрєєв) – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Андрієнко Павло – комишанський сотник Гадяцького полку (1682).

Андрієнко Петро – служив у складі куреня «музикантів військових» Миргородського полку (1718).

Андрієнко Пилип із синами Єфремом і Степаном – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Андрієнко Савка з братом Антипом – «можні середні» козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Андрієнко Петро із братом Мироном – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Андрієнко Феодосій із братами Іваном і Дмитром – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Андрієнко Гарасим – паламар Покровської церкви с. Біликів Миргородського полку (1723).

Андрієнки Данило і Панько – жителі с. Савинців, козаки Сорочинської сотні (1732).

Яцько – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Прокіп і Яцько – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Грицько – міщанин Миргорода, входив до ткацького цеху (1732).

Андрієнки (в публікації Швидько – Ондрієнки): Яцько з сином Панасом і племінниками Петром і Левком – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Андрієнко Михайло Романович – козак, у 1864 – 1874 рр. мав 934 десятини землі біля м-ка Комишні – в урочищі Ями.

Андрієнко Омелян Артемович – козак, у 1864 – 1874 рр. мав землі біля м-ка Комишні, зокрема, в урочищі Поділ.

Андрієнко Петро Герасимович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав землі в урочищі Остріжному (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Андрієнко Іван Денисович (1897, с. Комишня – 1937) – прозаїк, кінодраматург. За життя вийшли збірки його творів «Колишні люди» (1926), «Живий крам» (1927), «Рибальська легенда» (1929), «Новий вітер» (1930), «Сила незборима» (1931), «Забутий острів» (1932), «Дельфінети» (1933). Член Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг». У 20-х рр. жив у Миргороді. Зокрема, 1925 р. написав тут сценарій «Сількор Гайовий» та кінодраму «На кордоні», закінчив кіношарж «Задригайлівські кооператори» з життя сільської кооперації. Працював редактором журналу «Селянка України». 1934 р. був заарештований за звинуваченням у націоналізмі, перебував у ув'язненні. Розстріляний за присудом «трійки» УНКВС по Новосибірській області. Реабілітований посмертно 1956 р. Дружина – Клавдія Федорівна.

Андрієнко Андрій Васильович (1894, с. Остапівка – ?) – житель Миргорода, походив із селян, інструктор маслозаводу. Заарештований 21 жовтня 1937 р., засуджений до 4 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у Білорецькому таборі. Реабілітований 1957 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 262, 263, 257; Алфавит дач. – Арк. 66 зв., 67, 112 зв.; Плужанин. – 1925. - № 5. – С. 37; Кузьменко Ол. Несправедливо забуте ім'я //Прапор перемоги. – 1989. – 23 вересня; Швидько. – С. 28, 38, 40, 147, 171, 316; Швидько-2. – С. 91, 92; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 12; Кривошея Ір. Урядова. – С. 23.

Андрійовичі (це імена по батькові).

Андрійович Матвій – 1659 р. сотник у м-ку Шишаках.

Андрійович Петро – шишацький городовий (сотенний) писар М.п. (1718 – 1719).

Андрійченки.

Михайло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із шуряком Антоном мав 1 двір, 2 хати.

Роман Онисимович – козак, у 1860 – 1872 рр. мав 1952 десятини землі в 1-ій частині Миргородських полів (на захід від Миргорода).

Семен Іванович (1839 – ?) – міщанин, жив у м-ку Яреськах, мав у Миргородському повіті 18 десятин землі.

Григорій Ананійович (1874 – ?) – селянин, жив у х. Озниці Комишанської волості, мав 23 десятини землі.

Андріяшенко Іван Григорович – козак, 1865 р. мав 342 десятини землі в х. Білашів (у дачах с. Федунки Миргородського повіту).

Андрос – сотник «Андросової» сотні Миргородського полку (1649). Можливо, його нащадками є козаки Андросенки (див.).

Андросенки.

Андросенко Петро – козак середньої заможності с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Андросенко Петро – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Андросенко Максим Гаврилович (1741 – не раніше 1783) – син сотенного отамана. Із 1779 р. – сотенний отаман, військовий товариш Миргородського полку. Мав земельні угіддя (леваду, ліс, город і 7 нив) у с. Зубівці. 1786 року він продав їх лікареві М.Я.Трохимовському (див.).

Андрузькі (Андруські).

Андрузький Григорій – сотенний писар Остап'ївської сотні Миргородського полку (1732 – 1746, 1750). Сотенний отаман (?). Значковий товариш (1760).

Андрузький Яків – остап'ївський сотенний писар (1731 – 1732).

Андруський Григорій Григорович – губернський секретар, близько 1862 – 1874 рр. мав у м-ку Багачці 429 десятин землі. Його дружина Ольга Гаврилівна мала там само 704 десятини.

Андрузький Микола Григорович (1859 – ?) – дворянин Миргородського повіту, підполковник у відставці (1913), власник 46 десятин землі. Постійно жив у Полтаві.

Хутір Андрузького існував на поч. ХХ ст. в Багачанській волості.

Андрусенко Левко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Андрущенки (Андрушенки).

Андрущенко Василь і «Перерва Андрущенко» – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Андрушенко Дмитро – говтв'янський сотник Миргородського полку (1649).

Андрущенко Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Андрущенко Михайло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Андрущенко Тиміш – належав до «дворян» миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Андрущенко Лесько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723), піший. Згадується в реєстрі 1732 р.

Степан і Антон – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Андрущенко Семен – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні, 1723 р. Його син Степан помер у Терківському поході. Семен є також у реєстрі 1732 р.

Андрущенко Яків – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Андрущенко Карпо – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Яцько – отаман с. Заїчинців Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Корній – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); цехмістер ковальського цеху в Миргородській сотні (1732).

Андрущенко Іван Захарович – козак, близько 1864 – 1870 рр. мав землі в с. Черевках і в дачах цього села – всього 2486 десятин.

Андрущенкова Єфросинія Степанівна – козачка, близько 1864 – 1870 рр. мала в с. Черевках 7 десятин землі.

Андрущенко Тимофій Іванович (1850 -?) – козак, жив у с. Черевках, мав 41 десятину землі.

Андрущенко Олексій Павлович (1858 -?) – козак, жив у с. Черевках, мав 28 десятин землі.

Андрущенко Іван Онисимович (1863 -?), козак, жив у с. Черевках, мав 21 десятину землі.

Андрущенко Єрофій Павлович (1873 -?) – козак, жив у с. Черевках, мав 21 десятину землі.

Андрущенко Лідія Іванівна – на службі в Миргородському повіті з 1898 року. Помічниця вчителя Петрівського народного училища (1901). Освіта – 5 класів Полтавського єпархіального жіночого училища.

Андрущенко Павло – миргородський міліціонер, комуніст. Член миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої ЧК у травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.

Андрущенко Матвій Матвійович (1899, с. Черевки – ?) – походив із селян, мав середню освіту. Служив священиком у с. Пащенках Решетилівського р-ну Полтавської обл. Заарештований 21 червня 1935 р. Засуджений Харківським обласним судом до 5 років позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Анисимо-Яновські (див.: Онисимо-Яновські).

Анненський Микола Васильович – походив із селян; викладач ліплення Миргородської художньо-промислової школи (1902 – 1904).

Антипіна – миргородська бандуристка і співачка 1930-х років.

Антоненки.

Остап – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Остап – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Юсько (Йосько?) – козак м-ка Сорочинців (1718).

Федір із братами Прокопом і Данилом – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Данило і Омелько – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Кирик – козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723), піший, зубожілий.

Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні, 1723 р.

Левко – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Міщанин Миргорода (1732).

Харко – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р.

Дацько – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Кирик – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Грицько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Юсько (Йосько?) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гнат – отаман Сорочинської сотні (1739).

Іван – військовий товариш, помер у м-ку Сорочинцах 10 травня 1785 р. у віці 57 р.

Пилип (бл.1736 – 1804) – дворянин м-ка Яресьок Миргородського повіту, помер у Яреськах.

Йосип – дворянин у м-ку Сорочинцях (1803 – 1820). Мав доньку Єфросинію (доросла 1820 р.).

Антоненкова Оксана – вдова. У другому шлюбі (19.05.1818, м-ко Яреськи) – за Йосипом Федоровичем Данилевським, удівцем, яреськівським дворянином.

Влас (? – раніше 1832) – губернський секретар у містечку Сорочинцях. Мав сина Костянтина.

Сильвестр Лазарович – козак, близько 1860 – 1866 рр. мав 2096 десятин землі в дачах с. Федунки.

Антоненки Андрій і Іван Корнійовичі – брати, козаки, в 1860 – 1866 рр. мали разом у дачах с. Федунки 364 десятини землі (в хуторах Ромасів, Гаврисів, і Шрамковому).

Антоненко Олексій Семенович – колезький секретар, становий пристав 2-го стану Миргородського повіту (м-ко Сорочинці, 1905 – 1911 рр.). Придушував селянське повстання в Сорочинцях 1905 р. За гетьманщини, у березні 1918 р., став начальником варти у В.Сорочинцях. Навесні 1919 р. був заарештований і розстріляний Миргородською повітовою ЧК.

Потап і Семен – брати, родом із с. Ковалівки. В 1920 – 1921 рр. керували селянським повстанським загоном, який діяв у районі сіл Ковалівки й Романівки, Семереньків, Олефірівки. Антоненки мали зв'язок із повстанським селянським загоном отамана М. Мандика. Названим братом Потапа Антоненка був отаман Семен Луговий (див.). Потап помер після смертельного поранення в голову в бою біля х. Водяної (поблизу с. Ковалівки), який стався 6 листопада 1921 р. Загін Потапа було розбито.

Антон – церковний староста Миколаївської церкви с. Ковалівки у 1920-их роках, до 1928 р.; потім уповноважений церковної громади цієї церкви.

Хутір Антоненка існував у Яреськівській волості, в дачах с. Федунки.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.268; Алфавит дач. – Арк. 131, 132; Клименко В. Їх водила молодість // П.п. – 1988. – 7 жовтня. - № 161; Ревегук В., Кочерга Н., Отаман Максим Мандик // Полтавська Петлюріана. – Ч.4. – Полтава, 2001. – С. 186.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 50; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 138. – Арк. 3 зв.; Спр. 141. – Арк.23; Спр.143. – Арк. 60 зв.; Спр. 191. – Арк.24; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080; Приватний архів М.І.Фурси, жителя с. Куйбишевого Шишацького району.

Антонови.

Антонів (Антонов) Павло – сотник Комишанської сотні Гадяцького полку (1744).

Антонов Василь – болоховський купець, 1794 р. жив у м-ку Сорочинцях. Дружина Ксенія, син Федір (нар. 1794).

Антонов Василь – диякон Успінської церкви в Миргороді (1737).

Антонов М. – улітку 1917 р. був головою виконкому Миргородської ради робітничих і солдатських депутатів. У листопаді 1917 р. був головою комісії при виконкомі Миргородської ради, яка вирішувала продовольчу проблему, упорядковувала ціни (у зв'язку з заворушеннями населення). Миргородська рада тоді підтримувала Українську Центральну Раду.

Антоновець Тимко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Антоновичі.

Антонович Трохим – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1695 – 1696). 14 січня 1695 р. писав із Миргорода листа до охочекомонного полковника Геліаша (Іллі) Новицького, звідомлюючи, що «сили великіе бесурманские» прямують із понизь Дніпра до Полтави.

Антонович Іван – священик Свято-Покровської церкви с. Довгалівки Миргородської сотні (1723).

Антонський Федір Якимович (бл.1802 – ?) – син протоієрея з с. Олексіївки Валківського повіту на Харківщині. Навчався в Харківському колегіумі. В 1822 – 1830 рр. учитель історичних наук Миргородського повітового училища.

«**Антущенко** Карпенко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Апостоли (Апостоленки) – козацько-старшинський рід Миргородського полку. (Див. також: Муравйови-Апостоли, Остроградський-Апостол).

Апостол – козак у Андросовій сотні Миргородського полку (1649). Не виключено, що це Єфрем.

Єфрем – жив у першій половині XVII ст. Походив із Волощини (Молдови).

Павло Охрімович (Єфремович) (1618 – 1678; інші дані: 1628 – 1683), на прізвисько «Царенко» – сотник 1-ї Миргородської сотні (1651), 2-ї Миргородської сотні (1657). Одержав від князя Яреми Вишневецького у власність села Хомутець і Бакумівку. В 1657 – 1658 рр. – сотник Хомутецької сотні; 1658 р. посланець (разом із іншими) від миргородського полковника Степана Довгаля до московського царя. Миргородський полковник (17.10.1659 – 1664) і одночасно – гадяцький полковник (1659 – 1660). Обирався на посаду миргородського полковника також у 1671 – 1676 та 1676 –1683 рр. Влітку 1659 року був наказним гетьманом замість убитого Івана Силки. Супротивник І.Виговського. Був генеральним осавулом у гетьмана Петра Дорошенка (1666). В 1664, 1669, 1671 і 1672 рр. купував землі в с. Хомутці й Бакумівці. Неписьменний. 1666 р. в переписі міщан Хомутця є запис: «Да в том же местечке Хомутце два сада изменика Павла Апостола, а в нем яблони да вишни; а теми садами не владеет никто, стоят пусты». (О.Лазаревський пояснює слово «изменик» тим, що П.Апостол, можливо, повернувся на свою батьківщину; на нашу думку, для такого визначення існували інші причини). В листопаді 1670 р. продав свій двір у м. Гадячому миргородському полковникові Михайлові Кияшці. Ім'я дружини П.Апостола точно не відоме. За одними даними, він 1653 р. одружився з донькою миргородського полковника Марією Лісницькою. За іншими даними, ім'я дружини – Уляна; на думку дослідниці Н.Герасименко, вона була племінницею лубенського полковника Дмитра Зеленського; дослідниця Ір. Кривошея вважає її донькою брацлавського полковника Михайла Зеленського. (В.Кривошея опублікував синодик роду Апостолів, що зберігався в Києво-Софійському монастирі, де названо такі імена з роду Апостолів: Павло, Уляна, Данило, Уляна, Параска, Михайло, Олена, Павло, Тетяна, мл. Іван, Михайло, Марія, Єфрем, мл. Пелагея, Стефанида, Іван, Олена, Григорій, Ганна, Матвій, Параска. Василь, Катерина, Григорій, Феодора, Василь, Марія, мл. Ірина, Ілля, Андрій, Євдокія, Іван, Феодора, Іван, мл. Федір, Іван,

мл. Федір, Семен, мл. Марія, Никифор, Ганна, Андрій, Марія, Феодора, Пелагея, Катерина, мл. Василь, Михайло, Олександра, Опанас, Гнат, Микола, Данило, Михайло, Григорій, Федір, мл. Василь, Михайло, Григорій. Федір, мл. Василь, Михайло, Карпо, Опанас, Григорій, Іван, Андрій, Іван, мл. Максим, мл. Іван, Михайло, Іван. За іншими поминальниками, згадано ще й імена: Настасія, Варвара, Дмитро, Єлизавета, Лук'ян, черниця Ювеналія, ієрей Іван).

Дем'ян – миргородський полковник у 1664 – 1666 рр.

Григорій – миргородський полковник у 1666 – 1668 рр.

Олексій – ймовірно, миргородський сотник 1680 р.

Данило Павлович [4 (14)12.1654 – 17 (28).01.1734, м-ко Сорочинці] – син Павла Охрімовича. Миргородський полковник (1682 – 1686, 1693 – 1727). Гетьман Лівобережної України (1727 – 1734). Мав універсали на села Миргородського полку: Хомутець, Бакумівку, Савинці, Попівку, Фидрівку, Сухорабівку, Вергуни та ін. Гетьманська садиба в Глухові. Скуповував землі в Хомутці, Сорочинцях, Бакумівці, Попівці, Кибинцях; поселив слободу в урочищі Шарківщині (нині с. Шарківщина). Мав свій двір у м-ку Сорочинцях («на Гусятнику») та «дворець приїжджий» у Миргороді. У 1729 – 1730 рр. мав 99 дворів у с. Перевозі Шишацької сотні та 44 двори в с. Портянках Сорочинської сотні. Мав володіння в Крилівській сотні (м. Крилів) Миргородського полку. Похований у Преображенський церкві м-ка Сорочинців. Дружина (1690) – Уляна (Олена), донька Василя Іскрицького, димерського полковника, яка померла 29 жовтня 1742 року в с. Хомутці, похована в родовому склепі Преображенської церкви в Сорочинцях. Уляна володіла с. Вергунами Хорольської сотні, мала власні житлові двори в м. Глухові (на Білополівці), в містечках Сорочинцях, Хомутці, с. Попівці, володіла кількома шинками. Діти: сини Іван, Петро, Павло, доньки Ганна (старша), Тетяна, Параска, Ганна (молодша), Марія, Марфа, Настя.

Василь Павлович – син Павла Охрімовича, брат Данила. Помер раніше 1702 року. Мав сина Якова. У реєстрі Миргородського полку 1723 р. у списку вдів м-ка Хомутця записана «вдова Василиева Апостолова, престарелая и весьма зубожалая и бездетная»).

Іван Данилович – старший син гетьмана. Помер молодим раніше 1734 року. Одружений з Оленою Михайлівною Корсак, донькою смоленського шляхтича. Мали сина Павла (? – 1742).

Павло Данилович (? – 14.06.1736) – середній син гетьмана. Із 3 жовтня 1727 року до кінця життя був миргородським полковником. 1723 р. володів с. Портянками Сорочинської сотні. 1734 р. ходив із полком до Кременчука проти ногайських татар. Учасник російсько-турецької війни 1735 – 1739 рр. Був поранений картеччю в ногу під час бою під м. Козловом у Криму, через кілька днів помер. (У «кронічці» – документі з сулимівського архіву є запис: «1736. Полковник миргородський Павел Апостол, не дошед Козлева, в Атане юня 5 пушкою ранен, отчего того ж юня 14 и умер»). Мав житловий двір у м-ку Сорочинцях та приїзні двори в селах Семереньках і Портянках. У першому шлюбі мав дружину Ганну Андріївну Хераскову (Херасківну; 1699 – 14.03.1732), із знатного волоського роду. Друга дружина (з січня 1733 року) – Феодора Миколаївна Енгельгардт (див.), донька смоленського стольника Миколи Юрійовича Енгельгардта. Феодора була жива 1744 р. Дітей Павло Апостол не мав.

Петро Данилович – молодший син гетьмана Данила Павловича Апостола. Виховувався в Петербурзі у пансіоні, під наглядом О.Меншикова. З 1726 р. жив у Петербурзі й Москві як заручник замість батька, відпущеного на Україну. Часто жив у Глухові. Лубенський полковник (1728 – 1757), бригадир (1758). На Миргородщині володів маєтками в м-ку Сорочинцях, с. Савинцях, Обухівці, Баранівці, Олефірівці, Опанасівці, частково в Черевках, Зубівці, Єрках, с. Портянках, в с. Монастирському. Славився його завод арабських скакунів. Разом із братом мав господарства на хуторах Стовбинському, Глобинському, Пустовійтовому, Кибинському, Новачисі. Володів м-ком Криловом, слободою Данилівкою Крилівської сотні Миргородського полку. Автор «Щоденника» (1725 – 1727), веденого французькою мовою. Приятель Якова Марковича (див.), Михайла Скоропадського (див.). Дружина – шляхтянка Храповицька (? – 1760). Діти: Данило, Олена, Софія. За даними «Малороссийского родословника» В. Модзалевського (т.1, с.8), Петро Апостол помер 1758 року. Проте є дані про бригадира Петра Апостола, який 1770 року мав такі маєтності: в Хомутці – 517 хат, у Бакумівці – 160, у Попівці – 597, у Савинцях – 154 (мав у Савинцях також приїзний двір), в слободі Шарківщині – 152. (ДАПО. – Ф. 858. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 23 зв., 28 зв., 31 зв., 32 зв., 48 зв.).

Ганна Данилівна (? – 1729) – старша донька гетьмана. Була в шлюбі з Лук'яном Яковичем Жураківським (? – 1718), наказним ніжинським полковником. Мали нащадків.

Тетяна Данилівна (? – 1753) – донька гетьмана, одружена з Іваном Івановичем Ломиківським (? – 1730), бунчуковим товаришем, господарем Гадяцького замку. Їхнім правнуком був В.Я.Ломиківський, дослідник української старовини.

Парасковія Данилівна (? – 2.11.1731, м. Глухів) – донька гетьмана. У першому шлюбі – з Михайлом Васильовичем Дуніним-Борковським (? – 1720), бунчуковим товаришем, сином генерального обозного; мали доньку Олену (? – 1747), яка виховувалася в домі Апостолів, одружилася з прилуцьким полковником Григорієм Гнатовичем Ґалаґаном (1716 – 1777). У другому шлюбі Парасковія була за Михайлом Васильовичем Скоропадським (бл.1697 – 1758), генеральним підскарбієм, удівцем; одружені 7 квітня 1725 року в Сорочинцях; мали синів: Івана (1727 – 1782), останнього генерального осавула, і Якова (? – раніше 1785), останнього генерального бунчужного. Їхні нащадки – громадська діячка Єлизавета Іванівна Скоропадська-Милорадович (1842 – 1890) та гетьман Павло Петрович Скоропадський (1873 – 1945).

Ганна Данилівна (молодша) – донька гетьмана; була жива 1737 року. У шлюбі з Петром Івановичем Кулябкою

(знатний військовий товариш у 1707 – 1736 рр.; володів дворами в м-ку Шишаках, селом Клепачами та ін). Мали синів: Семена (1704 – 1761) – відомого церковного діяча Сильвестра Кулябку; Івана (? – 1773), лубенського полковника.

Марія Данилівна (? – 1754). – донька гетьмана. У шлюбі (1700, Сорочинці) з Андрієм Дмитровичем Горленком (? – 1756), бунчуковим товаришем. Їхні маєтності – поблизу Гамаліївського монастиря, в Прилуцькому полку. Мали синів: Якима (Йоасафа) Горленка (1705 – 1754), церковного діяча, настоятеля Мгарського Лубенського монастиря; Андрія Андрійовича Горленка (1709 – 1780), полтавського полковника; Михайла Андрійовича (архімандрита Митрофана), настоятеля Київського Богоявленського Братського монастиря. Донька Парасковія Андріївна – у шлюбі з полковником Ізюмського Слобідського полку Іваном Квіткою (? – 1751), їхнім онуком був письменник Г.Ф.Квітка-Основ'яненко. Нащадком Горленків був також письменник Василь Петрович Горленко (1853 – 1907).

Анастасія Данилівна – донька гетьмана, була в шлюбі з Василем Васильовичем Кочубеєм (бл. 1680 – 1743), полтавським полковником (1726 – 1743). Мали сина Павла; їхні онуки – голова Державної ради Віктор Павлович Кочубей (1768 – 1834) і Агрипина Павлівна Кочубеївна (була в шлюбі з Олексієм Петровичем Фроловим-Багреєвим) – власниця с. Савинців Миргородського повіту. Донька Ганна Василівна Кочубей (у шлюбі за Степаном Томарою). Є й інші відомі нащадки.

Яків Васильович (? – до серпня 1717) – небіж («братанич») гетьмана. Знатний товариш Миргородського полку (1709), миргородський полковий осавул (1716). З 1709 року мав універсал на село Аврамівку Хорольської сотні Миргородського полку. Одружений із Євдокією, єдиною донькою миргородського полкового осавула Василя Лагоди (? – до 1702). Євдокія, овдовівши, вдруге взяла шлюб (після 1717 року) з Семеном Ґалаґаном, миргородським полковим осавулом (1723 – 1730), якому Д.Апостол 1721 року передав с. Аврамівку. Яків мав єдину доньку Марію (бл.1708 – ?), одружену 1731 року з Василем Устимовичем (Устименко, 1697 – 1779), сином власівського сотника Устима Сахненка, від яких пішли Сахно-Устимовичі.

Павло Іванович (? – 28.01.1742, Москва) – онук гетьмана. З 1732 року виховувався в Петербурзі казенним коштом. Служив у лейб-гвардії Преображенському і Семенівському полках. Мав сестру Ганну. Дружина – Акулина (Акилина) Іванівна (? – 15.02.1780). Мали доньку Катерину. Акилина Іванівна Апостолова по смерті чоловіка взяла другий шлюб із Карлом Фон-Штофелем (див.). В документі 1752 р., в якому йдеться про володіння лубенського полковника Петра Апостола в Крилівській сотні Миргородського полку, згадується нещодавно поселена слобідка Скубіївка на усті р. Цибульника, «роду его ж, Апостола, Акилины Ивановны Штофелевой». Акилина похована в Москві, в соборній церкві Донської Божої Матері.

Данило Петрович (1727 – ?) – онук гетьмана. Генеральний хорунжий (1762 – 1767), бригадир з 1767 року, член Малоросійської колегії. Статський радник. 1781 року мав хутір у 1-й Миргородській сотні. З 1761 року в шлюбі з Мариною, донькою бунчукового товариша Власа Климовича Будлянського, небогою графів Олексія і Кирила Розумовських. Мав сина Михайла, доньку Марію. Марина Власівна була в другому шлюбі за генералом Штакельбергом (див.). 1787 року Марина мала підданих у с. Бакумівці й Савинцях Миргородського повіту.

Яків Петрович (бл. 10.07. 1728, Москва – ?) – онук гетьмана.

Софія Петрівна (1721 – 1773) – онука гетьмана. Одружена з князем Петром Сергійовичем Долгоруковим (1721 – 1773), генерал-майором.

Олена Петрівна (12.04.1731 – 1768) – онука гетьмана. У шлюбі з Матвієм Артамоновичем Муравйовим, генерал-майором (одружилася всупереч батьківській волі, через що була позбавлена посагу). Померла під час пологів одразу після народження сина Івана. По смерті останнього представника роду Апостолів за чоловічою лінією – Михайла Даниловича Апостола – цей рід обірвався; прізвище Апостолів 1801 р. одержав син Олени Петрівни Апостолівни і Матвія Артамоновича Муравйова – Іван Матвійович (1762 – 1851), який став іменуватися Муравйовим-Апостолом. 1774 року М.Муравйов і Олена Петрівна збудували будинок у Хомутці, який зберігся донині.

Катерина Петрівна (1750 – 1824) – онука гетьмана. Одружена з Олександром Яковичем Шамшевим (див.), генералом. Похована на Волковому цвинтарі в Петербурзі.

Марія Яківна – єдина донька Якова Васильовича Апостола. У шлюбі (1723) з Василем Устименком.

Михайло Данилович (? – 20.08.1816) – син Данила Петровича. Правнук гетьмана. Служив у Ямбурзькому полку, пішов у відставку секунд-майором 1793 р. Підполковник. Був останнім представником роду Апостолів за чоловічою лінією. З метою збереження роду і прізвища Апостолів, а також із особистих мотивів він 1801 р. звернувся до імператора з проханням, щоб його прізвище успадкував Іван Матвійович Муравйов, його двоюрідний брат (син Олени Петрівни Апостол). М.Д.Апостол був одружений із Єлизаветою Миколаївною Чорбою, яку, за свідченням родичів, вигнав після 13 р. шлюбу (померла 1824 р.). Дітей не мав.1782 р. був власником слободи Клюшникової (нині с. Клюшниківка). Володів біля м-ка Яресьок хутором з винокурнею, які продав 1787 р. Д.П.Трощинському. Володів кінним заводом у х. Стовбиному. Коштом М.Апостола в 1791 – 1792 рр. збудовано нову Покровську церкву в с. Портянках Миргородського повіту. 1793 р. за указом Катерини II одержав 12 000 дес. землі на території Катеринославського намісництва. На початку XIX ст. він подарував маєтки в с. Хомутці й Бакумівці разом із 4 тисячами кріпаків Івану Матвійовичу Муравйову-Апостолу, котрого, за словами останнього, усиновив. Іван Матвійович, за рішенням суду, 1821 р. сплачував 160 тис. крб. Є.М.Чорбі як удові М.Д.Апостола.

Марія Данилівна (? – до 1813) – донька Данила Петровича. Правнучка гетьмана. Мала маєтності на Чернігівщині, в с. Жуклі (Данилівці), в х. Апостолівці та ін. Одружена з Іваном Яковичем Селецьким (бл. 1743 - 1810), дівицьким

сотником (1761 – 1767), полковником (1778), катеринославським губернатором, таємним радником (1811). Їхня донька, у шлюбі Синельникова, судилася за спадщину в Миргородському повіті з І.М.Муравйовим-Апостолом.

Катерина Павлівна (1741 – ?) – єдина донька Павла Івановича. Правнука гетьмана Д.Апостола. Падчерка Карла Фон-Штофельна (див.), який дав їй добру освіту й пристойний посаг. Власниця маєтків у с. Фидрівці Говтв'янського повіту, с. Сухорабівці, Глобиному та ін. Володіла с. Турбаями, яке 1776 року продала миргородському полковому судді Федору Федоровичу Базилевському. Одружена: першим шлюбом (1760) – з Кіндратом Петровичем Битяговським, у майбутньому полковником; другим шлюбом – з Матвієм Іллічем Краміним, полковником (Катеринославська губернія).

Родові Апостолів на Миргородщині належало кілька хуторів; зокрема, близько 1826 – 1840 рр. в околицях м-ка Сорочинців ще зберігалися назви таких населених пунктів: Село Апостолове (за 8 верст на південний захід від м-ка Сорочинців); Апостолів хутір – між с. Баранівкою й с. Великим Перевозом; Апостолів хутір (за 5 верст на захід від м-ка Сорочинців); Гетьманів хутір (між Сорочинцями й с. Мареничами).

Можливо, до роду Апостолів належав:

Апостол Григорій Лукич (1898 – ?) – народився й жив у с. Біленченківка Гадяцького району. 18 червня 1917 р. був обраний писарем Гадяцької повітової спілки «Просвіти» (головою спілки була Олена Пчілка). У 30-х рр. працював таксувальником контори «Заготзерно». Заарештований 1937 р., засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Літ.: Реестра 1649 г.– С. 261; Ксензенко А. Гетманская усыпальница // К.С. – 1887. – Т.XVII, февраль. – С. 353 – 359; А.Л. К истории землевладения в Левобережной Малороссии // К.С.– 1892. – № 9. – С.410 – 414; Радакова Е. Гетман Даниил Апостол в роли колонизатора // К.С. – 1891. – С.424 – 468; Дневник Петра Даниловича Апостола (май 1725 – май 1727) // К.С. – Т. L. –1895. – № 7-8. – С.100 – 155; Модзалевский. – Т.1. – С. 6-10; Дабижа. – С.II; Барвинский. – С. 121– 179; Лукомский. – С.3; Описи КН. – С. 122, 124, 155, 239, 265, 270, 275; Дашкевич. – С.13; Герасименко Н.О. Данило Апостол – гетьман Лівобережної України // УІЖ. – 1992. – № 3. – С.92–102; Кривошея. – Ч.2. – С. 21, 25, 65; Кривошея Ір. Урядова. – С.27; Муравьев-Апостол И.М. Письма из Москвы в Нижний Новгород. – СПб., 2002; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 69, 82, 236; Розсоха Л. Шабля родини Апостолів // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2000. – С.33 – 36; Томазов В. Апостоли // Чумацький шлях. – 2000. – № 2. – С. 16 – 18; КМА. – С. 40; Кострубіна. – С.1 – 32; Розсоха Л. До історії роду гетьмана Данила Апостола // Гетьман Данило Апостол, його роль і місце в історії України: Матеріали наукових читань. – Полтава, 2005. – С. 60 – 64; Її ж. Двірець Апостолів // Миргород – наш дім. – 2006. – 12 жовт. - № 41. – С.2.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 11437. – Арк. 225; Спр. 19350. - Арк. 653; Ф.193. – Оп.7. – Спр.15. – Арк. 2 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф.1. – Спр. 54476 – 54478 (28). – Арк. 33, 45, 241, 242, 497; Ф. 278. – Спр. 985. – Арк. 1 – 2; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 23 зв., 28 зв., 31 зв., 32 зв, 48 зв.; Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 190. – Арк. 2 зв.

Арістови.

Арістов Микола Петрович – губернський секретар, становий пристав 2-го стану Миргородського повіту (1871).

Армаші (Армашенки). Пор. також : Ярмашенко.

Армаш Степан – козак с. Біликів Миргородської сотні (1723). Його син Йосип помер у поході раніше 1723 р.

Армашка Олена – козачка с. Зуївців Миргородської сотні (1723), удова, мала сина Федора.

Армашенко Іван – 1723 р. «ревізор полку Миргородського», робив перепис полку.

Армашенко Тарас – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Армашенко Мартин – посполитий у с. Попівці (1723).

Арменин Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Його син Федір – убогий козак.

Аронські.

Аронський Юхим Якович (1888, с. Харківці Гадяцького р-ну – 2. 06.1938) – священик православної церкви. Походив із духівництва, закінчив Полтавську духовну семінарію. Служив у с. Устивиці, де був членом підпільної антирадянської організації. Згодом служив у м. Пирятині, далі – працював теслею в Полтаві. Заарештований 15 грудня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою при УНКВС Полтавської обл. 23 квітня 1938 р. за ст.ст. 54-8, 54-10 ч.1, 54-11 КК УРСР до розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 2 червня 1938 р. Реабілітований Полтавським обласним судом 1959 р. Був одружений із Єфросинією Федорівною Зубовою, дворянкою з відомого роду (за радянського часу працювала санітаркою в лікарні).

Арсеніїв (Арсенієв) Іван – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718).

Арсеній – ігумен Сорочинського Михайлівського монастиря; 1708 року згадувався як «строїтель» монастиря. Правив раніше ігумена Серапіона Дорофійовича.

Арсеньєв – поручик, поміщик села Лютенських Млинів Гадяцького повіту. 1787 року володів хутором Старим Бороховичівським (45 душ) Миргородського повіту. Живий 1815 року.

Артамонов Василь Васильович (1880, с. Іванівка Красноградського району – 31.05.1938) – священик. 1902 р. закінчив Полтавську духовну семінарію, служив у різних церквах. У 30-их рр. – житель с. Шарківщини Миргородського району, священик. Із квітня 1938 р. перебував під слідством НКВС. Утримувався в Лубенській тюрмі, був розстріляний. Реабілітований 1958 р.

Артеменки.

Артеменко Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Іван – козак Миргородської сотні, житель с. Хомутця (1732).

Артеменко Стецько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Артеменко Ілляш – отаман с. Ярмаків Миргородської сотні (1732).

Артеменко Гаврило з братом Іваном – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях Миргородської сотні, малоґрунтові.

Артеменко Василь – житель містечка Багачки, кравець, до 1749 р. належав грузинському дворянинові Павлу Курганову.

Артеменко Грицько – житель містечка Яресьок, до 1749 р. був у підданстві грузинської княгині Пхеїдзе.

Артеменки – жителі с. Жабокрик Миргородського повіту, в 1860 – 1866 рр. мали 240 десятин землі у дачах с. Федунки.

Артеменко Микита Власович – козак, у 1863 – 1878 рр. мав 1777 десятин (ліс і луки) в дачах м-ка Устивиці.

Артеменко Михайло Максимович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Миргородського повіту, мав 16 десятин землі.

Артеменко Михайло Захарович – із 1913 р. секретар Устивицького сільського господарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту. Помічник інструктора з садівництва в Миргородському земстві (1915).

Артеменко – заможний господар у Миргороді в 1-ій третині ХХ ст. Мав садибу на Личанці (згодом вулиця Колгоспна). На початку 30-х рр. був розкуркулений, садиба відійшла до колгоспу «Країна Рад», зокрема, там було створено колгоспну кузню.

Артеменко – священик УАПЦ в с. Устивиці. Органи ДПУ 1929 р. вважали його одним із керівників «контрреволюційної» групи в Устивиці.

Артемов – священик, 1781 року мав хутір у Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Артюхи (Артюшенки, Артющенки).

Артюшенко Гриць – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Артюшенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Артюшенко Лук'ян – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Артюшенко Петро – козак Миргородської сотні (1718).

Артюх Грицько – козак с. Обухівки (1718).

Артюх Стецько – посполитий середньої заможності в с. Савинцях (1723).

Артющенко Олехвір із братом Григорієм – «можнійші» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Артюх Олефір із сином Андрієм – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях Миргородської сотні, малоґрунтові.

Артюшенко Омелько – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732). 1738 року – виборний козак с. Гаркушинців, малоґрунтовий.

Артюх Потап Гаврилович – козак с. Мальців, у 1862 – 1877 рр. мав 1501 десятину землі в дачах сіл Слобідки і Мальців. Козаки Артюхи – Петро Потапович, Захар Потапович і Іван Савич тоді ж таки мали разом 603 десятини.

Артюх Олексій Данилович (1850 – ?) – козак, жив у с. Сакалівці Савинської волості, мав 27 десятин землі.

Артюх Панас Потапович (1876 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Артюх Олексій Захарович (бл. 1869 – ?) – церковний староста в с. Мальцях; мав 7 дес. землі, 1923 р. був позбавлений владою виборчих прав. Козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Артюхів хутір 1926 р. входив до Мальцівської сільради, в ньому налічувалося 16 господарств, 96 жителів.

Архангельський Микола – вчитель фізики й алгебри в В.Сорочинській учительській семінарії (бл. 1914 – 1917); чорносотенець, «ледар-сибарит», якого семінаристи вигнали з закладу після жовтневого перевороту 1917 р.

Асаули (Асавули, Асауленки).

Асавул Данило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Асаул Ясько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Асауленко Омелян і Петро – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Асауленко Максим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Асауленко Яким – козак Сорочинської сотні (1718).

Асаули Іван і Євтух – посполиті в с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Асаул Хвесько – посполитий у с. Милюшках (1718).
Асауленко Яцько (Яків) – козак Яреськівської сотні (1718 – 1723), піший.
Асауленко Василь – колишній козак с. Портянок Сорочинської сотні, в 1718 – 1723 рр. – посполитий.
Асаул Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Асауленко Яцько – посполитий середньої заможності в с. Єрках (1723).
Асауленко Йосип – священик с. Ковалівки Гадяцького полку (1748).

Асфальд – німецький комендант у с. Великих Сорочинцях (1942 – 1943), забезпечував відправлення місцевої молоді до Німеччини. Не виключено, що прізвище спотворене (либонь, Освальд).

Асланов (див.: Осланович).

Атамани (прізвище подається за російськомовним джерелом).
Атамани Хвесько, Василь, Іван, Процик, Гнат, Захарко, Федина, Павло, Грицько, Куць, Василь, Харко, Андрій – козаки Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Атаман Максим – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Атаман Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Атаман Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Атаманенки (див. також: Отаманенко).
Атаманенко Лук'ян – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Атаманський Ілляш – підсусідок у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Афанасенко Михайло із братом Семеном – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Афанасієви (Афанасьєви).
Афанасієв Василь – 1723 р. війт у с. Хомутці, заможний.
Афанасієв Йосип – війт городовий у м. Миргороді (1737).
Афанасьєв Іван – священик у с. Василівці (Яновщині) Миргородського повіту, законовчитель Василівського народного училища (1885). 1886 року переведений до Полтави.

Ахрамович – ветеринарний лікар, із 1883 р. служив у Миргородському повіті, жив у Миргороді.

Ашенбреннер Михайло Юлійович (9.09.1842, Москва – 11.11.1926, Москва) – народоволець. Народився в сім'ї військового інженера. 1860 р. закінчив Московський кадетський корпус. Служив у Москві, Акермані, Катеринославі. Керівник військової організації «Народної волі». Восени і взимку 1864 р. служив у Миргороді, де зблизився з декабристом Матвієм Муравйовим-Апостолом і миргородським лікарем Никандром Кашинським. На початку 80-х рр. заарештований. За процесом Віри Фігнер засуджений до смертної кари, заміненої довічною каторгою. Протягом 20 р. перебував у казематах Шліссельбурзької тюрми і на засланні. Останні роки прожив у Москві, де займався громадською і літературною діяльністю. Автор твору «Військова організація «Народної волі» та інші спогади (1860 – 1904 рр.)» (Москва,1924)
Літ.: Аббасов А. Зубковский Иван Андреевич. Жизнь и творчество. – Воронеж, 1998. – С. 26.

Б

Бабайда – прокурор Миргородського району (1932 р.).

Бабаки (Пор.: Бабачний).

Бабак Лесько – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Бабак Кирик, Бабак Лесько – убогі піші козаки Сорочинської сотні, 1723 р.

Бабак Іван – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Бабак Степан Олексійович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 30 десятин.

Бабак Свирид Оврамович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 42 десятини.

Бабак Панас Семенович (1899, с. В.Сорочинці – ?) – походив із селян Великих Сорочинців. Жив у Миргороді, працював у держмлині. Засуджений 30 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Бабак Олександр Митрофанович, за ін. даними, Андрійович (1906, с. В.Сорочинці – 12.10.1929, м. Лубни) – діяч УАПЦ, член підпільної української патріотичної організації на Миргородщині, бандурист. Народився в сім'ї чорнороба цегельні. Протягом деякого часу родина жила в с. Зубівці, де юнак сформувався як український патріот. Великий вплив на нього мав Ф.Матвійко (див.). 1923 р. родина знову повернулася до с. Нероновичів (В.Сорочинців). Один із засновників Сорочинської капели бандуристів. У Зубівці очолив сільську громаду УАПЦ (був її старостою і скарбником). Розповсюджував серед населення українську патріотичну літературу, вів самостійницьку агітацію у 75-му артполку в Миргороді. Після розгрому Зубівської і Нероновицької підпільних організацій Б. був розстріляний у Лубенському відділенні ДПУ. Могила на міському цвинтарі була знищена.

Хутір Бабаків існував у Сорочинській волості.

Бабарики (Бабарикови).

Бабарика Федір (1739 – ?) – козак, із 1757 р. служив у Гадяцькому полку, з 1761 р. – військовий товариш. Сотник Гадяцького полку, близько 1784 – 1796 рр. мав хутір у Грунській сотні (спільно з військовим товаришем Іваном Бабарикою).

Бабарика Іван – військовий товариш Гадяцького полку, близько 1784 – 1796 рр. мав хутір у Грунській сотні (разом із сотником Федором Бабарикою).

Бабариков Іван Іванович – у 1809 –1813 рр. підпоручик; засідатель Миргородського земського суду (1809 – 1823). Підполковник, миргородський повітовий хорунжий (1829). Суддя Миргородського межового суду (1850). Мав у Миргородському повіті середньопомісний маєток (близько 1860). Діти: Олександр, Федір, Іван, Марія, Минодора, Катерина, Юлія, Неоніла.

Бабариков Іван (? – до 1860) – підпоручик, власник маєтку в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту. Мав 25 дворів, 114 душ селян у Березовій Луці й х. Бодакві.

Бабариков Олександр Іванович – капітан, у 1870-их рр. мав 358 десятин землі в урочищі Щербанька (в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки).

Бабариков Іван Іванович – поручик, у 1870-их рр. мав 184 десятини землі при Цаповому Яру (в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки).

Бабарикова Марія Іванівна – донька підполковника, близько 1866 – 1877 рр. володіла 192 десятинами землі в урочищі Мар'їна земля (в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки).

Бабариков Іван Іванович – колезький радник (1887), почесний мировий суддя Миргородського повіту (1887 – 1890). Статський радник, гласний Миргородської повітової земської управи (1904). Власник х. Войни Березоволуцької волості. Заборгував значні кошти поміщикові Петрові Малинці, тому х. Войни був виставлений на торги і перейшов до П.Малинки.

Бабарикін Іван Іванович – закінчив артилерійську академію. З 15 грудня 1898 р. земський начальник Миргородського повіту. (Очевидно, мається на увазі Бабариков).

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.2. – С.312; 1829. – Ч.2. – С. 403; ПГВ. – 1850. – № 17. – С.154; 1860. – № 10. – С.113; Постановления МУЗС.– 1887. – С.31; 1891. – С.65; Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства (1802-1902). Очерки по архивным данным с рисунками. Том II. Издание полтавского дворянства. Полтава. 1907 г. – С. 164; Список дворян. – С. 33.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 11, 20 зв.

Бабачний Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Пор.: Бабак.

Бабенки (Бабенченки).

Бабенченки Грицько і Василь – козаки куреня с. Петрівців (1718).

Бабенко Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).

Бабенко Іван із братом Мусієм – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Бабенко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Бабенко Петро – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Бабенко Мусій – 1738 р. виборний козак у с. Гаркушинцях, убогий (мав 1 вола, 1 коня).

Бабенко Петро – 1738 р. підсусідок Наума Даценка, козака с. Біликів.

Бабенченко Павло з братами Данилом і Максимом – козаки-підпомічники в с. Петрівцях (1738), малоґрунтові.

Бабенко Антон (1757 – ?) – на військовій службі з 1776 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1782).

Бабенки – сотенний хорунжий і отаман, 1781 р. мали хутори в Говтв'янській сотні Миргородського полку.

Бабенко Мусій Семенович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 16 десятин землі.

Бабенко Олексій Пилипович – близько 1913 – 1914 рр. був волосним старшиною Устивицької волості.

Бабенко – житель м. Миргорода, на початку XX ст. володів магазином одягу по вулиці Воскресінській, після встановлення радянської влади виїхав із Миргорода, за часів непу повернувся. 1926 р. був заарештований, подальша доля невідома. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Бабенко Іван Захарович – мав 3 будинки на вул. Воскресінській, № 16, які за радянської влади були націоналізовані.

Бабенко Іван – учасник повстання Дубчака в Миргороді 1919 р. Жив на Пожежі, біля Воскресінської церкви. В день повстання чергував на телефонній станції.

Бабенко – у квітні 1920 р. виконував обов'язки Миргородського повітового військового комісара.

Бабенко Йосип Мусійович (1888 – ?) – селянин-одноосібник, за сталінських часів зазнав репресій, згодом був реабілітований.

Бабенко Микола Якович (1904, с. Петрівці – 20.05.1938) – житель с. Петрівців, селянин, мав початкову освіту, працівник за угодою. В 1930-их рр. був репресований, розстріляний. Згодом, через 9 місяців, реабілітований.

Бабенко Олексій Федорович (н. 1923, м. Миргород) – Герой Радянського Союзу (звання 1955 р.). Початкову освіту здобував у Миргородській с/ш № 1.

Бабичі. (Див. також: Бабиченки).

Бабич Андрій – один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.).

Бабич Микита – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» у м-ку Сорочинцях (1718); артилерійський служник в Сорочинській сотні (1732).

Бабич Микита – козак Сорочинської сотні (1718).

Бабич Лесько – член шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Бабич Іван – 1738 р. наказний сотник Власівської сотні Миргородського полку, неписьменний.

Бабич (Бабичов) – священик у с. Устивиці (1845). Спілкувався з поетом Тарасом Шевченком у поміщика О.А.Лук'яновича в с. Мар'янському Миргородського повіту. Можливо, його стосується наступна інформація:

Бабичев Карпо Кіндратович, священик, у 1863 – 1873 рр. мав 28 десятин землі в дачах Устивиці.

Бабич Никифор Григорович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 55 десятин землі в хуторі Бабича й Курила (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Бабич Петро Гнатович – козак, у 1864 – 1870 рр. мав 725 десятин землі в х. Бабичевому (те саме, що х. Хвощеве) Миргородського повіту.

Бабич Іван Васильович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Радченків Баранівської волості, мав 17 десятин землі.

Бабич Мусій Артемович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бокітьків Сорочинської волості, мав 27 десятин землі.

Бабич Дем'ян Антонович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кузьменковому Сорочинської волості, мав 18 десятин землі.

Бабич Корній Антонович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кузьменковому, мав 18 десятин землі.

Михайло Петрович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бабичів Шишацької волості, мав 50 десятин землі.

Григорій Петрович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бабичів, мав 60 десятин землі.

Юхим Павлович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Жабокрику Яреськівської волості, мав 21 десятину землі.

Олександр Ксенофонтович (1883 – ?) – син священика. 1913 р. – житель м-ка Шишаку, землевласник (39 десятин).

Бабич Марфа Ксенофонтівна – донька священика, вчителька Гаркушинського початкового народного училища (1901). На службі в Миргородському повіті з 1895 р. Освіта – Полтавське єпархіальне жіноче училище.

Бабич Іван Никифорович (1883, інші дані 1898, с. Шишаки – осінь 1969) – один із лідерів миргородських комуністів, організатор радянської влади на Миргородщині. Народився в бідняцькій родині, служив у царській армії. 1918 р. повернувся до м-ка Шишаків, де вів боротьбу з «націоналістами». Член комуністичної партії з січня 1919 р. У 1919 р. був членом Миргородського революційного комітету, членом повітового комітету компартії, заступником голови Миргородської повітової ЧК і заступником повітового продкомісара. В 1920 – 1921 рр. – на посадах повітового комісара з продовольства в Лубнах, Лохвиці. Перебував на відповідальних посадах у Полтаві, Харкові, Москві. З 1960 р. – персональний пенсіонер союзного значення. Дружина – Лідія Дмитрівна Щур (див.). Діти – Настя, Борис.

Бабич Іван Антонович (1876, с. Хомутець. – 4.11. 1937) – походив із селян, священик Покровської церкви с. Великої Грем'ячої. Репресований 1937 року за «антирадянську діяльність». Засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Бабич Іван Корнійович (1890 – ?) – колгоспник с. Великого Байраку. Заарештований 1938 р., засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Бабиченки. (Див. також: Бабичі).

Максим – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мартин – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Оксим – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Яцько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Савка – заможний посполитий, війт у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Микита з братом Хомою – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Антін, Іван із братами Савкою і Семеном – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Лаврін – дяк у школі при Рождественській церкві м-ка Багачки Миргородського полку (1723).

Бабії (Бабієнки).

Бабієнкова Тетяна – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Бабкіни.

Бабкін Яків Васильович – колезький секретар (1807), колезький асесор (із 1810); стряпчий Миргородського повіту (1807 –1812).

Бабкін – надвірний радник. Його дружина 1832 р. мала селян у Миргороді.

Бабута Федір Савович (1873, с. В'язове Миргородського р-ну – 30.10.1937) – колгоспник у с. В'язовому, мав початкову освіту. Заарештований 29 липня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою при УНКВС Харківської обл. 25 жовтня 1937 р. за ст. ст. 54-2, 54-7, 54-8, 54-11 КК УРСР до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Вирок виконано. Реабілітований 1956 р.

Багани (Баганенки).

Баган Василь – посполитий у с. Милюшках (1718); записаний першим після війта.

Баганенко Іван – посполитий у с. Милюшках (1718); козак с. Милюшок, малоґрунтовий (1738).

Багатиренки (пор.: Богатиренко).

Багатиренко Яким – житель Миргородської сотні (1718); убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Багатиренко Олександр Тимофійович – під час нацистської окупації (1941 – 1943) сільський староста с. Ярмаків.

Багачі (див.: Богачі).

Багаченки (Богаченки).

Богаченко Яків – священик Покровської церкви с. Перевозу (маєтність Д.Апостола) Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Багаченко Микита – піший зубожілий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Баглаї.

Баглай Гнат – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Баглай Максим – посполитий у Шишацькій сотні (1718).

Багмет Павло – посполитий у с. Попівці (1723).

Багни (Багненки).

Багно Грицько – козак у с. Стайках Хорольської сотні М.п., який перейшов у посполиті (1723). Мав сина Якова.

Багненко Іван – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732).

Багніт Гнат – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Багреєви – власники хутора в Шишацькій волості Миргородського повіту, за 15 верст на північ від с. Яновщини. (Очевидно, маються на увазі Фролови-Багреєви – див.).

Багренки (Багровенки).
Багренко Яким – убогий посполитий у с. Єрках (1723).
Багровенко Павло – заможний посполитий у с. Єрках (1723).
Багровенко Павло – міщанин Миргородської сотні, входив до ткацького цеху (1732).

Багрії (Багрієнки).
Багрій Павло – війт с. Кибинців (1737).
Багрієнко Лаврін – посполитий у с. Єрках, підданий сотника В.Зарудного (1752).
Багрій Савка – підсусідок у с. Єрках (1752).

Бадруля (в виданні реєстру полку 1995 р. – Бажруля) Матюша – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Бажани (Бажаненки, Бажанови).
Бажаненко Антін із братом Тимофієм – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Бажан Тиміш був козаком сотні також 1732 р.
Бажан Андрій (1732 – ?) – з 1750 р. миргородський полковий канцелярист, у 1759 – 1773 рр. писар миргородського полкового суду. Мав маєток у Чернігівському намісництві й невеликий маєток у Говтв'янському повіті, звідки була його дружина Ганна Голтв'янська – донька говтв'янського протопопа Лазаря.
Бажан Андрій (1738 – не раніше 1788) – козак, на військовій службі з 1760 р. Сотенний отаман, значковий товариш Миргородського полку (з січня 1782 р.).
Бажанов Василь Іванович – особа з близького оточення яреськівських Трощинських (кін. XVIII ст.). Імовірно, жив у Миргороді й був причетний до поштової служби.
Бажанов Григорій Ілліч – дворянин Миргородського повіту, знайомий яреськівської родини Трощинських – Ганни Матвіївни і її сина Андрія Андрійовича (1790-і рр., поч. XIX ст.), гостював у них, були й взаємні візити. 23.03.1829 р. Бажанов повідомив А.А. про смерть Д.П.Трощинського. В.Я.Ломиковський у листі до І.Р.Мартоса 1823 р. згадував якогось «Голтвянського Бажанова».
Бажанов Єгор (Георгій) Ілліч – дворянин, чернігівський губернський прокурор, близький до оточення Д.П.Трощинського й Гоголів-Яновських. За його порадою юного Миколу Гоголя було віддано до пансіону при Ніжинській гімназії вищих наук; через нього М.Гоголь передавав листи батькам. 1823 року Бажанов протягом 4 місяців вів слідство про зловживання членів миргородських судів. Його згадує В.Я.Ломиковський як «черниговского Бажанова» в листі до І.Р.Мартоса 1823 р. У бібліотеці Д.П.Трощинського була книжка авторства Георгія Бажанова «Плоды свободного времени, или переведенные на досуге с французского две повести: 1) Древнее повествование и 2) Путешествие в Мекку» (СПб., 1795).

Баженов (див.: Боженов).

Базавлук П.Пилипович – десятник при Миргородській повітовій земській управі в листопаді 1918 р.

Базалії (Базалієнки).
Базалієнко Хома – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Базалій Олексій Васильович – купець 2-ї гільдії, в 1864 – 1874 рр. мав 99 десятин землі біля В.Сорочинців.
Базалій Олексій Олексійович (1869 – ?) – міщанин, землевласник у Великих Сорочинцях (мав 119 десятин). Протягом 1917 – 1918 рр. його землі було націоналізовано.
Хутір Базалія на поч. XX ст. був у Сорочинській волості.

Базилевичі.
Базилевич Василь (він же Базилевський) – білоцерківський сотник Миргородського полку (1676, 1700), миргородський полковий обозний в 1708 – 1709 рр.
Базилевич – священик, жив у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).
Базилевич Андрій – прем'єр-майор, мав землі у Говтв'янському повіті (1787).
Базилевичі – поміщики Золотоніського повіту: Степан, військовий товариш (1787); Іван, бунчуковий товариш; Василь, сотник; його донька Тетяна (бл.1737 – ?) за Петром Васильовичем Сахно-Устимовичем (1735 – ?).
Базилевич Кирило Степанович – священнонамісник Різдво-Богородицької церкви м-ка Комишні (1829).
Базилевич Андрій Петрович – священик, близько 1864 – 1874 рр. мав 25 десятин землі в дачах с. Зуївців.
Базилевич Петро В. – священик, законовчитель Стефанівщинського народного початкового училища Миргородського повіту (1883 – 1884). Освіта – Полтавська духовна семінарія.
Базилевич Ілля Петрович – священик, благочинний Миргородського повіту (1871 - 1876). Жив у м-ку Комишні. Протоієрей Іллінської церкви в Комишні. Законовчитель Комишанського училища (1876). Помер раніше 20 березня 1897 р.

Базилевич Михайло Андрійович (1862, м. Миргород – 1940, м. Одеса) – український фізик. Професор, викладач Одеського інституту народної освіти (1920-і рр.), інших вузів Одеси.

Базилевич Ганна Іллівна – учителька Комишанського 2-го початкового народного училища (з 1899 р.), учителька-завідувачка цього закладу (1911). Освіта – Полтавське єпархіальне жіноче училище.

Базилевич Іван – у січні 1913 р. був секретарем Миргородської повітової земської управи.

Базилевич Олександр Михайлович (15.03.1891 – раніше 1932) – підполковник Армії УНР. Виходець із Полтавщини. Служив штабс-капітаном у царській армії. 1918 р. – значковий військового міністра УНР і військового міністра Української Держави. Із січня 1919 р. полковник для особливих доручень Військового міністерства УНР, у його складі був у Вінниці. Після 1920 р. на еміграції. Помер у м. Брест-Литовському (на той час у складі Польщі).

Базилевич Никифор – один із ініціаторів українського автокефального руху на Миргородщині в 20-их рр. XX ст. Настоятель церкви УАПЦ в с. Довгалівці, яка утворилася 1925 р.

Базилевич – голова виконкому Комишнянської районної ради депутатів трудящих (1941 р., до початку нацистської окупації).

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С.134; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.122; 1901. – С.78; Белогриц-Котляревский. – С. 55; Модзалевский. – Т.4. – С.550; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Описи КН. – С.108, 127, 246, 253, 269; Реєстр 1744 р. – С.24.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 48.

Базилевські (пор. також: Усик-Базилевський).

Козацько-старшинський рід Миргородського полку. Мали володіння здебільшого в Білоцерківській, Остап'ївській і Хорольській сотнях.

Онисим.

Базилевський (він же Базилевич) Василь Онисимович – білоцерківський сотник Миргородського полку (1676, 1700), миргородський полковий обозний (1708 – 1709). 16 травня 1708 р. написав заповіт.

Базилевський (Просенко) Лаврін Васильович (також Василієв Лаврін) – син Василя Онисимовича Базилевського; білоцерківський сотник Миргородського полку (1700 – 1718, 1730 – 1736). Наказний осавул полковий миргородський (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). 1718 р. одержав від миргородського полковника Д.Апостола 6 дворів у м-ку Білоцерківці. 25 січня 1744 р. написав заповіт.

Федір Лаврінович (? – раніше 1760) – син сотника, на службі з 1717 р. Остап'ївський сотник Миргородського полку (1731 – 1738, 1752). Наказний білоцерківський сотник (1741). Власник шинку в Білоцерківці. Дружина його мала 7 хуторів у Остап'ївській сотні.

Іван Лаврінович (? – 1751) – білоцерківський сотник Миргородського полку (1737 – 1751). Дружина Наталя Іллівна, власниця 4 хуторів у Білоцерківській сотні.

Базилевський О.І. – сотник білоцерківський (1744 – 1750).

Григорій Федорович – остап'ївський сотник Миргородського полку (1738). Миргородський полковий суддя (1768); суддя остап'ївського земського суду Миргородського полку (1773 – 1779). Мав землю в містечку Багачці. Знайомий родини Гоголів-Яновських, листувався з Опанасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським.

Печатка Григорія Базилевського, земського судді. 1779 р.

Федір Федорович – остап'ївський сотник Миргородського полку (1750 – 1772), миргородський полковий суддя (1772 – 1779). Поміщик села Остап'я, володів посполитими у містечках Устивиці й Яреськах. 1776 року купив у Катерини Битягівської село Турбаї. Надвірний радник, предводитель дворянства Говтв'янського повіту (1788). Діти: Степан, Іван, Мар'яна.

Андрій – у 2-й половині XVIII ст. навчався в Кенігсберзькому університеті.

Андрій Федорович (бл. 1752 – ?) – сотник Остап'ївської сотні Миргородського полку (1772 – 1783). Із 1765 р. перебував на військовій службі, з 1782 р. мав звання бунчукового товариша. Разом із братами володів 4200 душами. В походах не був. Володів російською, німецькою, французькою, англійською мовами. Після розформування Миргородського полку 1783 р. бажав продовжити військову службу.

Андрій (?– раніше 1804) – колезький асесор, мав 47 душ чол. ст., з них 38 – у с. Решетиловочці. Не виключено, що дані про всіх осіб на ім'я Андрій Базилевський, наведені вище, стосуються однієї й тієї самої особи.

Михайло – в другій половині XVIII ст. навчався в Кенігсберзькому університеті.

Іван (бл. 1745 – ?) – сотник білоцерківський Миргородського полку (1767–1783), прем'єр-майор (1787). На військовій службі з 1757 р. З 1760 р. – військовий канцелярист, із 22 грудня 1767 р. – білоцерківський сотник. Брав участь у турецькому поході 1763 р., був при утриманні форпостів і кордонів з боку Польщі.

Іван – засідатель Говтв'янського повітового суду (1787).

Федір (1776 – ?) – значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Базилевський – поміщик, 1804 р. мав у своєму маєтку в с. Остап'ї «вокальну капелію».

Базилевський – полковник, член масонської ложі «Избранного Михаила» (1821).

Петро – священик Різдво-Богородицької церкви м-ка Комишні (1830).

Іван Андрійович – дійсний статський радник; 1861 р. його спадкоємі мали 38 десятин землі при урочищі Холодний Яр (у дачах с. Шахворостівки).

Олександр Петрович – колезький асесор, близько 1862 – 1877 рр. мав 24 десятини землі в м-ку Багачці.

Базилевський – капітан; у 1864 – 1871 рр. його вдова Дарія Яківна мала 73 десятини землі в урочищі Степи Солонців (у дачах м-ка Комишні).

Георгій Климентійович (? – бл. 1895) – губернський секретар, жив у Миргороді, ймовірно, на Довгоселівці. Свідок при купівлі садиби на Довгоселівці лікарем І.А.Гиренком. 1895 р. мав трьох синів і малолітню доньку.

Микола Георгійович – земський фельдшер Миргородського повіту – в с. Баранівці й Баранівській волості (1882 – 1915). Освіта – Полтавська фельдшерська школа.

Базилевський Д. – священик Варваринської церкви с. Гаркушинців (ІІ половина ХІХ ст.).

Іван П. – священик, законовчитель народного училища в с. Савинцях Миргородського повіту (1883 – 1884). Освіту здобув у Полтавській духовній семінарії.

Іван Григорович – священик у с. Зубівці (1897).

Федір Григорович – губернський секретар, молодший бухгалтер Миргородського повітового скарбництва (1904).

Софія Федорівна (бл.1857 – ?) – походила з духівництва. Освіта – Полтавське єпархіальне училище. Землевласниця Савинської волості (1911).

Базилевська Є.О. – власниця маєтку й економії в с. Остап'ї (початок ХХ ст.).

Василь Митрофанович (1877 – 1937) – особистий дворянин, юрист, закінчив Московський університет. Служив судовим слідчим Миргородського повіту (1907 – 1908), мав чин надвірного радника (1913). Житель м-ка Сорочинців. У Миргородському повіті мав 51 десятину землі. Член Савинського сільськогосподарського товариства (1911). У 1914 – 1916 рр. опікун Савинського двокласного училища. Знавець старожитностей, наприкінці ХІХ ст. разом із лікарем-краєзнавцем О.І.Ксьонзенком досліджував склеп гетьмана Д.Апостола в Преображенський церкві в Сорочинцях. У 1899 – 1931 рр. листувався з акад. Д.І.Яворницьким. Працював у м. Саксагань Катеринославської губернії. За радянських часів зазнавав утисків. 1930 р. працював членом колегії адвокатів на Одещині. 3 грудня 1937 р. одержав вирок: найвищу міру покарання.

Людмила – з 1913 р. стипендіатка Миргородського повітового земства в Кременчуцькій фельдшерсько-акушерській школі.

Євгенія Миколаївна – донька фельдшера. В 1905 – 1915 рр. стипендіатка Миргородського повітового земства в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської.

Людмила, в 1912 р. – учениця 1-го класу Миргородської жіночої гімназії Н. Грановської.

Микола Георгійович (22.05.1893, с. Капустинці Гадяцького повіту – 16.04.1926, Миргород) – священик Успінської соборної церкви м. Миргорода, митрофорний протоієрей. Походив із родини священика, мав братів. Закінчив Полтавську духовну семінарію, Московську духовну академію. Захистив учений ступінь з богослов'я, одержав сан митрофорного протоієрея. Служив у Успінському соборі Миргорода, протягом деякого часу – в миргородській церкві Всіх Святих. Мав величезний успіх як проповідник і моральний авторитет. Писав картини олійними фарбами, різьбив дереворити. Серед його приятелів були лікарі І.Зубковський, С.Фон-Ерн, художник О.Сластьон. Убитий невідомими особами біля свого помешкання на вулиці Паськівській (нині вул. Д.Апостола, територія буд. № 3); за даними миргородців, його убив начальник місцевого відділення ДПУ. Похований на цвинтарі біля Всіхсвятської церкви. Дружина – Ганна Олексіївна Дімарова, донька священика. Сини – Анатолій і Костянтин, які по смерті батька переїхали з матір'ю до с. Великої Яремівки Ізюмського району Харківської області. Про долю родини Базилевських розповів письменник А.Дімаров (небіж М.Г.Базилевського) в повісті «Прожити й розповісти». Частину колишнього будинку Базилевського в Миргороді купив 1933 р. Гаврило Іванович Білецький.

Ївга Семенівна – за фахом педагог, у 30-х рр. ХХ ст. працювала інспектором Миргородського районного відділу народної освіти.

Базилевські – миргородські вчителі. Під час голоду 1932 – 1933 рр. рятували дітей дитячого притулку на Личанці, беручи знесилених до своєї сім'ї.

Літ.: Воспоминания декабриста А.С.Гангеблова. – М., 1888. – С.15; Лукомский. – С.5; Эварницкий. – С. 672; Списки лиц. – С. 1-6; Описи КН. – С.140, 269; Реєстр 1744 р. – С.23; Кривошея, ч.1. – С.40, 43, 44; Ч. 3. – Кн. 3. – С.6; Дімаров А. Прожити й розповісти. – К., 1997; Розсоха Л. «Я пастир добрий» // ПЄВ. – 1994. – Ч.2. – С.23.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.55. – Оп.1. – Спр. 59; Ф. 104. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 140 зв. – 141 зв.; Ф.105. – Оп.2. – Спр. 9. – Арк.11; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 4, 12 зв. – 13; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 32 зв., 38 зв.; Ф.1011. – Оп. 1. – Спр. 163. – Арк.89; МКМ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080; Родинний архів жительки Миргорода Т.С.Сироти.

Базура Павло – радянський активіст у Миргороді, на Джуневому хуторі, в колгоспі «Країна Рад», який під час голодомору 1932 р. забирав у селян зерно.

Байбарак Омелько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Юська Харченка.

Байбузи.

Байбуза Гнат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Байбуза Ничипір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Байбуза Грицько – козак куреня с. Попівки (1718). Григорій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав брата Федора.

Байбуза Лаврін із сином Іваном і Байбузенко Василь – козаки, належали до «можнійшого товариства» с. Бакумівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Байбуз Данило з сином Петром – належали до «можнійшого товариства» Омельницької сотні Миргородського полку (1723).

Байбуза Гаврило – 1738 р. убогий козак-підпомічник с. Бакумівки Хорольської сотні Миргородського полку.

Байбуза Г. – 1939 р. закінчила Великосорочинську педшколу.

Байдаки (Байдаченки, Байдаки-Гончаренки). Пор. також: Байраки.

Байдаченко (Бойдаченко) – значковий товариш Миргородського полку, в 40-х рр. XVIII ст. володів землями в одній із південних сотень Миргородського полку.

Байдак Андрій Мусійович (1677 – після 1752) – житель м. Кременчука, значковий товариш Миргородського полку (1705 – 1752), козак Кременчуцької сотні (1732). Стрілецький отаман (1731). Власник хуторів, лісів, греблі, пасіки, байраку в Кременчуцькій сотні. 1740 р. купив частину стінки (урочища) в Кременчуцькій сотні. Мав синів Григорія і Максима.

Байдак Григорій Андрійович (бл. 1716 – ?) – значковий товариш Миргородського полку. 1736 р. вступив на військову службу замість старого батька. Того самого року брав участь у Кримському поході під Перекопом, Козловом і Бахчисараєм. Учасник Очаківського (1737) і Дністровського (1738) походів. Вважався значковим товаришем, хоч універсалу на те звання не мав. 1739 р. брав участь у вигнанні татарських нападників під Власівкою і Городищем. 1743 р. був на Дніпровських форпостах. 1744 р. займався військовим постачанням. У 1745 – 1758 рр. виконував різні «комісії» (доручення) в Кременчуцькій, Потіцькій і Омельницькій сотнях Миргородського полку. 1760 р. наглядав над робітниками під час будівництва форпостів на Дніпрі. 1761 р. забезпечував постачання волів для російської армії з території Кременчуцької сотні. 1752 р. мав житловий двір у м. Кременчуці.

Байдак Максим Андрійович (бл. 1722 – ?) – значковий товариш Миргородського полку, служив у Кременчуцькій сотні. Брат Григорія. На службі з 1742 р. Був у різних «походах, командираціях і комісіях»: 1742 р. – в комісії з розмежування земель із Туреччиною; 1746 – в комісії з відведення пасовищ для коней п’ятисотенної команди козаків на Задніпр’ї. 1749 р. займався знищенням саранчі під с. Борисами Городиської сотні. 1750 р. утримував варту для запобігання поширенню інфекційних хвороб. 1751 р. займався добуванням у степу звірини і птаства. Вважався значковим товаришем, хоча до 1752 р. не мав універсалу на те звання.

Байдак-Гончаренко – молодий службовець Миргородського повітового суду (1859). Знайомий миргородського дідича Павла Шершевицького (див.), знався з Тарасом Шевченком під час перебування поета в Миргороді 1859 р. 1918 р., вже літнім, жив у м. Саратові, якимось чином був причетний там до діяльності українського віце-консула, в котрого познайомився з професором хімії Борисом Миколайовичем Шершевицьким – онуком Павла Шершевицького.

Байдак Іван Максимович (1863 – ?) – житель Миргорода. 1880 р. був учнем Полтавської губернської фельдшерської школи, членом народницького гуртка. Знайомий лікаря-народника І.А.Зубковського. Особистий почесний громадянин (1913). Мав у власності 23 десятини землі. На початку 20-х рр. XX ст. був живий.

Байдак Анастасія Дмитрівна – дружина Ростислава Ростиславовича Капніста (див.).

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Присяга М.п. 1732 р. – С. 58; Кривошея-3. – С.6; Белов Ю. Полтавским шляхом. – Судак, 2011. – С. 28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 1. – Спр. 2218. – Арк. 1-2; Оп.3. – Спр. 11144. – Арк. 48; Спр. 19350. – Арк.158.

Байдоли (Байдоленки, Байдаленки).

Байдоленко Демко – житель Миргородської сотні (1718); він же Байдола Дем’ян, заможний посполитий у Миргороді (1723).

Байдоленки Йосип, Микита – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Байдоленко Остап – убогий козацький підсусідок, 1738 р. жив у Миргороді в хуторі козака Романа Сидоренка.

Байдола Степан – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Клима Бездуха.

Байдаленко – дворянин, 1830 р. мав землю поблизу Миргорода, в урочищі Дубині, поряд із землею дідича Олексія Ломиківського.

Байдола (Байдоленко) Іван Леонтійович (нар. в середині XIX ст.) – належав до розряду державних селян. Закінчив Миргородське повітове училище. Знайомий молодого Панаса Рудченка (П.Мирного). З 1870 р. понад 30 років служив у Миргородській повітовій земській управі на посадах писця, діловода, столоначальника, помічника секретаря. В 1903 – 1904 рр. на посаді архіваріуса управи.

Байдола Федір Іванович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Байдоли Миргородської волості, мав 15 десятин.

Байдола Іван Іванович (1877, м. Миргород – 19.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. Житель Миргорода, колгоспник. Репресований 1938 р., розстріляний. Реабілітований 1956 р.

Байдоли – заможні козаки, на початку XX ст. жили в х. Деркачах, що поблизу Миргорода.

Байдола Варвара – солістка Миргородського міського будинку культури (1938 – 1948), виступала з ансамблем бандуристів.

Байлан (?) Кіндрат – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). (Можливо, прізвище спотворене).

Байман Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). (Не виключено, що прізвище перекручене – пор.: Бацман).

Баймет Федір – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Байраки.

Байрак Юсько (Йосько?) – житель Сорочинської сотні (1718).

Байрак Данило, в 1741 – 1749 рр. миргородський полковий канцелярист, служив у Сорочинцях. Значковий товариш (1749 – 1750), «управляющий в сотне Цыбулевской за сотника» (1750); цибулівський сотник Миргородського полку (1750 – 1752); миргородський полковий осавул (1756 – 1763). 1752 р. мав у м. Цибулеві житловий двір. Входив до складу слідчої комісії, яка 1762 року розглядала справу про пограбування гайдамаками сотника Омельницької сотні Миргородського полку Остроградського.

Байрак Григорій (1717 – не раніше 1760) – на військовій службі з 19-річного віку. Значковий товариш Миргородського полку в 1741 – 1752 рр. У 1736 – 1738 рр. брав участь у кримському, очаківському й дністровському походах. Учасник відбиття татар із південної території Миргородського полку (Власівка, Городище). Стояв із полковою командою на форпостах на Дніпрі (1743). Займався постачанням полку кіньми, волами, зброєю та одягом. Зміцнював фортеці в сотенних містах, чинив збори до Військового скарбу. Проводив слідства з приводу конфліктів та майна в полку. Разом із миргородським сотником В.Зарудним 1752 р. перебував на Січі у справі гайдамаків. У 1753 – 1754 рр. був на посаді полкового комісара. Виконував відповідальні фінансові завдання на митницях і будівництві дніпровських форпостів. Мав двір у Кременчуцькій сотні.

Літ.: Архів Коша. – С.55, 62; Гайдамацький рух. – С.166; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 6.

Байрачний Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Байстрюченко Грицько – житель Миргородської сотні (1718); він же Байстрюк Грицько, убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Бакалейников А.А. – лікар миргородського курорту (близько 1932 – 1933 рр.).

Бакали.

Бакаленко Кирило – житель Миргородської сотні (1718), посполитий.

Бакалка Євдокія – заможна посполита в Миргороді (1723).

Бакало Уласій – корнет, житель Миргорода, 1791 р. був «восприємником» козацької дитини в м-ку Шишаку.

Бакало Михайло Зіновійович – губернський секретар (1794), жив у Миргороді. 1794 року підписав як свідок купчу про продаж миргородського маєтку княгині Тетяни Гурамової А.П. Богмевському.

Бакали – козаки Яків і Іван Кіндратовичі, у 1860 – 1866 рр. мали з родинами землі в 2-ій частині миргородський полів («при Неїжковому озері з хуторами Почапським, Кивиним, Карпенковим і Шишацьким»).

Бакало – голова Миргородського волосного правління (квітень 1863 р.).

Бакало (М.С.?) – гласний Миргородської міської думи (1881).

Бакало Григорій – козак м. Миргорода. Народився в середині XIX ст. Жив на Портянках (нині вулиця Гурамішвілі, № 183). Його сини – Олексій, Макар, Пантелеймон. Григорій мав брата Данила, який жив поряд (нині вул. Гурамішвілі, № 181).

Бакало Микола Андрійович (1865 – ?) – козак, 1902 р. унтер-офіцер, церковний староста Миргородської Воскресінської церкви (1901 – 1904). Скарбник Миргородського сільськогосподарського товариства, згодом його голова (1911). Миргородський повітовий земський гласний від сільського товариства (1908). Жив у х. Рублівщині Миргородської волості, мав 20 десятин землі.

Бакало Прокіп Андрійович (1869 – ?) – козак. Жив у х. Рублівщині Миргородської волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Бакало Іван Костянтинович (1864 – ?) – селянин, житель с. Корсунової Слобідки Комишанської волості, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Бакало Андрій Костянтинович (1866 – ?) – селянин, житель с. Корсунової Слобідки, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Бакало Олексій Костянтинович (1872 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Осипівщині Комишанської волості. Мав 32 десятини.

Бакало Євген Олексійович (? – раніше 22.05.1909), – із козаків, фельдшер, одержав освіту в Полтавській фельдшерській школі. Особистий почесний громадянин. На службі в Миргородському повіті з 1868 р. Фельдшер 3-ї медичної дільниці Миргородського повіту (1874). У 1886 – 1904 рр. фельдшер Комишанських хуторів, жив у х. Солонецькому Комишанської волості. У 1907 – 1909 рр. гласний Миргородського повіту.

Бакало Олексій Григорович (30.03.1874 – 16.12.1944) – козак, житель Миргорода, за статками середняк. Жили на предківській садибі (нині – вулиця Гурамішвілі, № 183). Мав 10 десятин землі, корови, коні. Чинбар, кожухар, кравець. Його брати – Макар, Пантелеймін. Землю обробляв із братами спільно, врожай ділили. Другим шлюбом був одружений із Мотроною Іванівною Кийченко (1884 – 1973), сестрою репресованого священика УАПЦ Олексія Івановича Кийченка. Мали синів Івана й Олексія. Бакало Іван Олексійович (1907 - 194? пропав безвісти), був одружений із Ганною Олексіївною Розум із с. Сотники Яготинського р-ку Київської обл.; мали сина Валентина Івановича Бакала (нар.19.02.1941). Бакало Олексій Олексійович – слюсар, одружений із Марією Яківною Колісник; мали доньку Олександру (1932 р.н., в шлюбі Лисенко).

Бакало Олексій Євгенович (1883 – ?) – син фельдшера, житель Комишні. Володів 17 десятинами землі.

Бакало Панас Євгенович – син фельдшера, закінчив Полтавську фельдшерську школу. 1903 р. – фельдшер у м-ку Хомутці. В 1903 – 1904 рр. служив фельдшером Березоволуцької волості Миргородського повіту. В 1904 – 1915 рр. фельдшер на Комишанських хуторах Попівської волості.

Михайло Максимович – син заможних батьків (жили в Миргороді, біля Личанського цвинтаря). У шлюбі з Євдокією Варфоломіївною Гиренко (1882 – 1969; у другому шлюбі за В.С.Козаковим). Після одруження жили на Ведмедівці, в садибі Гиренків. Мали сина Анатолія (див.).

Бакало М. – житель Миргородського повіту, 1905 р. був близьким до Української Демократичної партії, до Української громади. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Бакало М.Н. – 18 червня 1917 р. його було обрано заступником голови Миргородського повітового бюро «Просвіти» (головою був О. Хоменко).

Семен Бакало (сидить унизу) серед миргородської молоді. 1914 р.

Семен Дем'янович (ймовірні дати життя: 1895 – 1941) – громадський і політичний діяч, український соціал-демократ. Народився в Миргороді, в Ліску, в родині козака. Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі. Мав удома добру бібліотеку. Публікував свої замітки з миргородського життя в газеті «Маяк» (1913). У його будинку збиралося миргородське «Українське робітниче товариство» (19 членів, на чолі з Є.Нероновичем і В.Ярошенком). Під час трусу в грудні 1913 р. в нього було виявлено нелегальну літературу (пресу УСДРП), листування українською мовою. В січні 1914 року виключений із школи. Протягом 2 років перебував під наглядом поліції, через що виїхав до Катеринослава в пошуках служби, але з часом повернувся до Миргорода. У січні 1916 р. був заарештований за причетність до української патріотичної організації «Юнацької спілки». В грудні 1916 р. був делегатом від Миргорода на всеукраїнській конференції «Юнацьких спілок» у Полтаві. Лідер миргородської організації УСДРП. У січні 1919 р. був учасником Всеукраїнського конгресу УСДРП в Києві. Мав зв'язки з композитором Леонтовичем. За часів С.Петлюри був головою управи в Миргороді. У 1916 – 1917 рр. та в 1920-их – 1930-их роках завідував міською книгарнею кооперативного товариства. Як український соціал-демократ працював під безпосереднім керівництвом М.Токаревського (див.). Мав зв'язки з укр. соціал-демократами М.Гаврилком, М.Огороднім, Н.Калюжним, Й.Білоскурським, В.Кричевським, В.Щербаківським, Д.Антоновичем, Х. Литвиненко, О.Криворотченком, П.Шинкаренком, з діячами УАПЦ В. Чеховським, Вас. Івком. З 1924 року жив у Миргороді на вулиці Садовій, 16. Кореспондент газети «Червона Лубенщина». Наприкінці 20-их рр. за завданням М.Токаревського створював нелегальні партійні осередки УСДРП на Волині. На початку літа 1931 р. був заарештований нібито за зберігання петлюрівської літератури. Над ним велося слідство Полтавським управлінням ГПУ. Уникаючи подальших переслідувань, у 2-й пол. 30-их рр. змушений був виїхати до Баку, на нафтові промисли, але й там не врятувався. За даними нащадків, був репресований як український націоналіст наприкінці 30-х рр. Дружина – Марія Йосипівна перед війною ще їздила до нього в Баку. Вона родом із Білорусії, домогосподарка, свого часу змолоду служила домашньою робітницею в миргородських дворян Ярошенків і Козиненків у правобережній частині Миргорода. Донька Бакалів Зінаїда працювала вчителькою Миргородської середньої школи № 1; у шлюбі з Кирилом Полив'яним, мали сина Олексія, вчителя, журналіста.

Іван Петрович – староста громадського двору в с. Деркачах у травні 1943 р.

Іван Іванович (31.01 (12.02) 1898 – 08.04.1972, м. Нью-Йорк) – економіст, педагог, радянолог. Походив із селянської родини, що жила поблизу Миргорода. Навчався в приватній київській гімназії М. Стельмашенка, де його вчителем був Іван Огієнко, майбутній митрополит УАПЦ. За часів Директорії УНР Бакало був комендантом залізничної станції Миргород і міста Миргорода. 1922 р. закінчив економічний факультет Київського комерційного інституту. З 1922 р. викладав економічну географію в Миргородському соціально-економічному технікумі. Створив

і очолив у Миргороді приватну торговельно-промислову школу (1923 – 1925). Від 1926 р. його життя пов'язане з Харковом, де працював на різних посадах у галузі економіки й статистики, на наукових і викладацьких посадах у харківських вишах, зокрема, був науковим співробітником науково-дослідного інституту сільського господарства України, доцентом Харківського зоотехнічного ін-ту та ін. У 30-х роках зазнав утисків від влади з політичних мотивів. Працював учителем у школах, методистом (1936 – 1941). Під час нацистської окупації жив у Миргороді, де був директором Миргородського музею, інспектором початкових шкіл на Миргородщині, інспектором відділу освіти міської управи, членом Миргородської повітової комісії з відзначення пам'яті Т.Шевченка. Автор заміток у газеті «Миргородські вісті» з питань початкової освіти. В квітні 1943 р. був одним із ініціаторів створення в місті благодійного товариства «Братерство», яке опікувалося допомогою стражденним людям. Від 1944 р. – на еміграції в Німеччині, був головою управи Обласного представництва української еміграції. В 1954 – 1961 рр. директор Інституту студій СССР в Мюнхені. Від 1961 р. жив у США. Відомий як церковний діяч УАПЦ на еміграції, друг священика Демида Бурка. Перший заступник директора і директор Інституту для вивчення СРСР (1954 – 1961), дійсний член Української вільної академії наук у США. Співробітник радіо «Свобода». Автор праць на теми сільськогосподарської економіки, аналізу радянської педагогіки, політології, національної політики в СРСР, історії СРСР. Автор кількох підручників. Співпрацював у «Енциклопедії українознавства» (статті з питань освіти в Україні). Мав псевдонім Іван Мар'єнко.

Анатолій Михайлович (бл. 1900 – після 1929) – син Михайла Максимовича Бакала і Євдокії Варфоломіївни Гиренко, жив у Миргороді на Ведмедівці. 1911 р. навчався в Миргородській чоловічій гімназії. Служив у корпусі Січових Стрільців, у війську С. Петлюри, згодом переїхав до Польщі; збереглося його фото 2 січня 1919 р. у Миргороді. Помер не раніше 1929 р. (останній лист від нього родичі одержали 1929 р.).

Бакало – дівоче прізвище дружини Івана Шияна, лікаря з м-ка Березової Луки, свідомого українця. Вчителювала в Б.Луці, була активісткою «Просвіти», бібліотекаркою «Просвіти», грала в драматичному гуртку. Загинула 1919 р. від рук антиукраїнських сил: була замучена і вкинута до криниці разом із чоловіком.

Бакало (Бакалівський) Іван – житель Миргорода (жив на території поблизу Всіхсвятського цвинтаря). В 1920-их роках співав у хорі церкви Всіх Святих. Близько 1930 р. був розкуркулений і висланий до північних країв.

Бакало Прокіп – у 1930-х роках був головою колгоспу «Авангард» у Миргороді (нині територія вулиці Вовка, № 30/80). Мав братів Федора, Івана.

Бакало Володимир Прокопович (1901, м. Миргород – 3 .06.1938) – житель Миргорода, працівник райспоживспілки. Засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Бакало Федір Оврамович (1904, м. Миргород – 1971, м. Нальчик) – священик УАПЦ на Полтавщині (20-і рр. ХХ ст.). Походив із селян, мав незакінчену середню освіту. 1937 р. жив у Полтаві, працював робітником на трикотажній базі. Був заарештований 5 вересня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою при УНКВС Полтавської обл. 17-19 листопада 1937 р. до 10 років позбавлення волі. Термін покарання відбував в м. Махачкалі й у м. Нальчику. Похований у Нальчику. Реабілітований 1966 р. Дружина – Килина Кіндратівна Бакало (з дому Химочка). В 30-40-х рр. ХХ ст. брала участь у Миргородській капелі бандуристів. Регент хору Миргородської церкви Всіх Святих (50-і рр. ХХ ст.). Співала в хорі Успінського собору. Жила в районі вулиці Чумацької. Мала одного сина, який загинув 1945 р. від вибуху снаряду.

Бакало Михайло Оврамович (жовтень 1906, Миргород – жовтень 1965, Миргород) – «батько миргородського театру». Освіту здобув у Миргородській гімназії. З 1921 р. працював вантажником і слюсарем на Миргородському Держмлині № 17. Відслуживши армію, створив у Миргороді драмгурток. Вчителями акторської майстерності для нього стали актори Д.П.Кобзун і О.Т.Гармаш, які приїхали до Миргорода після роботи на професійній сцені. 30-х рр. ХХ ст. був керівником і натхненником театру-клубу при Держмлині № 17 (згодом крупозавод). З його ініціативи близько 1936 – 1937 рр. там був організований хор, який зайняв перше місце в Україні. За сумісництвом був режисером міського клубу. 1940 р навчався на курсах режисерів у Ленінграді. Наприкінці 1941 р. заснував Миргородський український драматичний театр ім. М.Старицького, керував драматичним гуртком на крупозаводі. Протягом 2 років німецької окупації поставив понад 15 вистав за п'єсами класиків української драматургії. Влітку 1942 р. був заарештований німецькою владою, яка побачила небезпечний підтекст у поставленій ним драмі М.Кропивницького «Невольник» за поемою Т.Шевченка. М.Бакала врятувало тільки те, що за нього заступився один німецький офіцер, шанувальник театру. Після звільнення Миргорода від окупантів був мобілізований до радянської армії, звідки його спрямували до ансамблю пісні й танцю Київського військового округу. З жовтня 1946 р. працював на посадах інструктора-методиста, режисера, заступника директора міського будинку культури (який тоді діяв на вулиці Свидницького-Піонерській-Леніна); згодом, у 50-их рр., із перервами – знову на режисерській роботі (до 1956 р.). Помер усіма забутий.

Бакало Іван Васильович (1906, с. Деркачі Миргородського р-ну – 29.09.1942) – походив із селян, 1942 р. служив червоноармійцем. Заарештований 26 серпня 1942 р. Засуджений Військовим трибуналом 23 району авіабазування 14 вересня 1942 р. за ст. 19-58-11 КК РРФСР до розстрілу. Реабілітований 1997 р.

Бакало Володимир Васильович (1909, м. Миргород – 1985, м. Мінськ) – козак, майстер у Миргородській художньо-промисловій школі (1903). Художник, освіту здобув у Білоруському театрально-художньому інституті. В 40-х – 50-х рр. жив у Миргороді, працював на посаді наукового співробітника Миргородського краєзнавчого музею. Для потреб експозиції створив кілька картин батального жанру та на історичну тематику, серію портретів партизанів

Миргородщини, інші роботи. Робив декорації для вистав миргородського Українського дитячого хору, який діяв під час німецької окупації 1943 р.

Бакало Іван Дем'янович – житель Миргорода, червоноармієць, помер від ран 25.12.1943 р.

Бакало Леонід Федорович (1930, м. Миргород – 4.04.1944) – українець, учень. Помер після тяжкого поранення. Похований у Миргороді.

Бакало Михайло Михайлович (1928, м. Миргород – 28.05.1944) – українець. Помер після тяжкого поранення і контузії. Похований у Миргороді.

Бакало Олександр – актор-аматор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943). Автор заміток про цей театр у миргородських газетах «Відродження» і «Миргородські вісті». В 1942 – 1943 рр. Із 1946 р. самодіяльний артист Миргородського міського будинку культури (діяв на вул. Свидницькій).

Бакало Яків – актор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943). З 1946 р. самодіяльний артист Миргородського міського будинку культури.

Хутори Бакалів існували в Комишнянській і Миргородській волостях.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – Прим., с. 15; Отчет МУЗУ. – 1895. – С.59; 1904, 1907, 1910; Клировая книжка. – С.396; Отчет о деятельности Миргородского сельскохозяйственного общества за 1911 г. – Миргород, 1912. – С.2; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дучинський Антонин. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн.3. – Державидав України, 1928. – С. 285 – 286; Енциклопедія українознавства. – Т.11; Кучма В. Театральний Миргород // Прапор перемоги. – 1995. - № 60; Ковган, Ханко. – С.15; Розсоха Л. За Україну ніс свій хрест (Семен Бакало) // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.1. – Полтава, 2000. – С.110 – 114; Її ж. Невідомі й маловідомі художники нашого краю 18 – 20 століть у довоєнному зібранні Миргородського краєзнавчого музею // Гоголівський край. – 2000. – 5 квіт. - № 7. – С.5; Білокінь С. Бакало Іван Іванович // Енциклопедія Сучасної України. – К., 2003. – Т.2. – С.110.

Арх.: ЦДІАУК. Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 399; Родинні архіви Бакало (Лисенко) Олександри Олексіївни, Полив'яного Олексія Кириловича й родини Козакових (м. Миргород).

Баканівський Федір Іванович – із 1893 р. працював учителем початкового народного училища в с. Шарківщині.

Бакуми (Бакуменки). Ймовірно, від цього прізвища утворена назва с. Бакумівки.

Бакум – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Бакуменко Данило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Бакуменко Юсько (в публікації О.Бодянського – Йосько) – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

«Бакум Стеценко» – обиватель лохвицький (1656).

Бакуменко Остап – козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку, військовий товариш (1682).

Бакуменко Олексій – козак Хомутецького куреня (1718). Олексій з синами Федором і Леонтієм – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). Бакуменко Федір – отаман м-ка Хомутця Миргородської сотні (1732).

Бакуменки Тимко і Роман – козаки Хомутецького куреня (1718).

Бакумченко Петро – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Бакумівські.

Бакумівський Семен – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Бакумівський Іван – 1737 р. мав житловий двір у с. Бакумівці. Очевидно, це була поважна посадова особа, бо він записаний першим у списку жителів села (навіть раніше від отамана і війта).

Бакута Андрій – отаман Комишнянської сотні Гадяцького полку (1725).

Бала Федір – 1723 р. заможний посполитий у Хомутці.

Балабан (див.: Болобан).

Балавенський Федір Петрович (30.12.1864, м. Люботин Харківської губ. – 8.11. 1943, с.Ліанозово поблизу Москви) – скульптор-монументаліст, портретист. Навчався в Петербурзькій академії мистецтв. Працював викладачем у Тбілісі, Києві. В 1922 – 1930 рр. (з перервою) викладав у Миргородському художньо-керамічному технікумі. Автор численних погрудь відомих діячів, зокрема, бюста Гоголя в с. В.Сорочинцях.

Балайченко Федір (1756 – ?) – за даними дослідника В.Кривошеї, козак Миргородського полку; з 1774 р. сотенний хорунжий, з 1779 – сотенний отаман, з 1781 – значковий товариш. (Л.Р.: Можливо, це спотворене прізвище? Пор.: Балаклійченко).

Балаклійці (Балаклійченки).

Балаклійченко Яким – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Балаклеєць Герасим – заможний козак Багацької сотні (1723).

Балаклієць Федір – сотенний хорунжий Багацької сотні (1722).
Балаклійченки Андрій і Федір – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Балакшії (Балакшієнки).
Балакшій (?) – «Балакцій Денис Запорозький» записаний у козацькому реєстрі 1581 р.
Балакшій Лесько – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).
Балакшій Іван – козак куреня с. Довгалівки (1718). Балакшій (у публікації Г.Швидько хибно – «Баланшій») Іван із сином Григорієм – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723). Вони є також у спискові козаків села 1732 р.
Балакшієнко Грицько – 1738 р. виборний козак у с. Довгалівці, малоґрунтовий. У ревізії села записаний другим.
Балакшій Іван – житель с. Довгалівки, солдат (1794). Дружина Мотрона.
Балакшій Петро – посполитий поміщика Штакельберга (с. Бакумівка), 1794 р.
Балакшій Семен Мусійович – козак, близько 1862 – 1865 рр. мав землі в с. Довгалівці.
Балакшей-Котляревський Костянтин – вихованець Петровського Полтавського кадетського корпусу (1863).

Балацькі.
Петро. В реєстрі сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку 1649 р. записаний козак Петро Балицький. Очевидно, це помилка в прочитанні першоджерела, слід – Балацький.
Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).
Андрій – отаман Попівського куреня Миргородського полку (1718). Входив до числа «корогви дворянської» миргородського полковника Д.Апостола (1722). Отаман с. Попівки Миргородської сотні (1723); стояв на чолі 42 «придворних» козаків миргородського полковника Д.Апостола.
Іван – 1723 р. посполитий у Миргороді, «живет за монастырем Мгарским Лубенским» (тобто, належав монастиреві).
Матвій – 1725 р. бурмистер м. Миргорода, 1737 р. асаулець (посада при миргородській ратуші).
Лук'ян – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Степан – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із братами Мартином і Матвієм мали 1 двір, 3 хати. Степан мав підсусідка Федора Литвина.
Матвій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).
Катерина – учасниця хору Троїцької церкви м. Миргорода 20-30-х рр. ХХ ст. Жила на Першотравневій площі.

Балаща Гаврило з братом Савою – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Цілком імовірно, що прізвище Балаща є похідним від прізвища Баль (тобто, нащадок Баля).

Балгаєнко Степан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649). (Ймовірно, це Баглаєнко, пор.)

Баленко Іван – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Балінська Галина Василівна (див.: Панащатенко Г. В.).

Балки.
Балко Мартин – посполитий у с. Попівці (1723).
Балко Олехвір – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Балко Андрій – сотенний отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1725 – 1736).
Балко Андрій Данилович – закінчив Комишанське двокласне училище. Близько 1892 р. служив у поштовому відомстві.

Балкові (Балковенки).
Балковий Карпо – посполитий с. Баранівки (1718).
Балковенко Карпо – козак с. Баранівки (1723).
Балковий Кость [А.] (за іншими даними, Олександр) – заступник Кирпоти, керівника карального загону часів гетьмана Скоропадського (1918). Жив у Миргороді на вул. Озерній. Страчений Миргородською ЧК у березні 1919 р.
Балковий Леонід Олексійович (1883 – ?) – уродженець Зіньківського району. Походив із службовців, мав початкову освіту. Жив у селищі Ромодан, працював телеграфістом, начальником метеостанції на залізничній станції Ромодан. Був заарештований 9 грудня 1937 р. Засуджений Особливою нарадою при НКВС СРСР 22 лютого 1938 р. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР до 10 років позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Баль (Балі). Пор. також: Баленко, Бала, Балаща.
Баль Тиміш із братом Іваном – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Баль Гарасим – заможний посполитий в Устивицькій сотні Миргородського полку (1723).

Баль Максим – заможний посполитий в с. Запсіллі Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Балиха Марія – вдова, убога посполита в с. Обухівці (1723).

Баль Павло Гнатович (бл.1862 – після 1938) – активний громадський діяч Миргорода і Миргородського повіту початку – першої третини XX ст. Походив із козаків, мав 15 десятин землі. Запасний старший писар, устивицький волосний старшина (1903 – 1913). Житель м-ка Устивиці (1900 - 1913), згодом – Миргорода. На початку 1930-их рр. жив у Миргороді в доньки. В Устивиці жив на березі р. Овнянки (нині там ставок). Був хазяїном-середняком. Мав у Устивиці коней, волів, добрий садок. Завідувач чайної в Устивиці (1900 – 1904), опікун Устивицького початкового народного училища (1914). 1915 р. власник цегельні при м-ку Устивиці (мав 6 робітників). Цікавився творчістю Т.Шевченка; автор «Спогадів про Т.Г.Шевченка» (опубліковані в газеті «Більшовик Полтавщини», 3.10. 1938 р.); зберіг портрет дідича с. Мар'янського О.Лук'яновича пензля Т.Шевченка, передав його до Миргородського краєзнавчого музею (нині зберігається в Національному музеї Т.Шевченка в Києві). Портрет П.Баля писав О.Сластьон. Помер, імовірно, в Устивиці. Мав дітей: за даними жителів Устивиці, син Петро жив на Донбасі, потім виїхав до свого сина в Москву, де й помер; донька Павла Гнатовича Палажка жила в Устивиці, померла після війни. Хрещениця й вихованка О.Сластьона Є.Соколовська згадувала про П.Г.Баля як активного діяча культури Миргорода, який був причетний до відкриття миргородської мінеральної води, відстоював збереження Успінського собору за радянських часів. За спогадами Є.Соколовської, П.Баль був колишнім військовим юристом, який наприкінці XIX ст. збудував собі садибу в Хомутці (два останні твердження видаються нам сумнівними) .

Баль Віра, 1912 р. – учениця 2 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Літ.: Адрес-календарь. – 1900. – С.19; Списки лиц. – С. 1 – 6; Постановления МУЗС. – 1915. – С.458; Ротач П. Миргородська Шевченкіана // П. п. – 1981. – 10 березня; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 50 – 51.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; МКМ. НА. – Е.Соколовская. «Афанасий Георгиевич Сластион: Портрет по памяти»: машинопис, 1988 р. – Тека «О.Сластьон»; Архів авторки. Свідчення жителів с.Устивиці, зібрані Н.М.Дорогавцевою. – Запис 2014 р.

Бальви.

Бальва Роман – в XIX ст. власник хутора на межі з західною частиною Миргородського повіту. Був відпущений на волю поміщицею Лубенського повіту У.С.Юзичевською. Протягом деякого часу був засульським головою. У хуторі мав 70 десятин землі.

Бальва – колезький реєстратор, «исполняющий должность делопроизводителя» в управлінні воїнського начальника Миргородського повіту (1904).

Бальсевич [И.И.] – управитель земської аптеки Миргородського повіту (1915).

Балюки (Балюченки).

Балюк Іван – козак Багацької сотні (1718).

Балюк Семен – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Балюченко Григорій – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). В реєстрі 1732 р. записаний як Грицько Балюк.

Балюченко Антон – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Балюки Ісав Григорович і Семен Григорович – козаки, в 1864 – 1874 рр. мали землі в х. Кротівщині (в дачах м-ка Багачки).

Балюк Семен Григорович (1833 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Миколаївки Багачанської волості, мав 27 десятин землі.

Балюк Митрофан Корнійович (1833 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках Багачанської волості, мав 19 десятин землі.

Балюк Митрофан Павлович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 34 десятини землі.

Балюк Василь Михайлович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Миколаївці, мав 16 десятин землі.

Балюк Микита Семенович – козак, у 1862 – 1877 рр. мав 90 десятин землі в х. Широка Долина (в дачах м-ка Багачки).

Балюк Павло Микитович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 67 десятин землі.

Балюк Іван Михайлович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Миколаївці, мав 29 десятин землі.

Балюк Микита Олексійович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 17 десятин землі.

Балюк Сидір Дмитрович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 113 десятин землі.

Балюк Омелян Дмитрович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 43 десятини землі.

Балюк Митрофан Григорович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Буряківщині Багачанської волості, мав 125 десятин землі.

Балюк Олександр Федорович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 34 десятини землі.

Балюк Іван Федорович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 21 десятину землі.

Балюк Сергій Овксентійович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 24 десятини землі.

Балюк Василь Юхимович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Широкій Багачанської волості, мав 36 десятин землі.

Балюк Григорій Юхимович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Широкій, мав 11 десятин землі.

Балюк Антон Олексійович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 17 десятин землі.
Балюк Антон Микитович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 16 десятин землі.
Балюк Андрій Митрофанович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 17 десятин землі.
Балюк Михайло Никифорович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Яготині Багачанської волості, мав 15 десятин землі.
Балюк Павло Степанович (1882 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках, мав 42 десятини землі.
Балюк Павло Андрійович – із 1906 р. учитель-завідувач Шахворостівського народного училища.
Григорій, Андрій і Олександр Балюки – під час Української революції брали участь у повстанському загоні А.Левченка, у 1920-их роках увійшли до складу підпільної патріотичної організації, яка виникла на х. Балюки В.Багачанського району. Учасниками організації були й інші представники роду Балюків.
Хутори Балюків існували в Комишанській і Попівській волостях.
Багато Балюків були репресовані в 1930-их роках.
Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Отчет МУЗУ за 1907 г. – Миргород, 1908. – С. 94; Швидько. – С. 136, 137; Присяга М.п. 1718 р. – С. 142; Присяга М. п. 1732 р. – С. 97; Ревегук В. Миргородщина в часи визвольних змагань. – С. 236 – 238.
Арх.: Алфавит дач. – Арк. 4, 67зв., 151зв; МКМ. НА. – Тека № 5.

Балюки-Булаї.
Балюк-Булай Корній – «заседатель в части полицейской» Багачанського волосного правління Миргородського повіту (2 пол. XIX ст.).
Балюк-Булай Ганна Василівна – донька майора, в 1865 – 1867 рр. мала землю в Балюковому хуторі (біля с. Великої Грем'ячої).

Балюра-Кондратьєв В.П. – земський начальник 4-ї дільниці Миргородського повіту (раніше 1912 р.).

Балясний Василь Олександрович – походив із дворян Полтавської губернії. Освіту здобув у Петровській Полтавській військовій гімназії (1880), згодом у кавалерійському училищі. Протягом 20 р. служив у Єлисаветградському полку. У відставку вийшов ротмістром. 1884 р. оселився в Полтаві, займався астрономією й електричною галуззю. Поміщик (1890). Із 1907 р. – земський начальник у Костянтиноградському повіті. 1908 р. – земський начальник 4-ї дільниці Миргородського повіту (Сорочинці, Хомутець, Зубівка, Устивиця). Жив у м-ку Сорочинцях. Від 1908 р. служив у банку в м. Воронежі, де й помер 18 лютого 1911 р. Похований у м. Полтаві.
Хутір Балясних існував у Березоволуцькій волості.

Банберенки.
Банберенко Василь – сотенний хорунжий Багацької сотні (1713).
Банберенко Лук'ян – козак (1718) і сотенний хорунжий Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Банберенко Опанас – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).
Банберенко Яків – козак Багацької сотні. (1732).

Банвери.
Банвер [А.] – власник магазину залізних товарів у Миргороді, на базарі (1913).
Банвер Б. – у 20-х рр. XX ст. був членом Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг».

Бандури.
Бандур Грицько – посполитий у с. Попівці (1723).
Бандур Кость – автор вірша «Як зійдуть зорі вечорові» в газ. «Миргородські вісті» (червень 1943 р.).

Баніт (пор.: Багніт).

Баніхи.
Баніх Карл Кіндратович – «доктор кінної артилерії», 1833 р. жив у м-ку Сорочинцях, був близьким до родини Трохимовських – нащадків лікаря М.Я.Трохимовського (див.).
Баніх Федір Карлович – син Карла Кіндратовича. Служив у Санкт-Петербурзі: чиновником Міністерства юстиції (1896), сенатор (1907). Одружений із Ольгою Олександрівною Данилевською – донькою Олександра Семеновича Данилевського (див.), найближчого друга М.В.Гоголя. В родині Ф.К.Баніха збереглися 55 листів Гоголя до Данилевського.
Баніх Василь Карлович – син Карла Кіндратовича. Наприкінці XIX ст. жив у Санкт-Петербурзі, на Васильєвському острові.

Бари (Баренки).
Бар Хвесько – козак м-ка Сорочинців (1718).
Бар Федір із сином Федором – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Баренко Прокіп – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Бар Хведір – убогий підпомічник, 1738 р. жив із родиною в с. Черевках.

Бар (Савченко) Опанас (1831, с. Черевки – 1905, с. Черевки) – кобзар і лірник, сліпий. Навчався в кобзаря Федора Грищенка-Холодного, близько знався з кобзарем Михайлом Кравченком, художником і етнографом Опанасом Сластьоном, який зробив два малюнки з кобзаря, з мистецтвознавцем Василем Горленком. Виконавець дум і народних пісень. Похований у селі Черевках. Після смерті кобзаря О.Сластьон відіслав його бандуру до Комісії історичної пісенності Української Академії Наук.

Барабаші (Барабашенки).

Барабашенко Никифор – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Барабаш Герасим Михайлович – козак Лубенського полку, із 1730 р. – в Миргородському полку (м-ко Говтва). Значковий товариш. Служив сотенним отаманом, наказним сотником Миргородського полку. Пішов у відставку 1765 р. у званні військового товариша. Власник хутора біля Говтви.

Барабаш Максим Герасимович – син значкового товариша. Говтв'янський козак (1742), значковий товариш Миргородського полку (1765).

Барабаш Герасим – син Герасима Михайловича. Служив полковим канцеляристом Миргородського полку, мав звання військового товариша (1766 – 1779). 1782 р. – у відставці. Власник хутора (10 хат) біля Говтви. Одружений із польською шляхтянкою. 1784 р. внесений до дворянської родовідної книги Київського намісництва.

Барабаш (Барабашев) Микола Герасимович (бл. 1757 – ?) – військовий товариш Миргородського полку, в службі з 1766 р. Звання військового товариша одержав 1773 р. В походах не був. Служив до 1783 р. Володів 14 хатами в Говтв'янському повіті.

Барабаш Кіндрат Ілліч – козак, у 1864 – 1873 рр. мав 82 дес. землі в дачах м-ка Шишаків.

Барабаш Семен Трохимович – козак, у 1865 – 1870 рр. мав 2 дес. землі при х. Барабаша на р. Говтві.

Барабашева Клавдія Гаврилівна – вдова прапорщика, близько 1862 – 1877 рр. мала 122 дес. землі в х. Барабашевої (в дачах м-ка Багачки).

Барабаш Юрій Костянтинович – контролер акцизного відомства в Миргородському повіті (1908 - 1910). Жив у м-ку Сорочинцях.

Барабаш Віктор Семенович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гарасютиному Шишацької волості, мав 26 десятин землі.

Барабаш Юхим Семенович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гарасютиному Шишацької волості, мав 95 десятин землі.

Барабаш Іоаникій Петрович (1859 – ?) – особистий дворянин, колезький радник (1913). Житель Миргорода, в Миргородському повіті мав 74 десятини землі. На початку XX ст. постійно жив у Херсоні; до 1917 р. працював на високій посаді в Херсонській казенній палаті; в цій палаті служив і миргородець Захар Павлович Пищимуха (див.), який одружився з його донькою Лідією Іоаникіївною Барабаш.

Барабаш Михайло Петрович (? – 19.12.1905) – дворянин, житель Миргорода. Надвірний радник (1900 - 1904), помічник справника поліційного управління Миргородського повіту (1900 – 1905). Його садиба розміщалася в центрі міста, на місці колишніх Сорочинських воріт Миргородської фортеці (нині поблизу краєзнавчого музею). Завідувач чайної в Миргороді (1901). Керував придушенням селянського повстання 1905 р. в м-ку Сорочинцях, був убитий під час цих подій. Його надгробок досі зберігся на цвинтарі в Миргороді, що на розі вулиць Сорочинської й Гурамішвілі.

Барабаш Осип Михайлович – канцелярський службовець Миргородського повітового скарбництва, «неимеющий чина» (1901).

Барабаш Дорофій Павлович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Великому Перевозі Баранівської волості, мав 63 десятини землі.

Барабаш Іван Іванович (1865 – ?) – козак, житель м-ка Шишаку (1913), власник 15 десятин землі.

Барабаш Олександра Михайлівна – педагог. Освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1897 р. – на службі в Миргородському повіті. У 1900 – 1904 рр. помічниця вчительки Миргородського жіночого початкового народного училища і Миргородського парафіяльного чоловічого училища. 1907 р. – вчителька жіночого училища.

Барабаш – управитель Харківського банку (поч. XX ст.). З ним була одружена Яна, донька поміщика Юзефовича з с. Малих Сорочинців.

Барабаш – керівник (разом із Луговим) повстанського загону, який 1923 р. діяв у Шишацькому районі проти більшовицької влади. Загинув 3 червня 1923 р. від рук кримінальних злочинців братів Харченків (які за завданням комуністів проникли до загону) під час військової операції в районі с. Товстого.

Літ.: Отчет МУЗУ за 1901 г. – Миргород, 1902. – с. 66; Списки лиц. – С. 1-6; Описи КН. – С.147, 237; Кривошея. – Ч. І. – 69; Ч. 3, кн. 2. – С.6; Ревегук В. За волю України. – С. 235.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 6зв., 16, 149 зв.; ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 4зв.; ДАПО. – Ф. 370 – Оп.3. – Спр. 186. – Арк. 2; МКМ. ОФ. - № 9265/Д-1923.

Барани (Бараненки).

Баран Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Бараненко Андрій, козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Баран Василь (таке прочитання прізвища В.Кривошеєю) – належав до дворян миргородського полковника Д.Апостола (1722); в такому випадку, від нього могло піти на Миргородщині прізвище дворян Баранових (див.). Однак дослідник Д.Вирський відтворює це прізвище як Бежан (див.).

Баран Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Баранець (Баранці, Баранченки).

Баранець Іван – посполитий у Шишацькій сотні (1718).

Баранченки Стецько і Андрушко – посполиті в Шишацькій сотні (1718).

Баранець Гаврило Якович (1865 – ?) – селянин, житель х. Повзикового Яреськівської волості, власник 39 десятин землі (1913 р.).

Баранець Іван Іванович (1874 – ?) – селянин, житель х. Григорівки Яреськівської волості, власник 24 десятин землі (1913 р.).

Баранівський Микола Павлович – дворянин, орендатор, жив у х. Макаренковому Устивицької волості (1911).

Баранники.

Баранник Микола – посполитий у с. Попівці (1723).

Баранник – сотенний осавул, 1781 р. мав хутір у Городиській сотні Миргородського полку.

Баранник Карпо (1754 – ?) – на військовій службі з 1765 р. козаком при сотенному правлінні. Канцелярист (із 1767), сотенний осавул (із 1770), сотенний отаман Миргородського полку (з 1773), ратман, військовий товариш (з 1782). Мав підданих у с. Городищі Миргородського полку.

Баранови.

Степан Михайлович (? – раніше 1798) – підполковник Псковського карабінерного полку, 1776 р. закуповував для війська коней у Лівобережній Україні. Власник хутора (7 хат) у 1-й Ковалівській сотні Гадяцького полку (1781). 1787 р. мав хутір Поліївщину (Паліївщину?) в Миргородському повіті. У 90-х роках – полковник, мав «дворових людей» у м-ку Сорочинцях.

Олександр Степанович (? – раніше 1840) – поручик (1803). У 1804 – 1816 рр. комісар Миргородського нижнього земського суду, в 1819 – 1821 рр. комісар Миргородського земського суду. В 1825 – 1826 рр. суддя Миргородського повітового суду. 1815 р. мав підданих: у м-ку Сорочинцях (14 душ чол. ст.), в х. Перетічку (5 душ), можливо, і в с. Баранівці. Утримував винокурню. В 1807 – 1811 рр. мав у Миргороді винний, пивний і медовий відкупи, тримав у місті 10 «питейных домов» та по 15 «виставок» (тимчасових продажів) під час кожного ярмарку. Від цього до міської казни щороку надходило по 6120 крб. 1830 р. жив у Сорочинцях. Баранови – близькі знайомі родини Гоголів. 1825 р. О.С.Баранов підписав як свідок духовний заповіт Тетяни Семенівни Гоголь-Яновської. Був хрещеним батьком Федора Йосиповича Козиненка (з м-ка Сорочинців). Дружина Параскева, син Петро.

Петро Олександрович (бл. 1807 – 1847, Сорочинці) – дворянин. До 30 червня 1822 р. навчався в Полтавській губернській гімназії. До 1827 р. навчався в Ніжинській гімназії вищих наук; товариш по навчанні М.Гоголя. 1827 р. пішов на військову службу юнкером до Сіверського кінно-єгерського полку. Замолоду листувався з М.Гоголем. Мав звання майора. 20.05.1846 р. родина Баранових одержала указ Герольдії про права дворянства. Очевидно, цікавився творчістю Т.Шевченка: 1845 року генерал-майор В.І.Зеленський замовив для П.Баранова альбом офортів Шевченка «Живописная Украина».

Софія – 1845 р. спадкоємиця маєтку Баранових у Сорочинцях, неодружена.

Михайло Степанович – генерал-майор, у 1864 – 1865 рр. мав 18 дес. землі в хуторі Пологи (в дачах В.Сорочинців).

Степан Степанович – полковник. Мав сина Михайла (одружений з Марією Петрівною, мали сина Василя).

Михайло Степанович – юнкер. Мав сина Володимира (одружений з Парасковією Кононівною, мали сина Ростислава).

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С.214; Список дворян, 1898. – С.39; Письма Гоголя. – Т.1. – С.81; Чаговец В. О Гоголе. – С.45; Вересаев. – С.25 – 26; Описи КН. – С.125, 272; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 281; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 166 - 167.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 233; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк.166 зв.; Спр. 167. – Арк. 2 зв.; Спр. 187. – Арк. 7, 39 зв.; Алфавит дач. – Арк. 104 зв.

Баранович [В.Е.] (бл.1873 – ?) – дворянин, судовий пристав Миргородського округу (бл. 1905 – 1910); письмоводитель у Миргороді (1911).

Баранці (див.: Баранець).

Бараші.

Бараш Ілля Маркович – фельдшер у Миргороді, який мав вільну практику (1908 – 1910); миргородський міський санітарний фельдшер (1917), згодом лікар; жив у с. Гаркушинцях. У січні 1918 р. член Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів. Есер-інтернаціоналіст, 1918 р. створив у Миргороді гурток ліво-есерівської молоді з 7 чоловік, куди входив також його син Олександр, який не визнав радянської влади й пішов до повстанського загону. Протягом деякого часу, з 1 по 25 грудня 1917 р. Бараш-старший редагував у Миргороді газету «Голос труда», яку видавала миргородська організація РСДРП.

Бараш – був у складі комісії з боротьби зі спекуляцією (створена 7.11.1917 р. Миргородською Радою селянських, солдатських і робітничих депутатів).

Барашок – вуличне прізвисько Михайла Петровича Вовка, злодія, який діяв у с. Гаркушинцях на початку 30-х рр. XX ст.: організував ватагу (входили Іван Бойко, Григорій Кольва, Герасименко та інші), яка «бешкетувала» – грабувала зерно, худобу, майно в колгоспі й у жителів села. Барашок був застрелений головою колгоспу Дворником.

Барвінок Мик. – автор статей і заміток у миргородській газеті «Відродження» (1942). Ймовірно, це псевдонім.

Барвінські.

Барвінські – козацько-старшинський і дворянський рід, здебільшого, Лубенського полку.

Іван – штаб-лікар, 1794 р. жив у Миргороді.

Барвінський Володимир Петрович – 1888 р. підпоручик, «делопроизводитель» Миргородського управління воїнського начальника.

Барвінський Олексій Дмитрович (нар. 4.04.1924 в с. Занфирівка Кіровоградської обл.) – учасник війни з березня 1943 р. Герой Радянського Союзу (24.12.1943). Мав вищу освіту, член КПРС. Перший секретар Миргородського райкому КПУ в 1958 – 1961 рр. Працював на партійних посадах у Кременчуці, Керчі, Ялті.

Бардаки (Бардаченки).

Бардаченко Нестор – козацький полковник (1638).

Бардак Клим – посполитий середньої заможності у с. Олефірівці (1718 - 1723).

Бардаки Йосип і Іван – козаки Шишацької сотні (1723); їхня мати Марія – вдова.

Бардак Лесько – козак Говтв'янської сотні (1732).

Бардаченки Лук'ян і Андрушко – козаки Говтв'янської сотні (1732).

Бардак Стецько – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Бардола Іванко – «можнійший» посполитий у Хомутці (1723).

Баренки (див.: Бар).

Баржицькі.

Ганна Павлівна – в 1906 – 1911 рр. служила вчителькою-завідувачкою Кибинського початкового народного училища. Освіта – Кам'янецьподільське єпархіальне училище.

Ксенія Павлівна – в 1906 – 1911 рр. – учителька Кибинського початкового народного училища. Освіта – Кам'янецьподільське єпархіальне училище.

Барзевич (див.: Борзевич).

Барило.

Барило Іван – посполитий середньої заможності в с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Барило – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Барило Павло Григорович – 1930 р. голова колгоспу «Червоний колосок» (згодом – ім. Сталіна) в с. Петрівцях.

Барило Олексій Михайлович (1887, с. Романівка Зінківського району – ?) – житель Миргорода, працював вагонним слюсарем на станції Миргород. Засуджений 19 лютого 1938 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Барило Павло Тимофійович (1891 – ?) – колгоспник колгоспу «Переможний Жовтень» с. Панасівки Миргородського району, засуджений 30 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Барило Яків Тимофійович (1894, с. Мальці – 8.01.1938) – житель с. Почапців, працював на різних роботах у радгоспі. Засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно1989 р.

Баришпільці (Баришпольці, Баришпольченки).

Баришпілець Лесько – козак куреня с. Петрівців (1718).

Баришпольченко Василь – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Баришпілець (Баришполець) Павло – козак с. Петрівців (1718). Павло з синами Данилом і Яцьком – виборні козаки в с. Петрівцях (1738), заможні, ґрунтові.

Баришпілець Яцько з сином Іваном – виборні козаки в с. Петрівцях (1738), заможні, ґрунтові.
Баришполець Василь Матвійович – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).
Баришполець Мануйло – козак, у 1879 – 1881 рр. утримував у с. Петрівцях земську поштову станцію (4 коней).
Баришполець Іван Панасович – житель с. Рибальського, репресований у 1930-х роках, перебував у місцях позбавлення волі.

Барло (див.: Якубович-Барло).

Бартоші (Барташі, Бартошенки).
Бартошенко Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Бартошенко Яць – козак Веприцької сотні Полтавського полку (1649).
Бартош Іван Леонтійович – син корсунського сотника. Значний військовий товариш Лубенського полку. Згадується 1726 р.
Барташі – козаки, «с товарищи», 1781 р. володіли хутором (13 хат) в Горошинській сотні Лубенського полку.
Бартош Василь Юхимович – дворянин Роменського повіту Полтавської губернії (1912).

Баси (Басенки).
Бас Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Бас Олекса – «десятник дворовий» при дворі гадяцького полковника Івана Чарниша в містечку Комишні (1715).
Басенко Назар – посполитий у Хомутці (1723).

Басан Андрій – власівський сотник Миргородського полку (1712 – 1719).

Басанські (Басанченки).
Басанський Федір – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). 1723 р. записаний у реєстрі як «можний середній» козак Миргородської полкової сотні.
Басанченко Никифор – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Басанський Никифор, із сином Лук'яном – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Ничипор Басанський є в реєстрі 1732 р.

Басараби.
Басараб (Басайраб) – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Басараб Іван – 1738 р. підсусідок виборного козака с. Зубівки Івана Гавришенка.
Басарабенко Микита – козак с. Мальців Миргородського полку, який перейшов у посполиті (1723).
Басараб Давид Степанович (1866 – ?) – козак, житель х. Бесарабового Сорочинської волості, власник 18 десятин землі (1913 р.).

Басистий Петро – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1718 р. – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718); 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Басін – купець, 1913 р. мав у Миргороді на Гоголівській вулиці торгівлю годинниками й золотими виробами.

Баскакови.
Баскаков Василь Миколайович (XX ст.) – житель с. Трудолюба, доводився родичем трудолюбівський поміщикам Старицьким.
Баскаков Гнат Сергійович (1897 – після 1986) – житель Трудолюба, добре знав історію села.

Бастхеймер – начальник Миргородсьої районної земельної управи під час німецької окупації (1942).

Бася (Бас ?) Гаврило – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Батії (Батієнки).
Батій Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний також Семен, Батіїв зять. 25 липня 1654 р. Іван Батій був уповноважений від миргородського полковника до Лохвицької ратуші для розгляду деяких скарг місцевих жителів майнового характеру.
Батієнко Кирик – посполитий Миргородської сотні (1718).
Батієнки Мирон із братом Василем – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723). Жили в Миргороді в одному дворі. В ревізії 1738 р. записані як виборні козаки, «нищетні». Мирон мав сина Данила (1738 р. дорослий).
Батієнко Мирон – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1718 – 1732).
Батієнки Іван і Василь – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723). Василь 1732 р. належав до розряду цехових.

Батіїв Лук'ян – козак у Миргороді, 1830 р. мав землю в урочищі Маляревої греблі і біля Сокириної балки, що поряд із землею Івана Гординського.

Батієнки – селянська кріпацька родина в Миргороді, яка належала сім'ї дворян Рудченків. Перейшла до них як спадок від Гординських (див.).

Батієнко Ірина Костянтинівна (бл. 1811 – ?) – кріпачка родини Рудченків у Миргороді, вдова, мала сина Івана; була нянькою майбутніх письменників Івана й Панаса Радченків. Її ім'я фігурує в творчості Панаса Мирного (баба Оришка).

Батієнко Семен (? – бл.1896) – земський фельдшер, служив понад 20 років: близько 1879 р. – в м-ку Шишаках, останні роки життя – в Миргороді. Його вдова – Тетяна Герасимівна. Донька Марія 1897 р. навчалась у Кременчуцькій жіночій гімназії.

Батієнко Яків Васильович (1867 – ?) – селянин, 1913 р. житель «деревні» Ромодан Кибинської волості, власник 15 десятин землі.

Батієнко В. – учень Миргородської художньо-промислової школи, 1913 р. був одним із організаторів там гуртка «Юнацької спілки».

Батієнко Василь Федотович (1896 – ?) – житель Миргорода, коваль колгоспу «Країна Рад» (на Личанці). Під час голоду 1932 – 1933 рр. рятував у своїй сім'ї знесилених дітей личанського дитячого притулку. 1937 р. – працівник артілі в Миргороді. Засуджений 4 листопада 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Після відбування покарання 1945 р. повернувся до Миргорода. Реабілітований 1957 р.

Два хутори Батіїв існували в Миргородській волості.

Батоврини.

Батоврин – 1837 р. миргородський міський голова.

Батоврин, Микола Іванович – купець 3-ї гільдії, жив у Миргороді в 50-х роках XIX ст. 1853 р. продав у Миргороді плац при ярмарковому майдані В.Стронській. У 1860 – 1865 рр. мав 90 дес. землі при Батовриному хуторі (в дачах миргородських полів).

Батовринова Варвара Михайлівна – миргородська міщанка, дружина купця 3-ї гільдії (1853). В 1861 – 1867 рр. володіла 13 дес. землі в с. Біликах.

Батоврин Степан – купець, 1846 р. торгував, зокрема, папером. Мав у Миргороді будинок, плац, землю (1853). Поблизу Миргорода в кінці XIX ст. існував Батоврин хутір (на поч. XX ст. мав назву хутір Батоврівщина) – очевидно, за залізницею, там, де за радянських часів була олійниця (згодом фабрика «Калинка»).

Батоврин Василь Гаврилович – міщанин Миргорода, член Миргородського сирітського суду (1900).

Ймовірно, до цього роду належали:

Батоврин Михайло Петрович – у травні 1917 р. закінчив Харківське комерційне училище Імператора Олександра III.

Батоврин Павло Михайлович (1883, м. Путивль Сумської обл. – 21.08.1937) – житель м. Гадяча, службовець контори «Заготзерно», мав початкову освіту. Заарештований 28 липня 1937 р., звинувачений за ст. 54, розстріляний. Реабілітований 1989 р.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 8. – С.25; 1853. – № 19. – С.187; Адрес-календарь. – 1900. – С.7; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 56.

Арх.: ДАПО. – Ф.958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк. 1 зв., 5; МКМ. – БФ. –Справи Миргородського повітового училища за 1842 р. – № 2083.

Батраки.

Батрак Андрій – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Батрак Дмитро – посполитий у с. Попівці (1723).

Батрак Герасим – бурмистер містечка Остап'я Миргородського полку (1725).

Батрацький Іван – у 30-х рр. XX ст. завідувач масового відділу в редакції миргородської газети «Червона трибуна». Загинув під час війни 1941 – 1945 рр.

Батури (Батюри).

Батуриха (Батюриха) Горпина – посполита середньої заможності в с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Батюра Лев (бл. 1890 – 1938, с. Верхня Будаківка) – працював директором школи в с. В. Будаківці разом із дружиною вчителькою Феклою Каштелян (див.).

Бауери.

Бауер – лікар родини Трощинських у с. Кибинцях. Лікував також дворян із близького оточення, зокрема, 1822 р. лікував дружину В.Я.Ломиковського (останній називає лікаря Баур). Помер узимку на межі 1822 – 1823 рр. Мав 3 доньок, які в 1820-их рр. грали в виставах садибного театру Д.Трощинського, одна із них – Ізабелла.

Бауер Віктор Якович – надвірний радник, лікар 1-ї батареї Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який дислокувався в Миргороді (1904).

Бахмати (Бахматенки).

Бахмат Фесько – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Бахмат Никифор із братом Федором, Бахмат Григорій і Бахмат Федір із сином Литвином – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Бахматенки Ничипор і Ярема – жителі с. Бакумівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Бахматенко Дем'ян – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Бахматка Настя – удова, посполита в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Бахматенко Охрім – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Бахматенко Гнат – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Бакумівці. (В публікації Г. Швидько хибно – Бахмаченко).

Бахмат Михайло Іванович (? – 1827) – козак, житель Бакумівки, мав сім'ю.

Бахмат Василь Іванович – козак житель Бакумівки, з родиною. 1835 р. мав 45 літ.

Бахмат Степан Пилипович (1875 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Бакумівки Хомутецької волості, мав 15 десятин землі.

Бахмат Павло Данилович (1888, с. Попівка – 20.05.1938) – колгоспник с. Попівки. Репресований, розстріляний. Реабілітований.

Бахмацький Тиміш – входив до ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Бахмутський – 1913 р. співвласник (разом із В.Г.Івановим) млина в с. Баранівці Миргородського повіту.

Бацмани (іноді записані як Боцмани, Басмани).

Бацман (Боцман) Дементій – 1666 р. убогий міщанин с. Матяшівки.

Басмани Панас і Прокіп – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Бацманка Демчиха – посполита середньої заможності в с. Попівці (1723).

Бацман Мусій – 1744 р. підписав як свідок купчу жителя с. Баранівки Сорочинської сотні Миргородського полку.

Бацман Степан, – із 1914 р. стипендіат Миргородського повітового земства в Миргородській чоловічій гімназії.

Бачинська Валентина Кирилівна – лікарка, з 1907 р. працювала в м-ку Сорочинцях.

Башлії (Башлієнки).

Башлій Іван – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Башлієнко Василь – житель Сорочинської сотні (1718).

Башлій Іван Іванович – старший писар, учитель у школі грамоти в с. Дмитрівці Яреськівської волості Миргородського повіту (1904). Освіту одержав у земському народному училищі в м. Ялті.

Баштанник Кирило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав одну бездвірну хату. Мав підсусідка Омелька Бовкуненка.

Баштові.

Баштовий Давид – діяч УАПЦ в с. Шарківщині Миргородського району. 1934 р. був заарештований і страчений.

Баштові – жителі Миргорода (XX ст.).

Бебех Іван – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Бегам Лейба Мордхович – з 1904 р. працював запасним лікарем міської дільниці Миргородської земської станції.

Бегми (Бегменки).

Бегменко Мусій – сотенний хорунжий Потіцької сотні Миргородського полку, 1752 р. мав житловий двір у м. Потоці.

Бегма Іван Кіндратович – купець, член Миргородського податкового «присутствія» (1899).

Бегма Наум Михайлович – старший телеграфіст залізничної станції Ромодан (1904).

Бегма Емілія Іванівна – з 1904 р. працювала вчителькою початкового народного училища в с. Біликах Миргородського повіту. Освіта – Полтавське єпархіальне жіноче училище.

Бедриковський Дмитро Степанович (1848 – ?) – заможний селянин, житель м-ка Березової Луки Миргородського повіту, власник 20 десятин землі.

Бедрін – перший керівник Народного Дому в Миргороді (з 1916 р.). У минулому – актор.

Бежан Василь – дворянин миргородського полковника Д.Апостола в 1718 – 1722 рр., миргородський полковий хорунжий (1730). (Пор.: Баран Василь).

Бежанови (Бежанашвілі) – грузинський дворянський рід; емігрували з Грузії до Росії з царем Вахтангом VI 1724 року, згодом оселилися в Україні.

Бежанов Папуна – грузинський дворянин, вахмістр гусарського полку, на початку 40-х рр. XVIII ст. одержав у Миргороді 10 дворів. Жив у Миргороді 1749 р. Згадується як померлий 1770 р. Сини – Микола, Семен, Петро, які 1770 р. мали 9 хат.

Бежанов – майор, жив у Миргороді, помер до 1782 р.

Бежанов Давид (бл.1734 – 29.03.1784, Миргород) – житель Миргорода. Дружина Марія. Син Петро (нар. 13.06.1784 р., хрещений батько Григорій Міщенко).

Микола – син Папуни, вахмістр (1770), жив у Миргороді. Письменний.

Петро – син Папуни, квартирмейстер (1770), жив у Миргороді.

Семен – син Папуни, жив у Миргороді.

Літ.: Плохинский, Иноземцы. – С.222; Кубанейшвили, Д.Г. – С.149.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 990. – Оп.1. – Спр.1745. – Арк.29 зв., 34; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк.103; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр.4. – Арк.8 зв.; ДАПО. – Ф.858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.20 зв.

Безбороденки.

Безбороденко Андрій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Безбороденко Олексій – 1723 р. паламар церкви в селі Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці).

Безбородьки.

Безбородько Андрій Якович (4.07.1711 – 2.03.1780, с. Стольне на Чернігівщині) – генеральний писар (1741 – 1742), генеральний суддя (1750- 1762). Дружина – Євдокія Михайлівна Забіла (1716 – 1803). Діти – Олександр, Ілля, Уляна. Володів маєтностями в м-ку Комишні (після Милорадовичів).

Олександр Андрійович [14 (25).03.1747, с. Стольне – 6 (17).04.1799, Петербург] – державний діяч, дипломат, канцлер Російської імперії, граф. Старший син Андрія Яковича Безбородька, останнього генерального писаря, і Євдокії Михайлівни Забіли, доньки генерального судді. Навчався в Київській академії (закінчив 1765 р.), служив у канцелярії графа П.Румянцева. Під час російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр. був куратором Ніжинського, Лубенського, Миргородського та Компанійського полків, наказним полковником над командою сотень Лубенського й Миргородського полків. Полковник Київського полку (1774). З 1775 р. – особистий секретар імператриці Катерини II. 1780 р. одержав звання генерал-майора, з 1783 р. – дійсний член Академії Наук. З 1784 р. фактично очолював Колегію іноземних справ. Підписав Ясську мирну угоду 1791 р. В 1797 р. – канцлер, одержав титул найяснішого князя. У 1770-их рр. володів землею й селянами у с. Портянках (згодом маєток перейшов до графа Кушельова-Безбородька, його нащадка за материнською лінією). 2 лютого 1784 р. О.А.Безбородьку були подаровані с. Черевки (тоді Гадяцького полку, нині Миргородського району) й с. Аврамівка (тоді Миргородського полку). 1787 року володів селом Черевками разом із поміщиками Погорілими. 1794 р. мав селян у м-ку Комишні і с. Грем'ячій. О.Безбородько – віддалений родич (через Кочубеїв) поміщиків Фролових-Багреєвих із с. Савинців. Друг російського поета й архітектора М.О.Львова. Похований у Петербурзі, в Олександро-Невській лаврі.

Безбородько Ілля Андрійович (1756 – 1815, СПб) – син генерального писаря. Генерал, сенатор. З 1782 р. одружений із Ганною Іванівною Ширай (1766 – 1824). Мали 3 дітей: Любов, Андрія, Клеопатру. Власник маєтку в Комишні. Все майно І.А.Безбородька перейшло до доньки Любові й до онуків Кушельових (див.).

Безбородько – граф, 1815 р. володів маєтком у с. Черевках; мав підданих у м-ку Яреськах (1825).

Літ.: Карнович Е.П. Замечательные и загадочные личности XVIII и XIX столетий. – СПб., 1884. – С.214; Брокгауз Ф.А., Ефрон И.А. Энциклопедический словарь. – Т.III. – СПб.,1891. – С.269 – 270; Модзалевский. – Т.1. – С. 43 – 44; РЕІУ. – Т.1. – С.118; Опанасенко В. Князь О.А.Безбородько // Пам'ять століть. – 2001. – № 1. – С.100 – 107.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 54, 54 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.163. – Арк.1.

Безверхі.

Безверхий Сидір – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Безверхий Ничипір – посполитий у с. Милюшках (1718); 1737 р. війт у с. Милюшках Миргородської сотні.

Безверхий Федір Боніфатійович – вихованець педагога А.С.Макаренка. Працював директором В.Сорочинського дитбудинку (бл. 1946 – 1952 рр.).

Безвіконні.

Безвіконний Григорій – сорочинський городовий отаман (1710).

Безвіконненко Максим – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Безвіконний (Безоконний) Максим, із братом Василем – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Безвіконний (Безвуконний) Василь – наказний полковий осавул Миргородського полку під час Польського походу 1733 р.

Безвіконний Василь – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). В реєстрі записаний другим після курінного отамана.

Безвіконний Антон – військовий товариш, житель Сорочинців (середина XVIII ст). Мав онука Дениса.

Безвіконний Семен – сотенний отаман Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців (1791). Дружина Уляна Панасівна. Хрещеним батьком їхнього сина Івана (нар. 1785) став житель Сорочинців миргородський полковий хоружий Яків Карпатіос.

Безвіконний Денис – онук військового товариша Антона Безвіконного. Житель Сорочинців (1794), мав дружину Єфросинію.

Безвіконний Павло Омелянович – дворянин м-ка Сорочинців . У березні 1800 р. одружився з Домнікією Оврамівною Сусівною.

Безвіконний Пантелеймон Семенович – дворянин у Сорочинцях, 1824 р. одружився з сорочинською селянкою, яка належала майорші Новокрещеновій.

Безвіконний Григорій – сорочинський дворянин. Мав доньку Євдокію (нар.1820).

Безвіконний Андрій Григорович – дворянин, у 1864 – 1869 рр. мав 5 дес. землі в дачах м-ка Сорочинців.

Олена – дружина дворянина Безвіконного. Донька козака Прокопа Улізька (помер раніше 1858 р.). 1858 р. Олена стала спадкоємицею майна померлих Григорія і Тетяни Улізьків – маєтку в Сорочинцях, у дачах сіл Савинців і Перевозу.

Безвіконний Григорій А. – житель Сорочинців, учитель, один із організаторів Селянської спілки; організатор повстання й учасник подій грудня 1905 р. у селі, агітував селян за скинення самодержавства. Його арешт 17 грудня 1905 р. став приводом до селянського повстання в Сорочинцях. Справа з його звинувачення велася протягом 1911 – 1912 рр. Став одним із перших радянських міліціонерів. 1919 р. був розстріляний денікінцями в с. Хомутці.

Безвіконний – адвокат, був розстріляний на початку 1918 р. разом із Є.Нероновичем (див.).

Безвіконна Галина Панасівна – 1937 р. вчителька російської мови та літератури Миргородської школи № 2.

Літ.: ПГВ. – 1858. – № 30. – С. 423; Сіверянський літопис. – 2000. – № 5. – С.141; Шаповал О. За землю, за волю…/ До 100-річчя селянського повстання в В.Сорочинцях // Гоголівський край. – 2005. – 21 груд. – № 51. – С. 11.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 42 зв.; Ф. 327. – Оп.1 – Спр. 36. – Арк.1 – 12; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 107 зв.; Спр. 141. – Арк. 21 зв., 59 зв.; МКМ. – Науковий архів. – Спогади В.І.Бокітька.

Безгіни.

Безгін Панас (Афанасій) Гаврилович – на початку XX ст. жив у с. Петрівцях. Працював дрібним чиновником на залізничній станції Миргород. Згодом жив у Полтаві, служив на станції Полтава-Південна.

Безгін Борис Панасович (11.08.1907, с. Петрівці – 25.01.1957, м.с. невід.) – український кіноактор 1930-х – 1950-х років. Дитинство минуло в Полтаві. Грав у фільмах «Богдан Хмельницький» та ін.

Безглінний Федір із братом Василем – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Безглуздий Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бездітко Андрій – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Бездольний Тишко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Бездухи.

Бездух Мартин – козак Миргородської сотні (1718).

Бездух Максим із синами Климом і Григорієм – жителі Миргорода, заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Бездух Клим із братом Мартином – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, малоґрунтові.

Бездух Клим – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом із братом Іваном, сином його Лук'яном і небожем Іваном мали 1 двір, 4 хати. Клим мав підсусідка Степана Байдолу.

Бездух Іван – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Конона Кравця.

Бездух Михайло – миргородський сотенний осавул (1757, 1758).

Безклубі (Безклубенки).

Безклубий Іван – стояв на чолі ковальського цеху Сорочинської сотні (1718).

Безклубенко Олексій – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Безкровні.

Безкровний Ярема – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723), до двору гетьманенка Павла Апостола (1732).

Безкровний Василь – піший козак Сорочинської сотні (1723).

Безкровний Василь, Безкровний Грицько – посполиті в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Безкровний Іван із сином Тимофієм – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Безкровний Йосип – говтв'янський війт Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Безлісний Лук'ян – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Безлунний Іван – у 1930-х рр. голова колгоспу «Авангард» у Миргороді.

Безлюдьки (Безлюдченки).

Безлюдченко Федір – посполитий у с. Ярмаках (1718). Безлюдченки Федір і Кирило – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).

Безлюдько Юхим Семенович – міщанин, 1864 р. мав 15 дес. землі в урочищі Кошарище біля с. Кибинців.

Безлюдько Семен Микитович (1864 – ?) – міщанин, житель с. Кибинців (1913). Володів 24 десятинами землі.

Безлюдько Павін – родом із с. Кибинців, 1919 р. служив коноводом у миргородця офіцера Павла Пасішниченка, який перейшов від червоного загону до війська С. Петлюри.

Безлюдько Андрій Іванович (1891 – ?) – житель с. Кибинців, бригадир рільничої бригади колгоспу. Засуджений 1 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Безмалі.

Безмаль Іван – посполитий у Шишацькій сотні (1718).

Безмозкий Савка – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Безноси.

Безніс (Безнос) Максим – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Безніс Яцько – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Безніщенки.

Безніщенко Зінець – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Безніщенко Грицько – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723), середньої заможності. Мав синів Хвилона і Никифора.

Безнощенко Хвилон – отаман с. Попівки Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Безобразов – поручик, житель м-ка Сорочинців (1783).

Безотісні (Безотосенки).

Безотосенко Мусій – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Він же Безотісний Мусій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Безпалі (Безпаленки).

Безпалий (в публікації 1995 р. – Безпальчий) Гришко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Безпаленко Наум – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Безпаленко Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Безпалий Василь – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Згадується в реєстрі 1732 р.

Безпала Марія – козачка, жила на території Сорочинської сотні, убога вдова, 1723 р.

Безпалий Кость – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Безпалий Григорій – писар у с. Зуївцях (1837).

Безпальки (Безпальченки, Безпальчі).

Безпальченко Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Безпальченко Сергій – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Безпальченко Олекса – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Безпальчий Іван – козак Зуївського куреня (1718).

Безпальченко Іван із братом Григорієм – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Безпалько Афанас – 1738 р. війт м. Хоролу Миргородського полку.

Безпалько Василь Власович (нар. бл. 1787 р.) – козак, до 1805 р. жив у м-ку Попівці, потім переїхав до с. Бакумівки. 1835 р. мав синів Василя, Андрія, Кузьму, Лавріна.

Безпальки Андрій Васильович і Григорій Іванович – в 1864 – 1872 рр. мали землі в с. Бакумівці.

Безпалько Павло Дем'янович – козак, у середині XIX ст. мав 29 дес. землі в урочищах Великий Кут і Малий Кут біля м-ка Попівки.

Безпалько Дмитро Юхимович (нар. 1902) – командир партизанської групи, яка восени 1941 р. діяла в лісах у районі сіл Бакумівки й Попівки (група належала до Комишнянського партизанського загону). Група розрушила 2

мости, розбила 2 німецькі автомашини, знищила 7 ворожих солдатів. В листопаді 1941 р. група Безпалька пішла в невідомому напрямку.

Хутір Безпалька існував у Сорочинській волості.

Безруки.

Безрук Василь – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Безрук Федір – козак с. Баранівки (1718).

Безрук Іван Федорович (1873 – ?) – козак, житель с. Ярошів Баранівської волості. 1913 р. мав 17 десятин землі.

Безрукавий Лесько – козак куреня с. Попівки (1718).

Безрукий Панько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Безручки (Безрученки).

Безручко Лесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Безручко Семен із синами Федором і Сидором – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Безручко Олекса – козак Шишацької сотні (1718).

Безруччиха Христя – козачка, вдова в Шишацькій сотні (1723), мала наймита.

Безручко Оксенко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Безручко Ярема – убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Згадується також у реєстрі 1732 р.

Безручків хутір існував у Шишацькій волості.

Безручко-Зеленські. (Див. також: Безручки, Зеленські-Безручко).

Безручко-Зеленський Петро – дворянин Миргородського повіту (1878).

Безручко-Зеленський Панас Іванович – начальник поштового відділення в м-ку Яреськах (1904).

Безручко-Зеленський Федір Петрович (1872 – ?) – житель с. Пришиба Шишацького району, селянин-одноосібник. Репресований, засуджений 13 січня 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований.

Безсонов – секретар Миргородського райкому ЛКСМУ. Загинув 1937 р.

Безтіменко Лук'ян – посполитий у Хомутці (1723).

Безтравні (Безотравні) – дворяни м-ка Яресьок Миргородського повіту: Омелян, Корній (початок XIX ст.).

Безуглі (Безугленки).

Безуглий Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Безугленко Хвесько – посполитий Миргородської сотні (1718).

Безуглий Василь – отаман с. Перевозу Сорочинської сотні (1718); отаман с. Перевозу Шишацької сотні (1723).

Безуглий Андрій – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Безугла Євдокія – козачка, жителька с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Вдова, чоловік помер у поході раніше 1722 р.

Безус Дмитро Назарович – запасний унтер-офіцер, 1899 р. «сиделец» горілчаної лавки в с. Попівці.

Безушки.

Безушко Іван, Безушко Ісай – брати, козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Бей Давид – 1666 року міщанин містечка Багачки. (У Миргородському районі є хутір Беїв).

Бекешиха Одарка – вдова, 1723 р. «шинкувала» в шинку миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Сорочинцях.

Белги.

Белга Ілляш – посполитий у с. Мальцях (1718).

Белга Михайло – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Белжецькі. (Пор.: Белзецькі).

Белжецький Григорій – зубожілий піший козак у Миргородській полковій сотні (1723).

Белзецькі. (Пор.: Белжецькі).
Белзецький Леонтій – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Белиба (див.: Білиби).

Беліченко (див.: Біличенко).

Белявцеви (див.: Бєлявцеви).

Белякови.
Беляков (Бєляков) Петро Юхимович (бл. 1787 – ?) – житель с. Малих Сорочинців (1825), колезький реєстратор. Мав 7 душ дворових (обох статей). Дружина – Надія Гнатівна (бл. 1791 – ?).

Бен [А.А.] – керівник майстерні будівельного відділу Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя (1908).

Беніаминовичі Гиля і Давид – міщани, 1915 р. мали у м-ку Комишні млин із двигуном, де працювали 5 робітників.

Бенченки (Беньки).
Бенько Юсько (Йосько?) – посполитий Миргородської сотні (1718).
Бенченко Антон – посполитий Миргородської сотні (1718).
Бенченко Василь – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Бенько Матвій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Бенченко Яким – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Бенченко Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав одну бездвірну хату.
Бенченко Іван – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі вдови козачки Євдокії Лесички.

Бенях Степан Григорович (1883 – ?) – уродженець і житель х. Зайцевого Миргородського району, працівник радгоспу. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Берайлов – окружний начальник Миргородського повіту (1857).

Берг Петро Іванович – поміщик на Миргородщині, поручик. 1861 р. мав середньопомісний маєток у Миргородському повіті – 30 дворів, 116 душ у м-ку Слобідці й у с. Петрівцях. 1862 р. – штабс-капітан. Мав 55 дес. землі в с. Лагодівка Хорольського повіту, 19 дес. – біля с. Гаркушинців, 1 дес. – в м-ку Попівці (в урочищі Пропій).

Бердники.
Бердник Лесько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). Його зять Лазар теж служив у цій сотні.
Бердник Іван – посполитий с. Баранівки (1718).
Бердниченко Іван – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).
Бердник Хома – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).
Бердник Остап – відставний полковий канцелярист (1798). У 1798 – 1809 рр. жив у м-ку Сорочинцях. Діти: Оксана (1797 р. одружилася з козаком Григорієм Решітьком), Пульхерія (нар. 1809), Петро (нар. 1814).

Бердоуст Лаврін – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Бережинські.
Бережинський Демид Олексійович (1864 – ?) – козак, житель с. Остапівки Березоволуцької волості. 1913 р. мав 17 десятин.
Бережинський Василь Кирилович – запасний унтер-офіцер, прикажчик горілчаної лавки в с. Остапівці (1899).
Бережинський Василь Кирилович – козак. Закінчив полкову фельдшерську школу. 1894 р. – фельдшер у Миргородському повіті. У 1908 – 1912 рр. служив наглядачем, фельдшером, доглядачем будівель і завідувачем учнівської їдальні в Миргородській художньо-промисловій школі. В 1907 – 1910 рр. гласний Миргородського повіту. Ймовірно, його стосується наступна інформація:
Бережинський В.К. – власник будинку на вул.Троїцькій (Пролетарській), № 47, який за радянської влади був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.
Бережинський – був розстріляний Миргородською ЧК у березні 1919 р. як противник радянської влади.
Бережинські – у першій половині ХХ ст. жили в Миргороді (нині вул. Троїцька, № 30).
Бережинський Антон Йосипович (1896, с. Остапівка Миргородського повіту – 4.06.1938) – колгоспник с. Бо-

дакви Лохвицького району. Засуджений 9 травня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Бережинський Василь Йосипович (1885, с. Остапівка – 20.12.1937) – колгоспник колгоспу «Нове життя» с. Верхньої Будаківки. Засуджений 5 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Хутір Бережинського існував у районі с. Верхньої Будаківки.

Бережні (Бережненки). Пор. також: Березаненко.

Бережненко Демид – житель Миргородської сотні (1718).

Бережний Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Березний.

Бережний Михайло – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Бережненко Петро – 1738 р. убогий козак-підпомічник у Миргороді. (В публікації Г. Швидько хибно записаний як Бережченко).

Бережний Петро – художник другої половини XVIII ст., жив у с. Савинцях. У Миргородському краєзнавчому музеї зберігався його малюнок на папері, датований 1776 р.

Бережний Іван Микитович (1856 – ?) – син козака, житель м-ка Комишні. Близько 1876 – 1881 рр. був почесним опікуном Комишанського двокласного училища. В 1878 – 1886 рр. – гласний Миргородського повіту. З 1894 р. – опікун початкового народного училища в с. Савинцях. 1913 р. мав 57 десятин землі.

Бережний Іван – член Миргородської повітової земської управи (1891).

Бережний [И.Н.] – 1913 р. власник млина в м-ку Комишні.

Бережний Микола Самійлович (1865 – ?) – козак, житель Комишні. 1913 р. мав 17 десятин землі.

Бережний Андрій Іванович (1884 – ?) – козак, житель Комишні. 1913 р. був власником 21 десятини землі.

Бережненко Василь Гнатович (1888 – ?) – із селян, уродженець і житель м. Миргорода, неписьменний. Займався хліборобською працею. Засуджений 26 лютого 1934 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1989 р.

Бережний Іван – на початку 20-х рр. XX ст. учасник драматичного гуртка «Просвіти» в Миргороді.

Бережна Ганна Савівна (1911, с. Остапівка – ?) – неписьменна колгоспниця с. Остапівки, засуджена 9 січня 1937 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітована 1994 р.

Бережний Микола Данилович (30-і рр. XX ст.) – миргородський бандурист, учасник Миргородської капели бандуристів.

Бережчиха Ганна – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із зятем Степаном мали 1 бездвірну хату.

Берези.

Береза Михайло з братом Кирилом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Береза Гнат Андрійович – козак, у 1863 – 1873 рр. мав 15 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Береза Кузьма Федорович (1865 – ?) – козак, житель м-ка Устивиці, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Березанські (Березаненки).

Березанський Андрій – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Березанський Андрушко – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Березаненко Ничипір – належав до дворян миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Березенки.

Дорош – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Хома – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кирик і Михайло – козаки Шишацької сотні (1718).

Матвій із сином Тимошем – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Тиміш є також у реєстрі 1732 р.

Семен – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Березіни.

Варвара Петрівна (див.: Косярівська В.П.).

Лукерія Андріївна – селянка, близько 1864 – 1871 рр. мала 94 дес. землі в х. Петрівка (в дачах м-ка Комишні).

Березка Яків – козак Миргородської сотні (1718); 1723 р. записаний у реєстрі як колишній козак Миргородської полкової сотні, який «поверстався в поспольство».

Березненко Грицько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Березняк Яків із братами Прокопом і Григорієм – належали до «товариства рядового можнійшого» Власівської сотні Миргородського полку (1723).

Березовці.

Березовець – жив на вулиці Воскресінській, неподалік від церкви. 1861 року в його будинку було відкрито А.Свидницьким першу в Миргороді громадську бібліотеку (нині це територія будинку № 17 на вул. Воскресінській). Бібліотека діяла в цьому будинку недовго, потім була в будинку лікаря Н.Кашинського.

Березовець К. – учитель (або вчителька) двокласного земського училища в м-ку Попівці (1912).

Березовець Матвій (Махтей) Андрійович (1853 – ?) – міщанин, житель і власник х. Березовця Миргородської волості, що розміщався між Миргородом і х. Деркачами (мав також назву Махтеїв хутір), за 3 – 4 км від Миргорода. Гласний Миргородського повіту (1893). 1913 р. мав 94 десятини землі. За радянських часів родина була розкуркулена. Дружина – Березовець Катерина Силична (Силичка). Мали дітей: Дмитра, Лавріна, Андрія, Олександра, Катерину, Тетяну, Оксану, Ганну, Марусю, можливо, й інших. Лаврін і Андрій під час розкуркулення були заарештовані миргородським відділенням ДПУ, звідки не повернулися.

Березовець Ганна (Галина) Матвіївна – вчителька української мови в Миргороді. В середині 1920-их років у неї навчався Павло Маляр, майбутній письменник.

Березовець Олександра Матвіївна (? – 1946) – одружена з Тереховським Павлом Павловичем (див.). Мали дітей: Євгенію, Олімпіаду, Валентину, Вікторію, Івана, Георгія, Олександра, Неонілу.

Березовець М.М. – лівий есер (боротьбист), 4 лютого 1919 р. увійшов до складу Миргородського повітового виконкому. Схвалював повстання С.Дубчака в Миргороді.

Березовець Галина Андріївна (1910 р.н.) – дружина Івана Кононовича Калюжного (див.), шлюб 1948 р. Мали сина Миколу.

Березовець Тетяна Матвіївна – донька Катерини Силични. Одружена з Михайлом Олександровичем Матвієнко-Шовкоплясом (див.). Дістала в посаг землю в районі х. Березівців. Жили з чоловіком у х. Даценків, у х. Савиному Куті, в Миргороді (на вул. Воскресінській, 7). За радянської влади репресовані, 1931 р. подружжя було вислане на Північний Урал. Тетяна по дорозі померла. Мали доньку Аполонарію (Лесю), у шлюбі Сакало (див.).

Березівці – жителі Миргорода перших десятиліть ХХ ст. Мали будинок на вулиці Воскресінській (зберігся нині у дворі за магазином «Осінь» - за № 10). На початку століття мали корчму біля базару. За спогадами О.Сластьона, доньки «старого Березовця», в 30-х роках теж були старими вчительками. (Можливо, це Ганна і Марія Андріївни). Протягом деякого часу в родині Березовців зберігалася ікона родини художників Боровиків (їхні садиби були неподалік).

Березовець Ганна Іванівна (Матвіївна?) – вчителька української мови й літератури на Миргородщині (либонь, у Миргородській вищій початковій школі) близько 1917 – 1920-их рр. Мала українські патріотичні переконання.

Березовець Василь Іванович (1884, с. Дібрівка – ?) – із селян, працівник Дібрівського кінного заводу. Заарештований 25 травня 1946 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі, але 20 листопада 1946 р. реабілітований Військовою прокуратурою.

Березовець Яків Іванович (1888, с. Дібрівка – 1972) – служив ковалем-інструктором у військових частинах царської армії. На початку 20-х рр. – голова Дібрівської сільської ради, працював також на Дібрівському кінному заводі.

Березовські.

Березовський Гнат Миколайович – «австрійський підданий», закінчив керамічну школу в м. Коломиї. В 1911 – 1912 рр. працював у Миргородській художньо-промисловій школі точильним майстром і відливальником форм.

Березовський І.Г. – директор Миргородської машинно-тракторної станції в 30-х рр. ХХ ст.

Березолуцький Омелян – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Беренси.

Беренс – капітан, 1836 р. його син Хрисанф був учнем 1-го класу Миргородського повітового училища.

Беренс Іван Петрович – колезький реєстратор, депутат від дворян у «квартирній комісії» Миргородського повіту (1864 – 1865).

Беренштами.

Вільям Людвігович [9 (22). 11. 1839, м. Вільнюс. – 10 (23).11. 1904)] – український культурний і громадський діяч, педагог, археолог. Народився в родині купця. Закінчив Київський університет (1862). Член Київської Старої Громади, член Південно-Західного географічного товариства, організатор недільних шкіл. Статський радник. Надавав пожертви на журнал «Киевская Старина». Упорядник і видавець «Кобзаря» Т.Шевченка (СПб., 1883, 1884), дослідник творчості Т.Шевченка. Записав спогади А.Татарчука, який служив у поміщика О.А.Лук'яновича, про перебування Т.Шевченка в с. Мар'янському, які були опубліковані в нарисі «Т.Г.Шевченко и простолюдины, его знакомцы» («Киевская старина», 1990, № 2). Публікував також інші статті в «Киевской старине», був співробітником цього журналу. Жив у Петербурзі на Васильєвському острові, викладав у 1-му кадетському корпусі. Член Санктпетербурзького товариства видання корисних і дешевих книжок для українців. На початку ХХ ст. мав будинок (дачу) в с. Хатках Миргородського повіту – в північній частині села, на високій горі; будинок було зруйновано за років колективізації.

Друг В.Короленка, С. та О. Русових, І. Прісецького. Дружина – Зінаїда Орестівна Новицька, донька професора Київського університету Св. Володимира. Діти: Володимир, Михайло (присяжний повірений), Марія, Ганна.

Володимир Вільямович (30.12.1870 – 31.10.1931, м. Ленінград) – юрист, публіцист. Навчаючись у Петербурзькому університеті, приїхав до Полтави, де 1895 р. працював репортером у «Полтавских губернских ведомостях», в цій газеті було надруковано його оповідання «Слухай!». По закінченні університету 1902 р. знову приїхав до Полтави – помічником присяжного повіреного, але працював тут недовго. У Петербурзі став відомим адвокатом – як захисник у політичних процесах. Публікувався і в російських журналах. Протягом деякого часу на початку XX ст. жив у с. Хатках Миргородського повіту. Як адвокат брав участь у процесі над учасниками селянського повстання в Сорочинцях 1905 – 1906 рр. Автор книг «Короленко как общественный деятель и в домашнем кругу» (М., 1925), «В огне политической защиты». Мав доньку Наталю.

Марія Вільямівна – літераторка, громадська діячка, авторка книг з педагогіки, праць про громадські організації та гуртки другої половини XIX ст. Освіту здобула в Києві. Викладала в робітничих школах у Петербурзі. У шлюбі з Богданом Олександровичем Кістяківським (1868 – 1920), українським філософом, правознавцем, громадським діячем. Протягом певного часу жила в с. Хатках Миргородського повіту. Діти: Юрій (1900 – 1982, фізик, хімік, професор Гарвардського університету), Олександр.

Літ.: Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – С. 77; Біографія Т.Г.Шевченка за спогадами сучасників. – К., 1958. – С. 386; Шевченківський словник .– Т.1. – К., 1978; Шишаччина: історико-краєзнавчий біографічний довідник. – Шишаки, 1999. – С. 126; Полтава: Історичний нарис. – Полтава, 1999. – С.119.

Берест Платон Костянтинович – у 1911 – 1914 рр. служив секретарем Березоволуцького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.

Беркути (Биркути, Биркутенки, Буркути).

Биркут Данило – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Биркутенко (Буркутенко) Фесько – посполитий с. Обухівки (1718).

Беркута Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Беркутова (Биркутова) Устимія, його вдова – убога козачка Устивицької сотні.

Биркутенко Петро – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Буркутенко.

Берлін – торговець у м-ку В.Сорочинцях. Улітку 1917 р. місцева рада батрацьких і бідняцьких депутатів реквізувала в нього продовольчі товари.

Бермани.

Берман Г. – 1913 р. мав у Миргороді магазин кондитерських товарів, вів на базарі торгівлю мукою і насінням сільськогосподарських культур.

Берман Моїсей – 1916 р. мав садибу в центрі Миргорода, на вул. Гоголівській, 98, з лавкою. За радянської влади 2 його будинки були націоналізовані, 1927 р. – денаціоналізовані.

Берман – у його будинку 1908 р. орендувала приміщення Н.А.Грановська (див.) для жіночої прогімназії.

Бернацький Лука – миргородський полковий осавул (1697 – 1707).

Бернер Федір – полковник (поч. XIX ст.), власник маєтку в с. Тухах (Федунці), який дістався йому від дружини Уляни Іванівни Зарудної (в 1-му шлюбі Ольховська). Близько 1817 – 1818 рр. цей маєток купив у Бернера Д.П.Трощинський.

Беручeнки (див.: Бирученки).

Бесараби.

Бесараб Григорій Іванович – медик, закінчив Полтавську фельдшерську школу. Фельдшер міської дільниці Миргородської земської лікарні (1901 – 1904) та Хомутецької волості (1910).

Бесараб Олексій Гаврилович – заможний господар у Бесарабовому хуторі (біля с. Солонців). 1932 р. у нього як у «куркуля» владою було знайдено прихований хліб. Сам Бесараб устиг зникнути.

Бехтери (Бехтеренки).

Бехтеренко Гарасим – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Бехтеренки Василь, Герасим і Яким – козаки середньої заможності Багацької сотні (1723). Василь згадувався ще в присязі 1718 р.

Бехтер Гарасим – козак Багацької сотні (1732).

Бехтеренко Яким – козак Багацької сотні (1732). У реєстрі сотні записаний першим.

Бехтеренки Петро й Ілляш – козаки Багацької сотні (1732). Ілляш згадувався ще в присязі 1718 р.

Бехтеренко Микола Гордійович – колезький секретар, близько 1862 – 1877 рр. мав 70 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Бехтеренко Олександр Миколайович (1848 – ?), дворянин, житель х. Бехтеренкового Багачанської волості. 1913 р. мав 54 десятини землі.

Бехтер Омелян Климович – козак, близько 1862 – 1877 рр. мав разом із іншими власниками 535 дес. землі при х. Бехтерщині (в дачах м-ка Багачки).

Бехтеренкова Євдокія Микитівна, дружина титулярного радника, в 1864 – 1871 рр. мала 44 десятини землі при х. Малолітнього (біля м-ка Комишні).

Бехтер Митрофан Петрович (1851 – ?) – козак, житель х. Бехтерщини Багачанської волості. 1913 р. мав 23 десятини землі.

Бехтер Іван Петрович (1854 – ?) – козак, житель х. Бехтерщини Багачанської волості. 1913 р. мав 21 десятину землі.

Бехтер Остап Степанович (1856 – ?) – козак, жив у х. Бехтерщині, 1913 р. мав 16 десятин.

Бехтер Степан Степанович (1861 – ?) – козак, жив у х. Бехтерщині, 1913 р. мав 27 десятин.

Бехтер Омелян Михайлович (1858 – ?) – козак, жив у с. Мар'янському Устивицької волості, 1913 р. мав 32 десятини землі.

Бехтер Онуфрій Іванович (1866 – ?) – козак, жив у х. Луценковому Петрівської волості. Власник 16 десятин землі (1913).

Бехтер Дмитро Тарасович (1878 – ?) – козак, житель м-ка Багачки, 1913 р. мав 34 десятини землі.

Бехтер Іван Тарасович (1884 – ?) – козак, житель м-ка Багачки, 1913 р. мав 34 десятини землі.

Бехтеренко Михайло Миколайович – колезький секретар, реєстратор Миргородського поліційного управління (1903), столоначальник цього управління (1904 – 1910).

Бехтеренко Іван Михайлович – колезький реєстратор (1904), титулярний радник (1910), молодший бухгалтер Миргородського повітового скарбництва (1904 - 1910).

Бехтер Данило Антонович (1900, с. Черкащани – ?) – колгоспник с. Черкащан, засуджений 19 квітня 1932 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1991 р.

Бехтер Іван Антонович (1912, с. Черкащани – ?) – із селян, житель селища Вирішального Лохвицького району, робітник радгоспу. Засуджений 30 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Бехтери – жителі с. Бехтерщини Великобагачанського району (здебільшого, селяни-одноосібники), засуджені в 1930 – 1932 рр. до заслання і позбавлення волі: Яків Харитонович (н. 1867), Іван Федорович (н. 1877), Микола Олександрович (н. 1878), Семен Андрійович (н. 1880), Максим Харитонович (н. 1887), Григорій Остапович (н. 1892), Павло Артемович (н. 1895), Данило Антонович (н. 1900). Всі реабілітовані в 1989 – 1990 рр.

Беці.

Бець Гаврило (? – раніше 1715) – миргородський полковий хорунжий (1711), сотник Миргородської сотні (1712 – 1713). Власник с. Ярмаків. Одружений із Агафією Григорівною Корсун, донькою миргородського полкового сотника Григорія Яковича Корсуна (див.).

Бець Тихоній із синами Михайлом і Андрієм – «можнійші» козаки с. Ярошів Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Можливо, до цього роду належали:

Бець (Бец) М.П. (? – 1854) – професор Київського університету. Похований на території Видубицького монастиря.

Бець (Бец) П.М. (? – 1917) – похований на території Видубицького монастиря.

Бець (Бец) Володимир Олексійович (1834 – 1894) – український анатом, педагог і громадський діяч, професор Київського університету.

Бець-Харченки. (Див. також: Беці, Харченки).

Бець-Харченко (Бец-Харченко) Яків Йосипович – дворянин м. Миргорода (1839). «Письмоводитель» миргородської міської поліції (1837 – 1850). У першій половині 1860-их рр. мав 33 десятини землі біля с. Петрівців і 19 десятин – у х. Євтушенковому (в дачах миргородських полів).

Бець-Харченко Парасковія Андріївна – донька підполковника. Одружена з Павлом Федоровичем Ходолієм (1819 – після 1863), 1854 р. був попечителем хлібних запасних магазинів Лубенського повіту; 1855 – столоначальник у Полтавській палаті державного майна; титулярний радник (1857).

Бець-Харченко – скарбник у Миргороді (XIX ст.). В Миргородському краєзнавчому музеї зберігається його печатка.

Бець-Харченко Андрій Фролович (бл. 1852 – ?) – дворянин, член громади УАПЦ в Покровській церкві с. Мальців (1924).

Ісаакій Фролович – дворянин, член громади УАПЦ в Покровській церкві с. Мальців (1924).

Бець-Харченко – ймовірно, власник хутора Бець-Харченка (він же х. Барвінщина), який 1910 р. існував у Лучанській (Луцькій) волості Лохвицького повіту.

Бец-Харченко Семен Якович – жив у Миргороді на вул. Гоголівській, 30 (недалеко від млина Виноградова). За радянської влади його невеликий будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Бець-Харченко (Бец-Харченко) Панас Семенович – «неимеющий чина», молодший бухгалтер Миргородського повітового скарбництва (1907 – 1910).

Бець-Харченко Семен Семенович (1878, Миргород – 1972, Миргород; інші дані: 1879 – 1973). За російськомовними документами – Бец-Харченко (в Миргороді його прізвище іноді називали Безхарченко). 1897 р. закінчив Гоголівську школу. Переїхав до Полтави, де понад 8 р. працював у відділі Полтавської казенної палати на посадах канцеляриста і касира під керівництвом Панаса Рудченка (письменника П.Мирного). 1912 р. – губернський секретар, житель м. Кобеляк. У 20 – 30-х роках жив у Миргороді на вулиці Червоноармійській, № 99 (нині це територія садиби на вулиці Боровиковського, № 43). Бандурист, один із ініціаторів створення Миргородської капели бандуристів (1927 – 1928), умів робити бандури. Співав у церковному хорі. Близько знався з О.Сластьоном, зустрічався з Ф.Колессою, М.Лисенком. 1921 р. в супроводі його гри в Миргороді співав молодий кіннотник І.С.Козловський. У середині 1920-их років Бець-Харченко виступав у складі Шишацької капели бандуристів під орудою Н.Чумака. 1937 року був звинувачений органами НКВС у причетності до контрреволюційної націоналістичної організації, куди входили бандуристи Полтавщини. 1942 р. жив у Миргороді, був учасником художньої самодіяльності. Дітей не мав, до смерті його доглядала сусідка. Похований у Миргороді на Личанському цвинтарі. Його портретував миргородський маляр Г.Ксьонз.

Бець-Харченко Лазар Сидорович (2.11.1886 – 14.09.1969) – офіцер царської армії, мав 6 дес. землі (ймовірно, в с. Мальцях), 2 корови, за що 1923 р. був позбавлений радянською владою виборчих прав. Був знайомий із письменником П.Мирним. Житель Миргорода, учасник Миргородської капели бандуристів.

Бець-Харченко Кіндрат Сидорович – один із фундаторів автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Бець-Харченко (Бец-Харченко) Андрій Семенович, житель Полтави, близько 1925 – 1929 рр. був членом Полтавської нелегальної української патріотичної організації (разом із В.Щербаківським, В.Щепотьєвим та ін.).

Літ.: Модзалевский. - Т.V. – Вип.3. – С.66; Список дворян, 1898. – С.48; Лісничий Л. Він знав Панаса Мирного // П.п. – 1963. – 16 травня. – № 67; Ротач П. Миргородська Шевченкіана // П.п. – 1981. – 11 березня; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.191.

Арх.: ДАПО. – Ф.958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк. 14 зв.; Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 186. – Арк.16 зв.; ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 1; МКМ. – Науковий архів. – Тека «Панас Мирний». – Лист Борсука, працівника Полтавського музею, до Семена Семеновича [Бець-Харченка].

Бєланов Іван Митрофанович – за свідченням миргородців, до 1936 р. був начальником відділення НКВС у Миргороді, 1936 р. був заарештований, але згодом відпущений з ув'язнення. Від 1939 р. до початку радянсько-німецької війни був керівником Миргородського відділення Держбанку. З липня 1941 р. став комісаром створеного в місті винищувального батальйону, який ловив диверсантів і шпигунів.

Бєлявцеви (Белєвцеви).

Бєлявцева (інколи Бєлєвцева) Катерина Семенівна – дружина генерал-майора від інфантерії. 1849 р. мала великопомісний маєток у Миргородському повіті (в с. Ромодані з 2 хуторами, 126 дворів, 363 душі) і в Хорольському повіті (с. Крива Рудка, 1861 р.). В 1861 – 1862 рр. мала 114 десятин землі в «деревні» Ромоданівці, 49 десятин у х. Павлоцькому, 21 десятину – в урочищі Пеньковому (всі Миргородського повіту). Близько 1865 р. за нею числилися 299 дес. землі в х. Бригадирівка Хорольського повіту. Жила здебільшого в Петербурзі, землі в Ромодані здавала в оренду (управителем був М.С.Кохановський). 1890 року згадується як удова. Того таки року Миргородська повітова земська управа купила в неї землю для під'їзних шляхів до станції Ромодану з боку Миргорода і з боку Лубен. 1893 року – опікунка Ромоданського початкового народного училища. Ймовірно, її чоловіком був Дмитро Миколайович Бєлєвцев (1800 – 7.06.1883), генерал від інфантерії, учасник Кримської війни 1853 – 1856 рр., начальник курського і орловського ополчення (1856), директор Ізмайлівської військової богадільні. 1913 р. спадкоємці К.Бєлєвцевої мали в Миргородському повіті 620 десятин землі. Поблизу с. Шахворостівки існував х. Біляйцеве.

Бєлякова Надія Гнатівна – дружина колезького реєстратора, в 1862 – 1865 рр. мала 6 десятин землі біля с. Малих Сорочинців (в урочищі Москалихи).

Бжеський Р., професор – автор статей на політичні й історичні теми в миргородських газетах «Відродження» й «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр., зокрема, статті «Советські божки Карл Маркс і Фрідріх Енгельс».

Бибики (Бибіки, Бібики, Бібіки, Бібиченки).

Бібик (Бибік) Пилип – козак Зуївського куреня (1718); «можний середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723 – 1732). Бибик (в публікації Швидько хибно – Бабик) Пилип – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Зуївцях. Мав сина Йосипа.

Бібиченко Кіндрат – козак Зуївського куреня (1718).

Бібик (Бібік) Олексій – заможний посполитий у с. Олефірівці (1718 – 1723).

Бібик Назар – військовий товариш, житель м-ка Шишаку (1791).

Бибік – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Бибик (Бібік) – заможний господар («куркуль») у с. Попівці в 20-х роках ХХ ст.

Бибик С.В. – 1930 р. закінчив Нероновицький педтехнікум (Нероновичами тоді називалося с. Великі Сорочинці).

Бибик Іван Омелянович (1888 - ?) – житель і уродженець с. Шарківщини, тодішнього Хорольського району, бригадир колгоспу. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.

Ймовірно, до цього роду належав П.Бибик, український емігрант, який після ІІ Світової війни жив у м. Аделаїді, де й помер. Був членом Легіону імені Симона Петлюри – громадської організації колишніх радянських вояків-антикомуністів.

Бибічі (Бібічі).

Бібіч Микита – «армаш» у Миргородському полку (1723).

Бібіченко Гаврило – посполитий середньої заможності в с. Олефірівці (1723).

Бибіч Михайло Микитович – закінчив Комишанське двокласне училище, Полтавське фельдшерське училище. В 1880-их роках служив медиком.

(Пор. також: Бібаченко Самійло, козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку, 1649 р. Ймовірно, це Бібиченко).

Бикови.

Володимир Іванович (? – 12.04.1862, Варшава) – офіцер. 3 жовтня 1851 р. одружився у с. Василівці з Єлизаветою Василівною Гоголь-Яновською (сестрою письменника М.В.Гоголя). Наступного року служив у Києві штабс-капітаном 2-го резервного батальйону і командиром понтонної роти й парку № 4. З 16 серпня 1860 р. – командир 1-го Кавказького саперного батальйону, до 12 липня 1861 р. жив із родиною в Тифлісі. З 8 грудня служив у Варшаві, де помер від тифу, там і похований. У 1852 – 1855 та 1856 – 1861 рр. вів щоденникові записи родини Бикових. Мав 6 дітей.

Марія Володимирівна (7.07.1852, Київ. – 22.08.1917, Полтава) – донька Володимира Івановича і Єлизавети Василівни; небога М.В.Гоголя. При її хрещенні «восприємниками» були губернський секретар Дмитро Андрійович Трощинський і Олександра Іванівна Псьол. Навчання закінчила 2 червня 1869 р. зі срібною медаллю. В шлюбі з Петром Івановичем Рахубовським (? – 9.05.1885). Дітей не мала. В Полтаві жили в садибі Ганни Василівни Гоголь, яка допомогла їм збудувати в дворі новий цегляний будинок. Ставши вдовою, Марія Володимирівна до смерті жила в цьому особняку. З нею жила і стара няня Наталя Якимівна Німченко (дочка слуги М.Гоголя). У 1866 – 1899 рр. Марія вела записи в родинному щоденникові Бикових. Громадська діячка, дійсний член Полтавської Вченої архівної комісії. Убита у власному помешканні (під час нальоту грабіжників). Похована в огорожі колишньої кладовищенської церкви (недалеко від сучасного базару; нині цвинтар забудовано).

Микола Володимирович [19.01 (1.02) 1856, м-ко Сорочинці. – 31.12.1918, м. Полтава] – небіж М.В.Гоголя. Хрещеними батьками були дідич Олексій Михайлович Трохимовський, в будинку якого народився М.Биков, і Марія Іванівна Гоголь-Яновська. Закінчив Полтавську військову гімназію. Учасник російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр. у складі 13-го Нарвського гусарського полку під командою полковника О.О.Пушкіна. Поручик. Учасник боїв у Болгарії. Нагороджений Золотою зброєю. Дійсний статський радник. Земський начальник 5-ї дільниці Миргородського повіту (м-ко Шишаки, 1890 – 1900). У 1902 – 1905 рр. почесний мировий суддя Миргородського повіту. У 1904 – 1912 рр. миргородський повітовий гласний. Голова опікунської ради і почесний опікун Миргородської художньо-промислової школи (1912). Незмінний член Полтавського губернського присутствія. Кандидат у полтавські повітові предводителі. Землевласник Полтавського повіту, жив у х. Яновщині (успадкував половину маєтку Гоголів). 1913 р. володів 53 десятинами землі. 1918 року ще існував хутір Биківщина (він же Молодиківщина) неподалік від Яновщини. М.В.Биков жив також у Полтаві, служив у губернській земській управі. Одружений (30 серпня 1881 р., в Лопатні) з донькою генерал-майора Олександра Олександровича Пушкіна Марією (5.07.1863 – 9.09.1939), онукою поета О.С.Пушкіна. Мав 9 дітей. Похований, як і дружина, в Полтаві, на Монастирському цвинтарі. Опублікував документи Гоголів у «Працях Полтавської Вченої Архівної Комісії».

Варвара Володимирівна (5.06.1857, м. Київ – 1921, Полтава) – небога М.В.Гоголя. Протягом усього життя жила в Полтаві, в своєму будинку (на території садиби своєї тітки Ганни Василівни Гоголь, у тому самому дворі, де й її сестра Марія Володимирівна Рахубовська). Дітей не мала. Померла від паралічу, похована на підмонастирському цвинтарі, у верхній частині гори (біля залізничної колії).

Ганна Володимирівна (5.06.1857, м. Київ – кінець 1916 або початок 1917, Харків) – небога М.В.Гоголя. Ганна і Варвара були близнючками. Працювала в Харкові завідувачкою історичного музею. Дітей не мала. Похована в Харкові.

Володимир Володимирович (12.06.1859, Київ. – 30.08.1860, Тифліс) – небіж М.В.Гоголя.

Георгій (Юрій) Володимирович (9.11.1860,Тифліс. – 1920) – небіж М.В.Гоголя. Жив у будинку Ганни Василівни Гоголь у Полтаві. 1877 р. закінчив Полтавський кадетський корпус, де згодом служив вихователем і там таки жив. Служив у Петербурзі, у лейб-отаманському Спадкоємця Цесаревича полку. Одружений (17.08.1886) з Марією Корнільєвою (за іншими даними – з Марією Андріївною Аладьїною, яка померла 1920 р.). Дітей не мав.

Олександр Миколайович (7.01.1883 – ?) – син Миколи Володимировича. Помер молодим. Одружений з Тамарою Михайлівною Фройческо (Філатовою), яка через кілька років по смерті О.М.Бикова вийшла заміж за Бориса Дмитровича Грекова (див.). Дітей О.М.Биков не мав.

Єлизавета Миколаївна (26.12.1885 – ?) – донька Миколи Володимировича. Одружена з Володимиром Миколайовичем Савицьким, київським поміщиком. Мали двох доньок: Анастасію (в шлюбі Солдатенкова) і Тетяну (в шлюбі Дурново), які обидві 1918 р. виїхали до Парижа.

Софія Миколаївна [6.02.1886 (за деякими даними, 1.03.1887) – травень1984, м. Полтава] – донька Миколи Володимировича. Початкову освіту одержала вдома від матері Марії Олександрівни Бикової (Пушкіної). Закінчила Полтавський інститут шляхетних панн. Працювала статистиком у Полтавському губернському земстві. 1904 р. влаштувала в с. Яновщині, в садибі Гоголів, перші на Полтавщині літні дитячі ясла (діяли до 1917 р.), які утримували її батьки. В 1914 – 1916 рр. була опікункою Олефірівського початкового народного училища. Одружена з Сергієм Дмитровичем Данилевським. Приятелювали з сусідами-дідичами Фроловими-Багреєвими. По смерті чоловіка 1919 р. переїхала до Полтави. Була прекрасною співачкою (лірико-драматичне сопрано). Працювала в Полтавському оперному театрі, співала разом із І.С.Козловським. Працювала педагогом і музикантом у дитячих дошкільних закладах Полтави. Похована на Монастирському цвинтарі в Полтаві. Залишила спогади про свою родину (неопубліковані). Мала 5 дітей: Марію, Ірину, Олександра, Наталю, Марину (див.: Данилевські).

Наталя Миколаївна (29.06.1888 – ?) – донька Миколи Володимировича. Близько 1908 – 1919 рр. працювала класною наставницею в Полтавській гімназії Н.О.Старицької. Згодом жила в Парижі в старечому притулку. Дітей не мала.

Марія Миколаївна (липень 1890 – ?) – донька Миколи Володимировича. Близько 1908 – 1919 рр. працювала класною наставницею в Полтавській гімназії Н.О.Старицької. Дітей не мала.

Тетяна Миколаївна (2.03.1894, м. Полтава – ?) – донька Миколи Володимировича. Народилася в будинку М.В.Рахубовської в Полтаві, її хрещениця. У шлюбі з Олександром Володимировичем Галіним. Їхній єдиний син Георгій Олександрович Галін одружився з Тетяною Миколаївною Дозоровою, мали сина Олександра; у 80-х роках XX ст. жили в Москві.

Володимир Миколайович (20.09.1895 – ?) – син Миколи Володимировича, помер молодим, дітей не мав.

Ганна Миколаївна (6.03.1896 – ?) – донька Миколи Володимировича, у шлюбі Апраксіна, жили в Алжирі. Діти – Марія, Петро.

Олена Миколаївна (16.09.1899 – ?) – донька Миколи Володимировича, в шлюбі з Іваном Олександровичем Піснячевським. Мали сина Олександра, який помер молодим.

Літ.: Сочинения Г.П.Данилевского. – Изд. 5. –Т.6.– СПб., 1887. – С.292; Постановления МУЗС.– 1904. – С.9; Бокий И.С. Ветвь пушкинского рода. – Харьков: Прапор, 1982; Золотусский И. По следам Гоголя. – М., 1984. – С.23; "...За ім'я, нами їм передане" // Молодь України. – 1987. – 10 лютого; Щоденник Є.В.Гоголь-Бикової. – С.85 – 93.

Арх.: Науковий архів заповідника-музею М.В.Гоголя. – Спр. 166.

Биковці.

Биковець – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Биковець Михайло Миколайович (1894, с. Бірки, нині Зіньківського району – 23.10.1937) – письменник, журналіст, освітній діяч. Псевдонім М.Марусик. Навесні 1907 р. закінчив Миргородську чоловічу гімназію. Вчителював. У 1918 – 1920 рр. – інспектор культурно-просвітницького відділу Миргородської спілки споживчих товариств. Працював на освітній ниві в Зінькові й Полтаві. Редагував ж-л «Новими стежками» (Полтава, 1920-і рр.). Літературну діяльність розпочав у Харкові, де друкувався в часописах. Один із засновників Спілки селянських письменників «Плуг», де очолював секцію дитячої літератури. Автор літературно-критичних статей про українських письменників, нарисів, рецензій. Перекладав твори М.Горького. 1937 р. був заарештований органами НКВС нібито за участь в українській національно-терористичній організації, розстріляний.

Биковець Костянтин – священик УАПЦ, організатор парафій у Котельві й Великій Багачці. 1922 р. створив першу парафію УАПЦ у Троїцькій церкві с. В.Багачки. Талановитий проповідник. 1937 р. був заарештований, 1938 р. страчений. Дружина – Олександра.

Биковський Василь (? – 1757) – гадяцький полковий суддя (1738 – 1741), 1740 р. одержав на ранг с. Портянки Миргородського полку.

Бильчинська Марія Яківна – жителька Миргорода, 1904 р. вступила до першого класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської, яку закінчила 1908 р. Подальша доля не відома. 1950 р. повернулася до Миргорода. 1964 р. написала «Мої спогади» – про гімназію та її начальницю Н.Грановську (зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї).

Биркути (див.: Беркути).

Бирученки (Беручeнки).

Бирученки Тимофій, Терешко – козаки с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Беручeнко Данило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Герусенко.

Бискупенко Гриць – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бистрий Павло – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Бистрицький Антін – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722). Козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732), у спискові козаків сотні записаний серед перших прізвищ. Ймовірно, мав родинні зв'язки з Бистрицьким, зв'язковим гетьмана Мазепи, і слобожанським козацько-старшинським родом Бистрицьких (І пол. XVIII ст.).

Бистровські.
Бистровський Іван Федорович – губернський секретар, у 1863 – 1873 рр. мав 24 десятини землі в дачах м-ка Устивиці.
Бистровський Василь Іванович – міщанин, 1904 р. – «сиделец» чайної в м-ку Устивиці (за часів завідувача П.Баля).

Битюгов-Невежин Микола – учасник і один із керівників миргородського повстання під проводом С.Дубчака (див.) 1919 р. За вироком надзвичайного військово-революційного трибуналу від 8 квітня 1919 р. розстріляний у Миргороді між 8 і 10 квітня. Похований на Вільхівщині. (Прізвище подається за прочитанням дослідника М.Марченка. У дослідника В.Ревегука прізвище діяча – Витюков).

Битягівський (Битяговський) Кіндрат Петрович – полковник (70–80-і рр. XVIII ст.), власник невеликих маєтностей у м-ку Сорочинцях, у Хорольській, Яреськівській, Остап'ївській сотнях Миргородського полку. Перший чоловік (із 1760 р.) Катерини Павлівни Апостол (див.).

Биховець Конон – отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1762 – 1765).

Биховський Василь Ілліч – губернський секретар, помічник бухгалтера Миргородського повітового скарбництва (1874).

Биченки.
Биченко Тимко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Биченко Мартин – посполитий с.Кибинців (1718).
Биченко Максим – заможний посполитий у с. Попівці (1723).
Биченко Кирик – заможний посполитий у с. Єрках (1723).
Биченко Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).
Биченко Іван – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).
Биченко Грицько – 1752 р. виборний козак у с. Єрках, «нищетний», зять козака Андрія Ярошенка.

Бишенки.
Бишенко Радько – козак Андронової сотні Миргородського полку (1649).
Бишенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Бібаченко Самійло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Ймовірно, це Бібиченко (див. також: Бибічі).

Бібенко Остап – піший зубожілий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Бібичі (див.: Бибічі, Бібаченко).

Бібіки (див.: Бибіки).

Бібко Іван – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Бігма (див.: Богма, Бегменко).

Біголи.
Бігол (Бігул) Стефан – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). Миргородський наказний сотник (1720, 1721).
Бігол (Біголов) Клим, він же Петрашевич Клим (див.) – миргородський полковий осавул (1710 – 1718). За даними дослідника Д.Вирського, Клим Петрашевич близько 1713 р. очолив успішний похід «проти запорожців-орликівців Пінчука, які тероризували узбережні сотні Миргородського полку». Загинув під час Ладозького (1721) або

Терського (1722) походів. Його вдова, козачка Агафія Біголова 1723 р. жила на території Миргородської полкової сотні.

Бігол (Бігал) Антип – убогий посполитий у с. Єрках Миргородської сотні (1723).

Бігуни (Бігуненки).

Бігун Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Бігун Пилип – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Бігуненко Іван – житель м-ка Устивиці, цеховий (1732).

Бігунченко Андрій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Біди (Біденки).

Біда Гриць – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Біденко Максим – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Біденко Євдокія Потапівна – 1937 р. вчителька початкових класів Миргородської школи № 2.

Бізюков Онуфрій Терентійович (24.06.1897, Веліж Вітебської губернії — 15.03. 1986, Київ) – український художник. 1912 р. вступив до Миргородської художньо-промислової школи, яку закінчив 1918 р. Учасник Миргородської виставки художників 1917 р. Відомий маляр-монументаліст школи бойчукістів. Протягом тривалого часу жив у Києві. В 1935 – 1938 рр. перебував у таборах за звинуваченням у причетності до Української військової організації. Учасник Другої світової війни.

Білаєнки.

Білаєнко Хведір – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Білани.

Білан Петро – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Білан Артем – посполитий у Попівці (1723).

Білан – значковий товариш Миргородського полку, абшитований через хворобу в званні військового товариша (1777).

Білан Петро Терешкович – останній управитель маєтку дідичів Фролових-Багреєвих у с. Савинцях Миргородського повіту (поч. XX ст.). Мав доньку Антоніну.

Білан Яків Миколайович – з 1938 р. директор школи в с. Попівці, комуніст.

Білан Сергій Миколайович (9.09.1913, с. Попівка – 1996, м. Мелітополь) – педагог, краєзнавець. Походив із селянської родини. Працював учителем історії в с. Попівці, директором школи. Брав участь у війні 1941 – 1945 рр., старший лейтенант запасу, викладав у Суворовському училищі. В 1973 – 1994 рр. жив у рідному селі. Зібрані ним матеріали з історії Попівки увійшли до книжки «Дорога до рідного дому» (Полтава, 2007).

Білач Юхно – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649). (Можливо, Білан?)

Білаші – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Білаш Гаврило Остапович – наказний полковник Миргородського полку; в січні 1660 року підписувався на документах як «полковник Війська його пресвітлої царської величності Запорізького намісник Миргородський і Гадяцький».

Білаш Матвій – козак Омельницької сотні Миргородського полку (1718).

Білаш Олексій (1769 – ?) – на військовій службі з 1780 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Білаш Михайло – військовий товариш, власник хутора в Городиській сотні Миргородського полку (80-і роки XVIII ст.).

Білаш Іван Степанович (1857 – ?) – козак, житель х. Білашів Яреськівської волості. 1913 р. мав 15 десятин землі.

Літ.: Две вестовых отписки Гаврила Остаповича Белаша. Сообщ. В.Н. Сторожев // К.С. – 1892. – Т.XXXVII, май. – С. 294 – 296; Списки лиц. – С. 1 -6; Розсоха Л. Г.Білаш, невідомий козацький полковник // Миргород. – 1996. – 2 листопада. – № 54.

Біленки. (Див. також: Біленченки).

Біленко Мисько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Біленко Трохим – городиський сотник Миргородського полку (1730 – 1735).

Біленко Клим – на військовій службі з 1735 р. значковим товаришем Миргородського полку. Власник хутора на р. Кагамлику при с. Бабичівці. У шлюбі з Любов'ю Андріївною Івановою, донькою городиського писаря.

Біленко Леонтій – у 1735 – 1751 рр. значковий товариш Миргородського полку. Учасник Кримського походу (1735).

Біленко – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (9 хат) у Городиській сотні Миргородського полку.

Біленко Яків Пилипович – козак, 1904 р. волосний старшина Шишацької волості.

Біленко Ілля Пилипович (1861 – ?) – козак, житель х. Купчиного Шишацької волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Біленко Яків Іванович (1861 – ?) – козак, житель х. Гнатенків Шишацької волості. 1913 р. мав 22 десятини землі.

Біленко Михайло Костянтинович (1878 – ?) – козак, житель х. Гнатенків Шишацької волості. 1913 р. мав 17 десятин землі.

Існував хутір Біленків (нині – південно-західна околиця м. Миргорода).

Біленченки. (Див. також: Біленки).

Біленченко Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Біленченко Степан (Стефан) – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 – 1732 рр.

Біленченко Кирик – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Біленькі.

Біленький Михайло – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Білецькі.

Матвій – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Ілля – сотник Лохвицької сотні Миргородського полку (червень 1659 р.).

Білецький (Білечченко) Грицько – козак Миргородської сотні (1718).

Хвесько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Микола – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із «братом Ничипором і братаничем Харком» мав 1 двір, 2 хати. Мав підсусідка Тараса Овчара.

Степан Лукич – у 1862 – 1902 рр. псаломщик церкви Різдва Богородиці в містечку Комишні.

Марія – вдова паламаря Іллінської церкви м-ка Комишні (1897), мала дітей.

Білецький – житель Миргорода, до 1917 р. був власником великого млина й олійниці в Миргороді за залізницею; 1943 року млин підпалили німці при відступі з міста (наприкінці ХХ ст. це була територія фабрики «Калинка»).

Білецький – непман 1920-их рр. у Миргороді. Жив на вул. Гоголя, навпроти колишнього млина Виноградова.

Білецький Олек. Вас. – мав 2 будинки в Миргороді, на вул. Больничній, 39 (за чоловічою гімназією), які за радянської влади були націоналізовані.

Білецький – секретар комітету комсомолу Миргородського керамічного інституту (бл. 1931). Член бюро Миргородського райкому ВЛКСМ (1930 – 1932). Уповноважений із колективізації.

Білецький Гаврило Іванович (1903 – 22.03.1965, м. Миргород) – житель Миргорода, головний бухгалтер Миргородського заводу мінеральних вод. 1933 р. купив половину будинку, де раніше жив священник М.Г.Базилевський (вул. Паськівська, нині вул. Д.Апостола, територія буд. № 3).

Білиби (Білибенки) – козаки і дрібні дворяни в с. Зубівці.

Білибенко Йосько – козак Зубівського куреня (1718). Білибенко Йосип із братом Лук'яном – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).

Білиба Іван – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Білибенко Іван – артилерійський служник в Сорочинській сотні (1732).

Білибенко Ясько – 1738 р. козак-підпомічник у с. Зубівці, ґрунтовий. Підсусідком у нього був Петро Найда. Білибенко мав небожа Івана.

Білиба Яків – 1795 р. мав млин у Зубівці «на речке Саге».

Білиба Василь – 1795 р. мав млин на р. Сазі в Зубівці.

Білиба Федір – дворянин у Зубівці.

Білиба Костянтин – дворянин у Зубівці.

Білиба Михайло – дворянин у Зубівці.

Білиба Андрій (бл. 1781 – ?) – дворянин у с. Малих Сорочинцях (1825). Дружина Євдокія Федорівна (бл.1782 – ?).

Білиба Семен Михайлович – дворянин с. Зубівки. У шлюбі (21.02.1826) з Марфою, донькою миргородського дворянина Панаса Джуня.

Білиба Григорій Федорович (? – бл.1853) – титулярний радник. Свій маєток у Зубівці (будинок, плац, леваду) заповів небозі Єлизаветі (в шлюбі Бондаренко).

Білиба Петро Іванович – козак, у 1862 – 1877 рр. мав 51 десятину землі в х. Стадні (у дачах с. Біликів).

Білиби – власники х. Білибиного Зубівської волості (існував 1913 р.).

Білиба (Белиба) Олексій Іванович (1881, с. Зубівка - ?), жив у Миргороді, з 1929 р. був секретарем (керівником) відновленого нелегального міського оргбюро Української партії соціалістів-революціонерів; працював під керівництвом Петра Колесника (колишнього миргородця, українського есера, емігранта в Празі). У 30-их рр. працював технічним робітником юридичної консультації. Засуджений 19 листопада 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Білиба (Белиба) Петро Гаврилович (1886, с. Зубівка – 20.12.1937) – селянин-одноосібник с. Котлярів Миргородського району. Засуджений 5 грудня 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Білиба (Билиба) Олександр – із 1946 р. артист драматичного гуртка Миргородського міського будинку культури.

Літ.: ПГВ. – 1853. – № 32. – С.337; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С. 68; Швидько-2. – С. 84; Кучма В. Театральний Миргород // П.п. – 1995. – 19 лип. - № 58.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 193. – Оп.1. – Спр.2038. – Арк. 28 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк.8; Спр. 174. – Арк.17.

Білі. (Пор.: Білови).

Білий Дмитро із сином Андрієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Білий Грицько – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Білий Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Білий Іван – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Білий Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Біла Марія – 1738 р. козачка-вдова, «сусіда» (тобто, була в підсусідках) козака Грицька Кизя в Миргороді.

Білий Остап – значковий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Білий Іван (? – раніше 1791) – військовий товариш Миргородського полку, поручик. Мав хутір (парафія Покровської церкви с. Шахворостівки) з підданими. У 1810 р. за дві версти від Миргорода був «вдовствующей поручицы Параскевы Белой хутор Хворостиновский, он же и Дубовский». Либонь, Параскева була вдовою по Іванові Білому. Можливо, з цим прізвищем пов'язана назва урочища Білий Трактир біля с. Малих Сорочинців: либонь, раніше це був трактир Білого?

Білики. (Див. також: Біличенки).

Білик Степан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Білик Микита – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Білик Василь – козак Багацької сотні (1718).

Білик Кіндрат – посполитий у с. Біликах (1723).

«Іван Білик Марченко» – посполитий у Хомутці (1723).

Білик Фесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Білик Юсько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Білик Іван – письменник (див.: Рудченко Іван Якович).

Білик Петро Петрович – священик, у сані з 1868 р. Освіта – Полтавська духовна семінарія. В 1990 – 1904 рр. священик Преображенської церкви с. Шарківщини, законовчитель Ромоданського і Шарківщинського початкових народних училищ.

Білик Степан Петрович (1848 - ?) – козак, житель м-ка Шишаків. 1913 р. мав 34 десятини землі.

Хутір Біликів існував у Шишацькій волості.

Білименки.

Білименко Юсько (в публікації Бодянського – Ясько) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Білименко Петро – козак Шишацької сотні (1718).

Білименко Гаврило – посполитий середньої заможності в с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Білинські (Білінські).

Ілля – у 1803 – 1804 рр. ієрей Троїцької церкви м-ка Яресьок Миргородського повіту.

Володимир – помічник учительки церковнопарафіяльної школи у м-ку Багачці (1904). Освіта – Миргородське повітове училище.

Никанор Ілліч – із 1906 р. учитель Бузівського училища Шишацької волості Миргородського повіту.

Леонід – 1911 р. виконував обов'язки начальника Миргородської міської поліції.

Білицькі.

Білицький Петро – козак Потіцької сотні Миргородськго полку (1732), у реєстрі сотенної старшини записаний останнім, після писаря.

Білицький Степан із братом Василем – 1738 р. виборні козаки в селі Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці), малоґрунтові.

Біличі.

Білич Семен – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Білич Андрій (1758 - ?) – син військового товариша. На службі з 1773 р., полковий канцелярист (з 1777), значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Білич І.П. – учасник партизанського руху на Миргородщині 1941 – 1942 рр., комісар партизанського загону П.Гулія, член хомутецького підпілля.

Біличенки. (Див. також: Білики, Біличі. Пор. також: Білщенко).

Біличенко Костя – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Біличенко Костя, Біличенко Клим – 1666 р. міщани м-ка Багачки.

Біличенки Прокіп і Іван – козаки Багацької сотні (1718).

Біличенко Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Його син Максим – убогий козак.

Біличенко Михайло з братом Грицьком – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Біличенко Василь – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Біличенко Грицько – 1725 р. городовий (сотенний) отаман Багацької сотні Миргородського полку.

Біличенко Микита – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Біличенко Грицько – козак Багацької сотні Миргородського полку. (1732).

Біличенко Савка – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Біличенко Семен – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Біличенко (Білик) Андрій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732). 1739 р. – сотенний отаман.

Біличенко Іван Григорович – 1914 р. служив у Миргородській міській управі.

Біличенко Григорій – за фахом лікар, 1927 р. був священиком УАПЦ в церкві с. Довгалівки.

Біличенко Іван Юхимович (1882 – 19.05.1938) – уродженець і житель Миргорода, робітник Миргородської районної лікарні. Засуджений 31 березня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Біличенко (Беліченко, Біліченко) Іван Іванович (1896, м. Миргород – ?) – із службовців, мав середню освіту. Завідувач однокомплектної школи в х. Рибальському. Засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Білобаба Юрко – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Білоброві (Білоброви).

Білобров Федір – член ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Білобров Данило – дворянин у с. Матяшівці (Хорольського духовного правління). Мав доньку Олександру (24.04.1804 – ?).

Білобров Нестор – дворянин с. Матяшівки, мав сина Андрія (20.08.1804 – ?).

Білобров Петро – дворянин, 1816 р. «исправлял должность дьячка» при Троїцькій церкві м-ка Яресьок.

Білобровий (Білобров) Гаврило – дворянин у Яреськах. Дружина Параскева (бл 1784 – 20.01.1823, Яреськи). Мав сина Захара (нар. 1818 р., хрещений батько – капітан Федір Леонтієв).

Білобров Іван Іванович – козак, у 1870-их рр. мав 54 десятини землі в дачах с. Баранівки (урочище Плесівщина).

Білобров Федір Микитович (1858 – ?) – козак, житель с. Матяшівки Яреськівської волості, власник 19 десятин (1913).

Білобров Іван Федорович – козак, житель с. Матяшівки Яреськівської волості, з 1890 р. – опікун Матяшівського початкового народного училища Миргородського повіту. В 1899 – 1903 рр. – волосний старшина в Яреськах, завідувач Яреськівської бібліотеки-читальні. Любитель і знавець місцевої старовини.

Білобров Єлисей Федорович (1863 – ?) – козак, житель с. Матяшівки. 1913 р. мав 19 десятин землі.

Білобров Панас Кузьмович (1914, с. Кибинці – ?) – працював ремонтним робітником на Рязансько-Уральській залізниці. Репресований 1942 р. Реабілітований 1992 р.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 148; Список лиц. – С. 1- 6.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 192. – Арк. 71, 82, 119 зв.; МКМ. – БФ. – Метрична книга Миколаївської церкви с. Матяшівки.

Білови. (Пор.: Білі).

Білова Стефаниха – 1723 р. власниця шинкового двору в Миргороді, де шинкарем був Іван Чорний.

Білов Антон Павлович – голова колгоспу «Колос», який було створено 1928 р. в с. Савинцях.

Біловольські – рід священнослужителів.

Григорій – 1758 р. писець і копіїст духовних справ Миргородської протопопії.

Григорій – настоятель церкви св. Архістратига Михайла в с. Зубівці (1776 – 1786).

Петро Григорович (1759 – ?) – син священика. До 1786 р. – диякон Зубівської церкви Архістратига Михайла, в 1792 – 1798 роках – ієрей цієї церкви.

Іван Григорович – у 1798 – 1809 рр. священнонамісник Сорочинської Преображенської церкви. 1809 р. він хрестив у цій церкві Миколу Гоголя. Згадується як протоієрей 1830 р. Дружина – Ганна. Доньки Параскева (доросла 1819) і Ганна (доросла 1825).

Семен Іванович – 1830 р. паламар Сорочинської Преображенської церкви.

Йосип (бл. 1770 – 23.01.1842) – протоієрей у м-ку Сорочинцях у 40-х роках XIX ст.

Микола (1832 – 1900) – син священика. Близько 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі, в 1844 – 1847 рр. – у Лубенському духовному училищі. В 50-х роках – настоятель Троїцької церкви в м. Миргороді. Автор спогадів про своє бурсацьке життя («Киевская Старина», 1904, липень-серпень, с.161 – 175).

Віктор Миколайович – закінчив Полтавську духовну семінарію. У сані священика з 1900 р., священик Троїцької церкви м. Миргорода (1900 – 1912). За цих самих років був законовчителем Миргородського жіночого початкового народного училища, міського Першого початкового народного училища (на Личанці, 1910 р.), Миргородської художньо-промислової школи ім. М.Гоголя, Троїцької церковнопарафіяльної чоловічої школи Миргорода. Був членом Миргородського повітового відділення Полтавської єпархіальної училищної ради (1908). Жив на вул. Троїцькій, 49 (за радянської влади будинок був націоналізований, 1927 р. – підлягав денаціоналізації). Похований біля миргородської церкви Всіх Святих (південніше від могили священика М.Г.Базилевського), його дружина теж. Мали дочок Євгенію і Галину. Євгенія 1912 р. була ученицею 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Згодом сестри жили в Полтаві, працювали машиністками-друкарками, поховані в Полтаві. Мали родича Навроцького, відомого співака.

Никифор – священик, 1919 р. настоятель Троїцької церкви м. Миргорода.

Біловольські – в 1 пол. XX ст. жили в Миргороді в будинку по нинішній вулиці Троїцькій, № 28.

Літ.: Гоголь на родине. – Полтава, 1901. – С.18; Клировая книжка. – С.396; Отчет о состоянии Миргородской художественно-промышленной школы … за 1902 г. – Полтава, 1903. – С.5; Деятель старой бурсы: Воспоминания священника Н. Беловольского // К.С. – 1904. – Июль – август. – С.161; Розсоха Л. Родина Гоголів і духівництво Миргородщини // ПЄВ. – 1998 – 1999. – Ч.5. – С.28; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.247.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1020. – Спр. 5671. – Арк. 16-17, 27; Ф.990. – Оп.1. – Спр.1475. – Арк.28; ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк.17; Спр. 167. – Арк.2; МКМ. – БФ. – № 526. – Протоколи засідань педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. – Арк. 54 зв.

Білогриць-Котляревські. (Див. також: Котляревські).

Федір Іванович – у 1805 – 1808 рр. писар Миргородського повітового суду. Житель містечка Комишні, в 1827 – 1829 рр. – губернський секретар, підсудок Миргородського повітового суду; 1833 р. – засідатель Миргородського повітового суду.

Петро Федорович – житель Комишні, потомственний дворянин. Початкової грамоти навчався в Комишні, в «школі Волокитки» (либонь, у приватній школі козачки Волокитихи – Прим. Л.Р.). Згодом вивчав Священне писання, географію й математику в комишанського протоієрея Іоанна Стеблинського. Колезький реєстратор, близько 1863 – 1865 рр. володів 26 десятинами землі в х. Котляревського (в дачах м-ка Попівки). Мав сина Миколу, священика в Комишні.

Гаврило Федорович – дворянин, колезький реєстратор, у 1864 – 1874 рр. разом із дружиною Авдотією Степанівною мали 109 десятин землі біля м-ка Комишні (в урочищі Комишанка) і 39 десятин землі в х. Котляревського (в дачах Попівки).

Лук'ян Іванович, Дмитро Іванович, Семен Іванович – дворяни. В 1864 – 1874 рр. мали 132 десятини землі в Кошовівці – передмісті м-ка Комишні.

Сергій Гаврилович – колезький секретар (1860), титулярний радник (1864). В 1864 – 1874 рр. мав 3 десятини землі біля урочища Гаврилівщина (поблизу Комишні).

Леонід Сергійович (9.02.1855, м. Полтава – 28.07.1908) – походив із духівництва Миргородського повіту. Батько – обер-офіцер. Закінчив Полтавську чоловічу гімназію, юридичний факультет Київського університету. 1880 р. захистив дисертацію (кер. проф. О.Ф.Кістяківський), за яку здобув ступінь магістра кримінального права. Секретар Київського юридичного товариства. Два роки працював за кордоном. 1883 р. призначений доцентом Демидівського юридичного ліцею. Доктор кримінального права, ординарний професор Демидівського ліцею, з 1891 р. переведений ординарним професором Київського університету. Дійсний статський радник (1899). Автор праць із кримінального права. Автор ґрунтовної статті «Очерк научной деятельности проф. А.Ф.Кистяковского» («Киевская Старина», 1885, т. XII).

Леонід Білогриць-Котляревський.

Микола Петрович (1853 – 9.10.1901, м-ко Комишня) – син потомственого дворянина Комишні. Початкову освіту здобув у приватній школі підпоручика Романа Йосиповича Імбри (Імберга? – Л.Р.) у Комишні. 1875 р. закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик Комишанської Різдво-Богородицької церкви. Із 1876 р. – перший (тобто, старший) учитель Комишнянського двокласного училища Міністерства народної освіти; працював на цій посаді понад 14 р. Був також законовчителем у цьому закладі (1881 – 1890). Автор брошури «Историческое обозрение Комышанского (преобразованного в двухклассное) сельского народного училища за время его 50-летнего существования. С 1843 по 1893 г.» (м. Комишна, 1893).

Леонід Миколайович (бл.1887 – ?) – учитель. Освіту здобув у духовній семінарії. Член Комишанського сільськогосподарського товариства (1911), агроном Миргородського повіту (1916).

Серафима Миколаївна – з 1906 р. вчителька Савинського початкового народного училища. Освіта – єпархіальне училище.

Хутір Котляревського в XIX ст. існував у дачах м-ка Попівки.

Літ.: Месяцослов. – Ч.2. – СПб., 1829. – С.403; Алфавит дач. – Арк. 60 – 67 зв.; ПГВ. – 1860. – № 1. – С.6; Белогриц-Котляревский. – С. 48, прим. с.2, 63; Киевская старина. – 1893, декабрь. – С.520; Отчет МУЗУ. – 1908. – С.92; Отчет об агрономической помощи. – С.24; Кістяківський О.Ф. Щоденник. – К., 1995. – С. 64; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 3 вересня. - № 71; Коротенко В. – С. 265.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк.40.

Білогубенко (Так у публікації Г.Швидько; можливо, слід – Білочубенко?) Михайло – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав синів Павла і Степана.

Білозори (Білозоренки).

Білозір – козак. У реєстрі 1649 р. записаний Білозорів зять Іван, козак Краснопільської сотні Миргородського полку.

Білозір Мартин – посполитий у с. Савинцях (1718).

Білозоренко Григорій – у 30-х рр. ХХ ст. учасник драмгуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Білоконі (Білоконенки).

Білоконенко Семен – шишацький городовий отаман Миргородського полку (1672).

Білоконь Семен – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

Білоконенко Максим – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). Він же Білокінь Максим – отаман с. Тух Яреськівської сотні (1723). Мав брата Ничипора.

Білоконенко Іван – дяк Троїцької церкви с. Бакумівки Миргородської сотні (1723).

Білокониха – вдова, посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Білоконенко Дмитро – сотенний осавул Яреськівської сотні (1741 – 1742).

Білоконь Яків – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.

Білоконь Никифор Олексійович (1848 – ?) – козак, житель с. Федунки Яреськівської волості, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Білокури.

Білокуренко Тиміш – козак Багацької сотні (1718).

Білоноги.

Білоніг Кіндрат – житель Миргородської сотні (1718).

Білоножки (Білоножченки).

Білоножченко Юсько (в публікації Бодянського – Йосько) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Білоножченко Процик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Білоножко Прокіп – 1666 р. міщанин с. Зубівки.

Білоножка (Білоножко?) Салимон із синами Леонтієм, Касяном і Калеником – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Білоножченко Яків – возний Миргородського підкоморського суду (1802).

Білоскурські (рідко Бялоскурські).

Микола Іванович (1882, м. Коломия – 1943, м. Миргород) – керівник майстерні будівельного відділення Миргородської художньо-промислової школи (згодом керамтехнікуму) в 1907 – 1941 рр. «Австрійський підданий», закінчив керамічну школу в Коломиї. 1911 р. керував миргородським міським хором у Народному Домі. Ймовірно, його стосується така інформація:

Білоскурський – миргородський самодіяльний композитор, поклав на ноти поезії Т. Шевченка «Реве та стогне», «Учітеся, брати мої», «Умер старий батько», «Обніміте, брати мої, найменшого брата». Жив у Миргороді, зокрема, в 1942 – 1943 рр.

Йосип (Осип) Миколайович (17.06.1883, м. Коломия – 26.03.1943, м. Алмати) – український кераміст, скульптор, викладач Миргородської художньо-промислової школи. 1908 р. закінчив Коломийську гончарну школу, того ж року став працювати в Миргородській художньо-промисловій школі, де викладав із перервами до 1924 р.). Член УСДРП. З 1910 р. був знайомий із укр. соціал-демократом С.Бакалом (див.). У жовтні 1925 р. керував Миргородським художньо-керамічним технікумом. Член ініціативної групи зі створення Миргородського краєзнавчого музею (1920). Працював у Опішні. 1930 р. працював у Харковському інженерно-будівельному інституті; був членом бюро нелегального Харківського комітету УСДРП. Автор ряду підручників з технології кераміки: «Як робити глиняну посуду» (Ромни, 1911), «Керамічна технологія для кустарно-промислових шкіл та учбових майстерень» (Харків, 1928), «Курс керамічної технології. Для середньо-технічних шкіл та шкіл фабрично-заводського учництва» (Харків,1930), «Кафлярство» (1931). У 20-х рр. працював у Черкасах, де організував майстерню художньої

Надія Білоскурська. 1909 р.

кераміки, в 30-х – у Алмати. Одружений з Надією Василівною Пекур (див.). Діти: Микола, Петро, Аркадій.

Білоскурська Надія Василівна (вересень 1885, Миргород – червень 1949, Миргород), з дому Пекур – донька миргородського нотаріуса Василя Михайловича Пекура (див.). Закінчила гімназію, близько 1907 р. – Вищі жіночі курси в Петербурзі, де навчалася в проф. Олександри Яківни Єфименко. Вчителювала в Миргороді. Про Надію писав скульптор М.Гаврилко в листі до О.Сластьона в Миргород із Парижа 1911 року: «А що ж ідейна і добра, як ангел Пекурівна поробляє тепер? Та втілена чистота і щирість, чи і досі сяє над Миргородом і щебече як ластівка...?». Одружена (шлюб 1909 р.) з Йосипом Білоскурським (згодом вони розлучилися). Близько знайома з родиною лікаря І.А.Зубковського, миргородською родиною Пищимух. За життя зустрічалася з багатьма визначними діячами української культури, зокрема, з композитором М.В.Лисенком, письменницею Ганною Барвінок, про що написала спогади. Протягом деякого часу жила і вчителювала в Яреськах, де батьки купили їй дачу. Жила в Яреськах і під час Другої світової війни, в 1942 – 1943 рр. викладала в школі німецьку мову, розробила методичний посібник з викладання цієї мови. Активна учасниця українського життя на Миргородщині під час німецької окупації, була постійною дописувачкою миргородських газет «Відродження» та «Миргородські вісті»; авторка статей про М.В.Лисенка, Б.Д.Грінченка, І.Я.Рудченка (І.Білика), П.О.Куліша, І.А.Зубковського та ін. Похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі. Її діти: Микола, Петро, Аркадій (після Другої світової війни виїхали до Канади).

Білоскурський – один із синів Надії Василівни, «ініціативний юнак», 1942 р. звідувач клубу в Яреськах, керівник драматичного колективу.

Літ.: Отчет о состоянии Миргородской художественно-промышленной школы имени Н.В. Гоголя за 1912 г. – Полтава, 1913. – С.7; Газета «Відродження» (м. Миргород), 1942 – 1943 рр.; Митці України: Енциклопедичний довідник. – К., 1992; Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С.7, 13; Розсоха Л. Столітній дуб на Воскресінській // Миргород. – 1998. – 12 листопада. – № 61. – С.3; Ханко В. Словник мистців. – С. 23.

Арх.: МКМ. – Науковий архів. – Тека «О.Сластьон». – Е. Соколовская. Афанасий Георгиевич Сластион: Портрет по памяти. – Машинопис. – С. 27.

Білоуси (Білоусенки).

Білоус Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Білоус Василь – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Білоус Кузьма з сином Іваном – «можнійші» козаки с. Петрівців Миргородської сотні (1723). Іван Білоусенко є також у реєстрі 1732 р.

Білоусенко Кузьма – козак с. Петрівців (1723). Мав дорослого сина Кузьму.

Білоус Дмитро з сином Іваном – козаки середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Білоус Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Білоусенко Іван з братом Іваном – 1738 р. виборні козаки в с. Петрівцях, малоґрунтові.

Білоус Іван – козак-підпомічник убогий у Миргороді, 1738 р.

Білоус Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Федора Литвина.

Білоус Кирило Трохимович (1852 – ?), козак, жив у х. Бутовому Петровської волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Білоус Василь Олексійович (1878 – ?), козак, житель м-ка Устивиці Миргородського повіту. 1913 р. мав 60 десятин землі.

Білоус (Білоусов) Андрій – 1883 р. учитель Ярмаківського початкового народного училища, один із найкращих учителів повіту. Створив при своєму закладі хор півчих.

Білоус Яків – у січні 1918 р. член Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів.

Білоус – учасник селянського повстанського загону отамана Марченка (петлюрівської орієнтації), який діяв у 1920 – 1922 рр. в районі сіл Марченків і Мареничів. Загинув у бої в серпні 1922 р. під час ліквідації повстанців червоним загоном.

Білоус Федір Андрійович (1884, м. Миргород – 21.05.1938) – житель Миргорода (нині – вул. Лазоренка, № 6). Працював викладачем Миргородської чоловічої гімназії, згодом учителем 1-ї Миргородської школи. Протягом деякого часу жив у м. Лубнах, учителював. Репресований, розстріляний 1938 р. Реабілітований 1957 р.

Білоус Микола Антонович (17.08.1923 – 6.11.2009, с. Петрівці) – педагог, краєзнавець. Житель с. Петрівців, учитель місцевої середньої школи. Учасник Другої світової війни. Створив у Петрівцях громадський краєзнавчий музей, яким керував понад 3 десятиліття. Автор численних публікацій з історії краю. Дружина Надія Омелянівна, діти Ольга, Олександр.

Існував хутір Білоусівка (нині в складі с. Вовнянки).

Білоцерківці.

Білоцерковець Йосько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Білоцерківченко Грицько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Білоцерківці – козацький рід у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (18 ст.). Білоцерківець, сотенний хорунжий, 1781 р. мав хутір у цій сотні.

Білоцерківець Григорій (? – до 1853) – дворянин, губернський секретар. Володів маєтностями у с. Грем'ячій, х. Козерухівському, в урочищах біля Попівки і Комишні; 1853 р. їх успадкували доньки Мавра (у шлюбі Неркевичева), Наталя (у шлюбі Мельникова), Олександра і Марія.

Бєлоцерковцев Володимир Григорович – підполковник, 1865 р. власник х. Білоцерківця (98 десятин землі) біля с. Великої Грем'ячої.

Білоцерківець Іван Степанович – козак, у 1864 – 1871 рр. мав 585 десятин землі біля Комишні, в хуторах Булуків, Лоєвому, Охріменковому, Ступках.

Білоцерківець Олександр Семенович (1837 – ?) – козак, жив у х. Булуків Попівської волості. 1913 р. мав 20 десятин землі.

Білочосий Микита – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Білочубенко (пор.: Білогубенко).

Білошицький (Бялошицький) Іван – миргородський полковий осавул (1741 – 1746).

Білченки.

Білченко Лесько – середній посполитий у с. Олефірівці (1723).

Білченко Онисько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку. (1732).

Білчичі (Більчичі).

Білчич Степан (бл. 1723 – ?) – військовий товариш Миргородського полку, походив із козаків. На військовій службі з 1737 р. З 1737 р. – полковий канцелярист, з 1766 – значковий товариш, із 1782 – військовий товариш. У походах не був. По розформуванні Миргородського полку пішов зі служби. Одружений із донькою священика.

Більчич Андрій Степанович – син військового товариша, на службі з 1773 р. Із 1777 р. полковий канцелярист. Значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Білщенко Стецько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). Ймовірно, прізвище спотворене (має бути Біличенко ?).

Білько – посполитий у Миргороді 1723 р.

Білявські.

Білявська Ольга Андріївна – дружина Івана Михайловича Леонтовського (див.).

Білявська Тала – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Білявський – 1933 р. був головою Миргородської районної ради профспілок.

Біляєв Тимофій (1759 – ?) – на військовій службі з 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Біляки (Біляченки).

Біляченки Гаврило й Іван – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

«Біляк Єрмаченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Біляченки Кирик і Грицько – козаки куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Біляк Степан – козак, на військовій службі з 1737 р. Полковий канцелярист. Значковий товариш Миргородського полку з 1765 р.

Біляк Іван (1737 – ?) – походженням із дворян. На військовій службі з 1761 р. Сотенний отаман із 1781 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Біляк Яків – 1783 р. служив канцеляристом при миргородському городничому князеві О.Пхеїдзе.

Біляк В.К. – 1938 р. працював учителем 3-ї Миргородської середньої школи, мав вік близько 28 років.

Біляк М. – актор-аматор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Біляков Дорош – сотенний писар Багацької сотні Миргородського полку (1781 – 1783).

Бірюков Василь Іванович – у 1899 – 1904 рр. працював на посадах «делопроизводителя» і доглядача будинку Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя. Голова Миргородського товариства споживачів (1903).

Благодаренко Панас – посполитий у Хомутці (1723).

Благоразумов Михайло Іванович – статський радник, миргородський повітовий справник (1908), інспектор народних училищ Миргородської повітової училищної ради (1907 – 1908).

Блажевський Федір Андрійович – миргородський полковий писар (лютий 1658 р.).

Блажченки (Блазченки).
Блажченко Дмитро – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Блажченко (Блазченко) Павло – війт с. Біликів Миргородської сотні (1737).

Близничий (в публікації 1995 р. – Близничний) Хвесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Близнюки (Близнюченки).
Близняченко (Близнюченко) Клим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Близнюк Корній – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Близнюк Данило – посполитий у с. Обухівці (1723).
Близнюк Павло – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Близнюк Яків – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).
Близнюк Олексій Степанович – козак, у 1864 – 1867 рр. володів (разом «с прочими») 3901 десятиною землі в с. Зубівці.

Блинова Варвара Іванівна – українка, 1916 р. мала в центрі Миргорода (вул. Гоголівська, 123-б) садибу з 2 будинками. За радянської влади її великий будинок (за тодішньою нумерацією, Базарна площа, 2-б) був націоналізований. (Нині це територія центральної районної лікарні).

Боасло (Буасло).
Боасло Іван Леонтійович – управляв сорочинською економією дідичів Трохимовських у 1832 – 1833 рр., по смерті М.М.Трохимовського. Мав доньку Ганну (доросла 1845 р.).
Боаслов (він же Буаслов) – обер-офіцер. Мав синів Василя і Сергія, які 1836 р. були учнями 1-го класу Миргородського повітового училища.
Буаслов Іван – житель В.Сорочинців, православний, рядовий царської армії, неодружений, безвісти пропав 26 серпня 1914 р.
Боасло (місцеві жителі називали його Бугаслов) – прапорщик, житель В. Сорочинців. Зі слів більшовика В.І.Бокітька (див.), у червні 1917 р., коли В.Сорочинська рада батрацьких і бідняцьких депутатів на зборах селян прийняла рішення про конфіскацію поміщицьких земель, прапорщик виступив проти цього рішення, відкрив стрілянину з револьвера, внаслідок чого розгнівані селяни там таки вбили його.
Буасло Василь – 1918 р. служив у гетьманській армії. Хорунжий, 17 листопада 1918 р. був призначений до складу 4-го піхотного ім. Б.Хмельницького полку.
Буасло Василь Олександрович (1897 – ?) – уродженець Полтавської області (можливо, с. Кобиляк). Після 1918 р. служив у Збройних силах Півдня Росії. Потрапив до полону. З 1920 р. перебував на особливому обліку в Україні.
Буасло Михайло Олександрович – бл. 1937 – 1938 р. працював учителем Миргородської школи № 2.
Буасло – вчитель, після 1949 р. завідувач початкової школи в с. Великому Перевозі Шишацького району.

Бобирі (Бобиренки).
Бобир Федір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Бобир Грицько – житель с. Біликів (1718).
Бобиренко Матвій – «можній середній» козак с. Милюшок Миргородського полку (1723).
Бобиренко Федір – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Бобиренко Мусій – заможний посполитий в Миргороді (1718 – 1723). Цехмістер шевського цеху в Миргороді (1732).
Бобиренко Хвесько – член шевського цеху в Миргороді (1732).
Бобиренко Лесько – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).
Бобир Дем'ян – отаман с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1732).
Бобир Матвій – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Милюшках.
Бобиренко Іван – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом із «братами Яковом, Степаном, Василем, Кирилом, маткою вдовою Оленою і племенником Мусієм» мали 1 двір, 5 хат, де жили 6 сімей.
Бобиренко Степан – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Корнія Польського.

Бобириха Пелагія – жителька Миргорода (1750), удова, з синами Кирилом і N, – козаки-підпомічники, убогі, піші, мали 1 двір, 2 хати.

Бобиренко Осип – миргородський козак, 1791 р. купив «плец» у Ліску в дворянина Осипа Єгоровича Ігнатьєва.

Бобир (Бобирев) Павло Маркович – письмоводитель Миргородської міської думи (1837), секретар міської думи (1848 – 1850), титулярний радник.

Бобир Андрій Зіновійович – козак, у 1860 – 1864 рр. мав 562 десятини землі у 1-ій частині миргородських полів (на захід від Миргорода).

Бобир Іван Олександрович (1856 – ?) – козак, житель с. Кибинців, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Бобир Іван Іванович (1874 – ?) – козак, житель х. Плетенихи Миргородської волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Бобир – власник землі між Миргородом і с. Малими Сорочинцями. У XX ст. зберігалася назва Бобирева (Бубирева) балка (вона перетинає дорогу між Миргородом і Малими Сорочинцями).

Бобирева (Бубирева) Уляна Карпівна – козачка, 1914 р. мала садибу в Миргороді в урочищі Бровківщині.

Бобир Петро Савович – мав будинок на вул. Гоголівській, 32, який за радянської влади був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Бобир Уляна Василівна (1897 – 1980) – відома миргородська вишивальниця, учасниця виставок у Миргороді, Києві, Москві. Її портрет (1937) написав миргородський маляр Григорій Ксьонз, нині зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї.

Бобир Леонтій Степанович – перший голова колгоспу «Червона трибуна», створеного в с. Вовнянці 30 листопада 1929 р.

Бобир Семен Андрійович (1880, с. Єрки – ?) – житель Миргорода, репресований 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований.

Бобир Григорій Олексійович (1896 – ?) – 1937 р. керував силікатним заводом у Миргороді, член КП(б)У.

Існував Бобирів хутір поблизу Миргорода.

Бобішки (Бобошки).

Бобішко Юсько – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723). (В публікації Г.Швидько це прізвище подане як Бабушка, на нашу думку, це хибне прочитання).

Бобошко Роман – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1718).

Бобошко Іван – значковий товариш Миргородського полку (1764), військовий товариш (1767). Володів хутором у Потіцькій сотні.

Бобонистий Михайло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Див. також: Бубонистий.

Бобр Кузьма – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Бови.

Бова Максим – посполитий у с. Єрках (1718).

Бова Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Бова Мартин – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Бовенко Юсько (Йосько?) – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Бовкуни (Бовкуненки).

Бовкуненки Демко і Грицько – посполиті Миргородської сотні (1718).

Бовкун Тиміш – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Бовкун Грицько – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Бовкуненко Василь – убогий козацький підсусідок, 1738 р. жив у Миргороді, в підварку значкового товариша Йосипа Леонтієва.

Бовкуненко Терешко – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із сином Данилом мали 1 двір, 1 хату.

Бовкуненко Павло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Шуряк козака Івана Волощенка, у дворі якого мав хату.

Бовкуненко Омелько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі убогого козака Кирила Баштанника.

Бовкун Митрофан Васильович (1850 – ?) – жив у х. Рублівщині Миргородської волості, 1913 р. мав 29 десятин землі.

Бовкун Микола Васильович (1853 – ?) – козак, житель Миргорода, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Бовкун Ілля Васильович (1855 – ?) – козак, житель х. Рублівщини Миргородської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Бовкун Іван Васильович (1863 – ?) – козак, житель х. Рублівщини Миргородської волості, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Бовкун Олександр Іванович – житель Миргорода (перші десятиліття ХХ ст.). Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В.Гоголя, брав участь у виготовленні знаменитого майолікового іконостаса для Успінського собору Миргорода. Виїхав до США, де нині живуть його нащадки.

Бовкун Степан – анархо-комуніст у Миргороді (1922).

Бовкун Володимир Петрович – комірник колгоспу «Країна Рад» у Миргороді (на Личанці). Під час голоду 1932 р., ризикуючи власним життям і свободою, допомагав голодним дітям із личанського дитячого притулку зерновими відходами.

Бовкун Василь Миколайович (1902 – 20.05.1938) – житель Миргорода, колгоспник, конюх миргородського держкурорту, 1938 р. перебував під слідством НКВС. Засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Бовкун Гаврило Миколайович (1889, с. Гаркушинці – ?) – житель с. Гаркушинців. Працював на різних роботах. Засуджений 5 грудня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Звільнений 1943 р. через хворобу. Реабілітований 1967 р.

Бовтуші (Бовтушенки).

Бовтушенко Василь – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). (В публікації Г.Швидько хибно – Бовтутенко).

Бовтуш Мартин Маркович – козак, у 1865 – 1866 рр. мав 356 десятин землі при х. Гончарів (у дачах с. Федунки).

Богаєвські – козацько-старшинський рід. (Іноді прізвище трапляється у фонетичній модифікації Бугаєвські).

Бугаєвський Мисько – козак Веприцької сотні Полтавського полку (1649).

Богаєвський Лев Васильович – сотник.

Бугаєвський Григорій (? – до 1742) – полтавський полковий писар (1718 – 1729).

Бугаєвський Матвій – наказний Хорольський сотник Миргородського полку під час Польського походу 1733 р.

Богаєвський Іван – значковий товариш Миргородського полку (1739 – 1751), житель м. Хоролу.

Богаєвський Андрій Григорович (бл.1715 – ?) – військовий товариш Полтавського полку (1742).

Богаєвський Пантелеймон – священик с. Баранівки Сорочинської сотні (1767). Його донька Катерина у шлюбі з сорочинським козаком Степаном Васильовичем Постоленком (див.).

Богаєвський (він же Богаєнко, Богай, Бугай) Іоанн – ієрей у м-ку Сорочинцях, «намісник Христовий» у Сорочинцях (1742), протоієрей Сорочинський (1765).

Богаєвський (Богаєнко) Іродіон – остап'ївський намісник (1742).

Богаєвський Петро – значковий товариш, миргородський полковий хорунжий (1741 - 1761). Служив при справах полкової канцелярії. Жив у м. Хоролі, володів хутором під с. Аврамівкою (1752). Дружина Євдокія.

Богаєвський Олексій – гадяцький полковий осавул (1744 – 1761). Одружений із Єфросинією, донькою Романа Лісницького (див.).

Богаєвський Кирило – військовий товариш Гадяцького полку (1763).

Бугаєвський Герасим (бл. 1746 – ?), в 1792 р. – лікарський учень.

Богаєвський Федір (? – до 1763) – у 1759 – 1762 рр. священик Святоуспінської церкви в м-ку Сорочинцях. Дружина Любов була жива 1763 р. Донька Катерина.

Богаєвський Іван – брат священика Федора, диякон Святоуспінської Сорочинської церкви (1763).

Богаєвський Іван Іванович (1750 – ?) – перекладач історичних праць із німецької мови.

Бугаєвський – возний, 1781 р. мав хутори в Хорольській і Білоцерківській сотнях Миргородського полку.

Богаєвський Антін – засідатель Миргородського повітового суду (1794).

Богаєвський Василь – військовий товариш, власник хутора в Говтв'янському повіті (кінець XVIII ст.).

Богаєвський Павло Степанович – поручик (1794), підписав як свідок купчу про продаж миргородського маєтку княгині Т.Гурамової А.П. Богмевському.

Богаєвський – священик, власник маєтностей у Сорочинцях і в Хорольській сотні Миргородського полку (80-і роки XVIII ст.).

Богаєвський Георгій Олексійович – прем'єр-майор, миргородський поміщик кінця XVIII ст.).

Богаєвський Григорій – священнонамісник м-ка Ковалівки (1803).

Богаєвський Павло Кирилович – 1804 р. маршал Зіньківського повіту.

Богаєвський Андрій Георгійович – капітан, 1812 р. комісар Зіньківського повітового суду.

Бугаєвський Андрій Григорович – дворянин с. Баранівки, 3 лютого 1818 р. обвінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Ганною Миронівною Маренич, донькою дворянина.

Бугаєвський М. – художник, автор портрета (1813) відомого миргородського лікаря М.Я.Трохимовського.

Богаєвський Федір Левович – капітан, засідатель Лубенського земського суду (1812).

Богаєвський Дмитро Романович – в 1821 – 1844 рр. священик Хрестовоздвиженської церкви м-ка Сорочинців. За роки його служби споруджено нову будівлю храму. Мав сина Павла, який служив священиком у м-ку Ковалівці.

Богаєвський Василь Іванович – 1830 р. паламар Сорочинської Преображенської церкви.

Богаєвський Василь Іванович – причетник Покровської церкви у с. Портянках Миргородського повіту, близько 1870 р. був уже старим.

Богаєвська Софія (бл. 1783 – 4.09.1830) – дворянка м-ка Сорочинців, 1830 р. вдова, померла в Сорочинцях.

Богаєвський Федір Григорович (бл.1786 – ?) – 1825 р. священик Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців. Дружина – Тетяна Григорівна (бл.1795 – ?). Діти: Семен (нар. бл. 1817), Євдокія (бл.1819), Марія (бл.1821), Параска (бл.1824).

Богаєвський Михайло Григорович – у 1816 – 1829 рр. губернський секретар; засідатель Миргородського нижнього земського суду (1827 – 1833). Становий пристав 3-го стану Миргородського земського суду (1841), його станова квартира в с. Петрівцях. У 1805 – 1856 рр. згадується як власник маєтку в с. Баранівці Миргородського повіту. Близький знайомий поміщика Г.І.Чарниша. Близько 1806 – 1813 рр. був опікуном над маєтком померлого генерал-майора Йосипа Петровича Чарниша. Дружина – Ганна.

Богаєвська Олена – поміщиця в с. Зубівці й с. Малих Сорочинцях. На початку 1860-х рр. її спадкоємці разом із Марією Євтушенковою (яка перебувала під опікою) володіли 32 душами в Малих Сорочинцях і Зубівці.

Богаєвський Семен Федорович (1817 – ?) – син священика Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців. 1865 р. надвірний радник, лікар у Малих Сорочинцях. Володів землею в селі. Мав доньку Ганну.

Богаєвський Павло Дмитрович (1818, м-ко Сорочинці – ?) – син сорочинського священика Дмитра Романовича Богаєвського. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Рукоположений у священика 9 травня 1842 р. Служив священиком Миколаївської церкви с. Ковалівки, був на цій посаді й 1871 р. Наставник, законовчитель Ковалівської сільської школи (1861 – 1875). 1863 р. – благочинний 3-го округу Зіньківського повіту. В 1864 – 1869 рр. володів 3 десятинами землі біля Великих Сорочинців. Мав синів Івана і Якова, священиків.

Богаєвський Прохор Григорович – дворянин, близько 1866 – 1870 рр. разом «с прочими» володів 1813 десятинами землі в районі Баранівських хуторів Миргородського повіту.

Богаєвський Іван Михайлович (бл.1832 – ?) – 1850 р. паламар Сорочинської Преображенської церкви.

Богаєвський Трохим, священик у м-ку Устивиці (1848). Мав синів Овксентія і Йосипа.

Богаєвський Василь – титулярний радник (XIX ст.). Мав синів Михайла, Олександра, Ореста.

Богаєвський Орест Васильович. Одружений з Єлизаветою, донькою Івана Васильовича Капніста (див.).

Богаєвський (Бугаєвський) Іван Данилович (? – раніше 1917) – дворянин м. Миргорода (1879). Гласний Миргородської міської думи (1881). У травні 1917 р. його садиба (поблизу вулиці Сорочинської, поряд із садибою графа В.М.О'Рурка) вже належала його спадкоємцям. 1927 р. на місці садиби Бугаєвського жив Григорій Раєвський.

Богаєвський Петро Микитович – підпоручик (XIX ст.).

Богаєвський Микола Платонович – корнет (XIX ст.).

Богаєвський Микола Федорович – капітан (XIX ст.).

Богаєвський Митрофан Якович – надвірний радник (XIX ст.).

Богаєвський Андрій – дворянин, власник маєтку в с. Баранівці (1860 р. призначений до продажу). Син Йосип, колезький секретар.

Богаєвський Лев Павлович – колезький реєстратор (1860-і рр.), згодом губернський секретар, помічник секретаря з'їзду мирових суддів Миргородського повіту, гласний Миргородської міської думи (1874); миргородський повітовий гласний (1878). У 1860 – 1865 рр. мав 6 десятин землі при дорозі з Гаркушинців до Миргорода.

Богаєвський Микола Павлович – колезький секретар (XIX ст.).

Богаєвська Марія Федорівна – вдова колезького секретаря, 1890 р. мала садибу в Миргороді на Довгоселівці, була сусідкою лікаря І.А.Гиренка.

Богаєвський Василь Дмитрович – колезький радник, миргородський повітовий скарбник (1891).

Богаєвський Овксентій Трохимович [13 (25).12.1848, с. Устивиця Миргородського повіту – 5.12.1930, м. Кременчук] – відомий лікар, громадський діяч. Син священика. Навчався в Миргородському повітовому училищі, закінчив із золотою медаллю Полтавську гімназію (1869), медичний факультет Київського університету (1874). З 1874 р. – земський лікар у Комишні. Протягом деякого часу працював на Чернігівщині, але незабаром повернувся на Миргородщину – дільничним лікарем до м-ка Шишаків. Обирався повітовим земським гласним від Шишацької волості. За деякими даними, працював лікарем у Миргороді. Із червня 1883 р. – старший лікар Кременчуцької губернської земської лікарні. Був губернським гласним, головою опікунської ради Кременчуцької жіночої гімназії. В 1888 – 1905 рр. – голова Кременчуцького товариства лікарів. Член багатьох медичних товариств, в т.ч. міжнародних. Із 1911 р. – доктор медичних наук. Автор 100 наукових праць, монографій, публікацій у медичних виданнях. Похований у Кременчуці. Друг миргородського лікаря І.А.Зубковського. Дружина – ймовірно, В.Ф.Богаєвська. (Їй і О.Т.Богаєвському присвячував вірші миргородський поет Михайло Кочура).

Богаєвський Йосип Трохимович (1857 – ?) – син священика, козак, житель м-ка Устивиці. В 1899 –1900 рр. устивицький волосний старшина. 1913 р. мав 49 десятин землі.

Богаєвський Федот Йосипович – 1899 р. не мав чину, служив чиновником Миргородської поштово-телеграфної контори.

Богаєвський Платон Миколайович – житель Миргорода. (Либонь, син Миколи Павловича й Марії Федорівни Богаєвських. – див. вище). 1900 р. – колезький асесор, 1903 – колезький радник, надвірний радник, старший помічник наглядача 6-го округу Полтавського акцизного управління (в м. Миргороді); член Миргородського податкового присутствія від акцизного товариства (1904).

Богаєвський – житель Миргорода початку XX ст. (здогадно, це Платон Миколайович – див. вище). Жив на Довгоселівці (нині садиба на вул. Троїцькій, № 146). За перших десятиліть XX ст. його будинок купив Федір Миколайович Кирпосенко (див.).

Богаєвська Олена Олексіївна – дружина колезького радника (1904), в 1902 – 1904 рр. член опікунства Миргородської земської богадільні.

Богаєвський Іван Іванович – 1902 р. позаштатний псаломщик Покровської церкви с. Великого Перевозу Миргородського повіту.

Богаєвський Іван Павлович – син священика с. Ковалівки Павла Дмитровича Богаєвського. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик Успінської церкви в м-ку Сорочинцях (1907).

Богаєвський Яків Павлович (1863 – ?) – син священика с. Ковалівки Павла Дмитровича Богаєвського. Служив псаломщиком у ковалівській Рождественській церкві. З 1894 р. – священик Миколаївської церкви с. Ковалівки. 1896 року збудував нову Миколаївську церкву. Одружений із Ольгою Іванівною Чигалевською, донькою губернського секретаря з с. Портянків.

Богаєвська Ганна Іванівна – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1890 р. – учителька Савинського початкового народного училища, 1901 р. – Великосорочинського жіночого народного училища.

Богаєвська Варвара Іванівна – донька священика, з 1892 р. вчителька Матяшівського народного училища Миргородського повіту.

Богаєвська Катерина Іванівна – в 1901 – 1903 рр. помічниця вчителя Миргородського парафіяльного чоловічого училища.

Богаєвська Ганна Семенівна – донька лікаря Семена Федоровича Богаєвського, надвірного радника. Фельдшерка Миргородської земської лікарні, сестра милосердя Миргородської міської лікарні (1899).

Богаєвський Киріяк Васильович – одержав освіту в міністерському училищі. 1904 р. паламар, учитель школи грамоти в х. Тронівському Шишацької волості Миргородського повіту. 1910 р. виконував обов'язки псаломщика церкви Різдва Христового в м-ку Шишаку. Служив тут псаломщиком і пізніше. 1923 р. був позбавлений більшовицькою владою виборчих прав.

Богаєвський Микола Миколайович (бл. 1857 – ?) – дворянин. Навчальний заклад закінчив 1884 р. Здобув освіту в учительському інституті. Наставник Великосорочинської учительської семінарії, викладач фізики, природознавства і сільського господарства (1908), надвірний радник. Нагороджений орденом Св. Анни 3 ст. (1900). Діяч Миргородської кредитової кооперації, інструктор закладів дрібного кредиту (1910 – 1916). Член Великосорочинського сільськогосподарського товариства (1911).

Богаєвський Микола Степанович (бл. 1880 – ?) – 1913 р. почесний громадянин, член Баранівського сільськогосподарського товариства, мав 5 десятин землі.

Богаєвська Марія Павлівна – мала невеликий будинок на вул. Троїцькій, 9, який за радянської влади був націоналізований, 1927 р. – підлягав до денаціоналізації.

Богаєвський О. – священик УАПЦ в с. Баранівці. На початку 1920-их рр. разом із учителем Івком створив при баранівській «Просвіті» драматичний і хоровий гуртки.

Бугаєвський Віктор (поч. ХХ ст.) – син дяка Шишацької церкви, вихованець духовного училища. Друг Кирила Осьмака (див.).

Літ.: Месяцослов. – Ч.2. – СПб., 1833. – С.316; Памятная книжка Полтавской губернии за 1865 г. – Полтава,1865. – С.152; Адрес-календарь, 1900. – С.6; Обзор состояния земской медицины. – С.16; Ровинский. – Т.2. – С. 624, 1752; Клировая книжка. – С.419; Личный состав. – С.25; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе 1 января 1912 г. – СПб., 1912. – С.155; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 80.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 42 зв.; ДАПО. – Ф. 379. – Оп. 3. – Спр. 2. – Арк. 53, 86; Ф. 858. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 47 зв.; Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 140. – Арк. – 89; Спр. 141. – Арк. 42 зв.; Спр. 143. - Арк. 100 зв.; Спр. 146. – Арк. 4 зв.; Спр. 153. – Арк.1; Спр. 183. – Арк. 61; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк 1 – 1 зв.; МКМ. НА. – Служебник Миколаївської церкви с. Ковалівки. – Рукописні записи; МКМ. НА. – План частини садиби В.М.О'Рурка, 1917 р.; Домашній архів жителя Миргорода О.Ф.Кирпосенка; Алфавит дач. – Арк. 9, 77, 111.

Богаї (Богаєнки). Пор. також: Бугаєнки, Богаєвські.

Богаєнко Матвій – сотенний писар Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав двір у м. Хоролі.

Богайка – вдова, заможна посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Богай (він же Бугай) Іван – ієрей, 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.

Богатиренки.

Богатиренко (Багатиренко) Максим – отаман с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав братів Матвія і Андрія.

Богатиренко (1910, с. Ярмаки – ?) – житель Полтави, робітник електростанції паровозоремонтного заводу. Засуджений 1938 р. до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Богатиренко Пилип Васильович (1882, с. Ромодан – ?) – колгоспник у селищі Ромодані. Засуджений 12 квітня 1944 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Богачі (Богаченки).

Богач Фесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Богаченко Іван – 1694 р. устивицький городовий отаман Миргородського полку.

Богаченко Яків Іонович – священик Покровської церкви с. Перевозу Сорочинської сотні (1718) і Шишацької сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Богаченко Пантелеймон – посполитий у м-ку Сорочинцях (1732), очевидно, заможний.

Богдани (Богданенки).

Богданенко Федько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Богданенко Демко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Богданенко Грицько і Федір – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Богданенко Степан, козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Богдан Микита з братом Сидором – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Богданенко Юхим – козак Шишацької сотні (1718).

Богданенко Матвій – отаман с. Заїчинців Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав братів Грицька і Леонтія.

Богдан Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Богданенко Іван – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Богданенко Панько – убогий козацький підсусідок, 1738 р. жив у Миргороді, в хуторі значкового товариша Йосипа Леонтієва.

Богданов Микола Іванович – колезький секретар, лікар на залізничній станції Ромодан (1899 – 1903).

Богдановичі.

Іван – поміщик у містечку Сорочинцях і селі Портянках Миргородського повіту (1790-і роки).

Кузьма Павлович – 1840 р. священик Різдво-Богородицької церкви в м-ку Багачці. Дружина – Тетяна Григорівна. Обоє померли раніше 1853 р.

Василь Кузьмович – священик. Близько 1862 – 1877 рр. його спадкоємці володіли 14 дес. землі в дачах м-ка Багачки (в урочищі Грянчиха).

Петро В. – у 1883 – 1884 рр. диякон, учитель Багачанської церковнопарафіяльної школи. Освіта – Полтавська духовна семінарія.

Олександр – 1890 р. диякон Миргородської Соборно-Успінської церкви.

Олександр Васильович – одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. 1878 р. помічник учителя Багачанського народного училища, 1883 р. учитель Дібрівського народного училища, один із найкращих учителів повіту. Створив при Дібрівському училищі хор півчих, запровадив гімнастику. Священик. В 1893 – 1901 рр. законовчитель Стефанівщинського народного училища Миргородського повіту.

Степан Миколайович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1856 р. У 1872 – 1902 рр. священик Архистратиго-Михайлівської церкви в с. Зуївцях і законовчитель сільського початкового народного училища. Мав синів Віктора, Миколу, Демида, доньку Євгенію.

Андрій – священик, законовчитель Різдво-Богородицької церковнопарафіяльної школи в м-ку Багачці (1904). Освіта – Полтавська духовна семінарія.

Варвара Петрівна – 1904 р. удова священика, «сиделица» чайної в м-ку Багачці.

Ольга – вчителька Різдво-Богородицької церковнопарафіяльної школи м-ка Багачки (1904). Освіту здобула в Полтавському єпархіальному жіночому училищі.

Микола Степанович (1861, с. Зуївці – 20.07.1912, м. Миргород) – син священика, за документами дворянин. Наприкінці 70-х рр. XIX ст. навчався в Полтавській духовній семінарії, належав до партії народників, вів народницьку пропаганду в Полтаві й на Миргородщині, в с. Зуївцях. Навесні 1880 р. був заарештований у Полтаві жандармерією за зберігання забороненої літератури, протягом кількох місяців сидів у тюрмі. Вийшов на волю завдяки поруці лікаря Полтавської лікарні П.І.Комарецького (див.). Перебував під наглядом поліції, через що був звільнений із семінарії за рік до закінчення повного курсу. В одній із справ проходив разом із народником із Миргородщини Паночіні (див.). Зайнявся господарством у с. Зуївцях, де придбав від брата Демида садибу. Під час селянських заворушень восени 1905 р. його садибу підпалено. Був організатором і головою сільськогосподарських товариств у селах Зуївцях, Кибинцях, Устивиці. Управитель маєтку Б.П.Вульферта (1911), миргородський повітовий гласний. Дружина – Надія Олександрівна, вчителька, за радянської влади доживала віку в доньки, жили в найманому житлі в Миргороді. Донька Наталя Миколаївна після 1917 р. теж учителювала в Миргороді.

Будинок Богдановичів у с. Зуївцях.

Віктор Степанович (бл. 1876, с. Зуївці – ?) – син священика. 1893 р. закінчив Київський університет (1893). У 1898 р. – земський лікар Хорольського повіту. Домагався відкриття операційної лікарні в с. Зуївцях. Із 10 липня 1909 р. – лікар у Комишні, був на цій посаді й 1911 р. В нього була закохана українська письменниця Надія Матвіївна Кибальчич (1857 – 1918), з дому Симонова, донька фольклориста Матвія Номиса (Симонова), яка в 1910 – 1914 рр. жила й працювала вчителькою в Комишні, поїхавши туди за Богдановичем.

Євгенія Степанівна (? – 1941) – сестра Миколи Степановича Богдановича. У неї в Миргороді зберігалася заборонена література, яку розповсюджував її брат. Освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. 1883 р. учителька Зуївського початкового народного училища. В 1888 – 1900 рр. учителька Миргородського парафіяльного жіночого училища, в 1900 – 1907 рр. учителька-завідувачка цього закладу. Близько 1917 – 1920 р. допомагала у створенні Миргородського музею. Похована на цвинтарі поблизу крупозаводу. Перебувала в шлюбі з нотаріусом В.М.Пекуром (див.). Діти: син Віктор, донька Надія.

Тетяна Олександрівна – літераторка, близька знайома письменника В.Г.Короленка та його родини. Написала біографію письменника, події якої висвітлені до 1917 р. (видано в Харкові 1922 р.).

Всеволод – священик Троїцької церкви м. Миргорода (бл. 1933 – 1937 рр.). Репресований близько 1937 р. Мав сина Валентина, який загинув за років Другої світової війни.

Василь Олександрович (1890, м. Миргород – ?) – походив із духівництва, мав вищу освіту. Житель с. Хвощівки Хорольського району, без певних занять. Заарештований, засуджений Особливою трійкою 5 грудня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Літ.: ПГВ. – 1856. – № 18; Отчет МУЗУ [1879 – 1916]; Постановления МУЗС [1879 – 1916]; Земская медицина. – С.118 – 119; Адрес-календарь 1904. – С. 17.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 137. – Арк. 26 зв., 43 зв.; Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 98. – Арк. 1 – 2 зв.; Алфавит дач. – Арк. 14.

Богданович-Зарудний (див.: Зарудний).

Богині (Богиненки).

Богиненко Роман – убогий козак с. Зубівки (1723).

Богиниха Уляна – козачка, вдова с. Зубівки, чоловік якої помер у поході раніше 1723 р.

Богиненко Кирик – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Богиненко Хведір – козак Зубівського куреня (1718). Він же Богиня Хведір, із братом Кириком вони – козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Зубівці (1738).

Богиня Сергій – комуніст, член комнезаму в с. Зубівці, член волосного земельного відділу. Убитий (задушений) по дорозі з Зубівки на Довгалівку, в урочищі Кут, невідомими особами наприкінці 1920 р. (За даними дослідника В.Ревегука, був убитий повстанцями отамана Л.Христового). Через це вбивство Миргородська повітова військова нарада 1921 р. дала санкцію на розстріл 10 осіб – жителів сіл Зубівки й Малих Сорочинців.

Боглевські (Боклевські, Боклівські).

Боклевський Іоан – «урожоний его милости пан», 23 вересня 1656 р. був при уряді під час розгляду справ у Лохвицькій ратуші.

Боклівський Яків – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Боклевський Василь – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). (В публікації Д.Вирського – Токлевський).

Боглевський Петро – миргородський полковий хорунжий (1741 – 1750).

Боклевський (?) Ілля – ієрей Троїцької церкви в м-ку Яреськах у 1803 – 1804 рр. Його прізвище в метричній книзі церкві записане нечітко.

Богми.

Богмиха Марія – жителька Миргорода (1756). Була донькою Дем'яна Сагайдачного. Мала синів, яким 1756 р. дала заповіт.

Богмевські – козацько-старшинський і дворянський рід.

Богмевський Павло – козак, на військовій службі з 1735 р., брав участь у поході 1736 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1772), військовий товариш.

Богмевський Михайло Федорович (бл. 1735 – 12.04.1781, м-ко Сорочинці) – у 1765 – 1774 рр. отаман 2-ї полкової сотні Миргородського полку; миргородський полковий артилерійський осавул (1774 – 1781).

Богмевський Антін Павлович (1741 – ?) – з 1756 р. служив канцеляристом у Миргородському полку; 1760 р. значковий товариш, 1771 – військовий товариш, 1782 – 1784 рр. миргородський полковий писар, 1785 – дворянський засідатель Миргородського нижнього земського суду, 1794 – секунд-майор. 1796 р. – член розправи Миргородського повітового суду. У 1803 – 1804 рр. суддя Миргородського повітового суду. Власник 20 душ чол. ст. у Миргороді й 21 – в с. Біликах. 1794 р. купив миргородський маєток у грузинської княгині Тетяни Гурамової. 1795 р. володів двома вітряками на околиці Миргорода. Дружина – Ганна Григорівна Осипова (Йосифова), донька

миргородського сотника. Діти: Настя, Марія, Олександра, Іван. 1786 р. як свідок підписав свідоцтво про шляхетне походження роду Горіздри.

Богмевський Іван Антонович (1785 – ?) – миргородський дідич. Його хрещеним батьком був Олександр Осипович Пхеїдзе (див.). Близько 1811 – 1816 рр. – колезький реєстратор; близько 1829 – губернський секретар, жив у Миргороді, мав землю поблизу Миргорода, в урочищі Улоговатій і в урочищі Свинячого озера.

Богмевський Микола – близько 1811 – 1814 рр. колезький секретар, у 1814 – 1816 рр. титулярний радник. Жив у Миргороді.

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С. 214; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 68 – 69.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 104. – Оп.2. – Спр.2. – Арк.105 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 14; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 32. – Арк. 3; Оп. 7. – Спр. 15. – Арк. 26; Спр. 736. – Оп.1. – Спр. 364. – Арк. 2-3; Ф. 990. – Оп. 1. – Спр. 1745. – Арк. 18 зв.; Спр. 1766. – Арк. 19; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 40 – 42 зв., 67; ЦДІАРФ. – Ф. 1343. – Оп. 19. _ Спр. 3296. – Арк. 3; ДАПО. – Ф. 379. – Оп.3. – Спр. 2. – Арк. 56; Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 174. – Арк. 33 зв.; Спр. 183. – Арк. 57 зв.; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 7. – Арк. 1 зв.

Богодюк Стефан із сином Семеном – піші козаки Сорочинської сотні (1723); Степан – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Боголюбов Дмитро Іванович – житель Миргорода, поручик запасу, контролер акцизного відомства (1899).

Богомази.

Богомаз Юхим – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Богомазівна Параска – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Богомоли (Богомоленки).

Богомол Іван – 1723 р. заможний посполитий у м-ку Сорочинцях.

Богомол Данило – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Богомол Панас – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Богомоленко Дмитро – 1843 р. виконував обов'язки управителя Савинської економії поміщиків Фролових-Багреєвих.

Богомол Павло Данилович (1833 – ?) – козак, житель м-ка Сорочинців, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Богоміл (Богомол) Григорій Давидович (1884 – ?) – колгоспник із с. В.Сорочинців, з політичних мотивів був двічі (1930 і 1937 р.) незаконно засуджений. 1937 р. засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований. Його дружина Богоміл (Дрожжа) Наталя Григорівна була репресована в 40-х роках і незаконно виселена з України. Реабілітована.

Богородицький Михайло Іванович – викладач російської мови й російської історії в Миргородській художньо-промисловій школі та вчитель Миргородського міського трикласного училища (1902 – 1903), колезький реєстратор (1902 – 1904). Освіта – Глухівський учительський інститут. 1906 – учитель приватної жіночої прогімназії Н.Грановської в Миргороді.

Богославський (Богуславський) – священик у с. Шарківщині. Його син Арсеній у 70-х рр. XIX ст. був близький до гуртка миргородських студентів-народників, згодом давав поліції показання на них, помер у в'язниці.

Богославенко (див.: Бугуславенко).

Богославченко Савка – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Богуни (Богуненки).

Богун Гаврило – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Богуненко Федір – піший козак Миргородської полкової сотні (1723).

Богун Матвій – піший козак с. Кибинців Миргородського полку (1718 – 1723).

Богун Іван – посполитий у с. Хомутці (1723).

Богун Грицько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Богуненко (Бугуненко) Прокіп – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Богуненко Прокіп – 1737 р. отаман с. Кибинців.

Богун Стефан із братом Прокопом – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. Кибинцях.

Богун Гаврило (1753 – ?) – сотенний отаман Миргородського полку, 1783 р. служив «зверх комплекту».

Богунка Катря – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із синами Ониськом і Василем мали 1 двір, 3 хати.

Богун Василь – козак, житель Миргорода (Личанки) другої половини XIX ст. За родинним переказом, був у полоні, звідки повернувся й привіз із собою гречанку за дружину. Мав сина Степана.

Богун Степан Васильович (1870 – 1952, інші дані 1879 – 1953) – козак, житель Миргорода (Личанки). Староста

церкви Іоанна Богослова. Його зусиллями за часів войовничого атеїзму було збережено церковний дзвін, 1942 року він повернув його з пожежні до храму. Дружина Явдоха (померла від тифу 1921 р.). Їхні діти: Олександр, Михайло (нар. 1909), Марія (в 1930-их рр. вийшла заміж за бідняка Хавера, що походив із кріпаків, тому її батько як козак розгнівився на доньку й позбавив її посагу, навіть не дав скрині). Степан був похований біля церкви І.Богослова, громада в знак пошани спорудила йому хрест із шанобливим надписом.

Богунченко Грицько – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні.

Богуславці (Богуславченки).
Богуславець Василь – житель с. Біликів (1718).
Богуславченко Данило – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Бодневський [А.] – виконував обов'язки миргородського міського судді (1893).

Бодня – начальник Миргородської повітової міліції; у травні 1922 – травні 1923 рр. начальник міськрайонної міліції в Миргороді.

Бодрянін – російський комуніст, комісар продовольчого загону, який 1919 р. забезпечував вивезення продовольчого зерна з Миргородщини до промислових центрів Росії. Був заарештований у час повстання під проводом Дубчака в квітні 1919 р.

Божевільні (Божевільненки).
Божевільний Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях, 1723 р.
Божевільненко Остап – посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).
Божевільненкова Ганна – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Боженки.
Боженко Василь – посполитий у с. Слобідці (1718).
Боженко Андрій – 1723 р. війт у с. Стайках (власність Д.Апостола) Хорольської сотні Миргородського полку.
Боженко Федір – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Боженов Іван Іванович (1861 – ?) – міщанин, житель х. Григорівки Комишанської волості. Володів 199 десятинами землі в Миргородському повіті.

Божинські.
Тимофій із сином Мартином – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).
Данило – полковий сотник Миргородського полку (1757).
Божки.
Божко Йосько – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Божок Самійло – паламар Пречистенської церкви м-ка Сорочинців (1723).
Божок Микита, Божок Василь – убогі посполиті в с. Обухівці (1718 –1723).
Божок Ярема – посполитий с. Обухівки (1718).

Бойдаченко (Байдаченко? Пор.: Байдак) – значковий товариш Миргородського полку, в 40-х рр. XVIII ст. мав землі в одній із південних сотень Миргородського полку.

Бойки. (Див. також: Бойченки).
Бойко Іван – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Данило – отаман Зубівського куреня Миргородської сотні (1718). Данило з братом Гнатом – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).
Бойко Лесько – козак Миргородської сотні (1718). «Бойко Великий Лесько» із сином Григорієм – піші козаки Миргородської полкової сотні (1723).
Іван із братом Константієм – заможні козаки с. Гаркушинців (1723). Жили на одному дворі. Іван є також у реєстрі с. Гаркушинців Миргородської сотні 1732 р.
Яків – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).
Мартин – шинкар у шинку Спаської церкви м-ка Сорочинців 1723 р.
Фесько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).
Данило – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).
Кіндрат – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Петрівцях.
Федір з синами Іваном і Василем – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Кибинцях.

Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із зятем Тишком мали 1 двір, 1 хату.

Василь – житель Миргорода, ткач, цеховий, до 1749 р. був у підданстві грузинського князя Ратієва, згодом виключений із числа підданих.

Іван Петрович (бл. 1775 – ?) – житель с. Петрівців, унтер-офіцер (1804), мав двох доньок. Дружина Домнікія Василівна (бл.1781 – ?).

Григорій – міщанин, бурмистер Миргородської міської ратуші (1850).

Охрім (Єфрем) Григорович – міщанин, бурмистер Миргородської міської ратуші (1864 – 1865).

Іван Григорович – міщанин, у 1864 – 1867 рр. мав 27 дес. землі в м-ку Попівці (урочище Сухий Яр).

Бойко (Бойкова) Віра Іванівна, міщанка, в 1863 – 1866 рр. мала 78 дес. землі в дачах м-ка Попівки (в х. Бойковому, х. Ромодані, й х. Федоренковому).

Бойко Євдокія Петрівна – солдатка, в 1866 – 1879 рр. мала 122 дес. землі біля с. Остапівки.

Панас Юхимович – закінчив учительську семінарію. Вчитель співів і гімнастики В.-Сорочинської учительської семінарії (1908 – 1913) та вчитель зразкового двокласного училища при семінарії (1910 – 1913).

Андрій Федорович (бл. 1856 – ?) – козак, жив у с. Кибинцях, кибинський волосний старшина (1908). 1913 р. мав 23 десятини землі.

Іван Іванович (бл. 1867 – ?) – козак, жив у с. Мальцях Петрівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Василь Данилович – міщанин Миргорода, 1904 р. завідувач казенного горілчаного складу № 14 (м. Миргород).

Бойко [Е.Г.] – гласний Миргородської міської думи (1914 – 1915). Помер 2 червня 1915 р.

Семен Григорович (1873 – ?) – міщанин, житель с. Довгалівки Хомутецької волості, 1913 р. мав 30 десятин.

Кіндрат Петрович – із лютого 1918 р. голова ревкому в с. Попівці, більшовик.

Мирон Петрович – житель с. Гаркушинців, службовець Петрівцівського волосного виконкому, страчений денікінцями після катувань у листопаді 1919 р.

Яким Ксенофонтович (бл. 1882 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Василь – житель Миргорода, учасник повстання Дубчака 1919 р. Разом із Винниченком писав звернення до жителів Миргородщини античекістського і антирадянського змісту.

Бойко В. – член педагогічної ради Миргородської семирічної трудової школи (1925).

Георгій Єлисейович – мав невеликий будинок у Миргороді, на вул. Гоголівській, 26, який за радянської влади був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Сергій Григорович (1887, с. Гаркушинці – ?) – житель с. Гаркушинців, «розкуркулений» радянською владою. Родина була виселена з хати, змушена жити по сусідах. У 1930-их рр. – без певних занять, був засуджений 1 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. 1944 р. повернувся з Гулагу до села, але місцева влада до 1950 р. забороняла йому будувати хату. Реабілітований 1990 р.

Іван Гаврилович – учитель у с. Малих Сорочинцях, 1905 р. допомагав Н.Калюжному (див.) створювати в селах Хомутецької волості революційні селянські комітети. Член партії есерів (боротьбистів). Мав українські патріотичні переконання. 4 лютого 1919 р. на першому повітовому з'їзді рад Миргородщини був обраний до складу повітового виконкому. В липні 1919 р. був завідувачем відділу освіти в Миргороді. Член КП(б)У. Один із ініціаторів створення в місті народного університету (разом із І.Зубковським). У 1920-их роках працював учителем історії в Довгалівській 7-річній школі. Близько 1929 – 1935 рр. працював директором Херсонського педінституту. Був репресований, згодом реабілітований. Імовірно, його стосується наступна інформація:

Бойко Іван – виходець із с. Хомутця. Під час гетьманщини він разом із отаманами Д.Пищалкою та І.Тимоном став ініціатором створення підпільної антигетьманської організації, яка вела збройну боротьбу; у своїх діях об'єднувалися із повстанським загоном отамана Григорія П'явки.

Семен Гаврилович (1891, с. Попівка – ?) – із селян, мав середню освіту. Колишній боротьбист, поручик царської армії та офіцер у війську С.Петлюри. В 1920-их роках був завідувачем 7-річної школи в с. Попівці. Жив у Миргороді, працював учителем середньої школи. Засуджений 11 лютого 1938 р. «за контрреволюційну діяльність» до 10 р. позбавлення волі. Звільнений 7 червня 1943 р. Реабілітований 1958 р.

Антон Гаврилович (29.04.1904, с. Попівка Миргородського р-ну Полтавської обл. – 24.05.1955, м. Львів). Брат Семена й Івана Бойків. Комсомольський активіст, член ВКП (б). Освіту здобув у В.Сорочинському педтехнікумі. Вчителював у Хомутці й Ромодані. По закінченні економічного факультету Харківського університету (1938) працював викладачем політекономії Полтавського педінституту. Працював на керівних освітянських і партійних посадах. У 1943 – 1944 рр. був директором Полтавського педінституту. Кандидат історичних наук. Працював на Західній Україні. Похований на Личаківському цвинтарі м. Львова.

Ганна Гаврилівна – на початку 1920-их років була першим жіночим організатором у с. Попівці.

Митрофан – житель с. Попівки, 1931 р. радянська влада примусово вислала його родину на Північ.

Бойко Оксана – жителька с. Гаркушинців, під час голодомору 1932 – 1933 років, згідно з законом «про п'ять колосків», була позбавлена радянською владою волі.

Бойко Марія Іванівна – радянська активістка, в 1930-их роках була головою Ромоданівської селищної ради.

Бойків хутір існував у Попівській волості.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.96; Малорос. книги. – С.66; Отчет Миргородской городской управи за 1915 год. – Миргород, 1916. – С. 84; Миргородський керамічний технікум. – С. 58; Швидько. – С. 20 – 23, 33, 187, 330; Присяга М.п. 1732 р. – С.31; Ревегук В., Кочерга Н. Справа миргородських «ображених» // Рідний край. – 2012. - №1. – С.199.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 102; Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 6 зв.; ДАПО. – Ф. 1502. – Оп. 1. – Спр. 151; МКМ. – Науковий архів. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Бойченки. (Див. також: Бойки).

Іван – козак Миргородської сотні (1718).

Хвесько – козак Зуївського куреня (1718).

Тарас із сином Ілляшем – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Кіндрат – козаки куреня с. Петрівців (1718); «можній середній» козак с. Петрівців (1723 - 1732).

Петро з синами Дем'яном і Радьком – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Дмитро і Ярема – заможні посполиті в м-ку Сорочинцях, 1723 р.

Гаврило – посполитий у с. Попівці (1723).

Василь – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Петро з братом Костем – 1738 р. виборні козаки с. Гаркушинців. В ревізії села записані другими. Мали підсусідка.

Бойченко Іван Федорович (1888, с. Броска, передмістя м. Ізмаїла – 8.09.1959, м. Одеса) – технолог-кераміст. Спеціальну освіту здобув у Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В.Гоголя, де навчався близько 1902 – 1905 рр. По закінченні школи протягом деякого часу працював у Миргороді. В 1927 – 1930 рр. був на посаді завідувача Опішненської керамічної промислової школи, де за його ініціативи створено артіль «Художній керамік». На початку 30-х рр. виїхав з Опішного, згодом працював у Харкові та Одесі.

Бойчук Василь Гнатович – колезький реєстратор, «журналіст» (тобто, відповідальний за журнали) Миргородського повітового скарбництва (1864 – 1865).

Бокітьки (рідко – Бокітченки).

Никифор – міщанин м-ка Сорочинців (1718).

Никифор – до 1723 р. козак Сорочинської сотні.

Бокітченко (Бокотченко) Яків – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Федір (бл. 1752 – 5.03.1816) – сорочинський дворянин, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви, помер у Сорочинцях.

Остап – дворянин у Сорочинцях. Дружина – Домнікія Михайлівна Матвієнко, козачка (шлюб 13.05.1808, в Сорочинцях).

Омелян – дворянин у Сорочинцях (1809).

Єфросинія Федорівна – донька дворянина, 9 серпня 1819 р. вінчалася в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з сорочинським дворянином Яковом Костянтиновичем Колісниченком.

Никифор – колезький реєстратор у Сорочинцях (1821). Дружина Параскева (згадується 1825 р.).

Василиса – дружина титулярного радника, 1821 р. жила в Сорочинцях.

Данило (бл.1777 – 1843) – дворянин, жив і помер у Сорочинцях. Мав доньку Надію (в шлюбі з 1821 р. за козаком Василем Панасовичем Шульженком).

Матвій – мав малолітніх дітей, які померли: Катерина – 1841 р., Олександр і Пелагія – 1847 р.

Федір – дворянин, жив у Сорочинцях (перша половина XIX ст.). 1830 р. мав землю за р. Пслом, при озерах.

Яким Федорович – дворянин у Сорочинцях; 1809 р. – колезький реєстратор, титулярний радник (1821 – 1825). Секретар Миргородського земського суду (1809 – 1825). Мав селян у м-ку Сорочинцях. Донька Олександра (нар. 1825), її «восприємницею» в Хрестовоздвиженській церкві була Марія Олексіївна Данилевська, донька колезького асесора. Мав також сина.

Максим – дворянин, 1843 р. жив у Сорочинцях.

Герасим – козак, двоюрідний дід (по материнській лінії) письменника Володимира Самійленка.

Горпина (Агрипина) – дружина колезького реєстратора, 1842 р. жила в Сорочинцях.

Назар Якимович (бл. 1819 – ?) – дворянин. 14 травня 1838 р. одружився в Сорочинцях із Марфою (бл.1820 –?), донькою дворянина Івана Золотаревського.

Корній – дворянин, колезький реєстратор (1830). Мав синів, зокрема, Івана, Матвія, Микиту і Гервасія.

Іван Корнійович (бл. 1815 – ?) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Гервасій Корнійович – дворянин, губернський секретар (1855 – 1887). Підпоручик у складі дружини № 211, що входила до рухомого ополчення Полтавської губернії (1855). У 1864 – 1865 рр. – секретар Миргородської міської думи. Разом із братами в 1860-их рр. мав невелику землю в х. Терновому (в дачах В.Сорочинців).

Антон Корнійович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав (разом із іншими співвласниками) 71 десятину землі в х. Великому Байраці.

Микита Корнійович – дворянин, колезький секретар, засідатель Дворянської опіки Миргородського повіту (1874). Дружина Єлизавета Петрівна. Мали дітей: Миколу, Михайла, Гаврила, Петра, Марію.

Михайло Микитович – син Микити Корнійовича, дворянин, мав дітей Віктора, Володимира, Ольгу. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві від 28.10.1871 р.

Гаврило Микитович – син Микити Корнійовича, дворянин, мав дітей Бориса й Тетяну, які отримали Указ Герольдії про затвердження в дворянстві від 28.10.1871 р., внесені до Родовідної книги Полтавської губернії по Миргородському повіті 16.01.1907 р.

Бокітькова Уляна Іванівна – дворянка, в 1864 – 1869 рр. мала 10 десятин землі у дачах В.Сорочинців (біля Довгалевого хутора).

Бокітькова Парасковія Кирилівна – дворянка, в 1865 – 1872 рр. мала 64 десятини землі в сс. Олефірівці й Семереньках.

Михайло Омелянович – дворянин Миргородського повіту (1860). В 1864 – 1870 рр. його спадкоємці мали (разом із Дмитром Омеляновичем Бокітьком) 442 дес. землі в х. Цюгуна (в дачах В.Сорочинців).

Дмитро Омелянович – дворянин Миргородського повіту (1860). Губернський секретар; разом із спадкоємцями брата Михайла в 1864 – 1870 рр. мав 442 дес. землі в х. Цюгуна (в дачах В.Сорочинців).

Порфирій Гервасійович – син губернського секретаря, 1887 р. навчався в Полтавській гімназії.

Іван Дмитрович (1860 – ?) – особистий дворянин, житель Миргорода. Титулярний радник, помічник бухгалтера Миргородського повітового скарбництва (1886 – 1900); колезький асесор (1903), старший бухгалтер цього скарбництва (1903 – 1908). Надвірний радник (1907 – 1913). Голова товариства взаємного кредиту в Миргороді (1913). Власник 30 десятин землі в Миргородському повіті. 1916 р. мав домоволодіння на передмісті Харківці – в провулку Запорізькому (згодом Партизанському), № 5: садибу в 1200 кв. сажнів, невеликий будинок, 2 комори під однією покрівлею. За радянської влади його будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Марія Дмитрівна – бібліотекарка в Миргородській громадській бібліотеці (1906 – 1908).

Андрій Пантелеймонович – козак, 1915 р. мав цегельню (5 робітників) у хуторі Терновому Сорочинської волості.

Марія Семенівна – з 1905 р. учителька Миргородського парафіяльного училища. Освіта – єпархіальне училище.

Сава – стипендіат Миргородського земства в Андріївській сільськогосподарській школі (1900).

Володимир Михайлович (14.01.1883 – ?) – підполковник Армії УНР. Уродженець м. Миргорода, освіту здобув у приватній гімназії. На військовій службі з 1900 р. 1905 р. закінчив військове училище та інженерний клас при Головному інженерному управлінні. В 1910 – 1914 рр. працював як військовий інженер у Віленській і Мінській військових округах. Із серпня 1918 р. – на військових інженерних посадах в Армії УНР. Із травня 1920 р. – командир 6-го технічного куреня 6-ї Січової стрілецької дивізії Армії УНР. Після 1923 р. на еміграції, жив у м. Каліші. Подальша доля невідома. Можливо, його стосується інформація: В. Бокітько – член місії УНР в Парижі (1924).

Фока Хомич (1891, Сорочинці – 31.05.1938) – чиновник царської армії, у 1914 – 1915 рр. служив у діючій армії в штабі 10-го армійського корпусу. У 30-х роках XX ст. секретар сільської ради в В.Сорочинцях. Репресований, перебував під слідством, звинувачувався в антирадянській діяльності, розстріляний.

Бокітько Іван – після 1917 р. воював на боці більшовиків у штабі Полтави, був членом комітету з оборони Полтави. До лютого 1918 р. був помічником коменданта в Полтаві. З кінця лютого – комендант Полтави, командир загону «Червоних Козаків». Із березня 1918 р. – начальник оборони Полтави. Згодом перейшов на бік Війська УНР: наприкінці квітня 1918 р. у Полтаві приєднав свій добре озброєний загін до Гордієнківського полку. Ходив у селянському одязі. Похований у Миргороді.

Василь Іванович (1892, В.Сорочинці – ?) – за молодих років працював будівельником. З 1913 по жовтень 1917 р. служив у царській армії, згодом переїхав до Сорочинців, де агітував за радянську владу. З 1918 р. – член партії більшовиків. 1918 р. був командиром загону, який діяв проти гетьманців, 1919 р. був членом Сорочинського волосного революційного комітету, політичним і військовим комісаром волревкому. Брав участь у придушенні повстання С.Дубчака в Миргороді. Член Миргородської ЧК. Із лютого 1920 р. – військовий комендант м. Миргорода і повіту, командир караульної роти. Член бюро повітового парткому. Брав активну участь у боротьбі з «націоналістами», з селянськими повстанськими загонами Мусієнка, Хрестового, Яценка. 1921 р. був ад'ютантом командира 1-го Миргородського радянського трудового полку Семенова; формував у Пирятині полк для боротьби з «націоналістами». 1922 р. – голова Березоволуцького комітету компартії та голова місцевого військового загону; вилучав цінності з церков. 1923 р. – голова Шишацького райвиконкому. Організатор комун, СОЗів, артілей, згодом колгоспів на Полтавщині. Кореспондент газети «Червона Лубенщина» (1926). Під час війни 1941 – 1945 рр. командував батальйоном. Після демобілізації був на господарчій роботі. З 1952 р. на пенсії, персональний пенсіонер. Автор спогадів (1967), що зберігаються у фондах Миргородського краєзнавчого музею.

Василь Лаврентійович – 1918 р. був членом комітету незаможних селян у В.Сорочинцях.

Борис Гаврилович (4.10.1898, Миргород – після 1929) – хорунжий кінноти в Армії УНР, громадський діяч, інженер. Батьки: Гаврило Микитович Бокітько і Наталя Іванівна. Військову освіту здобув у Петрограді (1917). Восени 1918 р. служив у Армії Української Держави. Навесні 1919 р. евакуювався до Константинополя. Із травня 1920 р. служив у Армії УНР, з осені 1920 р. – на еміграції в Польщі. В м. Подєбрадах (Чехословаччина) здобув економічну освіту (1929). Подальша доля невідома.

Іван Лаврінович – колгоспник у В.Сорочинцях. Був розстріляний владою на початку 1933 р. за те, що разом із 2 іншими особами викрав 3 пуди колгоспної пшениці.

Іван Григорович (1913 – ?) – голова Великосорочинської сільської ради в 50-х рр. XX ст. Мав вищу освіту. Член КПРС.

Бокітьків хутір існував у Сорочинській волості.

Літ.: ПГВ. – 1855. – № 37. – Отд.2. – С.503; Памятная книжка, 1865. – С.95; Постановления МУЗС [1887 – 1897]; Адрес-календарь, 1900. – С.5; Отчет МУЗУ. – 1908. – С. 88; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 133; Списки лиц. – С. 1 – 6; Миргородський керамічний технікум. – С.58; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.172; Присяга М.п. 1732 р. – С.36; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Петрів В. Військово-історичні праці. Спомини. – К., 2002. – С. 453.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 10; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 139. – Арк.30; Спр.141. – Арк.28, 29, 94 зв., 108 зв.; Спр. 167. – Арк. 45 зв., 120 зв.; Спр. 187. – Арк. 4; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 13; МКМ. – Науковий архів. – „Матеріали до 50-річчя заснування Радянської влади”: Спогади В.Бокітька. – Машинопис. – С. 1 – 15; Алфавит дач, арк. 26, 112.

Боклівські, Боклевські (див.: Боглевські).

Болбот Максим – посполитий у с. Савинцях (1718).

Болгаров А.Ф. – 18 червня 1917 р. був обраний на посаду секретаря Миргородського повітового бюро «Просвіти».

Болізненний Роман – священик у Миргородському полку (1732).

Болобани.

Болобаненко Хведір – посполитий у с. Попівці (1723).

Бологови (рідше Болгови) – дворяни Миргородського повіту.

Бологова (Болгова) – поміщиця, раніше 1861 р. мала 62 дес. землі й селян у с. Передеріївці.

Олексій Євграфович – освіту здобув у Харківському університеті. 1891 р. колезький реєстратор. Земський начальник 3-ї дільниці Миргородського повіту (1890 – 1891). Наприкінці XIX ст. володів хутором Чарнишів (Верхньою Будаківкою). Продав цей хутір поміщикові П.О.Малинці.

Катерина Андріївна – дружина колезького реєстратора, в 1866 – 1879 рр. мала 410 дес. землі біля с. Остапівки, 195 дес. – в урочищі Буйволовому (в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки); вдова колезького реєстратора (1896), жила в с. Остапівці. 1896 р. внесена до Дворянської родословної книги по Миргородському повіті.

Михайло Олексійович (бл. 1868 – ?) – дворянин, жив у с. Остапівці. Миргородський повітовий земський гласний (1898 – 1904). Депутат дворянства Миргородського повіту (1904). Жив також у с. Зуївцях. Голова опікунства Зуївської Михайлівської церкви. Земський начальник 3-ї дільниці Миргородського повіту (1909 – 1913). З 1911 р. – опікун Нижньобудаківського початкового народного училища. Колезький секретар (1913). В 1914 – 1915 рр. виконував обов’язки повітового предводителя дворянства. 1904 р. збудував у с. Зуївцях паровий млин, продукцію якого збував на місцевих базарах. Власник 275 десятин землі (1913), млина з 3 робітниками у х. Буйволовому Березоволуцької волості Миргородського повіту (1913 – 1915). 1913 р. жив у х. Буйволовому.

Домнікія Данилівна – дружина дворянина м-ка Березової Луки Миргородського повіту (1908).

Наталя – 1913 р. учениця 4 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Хутір Бологова існував у Березоволуцькій волості.

Літ.: Адрес-календарь, 1904. – С. 2; Отчет МУЗУ. – 1909. – С.658; Постановления МУЗС. – 1899. – С.4; 1904. – С.17; 1906. – С.276; 1909. – С. 180; 1914. – С.67; 1915. – С.1; Списки дворян, 1913. – С.9.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 зв.; МКМ. – БФ. – № 526. – Протоколы заседаний педагогического совета Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – Арк. 62 зв.; Алфавит дач. – Арк. 11, 61.

Болотні (Болотненки).

Болотний Данило з синами Іваном і Грицьком – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Болотненко Грицько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Болотний – агроном у Миргородському районі (червень 1933 р.).

Болоховці. (Пор. також: Волоховці).

Болоховець Андрій – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Болоховець Хведір (у публікації Бодянського – Волоховець) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бондарі. (Див. також: Бондаренки).

Бондар Мисько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бондар Семен – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду. Мав пасіку з 5 вуликів.

Бондар Антон – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Бондар Тимофій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Бондар Остап – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Бондар Степан – доглядач фільварку в с. [Малих] Сорочинцях, який належав пресвітеру сільської церкви о. Стефану Йосифовичу (1723).

Бондар (також Бондаренко) Лука Пантелеймонович – бандурист у с. В. Сорочинцях. У 20-х рр. ХХ ст. закінчив Сорочинську учительську семінарію, працював учителем музики й співів у Сорочинському педагогічному технікумі в 30-50-х рр. Учасник Сорочинської капели бандуристів під час німецької окупації (1943). Помер у Сорочинцях у 60-70-х рр. ХХ ст.

Бондар Макар Іванович (1890 – ?) – уродженець Миргородського повіту. Житель м. Миргорода, працівник Миргородського курорту. Засуджений 1939 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1961 р.

Бондар Григорій Семенович (1907 – ?) – кобзар на Миргородщині, у с. Великих Сорочинцях. Кобзарював із 1917 року. Мав міцні переконання українського патріота. За характеристикою, даною йому секретарем Миргородського райкому КП(б)У, «пропагандировал националистические песни, за что был осужден к 6-ти годам тюремного заключения». Це привело його до думки про необхідність боротьби з такою владою. Під час німецької окупації, сподіваючись на відродження України, пішов служити до миргородської поліції. 1943 року разом із дружиною виїхав до Німеччини. 1945 року повернувся до Великих Сорочинців, бо не бачив за собою великої провини. Але влада вважала інакше, і 1946 року Г.Бондар був засуджений до 25 років таборів. 1948 року його дружина Варвара Олександрівна з малолітньою донькою Ганною стала «кандидатом, подлежащим к выселению в соответствии с Указом от 21 февраля 1948 года». Подальша доля кобзаря і його родини невідома.

Бондаревські.

Бондаревський Степан (1752 – ?) – походив із дворян. На військовій службі з 1779 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Бондаревський Кирило (1756 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1778 р., з 1781 р. значковий товариш.

Бондаревський – знайомий М.В.Гоголя і Павла Косярівського. Згадується в листі М.Гоголя до П.Косярівського (1827) серед імен приживальців у родинах Гоголів і Трощинських.

Бондаревська Марія Юхимівна – 1937 р. вчителька української мови та літератури Миргородської школи № 2.

Бондаренки. (Див. також: Бондарі).

Процик – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Максим – піший козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).

Максим – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Юсько (Йосько?) – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Яків – війт м-ка Яресьок Миргородського полку (1732).

Юхим – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Григорій Микитович – селянин-власник, гласний Миргородської міської думи (1874).

Іван Васильович (бл. 1863 – ?) – козак, жив у х. Квітки Кибинської волості, 1913 р. мав 46 десятин землі.

Микола – опікун церковнопарафіяльної школи с. Петрівців (1902).

Захар Дмитрович – одержав освіту в Вовчанській учительській семінарії. З 1907 р. – учитель Зубівського початкового народного училища, 1911 р. – завідувач цього закладу.

Хома Федорович – викладач малювання в Миргородській художньо-промисловій школі за перших десятиліть ХХ ст. Близький знайомий О.Сластьона і Д.Яворницького. В травні 1886 р. Яворницький, Сластьон і Бондаренко власним коштом, човном, із фотоапаратами здійснили подорож із Катеринослава до Хортиці та в пониззя Дніпра з метою дослідження історії козацтва. Був одружений із ученицею художньо-промислової школи, селянкою, зайнявся хліборобством. Переїхав із сім'єю до Полтави, де й помер близько 1923 р. Його дружина повернулася до села.

Данило Федорович (8.12.1883, м. Миргород – 1.12.1970, м. Миргород) – художник у Миргороді на початку ХХ ст., педагог. Син миргородського закрійника і шевця. Жили на провулку Хорольському, № 15. В 1898 – 1903 рр. навчався Миргородській художньо-промисловій школі. Протягом 1906 – 1915 років жив у м. Вітебську, де викладав малювання. Чудовий співак (баритон). Відвідував хор Миргородської художньо-промислової школи, за молодих літ дружив із співаком Михайлом Микишею. Працював у Миргородській чоловічій гімназії викладачем математики і креслення, згодом – діловодом. Викладав малювання в школах Лубен і Миргорода. Автор портретів, пейзажів, натюрмортів. В зрілому віці приятелював із Іваном Яковичем Плескачем, директором Миргородського музею. Дружина Данила Федоровича – Олександра Іванівна Плескач (сестра Якова Івановича Плескача, див.). Мав синів Віталія і Сергія.

Віталій Данилович (нар. 1906 р.) – син Данила Федоровича. Близько 1932 р. одружився з Ганною Василівною Царьковою, яка померла під час пологів; їхня донька Аннета жила в Миргороді. Вдруге одружився, живучи на Уралі.

Сергій Данилович (27.05.1911, м. Вітебськ, Білорусія – після 1995, Миргород) – син Данила Федоровича. 1930 р. закінчив Миргородську художньо-промислову профтехшколу, 1932 р. – Миргородський індустріально-керамічний інститут. Працював радіотехніком, електриком. Із липня 1941 р. – електрик-кіномеханік Миргородського евакогоспіталя 1315, в евакуації в Саратовській області. Учасник війни, з фронту повернувся контуженим. Миргородський музикант-аматор, бандурист (50-і рр. ХХ ст.). Керував оркестром народних інструментів, викладав співи в школі. Дружина – Марія. Мав доньку Тетяну (в шлюбі Сирота), викладачку Миргородської дитячої музичної школи в 70-90-их рр., і сина.

Бондаренко Василь – на початку 20-х рр. ХХ ст. заможний господар у х. В'язовому, що за 7 км від с. Кибинців.

Селяни називали Василя також В'язовим. Мав будинок на 7 кімнат, механічний млин із олійницею і крупорушкою. Родина була інтелігентна, освічена (дружина і сестра закінчили гімназії), мали добру бібліотеку. Мав синів Михайла (бл. 1905 р.н.) й Бориса (1912 р.н.). Коли радянська влада розпочала утиски заможних господарів, Бондаренко з родиною виїхав із хутора.

Іван Прокопович – перший голова колгоспу «Червоний партизан», створеного 1927 р. в с. В.Сорочинцях.

Бондаренко (Бондар) Лука Пантелеймонович – бандурист у с. Великих Сорочинцях. У 20-х роках закінчив Великосорочинську вчительську семінарію. В 30-х – 50-х роках працював учителем музики й співів у Великосорочинському педагогічному технікумі. Як бандурист виступав у рідному селі, виїздив із концертами. Помер у В.Сорочинцях у 60-х або 70-х роках XX ст.

Бондаренко Дмитро Григорович (10.10.1910, м. Миргород – 18.06.1974, там само) – миргородський музика, бандурист. Народився в сім'ї кравця. Жив на вулиці Пролетарській (нині – Троїцька, 106). З дитинства співав у півчій Троїцької церкви. Мав абсолютний слух, грав на багатьох музичних інструментах. Освіту здобував у середній школі № 1 та в Миргородському керамічному технікумі. Близько 1932 року вступив до Харківського музичного технікуму (відділення художніх керівників). Разом із дружиною Марфою Григорівною співав у Миргородському хорі. Брав участь у Миргородській капелі бандуристів (1930-ті – 1940-і рр.). Учасник Великої Вітчизняної війни. З 1945 р. керував у Львові ансамблем пісні й танцю Львівського військового округу. З 1947 року знову в Миргороді. Того голодного року разом із миргородцем Миколою Кропивкою ходили з бандурами по селах, заробляючи харчі. У 1950 – 1964 роках керував хоровою капелою в Миргородському районному будинку культури. Протягом деякого часу в 50-х роках керував гуртком бандуристів при РБК. З 1964 р. викладав етику й естетику в СПТУ-4. За сумісництвом керував хорами в 3-й і 6-й школах, в керамтехнікумі. В 60-х роках працював керівником хору ветеранів праці. Похований на Троїцькому цвинтарі. Співаками були його дружина Марфа Григорівна й син Григорій (на початку XXI ст. співав у народному фольклорному ансамблі «Обереги»).

Григорій Аксентійович (1885 – ?) – селянин-одноосібник у с. Бієвому. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1989 р.

Микита Іванович (1886, с. Ярмаки – ?) – селянин-одноосібник у с. Ярмаках. Засуджений 7 червня 1929 р. до 3 р. позбавлення волі. Вирок замінено на заслання до Західного Сибіру. Реабілітований 1990 р.

Григорій Микитович (1910 – ?) – селянин-одноосібник с. Ярмаків. Репресований, засуджений 2 березня 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Бондаренки – козацький рід у с. Петрівцях; на початку 30-х рр. XX ст. три брати з цього роду були розкуркулені й вислані до Туркменистану.

Бондаренко Григорій Миколайович (1905, с. Петрівці – 26.05.1938) – селянин с. Петрівців, мав початкову освіту. Заарештований і засуджений органами НКВС за ст. 54 до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 1957 р.

Бондаренко Ольга Антонівна (1905, с. В. Сорочинці – листопад 1941) – жителька с. В.Сорочинців, зв'язкова партизанського загону «Перемога». До війни працювала на посадах голови колгоспу й голови сільської ради, 1941 р. – ланкова. В партизанах були також її чоловік Семен Микитович і юний син Григорій. Загинула на початку листопада 1941 р. Тричі її заарештовували вороги, тричі розстрілювали, і лише третій розстріл позбавив її життя.

Бондаренко І.С. – 1946 р. працював редактором миргородської газети «Червона трибуна».

Бондаренків хутір існував у Кибинській волості.

Літ.: Отчет о состоянии Миргородской художественно-промышленной школы… за 1902 год. – Полтава, 1903. – С.5; Отчет МУЗУ. – 1911. – С. 323; Список лиц. – С. 1-6; Кучма В. Художники Миргородщини // П.п. – 1996. – 28 грудня. – № 104; Епістолярна спадщина Яворницького. – Вип. 4. – С. 117, 170; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С.116 – 117; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 43-44.

Арх.: Ищенко Владимир. Встречи (воспоминания). 1986. – Рукописний зошит. Із приватного архіву (с. Мальці).

Бондарець Іван – військовий товариш Миргородського полку (1742 – 1752). Мав житловий двір у м. Цибулеві, хутір у Цибулівській сотні з 27 посполитими (1752). Володів пасікою в Чорному лісі (1745).

Бондарєв М. – агроном Миргородської земельної управи (1942).

Бондарович М.Я. – працівник Миргородської науково-дослідної станції шовківництва (1942), автор статей і заміток на тему шовківництва в миргородських газетах «Відродження», «Миргородські вісті», в полтавській газеті «Голос Полтавщини» (1943).

Борак Яким – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). (Не виключено, що сучасне звучання прізвища – Буряк).

Борбики (Борбиченки). Пор. також: Борблики, Борбицькі.

Борбиченко Пилип – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином.

Борбиченко Лаврін – козак Багацької сотні (1718), у спискові козаків сотні записаний 4-им. Лаврін із сином Петром – «можнійші» козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Борбиченки Іван і Данило – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723), піші.

Борбики Андрій, Ничипор, Іван, Дацько – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Борбицькі (Борбіцькі).

Семен – у 1804 – 1816 рр. паламар церкви Різдва Христового в м-ку Яреськах; у 1815 – 1816 рр. – «исправляющий должность дьячка» в тій самій церкві.

Іван – паламар Троїцької церкви в Яреськах (1816 – 1825).

Матвій – паламар Яреськівської церкви Різдва Христового (1827).

Борбицький С. – 1858 р. колезький реєстратор, був свідком при купівлі землі Олексієм Васильовичем Капністом у дворянина Семена Погорілого біля с. Обухівки.

Григорій Михайлович (бл. 1844 – ?) – псаломщик яреськівської церкви. 1923 р. він і його дружина Марія були позбавлені більшовицькою владою виборчих прав.

Іван Федорович – 1890 р. виконував обов'язки помічника секретаря з'їзду мирових суддів Миргородського повіту. Канцелярський служитель при предводителеві дворянства Миргородського повіту (1899 – 1900).

Борбицькі – на початку XX ст. жили в Миргороді за чоловічою гімназією (по нинішній вулиці Василя Лазаренка, до 1996 р. називалася вулицею Чапаєва).

Яків – 1918 р. був розстріляний у Миргороді штабс-капітаном Кирпотенком. Похований у Миргороді (нині парк «Дружба»).

Борбицький – працівник Миргородського банку в 20-х рр. XX ст.

Літ.: Адрес-календарь, 1900. – С.1.

Арх.: ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 46 – 67; Спр. 163. – Арк. 76; Спр. 192. – Арк.68 зв.; Спр. 193. – Арк.2.

Борблики. (Пор. також: Борбики).

Борблик Прокіп Іванович (бл. 1873 – ?) – козак, жив у х. Миколаївці Багачанської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Бордисенко Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Можливо, це хибно прочитане в оригіналі прізвище Борбиченко (пор.).

Бордюги. (Пор.: Бурдюженко).

Бордюг Григорій – священик, законовчитель Малинківського початкового народного училища Шишацької волості Миргородського повіту (з 1904 р.). Освіта – Полтавська духовна семінарія. Був учасником церковного хору в с. Попівці. За радянських часів висланий до Сибіру, звідки не повернувся.

Бордюг Йосип – власник 30 – 50 десятин землі у х. Ганнівка Шишацької волості Миргородського повіту. Помер на початку 30-х рр. XX ст. Мав сина Миколу (1893 р. н.), репресованого 1937 р.

Бордюг (Бордюга) Олексій – учасник церковного хору в с. Попівці. Був заарештований, помер у харківській тюрмі (бл. 20 – 30-х рр. XX ст.).

Боренки (Буренки).

Буренко Микита – житель с. Зубівки (1718).

Борзаківські (Борзаковські) – козацько-старшинський і священицький рід.

Борзаківський – гадяцький протоієрей бл. 1709 р.

Андрій – знатний військовий товариш, 1722 р. був посланцем від українського уряду до Москви.

Пилип Васильович – канцелярист Генеральної військової канцелярії, 1722 р. розпочав писати «Журнал», який 1723 р. продовжив Павло Ладинський. Гадяцький полковий обозний (1730 – 1738).

Василь (бл. 1730 – ?) – з 1745 р. служив у Гадяцькому полку; з 1751 р. – військовий товариш Гадяцького полку, в цьому самому званні був і 1763 р.

Борзаківський – військовий товариш. 1781 р. його дружина мала хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Андрій – колезький канцелярист, 1791 р. жив у Миргородському повіті (в районі сіл Комишні, Зуївців).

Іван – священик у Миргородському повіті (1840).

Захар Іванович – священик м-ка Березової Луки, в 1864 – 1874 рр. мав (разом із спадкоємцями сестри – Марії Іванівни Скачковської, дружини священика) невелику землю біля Комишні, в урочищі Поділ.

Іполит Захарович – священик, одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. Священик Хрестовоздвиженської церкви в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту (1900 – 1904). 31 березня 1897 р. затверджений на посаді благочинного 2-го округу Миргородського повіту. З 1902 р. – законовчитель Березоволуцького народного училища, 1904 р. – законовчитель школи грамоти в Березовій Луці.

Петро Іполитович – у 1900 – 1902 рр. псаломщик Благовіщенської церкви с. Федунки Миргородського повіту.

Іван Іполитович – священик, 1912 р. жив у м-ку Кобеляках.

Марія Іполитівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1890 р. помічниця вчителя в Зубівському початковому народному училищі, 1901 р . – вчителька цього закладу; 1902 р. – вчителька народного училища в с. Зуївцях.

Катерина Іполитівна – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1902 р. помічниця вчительки початкового народного училища в с. Зуївцях.

Петро – житель с. Березової Луки, колишній офіцер російської царської армії, в 1917 – 1921 рр. прихильник С.Петлюри. В листопаді 1921 р. за свої переконання був заарештований більшовицькою владою.

Літ.: Отчет МУЗУ [1893 – 1903]; Адрес-календарь, 1900. – С. 67; Клировая книжка. – С.407, 427; К.С. – 1903, липень – серпень. – С.173; Гайдамацький рух. – С.260; Описи КН. – С.127; Борзаківський. – С.10 – 48; Кривошея. – Ч.1. – С.15; КМА. – С. 82; Ревегук В. За волю України. – С. 208.

Борзевич (Барзевич) Панас – 1725 р. хорунжий і наказний сотник Комишанської сотні Гадяцького полку.

Борзенки – родина в Миргороді, жителі вулиці Колгоспної (нині Шишацької), буд. № 38, у якій під час війни 1941 – 1945 рр. на фронті загинули троє братів – Григорій, Василь і Ілля Олексійовичі.

Борзило Л.В. – миргородська лікарка, в 1942 – 1943 рр. санітарний лікар міста, одна з ініціаторів створення в Миргороді у квітні 1943 р. благодійного товариства «Братерство». Авторка статей і заміток на санітарні теми в газетах «Відродження», «Миргородські вісті» (1942, 1943).

Борзієнко Данило – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Борзяк Андрушко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Борисенки.

Борисенко Отрошко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кость – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – сорочинський сотник (1672).

Пилип – шишацький сотник Миргородського полку (1691 – 1692).

Федір – козак Сорочинської сотні (1718).

Кирило – посполитий у Миргороді, «середніх статей» (1723).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Гнат – козак Сорочинської сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні. Гнат із братом Іваном – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Савка з синами Юхимом і Андрієм – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Андрій – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Максим – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Павло – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Федір, Василь, Тимко – заможні посполиті в с. Зубівці (1723).

Павло з сином Матвієм – козак с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Борисенко – отаман, 1781 р. мав хутір у 1-й Ковалівській сотні Гадяцького полку.

Петро – корнет, житель Сорочинців, 1791 р. мав дорослу доньку Ганну.

Василь Петрович – дворянин у Сорочинцях, корнет (1791 – 1798).

Антін Данилович – дворянин у Сорочинцях. Одружений (шлюб 1809 р.) з Параскою, донькою сорочинського козака Якима Борисенка.

Дмитро – одружений з Ганною (дані 1815 р.), донькою майора Тимофія Погорєлова (див.).

Марко Гаврилович – поручик, житель Миргорода. У шлюбі (2.11.1824, м. Миргород) з Уляною, донькою померлого корнета Онуфрія Луценка.

Степан – дворянин, жив у Сорочинцях. В документі 1830 р. названий різночинцем. Діти: Антін (нар. 13.07.1816 р. в Сорочинцях), Федір (нар. 8.06.1821 р. в Сорочинцях), Юхим. 1830 р. Антін і Юхим навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Борисенкова Софія – дворянка, жителька Сорочинців, 20 січня 1817 р. вінчалася в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з сорочинським дворянином Данилом Саламахою.

Павло (? – раніше 1852) – дворянин (згадується 1818 р.), володів маєтком (25 десятин землі) і селянами в м-ку Сорочинцях. Дружина (згадується 1824 р.) – Оксана Іванівна Мартиненко, 1852 р. вдова.

Максим Степанович (1811 – ?) – дворянин у Сорочинцях. Колезький секретар (1835), титулярний радник (1841 – 1846). Мав молодших братів Олексія, Павла, Семена. 20 квітня 1841 р. одружився в Сорочинцях з сорочинською дворянкою Параскевою (бл.1818 – ?), донькою померлого поручика Семена Шульженка. Мали дітей: Степана

(23.12.1841 – ?), Івана (21.09.1844 – ?). Параскева Семенівна близько 1864 – 1869 рр. володіла 17 дес. землі в дачах В.Сорочинців (біля Золотого хутора).

Степан Максимович (23.12.1841 – ?) – дворянин, у 1864 – 1869 рр. разом із братом Іваном мав 8 дес. землі в дачах В.Сорочинців (біля Золотого хутора).

Іван Максимович (21.09.1844 – ?) – дворянин, у 1864 – 1869 рр. разом із братом Степаном мав 8 дес. землі в дачах В.Сорочинців (біля Золотого хутора).

Антон Степанович – син дворянина, нар. 13.07.1816 р. в Сорочинцях, його хрещеним батьком був дворянин Максим Шаповаленко. 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Губернський секретар, у 1864 – 1869 рр. мав 32 дес. землі біля В.Сорочинців. Його дружина Ірина Миколаївна мала там же 14 десятин.

Олексій Степанович (бл.1817 – ?), 1835 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Павло Степанович (бл. 1822 – ?), 1835 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Семен Степанович (бл. 1825 – ?), 1835 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Колезький реєстратор, у 1864 – 1869 рр. мав 74 дес. землі в дачах В.Сорочинців (в урочищі «Біля Рокитного»).

Борисенкова Парасковія Порфирівна – дружина колезького реєстратора, в 1860-их рр. мала 11 дес. землі в дачах В.Сорочинців (біля Рокитного Озера).

Борисенко Лука Мусійович – козак, у 1864 – 1896 рр. мав 39 дес. землі в дачах В.Сорочинців (в урочищі Степок).

Яків Гордійович – козак, у 1860-их рр. мав 308 дес. землі в Борисенковому хуторі (біля В.Сорочинців).

Борисенкова Агрипина Михайлівна – дворянка, в 1865 – 1875 рр. мала 360 дес. землі в с. Семереньках.

Олексій Пантелеймонович – близько 1860 – 1864 рр. – колезький реєстратор, помічник бухгалтера гадяцького повітового скарбництва (працював разом із Яковом Григоровичем Рудченком). В 1860 – 1865 рр. мав (разом із тещею Тетяною Іванівною Рудченковою) 79 десятин землі в урочищі Кильдіш біля Миргорода. Згодом – колезький секретар, бухгалтер Гадяцького скарбництва. Мав власний двір у Гадячі на Подолі. Одружений з Олександрою Яківною Рудченко (нар. 1847 р.), сестрою письменника Панаса Мирного, яка була опікункою Гадяцького дитячого притулку.

Андрій Олексійович (1865 – 18.01.1885) – небіж Панаса Мирного. В 1878 – 1884 рр. жив із родиною письменника в Полтаві, навчався в Полтавській гімназії. Помер у Гадячі в своєї бабусі Тетяни Іванівни Рудченкової.

Катерина Олексіївна – небога письменника П.Мирного. Одружена з Андрієм Івановичем Короленком.

Іван Антонович – колезький секретар, житель В.Сорочинців (1906).

Мусій Семенович (1864 – ?) – козак, жив у х. Мареничевому Баранівської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Дмитро Семенович – дворянин у Сорочинцях (1908), землевласник, член Сорочинського сільськогосподарського товариства (1911). Мав близько 120 десятин землі біля с. Полив'яного.

Петро Антонович (бл. 1866 – ?) – дворянин, жив у Сорочинцях, землевласник, член Сорочинського сільськогосподарського товариства (1911). Мав 38 десятин землі (1913).

Олексій Степанович (1874 – ?) – дворянин, житель Сорочинців. 1913 р. мав 69 десятин землі.

Борисенко – керівник повстанського селянського загону, який 1920 р. діяв у північній частині Миргородського повіту проти радянської влади; протягом деякого часу об'єднувався з загоном Леонтія Хрестового.

Йосип Улянович (1897, с. Попівка – 4.06.1938) – колгоспник с. Попівки. Засуджений органами НКВС за ст. 54 до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 1958 р.

Іван – у жовтні 1941 р. служив денщиком начальника поліції в Миргороді.

Іван Оврамович (? – 5.06.1951) – з березня до червня 1951 р. був редактором миргородської газети «Червона трибуна».

Єгор Тимофійович (? – бл. 1957) – житель с. Зубівки. Дружина Марія Степанівна. По-вуличному їх називали «Корнетами».

Борисенко – житель с. Зубівки на прізвисько «Корнет», під час нацистської окупації в 1941 – 1943 рр. був поліцаєм у селі, відзначався жорстокістю.

Борисенків хутір існував у Баранівській волості Миргородського повіту.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.257, 263, 299; ПГВ. – 1852. – № 43. – С. 466; Списки лиц. – С. 1-6; Пчілка О. Слово про Панаса Мирного // Прапор. – 1969. – № 5. – С.81; Описи КН. – С.124 – 126; Величко. – Т.2. – С. 153; Черкаський . – С. 190, 213, 266; Кривошея. – Ч.1. – С. 20, 43, 44; Ревегук В., Кочерга Н. Отаман Максим Мандик // Полтавська Петлюріана. – Число 4. – Полтава, 2001. – С. 183; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.46.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 247 зв., 248 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Спр. 137. – Арк. 84 зв.; Спр. 140. – Арк.40; Спр. 141. – Арк. 5 зв., 15 зв., 76, 87; Спр. 186. – Арк. 42 зв., 71 зв.; Алфавит дач. – Арк. 5, 59, 111 та ін.

Бористен (Бористень) Микола Антонович – дворянин, корнет, житель м-ка Сорочинців (1805 – 1819), засідатель Миргородського земського суду (1812 – 1815); суддя Миргородського повітового суду (1822 – 1824). Володів землею біля Сорочинців, за р. Пслом і на р. Груні. Мав підданих у Сорочинцях (дані 1829 р.). Був у близьких стосунках із Василем Панасовичем Гоголем-Яновським, листувався з ним, бував у нього в Кибинцях. Дружина Бористена – Анастасія, 1810 р. була «восприємницею» Євдокії, доньки сорочинського священика Василя Павловського.

Літ.: Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – К.: «Аванпост-прим», 2009. – С. 257 – 258.

Боришпільці (Баришпільці).

Боришпільці – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723): Леонтій з синами Іваном і Василем; Павло з синами Данилом і Йосипом.

Борідченки.

Борідченко Іван – козак Говтв'янської сотні (1718).

Борідченко (в публікації Г.Швидько – Бородченко) Яків – заможний посполитий Устивицької сотні (1718 – 1723).

Борідченко Омелько Юхимович (раніше 1839 – ?) – житель Миргорода. Був одружений із рідною сестрою лікаря І.А.Зубковського. Мав славу доброго палітурника, виконував замовлення миргородських панів – власників бібліотек. Мав українські патріотичні, вільнолюбні переконання, не боявся їх висловлювати, через що його часто заарештовували жандарми.

Борідченко Марія Юхимівна (бл. 1839 – 1931) – сестра Омелька Юхимовича, жителька Миргорода (провулок Гончарний).

Борідченки – жили в Миргороді на Ведмедівці (перша половина ХХ ст.): Брати Володимир і Борис, їхні сестри Катерина і Шура. За розповідями миргородців, Володимир збудував хату «на городі І.Зубковського». Донька одного з Борідченків Євдокія була одружена з Іваном Михайловичем Лузаном.

Борківські (Борковські). Пор. також: Дунін-Борковські.

Борковський Матвій – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Борковський Іван – колезький реєстратор у м-ку Яреськах (1816 – 1828). Донька Параскева, доросла 1828 р. Близькі знайомі (й віддалені родичі) яреськівських родин Трощинських, Шліхтинів, Корганових. Трощинські надавали підтримку й покровительство Борковським.

Борковська Уляна Іванівна (донька Івана Федоровича Трощинського) – грала в садибному театрі Д.Трощинського в Кибинцях (1820-ті роки).

Борляй (див.: Бурляй).

Бормаки (див.: Бурмаки).

Борові (Боровенки).

Боровенко Іван та Боровенко Грицько з братами Карпом і Юхимом – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола. Грицько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Боровий Кирик – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Боровенко Грицько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Боровий Іван – автор нарису «Товариство і «кумівство» в газ. «Миргородські вісті» (червень 1943 р.).

Хутір Борівщина існував між с. Марченками і с. Радченками. Хутори Борові існували в Баранівській і Шишацькій волостях.

Боровиківські (Боровики, Боровиченки, Боровиковські) – козацький рід Миргородського полку, родина церковнослужителів і іконописців.

Боровиченко Кіндрат – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Боровиченко Максим – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Боровиків Лука – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Боровиченки Михайло, Степан, Семен – козаки Говтв'янської сотні (1718).

Боровик Кузьма з сином Петром – належали до «товариства рядового можнійшого» Власівської сотні Миргородського полку (1723).

Боровиченко Федір – заможний посполитий м. Городища Миргородського полку (1723), підданий Київського Пустинно-Нікольського монастиря.

Боровик (?) Юхим – 1732 р. належав до сотенної старшини Миргородського полку. В публікації Д.Вирського – Бородовик, либонь, це помилка.

Боровиченко Дем'ян – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).

Боровиченко Олексій – житель Миргорода, належав до розряду цехових (1732).

Боровик Іван Іванович (? – раніше 1763) – вікарій Миргородської Воскресінської церкви. Мав брата Федора, разом із яким володів садком на Харківці в Миргороді. Сини: Лука, Олексій, Федір, Іван.

Боровик Федір Іванович – священик Воскресінської церкви м. Миргорода (1763). Мав город і садок на Харківці. Його донька в шлюбі з Єлисеєм Кременецьким (див.).

Боровик Лука (Лук'ян) Іванович (? – 15.04.1775) – син священика, на службі в Миргородському полку з 1760 р., значковий товариш. Іконописець. Жив у Миргороді. Мав землю в с. Милюшках. Одружений: першим шлюбом – із Євдокією (? – 1765), жителькою Миргорода; другим шлюбом (1766) – із удовою Вассою Цибулевською. Сини (від 1 шлюбу): Володимир, Василь, Іван (батько письменника Л.І.Боровиківського), Петро; мав доньку.

Боровик (Боровиковський) Олексій Іванович (бл. 1722 – ?) – син священика, на службі в Миргородському полку з 1760 р. Значковий товариш (1760 – 1767). Миргородський іконописець. 1767 р. підписався під наказом депутатові від миргородського шляхетства. Був тричі одружений.

Боровик Олексій – 1780 р. підписок Миргородського земського повітового суду.

Боровик Іван Іванович – з 1760 р. значковий товариш Миргородського полку; маляр, іконописець.

[Усі наступні члени роду найчастіше мали прізвище Боровиківські, Боровиковські. – Укл.].

Боровиківський Володимир Лукич [24.07 (4.08).1757, Миргород. – 6 (18).04. 1825, Петербург] – славетний український художник, портретист, іконописець. 1774 р. вступив на службу до Миргородського полку. 1783 р. – значковий товариш, згодом поручик у відставці. Живопису навчався в батька і дядька – іконописців. У Миргороді жив до 1788 р., потім переїхав до Петербургу, де вчився в Д.Г.Левицького та І.П.Лампі. Автор близько 50 портретів. Академік Академії мистецтв. Дітей не мав. Похований у Петербурзі на Смоленському цвинтарі. 1931 р. прах В.Боровиківського і пам'ятник (гранітний саркофаг) було перенесено на Лазарівський цвинтар Олександро-Невської лаври. У Миргороді був хрещеним батьком Івана – сина військового товариша Миргородського полку Іллі Хитренка.

Боровиківський Василь Лукич (друга половина XVIII ст.) – миргородський іконописець. Дружина – Тетяна. Донька Анастасія (1784 – ?).

Боровиківський Петро Лукич (друга половина XVIII ст.) – миргородський іконописець. Дружив із письменником Василем Капністом.

Боровиківський Іван Лукич (друга половина XVIII ст.) – миргородський художник. Син Луки Івановича Боровика. 1804 р. одружився з Ганною Пилипівною. Мав доньку Параску та синів Левка (письменника) й Івана (маляра).

Боровиківна N – донька Луки, у шлюбі з священиком Яковом Ґорковським (див.).

Боровиківський Яків Федорович – священик Успінської церкви с. Баранівки Говтв'янського повіту Миргородської протопопії (80-90-і роки XVIII ст.). Дружина Євдокія, син Петро, донька Варвара (нар. 1791).

Боровиківський Дем'ян (син Олексія ?) – миргородський іконописець, 1769 р. працював у малярні Києво-Печерської лаври. Миргородський ієрей (1782).

Боровиківський Антін – житель Миргорода. Дружина Марта, син Володимир (1784 – ?).

Боровиківський – повітовий возний (1781).

Боровиківський – священик, 1781 р. мав хутір у Хорольській сотні Миргородського полку.

Боровик Онисим (? – 1828) – у чернецтві Онисифор. Протоієрей (1799), з 1814 р. – єпископ Вологодський і Устюжський; із 1827 р. – архієпископ Катеринославський, Херсонський і Таврійський. Належав до масонської ложі, захоплювався містицизмом.

Боровиківна Олена – жителька Миргорода (1781).

Боровиківська Варвара – жителька Миргорода (1784).

Боровичка Феодосія – вдова, померла в Миргороді 1781 р.

Боровиківський Олексій Васильович – колезький секретар, 1804 р. – секретар Хорольського нижнього земського суду. 1812 р. – повітовий скарбник Гадяцького земського суду. 1813 р. – титулярний радник, Хорольський повітовий скарбник. Діти: Микола ? Олександр ?

Боровиківський Євстафій – протоієрей Хорольського духовного правління (1805).

Боровиківський Микола Олексійович – жив у м. Хоролі. Відомий як переписувач документів із історії України. 1814 р. він переписав один із списків Літопису Граб'янки і працю невідомого автора «Краткое историческое описание о Малой России до 1765 года…» (праця написана 1789 р., опублікована О.М.Бодянським 1848 р. в «Чтениях Императорского общества истории и древностей Российских»).

Боровиківська Марія Іванівна – класна дама в Полтавському шляхетському благодійному інституті в 1824 – 1827 рр.

Боровиківська Варвара Іванівна к–ласна дама в Полтавському шляхетському благодійному інституті в 1824 – 1827 рр.

Боровиківський Іван Іванович (бл. 1806 – ?) – педагог, іконописець; син Івана Лукича, брат Левка Івановича, небіж художника В.Боровиківського. 1820 р. разом із Миколою та Іваном Гоголями навчався в Полтаві «на дому» в учителя латини Гаврила Максимовича Сорочинського, готуючись до вступу в Полтавську гімназію, товаришував з юним М.Гоголем. Навчався в Полтавській гімназії (закінчив 1824 р.) й Харківському університеті. Викладав у Курській гімназії. 1831 р. повернувся до України. Працював учителем в Полтавській «гражданской» гімназії, одночасно в 1831 – 1841 рр. викладав історію й географію в Полтавському інституті шляхетних панн. 1842 р. – надвірний радник; старший учитель та інспектор Полтавської губернської гімназії. 1842 та 1848 рр. виконував обов'язки директора училищ Полтавської губернії (за відсутності директора Капніста). 1851 р. викладав російську історію в Полтавському інституті шляхетних панн. Того самого року звільнився з посади за проханням. 1853 р. одержав чин колезького радника. Інспектор Полтавської гімназії у відставці (1853). Статський радник (1884). Автор спогадів про В.Л.Боровиковського, спогадів про Полтавську гімназію і Харківський університет. На схилі віку жив у с. Милюшках. Збирав творчу спадщину свого дядька Володимира Боровиківського. Опублікував у ж. «Киевская Старина» (1884, т. X) статтю «Краткие сведения к биографии Владимира Лукича Боровиковского». Мав сина Василя.

Боровиківський Левко Іванович [10 (22).02.1808 (ін. дані – 1806), с. Милюшки. – 14 (26).12.1889, там таки] – український поет-байкар, фольклорист, філолог, перекладач. Закінчив Хорольське повітове училище (1822). У

1822 – 1826 рр. навчався в Полтавській гімназії, в 1826 – 1830 рр. – на етико-філологічному відділі філософського факультету Харківського університету. В 1831 – 1837 рр. викладав історію, географію, латину в Курській гімназії, керував гімназійною бібліотекою. В 1837 – 1838 рр. працював у Новочеркаській гімназії; в 1839 – учитель «гражданской» гімназії в Полтаві. В 1839 – 1852 рр. викладав російську мову в Полтавському інституті шляхетних панн, а в 1839 – 1847 рр. там таки викладав географію. В 1840 – 1842 рр. він – «содержатель» книжкового магазину Полтавської дирекції училищ. Учитель Полтавської губернської гімназії (до 1851 р.). З 1851 р. знову вчитель географії Полтавського інституту шляхетних панн. Надвірний радник (1852). Через хворобу близько 1854 р. пішов у відставку, переїхав до с. Милюшок. 1852 р. в Києві вийшла збірка «Байки і прибаютки Левка Боровиковського». Перекладав твори А.Міцкевича, О.Пушкіна. Дружина – Марія Василівна Верещагіна (шлюб 1843 р.), випускниця інституту шляхетних панн. Діти: Олександр, Платон, Віктор, Модест, Лев, Надія.

Боровиківський Панас – 1827 р. закінчив Полтавську гімназію.

Боровиківський Боровиківський – бухгалтер Хорольського скарбництва (1835).

Боровиківський Іван Іванович (XIX ст.) – колезький радник. 1845 р. одержав указ Герольдії про надання прав дворянства. Діти: Микола, Іван.

Боровиківська – керувала жіночим училищем у м. Хоролі (1859 – 1860).

Боровиківський Олександр Левович [14 (26).11.1844, Полтава (за ін. даними Харків) – 20.11. (3.12). 1905, Петербург] – юрист, правознавець, етнограф, фольклорист, поет. Син поета Левка Боровиківського. Закінчив Харківський університет (1866). Займався адвокатською практикою в Харківській губернії. Друкувався в «Отечественных записках» та інших журналах. Автор нарису «Жіноча доля за малоросійськими піснями». Був адвокатом на процесах народників. Автор практичних коментарів до «Законів цивільних». Підсумки багаторічної судової діяльності виклав у тритомовому «Звіті судді». Сенатор, таємний радник. Володів маєтком у Полтавській губернії. Похований у Петербурзі. Могила втрачена. Мав сина – відомого в Петербурзі фотографа.

Боровиківський Платон Левович (12.11.1845 – ?) – син поета, понад 10 років відбував ув'язнення і заслання за участь у бунті кадетів проти керівництва Полтавського Петровського кадетського корпусу 1859 р. Автор оповідань із життя в'язнів. Зберіг неопубліковані твори батька, розшукавши і переписавши їх.

Боровиківський Віктор Левович (23.12. 1846 – ?) – син поета.

Боровиківський Модест Левович (30.08.1849 – ?) – син поета, священик, жив у Канівському повіті Київської губернії.

Боровиківський Лев Левович (21.01.1851 – ?) – син поета, 1900 р. – писець страхового відділення Полтавської губернської земської управи. Жив у Полтаві (провулок Круглий, будинок Петерсона), згодом мав свій будинок на Соборній площі. Був членом Українського клубу.

Боровиківська Надія Левівна (28.06.1852 – ?) – донька поета, була одружена.

Боровиківський Іван Васильович – титулярний радник, 1842 і 1846 рр. одержав укази Герольдії про надання прав дворянства. Діти: Панас, Костянтин, Марина, Варвара, Марія.

Боровиківський М.І. – у кінці 50-х – на початку 60-х рр. XIX ст. – студент Київського університету, член Полтавської Громади.

Боровиківський Василь Іванович – син Івана Івановича (іконописця). Успадкував зібрані батьком твори художника Володимира Боровиківського, які передав до найбільших музеїв.

Боровиківський Василь Іванович, 1900 р. підполковник, помічник хорольського повітового справника (при поліційному управлінні).

Літ.: Реестра 1649 г. – С.289; Месяцослов. – 1804. – С.215; ПГВ. – 1853. – № 17. – С.157; Горленко В. Художник В.Л. Боровиковский // К.С. – 1884. – Т.VIII, апрель. – С.701 – 707; Боровиковский И. Краткие сведения к биографии В.Л.Боровиковского // К.С. – 1884. - № 9. – С. 155 – 162; Наказы. – С.64 – 66; Горленко В. Украинские были. – К., 1899. – С. 135 – 160; Список дворян, 1898. – С.60; Алексеева Т.В. Боровиковский. – М., 1960; Таранушенко С. Ще раз про творчість Володимира Боровиковського // Образотворче мистецтво. – Вип.1. – К., 1969. – С. 33 – 34; Описи КН. – С. 131; Пойдьом І. Де навчався Гоголь? // Вітчизна. – 1990. – № 12. – С.162 – 163; Розсоха Л. Родина Боровиків // П.п. – 1997. – 2 серпня. – № 61; Ротач П. Курські роки Левка Боровиковського // К.С. – 1998. – № 4. – С.127 – 131; Шудря М. Боровиковський, та не той // Українська культура. – 1998. – № 1. – С.37; Ротач П. І слово, і доля, і пам'ять. – Полтава, 2000; Його ж. Поет із роду Боровиків. – Полтава, 2003; Розсоха Л. Родина Гоголів і духівництво Миргородщини // ПЄВ. – 1998 / 1999. – Ч.5. – С. 26 – 31; Її ж. Миргородська старовина. – С. 97 – 98, 101, 202 – 213; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.185 – 187; Швидько. – С.235; Присяга М.п. 1732 р. – С. 22, 103.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 120 зв., 124 зв.; Ф. 102. – Оп. 3. – Спр.2. – Арк. 180 зв; Ф. 104. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 134 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 73. – Арк.2; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2261. – Арк. 62 зв – 63; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 91. – Арк. 55; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1745. – Арк. 5 зв., 18 зв., 19; ДАПО. – Ф.379. – Оп. 3. – Спр.2. – Арк. 61; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1842 р. – № 2083.

Боровицькі Василь, Зіновій, Кость, Федір – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Бороди.

Бородин Яків, Бородин Григорій – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Борода Мартин – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Бородавки (Бородавченки).
Бородавка Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Бородавка Лаврін – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Бородавченко Ярмола – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Бородаї (Бородаєнки).
Бородаєнко Антон – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Бородаєнко Процик – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Бородай Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Бородаї – козацький рід Яреськівської сотні Миргородського полку (XVIII ст.).
Бородаї Клим і Яків – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1718).
Бородайка Оксана, козачка, вдова в Шишацькій сотні (1723). Мала дорослого сина Пилипа.
Бородаєнко Хома – козак Зубівського куреня (1718). Хома з синами Іваном, Семеном і Кіндратом – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).
Бородаєнко Іван – козак Шишацької сотні (1732).

Бородатий Кирик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Бородиненко Гордій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Боролиси.
Боролис Яків – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтова (Устивиці).
Боролис Процик – посполитий у с. Обухівці (1718).
Боролис Іван – член різницького братства, посполитий Устивицької сотні (1718). У спискові братства записаний першим.
Боролис Іван із сином Федором – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Боролисенко Федір є в реєстрі сотні 1732 р.

Бороненко Семен Михайлович – «немеющий чина», начальник поштового відділення в с. Дубрівці (1903).

Бороховичі – козацько-старшинський рід.
Михайло Андрійович (? – 1704) – вихрещений єврей. Сотник Лютенської сотні Гадяцького полку (1671), гадяцький полковий обозний (1672 – 1687), гадяцький полковник (1687 – 1704). Посол до Москви (1696). Власник сіл і містечок Лютеньки, Перевозу, Бірок, Тарасівки, Будищ, Троянівки, Загрунівки, Млинів, Сакалівки (останнє на той час належало до Лютенської сотні Гадяцького полку, нині Миргородського району). Дружина (вдова 1704 р.) – Олена Іванівна, по смерті чоловіка до неї відійшли Лютенька, Бірки, Сакалівка, Загрунівка, Лисівка, Перевіз. Мав дітей, зокрема, синів Максима і Федора та доньку Феодосію. Дослідник В.Кривошея подає синодики роду Михайла Бороховича, де зафіксовано імена представників цього роду – очевидно, це діти й онуки гадяцького полковника: Михайло, Агафія; Симеон, нм. Тимофій, нм. Іван, нм. Григорій, нм. Василь, Трохим, Лук'ян, Іван, Меланія, Ганна, Пелагея, Агафія, ієромонах Симеон, Ієрей Павло, ієрей Симеон, Єрофей, Осип, Настасія, Ганна, Наталія, Ірина, Марія, Матвій, Олена, Максим, Федір, Омелян, Федір, Марія, Кіндрат, Павло, Ганна, Максим, Роман, Григорій, Тетяна, Карпо.
«Стара Бороховичева» 1690 р. одержала від гетьмана Мазепи села Гадяцького полку Лютеньку, Млини, Перевіз, Сакалівку.
Максим Михайлович – знатний військовий товариш (1709), гадяцький полковий обозний (1695 –1720, з перервами). Від батька успадкував с. Будища і присілок Троянівку.
Федір Михайлович – син гадяцького полковника.
Роман Федорович (? – раніше 1724) – знатний військовий товариш (1709 – 1718), бунчуковий товариш Гадяцького полку. Власник м-ка Лютеньки, села Борок. Дружина – Марія Семенівна Савич, донька генерального писаря. Дітей не мали.
Григорій – бунчуковий товариш Гадяцького полку (1718).
Бороховченко Грицько – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Борохович Григорій – «можнійший» козак Сорочинської сотні (1723). Житель м-ка Сорочинців (1732); у реєстрі сотні записаний серед перших козаків. Неписьменний. Сорочинський городовий отаман (1739), сорочинський сотенний отаман (1741 – 1742).
Бороховичів Прокіп – підсусідок у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723). Наймення «Бороховичів» – очевидно, не родове, а дане за прізвищем козака-господаря.
Борохович Денис – сотенний хорунжий Сорочинської сотні Миргородського полку (1763 – 1782). 1781 р. мав хутір у Сорочинській сотні.
Борохович – військовий товариш, 1781 р. мав хутір у Хорольській сотні Миргородського полку.
Гнат, Яків – маляри середини XVIII ст., працювали в Києві. Можливо, походили з Миргородського полку.

«Бороховичева Постолова Марія» (бл. 1787 – 4.12.1825) – сорочинська дворянка, парафіянка Хрестовоздвиженської церкви, померла в Сорочинцях.

Андрій Леонтійович (бл.1881 – ?) – козак у містечку Сорочинцях, кореспондент губернського земства (1901). Помічник учителя в Миргородському сільському початковому училищі (1904). Письмоводитель у Миргороді (1911).

Бороховичі – на початку XX ст. жителі Миргорода, досить заможна родина. Їм належав будинок на Приліпці (нині вул. Лазоренка, 49), у якому згодом, за радянських часів, жила Килина Дубина, дружина письменника Степана Васильченка.

Павло Кузьмович (1898, с. В.Сорочинці – ?) – житель с. Решетилівки. Засуджений 1939 р. до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

В Миргородському повіті існував Бороховичівський хутір.

Літ.: Модзалевский. – Т.1. – С.84,85; Обор сельского хазяйства в Полтавской губернии за 1901 г. – Полтава, 1902. – С.XII; Отчет МУЗУ. – 1904. – С.135; Отчеты Миргородского, Поповского и Зуевского сельскохозяйственных обществ. – Миргород, 1912. – С.50; Ведение полку Гадяцкого. – С. 106; Жолтовський П.М. Український живопис XVII – XVIII ст. – К., 1978. – С. 223; Описи КН. – С. 124, 130; Величко. – Т.2. – С. 286; Кривошея. – Ч.1. – С.15; Ч.2. – С.13, 25, 44 – 45; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С.100; Мицик Ю. З документів гетьманів І.Самойловича та І. Мазепи // Сіверянський літопис. – 2001. – № 6. – С.18 – 37; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр.1046. – Арк. 114; Ф. 53. – Оп. 2. – Спр. 78. – Арк. 5; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 77 зв.

Бороцька Михля Абрамівна – акушерка вільної практики в Миргороді (1906 – 1910).

Борошенки. (Ймовірно, мають спільних предків із Бороховичами – Борохами).

Борошенко – сотенний писар Хорольської сотні Миргородського полку (1765).

Григорій Корнійович – військовий товариш Миргородського полку (1779). 1787 р. володів частиною с. Вергунів Хорольського повіту. Одружений із козацькою донькою.

Олексій Григорович (1755 – ?) – син військового товариша. Значковий товариш Миргородського полку. Служив канцеляристом з 1770 р. Володів латинською, французькою, німецькою та російською мовами. Військовий товариш (1788).

Олександр – значковий товариш Миргородського полку (1788).

Борсуки.

Борсук Михайло – посполитий у Хомутці (1723).

Борцови. (Прізвище викликає сумнів: у друкованому джерелі, виданому в Миргороді, – це Борцови; у полтавському виданні – Борщови).

Михайло Харлампійович – фельдшер Хомутецької медичної дільниці (1904).

Ольга – акушерка в Хомутці (1904).

Борчевські (рідко Борщевські).

Борчевські – поміщики в с. Петрівцях в середині XIX – на початку XX ст.

Борчевський Павло – штабс-капітан, житель м-ка Рашівки Гадяцького повіту, помер раніше 1845 р. Його дружина Мотрона Прокопівна (старша сестра Олександри Прокопівни Адамович, див.) – була донькою Прокопа Павелка, поміщика с. Петрівців Миргородського повіту; до реформи 1861 р. мала в Петрівцях селян-кріпаків; 1852 р. тягнувся розгляд судової справи за маєток у Петрівцях Борчевських і Адамовичів; у 1861 – 1867 рр. мала 140 дес. землі біля села. Жили в Петрівцях, до 1917 року їхній фільварк був за мостом (де піски).

Борчевська Анастасія Павлівна – жителька с. Петрівців, донька капітана. Хрещена мати Володимира Андрійовича Кабачка (1892 – 1957), відомого бандуриста з с. Петрівців.

Борчевський (Борщевський) хутір у XIX ст. існував у Багачанській волості, на південь від х. Широкої Долини, поряд із х. Павелковим.

Борщевський Берко – міщанин, 1899 р. був на посаді ученого в єврейському молитовному будинку сел. Ромодану.

Борщенко Федір із сином Йосипом – виборні козаки с. Радалівки Хорольської сотні Миргородського полку (1738), заможні, «ґрунтові».

Борщенків хутір існував також між с. Бесарабами і с. Полив'яним.

Борщови (див.: Борцови).

Боряк (див.: Борак, Буряк).

Босевські (див.: Босівські).

Босенки. (Пор. також: Басенки, Босі, Босівські).
Яцько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Хведір і Грицько – козаки куреня с. Петрівців (1718).
Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).
Босенко Михайло Іванович – ієрей Покровської церкви с. Біликів Миргородської сотні (1718 – 1737).
Григорій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), піший.
Савка – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.
Антін – піший козак с. Петрівців (1723).
Улас – посполитий у с. Попівці (1723).
Юсько – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Герасим Родіонович – козак, в 1866 – 1870 рр. його спадкоємці володіли («с прочими») 418 десятинами землі біля с. Великого Перевозу Миргородського повіту.

Босі. (Див. також: Босенки).
Босий Федір – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Босий Яким Данилович (бл. 1830 – ?) – козак, жив у м-ку Багачці, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Босівські (Босівщенки, Босевські, Босовські).
Босівський (Босовський) Іван – 1666 р. міщанин с. Зуївців.
Босівщенко Андрій – козак Зуївського куреня (1718).
Босівський Йосип із сином Никоном – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Босівський (Босевський) Никон – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).
Босівщенко Грицько – козак Зуївського куреня (1718). Він же – Босівський Григорій, «можній середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Босівський Андрій – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зуївцях.
Босевський Михайло (1742 – ?) – священик Покровської церкви в с. Біликах (1792).
Босевський Михайло – ієрей, десятоначальник при миргородському повітовому протопопі Єлисеєві Кременецькому (1788). Священнонамісник Миргородської протопопії (1797). У 1809 – 1810 рр. мав 26 душ чол. ст. у с. Біликах біля Миргорода.
Босевські Омелян Васильович і Михайло Васильович – дворяни, 1853 р. продали в дачах с. Біликів 11 десятин землі колезькому реєстратору Степанові Петровичу Ксьонзенкові та луку в урочищі Кильдіш (10 десятин) губернському секретареві Павлу Петровичу Ксьонзенкові. Омелян Васильович у 1862 – 1877 рр. мав 16 дес. землі в Кильдіші.

Босяк Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ботвинний (Ботвинник ?) Онисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ботік – у 1917 – 1918 рр. управитель маєтку поміщика Вульферта в с. Кибинцях. 1918 р. убитий ревкомівцями біля лісу по дорозі Кибинці –Миргород.

Боханевський Іван – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки. (У XIX ст. на Миргородщині було прізвище Бохан).

Бохонки (Бохонченки).
Бохонко Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).
Бохонченко Артем і Бохонченко Федір – заможні посполиті в м-ку Хомутці (1723).
Бохонченко Федір – заможний посполитий у с. Попівці (1723).
Бохонко Роман – житель с. Петрівців, козак Миргородської сотні (1732).

Боцули (див.: Буцули).

Бочарний – значковий товариш, курінний значкових товаришів Миргородського полку (1711).

Бочаров Микола Павлович (1893, м. Миргород – 23.07.1938) – учасник миргородського повстання під проводом С.Дубчака 1919 р., за що після поразки повстання був покараний позбавленням права займати командні посади і 2 роками примусових робіт. 1938 р. жив у Миргороді, працював на фабриці. У квітні 1938 р. засуджений органами НКВС за ст. 54 до розстрілу. Вирок виконано. Реабілітований 1958 р.

Бочкарі (Бочкаренки).

Бочкар Іван із сином Іваном – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723). Іван записаний також у реєстрі 1732 р.

Бочкар Лук'ян – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Бочкаренко Хвесько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Боюнець Яків – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Бояльські.

Петро Йосипович – поручик, 1827 р. мав підданих у м-ку Сорочинцях. Дружина – Анастасія Іванівна (? – між 1833 і 1838), поміщиця в Сорочинцях. 1835 р. був поручителем у шлюбі вдівця майора Дмитра Іванова в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві.

Домнікія – поміщиця в с. Зуївцях (1861).

Боярини (Бояренки, Бояриненки).

Боярин Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Боярин Харко – козак у с. Зуївцях (1718).

Бояриненко Корній – козак Зуївського куреня (1718).

Боярин Корній – козак с. Зуївців Миргородської сотні (бл. 1723 р.).

Бояренко Гнат – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Боярський Тимофій – 1753 р. згадується як абшитований полковник Слобідського Охтирського полку. Його донька Пелагія стала дружиною Василя Івановича Ломиковського (сина Івана Івановича Ломиковського і Тетяни Данилівни Апостол).

Бравий Михель Мойсейович – міщанин, власник приватної (платної) бібліотеки в Миргороді (1900), яка мала у фонді 250 книг, її відвідували 35 передплатників.

Браги.

Брага Василь – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Брага Михайло Андрійович (10.01.1914, с. Лісова Слобідка Чорнухинського району – 10.01.2001, м. Кременчук) – житель с. В.Обухівки, учитель, краєзнавець. Закінчив математичний факультет Полтавського педінституту. Учасник Великої Вітчизняної війни. Учитель математики й директор школи в В.Обухівці. Протягом 1961 – 1990-х рр. очолював Великообухівський народний історико-краєзнавчий музей. Автор численних публікацій з історії краю: минувшини с. В.Обухівки, руху декабристів, історії родини Капністів та ін. В останні роки життя виїхав з села до сина до м. Кременчука, де й помер. Похований на центральному міському цвинтарі.

Бражний Іван (у публікації О.Бодянського – Брачний) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бражники (Бражниченки).

Бражниця Олена – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Бражничка Зіновія – козачка Сорочинської сотні, убога вдова (1723).

Бражниченко Дем'ян – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Бражченко Дорош – посполитий у Миргороді (1732).

Браїлки.

Браїлка (Браїлко) Іван – у 1660 – 1670 рр. полтавський городовий отаман, полковий осавул. Полтавський полковий обозний (1684 – 1686). Наказний полковник полтавський («на місцю полковницькому», 1678, 1689).

Браїлко Федір (1730 – ?) – житель Полтави, підданий графа Олексія Розумовського (1765). Мав двір на Київській вулиці – 3 хати, «ленбик для передвоеванья вина в вотку». Дружина Домна Яківна, син Осип. Мав робітників, серед яких Петро Усенко з козаків м-ка Сорочинців.

Браїлко Семен Йосипович – миргородський городничий у 1836 – 1842 рр. Кавалер орденів Св. Володимира 4 ст. і Св. Анни 3 ст.

Браїлко Микола Миколайович – колезький радник, 1894 р. жив у Петербурзі (за адресою: Удельний, 19), служив у Державному Дворянському земельному банку.

Брайки (Брайченки).

Брайко Іван – заможний посполитий у с. Олефірівці (1723).

Брайченко Сидір – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Брайко Андрій – дворовий поміщика Івана Андрійовича Ляховича, судився зі своїм паном, домагаючись свободи (1852).

Брайко Андрій Павлович (бл. 1861 – ?) – селянин, житель с. Олефірівки. 1913 р. мав 26 десятин землі.

Брайко Андрій Матвійович (бл. 1869 – ?) – селянин, житель с. Олефірівки. 1913 р. мав 30 десятин землі.

Брайко Федір Володимирович (1880 – ?) – козак, житель с. Сакалівки. 1913 р. мав 21 десятину.

Брайко Іван Якович – уродженець с. Панасівки, генерал-лейтенант, учасник Великої Вітчизняної війни.

Брами – давнє родове й вуличне прізвище миргородців Малярів, з яких вийшов письменник Павло Микитович Маляр (див).

Бранти.

Брант Іван – дрібний поміщик перших десятиліть XIX ст., жив, імовірно, на території між м-ком Сорочинцями і с. Матяшівкою Миргородського повіту. Збереглося чотири його листи до Василя Панасовича Гоголя-Яновського 1819 – 1820 рр. з приводу купівлі й обміну земельними ділянками миргородських поміщиків (один із листів написаний із с. Матяшівки). Брантовий хутір існував у першій половині – середині XIX ст. на південь від м-ка Сорочинців, у районі нинішнього села Мареничів і колишнього Лейкового хутора.

Брант Єлизавета Левівна, дружина статського радника. Донька Лева Лаппа-Данилевського (див.). Була сестрою братів Георгія, Івана, Василя Левовичів Лаппо-Данилевських. Мала також сестру Марію Левівну (в шлюбі Тихенко). 1836 р. Єлизавета була уповноваженою від підпоручика Івана Левовича Лаппо-Данилевського в справі продажу ним (разом із Георгієм Левовичем Лаппо-Данилевським) 24 десятин землі в дачах м-ка Шишаку корнетові Георгію Олексійовичу Малинці. 1839 р. позивалася до брата Георгія за спадщину по братах Іванові та Василеві.

Ймовірно, з цим родом пов'язаний:

Брант – генерал-майор, 1764 р. був вибраний особисто імператрицею Катериною II як один із «великоросійських членів» до складу новоствореної Малоросійської колегії.

Бранця Кіндрат – посполитий у с. Попівці (1723).

Браславець Михайло – «козак его королевской милости, умер року Божого 1644, декемрія 15 дня». Ймовірний засновник м-ка Багачки. Його портрет зберігався в XIX ст. у церкві Різдва Богородиці в Багачці.

Братусь Юсько – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Браун Павло Петрович – колезький асесор, пристав 1-го стану Миргородського повіту (1886); судовий пристав 3-ї дільниці (м-ко Хомутець) з'їзду мирових суддів Миргородського повіту (1890 – 1891).

Бреґиди (Бреґиденки).

Брегида Іван – козак с. Обухівки (1718). Бреґида Михайло із братами Іваном і Яковом – козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723), піші. Михайло є також у реєстрі сотні 1732 р.

Бреґида Григорій – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Брегида Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – хибно: Брезеда.

Бреґида Грицько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Бреґиденко Савка – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723). (В публікації Г.Швидько прізвище подане як Браґиденко).

«**Бреднишин** зять Олешко» – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Бремурка Мелашка – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, мала одну бездвірну хату.

Бречченко (в публікації Бодянського – Бренченко) Дацько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Ймовірно, це хибно прочитане в першоджерелі прізвище Гречченко (від Гречка). Пор.: Греченко, Гречка.

Бреуси (Бреусенки).

Бреусенко Гордій – посполитий у с. Милюшках (1718).

Бреус Мартин – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723), убогий, піший.

Бреус Сава Іванович (1843 – ?) – козак, житель с. Корсунової Слобідки Комишанської волості. 1913 р. мав 120 десятин землі. Існував Бреусів хутір.

Бритьмани.

Бритьман Павло Васильович – українець (із вихрестів), на початку XX ст. мав у Миргороді 2 невеликих будинки на вул. Воскресінській, № 13, які за радянської влади були націоналізовані, 1927 р. – денаціоналізовані.

Бритьман Євдокія, ймовірно, Михайлівна (4.03.1911 – 7.01.1981, м. Миргород) – одна з перших миргородських жінок-бандуристок. Походила із вихрещених євреїв. Жила в Миргороді на вулиці Воскресінській. Мала добрий голос – сопрано. Співала в хорі Воскресінської церкви, у світському хорі під орудою Василя Гальченка, в хорі 17-го Держмлина (працювала на цьому підприємстві). Навчалася гри на бандурі від Івана Михайловича Скляра, грала на інструменті його роботи. В 30-х – 40-х роках учасниця Миргородської капели бандуристів. З 1943 р. у складі Миргородської капели бандуристів виступала в Державному українському народному хорі Г.Верьовки. В січні 1944 р. разом із капелою перебувала на фронті. По війні працювала в Вінницькій і Харківській філармоніях, гастролювала. Виступала дуетом із Агафією Яшною. Активною концертовою діяльністю займалася до середини 50-их років.

Бріксмани – єврейська родина, жителі Миргорода першої половини XX ст. Її члени були розстріляні німецькими окупантами в Миргороді восени 1941 р.

Бровки (Бровченки).

Бровко Павло – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Бровко Михайло – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Бровко Федір – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Бровченко Михайло – 1676 р. належав до військового товариства Гадяцького полку.

Бровченко Юсько – 1738 р. козак-підпомічник у с. Милюшках Миргородської сотні, убогий («на одном дворі едною хатою живет, една і сем'я»), мав 1 коня.

Бровко Юхим – значковий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Бровченко Давид – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732). 1756 року Бровко Давид, козак с. Милюшок, купив частину лісу під Милюшками у кибинського пресвітера Григорія Степановича Короленка.

Бровко Семен Юхимович (друга половина XVIII ст.) – син значкового товариша, військовий товариш, мав маєтності в м-ку Сорочинцях. Дружина – Уляна.

Бровко (Бровков) Яків Юхимович (1752 – не раніше 1826) – син значкового товариша. На службі з 1764 р. полковим канцеляристом. 1779 р. військовий товариш, 1780 – отаман сотенний першомиргородський, 1783 – полковий осавул, після скасування козацького полкового ладу – секунд-майор; був у закордонних походах. Жив у Миргороді. У 80-х рр. – дворянський засідатель Миргородського повітового суду, депутат Миргородського повіту в дворянському зібранні Київського намісництва (1788); земський справник у Миргородському нижньому земському суді (1791); підкоморій Миргородського підкоморського суду (1803 – 1826). Кавалер ордена св. Володимира 4 ступеня (1804) і ордена св. Анни 2 ступеня (1822). Дружина – Катерина Осипова, донька миргородського сотника Григорія Осипова; мали доньку Уляну (1791 – ?), синів Олександра, Івана й, імовірно, Семена. Я.Ю.Бровко – близький знайомий родин Гоголів-Яновських, Трохимовських, Д.П.Трощинського, В.Я.Ломиковського. Листувався з Василем Васильовичем Капністом, Василем Панасовичем Гоголем-Яновським. Мав хутір у 1-й полковій сотні. 1785 р. мав 76 душ чол. ст. в Миргороді, Милюшках і в х. Милюшківському, володів пониззям р. Хоролу між с. Милюшками і Слобідкою. 1795 р. мав вітряк на околиці Миргорода. Бровкам належало урочище Острів у Миргороді. 1810 р. володів хутором Рублівським (4 душі) і винокурнею на 4 котли – все в межах двоверстової дистанції від Миргорода. Урочище Бровків садок було поруч із землями Василя Яковича Ломиківського. Мав власну печатку з родовим гербом.

Бровко Петро Іванович – колезький асесор, депутат Генерального суду Полтавської губернії (1812 – 1813).

Бровко Семен Якович – 1813 р. нагороджений орденом св. Анни 2 ступеня.

Бровко – титулярний радник (либонь, це Іван Якович Бровко). Відзначився під час пожежі 1828 р. на хуторі Помазана в Миргородському повіті, врятувавши 12 осіб. У зв'язку з цим просив кн. Рєпніна нагородити його орденом Володимира 4 ступеня, але в нагороді було відмовлено.

Бровко Олександр Якович (? – бл. 1853) – підпоручик (1823), поміщик м. Миргорода (власник маєтку і підданих). Поручик артилерії (1831), володів х. Багачками Миргородського повіту. 1852 р. продав землю в Миргородському повіті поміщиці Любові Ковалевській.

Бровко Василь Кіндратович – поручик, засідатель Хорольського повітового суду (1833).

Бровко (Бровков) Іван Якович – миргородський поміщик, син Якова Юхимовича. Знайомий родин Трощинських і Трохимовських. Титулярний радник (1861). На початку 1860-х рр. мав 24 душі селян у Миргороді й 10 душ – у х. Овечому Миргородського повіту; володів 6 десятинами землі в урочищі Бровківщина (західна околиця Миргорода). На плані Миргорода середини XIX ст. також позначено: «Оброчная статья остров Бровко» (тобто, це були казенні землі, здані йому в оренду; нині урочище Острів у межах міста). Помер, либонь, на початку 1860-их рр. У 1861 – 1868 рр. його спадкоємці володіли такими маєтностями: 327 десятин землі в с. Мелюшках Хорольського повіту, 29 десятин в урочищі Круглик (в дачах с. Шахворостівки), 29 дес. в урочищі Рублівщина (нині в межах Миргорода), 31 дес. при р. Хоролі (в дачах миргородських полів), відрубною ділянкою («Бровковой пустошью» – 14 десятин у дачах миргородських полів).

Бровко (Бровков) – колезький радник (1850), житель Миргородського повіту. Дружина – Феодосія Степанівна. Донька Марія (1850 р. перебувала в шлюбі з колезьким секретарем Сушицьким).

Бровко Платон Маркіянович – закінчив Полтавську гімназію і юридичний ф-т Харківського ун-ту. Протягом тривалого часу служив мировим суддею, гласний Полтавської міської Думи (1874). Член Полтавської губернської земської управи (1900), колезький радник. Жив у Полтаві (вул. Новополтавська, будинок Педашенків). Дружина – Єлизавета Миколаївна Гоголь-Яновська (друга пол. XIX ст.).

Бровко Федір Андрійович (бл.1875 – ?) – міщанин, землевласник Полтавського повіту (1912).

Бровко – член Полтавської губернської земської управи (бл. 1905 р.).

Ймовірно, до цього роду належав:

Бровко Іван Бенедиктович (нар. 15.01.1915, с. Маячка Кобеляцького пов.) – український учений, правозахисник. У 40-х рр. був співробітником Головного конструктора балістичних ракет С.П.Корольова.

В Миргородській волості існували 2 хутори Бровка; ще один хутір Бровків був за 6 верст на південний схід від с. Петрівців (приблизно на стикові трьох районів – Миргородського, Хорольського й Великобагачанського).

Літ.: Павловський И. Из прошлого Полтавщины. Жалоба титулярного советника Бровка // К.С. – 1906, июль – август. – С.81; Модзалевский. – Т.1. – К., 1908 . – С.295; Воспоминания С.В.Капнист-Скалон // Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ 1820-х годов. – Т.1. – М., 1931; Описи КН. – С. 122, 260; Розсоха Л. Прототипи гоголівських героїв // П. п. – 1985. – 30 листопада. – № 188; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 22 – 24; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 179 – 183; Бобрищев К. Отчий край. – Полтава, 2002. – С. 74 – 83; Швидько-2. – С. 118; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 424. – Арк. 50; Ф. 127. – Оп.1014. – Спр. 73. – Арк. 13 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2038. – Арк. 17; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІ. – Спр. 4486. – Арк. 1 зв.; Ф. 324. – Од. зб. Гог. 175 / ІІІ 8887. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр.1. – Арк. 27 зв.; МКМ. – Науково-допоміжний фонд, № 1574. – План Миргорода; Алфавит дач. – Арк. 4, 5, 78 та ін.

Бродацький Ілько (? – 1763) – житель м-ка Сорочинців, будівничий церков, зокрема, церкви Різдва Богородиці в Лохвиці (почав будувати 1763 р.).

Бродські.

Бродська [З.А.] – віспощепійка у Комишанських хуторах (1915).

Бродська Лея Абрамівна – з 1912 р. працювала фельдшером-акушеркою в с. Петрівцях, так само 1916 р.

Бродські Вульф і Соня – миргородські міщани, утримували номери для приїжджих у будинку купця Карпова в Миргороді біля базарної площі (1913).

Бродський А.В. – один із перших комсомольців Миргорода (1920).

Бронштейн Давид Ісакович – із 1936 р. був головним режисером Миргородського міського будинку культури; добрий актор і музикант.

Бруньки – власники хутора Брунька в Попівській волості, поблизу с. Клюшниківки (1883).

Бруси (Брусики, Брусенки).

Брусик Михайло (Мисько) – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 –1723).

Брусенко Данило – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Брусничкіни.

Брусничкін Федір – майор, мав 70 дес. у дачах м-ка Багачки. Помер раніше 1852 р. Мав дружину Ганну і дочок Марію й Олександру, які 1852 р. поділили цей маєток.

Брусничкіна Ганна Панасівна – вдова майора, близько 1862 – 1877 рр. мала 55 дес. землі в х. Брусничкиної (в дачах м-ка Багачки).

Брюховецькі.

Брюховецький (Бруховецький) Федір – входив до Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682); записаний серед перших осіб сотні.

Брюховецький Іван – убогий посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718 – 1723), належав Павлові Апостолу.

Брюховечченко Гордій – козак Миргородської сотні (1718).

Брюховецький (в публікації Г. Швидько – Бруховецький) Ясько – 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, убогий.

Брюховецький Іван – «дворовой человек» благочинного протоієрея Даниїла Романовського в м-ку Сорочинцях (1791).

Брюховецький Іван – міщанин у м-ку Сорочинцях. Помер бл. 1823 р.

Буасло (див.: Боасло).

Бубирі (див.: Бобирі).

Бублики (Бубличенки).
Бублик Кузьма – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Бублик Павло – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Бублики Фесько і Михайло – козаки Хомутецького куреня (1718). Вони ж брати Бубличенки Федір і Михайло – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Бублик Грицько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Бубличенко Микита – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).
Бублик (Бублій?) Остап – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).
Бублик Андрій – ратушний служитель у Миргороді (1737).
Бубликова Варвара Данилівна – козачка, в 1864 – 1867 рр. мала 67 дес. землі в урочищі Козача Стінка (біля с. Хомутця).
Бублик – лікар-терапевт у Миргороді близько 1930 р.
Бубликів хутір і хутір Бубликів Трактир (XIX ст.) існували в районі с. Стовбиного.

Бублієвський Панас Омелянович – близько 1910 р., служив фельдшером у лікарні м-ка Манжеліївки Кременчуцького повіту. З 30 жовтня 1911 р. – земський фельдшер у с. Зуївцях Миргородського повіту, був на цій посаді й 1913 р. Жив із родиною в с. Черевках. Дружина Ольга Олексіївна (до шлюбу, ймовірно, Свиридова), жила в Черевках також 1920 р.

Бублії.
Бублій Ілько – посполитий в Устивицькій сотні (1718).

Бубнівці.
Бубновець Мисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Бубновець (Бобновець) Яцько – козак у с. Савинцях (1718).

Бубонистий Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Див. також: Бобонистий.

Бувайло Роман – грунський сотник Гадяцького полку (1682).

Бувальці.
Бувалець Остап – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Бувалець Яків – козак м-ка Сорочинців (1718).
Бувалець Іван, житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні, піший (1723, 1732).
Бувалець Павло – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Бувалець Петро Олексійович – староста Преображенської церкви у В.Сорочинцях у середині XX ст. Хрещений батько Олександра Сергійовича Данилевського (див.).

Бугаєвські (див.: Богаєвські).

Бугаєнки. (Див. також: Бугаї. Пор.: Богаєнки).
Бугаєнко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Бугаєнко Митрофан Антонович – у 1911 – 1912 рр. служив секретарем Багачанського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.
У Кибинській волості існував х. Бугаєнка.

Бугаї. (Див. також: Бугаєнки).
Бугай Клим – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Бугай Петро – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.
Бугай Павло – посполитий Миргородської сотні (1718).
Бугай Терешко – козак с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).
Бугайчин Трохим – козак куреня с. Ярмаків (1718).
Бугай Матвій, убогий посполитий у с. Слобідці (1723).
Бугай (він же Богай, Бугаєнко, Богаєнко, Бугаєвський, Богаєвський) Іван, ієрей, 1737 р. жив у м-ку Сорочинцях.

Бугайченки.
Бугайченко Терешко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Бугайченко Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1732), либонь, заможний: записаний другим після війта.

Бугаслов (див.: Боасло).

Бугасов Олександр – дворянин у с. Кибинцях, служив прикажчиком («сидельцем») чайної М.Н.Осипова в с. Кибинцях (поч. XX ст.).

Бугонець Данило, Бугонець Яків – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Бугрії.

Бугрій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Бугрій (у публікації Г. Швидько – Бугрей) Василь – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Довгалівці.

Бугуславенко (пор. також: Богославенко).

Бугуславенко Іван з «братнім сином Павлом» – заможні козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Буди.

Буда Сергій Олексійович (4 (16).10.1869, м. Миргород – 1942, січень, м. Київ) – історик, перекладач, лексикограф, журналіст. Освіту здобував у Лубенській, Глухівській і Полтавській гімназіях, у 1896 – 1898 рр. навчався в Юр'ївському ветеринарному інституті (Естонія). Співробітничав у численних часописах Києва, Львова, Москви, зокрема, в газеті українського спрямування «Киевские отклики». 1908 р. був редактором «Киевской искры» – літературного додатку до газ. «Киевские вести». Протягом останнього десятиліття XIX ст. був активним учасником революційного руху, зазнав арешту. За поглядами був близький до соціал-демократів. У 1912 – 1916 рр. співпрацював із С.Петлюрою, який редагував у Москві часопис «Украинская Жизнь», надавав до нього матеріали. Близько знайомий з відомим громадським діячем і літературознавцем Сергієм Єфремовим. У 1913 – 1915 рр. працював у закладах статистики. Автор книжки «За український університет» (К.: Вік, 1912). З 1919 р. по 1930 р. – співробітник Комісії для складання словника живої української мови при ВУАН. Старший науковий співробітник музею антропології та етнології, архівіст. Після процесу СВУ звільнений у зв'язку з чисткою академічного апарату. Працював при київських видавництвах. Досліджував історію революційних рухів в Україні, історію української книги XIX ст. Перекладав художню прозу з французької, німецької та російської мов на українську. Опублікував статтю «Українські переклади революційної літератури 1870-х років». Автор праць на шевченківську тематику. Член Спілки радянських письменників УРСР. Помер самотнім.

Сергій Буда.

Буда Іван (Йоган) Францович – угорець, робітник (ковбасник) Миргородського курорту. Репресований 1938 р., засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Буденки.

Буденко Остап – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Будлянські.

Будлянський Влас Климович – бунчуковий товариш Київського полку (1742 – 1762). Дружина – Гафія Григорівна Розумовська, сестра гетьмана. З їхньою донькою Мариною Власівною 1761 р. одружився Данило Петрович Апостол, онук гетьмана.

Будлянський Трохим – слабинський сотник Чернігівського полку (1760 – 1773), 1791 р. став хрещеним батьком Петра, а 1794 року хрещеним батьком Михайла – синів Івана Васильовича Добровольського, дворецького в маєтку Апостолів у с. Бакумівці Миргородсього повіту.

Буднєвський Іван Антонович – українець із Польщі. Землевпорядник райземвідділу в Миргороді. Заарештований 16 жовтня 1943 р. Засуджений 1944 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Будники (Будниченки).

Будник Курило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Будниченко Трохим – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Будник Савка (у деяких документах згадується також як Дудник) – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Отаман с. Кибинців Миргородського полку (1723).

Будник Савка із сином Яковом – 1738 р. виборні козаки малоґрунтові в с. Кибинцях.

Будниченко Максим – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Бужини (Бужиненки, Бужинські).

Бужинський Тиміш – козак Говтв'янської сотні (1718).

Бужинський Данило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). Він же – Бужин Данило з сином Василем – «можнійші» козаки Устивицької сотні (1723). Василь є також у реєстрі сотні 1732 р.

Бужин Пахомій – піший убогий козак Устивицької сотні (1723).

Бужиненко Пилип – козак Устивицької сотні (1732).

Бужин Іван Герасимович – козак, у 1863 – 1873 рр. мав 107 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Бужинська Дарія Павлівна – з 1894 р. помічниця учительки Савинського початкового народного училища.

Бузина – у 30-х роках XX ст. власник вітряка, який був на східній околиці м. Миргорода (нині вул. Сорочинська, приблизно територія будинку № 241).

Буйко М.С. – дворянин, управитель маєтку Д.А.Трощинського в с. Кибинцях, 1859 р.

Букшовані.

Букшований Никанор Васильович – священик у м. Хоролі (1904).

Букшований Андрій – учитель Єрківського початкового народного училища з 1903 р. Освіта – Полтавська духовна семінарія.

Букшований Андрій Андрійович (бл. 1886 – ?) – дяк, псаломщик у м-ку Шишаках. 1923 р. був позбавлений більшовицькою владою виборчих прав як церковник.

Булахи (Булашенки).

Булах Денис, Булашенко Лук'ян – посполиті в с. Зуївцях (1723).

Булашенко Мартин – посполитий у с. Попівці (1723).

Булах Прокіп – убогий посполитий у с. Обухівці (1718 – 1723).

Булах Антін – служив у курені стрільців; наказний потіцький сотник Миргородського полку (1739). Дружина – Любов.

Булахи Мартин Петрович і Іван Петрович – козаки, в 1865 – 1873 рр. мали 2134 дес. землі (з них 729 дес. неугідь) в селах Панасівці й Сакалівці.

Булах Петро Карпович – голова колгоспу «Зелений луг» у с. Савинцях, організованого 1930 р.

Булах Андрій – житель с. Остапівки. За даними місцевого жителя А.Карбана, підтримував бандерівців. Близько 1943 р. був убитий радянською владою. Похований у Остапівці.

Булах Прокіп Хомич – на початку 1940-х років був головою колгоспу «Непереможний Жовтень» (с. Семереньки, с.Панасівка), учасник партизанського руху. Закатований і розстріляний німцями. Його син Михайло – поет.

Булах Михайло Прокопович (28.12.1938 – 13.10.1979) – поет, журналіст. Народився в с. Сакалівці Миргородського району. Його партизанська родина була знищена німцями під час війни. Виховувався в Сакалівському інтернаті, навчався Великообухівській середній школі, Полтавському педагогічному інституті. Працював завідувачем відділу газети «Комсомолець Полтавщини», в редакціях інших періодичних видань Полтавщини. Був заступником Полтавського обласного літературного об'єднання «Ворскла». Автор збірки поезій «Голубінь» (1969), двох книжок публіцистичних нарисів, публікацій у часописах. Похований у с. Сакалівці.

Булгаков Дмитро Іванович – 1888 р. «неимеющий чина», учитель Миргородського повітового училища.

Булдин Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Булиги Потап Михайлович і Олексій Михайлович – козаки, в 1866 – 1873 рр. мали 18 дес. землі в м-ку Березовій Луці (земля була розташована «проти Мелешків»).

Булишкін Григорій Іванович (бл. 1886 – ?) – дворянин, житель х. Суржкового Устивицької волості, 1913 р. мав 38 десятин землі.

Булуки.

Булук Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Хутір Булуки існував у районі м-ка Комишні.

Бульба Мусій – посполитий середньої заможності в с. Шишаках Хорольської сотні Миргородського полку (1723), належав П.Кулябці.

Бульченко О.С. – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в 1943 – 1946 рр.

Бунін Михайло Миколайович [28.10 (9.11) 1887, слобода Красна Воронезької обл. – 25.10.1941, м. Лубни] – вчений агроном, художник-аматор. Закінчив Петровську сільськогосподарську академію в Москві (1914). В 1914 – 1919 рр. працював земським агрономом у Миргороді. За деякими даними, жив і працював у Миргороді й пізніше. Учасник виставок художників у Києві (1916), Миргороді (1917), Москві (1925). У 1937 – 1941 рр. жив у Лубнах, де загинув (був розстріляний за зв'язок із партизанами під час німецької окупації). Автор краєвидів, які нині зберігаються в Полтавському художньому, Лубенському краєзнавчому музеях, в літературно-меморіальному музеї В.Г.Короленка.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1915. – С.371; Горобець П. Подарунки дружини художника Буніна // Зоря Полтавщини. – 1947. – 1 червня; Ханко В. Перша виставка // П.п. – 1976. – 30 вересня. – № 117; Полтавський художній музей. – К., 1982. – С.2; Полтавщина. – С.490.

Бунчучний Костянтин – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Бурбел (Бурбела) Кіндрат – житель Миргородської сотні (1718).

Бурдюженко Тимко – посполитий м-ка Сорочинців (1718). Він же – Бурдюк Тимко, заможний посполитий у Сорочинцях (1723). Пор.: Бордюг.

Буренки (див.: Боренки).

Бурий Костянтин Данилович – із 1902 р. помічник учителя в Яреськівському початковому народному училищі.

Бурихина Параскева (бл. 1797 – 9.07.1827) – дворянка, померла в м-ку Сорочинцях.

Буркін Віктор Андрійович – околотковий наглядач Миргородського поліційного управління (1908); начальник Миргородської повітової кінно-поліційної півсотні (1910).

Буркути (див.: Биркути).

Бурляї.

Бурляй Кіндрат – перший полковник Гадяцького полку (1648 – 1649).

Бурляй Гаврило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Бурляй Іван – миргородський полковий комісар (1725 – 1735), значковий товариш (1732 – 1735). Володів хутором у Городиській сотні М.п.

Бурляй Роман – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1742).

Бурмаки (Бормаки).

Бурмака Іван та Бормака Юсько – піддані Святомихайлівського Сорочинського монастиря (1723).

Бурмака Федір – підданий Святомихайлівського Сорочинського монастиря, житель с. Перевозець, 1749 р. продав монастиреві свою ниву.

Бурмистри.

Бурмистр Омелян – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду. Був на посаді бурмистра.

Бурмистр Василь – міщанин Миргорода (1732).

Бурнос Гордій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Бурсак Іван – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Буртик Онисько (? – бл. 1917) – свого часу відомий сопілкар, жив у Миргороді. Його знав Опанас Сластьон. На основі розповідей Сластьона миргородець Іван Скляр 1961 р. в Києві написав поему «Буртик» (машинопис зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї).

Буряки (Буряченки). Див. також: Борак, Боряк.

Буряченко Хвесько – житель Миргородської сотні (1718).

Буряк Харко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). Він же Буряченко Харко, з братом Опанасом вони – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Панас є в реєстрі сотні 1732 р.

Буряченко Михайло – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Буряченко Федір – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Бурячка Химка – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Буряк Михайло – козак Багацької сотні (1732). Хутір Буряківщина зберігався до XX ст.

Буряченко Степан – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Буряченко Яків – середній посполитий у с. Кибинцях (1723).

Буряченко Дмитро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Зять козачки Ганни Корнієнкової, в дворі якої мав хату.

Буряк Хома – заможний селянин с. Попівки. 1931 р. радянська влада силоміць виселила його родину до Архангельської області.

Бути (див. також: Бутенки).

Бут Захарко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Бут Степан – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Бут Трохим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Бути Лесько і Лаврін – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бут Іванець Кононенко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Бути Остап, Сидір і Максим – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Бути Гаврило, Процик, Яків – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Бут Яків – за переказом, шишацький сотник, який брав участь у бою проти татарів між селами Шишаками і Яреськами 1658 року й загинув. На його честь, за переказом, названа Бутова гора в Шишаках.

Бут Сава – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтова (Устивиці).

Бут Михайло – житель Миргорода, 1694 р. продав свій «пляц» у місті (поряд із двором Сидорівського) Лубенському Мгарському монастиреві; ця ділянка належала монастиреві й 1747 р.

Бут Степан – посполитий Яреськівської сотні (1718).

Бут Іван – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Син Василь.

Бут Михайло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Бут Андрій – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Бутиха Феодосія – козачка Сорочинської сотні, убога вдова (1723).

Бут Йосип – «можнійший» посполитий у с. Попівці (1723).

Бутиха Марія – жителька Миргорода (1750), з синами Павлом і Леськом – козаки-підпомічники, убогі, піші. Мали 1 двір, 2 хати. Поряд із ними у ревізії Миргородської сотні записаний козак-підпомічник «Семен, Бутенків зять», який мав 1 двір, 1 хату.

Бут Михайло Микитович – козак, у 1863 – 1865 рр. мав землю в Гасенковому хуторі.

Бут Єлисей Павлович (1859 – ?) – козак, житель х. Бутової Долини Багачанської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Хутори Бутів (Бутенків) існували в Петрівській, Багачанській, Устивицькій та Шишацькій волостях.

Буташевичі-Петрашевські (див.: Петрашевські).

Бутенки (див. також: Бути, Бутенченки).

Грицько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Федір – козак куреня с. Черевків (1718); заможний козак у с. Черевках (1723).

Мирон із синами Григорієм і Матвієм – «можні середні» козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Юрко – «можнійший» посполитий, війт у с. Єрках (1723), яке належало Д.Апостолу.

Роман – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Максим і Степан – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Радько – козак куреня с. Довгалівки (1718). Житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732); записаний другим після отамана.

Петро – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гринько – козацький отаман с. Баранівки Сорочинської сотні (1732).

Кіндрат – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). Записаний серед перших осіб у спискові сотні.

Петро – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Іван з братом Леськом – 1738 р. убогі козаки-підпомічники у Миргороді.

Радько – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Довгалівці.

Бутенки – виборні козаки, 1781 р. мали хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Грицько – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Федір – житель с. Бакумівки, козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Андрій Олексійович – військовий товариш (1786), ймовірно, житель Миргорода.

Бутенки – розгалужений козацький рід у с. Бакумівці. 1835 р. там жили 12 сімей Бутенків.

Гаврило Олексійович – у 1862 – 1902 рр. псаломщик Троїцької церкви с. Бакумівки.

Андрій Кузьмович – козак, у 1864 – 1878 рр. мав (разом із іншими співвласниками) 393 дес. землі в с. Бакумівці.

Олексій Прокопович – козак, 1902 р. церковний староста Троїцької церкви с. Бакумівки.

Іван Андрійович (бл. 1853 – ?) – козак, житель с. Бакумівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Павло Григорович (бл. 1855 – ?) – козак, житель х. Козерухівки Попівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Григорій Андрійович (бл. 1848 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Іван Карпович (бл. 1863 – ?) – козак, житель х. Радченків Баранівської волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Яків Романович (1865 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Олексій Прокопович (бл. 1868 – ?) – козак, житель с. Бакумівки, 1913 р. мав 60 десятин землі.

Григорій Романович (бл. 1875 – ?) – козак, житель с. Бакумівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Іван Іванович (бл. 1878 – ?) – козак, житель с. Бакумівки, 1913 р. мав 57 десятин землі.

Бутенко Василь Онисимович (8.02.1896, за ін. даними, 9.03.1896, с. Рашівка Гадяцького повіту – 27.01.1940, м. Самара) – журналіст, мистецький і кіно-театральний критик, більше знаний за псевдонімом Василь Хмурий. Походив із багатодітної родини селян середніх статків. Освіту здобув у В.Сорочинській учительській семінарії, однокласник Олександра Даценка (див.). Близько 1914 р. був виключений із 4 класу за гру на кобзі (навчався в сорочинського кобзаря М.Кравченка); семінарію закінчив 1915 р. З того таки року на службі в царській армії, навчався в Чугуївському військовому училищі, воював на австрійському фронті. Навесні 1917 р., коли почалася українізація армії, служив на Вінниччині в 2-му Українському полку. 1918 р. став начальником канцелярії Головного отамана УНР Симона Петлюри. Член партії есерів. Після поразки українських визвольних змагань опинився в польському м. Каліші, в таборі для інтернованих. Восени 1921 р. вступив до Варшавського університету. Згодом переїхав до Відня, звідки, за наполяганням Юрія Коцюбинського, 1922 р. повернувся до України, прибув до Харкова. У 1920 — 30-их рр. працював у ж. «Нове Мистецтво», у вид-ві «Рух», друкувався в газ. «Вісті ВУЦВК» і в тижневому додатку «Культура і Побут», ж. «Червоний Шлях», «Сільський Театр» та ін. Автор монографій і статей з питань театру, кіно й мистецтва. Писав під псевдонімом Хмурий. Був заарештований (за деякими даними, викрадений енкаведистами) 1933 р., але йому вдалося звільнитися. Вдруге заарештований 1937 р., 8 грудня судова «трійка» винесла йому як колишньому петлюрівцеві вирок – 10 р. таборів ГУЛАГу. Помер у Самарському таборі. Реабілітований 1989 р. Дружина – Анастасія Євдокимівна Касьянова, працювала вчителькою в Харкові. Діти Ігор і Олег.

Іван Іванович – комуніст, залишений для підпільної роботи в Великих Сорочинцях під час денікінщини 1919 р. Був убитий у Сорочинцях восени 1919 р.

Бутенко – працівник ЧК, розстріляний махновцями в Миргороді у серпні 1920 р.

Бутенко – 1923 р. став членом підпільної організації петлюрівського спрямування у с. Березовій Луці.

Микола Іванович (1886 - ?) – із селян, житель с. Гаркушинців. Засуджений 30 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Бутенко Кость Іванович – учитель у Зубівському початковому двокласному народному училищі в 1913 – 1917 рр., його завідувач у 1917 – 1919 рр. 1930 р. учитель ручної праці в миргородській школі № 3, керував там палітурною майстернею.

Бутенко К. – автор замітки «Червоний Хрест за роботою» в газеті «Відродження» (1942, № 13). Імовірно, член Українського Червоного Хреста.

Бутенко Ганна Іванівна (в шлюбі Рощенко) – в 1920-х рр. співачка хору Успінського собору в Миргороді.

Іван Якович (1905 - ?) – уродженець і житель с. Зубівки. Селянин-одноосібник. Засуджений 13 січня 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Павло Якович (1905 – ?) – хлібороб-одноосібник с. Зубівки, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Бутенки Василь Васильович і Петро Васильович – брати, жителі вулиці Вовка в Миргороді, обоє загинули на фронтах 1941 – 1945 рр.

Бутенків хутір існував у Попівській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 264; Клировая книжка. – С. 413; Списки лиц. – С. 1 – 6; Лобурець В., Німич К. Зубівка // Прапор перемоги. – 1967. – 19 грудня; Енциклопедія українознавства. Словникова частина. — Париж, Нью-Йорк, 1984. — Т. 10; Майстренко І. Історія мого покоління. – С. 13-14; Описи КН. – С.127; Швидько. – С. 36, 39, 138, 180, 183, 188; Присяга М.п. 1732 р. – С. 90; Дениско Т. Василь Хмурий (Бутенко) з Рашівки – «ентузіаст національного руху» / Ел. ресурс. Режим доступу: www.uamedia.visti.net/

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 7; МКМ. – О.Ф. – Інв. № 8697 / Д-1604. – Арк. 1 – 24; МКМ. Науковий архів. – Спогади В.Волощенка.

Бутенченки. (Див. також: Бутенки).

Бутенченко Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Бутенченко Хома – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Бутки. (Див. також: Бутченки).

Бутко Семен – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Бутко Васько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Бутко Андрій – козак м-ка Сорочинців (1718).

Бутко Павло – козак с. Ярмаків (1718).

Бутко Іван – козак Сорочинської сотні, убогий, піший (1723).

Бутко Данило з синами Олексою і Юхимом – козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку, які перейшли в «поспільство». (1723).

Бутко Павло – козак с. Ярмаків Миргородського полку, зубожілий, піший (1723).

Бутко Микола – посполитий у м-ку Устивиці (1718); устивицький війт (1725).

Бутко Гаврило – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Бутовистченко Данило з братом Іваном – «можнійші» козаки с. Решетилівки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Бутовичі – козацько-старшинський рід Гадяцького й Миргородського полків.

Дацько – козак Бірківської сотні Полтавського полку (1649).

Григорій Филонович – протоієрей Переяславський (1651 – 1665), протоієрей Гадяцький (1665 – 1669), протоієрей Переяславський і Гадяцький (1669 – 1675). Прихильник московського уряду і гетьмана Брюховецького, від якого одержав маєтності в Гадяцькому полку (с. Сари, Крутки та ін.). Мав сина Артемона.

Бутович-Базиленко Ілляш Павлович – зіньківський сотник Гадяцького полку (1682).

Артемон Григорович (? – раніше 5.09.1698) – канцелярист Генеральної Військової канцелярії (1672). Священик Богоявленської церкви у м. Гадячі (1680). Протоієрей Зіньківський і Опішнянський. Успадкував батькові маєтності. Дружина Марія. Мав синів Івана і Григорія.

Бутович (? – 1740) – бунчуковий товариш, виїхав з України разом із гетьманом І.Мазепою 1708 р. Дружина – Гафія, донька прилуцького полковника Дмитра Горленка, прихильника Мазепи.

Іван Артамонович – 1712 р. поселений російським урядом у Москві, звідки відпущений 1715 р. У 1729 – 1732 рр. гадяцький полковий осавул.

Степан – генеральний осавул у 1709 – 1712 рр., за часів гетьмана І. Скоропадського. (В.Кривошея опублікував синодик роду Стефана Бутовича: Ієреї: Микита, Матвій, Леонтій, Іван, Лука; раби божі: Леонтій, Іван, Ганна, Остафій, Феодора, Петро, Ганна, Остафій, Софія, Стефан, Яків, Петро, Феодора, Михайло).

Петро Степанович (бл.1714 – ?) – 1749 р. служив у Сорочинській сотні. Значковий товариш, 1777 р. – абшитований значковий товариш, жив у м-ку Сорочинцях (1786). Одружений з Марфою Хижняківською, донькою значкового товариша. Діти: Степан (бл.1765 – ?), Антін (бл. 1766 – ?), Федір (бл. 1767 – ?).

Уляна Степанівна – донька генерального осавула. 1729 р. одержала гетьманський універсал на володіння (разом із сином Миколою) селом Остапівкою Комишнянської сотні Гадяцького полку. Одружена: першим шлюбом із гадяцьким полковником Михайлом Милорадовичем, другим – із Петром Чарнишем (? – 1730), сином генерального судді.

Лук'ян (? – раніше 1777) – зіньківський сотник. Дружина – Марія.

Василь Васильович (бл. 1728 –?) – значковий товариш, жив у Миргороді, де мав 54 душі обох статей. Одружений з Тетяною, сотниківною. Діти – Йосип, Тетяна.

Йосип Васильович (бл. 1757 – ?). Дружина – Єфросинія. Діти: Федір (бл 1776 – ?), Яків (бл. 1778 –?).

Максим Степанович (бл. 1746 – ?) – колезький асесор (1786). Одружений з Єлизаветою Павлівною Ломиківською (бл. 1755 – ?).

Василь – письмоводитель Миргородської протопопії в 1796 – 1798 рр., за часів намісника Петра Данилевського.

Іван Михайлович – 1802 р. колезький асесор, суддя Миргородського повітового суду.

Петро – 1802 р. поручик, засідатель Миргородського нижнього земського суду.

Іван Федорович (? – 1821) – приятель яреськівської родини Трощинських.

Літ.: Месяцеслов с росписью чиновных особ в государстве на лето от Рождества Христова 1802. - СПб., 1802. – Ч.2. – С. 437; Дабижа. – С.II; Модзалевский. – Т.1 – 3; Костомаров. Мазепинці. – УІЖ. – 1990. – № 11. – С. 142; Кривошея. – Ч.1. – С.17 – 20; Ч. 2. – С.68; Мицик. 3 документів. – С. 33; Кривошея Ір. Урядова. – С. 24.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1018. – Оп. 1. – Спр.1 – Арк. 71.

Бутовський Юхим Максимович (бл. 1850, Кременчуччина – 1924, с. Попівка на Миргородщині) – кобзар, пан-майстер. Походив із купецької родини з Кременчуцького повіту. Протягом деякого часу жив на Миргородщині, в с. Бутівщині (ймовірно, це Бутів хутір Устивицької волості). Виконував думи, козацькі пісні, співав 120 псалмів. Його знав Опанас Сластьон, мав намір записати його репертуар, однак не встиг.

Бутус Осип Зіновійович – козак, у 1860-их рр. мав 74 дес. землі в урочищі Вовчі Ставочки біля с. Попівки.

Буфіус Марія Миколаївна – дворянка, 1861 р. мала 49 дес. землі в межах с. Шахворостівки (при р. Кир'янці) й 2 десятини в урочищі Круглику.

Бутченки. (Див. також: Бутки).

Бутченко Іван із братами Григорієм і Пантелеймоном – заможні козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Бутченки Тарас і Пасько (Пантелеймон) – козаки Сорочинської сотні, артилерійські служники (1732).

Буханець Михайло Самійлович (29.09.1897, с. Райгород на Київщині – 1975) – бандурист-баритон, популяризатор бандури, скрипаль, художник, дендролог. Близько 1915 – 1919 рр. навчався у Великосорочинській учительській семінарії; одночасно з навчанням брав уроки кобзарської майстерності в сорочинського кобзаря Михайла Кравченка, далі опановував гру самотужки. Від Кравченка запозичив дві думи: «Про Марусю Богуславку» й «Про самарських братів». Писав вірші й музику, кобзарював. Грав на багатьох музичних інструментах. Закінчив Черкаські педагогічні курси, після 1921 року – Полтавські кооперативні курси, інші навчальні заклади. З 1954 року жив у Криму, в м. Ялті. Залучив до бандури падчерку Людмилу Монтандон, із якою виступав дуетом. Відомий як популяризатор кобзарського мистецтва. В Криму написав портрети бандуристів: свого вчителя М.Кравченка, Л.Монтандон. Автор автобіографічного прозового твору.

Буховери (Бухувери).

Буховер Михайло – єврей, у 1920-их рр. житель вул. Паськівської (нині Д.Апостола). Мав невелику крамницю на розі вулиць Гоголівської й Паськівської (нині там відділення РАЦС). Жив навпроти священика М.Г.Базилевського, 1926 р. рятував його під час замаху на священика.

Бухувери – два чоловіки, жителі Миргорода, євреї. Розстріляні німецькими карателями 28.10.1941 р. Поховані в Миргороді, в братській могилі.

Бухуни.

Бухун Олексій Павлович (бл. 1846 – ?) – козак, житель х. Бухунів Яреськівської волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Бухуни – козаки Андрій Григорович, Микола Григорович та інші співвласники 1864 р. мали 119 дес. землі при х. Бухунів.

Бухун Олексій Павлович (1863 – ?) – козак, жив у м-ку Яреськах, 1913 р. мав 34 десятини землі.

Буці (Буценки).

Буценків Демко – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Буценко Павло – «можній середній» козак с. Милюшок Миргородського полку (1723 - 1732).

Буценко Павло – козак куреня с. Милюшок (1718). Він же Буць Павло, убогий козак-підпомічник у Милюшках (1738).

Буцули.

Буцула Данило з сином Григорієм – заможні козаки Остапівської сотні Миргородського полку (1723).

Бушкевич Андрій Семенович – 1926 р. став першим головою новоствореного колгоспу в с. В. Сорочинцах.

Бялошицький (див.: Білошицький).

В

Ваганов Сергій Васильович – український громадський діяч, активний член української громади в Москві кінця XIX – поч. XX ст. Бував у Миргородському повіті, зокрема, в дідича П.О.Малинки в х. Будаківці. Мав намір купити хутір у Миргородському повіті над річкою. Чи здійснив намір, не відомо.

Важничі.

Важничий – поручик, 1794 р. його дружина («порутчица» Важнича) жила в с. Хомутці, де мала підсусідків.

Важничий – колезький реєстратор, його син Йосип 1836 р. навчався в 1-у класі Миргородського повітового училища.

Вайда Олександр Петрович – колезький секретар, миргородський повітовий землемір (1874).

Вайдиченко Гришко (у публікації Бодянського – Войдиченко) Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Вайлевичева (в різних документах її прізвище записане як Вайлевич, Вайхевич, Воєхевич та Войцеховичева) Софія Василівна – вдова підполковника, в 1860 – 1864 рр. мала 102 десятини землі в х. Хворостівщині та 12 десятин землі в урочищі Вайлевичева левада (всі в дачах 1-ї частини Миргородських полів), а також 6 десятин в урочищі «Міський», що в дачах с. Шахворостівки. (Варто зауважити, що в Шахворостівці в XVIII ст. спостерігалося прізвище Валевські. Можемо припуститися думки, що названі вище варіанти прізвища Софії Василівни є результатом хибного відтворення її справжнього прізвища тодішніми писарями та переписувачами документів).

Вакирина Василь – війт с. Решетилівки Багацької сотні М.п. (1718).

Вакули. (Ймовірно, прізвище могло утворитися від власного ймення Вакула. Зокрема, в сотні Кирика Попівського Миргородського полку 1649 р. записаний козак Вакула Максименко).

Вакула Семен Васильович (бл. 1868 – ?) – козак, житель м-ка Комишні. Навчався в Комишанському сільському училищі; 1895 р. закінчив ще один навчальний заклад. 1892 р. був на посаді комишанського волосного писаря; повітова влада дуже високо цінувала його службові й людські чесноти. В 1904 – 1912 рр. секретар Комишанського сільськогосподарського товариства; член ревізійної комісії Миргородського Товариства взаємного кредиту (1905). 1910 р. – секретар Товариства допомоги нужденним у Комишні. 1913 р. мав 45 десятин землі.

Вакула Роман Васильович – козак м-ка Комишні. В 1864 – 1865 рр. навчався в Комишанському сільському парафіяльному училищі, потім у Миргородському повітовому училищі. В 1868 – 1871 рр. був на посаді помічника наставника Комишанського училища.

Вакула – учень, 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Вакула [А.] – голова «Просвіти» в Комишні (1917).

Вакула Раїса Савівна (з дому Тимін; нар. 1930, с. Попівка) – майстриня порцеляни. Див.: Тимін Р.С.

Вакуленки.

Вакуленко Яків – козак Сорочинської сотні (1718).

Вакуленко Остап – «можнійший» посполитий у с. Петрівцях (1723).

Вакуленки Іван і Павло – козаки м-ка Сорочинців (1718). Павло згадується також 1732 р.

Вакуленко Олексій – козак, житель м-ка Сорочинців (1718 – 1732).

Вакуленко Карпо Юхимович – член податкового «присутствія» Миргородського повіту (1896).

Вакуленко Іван Маркович (1889, ін дані 1903, с. Худоліївка Семенівського району Полтавської обл. – 15.02.1930) – походив із духівництва. В сані священика з 1921 р. Священик громад УАПЦ в с. Кибинцях і Ярмаках Миргородського району, згодом у м-ку Градизьку. Заарештований 25.09.1929 р., утримувався в кременчуцькій в’язниці, засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Вакуленко Лука Якимович – житель с. Петрівців. У 1930-их рр. був радянським таємним агентом НКВС, брав активну участь у арештах жителів владою. В 1942 – 1943 рр. працював у Петрівцях у громадському дворі.

Вакуленко Василь Іванович (нар. 1926, с. Гаркушинці) – вчений, доктор медичних наук. Навчався в Миргородській с/ш № 3, до війни жив у Миргороді. Здобув медичну освіту, фахівець із щелепно-лицевої хірургії, професор. Працював у Одеському всесоюзному науково-дослідному інституті стоматології.

Вакулка Павло з сином Леонтієм, Вакулка Яків із сином Василем – козаки Сорочинської сотні, піші (1723).

Валюжинич Ю.М. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Валюшенко Тиміш – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Валявщенки.
Валявщенко Павло – посполитий Миргородської сотні (1718). Пор.: Волевські.
Валявщенко Васько – посполитий у с. Шахворостівці (1718).

Вандаловський Микола Костянтинович (бл. 1866 – ?) – дворянин, жив у м-ку Березовій Луці. 1911 р. орендував 150 десятин землі в Березоволуцькій волості Миргородського повіту. 1913 р. був власником 75 десятин землі.

Ванди.
Ванда Федір – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Федір, Дмитро, Василь, Матвій.
Ванда Дмитро і Кирик – козаки Хорольської сотні М.п. (1732). Ванда (за даними Д.Вирського – Ванжда) Дмитро Федорович 1739 року був сотенним отаманом, а 1741 – 1746 рр. сотенним осавулом Хорольської сотні.
Ванда Степан – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Ванполенко Євтихій з братами Уласом і Василем – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Варави (Варавенки).
Варава Кіндрат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Варава Іван – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Варава Юсько – житель Миргорода (1750), кінний, підсусідок у дворі військового товариша Якова Зарудного. Мав хату.
Варавенко Петро – піший убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Варавка Георгій Михайлович (1872 – 1935) – лікар, хірург, приват-доцент, професор. Походив із дворян, освіту здобув у Київському університеті. В 1927 – 1935 рр. працював на Миргородському державному курорті, в 1932 – 1935 рр. керував там курсами медсестер. Дружина Степанида Кирилівна. Мали доньку Олександру (Асю).

Варваркин [Н.] – миргородський міський землемір (травень 1917); миргородський міський технік (1917). Причетний до відкриття миргородської мінеральної води й курорту.

Варвинські.
Василь – священик Шахворостівської Покровської церкви (1780 – 1794). Мав доньку Марію, яка 29 червня 1791 р. обвінчалася в цій церкві з жителем Миргорода молодиком Іваном Харченком. Син – Влас.
Влас Васильович (1770 – ?) – син священика. З 1784 р. навчався в Переяславській духовній семінарії, з 1793 – в Київській духовній академії. З 1798 р. – священик Покровської церкви с. Лит'вяків Лубенського духовного правління. Одружений (1796) із попівною Анастасією Степанівною Андрієвською. Наймолодший син Власа – Дмитро, з 1839 р. диякон Покровської церкви.
Василь – копіїст Миргородської протопопії (1796), за часів намісника Петра Данилевського.
Василь – письмоводитель Хорольського духовного правління 1805 р., за часів протоієрея Євстафія Боровиківського.
Йосип Васильович (1811, м. Хорол – 1878) – лікар. Закінчив Хорольське повітове училище, Харківську гімназію, медичний факультет Харківського університету. Навчався в Дерптському університеті. Доктор медицини (з 1838 р.). Доктор Московського університету (з 1838 р.), ординарний професор Московського університету (з 1844 р.), завідувач клініки. Брав участь у консиліумі лікарів у останні дні життя М.В.Гоголя.
Іван Якович – священик у с. Петрівцях. Одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. В сані священика з 1859 р. В 1860-их рр. мав у Петрівцях 53 дес. землі. В 1870 – 1902 рр. – священик Преображенської церкви с. Петрівців, законовчитель початкового народного училища в Петрівцях. Його позашлюбним сином був відомий бандурист Володимир Андрійович Кабачок.
Віктор Іванович (бл.1876 – ?) – священик Преображенської церкви у с. Петрівцях (1902 – 1913), законовчитель Преображенської парафіяльної школи в Петрівцях. Освіта – духовна семінарія. За його правління 1902 р. в селі було розпочато будівництво церковнопарафіяльної школи. Член Петрівцівського сільськогосподарського товариства, власник 22 десятин землі (1912). Мав сина Івана.
Ганна Іванівна – закінчила гімназію. В 1904 р. – учителька Преображенської церковнопарафіяльної школи в Петрівцях.

Іван Вікторович – житель с. Петрівців, до 1941 р. працював у селі вчителем. Під час німецької окупації, в 1942 – 1943 рр. у Петрівцівському громадському дворі працювала його донька-підліток.

Літ.: Отчет МУЗУ [1885 – 1904]; Клировая книжка. – С.397; Астряб М.Г. Земли церквей. – С. 44; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 30 – 31; Гоголь в воспоминаниях современников. – М., 1952. – С. 522, 223, 689.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 308; Спр. 133. – Арк. 228; ДАПО. – Ф. 1018. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 71; МКМ. – ОФ. – Тека № 26. – Список членів Петрівцівського громадського господарства (1942 – 1943); Алфавит дач. – Арк. 97 зв.

Вареники (Варениченки).

Варениченко Микола – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Вареник М.Ф. – голова Миргородського райвиконкому в 1927 – 1928 рр.

Варенки.

Варенко Роман Кузьмович (1887 – ?) – уродженець і житель с . Попівки, селянин-одноосібник. Засуджений 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Термін відбував у Тайшетському таборі. Реабілітований 1990 р.

Варенко Єфросинія Опанасівна (1889 – ?) – селянка с. Попівки, засуджена 1945 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1990 р.

Варивода Пилип – козак Сорочинської сотні, убогий, піший (1723).

Варки. (Див. також: Варченки).

Варко Іван – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Варка Семен – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Варламович Максим – священик («презвитер») Свято-Спаської церкви м-ка Сорочинців 1723 р. Мав у Сорочинцях фільварок, у якому жив Костя Іваненко. Священикові належала «деревня» Хутори Сорочинської сотні, де він мав 38 посполитих.

Варнави.

Варнавенко Онофрій – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Варченки. (Див. також: Варки).

Варченко Іван – козак Сорочинської сотні (1718); належав до дворян миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Варченко Наум – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Наталка, убога.

Варченко – козак у м-ку Сорочинцях. З його донькою був одружений Федір Комендантенко, значковий товариш Миргородського полку (з 1760).

Варченко Митрофан Назарович (1840 – ?) – козак, жив у х. Солонцях Сорочинської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Варченко Сергій Мусійович, 1937 р. вчитель географії Миргородської школи № 2.

Варченко Філон Григорович (1904 – ?) – селянин с. Солонців Миргородського району. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Варченко Ганна Панасівна (1906 – ?) – жителька с. Великих Сорочинців, із селян, засуджена 1944 р. до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1992 р.

Варченко Микола Олексійович (30.11.1916 – 9.05.1999, м. Миргород) – лікар, керівник курсів медсестер у Миргороді (1959 – 1960 рр.); лікар-онколог Миргородської районної лікарні (70-90-і рр.). Глибокий знавець історії краю, української літератури 20-30-х рр. XX ст., книгознавець, бібліофіл, активіст громадського і культурно-мистецького життя Миргорода перших років Незалежної України. Шахіст. Жив на вулиці Українській, № 9. Похований на Троїцькому цвинтарі. Дружина Анастасія Данилівна теж була лікаркою.

Варченків хутір існував у Сорочинській волості.

Варшавський – міщанин, 1913 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю хлібом-зерном.

Варяников Семен Іванович – 1850 р. губернський секретар, доглядач Миргородської міської лікарні.

Варяниці.

Варяниця Матвій – козак середньої заможності Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Варяниця Василь Олександрович – козак, у 1860-их рр. разом із іншими співвласниками мав 357 дес. землі в хуторах Голубицькому і Корецькому (в дачах с. Андріївки-Бузової Шишацької волості).

Варяниця Іван Іванович (1859 – ?) – козак, жив у х. Бузовій Шишацької волості, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Варяниця Прокіп Іванович (1865 – ?) – козак, жив у х. Ярмачихи Шишацької волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Варяниця Платон Іванович (1871 – ?) – козак, жив у х. Бузовій Шишацької волості, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Варяниця – землевласник у с. Полив'яному (поч. XX ст.).

Варяничин хутір існував у Устивицькій волості, Варяниців хутір – поблизу с. Полив'яного.

Васенки.

Васенко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Васенко – старший канцелярист Лубенської полкової канцелярії (1774), військовий товариш Миргородського полку.

Васецькі.

Васецький Василь – «з діда і отця козак», належав до «можнійшого товариства» с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав чотирьох синів – Гната, Зінця, Івана, Семена.

Васецький Зінець Васильович – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Козацький отаман с. Аврамівки Хорольської сотні (1732).

Васецький (Васетченко) Гнат з братами Зінцем, Іваном і Семеном – «козаки виборні ґрунтові» с. Аврамівки (1738). Жили в одному дворі чотирма окремими хатами.

Васецький Марк – посполитий середньої заможності в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Васецький Гнат Григорович – «капітан і кавалер». 1841 р. йому (ймовірно, як спадкоємцеві) було виділено кілька селян із маєтку родини Павелків у с. Петрівцях. З приводу павелківської спадщини Васецький у 1842 – 1845 рр. вів судовий позов із поміщицями с. Петрівців Олександрою Адамович і Мотроною Борчевською. Жив у м. Хоролі (1845). В 1860-их рр. мав 99 дес. землі біля с. Петрівців. 1857 року став хрещеним батьком Надії Андріївни Гречки (див.), яку було хрещено в Троїцькій церкві м. Миргорода. Мав дружину Тетяну Іванівну.

Васецька Тетяна Іванівна (1799 – 11.02.1871, м. Миргород) – дружина капітана Г.Г.Васецького. Миргородська поміщиця, благодійниця, офіровниця на миргородські церкви. На час реформи 1861 р. їй належали в Миргороді 44 ревізьких душі селян і 62 дворових, які мали 138 десятин землі. За іншими даними, 1860 р. вона мала 35 дворів, 148 душ у Миргороді й с. Петрівцях. Володіла в Миргороді землею, яка була розташована на південь від Острова Бровка (між сучасними вулицями Шляховиків, Нафтовиків і Котляревського). Мала значні земельні володіння в околицях Миргорода: у х. Васецької (в дачах миргородських полів – 285 дес. і 17 дес.), біля с. Петрівців (78 дес.), на Святій Горі (50 дес.), у дачах с. Шахворостівки, біля урочища Круглика (9 дес.), біля Кирпотиного хутора (11 дес.), в дачах м-ка Попівки (в урочищах Королівщина й Лубенцева Гребля – 132 дес.). У 50 – 60–х рр. XIX ст. під впливом священика А.Ф.Зубковського зробила великі пожертви на Троїцьку церкву, на спорудження її нового храму (1868) та його облаштування. Давала кошти для Воскресінської та Всіхсвятської церков м. Миргорода та на церкви в с. Петрівцях і Шахворостівці. 1860 р. подарувала миргородському протоієреєві А.Ф.Зубковському сінокісну луку біля Миргорода («в урочищі за Ярмаківським»). Похована в Миргороді на цвинтарі біля Троїцької церкви. За її ім'ям було названо Тетянинський престол у цій церкві.

Васецький Іван Антонович – вступив на військову службу рядовим, служив у 1811 – 1834 рр. Георгіївський кавалер. Штабс-капітан, у 1861 – 1868 рр. мав 53 дес. землі в с. Мелюшках Хорольського повіту.

Васецький Максим Оврамович – козак, у 1860 - 1866 рр. мав 22 дес. землі в с. Новій Аврамівці Хорольського повіту.

Васецький Федір Максимович – козак, у 1860-их рр. мав 277 дес. землі у х. Васецький-дальній (в дачах с. Нової Аврамівки).

Васецький – власник хутора Васецького (1881), який розміщався між с. Петрівцями і х. Широкою Долиною.

Васецький Сильвестр Данилович (бл. 1874, ін. дані 1863 – ?) – козак Хорольського повіту, власник маєтностей у с. Новій Аврамівці, Старій Аврамівці, Ковалях; землевласник Золотоніського повіту, мав 2684 десятини землі (1912). Депутат II Державної Думи від Полтавської губернії. Знавець полтавської старовини.

Із роду Васецьких, які жили в Хорольському й Семенівському районах Полтавської області, в 30-х рр. XX ст. були репресовані 10 осіб.

Літ.: Зубковский А. Некролог: [Т.Васецької] // ПЕВ. – 1871. – № 10. – С.378 – 385; Історія міст і сіл Української РСР. Полтавська область. – К.: УРЕ, 1967. – С. 632 – 633; Ханко В. Фундатори храмів Полтавщини // ПЄВ. – 2001. – Ч.7. – С.155 – 156; Розсоха Л. Забута благочинниця (З історії Троїцької церкви) // Миргород – наш дім. – 2001. – 31 травня. – № 6. – С.5; Її ж. Миргородська старовина. – С. 102, 105; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 166; Швидько-З. – С. 24; Присяга М.п. 1732 р. – С. 48.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 25; Ф. 9083. – Оп.1. – Спр.224. – Арк.8; Алфавит дач. – Арк. 25 зв., 26 зв., 97 зв., 99 та ін.

Василевич Іван – миргородський полковий писар (жовтень 1657).

Василевська Раїса Василівна – закінчила вищі жін. курси; викладачка географії, природознавства, фізичної космографії й арифметики в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1912 – 1915).

Василенки.

Петро – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Федір, Мартин, Мисько – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Жадан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – сорочинський «писар городовий сотенний» (1718 – 1719).

Гнат – 1723 р. городовий отаман у м-ку Потоках Миргородського полку.

Харко – 1738 р. виборний козак у м. Городищі Миргородського полку.

Мартин із сином Марком – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Іван і Лук'ян – «можні середні» козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Йосип із братами Харком та Іваном – «можні середні» козаки Миргородської полкової сотні (1723). Жили на одному дворі.

Дмитро з братами Вакулою і Пилипом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Касян – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Нестора.

Андрій – убогий піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Петро – трембач у складі Миргородської полкової музики 1723 р.

Лазар – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Корній – дяк церкви у с. [Малих] Сорочинцях, 1723 р.

Костантій – дяк Свято-Миколаївської церкви с. Слобідки (1723).

Данило – сотенний отаман Білоцерківської сотні Миргородського полку (1725).

Кирило, Максим, два Павли – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Семен – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Павло – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Степан і Лаврін – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Василенко Мартин Іванович (він же Мартин Василієв) – білоцерківський сотенний отаман (1732, 1739), білоцерківський городовий отаман (1732) Миргородського полку.

Василенко Д. – у серпні 1736 р. наказний сотник Власівської сотні Миргородського полку. Учасник російсько-турецької війни 1735 – 1739 рр.

Федір – сотенний отаман Кременчуцької сотні Миргородського полку (1725).

Катерина Олексіївна – фельдшер-акушерка в Миргороді (1899).

Дмитро Васильович (1843 – ?) – козак, жив у с. Малих Сорочинцях, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Павло Степанович (1847 – ?) – козак, жив у с. Малих Сорочинцях, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Василь Гордійович (1858 – ?) – козак, жив у х. Рокити Хомутецької волості, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Пилип Микитович (1866 – ?) – козак, жив у с. Кибинцях, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Корній Трохимович (1868 – ?) – козак, жив у с. Малих Сорочинцях, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Михайло Іванович (1869 – ?) – козак, жив у с. Малих Сорочинцях, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Євгенія Олександрівна (бл.1879 – ?) – дворянка. 1913 р. за ухвалою Миргородської повітової земської управи була внесена до списку виборців Миргородського повіту. Володіла в повіті 202 десятинами землі. Постійно жила в Харкові на вул. Ветеринарній, 37.

Юхим – заможний селянин с. Зубівки, жертва більшовицького терору: 1921 р. був розстріляний комуністичною владою як заручник за вбивство в Зубівці невідомими особами 14 червня 1921 р. члена комнезаму Богині.

Василь – настоятель парафії УАПЦ в с. Клюшниківці, за що 1929 р. був засуджений, одержав 10 р. неволі. З ув'язнення не повернувся.

Василь Антонович (8.03.1905, м-ко Велика Багачка – 22.12.1943, Псковська обл.) – військовий діяч. 1918 р. закінчив 5 класів вищого початкового училища, працював у батьковому господарстві. Із листопада 1927 р. – в лавах Радянської армії. 1928 р. закінчив полкову школу 75-го артилерійського полку. 1933 р. закінчив Київську артилерійську школу. Член ВКП (б) з 1934 р. 1938 р. перебував із полком у Польщі. В 1939 – 1940 рр. старший лейтенант В.Василенко брав участь у радянсько-фінській війні як командир батареї. Був одружений із жителькою Миргорода Оленою Олексіївною Скляр, жили на вулиці Пролетарській (нині Троїцька, № 37). Із 22 червня 1941 р. в званні капітана був командиром дивізіону гаубичного артполку. Того самого року став заступником командира полку, одержав звання майора. У жовтні 1942 р. як командир 315-го гаубичного артполку прибув із полком на Північно-Західний фронт. Із грудня 1942 р. – у званні підполковника. Брав участь у боях за звільнення Новгородської, Калінінської й Псковської областей. Нагороджений 5 бойовими орденами. Загинув у бою на території Псковської області, похований у с. Іташиха. З 1985 р. один із піонерських загонів 176-ї середньої школи м. Ленінграда носив його ім'я. В нащадків роду зберігся портрет В.Василенка, написаний миргородським художником В.І.Хитьком.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262, 263, 266; Личний состав. – С.11, 12; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 17, 28, 95, 152, 157, 180; Репан О. Миргородський полк в російсько-турецькій війні 1735 – 1739 рр. // Січеславський альманах. – Вип. 2. – Дніпропетровськ, 2006. – С. 70; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29, 82.

Арх.: МКМ. – НА. – Список жителів Миргорода, які загинули протягом 1941 – 1945 рр.; Сімейний архів родичів В.А.Василенка в Миргороді.

Василієви (Васильєви, Васильовичі).

Василів Влас – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Васильович Максим – ієрей Преображенської церкви м-ка Сорочинців (1718).

Василієв Лаврін – сотник білоцерківський Миргородського полку (див.: Базилевський Лаврін, Просенко Лаврін).

Василіїв (Василієв) Федір – отаман м. Кременчука Кременчуцької сотні Миргородського полку (1723).

Василієвич (ймовірно, це по батькові) Михайло – священик («презвитер») Троїцької церкви с. Бакумівки Миргородської сотні (1723).

Василіїв (Васильєв, Васильович) Дмитро – сотенний писар Шишацької сотні Миргородського полку (1725 – 1732). Значковий товариш Миргородського полку (1741).

Василієв Дмитро (це, очевидно, по батькові. – Л.Р.) – миргородський полковий писар (перша половина XVIII ст.).

Василієв Димитрій – сорочинський протопіп (1744).

Василієв Кирило (див.: Шкурка Кирило Васильович).

Василієв Карпо – піп у Миргородській сотні (1732). На думку дослідника Д.Вирського, це Карпо Крем'янський (пор.).

Василіїв (Василієв) Сава – в 1732 – 1737 р. сорочинський сотенний і сорочинський городовий писар. Жив у м-ку Сорочинцях.

Василієв Сава – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Василієв Федір – сотенний писар Потіцької сотні Миргородського полку, 1752 р. мав житловий двір у м. Потоці.

Васильович Іван – значковий товариш Миргородського полку (1741).

Василієвич (Василіїв, Васильєв) Дмитро – у 1740 – 1764 рр. сорочинський протоієрей.

Василіїв (Васильєв) Василь – у 1747 – 1761 рр. писар духовних справ Миргородської протопопії; 1770 р. сотенний писар, мав 4 хати в Миргороді.

Васильєв Василь – «миргородський обиватель», шваґер значкового товариша Івана Сандула (1754).

Василів Яків (? – раніше 1773) – священик Преображенської церкви с. Шарківщини. Тесть майбутнього священика с. Шарківщини Гната Калиновського (див.).

Василієвич Григорій – священик Іллінської церкви м-ка Комишні (1791).

Василіїв (Василієв) Остап (можливо, це Василенко. – Л.Р.) – отаман с. Петрівців, бл.1796).

Васильєва Ганна Яківна – дружина священика; в 1862 – 1871 рр. її спадкоємці мали 17 дес. землі в дачах сіл Слобідки і Мальців.

Васильєв Степан Миколайович – у 1883 – 1897 рр. священик Миколаївської церкви с. Слобідки, законовчитель Слобідського початкового народного училища. Освіта – Полтавська духовна семінарія. 1902 р. позаштатний священик Миколаївської церкви.

Васильєв Євген Дмитрович – 1902 р. позаштатний псаломщик церкви Різдва Богородиці у м-ку Комишні.

Васильєв Матвій Васильович – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 100 десятин землі.

Васильєв Федір Петрович – міщанин Миргорода, наглядач у Миргородській художньо-промисловій школі (1904).

Васильєв В.М. – учасник хору Троїцької церкви м. Миргорода в 20-30-х рр. XX ст.

Літ.: ПЕВ. – 1897. - № 9. – Ч. офиц. – С. 260; Личний состав. – С. 10; Малорос. книги. – С. 66; Клировая книжка. – С. 403, 406; Адрес-календарь, 1904. – С.9; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 74; Барвинский. – С. 171; Швидько. – С. 90, 127, 317; КМА. – С. 246; Присяга М.п. 1732 р. – С. 47.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 64; ДАПО. – Ф. 1065. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 28 зв.; МКМ. – Укази и правительственние распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви с. Малих Сорочинец Полтавской впархии 1756 – 1761 г.; МКМ. - Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; Алфавит дач. – Арк. 119 зв.

Василь Гаврило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Васильківські.

Васильківський Ілляш – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Васильківський – поручик, дворянин Миргородського повіту (1850).

Васильківська Тетяна Миколаївна – дружина поручика, в 1860 – 1865 рр. мала 37 десятин землі при Великій Багачанській дорозі. В Миргороді, в Ліску, була левада Васильківщина.

Васильченки.

Максим – заможний козак с. Мальців Миргородського полку (1723).

Гарасим – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); «можній середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Павло з братами Якимом і Максимом – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Степан із братом Грицьком – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Васильченко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Прокіп – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Матвій – яреськівський дворянин (1811).
Василь – колезький реєстратор у Яреськах (1811).
Васильченко Степан – український письменник (див.: Панасенко С.В.).
Васильченко Григорій Васильович (1880 – ?) – уродженець м-ка Сорочинців, мав початкову освіту. Житель с. Попівки Миргородського району, селянин-одноосібник. Навесні 1930 р. засуджений органами ДПУ до 3 р. заслання в Північний край.

Васоркіни.
Васоркін [Н.Н.] – житель Миргородщини, 1906 р. розводив у своєму господарстві верхових коней.
Васоркін О.П. – у 20-х рр. ХХ ст. був членом Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг», керував Миргородською центральною бібліотекою, писав у місцевій пресі про її роботу. Помер раніше 1928 р.
Васоркіна Марія (Муся) – жителька Миргорода. Народилася близько 1904 р. Навчалася в миргородській повітовій школі. В її батьків квартирувала її однокласниця Надія Єфимова.

Вассаковський (в іншому документі – Вассановський) Михайло Ілліч – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1865 р. в сані священика. В 1900 – 1902 рр. священик Успінської церкви с. Остапівки, законовчитель Бодаківського початкового народного училища Миргородського повіту.

Васюки (Васюченки).
Васюк Корній – козак Багацької сотні (1718). Корній із сином Данилом – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Васюченко Іван – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Васюченки Мисько і Дацько – козаки Багацької сотні М.п. (1732).
Васюченко Хвесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).
Васюк Михайло Юхимович (1870 – ?) – житель х. Миколаївки Багачанської волості, 1913 р. мав 48 десятин землі.
Васюк Іван Юхимович (1872 – ?) – житель х. Миколаївки Багачанської волості, 1913 р. мав 32 десятини землі.

Васюта Василь – козак Сорочинської сотні, убогий, піший (1723).

Васько Іван із братом Семеном – козаки Сорочинської сотні, убогі, піші (1723).

Васькович Лаврентій – сотник Білоцерківської сотні Миргородського полку (раніше 1723 р.), мав двір у м. Білоцерківці.

Ваулін Петро К. – кераміст, із 1903 р. викладач Миргородської художньо-промислової школи ім. Гоголя. До 1906 р. був завідувачем керамічної майстерні в школі.

Вахни (Вахненки).
Вахненко Опанас – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Вахненко Лесько (він же Вахно Леонтій) – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718 – 1732), житель с. Зуївців, піший.

Вахник Іван – житель с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.

Ваци.
Вац Дмитро Юхимович – 1914 р. службовець Миргородської міської управи.

Ващенки.
Овсій (Євсій) і Юрко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Марти –, козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Сидір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Яким – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Оксен – бірківський сотник Гадяцького полку (1676).
Лаврін – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Ярема – козак Яреськівської сотні Миргородського полку , помер у поході раніше 1723 р. Вдова Марія, убога.
Йосип Якович – колезький реєстратор, пристав 3-го стану Миргородського земського суду (з 1841 р.).
Ващенко М. – агроном у Миргороді (1942).

Ващинські.

Ващинський – пан, за спогадами художника Порфирія Мартиновича, В. жив у XIX ст. неподалік від Миргорода, можливо, на захід від міста. У нього служив учителем Дмитро Іванович Мартинович (батько Порфирія) – учень Переяславської академії.

Ващинський Дмитро Миколайович – священик, законовчитель Баранівського початкового народного училища Миргородського повіту (1905 – 1911). Освіта – духовна семінарія.

Вдовиченки.

Вдовиченко Грицько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Вдовиченко Стецько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Вдовиченко Захар Вакулович (за ін. даними Вуколович) – фельдшер у Савинській волості (1900 – 1904), в м-ку Сорочинцях (1904 – 1910). Освіта – Полтавська фельдшерська школа.

Ведкали (Ведкаленки). Пор. також: Веткал.

Ведкало Яким – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Ведкаленко Панас – посполитий у с. Єрках (1718).

Ведкаленко Степан – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Ведкаленко Микита – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Ведмеді.

Ведмідь Родіон Микитович (бл.1878 – ?) – із козаків, житель с. Зубівки, гласний Миргородського повіту (1907 – 1910), столоначальник у Миргородській повітовій земській управі (1910), член управи (1907 – 1911). Голова Зубівського сільськогосподарського товариства (1911). Голова правління каси дрібного кредиту (1911). Опікун Зубівського початкового народного училища (1914 – 1916). Голова Миргородської повітової земської управи (лютий 1918 р., можливо, й пізніше).

Ведмідь Л.П. – організатор кредитового товариства в с. Зубівці (1926).

Ведюки (Видюки).

Ведюк Каленик Іванович (1863 – ?) – селянин, житель х. Бодаківки Березоволуцької волості, 1913 р. мав 35 десятин землі.

Видюк (Відюк) Грицько – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Векли (Векленки).

Векленко Кирик – посполитий у с. Слобідці (1718).

Векленко Яків – заможний посполитий у с. Слобідці (1723).

Векла Іван – радянський активіст Стаднянської сільської ради, восени 1932 р. займався розкуркуленням і вилученням зерна в селян.

Веклич Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Велгій Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Велґоцькі (Велигоцькі).

Велґоцький Васько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Велигоцький Ярема – козак Шишацької сотні (1718).

Велеховичі.

Велехович Карпо Іванович – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1755). Мав хутір на р. Багачці. Абшитований значковий товариш (1755 – 1764). Мав підданих у Хорольській сотні.

Велехович Данило Іванович – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1762). Мав хутір під м. Хоролом в урочищі Єньковому. Абшитований значковий товариш (1756 – 1764). Мав родовий герб.

Велеховський Петро – писар Миргородського полку (1758).

Велецькі – козацько-старшинський рід Гадяцького полку . Їхні нащадки мали землю на території Миргородського повіту.

Йосип (? – 1651) – полковник гадяцький (? – 1651), загинув у війську Богдана Хмельницького під час баталії. Дружина – Марія.

Василь (? – 1721) – син Йосипа. Значний військовий товариш Гадяцького полку, в 1691 – 1692 рр. був посланий гетьманом І.Мазепою до Криму (разом із посланцем з Москви піддячим Василієм Айтемировим) для вирішення

питань миру з Кримом. Хан Селім-Гирей довго затримував їх у себе. Генеральний бунчуковий (1688). Жив у м. Гадячі (1690). Гадяцький полковий суддя (1697 – 1712). Наказний гадяцький полковник у поході в грудні 1705 р. Володів с. Броварками. Дружина – Стефанида Михайлівна. (В.Кривошея опублікував синодик роду Василя Велецького, гадяцького полкового судді: Осип, Марія, Михайло, Євдокія, Євдокія, Іван, Павло, Михайло, Олена, Ганна, ієрей Андрій, Василь, Георгій, Василь, Данило, Іван, Григорій, Тимофій, Настасія, Зіновія, Пелагея, Василь (помер 1721), Васса. За іншим поминальником стають відомі ще імена Велецьких: Стефан, Стефанида, Гаврило.

Василь Васильович – сотник другої полкової Гадяцької сотні (1718 – 1737). Бунчуковий товариш Гадяцького полку (1718). Учасник Терківського походу 1725 р. Наказний гадяцький полковник у 1723 – 1724 та 1731 рр. Володів с. Броварками Гадяцької сотні.

Михайло Васильович – брат Василя Васильовича. 1727 р. навчався в Київській академії.

Яків Васильович – брат Василя Васильовича. !?27 р. навчався в Київській академії.

Володимир – 1744 р. бунчуковий товариш Гадяцького полку. 1773 р. – підкоморій гадяцького підкоморського суду.

Іван – 1744 р. бунчуковий товариш Гадяцького полку.

Максим Іванович (1746 – ?) – 25 жовтня 1771 р. одержав уряд гадяцького полкового хорунжого (замість звільненого хорунжого Кондискалова). Був на цьому уряді до 7 травня 1781 р. Гадяцький повітовий предводитель дворянства в 1782 – 1784 рр.

Михайло Володимирович – із 25 жовтня 1771 р. по 1782 р. служив сотником 3-ї полкової Гадяцької сотні.

Микола Володимирович (1754 – ?) – народився в с. Юсківцях. Капітан у відставці. Власник сіл у Лохвицькому повіті. Першою дружиною була (1786) Марія Мартос, донька бунчукового товариша.

Митрофан – 1854 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Петро – 1880 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, служив у армії, одержав відставку через хворобу. 1889 р. наклав на себе руки.

Захар – небагатий поміщик Хорольського повіту, володів маєтком при с. Захарівці Криворудської волості. Був живий на початку ХХ ст. Діти: Іван, Єлизавета, Владислав.

Іван Захарович – 1910 р. був головою Хорольської повітової земської управи.

Єлизавета Захарівна – донька незаможного хорольського поміщика, дружина миргородського й хорольського дідича Григорія Олексійовича Малинки (див.). Доньки Віра, Олена.

Владислав Захарович – син дворянина. Скарбник Будівельного Комітету в справ будівництва Вознесенської церкви в Полтаві (1908). Входив до складу оцінювальної комісії Полтавського земельного банку, службовець банку (1918). Жив на вулиці Тупій у власному будинку.

Борис Митрофанович – був одружений із своєю двоюрідною небогою – донькою Григорія Олексійовича Малинки й Єлизавети Захарівни Велецької.

Літ.: Величко. – Т.2. – С.414; Личный состав. – С.18; Роспись чиновных особ. – С.191; ПГВ. – 1861. – № 26. – С.191; Кривошея. – Ч.1. – С.15; Ч.2. – С.26.

Арх.: Хорольський краєзнавчий музей. – Науковий архів. – Рукопис Тимофія Бридуна. Бл. 1915 р. – С. 79 – 79-а.

Великан Корній Михайлович (1875 – ?) – козак, жив у х. Ступки Березоволуцької волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Великі.

Великий Андрій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Дмитро – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Ярош і Тиміш – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Клим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Хома – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лесько й Остап – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Ілляш і Гринець – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Калина – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Грицько – городовий отаман м-ка Власівки Власівської сотні Миргородського полку (1723).

Іван – заможний козак Устивицької сотні Миргородського полку, титар, 1723 р. відбував військову службу.

Іван – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Великоілчанський (так у публікації О.Бодянського) Омелько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Великолуг Максим – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Великородні.

Великородівна Марія – жителька Миргорода (1750), жила в підсусідках у дворі козака Прокопа Снісаря, де мала хату.

Великохатний Микита – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). (В «Присязі Миргородського полку 1718 р.» записані посполиті Миргородської сотні Микита Великохатян і «Пархом, Великохатянів зять»; либонь, останні прізвища спотворені).

Величай Григорій Георгійович – 1910 р. колезький асесор, старший бухгалтер Миргородського повітового скарбництві.

Величицький (Величко? – пор.) Мусій – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). В публікації «Присяги М.п. 1732 р.» записаний як Велигицький.

Велички (Величенки) – козаки. Прізвище поширене в Миргородському, Гадяцькому й Лубенському полках.

Величко Яцько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Велички Максим і Олекса (в публікації Бодянського – Савка) – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Величко Корній – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Величенко Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Величко Яків – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718). Велички Яків і Іван – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці (1723). Величко Яків з братом Іваном – 1738 р. виборні козаки с. Попівки, малоґрунтові.

Величко Василь – заможний посполитий у с. Савинцях (1723).

Велички Ярема і Демко – посполиті середньої заможності в с. Савинцях (1723).

Величко Михайло – 1723 р. заможний посполитий у м-ку Сорочинцях.

Величко Терешко – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Велитченко Григорій із братом Федором – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Велитченко Яким – «можній середній» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Величко Яким є в реєстрі сотні 1732 р.

Величко Степан – дворянин, на військовій службі з 1771 р. Із 1779 р. – значковий товариш Миргородського полку, був рекомендований на одержання армійського обер-офіцерського чину.

Величко – козак, власник хутора в Шишацькій сотні Миргородського полку (1781).

Величко Стефан – протоієрей, 1819 р. учитель Закону Божого в Миргородському повітовому училищі. Листувався з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським, на прохання якого 1821 р. відряджав до церкви с. Кибинців священика Іоанна Греченка.

Величко Володимир Олександрович – підполковник, воїнський начальник Миргородського повіту (1888 – 1890).

Величко Степан Олександрович – 1902 р. позаштатний псаломщик Покровської церкви с. Олефірівки.

Величко Сергій Миколайович – 1910 р. надвірний радник, лікар 3-ї батареї Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який дислокувався в Миргороді. Мав невеликий будинок на вул. Троїцькій, № 23, який був націоналізований радянською владою.

Величко Петро Іванович (1857 – ?) – козак, житель х. Свистунів Березоволуцької волості, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Величко Леонтій – міщанин Миргорода, 1913 р. утримував великий візницький будинок і стоянку візників, які розміщувалися зі східного боку базарної площі Миргорода.

Величко Матвій Федорович (1869 – ?) – козак, житель Миргорода, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Величко Т.М. – 1914 р. голова Березоволуцького кредитового товариства і голова місцевого сільськогосподарського товариства.

Величко Мефодій – член Української Центральної Ради від Хорольського повіту Полтавської губернії, обраний 8 серпня 1917 р.

Величко Калістрат (Каністрат) Карпович – перший голова колгоспу «Хлібороб», створеного 1928 р. у с. В.Сорочинцях.

Величко Степан Карпович – перший голова колгоспу «Трудовий шлях», організованого 1925 р. в с. В. Сорочинцях. На час початку війни – інструктор Миргородського райкому КПУ. У вересні 1941 р. був призначений політруком 4-го підрозділу партизанського загону «Перемога».

Величко [Е.] – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Величко А. – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Величко Устим – священик, уродженець с. Олефірівки Миргородського повіту. В грудні 1941 р. був запідозрений партизанами із загону Копьонкіна і зарубаний ними шаблею біля с. Бірок.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 255, 256, 262, 270; Клировая книжка. – С. 421; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 145, 158; Прапор перемоги. – 1992. – 11 квітня. - № 31. – С.2; Швидько. – С. 48, 156, 158, 297, 300, 307; Клименко В. Партизанська правда. – Миргород, 2009. – С. 94 – 95; Присяга М.п. 1718 р. – С. 35.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 324. – Спр. 202. – Арк. 1 – 1 зв.; ДАПО.– Ф. 15. – Оп. 1. – Спр. 2016; Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.40.

Величковський Тиміш – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732). В реєстрі записаний другим після отамана села.

Веловський Семен – козак Омельницької сотні М.п. 1732 р. Записаний першим у спискові козаків після сотенної старшини. (Це прізвище подане в публікації «Присяги М.п. 1732 р.». Не виключено, що це Беловський).

Венгеров Григорій Мойсейович – провізор, власник аптеки в м-ку Сорочинцях (1899 - 1910).

Венґринець Гарасим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Вепр Степан – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Вепринський (Вепричинський) Л.Я. – мав аптекарський магазин у Миргороді (1910 – 1913).

Вепричeнко Андрій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Вепричинський – власник готелю в Миргороді, на Дворянській вулиці (1913).

Вербеницький Калко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Верба Семен – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Вербицькі (пор. також: Вержбицький).

Гнат – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649); лубенський полковник (1663 – 1664).

Гарасим і Максим – посполиті Миргородської сотні (1718).

Антін Данилович – закінчив Полтавську духовну семінарію. Із 3 березня 1863 р. священик Покровської церкви в селі Великому Перевозі Миргородського повіту.

Іван Олексійович – священик, у 1863 – 1873 рр. мав 97 дес. землі у дачах м-ка Устивиці.

Митрофан Андрійович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1892 р. в сані священика. В 1897 – 1912 рр. священик Параскевіївської церкви в с. Малих Сорочинцях, законовчитель Малосорочинського початкового народного училища.

Вербицький – фельдшер у Миргородському повіті (1894).

Софія Михайлівна – помічниця вчителя в Миргородському парафіяльному чоловічому училищі (1908).

Олександр Іванович (1874 – ?) – син священика, житель х. Грянчихи Устивицької волості, 1913 р. мав 40 десятин землі.

Вербицький – панок, на початку XX ст. жив у Миргороді на вулиці Сорочинській (нині будинок № 56). Мав служницю, з якою прижив позашлюбну доньку.

Валерій (Валер'ян) Григорович (1893 – 4.01.1938) – за даними судової справи, поляк; 1937 р. – житель Миргорода, охоронник-пожежник нафтобази. Репресований 1937 р. Засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Олександр Євлампійович (22.12.1917, с. Комишуваха, нині Луганської обл. – 27.07.1956, Миргород) – учасник війни, Герой Радянського Союзу (1946). По закінченні війни служив у Миргороді. Загинув у авіакатастрофі під час виконання службового завдання. Похований у Миргороді на цвинтарі по вул. Гурамішвілі. У Сквері Вічної Слави встановлено його погруддя.

Вербовецькі (Вербовицькі).

Вербовецький Федір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Вербовецький Федір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Вербовицький Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Вергелес Микола Мартинович (21.10.1864 – ?) – військовий діяч. Православний, навчався в Харківській гімназії. На військовій службі з 1882 р. Закінчив Єлисаветградську кавалерійську юнкерську школу, офіцерську кавалерійську школу. Ротмістр (1900), підполковник (1912). Учасник Першої світової війни. Полковник (1916). Із серпня 1917 р. командир 9-го драгунського Казанського полку. Мав численні бойові нагороди, ордени. 1919 р. – командир 6-го Миргородського Січового полку (сформованого значною мірою з миргородців, які перейшли з

Червоної армії) у складі Корпусу Січових стрільців Дієвої армії УНР. Був командиром цього полку, либонь, після Тимофія Виборного (див.).

Вергуни (Вергуненки).
Вергуненко Лазар – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Вергуненко Кіндрат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Вергуненко Сергій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Вергуненко Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
(В публікації реєстру полку 1649 р. згадується також Пергуненко Василь, козак Хорольської сотні. Либонь, це – спотворене при публікації прізвище Вергуненко).
Вергун Іван – білоцерківський сотник Миргородського полку (1672).
Вергун Гнат – козак Устивицької сотні (1718).

Вердіан Кирило Георгійович – мав гімназійну освіту. В 1911 – 1912 рр. учитель Миргородського 4-класного міського училища.

Веремієвич Йосип – дяк у школі при Пречистенській церкві в м-ку Сорочинцях (1723).

Веремієнко Оксентій (кінець XIX – початок XX ст.) – лірник на Миргородщині, жив у с. Петрівцях. Виконавець козацьких пісень і дум. 1902 р. його знав О.Сластьон.

Вереміїв (Веремєєв) Андрій – 1784 р. звільнений сотенний отаман. Тесть К.Г.Марковського (див.).

Веремій Михайло, Веремієнко Кость – убогі посполиті в с. Милюшках (1723).

Вереси.
Верес Пилип – війт м-ка Устивиці (1718).
Верес Ярема з сином Мусієм – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Веретельников (? – раніше 1885) – дячок у Миргороді, мав садибу на Довгоселівці, поряд із садибою протоієрея А.Ф.Зубковського.

Верещаки (Верещаченки).
Верещаченки Кузьма й Іван – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Верещака Мартин – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Верещаки – козаки в Білоцерківській сотні Миргородського полку (XVIII ст.).
Верещака Герасим – «можнійший» козак Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723).
Верещака Кирик (Кирило) – піший козак с. Зубівки (1718 – 1723).
Верещака Савка – «піший і весма зубожалий» козак с. Зубівки (1718 – 1723).
Верещака Артем – посполитий у с. Попівці (1723).
Верещака Савка – середній посполитий у с. Зубівці (1723).
Верещака (Верещак) Семен Федорович – козак, у 1864 – 1867 рр. мав 115 дес. землі в х. Верещакиному (в лісових дачах при м-ку Хомутці).
Верещака Прокіп Іванович (бл. 1861 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.
Верещака – з 1913 р. учень В.Сорочинської учительської семінарії. Навесні 1918 р., коли українське військо вступило до Сорочинців, він із однокласником Ф.Твердохлібом вступив до українського війська.
Верещака Г.М. – із 1926 р. очолював у с. Зубівці споживче товариство.
Верещака М. – житель с. Зубівки, вчитель, у 1924 – 1926 рр. член Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг», автор опублікованих віршів.
Верещака Іван Трифонович – житель с. Зубівки, писав вірші, знався з поетом Павлом Тичиною, який у 30-х роках приїздив до нього.
Верещака Павло Семенович (1889, с. Святочне, тепер Варвинського р-ну Чернігівської обл. – 1940, м. Шахти Ростовської області) – священнослужитель. Закінчив Прилуцьку духовну семінарію. Працював у с. Гамаліївці Лохвицького повіту учителем співів. Мав прекрасний тенор, грав на багатьох музичних інструментах. 1929 р. родина переїхала до Миргорода (жив на провулку Сирітському, нині Дачний, у районі вулиці Сорочинської). Священик Успінського собору в Миргороді, протягом деякого часу служив у миргородській церкві Всіх Святих. Благочинний церков Миргородського району. Мав зв'язки з лубенським митрополитом Феофілом Булдовським, відомим миргородським лікарем-гуманістом С.М.Ерном (Фон-Ерном). Збирав дані про жертви голоду в Україні 1932 – 1933 рр. Через це зазнав репресій. 11 жовтня 1933 р. винесена постанова про його арешт, у якій

П.Верещака був звинувачений у збиранні через священиків відомостей «для явної контрреволюційної діяльності та шпигунства». 1936 р., рятуючись від переслідувань, виїхав із Миргорода до Луганська, служив у церкві. 1937 р. був заарештований. Відбував покарання в м. Шахтах Ростовської області, де й помер. Реабілітований посмертно. За деякими даними (віддалених родичів), був одружений із Олександрою Яківною Аронською, вихованкою Лубенського єпархіального училища, вчителькою. Сини Юрій (був живий 1995 р.), Микола (пропав безвісти під час війни 1941 – 1945 рр.), донька Таміла Павлівна (в шлюбі Ющенко).

Верещака Клим – голова сільської ради в с. Попівці, на початку 1930-их років займався розкуркуленням; незаконно виселив узимку за межі села, до яру сім'ї розкуркулених Киченків, Фененків, Лічних та ін. Люди назвали цей новостворений виселок за його ім'ям Климовим хутором.

Верещака Клим Іванович (1900, с. Попівка – ?) – червоноармієць, заарештований 8 листопада 1942 р., засуджений до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1996 р.

Верещака – голова колгоспу «Перше Травня» у с. Попівці (1933).

Літ.: Лобурець В., Німич К. Зубівка // П.п. – 1967. – 21 грудня; Горбенко П. З історії літературного руху на Миргородщині // П.п. – 1968. – 16 листопада; Майстренко І. Історія мого покоління. – С. 28; Розсоха Л. Репресовані священики Миргородщини // Газ. „Миргород". – 22.07.1995. – № 44; Євдокимова І., Єрмак О. Архівно-слідчі справи як джерело історії // Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С. 174; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 186.

Вержбицькі.

Вержбицький – інженер, 1880 р. робив проект будинку для народної школи в Миргородському повіті.

Вержбицький Георгій Матвійович (1854 – ?) – житель с. Дібрівки, старший ветеринарний лікар у Дібрівському кінному заводі наприкінці XIX – на початку XX ст. 1903 р. опублікував свої нотатки про Дібрівський кінний завод у журналі «Коннозаводство и спорт». Надвірний радник (1910), викладав у ветеринарно-фельдшерській школі при кінному заводі. У Миргороді мав нерухоме майно, оцінене в 1800 крб. (1913 р.).

Вернадський Володимир Іванович (28.02 (12.03)1863, СПб. – 6.01.1945, м. Москва) – учений-природознавець, академік, перший президент АН України (1918 – 1921). З 1913 р. поселився в м-ку Шишаках Миргородського повіту (на Бутовій горі), де купив 12 десятин землі, збудував дачу, на якій щороку жив улітку до 1917 р. Ставши президентом, допоміг відкрити гімназію в Яреськах. Троюрідний брат В.Г.Короленка. 1886 р. одружився з Наталією Єгорівною Старицькою (1860 – 1943, донькою Єгора Павловича Старицького, голови департаменту законів). Мали дітей: Георгія (1887 – 1973), Ніну (1898 – 1986, у шлюбі Толль), які в 20-х роках XX ст. емігрували, жили в Празі, згодом переїхали до США. (Примітно, що хрещеною матір'ю В.І.Вернадського була Лідія Карлівна Вульферт (Малецька).

Літ.: Полтавщина. – С. 113-114; Щоденник Володимира Вернадського // К.С. – 1993. – № 3. – С.43; Самородов В., Кигим С. „...Я працював з великим піднесенням" // Зоря Полтавщини. – 1995. – 26 грудня. – № 155. – С.2; В.І.Вернадський і Полтавщина: факти, документи, бібліографія. – Полтава, 2008. – 260 с.

Вертелецькі.

Вертелецький Тимофій Данилович (? – 1801) – маляр київського іконописного цеху.

Вертелецький Іван Матвійович (1865 – ?) – козак, жив у с. Портянках Баранівської волості, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Вертелецький Петро Іванович (1902 – ?) – жив у с. Портянках. Петлюрівець, через що 1922 р. був позбавлений виборчого права.

Вертії (Вертієнки).

Вертієнко Клим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Вертій Іван – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Вертієнко Лукаш – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Вертійко Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Верхацькі – на початку XX ст. жили в Миргороді в районі чоловічої гімназії (нині це будинок № 49 по вул. Василя Лазоренка).

Полієвкт Маркіянович (нар. бл. 50-х рр. XIX ст.) – родом із х. Зарудного, що нині в Гадяцькому районі. З 1914 р. працював касиром (інші дані – скарбником) у споживчій кооперації м. Миргорода. 1920 р. разом із сином Михайлом опинився в Одесі, де помер від черевного тифу. До 1914 р. мав біля х. Зарудного близько 10 десятин землі, які здавав в оренду. Близько 1914 р. П.Верхацький із дружиною купили в Миргороді будинок на вул. Больничній (нині Лікарняній), № 35. (Цей будинок був націоналізований радянською владою, 1927 р. денаціоналізований). Мали 5 дітей. Дружина Катерина Степанівна (24.11.1878 – 10.07.1969, м. Харків) була позашлюбною донькою поміщика х. Зарудного Миколи Антоненка, згодом її удочерила місцева родина полковника Тарасовича. По смерті чоловіка Катерина Верхацька працювала санітаркою на миргородському курорті. З початку 30-х рр. жила в сина Миколи в Харкові.

Микола Полієвктович (1.12.1899, с. Андріївка Полтавської губернії – 1968, м. Київ) – закінчив Миргородську

гімназію, з 1918 р. працював у відділі праці в Миргороді. В 1920 – 1921 рр. воював у складі Червоної армії на врангелівському фронті. 1921 р. вступив до Харківської медичної академії, яку закінчив 1926 р. До 1929 р. служив лікарем сільської лікарні. В 1930 – 1933 рр. працював у клініці при Харківському медичному інституті, в 1938 – 1959 рр. завідував кафедрами в медичних інститутах України. Доктор медичних наук, професор, автор численних наукових праць.

Михайло Полієвктович [4 (17).05.1904, х. Зарудний Лохвицького району Полтавської області, за іншими даними, с. Андріївка Гадяцького повіту. – 1973, м. Київ] – український актор і режисер. Із 1914 до 1920 р. навчався в Миргородській гімназії. Змолоду працював на сухарному заводі, на торфорозробці, дезінфектором у лікарні. Один із перших комсомольців Миргорода, вступив до продзагону, був на комсомольській роботі. З 1922 р. жив у Полтаві. 1930 р. закінчив Харківський музично-драматичний інститут. В 1926 – 1934 рр. режисер театру «Березіль», секретар режисерського штабу. Друг актора Івана Костюченка, миргородця з походження. Працював у Харкові в робітничому театрі «Нова культура», Театрі юного глядача (1932 – 1934), у Дніпропетровському українському театрі (1934 – 1935), в театрах Узбекистану (1936 – 1950). З 1962 р. – професор Київського державного інституту театрального мистецтва ім. Карпенка-Карого. Похований у Києві на Байковому цвинтарі.

Сергій Полієвктович (1907 – 1998) – закінчив церковнопарафіяльну школу й гімназію в Миргороді, Харківський театральний інститут. Працював актором у Харківському Українському театрі протягом усього життя. Помер і похований в Москві на цвинтарі «Ракитки».

Ольга Полієвктівна [23.05 (3.06).1909, м. Миргород. – 1999, м. Москва)] – до заміжжя працювала прачкою на миргородському курорті. У шлюбі (з 1928 р.) з Олександром Дмитровичем Черкасовим, військовиком. Мала 3 дітей.

Віра Полієвктівна (нар. 9.08.1914 р. в Миргороді) – закінчила Миргородську школу, Харківський медичний інститут. Кандидат медичних наук, доцент, автор праць із акушерства й гінекології. У шлюбі – Вейс. 2000 р. жила на батьківщині чоловіка у м. Братиславі (Словаччина).

Літ.: Михайло Верхацький. 100. / До 100-річчя з дня народження М.Верхацького. – Упоряд. М.Лабінський. – К.: Проза, 2004. – 240 с.

Арх.: Архів авторки. – Лист Д.О.Черкасова, нащадка роду Верхацьких, до авторки від 20.09.2000 р.

Верховські.

Верховський Семен Васильович, – 1889 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви с. Грем'ячої.

Верховський – вчитель у с. Нероновичах (В.Сорочинці) в 1920-их роках, радянський активіст.

Вершинський Демко – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Веселейл – так називає В.Я.Ломиковський (див.) прізвище майстра, либонь, різьбяра, який 1830 р. жив у околицях Миргорода й х. Трудолюба; робив табакерки для В.Ломиковського. (Ймовірно, прізвище назване у спотвореній формі).

Весселі Вітольд Левович – полтавський міський архітектор (1904), інженер. Автор архітектурних проектів у Полтаві (1910). Автор проекту Миргородської чоловічої гімназії, керував роботами з її будівництва (1908). За дорученням Миргородської повітової земської управи 1915 р. розробив проекти будинків для земського і міністерського училищ у Великих Сорочинцях. (За даними, що підлягають уточненню, Народний дім і млин Виноградова в Миргороді теж споруджувалися за його проектами).

Літ.: Адрес-календарь, 1904. – С. 24; Постановления МУЗС. – 1908. – С.41; 1915. – С.440.

Весняківський Фесько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Веткал Опанас – паламар у Свято-Георгіївській церкві с. Єрок (1723). (Пор. також: Ведкало, Ведкаленко).

Ветушки (див.: Витушки).

Вечірки (Вечерки, Вечорки, Вечурки, Вечірченки).

Вечірки – козацько-старшинський рід Гадяцького полку.

Вечерка Кіндрат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Вечорченко Федір – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Вечорка Федір – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Вечірченко. Пор.: Печерченко.

Вибиванці.

Вибиванець Іван Єлисейович (1847 – ?) – козак, житель с. Баранівки Миргородського повіту, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Вибиванець Семен Тимофійович (1864 – ?) – козак, житель с. Баранівки Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Вибиванець Іван Лаврентійович (1867 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Вибиванець Антон Никифорович (1871 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Вибиванець Єпіфан Тимофійович (1873 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Хутір Вибиванця існував у Баранівській волості.

Виборні.

Виборний Петро Петрович – житель м-ка Комишні (1791).

Виборний Яків Степанович (1844 – ?) – козак, житель м-ка Комишні, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Виборний Григорій Трохимович (1863 – ?) – козак, житель м-ка Комишні, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Виборний Тимофій (Тиміш) – уродженець с. Комишні, молодший офіцер у царській армії. На початку 1919 р. був командиром 1-го батальйону 29 Миргородського стрілецького полку в складі Червоної армії (за ін. даними, командиром Миргородського куреня 5-го совєтського полку), заступник командира полку з стройової частини. Мав національно-патріотичні переконання. 18 квітня 1919 р. підняв у полку повстання проти більшовиків, разом із 5 іншими командирами-миргородцями (серед яких брати Пасішниченки, див.) під станцією Шепетівкою перевів свій курінь на бік Дієвої армії УНР, привівши з собою більшу частину полку. З Миргородського куреня було сформовано 6-й Миргородський Січовий піхотний полк у складі Корпусу Січових Стрільців, що діяв під орудою Є.Коновальця. Т.Виборний очолив Миргородський полк, командував ним із початку травня 1919 р. до жовтня 1919 р. (Із липня по жовтень 1919 р. полк називався 33-ім Січовим). Брав участь у безперервних боях. Із 1920 р. повернувся на Миргородщину, став керівником повстанського селянського загону, який діяв у районі Комишні проти комуністів. Відомий своїм нападом на волосну управу в Комишні, розправою з місцевими більшовиками Іщенками. Вів спільні дії з повстанськими загонами Дмитра Пищалки (див.) та Григорія Мельченка (див.). Продовжував боротьбу в 2-ій половині 1920 р. Подальша доля не відома.

Літ.: Кучабський В. Корпус Січових стрільців. – Чикаго, 1969. – С.242; Січові стрільці // ЛУ. – 1992, 16 січня. - № 2. – С. 2; Довідник з історії України. – К.: Генеза, 2001. – С. 761, 762; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають (Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади) // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Полтава, 2003. – С. 143; Її ж. Як миргородські командири перейшли до Петлюри // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 28 квітня. - № 18 (216). – С.9.

Арх.: МКМ. НА. – Спогади Олексія Івановича Чучмая, уродженця села Березової Луки. – Машинопис. – Без дати. – С. 4 – 5; Там само. – Спогади М. Шастуна; Там само. – Спогади С.П.Ксьонзенка. Рукопис, 1984.

Виговський Іван Остапович – генеральний писар (1649 – 1657), гетьман (1657 – 1659). 1654 р. йому будували двір у Миргороді «на посаді». Наприкінці січня 1658 року був у Миргороді, звідки вирушив до Чигирина. 4 і 7 лютого 1659 р. був у таборі під Миргородом, 11 лютого – в таборі у Сорочинцях, 12 лютого – в Комишні.

Видюк (див.: Ведюк).

Вилужченко Гришко – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Вилуйченко Семен – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).

Винники. (Див. також: Винниченки).

Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дмитро – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки. Неподалік від Баранівки було урочище Винникова Могила.

Іван – посполитий у с. Милюшках (1718).

Павло з сином Денисом – піші козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Яків – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Лук'ян – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Федір – посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).

Омелько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Михайло – 1738 р. підсусідок козака-підпомічника Івана Шуліки в с. Зубівці.

Семен – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Андрія Котляра.

Винник – землевласник у с. Гаркушинцях на початку XX ст. Його донька Євдокія одружилася з гаркушинським лікарем Майлатом, мали дітей: Олексія, Григорія, Наталю, Ольгу, Марію (всі діти були лікарями, аптекарями, медсестрами).

Винник В.Б. (1896 – 1983) – старший зоотехнік-селекціонер Миргородського державного племінного розплідника миргородської породи свиней.

Винницький (в публікації Г.Швидько – Виннирський, очевидно, це хибне прочитання) Омелько з сином Олександром – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Винниченки. (Див. також: Винники).

Тимочко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Гаврило з братом Калеником, Винниченко Опанас із сином Федором – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ілля – козак с. Черевок Миргородського полку, що перейшов у поспільство (1723). Козак Миргородської сотні (1732). В реєстрі 1738 р. згадується як убогий козак.

Пасько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Сава – житель Миргорода (1781).

Винниченко (Венниченко) Степан Євдокимович – козак, 1910 р. старшина Багачанської волості.

Винниченко – уродженець В. Сорочинців, учасник повстання Дубчака 1919 р. Разом із Василем Бойком складав звернення до жителів Миргородщини античекістського змісту.

Винниченко Федір Петрович – з лютого 1918 р. був головою Сорочинського волосного ревкому. Перший голова колгоспу ім. Сталіна в с. В.Сорочинцях, організованого 1926 р.

Виноградови.

Виноградов М. – власник водяних млинів із с. Сухорабівки з Решетилівщини; згодом – миргородський купець, 1903 р. збудував у Миргороді великий паровий вальцьовий млин; запрошував до роботи мірошників і майстрів із Сухорабівки. Миргородський міський гласний (1917).

Виноградов Ліпа Маневич – миргородський купець 1-ї гільдії. Член ради Миргородського товариства взаємного кредиту (1905). Власник парового вальцьового млина в Миргороді (де працювали 38 робітників), мануфактурного магазину та інших лавок на базарній площі (1913). Мав садибу в Миргороді (в районі сучасного Старосвітського провулку). 1910 р. згаданий як харківський купець. Гласний Миргородської міської Думи (1914), голова Миргородського єврейського товариства допомоги бідним (1910), єврейського благодійного комітету (1915). 1914 р. відкрив у Миргороді безплатні лікарню й їдальню для євреїв-біженців. Причетний до створення миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). Давав пожертви на потреби громадської бібліотеки. В 1909 – 1912 рр. був передплатником альманаху «Еврейская старина». За родинним переказом, був одружений зі своєю двоюрідною сестрою, теж Виноградовою, через що не всі з його 12 дітей були повносправними. Подальша доля Виноградових мало відома. 1918 р. Ліпа з частиною родини виїхав до Австралії, до м. Мельбурна. Вони мали там двоповерховий магазин взуття. Виноградови допомагали коштами миргородцям, які опинилися в Австралії. Виноградови жили там і після 2-ї світової війни.

Виноградови – власники парового млина в Полтаві (поч. XX ст.). Дітей купця Виноградова до вступу в навчальні заклади готував Симон Петлюра.

Виноградови Мордух і Сруль – сини миргородського купця Ліпи Виноградова, працювали на його млині, підпали під вплив революційних ідей. Під час селянських заворушень 23 листопада 1905 р. вони виступали на великому мітингу в Миргороді біля волосної управи, закликаючи до непокори царському урядові, намагалися підняти червоний прапор на млині. За свідченням нащадків, були заарештовані й відправлені до Сибіру, звідки повернулися перед 1917 р., але вже прихильниками ідей абсолютизму.

Виноградова Роза Ліпівна (див.: Скульська Роза).

Виноградова Лея – 1912 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н. Грановської.

Виноградова Муся – 1939 р. закінчила 10 клас Миргородської с/ш № 3, згодом закінчила Харківський університет, працювала викладачкою технікуму.

Виприски.

Виприск Андрій Михайлович – лохвицький сотник Миргородського полку (листопад 1658 р.).

Виприск Дем'ян Андрійович – син сотника, товариш Лохвицької сотні. Був одружений із Марією, донькою Кирила Якимовича Попівського, сотника (1649, 1654, 1655) Попівської сотні Миргородського полку.

Виприск Іван та Григорій із сином Андрієм – «придворні» козаки миргородського –полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Грицько Виприск – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Вискварки (Вискварченки). Пор.: Вишкварки.

Вискварка Грицько – війт у с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Вискварченко Хома – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Висоцькі.

Остап – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Висоцький – сотник 1-ї Миргородської (полкової) сотні Миргородського полку (1739).

Висоцькі – військові товариші, 1781 р. мали хутір (4 хати) в Говтв'янській сотні Миргородського полку.

Іван – підсудок, 1787 р. мав хутір у Говтв'янському повіті Миргородського полку.

Іван – поручик. Мав сина Герасима (бл.1806 – ?), який з 1813 по 1819 рр. навчався в Полтавському повітовому училищі, яке успішно закінчив.

Юрій Юрійович – дворянин, вантажний касир станції Ромодан (1899).

Олександра Іванівна – дворянка, 1899 р. служила пасажирською касиркою станції Ромодан.

Павло Олексійович (1883 – ?) – уродженець і житель с. Яновщини, колгоспник, засуджений 1932 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Павло Антонович (1928 – ?) – уродженець с. Гоголевого Шишацького району. Житель м. Прилук Чернігівської області. Червноноармієць, засуджений Військовим трибуналом 1952 р. до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Літ.: Описи КН. – С. 145, 246; Кривошея. Ч. 1. – С. 42; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 193 – 194; Швидько. – С. 111.

Височини.

Височин Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Височин (Височан) Гаврило – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Попівці.

Витушки (Ветушки, Витущенки).

Витушко Петро – козак Миргородської полкової сотні, помер раніше 1723 р.

Витущенко Данило – козак Миргородської сотні (1718). Він же Витушка Данило – козак Миргородської полкової сотні, близько 1723 р. перейшов у поспільство.

Витушка (Ветушка) Грицько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). В публікації Д.Вирського – Ветушня.

Витушка Данило, Витушка Микита з сином Грицьком – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в м. Миргороді.

Витушка Григорій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із братами Микитою й Іваном мали по 1 бездвірній хаті.

Витушка Яків Мартинович – козак, депутат від козаків у Миргородській квартирній комісії (1864 - 1865).

Витушка Лука Андрійович (1850 – ?) – козак, жив у х. Бровківщині Миргородської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Витушка Тетяна – учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1913).

Витушка (Ветушко) Федір Васильович (1882, м. Миргород – ?) – із селян, малописьменний, працював вантажником Держмлина № 35 у Миргороді. 1933 р. засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1989 р.

Ветушки – родина в Миргороді (вул. Старосвітська, № 33), у якій під час війни 1941 – 1945 рр. на фронті загинули троє братів – Василь, Іван і Микола Даниловичі.

Ветушки – родина в Миргороді (Луговий провулок, № 9), у якій під час війни 1941 – 1945 рр. на фронті загинули два брати Дмитро та Іван Федоровичі.

Ветушко – миргородський округовий зоотехнік (1942).

Витушка (Ветушко) Кузьма Федорович (30.10.1901, Миргород – 8.05.1986, там само) – миргородський священик. Походив із селян. 1918 р. закінчив у Миргороді художню школу. До 1962 року був священиком миргородської церкви Всіх Святих. Після її зруйнування, протягом 1962 – 1983 рр. був благочинним Миргородського округу і настоятелем церкви Іоанна Богослова. Похований на Личанському цвинтарі.

Витюков Микола (Пор.: Битюгов).

Вихори.

Вихор Павло – підсусідок козаків Горбаненків у с. Кибинцях або в Єрках (1737).

Вихтор Андрій із сином Грицьком – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Вишегородська Олімпіада Андріянівна – 1897 р. вдова диякона Троїцької церкви м-ка Багачки.

Вишемирський Олександр Андрійович – із 10 грудня 1912 р. запасний лікар Миргородського повіту.

Вишкварки. (Пор.: Вискварки).

Вишкварка Данило – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Вишкварок Іван із братом Данилом – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях.

Вишкварка Андрій – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Вишневецькі.

Михайло (1529 – 1584) – князь, двоюрідний брат знаменитого князя Дмитра Вишневецького. Близько 1554 р., стоячи на чолі козацького загону, розбив татарський загін біля Кільдишевої могили на р. Хоролі поблизу Миргорода. З 1559 р. польський король призначив Михайла Вишневецького на уряд черкаського й канівського старости. 1578 р. став офіційним керівником українського козацтва.

Костянтин – черкаський староста, 1621 р. володів Миргородом і с. Хомутцем.

Ярема – польський магнат, у 1618 – 1647 рр. (з перервою) володів містечком Комишнею.
Андрій – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Вишневий М. – автор великого історичного нарису «Миргородщина», опублікованого в кількох числах газ. «Миргородські вісті» у червні 1943 р. Ймовірно, Вишневий – це псевдонім. Не виключено, що автор походив із В.Сорочинців, адже добре знав історію села.

Вишневські.
Сидір – бунчуковий товариш Миргородського полку, житель с. Кибинців; в 1752 – 1755 рр. мав суперечку й розслідування з приводу взаємних претензій на ґрунти й посполитих із кибинським дідичем Йосипом Леонтієвим та сином останнього Григорієм Йосиповим у Кибинцях. Возний Хорольської сотні Миргородського полку (1767 – 1779); згадується як значковий товариш (1757), мав 8 хат у с. Кибинцях (1770). У шлюбі з Іриною Мойсеївною Филиповою, донькою кибинського священика й хорольського намісника. Мали синів Павла і Йосипа, які 1779 р. здобували освіту в Київській академії.
Федір – значковий товариш Миргородського полку (1767).
Вишневський – сотник Хорольської сотні Миргородського полку (1767).
Семен – титулярний радник; 1830 р. його син Петро (бл.1820 – ?) навчався в Миргородському повітовому училищі.
Василь Онуфрійович – колезький секретар, поштмейстер Миргородської поштової контори (1871 – 1874).

Вишневський Шмаря Шевельєвич – єврей, кандидат до Миргородського податкового присутствія (1896). Мав будинок у південній частині вул. Гоголівської; за радянської влади він був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Вишняки.
Вишнячка Васька – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козачих підсусідків, піших. Разом із зятем Лавріном мала хату в дворі вдови козачки Наталки Криволапихи.

Вівдич (він же Вівдин) Павло – посполитий у с. Савинцях (1718 – 1723).

Вівтоненко (себто змінене прізвище Вінтоненко, Онтоненко, Антоненко?) Йосип – дворянин у м-ку Сорочинцях (1815). Пор.: Антоненко Йосип.

Вівчарі (Вівчаренки).
Вівчаренко Кость – посполитий Миргородської сотні (1718).
Вівчар (Вовчар) Лука – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Відмиченко (Відьмиченко) Андрій – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Візири.
Візир В.А. – вчений-кераміст, походив із Миргородщини. Закінчив Миргородську художньо-промислову школу ім. Гоголя (до 1915 р.). За радянських часів здобував освіту в двох вузах. Керував фарфоровими заводами, силікатним інститутом у Києві. Кандидат технічних наук.
Візир Йосип Андрійович (1898, с. Попівка – 23.07.1938) – колгоспник у сел. Ромодані. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.
Візир Андрій Іванович (1905, с. Попівка – ?) – із селян, закінчив ветеринарний інститут. Завідувач ветлікарні у с. Володимирець Рівненської обл. Засуджений 1947 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Візир Дмитро Тихонович (1914, с. Попівка – 1943) – у 30-х рр. був директором Миргородської школи № 2. 1940 р. заочно закінчив Харківський педінститут, одержав звання вчителя історії. 1941 р. призваний до армії. 1943 р. загинув на фронті. Дружина Варвара Петрівна, вчителька початкових класів школи № 2. Діти: Неля, Діамар.

Візітов Андрій Дмитрович (1913 – ?) – вчитель неповної середньої школи в с. Петрівцях, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Війт Денис – війт у с. Черевках Миргородської сотні (1723), заможний.

Війтиченко Іван – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Вілковські.
Вілковський (Вільківський) – священик, 1781 р. мав невеликий хутір у Багацькій сотні Миргородського полку.
Вілковський Марко – священик церкви Різдва Богородиці (Миргородської протопопії) в м-ку Багачці, 1794 р.

Вільхові. (Пор. також: Ольхові).

Вільховий Лук'ян із сином Андрієм – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Вільховий Іван – дворянин у Миргородському повіті (1830). Його земля була по шляху з с. Доброгорівки до с. Федунки.

Вільченки.

Вільченко Ф.П. – керівник селянського повстання 1905 р. в с. Великих Сорочинцях.

Вільченко Павло Федотович (1899 – ?) – житель В.Сорочинців, учасник громадянської війни. Перший міліціонер у В.Сорочинцях. 1920 р. був у загоні М.Г.Легейди (див.). 1921 р. – начальник міліції м. Миргорода.

Вільшані.

Вільшаний – похідний отаман Кременчуцької сотні Миргородського полку (1734).

Вільшанські. (Пор. також: Ольшанські).

Вольшанський Григорій – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Вільшанський (у публікації Г.Швидько – «Вулшанський») Леонтій з братами Василем, Петром і Максимом – піші козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Вінтоненко (див.: Вівтоненко; пор.: Антоненко).

Віричі.

Вірич Омелько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Вірич Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді. (В публікації Г. Швидько його прізвище хибно відтворене як Віриго).

Вірич Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із пасинками Грицьком і Лук'яном мав 1 двір, 2 хати.

Віричі – власники хутора Віричів (поблизу с. Ромодану) в XIX ст.

Вірські – дрібні дворяни Миргородського повіту.

Олександр Іларіонович (1832, Чигиринський повіт – ?) – походив із родини титулярного радника, станового пристава Чигиринського повіту. Мати – Марія Іванівна. Навчався в Радомишльському повітовому дворянському училищі. Закінчив Київську 2-у гімназію. В 1848 – 1852 рр. – «своєкоштний» студент історико-філологічного факультету Київського університету Св. Володимира, по закінченні якого був призначений на посаду вчителя російської мови в Миргородське повітове училище (серпень 1853 р.).

Григорій Іларіонович – губернський секретар, був членом Миргородської повітової земської управи до 1878 р., коли звільнився за станом здоров'я. 1877 р. виконував обов'язки голови управи.

Вірська Агафія Григорівна – дружина губернського секретаря, близько 1863 – 1873 рр. мала 11 дес. землі в урочищі Вірської (в дачах м-ка Яресьок) і 11 десятин – в дачах м-ка Шишаків.

Григорій – поміщик у м-ку Шишаках Миргородського повіту. На межі XIX і XX ст. землі Вірських простягалися від вулиці, яка згодом, за радянських часів, мала наймення Леніна до вулиці Павлика. До сьогодні в Шишаках зберігся топонім Вірське провалля.

Микола Григорович (бл. 1875 – ?) – дворянин, жив у м-ку Шишаках (1899). Повітовий земський гласний, член Миргородської повітової земської управи (1904 – 1910). 1904 р. - завідувач бібліотеки-читальні в Шишаках (заснованої 1895 р.). Близько 1906 – 1908 рр. жив у Миргороді, був членом правління Миргородського музично-драматичного гуртка.

Володимир Григорович – походив із м-ка Шишаків, освіта – 4 класи гімназії, відставний офіцер, житель Миргорода. Служив учителем гімнастики й класним наставником у Миргородській чоловічій гімназії (1911 – 1912). Близько 1911 р. купив півдесятини землі в миргородця Костянтина Володимировича Єфимова (на вул. Садовій, №4, що на розі нинішніх вулиць Гоголя і Троїцької) і збудував там будинок (нинішня адреса – вулиця Троїцька, 180). Секретар правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1910). Співав у церковному хорі Успінського собору. Активний учасник вечорів у Народному Домі (був розпорядником-ведучим); самодіяльний актор, зокрема, виконавець ролі запорожця Василя Коваля в п'єсі «Невольник» за однойменною поемою Т.Шевченка. У Вірських близько 1914 р. квартирували Надія і Борис Єфимови (діти приятелів), які навчалися в миргородських гімназіях. З початком Першої світової війни Вірський був мобілізований до армії. За радянських часів був учителем фізкультури в Миргороді й, за спогадами миргородців, привертав увагу тим, що їздив на велосипеді, єдиному в місті. Будинок Вірського радянською владою був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Вірський – на початку XX ст. служив у Миргороді на посаді наглядача 6-го округу Полтавського акцизного управління.

Літ.: Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1879 г. – Полтава, 1879. – С.25; Постановления

МУЗС. – 1899. – С.235; Справочная книжка по Полтавской губернии на 1906 год. – Полтава, 1906. – С. 10; Розсоха Л. Доля першої миргородської технічної інтелігенції // Миргород – наш дім. – 2006. – 22 червня. - № 25 (272). – С. 5.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 4; МКМ. – ОФ. – № 1641 / Д-549; Алфавит дач. – Арк. 158, 159 зв.

Вірченки. (Пор. також: Віричі).

Вірченко Данило – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Вірченко Федір – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).

Вірченко Маріамна Василівна – закінчила Зіньківську жіночу прогімназію. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. 1900 р. помічниця вчителя Комишанського першого початкового народного училища.

Вірьовка Григорій Іванович – 1937 р. вчитель початкових класів Миргородської школи № 2.

Вірьовчин хутір існував у Попівській волості.

Віташі.

Віташ Сава – селянин с. Попівки, мав 8 дітей. У 1930-их рр. був розкуркулений, всю родину вислали на Соловки. Сава – дід Анастасії Йосипівни Дойнікової (1939 р.н.), відомої миргородської спортсменки й альпіністки (з дому Віташ).

Віташ Василь Федорович (4.06.1925, с. Попівка – 4.12.1998, м. Миргород) – житель Миргорода, учасник Другої світової війни. Нагороджений чотирма медалями «За відвагу», орденом Великої Вітчизняної війни 2 ступеню. Похований у Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Існував Віташів хутір (між с. Попівкою й с. Клюшниківкою).

Вітвицький – дворянин, поляк, 1911 р. вступив на навчання до Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя.

Вітер (див.: Вітри, Вітренки).

Вітенки.

Вітенко Василь – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Вітенко Андрі –, заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Вітенко В. – голова виконкому Миргородської районної ради депутатів трудящих (1961).

Вітененко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Вішененко.

Віткевичі.

Віткевич (також Віткович) Степан (? – ймовірно, бл. 1748) – походив із сербів, які переселилися до Російської імперії за часів Анни Іоаннівни. Офіцер Сербського гусарського полку, 1740 р. одержав звання полковника. Згодом – бригадир, командував гусарськими полками. В 1746 – 1747 рр. листувався з Миколою Ханенком, генеральним хорунжим, (зокрема, з приводу популярної тоді книги французького письменника Ф.Фенелона «Пригоди Телемака»), бував у домі Ханенка в Петербурзі. Листувався з Михайлом Скоропадським (див.). Дружина Феодора Миколаївна (з дому Енгельгардт) – вдова Павла Даниловича Апостола. 1748 р. володів селом Перевозом Ковалівської сотні Гадяцького полку (це була маєтність дружини, колишні володіння Апостолів). Коли жителі села стали домагатися прав козацтва, Віткевич прагнув повернути їх у своє підданство. 1749 р. власницею села була його дружина Феодора Віткевичева. Мали доньку (1746 – ?); відомостей про інших дітей немає.

Віткевичева (рідко Вітковичева) Феодора Миколаївна (? – раніше 1787), з дому Енгельгардт – походила із смоленської шляхти, донька смоленського стольника. Із 1733 р. – дружина (друга) миргородського полковника Павла Даниловича Апостола (див.); по смерті П.Д.Апостола – у другому шлюбі – дружина бригадира Степана Віткевича; в документах часто згадується як «бригадирша Віткевичева». По смерті Павла Апостола успадкувала його багаті маєтності. 1745 р. жила в м-ку Сорочинцах. 1749 р. володіла дворами підданих у с. Портянках Ковалівської сотні Гадяцького полку. Мала землі й хутори в Багацькій і Білоцерківській сотнях Миргородського полку (в 1780-их рр.). 1770 р. мала 2 хати в с. Семереньках Сорочинської сотні. В 80-х рр. мала землі й селян у м-ку Сорочинцях, селі Перевозі, володіла частиною села Портянок і хутором Грицютівським Говтв'янського повіту, частиною с. Заїчинців Хорольського повіту, разом із поручиком Іваном Чарнишем була співвласницею х. Матвіївського Говтв'янського повіту. Мала тривалий конфлікт із старшиною Миргородського полку, яка завдавала їй кривд, обкладаючи її двори податком. Знайома з Опанасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським, який допомагав їй у її судових справах. Листувалася з Іваном Андрійовичем Полетикою (з господарських питань). По її смерті маєток перебував у розпорядженні її небожа Івана Богдановича Енгельгарда, надвірного радника.

Вітковські.

Петро (XIX ст.) – за походженням поляк. Поліцейський справник, надвірний радник. Мав доньок Марію і Єлизавету.

Марія Петрівна (? – 1899) – із 19 жовтня 1869 р. дружина (перша) Івана Яковича Рудченка (див.).
Єлизавета Петрівна – хрещена мати дітей І.Я.Рудченка Петра і Ольги.

Вітоненко Семен – війт м. Городища Півського Миргородського полку (1723).

Вітри (Вітренки).
Вітер Мартин – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Вітер Василь – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Вітер Кирило – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі вдови козачки Марії Гавришівни.
Вітренко Іван – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Юська Ґандженка.
Вітренко – колишній працівник казначейства, 1920 р. допомагав О.Г.Сластьону в створенні Миргородського краєзнавчого музею.
Вітренко, житель Миргорода, у 30-х рр. жив у Миргороді, на початку вулиці Сорочинської, неподалік від Я.О.Усика. За фахом був склярем. Дружина жила в Миргороді й по війні.
Вітренко Федір Тимофійович (1898, м. Миргород – 2.11.1938) – із міщан, освіта початкова, житель Миргорода, робітник трикотажної фабрики. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.
Вітер Микола Антонович (1903 – 10.12. 1937) – українець, народився в Польщі. Освіта середня. 1937 р. – житель Миргорода, начальник штабу 75 артилерійського полку. Репресований 1937 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.
Вітер Ніна Євгеніївна (1909, м. Київ – ?) – жителька Миргорода (1937), завідувачка соціально-економічного відділу «Книгокультторгу». Зазнала репресій. Заарештована 17 березня 1938 р. Засуджена за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1957 р.

Вітте – лікар, в 1868 – 1869 роках служив земським лікарем Миргородського повіту.

Віцке Іван Фрідріхович (1884 – ?) – за сталінських часів робітник скотоферми миргородського держкурорту, зазнав репресій, згодом був реабілітований.

Вічаров Іван Григорович – українець, мав будинок на вул. Вовчанській, який за радянської влади був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Вічні.
Вічний Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).
Вічний Онисько – козак Шишацької сотні (1718).
Вічний Ярема – посполитий у с. Попівці (1723).

Владишевський Борис Митрофанович – у 1901 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви с. Олефірівки.

Власенки (Уласенки).
Уласенки Тиміш і Хома – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Уласенко Кузьм –, козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Уласенко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Уласенко Семен – козак Миргородської сотні (1718).
Власенко Микита – посполитий Миргородської сотні (1718).
Власенко (Уласенко) Андрій – сотенний отаман Устивицької сотні (1718 – 1719), устивицький сотник (1721), наказний сотник (1730). Уласенки Андрій із сином Пахомієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Пахомій записаний у реєстрі сотні 1732 р. як Пасько.
Власенко Данило – сотенний хорунжий Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723). Мав братів Трохима і Антона.
Уласенко (Власенко) Петро – в 1708 – 1718 рр. яреськівський городовий отаман.
Уласенко Тиміш – козак Зубівського куреня (1718). Тиміш згадується як козак також 1732 р.
Уласенко Андрій – козак, у реєстрі Яреськівської сотні Миргородського полку 1723 р. він записаний другим після Романа Леонтієва в розділі «Товариство рядовоє можнійшоє, з діда і отця козаки». Мав синів Михайла і Ониська, один із них 1723 р. відбував службу.
Уласенко Мартин – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). Уласенко Мартин та Уласенко Василь із братом Іваном – «можнійші» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Василь мав звання значкового товариша (1735 – 1738), брав участь у походах. Володів приїжджим двором у Яреськах. Іван – значковий товариш 1752 р.
Власенко Павло – козак Сорочинської сотні, убогий, піший (1723).

Уласенко Матвій – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Уласенко Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). Значковий товариш (1735 – 1738, 1752).

Уласенко Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Власенко Максим – значковий товариш Миргородського полку, 1738 р. серед іншої старшини підписав книгу ревізії Миргородської сотні. Мешканець с. Туху.

Власенко Дмитро – значковий товариш Миргородського полку, в грудні 1746 р. миргородський полковий комісар. Житель с. Туху, мав приїжджий двір у м-ку Яреськах.

Власенко – значковий товариш, 1781 р. мав хутір у Яреськівській сотні Миргородського полку.

Власенко Кирило (1743 – 24.06.1805, Яреськи) – дворянин у Яреськах.

Власенко Яків (1748 – ?), на службі в Миргородському полку з 1759 р., служив підканцеляристом, полковим канцеляристом, сотенним осавулом (1773 – 1779). Із 1779 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Власенко Степан (1757 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1772 р. Полковий канцелярист (з 1774), сотенний отаман (із 1775), значковий товариш Миргородського полку (з 1780 р.).

Власенко Степан Іванович – значковий товариш, житель м-ка Сорочинців (1783). Мав сина (нар. 1781 р.), хрещеним батьком якого був військовий товариш Іван Михайлович Котляревський.

Власенкова Февронія (? – раніше 1787) – козачка, передала Миргородській Успінській соборній церкві дров'яний ліс за 6 верст від Миргорода.

Власенко Стефан – корнет, житель м-ка Туху (1791).

Власенко Семен – дворянин містечка Яресьок (1802). Дружина – Параскева.

Власенко Семен (бл.1761 – 23.11.1809, Яреськи) – яреськівський дворянин, губернський реєстратор (1804 – 1809). Дружина Анастасія (бл. 1771 – 1804), померла в Яреськах. Близький знайомий Панаса Попатенка (див.).

Власенко (Уласенко) – дрібний дворянин у Яреськах, писар у тамтешній економії дідичів Трощинських (1816). Ганна Матвіївна Трощинська вважала, що дворянське звання йому виклопотав його батько.

Власенко Петро Степанович (бл. 1792 – 15.01.1837) – колезький реєстратор, жив і помер у м-ку Сорочинцях.

Власенко Антон Степанович – 1821 р. один із опікунів маєтку поміщика Андрія Федоровича Ляховича в м-ку Сорочинцях.

Власенко Григорій – дворянин у Яреськах (1803). Дружина – Уляна.

Власенко Костянтин – 1815 р. поручик у Сорочинцях.

Власенкова Агафія Семенівна – нянька в родині Гоголів у Василівці. Микола Гоголь у листі (1820) називав її Гапою.

Власенко Степан – підпоручик, писар Миргородського повітового суду (1803); поручик (1812), сусід майора Г.І.Чарниша.

Власенко Степан – поручик (1842), мав підданих у Сорочинцях.

Власенко Павло – колезький реєстратор, мав у дачах Миргорода 10 десятин землі (1852 р. їх було виставлено на публічний продаж).

Власенко Йов Феодосійович – дворянин, бл. 1861 – 1865 рр. мав 194 дес. землі при хуторах Омеляненків і Величков (групи Грузько-Говтв'янських хуторів).

Власенкова Ірина Мартинівна – дворянка, в 1860 – 1865 рр. мала 24 дес. землі в урочищі Овнянка.

Власенко Іван Семенович (нар. бл. 1833 – 1840 рр., помер 1916 р. в Миргороді), дрібний дворянин Миргорода. Відомий українськими патріотичними поглядами. Про нього згадував І.А.Зубковський. 1861 – 1862 рр. у Власенка в Миргороді переховувалися книжки українською мовою, які привозили з Києва, з народницького гуртка для недільної школи А. Свидницького. Гласний Миргородської міської думи (1881). Член Миргородської міської управи (1886 – 1888). Служив інспектором акцизного відомства, прикажчиком при горілчаному складі № 14 у Миргороді (1899). В 1899 – 1901 рр. – миргородський міський уповноважений. Відзначався глибоким православним віруванням. 1896 р. був членом Полтавського Єпархіального Свято-Макаріївського Братства (православного місіонерського товариства), церковним старостою в Успінському соборі Миргорода (1896 – 1899), а на схилі віку – старостою миргородської церкви Всіх Святих («Малої церкви»). Мав садибу й невеликий будинок, під стріхою, по вулиці Сорочинській, у провулку з виходом до левади (нині це будинок № 3, поблизу сучасної дитячої музичної школи). Був одружений із Іриною Мартинівною Тарутіною (померла рано), з якою мав 6 дітей: Михайла, Івана, Любов, Євдокію, Марію, Олександра. Із його дітей тільки Марія і Любов були пов'язані з Миргородщиною. Доживав віку сам, за доглядом домашньої робітниці. Як церковний староста був похований біля стін Всіхсвятської церкви.

Власенко Никифор – 1904 р. працював поштарем поштового відділення в м-ку Яреськах.

Власенко Петро Захарович (1837 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 42 десятини землі.

Власенко Захар Лукич (1848 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Власенко Никифор Лукич (1858 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 18 десятини землі.

Власенко Федір Мусійович (1848 – ?) – козак, житель х. Пищимухиного Сорочинської волості, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Власенко Олексій Мусійович (1853 – ?) – козак, житель х. Туху Яреськівської волості, 1913 р. мав 42 десятини землі.

Власенко Макар Сидорович (1853 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Власенко Пилип Терентійович (1856 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Власенко Петро Терентійович (1873 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Власенко Яків Іларіонович (1865 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 50 десятин землі.

Власенко Митрофан Федорович (1869 – ?) – козак, житель х. Пищимухиного Сорочинської волості, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Власенко Дмитро Леонтійович (1878 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Власенко Сидір Леонтійович (1878 – ?) – козак, житель х. Бузової Яреськівської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Власенко Любов Іванівна – донька Івана Семеновича Власенка. Одружена з Михайлом Чернявським, миргородським поштовим чиновником (кінець XIX ст.). Мали сина Івана.

Власенко Марія Іванівна (? – 1942) – донька Івана Семеновича Власенка. Після смерті матері 13-літню Марію забрав до себе до Петербурга старший брат Михайло, який влаштував її в сирітський будинок («Воспитательный дом»), де вона закінчила Маріїнську учительську семінарію принца Петра Ольденбурзького. Потому протягом двох років учителювала в с. Яреськах Миргородського повіту. 1901 р. одружилася з миргородцем Костянтином Володимировичем Єфимовим (див.). Згодом як приватна вчителька навчала дітей поміщика Гальченка. Близько 1929 – 1930 р. із чоловіком виїхала з Миргорода. Загинула 1942 р. під час бомбардування станції Березань Київської області, де тоді працював її чоловік.

Власенко Микола Васильович – 1915 р. мав черепичний завод у м-ку Шишаках.

Власенко Тетяна Андріївна – козачка із Шишаків. Мати Кирила Осьмака (1890 – 1960), президента УГВР.

Власенко Пахом Тр. – один із комуністичних лідерів Миргородщини, член партії з 1917 р. Колишній моряк Чорноморського флоту. У січні 1918 р. член Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів. 1919 р. заступник Миргородського повітового воєнкома. Під час повстання Дубчака в Миргороді 2-3 квітня 1919 р. був заарештований повстанцями, але втік із-під арешту. Брав участь у арешті дубчаківців після поразки повстання. Член Миргородської ЧК (1920). У Миргороді жив у будинку Письменного.

Власенко – заступник отамана селянського повстанського загону петлюрівської орієнтації Семена Мусієнка, який діяв 1922 р. у районі с. Великих Сорочинців. Загинув 7 березня 1922 р. (разом із Мусієнком) у бою з більшовицьким загоном під с. Баранівкою.

Власенко Андрій Іванович – у 30-х рр. XX ст. навчався в школі в Великих Сорочинцях. Згодом – співак Харківського оперного театру.

Власенко Дмитро Васильович (1883 – 1.02.1943, Миргород) – миргородський освітній і громадський діяч. У 30-х рр. XX ст. викладав російську мову й літературу в Миргородській школі № 2 (зокрема, був учителем майбутнього поета Антона Шевченка). Знав 10 мов. Цікавився театром. Зять миргородського священика Гребінки, жив у будинку тестя на вулиці Сорочинській, поряд із будинком священика Дубнякова. Під час німецької окупації працював рахівником у конторі шовкорадгоспу, невдовзі був скорочений. 1942 р. як український патріот і просвітник став діяльним кореспондентом миргородської газети «Відродження», до якої подавав статті й замітки природничого, історико-літературного та фольклористичного змісту, зокрема, був автором статті «Гоголь як етнограф рідного краю». З німецькою владою відмовився співпрацювати. Помер після тяжкої хвороби голодної зими 1943 р.

Власенко Роман Йосипович (1880 – ?) – селянин-одноосібник с. Пришиба Шишацького району. Засуджений 1930 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Власенко Еразм Якович (1893 – ?) – селянин-одноосібник с. Великої Бузової Шишацького району. Засуджений 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Власенко Петро Макарович (1894 – ?) – селянин-одноосібник с. Великої Бузової. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1992 р.

Власенко Андрій Іванович (1897 – ?) – житель с. Великої Бузової Шишацького району, закрійник швейної майстерні. Засуджений 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Термін відбував у таборах Амурської області. Реабілітований 1959 р.

Власенко Мефодій Панасович (1897 – 1.01.1938) – завідувач свиноферми в с. Великій Бузовій. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Власенко Віра (1912 – 1942) – уродженка й жителька Миргорода. В лютому 1942 р. була застрелена поліцаями як запідозрена у зв'язку з партизанами. Похована на старому цвинтарі Миргорода.

Власенко Микита Митрофанович – поліцай у с. Радченках (1942 – 1943).

Власенко І. – актор-аматор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Хутір Власенка існував у Яреськівській волості, біля с. Федунки.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 261, 262, 265; Письма Гоголя. – С.8, 66; ПЕВ. – 1897, - № 9. – Ч. офиц. – С. 260; Списки лиц. – С. 1 – 6; Зубковський І.А. Свидницький на Миргородщині // Плуг. – 1928. – № 12. – С.62; Описи КН. – С.155; Кривошея. – Ч.1. – С. 44; Ч.3, кн.3. – С. 22; Корж В. На віку, як на довгій ниві. – Харків, 2001. – С.44; Ханко В. Світло бібліотечної оселі // Миргородська міська бібліотека імені Д.Гурамішвілі. – Миргород, 2001. – С.48; Швидько. – С. 127, 151, 153; Єфимов В. Це все – ми: Рід Єфимових. – Дн., 2004. – С. 48 - 50, 128 - 129, 243, 331; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С. 202 – 204; Ревегук В. За волю України. – С. 214; Присяга М.п. 1732 р.- С. 87, 88.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк 508; Ф. 323. – Оп. 1. – спр. 114. – Арк. 14; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 8 зв, 28 зв.; ІІ, 4556. – Арк. 2; ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк.102; Спр.160. – Арк. 116; Спр. 183. – Арк. 54, 64; Спр. 186. – Арк.89 зв.; Спр. 191. – Арк. 1 зв., 14 зв.; Спр. 192. – Арк.20; Ф. 9083. – Оп.1. – Спр. 224. – Арк.2; Алфавит дач. – Арк. 30 зв., 78 зв.

Власова Настя Семенівна – активна учасниця художньої самодіяльності в Миргороді, співала в хорі 17-го Держмлина.

Власюк – 1935 р. директор Миргородського курортного управління.

Влашин Андрій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Влащенки.

Влащенко Данило – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Влащенко Михайло з сином Юхимом – 1738 р. козаки виборні убогі в с. Зуївцях.

Воблі.

Воблий Костянтин – священик у с. Березовій Луці, український патріот, прихильник С. Петлюри. В листопаді 1921 р. був заарештований більшовицькою владою. Подальша доля невідома.

Воблий В.Г. – до 1932 р. працював учителем української мови й літератури в Ромоданівській школі й робітфаку при ній; з 1932 р. – учитель і директор Миргородської семирічної (згодом середньої) школи № 3. Репресований 1937 р.

Вовки (Вовченки). Пор. також: Волкови.

Вовк Петро – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Вовк Макар – 1666 р. міщанин с. Попівки. Орав на 2 волах.

Вовченко Грицько – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Вовченко Трохим – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Вовк Іван, Вовк Степан – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Вовченко Матвій, Вовченко Яків – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Вовк Максим, Вовк Семен – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Вовченко Федір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Вовк Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Вовк Павло, посполитий у с. Попівці (1723).

Вовченки Матвій і Іван – посполиті в с. Попівці (1723).

Вовк Карпо – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Вовченко Опанас – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732). Отаман у с. Черевках (1737).

Вовченко Гаврило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Вовк Мусій – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Вовченко Лаврін з братами Пилипом і Гаврилом – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, убогі.

Вовченки, Семен і Роман, жителі Миргорода – ткачі, до 1749 р. були в підданстві грузинського князя Ратієва.

Вовченко Степан – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із братами Яковом, Іваном, сином Степаном і зятями Іваном і Федором мали 1 двір, 4 хати, де жили 6 сімей.

Вовченко Максим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Вовк Максим – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Вовк Максим – військовий товариш Миргородського полку (1779 – 1787), мав землі в Остап'ївському повіті, власник х. Бакайського Говтв'янського повіту.

Вовк Никифор Антонович – запасний унтер-офіцер, прикажчик горілчаної лавки в м-ку Хомутці (1899).

Вовк Семен Михайлович (1865 – ?) – козак, жив у х. Олексенковому Миргородської волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Вовк Митрофан Дмитрович – козак, 1902 р. церковний староста Всіхсвятської (кладовищенської) церкви Миргорода.

Вовк Митрофан Іванович (1870 – ?) – козак, жив у с. Гаркушинцях Петрівської волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Вовк Григорій Ілліч (1865 – ?) – селянин, жив у м-ку Багачці, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Вовк Микита Вікторович – житель Миргорода, козак. У нього і в С.Бакала (див.) 1913 р. проходили зібрання членів миргородського Українського робітничого товариства.

Вовк Іван Тимофійович – козак, житель Миргорода (1914, 1917), ймовірно, вулиці Сорочинської.

Вовк Іван – козак, у 1-й пол. XX ст. житель м. Миргорода, вулиця Полтавська (згодом Гурамішвілі). Дружина Оксана. Їхні діти: Іван, Дмитро, Семен.

Вовк Андрій Антонович (1899, м. Миргород – 10.12. 1937, м. Харків) – житель Миргорода, завідувач їдальні воєнторгу. Заарештований 11 вересня 1937 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Вовк Павло Семенович (1904, Миргород – 1942) – до війни працював головою Миргородської районної ради депутатів трудящих. Родина жила на Степуриному хуторі (нині вул. Котляревського). Мав сестер і братів Марію, Софію, Уляну, Олексія, Мотрю, Наталку. Під час війни став комісаром партизанського загону «Перемога», брав участь у бойових операціях, забезпечував випуск листівок. У січні 1942 р., коли в партизанському загоні виникли проблеми з харчуванням, пішов до сестри Марії в с. Мар'янське. Поліцаї оточили його в хаті, він відстрілювався, а останньою кулею застрелився сам. Тіло було привезене до поліції Миргорода, місце поховання не з'ясоване. Дружина – Ганна Миколаївна, син Леонід.

Вовк Уляна Семенівна – родом із Миргорода, сестра Павла Семеновича Вовка (див.). Зв'язкова партизанського загону «Перемога». За розповсюдження листівок у грудні 1941 р. була схоплена німецькими окупантами й 1942 р. розстріляна (за деякими даними, закопана живою).

Вовк Дмитро Антонович (20.09 (3.10) 1907, м. Миргород – 9.09.1983, м. Київ) – миргородський бандурист і співак. Освіту здобував у Миргородській земській чоловічій гімназії, співав у хорі. Змолоду заробляв батрацькою працею. Протягом деякого часу кобзарював у Полтаві. В Миргороді жив на Українській вулиці. З 1927 року став учасником Миргородської капели бандуристів. Згодом працював при Ворошиловградській філармонії. Під час війни працював у військовому ансамблі пісні й танцю, виступав з концертами на фронтах. У 1951 – 1960 рр. – артист Державного українського народного хору під керівництвом Г.Г.Верьовки. У 50-х роках у складі хору побував на гастролях в Польщі, Фінляндії, Румунії. Працював у філармоніях багатьох міст, в різних кобзарських колективах.

Вовк Михайло (на прізвисько Строчка) – миргородський співак (тенор). У другій половині 20-х рр. XX ст. соліст Миргородського хору й учасник Миргородської капели бандуристів.

Вовк Настя Григорівна, 1937 р. була вчителькою початкових класів Миргородської школи № 2.

Вовк Іван Іванович (1890, м. Миргород – бл. 1972) – громадський і просвітницький діяч Миргорода. Син Івана і Оксани. Спочатку жив із батьками на вулиці Полтавській, згодом збудував хату на вул. Чумацькій (нині садиба № 46). Миргородський інтелігент, український патріот. За фахом – зоотехнік бджільництва. У 30-х рр. працював у Миргородському банку (його брат Дмитро був бухгалтером, управителем банку). Знавець миргородської старовини, збирав матеріали з історії Миргорода. Під час німецької окупації 1942 – 1943 рр. І.Вовк працював агрономом у сільськогосподарській управі м. Миргорода. Він наполіг, щоб Михайло Воскобійник із метою пропаганди українських ідей пішов працювати редактором миргородської газети «Відродження» (назва запропонована І.Вовком). Під час війни працював у Миргороді бджільником-інструктором, писав до газет «Відродження» й «Миргородські вісті» матеріали на теми бджільництва, інформаційні замітки про роботу млина «Сельмука», заводу «Миррад» тощо. Написав критичну статтю про занедбане при більшовиках бджільництво; автор статей «Незабутній художник» про Опанаса Сластьона, «В.Л.Боровиковський» та ін. Після повернення радянської влади був заарештований 23 вересня 1943 р., за пропаганду українських ідей засуджений на 10 р. Відбув ув'язнення в Казахстані, в селищі Коктенколь, повернувся до Миргорода. Реабілітований 1991 р. Мав братів Дмитра, Семена і сестру Євгенію. Був одружений із Тетяною Василівною (працювала служницею в Миргороді, померла в 1980-их рр.). Їхні діти: Євгенія (вчителька), мала дочку Лесю (теж учителювала в Полтаві); Галина (медик), померла на поч. XXI ст.; Борис (лікар), помер молодим.

Іван Вовк на засланні в с. Коктенколь, 1952 р.

Вовк Дмитро Іванович – брат Івана Івановича (матері їхні були різні), жив у Миргороді на вул. Полтавській. Працював у Миргородському банку – бухгалтером, керівником. Дружина – Ольга Григорівна Волошина, донька учителя Григорія Федоровича Волошина (див.). Помер іще молодим. Діти Д.І.Вовка: Володимир (? – бл. 2008), Алла (? – бл. 2006) – професор-медик у Києві.

Вовк Андрій Іванович – брат Івана, Дмитра і Семена. Залишився жити в Україні, а його дружина Варвара і син Юрій виїхали до Канади (по війні).

Вовк Андрій Іванович (1895, м. Миргород – ?) – мав вищу освіту, служив офіцером у царській армії. В 30-их роках учитель Миргородського керамічного технікуму. 30 листопада 1937 р. був заарештований, засуджений НКВС за 2-ю категорією, до 8 р. позбавлення волі. Згодом реабілітований.

Вовк Семен Іванович – брат Івана і Дмитра. Жив при батьках на вулиці Полтавській. Одержав медичну освіту, професор медицини в Києві, де й помер. Дітей із дружиною не мали, виховали прийомну доньку з дитячого будинку.

Вовк Кузьма Іванович, член нелегального Миргородського оргбюро Української партії соціалістів-революціонерів, створеного 1929 р. (голова миргородець Олексій Білиба, під керівництвом Петра Колесника з Праги).

Вовк Григорій Якимович (1896, м. Миргород – 20.05.1938) – житель Миргорода, робітник, був репресований 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Вовк Микола Семенович (1909, с. Гаркушинці – 20.05.1938) – житель Миргорода, засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Вовк Михайло Петрович (див.: Барашок).

Вовченко Іван Михайлович – у 30-х рр. ХХ ст. директор Миргородської середньої школи № 6 (на Личанці). Під час голоду 1932 – 1933 рр. допомагав дітям із дитячого притулку на Личанці. Наприкінці 30-х рр. був репресований, засланий на Соловки. До Миргорода не повернувся.

Вовк Олексій Якимович (1921 – 22.05.1938) – уродженець і житель Миргорода, вантажник райспоживспілки. Засуджений 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Вовк Олексій Федотович (24.03.1920, Миргород – 9.01.1998, Миргород) – миргородський педагог, журналіст. Походив із родини кравця й кожухаря. Жив у Миргороді на Довгому Озері (вулиця Дружби). Піонер кінця 20-х рр. 1939 р. закінчив Полтавський учительський інститут, працював учителем на Хорольщині. Учасник Великої Вітчизняної війни. Директор Миргородської школи № 2. В 1952 – 1980 рр. (з перервою) працював редактором миргородської газети «Червона трибуна» (з 1962 – «Прапор перемоги»). Член Спілки журналістів, член КПРС. Один із засновників миргородського літературного об'єднання «Любисток». Мав доньку Ніну (в шлюбі Шифан), медсестру, самодіяльну співачку.

Вовк Володимир Федотович – брат Олексія Федотовича. Жив у Миргороді на Довгому Озері (нині вулиця Миру). Навчався в Миргородському керамічному технікумі разом із Василем Квашею. Миргородський маляр. Загинув молодим 1941 р., коли німці розбомбили санітарний поїзд із евакуйованим госпіталем. Автор миргородських пейзажів (на замовлення сусідів), портрета Т.Шевченка, картин на народну тематику, зокрема, картини «Занедужав чумак у дорозі» (зберігалася в родички Ніни Василівни Ткаченко; продана колекціонерам).

Вовк Георгій – журналіст, уродженець Миргорода, на початку 90-х років ХХ ст. жив у Канаді.

Вовченко-Штанько Антоніна Василівна (1891 – ?) – уродженка Черкаської області, жителька м. Миргорода, вчителька середньої школи. Засуджена 20 січня 1938 р. до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1992 р.

Хутори Вовків існували в районі с. Клюшниківки й у Шишацькій волості..

Літ.: Реестра 1649 г. – С.262; Клировая книжка. – С. 395; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дучинський Антонин. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн.3. – Державидав України, 1928. – С. 287; Матеріали газет «Відродження», «Миргородські вісті»; Олексенко М. Не втекти від розплати // П.п. – 1979. – 6 липня; Ротач П. Миргородська Шевченкіана // П.п. – 1981. – 11 березня; Описи КН. – С. 150, 239; Миргородський керамічний технікум. – С. 57; Воскобійник О. Повість моїх літ. – К., 2000. – С. 129; Швидько. – С.180 - 182, 201, 208; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 205, 207, 208; Присяга М.п. 1732 р. – С. 24, 27.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46; МКМ. – Н.а. – Спогади М.М.Соколова (1988). Запис Л. Розсохи. – Машинопис. – Арк. 2.

Вовкодавець Роман і Вовкодавенко Яким – посполиті в с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Вовкоріз Хома – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Вовнянка Іван – 1752 р. посполитий у с. Єрках, підданий сотника В.Зарудного.

Вовченки (див.: Вовк).

Вогненко (?) Лесько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732). В публікації Д.Вирського – Вохненко.

Вода Гнат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Водоп'яни (Водоп'яненки).

Водоп'яненко Савка – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Водоп'ян Лаврін – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Водянецький Григорій – посполитий у Хомутці (1723).

Водяники.

Андрій із братом Федором – «можні» козаки с. Баранівки Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Водяниченко Лесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Водяник Нестор – посполитий у Миргороді (1732).

Лаврін – козак Сорочинської сотні (1782).

Арсен Йосипович – козак, 1869 р. волосний староста с. Баранівки.

Володимир Арсенійович (1859 – ?) – козак, житель с. Баранівки Миргородського повіту. Миргородський повітовий гласний у 1887 – 1910 рр. Член бюджетної комісії Миргородської земської управи (1909). 1913 р. мав 55 десятин землі.

Микола Володимирович – член Миргородського земського зібрання (1905).

Дмитро – заможний козак (поч. ХХ ст.), староста в с. Баранівці. Мав 7 синів.

Тарас Дмитрович (1875 – ?) – козак, жив у х. Солонцях Баранівської волості, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Григорій Дмитрович (бл.1885 – ?) – із козаків. 1913 р. товариш голови Баранівського сільськогосподарського товариства, мав 40 десятин землі. Жив у с. Баранівці.

Мусій Дмитрович (бл. 1886 – ?) – козак, житель Баранівки. 1913 р. мав 22 десятини землі.

Антон Дмитрович (бл. 1887 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 22 десятини землі. 1915 р. володів цегельним заводом у х. Водяниках Баранівської волості.

Остап Дмитрович – козак Баранівської волості Миргородського повіту, 1915 р. володів цегельним заводом у х. Зеленому Куті Баранівської волості.

Іван Дмитрович – заможний хлібороб у х. Говтві. Його онука – Софія Никифорівна Денисенко (нар. 1925, х. Ковердина Балка Шишацького р-ну) – письменниця, доктор філологічних наук, авторка книжки «Тіні незабутих предків» (2005).

Дем'ян Дмитрович.

Трохим Овксентійович (1873 – ?) – селянин-одноосібник с. Баранівки. 1929 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Ілля Трохимович (1898 – ?) – селянин-одноосібник с. Баранівки Шишацького району. Засуджений 1929 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Анастасія Пилипівна (1871 – ?) – жителька с. Вертелецького Шишацького району. Селянка-одноосібниця, репресована 1929 р. Реабілітована 1994 р.

Григорій Іванович (1884 – 12.03.1930) – селянин-одноосібник у с. Порскалівці Шишацького району. Репресований, розстріляний. Реабілітований посмертно 1989 р.

Василь Іванович (1888 – ?) селянин-одноосібник с. Порскалівки. 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1887. – С. 3; 1909. – С. 126; Отчет МУЗУ. – 1908. – С.5; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С.210 – 211; Швидько. – С. 176; Денисенко С. Тіні незабутих предків: Документально-публіцистична повість. – Чернівці, 2005. – С. 42.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 14; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 20.

Воєхевич Софія – вдова підполковника, 1886 р. жила в Миргороді, мала землю в х. Стадні. (Пор.: Вайлевичева С.).

Воїнови (Войнови).

Войнов (Воїнов) Леонтій Федорович – губернський секретар, служив «делопроизводителем» Миргородського повітового присутствія з воїнської повинності (1904 – 1910). 1905 р. – член Миргородського товариства взаємного кредиту. 1914 р. був на посаді товариша директора миргородського міського громадського банку (директором тоді був А.М.Устименко); кандидат у гласні Миргородської міської думи. Воїнови – заможні жителі Миргорода, на початку ХХ ст. жили на вулиці Сорочинській, № 47 (нині це будинок № 29). Його дружина – Олександра Володимирівна Воїнова, за даними миргородців, була донькою миргородського священика Володимира Дубнякова, який жив навпроти, на цій самій вулиці. Після смерті Воїнова його вдова вийшла заміж удруге (близько 1917 р.) за немолодого лікаря-гінеколога Григоряна, вірменина. Жили заможно в її будинкові по вулиці Сорочинській, тримали обслугу. За радянської влади будинок Воїнової був націоналізований, а 1927 р. – денаціоналізований. Під час сталінських репресій Воїнова виїхала з Миргорода до Харкова, а під час німецької окупації 1941 – 1943 рр. знову приїхала до Миргорода. Німці повернули їй частину будинку; в її помешканні під час війни жив німецький перекладач. Потім знову виїхала до Харкова; по війні, вже стара, вона приїздила в Миргород гостювати до невістки. Воїнови мали двох синів, які навчалися в кадетському корпусі. Згодом сини виїхали за кордон. Один із синів Воїнових (либонь, Сергій) залишився за кордоном назавжди; у 80-х роках миргородці випадком зустрілися в Югославії з його вдовою. Другий син – Микола – повернувся до Миргорода, відбув покарання протягом 10 років, після чого знову приїхав до Миргорода, жив і працював у Миргородському шовкорадгоспі; його дружина Марія (1906 – 90-і роки ХХ ст.) доживала віку в Миргороді, мешкала в будинку на грензаводі.

Воїнов (Войнов) І.В. – харківський більшовик, очолював червоногвардійський загін і ешелон, який на початку 1918 р. рухався з Харкова до Києва. 23 (10 ст. ст.) січня 1918 р. його загін витіснив із Миргорода військову частину Центральної Ради і проголосив на Миргородщині радянську владу.

Войдиченко Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Войни – козацько-старшинський і дворянський рід.

Федір Петрович – старший військовий канцелярист (1757). У 1759 – 1762 рр. гадяцький полковий суддя, 1773 р. – суддя Зіньківського земського суду. В 1778 – 1781 рр. провідник шляхетства Гадяцького і Миргородського полків. Одружений (після 1769 р.) з Настею Романівною, вдовою Івана Івановича Чарниша (онук генерального судді І.Чарниша).

Степан Федорович – у 1813 – 1829 рр. титулярний радник, гадяцький повітовий маршал. Колезький асесор. Його спадкоємці мали 1849 р. маєток (понад 100 душ) у Миргородському повіті.

Война С. – губернський секретар, 1860 р. мав у с. Ковтунівщині Зіньківського повіту кінський завод.

Война – колезький реєстратор, до 1861 р. – писець акцизного надзирателя Миргородського повіту (1-го відділення).

Олександр Степанович – у 1864 – 1884 рр. надвірний радник, миргородський повітовий гласний; почесний мировий суддя Миргородського повіту (1871 – 1874). Можливо, жив поблизу Комишні або Верхньої Будаківки. В 1862 – 1879 рр. мав 722 дес. землі в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки.

Война – 1883 р. власник хутора Войни в Березоволуцькій волості.

Літ.: Роспись чиновных особ. – С.193; Месяцослов. – 1813. – Ч.2. – С.393; Памятная книжка,1865. – С.160; Отчет МУЗУ. – 1884. – С.190; Постановления МУЗС. – 1884. – С.81; Модзалевский В.Л. Генеральный судья Иван Чарныш и его род // К.С. – 1904, май. – С.229; Описи КН. – С.144.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4802. – Арк. 4 зв.; Алфавит дач. – Арк. 10 зв., 89.

Войнови (див.: Воїнови).

Войтенки.

Войтенко Іван Васильович – миргородський полковий писар (1656 – 1657, бл. 1658).

Войтенко – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду. У спискові жителів міста слово «Войтенко» записане після імені Михайла Андреєва, перед ім'ям Тимофія Симонова, тобто стосується котрогось із них. Войтенко в даному випадку означає – син війта.

Войтенки Харко і Гаврило – посполиті середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Войтенко Василь Тихонович – у 1899 – 1904 рр. псаломщик Хрестовоздвиженської церкви В.Сорочинців, 1904 р. учитель Хрестовоздвиженської церковнопарафіяльної школи. Освіта – незакінчена Братська учительська школа.

Войтенко Семен Пилипович (1878 – ?) – селянин, жив у с. Кибинцях, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Войтко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Войцех Юсько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Войцеховичева Софія Василівна (див.: Вайлевичева Софія Василівна, Воєхевич С.).

Войченко Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Волевачі (Волевичі, Воловачі, Воловичі, Вольовачі, Валевичі) – козацький рід Миргородського полку, що походив із Чигиринщини.

Волевач Андрій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Волевач Яків Іванович – згадується 1650 р. Військовий товариш. Його сестра Марія (в шлюбі з Гаврилом Коробкою) за батьковим заповітом одержала пасіку «на Опанасівці» (1650).

Волевач (Воліовач, Вольовач, Волович) Антін Якович (1681 – раніше 1760) – на службі з 1700 р. у званні значкового товариша. Був сотником 1-ї Миргородської сотні, в 1711 - 1721 рр. – потіцький сотник Миргородського полку. Наказний миргородський полковий обозний (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). У реєстрі 1723 р. разом із синами Степаном і Кирилом записаний першим у списку «товариства можнійшого» Потіцької сотні Миргородського полку. 1725 р. – другий миргородський полковий осавул. Миргородський полковий осавул (1721 – 1749). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Був у походах під Печерами, Несвіжем, Ляховичами, в Полтавській баталії, в Сулаці, на Царичанській лінії, в Кримському поході (1735). У липні 1736 р. – наказний миргородський полковник, під час походу до Азова стояв на чолі команди 1500 козаків, з завданням повернути азовську артилерію до м. Ізюма. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Зазнавав утисків від миргородського полковника Василя Капніста. За указом Сенату від 30 грудня 1737 р. знятий з посади "за сделанныя им дерзости". 31 травня 1738 р. отримав абшит із Військової Генеральної канцелярії. 1749 р. – громадський осавул Миргородського полку. 1752 р. згадується як відставний миргородський полковий осавул. 1730 р. володів у м-ку Потоці Миргородського полку 11 дворами, даними йому за універсалом полковника Д.Апостола 1722 р. Його дідизна – землі в районі Цибульника і р. Інгульця (Потіцької сотні). 1728 р. купив половину острова на Дніпрі навпроти Кам'янки. В 40-х рр. йому належало с. Волевачівка Омельницької сотні Миргородського полку. 1752 р. мав житловий двір у м. Потоці.

Вольовач (Волевач) Степан (бл.1711 –?) – син Антона Яковича, жив у м-ку Потоці. Із 1731 р. служив у Миргородському полку. З 1741 р. – військовий товариш, згадується 1767 р. Володів хутором у Потіцькій сотні. 1752 р. мав житловий двір у Потоці.

Вольовач Кирило (бл. 1713 – ?) – син Антона Яковича, житель м-ка Потоку. Із 1735 р. служив у Миргородському полку. З 1744 р. – військовий товариш. Миргородський полковий осавул.

Вольовач (Волевач) Дмитро Антонович (бл. 1737 – ?) – син Антона Яковича, потіцького сотника. З 1760 р. служив у Миргородському полку в званні військового товариша. Воронківський сотник (1779 – 1782). Брав участь у

походах. Ротмістр у відставці. Володів хутором на Кагарлику. Одружений із Тетяною Іванівною Берло, донькою бунчукового товариша.

Волевач (Воліовач, Вольовач) Іван – 1723 р. «значний товариш військовий», у складі старшини Потіцької сотні Миргородського полку; військовий товариш, 1767 р. серед інших підписав наказ гадяцького, миргородського і полтавського шляхетства до Комісії зі складання Проекту нового Уложення.

Воловач, писар Миргородського полку (1744), мав дорослого сина.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.264; Личный состав. – С.9; Модзалевский. – Т.1. – С.216, 218; Барвинский. – С.133; Реєстр 1744 р. – С.20; Кривошея. – Ч.1. – С.41,42,46; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.2. – С. 19; Панашенко. – С.173; Репан О. Мобілізація козаків Гетьманщини для воєнних походів у 1735 – 1739 роках // К.С. – 2000. – № 1. – С.21,25; Вірський Д. Українне місто: Кременчук від заснування до 1764 р. – К., 2004; Швидько. – С. 95; Присяга М.п. 1732 р. – С. 19.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 11144. – Арк. 48; Спр. 19350. – Арк.. 247.

Волевські.

Волевський Грицько – козак Миргородської сотні (1718). В публікації Д.Вирського – Валявський.

Волевський (Валевський) Василь – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Волики.

Волик Мусій Григорович – козак, бл. 1866 – 1871 рр. разом із інщими співвласниками мав 289 десятин землі при хуторах Маначинських (в Баранівській дачі).

Волинські.

Волинський Хаїм Міхелевич – міщанин Миргорода, гласний Миргородської міської думи (1874).

Волинський Міхель – купець у Миргороді кінця XIX – початку XX ст., жив на розі вулиць Гоголя й Шевченка (в районі нинішнього пам'ятника Т.Шевченкові), мав там кілька будинків. Наймав валки биндюжників-візників (14 – 15 підвід) і їздив по крам до Ромодану, де закуповував привезені з Туреччини тканини, а з інших країв – кожухи, валянки тощо. Миргородцям запам'ятався тим, що допомагав багатьом біднякам, даруючи їм одяг.

Волинський – 1911 р. тримав у Миргороді заїзд (постоялий двір).

Волинський Аврам Хаїмович – жив у Миргороді на вул. Гоголівській, 130. До 1915 р. був власником чайної в Миргороді. За радянської влади його невеликий будинок був націоналізований.

Волинський Меєр Хаїмович – власник будинку в правобережній частині Миргорода, на вул. Гоголівській, 128. За радянської влади його будинок був націоналізований. 1933 року в ньому розміщався гуртожиток Миргородського силікатного інституту, а згодом – гуртожитком керамічного технікуму. В 1970-их роках у ньому розміщався Миргородський комітет комсомолу. Протягом деякого часу в 1990 – 1991 роках у цьому будинку збиралися перші миргородські національно-демократичні організації Народного Руху України, Товариства Української мови ім. Т.Г. Шевченка, Демократичної партії України, Союзу Українок, Спілки офіцерів України, Асоціації фермерів.

Волинська С. – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Волкови. (Пор.: Вовки).

Волков Павло – грузинський дворянин. У 40 – 70-х рр. XVIII ст. мав селян у Миргородському полку – в Білоцерківці, Багачці, Бірках.

Волков Василь Олексійович (1840 – 1907) – полтавський художник. У с. Василівці Миргородського повіту змалював інтер'єр будинку Гоголів, написав картини "Гоголь слухає лірника" (картина має кілька варіантів: 1882, 1892, "Гоголь у Василівці" – 1902 рр.), акварель із натури "Будинок М.В.Гоголя в Василівці" (1880), портрет Ганни Василівни Гоголь. Автор портрета М.Є. О'Рурка (1879) – голови Миргородської повітової земської управи, портрета поміщиці Миргородського повіту Фролової-Багреєвої.

Волков Андрій Петрович – капітан, у 1863 – 1865 рр. мав 54 дес. землі в хуторі Вовковому (х. Волкових, у дачі м-ка Попівки). 1888 року повертав Миргородській повітовій земській управі певну суму грошей.

Волков Ілля Петрович – капітан, раніше 1863 р. разом із дружиною Олександрою мав 36 дес. землі в Вовковому хуторі. Після 1863 р. земля перейшла до їхніх спадкоємців.

Волкова Марія Василівна – дворянка, в 1860 – 1866 рр. мала 371 дес. землі при х. Оснягах (в дачах с. Федунки).

Волкова Парасковія Іванівна – дворянка, акушерка при станції Ромодан (1899).

Волков Микола Ілліч (1846 – ?) – потомственний дворянин, 1913 р. жив у Вовковому хуторі Попівської волості, мав 34 десятини землі.

Волкова Ірина Михайлівна – педагог, родом із Пирятина. В Миргороді жила вже на пенсії, близько 1958 – 1959 рр. На фото початку XX ст. (є в МКМ) вона у формі гімназистки.

Волкови – єврейська родина в Миргороді, члени якої були розстріляні німецькими окупантами 1941 р.

Літ.: Мазанов П. – С.262; Списки лиц. – С. 1 – 6; Полтавський художний музей. – К., 1982. – С.2; Митці України: Енциклопедичний довідник. – К.,1992. – С.131.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 27, 133.

Волковський (пор.: Полковський).

Волнін Олександр Костянтинович (25.08.1872, Ростовський повіт Ярославської губ.–1940)–письменник, історик, педагог. Закінчив Ярославську духовну семінарію, 1897 р. – Московську духовну академію. Викладав у духовних семінаріях і гімназіях Пскова, Києва. 1908 р. в Києві захистив магістерську дисертацію. З 5 листопада 1909 р до липня 1914 р. – директор Великосорочинської учительської семінарії; член шкільного відділення Миргородської повітової земської управи. Із 1914 року призначений на посаду ректора нововідкритого Полтавського учительського інституту (одним із його учнів був Антон Семенович Макаренко). На цій посаді перебував до 1917 р. 1925 р. переїхав до Росії. . Автор наукових праць із релігійної й історичної тематики, оглядових статей. Зокрема, на Миргородщині було видано його брошури: «Учащие и учащиеся на торжестве открытия памятника Н.В.Гоголю в м. Сорочинцах 28 августа 1911 г.»; «Временные педагогические курсы при Велико-Сорочинской учительской семинарии им. Н.В.Гоголя в июне – июле 1912 г.» (Миргород, 1913); «Празднование 100-летнего юбилея Отечественной войны 1812 года в В.-Сорочинской учительской семинарии им. Н.В.Гоголя: 25 – 27 августа 1912 г. / Под ред. А Волнина» (Миргород, 1913). Дружина – Лідія Дем'янівна (з дому Макаровська, нар. 1878). Діти: Борис (1906 р. н.), Олексій (1909 р. н.), Наталя (1912 р. н.).

Олександр Волнін.

Воловики.

Воловик Іван – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Воловик Кость, Воловик Мусій – посполиті в Хомутці (1723).

Воловик, військовий товариш – 1781 р. мав хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Воловик Андрій Іванович – козак, у 1864 – 1871 рр. мав 170 дес. землі в х. Воловиків (у дачах м-ка Комишні).

Воловик Андрій – жив у районі селища Комишні. Дружина – Ганна Іванівна Здор із Лоєвого хутора. 1930 р. влада вислала Воловиків як куркулів до Архангельської області. Мали доньку Ольгу (2008 р. жила в Молдові).

Воловицькі (Воловіцькі).

Воловицький Бенціон Цалевич – кравець чоловічого одягу в Миргороді (1913). Жив на вул. Гоголівській (в районі будинків № 58 – 68). За радянської влади його невеликий будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Воловіцький Цаля – 1928 р був піонером при загоні 35-го Держмлина (згодом крупозавод) у Миргороді.

Воловичі.

Волович Гиля [Э.] – купець, староста єврейського молитовного будинку в Миргороді (1899 – 1901). 1913 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю бакалійними товарами.

Волович Лейба Айзикович – міщанин Миргорода, 1915 р. мав цегельню в х. Царині (південна околиця Миргорода). Жив на початку вул. Гоголівської. За радянської влади його 3 будинки були націоналізовані.

Волович Іцько – жив у одному будинку з Лейбою Воловичем.

Володьки (Володькови).

Володько Хома – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Володькови Осип і Павло Гавриловичі – козаки, в 1863 – 1873 рр. мали 12 дес. землі біля м-ка Устивиці.

Володько – член миргородського благодійного товариства «Братерство» (квітень 1943 р.).

Хутір Володьків існував у Устивицькій волості.

Волокити.

Волокитиха – козачка, мала хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781). Комишанський священик М.Білогриць-Котляревський (див.) згадував, що його батько в 1820-их роках навчався в місцевій «школі Волокитки» (очевидно, це спотворене прізвище Волокитихи).

Волосожаренко Кирик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Волосянки.

Волосянченко Марко – козак с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку. Помер у поході раніше 1723 р. Син Павло.

Волосянчин Іван, Волосянчин Клим – 1666 р. міщани с. Зуївців.

Волоський Онисько – посполитий Миргородської сотні (1718); 1738 р. підсусідок виборного козака Яська Якименка в с. Попівці.

Волоховці. (Пор. Болоховці).
Волоховець Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Волочієнко Микола Сергійович (1901 – ?) – за часів сталінщини був постачальником при сільраді селища Ромодан, репресований, згодом реабілітований.

Волошини (Волохи, Волошенки, Волошиненки, Волощенки) – роди молдовського (волоського) походження.
Волошин Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Волошин Костя – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Волошин Марко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Волошин Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Волошин Корній – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Волошин Дмитро – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Волошиненко Михайло, козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Волошиненко Юсько (в публікації Бодянського – Йосько) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Волошин Семен – волох, знатний слуга гадяцького полковника Михайла Милорадовича. 1715 р. керував передачею рангової маєтності містечка Комишні з-під власності гадяцького полковника Івана Чарниша до нового полковника М.Милорадовича.
Волошенко Матвій – козак у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).
Волошиненко Яцько – козак у с. Милюшках (1718).
Волошин Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Волошин Микита – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Волошин Гордій – отаман с. Ярошів Городиської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Якима.
Волох Андрій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).
Волошин Карпо – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Волошин Улас – «можний середній» козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).
Волошин Опанас – «можнійший» козак с. Зубівки (1723).
Волошин Пилип – козак середньої заможності в с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Син Данило.
Волошин Йосип із синами Дмитром і Герасимом – козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).
Волошин Андрій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Волошин Овксентій – власник шинкового двору в Миргороді 1723 р. (шинкарем був Яків Кондратенко).
Волошин Сидір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Волошиненко (Волошинов, Волошин) Данило – в 1723 – 1725 рр. сотенний хорунжий Кременчуцької сотні Миргородського полку. Кременчуцький городовий отаман (1732), сотенний отаман (1731 – 1734, 1736 – 1737, 1740 – 1745). Наказний кременчуцький сотник (1738, 1739, 1752).
Волошиненко Іван – отаман с. Савинців Сорочинської сотні (1732).
Волошин Антін – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718); у реєстрі сотні 1732 р. записаний четвертим. Наказний говтв'янський сотник (1738 – 1739). Мав хутір на р. Омельнику.
Волощенко Данило – житель с. Баранівки Сорочинської сотні. 1744 р. продав Сорочинському Святомихайлівському монастиреві свою ниву біля Асаулового хутора.
Волошиненко Василь (друга половина XVIII ст.) – український будівничий. Жив у м-ку Сорочинцях Миргородського полку. Близько 1763 – 1771 рр. вів будівництво дерев'яної церкви Різдва Богородиці в м. Лохвиці (заснованої П.Калнишевським, кошовим Запорізької Січі).
Волошин Федір – житель м-ка Говтви, на службі з 1760 р. при сотенному правлінні. До 1777 р. був на посаді полкового канцеляриста, з лютого 1777 р. – абшитований значковий товариш.
Волошин Іван (бл. 1732 – ?) – житель Кременчуцької сотні Миргородського полку, на військовій службі з 1748 р. Був у різних «командираціях»: за Українською лінією, в ретраншементі біля Ненаситецького порогу на Дніпрі; 1749 р. – в Кам'янському, а 1752 і 1759 рр. – в Биркутському ретраншементах на Дніпрі. За гетьманським універсалом 1757 р., значковий товариш Миргородського полку.
Волошин Лука – брат Івана, значковий товариш Миргородського полку з 1757 р.
Волошин Григорій – возний Говтв'янської сотні Миргородського полку (1779), власник хутора в Говтв'янській сотні (1781).
Волошин Олександр (? – раніше 1787) – миргородський полковий хорунжий, жив у Миргороді. Передав у володіння Миргородській Успінській соборній церкві свій підварок «за форштадтом, состоящий в двох избах».
Волошин – військовий товариш, мав хутір у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1787).
Волошина Мар'яна Микитівна – селянка, 1908 р. служила в Миргороді при бібліотеці комітету народної тверезості. 1910 р. – бібліотекарка Миргородської громадської бібліотеки, якою тоді завідував О.К.Шотт.

Волошин Кирило – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Волошин Григорій Федорович (1874, м-ко Березова Лука Мирг. повіту – 17.07.1942, Миргород) – миргородський педагог, культурно-просвітницький діяч. Походив і з селянської родини. Мав великі природні здібності. За допомоги поміщика-ліберала О.І.Смагіна (див.) підготувався і склав іспити на народного вчителя. На освітянській службі в Миргородському повіті з 1894 р. Учитель Довгалівського початкового народного училища Хомутецької волості (1901). У 1904 р. – учитель Зубівського, в 1905 – 1907 рр. учитель-завідувач Мар'янського початкового народного училища Миргородського повіту. 1925 р. – секретар педагогічної ради 1-ї Миргородської трудової школи. 1937 р. працював учителем початкових класів Миргородської школи № 2, 1939 – вчителем початкових класів школи № 4 (на вулиці Гоголя). На ниві освіти працював протягом 43 років, був невтомним, висококультурним, чесним і сумлінним просвітянином. Не мирився з більшовицькими методами виховання дітей. Був улюбленцем школярів. Протягом останнього року життя працював у Миргородському краєзнавчому музеї. Сподівався на звільнення рідного краю від більшовизму. Жив на Полтавській вулиці (нині вул. Гурамішвілі, в районі будинку № 8). Мав доньку Олександру (одружену з Дмитром Івановичем Вовком, див.).

Волошин Іван Тимофійович (1899 – ?) – за сталінських часів був пасічником колгоспу «Надія хлібороба», репресований. Згодом реабілітований.

Волошин С. – жив у Миргороді на вулиці Чумацькій біля річки. В 1930-их рр. був скривджений радянською владою. Тому під час німецької окупації став шефом поліції м. Миргорода і району (1942). Багатьом миргородцям допоміг уникнути відправлення на примусові роботи до Німеччини. Мав сина Анатолія.

Волошин А.С. (1926 – ?) – уродженець х. Трудолюба. Під час німецької окупації, з 1942 р., служив у поліції в м. Бєлгороді. За це 1976 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.257, 259, 261, 263, 265, 266; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 74; 1908. – С. 89; Модзалевский В. Иван Чарныш. – С. 133; Г.Ф.Волошин. Некролог // Відродження. – 1942. - № 71. – С. 4; Подольський В. Такого простити не можна // П.п. – 1976. – 26 жовтня; Описи КН. – С.145, 265; Швидько. – С. 29, 31, 36, 58, 82, 90, 162, 184; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 24; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 64; Присяга М.п. 1732 р. – С. 58.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.1. – Спр. 2221. – Арк. 1 – 2 зв.; Свідчення В.А.Шавгарова про С.Волошина. – Запис авторки 2010 р.

Волошки.

Волошкина Катерина Григорівна (бл. 1744 – після 1825) – «корнетша», жителька м-ка Сорочинців.

Волошко Григорій – брав активну участь у керівництві античекістським повстанням С. Дубчака (квітень 1919 р.), за що рішенням військового трибуналу був засуджений до розстрілу. Страчений у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований на Вільхівщині.

Волошко – у вересні – жовтні 1941 р. був редактором газети «Відродження» в Миргороді. Разом із членами редколегії газети був розстріляний німцями.

Волощенки.

Кирило – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723).

Гарасим – козак у с. Зуївцях (1718).

Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).

Іван – 1738 р. козак-підпомічник у с. Петрівцях, малоґрунтовий.

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із шуряком Павлом Бовкуненком мав 1 двір, 2 хати.

Василь – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із «отцем Семеном вдовим» мали 1 двір, 2 хати.

Мусій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із зятем Федором Малим і свахою Уляною мав 1 двір, 2 хати.

Василь Микитович (1893 – 1969) – один із більшовицьких лідерів Миргородщини. Уродженець м. Миргорода. В 1919 р. миргородський повітовий військовий комісар, начальник миргородського гарнізону; член Миргородського повітового ревкому і повітвиконкому. За денікінщини (на початку 1919 р.) член підпільного ревкому і секретар Миргородського повітового парткому КП (б)У. Командир загону особливого призначення; брав участь у ліквідації повстання Дубчака, знищенні повстанських селянських загонів у 1920 – 1921 рр., зокрема, загону Л. Христового. Залишив спогади про ті події (зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї).

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 4, 4 зв., 6 зв.; МКМ. – Науковий архів. – Спогади В.Волощенка. Рукопис, 1957 р.

Волчанецький Володимир Миколайович – завідувач учбової частини й інженер-технолог у Миргородському керамічному технікумі (1924).

Волчанський – 1774 р. старший канцелярист Лубенської полкової канцелярії. Служив у званні військового товариша Миргородського полку.

Вольви (Вольвенки).

Вольвенко Ілько – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); заможний посполитий у Миргороді, титар (1723).

Вольвенко Грицько – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Вольвівна Наталка – жителька Миргорода (1750), жила в підсусідках у козака Максима Герасименка, мала в його дворі 1 хату.

Вольовачі (див.: Волевачі).

Ворволи (Ворволенки).

Ворволенки Юсько й Іван – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ворвол (у публікації 1995 р. – Восвол) Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ворвол Сидір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Воробей Григорій – шишацький сотник Миргородського полку (1672).

Воробець (див.: Оробець).

Ворожченки (Ворожки).

Ворожченко Лесько – посполитий Миргородської сотні (1718).

Ворожченко Василь – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Ворожченко Остап – «з діда і отця козак» села Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, «піший і весьма зубожалий» (1723).

Ворожченко Андрій – яреськівський житель, 1767 р. згадується як восприємник.

Ворожка Федір (бл.1725 – 14.06.1791) – військовий товариш Миргородського полку, жив у Яреськах, де й помер. Дружина Марія (? – 15.04.1800). Був парафіянином церкви Різдва Христового. Мав підсусідків. Сини Андрій і Григорій померли малолітніми. Був також син Остап.

Ворожківна Євфимія – дівка, 25.04.1764 одружена в Яреськах із жителем с. Матяшівки вдівцем Іваном Зябенком (либонь, Дзябенком).

Ворожченко Іван (бл.1750 – 27.03.1804, Яреськи) – військовий товариш, житель Яресьок. 1795 р. мав дружину Єфросинію. Доньки: Феодосія (нар. 1773 р.; 1790 одружена з Антоном Лавріновичем Гончаренком, сином дворянина); Катерина (9.01.1799 одружена з шишацьким молодиком Іваном Тарасовичем Коваленком); Тетяна (1806 повінчана з козаком Олександром Степановичем Чубенком); Марина (1807 р. народила позашлюбну доньку Ганну).

Ворожченко Іван (? – раніше 1809) – корнет, поручик, жив у Яреськах (1799). Дружина Євфимія (дані 1787 р.). Син Яків (нар. 20.03.1775, хрещений батько сотенний писар Остап Ворожченко). Донька Катерина (доросла 1799 р.), донька Анастасія (1809 повінчана з козаком Андрієм Онисимовичем Руденком); Марина (1809 обвінчана з козаком Григорієм Івановичем Олефіренком).

Ворожченко (Ворожка) Остап (Євстафій) Федорович (1743 – ?) – походив із козаків. На військовій службі з 1758 р.(канцеляристом), з 1761 р. – яреськівський сотенний писар, 1765 р. писар другої Миргородської сотні. 1772 р. – значковий товариш Миргородського полку, 1782 – військовий товариш. «В походах не був, а перебував у внутрішніх комісіях». Жив у Яреськах, мав хутір на території сотні. 1783 р. володів 36 душами чол. статі. В 1784 – 1794 рр. колезький асесор. Близький знайомий родини Гоголів. Приятель родини Трощинських, зокрема Андрія Прокоповича. Протягом деякого часу наприкінці 18 ст. був доглядачем економій вельможі Д.П.Трощинського в Яреськах і Говтві. 20 січня 1786 р. Ворожченко підписав (серед 14 дворян Миргородського повіту) свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. 6 травня 1791 р. підписав вірчний лист Панаса Яновського. Остап Ворожченко – хрещений батько Федора Якимовича Данилевського (нар. 1797). Близько 1804 р. Остап продав свій двір із господарством у Яреськах Василю Панасовичу Гоголю-Яновському. Був «восприємником» Дмитра (нар. 2.06.1814 р. в Яреськах) – сина колезького асесора В.П. Гоголя-Яновського. Одружений із Марією, донькою секунд-майора Макара Жевахова (за іншими даними, його дружиною була Марія Афанасіївна, шлюб 23 жовтня 1765 р.). Діти Остапа: Феофан (нар. 1.01.1769; за ін. даними він Степан), Федір (нар. 1769); Петро (нар. 16.01.1771; хрещений батько – «гусарин» Степан Юренко); Прокіп (нар. 11.07.1773; хрещений батько – Ананій Трощинський); Василь (нар. 24.03.1779); Мусій (нар. 2.09.1781; хрещений батько – ротмістр Микола Пушкаров); Ганна (1792 р. одружена з удівцем Василем Івановичем Білецьким – корнетом лейб-кірасирського полку; Ганна - хрещена мати доньки яреськівського дворянина Панаса Півінського).

Ворожченко Петро Остапович – житель Яресьок. Підпрапорщик (1786), гвардії каптенармус (1789), ротмістр (1791), капітан (1791). Двічі був хрещеним батьком дітей Прокопа Попатенка (див.), яреськівського жителя.

Ворожченко Прокіп – колезький радник (1825), жив у Яреськах.

Літ.: Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.16 – 19; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 127 – 128.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 418; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк.4 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4483. – Арк.1 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 17 зв., 20; Спр. 158. – Арк. 8 зв.; Спр. 159. – Арк. 3 зв., 9, 10, 14 зв.; Спр. 160. – Арк.16, 53, 136 зв.; Спр. 161. – Арк.2; Спр.190. – Арк. 1 зв.; Спр. 192. – Арк. 53 зв.; МКМ. – О.Ф. – № 8767 / Д-1673. – Метрична книга Рождественської церкви містечка Яресьок. – Арк.3.

Ворони (Вороненки).

Вороненко Фесько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ворона Дмитро – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Вороненко Мартин – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Вороненко Ілляш – війт м-ка Багачки (1698).

Вороненко Михайло – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Вороненко Федір – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Вороненко Іван – піший козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Ворона Данило – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Вороненки Матвій і Семен – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Ворона Іван – підсусідок у с. Єрках (1752).

Ворона Никифор (? – 1929) – священик УАПЦ в с. Кибинцях і Дібрівці Миргородського району. Розстріляний у Лубенській тюрмі.

Ворона Михайло Артемович (1891 – 2.10.1938) – 1938 р. житель Миргорода, службовець облхарчопромспілки. Був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Вороненко Никифор Романович (10.02.1903, В.Сорочинці – 4.06.1938) – священик УАПЦ. Позодив із селян, мав середню освіту. Учасник товариства «Просвіта» в Сорочинцях (із 1920). 1924 р. висвячений на священика УАПЦ, служив у церкві с. Литв'яків на Лубенщині. Працював у Харкові на заводі. 1932 р. був заарештований у Лубнах як нібито член контрреволюційної організації, був звільнений. Працював помічником бухгалтера. Вдруге заарештований 1938 р., розстріляний. Дружина – Олександра Павлівна (1905 р.н.), діти Зінаїда (1927 р.н.), Григорій (1937 р.н.).

Хутір Ворони існував у Сорочинській волості.

Вороні.

Вороний Мартин Гаврилович – жигимонтівський сотник Миргородського полку (березень 1658 р.).

Вороний Іван – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (згодом Устивиці).

Воронін – штабс-капітан, 1855 р. – миргородський городничий.

Воронянські.

Терентій – житель «футора Лизогубівського» (тобто, Купчиного, Яновщини), 1778 р. «колодник», який утримувався в Полтавському острозі у зв'язку з покражею коней.

Воронянські – дрібні поміщики Миргородського повіту.

Воронянський (перша половина XIX ст.) – поміщик Миргородського повіту, жив у с. Воронянщині, що за 1 версту від с. Василівки. Сусід і приятель Гоголів. Далекий родич Г. Квітки-Основ'яненка.

Іван Кирилович – підпоручик.

Порфирій Іванович – колезький реєстратор. Мав дітей: Семена, Степана, Павла, Івана.

Іван Порфирійович – мав дружину Мотрону Дмитрівну. Діти: Василь, Павло, Григорій, Микола, Марія. В 1845 і 1848 рр. одержали укази Герольдії про надання прав дворянства.

Михайло Олександрович – майор. Діти: Федір, Сергій, Дмитро, Михайло, 7 доньок. Указ Герольдії про надання прав дворянства одержав 1851 р. В 1870-их рр. його спадкоємці мали 5 дес. землі в урочищі Суслицькому (біля с. Баранівки).

Воронянська Ірина Григорівна – дружина майора, в 1861 – 1865 рр. мала 16 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах.

Воронянська Ганна Григорівна – дружина майора, в 1860-их рр. мала 7 дес. землі в дачах м-ка Яресьок.

Петро Олександрович – майор. Діти: Андрій, Петро, Леонід, Микола, Катерина.

Дмитро – 1864 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Михайло – 1877 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Палагея – 1870 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Леонід Леонідович – 1895 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Микола Іванович – дворянин у м-ку Шишаках. Із 1903 р. мав там паровий млин, де працювали 7 робітників.

Воронянський – керівник повстанського загону, який восени 1919 р. діяв проти денікінців у районі Полтави.

Воронянський – член Української Центральної Ради. Був заарештований 1938 р.

Воронянські – кілька представників цього роду, які жили в с. Диканьці й Шишацькому районі, були репресовані в 30-х рр. XX ст.

Воронянський З.Г. – льотчик, родом із Диканьки.

Літ.: Из семейной хроники. – С. 16, 43; Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С. 36; Список дворян, 1898. – С.116; Сукач П. Командир месників // Зоря Полтавщини. – 1969. – 2 березня; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 223; Полтавщина. Історичний нарис. – Полтава, 2005. – С. 208; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 105.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4527. – Арк.1; Алфавит дач. – Арк. 19 зв.. 32 зв., 159.

Ворохоба Кіндрат – козак с. Черевок Миргородського полку, який перейшов у поспільство (1718 – 1723).

Воскобійники.

Воскобійник Захарій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Воскобійник Олексій – козак Сорочинської сотні, убогий, піший (1723).

Воскобійник Іван – житель Миргорода, ткач, до 1749 р. був підданим грузинського князя Ратієва.

Воскобійниченко Федір – 1765 р. житель м-ка Сорочинців; сорочинський сотенний отаман (1782). Дружина Гафія. Син Семен (5.02.1782 – ?).

Воскобійник Данило Ілліч – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).

Воскобійник Данило Корнійович (1850 – ?) – міщанин, жив у м-ку Попівці, 1913 р. мав 47 десятин землі.

Воскобійник Лук'ян Данилович (1850 – ?) – козак, житель Миргорода, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Воскобійник Гнат [И.] – в 1883 – 1884 рр. опікун початкового народного училища в с. Попівці.

Воскобійник Йосип Ілліч – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).

Воскобійник Йосип (друга половина XIX ст.) – заможний козак м. Миргорода, надавав значні пожертви на миргородський Успінський собор.

Воскобійник Никифор Степанович – козак, жив у Миргороді (1898).

Воскобійник Андрій Лук'янович (бл.1889 – ?) – козак м. Миргорода. Його батько мав 25 десятин землі. Навчався в земській школі, 1912 р. закінчив сільськогосподарські курси в Миргороді.

Воскобійник Іван Йосипович (бл. 1853 – ?) – козак, житель Миргорода, староста Успінської соборної церкви Миргорода (1900). Міський уповноважений (1908). 1913 р. мав 43 десятини землі.

Воскобійник Василь Йосипович (бл. 1861 – ?) – козак, житель Миргорода, староста Успінської соборної церкви Миргорода (1902 – 1904). Миргородський міський уповноважений (1904). 1913 р. мав 41 десятину землі.

Воскобійник Василь Йосипович (1873 – 1931) – житель Миргорода. Акціонер Дібрівського кінного заводу. Заможний господар. Під час розкуркулення змушений був ховатися від ГПУ як «ворог народу», його видала рідна онука-піонерка. Хворий, помер у чужій хаті. Мав синів Григорія, Петра.

Воскобійник (Воскобійников) Григорій Йосипович (бл. 1867 – ?) – козак, житель Миргорода. Миргородський міський уповноважений (1904 – 1908). Помічник миргородського міського старости (1907 – 1908). Член зібрання уповноважених м. Миргорода (1913), член Миргородської міської управи (1914). 1913 р. мав 46 десятин землі. Був учасником аматорського театрального гуртка при Народному Домі в Миргороді. Жив на вул. Старосвітській, 36. За радянської влади його будинки були націоналізовані.

Воскобійник (Воскобойников) Сергій Петрович (бл. 1870 – ?) – канцелярський чиновник у канцелярії предводителя дворянства Миргородського повіту (1900); секретар Миргородського суду. В 1904 – 1908 рр. мав чин колезького секретаря, служив «делопроизводителем» у Миргородському повітовому комітеті попечительства про народну тверезість (головою комітету був М.К.Коченевський). Секретар повітового з'їзду дворянства (1903 – 1910). Художник-аматор, портретист, пейзажист. Відома його картина «Зимовий пейзаж».

Воскобійники – жителі Миргорода початку XX ст. Жили по вулиці Воскресінській; сусіди Костомарових, Пекурів (див.).

Воскобійникова Софія Костянтинівна – закінчила інститут шляхетних панн. З 1910 р. – учителька Миргородського парафіяльного училища. До 1917 р. викладала іноземні мови в Миргородській жіночій гімназії. Жила на вул. Троїцькій, 14. За радянської влади її невеликий будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Воскобійник Василь Данилович – козак, 1904 р. – миргородський міський уповноважений.

Воскобійник Василь Данилович – санітарний попечитель м. Миргорода (1916).

Воскобійник Панас – миргородський бандурист (1920-і роки). Жив у Миргороді на Ведмедівці.

Воскобійник Андріян Данилович (1876, с. Попівка – ?) – житель с. Котлярів. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Воскобійник Василь Іванович (1882, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, робітник артілі «14 років Жовтня». Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Воскобійник Михайло Карпович – 1914 р. був службовцем Миргородської міської управи.

Воскобійник Іван Іванович (1900, м. Миргород – 2.06.1938) – священик УАПЦ. Походив із селян. Освіту одержав у Миргородській гімназії (1919). За мобілізацією служив у армії А.Денікіна, за що 1921 р. був заарештований радянськими органами. В 1923 – 1930 рр. служив священиком УАПЦ при Воскресінській церкві м. Миргорода. 1925 р. – священиком у В.Сорочинцях. 1938 р. – обліковець (картотетчик) миргородського маслозаводу. Заарештований 18 лютого 1938 р., розстріляний 2 червня 1938 р. Реабілітований 1958 р. Дружина Олександра Василівна (1904 р.н., з дому Обідейко) 1959 р. жила в Миргороді на вулиці Гоголя, № 135. Син Всеволод (1924 р.н.), донька Ольга (1926 р.н.).

Воскобійник – священик у Миргороді в І-й половині ХХ ст. Його садиба розміщалася на території нинішніх будинків №№ 109 – 109а, що на вулиці Гоголя. Син священика, під час німецької окупації Миргорода 1941 – 1943 рр. служив у поліції, за це згодом відбув покарання.

Воскобійник Всеволод – у 30-х роках ХХ ст. член драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Воскобійник Петро Васильович – житель Миргорода. Помер 1929 р. після того, як владою було забране все його майно; з хати не виселяли. Дружина Воскобійник Уляна Федорівна померла в Миргороді 1992 р. Їхні діти: Воскобійник Галина Петрівна (померла в Миргороді 1965 р.); Воскобійник Уляна Петрівна (померла в Миргороді 1971 р.); Воскобійник Іван Петрович (1943 р. за власним бажанням виїхав до Німеччини, подальша доля не відома).

Воскобійник Олексій Олексійович – голова колгоспу «Жовтень» у Миргороді (близько 1943 – 1945 рр.).

Воскобійник Михайло Григорович (1891, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, заарештований 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Воскобійник Яків Федорович – вчитель математики в с. Хомутці. Учасник партизанського руху (1941 року був залишений у Хомутці для підпільної роботи). Заарештований німецькою владою, після катувань розстріляний у Миргороді у грудні 1941 року біля подвір'я крупозаводу. Дружина – К.Б.Воскобійник була жива 1987 р.

Воскобійник Євдокія Василівна (нар. на поч. ХХ ст.), народилася в Миргороді, жителька Ліска. Одружена з миргородським бандуристом Дмитром Івановичем Лещенком (див.).

Воскобійник Григорій Васильович (23.11.1896 – 11.12.1937) – із козаків м. Миргорода, син Василя Йосиповича. Його батько мав 9 десятин землі. Освіту Григорій одержав у земській школі, 1912 р. закінчив сільськогосподарські курси в Миргороді. За років непу мав у Миргороді 50 десятин землі, невелике ковбасне виробництво, 2 – 4 коней, 2 корови. На сезон літніх польових робіт наймав 2 – 3 працівників. 1928 р. родину було розкуркулено. Воскобійники виїхали на Кубань, але органи ДПУ повернули їх до Миргорода. Жили по вулиці Бережанській. 1929 р. влада вигнала сім'ю з хати, вивезла вночі в сніг серед поля. Все майно родини було розпродане владою. 1932 р. В. був засуджений на 2 р. позбавлення волі «за спекуляцію». Родина тяжко пережила голод 1933 р. За матеріалами слідства, 1937 р. В. жив на вулиці Сорочинській (навпроти школи № 2), хоча сам він у анкеті вказує місце проживання вул. Вовчанська, № 45. 2 листопада 1937 р. Григорія заарештували, вивезли до Лубенської тюрми. За постановою Особливої Трійки УНКВС по Полтавській області він був звинувачений у контрреволюційній агітації, агітації проти колгоспів, у зв'язках із церквою й засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Розстріляний в урочищі Триби, що поблизу Полтави. Реабілітований посмертно 1989 р. Дружина – Марина Василівна Шумейко (1893 – 1971), донька миргородця Василя Григоровича Шумейка (жили на Гайдамацькій вулиці; помер 1931 р.). Дружина й сини Михайло, Олексій та Іван Воскобійники під час Другої світової війни емігрували за кордон.

Воскобійник Михайло Григорович (нар. 21.11.1918 р., м. Миргород – 15.09.2001, штат Флорида, США) – син Григорія Васильовича. Журналіст, публіцист, історик, громадсько-політичний діяч у Миргороді та на еміграції. Жили в Миргороді у власному будинку на вулиці Бережанській, згодом, після примусового виселення з помешкання, – у Ліску, на вулиці Заливній, де наймали житло в миргородця Кийченка. Пережив голод. Освіту одержав у Харківському університеті. В 1941 – 1943 рр. – редактор миргородських газет «Відродження» та «Миргородські вісті», пов'язаний із українським підпіллям. Член Миргородської повітової комісії з відзначення пам'яті Т.Шевченка. 1943 р. виїхав із Миргорода. В 1947 – 1948 рр. навчався в Гейдельберзькому університеті, був редактором «Українських вістей», автор публікацій у цьому часописі. Співробітник Івана Багряного. У 50-х рр. працював на радіо «Визволення» (згодом називалося радіо «Свобода»). Заступник генерального секретаря Української Революційно-Демократичної партії (УРДП). Член Виконавчого Органу УН Ради (1951 – 1953) та голова її президії. З 1957 р. жив у США. Доктор філософії. Викладач історії в Коннектикутському університеті (до 1987). Член українських наукових товариств у США – УВАН, НТШ, УІТ. З 1991 р. публікувався в українських виданнях. Останні роки життя провів у Невінгтоні. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд-Бруці в штаті Нью-Джерсі, де поховано й інших родичів. Залишилася дружина Галина, доньки Марина, Наталка з чоловіком і дітьми.

Воскобійники Олексій, Михайло, Іван з батьками. Миргород. 1930-ті роки.

Воскобійник Олексій Григорович (13.03.1922 р., Миргород – 27.05.2019, США) – брат Михайла. 1938 р. виїхав із Миргорода до Харкова, де напередодні війни 1941 року був зарахований на економічний факультет Харківського університету. З літа 1941 року був на посаді шеф-директора миргородської електростанції. 1943 р. виїхав на Захід, не маючи жодних коштів. Капітал здобув, працюючи в галузі будівництва житла. Бізнесмен, мільйонер. У 60-х рр. надавав багаті пожертви на українські студії в Гарвардському університеті, на інші добродійні українські програми. Фінансово підтримував газету «Українські вісті». З 1991 р. надавав велику фінансову допомогу Україні: на розвиток сільського господарства, сільськогосподарської науки, для Української сільськогосподарської академії (нині Національний аграрний університет України), для

зв'язків цього вузу з Пенсільванським університетом, для стажування українських студентів-сільськогосподарників у США, для Миронівського науково-дослідного інституту селекції і насінництва пшениці. Нагороджений Українською державою орденом «За заслуги» III ступеня. Дружина Галина Іванівна Дробот, походила з родини розкуркулених із с. Зоря Божедарівського району Дніпропетровської області. В 1975 – 1982 рр. була головою Фундації ім. Івана Багряного. Діти: Лариса (нар. 1.11. 1950, Торонто; у шлюбі з Алексом Грищуком, американським військовим аташе; їхні діти – Алекс, Лариса, Ніколас); Олександр (17.03.1952 – 1973); Юрій (нар. 1.10.1954, власник будівельної корпорації в США; дружина Юрія – Ніна, діти Юрій, Лариса, Олександр); Віктор (1960 – 12.01.1999).

Воскобійник Іван Григорович (1924 – 2.02.1988) – брат Михайла і Олексія. За часів німецької окупації працював директором миргородської радіостанції, хоча, незважаючи на це, німці мали вивезти його до Німеччини як «остарбайтера», але наші лікарі допомогли врятуватися. Виїхав із братами на захід. Навчався в українській гімназії в Німеччині. Був членом ОДУМ і УРДП. Жив у Філадельфії, мав будівельну справу. Фінансово підтримував газету «Українські вісті», давав пожертви на українські громадські справи. Помер у Філадельфії. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд-Бруку. Мав дружину й доньку Оксану.

Воскобійників хутір існував у Попівській волості.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885. – С.120; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 212; 1916. – С.732; Адрес-календарь, 1900. – С.8; Клировая книжка. – С.395; Отчет об агрономической помощи. – С.102; Списки лиц. – С. 1 – 6; Олексенко М. Зради не прощають // П.п. – 1987. – 26 червня. – С.3; Енциклопедія українознавства. – Т.1. – С.320 – 321; Розсоха Л. Нашого цвіту по всьому світу: Миргородці в діаспорі // Миргород. – 1995. – 12 серпня. – № 50/51; Кучма В. Художники Миргородщини // П.п. – 1996. – 28 грудня. – № 104. – С.2; Єрмак О. Реабілітовані посмертно // ПЄВ. – 1997. – Ч.4. – С.86; Українська Революційно-Демократична партія: Зб. матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 201 – 203, 498 - 499; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 33; Воскобійник Олексій. Повість моїх літ: Публіцистичні спогади. – К., 2000; Обрамбальський В. Воскобійники. // Урядовий кур'єр. – 2000. – 7 жовтня. – № 184; Пам'яті д-ра Михайла Воскобійника // Семен Старів. Страта голодом. – К., 2002. – С. 5 – 7; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 224; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 24.

Арх.: МКМ. – Н.А. – Справа про звинувачення Г.В.Воскобійника. 1937 р. – Копія.

Воскресенські.

Воскресенська – земська фельдшер-акушерка в м-ку Устивиці Миргородського повіту (1879).

Воскресенський Михайло Михайлович – за деякими даними, росіянин із Москви. Директор Великосорочинської учительської семінарії в 1914 – 1920 рр. Судячи зі спогадів колишнього учня семінарії І.Майстренка, В. прихильно ставився до УНР.

Михайло Воскресенський. 1918 р.

Вошенко Левко – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), піший.

Вощан Лесько – житель Миргородської сотні (1718).

Вробець Омелько із братом Трохимом – заможні козаки в с. Єрках Миргородського полку (1723). (Див. також: Оробець).

Вродливці (див.: Уродливці).

Врублевський (Врублівський, Врубльовський) Іван – значковий товариш Миргородського полку. (1713), військовий товариш, миргородський полковий осавул (раніше 1723 р.), «за превеликою болезнію отставний». Володів селами Петрівцями і Мальцями Миргородського полку, мав двір «за городом», тобто, за межами фортеці Миргорода (1723). На західній околиці Миргорода до XX ст. зберігалося урочище Врублевщина, згодом хутір Рублевщина. (Пор.: Вробець; пор.: Рублівський).

Всипченко Максим – 1738 р. убогий козак у с. Мальцях.

Вульман Лейба Афонович – закінчив Новоросійський університет (1911). Лікар у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту (1911 – 1915).

Вульферти – дворяни Миргородського повіту.

Карло Антонович (? – 1849) – полковник артилерії, жив у Москві. Одружений із Надією Володимирівною Станкевич, сестрою поета і філософа Миколи Станкевича (1813 – 1840). Мали синів Костянтина, Володимира, Івана, Антона.

Володимир Карлович – член Московської судової палати, на службі з 1866 р. Друкував свої оповідання в періодичних виданнях 80-х рр. В його колекції зберігався рукопис твору М.Гоголя «Одруження». Мав сина Анатолія, онука Олександра (підполковник інженерних військ); всі жили в Москві.

Миргородська гілка Вульфертів:

Костянтин Карлович – підпоручик (1861 – 1891), лубенський повітовий предводитель дворянства (1891). Одружений із Марфою Михайлівною Корсун (1820 – ?), яка 1861 р мала середньопомісний маєток у Лубенському

повіті (зокрема, 1162 дес. землі в с. Ісачках, 518 дес. у с. Литв'яках). Вульферти володіли також поміщицькою садибою (колишньою садибою Д.Трощинського) в с. Кибинцях, яку придбали в Шишкіних (після 1861 р.), 857 десятин у м. Снітині.

Вульферт (Малецька) Лідія Карлівна – була хрещеною матір'ю В.І.Вернадського (див.).

Панас Костянтинович (1847 – бл. 1896) – закінчив юридичний факультет Новоросійського університету. Закінчив також сільськогосподарський інститут зі званням агронома. З 1871 р. недовго служив у міністерстві юстиції. В 1875 – 1881 рр. дільничний суддя Лубенського повіту, голова з'їзду мирових суддів. 1884 р. губернський секретар; почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884 – 1887); повітовий гласний (1884 – 1886). Протягом 3 р. був членом Полтавської губернської земської управи. Власник маєтку в с. Кибинцях – колишнього володіння Д.П.Трощинського. Правнук Олександра Андрійовича Новицького, спадкоємець його маєтку в с. Снітині Лубенського повіту; розібрав снітинський палац, перевізши матеріали з нього для своїх садиб на Миргородщині. Дружина Любов Олександрівна (бл.1858/1859 – ?), у 1886 – 1893 рр. опікунка Кибинського початкового народного училища; з 1892 р. також опікунка Корсуново-Слобідського народного училища Миргородського повіту. 1913 р. жила в Кибинцях; мала в повіті 459 десятин землі. Діти: Борис, Михайло, Софія, Надія (1902 р. панночки були не одружені).

Ганна Костянтинівна.

Катерина Костянтинівна (1847 – ?) – із села Вовчок біля Лубен; у шлюбі з князем Давидом Дмитровичем Жеваховим (1843 – 1907), поміщиком с. Линовиці Пирятинського повіту Полтавської губернії (вихованець Київського університету, власник 814 десятин землі). Мали дітей: Любов, Володимира, Миколу, Варвару.

Марія Костянтинівна.

Борис Панасович (бл.1880/1881 – ?) – дворянин, колезький секретар (1913). Жив у Кибинцях, де мав економію: 1200 десятин землі й лісу, потужну гуральню (13 робітників), кінний завод, вальцьовий млин, круподерню, олійницю, 2 цегельні (в Кибинцях і в х. Проскуриному), молочну ферму, свинарні та інше. За даними 1913 р., мав 426 десятин землі, зокрема, біля с. Ярмаків, йому належав х. Ємці. З 1890 р. Вульферти володіли в м-ку Багачці маєтністю й садибою (дача на Пслі, сукновальня), яку купили в поміщика Шишкіна. Освіта – Московський сільськогосподарський інститут. Почесний мировий суддя Миргородського повіту і повітовий гласний у 1905 – 1916 рр. Голова Миргородської повітової земської управи в 1907 – 1913 рр. За його головування в Миргородському повіті було досягнуто значних успіхів у земській агрономії, тваринництві, а також у розвитку народної освіти й медицини. Був старанним господарем, селяни с. Кибинців, які працювали в нього, мали добрі заробітки. Голова Кибинського сільськогосподарського товариства в 1908 – 1911 рр. 1916 р. виконував обов'язки Миргородського повітового предводителя дворянства (за відсутності О.П. Капніста). Опікун Кибинського початкового народного училища. У травні 1917 р. – голова Миргородського повітового комітету в справах про надання відстрочок військовозобов'язаним по призовах до армії. Мав невеликий будинок у правобережній частині Миргорода, на вул. Гоголівській, 143 (цей будинок був націоналізований радянською владою, там розмістився районний секретаріат). Жив у Кибинцях до жовтневого перевороту 1917 р. Далі служив у білому війську – Збройних силах Півдня Росії. У грудні 1919 – березні 1920 р. евакуювався. У травні 1920 р. перебував у Югославії. Подальша доля невідома. Восени 1917 р. його кибинський маєток було розграбовано. У 20-х роках його будинок був відданий під казенні помешкання для приїжджих родин. Частина маєтку перейшла до відання споживчої кооперації. Діти Бориса: Михайло, Софія, Надія.

Портрет панни Вульферт. Початок XX ст.

Ольга Григорівна – дружина Б.П.Вульферта. Опікунка Кибинського 2-го початкового народного училища в 1914 – 1916 рр.

Михайло Панасович – освіту одержав у Петровсько-Розумовській академії. З 1905 р. – опікун Кибинського початкового народного училища.

Вульфертова Софія Опанасівна (Панасівна) – дворянка з с. Кибинців.

Вульфертова Надія Опанасівна (Панасівна) – дворянка з с. Кибинців.

Пастельний портрет (за деякими даними, роботи художника Де-Пільдо) однієї з сестер (Софії або Надії), у 20-х – 40-х рр. XX ст. зберігався в Миргородському краєзнавчому музеї. В 50-их рр. його було передано до Полтавського художнього музею, де він утрачений. Жителі Миргорода стверджували, що в Миргородському музеї був також портрет Вульфертової на коні, в одязі амазонки, роботи худ. І.Рєпіна.

Існував хутір Вульферта біля с. Кибинців.

Літ.: Очерки помещичьего хозяйства. – С. 56, 57; Стороженко Н.В. Отрывки из фамильных преданий и архивов // К.С., 1891, т. XXXII, февр., С. 325, 328; Модзалевский. – Т.2. – С.474; Отчет МУЗУ. – 1894. – С.142 – 144; 1907. – С.67, 338; Постановления МУЗС. – 1884. – С.42; 1887. – С.22, 24; 1908. – С.51; 1914. – С.44; Список дворян, 1898. – С.126; Списки дворян, 1913. – С. 9,10; Списки лиц. – С.1 – 6; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 4-5-6. – Миргород, 1916. – С.53; Андроников И. Я хочу рассказать вам… – Изд. 2-е. – М., 1965. – С.38; Полтавщина. – С.912; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С. 78 – 79; Розсоха Л. Слідами втраченого експоната – портрета Вульферт // Сторінки історії Миргородщини: збірник наукових праць / До 100-річчя Миргородського краєзнавчого музею. – Вип. 4. – Миргород: Видавництво «Аванпост-Прим», 2020. – С. 78 – 84.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 12; Алфавит дач. – Арк. 41.

Вульфовський Гілель – міщанин, скарбник єврейського молитовного будинку в м-ку Комишні (1901).

Вульфсон Григорій Арсенович (бл.1861 – ?) – син священика. Склав екзамен на вчителя в Київському іспитовому комітеті. З 1890 р. учитель у с. Кротівщині Миргородського повіту, з 1891 р. – помічник учителя в Багачанському народному училищі. З 1894 р. вчитель Хомутецького початкового народного училища.

Вухань (див.: Ухань).

В'юненко (див.: Уюненко).

В'язовський (В'язовщенко, В'язиченко) Герасим – сотенний отаман Потіцької сотні Миргородського полку (1728, 1729, 1732). 1735 р. – сотник Потіцької сотні, очолював команду козаків для утримування дніпровських форпостів.

В'ялики.
В'ялик Лесько з сином Василем – заможні козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
В'ялик К.І. – 1936 р. був директором семирічної школи в с. Слобідці.

В'яхірєва Олександра Миколаївна – вдова дворянина м-ка Хомутця (1907).

Г

Габс – фотограф, працював у Великих Сорочинцях. У 1930-их роках переїхав до Миргорода. Мав сина. Був хрещеним батьком Григорія Скалацького (батька полтавського мистецтвознавця Кіма Скалацького).

Гаврики.

Гаврик Григорій Семенович – 1904 р. помічник начальника поштового відділення при станції Ромодан.

Гаврик – 1928 р. був завідувачем Миргородського дитячого будинку ім. Жовтневої революції.

Гаврик – у 2-й пол. 1930-х років був завідувачем 4-ї Миргородської школи. Жив на розі вулиць Гоголя і Паськівської (Д.Апостола).

Гавриленки (Гаврилові, Гаврилови).

Гавриленко Панько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гавриленки Фесько і Костя – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гавриленко Кость – кременчуцький сотник (1661), полковник (1662 – 1663).

Гаврилів (Гаврилов, Гавриленко) Володимир – належав до сотенної старшини Комишанської сотні Гадяцького полку близько 1642 р.

Гавриленко Луцик – значковий товариш Миргородського полку (1711), входив до куреня Яралого.

Гавриленки – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723): Яків, Іван із синами Гаврилом, Мартином, Дем'яном; Омелян із синами Іваном, Омеляном і Афанасом.

Гавриленко Степан – козак в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав синів Петра і Леона.

Гавриленко Дацько – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Гавриленко Данило – козак куреня с. Черевків (1718); «можний середній» козак у с. Черевках Миргородського полку (1723).

Гавриленко – «можний середній» козак с. Черевків Миргородського полку (1723).

Гавриленко Федір – «можний середній» козак с. Петрівців (1723).

Гавриленко Семен – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Гавриленко Семен – 1723 р. війт с. Зуївців.

Гавриленко Данило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Гавриленко Клим – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Гавриленко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гаврилів (Гаврилов) Григорій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гавриленко Данило – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Гавриленко (Гаврилов) Яків – кременчуцький сотник Миргородського полку (1747 – 1750, 1752, 1764). Мав власний приїзний двір у с. Тонконогівці Цибулівської сотні Миргородського полку.

Гаврилів Федір – яреськівський сотник Миргородського полку (1742).

Гавриленко (Гаврилів, Гаврилов) Федір (1700 – після 1754) – син кременчуцького сотника Гавриля Ілляшенка (див.). На службі з 1726 р. Кременчуцький сотник Миргородського полку (1736 - 1748, 1752). Бунчуковий товариш (1752 – 1754), мав житловий двір у Кременчуці, володів посполитими в с. Крюкові й Білецьківці, у Цибулівській сотні Миргородського полку. Брав участь у походах на Українську лінію, в Кримських походах 1735, 1736 рр. Разом із миргородським сотником Василем Зарудним був у складі комісії з розгляду претензій між Військом Запорізьким і Кримом (1752). Мав зятя – Михайла Авраменка.

Гавриленко Федір (? – раніше 1752) – значковий товариш Миргородського полку (1741), житель Білоцерківки. Дружина Тетяна.

Гавриленко Михайло (1740 – ?) – походив із шляхтичів. На службі з 1753 р. Сотенний хорунжий Білоцерківської сотні (з 1754 р.). Значковий товариш Миргородського полку (з 1769 р.); військовий товариш (з 1783 р.).

Гавриленко Олексій Данилович (бл. 1731 – 5.01.1794) – значковий товариш Миргородського полку, житель с. Черевків. Дружина Євдокія Степанівна (бл. 1736 – 1.01.1794). Обоє померли в Черевках. Мали сина Степана.

Гавриленко Степан Олексійович, –військовий товариш Миргородського полку, житель с. Черевків. Син Карпо (нар. 1794 р., «восприємниками» були Михайло Денисович Погорілий і Устина Максимівна Коломійцева). 1791 р. в нього померли доньки Пелагія 1 р. і Зіновія 3 р.

Гавриленко (Гаврилов) Марко (1760 – ?) – походив із дворян. На службі з 1775 р. Сотенний отаман (з 1781), військовий товариш Миргородського полку (1784).

Гавриленко Родіон – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Гавриленко – сорочинський волосний голова (1846).

Гавриленко Костянтин Оврамович – колезький реєстратор, 1864 р. мав 150 дес. землі в Цар'євому хуторі (в дачах с. Андріївки-Бузової).

Гавриленко Пилип Юхимович (бл. 1844 – ?) – козак, жив у с. Байраці Багачанської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Гавриленко Григорій Іванович (бл. 1858 – ?) – селянин, жив у х. Зубовому Шишацької волості, 1913 р. мав 65 десятин землі.

Гавриленко Йосип Якович (бл. 1873 – ?) – козак, жив у с. Черевках Зуївської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Гавриленко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Хутір Гавриленків існував у Багачанській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 258, 262; Величко. Т. 2. – С. 18; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. Ч.1. – С. 45; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.3. – С. 25; Швидько. – С. 39, 40, 48, 49, 184, 197; Присяга М.п. 1732 р. – С.58, 101.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 143; Спр. 133. – Арк. 52 зв., 55; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 20 зв.; МКМ. – Науковий архів. – Судові документи.

Гаврилки.

Михайло Гаврилко.

Гаврилко Михайло Омелянович (5.10.1882, Козацькі хутори, поблизу с. Рунівщини, Полтавщина – 1920, м. Полтава) – український скульптор, художник, поет. У 1899 – 1904 рр. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі в О.Сластьона, 1902 р. недовго жив у помешканні П.Репетина (див.). Згодом навчався в Петербурзькій центральній школі технічного малювання барона О.Штігліца, де вступив до нелегального гуртка українських студентів. В Полтав став членом Революційної Української Партії (РУП, згодом УСДРП). 3 жовтня 1906 р. був заарештований поліцією за участь у Полтавській губернській партійній конференції УСДРП. У тюрмі він написав відозву «До новобранців», яку видрукували в підпільній партійній друкарні. Переїхавши до Петербурга, зазнав арештів за громадську діяльність. Жив у Львові, Кракові. Під час Першої світової війни вступив до сотні Українських Січових Стрільців, мав звання сотника. 1918 р. служив у м. Конотопі; був у полоні в Чернігові. З 1919 р. жив у Полтаві. 1920 р. керував повстанським загоном у районі Божкове – Диканька. 1920 р. його вистежила ЧК і розстріляла в Полтаві. (За іншими даними, Гаврилка живцем спалили в печі локомотива більшовики). За життя знав багатьох миргородців, зокрема, С.Бакала (див.), листувався із О.Сластьоном. Був другом М.Токаревського (див.), який мав намір доручити М.Гаврилкові керівництво Миргородським художньо-промисловим інститутом ім. М.В.Гоголя. Автор скульптурних портретів і композицій. Автор портретів миргородців Павла й Софії Пищимух, написаних 1906 р. Знайомий і з іншими миргородцями: Захаром Левовичем Майлатом-Демидовичем, Надією Василівною Пекур, Йосипом Білоскурським. Автор поетичної збірки «На румовищах» (Краків, 1909). Був добрим співаком.

Хутір Гаврилків існував у Яреськівській волості.

Літ.: Ханко В. Скульптор Михайло Гаврилко і його трагічна доля в період розгрому УНР // Полтавська Петлюріана. – Число 2. – Полтава, 1996. – С. 90 – 105; Розсоха Л. Невідомі портрети художника Михайла Гаврилка // Розсоха Л.Миргородські історичні етюди. – С. 232 - 236; Граб В. Переслідуваний кооператор (за матеріалами кримінальних справ) // Полтавський краєзнавчий музей: Зб. наукових статей 2004 р. – Полтава, 2005. – С. 279 – 280; Ревегук В. Полтавщина в переддень Української революції (1900 – 1916). – Полтава, 2010. – С. 183.

Гаврилови (див. також: Гавриленки).

Гаврилов Яків – сотник Кременчуцької сотні Миргородського полку (див. Гавриленко Яків).

Гаврилов – директор Миргородської МТС (1935).

Гаврилченко Василь – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді.

Гаврисі.

Гаврись Федір Семенович (1839 – ?) – козак, жив у х. Гаврисів Яреськівської волості, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Гаврись Григорій Андрійович (1866 – ?) – козак, жив у х. Гаврисів Яреськівської волості, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Гавриші (Гавришенки, Гавришеви).

«Гавриш Козаченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Гавришенко Василь – козак Миргородської сотні (1718).

Гавришенко Процик – козак Миргородської сотні (1718). Гавришенко Прокіп із братом Василем – жителі Миргорода, заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723), жили в одному дворі. Прокіп є і в спискові 1732 р.

Гавришенко Федір – козак Устивицької сотні (1718).

Гавришенко Кіндрат – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Федора.

Гавришенко Клим – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Гавришенко Іван із братом Петром і Іллею та Гавришенко Микита – усі «можнійші» козаки с. Зубівки Миргородської сотні (1723). Іван і Микита є також у реєстрі сотні 1732 р. Гавришенко Петро був учасником походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Гавришенко Дорош – посполитий у Миргороді (1732).

Гавришенко Яків – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гавриш Павло – заможний посполитий у с. Ярмаках (1723).

Гавриш Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гавриші – виборні козаки м. Миргорода (1738), ґрунтові: Прокіп із братами Василем і Петром; син Василя – Гнат. Мали двох підсусідків – Михайла Островерхого й Яська Лихоносенка.

Гавришенко Микита – козак Зубівського куреня (1718). Він же Гавриш Микита, 1738 р. козак малоґрунтовий у с. Зубівці. Мав підсусідка Івана Степаненка.

Гавришенко Іван – 1738 р. козак виборний, малоґрунтовий у с. Зубівці. Мав підсусідка Івана Басараба.

Гавришка (вона ж Гавришівна) Пелагія – жителька Миргорода (1750), козачка, вдова. Разом із сином Єлисеєм і зятем Федором, убогими пішими козаками-підпомічниками, мала 1 двір, 1 хату. Мала підсусідка Павла Шамраєнка.

Гавриш Гаврило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 бездвірну хату.

Гавришівна Марія – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Мала один двір, одну хату. Мала підсусідка Кирила Вітра.

Гавриш (Гавришевський) Осип – підканцелярист Полтавського полкового суду, житель Полтави (1765).

Гавриш (Гавришев) Григорій Осипович – абшитований військовий товариш Миргородського полку (1779).

Гавриш Дем'ян Григорович (1747 – ?) – походив «із малоросійського шляхетства», служив у Миргородському полку з 1761 р. – колезьким канцеляристом, колезьким архіваріусом. Із 3 червня 1779 р. по 1784 р. – миргородський полковий осавул. У походах не був. Після розформування Миргородського полку одержав звання секунд-майора, не виявивши бажання служити далі в російській армії. В 1785 – 1787 рр. – засідатель Миргородського повітового суду, 1789 – суддя Миргородського повітового суду, в 1794 – 1797 рр. скарбник Миргородського повітового скарбництва. 1804 р. – надвірний радник, хорольський повітовий скарбник. Мав 60 душ чол. ст. в Миргороді й Устивиці, 49 душ у хуторі Овнянському. Дружина Марія (за іншими даними – Єлизавета Миколаївна). Доньки Варвара й Катерина, хрещеною матір'ю яких була грузинська княжна Єлизавета Дмитрівна Саакадзе.

Гавриш Карпо – колезький реєстратор Миргородського повітового суду (1783).

Гавриш Антін – колезький реєстратор. Його син Олексій (нар. бл. 1809 р.) з 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Гавришева Єлизавета – «колезька асесорша», поміщиця м. Миргорода (1828).

Гавриш Андрій Микитович – козак, у 1860-их рр. мав 43 дес. землі у х. Веселому біля Хомутця.

Гавриш Матвій Юхимович – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).

Гавриш Гаврило Трохимович – 1879 р. утримував у м-ку Хомутці земську поштову станцію (4 коней). Жив у х. Веселому, мав близько 100 десятин землі. Приятелював із бакумівським поміщиком Смагіним, за порадою якого напередодні жовтневого перевороту 1917 р. спродав землю. Від двох шлюбів мав 8 дітей.

Гавриш Іван Семенович – козак, 1904 р. служив помічником конторника казенного горілчаного складу № 14 (м. Миргород).

Гавриш Овксентій Петрович (1840 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Гавриш Микола Микитович (1852 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Гавриш Андрій Овксентійович (1868 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Гавриш Митрофан Григорович (1868 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Гавриш Павло Григорович (1868 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Гавриш Хома – миргородський дзвонар. Протягом півстоліття, ще з XIX ст., служив дзвонарем на Портянках – в Успінському соборі й церкві Всіх Святих. Помер близько 1920 р. на Великдень. У нього навчався дзвонарства Неїжко.

Гавриш Тимофій Петрович – із козаків. Освіта – початкове народне училище. З 1906 р. – опікун Зубівського початкового народного училища.

Гавриш Ф. – за доби Центральної Ради, в 1917 – 1918 рр. керував у Лубнах видавництвом, яке займалося виданням українських шкільних підручників.

Гавриш Павло Миколайович (1881, с. Зубівка – ?) – із селян, мав початкову освіту. Служив священиком у с. Сенчі Лохвицького району. Засуджений 6 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Гавриш – секретар Миргородського райвиконкому (1932).

Гавриш Петро Андрійович (1893, с. Зубівка – 4.03.1939) – селянин-одноосібник із с. Зубівки. Засуджений 10 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Помер у місцях ув'язнення. Реабілітований 1963 р.

Гавриш Василь Г. – служив у поліції м. Миргорода під час німецької окупації. За це 1979 р. був засуджений до 15 р. позбавлення волі.

Гавриш Пантелеймон – житель Миргорода, розстріляний німецькими карателями 1941 р.

Гавриш Потап Кирилович (1896 – 1941) – житель Миргорода, мав початкову освіту. Голова колгоспу «Авангард» у Миргороді (1937), безпартійний, одружений. Розстріляний німецькими карателями 1941 р.

Гавриш Василь Остапович – житель Миргорода, капітан, загинув на фронті 1944 р.

Гавриші – брати, після Другої світової війни працювали дзвонарями в Миргородській церкві Всіх Святих.

Ймовірно, до цього роду належав Гавриш Марко, український емігрант у США, 60-х рр. XX ст. член ОУРДП (Об'єднання українців революційно-демократичних переконань).

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С. 214; Отчет МУЗУ. – 1880. – С.49; 1907. – С.67; Олексенко М. Не втекти від розплати // П.п. – 1979. – 29 черв., 10 лип.; Описи КН. – С. 123,262; Кривошея. – Ч.1. – С.42; Сіверянський літопис. – 2001. – № 6. – С.6; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.189 - 190; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С.231; Швидько-2. – С. 75, 83, 84; Присяга М.п. 1732 р. – С. 101.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 91. – Арк.65; Спр. 948. – Арк. 228 зв.; Ф.1843. – Оп.1. – Спр.19. – Арк. 33 зв., 46 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 94 зв; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк.39 зв.; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 3 зв., 8; Спогади про родину Гавришів. Записала Л.І.Максимейко (с. Зуївці), 2012 р. – Архів авторки.

Гавронський – житель Багацької сотні (1718). «Кузьма, Гавронського зять» був козаком Багацької сотні (1718). У XIX ст. в Багачанській волості існували хутори Гаврінщина, Гавронський Яр.

Гаврута (Гаврюта?) Кирик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Гагасій Микола Іванович (бл. 1893 – ?) – священик УАПЦ, настоятель Олександро-Невської парафії с. Полив'яних Хуторів Великосорочинського району Лубенської округи; у жовтні 1927 р. був делегатом 2-го Всеукраїнського Собору УАПЦ.

Гадюки (Гадюченки).

Гадюка Кирило – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Гадюченко Грицько – 1738 р. убогий козак-підпомічник у м-ку Хомутці.

Гадюки Петро Павлович і Феодосій Павлович – 1853 р. купили в колезького реєстратора Антона Павловича Кизя у Хомутці плац із хатою, коморою та ін.

Гадюка Іван Назарович – селянин-власник, близько 1863 – 1865 рр. його спадкоємці мали 40 дес. землі в Гадюковому хуторі (в дачах м-ка Попівки).

Гадюка Павло Федорович – селянин-власник, близько 1863 – 1865 рр. мав 65 дес. землі в Гадюковому хуторі й 29 десятин в урочищі Мала Стінка (в дачах Хомутця).

Гадюка Ф.П. – поміщик, мав землі поблизу Хомутця. 1910 р. в х. Гадюкиному Хомутецької волості налічувалося 10 господарств, 63 душі селян.

Гадюка Федот Федорович – голова колгоспу «Восьме Березня», створеного 1930 р. на території Кітлярівської сільської ради.

Гадюка Юрій Махтейович (1919, с. Хомутець – ?) – із селян, освіта незакінчена вища. Командир саперного батальйону, сержант. Заарештований 30 квітня 1942 р. Засуджений військовим трибуналом 8 травня 1942 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Гадюки – численна родина, за радянських часів жила в с. Веселому (колишньому Гадючиному хуторі).

Гадяцькі.

Гадяцький Григорій – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Гадяцький Федір – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гадяцький Мартин – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гаєнки.

Гаєнко Степан із синами Мартином і Нестером – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). Гаєнко Мартин 1718 р. був козаком Зуївського куреня.

Гайдабури (Гайдебури).

Гайдебура [Н.] – бухгалтер Миргородського товариства взаємного кредиту (1905).

Гайдабурин хутір існував у Петрівській волості, хутір Гайдабурка – на р. Озниці.

Гайдаки (Гайдаченки). Див. також: Гойдаки.

Гайдаченків Гнат – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Гайдак Пилип, козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гайдак Андрій Пилипович – сотник Петрівської сотні Миргородського полку (березень 1658 р.).

Гайдак Юрко – отаман куреня с. Ярмаків (1718). Гайдак Юрій із братом Іваном – «можнійшиє з діда і отця козаки», жителі с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Гайдаченки Омелько і Грицько – жителі с. Ярмаків, козаки Миргородської сотні (1732).

Гайдаки – виборні козаки с. Ярмаків Миргородської сотні (1738), малогрунтові: Павло з сином Грицьком і Іван із сином Іваном. Павло згадувався ще 1718 р.

Гайдак Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Гайдар.

Гайдак-Гончаревські (рідко Гойдак-Гончаревські). Див. також: Гайдаки, Гончаревські.

Дмитро (? – раніше 1811) – дворянин, жив і помер у Яреськах.

Антін – губернський секретар (1811), жив у Яреськах або с. Тухах.

Родіон – корнет, жив у Яреськах. Син Данило (нар. 10.12.1816 р. в Яреськах; «восприємник» – дворянин Никифор Кундеревський).

Семен – дворянин. 1830 р. його син Ілля (15 років) вступив на навчання до Миргородського повітового училища.

Іван Данилович – столоначальник Миргородського повітового поліційного управління (1890).

Федір Оврамович (1859 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Гончаревському Яреськівської волості, мав 41 десятину землі.

Семен Олексійович – закінчив Полтавську фельдшерську школу. З 1904 р. – фельдшер у Яреськівській волості Миргородського повіту.

Гайдамаки.

Гайдамака Ничипор – 1738 р. підсусідок козака Гната Куповенка в с. Зуївцях.

Гайдамаченко – підданий дідича Ф.Г.Клименка в м-ку Шишаках (1798).

Гайдамаки – жителі вулиці Гайдамацької в Миргороді (1 пол. XX ст.).

Гайдамака Василь Мусійович – житель Миргорода, червоноармієць, убитий 10.03.1944 р.

Гайдари (Гайдаренки).

Гайдар Лесько – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723), Павла Апостола (1732)..

Гайдар Федір – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Гайдар Фесько – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Гайдар Іван Антонович (1861 – ?) – козак, жив у с. Довгалівці Хомутецької волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Гайдар (Гайдаренко) Герасим Варнавійович (1880 – 4.06.1938) – народився в с. Довгалівці Хомутецької волості. Селянин-одноосібник, також за фахом столяр і тесля. Заробивши грошей, 1912 р. купив 5 десятин землі, де посадив великий садок (називався «Герасимів садок»). Учасник Першої світової війни, був у австрійському полоні. 1918 р. повернувся додому з українськими патріотичними переконаннями, привіз чимало літератури українознавчого спрямування. Із 1924 р. був головою церковної ради місцевої громади УАПЦ. Як міцний селянин-одноосібник, 1929 р. не захотів іти до колгоспу. Через це його родину було 1929 р. виселено з хати, а самого заарештовано й 2 березня 1930 р. заслано на 3 роки до таборів Владивостоку. Після повернення перевіз родину до Миргорода, на Приліпку. Працював у пункті «Заготзерно». Вдруге заарештований 5 травня 1938 р. як «ворог народу». Був засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Вирок виконано 4 червня 1938 р. Реабілітований 1958 і 1995 рр. Дружина Марія Протасіївна (? – 1954), родом із Довгалівки. Діти: Степан (1902 р.н.), Горпина (1907), Ганна (1908), Григорій, Марія (1921 р.н.).

Герасим Гайдар. 1930-і роки.

Гайдар Іван Варнавійович – брат Герасима, жив у с. Попівці.

Гайдар Єгор Варнавійович – брат Герасима, заможний селянин, жив у Довгалівці, помер бл. 1959.

Гайдар (Гайдаренко) Степан Герасимович (1902, с. Довгалівка – 26.02.1930, м. Лубни) – син Герасима Варнавійовича, житель с. Довгалівки. Освіту здобував у Довгалівській початковій школі, в Миргородській вищій початковій школі, в Хомутецькій агрономічній профшколі (яку не закінчив через велике домашнє господарство). Активний член місцевої громади УАПЦ (з 1924 р.). Один із ініціаторів створення антибільшовицької групи в Довгалівці (1929). Радикальний у своїх патріотичних переконаннях, незмінно проводив агітаційну й просвітницьку роботу серед селян. Був заарештований 16 жовтня 1929 р., звинувачений за кількома статтями, зокрема, у справі СВУ. Судовою трійкою ДПУ 15 лютого 1930 р. був засуджений до розстрілу. Вирок виконано в м. Лубнах. Реабілітований 1989 р.

Гайдар – лікар, директор Миргородського курорту (1930).

Гайдар Іван Федорович (1889 – ?) – уродженець і житель с. Довгалівки. Працював теслярем Хомутецького ветзоотехнікуму. Репресований 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований.

Гайдар Федір Протасович (1908 – 8.01.1938) – селянин-одноосібник с. Довгалівки. Був засуджений двічі: вперше – 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення працював на різних роботах у Миргороді. Вдруге був заарештований 1937 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Гайдаші.

Гайдаш (Гайдак?) Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Гайдаш Іван – 1738 р. наказний сотник Городиської сотні Миргородського полку, неписьменний.

Гайдебури (див.: Гайдабури).

Гайдим П.П. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Гайдуки (Гайдученки).

Гайдученко Грицько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гайдук Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Гайдук Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Гайдук Олексій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав сина Кирила.

Гайдук Роман – посполитий у с. Попівці (1723).

Гайдученко Онофрій – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Гайдученко Кирило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732). Записаний другим після отамана.

Гайдученко Іван із братом Петром – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Попівці, убогі.

Гайдук Іван Пилипович – козак, 1914 р. купив частину садибної землі в Миргороді, на урочищі Бровківщині (район вулиці Старосвітської) в сорочинського дворянина Григорія Петровича Палія. Близько 1912 – 1914 рр. працював на Миргородській телефонній станції (так само, як і Василь Гайдук).

Гайдук – радянський активіст, під час колективізації в с. Гаркушинцях на початку 1930-их рр. відбирав у селян худобу, майно, реманент.

Гайдук Наталя Іванівна – працювала в Миргородській районовій бібліотеці близько 1939 – 1940 рр. Неодружена.

Гайко Г.Г. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Гайовий П. – кореспондент газети «Миргородські вісті» (серпень 1943 р.). Автор нотаток «Криниця» (про відродження занедбаної при більшовиках криниці з хрестом у с. Біликах), замітки «Зайдіть до нас у церкву!» (про відродження церков у селах Хомутці, Зубівці), нарисів і заміток про роботу громадських дворів у с. Деркачах, с. Почапцях, х. Кітлярах, про громадський двір на Ведмедівці в Миргороді та ін. Ймовірно, Гайовий – псевдонім.

Гайтоненко Іван – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Гак А. – автор фейлетонів та інших матеріалів у миргородській газеті «Відродження» (1942).

Галабурда Богдан – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Ґалаґани – козацько-старшинський рід Прилуцького полку, деякі представники якого жили також на Миргородщині.

Гнат Іванович – походив із козаків м-ка Омельника Миргородського полку. 1706 р. полковник Війська Запорізького, 1708 – 1709 рр. компанійський полковник. Спочатку був прихильником гетьмана І.Мазепи, але наприкінці 1708 р. перейшов від Мазепи на бік Петра І, у травні 1709 р. допоміг московському війську під орудою Яковлєва здобути Січ, після зруйнування якої був нагороджений російським царем; у 1709 – 1714 рр. був на уряді чигиринського полковника, а 1714 – 1739 рр. – прилуцький полковник, відомий своїм кар'єризмом і здирництвом. Мав брата Семена.

Семен Іванович (перша половина XVIII ст.) – осавул Хорольської сотні Миргородського полку. Володів с. Аврамівкою Хорольської сотні. Село подарував йому Д.Апостол 1721 р. після того, як Ґалаґан одружився з удовою Якова Апостола – «братанича» (небожа) Данила Апостола. В 1721 – 1736 рр. (за іншими даними, в 1723 – 1730 рр.) полковий миргородський осавул. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). 1736 р. – миргородський наказний полковник у Кримському поході, брав участь у бою під Козловом. Неписьменний. Мав двір у м. Хоролі (1723), 6 підсусідків (1738). Одружений: 2-м шлюбом з Євдокією, донькою Василя Лагоди, миргородського полкового осавула (Євдокія – вдова Якова Апостола); 3-м шлюбом зі Степанидою.

Тимофій – «можній середній» козак с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Яків Семенович – син Семена Івановича. 1727 р. навчався в Київській академії. Значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752). Мешканець Омельницької сотні Миргородського полку. Одружений із Домною Яківною, вдовою Григорія Даниловича Данилевського, брата ізюмського полковника.

Андрій Семенович (1719 – ?) – син Семена Івановича. Значковий товариш Миргородського полку (1753). Мав підданих у Хорольській сотні.

Карпо – 1738 р. убогий козак у с. Біликах Миргородської сотні.

Іван Григорович (1743 – 1789) – розпочав службу 1760 р. Із 2 серпня 1763 р. – бунчуковий товариш Миргородського полку. Колезький асесор (із 1771). Надвірний радник у відставці (1788). Жив у с. Сокиринцях на Чернігівщині. Дружина – Катерина Юхимівна Дараган.

Петро Якович – син значкового товариша Миргородського полку. Значковий товариш, жив у м. Омельнику (1794). Дружина – Уляна Ничипорівна.

Ґалаґан – значковий товариш, 1781 р. мав 2 хутори в Хорольській сотні Миргородського полку.

Літ.: Костомаров М. Мазепинці. // УІЖ.. – 1990. – № 8. – С. 139 – 143; Енциклопедія українознавства. – Т.2. – С. 471; Оглоблин. – С. 295, 321; Кривошея-3. Ч.3. Кн.2. – С.73.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 2 зв.

Галайди (Галайденки).

Галайденко Ничипор – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Галайда – отаман, керівник (разом із отаманом Іщенком) селянського повстанського загону, який у 1920 – 1921 рр. діяв проти більшовицької влади в районі с. Чорнух, Миргородщини й Гадяччини. У складі його загону була також відома отаманка Маруся. Згодом поріділий загін Галайди перейшов до лісу біля с. Попівки Миргородського повіту. Ймовірно, Галайда – це псевдонім отамана, взятий ним за йменням героя з поеми Т.Шевченка «Гайдамаки».

Літ.: Ревегук В. Полтавщина в огні…- С. 368; Українська революція. Полтавський вимір. Кн.3. – С. 255.

Галактіон – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Галати (Галатенки).

Галат (Галата) Гнат – убогий піший козак Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Галата Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Галатенко Василь – посполитий с. Петрівців (1718).

Ґалат Остап – посполитий у с. Попівці (1723).

Галат Іван – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Галата Іван – «можнійший» козак с. Слобідки Миргородського полку (1723).

Галатенко Павло – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Галатенко Дмитро – 1738 р. козак-підпомічник у с. Слобідці, малоґрунтовий.

Галата Яків Юхимович (1873 – ?) – козак, жив у х. Стовбині Попівської волості. 1913 р. мав 20 десятин землі.

Галат Корній – заможний селянин у с. Попівці (1905).

Галат Іван – заможний селянин у с. Попівці; 1931 р. радянська влада силоміць незаконно виселила його родину до Архангельської області.

Галати – жителі Миргорода (нині вулиця Єрківська, 46) у першій половині ХХ ст.

Галашевич Олександр – організатор і командир першого створеного в Миргороді червоного загону (кінець листопада 1917 р.). Згодом загін Галашевича приєднався до загону М.Чайки.

Галенки.

Галенко Гасько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Галенко Степан Денисович – козак, близько 1860 – 1863 рр. мав 20 дес. землі біля сіл Великої й Малої Обухівки.

Степан Іванович – козак, у 1865 – 1872 рр. мав 24 дес. землі в селах Великій і Малій Обухівці.

Іван Миколайович (1856 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Іван Іванович (1875 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки. Опікун Великообухівського початкового народного училища (1906). 1913 р. володів 60 десятинами землі.

Григорій Федорович (1880 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки, 1913 р. мав 112 десятин землі.

Семен Федорович (1885 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки, 1913 р. мав 120 десятин землі.

Антон Данилович (1896, с. Велика Обухівки – 11.12.1937) – житель с. Великої Обухівки, чорнороб лісгоспу. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Семен Данилович (1902, с. Велика Обухівки – 26.05.1938) – житель с. Великої Обухівки, чорнороб торгової установи в Миргороді. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Ничипір Юхимович (1894, с. Зуївці – ?) – колгоспник с. Зуївців. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Термін відбував у таборах Амурської області. Реабілітований 1966 р.

Галенко Петро Павлович – уродженець м-ка В.Багачки. Військовик, жив і служив у Миргороді (20-30-і рр. ХХ ст.), одружений із Ольгою Михайлівною Скляр (див.: Склярі). З початком війни Ольга з дітьми Алісою і Юрієм

евакуювалася в тил, а П.Галенко воював, потрапив до німецького полону, кілька разів намагався втекти разом зі своїм другом, але невдало. Був відправлений до концтабору «Освенцім», де 1942 р. страчений у газовій камері. Про це розповів його друг, якому вдалося вижити.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 253; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С. 238, 239.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 25 зв, 87; МКМ. – Науковий архів. – Тека «Освіта».

Галенківські (див.: Голенківські).

Ґалецькі – козацько-старшинський рід. (Пор. також: Галицькі).

Петро Петрович (1735 – ?) – бунчуковий товариш (із 1754). Служив у Гадяцькій (1756 – 1760) і в Миргородській (1761 – 1763) полкових рахункових комісіях. Був на посаді земського судді Миргородського полку (1766 – 1772). Був власником м-ка Багачки (раніше від Стефановичів), де й жив. Дружина – Ганна Андріївна Безбородько, донька генерального писаря.

Петро Семенович – син генерального бунчужного Семена Галецького. Полковник гадяцький (1738 – 1754). Брав участь у Кримському поході. Близький приятель генерального хорунжого М.Ханенка. 1787 р. – надвірний радник. Співвласник м-ка Багачки (мав 8 дворів і 67 бездвірних хат) та слободи Семионівки (Семенівки) Говтв'янського повіту, де мав 59 душ. Володів «деревнею поміщицькою» при р. Кривій Руді в Кременчуцькому повіті Полтавської губернії (1780-і рр.). З його дружиною, «полковницею» Ґалецькою 1763 р. листувався миргородський полковий суддя Федір Козачківський через Опанаса Гоголя-Яновського.

Марія Петрівна – у шлюбі з Павлом Федоровичем Остроградським (бл.1730 – 1813).

Дарія Петрівна – донька гадяцького полковника. Одружена з Семеном Андрійовичем Горленком (1750 –?), капітаном (1780).

Галецький – поміщик Миргородського повіту. Власник кінного заводу. Мав у своєму маєтку хор і музик, які 1812 р. виступали на балу в Миргороді з нагоди обрання повітового маршала на трирічний термін. (Здогадуємося, що це був поміщик містечка Багачки Василь Петрович Галецький, нащадок гадяцького полковника Петра Семеновича Галецького).

Василь (? – раніше 1853) – капітан.

Галецький Г. – поміщик Хорольського повіту (початок XIX ст., близько 1817 р.), сусід маєтку І.М.Муравйова-Апостола в х. Стовбиному; сусід поміщика В.Я.Ломиковського з х. Парк-Трудолюб.

Павло Васильович (? – раніше 1860) – дворянин, штабс-капітан. Дружина – донька Андрія Кириловича Забіли, жила в Миргороді й у с. Федунці. Галецький мав кріпаків у Федунці й х. Вродливців. У 1849 – 1853 рр. мав у Миргородському повіті маєток понад 200 душ. 1860 р. його спадкоємці мали в м-ку Багачці (з хуторами) 54 двори, 167 душ селян.

Галицькі. (Пор. також: Ґалецькі).

Галицький Петро – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Галицький Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Варвара (бл.1728 – 1776) – померла в м-ку Яреськах.

Тимофій, дворянин, диякон у м-ку Комишні (1803).

Галичі (Галиченки).

Галич Гнат – житель м-ка Сорочинців (1718); посполитий у Сорочинцях (1723).

Галич Павло – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Галиченко Степан – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Галиченко Дмитро – козак с. Тух Яреськівської сотні, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Настя, убога.

Галич Василь – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.

Галич (він же Облоущенко) Іван – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Галко Микита – 1738 р. убогий козацький підсусідок у Миргороді.

Галковський Григорій (інші дані – Георгій) Романович – протоієрей, настоятель Миргородської Успінської церкви, благочинний Миргородського повіту (1900).

Галле.

Галле Антон Іванович (1894, м. Варшава – 26.01.1938) – поляк, мав початкову освіту. Житель Миргорода, механік земського гаража, перший шофер Миргородського повітового земства (1915). У 1917 – 1922 рр. – водій авто «Мерседес» у Миргороді, механік-електрик 17-го Держмлина в Миргороді (колишнього млина Виноградова), інженер цього підприємства. Популяризатор нової техніки і технічних новинок. Музикант-аматор. Дружина – Ната Борисівна – учасниця хору Держмлина в 30-х рр. Заарештований 26 грудня 1937 р. Засуджений Особливою нарадою при НКВС СРСР 16 січня 1938 р. до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований 1989 р.

Галле Іван Іванович (1896, м. Владово, Польща – 25.01.1938) – поляк, мав початкову освіту. Брат Антона Івановича Галле. Жив у Миргороді. Працівник Миргородської електростанції близько 1918 – 1921 рр., завідувач цієї електростанції (1938). Музикант-аматор. Був заарештований 20 грудня 1937 р. Засуджений Особливою нарадою при НКВС СРСР 14 січня 1938 р. до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований 1957 р.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1915. – С. 464; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 240; Єфимов В. Все це – ми. Дн., 2004. – С. 207; Розсоха Л. Доля першої миргородської технічної інтелігенції // Миргород – наш дім. – 2006. – 22 червня. – № 25. – С.5.

Арх.: МКМ. – О.Ф. - № 2516 / р-712. – Надписи на світлині.

Галушки (Галущенки).

Галушка Яцько – козак у с. Зуївцях (1718). Він же Галушка Яків, із братом Юхимом вони – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Галушка Григорій – посполитий у Хомутці (1723).

Галушка Савка – посполитий у Хомутці (1723).

Галущенко Терешко – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Галушка Гордій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Галушка Гордій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Галушка – поміщик у с. Яновщині (Василівці) Миргородського повіту, близько 1914 р.

Галущенко Михайло Денисович (1894, х. Зінчаші Миргородської волості – 28.05.1938) – житель Миргорода, із селян, освіта середня. В царській армії служив командиром взводу. Жив у х. Зінчашах і в Миргороді. 1921 р. був завідувачем Миргородської школи № 10 (на правобережжі). Згодом працював учителем неповної середньої школи № 4. На допиті в відділенні НКВС у травні 1937 р. під тиском змушений був зізнатися, що він є членом військово-повстанської організації в Миргороді, до якої його залучив далекий родич Володимир Якович Сакало. Репресований, засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Галченки (Гальченки).

Галченко Панько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Галченко Назар – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Галченко Микита – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Галченко Кирик – посполитий у с. Єрках (1718). Війт с. Ярмаків (1723).

Галченко Максим із сином Яковом – заможні козаки Потіцької сотні Миргородського полку (1723).

Галченко Яцько – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Галченко Корній – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Галченко Іван – стихарний дячок у м-ку Шишаку (1791). Дружина Параскева Яківна, син Василь (нар. 1791).

Гальченко Макар Герасимович (бл. 1831 – ?) – селянин, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Гальченко Антон Петрович (бл. 1871 – ?) – почесний громадянин, поміщик на Миргородщині (кінець XIX – початок XX ст.), значний землевласник, мав у повіті 239 десятин землі (1913). Власник садиби у х. Глибокій Балці (між Миргородом і с. Шахворостівкою, біля урочища Ісової). Володів у Полтаві цілим кварталом власних будинків, мав 2 чи 3 будинки в Києві. Хутірська садиба складалася з одноповерхового цегляного будинку на 6 кімнат, флігеля, господарчих допоміжних будівель – клуні, комори з засіками, погреба, льодовні, сараю, курника. Мав великий садок, діброву. Був мисливцем. В маєтку мав добрих виїзних коней. Після 1906 р. жив, здебільшого, в Полтаві. На час своєї відсутності здавав землю в оренду, зокрема, братам Василеві й Костянтину Єфимовим (останній був управителем маєтку Гальченка). Дітей Гальченка на початку XX ст. навчала приватна вчителька Марія Іванівна Власенко – дружина К. Єфимова.

Гальченко Пантелеймон Федорович (1872 – ?) – козак Кобеляцького повіту. 1913 р. жив у х. Грицютівщині Петрівської волості Миргородського повіту, мав тут 157 десятин землі.

Гальченко Харитон Федорович (1876 – ?) – козак Кобеляцького повіту. 1913 р. мав у хуторах Грицютівщині і Скибівщині Петрівської волості Миргородського повіту 59 десятин землі.

Гальченко Степан Федорович (1880 – ?), козак Кобеляцького повіту. 1913 р. мав у хуторах Грицютівщині й Скибівщині 75 десятин землі.

Гальченко М. – лікар у Полтаві (перші десятиліття XX ст.), жив на вул. Стрітенській (нині вул Комсомольська, 37).

Гальченко Михайло Антонович (1908, м. Полтава – ?) – за анкетними даними, походив із службовців. Житель Полтави, без певних занять. Заарештований 8 вересня 1937 р., засуджений 30 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Термін відбував у таборах Хабаровського краю. Реабілітований 1989 р.

Гальченко Василь Пантелеймонович – діяч культури Миргорода, бандурист. Здобував освіту в Миргородській чоловічій гімназії. В композитора Г.М.Давидовського, керівника Лубенського хору, навчався майстерності хорового співу. З початку 20-х років керував Миргородським міським світським хором при Народному Домі, з кінця 20-х років – Миргородським українським народним хором. Робив бандури, сам грав на цьому інструменті. В 1970-х роках жив у Києві, де й помер.

Гальченків хутір існував у Миргородській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 97, 160, 184, 189; Єфимов В. Це все – ми. – Дн., 2004. – С. 29 – 30, 132 - 135; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 242.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 402; МКМ. – Науковий архів. – Біографія Д.А.Вовка (Тека «Кобзарі»); Там само. – Спогади М. Сарми-Соколовського; Там само. – Спогади Соколова М.М. – 1988. – Машинопис. Записала Л. Розсоха. – Арк. 1 – 3.

Галяхівські (Ґаляховські).

Ґаляховський Петро Олексійович (бл. 1723 – 6.03.1794, м-ко Яреськи) – син глухівського протопопа. В 1730 – 1741 рр. навчався в Київській академії. З 24 червня 1741 р. – канцелярист Військової Генеральної канцелярії в Глухові, був на цій посаді також 1749 р. З 1753 р. писар Миргородського полку, з 1761 до 1764 р. – миргородський полковий суддя, був на цьому уряді також 1770 р. Підсудок Миргородського земського суду (1773 - 1784). Скарбник повітовий Говтв'янського повіту (1784). Жив у м-ку Яреськах, де помер і похований, був парафіянином Троїцької церкви. Володів у м-ку Сорочинцях 12 хатами. Успадкував частину майна померлого брата – архімандрита Сорочинського монастиря Досифія Ґаляховського. Мав сина Феодосія. Мав братів: Івана (бл. 1722 – ?), вихованця Київської академії, який бл. 1741 – 1784 рр. служив військовим канцеляристом у Глухові; Дем'яна (1719 – ?), який навчався в Київській академії, згодом працював у Петербурзі перекладачем при кабінеті імператриці, в 1745 – 1749 рр. викладав у Київській академії, в 1759 -1763 рр. був архімандритом Слуцького Троїцького монастиря. (Пор.: Галятовський). У 1780-х рр. підписав документ про те, що х. Купчин перебував у володінні Опанаса Гоголя-Яновського.

Галяховський (Голяховський) – брат Петра Олексійовича. Управитель Лубенського Мгарського монастиря (1754). Мав великий вплив і владу й вагу на довколишніх монастирських теренах, а також у м-ку Сорочинцях. Либонь, його стосується наступна інформація:

Ґаляховський (Голяховський) Досифей (світське ім'я невідоме) – син глухівського протопопа, брат Петра Олексійовича Ґаляховського. Ймовірно, навчався в Київській академії. Архімандрит Слуцького монастиря, намісник Київського митрополита (1752), автор тропаря й кондака. Архімандрит, ігумен, настоятель Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (1774 - 1783). Іноді помилково згадується як Даляховський. Помер у Сорочинському монастирі 19 липня 1783 р. По собі залишив бібліотеку з 32 книг латинською мовою (частина з них рукописні).

Ґаляховська Марія – 1793 р. «восприймала» у Яреськах Устину, доньку яреськівського жителя корнета Гаврила Якименка.

Літ.: Дневник генерального хоружего Николая Ханенка // К.С., 1886, т. XV, май, с. 298; Роспись чиновных особ. – С.193; ПЕВ. – 1891. – Ч. неоф. – № 23. – 1 декабря. – С.911 – 926; Труды ПУАК., вып. 13, П., 1915, с. 181; Пам'ятки України. – 1993. – № 1-6. – С.221; Кривошея. – Ч.1. – С.41; КМА. – С.168; Розсоха Л. Сорочинський Святомихайлівський монастир. – Миргород, 2008. – С. 1 – 40; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 245 - 246.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 990. – Оп. 1. – Спр. 1710. – Арк. 1 – 27; ІР НБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 4; III, 8231. – Арк. 1 – 1 зв.; ДАПО. – Ф.858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 46 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.190. – Арк. 24 зв.

Гамалії.

Гамалії – козацька старшина Лубенського полку.

Гамалій (Григорій?) – миргородський полковник (1666), був у неласці за часів гетьмана І.Брюховецького.

Гамалія Іван Андрійович (6.12.1699 – 1766) – син бунчукового товариша. Бунчуковий товариш Стародубського полку (1720 – 1758). Миргородський наказний полковник (серпень - листопад 1750 р.; 1751 - 1752) за часів урядування дійсного полковника В.Капніста. Одержав на ранг у власність 50 дворів. 1750 р. охороняв кордон у м. Кременчуці. Дружина – Ганна Іванівна Борозна, донька бунчукового товариша.

Гамалій Ол. – автор статей і заміток у газеті «Миргородські вісті» (1942 – 1943), зокрема, статтей «В.П.Горленко», «М.К.Заньковецька». Співпрацював також із газетою «Голос Полтавщини» (1942, 1943).

Гамалій Федір Степанович – режисер драмгуртка в миргородському міському будинку культури (1955).

Ґамза (див.: Ґомза).

Гаммхреберг Марія Михайлівна – акушерка в Миргороді (1864).

Гамуленки.

Ґамуленко Євтух, Ґамуленко Макар – посполиті Миргородської сотні (1718); посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Ган Г.К. – викладачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1912 – 1913).

Гангеблови – нащадки грузинського дворянського роду Гангеблідзе.

Георгій (1718 – 1772) – син Христофора Гангеблідзе, емігрував із Грузії до Росії 1734 р. Розпочав службу 1739 р. квартирмейстером в Грузинському гусарському полку. Брав участь у війнах із Швецією, Пруссією, Туреччиною. Одержав маєток (10 дворів)у м-ку Остап'ї Миргородського полку. Мав «ґрунт» у с. Броварках Говтв'янської сотні (1771). Близький знайомий грузинського поета Давида Гурамішвілі. Загинув під час російсько-турецької війни, перебуваючи в званні прем'єр-майора Охтирського гусарського полку. Дружина – Марія Савівна.

Семен Георгійович (1751 – 1827) – 1775 р. разом із матір'ю продав батьківський маєток миргородському

земському судді Григорію Базилевському на сплату боргів. Генерал-майор, учасник бою під Бородіном, штурмів Очакова, Праги та інших баталій. Помер від розкриття старої рани, здобутої в бою проти Наполеона під Бауценом. Похований у с. Богодарівці Верхньодніпровського повіту Катеринославської губернії. Дружина – Катерина Спиридонівна Манвелова, грузинка.

Олександр Семенович (1801 – 1891) – виховувався в Пажеському корпусі. Декабрист, член Північного таємного товариства. Після поразки повстання був ув'язнений у Петропавлівській фортеці. Після 10 місяців тюремного ув'язнення його відправлено на Кавказ. У Тбілісі зустрічався з засланими офіцерами-декабристами. Доживав віку в с. Богодарівці Верхньодніпровського повіту, де й похований. Замолоду був знайомий з О.С.Пушкіним.

Літ.: Воспоминания декабриста А.С. Гангеблова. – М., 1888; Новополин Г. Забытая могила // Пути революции. – 1926. – № 2 / 3. – С.185 – 190; Барамия Л.И. Декабрист А. Гангеблов (Гангеблидзе). – Тбилиси, 1951; Горгидзе. – С.321 – 323; Розсоха Л. К истории грузинской колонии на Украине // Литературная Грузия. – 1984. – № 8. – С. 190 – 191; Її ж. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С.47 – 51.

Ґандзі (Гандзенки).

Ґандзя Дорош – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718).

Ганенки (див.: Ганненки).

Ґанжі (Ґанджі). Див. також: Ґанженки.

Ґанджа Павло – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Ґанджа Михайло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ґанджа Михайло Григорович – сотник Комишанської сотні Гадяцького полку (1665).

Ганжа Василь – житель Сорочинської сотні (1718).

Ґанжа – значковий товариш Миргородського полку, 1781 р. мав хутір у 2-й Миргородській сотні.

Ганжа Іларіон Климентійович (1883 – 23.07.1938) – житель Миргорода, робітник курорту. Був заарештований 26 квітня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Ґанжевичі.

Ґанжевич – священик, жив на території Миргородського полку (1766).

Ґанжевич Олексій (? – раніше 1791) – сотник, мав хутір у 2-й Миргородській сотні в урочищі Святуха (1781). 1782 р. мав 15 хат підданих. Співвласник села Малих Сорочинців (1787). Дружина – Феодосія, 1791 р. «удовствующая сотничка».

Ґанжевич Михайло Олексійович (? – раніше 1825) – надвірний радник, житель села Малих Сорочинців, де мав 2 душі посполитих.

Ґанжевичівна Ксенія – 1794 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої доньки поручика Гната Костенка-Гладкого в с. Малих Сорочинцях.

Ґанженки (Ґандженки). Див. також: Ґанжа, Ґендженко.

Ґандженко Яцько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Ґанженко Іван – убогий посполитий у с. Олефірівці (1723).

Ганженко Михайло – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Ґанженко Юсько – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із сином Іваном, зятями Андрієм, Максимом, Лук'яном, братами Василем, Левком, Супруном і Іваном мали 1 двір, 6 хат, де жили 9 сімей. Юсько мав підсусідка Івана Вітренка.

Ґанженки Улас із братом Іваном і Андрій – козаки-підпомічники в с. Єрках, піші, убогі (1752).

Ґанженко Юхим Оврамович – перший голова колгоспу ім. Пошивайла в с. Почапцях (1931).

Ґанженко Мотря Миколаївна – 1937 р. вчителька початкових класів Миргородської школи № 2.

Ганненки (Ганенки).

Ганненко (Ганенко) Євген А. (? – січень 1877, м. Чернігів) – громадський діяч, народник. Ймовірно, походив з Миргородщини. Навчався в Полтавській гімназії, Київському університеті. З 1874 р. член Миргородського народницького гуртка в університеті. Збирач матеріалів і дослідник біографії Т.Шевченка. 1876 р. студент Є.Ганенко розповсюджував у Кременчуці заборонені владою книжки. У грудні того року велося дізнання у цій справі. За участь у русі народників був посаджений до в'язниці, де й помер. У зв'язку з його смертю слідство було припинене.

Ганенко М.П. – 1884 р. вихованець Петровського Полтавського кадетського корпусу, розповсюджував серед учнів брошуру таємної політичної організації народників «Народна воля».

Ганненки – родина на Миргородщині (XIX – поч. XX ст.), що жила в районі с. Ярмаків.

Ганноченки.

Ганноченко Яким – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Ганноченко Роман – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Євген Ганенко. 1874 р.

Ганопольський – пан у с. Попівці на початку ХХ ст., власник лісопильного заводу.

Гануси.

Ганусь В.І. – з 1865 р. член Миргородської повітової земської управи.

Ганус Василь Іванович – козак, у 1870-их рр. мав 13 дес. землі біля м-ка Березової Луки.

Ганус Семен Васильович – козак, 1910 р. старшина Березоволуцької волості.

Ганус Микола Васильович (1857 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Ганус Микола – козак, житель Березової Луки. Загинув у боротьбі за Україну. В березні 1922 р., за радянської влади, був задавлений поблизу м. Гадяча, куди віз священика з Березової Луки.

Ганус Іван Іванович (1862 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Ганус Омелян Симонович (1881 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Ганус Петро Симонович (1882 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Ганус Олександр – із козаків Березової Луки, служив у Гетьманській Варті. В березні 1919 р. загинув у Миргороді – був по-нелюдському замордований і жорстоко посічений шаблями більшовиків по дорозі з тюрми до місця страти біля єврейського цвинтаря.

Ганчарі, Ганчаренки (див.: Гончарі, Гончаренки).

Гапони (Гапоненки).

Гапон – козак Краснопільської сотні (1649).

Гапоненко Демко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гапоненко Тиміш – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Гапоненко Іван – хорунжий Миргородського полку (7 листопада 1656 р.).

«Гапоненко Солонинка Іван» – миргородський полковий осавул (1656).

Гапоненко Хома – у липні, грудні 1675 р. війт м-ка Багачки.

Гапоненко Олексій – значковий товариш Миргородського полку (1711), входив до куреня Бочарного.

Гапоненко Остап – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Гапоненко Матвій – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723). 1732 р. згаданий як Матвій Гапон на тій самій службі.

Гапоненко Іван – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Гапоненко Лазар – 1723 р. війт с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку.

Гапоненко Андрій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Гапоненко Хведір – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Гапоненко Михайло – учасник Полтавської губернської конференції УСДРП від Миргорода (відбулася 1 жовтня 1906 р.), за що був заарештований поліцією 3 жовтня (разом із Михайлом Гаврилком та іншими учасниками).

Гапуленко Хведір – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Гарагани.

Гараган Микола Трохимович – у 30-х рр. ХХ ст. був учасником драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. Вчитель Миргородської середньої школи № 3 (1940 – 1941 рр.). Актор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Гаража (див.: Гаряжа).

Гарасименки (див.: Герасименки).

Гарасимів Максим – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Гарасимович Петро – курінний отаман донців, донських козаків, які були на службі в миргородського полковника Д.Апостола (1718); дворянин миргородського полковника (1722).

Гарасюти.

Гарасюта Іван – піший убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Гарасюта Федір Дмитрович (1838 – ?) – козак, жив у х. Коротичевому Шишацької волості Миргородського повіту. 1913 р. мав 90 десятин землі.

Гарасюта Овксентій Єгорович – козак, у 1864 – 1870 рр. мав 82 десятини в хуторах Барабаша й Гарасюти Миргородського повіту.

Гарасюта Корній Єгорович (1853 – ?) – козак, жив у х. Гарасютиному Шишацької волості, 1913 р. мав 51 десятину землі.

Гарасюта Іван Дмитрович (бл. 1862 – ?) – член церковної ради в м-ку Шишаках, 1924 р. був позбавлений більшовицькою владою виборчих прав.

Гарасюта (Герасюта) Мина (нар. бл. 1897) – родом із Шишаків, лівий український есер (боротьбист). Влітку – восени 1918 р. був одним із керівників антигетьманського підпілля в Шишаках. Активіст місцевої «Просвіти». Голова Шишаківського волосного ревкому, був проти відбирання хліба в селян для більшовиків. 1919 р. червоноармієць караульної роти в Миргороді. Взяв участь у повстанні Дубчака в Миргороді 1919 р. Разом із Дубчаком їздив до Києва шукати підпільний петлюрівський штаб. Учасник розстрілу ЧК під час дубчаківського повстання в Миргороді; обстрілював лаву більшовиків, які відступали. Мав рідного брата – більшовика. Зазнав арешту за участь у повстанні, але справу було припинено.

Гарасюта – родове прізвище українського письменника Анатолія Дімарова (див.).

Гарасютин хутір існував також біля с. Довгалівки.

Гаращенки.

Савка – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Терентій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Михайло Омелянович – козак, у 1864 – 1871 рр. разом із сестрою Ганною мав 39 десятин землі в х. Гаращенковому біля м-ка Комишні.

Гаращенко Т.С. – миргородський повітовий гласний (1887).

Харитон Данилович – запасний писар с. Савинців (поч. XX ст.). Знавець місцевої старовини.

Гарбузи (Гарбузенки).

Гарбузенко Хурса – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Згадуються також Гарбуз Гнат із синами Кіндратом і Фирсою – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Гарбузенко Мисько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Гарбуз Степан – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732). У реєстрі козаків села записаний другим після отамана.

Гарбузенко Федір – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Гарбузенко Василь – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Гарбуз Кіндрат із братом Хвеськом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Гарбузенко Степан із братом Грицьком – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Зуївцях.

Ґардаші (див.: Кардаші).

Гарденін Володимир Миколайович (1896, м. Куп'янськ – 23. 07.1938) – українець, походив із службовців, мав середню освіту. 1938 р. жив у Миргороді, був службовцем житлокоопу. Заарештований органами НКВС, засуджений за ст. 54, розстріляний. Реабілітований 1958 р.

Ґарджуй Гнат – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гарейс Адольф Петрович (1894 – 10.12.1937, м. Харків) – німець, житель Миргорода, мав вищу освіту, військовий лікар. Був заарештований 9 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Гаркавенки (Горкавенки).

Гаркавенко Іван – піший козак с. Петрівців (1723).

Гаркавенки Дмитро і Федір – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Гаркавенко (Горкавенко) Гнат – козак куреня с. Петрівців (1718). 1738 р. убогий козак у с. Петрівцях.

Горкавенко Олексій – священик Преображенської церкви м-ка Сорочинців (1794).

Гаркавенко Федір Мартинович – поручик, житель Миргорода (1794). Знайомий родини Гурамішвілі й Богмевських.

Гаркавенко – фельдшер у Миргороді (1869).

Гаркавенко Феодосій Євстафійович (1886 – ?) – учитель математики в с. Великих Сорочинцях (перші десятиліття XX ст.).

Гаркавенко Ганна Петрівна – у 30-х рр. XX ст. була учасницею драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Гаркавці (Гаркавченки).

Гаркавченко Наум – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Гаркавець – посполитий у с. Кибинцях (1723).

Гаркавченко Василь Миколайович (1902 – 9.08.1943) – у 40-х рр. XX ст. житель вулиці Чумацької в Миргороді, учасник миргородського партизанського підпілля 1941 – 1943 рр. Працював на німецькому підсобному господарстві, допомагав партизанам у забезпеченні продовольством. Був заарештований. Після катувань розстріляний німецькими окупантами 9 серпня 1943 р. разом із 5 іншими підпільниками (Я. Далем, В. і О.Дюковими, С. і Л. Паками) на північній околиці Миргорода.

Гаркавець (він же Гаркавченко) – старший ветеринарний лікар Миргородського району (1942).

Гаркаві.

Гаркавий (Горкавий) Тиміш – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Гаркавий Василь – житель Миргорода, ремісник («с шаповалов»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Гарковські (див.: Горковські).

Гаркуші (Горкуші), Гаркушенки (Горкушенки).

Гаркуша (Горкуша) Федір – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Горкуша Лаврін – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Горкушенко Яків – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Горкушенко Павлюк – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). В публікації 1995 р. – Чорнушенко.

Горкушенко Гришко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Горкушенко Дмитро – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Гаркушенко Степан із братом Грицьком – піші убогі козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Горкуша Василь – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.; козак Миргородської сотні (1732).

Горкуша Василь – козак куреня с. Ярмаків (1718).

Гаркуша Іван Іванович – значковий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Гаркуша Семен (бл.1739 – ?) – гайдамацький ватажок другої половини XVIII ст. 14 листопада 1783 р. він обвінчався у с. Тарапуньці (нині с. Шарківщина Миргородського району) з Меланією Чвиркало, донькою вдови, жителькою слободи Бригадирівки (інша назва Ромодан, нині Хорольського району).

Гаркуша Пантелеймон Григорович – миргородський полковий сотник, сотник 1-ї Миргородської сотні часів полковництва Ф.Заньківського. 1786 р. разом із братом внесений до дворянської родовідної книги Київського намісництва (ч.6).

Гаркуша Омелян Пантелеймонович – син сотника 1-ї Миргородської сотні, полковий канцелярист, значковий товариш Миргородського полку (1781 – 1786).

Горкуша Омелян (1721 – 15.04.1791) – корнет, житель с. Малих Сорочинців, жив і помер у селі.

Гаркуша Григорій Філонович – син корсунського сотника, військовий товариш. Його нащадки внесені до VI частини родовідної книги Київського намісництва (1786).

Гаркушенко Григорій (? – раніше 1825) – колезький реєстратор, наглядач Миргородського повітового суду (1794). Поміщик села Малих Сорочинців, де мав 4 душі посполитих.

Гаркушенко Іван (бл.1787 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців. Дружина – Юхимія Гаврилівна (бл. 1790 – ?). Діти: Дем'ян (нар. бл. 1818), Єфрем (бл.1821), Оксана (бл.1821).

Гаркушенко, титулярний радник, мав сина Якова, який 1836 р. навчався в 2-у класі Миргородського повітового училища.

Гаркушенкова Євдокія Лук'янівна – вдова титулярного радника, близько 1861 – 1865 рр. мала 38 дес. землі біля с. Малих Сорочинців (в урочищі Демидкове Озеро).

Гаркушенкова (Горкушенкова) Ганна Яківна – дружина губернського секретаря (1860). Підполковник Панас Зайчек заповів їй маєток із селянами в Миргородському повіті (раніше 1860 р.).

Гаркушенко Костянтин Петрович – лікар, закінчив Харківський університет. 1896 р. служив лікарем Миргородського повіту, в 1900 – 1904 рр. – миргородським міським лікарем, завідувачем миргородської лікарні і водночас – лікарем Миргородської художньо-промислової школи. Надвірний радник (1900), колезький радник (1903). Голова правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1903). Жив у Миргороді на Троїцькій площі, в будинку Пеунова. В 1910 – 1913 рр. жив у Полтаві на вул. Хрестовоздвиженській, 10, лікар-практик із внутрішніх, жіночих і дитячих хвороб. 1910 р. був лікарем станції «Полтава-город». Надавав консультації в Полтавській хірургічній лікарні Червоного Хреста.

Гаркушенко Павло Петрович – гласний Миргородської міської Думи (1914), член Миргородської міської управи

(1914 – 1916); виконував обов'язки міського голови Миргорода (1916). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. був у складі курортної комісії). Жив на правобережжі Миргорода, на вул. Гоголівській, 144. Його добротний будинок був націоналізований радянською владою.

Гаркушенко Лідія Яківна (бл. 1864 – ?) – дворянка, дідичка Миргородського повіту, де 1913 р. мала 230 десятин землі.

Гаркушенко – житель Миргорода. В його будинку (на Пісках), реквізованому владою після жовтневого перевороту, в 1920 – 1921 рр. розміщалися мобілізаційна дільниця і штаб батальйону особливого призначення. (Ймовірно, ця інформація стосується П.П.Гаркушенка).

Гаркуша Віктор – український емігрант, після Другої світової війни жив у м. Детройті. Ймовірно, належав до вихідців із Миргорода: на фото 60-х рр. XX ст. він сфотографований із емігрантами-миргородцями П.Маляром, І.Юхименком та іншими.

Літ.: ПГВ. – 1861. – С. 196; Отчет МУЗУ. – 1898. – С.16; Отчет о состоянии Миргородской художественно-промышленной школы… – Полтава, 1901. – С.5; Адрес-календарь. – 1900. – С.13; Постановления МУЗС, 1915. – С.155; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.3. – С. 22, 26.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.13. – Арк. 1 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк. 4 зв., 7; Алфавит дач. – Арк. 37 зв.

Гаркушинський (Горкушинський) Петро – отаман с. Гаркушинців (1737).

Гармаші (Гармашенки). Пор. також: Армаші.

Гармашенко Юсько (Йосько) – козак куреня с. Біликів (1718).

Гармаш Мартин – житель Миргородської сотні (1718).

Гармаш Матвій – наказний говтв'янський сотник Миргородського полку (1718, 1719). Учасник походу під Царицин для будівництва каналу (1716 – 1718).

Гармашенко Михайло – посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Гармашенко Дем'ян – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Гармашенко Яків – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гармашенко Хведір – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Гармаш Олекса Терентійович – уродженець Миргорода. Працював як актор на професійній сцені в Україні й Росії. В 30-х – 40-х рр. XX ст. був актором драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. В 1942 – 1943 рр. був режисером Миргородського українського театру ім. М.Старицького.

Гарнаґи (Гарнадженки).

Гарнаґа Лук'ян і Гарнадженко Павло – належали до шевського цеху м-ка Говтви Миргородського полку (1732).

Гартинги – поміщики в с. Хомутці.

Гартинг Станіслав Костянтинович (1855 – 1913) – дворянин. Виховувався в Пажеському корпусі, камер-паж, із 1874 р. – корнет лейб-гвардії гусарського полку. Учасник війни 1876 – 1877 рр., мав нагороди за мужність. 1884 р. ротмістр лейб-гвардії, 1893 р. – гвардії полковник. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1887 – 1891). Предводитель дворянства Миргородського повіту (з 1.10.1892 по 11.05.1895 р.). З 1884 р. володів маєтком у Хомутці, який перейшов йому від першої дружини – Ольги Василівни, вихованки (позашлюбної доньки) Василя Івановича Муравйова-Апостола. Жив у Хомутці. Ольга Василівна 1886 р. подарувала Миргородському земству садибу в Хомутці з будинком, де розташовувалося Хомутецьке початкове народне училище; з 1893 р. – опікунка Миргородського жіночого училища. Гартинги мали двох дітей – Марію і Жоржа, які померли в юному віці від туберкульозу й були поховані в Хомутці біля Троїцької церкви в маєтку, залишки з надгробків збереглися досі. За іншими даними, мали доньку Маріамну (нар. 8.11.1886). По смерті дітей Ольга Василівна і С.К.Гартинг розлучилися, маєток перейшов у його володіння. Вдруге Гартинг одружився в 1890-их рр. із Олександрою Володимирівною Хлєбніковою (нар. у 1870-их рр.). Мали сина Георгія. 1913 р. С.К.Гартинг володів у Миргородському повіті 697 десятинами землі.

С.К. Гартинг.

Гартинг Олександра Володимирівна – друга дружина С.К.Гартинга, в 1907 – 1909 рр. опікунка Хомутецької земської сільської лікарні. Спадкоємиця С.К.Гартинга. 1916 р. мала 896 десятин землі, цегельню «в хуторі під лісом», де працювали 6 робітників. (Гартинга хутір був між Хомутцем і с. Довгалівкою). 1917 р. на базі колишнього маєтку Гартингів у Хомутці було створено прокатний пункт тяглової сили і реманенту для селян.

Гартинг Георгій Станіславович (9.03.1899, Миргород – 16.03.1972, Париж) – син С.К.Гартинга від 2-го шлюбу. Був одружений із Софією Олександрівною Гендриковою.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885. – С.113; 1894. – С.146; 1915. – С.263; Постановления МУЗС. – 1887. – С.15, 31; 1893. – С.3; 1907. – С. VIII; Труды ПУАК. – Вып.1. – Полтава, 1905. – С.68 – 69; Клировая книжка. – С.411; Павловский И.Ф. К истории полт. дворянства. – С. XXV; Списки дворян, 1913. – С.9; Врачебно-санитарная хроника. – Вып.1-3. – Миргород, 1915. – С. 82; Списки дворян, 1916. – С.4; Червона трибуна. – 1957. – 7 червня. – № 67. – С.2; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 245; Кострубіна. – С. 17 - 18.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.

Гартман – за даними дослідника Д.Щербаківського, поміщик Миргородського повіту, який 1804 р. мав у своєму маєтку капелу з кріпаків. (На нашу думку, це помилка Д.Щербаківського. Прізвище Гартман серед дворян Миргородщини не трапляється. Очевидно, Д.Щербаківський мав на увазі прізвище поміщика С.К.Гартинга з с. Хомутця, який успадкував хомутецьку садибу від своєї дружини Ольги Василівни, вихованки Василя Івановича Муравйова-Апостола, батько якого Іван Матвійович Муравйов-Апостол справді мав хорову капелу).

Гаряжі (Гаражі).

Гаража (Гаряжа) Федір із братом Грицьком – належали до «можнійшого товариства» Потіцької сотні Миргородського полку (1723).

Гаряжа Федір – козак Омельницької сотні М.п. (1732), записаний серед перших прізвищ козацького реєстру.

Гараженко (Гаряженко) Іван – заможний козак Потіцької сотні Миргородського полку (1723), записаний серед тих, хто «міг нести кінну службу».

Гаряжа (Гаража) Лесько – козак Потіцької сотні М.п. (1732). В публікації Д.Вирського прізвище відтворене як Тарижа, либонь, хибно.

Гаража Степан – 1738 р. козак виборний убогий у м. Городищі Миргородського полку.

Гараджа – запорізький полковник (близько 1760 – 1770 рр.). 1769 р. виконував розпорядження Запорізького Коша про повернення Кошеві земель, захоплених поміщиками на ізюмському й новосербському прикордоннях. За наказом Гараджі жителі Слобожанщини й Гетьманщини стали переселятися на землі між Ізюмом і Тором, що викликало скарги. Населив слободу Комишеваху й хутори.

Гаряжа Петро Федорович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шишацькому Миргородської волості (нині в межах міста, район вулиці Вовка), мав 32 десятини землі.

Гаряжа Федір Федорович – 1916 р. жив у хуторі Батоврівщині (пор.: Батоврини) поблизу Миргорода, був співвласником парового млина.

Гаряжа Василь Васильович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гаряжиному Миргородської волості, мав 27 десятин землі.

Гаряжа Іван Васильович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шишацькому Миргородської волості, мав 19 десятин землі.

Гаряжа Іван – пасічник. Жив у Миргороді в районі нинішньої вулиці Комарова. За радянської влади був розкуркулений, в їхній хаті зробили дитячий притулок. Поряд жив його син Федір Іванович Гаряжа.

Гаряжа Андрій – у 30-х рр. жив у Миргороді в Степуриному хуторі. Мав сестер Марію, Олену й Наталку.

Гаряжа Марія (? – 1933) – сестра Андрія, вийшла заміж за Олексія Івановича Кійченка (див.), священика УАПЦ, репресованого 1937 р.; померла. від тифу.

Гаряжа Яків Федорович (? – грудень 1959) – житель Миргорода. Мав сина Василя, який 1959 р. працював у миргородській друкарні.

Гаряжа Кіндрат Федорович (1877, м. Миргород – 4.06.1938) – житель Миргорода. Мав початкову освіту, працівник курортної бази. Заарештований 5 травня 1938 р., засуджений, розстріляний. Реабілітований 1958 р.

Гаряжа Василь Максимович (1897, с. Малі Сорочинці – 4.06.1938) – із селян, жив у Миргороді. Освіта початкова, без певних занять. Заарештований 29 березня 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Гаряжа Кирило Михайлович (1899, м. Миргород – ?) – житель Миргорода. Освіта початкова, працював старшим машиністом залізниці. Репресований, засуджений військовим трибуналом Південної залізниці 30 червня 1944 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Гаряжа Іван Давидович – житель с. Гаркушинців, у першій половині ХХ ст. уже був старим, знавець миргородської старовини.

Гаряджа Олексій – житель Миргорода, друг дитинства письменника Павла Маляра. Помер від туберкульозу кістки. 1932 – 1933 років родина Гаряджів дуже потерпала з голоду.

Гаряжа Володимир Тимофійович (3.11.1919, м. Миргород – 2001) – вчений, педагог. Закінчив механічне відділення Миргородського керамічного технікуму. Працював на плитковому заводі в Харкові. Фронтовик, учасник війни 1941 – 1945 рр. 1951 р. закінчив Київський технологічний інститут харчової промисловості, де й працював викладачем, доцентом, проректором із наукової роботи. Заслужений працівник вищої школи. Автор і співавтор понад 120 наукових праць. Змолоду спілкувався з миргородцем Михайлом Воскобійником (див.).

Гаряжі – кілька родин із таким прізвищем жили в Миргороді в першій половині ХХ ст. Із них 12 осіб загинуло на фронтах у 1941 – 1945 рр.

Гаряченко (Гарядженко?) Корній – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Гасани (Гасаненки).

Гасан Мисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Гасаненко Денис – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Гасенки. (Пор.: Гаценко).

Гасенко Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Гасенко (в публікації Г.Швидько – Гаченко) Андрій – 1723 р. паламар Свято-Миколаївської церкви с. Слобідки Миргородського полку.

Гасенко Яків – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Гасенко Грицько – заможний посполитий Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Гасенко Мартин – козак , власник х. Гасенкового (3 хати) у 2-й Миргородській сотні Миргородського полку (1781). Гасенки мали ще кілька хуторів.

Гасенко Павло Данилович – дворянин, близько 1863 – 1865 рр. мав 45 дес. землі в Гасенковому хуторі (в дачах м-ка Попівки).

Гасенко Іван Іванович (бл. 1854 – пізніше 1909) – дворянин м-ка Попівки.

Гасенко Іван Іванович (бл. 1881 – ?) – дворянин, 1913 р. мав у Миргородському повіті 16 десятин землі.

Гасенко Ганна Іванівна – із багатої місцевої родини. Єдина вчителька школи в с. Гасенках (школа збудована 1908 р.).

Гасенко Степан Іванович (1886, с. Ромодан – ?) – житель сел. Ромодану (за ін. даними, хутора Ромодан). Мав початкову освіту. Працював у своєму господарстві. Засуджений 13 серпня 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Гасухи.

Гасуха Дмитро Петрович – у 1860 – 1902 рр. псаломщик Миколаївської церкви м-ка Слобідки.

Павло Дмитрович – у 1891 – 1902 рр. псаломщик Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви.

Павло Андрійович – із 1886 р. в сані диякона. 1902 р. диякон, псаломщик Сорочинської Преображенської церкви.

Олексій Терентійович – «духовный по происхождению», закінчив Комишанське училище. Близько 1892 р. служив псаломщиком.

Гасухина Ксенія Олексіївна – вдова псаломщика Соборно-Успінської церкви м. Миргорода (1897).

Іван Андрійович – з 1895 р. в сані диякона. 1902 р. диякон, псаломщик Покровської церкви с. Обухівки.

Василь Іванович (1881, с. Велика Обухівка – 11.12.1937) – житель с. В.Обухівки, із селян, мав середню освіту, священик без парафії. Заарештований у листопаді 1937 р., утримувався у в'язниці в Лубнах. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Гасухина Марія Павлівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1901 р. працювала вчителькою Біликівського початкового народного училища Зубівської волості.

Гасухи – міщани Миргорода, у першій половині ХХ ст. жили по вул. Сорочинській (між сучасною дитячою музичною школою й управлінням житлово-комунального господарства).

Гасуха Данило Матвійович (бл. 1897 – 1983) – миргородський бандурист і співак. Походив із роду, в якому було багато священиків, дияконів і псаломщиків. Жив у Миргороді на вулиці Сорочинській, 41. За фахом кравець, у 50-х роках працював закрійником у ательє з пошиття одягу. Аматор-пасічник. Співав у церковному хорі Успінського собору в Миргороді, згодом у світському самодіяльному хорі. Грав на бандурі, яку замовив собі в миргородського майстра. В родині Д.Гасухи була також унікальна дитяча бандура, яку він замовив для сина. Нині цей інструмент зберігається в фондах Миргородського літературно-меморіального музею Давида Гурамішвілі.

Гаффман – начальник Миргородської повітової земельної управи (травень 1943).

Ґахи (Гашенки).

Гашенко Лук'ян – житель Миргородської сотні (1718).

Ґах Лук'ян – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Ґашиха Уляна – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Мала 1 бездвірну хату.

Ґах Григорій Миколайович – житель Миргорода, 1830 р. мав землю біля Неїжкового озера.

Ґах – фотограф у Великих Сорочинцях (бл. 1930 р.). Не виключено, що прізвище помилкове (пор.: Габс).

Гаценки. (Пор. також: Гоценки).

Гаценко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Гаюни (Гаюненки) – козацький рід на території Миргородського і Гадяцького полків.

Гаюн Матвій із братами Іваном, Олексієм та Василем – «можні середні» козаки с. Савинців (1723). Гаюненко Олекса згадується як козак с. Савинців ще 1718 р.

Гаюн Харко – козак у с. Савинцях (1718). Харко з синами Максимом і Данилом – «можні» козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1723). Гаюненко Максим є в реєстрі сотні 1732 р.

Гаюн Іван – наказний сотник Ковалівської сотні Гадяцького полку (1725).
Гаюненко Василь – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Гаюн Панас Митрофанович – опікун Гаюнове-Пащівського початкового народного училища (1914).
Гаюн Федір Григорович – миргородський педагог, протягом 40 р. працював у різних навчальних закладах, був завідувачем Миргородського районного відділу освіти. З 1975 р. – директор Миргородської середньої школи №5.
Хутір Гаюнів (Гаюнове-Пащівське) – нині с. Зелений Кут.

Гданцова Марія Мартинівна – донька поручика, 1852 р. купила в А.Кизя в Миргороді на передмісті Пожежі плац із будинком (8 покоїв, кухні) й 1 десятину землі.

Ґевли (Ґевленки, Гевленки).
Гевленко Семен – козак Миргородської сотні (1718).
Гевла Панько – житель Миргородської сотні (1718), посполитий.
Ґевла Леонтій із синами Григорієм і Гнатом – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).
Ґевленко Степан – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Ґевленки Гнат і Марко – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).
Гевленко Сергій – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).
Ґевленко Корній – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.
Ґевленко Гнат, 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.
Ґевла Гнат – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із зятем Остапом мав 1 двір, 2 хати.
Ґевленко Іван – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Семена Кременецького.
Гевленки – жителі вулиці Сорочинської (будинки №№ 133, 135). Під час війни 1941 – 1945 рр. на фронті загинули батько й син Яків Митрофанович і Іван Якович Гевленки.

Ґеґаженко Грицько – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Гедик Роберт Робертович (1893 – ?) – ремонтний робітник станції Ромодан, за років сталінщини був репресований. Згодом реабілітований.

Гезляненко Іван – житель с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.

Гейденрейх Таля (Наталя?) – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Гейченки.
Гейченко Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Ґелдиші.
Ґелдиш Роман – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723). В ревізії 1738 р. записаний як убогий підпомічник.
Ґелдиш Яків – убогий посполитий у Хомутці (1723).
Ґелдиш Данило – посполитий у Хомутці (1794).

Ґема (Ґома ?) Василь – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Ґенбачі (Кеньбачі) – козацький рід у Говтв'янській сотні Миргородського полку.
Ґенбач (Кинбач) Іван – козак Омельницької сотні Миргородського полку (1723), піший.
Генбач Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Ґенбач Микита Іванович (1718 – після 1788) – шляхтич, на військовій службі з 1740 р. Говтв'янський сотенний хорунжий (1743 – 1765), сотенний отаман (1765 – 1782), військовий товариш Миргородського полку (з 1782 р.).
Ґенбач Степан Терентійович – перебував на військовій службі з 1760 р. Абшитований військовий товариш Миргородського полку (1776, 1779). 26 квітня 1776 р. продав двір у м-ку Говтві Марфі Іванівні Піковець, дружині Андрія Федоровича Остроградського. Жив у містечку Городищі Миргородського полку.
Ґенбач – отаман, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Говтв'янській сотні. Ймовірно, це Петро Терентійович (див. далі).
Ґенбач (також Кеньбач) Петро Терентійович (1739 – ?) – військовий товариш Миргородського полку. Син військового товариша. Службу в війську розпочав 1759 р. полковим канцеляристом; 1771 р. – сотенний отаман, 1774 – військовий товариш. Брав участь у військових походах 1768, 1769, 1773 та 1774 рр. Володів 10 душами чол. ст. По скасуванні Миргородського полку продовжувати військову службу не став. Дворянин. 1787 р. володів хутором у Говтв'янському повіті. Мав доньку, яка без батьківського дозволу одружилася із жителем м-ка Яресьок Остапом (Євстафієм) Антоновичем Трощинським.

Ґенбач Йосип – військовий товариш, 1787 р. був власником 3 душ у х. Середостепному Говтв'янського повіту.

Ґенбач Омелян – козак, на військовій службі з 1778 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1782 р.).

Ґенбач Степан Йосипович – 1814 р. штабс-капітан, нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня.

Генбачов – «письмоводитель» Полтавської гімназії, 1831 р., не впоравшись із великою кількістю справ, утік до м. Кобеляк.

Генбач (Генбачов) Йосип (Осип) Андрійович – колезький радник (1864); 1869 р. – титулярний радник, чиновник Полтавської конторольної палати; 1874 р. – надвірний радник, поштмейстер у м. Хоролі. 1864 р. родина одержала Указ Герольдії про підтвердження дворянського звання. Дружина Емілія Федорівна. Діти: Володимир, Йосип, Сергій, Єлизавета.

Генбачов Володимир Йосипович – 1871 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Генбачов (Генбачів) Володимир Йосипович (10.07.1872 – 08.01.1957) – дворянин, православний. 1890 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. 1892 р. закінчив 3-є військове Олександрівське училище, служив підпоручиком у батареї Новогеоргіївської фортечної артилерії, згодом у 3-й запасній артилерійській бригаді. Поручик (1895), штабс-капітан (1899). 1903 р. закінчив Миколаївську академію Генерального штабу, одержав звання капітана, до січня 1905 р. командував ротою в 141 піхотинському Можайськом полку. Брав участь у російсько-японській війні 1904 – 1905 рр., служив старшим ад'ютантом штабу 36-ї піхотинської дивізії (1904 – 1908). Викладав військові науки в Олексіївському військовому училищі (1908 – 1912). Підполковник (1908), полковник (1911). Начальник штабу 2-ї стрілецької бригади (1913 – 1914). З кінця 1917 р. – генерал-майор, начальник піхотної дивізії. 1918 року служив у складі гетьманської Армії Української Держави, генеральний хорунжий. Був на військових посадах у Полтаві: начальник штабу Полтавського губернського коменданта, начштабу 6-го корпусу в Полтаві. З грудня 1918 р. служив у Українській Галицькій армії, командувач 3-го і 4-го Галицьких корпусів у боях проти польських військ. У липні – листопаді 1919 р. був начальником тилу УГА. У грудні 1919 р. перейшов до Збройних Сил Півдня Росії. Дані про його подальшу долю суперечливі. Згідно з одними, він емігрував 1920 р., але повернувся до України 1922 р. і жив у Єлисаветграді (Зінов'євську) до 1926 р. За іншими даними, перебував у еміграції в Константинополі, 1923 р. переїхав до Франції – до Орлеану, служив у конторі Орлеанського хімічного заводу. Похований на Великому Орлеанському цвинтарі. Був одружений із Варварою Іванівною (15.07.1870 – ?), у першому шлюбі Гурською. Діти: Ірина (18.10.1901 -?), Сергій (18.09.1903 - 1938), Олена (6.07.1912 – ?).

Генбачов Микола – 1884 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Ґенбачов Сергій Володимирович (1903 – 2.10.1938), за анкетними даними – росіянин, походив із дворян. Мав незакінчену вищу освіту. Житель м. Полтави, службовець установи. Заарештований 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Літ.: Придворний месяцослов. – 1826. – Ч.2. – С. 221; Исторический очерк Петровского Полтавского кадетского корпуса (1840 – 1890). Сост. И.Ф.Павловский. – Полтава, 1890. – Приложения. – С. 77, 91; Список Генерального штаба. – Петроград, 1914; Описи КН. – С. 148, 266; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 257.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2 зв., 18.

Ґендженки.

Ґендженко Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). Пор.: Ґандженко.

Ґенженко Ясько – 1738 р. козак виборний у с. Біликах Миргородської сотні, малоґрунтовий. Мав братів Харка й Михайла.

Геніни.

Генін М. – міщанин, 1913 р. мав у Миргороді на базарі взуттєвий магазин, також вів торгівлю галантерейними товарами. Разом із Фальковичем мав спільну торгівлю меблями. 1916 року заможні будинки Геніна і Фальковича стояли поряд, на одній садибі в центрі міста (за адресою вул. Гоголівська, № 110; це перед будинком міської управи, яка мала № 112). На цій самій садибі стояв будинок торгівця Креймана. Після жовтневого перевороту 1917 р. будинки всіх трьох торгівців були націоналізовані більшовицькою владою.

Геніна Рася-Ціпа Гершківна – одержала свідоцтво Кременчуцької фельдшерської школи (1911). З 29 листопада 1911 р. фельдшер-акушерка в В.Сорочинцях.

Геніна Рахіль Яківна (1902, м. Миргород – ?) – єврейка, із службовців, освіта початкова. Засуджена 5 вересня 1942 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1989 р.

Георгієвич Іван (він же Іван Юрієвич) – священик Троїцької церкви м. Миргорода (1723); був священиком у Миргородському полку й 1732 р.

Георгієв – священик, у 80-х рр. XVIII ст. мав хутори в Білоцерківській і Хорольській сотнях Миргородського полку.

Георгізон Сергій Павлович – лікар у м-ку Сорочинцях в 1883 – 1884 рр. Миргородський міський лікар (1886 – 1888). Працював також у м-ку Багачці. Автор брошур, які видавалися Миргородським земством: «Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде за 1883 г.» (Полтава, 1884) та аналогічного видання 1885 р.

Герардов Микола Миколайович – художник, викладач гравіювання в Миргородській художньо-промисловій школі (1902 - 1904). Освіту одержав у Імператорській Академії мистецтв. 1904 р. був членом правління Миргородського музично-драматичного гуртка.

Герасименки (Гарасименки).

Гарасименко Петро – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Гарасименко Олекса – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гарасименко Мартин – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гарасименко Григорій – заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Гарасименки Сава і Федір – козаки середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Гарасименко Антон – козак куреня с. Біликів (1718).

Гарасименко Тимофій – козак куреня с. Біликів (1718). Гарасименко Гнат із братом Тимофієм – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Гарасименко Давид із братом Іваном, Гарасименко Роман із сином Степаном та Гарасименко Тимофій із сином Кирилом – усі «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Гарасименко Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Герасименко Карпо – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Герасименко (Гарасименко) Григорій – миргородський сотенний хорунжий (1718, 1732).

Гарасименко Петро – жив у с. Єрках, козак Миргородської сотні (1732).

Гарасименко Дем'ян – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).

Гарасименко Роман – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гарасименки Тиміш, Давид, Іван, Кирик – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Гарасименко Лесько – житель Миргорода, 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий, одинокий. Мав підсусідка Яська Коваля.

Гарасименко Антон – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак виборний у с. Біликах, убогий.

Герасименко Лесько – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Дем'яна Губишиного.

Герасименко Максим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату. Мав у підсусідках Наталку Вольвівну.

Герасименко Данило – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Герасименко Степан – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Герасименко Петро – член розправи Миргородського повітового суду (1796).

Герасименко Петро Антонович – значковий товариш, дворянин, житель Миргорода (1822).

Герасименко Феодосій – дворянин, житель Миргорода (1829).

Герасименко Корній Гнатович – козак, у 1862 – 1877 рр. мав 323 дес. землі в Марченковому хуторі (в дачах с. Біликів).

Герасименки – козаки: Яків і Лук'ян Федоровичі, солдат Нестор Федорович; усі разом у 1860 – 1866 рр. мали 241 дес. землі при хуторах Кирпот, Моцарів і Кононенків (всі в дачах с. Федунки).

Герасименко Антон – 1889 р. хомутецький сільський староста.

Герасименко Леонтій Тихонович (1858 – ?) – козак, житель с. Біликів Зубівської волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Герасименко Н. – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Герасименко Матвій Степанович (1898, м. Миргород – 20.05. 1938) – із селян, освіта середня. Колишній офіцер царської армії. Жив у с. Марченках Миргородського району. Завуч Марченківської неповної середньої школи. Звинувачений органами НКВС у контрреволюційній діяльності, в тому, що вербував до миргородської військово-повстанської організації. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Герасименко Єфрем Артемович – житель с. Черевків, заможний селянин. 1931 р. вся його родина була незаконно репресована і примусово виселена з села до Свердловської області. Реабілітовані 1994 р. Синові Івану Єфремовичу, жителю Миргорода, 2000 року виплачено компенсацію.

Герасименко Павло – житель с. Гаркушинців, під час голодомору 1932 – 1933 років, згідно з законом «про п'ять колосків», був позбавлений радянською владою волі.

Герасименко Андрій Якович (1891, с. Великі Сорочинці – 22.05.1938) – із селян, мав початкову освіту, безпартійний. Жив у с. Великих Сорочинцях, працював секретарем Великосорочинського педагогічного технікуму. Засуджений 2 квітня 1938 р. до розстрілу. Вирок виконано. Реабілітований 1959 р.

Герасименко (Гарасименко) Іван Петрович (1905, с. Великі Сорочинці – 1.10.1929, за ін. даними 12.10. 1929, м. Лубни) – бандурист, діяч Української Автокефальної Православної Церкви на Миргородщині. Походив із бідних козаків, мав початкову освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях, здобув фах шевця. Від дитячих літ грав на кобзі, юнаком створив у селі капелу бандуристів (в середині 1920-их рр.). Один із засновників миргородської громади УАПЦ (1924). Був служителем УАПЦ в Сорочинцях, регентом церковного хору. Зазнав політичного впливу Федора Матвійка – керівника місцевої підпільної організації в 1926 – 1929 рр. Розповсюджував українську патріотичну

літературу. Заарештований органами ДПУ 28 лютого 1929 року, через 7 місяців засуджений до розстрілу. Одним із звинувачень йому, зокрема, було створення підпільних осередків опору більшовицькому режимові. Вирок було виконано в Лубенському відділенні ДПУ, сліди поховання на міському цвинтарі знищено. Реабілітований посмертно 1989 року.

Герасименко Яків Степанович (1905 – бл. 1943) – житель Миргорода, робітник 35-го Держмлина (згодом крупозавод). З початком колективізації був направлений як комуніст-двадятип'ятитисячник для організаційно-господарської роботи в с. Мальці головою сільради. Був заарештований за те, що 1933 року видав голодним селянам зерно з недоторканного запасу. Звільнений завдяки втручанню генерального прокурора. В 1934 р. – 1938 рр. працював головою колгоспу «Вільне життя» в Мальцях. 1939 року виключений з комуністичної партії як брат репресованого Якубовського. Працював у Миргороді в промартілі ім. Менжинського заступником керівника з виробництва. З початком війни 1941 року пішов на фронт, близько 1942 – 1943 р. загинув під Харковом. Мав сина Олександра.

Герасименко Олександр Якович (12.06.1926, м. Миргород – 16.05.2002, м. Миргород) – миргородський педагог і краєзнавець. Учасник Другої світової війни. Закінчив Полтавський педагогічний інститут, працював директором Великообухівської середньої школи, з 1962 р. – директором Миргородської спецшколи-інтернату. Дослідник історії Миргородщини, біографії й творчості Миколи Гоголя, автор численних публікацій із цих тем у миргородській газеті «Прапор перемоги» в 60-90-х рр. XX ст. Окремими виданнями виходили книжки і брошури: «Миргород» (у співавторстві з А.Аббасовим, 1967), «Гоголь і Полтавщина» (1976), «Гоголем оспівана земля» (1986, російською мовою), «Козаки миргородські» (1995). Мав сина Олександра. Похований на цвинтарі, що за сільським будівельним комбінатом.

Хутори Герасименків були в Зубівській і Попівській волостях та біля с. Кітлярів.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Шаповалов В. Літописці рідного краю. Олександр Якович Герасименко // Миргород. – 1998. – 21 травня. - № 26; Розсоха Л. Дослідник незвіданих глибин // Миргород – гоголівський край. – 2001. - 13 червня. - № 24. – С.2; Кривошея. Ч.1. – С. 71; Реабілітовані історією. Т.2. – С.258, 259; Швидько. – С. 188; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 239, 244; Присяга М.п. 1732 р. – С.23, 27.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.8, 10 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 126 зв.; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 7. – Арк. 1 зв.; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 20, 30; МКМ. Н.а. – Тека «Спогади миргородців про голод». – Спогади О.Я.Герасименка.

Герасимови.(Пор.: Герасименки).

Петро – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Данило – 1737 р. священик у с. Єрках, житель цього села.

Агнія Юліанівна – мала звання домашньої наставниці. В 1910 – 1913 рр. викладачка французької мови Миргородської чоловічої гімназії, зав. гімназійної бібліотеки.

Герасимовські.

Василь (? – бл.1850) – паламар Преображенської церкви в м-ку Сорочинцях (бл. 1798 – 1850). Дружина Олена. Доньки: Мотря (нар.1797), Меланка, Параска (нар. 1800), Уляна (нар. бл. 1808; 1850 р. служила при Преображенській церкві).

Мусій – паламар Успінської церкви м-ка Сорочинців (1804), Хрестовоздвиженської церкви (1825).

Свирид Мусійович – стихарний дячок у Сорочинській Миколаївській церкві (1849 – 1904).

Дмитро Петрович – священик Петропавлівської церкви у с. Черкащанах (1905 – 1912). В 1905 – 1907 рр. законовчитель Черкащенківського початкового народного училища Попівської волості й законовчитель Солонівщинського початкового народного училища Комишанської волості. Освіта – духовна семінарія.

Геращенко Василь Михайлович (1865 - ?) – козак, жив у х. Геращенковому Комишанської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Гербаневський Василь Олексійович – 1822 р. губернський секретар, секретар Миргородського земського суду (1822 – 1823);

Ґерґелі (Гергеленки).

Гергеленко Улас – посполитий у с. Зуївцях (1718).

Гергель Петро – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Ґерґель Петро – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зуївцях.

Ґерґель Федір – козак-підпомічник у с. Єрках (1752), піший, «нищетний»; зять козака Івана Матвієнка.

Ґерґун Кіндрат – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Герегеї, Ґерегеї.

Ґереґей Демко – піший козак с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Гаригеєнко Омелько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). (З приміткою Д.Вирського – Герегей?).

Герегенко Іван – цеховий у м-ку Устивиці (1732). (В публікації Д.Вирського – Верегенко).

Герен (див.: Фон-Ерн).

Герінг В'ячеслав В'ячеславович (1896, с. Дібрівка – 3.06.1938) – українець, із службовців, освіта середня. Жив у Миргороді, працівник лікувального закладу. Заарештований 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Ґерлашенко (пор.: Дерлашенко).

Гермайзе Осип Юрійович (5.08.1892 – ?) – український історик єврейського походження, професор Київського інституту народної освіти. 1918 р. читав лекції на літніх курсах у Миргороді. Вивчав історію населених пунктів Миргородщини з метою складання історико-географічного словника України. Репресований 1937 р., загинув у таборах. Близький друг М.Д.Токаревського (див.).

Герсеванови (Гарсеванови).

Герсеванов Георгій (Єгор, Юрій) – син грузинського дворянина Гаврила (Габрієла) Гарсеванішвілі, який у першій половині XVIII ст. емігрував до Росії. Секунд-майор (1772). Мав маєтності: у Миргороді – 20 дворів із ґрунтами, у Яреськах – 10, у м-ку Багачці – 5 дворів (всі куплені в Семена Херхеулідзе). 1772 р. Герсеванов продав ці двори полковому судді Федорові Козачинському. У 80-х рр. він значний землевласник і діяч Катеринославщини, куди переїхав на постійне проживання. 1777 р., маючи чин надвірного радника й перебуваючи на посаді губернаторського товариша Азовської губернії, одержав від Катерини II «в рангову дачу» 30 десятин землі разом із підданими по течії р. Малої Тернівки (нині Дніпропетровської області). Село Малу Тернівку (тепер Павлоградського району) він перейменував за своїм ім'ям на Юр'ївку. Герсеванов був другим і останнім азовським губернатором; 1783 р. був повітовим предводителем дворянства. Вже перебуваючи на царській службі і маючи права російського дворянства, також одержав 1788 р. від грузинського царя Іраклія II грамоту, яка підтверджувала його грузинське дворянство. 1789 р. статський радник, голова Цивільної палати Катеринославського намісництва. Дружина – грузинка Мусхелова. Діти: Борис, донька N (у шлюбі за Залебахом), Христина (за Мартиновим).

Борис Георгійович – служив у Харкові, Полтаві. 1824 р. колезький радник, нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня. В 1829 – 1838 рр. – статський радник, предводитель дворянства Катеринославської губернії. Автор книжки «Дорожные записки 1817 года» (М., 1819). Йому присвячений твір російського письменника грузинського походження П. Шалікова «Путешествие в Кронштадт» (1819). Дружина – Брусилова, донька губернатора. Сини – Єгор, Микола.

Єгор Борисович, на початку 60-х рр. XIX ст. – підполковник, предводитель дворянства Верхньодніпровського повіту Катеринославської губернії, голова мирового з'їзду від Верхньодніпровського повіту. Відзначився у справі звільнення селян від кріпосної залежності, за що був нагороджений відзнакою «За введення в дію положень 1861 року». Дружина – Іваненкова. Мав 3 доньок, які були в шлюбі: перша – за Теннером, друга – за графом Ребіндером, третя – за князем Орбеліані.

Микола Борисович (1809 – 1871) – генерал-майор, поміщик Новомосковського повіту Катеринославської губернії. Військовий історик. Укладач 2-ї частини 11 тому («Таврическая губернія». – СПб., 1849) сімнадцятитомного видання «Военно-статистическое обозрение Российской империи». Автор критичної праці про М.Гоголя «Гоголь перед судом обличительной литературы» (Одеса, 1861); автор праць із суспільних і господарських питань. Мав псевдонім Дуров. Дружина – Зубкова.

Літ.: Скальковский А. Хронологическое обозрение Новороссийского края. – Ч.1. – Одесса, 1836. – С.140; Макаревский Феодосий, Материалы для историко-статистического описания Екатеринославской епархии. – Вып.1. – Екатеринослав, 1880. – С.515; Герсеванов М.Н. Воспоминания о моем детстве. – Харьков, 1914. – С.V; Энциклопедический словарь. Издатели Ф.А.Брокгауз, И.А.Ефрон. – Т. VIII-а. – СПб., 1893. – С.553; Каландадзе Ц. Участие грузин в культурной и общественной жизни России. – Тбилиси, 1984. – С.121.

Герцики. Ймовірно, рід пов'язаний із полтавським полковником (з 1705 р.), генеральним осавулом Григорієм Герциком.

Герцик Федір – міщанин м-ка Сорочинців, 1876 р. його заходами і коштом споруджена Воскресінська (цвинтарна) церква в Сорочинцях.

Герцики – жителі Великих Сорочинців у першій половині XX ст.

Ґершуни. (В деяких публікаціях хибно згадуються як Дершуни).

Стефан Данилович – значковий товариш Хорольської сотні Миргородського полку (1733 - 1752). Хорольський городовий отаман (1741). Мав 2 хутори, а також підсусідків, які жили в шести його хатах у м. Хоролі. Дружина Варвара.

Йосип Данилович – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752). Власник хутора в Хорольській сотні.

Іван Йосипович (бл.1731 – ?) – син значкового товариша, з 1750 р. служив у Миргородському полку значковим товаришем. З 1760 р. мав звання військового товариша. В походах і боях не був, виконував різні доручення в полку. 1775 р. жив у м. Хоролі. Мав брата Луку, разом із яким володів 3 хуторами в Хорольській сотні, де мав 13 душ підданих. Був одружений із Тетяною Новицькою, донькою сотника. 1775 р. дітей не мав.

Лука (бл.1738 – не раніше 1787) – походив із козацької старшини, з 1750 р. служив у Миргородському полку. З 1757 р. мав звання значкового товариша, з 1760 р. – військового товариша Миргородського полку, з того самого року виконував обов'язки хорольського сотника. В походах не був. Миргородський полковий осавул (1783). Мав 157 душ чол. ст., 1787 р. був співвласником хутора в Хорольському повіті. Либонь, про нього: Ґершун – військовий товариш, 1781 р. мав хутір (24 хати) у Хорольській сотні Миргородського полку.

Іоасаф (світське ім'я не відоме) – останній ігумен Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря, був на посаді з липня 1783 р. по 1786 р.

Хутір Гершунова Долина існував у Шишацькому районі (1926).

Гетали.

Гетало Демко – житель Сорочинської сотні (1718).

Гетало Петро Іванович – житель м-ка Комишні, закінчив Комишанське училище. Пройшов курс Дегтярівського Галаганівського ремісничого училища Прилуцького повіту. 1892 р. відбував військову повинність.

Гетало Григорій Іванович (1842 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 40 десятин землі.

Гетало Ананій Миколайович (Микитович?) – з 1904 р. фельдшер у Комишанській медичній дільниці. 1910 р. працював у Корсуновій Слободі Березоволуцької волості. Освіта – Полтавська фельдшерська школа.

Гетало І.В. – директор 3-ї Миргородської середньої школи в 1938 – 1941 рр. Його попередник на цій посаді був репресований.

Гетьмани (Гетьманенки).

Гетьман Гаврило – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Гетьман Василь – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Гетьманенко Яків – посполитий середньої заможності в с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).

Гетьманенки Антін і Грицько – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).

Гетьманенко Кирило – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же Гетьманенко Кирик, убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Гетьманенко Кирило – із козаків, дворянин м-ка Сорочинців. Дружина Марина. Син Гаврило (дорослий 1800 р.), донька Марія (1798 – ?).

Гетьманенко Ю. – дописувач газети «Миргородські вісті» (1943), автор нарису «Матяшівка», заміток і інформацій з с. Матяшівки.

Ґиґенченко (також Ґиґеняченко; від прізвища Ґиґа?) Степан – 1723 р. отаман с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Ґиґеняченко Юсько, Ґиґеняченко Василь – заможні посполиті в с. Попівці (1723).

Ґидзель (пор.: Ридзел).

Ґижівський Улас (від Ґижа? – Л.Р.) – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Ґижиць (див.: Кхижиць).

Гилюни (Гилюненки).

Гилюненко Матвій – козак Хомутецького куреня (1718); козак м-ка Хомутця, збіднілий, піший (1723).

Ґилюн Матвій – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732). 1738 р. виборний козак у м-ку Хомутці, малоґрунтовий.

Гилюн Іван (1750 – ?) – походив із козаків, із 1768 р. на військовій службі в Миргородському полку. 1783 р. – сотенний осавул другої Миргородської сотні. По скасуванні Миргородського полку не виявив бажання служити далі в російській армії.

Гилюн Пантелеймон – 1912 р. сільський староста містечка Попівки Миргородського повіту.

Гилюн Федір Пантелеймонович – козак, 1915 р. власник цегельні при м-ку Хомутці, де працювало 5 робітників.

Гилюн Павло Ф. – радянський активіст, убитий у Миргороді махновцями в серпні 1920 р. (зарубаний на паркані біля Троїцької церкви).

Гилюн – керівник повстанського селянського загону, який діяв у с. Хомутці в 1920 – 1921 рр. проти більшовицької влади. Був убитий М.М.Кирпосенком, миргородським більшовиком, секретарем Миргородського райкому компартії.

Ґиль (в деяких опублікованих джерелах хибно – Зиль) Михайло – 1686 р. городовий отаман Яреськівської сотні Миргородського полку.

Гиренки. (Пор. також: Гиринченко).

Гарасим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гиренко (в публікації Бодянського хибно – Тиренко) Дацько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Григорій – 1779 р. був у спискові учнів нижнього класу граматики Київської академії.

Андрій – дячок у Миргороді (середина – друга половина XIX ст.). Мав 3 синів: Тимофія, Варфоломія й Іларіона.

Феодосія Петрівна – вдова дячка Троїцької церкви м. Миргорода, 1897 р. жила в Миргороді.

Гиренко Тимофій Андрійович – житель Миргорода. Син дяка. Навчаючись у Миргородській повітовій школі, він 1861 р. разом із учнем П.Пищимухою переписував повість А.Свидницького «Люборацькі», написану в Миргороді. В дорослому віці – священик, настоятель Воскресінської церкви м. Миргорода (лютий 1889 р.), одночасно зі священиком Григорієм Леонтовичем. За правління о. Тимофія з церкви до Київського церковно-археологічного музею було передано плащаницю пензля В.Боровиковського (наполіг В.Горленко, щоб урятувати шедевр). Помер раніше 1897 р. Його вдова Марія Павлівна 1897 р. жила в Миргороді. Мали сина Михайла.

Варфоломій Андрійович – диякон, псаломщик Троїцької церкви Миргорода (1900). Жив на вул. Троїцькій (поблизу сучасної лікарні). Помер у віці 49 років. Дружина – Марія Яківна Івашина-Надтока, донька багатого миргородця. Мали 16 дітей (10 синів, 6 доньок), із яких дорослого віку дійшли тільки шестеро.

Лікар І.А. Гиренко. 1916 р.

Іларіон Андрійович (1855, Миргород – бл. 1919) – лікар. У 1868 – 1869 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі за рахунок земства як син бідних батьків, згодом у Полтавській духовній семінарії. У 70-х рр. був близький до Миргородського народницького гуртка, приятелював із Панасом Зубковським. 1883 р. закінчив Харківський університет. З 19 березня 1884 р. на службі в Миргородському повітовому земстві. Миргородський лікар. «Неимеющий чина» (1888), колезький радник (1897 – 1915). Член Миргородської повітової земської управи (1888). 1904 р. – лікар повітової дільниці Миргородської земської лікарні; миргородський міський уповноважений. Потомственний почесний громадянин (1911). 1890 р. купив садибу в Миргороді на Довгоселівці у вдови статського радника Ганни Міхнової. За радянської влади його добротний будинок на вул. Троїцькій, № 1 був націоналізований. У 1920-их роках жив наприкінці вулиці Троїцької (нині буд № 158). Мав 2 десятини землі (1912). 1914 р. досліджував дію на хворих миргородської мінеральної води. Гласний Миргородської міської Думи (1915). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). На квартирі у Гиренка протягом деякого часу жив український письменник В.І.Самійленко. Дружина Гиренка – Надія Андріївна Гречка (Гречкина). І.А.Гиренко – свояк миргородського лікаря І.А.Зубковського. Обставини останніх років життя Гиренка суперечливі. За одними даними, вже за радянської влади він виїхав із Миргорода до Києва, до сина, лікаря, жив по вул. Артема й помер у Києві. За іншими даними, його життя закінчилося в Миргороді. За свідченням І.А.Зубковського, Іларіон Гиренко помер у віці 62 років. Мав синів Сергія. Віктора, Петра й доньку Софію. О.Сластьон називає ще одного сина – Леоніда і його сестру, яка в 1930-х рр. жила в Полтаві.

Гиренко Мирон Федорович (1845 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Михайло Тимофійович – син священика, житель Миргорода. 1912 р. був свідком при укладенні купчої миргородцями.

Сергій Іларіонович (20.03.1884, м. Миргород – ?) – син лікаря І.А.Гиренка. 25 серпня 1905 вступив до Київського приватного реального Г.А.Валькера училища і 7 червня 1906 р. закінчив повний курс цього училища на основному відділенні.

Віктор Іларіонович (10.03.1894, м. Миргород – ?) – син лікаря І.А.Гиренка. З 14 серпня 1908 р. по 23 січня 1915 р. навчався в Миргородській чоловічій гімназії, з якого вибув за проханням матері.

Петро Іларіонович – син лікаря І.А.Гиренка, теж мав фах лікаря. 1929 р. був власником будинку в Миргороді по вул. Пролетарській, ч. 1. Одружений із Марією Василівною Царьковою.

Леонід Іларіонович – за свідченням О.Г.Сластьона, це був син миргородського лікаря І.А.Гиренка. Теж лікар, на початку 1930-х рр. жив у Києві (вул. Львівська, 10, помешкання 14). Працював асистентом у київській клініці вушних, носових і горлових хвороб. Знався з письменником В.І.Самійленком.

Софія Іларіонівна – закінчила інститут із званням домашньої наставниці; вчителька французької мови Миргородської чоловічої гімназії (1908).

Панас Варфоломійович (1875, м. Миргород – 2.06.1938) – найстарший із синів Варфоломія Андрійовича. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик у Миргороді. Землевласник Полтавського повіту (1912). Священик у с. Диканьці (до 1938 р.). Репресований органами НКВС нібито за участь у «контрреволюційній організації церковників», утримувався у в’язниці Полтави, розстріляний.

Степан Варфоломійович (? – 1912) – освіту здобув у Полтавській духовній семінарії. Служив секретарем у миргородського нотаріуса Василя Пекура.

Дмитро Варфоломійович – закінчив Полтавську духовну семінарію. Виїхав із Миргорода.

Надія Андріївна (див.: Гречка Надія Андріївна) – дружина лікаря І.А.Гиренка; тітка Катерини Іванівни Зубковської.

Євдокія Варфоломіївна (1882 – 1969) – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище, мала фах учительки. З 1908 по 1923 р. працювала бібліотекаркою Миргородської громадської бібліотеки, якою протягом певного часу керував І.Зубковський. Дружила з Зубковськими (які були ріднею Івашин-Надток). Садиба Гиренків розміщалася між нинішніми вулицями Ведмедівкою, Троїцькою, Іващенка і провулком Гончарним. Одружена: першим шлюбом – з Михайлом Максимовичем Бакалом, мала сина Анатолія; другим шлюбом – із Василем Савовичем Козаковим, мали дітей: Тамару (1913 р.н.), Олександра (1915 р.н.), Юрія (1917 р.н.).

Сестри-вчительки Євдокія і Катерина Гиренки. Початок XX ст.

Катерина Варфоломіївна, у шлюбі Костирко – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. Вчителька Миргородського 1-го міського початкового народного училища (на Личанці) в 1906 – 1911 рр. Вчителька миргородського початкового змішаного училища (1910). Померла в Севастополі в віці 96 років.

Олександра Варфоломіївна (1890 – 1926) – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. Одружена з Іваном Мефодійовичем Стасевським, священиком із с. Єрків. Працювала вчителькою в Єрках.

Олександр Якович (1885 – 1970) – житель Миргорода, мав будинок на північно-західній околиці міста (нині – вул. Козацька, 16). Одружений із Любов'ю Олександрівною (нар. 1888) – прийомною донькою миргородського поміщика Олександра Дмитровича Старицького. Мали сина Володимира, доньку Надію.

Ксенія Борисівна – 1910 р. помічниця бухгалтера Миргородської повітової земської управи.

Гиренко – професійний артист, режисер колбуду в Великих Сорочинцях у 30-х рр. XX ст.

Володимир Олександрович (1914 – 1993) – син Олександра Яковича. Вчитель географії Миргородської середньої школи № 1, відмінник народної освіти. Краєзнавець, після виходу на пенсію, у 70-х рр. працював екскурсоводом Миргородського бюро подорожей та екскурсій. Мав доньку Ольгу (нар. 1951), мікробіолога.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.259; В.Г. Новое приобретение церковно-археологического музея // К.С., 1888, т. XXII, август, с. 32-33; ПЕВ. – 1897. - № 25. – Ч. офиц. – С. 640; Адрес-календарь, 1900. – С.8; Список "студентов и учеников" Киевской академии, 1779 года // К.С. – 1902. – т. LXXVI, январь. – С.11; Земская медицина. – С.120 – 121; Отчет МУЗУ. – 1870. – С.29; 1885. – С.45; 1894. – С.15; 1908. – С.87; 1915. – С.194; Отчет Миргородской городской управы за 1915 г. – С.XXIV; Єрмак О. Реабілітовані посмертно // ПЄВ. – 1997. – Ч.4. – С.87; Розсоха Л. Лікарі Миргородщини – сподвижники І.А.Зубковського // П.п. – 1998. – 25 листопада. – № 95; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 114.

Арх.: Родинні архіви миргородців Гиренків, Козакових, Бондаренків, Проньок.

Гиричі.

Гирич Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Гирич Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Гирки (Гирченки).

Гирка Михайло – козак Багацької сотні (1718).

Гирченко Петро – козак Багацької сотні (1718).

Гирка Кирило – козак «можній середній» Багацької сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі 1732 р. – Кирик Гирка.

Гирченко Герасим – піший убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Гирка Максим – козак Багацької сотні (1732).

Гирка Василь – міщанин м-ка Багачки (1732).

Гирченко Костя – козак Багацької сотні (1732).

Гирка Остап Васильович – козак, власник цегельні в м-ку Багачці Миргородського повіту (1913 – 1915).

Гирченко – виходець із Багачки. Учасник повстання Дубчака в Миргороді 1919 р., був заступником начальника штабу повстанців.

Хутір Гирчин існував у Устивицькій волості.

Гирмани (Гирманенки).

Гирман Василь – 1666 р. міщанин с. Бакумівки (Абакумівки).

Гирман Іван із сином Гнатом; Гирман Матвій із сином Яковом – усі козаки середньої заможності с. Манойлівки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Ґирманенко (Гирман) Прокіп – убогий піший козак Сорочинської сотні (1718 – 1723).
Гирманенко Степан – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Гирман Леонтій Павлович (1855 - ?) – козак, жив у х. Ворониному Сорочинської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Гирманко – посполитий у с. Попівці (1723).

Гирченки (див.: Гирки).

Ґицель (пор.: Ридзел).

Гичка Григорій – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Гичкали (Гичкаленки).
Гичкало Михайло – убогий посполитий у с. Милюшках (1723).
Гичкаленки Семен, Самійло і Михайло – посполиті в с. Милюшках (1718).

Гільдебрандти (Хільдебрандти).
Фон Гільтебрандт Йоган Християн Готліб (бл. 1720 – ?) – перший відомий засновник роду. Уродженець Курляндії, служив капітаном у російській армії. В 2-ій пол. XVIII ст. володів маєтком поблизу м. Полоцька, згодом «капелюшковий фабрикант» у Петербурзі. Дружина – з німецького роду Корш. Мали сина Петра.
Гільдебрандт Петро Християнович (Іванович) – провізор, аптекар відомої казенної польової аптеки в м. Лубнах. В чині колезького асесора служив у госпітальній аптеці в м. Єлисаветграді. Згодом – колезький радник, аптекар Лубенського медичного саду (1808). Дружина Елізабет Вестенрік (шлюб 1770 р. в м. Ревелі). Сини: Петро, Іван, Петро. Доньки одружилися з лубенськими дворянами: Катерина – 1793 р. з поручиком Миколою Івановичем Кулябкою, підкоморієм у 1807 – 1818 рр., згодом повітовим суддею; Анна – з майором Якимом Андрійовичем Новицьким; N – із Федором Пінкорнеллі.
Гільдебрандт (Хільдебрандт) Петро Петрович – син Петра Івановича. Служив корнетом у Павлоградському легкокінному полку (1786), наступного року – ад'ютант. По закінченні військової служби став повітовим поштмейстером у м. Лубнах, мав чин титулярного радника (1808), колезького радника (1818). У першій чверті XIX ст. жив у Лубнах. Приятелював із Дмитром Прокоповичем Трощинським, дідичем с. Кибинців, бував у нього на святах. Знався й листувався з Василем Панасовичам Гоголем-Яновським. Дружина – Гільдебрандтова Катерина Іллівна, була власницею маєтку в Миргородському повіті (хутори Корсунівський і Передеріївщина біля с. Остапівки) і земель у Лубнах та в Лубенському повіті.
Гідьдебрандт Олександр Петрович – син Петра Петровича, архітектор, інженер військових поселень, після 1841 р. жив у Ставрополі.
Гільдебрандт Марія Петрівна (? – раніше 1890) – донька Петра Петровича. 13 жовтня 1829 р. обвінчалася за православним обрядом із штабс-ротмістром у відставці Платоном Івановичем Милорадовичем (1801 – після 1864; див.: Милорадовичі). Власниця хуторів Корсунівського й Передеріївщини в Миргородському повіті, які успадкувала від матері, а також у Лубенському повіті. Милорадовичі мали доньку Віру Платонівну Милорадович, якій передали маєток на Миргородщині.

Гільме Петро Августович – міщанин, уродженець м. Миргорода, «французской нации», 1812 р. служив у Миргородському повіті в дідича Чарниша вчителем французької мови і малювання.

Ґіновські.
Григорій Павлович, чернече ім'я Гавриїл (1717 – не раніше 1774) – чернець, викладач. Походив із міщан Київського полку. Бл. 1737 – 1743 рр. навчався в Київській академії. 1743 р. став ченцем Київського Братського монастиря. В 1743 – 1745 рр. учитель піїтики й синтаксими в Переяславській семінарії. Згодом, у 1748 – 1750 рр. був учителем граматики в Київській академії. В 1751 – 1774 рр. служив ігуменом Сорочинського Михайлівського монастиря. По закінченні служби в монастирі переїхав до Києва. Мав брата Олексія Павловича, архімандрита.
Олексій Павлович (? – близько 1780), у чернецтві Амвросій – викладач Київської академії, архімандрит, письменник. За деякими даними, з 1781 р. був архімандритом монастиря в Курській єпархії.
Михайло – священик церкви Різдва Христового в м-ку Шишаках (1760-і – 1780-і рр.). Мав синів Якова, Володимира, Семена, Анастасія, Андрія.
Володимир Михайлович – священик церкви Різдва Христового м-ка Шишаку (II пол. XVIII ст.). Дружина – Ганна Микитівна (за деякими даними Михайлівна). Син Андрій – паламар. Донька Ганна (нар. 18.01. 1791 р., хрещеною матір'ю була Євдокія, донька колезького асесора Миколи Дем'яновича Лісницького).
Андрій Володимирович – син священика, стихарний паламар у церкві Різдва Христового м-ка Шишаку (1791).

Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 62; Придворный месяцослов, 1826. Ч.2. – С. 368; Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – С.75; КМА. – С. 136; Розсоха Л. Сорочинський Святомихайлівський монастир. – Миргород, 2008. – 42 с.; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.246 – 247.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 399, 415 зв.; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1710. – Арк.13 зв.; ДАПО. – Ф. 1065. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.175.

Гінце – начальник Миргородської районової земельної управи (травень 1943 р.).

Гіршман – 1913 р. власник пивних складів у Миргороді на Гоголівській вулиці.

Гітіс Л.М. – лікар Миргородського повітового земства (1915).

Гладенки. (Пор.: Гладкі).

Гладенки Андрушко, Кирик і Стецько – козаки куреня с. Єрок Миргородської сотні (1718). Гладенко Андрій, козак середньої заможності в с. Єрках 1723 р.

Гладкі (Гладченки) – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Гладкий Матвій (? – 18.05.1652) – миргородський полковник (1649 – 1652). Брав участь у боях під Корсунем, Пилявцями, Збаражем, у походах на Львів і Замостя. Був прихильником республіканської форми правління; на старшинській раді навесні 1651 р. висловився проти перетворення влади гетьмана в одноосібну владу. В червні 1651 р. у бою під Берестечком протягом деякого часу був наказним гетьманом. Очолив активні виступи селян і низового козацтва проти шляхти. За наказом Б.Хмельницького, який вважав такі дії шкідливими, і за рішенням карного трибуналу Гладкому відтято голову в Корсуні 1652 р.; похований, за деякими даними, що потребують уточнення, у Миргороді в Успінській соборній церкві. За іншими даними (німецьких і польських хронік), миргородський полковник Гладкий загинув 1649 р. у м. Пінську в бою проти литовського воєначальника Мирського. Згадується також як Козаченко. (Пор. також: Миргородець Мацько, Царенко Матяш; це може бути одна й та сама особа). Мав доньку, одружену з Андрієм Пирським (Пірським), лубенським полковником (1662 – 1663).

Гладченко Гаврило – сотник Миргородського полку, стояв на чолі «сотні Гаврила Гладченка», тобто 2-ї полкової сотні (1649).

У реєстрі Війська Запорізького 1649 р. записані козаки із прізвищем Гладкий:

Андрій – полкової сотні Миргородського полку;

Грицько – Лохвицької сотні Миргородського полку;

Дмитро – Глинської сотні Миргородського полку;

Іван – Миргородського полку;

Іван – Лубенської сотні Миргородського полку;

Іван – Багацької сотні Полтавського полку;

Мартин – Андросової сотні Миргородського полку;

Степан – Комишанської сотні Миргородського полку;

Федір – сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку, у реєстрі сотні записаний третім;

Федір – Лубенської сотні Миргородського полку;

Яким – Лохвицької сотні Миргородського полку.

Гладкий Кирило – наказний миргородський полковник (березень 1651 р.).

Гладченко Лесько – лохвицький городовий отаман (1658). Хорунжий Лохвицької сотні Миргородського полку (18 червня 1659).

Гладкий (Гладченко) Григорій Матвійович – ймовірно, син миргородського полковника Матвія Гладкого. Миргородський наказний полковник (лютий – липень 1662 р.), миргородський полковий суддя (жовтень 1666 р.). Миргородський полковник у 1669 – 1670 та 1676 рр. Володів с. Попівкою Миргородської сотні та с. Перевозом Шишацької сотні.

Гладкий Никифор – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Гладченко Кирик – козак Говтв'янської сотні (1718).

Гладченко Іван – козак Сорочинської сотні (1718).

Гладченко Михайло – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Гладкий Григорій і Гладкий Петро – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Гладкі – козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723): Федір і Юхим – зубожілі, піші; Гладка Анастасія – убога вдова.

Гладченко Федір – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Гладченко Федір – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Гладкий Федір (1743 – ?), сотенний отаман Миргородського полку. На службі з 1762 р.

Гладкий – козак, мав хутори в Говтв'янській сотні Миргородського полку (1781).

Гладченко Роман Якович («він же і Самійленко») – 1830 р. мав землі поблизу Миргорода – біля Панчошиних могил, біля озера Глевтяка, на Святій Горі.

Гладкий Корній Якович – козак, у 1860-их рр. мав 4 десятини землі в урочищі Шльоминому в дачах м-ка Хомутця.

Ймовірно, від одного з вищеназваних козаків походить миргородський дрібнодворянський рід Костенків-Гладких (див.).

Літ.: Реестра 1649 г. – С.255 – 279; Документи Богдана Хмельницького. 1647 – 1657. – К., 1961. – С.293; Документы об освободительной борьбе украинского народа 1648 – 1654 гг. – К., 1965. – С.645; Лохвицька ратушна книга. – С. 94, 97; Крип'якевич І. Богдан Хмельницький. – Вид. 2-е. – Львів, 1990. – С.114; Дашкевич. – С.13; Кривошея. – Ч.1. – С.40, 41; Джерела з історії Національно-визвольної війни українського народу 1648 – 1658 рр. – т.1. – К., 2012. – С. 538, 593; Розсоха Л. Миргородський полковник Матвій Гладкий та його рід // Миргород – гоголівський край. – 2002. – 15 травня. - № 26. – С.9.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 33; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 2; Алфавит дач. – Арк. 138 зв.

Гладуни (Гладуненки).

Гладун Федір – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Гладуненко Мартин – козак у с. Зуївцях (1718).

Гладуненко Юрко – житель с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.

Гладуненко Остап – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Гладуненко Тарас – посполитий Миргородської сотні (1718).

Гладуненко Яким – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Гладуненко Іван – убогий посполитий у с. Ярмаках (1718 – 1723).

Гладущики.

Гладущик (Гладусчик) Микита – посполитий у Шишацькій сотні (1718).

Гладченки (див.: Гладкі).

Глемезда Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Глечиків Антін – козак Остапівської сотні Миргородського полку (1723), піший, зубожілий.

Глиняник, Глиняний, отаман (див.: Матюха Феодосій).

Глоби.

Глоба Савка – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Глоба Фесько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Ґлобенко Каленик – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Глоба Павло Федорович – в 1908 – 1910 рр. титулярний радник, становий пристав 1-го стану (м-ко Комишня). Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Глоба – пристав у Миргородському повіті, налаштований проти радянської влади. 1918 р., за гетьманщини, вів слідство у справі вбивства Ботика – управителя маєтку поміщика Вульферта в Кибинцях.

Глоба – відомий діяч миргородської Спілки хліборобів-власників. Розстріляний миргородською ЧК у березні 1919 р.

Ґлосинський Василь (середина XVII ст.) – походив із Миргородського полку. (Пор.: Клосинський). Прибічник Юрія Хмельницького. Протягом деякого часу був генеральним писарем.

Глофманський – архітектор, у червні 1819 р. прибув до маєтку Д.Трощинського до с. Кибинців, де керував будівництвом, яке тоді велося в економії. (Пор.: Глухманський).

Глуржідзе Георгій (? – 1745) – грузинський дворянин, емігрував із Грузії. На початку 40–х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у м-ку Омельнику Миргородського полку. Дітей не мав.

Глухий Сидір – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Глухенченко Антін – козак куреня с. Черевків (1718)

Глухенькі.

Глухенький Петро – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Глухенький Андрій – убогий посполитий у с. Савинцях (1723).

Глухманський Василь– помічник управителя яреськівської економії дідича Д.П. Трощинського, 1818 року листувався з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським, звітував перед ним про роботу економії. (Пор.: Глофманський).

Глуховці.

Глуховець Федір – хорольський сотник Миргородського полку (1713 – 1715, 1718). Належав до «значного товариства полкового» Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Значковий товариш (1723 – 1732). Мав двір у м. Хоролі, хутір у Хорольській сотні.

Глушки. (Див. також: Глущенки).

Глушко Влас – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Глушко Іван Максимович (1855 – ?) – козак, жив у х. Кармазиному Шишацької волості, 1913 р. мав 35 десятин землі.

Глушко Антін [И.] (30.03.1857, м-ко Попівка Миргородського повіту – ?) – учасник народницького руху на Миргородщині. 1874 р. познайомився з І.Зубковським, став членом Миргородського народницького гуртка. У Миргороді одержував від братів Зубковських заборонену літературу, поширював її серед селян Попівки, за що був заарештований 1877 р. Відбув 2 роки ув'язнення в Литовському замку, звільнений наприкінці 1880 р. До 1917 р. перебував під наглядом поліції.

Глушко Кіндрат Йосипович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Озниці Березоволуцької волості, мав 17 десятин землі.

Глушко [И.А.] – писар у м-ку Попівці (1901).

Глушко І.А. – житель с. Попівки, за участь у революційних подіях 1905 року відбував покарання в Петропавлівській фортеці.

Глушко І.Ф. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 року.

Глушко – голова Миргородської повітової військової наради (серпень 1922 р.).

Глушко Федір (Хведь) Іванович (6.09.1905, м. Шишаки – 13.11.1973, м. Київ) – кобзар із містечка Шишаків. Бандурною грою захопився з 1924 року. Член Шишацької капели бандуристів під орудою Никифора Чумака. Кобзарював у Полтаві. У 20-х рр. XX ст. часто бував у Миргороді, знався з багатьма миргородськими кобзарями. 1925 року вступив до Харківської капели бандуристів. Професійний виконавець. 1932 року закінчив Полтавський музичний технікум, керував ансамблем бандуристів при Харківській філармонії. Побратим бандуриста Миколи Соколовського (Сарми-Соколовського), хрещений батько його доньки Оксани. Наприкінці 20-х – на початку 30-х рр. XX ст. у кобзарських колах Глушко виконував заборонену радянською владою «Пісню про Мазепу», створену кобзарями на вірш вінницького поета Валер'яна Тарноградського «З Полтавського бою». 1942 року Глушко був режисером Шишацького театру, хормейстером, керував гуртком бандуристів у Будинкові національної культури в Шишаках. Після війни зазнав репресій від радянської влади. Згодом грав у Київській капелі бандуристів. Автор власних дум: «Сліпий», «Дума про Матір-Україну». Упорядкував збірку «Українські народні думи», видану в Києві 1966 року. Видав збірку обробок дум для голосу в супроводі бандури. М.Сарма-Соколовський присвятив Федорові Глушкові свою поему-думу «Анафема» (Дрогобич, 1998).

Хутір Глушків існував у Шишацькій волості.

Глущенки. (Див. також: Глушки).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Іван – житель Миргородської сотні (1718).

Роман – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Федір – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Антін – заможний козак с. Черевок Миргородського полку (1723).

Антін – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Черевках.

Павло – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Денис із братом Петром – «можні середні» козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Тихін – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Денис – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Глущенко Ганна Терентіївна – мала звання домашньої вчительки; працювала класною доглядачкою й викладачкою рукоділля в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1911 – 1913).

Гляні.

Глянь Іван Микитович (1841 – ?) – козак, жив у х. Глянів Баранівської волості Миргородського повіту, 1913 р. мав 75 десятин землі.

Гляни – жителі с. Маначинівки Портянської с/ради, у 1920-их рр. були співвласниками (разом із Максимом Молькою) цегельні в селі.

Гмирі (Гмиренки).

Гмиренко Андрій – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Гмиря Дмитро – посполитий у Шишацькій сотні (1718); цехмістр кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Гмиря Григорій Михайлович – селянин, 1904 р. – голова товариства споживачів у м-ку Шишаках (створеного 1898 р.).

Гмиря Іван – колишній офіцер російської армії, під час миргородського повстання Дубчака 1919 р. був учителем вищого початкового училища в м-ку Шишаках. Як повстанець активно діяв у Шишаках, Яреськах, Сагайдаку. Під його орудою загін шишацьких добровольців зайняв оборону вздовж залізниці за два кілометри від Яресьок, щоб не пустити чекістів із Полтави до Миргорода. Після поразки повстання був допитаний чекістами.

Гмиря Григорій Петрович (1893, м-ко Шишаки – ?), керівник загону в Шишаках, який виступав проти гетьманщини, розбив гетьманську варту. Займався ліквідацією загонів петлюрівської орієнтації у Миргородському повіті. 1920 року брав участь у розгромі повстанських загонів Христового, Левченка та інших. Із 1920 по 1929 рр. керував загоном частин особливого призначення у Миргородському повіті.

Гмиря – в 1920-их рр. житель Миргорода, сусід Павла Маляра (див.), майбутнього письменника. Жив у районі хутора Шишацького (нині в межах м. Миргорода, це район вулиць Шишацької, Вовка). На початку 1930-их рр. розкуркулений.

Гнатенки – власники Гнатенкового хутора в Шишацькій волості (XIX – поч. XX ст.).

Гнені (Гненні).

Гненний (Гнений) Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Гненний Олександр Агафонович – майстер-самоук із виготовлення смичкових музичних інструментів, у 80-х рр. XX ст. жив у Миргороді на вул. П.Мирного, 12.

Гниди (Гниденки).

Гнида Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Гниденко Дмитро – посполитий у с. Обухівці (1723).

Гниденко Хвесько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гнидки (Гнидченки).

Гнидченко Василь – білоцерківський сотник Миргородського полку (1691).

Гнидченко Омелько – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Гнилозубови.

Петро Олексійови – купець. Мав доньку Варвару, яка 1798 р. жила в м-ку Сорочинцях. (За іншими даними, Варвара – дружина купця).

Ґнипелі.

Ґнипель Іван – «можнійший» козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Ґнипель Іван – старець, убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Ґнипель Іван – ткач, убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гнипель Антон – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). У публікації Д.Вирського – Глипель.

Гнідаші (Гнідашенки).

Гнідашенко Михайло – козак Сорочинської сотні (1718).

Гнідаш Лаврін із сином Давидом – заможні козаки Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723).

Гнідашка Ганна – козачка Сорочинської сотні, убога вдова (1723).

Гнідий Павло – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Гнітченко Дем’ян – житель с. Зубівки (1718).

Гнояні (Гнояницькі).

Гнояницький Іван – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Гнояний Карпо – 1738 р. підсусідок виборного козака Юхима Тригубенка в с. Попівці.

Гнучий Трохим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Говорун Грицько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Говорухи.

Говоруха Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Говорухин Федір – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу під Царицин для будівництва каналу (1716 – 1718).

Гоголі, Гоголі-Яновські (див.: Яновські, Гоголенки).

Гоголенки.

Гоголенко Ісай – козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682).

Гоголенко Омелько – убогий посполитий Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Ґодлевські.

Ґодлевський Матвій (? – раніше 1708) – «родич» миргородського полковника Данила Апостола. Був одружений із Пелагією Григорівною Зарудною, донькою Григорія Федоровича Зарудного, миргородського полкового осавула (1688 – 1690) і полкового судді (1690 – 1708). Подружжя Годлевських володіло маєтностями на р. Пслі, біля с. Портянків. Після їхньої смерті (обоє померли раніше 1708 р.) батько Пелагеї Г.Ф.Зарудний і його син Мусій (миргородський сотник) за згодою Данила Апостола 1708 р. подарували частину їхнього маєтку (млин на Пслі, луг, острів, плец, ниву) Сорочинському монастиреві. Подружжя Ґодлевських мало дітей: Василя, Федора, Марію, Олену.

Ґодлевський Михайло – рашівський сотник Гадяцького полку (1682). В публікації Ір. Кривошеї його прізвище відтворене, либонь хибно, як Родловський.

Володимир – вихованець Петровського Полтавського кадетського корпусу (1889).

Павло Феофілович (1870 – 1969) – вихованець Петровського Полтавського кадетського корпусу (1885). Служив у званні капітана.

Годлевський Іван – учень художника Ф.С.Красицького, з яким він у першій половині 20-х рр. XX ст. спілкувався в Миргороді. Згодом, за спогадами художника і священика Миколи Сарми-Соколовського, був заарештований за контрреволюційну діяльність.

Ймовірно, з цим родом пов'язані:

Годлевський Мечислав Станіславович (1901, м. Варшава – 11.10.1937) – житель м. Кременчука, робітник технікуму. Був засуджений 7 жовтня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1960 р.

Годлевська Марія Іванівна (Павлівна) (1902, м. Чигирин – ?) – жителька м. Кременчука, домогосподарка. Засуджена 24 червня 1938 р. до 5 р. заслання. Реабілітована 1989 р.

Годованик – межовий службовець Миргородського повіту (1878).

Годун Грицько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Гоздовський [А.С.] – миргородський повітовий фахівець із птахівництва (1912).

Гойдак-Гончаревські (див.: Гайдак-Гончаревські).

Гойдаренко (див.: Гайдар).

Голенківські (Галенківські, Галенковські).

Голенковський (Голінківський) Омелян – писар Говтв'янської сотні Миргородського полку (бл. 1725 – 1732). У жовтні 1725 р. городовий отаман Говтв'янської сотні. Писар Миргородського полкового суду (лютий 1735 р.), миргородський полковий суддя (1735). На думку дослідника Д.Вирського, Омелян міг бути родичем Варлаама Голенковського (? – 1740), намісника Києво-Печерського монастиря.

Галенковський Григорій – 1723 р. «ревізор полку Миргородського», робив перепис полку.

Галенковський Петро Григорович – військовий канцелярист Генеральної Військової канцелярії (1741 – 1746), протоколіст цієї канцелярії (з 1746). Бунчуковий товариш (1764). Мав хутір під с. Шахворостівкою.

Галенковська Василиса Федорівна – донька ротмістра, була першою дружиною Георгія Левовича Лапи-Данилевського (нар. 1789) – див.

Голий – керівник повстанського селянського загону, який 1920 р. діяв у Миргородському повіті, в районі села Зубівки.

Голики (Голиченки).

Голик Андрій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Голиченко Ілля – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Голінний В.І. – до 1932 р. викладач математики в Ромоданівській школі, згодом працював у Миргородській с/ш № 1, за сталінщини зазнав репресій.

Голінки (Голінченки).
Голінченко Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Голіонка (Голінка ?) Фесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Голінка (Голінко) Федір – стрілець Кременчуцького куреня Миргородського полку (1713); отаман куреня стрільців кременчуцьких (1718); кременчуцький сотенний отаман (1719 – 1721, 1730).

Голобородченко Микола – посполитий у с. Попівці (1723).

Голобородьки.
Тимофій – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Олександр – священик, законовчитель Шарківщинського початкового народного училища (1905 – 1907). Освіта – духовна семінарія.
Ольга Йосипівна – вчителька-завідувачка Дібрівського початкового народного училища (1906 – 1907). Освіта – єпархіальне училище.

Голобояри.
Голобояр Яцько – член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).
Голобояр Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Він же Голобояр Яцько – козак Устивицької сотні (1732).
Голобояр Іван Іванович – староста с. Овнянки в 1942 – 1943 рр., під час німецької окупації.

Головані (Голованенки).
Головань Фесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Голованенко Опанас – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Голованенко Мартин – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Головань Стецько – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.
Голованенко Лук'ян – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.; заможний козак с. Сорочинців (1723).
Голованенки Терешко, Михайло – козаки куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.
Головань Грицько – убогий піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Головань Іван – убогий посполитий у с. Попівці (1723).
Голованенко Іван – житель с. Попівки – козак Миргородської сотні (1732).
Голованенко Тишко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).
Голованенко Павло з братом Хведором – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. (Малих) Сорочинцях.
Хутір Голованів існував у XIX ст. у Шишацькій волості.

Головашенко Зінаїда Дмитрівна – з 1904 р. помічниця вчителя в 1-у Комишанському народному училищі. Освіта – 6 класів Полтавської жіночої гімназії.

Головащенко Семен (бл. 1801 – ?) – походив із дворян Хорольського повіту. Закінчив Полтавську духовну семінарію. З 16 жовтня 1836 р. на посаді штатного доглядача училищ Миргородського повіту, те саме 1837 р. Неодружений.

Головицький – міщанин, 1913 р. мав у Миргороді, на базарі, торгівлю готовим одягом.

Головки. (Пор. також: Головченки).
Головко Корній – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Головко Мисько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Головко Іван – отаман куреня стрільців городиських Миргородського полку (1718). Жив у с. Пирогах Городиської сотні (1723).
Головко Семен – отаман с. Попівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав синів Грицька, Остапа, Ониська.
Головко Іван – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).
Головко Матвій – посполитий у с. Попівці (1723).
Головко Юхим Степанович – козак, 1864 р. мав 196 дес. землі в хуторах Головків і Сукачів (дачі села Андріївки-Бузової).
Головко Юхим Кононович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Жабокрику Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.

Головко Ганна Михайлівна – в 1900 – 1901 рр. учителька Великообухівського народного училища. Освіта – Полтавська жіноча гімназія.

Головко Антон Панасович (1888, с. Попівка – 8.01.1938) – із селян, освіта початкова. Жив у Миргороді, працював на тимчасових роботах. Заарештований, засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Головко – колишній офіцер, 1938 р. був заарештований органами НКВС за сфальсифікованою справою як нібито керівник Миргородського повстанського полку.

Головко Григорій Володимирович (1900, с. Дібрівка – 1983) – заслужений архітектор України, Лауреат Державної премії УРСР. Автор проектів перших станцій метро в Києві: «Університет», «Політехнічний інститут», «Святошине».

Хутір Головків існував у Яреськівській волості.

Головні (Головненки).

Головня Гаврило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Головненко Мелешко, козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Головненко Мисько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Головня Іван – війт м-ка Остап'я Миргородського полку (1732).

Головня Мирон – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Головня Пасько – «можній середній» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Згадується також у реєстрі 1732 р.

Головня Федір – значковий товариш Миргородського полку (1777).

Головня Яків Іванович (1819 – листопад 1868) – чоловік (шлюб 7.10.1857 р.) Ольги Василівни Гоголь-Яновської. Учасник Севастопольської кампанії 1854 – 1855 рр. і угорського походу. Майор у відставці. Після одруження з Ольгою Василівною управляв маєтком тещі Марії Іванівни Гоголь у Василівці. Залишив спогади про Миколу Гоголя. Діти: Марія, Микола, Василь. 1884 р. Ольга Василівна подарувала будинок у с. Василівні для початкового народного училища.

Головня Марія Яківна (1861 – 1888) – одружена (10.11.1881) з офіцером Володимиром Затурським. Померла від пологів, залишивши 2 доньок і сина, яких виховала бабуся – Ольга Василівна. Доньки: Ольга Володимирівна Затурська (1886 – 1962), у шлюбі з військовиком Менжинським, жила в Києві, мала доньку, яка померла в ранньому дитинстві; Ганна Володимирівна Затурська (1887 – 1964), у шлюбі з військовослужбовцем Олександром Цивінським, жили в Києві, мали доньку Олену Олександрівну Цивінську, онуку Наталю.

Головня Микола Якович (27.07.1863 – 1888) – служив у Охтирському драгунському полку. Покінчив життя самогубством (застрелився) в 25-річному віці.

Головня Василь Якович (20.01.1865 – січень 1921). Його хрещені батьки – Єлизавета Василівна Гоголь (Бикова) і офіцер Полтавського кадетського корпусу Мороховський. Закінчив Полтавський кадетський корпус і Миколаївське кавалерійське училище. Служив у Охтирському драгунському полку, по відставці займався господарством і земською службою: був земським начальником Полтавського повіту, членом Полтавської земської управи. Відома його праця «Как определить доходность помещений сахарных заводов для обложения их земскими сборами» (К., 1917). За поглядами був близький до есерів. Редагував газету «Полтавщина». Залишив спогади про свою матір Ольгу Василівну Гоголь (Головню). Одружений: першим шлюбом – із Надією Миколаївною (піаністкою, арфісткою, з 1903 р. заступником директора Полтавського музичного училища), мали сина Сергія; другим шлюбом (громадянським, у Києві) – з Варварою Михайлівною Булдовською (1884 – 1955), мали синів Бориса (1963 р. жив у Києві) і Миколу.

Головня Сергій Васильович (1890 – 1944, м. Феодосія) – син Василя Яковича від першого шлюбу, музикант. Дружина – Ніна Олександрівна Шофа (померла в 60-х рр. XX ст. у Феодосії).

Літ.: Из семейной хроники Гоголей: Мемуары О.В. Гоголь-Головни. – Ред. И примечания В.А.Чаговца. – К., 1909; Щоденник Є.В.Гоголь (Бикової), В.І.Бикова, М.В.Бикової (Рахубовської) // К.С. – 1998. – № 4. – С.85 – 93.

Головченки. (Пор. також: Головки).

Головченко Панас – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Головченко Онисим Павлович (1868 – ?) – селянин, жив у х. Стовбині Попівської волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Голодний (див.: Непокупний Демид Гнатович).

Голокози (Голокозенки).

Голокозенко Юхим – козак середньої заможності Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Голокози Петро, Степан, Яків, Самійло – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Голомищенко Яків – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Голосинюки.

Галина і Надія – на початку 20-х рр. XX ст. були учасницями драматичного гуртка «Просвіти» в Миргороді.

Тетяна Йосипівна (нар. 22.01.1918 в с. Почапцях) – у 30-х рр. була артисткою драматичного театру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. Жила на Полтавській вулиці, приблизно в районі нинішнього будинку № 41. З осені 1943 р. – художній керівник драмгуртка при клубі крупозаводу. 1957 р. закінчила курси керівників театрального мистецтва, в 1959 – 1964 рр. очолювала дитячий драматичний колектив при Миргородському районному будинку культури. Грала в миргородському драмтеатрі до 1980 р.

Голоскевич Феофіл (бл. 1886 – ?) – священник, 1923 р. був позбавлений радянською владою виборчих прав, жив на території Мальцівської сільської ради.

Голосовкери.

Голосовкер Гавріель Абрамович – миргородський купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи (1874). Близько 1883 р. пожертвував гроші на влаштування в с. Шарківщині народного училища. 1913 р. був власником парового млина в Кременчуці.

1910 р. був хутір Голосовкер Лучанської (Луцької) волості Лохвицького повіту.

Голота Ілько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Голтв'янські.

Голтв'янський Лук'ян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Голтв'янський Лазар – 1763 р. ієрей, намісник Сорочинської протопопії.

Голтв'янський Василь – художник. У миргородського колекціонера О.Мосьпана наприкінці XX ст. зберігалася картина В.Голтв'янського «Козак із дівчиною», датована 1898 р.

Голуби (Голубенки).

Голубенко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Голубенко Олекса – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Голуб Василь – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Голуб Василь – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Його вдова Ганна, зубожіла, жила в Аврамівці.

Голуб Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723), «ктитор, службу войсковую отбувает».

Голуб Фесько – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Голуб Лесько – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Голуб Грицько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Голуб Кирило Антонович – селянин, 1914 р. купив частину садибної землі в Миргороді, в урочищі Бровківщині (район сучасної вулиці Старосвітської) у сорочинського дворянина Г.П.Палія.

Голуб Юхим Кирилович (1888, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у с. Петрівцях. 2 березня 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Голуб Семен Прокопович – житель с. Петрівців, мав 17 десятин землі. Його розкуркулювали в 1920 і 1930 рр.

Голубів хутір існував у Яреськівській волості.

Голубицькі.

Голубицький Іван – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні; «можнійший» козак Шишацької сотні (1723).

Сергій – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Герасим Антонович – козак, близько 1861 – 1865 рр. мав 149 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах Миргородського повіту.

Єлисей Петрович (1847 – ?) – козак, жив у х. Бузовій Шишацької волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Тарас Юхимович (1849 – ?) – козак, жив у х. Рудькиному Шишацької волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Конон Антонович (1852 – ?) – козак, жив у х. Голубицькому Шишацької волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Іларіон Антонович (1858 – ?) – козак, жив у х. Голубицькому Шишацької волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Антон Архипович (1860 – ?) – козак, жив у х. Бузовій Шишацької волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Дмитро Юхимович (1860 – ?) – козак, жив у х. Бузовій Шишацької волості, 1913 р. мав 39 десятин землі.

Голубничий Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Голубовський Григорій – близько 1934 – 1951 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях.

Голубці.
Голубців Семен, Голубців Гнат – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Голубченко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). (Пор.: Голубчик).

Голубчик Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Голуховський (Лях) Семен Остапович – 1649 р. належав до полкового товариства Миргородського полку. Шваґер Василя Золотаренка. У жовтні 1658 р. – миргородський полковий писар, жив у Миргороді. В 1659 – 1660 рр. – генеральний писар. З 1661 р. вдруге на цій посаді, наприкінці року стояв на чолі делегації козаків до Москви. Прибічник наказного гетьмана Якима Сомка, в якого 1662 р. служив військовим суддею. Був одружений двічі: першим шлюбом – із донькою Никифора Золотаренка, яка потрапила до татарського полону; другим шлюбом – із сестрою гетьмана Петра Дорофійовича Дорошенка.

Голяки (Голяченки).
Голяк Семен – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Голяченко Гнат – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Голяки Василь і Антін – убогі посполиті в с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Голяховські (див.: Галяховські).

Ґомза Андрій – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Гомоненки.
Василь – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Стецько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Гомониха Ганна – посполита в с. [Малих] Сорочинцях (1723), безкінна.

Гонтарі.
Гонтар Василь – козак с. Савинців (1723).
Ґонтар Павло – посполитий у с. Зуївцях (1718 – 1723).
Гонтар Костянтин Іванович (1858 – ?) – селянин, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 22 десятини землі.
Гонтар Гаврило Іванович (1871 – ?) – селянин, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 23 десятини землі.
Гонтар Сава Іванович (1876 – ?) – селянин, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 22 десятини землі.
Гонтар Дорофій Іванович (1878 – ?) – селянин, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Гонтаровські.
Гонтаровський Юхим Пилипович – колезький реєстратор, поліційний наглядач Миргородського поліційного управління (1903 – 1904).
Гонтаровський Володимир Михайлович – житель Миргорода, капітан, загинув на фронті 1944 р.

Гончарі. (Див. також: Гончаренки).
Гончар Дацько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Іван, Панас, Єрофій – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.
Іван – 1666 р. війт м-ка Баранівки.
Каленик – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Степан – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Юсько – 1723 р. посполитий у Миргороді, належав Мгарському Лубенському монастиреві. (Ймовірно, жив на Ведмедівці?).
Горпина – убога посполита в Миргороді 1723 р.
Іван – посполитий середньої заможності в м-ку Хомутці (1723).
Петро Леонтійович (1878 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Шпаковому Хомутецької волості, мав 21 десятину землі.
Хутори Гончарів існували в Баранівській, Устивицькій та Яреськівській волостях.

Гончаревські. (Див. також: Гайдак-Гончаревські, Гойдак-Гончаревські, Гончаренки).
Гончаревський Яків – дворянин у Яреськах, мав сина Василя (нар. 1807).
Гончаревський (Ганчаревський) Антон Якович – «полковий канцеляриста», дворянин Миргородського повіту. Довірена особа родини Гоголів-Яновських: 1791 р. Панас Дем'янович і Тетяна Семенівна дали вірчий лист на ім'я А.Я.Гончаревського для одержання їхніх судових документів.

Гончаревський Омелян Дмитрович, «капітан і кавалер», 1831 р. у с. Тухах став хрещеним батьком Гаврила, сина Івана Павловича Розкладки (див.), разом із хрещеною матір'ю новонародженого Єлизаветою Гаврилівною Лещенко.

Гончаревський Василь Тарасович (1848 – ?) – козак Піщанської волості Полтавського повіту, 1913 р. жив «у хуторі по річці Говтві» Шишацької волості, де мав 21 десятину землі.

Гончаревський (Гойдак-Гончаревський) Федір Оврамович (1859 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Гончаревському Яреськівської волості, мав 41 десятину землі.

Гончаренки (іноді – Ганчаренки). (Див. також : Гончарі).

Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Яків – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723).

Василь із братом Іваном – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Належав до «товариства рядового можнійшого», «з діда і отця козак». Мав сина Андрія.

Микита і Яким – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Гончаренко (Ганчаренко) Михайло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Гончаренко (Ганчаренко) Петро – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Петро з братом Карпом – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, малоґрунтові.

Петро – 1737 р. старший канцелярист, мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях. Миргородський наказний полковий писар (1739), сорочинський сотник Миргородського полку (1748 – 1768). Мав велику підтримку серед сорочинського козацтва: 1767 р. козаки обрали його на міського голову й депутатом від козацтва до Комісії Уложення, а коли полкова старшина не затвердила його обрання, козаки вчинили в полковій канцелярії «превеликий и необычайный шум». За деякими даними, згодом був «удостоен подкоморым и асаулом полковым». Мав у Сорочинцях своє помістя. 1767 р. вдівець, мав дітей. 1781 р. був власником хутора в Сорочинській сотні.

Петро – наказний архангелогородський сотник Миргородського полку (бл. середини XVIII ст.).

Гончаренки – дворяни у Яреськах. (Пор. також: Гончаревські, Гайдак-Гончаревські).

Дем'ян (бл.1746 – 2.01.1804, Яреськи) – дворянин у містечку Яреськах.

Дмитро (бл.1762 – 19.03.1802, Яреськи) – корнет, яреськівський житель.

Родіон – дворянин у Яреськах (1799). Дружина Євгенія, син Петро (1799 – ?).

Яків – дворянин, жив у Яреськах (1799).

Антін [А.] – в 1883 – 1884 рр. опікун початкового народного училища в с. Савинцях.

Йосип Антонович (1872 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 104 десятини землі.

Яків Григорович (1897, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. Був засуджений Судовою трійкою 22 жовтня 1932 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Омелько – одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Кілька хуторів Гончаренків існували в Попівській волості.

Літ.: Наказы. – С.284; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.120; Описи КН. – С. 124; Кривошея. – Ч. 1. – С. 41, 44; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 298; Швидько-2. – С. 83.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476 – 54478 (28). – Арк. 242, 497; ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 18; Спр. 160. – Арк.103 зв.

Гопали.

Гопало Сергій Архипович (1900 – 17.03.1944) – в 1942 – 1943 рр. староста с. Слобідки. 1944 р. мобілізований до радянської армії. Загинув і похований у Вінницькій області.

Гопало Михайло – миргородський поет, журналіст, краєзнавець. у 30-х рр. XX ст. жив у с. Слобідці Миргородського району. В 1942 – 1943 рр. співпрацював із миргородськими газетами «Відродження», «Миргородські вісті», з «Гадяцькою газетою». За цих років написав статті на літературну тематику: «Т.Г.Шевченко і світова література» (у співавторстві з В.Рублем), «М.П.Старицький», «Сонячний промінь» (про Б.Д.Грінченка), «Ольга Кобилянська і Україна» та ін. Автор статей «Слобідка» (про рідне село, його людей, громадський двір), «Галичина (З минулого України)». Цікавився долею письменника Л.Боровиковського, бував у сусідньому селі Милюшках, де похований поет, після чого написав замітку «Забута могила» про місце поховання Л.Боровиковського, про долю спадщини письменника. Автор новели «Між чужі люди» (картини з радянської дійсності), поеми «Тернисті дороги» (про катів України більшовиків, які засилали українців до Сибіру й Карелії), поетичного циклу «Запорожці». В миргородських газетах 1942 – 1943 років опублікував поезії «Битва», «Листопад», «Дівчині», «З новим роком друзів привітаю», «Святий вечір», «Дзвени, дзвени, безсмертне наше слово» та інші, а також вірші для дітей. Після 1943 р. емігрував за кордон. У 1940-их рр. друкував свої твори на сторінках журналу українських емігрантів «Пробоєм», який виходив у Празі в 1940-их рр. Однодумець і колега М.Гопала письменник Павло Маляр відзначав своєрідність його поетичних здібностей.

Гопкали (Гопкаленки).

Гопкаленко Лаврін – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гопкаленко Остап – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). У публікації Реєстру О.Бодянським хибно – Чопкаленко.

Гопкало Мартин – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Гопкало Іван Олексійович (9 (21).02.1894, с. Панфили Переяславського повіту Полтавської губ. – 29.02.1984, м. Херсон) – український художник. 1916 р. закінчив Миргородську художньо-промислову школу. Навчався в О.Г.Сластьона. Працював у Опішнянській керамічній школі, в Полтавському технікумі промкооперації, м. Херсоні та ін.

Гора Гаврило – посполитий у с. Ярмаках (1718), він же убогий посполитий (1723).

Хутір Гори існував у XIX ст. у Березоволуцькій волості.

Гораний (Гораній?) Микола – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). Таке прізвище подане в публікації дослідника Д.Вирського, з приміткою останнього: Горонескул? На нашу думку, це може бути хибно прочитане прізвище Горяний чи Горяїн (див.).

Горби (Див. також: Горбенки).

Лук'ян – житель Миргорода (1718).

Степан – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Іван, посполитий середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Іван – убогий посполитий у с. Біликах (1723).

Іван – козак Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732).

Горбівна Варка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із «маткою вдовою Тетяною» мали 2 бездвірні хати.

Горб («старий Горб») – дрібний поміщик Миргородського повіту. 1784 р. велася судова справа, в якій Горба звинувачувано в наданні притулку втікачам. Його ім'я згадується в листування Опанаса Гоголя-Яновського й Гаврила Козачківського.

Домнікія Степанівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1896 р. на службі в Миргородському повіті. Учителька Почапського початкового народного училища (1901).

Горбановський Павло Матвійович – козак Миргородського полку (1769). Освічений, виконував важливі доручення в Малоросійській колегії.

Горбані (Горбаненки). Пор.: Горбаньови, Горбановські.

Горбаненко Стецько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Горбань Тиміш – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Горбаненки Гринь, Данило, Дмитро – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Горбань Яцько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). У публікації Бодянського прізвище подане хибно – Чорбань.

Горбань Пилип – 1666 р. міщанин с. Петрівців.

Горбаненки Василь і Ярема – заможні козаки с. Кибинців Миргородського полку (1718 – 1723).

Горбаненко Степан – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).

Горбаненко Юхим – козак куреня с. Попівки (1718); «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Горбанька Пелагія – козачка с. Попівки, вдова, 1723 р. мала дорослого сина Прокопа.

Горбаненко Омелян із сином Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Горбань Давид із сином Іваном - піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Горбаненки Павло, Семен – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Горбаненко Євтух – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Горбаненко Василь – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Горбаненки Павло, Юсько, Стецько – козаки куреня с.Кибинців (1718). Горбань Павло, Горбаненко Юсько – жителі с. Кибинців, козаки Миргородської сотні (1732). Записані в реєстрі села першими після отамана.

Горбань Іван – міщанин м-ка Багачки (1732), либонь, заможний.

Горбань Тишко – міщанин м-ка Устивиці Миргородського полку (1732).

Горбаненки Петро, Корній, Матвій – 1738 р. виборні козаки в с. Кибинцях, грунтові. В ревізії села записані другими. Мали підсусідка.

Горбаненко Василь – 1744 р. отаман с. Кибинців.

Горбаненко Кіндрат – абшитований значковий товариш Миргородського полку (1773 – 1780).

Горбань Самійло Васильович (1835 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 28 десятин землі.

Горбань Іван Іванович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Широкій Долині Устивицької волості, мав 15 десятин землі.

Горбань Степан Федорович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Широкій Долині Устивицької волості, мав 188 десятин землі.

Горбань Василь Федорович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 35 десятин землі.

Горбань Іван Самійлович (1880 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 20 десятин землі.

Горбань – родом із м-ка Комишні. До весни 1919 року служив командиром 2-го батальйону 29-го Миргородського стрілецького полку в складі червоної армії. 18 квітня 1919 року поблизу станції Шепетівки разом із командирами-миргородцями – Т.Виборним, П.Єщенком, Калениченком та іншими – перейшов до петлюрівського війська.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 255, 259, 261, 263; Швидько. – С. 23, 49, 143, 182; Швидько-2. – С. 107, 108; Розсоха Л. Як миргородські командири перейшли до Петлюри // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 28 квітня. - № 18 (216). – С.9; Присяга М.п. 1718 р. – С. 47.

Арх.: МКМ. НА. – Спогади О.І.Чучмая. – Машинопис.

Горбаньови. (Пор.: Горбані).

Горбаньов Семен Антонович – 1837 р. засідатель Миргородського земського суду.

Горбаньов Іван Іванович, губернський секретар, у 1863 – 1873 рр. мав 54 дес. землі в дачах м-ка Устивиці. Колезький радник (1896), жив у м-ку Устивиці. 1896 р. внесений до Дворянської родословної книги.

Горбаньов Петро Іванович – колезький реєстратор, близько 1862 – 1877 рр. мав 28 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Горбаньов Климентій Іванович – колезький реєстратор, у 1861 – 1869 рр. мав 19 дес. землі в с. Петрівцях.

Горбаньов Василь Олександрович (бл. 1861 – ?) – дворянин, 1899 р. жив у с. Зуївцях. Прикажчик горілчаної лавки в Зуївцях (1899). З 1900 р. став завідувачем Зуївської військово-кінної дільниці.

Горбаті (Горбатенки).

Горбатенко Демко – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Горбатенко Василь – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Горбатенко Василь – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Горбатий – житель Миргорода 1723 р., ймовірно, посполитий.

Горбатенко Григорій – радянський активіст у с. Гаркушинцях, під час голодомору 1932 – 1933 рр. відбирав у селян захований хліб.

Горбах Василь Михайлович (1897 – 10.11.1937, м. Харків) – уродженець Гадяцького району. Жив у Миргороді, служив агентом з постачання Миргородського курорту. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Горбачов – миргородський міський голова (1856).

Горбенки. (Див. також: Горби).

Павло – отаман с. Радалівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Максим – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1718). 1723 р. записаний у реєстрі як колишній козак Миргородської полкової сотні, який «поверстався в посполитство». Козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. записаний як убогий козак-підпомічник.

Антін – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Радько – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із братом Романом мали 1 двір, 2 хати.

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із синами Іваном, Петром і зятем Карпом мав 1 двір, 3 хати, де жили 4 сім'ї.

Василь – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Трохим – житель Миргорода, кріпак князя Давида Гурамішвілі (друга половина XVIII ст.).

Сава – житель Миргорода, тесля (1791).

Омелян Іванович – козак, гласний Миргородської міської думи, член міської управи (1874).

Данило Васильович (1855 – ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 29 десятин землі.

Іван Олексійович – син унтер-офіцера з м-ка Попівки Миргородського повіту. З дитинства як «мальчик Миргородського общества» навчався громадським коштом у парафіяльному училищі с. Петрівців. Після закриття Петрівцівського училища (1863) був переведений до Комишанського сільського парафіяльного училища, а з серпня 1864 р. – до Миргородського повітового училища. З 1868 р. служив народним учителем. 1872 р. був відряджений до Москви, де під час політехнічної виставки слухав лекції корифеїв педагогічної науки. В 1877 – 1884 рр. помічник учителя Комишанського двокласного училища Міністерства народної освіти, згодом був учителем і завідувачем цього закладу (до 1893 р., можливо, й пізніше). Мав численні нагороди.

Меланія Іванівна – закінчила полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1902 рр. помічниця вчителя Комишанського другого народного училища.

Марія – 1912 р. учениця 5 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Закінчила гімназію 1915 р.

Горбенко – завполітбюро Миргородського повіту (1921).

Петро Горбенко, 1974 р.

Петро Якович (18.10.1897, м. Миргород. – 26.08.1989, м. Ухта) – журналіст, письменник, бандурист, театральний режисер, самодіяльний артист. Дитинство пройшло на вулиці Царівці (нині Українська). Мав чотирьох братів і сестер. За порадою О.Сластьона вступив до Миргородської художньо-промислової школи, де 1914 р. став членом української соціал-демократичної організації «Юнацької Спілки», за що 1915 р. був заарештований. Із 1924 р. був секретарем Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг». Автор оповідань, нарисів, дописів, байок, гуморесок, п'єс та інсценівок. Публікувався в часописах «Плужанин», «Знання», «Нова громада», «Червона Лубенщина», «Червона трибуна» («Прапор перемоги») та ін. Автор збірок «Вороги», «Сто колгоспних частівок» (1930). Член Миргородської капели бандуристів. Протягом деякого часу працював у Лубнах. Із 1929 р. жив у Харкові, був секретарем Харківської філії «Плуга». Під час Другої світової війни жив у Миргороді, в 1942 – 1943 рр. працював у відділі освіти міської управи, займався організацією шевченківських заходів. Публікував замітки й поезії в миргородських часописах «Відродження» та «Миргородські вісті» (1942 – 1943), зокрема, замітки «Про дуб у с. Мар'їнському», «Бажані гості» (про Миргородську капелу бандуристів), «Мистецьке життя Миргорода», вірші «Україна», «Пролетіло літо» та ін. 1942 р. як режисер поставив у Миргороді комедію М.Кропивницького «Пошилися в дурні», де більшість ролей виконували миргородські бандуристи. У січні 1944 р. разом із капелою бандуристів виїздив на фронт. Із 1944 р. – учасник Державного Українського народного хору ім. Г.Верьовки. З 1959 р. по 1989 р. постійно жив у Миргороді, грав у драмгуртку міського будинку культури, був одним із організаторів хору ветеранів праці. Автор поезії «Миргородський вальс», покладеної на музику миргородцем В.Дятленком. Залишившись удівцем, у старості, 1989 р., виїхав до доньки до м. Ухти, де через півтора місяця помер. Похований у селищі Водному. Дружина – Ніна Дмитрівна Овчинникова, харківка, померла в Миргороді, похована на Троїцькому цвинтарі. Мали єдину доньку Зою, яка закінчила Миргородський керамічний технікум, нині живе в Ухті, має дітей Андрія, Ірину.

Володимир Якович (1901 – 1981) – брат Петра Горбенка. Житель Миргорода, бандурист-аматор, майстер із виготовлення бандур. Співак (баритон), був у складі півчої в Троїцькій церкві, член драматичних гуртків, активний учасник художньої самодіяльності. Жив на вулиці Ведмедівці, 12. Працював робітником на миргородських млинах. Похований на Троїцькому цвинтарі. Дружина – Уляна Денисівна Нищета (1903 – 1973), з Донбасу. Мали одного сина Миколу (нар. 1927), який одружений із Наталією Артемівною Непийводою (нар. 1928), з с. Єрок.

Горбенки – брати Іван Якович і Дмитро Якович, жителі вулиці Української в Миргороді – загинули на фронті під час Великої Вітчизняної війни.

Горбенко Микола Трохимович (див.: Ромась Микола Павлович).

Іван Данилович (1896 – 26.05.1938) – уродженець Миргорода, жив у с. Довгому Озері, працював на тимчасових роботах. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Горбенко Б.В. (1924 – 1976) – уродженець Миргорода, під час німецької окупації, з 1942 р., служив у поліції в м. Бєлгороді. За це 1976 р. був засуджений до розстрілу.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 27, 62, 65; Списки лиц. – С. 1 – 6; Подольський В. Такого простити не можна// П.п. – 1976. – 23 жовт.; Горбенко П. Пам'ятні зустрічі // Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С. 87 – 89; Кучма В. Театральний Миргород // П.п. – 1995. - № 58; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 398 – 401; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С. 302 – 303.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 4. – Арк. 58.

Горбики.

Горбик Прокіп Іванович (1832 – ?) – козак, жив у с. Мальцях Петрівської волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Горбик Леонтій Прокопович (1858 – ?) – козак, жив у с. Мальцях, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Горбик Марко Леонтійович (1878, с. Мальці – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924). Селянин-хлібороб, житель сел. Ромодану, засуджений 1932 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Горбик Оврам Леонтійович (1891, с. Мальці – 8.01.1938) – із селян, житель с. Мальців. Засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Горбик Іван Федорович (1895, с. Мальці – ?) – із селян, житель с. Мальців, робітник цукрорадгоспу «Глибокий». Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Горбик Прокіп Федорович (бл. 1894 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Горбик Семен Леонтійович (1895, с. Мальці – ?) – селянин-одноосібник с. Мальців. Засуджений 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Горбинка Юхим – належав до військового товариства Комишанської сотні Гадяцького полку (1676). (Таке прізвище подане в публікації Ір.Кривошеї «Урядова та неурядова старшини Гадяцького полку…». Ймовірно, це варіант прочитання прізвища Горбунько).

Горбунови.
Горбунов – 1913 р. власник мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.
Горбунова Н. – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Горбуньки.
Горбунько Юхим, Горбунчин Наум – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Горвиці.
Горвиць (Горвіц) Аврам-Ернест Ісайович – потомственний почесний громадянин, у 1864 – 1874 рр. мав 4339 десятин землі в х. Пологи, 3 десятини – в урочищі Вишневій (всі в дачах В.Сорочинців), 52 і 59 десятин – у дачах м-ка Яресьок (в урочищах Бутовій і Табатазівщині). 1884 р. керував економією у х. Пологах Сорочинської волості, де й жив. Мав у Пологах винокурню. Либонь, його стосується інформація:
Горвиць – купець, у 2-й половині XIX ст. купив землю в графа Гудовича в с. Полив'яному. Мав також маєток у м-ку Городищі Лохвицького повіту (нині Чорнухинського району).
Горвиць М.А. – ймовірно, син Аврама Горвиця. 1904 р. спадкоємці М.А.Горвиця володіли винокурнею № 51 у х. Пологах, на якій працювали 8 робітників. Восени 1905 р. в економії Горвиця селяни зробили підпал. 1920 р. на базі економії Горвиця створено комуну.
Горвиць (Горвіц) Володимир Михайлович (1883 – ?) – особистий почесний громадянин, житель м-ка Городища Лохвицького повіту, 1913 р. володів у Миргородському повіті 72 десятинами землі, мав права виборця Миргородського повіту.
Горвиць (Горвіц) Сергій Михайлович (1885 – ?) – особистий почесний громадянин, житель м-ка Городища Лохвицького повіту, 1913 р. володів у Миргородському повіті 72 десятинами землі, мав права виборця.
Горвиць (Горвіц) Олександр Михайлович (1888 – ?) – особистий почесний громадянин, житель м-ка Городища Лохвицького повіту, 1913 р. володів у Миргородському повіті 72 десятинами землі, мав права виборця.

Ґорґовські (див.: Горковські).

Ґорґоли (Ґорґоленки).
Горгола Степан – посполитий у Шишацькій сотні (1718).
Ґорґоленко Павло – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).
Ґорґола Василь – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.
Горгола Олександр Андріянович (1903 – ?) – житель Миргорода, шляховий майстер. Був заарештований 28 квітня 1938 р., засуджений за ст. 54 до 5 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1959 р.

Горґуленко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Петра.

Гординські – миргородський козацький, священицький і дворянський рід.
Степан (Стефан) Андрійович – викладач, священик. 1742 р. був учнем класу граматики Київської академії, закінчив її повний курс. 1749 р. був запрошений до Троїце-Сергієвої семінарії, де в 1751 – 1753 рр. викладав у класі граматики та синтаксими, в 1753 – 1754 рр. у класі піїтики. Звільнився зі служби за станом здоров'я. 1755 р. повернувся до України, одержав посаду ієрея Троїцької церкви м. Миргорода. На цій службі перебував понад три десятиліття. Близько 1783 - 1786 р. – намісник миргородський. Один із найосвіченіших священиків Полтавщини. У кінці XVIII ст. жив і служив у Полтаві, очевидно, священиком. Дружив із родиною Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського (можливо, навчався разом із ним у Київській академії), листувався з ним. Під опікою С.Гординського в Полтаві під час навчання перебував Василь Панасович Гоголь-Яновський. Дослідник біографії В.П.Гоголя вважав С.Гординського вчителем семінарії. С.Гординський був одружений (1763 р. уже перебував у шлюбі) із донькою священика миргородської Троїцької церкви о. Федора. Мав синів Йосипа й Михайла і доньку Параскеву, яка 1786 р. перебувала в шлюбі з Йосипом Кирпотенком. Спадкоємці С.Гординського мали в Полтаві одноповерховий будинок на вулиці Монастирській № 14 (нині вул. Радянська). Там 1871 р., після переїзду з Миргорода, оселився Панас Мирний, нащадок Гординських по материнській лінії, наймав там 2 кімнати, де жив протягом 20 р.
Олексій – священик с. Туху Яреськівської сотні Миргородського полку (1764); священик Благовіщенської церкви с. Туху (1784). Дружина – Агрипина Антонівна Короленківна, рідна сестра Григорія Короленка, миргородського похідного отамана. Мали доньку Тетяну (доросла 1780 р.).

Семен (бл. 1747 – пізніше 1801) – священик Благовіщенської церкви с. Туху (1784), а також 1792 р. й на початку XIX ст.

Михайло Степанович (1753 – ?) – син миргородського намісника. На військовій службі з 5 травня 1766 р. на посаді полкового канцеляриста. Сотенний писар (1769 – 1771), сотенний отаман (1771 – 1773), значковий товариш (із 1773). Згадується 1784 р.

Петро Андрійович (1760 – 1834) – лікар, викладач. Походив з м-ка Омельника Миргородського полку. Ймовірно, навчався в Київській академії. З 15.10.1779 р. навчався в Петербурзькому генеральному сухопутному шпиталі. 1782 р. призначений підлікарем Дніпровського єгерського батальйону. З 6.04.1786 р. – лікар Белевського піхотинського полку. Служив лікарем під час Хотинської битви (1788), при штурмі фортеці Ізмаїл (1789). 1792 р. одержав звання штаб-лікаря за участь у бойових діях і боротьбу з чумою. 1802 р. досліджував мінеральні води на Кавказі. Колезький асесор (1802). У 1804 – 1807 рр. (з перервою) викладав медицину в Києво-Могилянській академії.

Єлизавета – 16.05.1792 р. обвінчана в Троїцькій церкві м. Миргорода з дворянином молодиком Трохимом Короленком (1767 р.н.).

Павло (бл. 1806 – ?) – син дворянина, з 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Іван (поч. – перша пол. XIX ст.) – дворянин, колезький реєстратор. Житель Миргорода. 1830 р. мав землю в урочищі Сокириній балці, поруч із землею козака Лук'яна Батія. Одружений з донькою капітана Івана Грекова. Мав доньку Тетяну (1824 – 1910), яка була в шлюбі з Яковом Рудченком (його далека родичка); їхній син – письменник Панас Мирний. (Див.: Рудченки).

Василь Іванович – надвірний радник, у 1861 – 1864 рр. мав 35 дес. землі в с. Петрівцях.

Літ.: Месяцослов. – 1812. – С.397; Щеголев П.Е. Отец Гоголя // Исторический Вестник. – 1902, февраль. – С.658; Черкаський В.М. Панас Мирний. – К., 1973; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С. 163 – 170; Її ж. Родина Гоголів і духівництво Миргородщини // ПЄВ. – 1998 / 1999. – Ч.5. – С.29; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.3. – С. 31; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 243 - 245.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф.І. – Од. зб. 735 / 5193. – Арк. 1 зв.; Ф.ІІІ. – Од. зб. 8511 / 8516; ЦДІАУК. – Ф.64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 107, 112, 119; Ф. 127. – Оп.1014. – Спр. 73. – Арк.21; Оп.1020. – Спр. 3286. – Арк. 35, 36; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 744. – Арк.2; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 91. – Арк.28; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр.19. – Арк.46; ДАПО. – Ф.858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 22 зв.; Ф.958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.87 зв.

Гордиченко Гнат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Гордієнки.

Гордієнко Михайло – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Гордієнко Яків – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Пилип – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гордієнко Михайло – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Гордієнко Лук'ян – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Гордін Яків Михайлович (1.05.1853, Миргород – 10.06.1909, Нью-Йорк; деякі дослідники вважають місцем його народження м. Новомиргород) – драматург, публіцист, реформатор єврейського театру, зачинатель єврейської міщанської драми. Мав псевдоніми Яків Михайлович, Ян, Іван Колючий. Перебував під впливом народників. Намагався запровадити ідеї Л.Толстого в світогляд євреїв. Жив у Одесі. 1891 р. через переслідування царського уряду виїхав до Америки, де займався драматургією. Автор понад 70 п'єс, серед них «За океаном», «Міреле Ефрос», «Сирітка Хася», «Сатана» та інші, які йшли на сценах театрів.

Гордіященко Дмитро Іванович (1863 – ?) – селянин, жив у м-ку Хомутці, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Гордусь Павло – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Горелики.

Горелик Аврам Гамлієлович – миргородський міщанин, єврей, власник лавок у Миргороді на базарній площі (1913). Голова Миргородського товариства взаємного кредиту (1915). У 20-х роках мав промтоварний магазин на базарі. Жив по вулиці Сорочинській (нині будинок виробничого управління житлово-комунального господарства). Виїхав із Миргорода ще до німецької окупації.

Горелик Рахіль Файв. – 1916 р. жила в центрі Миргорода (вул. Гоголівська, 107), де мала 2 будинки. За радянської влади ці будинки (на той час адреса Гоголівська, 117) були націоналізовані.

Горелик Пинхос Аврамович (1907, м. Миргород – ?) – із міщан, мав середню освіту. Жив у Миргороді, на час арешту був безробітним. Заарештований 16 січня 1926 р., судом виправданий і звільнений. Але за ухвалою Особливої наради 16 квітня 1926 р. висланий на 3 р. до Казахстану. Реабілітований 1994 р.

Горенкова Мар'яна Юхимівна – дружина поручика, в 1863 – 1865 рр. мала 49 дес. землі в дачах м-ка Попівки (хутори Горенків, Даниленків, Рогожина).

Гориславці (Гореславці, Горіславці).

Гореславець Федір із синами Денисом і Лук'яном, Горіславець Дем'ян із братом Савкою – належали до «товариства рядового можнійшого» Власівської сотні Миргородського полку (1723).

Гореславець – хорунжий Кременчуцької сотні Миргородського полку (1764).

Гориславці – кілька осіб із цього роду Кременчуцького району були репресовані в 1930-их рр.

Горишевські (див.: Гришки, Гришки-Горишевські).

Горіздри.

Горіздренко (Горіздинко) Дмитро – козак Рашівської сотні Полтавського полку (1649).

Горіздра Панас (Опанас, Афанасій) – знатний військовий товариш Миргородського полку (згадується 1711, 1713, 1719 рр.); шишацький сотник Миргородського полку (1703 – 1713). Універсалом миргородського полковника Данила Апостола від 21 травня 1713 р. йому надано «за его войсковие заслуги четирех человек козаков, для помочи около роботизн господарства домового». В «Присязі Миргородського полку 1718 р.» записаний першим серед козаків після сотенної старшини. «Можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Панаса.

Горіздра Корнилій – писар Миргородської полкової сотні, 1725 р. був сотником над миргородськими козаками в Сулацькому поході.

Горіздра Панас Панасович – син шишацького сотника. Служив козаком Миргородського полку, жив у містечку Шишаках. 1788 р. просив Дворянське зібрання про прийняття його до числа дворян Київського намісництва і про внесення його в родовідну дворянську книгу. Було вирішено: «Означенного просителя Афонасия Гориздру принять в число дворян здешней губернии и внесть с его детьми родословной дворянской Киевского наместничества Книги во вторую часть, затем изготовить ему дворянскую грамоту». Мав синів Степана і Федора.

Горіздра Степан Панасович – онук сотника Панаса Горіздри. З братом Федором жили «на наследных шляхетских своих имениях». Підданих не мав. Володів орною й сінокісною землею; «чина не имеет и … состоит в подушном окладе между козаками местечка Шишаку в 3-х душах». 1795 р. одержав грамоту на дворянські права. Мав дітей: Антона , Петра, Параскевію, Марію 1-у, Феклу, Катерину, Марію 2-у.

Горіздра Федір Панасович (нар. 1751 або 1769, помер 1833) – онук сотника Панаса Горіздри. 1795 р. одержав грамоту на дворянські права. Підданими не володів, мав тільки орну землю. Чину не мав і перебував у подушному окладі між козаками м-ка Шишаку. Мав дітей: Якова, Данила, Агрипину, Домнікію, Марію (всі перші п'ятеро дітей народилися не пізніше 1795 р.), Федора 1-го (нар. бл. 1803), Федора 2-го (нар. бл. 1805), Олексія (нар. 1806). Помер 1833 р. у с. Верхня Білозірка Дніпровського повіту Таврійської губернії (у «ревізькій сказці» цього села 1835 року він із своїми нащадками був записаний як казенний селянин).

Горіздра Антін Степанович (? – раніше 1861) – син Степана Панасовича, колезький реєстратор, власник маєтку в Миргородському повіті.

Горіздра Федір Федорович (1-й), син Федора Панасовича. Народився бл. 1803 р. Казенний селянин с. Верхньої Білозірки Дніпровського повіту Таврійської губернії. Дружина Єлизавета (нар. 1800). Мали дітей: Стефаниду (нар. 1823), Уляну (нар. 1827), Івана (бл. 1830), Хрисанфа (бл. 1831), Онуфрія (Анофрія, бл. 1833).

Горіздра Федір Федорович (2-й) – син Федора Панасовича. Нар. бл. 1805 р. Казенний селянин с. Верхньої Білозірки. Дружина – Агафія (нар. 1805).

Горіздра Олексій Федорович – син Федора Панасовича. Народився 15 травня 1806 р. у м-ку Шишаку Миргородського повіту. Хрещений у Преображенській церкві, восприємник – козак Федір Шевченко. 1827 р. взятий у рекрути як казенний селянин с. Верхньої Білозірки. 1841 року служив стрілком Лейб-гвардії Преображенського полку, домагався визнання за собою прав дворянства, але йому було відмовлено в цьому.

Горіздра Яким – власник маєтку на Шишаччині (XIX ст.). Мав кількох дітей, зокрема, сина Феоктиста.

Горіздра Феоктист Якимович (друга половина XIX ст.) – наймолодший син Якима. Потрапив до Середньої Азії, де був поштмейстером Аму-Дар'їнської області. Там і помер. Мав доньок Марію і З.

Горіздра Марія Феоктистівна (188? – 1956), – шлюбі зі Степаном В'яловим, мали сина Олега Степановича В'ялова (нар. 1904), відомого вченого-геолога.

Горіздра З.Ф. (у шлюбі Кульчицька) – донька Феоктиста Якимовича, - відомий палеонтолог.

Горіздра Яким – двоюрідний брат Марії Феоктистівни. В його родині зберігалися документи роду Горіздр, які були знищені під час Другої світової війни.

Горіздра Іван Миронович (1881, м. Полтава – 29.11.1937, м. Полтава) – у 1897 – 1921 рр. працював у Полтавській казенній палаті, міській управі, губернському фінансовому відділі. Був членом товариства «Просвіта», членом УСДРП. У 1928 – 1930 рр. працював у крайовому історичному архіві. 1937 р., коли вже був інвалідом-пенсіонером, заарештований за участь у націоналістичній організації, засуджений до розстрілу. Вирок було виконано в Полтаві. Реабілітований 1958 р. Збирав матеріали про родину Рудченків та її оточення.

Горіздра Олександр Миронович (1897, м. Полтава – ?) – житель Полтави, мав середню освіту, працював бракувальником міжрайторгу. Засуджений 19 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Термін відбував у таборах. Реабілітований 1958 р.

Горіздра Никифор Гаврилович (1892 – ?) – садівник-помолог, селекціонер, жив і працював у селищі Шишаках. Свого часу мав контакти з Мічуріним і Симиренком. Вивів відомий морозостійкий сорт винограду Горіздра-19.

Літ.: ПГВ. – 1861. - № 35. – С. 405; Личный состав. – С. 9; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 74; Архівний збірник – Полтава, 1998. – С. 284 – 285; Кривошея. Ч.1. – С. 44; [Проць Ярослав]. Справа про дворянство Горіздри, сотника шишацького // Сільське життя (сел. Шишаки). – 2005. – 19 серпня. - № 34. – С.4; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 309 – 310; Швидько. – С. 159Присяга М.п. 1718 р. – С. 125, 133.

Арх.: РДІА. – Ф. 1343. – Оп. 19. – Спр. 3296. – Арк. 1 – 28.

Горілочка Хведір –1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Горішні.

Горішній Назар – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Горішній Оврам Іванович – козак, у 1864 – 1871 рр. мав 594 дес. землі на Шишаччині (в хуторах Горішнього, Сипка, Рубля, Тронів, Трипільського).

Горішній Трохим Федорович (1851 – ?) – козак, жив у м-ку Шишаках Миргородського повіту, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Горішній Андрій Оврамович (1867 – ?) – козак, житель х. Смикового Шишацької волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Хутір Горішній існував у Шишацькій волості.

Горкавенки (див.: Гаркавенки).

Горкавий (див.: Гаркавий).

Горкавщенки Хвесько і Дмитро – посполиті Миргородської сотні (1718).

Горковські (також Ґорґовські, іноді Горьковські, Гарковські) – козацько-священицький рід на Миргородщині.

Ґорковщенко Федір і Ґорковська Ганна – «можнійші» посполиті в с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).

Горковський Григорій (бл. 1710 – після 1781) – миргородський і сорочинський протопіп. Народився в м-ку Сорочинцях, у сім'ї священика Спасо-Преображенської церкви. Закінчив Київську академію (в 30-х рр.). 1737 р. жив у м-ку Сорочинцях. Служив священиком (настоятелем) у Спасо-Преображенський церкві м-ка Сорочинців, успадкувавши парафію від предків. При ньому служив також вікарій Леонтій (здогадно, теж Горковський). У травні 1740 р. з дозволу архієпископа Р.Заборовського відкрив у Сорочинцях протопопську школу, яка діяла близько 3 років. Викладав своїм учням катехізис. За роки його керівництва було збудовано 2 будинки для школи. Протопіп миргородський (1737, за іншими даними, з 1744 р.), миргородський і сорочинський (січень 1746). Про нього є запис у щоденнику генерального хорунжого М.Ханенка від 7.03.1748 р. (в СПб.): «Перед обедом был у нас и обедал с детьми своими, трома синами, отец Георгий (тут помилка. Слід: Григорій. – Л.Р.) Горковский, протопоп сорочинский» і запис від 29.04.1748 р.: «Обедал у нас протопоп миргородский Горковский» (у товаристві з гадяцьким полковником Галецьким і полковником Божичем). Горковський – близький знайомий графа Гудовича. Сорочинський намісник (1781). У 40-х рр. йому належало с. Протопопівка в Омельницькій сотні Миргородського полку. Мав трьох синів і інших дітей. Його зять – священик Василь у с. Милюшках (1737).

Ґорґовський Леонтій – житель сорочинський (1750).

Горковський Петро – намісник сорочинський (1762 – 80-і рр.). У 70 – 80-х рр. XVIII ст. мав хутір у Сорочинській сотні Миргородського полку та 1 хату в с. Семереньках.

Горковський (Горґовський, Ґорковський) Павло (1731 – раніше 20 вересня 1791) – військовий товариш Миргородського полку. Походив «із протопопських дітей». На військовій службі з 1760 р. Із 1760 р. – значковий товариш, 1768 – возний, 1781 – військовий товариш. Миргородський полковий осавул. Пішов з військової служби після скасування Миргородського полку (1783). В 70-х рр. XVIII ст. мав 1 хату в с. Семереньках і хутір (9 душ) при цьому селі. Дружина – Меланія Павлівна, 1791 р. згадується як «вдовствующая госпожа полковая асаулиха», жила в м-ку Сорочинцях, де мала дворових людей. Мав доньку Анастасію, яка 20 вересня 1791 р. обвінчалася в Преображенській церкві м-ка Сорочинців із поручиком Іваном Івановичем Селецьким. Мав доньку Уляну, яка 9.11.1813 р. одружилася в Сорочинцях із сорочинським дворянином, колезьким секретарем Іваном Семеновичем Любомирським. [Можливо, розглядуваний Павло Горґовський був також художником, який 1774 р. працював над відновленням живопису в Києво-Печерській лаврі. – Див.: Жолтовський П.М. Словник-довідник художників, що працювали на Україні в XIV – XVIII ст. // Матеріали з етнографії та мистецтвознавства. – Вип. VII – VIII. – К., 1962. – С.189 – 232. (У П.Жолтовського він записаний як Павло Гордовський, очевидно, слід – Горґовський)].

Горковський (Ґорґовський) Оврам (1737 – ?) – перебував на військовій службі з 1757 р. Бунчуковий товариш Миргородського полку (з 1776). Був живий 1783 р.

Горковський Іван – у 70-х рр. XVIII ст. мав 1 хату в с. Семереньках.

Ґорґовський Степан (бл. 1764 – ?) – на військовій службі в Миргородському полку з 1776 р. В 1783 р. – значковий товариш, полковий підканцелярист, служив «зверх комплекту».

Горговський Петро Іванович – житель Миргородського повіту. 1793 р. служив на флоті (м. Ревель). Його предки були близькі до оточення Трощинських.

Горковський Яків Леонтійович (1737 – 1817) – священик. У деяких документах згадується як Яків Леонтієв (здогадно, син священика Леонтія, який у 40-их рр. служив вікарієм Сорочинської Преображенської церкви при настоятелі Григорії Горковському). Протягом 17 років Яків служив дияконом Сорочинської Преображенської церкви, потім – священиком Георгіївської церкви села Малого Перевізця. Близько 1797 р. був переведений до Покровської церкви с. Портянків, а його георгіївська парафія приєднана до Портянської церкви. 1809 р. – священик Покровської церкви с. Портянок. Жив бідно. Одружений із сестрою художника В.Л.Боровиківського. Мав сина Антона.

Ґорковський – ієрей, протопіп Городиського духовного правління, у жовтні 1789 р. в с. Портянках Говтв'янського повіту заклав нову дерев'яну церкву Покрови Пресвятої Богородиці замість старої («обветшалой»).

Горковський Антін Якович – син священика Якова Леонтійовича. Улюблений небіж художника Володимира Боровиковського. 1788 р., переїжджаючи з Миргорода до Петербурга, художник узяв із собою Антона. Горковський навчався в військовому корпусі в Петербурзі, служив у армії (протягом усіх цих років жив у В.Боровиковського). Дослужився до звання підполковника, купив незаможному батькові землю й селян. Згодом виїхав до Севастополя.

Горґовський Іван – житель Миргородського повіту. Збереглося його листування з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським 1822 – 1823 рр., яке стосується Д.П.Трощинського, поміщика Зарудного та інших.

Горковський Антін Федорович (? – раніше 1861) – полковник, мав маєток у Миргородському повіті.

Горьковський Антон Антонович – міщанин, близько 1864 – 1870 рр. його спадкоємці мали 22 дес. землі в х. Горковського Миргородського повіту.

Літ.: Курдиновский И. Село Портянки Миргородского уезда // ПЕВ. – 1872. – Ч.неофиц.– № 9. – С. 325 – 332; Дневник генерального хоружего Николая Ханенка // Приложение к журн. «Киевская старина». – К., 1884, с. 367; Горленко В. Украинские были. – К., 1899. – С.143, 146; Наливайко І. Протопопська школа в Сорочинцях // Зоря Полтавщини. – 1995. – 20 червня; Розсоха Л. Родина Гоголів і духівництво Миргородщини // ПЄВ. – 1998 / 1999. – Ч.5. – С.27 – 28; КМА. – С. 147 – 148.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 227, 229 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2, 34 зв. – 35; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. І. – Од. зб. 54476-54478 (28). – Арк. 47, 497 зв.; Ф. ІІ. – Од. зб. 4479. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 49 зв. – 50 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 74; Спр. 177. – Арк. 18 зв., 30, 69 зв.; МКМ. – ОФ. – № 8780 / Д-1679; Алфавит дач. – Арк. 33.

Горкуша, Горкушенко (див.: Гаркушенко).

Горкушки (Горкущенки).

Горкущенко Савка – козак Багацької сотні (1718), записаний на чолі списку сотні. Він же Горкушка Савка, козак Багацької сотні (1723).

Горкущенко Дмитро – козак Багацької сотні (1718), серед перших осіб сотні. Він же Горкушка Дмитро – козак Багацької сотні (1732).

Горкушки Іван, Василь – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Горкушка Митрофан Федорович (1866 – ?) – козак, жив у х. Якимовому Багачанської волості, 1913 р. мав 29 десятин землі.

Горлачі (Горлаченки).

Горлач Сидір – посполитий у с. Попівці (1723).

Горлаченко Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Горленки – відомий розгалужений козацько-старшинський рід, здебільшого Прилуцького полку, деякі представники якого пов'язані з Миргородщиною.

Горленко Мусій – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Горленко Петро – козак с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Андрій (? – 1756) – «першорідний» син Дмитра Лазаровича Горленка, прилуцького полковника (1692 – 1708). Вихованець Київської академії. Військовий товариш (1716), бунчуковий товариш (1729 – 1754). Наказний гетьман (1725 – 1727). Зять миргородського полковника Данила Апостола (чоловік Марії Апостолівни, шлюб 1700 р.). Прихильник І.Мазепи. По полтавській катастрофі разом із батьком був у вигнанні в Туреччині. Після повернення його було заслано до Москви. 1716 р. одержав від миргородського полковника Д.Апостола 97 дворів у с. Зубанях Остап'ївської сотні Миргородського полку і 69 дворів у с. Ковалях Хорольської сотні Миргородського полку. Був власником «дворця владілчеського» у с. Ковалях і хутора. Мав 5 синів і 3 дочок, зокрема, сина Якима – відомого церковного і літературного діяча Йоасафа Горленка (1705 – 1754), сина Михайла – архімандрита Київського Видубицького монастиря, доньку Марфу (нар. бл. 1715 р., одружену з Степаном Стороженком, яблунівським сотником 1748 – 1758 рр.) та доньку Парасковію, яка була в шлюбі з ізюмським полковником Іваном Григоровичем Квіткою (? – 1751), дідом письменника Г.Ф. Квітки-Основ'яненка.

Андрій – значковий товариш Миргородського полку (1738), володів приїжджим двором у с. Зубанях Остап'ївської сотні.

Горленко – полковник. 1781 року згадується його хутір – одна хата посполитих у першій Миргородській сотні Миргородського полку.

Палагія Єгорівна – дружина Івана Васильовича Капніста (1798 – 1860), сина поета Василя Капніста. Мали сина Леоніда (1836 – ?).

Василь Петрович [1(13).01.1853, с. Ярошівка Прилуцького повіту Полтавської губ. – 13 (26).04.1907, Петербург, похований у Ярошівці] – український письменник, культуролог, мистецтвознавець, літературознавець, фольклорист. Син дворянина Петра Дмитровича Горленка (1820 – 1853) і Марії Яківни Мамчич (див.). В.Горленко – праправнук Данила Апостола і праправнук прилуцького полковника Дмитра Горленка. Дитинство провів у Миргороді, звідки походила його мати. Навчався в Полтавській 1-й чоловічій гімназії, Ніжинському ліцеї кн. Безбородька, в Сорбонні. Автор книжок «Южнорусские очерки и портреты» (К., 1898), «Украинские были» (СПб., 1899), «Отблески» (СПб., 1905). Досліджував біографії й творчість письменників І.Котляревського, Г.Квітки-Основ'яненка, Т.Шевченка, М.Гоголя, художників В.Боровиковського, Д.Левицького, творчість кобзарів і лірників. Автор статей і рецензій про творчість його сучасників П.Мирного, І.Франка, Я.Щоголева та інших. Член Добродійного товариства видання корисних і дешевих книжок (1899 – 1907). У 80-х рр. разом із Порфирієм Мартиновичем досліджував старовинні церкви на Миргородщині. Гостро переймався долею щоденника гетьманича Петра Апостола, який зберігався в його нащадків Алексєєвих у Петербурзі й Катеринославі. Займався підготовкою видання альбому «Гоголь на батьківщині» (К., 1902). Листувався з П.Мирним, О.Сластьоном. Часто бував у Миргороді в своїх родичів: В.Горленко – небіж миргородської дідички Варвари Яківни Мамчич (у шлюбі Ратієвої). У вересні 1901 р. був у Миргороді в О.Сластьона.

Літ.: Костомаров М. Мазепинці // УІЖ. – 1990. – № 11. – С.143; Дабижа. – С.Х; Мартынович П., Горленко В. Церкви старинной постройки в Полтавской епархии // ПЕВ. - 1888. – № 17 / 18. – С.657 – 658; Жевахов Н.Д. Святитель Иоасаф Горленко. – Ч.1. – К., 1907; Барвинский. – С. 131, 135; Листи Василя Горленка до Панаса Мирного. – К., 1928; Епістолярна спадщина Яворницького. – Вип. 1. –С. 116; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.301 – 313; Швидько. – С. 319; Забіяка І. Епістолярна спадщина Василя Горленка: Монографія. – Вид. 2-е. – К., 2013. – С. 60.

Горличенко Степан – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Горлодеря Василь – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Горобці. (Пор. також: Вробець, Воробець, Оробець).

Горобець М.В. – миргородський повітовий гласний (1878).

Горобець Сава Миколайович (1881 – ?) – селянин-одноосібник у с. Ярмаках. Засуджений 21 лютого1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Горобець – редактор миргородської газети «Червона трибуна» з жовтня 1930 р. по вересень 1941 р.

Хутори Горобців існували в Комишанській і Шишацькій волостях.

Городецькі.

Городецький – священик, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Городиській сотні Миргородського полку.

Городецький Яків – кравець, 1917 р. став головою Ради революції, до якої входили представники усіх демократичних партій і громадських організацій Миргорода.

Городинський Федір – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Городиський Яків – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Городищенко Клим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Городничі (Городниченки).

Городничий Івашко – житель Сорочинської сотні (1718).

Городниченко Хвесько – житель Сорочинської сотні (1718).

Городниченко Сильвестр (Селиверст) – козак, 1830 р. мав землю біля Миргорода, в урочищі озера Рокит.

Городничий Іван Васильович (1845 – ?) – козак, житель м-ка Устивиці Миргородського повіту, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Городничий Іван Юхимович (1875 – ?) – козак, житель м-ка Устивиці Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Хутір Городничий існував у Багачанській волості.

Горонескули (Ґоронескулі) – козацько-старшинський рід Миргородського і Гадяцького полків. Отримали укази Герольдії про надання прав дворянства 1864 і 1871 рр.

Горонескул (Ґоронескул) Микола – волонтер, під час Прутського походу 1711 р. перейшов із Румунії («землі Мултянської») на службу до України як прапорщик полку Василя Танського. 1722 р. козак дворянської корогви миргородського полковника, належав до козацької старшини Миргородського полку. Наказний сорочинський сотник (1723). Сорочинський сотник Миргородського полку (1723 – 1737). Підписав Коломацькі чолобитні (1723).

1725 р. був при полковникові Д.Апостолові в Петербурзі. Учасник кримського походу 1736 р. Мав власний житловий двір і шинковий двір у м-ку Сорочинцях (1737). У 1738 – 1739 рр. наказний полковник, стояло питання про надання йому за заслуги 40 дворів у с. Олефирівці Сорочинської сотні. Відомо, що він володів у селі 15 хатами. Мав синів Андрія, Панаса, Петра.

Горонескул Андрій Миколайович (1736 – ?) – син сорочинського сотника. Значковий товариш (1757), військовий товариш Миргородського полку (1759 – 1764). Полковий осавул (1784), секунд-майор у відставці (1788). Разом із братами Панасом і Петром володів 18 хатами в м-ку Сорочинцях (1770). У 1752 – 1758 рр. розглядалася справа про надання села Панасівки (Опанасівки) старшинам Миргородського полку Андрію і Панасу Горонескулам. У 1780-их рр. Андрій володів хутором у 3-ій Зіньківській сотні Гадяцького полку. Мав 46 підданих у Зіньківському повіті. Одружений із Мариною, донькою значкового товариша. Мали сина Федора і 4 дочок.

Горонескул Панас Миколайович (1738 – ?) – син сорочинського сотника, значковий товариш Миргородського полку (1757 – ?), військовий товариш (1784), корнет у відставці (1788). 1770 р. мав хати підданих у Сорочинцях. Одружений із Єфросинією, донькою сотника.

Горонескул Петро Миколайович (1746 – ?) – син сорочинського сотника. Служив у Миргородському полку. Значковий товариш (1774), відставний корнет (1788). Мав хати в Сорочинцях, землі біля с. Бобрівника на Зіньківщині. Дружина – Катерина, козацька донька.

Горонескул Федір Андрійович (? – раніше вересня 1829) – поручик (1798), житель Сорочинців. Одружений (раніше 1798 р.) з Анастасією Михайлівною Лишень (бл. 1778 – 1849).

Горонескул Григорій – 1830 р. мав селян у м-ку Сорочинцях.

Горонескул Роман Федорович – колезький реєстратор, мав підданих у Сорочинцях (1828); поміщик у Сорочинцях (1839), надвірний радник. Одружений із Ганною Пантелеймонівною Рощаковською (1819 – 1877), донькою титулярного радника. Діти: Ілля, Іван, Георгій, Олександра. Горонескулів у просторіччі іноді називали Горонецькими.

Горонескул Ілля Романович (18.07.1840 – ?) – педагог, громадський діяч. Закінчив Полтавську гімназію, Київський університет (природничий ф-т, 1863). Мировий суддя Зінківського повіту (1869 – 1870). Займався просвітою простолюду, брав участь у створенні народних шкіл у Києві, був близьким до українських громад, від яких згодом відійшов. В 1863 – 1868 рокахлиін працював наглядачем пансіонату при Київській гімназії № 1, згодом викладав у цій гімназії географію. Був знайомий із композитором М.В.Лисенком, навіть співав у його опері на аматорській сцені.

Горонескул Іван Романович (4.06.1841 – ?) – закінчив юридичний ф-т Харківського університету. В 1865 – 1867 рр. служив у Катеринославі вчителем російської мови повітового училища. З 1867 – наглядач шляхетного пансіону при Київській 1-ій гімназії, з 1870 – вихователь цього пансіону. Мировий суддя Зіньківського повіту (1871 – 1889).

Горонескул Василь Павлович – губернський секретар (XIX ст.). Діти: Панас, Марія, Ганна.

Горонескул Панас Васильович (XIX ст.) – титулярний радник, судовий слідчий 3-ї дільниці Полтавського повіту (1891). Одружений із Вірою Григорівною. Діти: Олександр, Катерина, Віра.

Горонескул Свирид Семенович – губернський секретар (XIX ст.). Мав дітей Федора й Пантелеймона.

Горонескул Пантелеймон Свиридович (XIX ст.) – мав дітей Михайла, Миколу, Бориса, Сергія.

Горонескуль – судовий слідчий у Полтаві (1897).

Горонескуль Олександр Панасович (1871 – 1921) – полтавський адвокат, земський діяч. 2 липня 1917 р. був обраний гласним Полтавської міської думи. Жив у Полтаві по вулиці Єкатерининській (Остроградського). Присяжний повірений. Був розстріляний у Криму радянською владою 1921 р.

Горонескул Борис – санітарний полковник у армії УНР.

Літ.: Барвинский. – С.144; Список дворян, 1898. – С.131; Личный состав. – С.9; Модзалевский. – Т.3. – С.177, 178; Несвіцький. – С. 214; Полтавська Петлюріана. – Ч.2. – Полтава, 1996. – С. 142; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 176; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.2. – С. 25; Розсоха Л. Волох Горонескул – сорочинський сотник // П.п. – 2010. – 15 жовтня. - № 41 . – С. 11; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 51-52; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497, 497 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 46 зв.; Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 185. – Арк. 2, 5 зв.; Спр. 186. – Арк. 58; Спр. 187. – Арк.11; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 22 зв.

Горохи.

Горох Никифор – київський майстер, один із будівничих Сорочинської Преображенської церкви. У грудні 1732 р. він разом із майстром Степаном Муровщиком був присланий до Сорочинців із Києво-Печерської лаври для настилання підлоги в церкві гетьмана Д.Апостола.

Горохи Василь, Ілля Федоровичі й Григорій Сергійович – селянська родина в Миргороді, нащадки кріпаків кн. І.І.Ратієва. 1899 р. землі цієї родини та інших членів селянської громади колишніх кріпаків Ратієва були викуплені казною для проведення залізниці «Київ – Полтава».

Горох – учасник драматичного гуртка «Просвіти» в Миргороді на початку 20-х рр. XX ст.

Горох – диякон миргородської церкви Іоанна Богослова; на фото 1925 року він має близько 40 літ.

Горох – регент хору в церкві Всіх Святих у Миргороді на початку 60-х рр. XX ст.

Горохов Микола Георгійович – у 1914 – 1916 рр. земський лікар у Хомутці. Санітарний лікар Миргородського повіту.

Горошки.
Горошко Хома, Горошко Василь – посполиті в с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).
Горошко Іван – 1723 р. паламар Свято-Троїцької церкви м. Миргорода.

Горпинченко Степан – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Нестора.

Горстка Яків – козак у м-ку Сорочинцях, мав власну печатку (1767).

Горун Улас – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Горунович Михайло Гаврилович (? – 1912) – священик Миколаївської церкви м-ка Березової Луки Миргородського повіту; законовчитель Березоволуцького початкового народного училища (1901). Освіта – Полтавська духовна семінарія. В сані священика й на службі в повіті з 1898 р. Був на посаді священика в Березовій Луці також 1902 р., можливо, й пізніше. В лютому 1910 р. служив священиком церкви Різдва Христового у м-ку Шишаку.

Горчакови – російські князі. Деякі представники роду жили в Полтавській губернії. Знайомі В.В.Капніста.
Горчаков Владислав Миколайович [К.Грушевська помилково називає його Володимиром. –Див.: Українські народні думи. – Т.1. – К., 1927. – С.XXVIII.] – син сестри В.Я.Ломиківського. Колезький реєстратор (1851). Успадкував маєток, бібліотеку, архів В.Я.Ломиківського. Жив у Москві. 1851 р. продав свій маєток у дачах села Милюшок Хорольського повіту титулярному радникові О.І.Лобасову (близько 40 десятин землі в різних урочищах) та його дружині Ользі Іванівні (39 десятин). У квітні 1853 р. В.Горчаков продав дідичеві Дмитру Семеновичу Старицькому 85 ревізьких душ і 540 десятин землі в Миргородському повіті (зокрема, й с. Парк-Трудолюб).

Горшков – миргородський повітовий продовольчий комісар із грудня 1919 р.

Горшкодеря (Горшкодера) Василь – посполитий с. Баранівки (1718).

Горюни – жителі Миргорода. У 1-ій половині XX ст. ще зберігалася назва кутка Горюнівщина (західна частина нинішньої вул. Незалежності, вул. Андреєва, пров. Вузький).

Горяїн (Гораїн) Олександр – значковий товариш Ммиргородського полку (1731). Згадується також Гораній Микола, який належав до полкового товариства (1718). Либонь, це одне й те саме прізвище (нині є прізвище Горяїнов).

Горяйстов Федір Федорович – титулярний радник, поліцейський наглядач у Миргородському повіті (1908).

Горянови.

Лікар К.І. Горянов. 1929 р.

Корній (Корнилій) Іванович (бл. 1872 – 1958, Київ) – випускник медичного факультету Харківського університету (1897). За фахом терапевт. З 15 грудня 1897 р. на службі в Миргородському повітовому земстві на посаді лікаря. Служив лікарем у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту (1899 – 1901), протягом нетривалого часу (1903 р.) – лікарем Хомутецької медичної дільниці. 1908 р. завідував Хомутецькою меддільницею. З 10 лютого 1903 р. – міський лікар у Миргороді. Учасник російсько-японської війни. 1904 р. – «не имеющий чина», 1911 р. – колезький асесор. Завідував інфекційним та венерологічним відділеннями Миргородської лікарні. 1910 р. працював лікарем у миргородській чоловічій гімназії. 1912 р. викладач гігієни в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської. З 1914 р. – на військовій службі. Мав будинок на вул. Больничній, 46 (на Пісках, на розі сучасних вулиць Лазоренка й Озерної), який більшовицька влада в нього відібрала. Після цього він продав будинок, що належав його дружині (який будував тесть Старицький), на Ведмедівці й за ці кошти спорудив новий будинок біля парку; він, перебудований і добудований, стоїть і досі – нині це вул. Шевченка, № 7. К.Горянов – активний діяч громадського життя Миргорода. Учасник художньої самодіяльності, співак (тенор), виступав дуетом зі своїм другом Василем Савовичем Козаковим, з сусідом лікарем Фон-Ерном, з співаком Миколою Соколовим. Приятелював із родинами Хитьків, Рубцових, Ярошенків, Стельмахів. Разом із Василем Михайловичем Стельмахом (див.) співав у дворянському хорі й у хорі Троїцької церкви. 1911 р. з його ініціативи в Миргороді організовано міський самодіяльний хор, який започаткував створення народних хорів на Миргородщині. Співав у миргородському хорі й під час війни. У Горянова вчився співу відомий миргородський тенор Микола Соколов (див.). 1932 року, коли з наказу радянської влади було демонтовано іконостас Успінського собору в Миргороді, Горянов переховував його в підвалі свого будинку і повернув його до храму 1942 року, коли

собор відновив діяльність. Під час німецької окупації жив у Миргороді, брав участь у медичних конференціях, писав замітки на медичні теми до газети «Відродження», брав участь у новорічному українському концерті 1943 р. Відомості про одруження Горянова дещо суперечливі: за деякими свідченнями, він перебував у шлюбі з багатою дворянкою Парасковією Дмитрівною Старицькою. За іншими даними, дружиною (либонь, другою) Горянова була Текля Вікентіївна, приватна викладачка музики (фортепіано); померла в Миргороді, похована на Троїцькому цвинтарі. Ще за іншими усними повідомленнями, друга дружина Горянова була набагато молодшою від нього. У похилому віці К.Горянов виїхав за другою дружиною до Києва, де й помер. Близько 1913 – 1914 рр. К.Горянов і Парасковія Дмитрівна допомагали матеріально родичці гімназистці Каті Старицькій.

Горянова (з дому Старицька) Парасковія Дмитрівна (бл. 1872 – ?) – мала 50 десятин землі; 1908 р. була членом Опікунства Миргородської земської богадільні. Незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912).

Марія Корнилівна – єдина донька К.Горянова від першого шлюбу. В 1913 – 1914 рр. наймала помешкання в Полтаві разом із своєю родичкою миргородянкою Катею Старицькою, гімназисткою Полтавської жіночої гімназії Н.Старицької. Марія була піаністкою, в 40-50-х рр. жила в Миргороді, де й померла в старості самітною.

Горянов Г. – на початку XX ст. був регентом Полтавського архієрейського хору.

Горянов – священик, у листопаді 1906 року в складі почту священиків брав участь у освяченні будівлі й храму в Великосорочинській учительській семінарії.

Літ.: Земская медицина. – С.9,120 – 121; Отчет МУЗУ. – 1902. – С.150; 1915. – С.194; Постановления МУЗС. – 1909. – С.123; Розсоха Л. Лікарі Миргородщини – сподвижники І.А.Зубковського // П.п. – 1998. – 25 листопада. – № 95.

Арх.: Родинний архів А.М.Проньки (м. Миргород). – Щоденник гімназистки Каті Старицької 1913 – 1914 рр.

Господидаї.

Господидаєнко Данило – житель Сорочинської сотні (1718). Він же Господидай Данило, убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Господидай Павло О. – із селян, одержав освіту в Сорочинському двокласному училищі Міністерства народної освіти. 1904 р. – учитель школи грамоти в х. Байраці Сорочинської волості. У 20-х – 30-х рр. XX ст. викладач природничих наук Нероновицького (Великосорочинського) педучилища (педтехнікуму). Репресований 1937 р.

Господидай – секретар сільської управи в В.Сорочинцях (1942).

Господидай – актор у аматорському театрі у В.Сорочинцях (1942 – 1943).

Господинченки Семен з братами Василем та Федором – «можні середні» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Готліби.

Готліб Арон – торговець у В.Сорочинцях. Улітку 1917 р. тамтешня рада батрацьких і бідняцьких депутатів конфіскувала в нього продовольчі товари.

Готліб Павло Аркадійович (1896, с. В.Сорочинці - 17.04.1938) – єврей, лікар, житель м. Кременчука, засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Гофман – німець, комендант м. Миргорода, 1942 р. керував примусовим вивезенням до Німеччини молоді з сіл Миргородського району.

Гоценко (Пор.: Гаценко, Гасенко) Юхим із братом Іваном – козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (бл. 1723).

Гоцули (Гоцуленки, Гуцуленки).

Гуцуленко Омелько з братом Данилом – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в Миргороді.

Гоцулиха Домна – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із синами Омельком і Данилом мала 1 двір, 2 хати.

Гоцулівна Марія – донька Омеляна Гоцула, миргородського жителя (II половина XVIII ст.), одружилася з грузином Гордієм Давидошвілі (Гуржієм).

Ґошки (Ґощенки).

Ґощенки Антін і Олекса – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ґощенко Микита – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ґошко Іван – заможний посполитий у с. Черевках (1723).

Гошко Сава Петрович (1895, с. Черевки – ?) – 1919 р. разом із Дмитром Черненком (див.) був керівником селянського повстанського загону петлюрівського спрямування в с. Черевках. Загін діяв із січня по серпень 1919 р., був ліквідований об'єднаним загоном більшовика М.Шастуна і інтернаціональним Башкирським полком. 1930 р. жив у с. Черевках, працював у власному одноосібному господарстві. Заарештований 4 грудня 1930 р. Засуджений

Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 4 січня 1931 р. за ст. ст. 54-10 ч. 2, 54-13 КК УСРР до 3 років заслання у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований 1990 р.

Грабарі (Грабаренки).

Грабаренко Процик – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Грабар Грицько – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Грабаренко Іван з братом Романом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Іван Грабар є також у реєстрі сотні 1732 р.

Грабар Лук'ян – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Грабаренко Гордій – 1723 р. паламар Свято-Покровської церкви с. Довгалівки Миргородської сотні.

Граббе Дмитро Михайлович (8.08.1874 – 1.02.1927, Сен-Клу, поблизу Парижа) – дворянин, граф. Його предки: дід Павло Христофорович Граббе (1789, Кексгольм – 1875, Прилуцький повіт); баба – Віра Михайлівна Скоропадська (1801 – 1828); батьки: полковник Граббе Михайло Павлович (1834 – 1877) і Анна Олексіївна Хомякова (1844 – 1928). Дмитро Михайлович знаний також під прізвищем Граббе-Комишанський. Закінчив Пажеський корпус, служив при Великому князі Миколі Михайловичу. Штаб-ротмістр кавалергардського полку. Мав у Миргородському повіті 1464 десятини землі. Власник земель і економії в х. Озниці Комишнянської волості (1908), власник цегельні в Озниці, великої пасіки, новітньої сільськогосподарської техніки. 1913 р. – полковник, командир лейб-гвардії Кірасирського полку. Постійно жив у Санкт-Петербурзі. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1911 – 1913), повітовий земський гласний (1912). За політичними поглядами монархіст. Після жовтневого перевороту 1917 р. воював проти більшовиків у збройних силах Півдня Росії. З 1920 р. – на еміграції (Югославія, Франція). Був членом Центральної ради Російської монархічної партії. Делегат Російського зарубіжного з'їзду в Парижі (1926). В еміграції займався також перекладацькою справою, зокрема, переклав з французької на російську мову книжку Флавіана Бреньє «Євреї і Талмуд» (видана в Парижі його другом кн. М.Горчаковим). Похований на цвинтарі Сен-Клу під Парижем. У Миргородському повіті хутір Граббе, де був його маєток, дістав назву Грабщина (за радянських часів – с. Лісове). 1922 р. на базі поміщицької економії створено сільськогосподарську артіль «Червона нива». Будинок у Грабщині частково зруйновано 1919 р., остаточно в 1930-их рр. Д.М.Граббе був одружений двічі: першим шлюбом – із Наталією Миколаївною Львовою (1877 – 1898), від якої мав доньку Марію (1897 – 1952); другим шлюбом (1901) – із Мариною Олександрівною Голенищевою-Кутузовою (1880 – 1951), з якою мав 5 дітей: Ольгу (1902 – ?), в шлюбі Фон-Енден; Софію (1903 – ?), в шлюбі Єнгаличеву); Олену (1905 – 1920); Анну (1909 – ?), в шлюбі Нечаєву; Віру (1913 – 1920).

Граф Д.М. Граббе.

Грабовський – єврей, у 1930-их рр. голова Великосорочинської артілі «Швейник».

Грановські.

Грановські – поміщики Гадяцького повіту.

Іван Михайлович – купець, у 1896 – 1899 рр. член Миргородського повітового податкового «присутствія».

Марія (Маня) Абрамівна – з 1902 р. фельдшер-акушерка Хомутецької медичної дільниці (обслуговувала Хомутецьку, Попівську й Зубівську волості).

Наталя Андріївна – педагог, освіту одержала в єпархіальному училищі, мала звання домашньої учительки. Приїхала до Миргорода 1901 р. На вулиці Ведмедівці, № 72 найняла хатину, в якій жила і навчала своїх перших двох учениць. 1903 р. найняла будинок у пана Максимовича на Базарній площі, 1907 р. – будинок купця Бермана на Гоголівській вулиці (1964 р. в тому приміщенні вже розміщалися пошта й телеграф). З 1906 р. це була чотирикласна жіноча прогімназія, на базі якої 1910 р. відкрито 7-класну жіночу гімназію. Н.А.Грановська була її начальницею до 1916 р. і викладала в ній математику, історію, географію, російську мову та рукоділля. Власних дітей не мала.

Грапські (див.: Трапські).

Грачковський Олександр Володимирович (1878 – 3.06.1938) – житель Миргорода, мав середню освіту, службовець установи. Був заарештований 26 квітня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Гребеники. (Див. також: Гребінники).

Гребеник Андрій Харитонович (1861 – ?) – козак, жив у х. Гребеників (Гребінників) Баранівської волості, 1913 р. мав 30 десятин землі.

Гребеник Максим Федорович (1883 – ?) – козак, жив у х. Гребеників, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Гребеник Олексій Федорович (1886 – ?) – козак, жив у х. Гребеників, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Гребеник Карпо Спиридонович (1892, с. Попівка – 20.05.1938) – житель с. Попівки, службовець установи. Заарештований 13 грудня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Гребінці.

Гребенець (Гребінець?) Давид – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Гребінець Гнат – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Гребінки.

Гребінка Юсько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гребінка – священик, у 1930-их рр. жив у Миргороді, на вулиці Сорочинській, поряд із садибою священика Дубнякова (див.).

Гребінники (див. також: Гребеники).

Гребінник Василь – козак Хомутецького куреня (1718).

Гребінченки.

Андрій і Гаврило – жителі м-ка Сорочинців, члени шаповалівського цеху (1732).

Греки.

Грек Прокіп – 1723 р. володів шинком у м. Хоролі Миргородського полку.

Грек Захар (див.: Диздарьов Захар).

Греківна Варвара – 9 квітня 1763 р. обвінчана в Сорочинській Миколаївській церкві з молодиком Олексієм Григорієвим.

Грекови – миргородський дворянський рід.

Іван Антонович – відставний капітан (раніше 1779 р.) Московського легіону. Засідатель Миргородського повітового суду (1794). Друг грузинського поета Д.Гурамішвілі. Одружений з Єлизаветою, донькою грузинського дворянина Миколи (Ніколоза) Хачапурідзе, який оселився в Миргороді в 40-х рр. XVIII ст. Діти: Віра, Яків, Роман, Катерина, Василь. (Хачапурідзе були предками за жіночою лінією письменника Панаса Мирного – П.Я.Рудченка).

Віра Іванівна – хрещена мати доньки Ананія Журахівського. (1791).

Яків Іванович – хрещений батько миргородця Павла Івановича Одишилідзе (нар. 1784).

Роман Іванович (1780 – ?) – його хрещеними батьками були жителі Миргорода – грузинський князь Давид Ратієв і грузинська княгиня Тетяна Гурамішвілі (Гурамова).

Катерина Іванівна (1781 – ?) – хрещениця грузинської княгині Т.Гурамішвілі в Миргороді.

Василь Іванович – жив у Миргороді в 80-х рр. XVIII ст. Хрещений батько Івана Івановича Одешелідзе (нар. 1782).

Грекова, дідичка – в XIX ст. жила в хуторі Грековому (нині це західна околиця Миргорода – Стадня, кінець вулиці Козацької), далі за землею козака Шелюга.

Дмитро Гнатович (? – 1916, Миргород) – 1882 р. працював начальником поштово-телеграфної служби м. Миргорода. Дружина – Олімпіада. Діти: Борис, Олександра, Олена, Ганна, можливо, й Поліна (Аполінарія?).

Б.Д. Греков.

Борис Дмитрович [9 (21).04.1882, Миргород. – 9.09.1953, Москва] – вчений-історик, громадський діяч, з 1935 р. – академік АН СРСР, член кількох іноземних академій. Закінчив Миргородську чоловічу гімназію. 1901 р. вступив до Варшавського університету, 1905 р. перевівся до Московського університету, який закінчив 1907 р. Викладав у Петербурзі, Пермі, Сімферополі. Професор Ленінградського і Московського університетів. З 1937 р. – директор Інституту історії АН СРСР, водночас у 1944 – 1946 рр. директор Інституту історії матеріальної культури в 1947 – 1951 рр. директор Інституту слов'янознавства. Найвідоміші праці: «Золота Орда» (1937, у співавторстві), «Київська Русь» (1939), «Культура Київської Русі» (1944), «Селяни на Русі з найдавніших часів до XVII ст.» (1946). Стояв на позиціях радянської ідеології, обстоював концепцію Київської Русі як спільного кореня українського, російського й білоруського народів. Нагороджений Державними преміями СРСР 1943, 1948, 1952 рр., двома орденами Леніна. В Миргороді встановлено меморіальну дошку на будинку, в якому він народився (вул. Грекова, № 34), пам'ятник (1982). Дружина – Тамара Михайлівна (з дому Філатова; у першому шлюбі була за Олександром Миколайовичем Биковим, його удова). Син Ігор, жив у Москві, доктор історичних наук. Родина Грекових підтримувала зв'язки з Биковими, Данилевськими.

Поліна Дмитрівна – донька надвірного радника. 1903 р. – помічниця вчительки Миргородської приватної жіночої гімназії Н.Грановської.

Грекова А. (Аполінарія-Поліна?) – 1932 р. працювала діловодом Миргородської 1-ї семирічної трудової школи.

Ганна Дмитрівна – померла в Миргороді бл. 1946 р.

Іван Михайлович (1925 – 1945) – житель с. Шахворостівки, загинув під час Другої світової війни, похований у Німеччині.

Хутір Грекова був на Стадні, хутір Греківщина існував у Багачанській волості.

Літ.: Черкаський. – С.14; Котов В. Б.Д.Греков – видатний радянський історик // УІЖ. – 1982. – № 4. – С. 103 – 112; Бокий И. Ветвь пушкинского рода. – Харьков, 1982. – С.52; Полтавщина. – С. 214; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С.162 – 170; Її ж. Грузини в Україні. – С. 221 – 223 та ін.; Книга пам'яті України. – Т.8. – С. 709.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 1577. – Арк. 1-6; Ф. 101. – Оп.2. – Спр. 317. – Арк. 1-а зв., 8 зв; Ф. 127. – Оп.1014. - Спр.73. – Арк.12, 16 зв.; Спр. 124. – Арк. 17; Ф. 193. – Оп.1. – Спр.98. – Арк.1; Ф.990. – Оп.1. – Спр. 1475. – Арк.12; Спр.1639. – Арк.11, 12, 16 зв.; Спр. 1745. – Арк. 22; Спр. 1766. – Арк. 26; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр.20. – Арк. 30 зв.; Спр.46. – Арк. 24, 40, 42 зв., 67.

«Ґресь Янченко» (в публікації О.Бодянського – Керей Янченко) – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Грецький – секретар Миргородського райкому компартії України в 1935 – 136 рр. Був знятий із посади після гучної судової справи 1936 р. про великі крадіжки на миргородському курорті.

Гречані (Гречаненки) – козацько-старшинський рід Гадяцького полку (нині – частково територія Миргородського району). Можливо, походить від грека Кіпріана і його сина Прокопа.

Гречаний (Потребич-Гречаний) Степан Прокопович (? – раніше 1698) – військовий товариш, у 1657 – 1658 рр. комишнянський сотник Гадяцького полку, генеральний писар (1662 – 1667), переконаний супротивник Москви. Гадяцький полковий суддя (1675 – 1677, 1682). Учасник військових походів. 1688 р. гетьман І.Мазепа надав йому в Гадяцькому повіті села Римарівку і Бірки та млин на р. Груні. Власник маєтностей у Роменській сотні. Дружина – донька харківського полковника Григорія Донець-Захаржевського. Діти: Яків, Федір, Олена, Євдокія. [В.Кривошея подає синодик роду Стефана Гречаного: Кіпріан, Прокіп (1), Марія, Тетяна, Сава, Марія, Тетяна, Ганна, Дарія, Максим, Пантелеймон, Олексій, Петро, Пелагея, Семион, Федір, Гафія, Іван, Семион, Конон, Стефан (2), Євпраксія, Стефан, Ганна, Федір (3), Яків (4), Олена, Стефан, Марія, Яким, Федір, Георгій (Юрій), Леонтій, Євдокія, Настасія, ієрей Григорій, Єфимія].

Гречаненко Гнат – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Яків Степанович Гречаний (? – помер між 1734 і 1748 рр.) – син Степана Прокоповича. Писар при І.Мазепі, його однодумець. Перебував під арештом, був засланий до Москви (раніше 1711 р.). Гадяцький полковий осавул (1712, 1724 – 1729). Бунчуковий товариш (1732). Власник с. Римарівки й млина на р. Пслі. Доньки – Настя, Євдокія, Марія.

Гречаний Федір Степанович – значний військовий товариш (поч. XVIII ст.).

Гречаний Ф. – козацький старшина з Гетьманщини (початок XVIII ст.). Був одружений із донькою охтирського полковника Івана Івановича Перехреста (Перехрестова), одержав за нею посаг – с. Журавне в Охтирському полку.

Гречана Олена Степанівна (? – до 1710) – у шлюбі з Іваном Чарнишем, генеральним суддею.

Гречана Євдокія Степанівна – у шлюбі з Григорієм Івановичем Рубаном-Яненком, значним товаришем Лубенського полку.

Гречаний Трохим – 1715 р. городовий отаман у містечку Комишні Гадяцького полку. Прихильник Івана Чарниша, власника Комишні, до 1715 р. гадяцького полковника.

Гречаний Леонтій – 1723 р. «можний середній» козак с. Петрівців.

Гречаненко Іван – піший козак Миргородської полкової сотні (1723).

Гречаний Іван – зубожілий піший козак Миргородської полкової сотні (1723).

Гречаний Гаврило, зубожілий піший козак с. Мальців Миргородського полку (1723, 1738).

Гречаний Григорій (1745 – ?) – син сотенного отамана, на службі з 1761 р., був на посадах сотенного канцеляриста, сотенного писаря (з 1776). Значковий товариш Миргородського полку (з 1779 р.).

Гречані – козаки, 1781 р. мали хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Гречаний Василь Панасович (1845 – ?) – козак, жив у х. Гасенковому Попівської волості, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Гречаний Василь Федорович (1867 – ?) – козак, жив у х. Охріменковому Попівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Гречаний Іван Федорович (1870 – ?) – козак, жив у х. Охріменковому, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Гречаний Петро Федорович (1873 – ?) – козак, жив у х. Охріменковому, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Гречаний Данило Іванович (1901 – ?) – селянин-одноосібник с. Клюшниківки. 1931 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Гречаний Яків Петрович (1903 – ?) – селянин-одноосібник с. Шульгів Миргородського району. 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Гречаний Іван Григорович – житель с. Дібрівки. Під час Великої Вітчизняної війни був у полоні, звідки потрапив до югославського партизанського загону.

Хутір Гречаний існував у Комишнянській волості.

Літ.: Личный состав. – С.18; К.С. – 1904, березень. – С.318; 1905, лютий. – С. 134; липень – серпень. – С.33 –35; Модзалевский. – Т.1. – С.336, 337; Список лиц. – С. 1 – 6; Літопис Самовидця. – К., 1971. – С.104; Описи КН. – С. 126; Костомаров М. Мазепинці // УІЖ. – 1990. – № 11. – С. 148; Величко С. Літопис. – Т.2. – С.150, 286, 581; Борзаківський П. – С.23; Кривошея. – Ч.2. – С.45; Мицик. З документів. – С.32; Маслійчук. – С. 178; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С.325; Кривошея Ір. Урядова. – С. 26.

Греченки. (Пор. також: Гречки, Бреччeнко).

Греченко Василь – «з діда і отця козак», 1723 р. хорунжий Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Василь і Ярема – заможні козаки Остап'вської сотні Миргородського полку (1723).

Михайло – значковий товариш Хорольської сотні Миргородського полку (1738). Мав підсусідків у м. Хоролі, які жили в 6 його хатах.

Михайло – військовий товариш Миргородського полку (1752). Володів житловим двором і хутором у Хорольській сотні, мав 5 хат підсусідків.

Іван – священик Миргородського повіту. У жовтні 1821 р. протоієрей Стефан Величко відрядив його до с. Кибинців для служіння в Михайлівській церкві. Близько 1841 р. – протрієрей, благочинний Миргородського повіту.

Роман Іванович (бл. 1813 – ?) – диякон Сорочинської Преображенської церкви (1840 – 1852). Дружина Тетяна Григорівна (бл. 1813 – ?). Сини Михайло (бл.1846 – ?), Митрофан (бл.1848 – ?).

Гаврило – священик у м-ку Сорочинцях (1848).

Гавриїл Іванович – 1871 р. священик Троїцької церкви м-ка Багачки, повітовий благочинний Миргородського повіту. Жив у м-ку Багачці (1874). У 1864 – 1877 рр. мав 120 дес. землі в дачах м-ка Багачки (в урочищі Грянчиха).

Греченкова Олександра Іванівна – донька протоієрея. У 1864 – 1877 рр. мала 25 дес. землі в дачах м-ка Багачки (в урочищі Грянчиха).

Олександр – 1883 р. учитель Шахворостівського народного училища.

Василь – священик, у 1883 – 1884 рр. законовчитель народного училища в м-ку Попівці Миргородського повіту. Освіта – Полтавська духовна семінарія.

Греченко В.М. – автор статистичного нарису «Очерк помещичьего хозяйства в Миргородском уезде», виданого 1890 р. в Полтаві окремим виданням як додаток до 3-го тому «Сборника по хозяйственной статистике Полтавской губернии».

Греченко Василь Максимович – в 1893 – 1894 рр. був учнем 5 або 6 класу Полтавського реального училища, входив до складу юнацького гуртка самоосвіти. Згодом служив у царській армії: 1910 р. – підпоручиком, дослужився до полковника. З 5 січня 1919 р. – начальник 2-ї пішої дивізії Дієвої армії УНР, наприкінці січня – отаман для доручень Військового міністерства УНР. Із 14 лютого 1919 р. – начальник залоги м. Рівного. Подальша доля невідома.

Віра В. (Василівна?) – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище, вчителька Попівського земського початкового народного училища Миргородського повіту (1883 – 1884).

Олександр Васильович (бл. 1854 – ?) – походив із духівництва, закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1884 р., 1902 р. священик Вознесінської, а 1912 р. – Троїцької церкви с. Зуївців, законовчитель Зуївського народного училища. Член Зуївського сільськогосподарського товариства. 1937 р. служив священиком у с. Малій Перещепині Новосанжарського району. 13 листопада 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Марфа – вдова священика Успінської церкви с. Баранівки Миргородського повіту (1897).

Володимир Митрофанович (1877, с. Шишаки, нині Хорольського району – 19.11.1937) – походив із духівництва, закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1900 р. – в сані священика Миколаївської церкви м-ка В. Сорочинців, законовчитель Великосорочинського жіночого початкового народного училища. 1904 р. – законовчитель школи грамоти при Миколаївській церкві. Був причетний до подій Сорочинського селянського повстання 1905 р. Близько 1914 – 1916 рр. учитель Закону Божого в В.Сорочинській учительській семінарії. Член чорносотенного «Союза русского народа». За словами колишнього учня семінарії Івана Майстренка, після 1917 року семінаристи прогнали Греченка з семінарії. В 30-х рр. служив священиком у с. Малій Перещепині Новосанжарського району. Заарештований у жовтні 1937 р., утримувався в полтавській в'язниці, засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Лідія Олександрівна – з 1906 р. учителька Зуївського народного училища

Лідія – перша комсомолка у В.Сорочинцях (1920).

Павло Юхимович – житель с. Ковалівки Шишацького району (1955). Дружина Ганна Іванівна, донька Наталя (нар. 1955 р.).

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 43. – С. 466; Памятная книжка на 1871 год. – Полтава, 1871. – С. 136; Клировая книжка. – С.414, 417; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 120; 1904. – С.149; 1908. – С.85; Майстренко І. Історія мого покоління. – С.17 – 18; Ю.Коллард. Спогади юнацьких днів. – С.24; Реабілітовані історією. Кн.2. – С.326; Швидько-2; Швидько-3. – С. 38; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.2. – С. 26.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 324. – Спр. 202. – Арк. 1 – 1 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.186. – Арк. 41 зв.; Алфавит дач. – Арк. 14.

Гречки – козацький рід. (Пор. також: Греченки, Бреччeнко).

Гречка Василь – посполитий у с. Милюшках (1718).

Гречка Петро – козак с. Обухівки (1718). Петро з сином Іваном – піші убогі козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Іван згадується також у реєстрі сотні 1732 р.

Гречка Петро – хорунжий 1-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1767 – 1772).

Гречка Степан (1762 – ?) – син сотенного отамана. 1783 р. – сотенний отаман Миргородського полку, служив «зверх комплекту». Разом із братами володів 38 душами чол. ст., мав хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Гречка Григорій – значковий товариш, власник хутора в Остап'ївській сотні Миргородського полку (1781).

Гречка (ймовірно, Федір Петрович) – корнет (наприкінці ХУІІІ ст.), подавав рапорти своєму начальникові – земському справникові Говтв'янського повіту Федору Григоровичу Клименку. Знайомий родини Опанаса Гоголя-Яновського. Ймовірно, жив поблизу м-ка Шишаків.

Гречка Іван – ратман Миргородської міської ратуші (1850).

Гречка – родич поміщиків Лисевичів. Після 1870 р. успадкував частину майна Івана Олександровича Лисевича (див.).

Гречки – козаки Григорій Іванович і Панас Іванович, близько 1864 – 1871 рр. мали разом 507 дес. землі в дачах м-ка Комишні (в хх. Гречки, Фурсів, Шкурки, Запорожців).

Гречка Марко Панасович (1845 – ?) – козак, жив у х. Гречкиному Комишанської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Гречка Андрій Іванович (? – 14.09.1888) – губернський секретар, становий пристав 3-го стану Миргородського повіту (1850 – 1853); титулярний радник (1857); надвірний радник (1964 – 1974), помічник Миргородського повітового справника (1864 – 1865), згодом справник. Гласний Миргородської міської думи 1-ї категорії (1874). Миргородський повітовий гласний (1878). Дійсний статський радник (наприкінці життя). Був на посаді мирового судді 3-ї дільниці Миргородського судового мирового округу (1869 – 1888). Мав 50-річний стаж державної служби. Дружина – Тетяна Кирилівна. Мав сина Олександра, дочок Любов, Олену, Надію. Тесть лікарів І.А.Зубковського (див.) й І.А.Гиренка (див.).

Гречка (Гречко) Олександр Андрійович (1862 – 1919) – син Андрія Івановича. 1880 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. 1883 р. служив підпоручиком 40-го Коливанського полку. Згодом закінчив юридичну академію при Варшавському військово-окружному суді. Генерал-майор. 25 вересня 1883 р. став у Миргороді хрещеним батьком Віри Іванівни Зубковської (хрещеною матір'ю була донька дворянина Ольга Василівна Перекрестова).

Гречка (Гречкина) Любов Андріївна – донька Андрія Івановича Гречки. 1857 р. стала хрещеною матір'ю своєї молодшої сестри Надії.

Гречка (Гречкина) Олена Андріївна – донька Андрія Івановича, дружина миргородського лікаря Івана Андрійовича Зубковського (див.).

Гречка (Гречкина) Надія Андріївна (16.08.1857, Миргород – ?) – донька Андрія Івановича Гречки; її хрещеним батьком був капітан Гнат Григорович Васецький (див.), хрещеною матір'ю – старша сестра Любов Андріївна Гречка. Надія – дружина миргородського лікаря Іларіона Андрійовича Гиренка (див.).

Гречка – лікар у Хомутці (1896).

Гречка Яків – заможний чоловік (роки життя не відомі, ймовірно, ХІХ – початок ХХ ст.), за переказом, його маєток був в урочищі Гречках, що за 4 км на південний захід від с. Верхньої Будаківки, за Безоднею.

Гречко Андрій Дем'янович – контролер акцизного відомства в Миргородському повіті (1908 - 1910). Жив у Миргороді.

Гречка Степан Степанович (1892, с. Комишня – ?) – із селян, мав 7 братів. Одержав початкову освіту. Жив у с. Комишні, робітник райспоживспілки. Заарештований 31 жовтня 1944 р., засуджений до 15 р. позбавлення волі. Реабілітований 1947 р. і 1991 р.

Гречка (Гречко) Михайло Степанович (1894, с. Комишня – 21.12.1937) – походив із селян, мав вищу освіту, за фахом ветлікар. Колишній царський офіцер, згодом служив у Радянській армії. 1937 р. жив у с. Слобода-Шаргородська Шаргородського району Вінницької обл. Був заарештований органами НКВС 22 листопада 1937 р., звинувачений за ст. 54, розстріляний. Реабілітований 1958 р. Був одружений. Мав сина Миколу (1934 р.н.), згодом жителя Ленінграда.

Гречка Пилип Іванович (1910, с. Мокріївка – ?) – житель с. Мокріївки, колгоспник. Заарештований 30 липня 1941 р. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Хутір Гречкин був також у Миргородській волості (в районі хуторів Стадні, Зінчаша й Кизя).

Літ. : ПГВ. – 1853. – № 46. – С.475; Памятная книжка, 1865. – С. 94; Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания. – Полтава, 1879. – С.3; Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С. 67; Постановления МУЗС. – 1884. – С.40; Отчет МУЗУ. – 1898. – С. 33; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 127, 150; Шаповалова В., Шаповалов В. Під знаком Зубковського // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 21 січня. - № 4.- С.9; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 327.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 66 зв. – 67; ІР НБУВ НАНУ. – ІІІ, 8526. – Арк. 1-2; ІІІ, 8686. – Арк. 1 зв.; Алфавит дач. – Арк. 61; Родинний архів жительки Миргорода Т.С.Сироти, родички Гречок і Гиренків.

Гречуки.

Гречук Митя, Гречук (Гричук) Данило – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Гречухи.

Гречуха Семен – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Гречуха Олекса – посполитий середньої заможності в с. Хуторах Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Гречуха Андрій – посполитий середньої заможності у с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Ґрещенко (від прізвища Ґресь? – Пор.) Кіндрат із сином Григорієм – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Гриби (Грибенки).

Гриб Харко – посполитий середньої заможності в м-ку Хомутці (1723 - 1732).

Грибенко Кирило – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723). Біля Хомутця в XIX ст. було урочище Грибова гора та Грибів хутір.

Грибовські.

Грибовський – ймовірно, сусід Василя Панасовича Гоголя-Яновського (початок XIX ст.). Приятелював із його родиною, згодом посварився через купівлю-продаж селянської родини. Збереглися 2 його листи до Василя Панасовича (1813 р.) з Миргорода і з Лютеньки.

Грибовська Єлизавета Петрівна – дружина полковника, 1856 р. жила в Миргороді. Можливо, це Єлизавета Петрівна (Грибоєдова ?), нахлібниця в родині Гоголів у Василівці (20-і рр. XIX ст.). Її згадував у листах із Ніжина молодий М.Гоголь.

Григори.

Григор Іван Федорович (бл.1870 – ?) – козак, житель с. Матяшівки Яреськівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Григор Яків Андрійович (бл.1864 – ?) – козак, житель с. Сакалівки Савинцівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Григор М.М. – з лютого 1919 р. заступник голови Зубівської волосної ради.

Григоров Іван Іванович (1879, с. Зубівка – ?) – у 30-х рр. XX ст.служив священиком у с. Соснівці Гадяцького району. 4 вересня 1936 р. був зарештований, засуджений до 5 р. заслання, яке відбував у Казахстані.

Григоревський (рідко Григорієвський) Митрофан Семенович – колезький радник, директор Великосорочинської учительської семінарії (1907 – 1910), магістр богословія. Нагороджений орденом св. Станіслава 2 ступ. (1907). 1909 р. за його редакцією в Миргороді видано книжку «Гоголевские дни в Велико-Сорочинской учительской семинарии», де було опубліковано три його звідомлення: «До питання про день народження М.В.Гоголя», «До питання про предків М.В.Гоголя», «Велико-Сорочинська учительська семінарія імені М.В.Гоголя».

Григоренки.

Прокіп – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Степан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Макар – 1723 р. паламар Воскресінської церкви м-ка Хомутця.

Яків – дяк Свято-Нікольської церкви с. Попівки Миргородської сотні (1723).

Омелько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Григоренки – виборні козаки, 1781 р. мали хутір у першій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Григоренко – отаман, 1781 р. мав хутір у Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Григоренко – комишанський волосний засідатель (1844 – 1846).

Яків Пантелеймовович – козак, його спадкоємці в 1864 – 1871 рр. мали 615 дес. землі в дачах м-ка Комишні (в хх. Григоренковому, Черкащенків, Хоруженків, Деркачів).

Трохим Григорович – козак, близько 1864 – 1871 рр. мав 191 дес. землі в м-ку Комишні.

Данило Іванович (1843 – ?) – козак, жив у х. Григоренковому Попівської волості, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Андрій Степанович (1863 – ?) – козак, жив у х. Григоренковому, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Федір Сергійович – псаломщик Миргородської Успінської соборної церкви (з 1886 по 1910 р., можливо, й пізніше).

Борис Федорович – житель Миргорода, 1904 р. – надвірний радник, податковий інспектор Миргородського повітового скарбництва від Полтавської казенної палати, голова податкового присутствія, голова міського присутствія з квартирного податку. Голова Миргородського товариства допомоги бідним (1904).

Григоренко А.С. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Григорів Максим, Григорів Хома – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Григорієвичі.

Григорієвич Лук'ян – осавул Миргородського полку (18 вересня 1657 р.). Ймовірно, це ім'я по батькові.

Григорієвич Тиміш – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Григорієвич (Григорієв) Леонтій – священик («презвитер») Свято-Михайлівської церкви с. Зуївців (1723). Мав у Зуївцях фільварок. Був священиком у Миргородському полку й 1732 р.

Григорієвич Григорій – священик Покровської церкви с. Олефирівки Сорочинської сотні (1723).

Григоріїви (Григорьєви).

Григоріїв (Григорієв) Іван – хорунжий Остап'ївської сотні Миргородського полку (1725).

Григорієв Іван – в 1732 – 1736 рр. «дозорця» гетьманських маєтностей Гадяцького замку (у Комишнянської сотні).

Григоріїв (Григорієв) Іоанн – священик Троїцької церкви м. Миргорода, помер у 50-х рр. XVIII ст. Мав у Миргороді 4 сім'ї козацьких підсусідків (кінних): Лупикотенка, Хівренка, Лещиху, Сльоту.

Григорієв Ієзекіїль (він же Тонконіг, див.) – ігумен Сорочинського Михайлівського монастиря в 1742 – 1750 рр.

Григоріїв (Григорієв) Тимофій – пресвітер церкви у с. Черевках (1759).

Григоріїв (Григорієв) Федір – близько 1743 – 1753 рр. ієрей Покровської церкви в с. Портянках; 1759 р. настоятель Миколаївської церкви у м-ку Сорочинцях.

Григоров Іван Іванович (1879, с. Зубівка – ?) – українець, із селян, мав початкову освіту. 1937 р. жив у с. Соснівці Гадяцького району, священик. Засуджений 27 березня 1937 р. до 5 р. заслання до Казахстану. Реабілітований 1989 р.

Григоровичі.

Павло – сотник Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лук'ян – миргородський полковий осавул (1657).

Григорович Григорій – священик Покровської церкви с. Олефирівки (1718 – 1723, можливо також 1732 – 1737).

Григорович Пантелеймон – ієрей Успінської церкви м-ка Сорочинців (1718).

Данило – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Яків (1767 – ?) – на службі з 1777 р., значковий товариш Миргородського полку (з 1783).

Григоровичі – священики й возний. На початку 80-х рр. XVIII ст. володіли хутором у Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Данило Леонтійович – священик Михайлівської церкви с. Зуївців (1791 – 1794).

Петро (1744 – ?) – походив із козаків, на військовій службі в Миргородському полку перебував із 1758 р. З 1760 р. – полковий канцелярист,1765 – сотенний осавул, 1770 – сотенний отаман, 1782 – військовий товариш. Учасник російсько-турецьких війн, «в походе крымском и при усмирении на Салгире бунта татарского был». По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії. Був власником 7 душ чол. ст.

Сила Петрович – 1825 р. титулярний радник, засідатель Миргородського земського суду. 1829 р. суддя Миргородського повітового суду. 1833 р. – підкоморій Миргородського повіту. Колезький асесор (1851 – 1854). 1854 р. його маєток у дачах м-ка Устивиці був описаний на публічний продаж за борги Олексієві Малинці.

Григорович – окружний начальник Миргородського повіту в 1845 – 1846 рр.

Петро Михайлович – титуляний радник, близько 1864 – 1874 рр. мав 120 дес. землі в дачах с. Зуївців (урочище Діброва).

Хутір Григоровича існував у Устивицькій волості.

Григоровський Ф.Гр. – бідний дворянин, родині якого письменник В.В.Капніст дав притулок у своєму маєтку в с. Обухівці, спорудивши йому окремий будинок, дав землю, служників та ін. Капніст його дуже любив. Донька письменника С.В.Скалон (1798 – 1887) пам'ятає Григоровського старим. Згодом він жив у Бахчисараї на запрошення хана, забавляючи грою на гітарі та співом польських пісень княжну Потоцьку, полонянку ханського гарему.

Григорян – вірменин, лікар у Миргороді (1920), приятель О.Сластьона, допомагав йому в справі облаштування міста (ліквідації «курячого моря»). Був одружений із вдовою Воїновою (див.), жив у її будинку по вулиці Сорочинській (нині будинок № 29). За спогадами миргородців, мав фах гінеколога, здобув у місті велику популярність як фахівець. Під час голоду в Вірменії Григорян привіз до Миргорода свою матір, 3 братів і сестру, пухлих від голоду й виснажених. Подальша доля лікаря не відома.

Гризодуб С.І. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Ґриндач (пор.: Криндач).

Гриненки.

Фесько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Пилип – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Гордій – наказний отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1674).
Прокіп – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Марина, убога.
Кузьма – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).
Василь – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Гриненки Антон, Юсько і Грицько – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1732).
Кузьма Кирилович – козак, волосний старшина Попівської волості (1908 - 1910).
Аристарх Прокопович – лікар без чину в м-ку Багачці (1899).
Гриненко (Гріненко) М.А. – 1941 року вчитель Миргородської с/ш №3.

Грині.
Гриня Роман, Гриня Іван – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Гринтейн Володимир Тимофійович – колезький реєстратор, 1874 р. виконував обов'язки «делопроизводителя» при управлінні миргородського повітового воїнського начальника.

Гринченки.
Ясько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Мисько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Прокіп із сином Кирилом – «можні середні» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).
Остап – війт у с. Максимівці Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Гринчук Василь з братами Яковом і Грицьком – козаки середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Гриньови.
Михайло Панасович (бл.1849 – ?) – дворянин. Одержав середню освіту. Жив у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту. 1889 р. – мировий суддя 2-ї дільниці Миргородського судового мирового округу. Член Миргородської повітової земської управи (1886 – 1913). Повітовий земський гласний (1898, 1907 – 1910). Депутат дворянства Миргородського повіту (1896 – 1900). Близько 1866 – 1873 рр. володів 9 дес. землі («2-я часть селидебной земли») у Березовій Луці, а також 72 дес. – у Березовій Луці біля Криворучкового Озера. 1911 р. голова Березоволуцького сільськогосподарського товариства; власник 174 десятин землі (1913). У січні 1913 р. підписував документи як «занимающий место» голови Миргородської повітової земської управи.

Микола Панасович – дворянин, корнет, у 1866 – 1873 рр. мав у м-ку Березовій Луці землю: 9 десятин («3-я часть селидебной земли») і 62 десятини біля Латиного Озера.

Панас Панасович (бл.1854 – ?) – дворянин, житель м-ка Березової Луки. Закінчив Полтавську військову гімназію. В 1876 – 1883 рр. опікун Березоволуцького народного училища Миргородського повіту. Дільничний мировий суддя Миргородського повіту (1884 – 1890). Земський начальник 2-ї дільниці Миргородського повіту (1890 – 1913). Повітовий земський гласний (1884 – 1910), полтавський губернський земський гласний (1899 – 1902). 1891 – «не имеющий чина», 1904 р. – титулярний радник, 1913 р. – статський радник. В 1866 – 1873 рр. мав 73 дес. землі в м-ку Березовій Луці (біля Явтухового Озера). 1913 р. – власник 286 десятин землі.

Віра Панасівна – донька полковника, в 1866 – 1873 рр. мала в м-ку Березовій Луці («під Перевалком») 67 дес. землі.

Надія Панасівна – донька полковника, в 1866 – 1873 рр. мала в м-ку Березовій Луці 3 дес. землі («1-я часть селидебной земли»).

Клеопатра Панасівна – донька полковника, в 1866 – 1873 рр. мала в м-ку Березовій Луці 9 дес. землі («4-я часть селидебной земли»).

Софія Євграфівна – дружина штабс-капітана, близько 1873 р. мала 149 дес. землі в дачах с. Зуївців.

Леонід Михайлович – потомственний дворянин, син підпоручика. За деякими даними, родом із с. Середняків Гадяцького повіту. Закінчив Гадяцьке повітове училище. Розпочав службу народного вчителя з 20 січня 1881 року в Яновщинському початковому училищі Миргородського повіту. З 1 вересня 1881 р. по 7 січня 1883 р. – учитель підготовчого класу і викладач співів у Комишанському двокласному училищі. В 1883 р. – учитель Березоволуцького народного училища.

Гриньов Іван Михайлович – на початку XX ст. народний учитель у с. Середняках Гадяцького повіту. Знавець місцевої старовини.

Гриньов – командир карального загону на Миргородщині за гетьмана Павла Скоропадського. На початку 1919 р. був заарештований, перебував під арештом у Миргороді, але чекісти відпустили його за хабарі.

Грипи.
Грипа Михайло – посполитий середньої заможності в м-ку Сорочинцях (1723).

Грипа Василь – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Грипп Іван Дмитрович (1886 – ?) – робітник артілі ім. Ворошилова, репресований у 1930-их рр. Реабілітований.

Грицаї (Грицаєнки).

Грицаєнко Іван із братом Яковом – піші козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Іван є також у реєстрі сотні 1732 р.

Грицаї – родина в Миргороді, жителі вулиці Фрунзе. Під час війни 1941 – 1945 рр. загинули три сини Якова Грицая – Дмитро, Андрій і Володимир.

Грицаєнків хутір існував у Петрівцівській волості.

Гриценки.

Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). (Дослідник В.Кривошея вважає, що це Іван Григорович Король (див.) – майбутній миргородський полковник).

Стецько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ярема – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Федір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Михайло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Семен, Матвій, Ромашко й Улас – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Андрій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Степан – сотник Ковалевський Гадяцького полку (1682).

Дорош – бурмистр у ратуші містечка Комишні Гадяцького полку (1715). Прихильник Івана Чарниша – власника Комишні, до 1715 р. гадяцького полковника.

Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Степан – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Нестор – житель Миргорода, належав до розряду цехових (1732).

Гриценко Ф.П. (1864 – 1945) – активний учасник селянського повстання в Великих Сорочинцях 1905 р.

Петро Васильович – селянин с. Гаркушинців (поч. XX ст.). Знавець місцевої старовини.

Микита Іванович (1882, с. Черевки – 4.06.1938) – житель Миргорода, робітник цегельного заводу. Освіта початкова. Заарештований 5 травня 1938 р. Був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Грицюта (Грицута) Іван – близько 1658 р. очолював Багацьку сотню Миргородського полку. Хутори з назвою Грицютівщина існували у Багачанській і Петрівцівській волостях Миргородського повіту до XX ст.

Гришевський Панас – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Гришенки.

Гришенко Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Гришенко Семен – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Гришкан Михайло Ісакович (1898, с. Андріївка, нині Бердянського району Запорізької обл. – 2.10.1937) – єврей, із міщан, освіта середня. В 1930-их роках жив у Миргороді, був першим секретарем Миргородського райкому партії. Виконавець лінії партії в організації голодомору 1932 – 1933 рр. Заарештований 15 серпня 1937 р. За свідченням миргородців, Гришкан свого часу був особисто знайомий із В.Леніним, тому навіть не припускався думки, що його теж можуть заарештувати органи НКВС; після пережитого в ув'язненні збожеволів. Засуджений Верховним судом СРСР 1 жовтня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Гришки (Гришкови, Гришко-Горишевські, Горишевські).

Гришко Сидір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гришко Семен – сотенний писар 2-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1769 – 1772).

Гришки – виборні козаки, мали хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).

Гришко (Гришков) Семен (1714 – ?) – військовий товариш Миргородського полку. Походив «із чиновницьких дітей», освічений. На службі в полку з 1730 р. З 1740 р. – значковий товариш. В 1735 – 1739 рр. брав участь у боях і походах (Ризькому, Очаківському і Хотинському), у 1757 – 1758 рр. – в Прусському поході. По скасуванні Миргородського полку не виявив бажання служити в російській армії. Був власником 10 душ чол. ст.

Гришко (Гришков, Гришко-Горишевський) Оврам (1744 – ?) – устивицький сотник Миргородського полку. Походив «із малоросійського шляхетства». На службі в полку з 1757 р., на посаді копіїста. З 1760 р. – полковий канцелярист, 1762 – значковий товариш. Говтв'янський сотенний писар (1765 – 1768). З 30 червня 1771 р. по 1783 р. – устивицький сотник; з 1782 р. – бунчуковий товариш. Брав участь у багатьох військових походах і боях. У вересні 1783 р. командир Миргородського полку. По скасуванні Миргородського полку виявив бажання служити далі в

армії. Володів с. Устивицею Миргородського полку, мав кілька хуторів в Устивицькій сотні (1781), зокрема, хутір Овнянський. Був співвласником с. Матяшівки Миргородського повіту (1787), мав підданські двори у Говтв'янському повіті. 1783 р. був власником 539 душ чол. ст. В 1785 – 1787 рр. – колезький асесор. Позивався у земському суді Миргородського повіту з грузинським князем підполковником Давидом Ратієвим за володіння устивицьким маєтком. За місцевим переказом, приймав у себе втікачів (розбійників і майданників, які відбували примусові роботи на селітряних майданах) і записував їх собі в кріпаки. Був одружений із донькою Никифора Чарниша, військового товариша. Мали дітей. Сини Кирило, Іван, Григорій служили в царському війську в офіцерських званнях.

Гришко (Гришков) – поміщик села Доброгорської, на початку XIX ст. мав землі біля цього села; жив у м-ку Яреськах Миргородського повіту (I пол. XIX ст.). Близько 1815 р. його млини було виставлено на публічний продаж. До 1816 р. володів дубовим гаєм біля с. Злодіївки (Доброгорської). 1830 р. мав землю біля Яресьок.

Гришко-Горишевський Кирило Оврамович – відставний майор (1852). Мав маєток при селі Миколаївці (Ніколаєвці) Миргородського повіту. 1851 р. маєток було виставлено на продаж. Згодом його купила Каміла Трохимовська, дружина поручика.

Горишевський (Гришко-Горишевський) Іван Оврамович – підполковник (1847), згодом полковник. Володів маєтком у с. Красносіллі Миргородського повіту (46 десятин землі). 1847 р. цей маєток, оцінений в 782 карбованці сріблом, був призначений до продажу «на поповнення боргу доктору медицини Руппенейту». Відомо кілька судових справ І.Горишевського за його позовами в 40 – 50-х рр.: до брата Кирила щодо розподілу маєтку, до священика Андрія Плисова та ін.

Гришко-Горишевський Григорій Оврамович – в 1810 – 1811 рр. майор, підсудок Миргородського повітового суду. В 1816 – 1821 рр. титулярний радник, підсудок того самого суду. В 1825 – 1826 рр. засідатель цього суду. Його сини: Микола, Іван (мав сина Фоку).

Гришко Андрій – священик с. Олефірівки (1803).

Гришко-Горишевський Петро Григорович – колезький реєстратор, у 1863 – 1873 рр. мав 3 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Гришко-Горишевська Євдокія Сидорівна – дворянка, в 1863 – 1873 рр. мала 7 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Гришко-Горишевська Марія Іванівна – в 1863 – 1873 рр. мала 17 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Гришко (Гришков) Данило Костянтинович (? – раніше 1898) – з 1875 р. служив священиком Благовіщенської церкви в с. Тух Миргородського повіту; згодом священик Михайлівської церкви в с. Зубівці, з 1890 р. законовчитель Зубівського народного училища. Родина була бідною. Мав дітей Георгія, Костянтина, Тетяну, Катерину, Марію. Помер раніше 1898 р.

Гришкова Марія Данилівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. На службі в Миргородському повіті з 1900 р. 1901 р. – вчителька Матяшівського народного училища Яреськівської волості, 1907 р. – вчителька народного училища в с. Федунці.

Гришкова Тетяна Данилівна – завідувачка («смотрительница») Миргородської земської богадільні Полтавського губернського земства в 1896 – 1910 рр.

Гришкова Катерина Данилівна – в 1903 – 1904 рр. завідувачка книжкового складу при Миргородській повітовій земській управі.

Гришкова Палагія Василівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1911 р. вчителька народного училища в с. Остапівці Миргородського повіту.

Гришкова Ольга – 1912 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Гришкова Параскева – 1912 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Гришков Полієвкт Васильович – мав університетську освіту, викладач історії й географії в В.Сорочинській учительській семінарії (1911 – 1912 рр., можливо, й пізніше).

Гришко М.М. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Гришко Андрій Павлович (1896, с. Попівка. – 1948, м. Григоріополь) – син кравця, який жив у Попівці на кутку Тимонівці. 1914 р. пішов добровольцем на Першу світову війну, служив поручиком у царській армії. Після 1917 р. повернувся до України, командував сотнею у війську С.Петлюри. Після поразки українського війська приїхав на Полтавщину. Протягом деякого часу служив у червоній армії. У 20-х рр. член «Просвіти» в с. Попівці. Працював бухгалтером у Комишнянському лісгоспі. У 20-х – 30-х рр. кілька разів заарештовуваний за політичні погляди й участь у петлюрівській армії. 1937 р. був службовцем колгоспу в с. Попівці. Вчергове заарештований 23 жовтня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою УНКВС 30 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. В 1937 – 1945 рр. відбував покарання у м. Маріїнську Кемеровської області. Реабілітований посмертно 1989 р. Був одружений із Ганною Григорівною Філянською (див.). Діти: Юрій (1925 р.н., наприкінці XX ст. жив у Миргороді), Марина (Марися), Олександра (Леся).

Гришко Марися Андріївна (нар. бл. 1924 р.) – мала сина Галушка Дмитра Олексійовича (жив у Москві) і доньку Ніну, в шлюбі Погорілу (2012 р. жила в Попівці).

Гришко Леся Андріївна (нар. бл. 1926 р.) – мала сина Вадима Бойка, який 2012 р. жив у Попівці.

Гришко Іван Іванович (1930, с. Панасівка – ?) – із селян. Жив у Миргороді, учень технікуму. Заарештований 16 червня 1951 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Гришків хутір існував у Шишацькій волості.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 48. – С.204, 220; 1856. – № 38. – Ч. офиц. – С.526; Гиляровский. – С.380; Отчет МУЗУ. – 1894. – С.142;

ПЕВ. – 1887. - № 25. – Ч. офиц. – С. 640; Постановления МУЗС. – 1897. – С.100; 1904. – С.396; 1909. – С.457; Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967. – С.131; Описи КН. – С. 125, 132, 246, 262, 270; Кривошея. – Ч.1. – С. 44; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.363; Реабілітовані історією. Кн.2. – С.340, 341; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 98 – 99; Присяга М.п. 1732 р. – С.100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.104. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 140 зв. – 141 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 3, 21 зв. – 22, 38 зв. – 39; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 2 зв.; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр.1. – Арк. 6 зв., 12; Алфавит дач. – Арк. 126, 127; Родинний архів Ю.А.Гришка (м. Миргород).

Гришута Іван – багацький сотник Миргородського полку (червень 1659 р.).

Грищенки.

Гнат і Овдій – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ясько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Улас – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Андрій – 1692 р. війт м. Миргорода; 1695 р. миргородський городовий отаман.

Іван – у березні 1699 р. городовий отаман Багацької сотні Миргородського полку.

Дорош – комишанський бурмістр (1715).

Каленик і Юрко – козаки Миргородської сотні (1718).

Михайло – козак куреня с. Попівки (1718).

Кирій – козак с.Кибинців (1718).

Семен – козак Хомутецького куреня (1718).

Роман – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Федір – титар, заможний козак Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Роман – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Омелько – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Юсько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Лесько – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.

Семен і Мисько – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Павло – зборщик у Миргородському полку (1732).

Пилип – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Грищенко – козак, мав хутір (2 хати) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).

Федір Антонович – у 1864 – 1867 рр. мав землю в дачах м-ка Попівки (в урочищі Гришкин Садок).

Василь Йосипович (? – раніше 1896) – міщанин Миргорода, купець 2 гільдії. Міський голова Миргородської міської думи (управи) в 1864 – 1881 рр. Гласний Миргородської міської думи першої категорії (1874). Миргородський повітовий гласний (1878); член ревізійної комісії Миргородського повітового земства (1884). Мав брата Романа.

Роман Йосипович – міщанин, гласний Миргородської міської думи 1-ї категорії (1874).

Григорій – 1883 р. законовчитель Дібрівського початкового народного училища.

Андрій Васильович, 1887 р. – «дійсний студент юридичних наук».

Марія В. – одержала освіту в Полтавському єпархіальному училищі. 1884 р. – помічниця вчителя Миргородського жіночого початкового училища.

Грищенко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Володимир – у 1916 – 1922 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях.

Яків Кіндратович – за денікінщини (1919) був старшиною Петрівцівської волості, чинив розправи над селянами. Виїхав із Петрівців. 1928 р. служив кондуктором на залізниці в Катеринославі, був допитаний Полтавським відділом ГПУ.

Іван Іванович (1900, с. Хомутець – ?) – керівник промартілі в с. Хомутці. Засуджений 19 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1956 р.

Грищенко Павло Федорович (12.07.1908, с. Комишня – 16.12.1975, Миргород) – миргородський бандурист. Освіту здобув у сільській церковнопарафіяльній школі. У 20-их роках працював на Донбасі, захопився хоровим мистецтвом. Служив у радянській армії. В 30-х рр. керував аматорським хором Держкурорту в Миргороді. Бандурного мистецтва навчався в І.М.Скляра, грав на бандурі з 1937 р. Учасник Миргородської капели бандуристів у 30-х – 60-х рр. Працював у Житомирській, Вінницькій та інших філармоніях України. Керівник ансамблю й молодіжного гуртка бандуристів при Миргородському районному будинку культури (60-і рр.). В 70-х рр. – учасник хору ветеранів праці. Сцени не покидав до старості. Жив на Приліпці (його хата стояла на місці нинішнього будинку на вулиці Лазоренка, 23). Сім'ї не мав.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.259, 265; Памятная книжка, 1865. – С. 94; Памятная книжка, 1874. – С. 127, 129; Отчет МУЗУ. – Полтава, 1885. – С. 116; Постановления МУЗС. – Полтава, 1884. – С. 80; 1887. – С. 28; Описи КН. – С. 127; Швидько. – С. 49, 69, 181,183, 185; Присяга М.п. 1732 р. – С. 103.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 8, 11 зв.; ДАПО. – Ф. 9083. – Оп.1. – Спр. 224. – Арк. 4.

Грищук Михайло Лукич – прапорщик запасу; помічник наглядача, керівник занять із військової підготовки та гімнастики в Миргородській художньо-промисловій школі (1911 – 1912).

Гріненко (див.: Гриненко).

Грінфельдт Олександр Аполонович – 1904 р. колезький секретар, старший штатний контролер Полтавського акцизного управління в селищі Ромодані.

Грінчук Захар Федорович (1891, с. Великий Байрак – 23.07.1938) – 1938 р. жив у Полтаві, був завідувачем пункту торговельної контори, засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1968 р.

Грішний Грицько – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Громов Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Грон Семен Никифорович – українець, до 1917 р. мав садибу (3 будинки) на Базарній площі, № 11, які були націоналізовані радянською владою.

Гронтківський Йосип (бл. 1809 – ?) – із дворян Житомирського повіту Волинської губернії. Навчався в гімназії при Віленському університеті. 1842 р. учитель малювання Миргородського повітового училища.

Грошенко Іван – білоцерківський сотник Миргородського полку (1673).

Грудини.
Грудина Василь, Грудина Степан – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Грузинов – священик, 1818 р. жив у Миргороді. Можливо, походив із грузинських поселенців.

Грузинська [А.Н.] – княжна. У липні 1907 р. була на посаді секретаря канцелярії Миргородської повітової земської управи.

Грунченко Юсько – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Груші.
Груша Іван – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Грушевські.
Манько – посполитий с. Баранівки (1718).
Максим – «можній середній» козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав сина Юхима.
Олександр Петрович – навчався в реальному училищі. З 1902 р. помічник учителя Миргородського сільського народного училища. З 1905 р. учитель Миргородського парафіяльного, 1907 – 1910 рр. – Миргородського народного земського, з 1911 р. – учитель-завідувач Шахворостівського народного училища.
Софія Петрівна – одержала освіту в Полтавській Маріїнській жіночій гімназії. З 1898 р. на службі в Миргородському повіті. В 1898 – 1900 рр. – член ради Багачанської народної бібліотеки-читальні. 1900 р. учителька Мар'янського народного училища, 1902 – Миргородського сільського народного училища, 1907 – завідувачка цього закладу, в 1908 – 1910 рр. учителька Миргородського народного земського училища.
Олексій (? – 1929) – освіту здобував у Санкт-Петербурзі. В 1920-их рр. протоієрей УАПЦ, диригент церковного хору автокефальних парафій у Миргороді. 1929 р. жив у м. Дніпропетровську, був діячем УАПЦ. Розстріляний більшовицькою владою.
Грушевські – жили в Миргороді на вул. Воскресінській у першій третині XX ст.

Грушенко Радько з сином Семеном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Грушенка хутір існував у Миргородській волості.

Грушинський Леонтій – протоієрей, священик Покровської церкви у с. Олефірівці (1794 – 1803).

Грушке – губернський секретар, землемір Миргородського повіту (1822 – 1823).

Грушний Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Грякали.

Грюкало Грицько – заможний посполитий у с. Попівці (1723). Згадується також Грицько Грякало (1732). Біля с. Попівки до ХХ ст. збереглося урочище Грякалуха.

Губарі (Губаренки).

Губар Юсько (в публікації О.Бодянського – Чубар Іосько) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Губар Яків – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Губаренко Семен – посполитий у Шишацькій сотні (1718).

Губенки (Губи).

Губа Іван – член шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Губенко Василь із братом Максимом – «можні середні» козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). 1738 р. Максим Губа – виборний козак у Малих Сорочинцях.

Губенко Хома – 1723 р. заможний посполитий у с. (Малих) Сорочинцях.

Губенко Мисько – житель Миргородської сотні (1718). Либонь він же – Масько, посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Губенко Семен – шинкар у шинку миргородського полкового обозного Василя Родзянка в м. Хоролі Миргородського полку (1723).

Губенко Яків – посполитий у Яреськівській сотні (1718); яреськівський війт (1725).

Губенко Михайло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із зятем Онопрієм мали 1 двір, 2 хати.

Губенко Олексій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із сином Федором мали 1 двір, 2 хати.

Губенко Омелян – корнет, мав підданих у Яреськах (початок ХІХ ст.).

Губенко Костянтин – дворянин, 1830 р. мав землі під м-ком Яреськами.

Губенко Хведір (кінець ХІХ – початок ХХ ст.) – лірник із с. Почапців. Виконавець українських народних дум. Художник і етнограф Опанас Сластьон був знайомий із ним, близько 1908 року записав його на фонограф.

Губенко Михайло Петрович (1883, інші дані 1891, м. Миргород – 19.05.1938) – миргородський бандурист. Походив із селян Миргорода, мав фах столяра. З 1927 року – учасник Миргородської капели бандуристів, мандрував із капелою. У лютому 1938 р., під час масових репресій у Миргороді, був заарештований. Через місяць його було засуджено до розстрілу, вирок виконано в травні. Реабілітований 1956 року.

Губенко Яків – заможний селянин с. Малих Сорочинців. На початку ХХ ст. купив землю в цьому селі в поміщика Юзефовича. За даними місцевих жителів, за радянських часів був розкуркулений і засланий до Архангельської області.

Літ.: Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Личний состав. – С. 10; Українські народні думи. Т.1. – К., 1927. – С. CXII; Петлюх П., Охріменко В. Свято малого села // Прапор перемоги. – 1990. - № 23. – С.2; Жеплинський Б. Реєстр співців, які були знищені в 30-х роках…// Українська культура. – 1992. - № 6. – С.26; Реабілітовані історією. – Т. 2. – С. 347; Швидько. – С. 36, 194, 318.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 7 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 28 зв.; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 48 зв.

Губишин Дем’ян – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Леська Герасименка.

Губрієнко Лук’ян – козак с. Обухівки (1718 – 1723).

Губські. (Пор.: Губченко).

Тиміш – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Григорій із синами Іваном і Кіндратом – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723).

Андрій – козак с. Слобідки, 1-ї Миргородської сотні. Мав братів Іллю (помер раніше 1780 р.) й Мусія. 1780 р. Андрій продав свій лужок на р. Хоролі, в дачах сіл Слобідки й Милюшок, поручику Якову Петровичу Ломиківському.

Іван Лаврентійович (1907, сел. Ромодан – ?) – працював шофером у м. Лубнах. Засуджений 1946 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Яків Григорович – 1952 р. голова колгоспу «Заповіт Ілліча» (с. Слобідка).

Губченки (Пор.: Губські).

Губченко Андрій із братом Мусієм – 1738 р. козаки виборні в с. Слобідці, малоґрунтові.

Гуглинські.

Гуглинський Микола Петрович (бл.1873 – ?) – священик, одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. 1902 р. служив священиком Свято-Михайлівської церкви в с. Білорічиці Прилуцького повіту. 1904 р. – законовчитель Різд-

во-Богородицької церковнопарафіяльної школи в м-ку Комишні Миргородського повіту. Голова Комишанського сільськогосподарського товариства (1908 – 1911). 1920 р. викладав на Миргородських підготовчих курсах (де керувала К.І.Зубковська), у середині 20-х рр. працював викладачем української мови в профшколі при Миргородському керамічному технікумі. Перебував під контролем органів НКВС як підозрілий. Подальша доля невідома.

Гугниві.
Гугнивий Григорій – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.
Гугнивенко Денис – козак Устивицької сотні (1718).
Ґуґнивенко Лук'ян – «можнійший» посполитий у с. Черевках (1723).

Ґудзії.
Ґудзій Кость (в публікації Г. Швидько хибно – Рудзій) – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Мав синів Якима і Грицька.
Ґудзієнко Яким – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Ґудзій Василь – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Ґудзь (див.: Гузь).

Гуди (Гуденки).
Гуда Яків, Гуденко Пасько – жителі с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці), 1718 р.

Гудими (Гудименки).
Гудименки Лесько і Хома – посполиті в с. Милюшках (1718).
Гудименко Павло – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); «можний середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Гудим Іван – посполитий середньої заможності в с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).
Гудим Роман – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).
Гудим Я.Н. – учитель Зубівської школи в 30-х рр. XX ст.

Гудовичі – графи.
Василь Андрійович (? – 1764) – генеральний підскарбій. У 1760-х рр. йому належало, зокрема, с. Портянки Миргородського полку як рангова маєтність.
Андрій Васильович (1731 – 24.06.1808) – граф, син генерального підскарбія Василя Андрійовича Гудовича (? – 1764) і Ганни Петрівни Білецької-Носенко. Відомий державний діяч. Навчався в Кенігсберзькому університеті (1751). З 1761 р. генерал-ад'ютант імператора Петра III (в ранзі бригадира, генерал-майора). Одержав великі маєтки в Стародубському та Чернігівському полках. За Катерини II був у опозиції, стояв осторонь політичного життя. Жив здебільшого в с. Душатині Мглинської сотні. Друг Якова Марковича. Український автономіст. В останній третині XVIII ст. вважався одним із можливих кандидатів на гетьманську булаву. Один із найбільших його маєтків був у м-ку Сорочинцях на Миргородщині. Сусід і далекий родич поета В.Капніста: рідний дядько (по матері) В.Капніста, Василь Андрійович Дунін-Борковський, був одружений другим шлюбом із Феодосією Гудович, рідною сестрою А.В.Гудовича.

І.В. Гудович.

Іван Васильович (1741 – 1820) – граф (з 1797), генерал-фельдмаршал, Київський військовий губернатор. Брат Андрія Васильовича. Володів багатьма селянами в м-ку Сорочинцях (бл. 1791 – 1814) та двома заводами – кінним і овець шльонської породи. За словами сучасників, «мільйонщик». Одружений із Парасковією, донькою гетьмана Кирила Розумовського. Приїхавши з родиною до Сорочинців, захопив будинок онуків лікаря М.Я.Трохимовського (див.), став їх утискувати, перебудовувати будинок (вважаючи себе спадкоємцем їхнього маєтку через Розумовських). Проти його утисків виступив В.Я.Ломиковський (див.).

Кирило Іванович (1777 – 1856) – граф, генерал-майор у відставці (1833), онук гетьмана Кирила Розумовського. Власник маєтків у Подільській, Чернігівській і Полтавській губерніях. Поміщик у м-ку Сорочинцях (1821 – 1849), де мав понад 1400 душ. 1835 р. мав у дачах с. Панасівки кінний завод (70 кобил, 12 жеребців). Дружина – княжна Варвара Яківна Голіцина (1786 – 1857). Мав синів Андрія і Василя, доньок Парасковію, Наталю і Варвару. Знайомий із родиною Гоголів-Яновських; письменник М.Гоголь називав його дружину «мадам Гудович». Похований К.Гудович у Москві на Новодівичому цвинтарі.

Андрій Кирилович (19.03.1816 – ?) – граф, поручик. 1861 р. мав у Миргородському повіті великопомісний маєток (в м-ку Сорочинцях 527 дворів, 1249 душ), цукровий завод у х. Пологах (випускав 2880 пудів цукру за рік), маєток у х. Куцівському Миргородського повіту (128 душ обох статей, 310 десятин землі) і ще підданих у 2 хуторах. За даними 1866 р., наділялися землею 138 належних йому селян у хуторах Миргородського повіту: Куцівщині,

Ляхнівщині, Барівщині. 1869 р. мав 229 дес. землі біля В.Сорочинців (урочище Замостищенський лан), 54 дес. – біля сіл Олефірівки, Семереньків і запсільських дач В.Сорочинців.

Літ.: ПГВ. – 1850. – № 17. – Ч. неофиц. – С. 154; 1852. – № 47. – Ч. неофиц. – С.371; 1861. – № 2. – С.5; № 27. – С. 198; Списки Черниговских дворян 1783 года. – Чернигов, 1890. – С.89, 148; Павловский И.Ф. Статистические сведения. – С. 152; Модзалевский. – Т.1. – С.354 – 357; Труды ПУАК. – Вып. VI, ч.I. – Полтава, 1909. – С.12; Списки лиц. – С. 1 – 6; Мезько-Оглоблин О. Люди Старої України та інші праці. – Острог – Нью-Йорк, 2000. – С.38 – 43.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. –Оп.1. – Спр.359. – Арк.1; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. –Арк.232 зв.; РДІА. – Ф. 1291. – Оп.2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр.137. – Арк.87; Спр. 141. – Арк.8, 40, 97; Спр. 186. – Арк.64; Алфавит дач. – Арк. 46, 85 зв.

Гудченко Семен – жигмонтівський отаман, 19 грудня 1657 р. вже згадувався як колишній.

Гужви (Гужвенки).

Гужвенко Максим – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Гужва Кирило – значковий товариш Миргородського полку, згодом дворянин у Сорочинцях. Повітовий возний (з 1810 р.). Колезький реєстратор (1818). Дружина Єфимія; мали доньку Олександру (була в шлюбі з 1818 р. із губернським секретарем Єлисеєм Костянтиновичем Осмоловським із с. Опішні).

Гужевський Макар – прапорщик у Сорочинцях (1803). Пор.: Гужва.

Гужель Іван – багацький сотник (1649).

Ґузенки. (Див. також: Ґузі).

Ґузенко Іван – 1723 р. паламар Пречистенської церкви м. Хорола Миргородського полку.

Ґузенко Кіндрат – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Гузенко Антон – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). В публікації Д.Вирського – Тузенко.

Гузенків хутір існував у Петрівській волості.

Гузер Казимир Станіславович (бл. 1870 – ?) – міщанин, поляк, за деякими даними, офіцер. Оселився в Миргороді на початку XX ст. У 1913 – 1917 рр. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, 117) нерухоме майно: садибу 970 кв. сажнів, 3 будинки, ковбасний заклад, льодовню, погріб, сарай. Друг письменника В.Г.Короленка. 1915 р. зібранням Миргородської міської думи був обраний торговим депутатом. За радянської влади 2 його добротні будинки (тодішня адреса вул. Гоголівська, 127) були націоналізовані.

Ґузі (Гузі, Ґудзі). В деяких публікаціях хибно – Дузі. (Див. також: Ґузенки).

Ґузь (Ґуз, Кгуз) Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Гузь Павло – посполитий Миргородської сотні (1718).

Гузь Яків – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Гузь Мартин – житель Миргорода (1750), козак виборний, середньогрунтовий, із синами Карпом, Лавріном, Прокопом, мали 1 двір, 4 хати. В ревізії 1738 р. записаний із сином Карпом як малоґрунтові.

Ґузь Григорій – миргородський козак, на службі з 1730 р., значковий товариш Миргородського полку з 1772 р.

Ґузь Семен – значковий товариш Миргородського полку (1768 – 1779). Дружина Анастасія Безугла, донька жителя Миргорода.

Ґузь Лаврентій Мартинович (1723 – ?) – військовий товариш Миргородського полку. На військовій службі з 1737 р. 1757 р. – сотенний хорунжий, 1768 – значковий товариш, 1781 – військовий товариш. Брав участь у військових походах, учасник російсько-турецької війни. По скасуванні Миргородського полку вирішив не продовжувати службу. Володів підданими. У шлюбі з Зіновією Давидівною Чайкою, донькою лохвицького козака.

Ґузь Карпо Мартинович – син виборного козака. Почав служити в Миргородському полку значковим товаришем 1768 р. Одружений із миргородською жителькою Катериною Леонтіївною Охонько.

Ґузь Іван – житель Миргорода, значковий товариш Миргородського полку з 1772 р. Власник хутора в першій Миргородській сотні.

Ґузівна Васса (? – не пізніше 1778) – перша дружина Матвія Григоровича Короленка (1736 р.н.), сотенного отамана, жителя Миргорода. Мали сина Федора Матвійовича Короленка (1769 р.н.).

Ґудзь Корнилій – дворянин Миргорода (1791).

Ґудзь Іван – дворянин у Миргороді (1791), парафіянин Троїцької церкви. Мав дружину Ганну.

Ґудзь Іван – дворянин Миргорода (1791), з дружиною Оленою.

Гузь Петро – дворянин, 1810 р. мав за 2 версти «земляну дачу», на якій розміщався його будинок «в трех покоях», комора; займався хліборобством.

Гузь Андрій – дворянин, колезький реєстратор; його син Григорій (нар. бл. 1809) з 1815 р. навчався в Миргородському повітовому училищі; 1830 р. там таки навчався його син Федір.

Гузь Дмитро – колезький реєстратор, мав сина Василя, який 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Гузь Федір – дворянин, колезький реєстратор. 1830 р. володів землею біля Миргорода, на Святій горі. Мав сина Євмена (бл.1818 – ?), який 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ґудзь Іван Іванович (? – раніше 18.05.1833) – житель Миргорода, капітан.

Гузь – губернський секретар, служив «в докладе дел» у Миргородському земському суді (1842).

Гузь Матвій Іванович – колезький секретар, 1852 р. купив 12 дес. землі в дворянки Ганни Данилівни Ксьонзенкової (в шлюбі міщанки Кожевникової).

Гузь Григорій – колезький реєстратор (1858), жив у Миргороді.

Гузь Василь Іванович – колезький реєстратор, 1861 р. мав 8 дес. землі в дачах с. Шахворостівки (урочище Гузеве).

Гузь Микола Матвійович – міщанин Миргорода, ратман Миргородської міської ратуші (1864), гласний Миргородської міської думи (1874).

Гузь Тимофій – миргородський дворянин (1886).

Гузь Іван – 1896 р. став хрещеним батьком Павла Михайловича Ксьонзенка (див.), сина заможного миргородського козака.

Гузева Віра Йосипівна – дворянка м-ка Попівки Миргородського повіту, 21 травня 1888 р. продала садибу (361 кв. сажень землі, хата, комора, сарай) в передмісті Попівки – Підварку – селянинові Мусію Єлисейовичу Левченку.

Гузь Григорій Миколайович – житель Миргорода (вул. Шевченківська, 12, поряд із будинком Панащатенків). За радянської влади його невеликий будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Гузь Петро Іванович (19 (7).10. 1895, с. Лютенька Гадяцького повіту – 2.05.1959, там само) – бандурист, автор пісень. Походив із селянської родини. З 15-річного віку навчався в кобзаря М.Кравченка. Грав на ярмарках і весіллях. Учасник Миргородської капели бандуристів, з якою мандрував Україною, друг багатьох миргородських кобзарів. Виконував пісню «Розмова Шевченка з дубом» на слова миргородського поета Якова Доленка. Автор пісень «Ночі темної», «Про героїв, що полягли за свободу», «Про Лютеньку та Христового». Автор і виконавець «Думи про Христового», в якій ішлося про трагічні події – спалення радянською владою с. Лютеньки, батьківщини отамана Христового й П.Гузя. Співав пісню про голод «Ні зернини, ні макухи». Популярними були його сатиричні й гумористичні пісні. Кобзарював протягом 40 р. 1939 р. учасник республіканської наради народних співців. Під час Великої Вітчизняної війни підтримував зв'язок із партизанами.

Гузь Дмитро Григорович (1908, с. Шахворостівка – 21.09.1937, м. Харків) – колгоспник колгоспу «Червоний партизан» у с. Шахворостівці. Репресований (заарештований 4 серпня 1937 р., засуджений до розстрілу). Реабілітований 1989 р.

Гузь Іван Гнатович (? – липень 2009) – уродженець с. Шахворостівки. Військовий лікар. У 1946 – 1991 рр. працював у рентген-кабінеті на курорті «Миргород». Займався сучасною килимовою вишивкою. 1992 р. мав персональну виставку в Миргородському краєзнавчому музеї.

Літ.: ПГВ. – 1858. – С. 316; Реестра 1649 г. – С. 265; Памятная книжка, 1865. – С. 96; Памятная книжка, 1874. – С. 129; Мартусь В. Край наш кобзарський // З.П. – 1967. – 16 грудня; Полтавщина. – С. 223; Спогади М. Сарми-Соколовського // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С. 157 – 182; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 349; Кривошея-З. – Ч.3, кн. 3. – С. 38.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.1; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 30 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 19; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 94 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 84; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 33; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. - № 2081.

Гузії (Гузієнки).

Гузій Іван – сотник Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Гузієнко Гаврило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ґузій Василь (у публікації Г.Швидько хибно – Рузій) – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Клима.

Гузій А.Є. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Гузченко Прокіп – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). Пор. також: Гузенки, Гузі.

Гуки (Гученки).

Гук Мисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Гук Данило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Гученко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Гук – житель м-ка Шишаків Миргородського полку. В документі 1695 р. згадується «Гуків двір» біля Шишаківської брами.

Гук Йосип із братом Кирилом – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Гук Василь із братом Остапом – козаки-підпомічники в с. Єрках Миргородської сотні, піші, убогі (1752).

Гук Самійло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Ґулаєнко Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Гулаченко Дмитро – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гулевичі.

Гулевич – житель м-ка Комишні, майор, учасник Вітчизняної війни 1812 р. 1816 року він повернувся до Комишні й привіз із собою прапор розформованого 3-го Полтавського козачого полку (який 1812 р. формувався в Комишні) і передав його на зберігання до місцевої Пречистенської церкви.

Гулевич – поміщик, наприкінці XIX ст. володів маєтком, що був розташований на північний схід від м-ка Комишні. Збереглася назва урочища Гулевичка.

Гуленко (Гуленков) Федір – вахмістр, 1793 р. жив у м-ку Яреськах.

Гулий Іван Федорович – селянин, церковний староста Миколаївської церкви м-ка Сорочинців (1902).

Гулії. (Пор. також: Гуліївський).

Гулій Яцько – козак Хомутецького куреня (1718).

Гулій Максим (в публікації Г.Швидько хибно – «Чулей») – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Ґулій Максим – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732). В публікації Д.Вирського – Кулій.

Ґулій Максим – 1738 р. козак-підпомічник убогий у м-ку Хомутці.

Ґулій Гнат – посполитий середньої заможності в с. Зубівці (1723).

Гулійка Фенька (пор.: Тулійка).

Гулій Мина Ананійович – перший голова колгоспу «Заклик», створеного 1925 р. в с. В.Сорочинцях.

Гулій Павло Архипович – голова Хомутецької сільської ради, в 1941 – 1942 рр. командир підпільників у с. Хомутці, очолював партизанський загін.

Гулівський (Гуліївський) Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гулькевичі.

Микола Степанович – дідич села Молодиківщини Яреськівської волості Миргородського повіту. Титулярний радник (1898), колезький асесор (1903 - 1904). З 1902 р. почесний мировий суддя Миргородського повіту. Повітовий земський гласний (1898 – 1904). Дружина Катерина Миколаївна.

Катерина Гулькевич.

Катерина Миколаївна – донька Миколи Густавовича Фон-Принтца (див.). Закінчила Полтавську гімназію. Дідичка с. Молодиківщини, опікунка (з 1896 р.) Молодиківського народного училища. Член Миргородського повітового земського зібрання; 1905 р. порушувала в зібранні питання про видання Миргородським земством «Народної газети». 1905 р. надала на пільгових умовах 40 десятин землі селянам с. Молодиківщини, які влаштували першу в Миргородському повіті сільськогосподарську артіль. 1905 – 1906 рр. брала участь у виданні газети «Полтавщина». Редагувала в Полтаві газету «Полтавські думки», яку було закрито восени 1906 р. через прогресивне спрямування, а саму редакторку «присуджено на 3 місяці у кріпость і на 3 роки позбавити права редагувати газету». За даними дослідника В.Захарова, давала свідчення жандармерії про учасників протестних подій 1905 р.

Гулькевич – поміщик (поміщиця?), 1910 р. власник (власниця?) хутора Дубки Яреськівської волості.

Літ.: Полтава: Історичний нарис. – Полтава, 1999. – С.118; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 355 – 356; Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – С. 257; Потужна сила рідного слова. – Полтава, 2005. – С. 300.

Гульчевський Станіслав – походив із Мазовецького воєводства, служив на Чернігово-Сіверщині, був віце-адміністратором королівських маєтностей в Україні. В 1641 – 1648 рр. – дозорця Миргородський і Жигимонтівський (Устивицький). В 1649 і 1650 рр. був посланцем від польського короля до Б.Хмельницького. Мав у власності с. Уздицю і с. Осьмаки. Дружина – Ядвіга Краєвська.

Гуляницькі.

Андрій (із синами Іваном і Федором) та Гулянитченко Іван – козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723), які перейшли в «поспільство».

Гуляницький Григорій (бл. 1760 – ?) – шляхтич, на військовій службі з 1771 р., того ж року полковий канцелярист. Значковий товариш Миргородського полку (з 1772).

Григорій Іванович (бл. 1871 – ?) – освіту одержав у Лубенському духовному училищі. З 1895 р. на службі в

Миргородському повіті. В 1911 – 1912 рр. священик Вознесінської церкви с. Зуївців, законовчитель Зуївського народного училища. Член Зуївського сільськогосподарського товариства (1911).

Олександр Оврамович – у 1897 – 1904 рр. (можливо, й пізніше) псаломщик Покровської церкви с. Великої Обухівки Миргородського повіту. 1897 р. призначений на посаду вчителя Великообухівської школи грамоти. Дружина Марія, 1904 р. учителька Покровської жіночої церковнопарафіяльної школи с. Великої Обухівки.

Гулячка Василь – потіцький сотник Миргородського полку (1649).

Гуні.

Гуня Іван (у публікації О.Бодянського – Чуня), козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Гуньки (Гунченки).

Гунька Петро – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гунчишин Яріш – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Гунька Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний також «Степан, Гунчин зять».

Гунченко Семко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). Він же – Гунченко Семен, отаман жигмонтівський, тобто устивицький (19.12.1657).

Гунько Сидір із братом Якимом – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Сидір є також у реєстрі сотні 1732 р.

Гупало Федір – сотник Хорольської сотні Миргородського полку (1661).

Гурамішвілі.

Гурамішвілі Давид [1705, с. Сагурамо, Грузія. – 21.07 (1.08). 1792, м. Миргород] – грузинський поет. Син грузинського князя Георгія Гурамішвілі. Близько 1728 р. потрапив у полон до лезгинів, звідки втік до Астрахані, а звідти близько 1729 р. прибув до Москви, де приєднався до грузинської колонії, очолюваної царем Вахтангом VI. Із 1738 по 1760 р. служив у Грузинському гусарському полку в складі російської армії. За російськими документами – Гурамов. Брав участь у російсько-турецькій війні 1735 – 1739 рр., у шведській кампанії 1742 р., в Семилітній війні. Зазнав поранень, контузії, полону в Пруссії. З 1761 р. постійно жив у Миргороді. Мав також маєток у с. Зубівці. Автор збірки віршів і поем «Давитіані» (завершена 1787 р.); збереглися також деякі інші рукописні твори. Дружина – Тетяна Василівна Авалішвілі (Авалова; бл. 1725 – бл. 1794; див.), з роду грузинських князів-емігрантів. Дітей не мали.

Мераб, дядько Давида Гурамішвілі, 1741 р. оселився в Миргороді.

Літ.: Цагарели А. Сведения о памятниках грузинской письменности. – Т.1. – Вып. 3. – СПб., 1894. – С. 119 – 120; Барамидзе А. Давид Гурамишвили. – Тбилиси, 1955; Косарик Д. Співець братнього єднання. – К., 1955; Кубанейшвили С. Давид Гурамишвили в Грузинском гусарском полку. – Тбилиси, 1955; Розсоха Л. Свидетельствуют архивные данные…: Давид Гурамишвили и его миргородское окружение // Литературная Грузия. – 1987. – № 7. – С.166 – 192; Її ж. Грузини в Україні. Шляхами Давида Гурамішвілі. – Миргород: Миргород, 2005. – 488 с.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр.425. – Арк. 29; Ф. 193. – Оп. 1. – Спр.1035. – Арк.1–14; Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 106; Оп.7. – Спр. 15. – Арк. 26 зв.; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 102 зв.; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк.19; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 19 зв., 28 зв.

Гурбич Яків – член ткацького цеху Сорочинської сотні (1718); убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гуревичі.

Гуревич. У документах Миргородського повіту 1891 р. згадується економія пана Гуревича, яка розміщалася приблизно в районі Радченкових хуторів і хутора Яхнівщини. В 1891 – 1894 рр. у цій економії працювали жителі х. Гирчиного (нині Великобагачанського району).

Гуревич – епідемічний лікар у Миргородському повіті (1915).

Гуревич Лейба Іосийович – міщанин, 1915 р. мав у Миргороді завод газових вод із 3 робітниками. Його добротний будинок у південній частині вул. Гоголівської за радянської влади був націоналізований.

Гуревич Сара Зельманівна (1905, м. Миргород – ?) – походила із службовців, жителька Миргорода, без певного місця роботи. Була заарештована 2 вересня 1924 р., засуджена до 3 р. заслання, вирок було замінено на виселення до Палестини. Реабілітована 1995 р.

Гуренко Василь із сином Матвієм – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Гуржії (Ґурджії, Гуржієнки, Гуржієви).

Ґурджій (Ґурдзій) Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ґурджій Гнат (в публікації Бодянського – Кгарджуй, в публікації 1995 р. – Кгурджуй), козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гурджієнко Дем'ян – козак куреня с. Попівки (1718). Він же Гуржій Дем'ян, він із братом Іваном та Гуржієнко Корній – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Гуржієнко Корній – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

«Гуржій Сидор Мовчаненко» – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Гуржій Андрій – козак с. Попівки, піший (1723).

Гуржієнко Грицько – житель Миргородської сотні (1718). Либонь, він же – Ґурженко Грицько, убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Ґуржії: Андрій з синами Андрієм, Матвієм, Микитою; Іван (брат Андрія-старшого) з синами Михайлом і Яцьком – 1738 р. всі виборні козаки в с. Попівці, ґрунтові. (В публікації Швидько прізвище Ґуржій хибно відтворене як Дружій).

Ґуржієнко Корній із братами Тишком і Павлом – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Попівці.

Гуржії-Давидошвилови – міщани Миргорода грузинського походження. Жили у Миргороді з другої половини XVIII ст. (Див.: Давидошвилови).

Гуржієв Іван Денисович – 1802 р. надвірний радник, підсудок Миргородського повітового суду.

Гуржій Кирило – миргородський міщанин, часто згадується в документах як житель м-ка Сорочинців, з родиною (1827).

Гуржій Пилип Гнатович – міщанин, у 1869 – 1874 рр. мав 182 дес. землі в дачах В.Сорочинців (біля х. Цисевого).

Гуржій Микола Вікторович (1892, с. Попівка – 20.05.1938) – колгоспник с. Котлярів Миргородського району. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Гуржій Матвій Мусійович (1897, с. Попівка – 25.05.1938) – колгоспник с. Попівки. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Гурини (Гуриненки, Гуринови).

Гуриненко Демко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Гуриненко Панько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гуриненко Василь – козак сотні Гаврила Гладченка (1649).

Гуриненко Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Гуриненко Василь – козак Говтв'янської сотні (1718).

Гурин Хведір – посполитий Миргородської сотні (1718).

Гурин Григорій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Гурин Василь – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Гурин Кіндрат – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.

Гурин Максим – козак, на військовій службі з 1746 р. Сотенний хорунжий (із 1769 р.), значковий товариш Миргородського полку (з 1770). У шлюбі з козацькою донькою.

Гурин Семен – на військовій службі з 1758 р. Сотенний хорунжий (із 1769 р.), значковий товариш Миргородського полку (з 1770). Одружений із донькою козака.

Гурин Самійло (1727 – ?) – на службі з 1759 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Гурин (Гуринов) Василь (1735 – ?) – походження мав «із рядових». З 1755 р. на службі в Миргородському полку, 1766 – сотенний хоружий, 1770 – значковий товариш. У 1776 – 1779 рр. шишацький возний, 1781 – військовий товариш. Освічений, у походах не був. З ліквідацією Миргородського полку вийшов у відставку. Мав 10 хат підданих. Дружина – Марина Михайлівна Щербак, донька білоцерківського сотенного отамана.

Гурин Петро – на службі з 1762 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Гурин Тихін (1757 – ?) – розпочав військову службу з 177о р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Гурини – козаки, мали хутір (2 хати) у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1781).

Гурин Павло – житель м-ка Шишаку, відставний корнет. Дружина Марія. Син Остап (нар. 21.02.1791, хрещеним батьком був значковий товариш Василь Гурин).

Гурин Федір – значковий товариш Миргородського полку, житель м-ка Шишаку (1791).

Гурин Іван Йосипович – дворянин у м-ку Шишаку Миргородського повіту (1826).

Гуринова – сусідка Гоголів-Яновських. Про неї згадує Ольга Василівна Гоголь-Головня.

Гурин Дем'ян Герасимович – дворянин Миргородського повіту (XIX ст.). Дружина Єфросинія Григорівна. Діти: Кіндрат, Дем'ян, Харлампій. Указ Геродьдії про затвердження в дворянстві 1861 р.

Гурин Василь Дем'янович – титулярний радник, у 1860-их рр. разом із братом Данилом мав 50 десятин при х. Гуринів; сам володів 102 дес. землі в х. Єрмаків (групи Грузько-Говтв'янських хуторів), 235 дес. – у х. Вербки (х. Коротича).

Гурин Данило Дем'янович, – 1860-их рр. разом із братом Василем мав 50 десятин при х. Гуринів; сам володів ще 10 десятинами.

Гурин Михайло Васильович – 1871 р. губернський секретар, поліційний наглядач Миргородського повіту.

Гурин Капітон Іванович – дворянин у м-ку Яреськах (2-а пол. XIX ст.). Сини Іван, Олександр.

Гурин Дем'ян Дем'янович (1853 – ?) – козак, житель х. Ходосихи Шишацької волості, 1913 р. мав 41 десятину землі. Сини: Костянтин, Кіндрат.

Гурин Іван Михайлович (бл. 1848 – ?) – козак, жив у с. Ярмаках Кибинської волості,1913 р. мав 84 десятини землі.

Гурин Іван Йовлевич (1855 – ?) – козак, жив у м-ку Шишаках, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Гурин Іван Михайлович – козак, церковний староста Воскресінської церкви с. Ярмаків (1902).

Гурин Іван Капітонович (бл. 1871 – ?) – дворянин, 1902 р. утримував у м-ку Яреськах і в с. Федунці поштові станції для роз'їзду фельдшерів.

Гурин Олександр Капітонович (1872, м-ко Яреськи Шишацького р-ну – 9.02.1930), селянин-одноосібник у с. Яреськах. 1930 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Гурин Микита Іванович (1887, с. Ярмаки – ?) – житель с. Ємців Миргородського району, селянин-одноосібник. Засуджений 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Гурин Василь Омелянович (1906, с. Ярмаки -?) – селянин-одноосібник у Ярмаках. Засуджений 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Портрет Івана Гурина. Художник В.Брикулець. 1986 р.

Гурин Іван Іванович (7.05.1905, с. Бзів, нині Баришівського р-ну Київської області – 20.10.1995, м. Миргород) – український педагог, мовознавець, лексикограф, фольклорист, етнограф. Фольклористичною діяльністю почав займатися 1921 р., коли вступив на навчання до Війтовецької педагогічної школи на Переяславщині, систематично надсилав зібрані матеріали до Етнографічної комісії АН УСРР. 1924 р. став членом Всеукраїнського етнографічного товариства. 1926 р. закінчив Ржищівський педагогічний технікум, 1938 р. здобув вищу освіту в Київському педагогічному інституті. Від час війни працював кореспондентом у фронтовій газеті, дійшовши до Дрездена. Вчительській праці віддав понад 40 р., працюючи в школах і технікумах у Хмельницькій, Вінницькій, Львівській, Рівненській, Київській, Черкаській і Полтавській областях. З 1965 р. жив у м. Миргороді, де активно зайнявся фольклорними дослідженнями. Окремими виданнями вийшли його праці й фольклорні збірники: «Українські народні загадки» (Львів, 1963), «Образне слово. Постійні народні порівняння» (К., 1966; 2-е вид. – 1974), «Хитру сороку спіймати морока» (1967), «Словник українських рим» (у співавторстві з А.Бурячком. – К.,1979), «Словник рим Євгена Гребінки» (Миргород, 1992), «Де живе жар-птиця» (К., 1991). Став першим лауреатом премії ім. Павла Чубинського (1991). Великий корпус зібраних ним фольклорно-етнографічних матеріалів зберігається в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т.Рильського НАН України. Великий неопублікований архів І.Гурина перебуває у фондах Миргородського краєзнавчого музею. І.Гурин уклав численні словники рим українських поетів Т.Шевченка, Л.Українки, І.Котляревського, М.Шашкевича, П.Гулака-Артемовського, Л.Глібова, друкописи яких зберігаються в архівах і музеях України. Є його особистий фонд у Центральному державному архіві-музеї літератури і мистецтва України. Лексикографом укладені численні словники (епітетів, прислів'їв, етнографічних діалектизмів, дитячої лексики, реалій українського фольклору, народного віршування та римування, словник імен, весільний словник та інші), які досі не опубліковані. Був активним громадським діячем, постійним літконсультантом літературного об'єднання «Любисток» у Миргороді. Передав свою велику книгозбірню до Миргородської бібліотеки духовних знань, яка носила його ім'я. Похований у Миргороді на цвинтарі по вулиці Гурамішвілі.

Хутір Гуринівщина існував поряд із с. Ярмаками (нині в межах села); Гуринів хутір був у Шишацькій волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 255, 258, 289; Клировая книжка. – С. 402; Отчет МУЗУ. – 1903. – С. 10, 11; Из семейной хроники Гоголей. – С. 50; Отчет об агрономической помощи населению Миргородского уезда. – Миргород, 1912. – С. 31; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 181; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.3. – С. 36; Іван Гурин – лексикограф, фольклорист, етнограф, педагог, громадський діяч: Збірник статей, спогадів, документів /Упоряд. Л.Розсоха. – Миргород, 2010. – 84 с.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 7; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. – 2 зв., 20; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 193. – Арк. 36 зв.

Гурки.

Гурко Йосип і Гурко Казимир – поляки, 1750 р. одержали привілей польського короля Августа на землі.

Гурко Володимир Йосипович (1795 – 1852) – генерал-лейтенант. Тесть Василя Івановича Муравйова-Апостола (Василь Іванович був одружений з його донькою Маріамною Володимирівною). Службу розпочав 1810 р. унтер-офіцером у лейб-гвардії Семенівському полку. Учасник Вітчизняної війни 1812 р., закордонних походів російських військ, 1814 р. брав участь у бою за Париж. Член масонської ложі «Избранного Михаила» (1821). Декабрист, учасник підготовки повстання, член Союзу Благоденства (у справі повстання декабристів засудженим не був). Із 1845 р. був начальником Головного штабу військ, які діяли на Кавказі. Крім доньки, мав також сина Йосипа.

Гурко (Ромейко-Гурко) Йосип Володимирович (1828 – 1901) – генерал-фельдмаршал, відомий діяч російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр. У 1882 – 1883 рр. був тимчасовим одеським генерал-губернатором, а в 1883 –1894 рр. генерал-губернатором Привісленського краю і командувачем військ Варшавського військового округу (здійснював у Польщі русифікаторську політику). Після сметрі його сестри Маріамни Володимирівни до Йосипа Володимировича Гурка відійшла частина маєтку Муравйових-Апостолів у х. Стовбині на Миргородщині. Мав сина Василя.

Гурко (Ромейко-Гурко) Василь Йосипович (1864 – 1937, Рим, Італія) – син Йосипа Володимировича. Генерал від кавалерії царської армії. Масон, один із лідерів «Військової ложі». 1917 р. сприяв військовому зросту майбутнього

гетьмана України П.Скоропадського. Білогвардієць. Після 1918 р. жив у Італії. Автор мемуарів «Россия 1914 – 1917» (1921).

Гурко – генерал (точно не з'ясовано, Володимир Йосипович чи Йосип Володимирович). У XIX ст. йому належало 700 десятин землі за селом Руда Миргородського повіту.

Гурко – граф, 1891 р. його садиба розміщалася між Миргородом і с. Попівкою.

Літ.: Материалы к оценке земель. – С. 34; Русская старина. – 1892, июнь. – С. 460; Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства. – Т. II. – Полтава, 1907. – С.13; Из истории украинско-грузинских связей. – К., 1971. – С.76; БСЭ. – 3-е изд. – Т.7. – М., 1972. – С.454; Павлова Л. Декабристы – участники войн 1805 – 1814 гг. – М., 1979. – С. 103.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 1. – Спр. 58927 (62 7). – Арк. 1 – 2; Спр. 58928 (62 7). – Арк. 1 – 2; МКМ. – Архів О.Герасименка. – Дослідження краєзнавця К.П.Німича «Деякі питання історії села Зубівки на Миргородщині» (машинопис).

Гусаки (Гусаченки).

Гусак Савка – козак у с. Зуївцях (1718).

Гусак Максим – козак Говтв'янської сотні (1718).

Гусак Назар – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Гусаченко Лук'ян – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гусаченко Павло Григорович (1831 – ?) – козак, житель с. Зуївців. 1902 р. церковний староста церкви Архістратига Михайла в с. Зуївцях. 1913 р. мав 31 десятину землі.

Гусак Данило Юхимович (1858 – ?) – козак, жив у с. Зуївцях, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Гусак Максим Юхимович (1864 – ?) – козак, жив у с. Зуївцях, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Гусак – член Шишаківського волревкому. Підтримав миргородське повстання 1919 р. під проводом С.Дубчака проти засилля ЧК.

Гусаренко Пилип Романович – активний учасник селянського повстання 1905 р. в с. В.Сорочинцях.

Густав Карло – житель м-ка Сорочинців (1778), майстер зі столярної, каретної й сідельної справи, навчав молодь.

Гутник [Ем. Андр.] – у 1911 – 1913 рр. секретар Шахворостівського сільськогосподарського товариства. Мав початкову освіту.

Гутнівенки (Гутнівецькі).

Гутнівецький Харко з сином Григорієм – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Гутнівенко Харко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Гуцуленки (див.: Гоцуленки).

Гуць – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Гученки (див. також: Гук).

Гученко Гапон із сином Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Гученко Корній – козак Шишацької сотні (1718); титар, «можній середній» козак Шишацької сотні (1723).

Гученко Назар – піший зубожілий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Гученко Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Д

Давиденки.

Захарко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Карпо з сином Грицьком – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Микита – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Данило – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Максим із братом Василем – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в м-ку Хомутці.

Павло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із братом Хведором мав 1 двір, 2 хати.

Давидовський І.С. – лікар у м-ку Шишаках (із 1893 р.), у м-ку Багачці (1894) Миргородського повіту.

Давиташвілі, Давидошвилови (див. також: Гуржії).

Давидошвилов-Гуржій (Давіташвілі) Гордій Давидович, народився наприкінці 30-х рр. XVIII ст. в Грузії, в с. Цхнеті. Одинадцятирічним хлопцем був захоплений у полон турками, опинився в містечку Балті в господаря, звідки втік і прибився до Запорізької Січі, де жив протягом 7 років, одержавши прізвище Гуржій (що означає грузин). Крім рідної, знав українську й турецьку мови. 1768 р. прибув до грузинської колонії в Миргород. Одружився з Марією Гоцулівною, донькою миргородського козака Омелька Гоцула і його дружини Параски (родички козаків Ячних). Під час ревізії 1782 р. його записано як підданого миргородського грузина – капітана Георгія Ігнатієва (Егнаташвілі), з яким вів багаторічну судову справу за своє звільнення з-під кріпацької залежності. По смерті Давидошвилова (1792) за його нащадками визнано право бути «в званні міщанському».

Давидошвілі-Гуржії – миргородська родина, нащадки грузинських поселенців, у XIX – на початку XX ст. жили в Миргороді на Ведмедівці (нині вул. Заозерна).

Гуржій-Давидошвилов Дорофій Панасович, миргородський міщанин початку XX ст. Був мисливцем.

Гуржій-Давидошвилов Яків Дорофійович (1888 – 1972) – житель Миргорода, закінчив Миргородську чоловічу гімназію. Візникував на власному фаетоні. Друга дружина – Надія.

Гуржій Іван Андрійович – нащадок Гуржіїв-Давидошвилових, житель Миргорода (80 – 90-і рр. XX ст.).

Літ.: Розсоха Л. Усе життя прагнув волі // Миргород. – 1995. – 8 липня. – № 42 / 43; Її ж. Грузини в Україні. – С. 42, 43, 283.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 1845, 2931.

Давискиби.

Давискибенко Яків – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні, 1723 р.

Давискиба Григорій – житель Бакумівки, підтримував більшовиків. Господар явочної квартири в селі, де 1919 р., під час денікінщини, збирався підпільний більшовицький штаб.

Давискиба – у серпні 1920 р. був тимчасово завідувачем відділу юстиції Миргородського повітового виконкому.

Давискиба Єлисей – народний маляр, жив у с. Бакумівці в першій половині XX ст. Належав до самостійників, за що більшовики його заарештували, вели на розстріл, але він утік. За років німецької окупації служив у Бакумівці, за це був заарештований радянськими органами, засуджений, двічі втікав, двічі його ловили. Подальша його доля невідома. Був автором пейзажів. Три його пейзажі «Похмарило», «Річка в лісі», «Над річкою» (всі писані на фанері олійними фарбами) 2005 р. зберігалися в жительки с. Бакумівки Зінаїди Андріївни Харечко.

Дайкаленко Кирик – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Далматов (Долматов) Григорій Григорович – титулярний радник, начальник Миргородської поштово-телеграфної контори (1890 – 1891).

Далченки.

Далченко Андрушко – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Далченко Андрій («Кумедійщик») – майстер із виготовлення кобз і скрипок, на початку XX ст. жив у містечку Великих Сорочинцях.

Далі (Даль).

Даль Яків Якович (справжнє прізвище – Григорій Єгорович Обухов; 1888, м. Воронеж – 9.08.1943, м. Миргород) – професійний революціонер-більшовик, який із метою конспірації мав кілька підпільних прізвищ (Даль – одне з

них). Освіта – 4 класи церковнопарафіяльної школи в Воронежі. Наприкінці 20-х рр. був присланий більшовицькою владою з Росії до Миргорода з метою забезпечення хлібоздачі від населення, розкуркулення й колективізації. Був призначений на посаду директора Миргородського шовкорадгоспу. В 30-х рр. ХХ ст. жив на розі вулиць Чумацької й Бережанської в колишньому будинку розкуркуленої родини Воскобійників, згодом – у службовому помешканні на вулиці Шевченка. Пізніше збудував собі хату на провулку 8 Березня (нині це територія провулку Д.Апостола, № 17). Напередодні війни працював директором миргородського млина (колишній млин Білецького). 1941 року був залишений на окупованій території для підпільної роботи. Працював завідувачем у німецькому допоміжному господарстві, звідки забезпечував партизанів продовольством. Керував групою миргородських підпільників, яка здійснила диверсію, підірвавши в місті гебітскомісаріат. Був заарештований, після катувань розстріляний гестапівцями й поліцаями 9 серпня 1943 року разом із іншими 5 підпільниками – Семеном і Левом Паками, Василем і Олександрою Дюковими, Василем Гаркавченком. Похований у братській могилі на північній околиці міста. Дружина – Ляшенко Параскева Панасівна (1891, Росія – 1977, Миргород), домогосподарка. Мав 4 дітей: Марію, Віктора, Любов, Валентину (1934 р.н., нині живе в Миргороді).

Даль Марія Яківна (1920 – 15.10.1942) – донька Якова Яковича. 1938 р. закінчила 10 класів Миргородської школи № 3. Несподівано померла молодою в Миргороді.

Дамаскіни.

Дамаскін – чернець Лубенського Мгарського монастиря (1712).

Олексій – протоієрей, Лубенський міський благочинний (1879).

Михайло Іванович – священик, 1888 – протоієрей, законовчитель Миргородського повітового училища; в 1896 – 1899 рр. миргородський міський благочинний, голова Миргородського повітового відділення єпархіальної училищної ради.

Іван Михайлович – у 1889 – 1893 рр. помічник учителя Миргородського чоловічого парафіяльного училища.

Надія Михайлівна – в 1891 – 1899 рр. помічниця вчительки Миргородського жіночого парафіяльного училища.

Федір Миколайович – в сані диякона з 1890 р. У 1899 – 1904 рр. (а можливо, й пізніше) диякон Миргородської Успінської соборної церкви; законовчитель Соборно-Успінської чоловічої церковнопарафіяльної школи в м. Миргороді (1904). Освіта – повітове училище.

Даненки Гаврило і Корній – козаки Миргородської сотні, жили в с. Черевках (1732).

Данилевичі.

Данилевич Іван Іванович – секретар Миргородської повітової земської управи (1910 – 1914). Цікавився творчістю Т.Шевченка. 1911 р. переписав невідомий варіант закінчення поеми Т. Шевченка «Чернець», написаної поетом в Орській фортеці, з рукопису, списаного Сергієм Климовичем Пасішниченком у спадкоємців одного з друзів Шевченка.

Данилевські – розгалужений козацько-старшинський рід Миргородського і Гадяцького полків. (Див. також: Лапо-Данилевські).

Данило – миргородський полковий хорунжий (квітень 1722 р.), миргородський полковий осавул (1722).

Федір – канцелярист Миргородської полкової канцелярії (бл. 1730).

Степан – гадяцький полковий канцелярист (1747).

Яків – сотенний писар Лютенської сотні Гадяцького полку (1747).

Федір (бл.1729 – 10.06.1769, Яреськи) – сотенний писар Яреськівської сотні Миргородського полку (1763 – 1766). Житель м-ка Яресьок. Дружина Марія. Діти: Яким (1761 – ?), Феодосій (1764 – ?), Йосип (1766 – ?).

Іван Андрійович – дідич на Миргородщині. У 1746 – 1770 рр. служив у Петербурзі перекладачем Державної Колегії іноземних справ. Приятель генерального хорунжого Миколи Ханенка, з яким часто спілкувався в Петербурзі. Близький до родини генерального писаря Безбородька. Мав 52 хати в с. Олефірівці та 54 хати в с. Семереньках. 1760 р. спорудив у Олефірівці новий храм Покровської церкви. Дружина – Єлизавета Олексіївна (одружилися в Петербурзі 4.05.1746 р.). Вона 1781 р. мала хутір (3 хати) в Шишацькій сотні Миргородського полку (згодом називався Переводчиковим хутором).

Хома – належав до козацької старшини Миргородського полку. На службі з 1752 р., сотенний писар Білоцерківської сотні (1758 – 1766). З 1766 р. значковий товариш. Мав підсусідків у м-ках Білоцерківці й Великих Будищах. Одружений із Марфою Лаврентіївною Борбицькою, донькою священика м-ка Решетилівки.

Данилевський Лев Іванович (див.: Лапа-Данилевський Лев Іванович).

Данилевська Пелагія Василівна – дружина Лева Івановича (див.: Лапа-Данилевська Пелагія Василівна).

Семен (1746 – 5.05.1791) – поручик, жив і помер у м-ку Шишаку, був парафіянином Преображенської Подільної церкви.

Іван – сотенний писар другої полкової сотні Миргородського полку (1760). Значковий товариш. 1779 р. – возний другої полкової сотні. В шлюбі з Єфросинією, донькою білоцерківського священика Григорія Євстаф'єва.

Іван – значковий товариш, 1784 р. служив при справах Миргородського скарбництва (скарбником тоді був Лев Данилевський). 1785 р. Іван став скарбником.

Іван – військовий товариш. Мав доньку Євдокію, яка 1794 р. одружилася з майором Семеном Неживим із м-ка Комишні.

Данилевський – військовий товариш, близько 1784 р. мав хутір у Лютенській сотні Гадяцького полку.

Іван Карпович (бл. 1762 – ?) – військовий товариш. Миргородський повітовий скарбник (1785). Співвласник с. Попівки Миргородського повіту (1787).

Марія Антонівна – дружина Василя Васильовича Рощаківського (нар. бл. 1768 р.; 1818 р. суддя Гадяцького повітового суду).

Василь – 1779 р. був у списках учнів нижнього класу граматики Київської академії.

Петро (1747 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1767 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Петро – писар Миргородського духовного правління (1780). Можливо, саме він був автором бурлескного твору «Ода малороссийского простолюдина на случай военных действий при нашествии французов в пределы Российской империи в 1812 году» (бл. 1813 р.).

Федір (1758 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1771 р., значковий товариш із 1782 р.

Петро – ієрей, в 1787 – 1788 рр. десятоначальник при миргородському повітовому протопопі Єлисеєві Кременецькому. В 1794 – 1797 рр. намісник Миргородської протопопії.

Олексій – копіїст при Миргородському духовному правлінні (1789).

Меланія – вдова військового товариша, 1791 р. жила в м-ку Шишаку, парафіянка Преображенської церкви. 1791 р. померла її дворічна донька.

Федір Степанович – на початку XIX ст. священик с. Великих Будищ (біля Гадяча).

Феодосій Федорович – поручик, 1791 р. підписав як свідок вірчий лист Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. 1808 р. надвірний радник, жив у Яреськах.

Яким Федорович (10.09.1761, Яреськи – ?) – поручик (1797 – 1801), житель Яресьок. Колезький секретар (1802). Дружина – Мотрона Іванівна. Син Федір (нар. 1797), доньки Агафія (нар. 22.08.1791, хрещений батько секунд-майор Корнилій Пащенко), Марія (нар.1802).

Юхим Трохимович Данилевський («он же и Кулик») – колезький секретар (1815), житель Яресьок.

Йосип Федорович (23.12.1766, Яреськи – 14.11.1827, Яреськи) – значковий товариш. Корнет (1797). Одружений: першим шлюбом (1795) – з Євдокією Шепітьківною; другим шлюбом (29.05.1818) – з козачкою вдовою Оксаною Антоненковою. Син Максим (від 1 шлюбу), доньки Єфимія (1797 – ?), Уляна (1815 р. одружилась із яреськівським дворянином Сидором Павловичем Тимошенком).

Михайло (бл.1760 – 24.07.1800, Яреськи) – корнет, яреськівський житель. Дружина Ганна Миколаївна (? – 1806). Діти: Федір (20.10.1790 – ?), Єфросинія (1793 – ?), Свирид (1797 – ?), Олена (1799 – ?).

Марко – священик Георгіївської церкви у с. Єрках (1791 – 1794), також доглядав парафію Воскресінської церкви с. Ярмаків.

Іван – корнет, 1794 р. жив у с. Єрках; дружина Євдокія.

Данило Юхимович – колезький секретар (1816), житель Яресьок.

Олексій Федорович (1752 – ?) – був на військовій службі з 1772 р., значковий товариш Лубенського полку (1774 – 1777), сотник Миргородського полку, вакансовий сотник (1780 – 1783). 1787 р. мав 255 душ у с. Олефірівці і (разом із лікарем Трохимовським) 204 душі в с. Семереньках; разом із братами володів х. Заруднівським Говтв'янського повіту. По ліквідації Миргородського полку служив у Оренбурзькому корпусі, де 1787 р. одержав звання капітана. 1789 р. покинув службу з чином секунд-майора. 1803 р. хорунжий Миргородського повіту. Тричі (1805, 1809 і 1812 рр.) обирався на посаду маршала Миргородського повіту, був на ній до 1815 р. В 1815 – 1818 рр. полтавський губернський провідник шляхетства (предводитель дворянства). 1812 р. одержав повноваження на опікунство маєтку померлого генерал-майора Йосипа Чарниша. 1813 р. мав у власності 32 душі чоловічої статі. 1825 р. згадувався як колезький асесор. Жив у с. Олефірівці. Дружина – Ганна Іванівна Чарниш, рідна сестра Василя Івановича Чарниша – сусіда Гоголів-Яновських. Олексій Данилевський був близько знайомий з Опанасом Дем'яновичем і Василем Панасовичем Гоголями-Яновськими, приятелював і листувався з ними. 1813 р. купив у Тетяни Семенівни Гоголь-Яновської землю в хуторі.

Олексій Федорович Данилевський.

Семен (? – раніше лютого 1825) – ймовірно, брат Олексія Федоровича. Навчався в школі разом із Василем Гоголем-Яновським, батьком Миколи Гоголя. Поручик. Жив у с. Семереньках (бл. 1815 – 1821), мав селян у Сорочинцях. Помер рано. Мав синів Олександра (друг М.Гоголя), Івана, Єлисея, доньок Марію, Ганну, Варвару. Дружина Тетяна Іванівна (? – травень 1838), по смерті чоловіка жила в с. Семереньках. Удруге вийшла заміж за Василя Івановича Чарниша (див.).

Павло Федорович – народився в с. Семереньках Миргородського повіту. Розпочав службу в Лубенському повітовому суді. В 1790 – 1808 рр. служив у лейб-гвардії Семенівському полку. Депутат Полтавського генерального суду (до 1820 р.). Двічі (1820 і 1823 рр.) обирався на посаду миргородського повітового маршала (провідника шляхетства), був на цій посаді до вересня 1826 р. 1822 р. мав чин титулярного радника. Жив у с. Семереньках. Зберігся його лист із цього села до Василя Панасовича Гоголя-Яновського від 1821 р. з приводу рекрутського набору. Кавалер ордену св. Володимира 4 ступеня (1826).

Федір Якимович (14.06.1797 – після 1852) – дворянин м-ка Яресьок. Учасник війни 1812 р., під час якої втратив обидві ноги, через що, за свідченням родичів, цар узяв його під своє особисте заступництво: Ф.Данилевський вважався на службі, отримував жалування, одержав військові звання. Капітан (1826), підполковник (1830). Близько 1832 р. одружився. Мав селян у Яреськах, землю в урочищі Туховій, млини на р. Пслі. 1864 р. його спадкоємці мали 173 дес. землі в х. Кринках (у дачах с. Андріївки-Бузової). За словами О.С.Данилевського, Ф.Я. Данилевський послужив М.Гоголю прототипом Петра Петровича Петуха з поеми «Мертві душі». Указ Герольдії про права дворянства одержав 30 грудня 1844 р., № 25935. Діти: Микола, Іван, Федір, Орест, Дмитро, Семен, Георгій, Костянтин, Петро, Олександра, Марія, Євдокія. Хрещеним батьком Федора Якимовича був Остап Ворожка (див.).

Гнат – прапорщик, жив у Яреськах. Дружина – Килина (бл.1793 – 2.05.1825, Яреськи). Син Марко, дорослий 1828 р.

Свирид – дворянин у Яреськах. Дружина – Варвара (дані 1826 р.).

Іван Федорович (син Федора Якимовича?) – поручик; скарбник Петровського Полтавського кадетського корпусу (1864).

О.С. Данилевський. 1850-і роки.

І.С. Данилевський.

Олександр Семенович [28.08.(9.09). 1809, с. Семереньки Миргородського повіту. – 3 (15).04.1888, с. Веретенівка Сумського повіту, за ін. даними – маєток Анненське Харківської губернії] – педагог, мемуарист. Сусід, друг дитинства М.Гоголя, його товариш по навчанні в Полтавському повітовому училищі й Ніжинському ліцеї князя Безбородька (закінчив 1828 р.). Жив у с. Товстому поблизу Гоголівської Василівки. Його вітчимом був Василь Іванович Чарниш (див.). Вступив до школи гвардійських підпрапорщиків. 1831 р. закінчив навчання в школі, поїхав служити на Кавказ. Звідти 1834 р. повернувся до Петербурга і вступив на службу до канцелярії Міністерства внутрішніх справ. 1836 р. разом із М.Гоголем виїхав за кордон. З 1838 р. знову в Росії. В 40-х роках – інспектор шляхетного пансіону при 1-й Київській гімназії. З 1848 р. господарював у своєму маєтку Дубровному. З 1856 р. – директор училищ Полтавської губернії. Осліпнувши, доживав віку в Анненському Харківської губернії. Дружив із М.Гоголем до самої смерті письменника; автор спогадів про нього. Одружений (в другій половині 1844 р.) з Уляною Григорівною Похвиснєвою, мав 3 дітей. 1851 р. Данилевські гостювали в Гоголів у Яновщині, де в них народився син Микола (хрещеними батьками новонародженого були Микола Гоголь і Марія Іванівна Гоголь-Яновські), який невдовзі помер. Уляна Григорівна з 1865 р. була першою начальницею Полтавської Маріїнської жіночої гімназії. Існує версія, що її ім'я підказало М.Гоголю назвати героїню другої частини «Мертвих душ» Уленькою. Мали доньку Ольгу Олександрівну, одружену з Ф.К.Баніхом.

Іван Семенович – брат Олександра Данилевського. Народився, очевидно, в Семереньках. Протягом деякого часу (після 1834 р.) жив у Петербурзі. Знайомий М.Гоголя. В 1858 – 1859 рр. був членом Полтавського губернського комітету з облаштування й поліпшення побуту поміщицьких селян від Миргородського повіту. Губернський секретар (1864 – 1881), дідич села Семереньків. Мировий посередник 1-ї дільниці Миргородського повіту, власник 55 душ у Семереньках (1881). Був живий на початку XX ст.

Єлисей Семенович – брат О.С.Данилевського. Навчався в Ніжинській гімназії. В 1838 – 1839 рр. жив у с. Семереньках. Про нього згадує в листах М.Гоголь. Мав чин губернського секретаря. Помер у 60-х рр. XIX ст. В 1865 – 1872 рр. його спадкоємці мали 131 дес. землі біля сіл Олефірівки й Семереньків.

Любов Іванівна – дружина губернського секретаря. Її спадкоємці в 1865 – 1872 рр. мали 85 дес. землі в с. Олефірівці й Семереньках.

Марія Семенівна – сестра О.Данилевського; у шлюбі (раніше 1831 р.) з Єгором Левовичем Лаппо-Данилевським (див.), жителем містечка Шишаків Миргородського повіту.

Ганна Семенівна – сестра О.Данилевського. Жила в Миргородському повіті (очевидно, в с. Семереньках). Про неї згадує М.Гоголь у листі до О.Данилевського на початку 30-х рр. В 1833 – 1835 рр. не заміжня.

Варвара Семенівна – сестра О.Данилевського. Жила в Миргородському повіті (можливо, в Семереньках). Про неї згадує М.Гоголь в листі до О.Данилевського. В 1833 – 1835 рр. не заміжня.

Іван Олексійович (30.07.1806. – 10.07.1887, с. Олефірівка) – поручик (1840 – 1874); 1849 р. мав у Миргородському повіті понад 300 душ; власник середньопомісного маєтку в Миргородському повіті (1861). 1860 р. мав у с. Олефірівці та в інших селах 46 дворів, 299 душ. Близько 1865 – 1872 рр. мав 1260 дес. землі в селах Олефірівці, Семереньках і в запсільських дачах м-ка В.Сорочинців, а також 594 десятини у х. Купчиному (на р. Говтві). Повітовий гласний (1878), почесний мировий суддя Миргородського повіту (1874 – 1884). Похований у Олефірівці. Дружина Пелагія Юхимівна, з дому Хомякова (4.05.1818 – 10.08.1880, с. Олефірівка), похована в Олефірівці. Донька Ганна (бл.1848 – ?), 1913 р. мала в повіті 300 десятин землі.

Марія Олексіївна (донька Олексія Федоровича?). Про її одруження в Миргородському повіті (либонь наприкінці 1832 р.) звідомлював Олександр Данилевський листом до Петербурга Миколі Гоголю. 1825 р. була «восприємницею» Олександри – новонародженої доньки титулярного радника Якима Бокітька, сорочинського жителя.

Данилевський (Лапо-Данилевський) Георгій Левович – до 1861 р. йому належали селяни в х. Купчиному (на р. Говтві). В 1865 – 1877 рр. там мав 193 дес. землі колезький асесор Лев Георгійович Лапо-Данилевський (див.).

Осип – дворянин, 1830 р. мав землю біля м-ка Яресьок, за Мироновим хутором.

Данилевський – 1866 р. мировий посередник 1-ї дільниці Миргородського повіту.

Віктор Іванович – дворянин, 1869 р. мав 9 дес. землі в дачах В.Сорочинців (в урочищі Обрашинівський лан).

Сила – жив у середині XIX ст. Працював учителем у с. Єрках, навчав дітей місцевої знаті, священиків. За родинним переказом, приятелював із Миколою Васильовичем Гоголем. Власник землі й лісу під с. Єрками. За його ініціативою та частково його коштами в селі споруджено церкву. Мав семеро синів, один із них – Микита. Ймовірно, від його імені походить назва малого хутора Силівщини, який на початку XX ст. ще існував між Слобідкою і Єрками.

Микита Силович – народився в с. Єрках, офіцер. Дружина – Устя Пилипівна Завгородня, єрківська жителька. Мав сімох синів, один із них – Андрій Микитович (1907 – 1984), донька якого, Любов Андріївна, нині живе в Миргороді.

Федір Федорович – онук Якима. Мав сина Володимира.

Георгій Федорович – онук Якима. Мав дітей Олександра, Івана.

Костянтин Федорович – онук Якима. Мав дітей Олексія, Івана, Григорія.

Олександра – 1854 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Олександра Григорівна – дворянка, 1860 р. мала 3 дес. землі в с. Андріївці-Бузовій.

Євгенія – 1868 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Ольга Олександрівна – донька Олександра Семеновича. Її згадує в листах Микола Гоголь. У шлюбі з Ф.К.Баніхом. Зберегла листи М.Гоголя до її батька. Жива на початку XX ст.

Данилевські – дворяни: Данило Іванович і Олександра Іванівна, в 1862 – 1877 рр. мали 19 дес. землі в х. Данилевських (у дачах м-ка Багачки).

Михайло Михайлович – губернський секретар, близько 1862 – 1877 рр. мав 56 дес. землі в дачах м-ка Багачки (в урочищі Борбликовому).

Олександра Данилівна – дружина колезького секретаря, близько 1862 – 1877 рр. мала землі в дачах м-ка Багачки: 60 дес. – в урочищі Борбликів Ставок, 310 дес. – в урочищі Яготин Степ.

Леонтій Михайлович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 31 десятину землі.

Ганна Іванівна (1848 – ?) – дворянка, донька поручика, 1913 р. жила в м. Лубнах, у Миргородському повіті мала 300 десятин землі.

Павло – священик села Великих Будищ Гадяцького повіту. Автор публікації «Заметки о Спасском Скитковском монастыре, бывшем в Гадячском уезде» («Полтавские епархиальные ведомости» за 1867 р.).

Іван Васильович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Данилевському Яреськівської волості, мав 66 десятин землі.

Пантелеймон – священик церкви с. Сенчанських Скоробагатьків Лохвицького повіту (1885).

Дмитро Іванович (? – раніше 1902) – жив у с. Олефірівці. 1871 р. – «дійсний студент». Мировий суддя Миргородського повіту (1869 – 1872). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1890). В його маєтку 5 січня 1902 р. відкрито навчально-ткацьку майстерню Миргородського земства. Мав синів Сергія, Дмитра.

Данилевська [Ольга? Софія?] Михайлівна, з дому Катеніна (20.04.1849 – 5.06.1910, с. Олефірівка). Її ім'я на надгробку, що зберігся в с. Олефірівці, читається не чітко.

Олександр Георгійович – освіту одержав у повітовому училищі. З 1878 р. на педагогічній роботі. В 1882 – 1885 рр. помічник учителя в Миргородському парафіяльному чоловічому училищі. В 1901 р. – учитель, а в 1907 – 1911 рр. учитель-завідувач цього навчального закладу. Мав сина Сергія.

Костянтин Федорович – дворянин, колезький реєстратор, жив у Миргороді на Багачанській вулиці, 1896 р. внесений до Дворянської родословної книги.

Семен Іванович (1872, с. Сари Гадяцького району – 12.11.1937, м. Харків) – походив із службовців, закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1896 р. на службі священиком у Миргородському повіті. В 1901 – 1904 рр. священик у с. Зубівці, законовчитель Зубівського початкового народного училища. У 30-х рр. жив у м. Лубнах, священик без парафії. Заарештований у серпні 1937 р., засуджений до розстрілу. Вирок виконано. Реабілітований 1989 р.

Олександр Григорович (жив у Миргороді в другій половині XIX – 1-ій чверті XX ст.) – дворянин, учитель, а з 1890 р. до 1910 р. (можливо, й пізніше) – завідувач Миргородського парафіяльного чоловічого училища.

Титулярний радник, діловод Миргородської повітової єпархіальної училищної ради (1904 –1910). Кандидат у гласні Миргородської міської думи (1914). Жив у власному будинку на вул. Гімназичній, № 2 (на розі нинішніх вулиць Грекова й Лазоренка); за радянської влади його будинок був націоналізований. Дружив із педагогом Василем Михайловичем Стельмахом, лікарем Корнієм Івановичем Горяновим. Похований у Миргороді, у північній частині Троїцького цвинтаря, поряд із Марковськими. В 1941 – 1943 рр. в його будинку жив німецький гебітскомісар; при відступі німці спалили будинок. Діти Олександра Григоровича навчалися в Києві й згодом переїхали туди на проживання: Сергій (бл. 1893, Миргород – 1947, Київ), у середині 20-х рр. викладав математику в Миргородській профшколі при керамічному технікумі, згодом доцент Київського будівельного інституту, похований на Байковому цвинтарі; Юрій (бл. 1898, Миргород – бл. 1974, Київ), працював юристом у Києві; Віра – працювала педагогом у Києві.

Іван Васильович (бл. 1859 – ?) – дворянин у с. Мальцях. Член Мальцівської Покровської громади УАПЦ (1924).

Подружжя Микола Григорович і Олександра Романівна Данилевські (сидять ліворуч) зі своїми друзями Кирпосенками. Миргород, вул. Троїцька. 1932 р.

Микола Григорович (13.10.1864 – 29.10.1937, Миргород) – брат Олександра Григоровича. Працював державним службовцем, протягом деякого часу – в Прилуках, де познайомився з майбутньою дружиною – вдовою Олександрою Романівною Ревенко (1874 – 1952, Миргород). Подружжя приїхало до Миргорода, де жили в будинку брата – Олександра Григоровича Данилевського. На початку XX ст. Микола Григорович служив збирачем казенних грошей при миргородському № 14 акцизному горілчаному складі. Радянська влада реквізувала їхній будинок як дворянський, Данилевських виселили з нього. Подружжя до смерті жило в будинку своїх близьких друзів – Кирпосенків і Стельмахів (нині вул. Троїцька, 146). Дітей не мали. М.Г.Данилевський славився тим, що робив морозиво. Поховані обоє в північній частині Троїцького цвинтаря, неподалік від поховань Марковських і Адамовичів.

Олександр Михайлович (бл. 1869, за іншими даними, бл. 1876 – ?) – дворянин, житель м-ка Багачки (дані за 1903 – 1911 рр.). Одержав середню освіту. В 1904 – 1911 рр. завідувач сільськогосподарського складу Багачанського сільськогосподарського товариства; голова цього товариства (1911). Мав 250 десятин землі (1903). 1913 р. мав 212 десятин. 1915 р. був власником цегельні в Багачці.

Василь Васильович (1870 – ?) – козак, постійно жив у м. Білій Седлецької губернії. 1913 р. мав у Миргородському повіті 19 десятин землі.

Іван Григорович (1874 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Григорівщині Устивицької волості, мав 36 десятин землі.

Андрій Дмитрович (бл.1879 – ?) – дворянин, 1913 р. був на службі – на посаді товариша прокурора Петербурзького окружного суду. Мав 101 десятину землі в Миргородському повіті.

Сергій Дмитрович (1882, с. Олефірівка – 1919) – дворянин, син Дмитра Івановича. За деякими твердженнями (І.Бокій), доводився внучатим племінником письменника Григорія Петровича Данилевського (1829 – 1890). [За відомими нам даними, харківський рід Данилевських, з якого вийшов письменник, – іншого, не полтавського походження. Проте представники роду миргородських Данилевських, які донедавна були живі, стверджували, що перебували в родинних стосунках із харківським родом. – Л.Р.]. Закінчив Петровсько–Розумовську академію. За фахом – агроном, служив повітовим агрономом у Миргородському земстві. 1913 р. – колезький асесор, служив неодмінним членом Миргородського повітового землевпорядного комітету. Голова Великосорочинського сільськогосподарського товариства (1908 – 1911). Миргородський повітовий земський гласний (1907 – 1911), член економічної ради при Миргородській повітовій земській управі (1911), член лікарської ради. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1911 – 1913). Жив у с. Олефірівці, де родина мала економію, 728 десятин землі (1913). 1908 р. мав у економії телефон. 1902 р. Данилевські подарували приміщення в с. Олефірівці для новоствореної навчально-ткацької майстерні. В їхній садибі вперше створено літні табори для перебування дітей найманих робітниць (звідси пішла традиція радянських часів – у Олефірівці традиційно діяв піонерський табір «Орлятко»). С.Д.Данилевський помер у Полтаві від ускладнення після «іспанки», похований у Олефірівці. Дружина – Софія Миколаївна Бикова (1887 – 1984; див.), внучата племінниця М.Гоголя і правнука О.Пушкіна. Мали 5 дітей: Марію, Ірину, Олександра, Наталю, Марину.

Борис Дмитрович – брат Сергія. Застрелився після невдалого замаху на царського міністра П.Столипіна. Похований у с. Олефірівці.

Феофіла Іванівна – вчителька Савинського народного училища (з 1904 р.). Освіта – Полтавське єпархіальне жіноче училище.

Митрофан Васильович – дворянин у с. Мальцях (1906).

Петро Іванович (бл. 1880 – ?) – дворянин, хлібороб, дяк у с. Мальцях із 1914 р.; 1923 р. був позбавлений владою виборчих прав. Один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Степан Семенович – земський стипендіат; з 1906 р. – фельдшер Федунської лікарні Миргородського повіту.

Віра Михайлівна (? – бл. 1911) – з 1906 р. до смерті була опікункою Олефирівської ткацької майстерні.

Олександр Павлович (1886, м. Полтава – 19.05.1938, м. Полтава) – за анкетними даними, росіянин, із дворян, освіта вища. Житель м. Миргорода, охоронець контори «Заготзерно». Заарештований 15 березня 1931 р. Засуджений до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований 1958 р.

Антін Гаврилович (1887, с. Мальці – 1943) – відомий миргородський педагог. В 1908 – 1911 рр. учитель-завідувач Єрківського початкового народного училища. В 1923 –1928 рр. директор Миргородської семирічної трудової школи № 1. 1937 р. жив на станції Ромодан, де працював учителем. Заарештований 11 серпня 1937 р. за звинуваченням у сфальшованій органами ДПУ справі, згідно з якою нібито А.Г.Данилевський і педагог С.Коробка були організаторами в Миргороді осередку антирадянської української військової організації. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований посмертно 1962 р. Мав сина М.А.Данилевського, який у 80-х рр. жив у м. Дзержинську Горьківської області.

Антін Данилевський. 1927 р.

Олександр Гаврилович (1893, с. Мальці – ?) – із селян, освіта початкова, селянин-одноосібник с. Мальців. Заарештований 20 травня 1931 р., засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1989 р.

Віра – 1912 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Марія Сергіївна (7.02.1908 – 1993) – донька Сергія Дмитровича, освіту одержала вдома, в Олефірівці, під керівництвом бабусі – Марії Олександрівни Бикової (Пушкіної). З 1927 р. навчалася на біологічному факультеті Полтавського інституту народної освіти. Біолог, кандидат сільськогосподарських наук. Жила в Полтаві по вул. Леваневського, № 5, пом. 3. Дітей не мала.

Ірина Сергіївна (1909 – 15.07.1970) – донька Сергія Дмитровича. Радянська діячка і господарський керівник на Полтавщині, Львівщині, Житомирщині. У шлюбі з Антоном Микитовичем Кононенком (? – 1943). Мали одного сина, який помер у дитинстві.

Олександр Сергійович (4.03.1911, с. Олефірівка. – 27.06.1969, м. Ленінград) – учений-біолог. Його хрещеними батьками були Петро Олексійович Бувалець і Ганна Іллівна Павловські (див.). До 1919 р. жив у Олефірівці, згодом, по смерті батька, переїхав із матір'ю і сестрами до Полтави. На 17-му році життя виїхав до Ленінграда, де жив у історика Б.Д.Грекова (Греков був одружений із Тамарою Михайлівною Філатовою, вдовою Олександра Миколайовича Бикова – дядька по матері Олександра Сергійовича Данилевського). Там закінчив середню школу, 1930 р. вступив до інституту прикладної зоології й фітопатології, який закінчив за фахом – агроном із захисту рослин і прикладної ентомології. 1933 р. прийшов працювати до Всесоюзного інституту захисту рослин. Навчався в аспірантурі Ленінградського університету, викладав в університеті до 1941 р. Учасник Великої Вітчизняної війни. 1943 р у блокадному Ленінграді захистив кандидатську дисертацію. З 1958 р. завідувач кафедри ентомології Ленінградського університету. 1961 р. захистив докторську дисертацію (монографія «Фотоперіодизм і сезонний розвиток комах»). В 1966 – 1969 рр. декан біолого-ґрунтознавчого факультету Ленінградського державного університету. У 60-х рр. керував кафедрою і лабораторією ентомології Петергофського біологічного науково-дослідного інституту. Автор 120 наукових праць. Нагороджений орденом Червоної Зірки, 5 медалями. Помер від інфаркту. Дружина – Галина Григорівна Шельдешова. Мав єдиного сина Сергія (нар. 1941 р.), кандидата геолого-мінералогічних наук, який жив у м. Ухті (Комі АР), в якого є два сини.

Наталя Сергіївна (24.07.1912 – 1993) – жила в Полтаві, працювала вчителькою. У шлюбі з Володимиром Якимовичем Савельєвим (? – 1968), який по Великій Вітчизняній війні був завідувачем кафедри російської мови Полтавського педагогічного інституту. Діти – Микола, Лідія.

Марина Сергіївна (8.05.1915 – 2000) – лікар-офтальмолог, учасник Великої Вітчизняної війни. У шлюбі з Іваном Андрійовичем Чаликом. Мають доньку Тетяну Іванівну Чалик (за О.В.Лукашем).

Данилевський В. – інженер, дослідник промисловості Полтавщини, автор розділів «Енергія вод» і «Фабрично-заводська промисловість» у збірнику «Полтавщина» (т.2, під ред. М.Криворотченка. – Полтава, 1927).

Віктор Васильович [4.09.1898, м. Лодзь (Польща) – 9.08.1960, м. Ленінград] – його дитинство пройшло в Яреськах у родичів. Закінчив Харківський технологічний інститут. Вчений, письменник, академік АН УРСР з 1948 р. Автор праць із історії техніки й освіти. Лауреат Державної премії СРСР (1942, 1948). Член Спілки письменників СРСР.

Артем Данилович (1894 – 1944) – житель с. Кибинців, загинув під час Другої світової війни.

Григорій Артемович (? – 1941) – житель с. Кибинців, загинув під час Другої світової війни.

Прохор Корнійович – 1942 р. був старостою с. Мальців.

Микола Прокопович (нар. 1938 р. в с. Ремиґах Федунської сільської ради Шишацького району). Закінчив фізичний факультет Харківського університету. Кандидат фізичних наук, старший науковий співробітник Харківського фізико-технічного інституту АН України.

Михайло – священик Преображенської церкви у с. Петрівцях (1959). Дружина Марія Мефодіївна.

Данилевська Л. – агроном колгоспу ім. XVIII партз'їзду Миргородського району (1959).

Данилевський Іван Андрійович – ланковий колгоспу «Заповіт Ілліча» Миргородського району, 1966 р. нагороджений орденом Леніна.

Хутори Данилевських у XIX ст. існували в Кибинській, Шишацькій і Яреськівській волостях.

Літ.: Уездные предводители. – С.414; Памятная книжка , 1865. – С.32,93; Памятная книжка, 1875. – С.132; Письма Гоголя. – Т.1. – С.94, 275, 524, 573; Списки дворян, 1913. – С.9,10; Списки лиц. – С. 1 – 6; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 88 – 89; Вересаєв. – С.654; Бокий И. Ветвь пушкинского рода. – Харьков, 1982; Черейский. – С.131; Постановления МУЗС. – 1884. – С.70; 1891. – С.65; 1904. – С.220; 1907. – С.39; 1912. – С.621; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.116; 1909. – С.344; 1911. – С.322; 1915. – С.275; "... За ім'я, нами їм передане" // Молодь України. – 1987. – 10 лютого; Клименко В. Незабутні // П.п. – 1987. – 8 вересня; Описи КН. – С.157, 256, 265 та ін.; Кривошея. – Ч.1. – С.41, 42; Ч.3, кн. 3. – С. 36; Шишаччина. – С.161; Полушин В.Л. Потомки великого дерева. – Красноярск, 1999; Розсоха Л. Гоголь і Семереньки // П.п. – 1999. – 31 березня. – № 25; Закалюжний В. Кигим С. Зоолог та еколог – Олександр Данилевський // Імідж сучасного педагога. – 2001. – № 1. – С.41 – 43; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.19 – 21; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 145 – 157; Реабілітовані історією. Кн.2. – С.364.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 349. – Арк. 63; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 133. – Арк. 2 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 948. – Арк. 393 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф.ІІІ. – Спр. 8827. – Арк. 1; Спр. 8829. – Арк. 1-2; Спр. 8953. – Арк. 2; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 8 зв.; Ф. 958. – Оп. 1. – Спр.23-а. – Арк. 11 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 163. – Арк. 58 зв.; Спр. 187. – Арк. 14; Спр. 190. – Арк. 34 зв.; Спр. 192. – Арк. 23; МКМ. – ОФ. – № 8765 / Д-1671. – Арк. 1 зв. – 2 зв.; № 8767 / Д-1673. – Арк.4; № 8768 / Д-1674. – Арк. 1 зв.; Архів авторки; Архів жительки Миргорода І.В.Литки.

Данилейки (Данилейченки).

Данилейченко Степан Федорович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 81 дес. землі в х. Киптевому (в дачах В.Сорочинців).

Данилейченко Самсон Іванович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Баранівці Миргородського повіту, мав 15 десятин землі.

Даниленки.

Демко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Даниленко – житель Миргорода. 1694 р. «Даниленків пляц» був у Миргороді поряд із пляцем Михайла Бута і двором Сидорівського.

Максим – козак Миргородської сотні (1718).

Кирик – козак куреня с. Ярмаків (1718).

Даниленки – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723): Омелян, Михайло з синами Данилом і Григорієм.

Дацько – козак куреня с. Попівки (1718); житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Зінець із синами Мусієм і Данилом – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Кирило із сином Грицьком – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Андрій – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мирон – «можний середній» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Михайла.

Роман – козак куреня с. Петрівців (1718); «можний середній» козак с. Петрівців (1723).

Максим – 1723 р. записаний у козацькому реєстрі як нащадок козаків Миргородської полкової сотні, який «поверстався в поспольство». В реєстрі 1738 р. – убогий козак-підпомічник у Миргороді.

Омелько – житель Миргорода, належав до розряду цехових (1732).

Прокіп – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Дорош – Яцько і Лесько – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Карпо – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний третім.

Прокіп – 1738 р. козак виборний малоґрунтовий у с. Петрівцях.

Іван, 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Попівці.

Хведір із братами Корнієм і Самійлом – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Левко – посполитий, 1738 р. був «господарем» (управителем) у хуторі значкового товариша Григорія Холода при с. Бабичівці Городиської сотні Миргородського полку.

Даниленко – козак, мав хутір (3 хати) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку (1781).

Йосип Герасимович (1851 – ?) – 1913 р. жив у с. Олександро-Миколаївці (Клюшниківці) Попівської волості, мав 20 десятин землі.

Даниленко – заможний селянин у с. Попівці (початок XX ст.).

Даниленко Д.Ф. – 1914 р. був головою Попівського кредитового товариства, 1915 – представником Попівської споживчої спілки.

Терентій Ілліч (1874, с. Дібрівка – ?) – селянин-одноосібник у Дібрівці. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Степан Максимович (1881, с. Дібрівка – ?) – селянин-одноосібник у м. Миргороді. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Василь Аполлонович (1894, с. Попівка – 20.05.1938) – житель с. Попівки, садівник радгоспу. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Микола Васильович (1920, с. Попівка – ?) – із селян, навчався в учительському інституті м. Кременчука.

Вчителював у Кременчуцькому районі. Заарештований 23 грудня 1940 р., засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 123; Швидько. – С. 22, 29, 48, 156, 158,160; Швидько-2. – С. 77, 79, 116; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 365, 366; Присяга М.п. 1732 р. – С. 71.

Арх.: НБУВ НАНУ. ІР. – Ф. 290. – Спр. 3496. – Арк.1.

Данилови.

Данилів Кость – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду

Данилов (Данилович) Іван – піп у Миргородському полку (1732), у с. Зуївцях (1737).

Данилова Марія Яківна – дружина капітана, в 1864 – 1871 рр. мала 36 дес. землі в х. Деркачів.

Данильці.

Данилець Трохим Федорович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тищенковому Шишацької волості, мав 27 десятин землі.

Данилець Василь Данилович (бл. 1860 – ?) – козак Миргородського повіту, землевласник Полтавського повіту.

Данилець Тимофій Данилович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тищенковому Шишацької волості, мав 25 десятин землі.

Данилець Андрій Данилович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тищенковому Шишацької волості, мав 19 десятин землі.

Данилець Микола Григорович (бл.1886 – ?) – козак Миргородського повіту, землевласник Полтавського повіту.

Хутір Данильців існував у Шишацькій волості.

Данилко Митрофан Семенович – козак, 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при селищі Гоголевому Миргородського повіту.

Даниловичі.

Данилович (імовірно, це по батькові) Андрій – полковий сторож Миргородського полку 1723 р.

Іван – дяк церковної школи при Свято-Михайлівській церкві в с. Зуївцях (1723).

Іван (1766 – ?) – значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Данилович, священик, мав хутір (6 хат) в Остап'ївській сотні Миргородського полку (1781).

Тихоній – священик Пречистенської церкви в м-ку Устивиці Миргородського полку (1723).

Данихни.

Данихно Федір Митрофанович (1899, с. Малі Сорочинці – ?) – із селян, житель Миргорода, столяр пункту «Заготзерно». Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Данихно Василь Степанович (1915, с. Малі Сорочинці – ?) – червоноармієць потягу спецпризначення. Заарештований 23 грудня 1941 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Данкен Осип Антонович – 1871 р. титулярний радник, штатний доглядач Миргородського повітового училища.

Данченко Сидір – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Дасусдородський Павло Григорович – священик церкви Іоана Богослова в Миргороді (бл. 1913 – 1917). Почав споруджувати будинок поряд із церквою (нині вул. Єрківська, 31). За місцевим переказом, наклав на себе руки через кохання до миргородської дівчини Короленківни. Він є на світлині серед учасників Личанського хору.

Дахни (Дахненки).

Дахненко Трохим – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Дахно Данило – цибулівський сотник Миргородського полку (XVIII ст.).

Дахно Данило (? – 1738) – значковий товариш Миргородського полку. Власник маєтку на Правобережжі, на р. Ірклій. Одружений із Любов'ю Крушевською.

Даценки (Доценки).

Даценко Лесько – 1649 р. козак Комишанської сотні Миргородського полку.

Даценко Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Даценко Харко – військовий товариш Гадяцького полку (1682).

Даценки – розгалужений рід у с. Семереньках, який, імовірно, походить від імені жителя с. Семереньків Дацька Семеренченка (ім'я останнього згадується в листі гадяцького полковника Михайла Бороховича 1699 р. до ковалівського сотника).

Даценко Петро – козак Миргородської сотні (1718).

Даценко Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); записаний першим після сотенної старшини.

Даценко Грицько – козак Яреськівської сотні (1718).

Даценко Семен з братом Степаном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Семен є також у реєстрі сотні 1732 р.

Даценко Семен – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Олена, убога.

Даценко Михайло – «можній середній» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Даценко (іноді Дапенко) Йосип – хорунжий Городиської сотні Миргородського полку (1725).

Доценки Юрко – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Даценки Яків і Манойло – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Даценко Наум – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).

Даценко Наум – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак виборний ґрунтовий «сім'янистий» у с. Біликах. В ревізії села записаний другим. На його дворі жили також зять Самійло, «братан» Матвій і підсусідок Петро Бабенко.

Даценко Гнат – козак Потіцької сотні М.п. (1732), записаний першим у списку козаків після сотенної старшини.

Даценко Іван – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Даценки Петро і Василь – жителі с. Почапців, у першій половині або в середині XVIII ст. продали «дубину з долиною» миргородському жителеві Антонові Петровичу Короленкові.

Даценко Самійло – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом із «зятем Петром, свояком Наумом, племенниками його Матвієм і Пилипом, зятем Павлом і сином Леськом» мали 1 двір, 6 хат, де жили 7 сімей. Самійло мав 2 підсусідків – Герасима Литвина і Прокопа Овчаренка.

Даценко Пилип, житель Миргорода (1750) – козак, мав підсусідка Трохима Мироненка.

Даценко Василь, житель Миргорода (1750) – козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Зять козака-підпомічника Антона Сагайдачного. Мав 1 двір, 1 хату.

Даценко, значковий товариш, мав хутір (2 хати) в Білоцерківській сотні Миргородського полку (1781).

Даценко Артем Никифорович – козак с. Бакумівки, помер 1829 р. у віці 56 літ. Мав синів Романа (1835 року мав 41 рік) та Івана (у рекрутах із 1825 р.).

Даценко Федір (? – бл. 1850) – колезький реєстратор. Його маєток (17 десятин землі й 8 душ чол. ст.) у дачах с. Зубівки за даром удови Марії Даценкової перейшов до доньки Катерини, дружини штабс-капітана Ломиківського.

Даценко Григорій Іванович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 59 дес. землі в дачах В.Сорочинців (у х. Ліскевича і х. Радченків).

Даценки – козаки Михайло, Петро, Олексій, Федір Івановичі, в 1860 – 1864 рр. мали 30 дес. землі в х. Даценка (в дачах миргородських полів).

Даценки – козаки Яків Федорович і Андрій Федорович, в 1864 – 1867 рр. мали землю в урочищі Загірщина біля с. Зубівки.

Даценко Андрій Федорович (1832 – ?), козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Даценко Олексій Трохимович (1844 – ?) – козак, житель х. Даценкового Устивицької волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Даценко Роман Трохимович (1850 – ?) м козак, житель х. Даценкового Устивицької волості, 1913 р. мав 37 десятин землі.

Даценко Михайло Петрович (1850 – ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 31 десятину землі.

Даценко Яків Якович (1855 – ?) – козак, житель с. Зубівки. В 1899 – 1904 рр. – миргородський повітовий гласний, обраний від сільської громади. 1913 р. мав 91 десятину землі.

Даценко Іван Андрійович (1863 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Даценко Іван Пилипович (1860 – ?) – козак, житель х. Руди Зубівської волості, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Даценко Гаврило Іванович (1868 – ?) – козак, житель м-ка Устивиці, 1913 р. мав 73 десятини землі.

Даценко Яків Андрійович (1868 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Даценко Мефодій Андрійович (1871 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Даценко Василь Михайлович (1878 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Даценко Харитон Борисович (1881 – ?) – козак, жив у х. Коломійцевому Устивицької волості, 1913 р. був власником 34 десятин, мав родину з 6 осіб. 1931 р. його родину розкуркулили.

Даценко Олена Гнатівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1888 р. на службі в Миргородському повіті. Помічниця вчительки Шишацького чоловічого народного училища (1901).

Даценко Андрій Микитович, із селян, письменний. З 1905 р. опікун Семереньківського початкового народного училища. Мав цегельні при м-ку Сорочинцях (5 робітників) і в с. Семереньках, яку було спалено близько 1917 р.

Даценко Олександр (25.08.1897, х. Семереньки Миргородського повіту. – 7.06.1941, м. Краків) – український військовий діяч, історик, журналіст. (В деяких матеріалах його прізвище подається як Доценко. Краєзнавець із с. Семереньків В.Клименко вказував його ім'я по батькові – Сергійович, проте останнє твердження потребує уточнення). 1915 р. закінчив Великосорочинську вчительську семінарію (за деякими даними, середню освіту здобув

у Полтавській духовній семінарії). Був добрим співаком (бас), солістом у хорі. Вступив на юридичний факультет університету Св. Володимира в Києві. Учасник Першої світової війни. Закінчив Віленську військову школу, яка 1915 р. була евакуйована до Полтави. Служив у складі російського війська (107-й піхотний Троїцький полк, старшина, підпоручик). Із початком Української революції 1917 року вступив до Українського війська. Осавул, підполковник армії УНР, у 1919 – 1920 рр. старший ад'ютант Головного отамана Симона Петлюри, разом із ним емігрував до Польщі. Жив у Тарнові, Варшаві, Львові. Коли 1920 р. Головний отаман переїхав до Парижу, Даценко через фінансову скруту змушений був залишитися у Львові, проте не покидав сподівань переїхати до Франції. 1926 р. він уже отримав візу на виїзд, але надійшла звістка про вбивство С. Петлюри. На початку 30-х рр. жив у м. Каліші, заробляв приватною працею. 1939 р. Даценко з дружиною і донькою переїхав до Кракова. Там він захворів на невиліковну хворобу й помер 7 червня 1941 р., похований на Раковіцькому цвинтарі. Протягом життя Д. написав чимало творів як історик і журналіст, друкувався в українських періодичних виданнях; значна частина творів залишилася неопублікованою. Даценко – автор історичних праць, написаних на багатому документальному архіві українського війська і власних спогадах, автор циклу статей про повстанські рейди, інших матеріалів із історії українських визвольних змагань. Зокрема, відомі його праці:

Олександр Даценко.

1. Літопис Української революції. Матеріали і документи до історії Української революції, 1917 – 1923 рр. – В 3-х т. – Т. ІІ. – Кн. 4. – Київ – Львів, 1923; Кн. 5. – Львів, 1924. – 398 с.
2. Стаття «Під московським ярмом» // Новий час. – Львів, 1925. – Ч. 28.
3. Зимовий похід (6.XII.1919 – 6.V.1920) // Праці Українського Наукового Інституту. – Т. 13. – Варшава, 1932.
4. Історія Звенигородського коша Українського Вільного Козацтва // Історичний календар-альманах «Червоної Калини» на 1933 рік. – Львів, 1932.
5. Невідома сторінка з легенди про Українських Січових Стрільців // Історичний календар-альманах «Червоної Калини» на 1934 р. – Львів, 1934.
6. Цикл статей «Чотири повстанські рейди та їх ліквідація» – про рейди повстанських отаманів Сагайдачного, Залізняка, Мірошниченка, Ю.Тютюнника, опубліковані в «Літописі Червоної калини» 1932 – 1933 рр.
7. Стаття «Визвольні змагання 1917 – 1923: Армія УНР, 1917 – 1921» // УЗЕ. – Т.3.

Даценки – кілька родин на х. Даценковому Устивицької волості. За радянської влади, близько 1931 р., всі родини Даценків були розкуркулені й вивезені в невідомому напрямку. Решта хуторян загинула під час голоду 1932 – 1933 рр. Пізніше всі хати зруйнували, садки вирубали.

Даценко Йосип Архипович (1889, с. Великі Сорочинці – 7.06.1938) – із селян. Житель м. Полтави, помічник машиніста паровозного депо станції Полтава. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Даценко Михайло Мефодійович (1890 – ?) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Засуджений 13 січня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Даценко Іван П. – заможний господар с. Зубівки («куркуль»), 1932 р. був засуджений до 4 р. позбавлення волі з конфіскацією майна «за саботаж хлібозаготівель».

Даценко Микола Васильович (1892, с. Устивиця Миргородського повіту – 4.06.1938) – із селян, житель Миргорода, робітник заготівельної контори. Засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Даценко (Доценко) Кирило Іванович (1902, с. Семереньки – ?) – походив із селян, студент у Полтаві. Був засуджений 13 листопада 1925 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Даценко Андрій Антонович (1903, с. Зубівка – ?) – із селян, житель с. Зубівки. З 1927 р. став членом молодіжного підпільного українського гуртка в Зубівці. В його садибі збиралися підпільники. Вірний УАПЦ. За політичними поглядами був радикально налаштований проти більшовицької влади. Після розгрому підпілля органами ДПУ був засуджений 1929 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Доценко Петро Сергійович – житель Миргорода (Личанка). 1930 р. влада вигнала його з 5 дітьми з власної хати і заслала на Донбас; в його хату вселили активіста Івана Маляренка. П.С.Доценко – рідний брат Марії Сергіївни Шинкаренко (див.: Шинкаренко Павло Захарович).

Даценко Микола Іванович – староста громадського двору в х. Радченках (1942 – 1943).

Даценко Анастасія Михайлівна – жила в Миргороді, на Довгому Озері. Вчителька української мови с/ш № 1 (1950).

Даценко (Доценко) Степан Миколайович (1918, с. Зубівка – 1982, м. Ленінград) – доктор медичних наук, професор. Трудове життя проходило в Ленінграді.

Даценко (Доценко) Яків Миколайович (1923, с. Зубівка – 2012, м. Запоріжжя) – доктор медичних наук, професор. Навчався в Миргороді. Учасник Другої світової війни. Працював у Харківському й Запорізькому медінститутах. Автор наукових праць.

Хутори Даценків існували в Зубівській, Устивицькій, Яреськівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 266; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 94; 1907. – С. 69; Список лиц. – С. 1 – 6; Загродський О. В 25-і роковини смерти О.Доценка // Газ. «Свобода». – 1966. – 21 червня. – Ч. 113; Описи КН. – С. 152; Клименко В. Про що розповіли архіви //

П.п. – 1990. – 25 травня. - № 81; Білокінь С. Доценко Олександр // Довідник з історії України. – К., 2001. – С.224; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 370; Швидько-2. – С. 80; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 247; Присяга М.п. 1732 р. – С. 100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.2; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 423. – Арк. 130 зв.; Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 10; МКМ. О.Ф. – Інв. № 8697 / Д-1604. – Арк. 1 – 24.

Дашевський Лев – юрист, потомственний почесний громадянин. 1883 р. в його родині в с. Малих Сорочинцях народився син Володимир Дашевський – майбутній історик, гебраїст (освіту здобував у Ніжинському історико-філологічному інституті й на факультеті східних мов Петербурзького університету). 1937 р. Володимир був заарештований і, ймовірно, загинув у таборах.

Дашенки.

Дашенко Лук'ян – зубожілий піший козак Миргородської полкової сотні (1723).

Дашиха Пелагія – вдова, з синами Василем і Наумом, жили в Миргородській полковій сотні (1723).

Дашко Іван Никифорович – у 1912 – 1914 рр. секретар Шишацького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту, навчальний заклад закінчив 1914 р.

Дашовець Григорій – хорунжий Власівської сотні Миргородського полку (1725).

Двігубська Уляна (бл. 1746 – ?) – донька полкового обозного Григорія Двігубського. Дружина Петра Петровича Ломиківського (бл. 1734 – раніше 1800), дядька етнографа Василя Ломиківського.

Двірники (Дворники).

Двірник Лаврін – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723). (Двірник, Дворник – це і прізвище, і посада – управитель панського двору; двір знатного роду Ломиковських був у с. Шахворостівці).

Двірник Ганна – убога посполита в с. Шахворостівці (1723).

Двірник Яким – житель Миргородської сотні (1718); житель Миргорода, ремісник («з рибалок»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Дворник Павло – житель с. Баранівки Сорочинської сотні, 1749 р. продав Сорочинському Святомихайлівському монастиреві свою ниву.

Дворник І. – 1920 р. був членом Миргородської Надзвичайної комісії (ЧК).

Дворник Кирило Йосипович (1878, с. Шахворостівка – 19.05.1938) – колгоспник с. Шахворостівки. Засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Дворник – голова колгоспу в с. Гаркушинцях 1932 – 1933 р.

Дворецькі.

Дворецький Каленик – житель м-ка Яресьок. Служив у Миргородському полку, 1732 р. – яреськівський городовий отаман; 1732 – 1752 рр. значковий товариш. 1735 р. миргородський полковий комісар.

Дворецький Василь Каленикович – син значкового товариша. Козак Миргородського полку, 1736 р. служив при Миргородській полковій канцелярії, 1741 р. – значковий товариш.

Дворники (див.: Двірники).

Дворниченки.

Юсько (в публікації О.Бодянського – Дверниченко Ясько) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Гаврило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Михайло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 бездвірну хату.

Василь – поручик, 1794 р. мав підданих у с. Попівці.

Дворовий Михайло – посполитий у с. Слобідці (1718).

Дебелії (Дебелі?).

Дебелій (Дебелий?) Микола – козак Миргородського полку. На військовій службі з 1739 р. Сотенний писар Цибулівської сотні (1742 – 1750). Значковий товариш (із 1763), військовий товариш Миргородського полку. Був одружений із донькою городиського писаря Гната Кашевського.

Дебелій Григорій Миколайович (1753 - ?) – на службі в Миргородському полку з 1771 р., із 1774 р. полковий канцелярист, із 1775 р. – значковий товариш.

Дебелій Мусій Миколайович (1755 - ?) – на службі з 1761 р. Із 1775 р. – значковий товариш Миргородського

полку. Під час російсько-турецької війни 1776 р. служив у складі команди, яка утримувала пошти на Кримському півострові.

Деви (Девенки).
Девенко Василь – посполитий у с. Єрках (1718). 1723 р. записаний як Василь Дева.

Дев'ятки.
Дев'ятка Петро – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).
Дев'ятка Георгій Іванович (1860 - ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 19 десятин землі.
Дев'ятка Яків Савович (1862 - ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 71 десятину землі.

Дегтяренки.
Дегтяренко – голова Миргородського повітвиконкому (лютий 1923 р.).
Дегтяренко Михайло – співзасновник парафії УАПЦ в Ромодані Миргородського району. Був заарештований, 1934 р. висланий на Далекий Схід, де й загинув у таборах Дальбуду.

Дейкун Іван Наумович – купець 3-ї гільдії в Миргородському повіті (1861).

Дейнеки (Дейнеченки).
Дейнека Гаврило – козак куреня с. Черевків (1718); «можнійший» козак у с. Черевках Миргородської сотні (1723). Є також у спискові козаків 1732 р.
Дейнека Петро з братом Семеном – заможні козаки в с. Черевках (1723).
Дейнека Петро – 1723 р. дяк у Спаській церкві с. Черевків.
Дейнека Федір – козак середньої заможності, титар у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Омелька, який 1723 р. перебував на військовій службі.
Дейнеченко Савка – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Дейнеченки Хвесько і Омелько – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Дейнека Юхим – збирач податків «задніпрських міст Миргородського полку» (1749); «правящий за сотенного отамана цибулевского» (1753). Отаман городовий (1757).
Дейнеко Віктор Пилипович (1901 - ?) – житель Миргорода, мав неповну середню освіту, без певних занять. Був заарештований 27 червня 1920 р., засуджений за шпигунство до ув'язнення. Реабілітований 1994 р.
Хутір Дейнечин у 1920-их рр. існував на території Черевківської сільської ради.

Декали (Декаленки).
Декаленко Андрій – козак сотні Г.Гладченка Миргородського полку (1649).
«Декалів зять Конон» – козак сотні Г.Гладченка Миргородського полку (1649).
Декало Василь – козак середньої заможності Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Декало Павло – 1723 р. посполитий у с. (Малих) Сорочинцях. (В публікації Г.Швидько – Дикал).

Делінська – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Делятинський Павло – сотенний отаман, 1752 р. мав житловий двір у м. Крилові Миргородського полку.

Дембіцькі.
Стефан – диякон Успінської церкви м-ка Сорочинців (1785), священик цієї церкви (1791 – 1794). Мав сина Івана (дорослий 1791 р.).
Іван (1780 – 1803) – паламар Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви.

Дембровські (Пор. також: Дубровські, Домбровські).
Дембровський Михайло – отаман 2-ї Миргородської полкової сотні (1757), устивицький сотник Миргородського полку (в проміжку 1760 – 1780 рр.).
Дембровська (іноді – Дубровська) Марія Пилипівна – донька священика с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку Пилипа (Филипа) Леонтієва. Дружина значкового товариша Прилуцького полку Семена Дембровського (помер раніше 1755 р.). Її рідний брат Стефан Филипов 1755 р. був священиком с. Вергунів. Її двоюрідними братами були Григорій, Василь і Федір Йосифови (Осипови, див.), власники с. Кибинців, із якими вона 1755 р. вела судовий позов. Мала сина Єгора Семеновича Дубровського (він же Дембровський).

Деменки.
Деменко Семен – титар, козак с. Вишняків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Деменко Захарко – посполитий у с. Попівці (1723).

Деменко Павло – посполитий у с. Попівці (1723).

Деменко Дем'ян Павлович (1847 – ?) – козак, жив у х. Бубликовому Попівської волості. 1913 р. мав 130 десятин землі.

Демещенко Фесько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Демиденки.

Лаврін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Демиденки – дворяни м-ка Яресьок Миргородського повіту.

Остап – мав сина Кіндрата (нар. 22.04.1804 р. в Яреськах).

Іван Власович (1860 – ?) – козак, жив у м-ку Яреськах, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Демидов Андрій Іванович – губернський секретар, засідатель Миргородського земського суду (1822 – 1823).

Демидовичі – дворяни. (Див. також: Майлат-Демидовичі).

Демидович (Димидович) Іван – корнет, житель Миргорода, канцелярський служитель при Миргородській штатній команді (1791).

Іван – поручик, 1810 р. власник х. Демидовичевого (він же х. Слобідка, Слобідський), що був у межах двох верст від Миргорода. 1810 р. там був його будинок, 5 селянських хат, земля, де займалися хліборобством, скотарством, вівчарством, мав пасіку, пташню, клуню, тік, садок, ліс. Володів 5 ревізькими душами. Дружина Олена, 1824 р. жила в Миргороді.

Петро Іванович – колезький реєстратор, засідатель Миргородського нижнього земського суду (1803 – 1805). З 1809 – титулярний радник, засідатель Миргородського земського суду (1809 – 1812); підсудок Миргородського повітового суду (1813 – 1826). Кавалер ордена св. Володимира 4 ступ. (1825). Колезький асесор (1830). Власник землі за Миргородом, біля Міськових могил (1830). Мав сина Миколу (нар. бл. 1807), який навчався в Миргородському повітовому училищі; сина Семена (нар. бл. 1809), який із 1815 р. навчався в тому самому закладі; сина Пимона; сина Іраклія. 1819 р. Петро Іванович був «восприємником» Іллі – сина сорочинського жителя Петра Легейди, титулярного радника.

Демидовичка Марія Іванівна – миргородська дідичка, дружина титулярного радника (1825).

Лев Іванович – дідич хутора Демидовичевого Миргородського повіту, чиновник 2-го класу (1832). Його селяни були парафіянами Воскресінської церкви м. Миргорода. Його нащадки писалися Майлат-Демидовичами (див.).

Андрій – губернський секретар; його дружина Ганна 1826 р. мала селян у м-ку Хомутці.

Григорій – колезький реєстратор; 1830 р. його син Степан навчався в Миргородському повітовому училищі.

Дем'ян – корнет, мав землі поблизу Миргорода, біля урочища Пасічок, біля с. Доброгорської (початок – перша половина XIX ст.).

Пимон Петрович – губернський секретар, 1850 р. опікун хлібних запасних магазинів Миргородського повіту. 1852 р. продав Марії Ясниковій двох селян і 4 десятини землі в м-ку Комишні. На початку 1860-х рр. мав 11 душ селян у Комишні. Колезький секретар. Близько 1860 – 1865 рр. його спадкоємці мали землю: 43 десятини – при х. Демидовича (в 1-ій частині миргородських полів), 45 дес. – при Великій Багачанській дорозі, 41 дес. – біля Гострої могили (у 2-ій частині миргородських полів), 6 дес. – в урочищі Кільдіш. Мав доньку Варвару.

Іраклій Петрович – 1830 р. вступив до Миргородського повітового училища. 1871 р. – губернський секретар, письмоводитель Миргородської квартирної комісії.

Варвара Пимонівна, донька Пимона Петровича. В шлюбі Тихонович (див.).

Іван Семенович – дворянин. У 1862 – 1877 рр. його спадкоємці мали 11 дес. землі в дачах с. Біликів (урочище М'якотине).

Захар Левович (див.: Майлат-Демидович З.Л.).

Іван Іванович – козак, в 1906 – 1914 рр. опікун Біликівського початкового народного училища Зубівської волості.

Демидович – уповноважений Полтавського губернського відділу ДПУ в Миргородському повіті (1922 – 1923 рр.), керував роботою щодо знищення на Миргородщині селянських повстанських загонів.

Лукія – 1948 р. працювала вихователькою дитячих ясел у колгоспі ім. Борисенка (с. Білики).

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С. 214; ПГВ. – 1852. – № 35. – Отд. 2. – С.383; Отчет МУЗУ. – 1907. – С.66; Постановления МУЗС. – 1915. – С. 452; Труды ПУАК. – Вып. 15. – Полтава, 1912; Павловский. Описание городов. – С. 51 – 56; Свидницький А.П. Роман, оповідання, нариси. – К., 1985. – С.520; Ханко В. Михайло Гаврилко і його трагічна доля в період розгрому УНР // Полтавська Петлюріана. – Число 2. – Полтава, 1996. – С.100.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 94 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк.61; Спр. 174. – Арк. 4, 77; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 4. – Арк. 50; РДІА. – Ф. 1291. – Оп.2. – Спр. 312; МКМ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Алфавит дач. – Арк. 38, 74, 77.

Демидовські (рідше Димидовські) – священицький і дворянський рід.

Карпо (1724 – ?) – священик Покровської церкви с. Довгалівки (1791 – 1794).

Петро (1756 – ?) – стихарний дячок Покровської церкви с. Довгалівки (1791 – 1792); дружина – Феодосія.

Панас (1756 – ?) – стихарний паламар Покровської церкви с. Довгалівки (1791 - 1792); дружина Параскева.

Григорій (1768 – ?) – паламар Покровської церкви с. Хомутця (1792).

Дем'ян – дячок Покровської церкви с. Довгалівки (1791), мав сина Василя.

Кузьма – копіїст Миргородської протопопії (1797).

Пилип Панасович (бл. 1783 – ?) – паламар Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців (1819). Дружина Євдокія Прокопівна (бл. 1787 – ?). Діти: Параска (бл. 1808 – ?), Петро (бл. 1811 – ?), Ганна (бл.1814 – ?), Федір (бл. 1818 – ?), можливо, й інші.

Яким – диякон Троїцької церкви м. Миргорода (1825).

Василь – з 1830 р. диякон Миргородської Воскресінської церкви; близько середини XIX ст. – священик цієї церкви.

Демидовський – миргородський повітовий суддя (перша половина XIX ст.).

Яків Пилипович – паламар. Його спадкоємці в 1862 – 1865 рр. мали 1 дес. землі на Демидковому озері (біля с. Малих Сорочинців).

Марія Андріївна – дружина губернського секретаря, в 1860 – 1865 рр. мала 10 дес. землі поблизу Глевтякового Озера.

Мусій Якимович (? – бл. 1903) – колезький асесор.

Михей Васильович (бл.1832 – 14.06.1884, Миргород) – священик Воскресінської церкви Миргорода, 1867 р. збудував новий храм замість старого.

Костянтин Васильович – канцелярський служитель; помічник бухгалтера Миргородського повітового скарбництва (1864 – 1874). Колезький секретар (1874). Колега і приятель молодого П.Рудченка (П.Мирного) в Миргороді. Був трохи старшим від П.Рудченка. Від нього молодий письменник черпав знання про старовину, звичаї, повір'я. Мав чутливу натуру. Був невеликим на зріст, горбатеньким.

Василь Ананійович (? – 1911) – закінчив Полтавську духовну семінарію й Київську духовну академію (1871). Працював викладачем у Полтаві. З 1889 р. – інспектор Вітебської духовної семінарії. Після відставки поселився в м. Вільні, де й помер. Автор кількох праць із історії Переяславсько-Полтавської семінарії.

Олексій – до 1897 р. був дияконом Олександро-Невської церкви м-ка Попівки Миргородського повіту. 14 вересня 1897 р. рукоположений в сан священика церкви Різдва Христового в селі Новому Іржавці Лубенського повіту.

Демидовський [Н.М.] – «землемір у селянських справах», служив у Миргороді. 1902 р. згадується як колишній.

Семен Якович – 1902 р. позаштатний псаломщик Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців, 1904 р. – паламар цієї церкви.

Іван Костянтинович – 1899 р. не мав чину; колезький реєстратор, столоначальник поліційного управління Миргородського повіту (1900 – 1903).

Мотря Іванівна (? – 1926) – жителька м. Миргорода, одружена з Савою Михайловичем Козаком (Козаковим, див.).

Сергій і Павло – брати, 1919 р. навчалися на курсах при Миргородському художньо-промисловому інституті. Павло 1923 р. працював у Миргородському художньо-керамічному технікумі формувальником посуду. Керамічна таріль його роботи з зображенням горлиці продавалася 2008 року миргородськими торговцями антикваріатом; надпис на тарелі: «М.Х.К.Т. Павло Демидовський. 1922».

Демидовський – лікар, працював у Миргороді до війни 1941 – 1945 рр.

Демидовські – жителі с. Довгалівки (протягом XX ст.).

Літ.: Клировая книжка. – С.298; Черкаський. – С.80; Герасименко О. Дещо з історії «Ревізора» // П.п. – 1983. – 18 травня; Ханко В. Художньо-промисловий інститут у Миргороді // Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С. 141; Розсоха Л. Миргородські зв'язки родини Рудченків // П.п. – 1999. – 15 травня. – № 38; Її ж. Миргородська старовина. – С. 99, 290.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 55; Спр. 133. - Арк. 11; ДАПО. – Ф. 370. – Оп. 3. – Спр. 186. – Арк. 1; Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк. 67; Ф. 1018. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 89 зв.

Демков Михайло Титович – 1904 р. лікар при залізничній станції Ромодан; із 1906 р. – лікар Березоволуцької медичної дільниці Миргородського повіту.

Демкович Яцько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Демусенко Кирик – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Демченки.

Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Яхно – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Яцько – козак Зубівського куреня (1718).

Павло – війт у м-ку Яреськах Миргородського полку (1718 – 1723).

Стецько – 1723 р. жив (очевидно, був за доглядача) у хуторі, який належав полковникові Данилові Апостолу, що був біля м-ка Сорочинців «у степу».

Федір – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Павло – отаман с. Вишняків Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Фесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Семен – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Яким – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Степан – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із «братами Грицьком, Степаном і вдовою маткою Зінькою» мав 1 двір, 3 хати.

Ганна – жителька Миргорода, близько 1912 – 1914 рр. служила на Миргородській телефонній станції. Далека родичка Килини Дубини (див.). Приятелювала з миргородською родиною Бороховичів, їхня кума.

Іван Іванович (1897, с. Комишня – після 1939) – селянин с. Комишні, один із засновників с/г артілі «Червона нива» на х. Грабщині поблизу Комишні (1922), перший тракторист артілі. Під час голодомору 1932 – 1933 рр. відмовився вилучати хліб у селян. Працював машиністом водокачки в Комишні. 1937 р. був заарештований як «ворог народу», 1939 р. засуджений із політичних мотивів до 4 р. позбавлення волі. Відбував покарання в таборі на Білому морі, звідки не повернувся. Реабілітований 1963 р.

Дем'яненки.

Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Дем'яненко Гаврило – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Дем'яненко Лесько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Дем'яненко Федір – командир червоного загону, створеного комнезамом у Хомутці з більшовиків і комсомольців для боротьби з селянськими повстанськими загонами. Загін Дем'яненка брав участь у ліквідації повстанських загонів Христового, Пищалки та ін. Ф.Дем'яненко був страчений 1942 р. під час німецької окупації.

Дем'яненко Параска – перша жінка-комбайнер на Миргородщині в 1930-их роках.

Дем'янівський Овксентій – навчався в Лубенському духовному училищі. 1904 р. псаломщик, учитель Покровської церковнопарафіяльної школи с. Великого Перевозу Миргородського повіту.

Дем'янки (пор. також: Дем'янченки).

Дем'янко І.К. – 1901 р. писар у с. Петрівцях.

Дем'янко В.Я. – миргородський повітовий фахівець із тваринництва (1912).

Дем'янко Євтихій Антонович (1852 – ?) – козак, жив у х. Дем'янків Яреськівської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Дем'янко Сава Маркович (1863 – ?) – козак, жив у х. Грузинівщині Петрівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Дем'янко Петро Корнійович – житель с. Петрівців, голова колгоспу «Ленінський шлях», створеного 1930 р. в с. Петрівцях. До 1941 р. працював суддею, головою сільради. Був учасником усіх кампаній більшовицької влади. Під час німецької окупації, в 1942 – 1943 рр. працював у громадському господарстві с. Петрівців.

Дем'янко Василь (? – раніше 1941) – житель с. Петрівців (куток Край), за радянської влади був розкуркулений. У червні 1943 р. ухвалою Миргородської земельної управи його синові Петрові було повернуто хату й садибу (0,8 га).

Дем'янко Мін (либонь, Мина?) Васильович (1902 – ?) – робітник у с. Петрівцях, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Дем'янови.

Дем'янов Іван – війт у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Дем'янов Василь – власівський городовий осавул, 1752 р. мав 2 житлові двори з 2 хатами у м-ку Власівці Миргородського полку.

Дем'янов (Дем'янів, Дем'янович) Андрій – сорочинський сотник у 1740-их рр.

Дем'яновичі.

Андрій – сорочинський сотник Миргородського полку (1745 – 1748).

Кирило, Павло – військові товариші, 1787 р. були співвласниками м-ка Ковалівки Миргородського повіту.

Дем'яновський Олексій (1872 – ?) – дяк у с. Портянках, за що 1922 р. був позбавлений виборчого права, як і його дружина Ганна.

Дем'янченко Федір Кузьмович (1897, с. Хомутець – 20.05.1938) – із селян, мав середню освіту. Жив у Миргороді, працював агрономом. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Дендебері.
Дендеберя Фесько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Хутір Дендебері на поч. XX ст. був також у Зубівській волості, біля с. Біликів.

Денежка Олексій – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду.

Денисенки (іноді Динисенки).
Левко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Яцько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Федір – служив у складі куреня «музикантів військових» Миргородського полку (1718).
Іван – козак с. Обухівки (1718). Іван із синами Іваном і Павлом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Іван і Павло є також у реєстрі сотні 1732 р.
Семен, Данило, Василь – належали до ковальського цеху в Миргороді (1732).
Семен – житель Миргорода, ремісник («з ковалів»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.
Степан – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). Степан із братами Василем і Хомою – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Довгалівці.
Денисенко (також Денисов) Павло (бл. 1720 – ?) – значковий товариш Миргородського полку (Власівська сотня). На службі з 1735 р. Того самого року був при «содержании днепровских форпостов». 1736 – 1737 рр. чинив нагляд за робітниками, які кололи лід на Дніпрі. 1738 р. – збирач грошей до військового скарбу від шинків і винокурних котлів Власівської сотні. 1739 р. під командування полковника В. Капніста брав участь у відбитті татарського наскоку на територію Миргородського полку. 1740 р. – власівський сотенний канцелярист, 1740 – 1746 рр. – власівський сотенний писар. 1746 р. брав участь у Ліфляндському поході під Ригою в складі команди (1000 козаків), якою керував миргородський полковий обозний Ф.Москов. Із 1748 р. протягом 6 літ був сотенним отаманом (хоча указу полкової канцелярії на це не мав). 1752 р. власівський городовий отаман, мав у м. Власівці житловий двір із 2 хатами. 1753 р. був посланий миргородським полковником Остроградським до Польщі з секретною місією для розвідування з приводу походу князя Яблоновського в Україну. В 1755 – 1756 рр. був на посаді полкового комісара консистентських дач. Із 1757 р. в чині значкового товариша. 1758 р. протягом 6 місяців утримував сотенне правління Власівської сотні. З 1760 р. був за отамана над командою (30 козаків) Миргородського полку для добування в степу звірини, придатної для їжі; також добував там птахів для відсилання до Глухова в дім гетьмана.
Іван – хорунжий 2-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1745 – 1769). Осавул 2-ї Комишанської сотні (1769 – 1772).
Семен – сотенний отаман, житель м-ка Сорочинців (1784).
Семен – житель Миргорода (1794), кріпак князівської родини Гурамішвілі.
Андрій Маркович (1860 – ?) – козак, житель с. Зуївців, 1913 р. мав 20 десятин землі.
Іван Фокич (1849 – ?) – козак, житель х. Майфатихи Баранівської волості, 1913 р. мав 94 десятини землі.
Максим Денисович (1865 – ?) – козак, житель х. Майфатихи Баранівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.
Андрій Павлович (1870 – ?) – козак, житель х. Майфатихи Баранівської волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.
Трохим Денисович (1871 – ?) – козак, житель х. Майфатихи Баранівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.
Михайло Павлович (1872 – ?) – козак, житель х. Майфатихи Баранівської волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.
Андріян Степанович (1868 – ?) – козак, житель х. Стовбиного Попівської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.
Єлисей Прокопович (1871 – ?) – козак, житель х. Стовбиного, 1913 р. мав 16 десятин землі.
Григорій Прокопович (1875 – ?) – козак, житель х. Стовбиного, 1913 р. мав 16 десятин землі.
Яким Степанович (1874 – ?) – козак, житель х. Озниці Комишанської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.
Мусій – радянський працівник із с. Слобідки (1919). Був розстріляний денікінцями в листопаді 1919 р., після катувань у миргородській тюрмі.

Денисови (див. також: Денисенки).
Денисов Павло (див.: Денисенко Павло).
Денисов Іван Іванович – земський лікар у Великих Сорочинцях (1887), член Миргородської повітової земської управи (1886-1887); міський лікар у Миргороді (1890 – 1894), завідувач земської лікарні (1890); лікар у с. Шахворостівці (1896). Автор брошури «Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде за 1888 и 1889 г.» (Миргород, 1890). Дружина – Людмила Михайлівна.

Деньга (Денга) Яким – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Деонісьєви (див.: Діонісьєви).

Дербник Д. – дописувач миргородської газети «Відродження» (1942), зокрема, автор заміток «Миргородський музей», «Свято Великдень».

Дерев'янки (Дерев'янченки).

Дерев'янченко Андрій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Дерев'янків Олексій – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Дерев'янка Василь – козак у с. Савинцях (1718).

Дерев'янченко Григорій – «можній середній» козак с. Зубівки (1723).

Дерев'янка Грицько – козак Шишацької сотні (1718). Дерев'янко Грицько з синами Мусієм і Онофрієм – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Дерев'янко Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Дерев'янченко Грицько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Дерев'янченко Євтихій – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Дерев'янченки Овдій і Тарас – посполиті середні в с. Кибинцях (1723).

Дерев'янченко Дем'ян – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Дерев'янченко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Дерев'янченко Андрій – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1718 – 1732).

Дерев'янченко Савка – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Дерев'янко Мирон, житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом «із сином Павлом шурином Федором і сестренцем Ільком» мав 1 двір, 3 хати.

Дерев'янко А.Я. – під час німецької окупації поліцай у Миргороді (1941 – 1943), брав участь у розстрілах жителів міста. За це 1979 р. був засуджений до розстрілу.

Дерем'яга Іван – потіцький сотенний отаман (1770 – 1773), військовий товариш Миргородського полку (з 1773).

Деренківський Кость – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Дерибоженко Микита – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Дерівненко Йосип із братом Михайлом – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Деркачі (Деркаченки).

Деркачі Федір і Касян – 1649 р. козаки Лохвицької сотні Миргородського полку.

Деркаченко (Дерґаченко) Лука – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Деркач Григорій Леонтійович – омельницький сотник Миргородського полку (1709).

Деркач Охрім – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Деркаченко Зінець із синами Микитою і Данилом – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Деркаченко Лесько – козак куреня с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) 1718 р.; він же Деркаченко Леонтій, «можний середній» козак с. Сорочинців (1723). Він же Деркач Лесько з синами Іваном і Василем – козаки виборні в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові (1738).

Деркаченко Кость – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718); Кость із сином Климом – козаки виборні в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові (1738).

Деркаченко Яків – «можний середній» козак с. Черевок Миргородського полку (1723).

Деркаченко Данило – житель Миргородської сотні (1718); посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Деркач Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Деркаченко Терешко – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Деркач Терентій – хорунжий 2-ї полкової сотні Миргородського полку (1760).

Деркаченко Іван – 1737 р. отаман с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці).

Деркаченко Григорій – посполитий у с. (Малих) Сорочинцях (1723), піший.

Деркаченко Клим – козак Миргородської сотні (1732).

Деркачі – козаки, мали два хутори (5 хат і 1 хату) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781, 1787).

Деркач Василь – сотенний хоружий Миргородського полку. Мав доньку Марію, яка 1791 р. одружилася в Параскевіївській церкві с. Малих Сорочинців із козаком м-ка Хомутця Яковом Кирієм (Кирієвим).

Деркачі – дворяни с. Малих Сорочинців.

Деркач Федір (? – раніше 1825) – дворянин. Дружина Мотрона Іванівна (бл.1755 – ?). Діти: Олексій, Михайло, Мусій, Іван.

Деркач Олексій Федорович (бл. 1780 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців (1825). Дружина Февронія Петрівна (бл. 1785 – ?). Діти: Варвара (бл.1809 – ?), Костянтин (бл.1810 – ?), Яків (бл.1813 – ?), Петро (бл. 1820 – ?), Марина (бл.1821 – ?), Яким (бл.1824 – ?).

Деркач Михайло Федорович (бл. 1785 – ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Катерина Йосипівна (бл.1787 – ?). Діти: Іван (бл.1814 – ?), Тимофій (бл.1818 – ?), Катерина (бл.1823 – ?).

Деркач Мусій Федорович (бл.1787– ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Єфросинія Федорівна (бл.1791 – ?). Діти: Софія (бл. 1814 – ?), Омелян (бл. 1817 – ?), Лев (бл.1822 – ?).

Деркач Іван Федорович (бл.1797 – ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Марія Григорівна (бл. 1797 – ?). Діти: Христина (бл. 1820 – ?), Йосип (бл 1821 – ?), Роман (бл. 1824 – ?).

Деркач Марія Романівна (бл.1783 – ?) – дворянка Малих Сорочинців (1825), удова. Її діти: Петро (бл.1805 – ?), Тит (бл.1813 – ?), Наум (бл. 1816 – ?), Марія (бл. 1822 – ?).

Деркач Хома Кіндратович (бл. 1790 – ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Євгенія Федорівна (бл. 1790 – ?). Діти: Мотрона (бл. 1811 – ?), Оксана (бл.1822 – ?).

Деркач Олександр Кіндратович (бл. 1801 – ?), дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Ірина Василівна (бл.1805– ?). Син Андрій (бл.1824 – ?).

Деркач Яким Кіндратович (бл. 1805 – ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825).

Деркач Григорій Кирилович (бл. 1803 – ?) – дворянин Малих Сорочинців (1825). Дружина Єфросинія Пилипівна (бл.1803 – ?).

Деркач (Деркачов) Яків (Олексійович ?) – губернський секретар. Помер раніше 1856 р. По смерті залишився його маєток у х. Деркачевому. Дружина Парасковія померла раніше 1856 р. Мав синів Дмитра і Петра (1836 р. навчалися в Миргородському повітовому училищі). Донька Олена в шлюбі з титулярним радником Яроцьким (? – раніше 1861).

Деркач Яків Григорович – дворянин, у 1864 – 1871 рр. мав 158 дес. землі при х. Деркача (в дачах м-ка Комишні).

Деркач Йосип Іванович – козак с. Малих Сорочинців, у 1862 – 1865 рр. мав 44 дес. земля в урочищі Білибин Садок біля села.

Деркач Йосип Хомич (1843 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Деркач Тит Йосипович (1851 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Деркач Каленик Йосипович (1857 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 33 десятини землі.

Деркач Никифор Мусійович (1869 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Деркач Іван Васильович (1870 – ?) – козак, жив у х. Григоренковому Попівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Деркач Трохим Свиридович – писар у с. Комишні, звільнений «за неблагонадійність», 1905 р. вів у селі агітаційну роботу проти самодержавства, розповсюджував листівки. Того самого року став секретарем новообраної ради селянських депутатів (розпущеної з наступом реакції).

Деркач Сергій Йосипович – селянин, житель с. Попівки (поч. ХХ ст.). Любитель старовини, збирач матеріалів з історії с. Попівки.

Деркачі – родина з с. Малих Сорочинців, близько 1918 р. жила в хуторі Білого. Цю родину, за розповіддю художника О.Сластьона, у хуторі Білого вирізав більшовицький військовий загін («муравйовці»), який зупинявся там постоєм; згодом «гості» повернулися й спалили хутір. Його залишки малював О.Сластьон для Миргородського музею.

Деркач Мусій Павлович (1869, с. Черкащани – ?) – козак, жив у х. Деркачевому Попівської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі. Одержав початкову освіту. За радянської влади – селянин-одноосібник у с. Деркачах. Був засуджений 1 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Деркач Ананій Максимович (1890, с. Черкащани – 28.05.1938) – житель с. Черкащан, бухгалтер заготконтори. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Деркач Максим Мусійович (1899, с. Деркачі – ?) – житель с. Деркачів. Колгоспник, неписьменний. Засуджений 19 квітня 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1991 р.

Деркач Іван Захарович (бл. 1907, с. Малі Сорочинці -?) – із селян-одноосібників с. Малих Сорочинців. 1929 р. мав початкову освіту. Член підпільної антибільшовицької групи в с. Довгалівці (1929). Писав вірші українського патріотичного звучання (доброго літературного рівня). Під час обшуку в нього знайшли кілька таких віршів, написаних 1927 р. в с. Малих Сорочинцях. Заарештований 16 жовтня 1929 р. Був звинувачений як учасник контрреволюційної організації та учасник автокефальної церковної громади, які виступали за самостійну Україну. Засуджений до 5 р. позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р. Не виключено, що його стосується наступна інформація:

Деркач Іван (нар., можливо, бл. 1920 р.?) – походив із с. Малих Сорочинців. До Другої світової війни навчався в Миргородському керамічному технікумі. Під час війни емігрував до США, де став бізнесменом. Надавав фінансову підтримку газеті «Українські вісті» (в 50-х рр.), Фундації ім. І.Багряного (в 70-х рр.). Після 1991 р. надавав пожертви на розвиток Української держави.

Деркач Павло Якович – житель с. Шульги, в 1930-х рр. був репресований, позбавлений волі.

Деркач Г.М. – випускник ХІ випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Деркач Марія – учасниця художньої самодіяльності м. Миргорода (хору Держмлина № 17) у 30-х рр. ХХ ст. Убита під час евакуації 1941 р.

Деркач Максим Омелянович (? – раніше 1963) – адвокат у Миргороді, жив у пров. Вузькому, № 4 (колишній церковнопарафіяльній школі Воскресінської церкви). Дружина Марія Іванівна, з дому Пазинич, фармацевт.

Деркачі – кілька родин, що жили в с. Довгалівці у першій половині ХХ ст.

Літ.: ПГВ. – 1856. – № 26. – Ч. офиц. – С. 358, 537; Реестра 1649 г. – С. 301; Описи КН. – С. 127; Українська Революційно-Демократична партія: Збірник матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 278, 314; Присяга М.п. 1732 р. – С. 26, 28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 51 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв., 75 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.153. – Арк. 7 зв.

Дерлашенко (Ґерлашенко?) Стецько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Деручинські (Дорочинські, Дерочинські).

Дерочинський Меєр – купець, староста єврейського молитовного будинку в м-ку Устивиці (1899).

Деручинський (іноді Дорочинський) Лазар Д. (1889 – 1919) – політпрацівник і секретар Миргородської повітової надзвичайної комісії (ЧК), делегат І-го з'їзду рад Миргородщини. Розстріляний під час повстання Дубчака у ніч із 3 на 4 квітня 1919 р.

Деручинський (Дорочинський) Арон М. – активіст Селянської спілки в Миргородському повіті; на селянських мітингах восени 1905 р. вів протиурядову агітацію(зокрема, в Устивиці). За радянської влади – миргородський політпрацівник, член Миргородського комкому. Загинув у квітні 1920 р. під час бою 366 стрілецького полку з білокозаками, про це повідомив Григорій Рогозівський.

Дерюга Микита – 1666 р. міщанин с. Попівки, орав на 2 волах.

Деряга Ясько (в публікації 1995 р. – Дерага) – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Десятники.

Десятник Дорош – посполитий середньої заможності у м-ку Хомутці (1723).

Іван – сотенний отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1729).

Олексій Захарович (1854 – ?) – козак, жив у х. Колпачиному Баранівської волості, 1913 р. мав 31 десятину землі.

Юхим Захарович (1877 – ?) – козак, жив у с. Зубівці, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Митрофан Захарович (1882 – ?) – козак, жив у х. Колпачиному Баранівської волості, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Євлампій Афанасійович (1904 – ?) – селянин-одноосібник на Миргородщині, зазнав репресій за сталінських років. Реабілітований.

Детюченко Сахно – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дещенки (Дешенки).

Дещенко (Дешко?) Андрій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Дешенко (Дещенко?) Опанас – сотенний осавул Устивицької сотні Миргородського полку (1772 – 1775).

Джавахішвілі (див.: Жевахови).

Джамайтіс – земський фельдшер у м-ку Яреськах (1879).

Джанєєви (Жанєєви) – зросійщене прізвище грузинської емігрантської родини.

Павло (Папуна), (1707 – раніше 1781) – наприкінці 30-х рр. XVIII ст. одержав 30 дворів у м-ку Білоцерківці Миргородського полку. Прапорщик. Дружина Марія.

Джелалії (Джелелії, Джеджелії).

Джелалій Трохим – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Джелелій Трохим – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Джеджелій Дмитро – чоловік Ніни Григорівни Філянської (див.), репресований у 1930-их рр. Ймовірно, мав стосунок до української кооперації.

Джуганенки (Джугані). Пор. також: Джукань.

Джуґаненко Хвесько – заможний посполитий у Багацькій сотні Миргородського полку (1723).

Джуганенко Грицько – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).

Джука Фесько – хорольський сотник Миргородського полку (1649).

Джукань Михайло – козак, 1830 р. мав землю в Миргороді. (Пор.: Джуґаненко).

Джулаєнко Іван – заможний козак Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Джунковець Дмитро – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Джуні (іноді – Жуні, Джуненки).

Джунь Матвій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Жуниха Варвара, вдова, з сином Василем – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Джунь Василь – козак Миргородської сотні (1718).

Джунь Грицько – козак Миргородської сотні (1718).

Джуненко Кирій – козак Миргородської сотні (1718). Він же Джунь Кирило (в публікації Г.Швидько хибно – «Дзвунъ») – «можний середній» козак Миргородської полкової сотні (1723).

Джунь Василь (хибне прочитання – «Дзвунъ») – піший козак Миргородської полкової сотні (1723).

Джуненко (Жуненко?) Федір. (В публікації Г.Швидько реєстру Миргородського полку 1723 р. є Жуенко Федір, убогий посполитий у с. Шахворостівці. Прізвище Жуенко не властиве для Миргородщини. Можливо, це прізвище Жуненко, в якому перша літера «н» як виносна не була помічена автором публікації. Фонетичні варіанти прізвища Джунь і Жунь іноді в документах трапляються як паралельні форми.

Джунь Яків – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із братом Семеном мав 1 двір, 2 хати.

Жунь Мусій (1758 – ?) – сотенний хоружий Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту».

Жуненко Іван (1759 – ?) – сотенний хоружий Миргородського полку (1783).

Джунь (Жунь) Панас (? – раніше 21.02.1826) – дворянин у Миргороді. Донька Марфа у шлюбі з дворянином Семеном Білибою.

Джунь Григорій – козак Миргорода. Його донька Марфа 1830 р. одружилася в Миргороді з дворянином, жителем х. Марченкового – Іваном Григоровичем Марченком.

Джунь Михайло – 1830 р. козак у Миргороді.

Джунь Хома – унтер-офіцер, 1830 р. його син Іван навчався в Миргородському повітовому училищі.

Джунь (Жунь) Іван Хомич – губернський секретар, в 1860 – 1864 рр. мав 59 дес. землі в х. Жуня (Джуня) в 1-ій частині миргородських полів.

Джунь – губернський секретар, канцелярський чиновник Миргородського межового суду (раніше 1852 р.).

Джунь Степан Васильович (бл. 1826 – ?) – козак, жив у х. Джуневому Миргородської волості, 1913 р. мав 32 десятини землі. 1897 р. був членом Православного Місіонерського товариства.

Жунь Антон Пилипович (1843 – ?) – козак, жив у х. Жуневому (Джуневому) , 1913 р. мав 15 десятин землі.

Жунь Тимофій Омелянович (1850 – ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Джунь Петро Іванович (бл. 1875 – 1942) – козак, житель х. Джуневого Миргородської волості, 1903 р. купив садибу в Миргороді на Личанці. Займався сільським господарством. Мав дружину Пріську Савівну, синів Олексія і Прокопа. Під час голоду 1932 – 1933 рр. його родина допомагала знесиленим дітям личанського дитячого притулку. 1937 р. органи НКВС забрали в нього жорно й розбили його, а самого господаря жорстоко побили, внаслідок чого той 1942 р. помер.

Джунь Павло Якович – у 1933 – 1938 рр. був у Миргороді головою колгоспу «Країна Рад» (на території Стаднянської сільської ради).

Джунь Андрій Микитович – один із перших трактористів Миргородщини 1930-их рр. Наставник на курсах трактористів у Миргороді 1938 р.

Джунь – начальник Миргородської МТС (1942).

Літ.: ПГВ. – 1852. - № 13. – Отд.2. – С. 139; Реестра 1649 г. – С. 258; ПЕВ. – 1897. - № 9. – Ч. офиц. – С. 260; Малорос. книги. – С. 65; Списки лиц. – С. 1 – 6; Червона трибуна (м. Миргород). – 1933. - № 58. – С.1; Швидько. – С. 19, 20; Джунь О. З історії будинку по вулиці Єрківській, 31 у Миргороді // П.п. – 2007. – 14 лют. – № 12. – С. 3.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.3; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 17, 50 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргродського повітового училища за 1830 р. - № 2081; Особистий архів жителя Миргорода О.П.Джуня.

Джурки (Джурченки).

Джурченко Стецько – козак Багацької сотні М.п. (1718).

Джурченко Іван – козак Багацької сотні (1718).

Джурка Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Джурка – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Дзиґа Іван Якович (1859 – ?) – козак, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. володів 53 десятинами землі.

Дзіндзівери (Дзіндзіверенки).

Дзіндзівер Матвій – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Дзіндзіверенко Павло – козак с. Петрівців (1718).

Дзінзіверенко Дем'ян з братами Матвієм і Василем – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723). Занзіверенко Дем'ян з братом Василем і синами Омельком і Климом – виборні козаки в с. Петрівцях, малоґрунтові.

Дзюби (див. також: Дзюбенки).

Дзюба – власник Дзюбиного хутора, який до 1932 р. існував у південно-західній частині с. Зуївців.

Дзюба О.Ів. – близько 1940 р. завідувала дитячим будинком у Миргороді. В евакуації з 1941 до 1943 р. працювала завідувачкою дитсадка в с. Рождество Воронезької області.

Дзюбаненки.

Дзюбаненко Іван – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Дзюбаненко Зінець – козак виборний у с. (Малих) Сорочинцях Миргородської сотні, малоґрунтовий (1732 – 1738).

Дзюбенки. (Пор. також: Дзюби, Дзябенки).

Олексій – піший козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Кирик і Мартин – убогі посполиті у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Василь із сином Корнієм – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Василь Дзюбенко (Зюбенко) є також у реєстрі сотні 1732 р.

Андрушко – піший козак с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Матвій – посполитий у с. Попівці (1723).

Іван – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Дзюбенко – козак, мав хутір (1 хату) біля с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1781).

Карпо – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Зуївців.

Семен – військовий товариш, житель м-ка Яресьок. Дружина Гафія. Мав доньку Федору (1788 – ?).

Юхим і Тимофій – 1804 р. дворяни с. Матяшівки Хорольського духовного правління.

Дзюбенко-Дзюблевський Євген Романович – судовий слідчий Міністерства юстиції в Миргороді (1909 – 1913).

Дзюбиненко Марко – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Дзюбинський – лікар у Багачанській лікарні Миргородського повіту (1888).

Дзюрин Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Дзюрченко Остап – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Дзябенки. (Пор. також: Дзюбенки).

Дзябенки – дворяни с. Матяшівки (Хорольського духовного правління, XVIII ст.).

Андрій – козак с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).

Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – мав сина Данила (помер 26.01.1804 р. у віці 1 року).

Карпо – мав сина Якова (10.10.1804 – ?).

Омелян – мав сина Феодосія (4.01. 1804 – ?).

Павло – мав доньку Мотрону (16.03.1804 – ?).

Федір Степанович – козак, у 1865 – 1871 рр. мав 75 дес. землі в х. Печерія (в дачах с. Матяшівки).

Дмитро Прокопович (1853 – ?) – козак, жив у с. Матяшівці Яреськівської волості Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Денис Семенович (1855 – ?) – козак, жив у с. Матяшівці, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Яків Демидович (1858 – ?) – козак, жив у с. Матяшівці, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Яків Мартинович – 1918 р. працював у міністерстві військових справ Центральної Ради. Адміністративний сотник у війську УНР. Дядько Дзябенка Онисима Мусійовича (див.).

Онисим Мусійович (1900, с. Матяшівка Миргородського повіту, нині Великобагачанського району – 1929; інші дати життя: 1902 – січень 1930) – діяч Української революції, діяч УАПЦ. Народився в заможній селянській сім'ї. Навчався в Яреськівській гімназії, але не закінчив її, 1918 р. пішов до війська С.Петлюри, брав участь у боях проти більшовицьких загонів. Після відступу українського війська став активним учасником Дубчаківського повстання в Миргороді 1 – 4 квітня 1919 р. (повстання національно-патріотичного підпілля проти ЧК). На початку 20-х рр. навчався на богословських курсах УАПЦ при Андріївській парафії в Києві. Був висвячений на диякона, 1922 р. повернувся до Матяшівки, займався одноосібним господарством. Брав участь у виступах проти продовольчо-каральних загонів радянської влади, 1923 р. був у складі місцевого повстанського загону Дорофія Линника, що діяв у Шишацькому районі проти більшовицької влади і мав зв'язки з підпіллям Миргорода. Дзябенко виготовляв листівки для загону, за що протягом 2 років зазнав ув'язнення. Перебував під наглядом ДПУ. У другій половині 20-х років служив у церкві с. Матяшівки, підпорядкованій УАПЦ. 17 квітня 1929 р. був заарештований Полтавським відділом ДПУ, звинувачений у антирадянській агітації, а 26 серпня того таки року колегія ОДПУ ухвалила рішення

про розстріл Дзябенка. Розстріляний у Полтаві. Реабілітований 22.08.1989 р. Мав дружину Палажку, сина Миколу, доньку Любов.

Домаха Василівна (1905 – ?) – за сталінських часів працювала свинаркою в колгоспі «Зоря комунізму», була репресована. Згодом реабілітована.

Микола Ониськович (10.08.1924, с. Матяшівка – 19.11.1976, Нью-Йорк) – український громадсько-політичний діяч, журналіст. Походив із родини диякона. 1939 р. закінчив семилітню школу. За років німецької окупації працював у міській управі. Згодом із родиною переїхав на Захід. Із 1944 р. жив у Німеччині, в таборі для переміщених осіб. Освіту одержав у українській гімназії в м. Новому Ульмі та в Мюнхенській духовній семінарії. З 1950 р. жив у США – в Нью-Йорку. Чимало сил доклав до підтримання українських традицій за умов еміграції, був причетний до видання „Інформаційного бюлетеня" (1954 – 1955), у Нью-Йорку був редактором газети „Прометей". Протягом деякого часу очолював ОДУМ (українську молодіжну демократичну організацію). Член Української Революційно-Демократичної партії, в 60-х рр. обирався до Центрального комітету й секретаріату партії, керував канцелярією секретаріату. Помер від невиліковної хвороби в лікарні Нью-Йорка. Похований у м. Бавнд-Бруку (штат Нью-Джерсі).

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Українська Революційно-Демократична Партія (УРДП – УДРП): Збірник матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 524; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 43 – 44; Пустовіт Т. У боротьбі за українську церкву (Пам'яті Онисима Дзябенка) // Полтава – Рухінформ. – 2001. – Травень-червень. – Число 2 (20); Реабілітовані історією. Кн.2. – С.400.

Арх.: Миргородський краєзнавчий музей. – Метрична книга Миколаївської церкви села Матяшівки (1804 р.). - № 8770 / Д-1676.

Дибенки. (Пор.: Дибки).

Дибенко Михайло – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Дибенко Михайло – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Дибенко Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Дибки. (Пор: Дибенки).

Дибка Михайло, Дибка Іван – козаки Сорочинської сотні, артилерійські служники (1732).

Дивинці.

Дивинець Павло – посполитий м-ка Сорочинців (1718).

Дивинець Гаврило – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Дивинець Іван – житель с. Чернечий Перевозець Сорочинської сотні, 1753 р. продав лісок Сорочинському Святомихайлівському монастиреві.

Дивинські (Дивинсченки).

Дивинсченко (Дівинсченко) Степан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Дивинський Іван Юхимович – столяр у с. Гасенках, репресований 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі.

Дигай Процик – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Диздарьови (Диздерьови, Діздерови) – козацько-старшинський рід Миргородського полку, східного, либонь, турецького походження. (У Миргородському повіті, неподалік від м-ка Великої Багачки, був х. Турки, за радянських часів перейменований у х. Трудолюбивий).

Мустафа (Парфентій) – жив у першій половині – середині XVIII ст. Служив диздарем, тобто комендантом, у м. Очакові. Прийнявши з братом російське підданство і православну віру (під ім'ям Парфентій), служив у Війську Запорізькому, а потім у Полтавському полку – знатним військовим товаришем, полковим обозним (1660), був у закордонних походах і боях.

Григорій Парфентійович – знатний військовий товариш Миргородського полку (1683).

Захар Григорович (1732 – після 1798), мав прізвисько Захар Грек. Із 1748 р. на службі в Миргородському полку. 1767 р. – значковий товариш, 1780 – військовий товариш. 1783 р. звільнений від служби. 1787 – поручик при відставці. Жив у м-ку Омельнику (1767) і в м-ку Багачці (1766 – 1776). Дружина Софія Іванівна (1744 – раніше 1798).

Павло Захарович – народився в м-ку Багачці. [В.Модзалевський («Малороссийский родословник», т.1, с.499) подає дату його народження 1763 р., але це, очевидно, помилка. Певно, має бути 1753 р. – Л.Р.]. Із 1768 р.служив у Багацькому сотенному правлінні Миргородського полку, в сотенній канцелярії, з 1770 р. – в Миргородській полковій канцелярії. 1772 р. звільнений зі служби. 1773 р. – значковий товариш Миргородського полку. 1780 р. – канцелярист Миргородського міського суду. В 1782 – 1789 рр. секретар Говтв'янського нижнього земського суду. У 1806 – 1810 рр. земський комісар Кременчуцького повіту. В 1727 – 1735 рр. депутат шляхетства Кременчуцького повіту. Мав землі в м-ку Багачці, х. Куп'єватому Миргородського повіту, в Кременчуцькому повіті. Дружина – Катерина Олександрівна Сахно-Устимович (бл. 1777 – ?), донька відставного поручика.

Петро Захарович (1766, Багачка – після 1811) – його хрещеним батьком був Антін Йосифов. Із січня 1777 р. служив сотенним канцеляристом Багацької сотні Миргородського полку. 5 березня 1777 р. – полковий канцелярист Миргородського міського суду. 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку, мав хутір у Багацькій сотні. Виконував обов'язки секретаря Говтв'янського нижнього земського суду (1783). 1876 р. – корнет при відставці; 1788 р. призначений до письмових справ Миргородського повітового суду. 1795 р. – екзекутор Катеринославського намісницького правління. З 1797 р. служив у Новоросійській губернії. Дружина – Ганна, донька протопопа Олексія Кроковського. Їхні нащадки жили в Кременчуцькому повіті.

Марія – 1818 р. вступила до Полтавського дворянського благодійного інституту.

Пилип Павлович (XIX ст.) – надвірний радник. Мав дітей: Василя, Олександра, Володимира, Юлію, Олександру, Клавдію.

Антін Павлович (XIX ст.) м штабс-капітан. Мав доньку Уляну.

Василь Петрович, мав дітей: Олександра, Якова, Михайла, Катерину, Зіновію, Тетяну.

Володимир – 1848 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, відправлений на службу в Дворянський полк.

Олександр – 1850 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, направлений на службу до 19 кінно-артилерійської бригади. 1890 р. поміщик, кременчуцький міський голова.

Олександр Пилипович (1834 – ?) – син Пилипа Павловича. Відомий громадський діяч. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. Прапорщик (1852). Учасник Кримської війни, брав участь у штурмі Євпаторії. З 1862 р. у відставці. Голова Кременчуцької земської управи (1880 – 1883). Кременчуцький міський голова (1884 – 1894). Почесний мировий суддя (1878 – 1890). Опікун Кременчуцького реального училища протягом 9 р. Нагороджений орденом Станіслава 3 ступеню. Мав сина Олександра.

Володимир Пилипович – 1861 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. Мировий суддя Кременчуцького повіту (1887 – 1890).

Юлія Пилипівна – 1845 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Клавдія Пилипівна – 1851 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Диздеров [А.А.] – землевласник у м. Кременчуці, 1913.

Літ.: Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С.6, 12. Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 46; Модзалевский. – Т.1. – С.498 – 500; Мазанов. – С.173, 174; Список дворян, 1898. – С. 186; Описи КН. – С.133; Архів Коша. – С. 77; АТП Полтавщини. – С.398.

Дикі.

Дикий Павло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дикий Роман – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Дикун Павло – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Дилди (Дилденки). Пор. також: Дирди.

Дилденко Юсько – житель Миргородської сотні (1718).

Дилда Тишко, Дилденко Леонтій – посполиті в Миргороді (1723).

Дилденко Грицько – убогий посполитий у Миргороді (1723). Він же Дилда Грицько, 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді, убогий.

Дилденко Яків – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Димар Федір Олексійович (7.10.1888 – 1970-і рр.) – уродженець м. Миргорода. Служив у царській армії капітаном інженерних військ. У 1919 – 1923 рр. служив у Армії УНР: 1919 р. – помічником командира Окремої інженерної сотні Корпусу Січових стрільців Дієвої армії УНР, в 1920 – 1923 рр. – старшиною інженерного куреня 3-ї Залізної дивізії, згодом – в інженерному курені 6-ї Січової дивізії Армії УНР. У 1920-их роках опинився в Польщі, де став священиком. З 1950 р. жив у США, де й помер у 1970-их рр. (Пор.: Дімаров Ф.О., ймовірно, це одна особа).

Димидовські (див.: Демидовські).

Димитрієв Миколай – 1763 р. звільнений вікарій, ієрей Троїцької церкви Миргорода.

Димитрович Василь – багацький сотник Миргородського полку (1713). Пор.: Устименко Василь.

Димчич Мусій Леонтійович – купець, у 1864 – 1873 рр. мав 4 дес. землі в дачах м-ка Шишаків.

Дирди (Дирденки). Пор. також: Дилди.

Дирда Федір – війт у ратуші містечка Комишні (1715). Прихильник Івана Чарниша, власника Комишні, до 1715 р. гадяцького полковника.

Дирда Тимофій – козак с. Зуївців Миргородської сотні, який перейшов у поспільство (1723).

Дирденки Грицько і Юсько – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Дирда Дем'ян – за походженням «із шляхетства», на військовій службі з 1748 р., значковий товариш Гадяцького полку (1751 – 1772). Дружина Євдокія, донька козака Костянтина Гречки. Сини Павло, Іван, Федір, Петро, Яків, які одержали освіту.

Дирда Павло – колезький реєстратор, 1854 р. позивався з Марією Милорадовичевою, дружиною штаб-ротмістра, в Миргородському повітовому суді.

Дирда Іван – колезький реєстратор. З 1860 р. – канцелярський служитель у Миргородській міській ратуші.

Дирда Іван Павлович – колезький реєстратор, у 1864 – 1871 рр. мав 5 дес. землі при р. Озниці у дачах м-ка Комишні. Його дружина Олена Єрофіївна мала 80 дес. землі при х. Дирди біля Комишні.

Дирда Іларіон Іванович – випускник Комишанського училища. Закінчив Кременчуцьке технічне залізничне училище. Близько 1892 р. служив у залізничному відомстві.

Хутір Дирди існував у Комишнянській волості.

Дички.

Дичко Іван Олександрович – уповноважений від миргородського райвиконкому під час проведення колективізації в Миргородському районі (близько 1930 – 1931 рр.). Начальник пожежної команди в Миргороді (1935 – 1938). У 1936 – 1938 роках компартія посилала його до миргородської тюрми для «допомоги» в допитах «ворогів народу».

Дичко Микола Іванович – син Івана Олександровича. До війни навчався в Миргородській с/ш № 1. 1941 року, з початком війни, записався бійцем у миргородський винищувальний батальйон, згодом став членом партизанського загону «Перемога», був ординарцем командира загону Г.Іващенка. Під час німецької окупації з диверсійною метою підпалив центральний міст у Миргороді. 1943 року був відправлений на примусові роботи до Німеччини, де працював на заводі, потім утік до бауера. Звільнений радянськими військами. Після війни – учитель фізичної культури с/ш № 3 в Миргороді.

Діаконов Володимир Васильович – походив із духівництва. Закінчив Харківський університет. 1912 р. – викладач російської мови, історії й географії в Миргородській художньо-промисловій школі та завідувач бібліотеки при цій школі.

Діателовичі (Діатоловичі, Д'ятоловичі).

Діатолович – колезький реєстратор, з 1851 р. – викладач церковного співу в Полтавському інституті шляхетних панн (мав атестат придворної співацької капели).

Діателович Йосиф – протоієрей, благочинний Полтавського повіту (1874), жив у Полтаві.

Д'ятолович (Діатолович) Іоанн (1827 – 1879) – закінчив Полтавську духовну семінарію, священик у Полтаві й Хорольському повіті (в с. Остап'ї). Видатний регент і композитор, протягом багатьох років був регентом Архієрейського хору. Ним покладено на ноти псалом «Хвали, душе моя, Господа». Помер у с. Гавронцях Хорольського повіту 8 березня 1879 р. на 53 році життя.

Діатолович Петро (? – 3.03. 1900) – священик. До 1888 р. був ключарем Успінського собору в Полтаві.

Діателович (Дьятолович) Лев Олексійович – закінчив духовну семінарію, протоієрей. На початку ХХ ст. – настоятель храму на Шведській могилі в Полтаві. Доклав чимало зусиль до створення музею Полтавської битви. 1910 р. – протоієрей Успінської соборної церкви м. Миргорода. 1910 р. подав клопотання до Миргородської земської управи про пожертву на стінний живопис у соборі в пам'ять 300-ліття царювання Дому Романових. Був протоієреєм і 1912 р. Протягом 1911 – 1921 рр. викладав Закон Божий у Миргородській чоловічій гімназії.

Діброви. (Пор. також : Дуброви).

Діброва Харитина Сократівна – у 20-30-х рр. ХХ ст. була вчителькою Великосорочинської семирічної школи, згодом – директором Великосорочинського педучилища. Знатна вчителька-орденоносець. Викладала в педучилищі також на початку 1950-их років.

Хутір Діброви в ХХ ст. існував між селами В.Сорочинцями й Семереньками.

Дігтярі (Дігтяренки, Дьогтяренки).

Дігтяр (Дехтяр) Максим – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Дігтяренко (Дьогтяренко) Карпо – козак Устивицької сотні (1718).

Дігтяр (Дьогтяр) Федір із синами Іваном і Онанієм – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Діденки.

Діденко (в публікації О.Бодянського – Дуденко) Лесько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак с. Зубівки, який перейшов у посполиті (1723).

Дмитро – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Федір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Прокіп – війт у с. Єнках у Хорольській сотні Миргородського полку , 1723 р.
Дмитро і Терешко – заможні посполиті в с. Мальцях (1723).
Василь – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).
Денис – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Іван – 1738 р. козацький підсусідок убогий, жив у Миргороді в підварку значкового товариша Йосипа Леонтієва.
Іван – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Зуївців.
Федір – колезький асесор, жив у Яреськах (1807), де мав підданих.
Кирило – дворянин у м-ку Сорочинцях, у 1812 – 1842 рр. володів там підданими. Сусіда сорочинського дідича Г.І.Чарниша. Мав доньку Надію (1841 р. одружилась із Михайлом Мусійовичем Сердюком, унтер-офіцером із Матяшівки; він одружений третім шлюбом).
Василь – дворянин у м-ку Сорочинцях, мав сина Максима (дорослий 1840 р.).
Іван Степанович – відставний унтер-офіцер (1840); дружина – Степанида Михайлівна.
Олександр Іванович – паламар, у 1864 – 1867 рр. мав 7 дес. землі біля м-ка Хомутця.
Семен Іванович – фельдшер у м-ку Сорочинцях (1910).
Діденко Д. – до 1917 р. служив стражником у В.Сорочинцях. За гетьманщини, 1918 р., був вартовим Сорочинської варти.
Панас Андрійович (1881 – ?) – селянин-одноосібник с. Савинців. Заарештований 9 лютого 1930 р., засуджений 23 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Василь Михайлович (1891 – ?) – робітник радгоспу «Декабристи», за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.
Яків Степанович (1902, с. Бакумівка – ?), колгоспник с. Бакумівки, засуджений 23 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у Амурській області. Реабілітований 1989 р.
Григорій Панасович (1910 – ?) – селянин-одноосібник с. Савинців. Заарештований 9 лютого 1930 р., засуджений 23 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Іван Григорович (1921, с. Попівка – 1976) – під час німецької окупації з 1942 року служив поліцаєм у м. Бєлгороді. За це 1976 р. був засуджений до розстрілу.
Літ.: Подольський В. Такого простити не можна // П.п. – 1976. – 21 жовтня; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29.
Арх.: ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 55 зв.; Спр. 159. – Арк. 40 зв.; Спр. 186. – Арк. 41 зв., 71 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 25; МКМ. – Спогади В.Бокітька; Алфавит дач. – Арк. 136 зв.

Діденченко Григорій із братом Яковом – піші козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Дідиченки.
Дідиченко Степан – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Дідиченко Ничипір – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Дідкови.
Дідкова Марія Миколаївна – 1937 р. вчителька природознавства й хімії в Миргородській школі № 2.
Дідкова Раїса Миколаївна – 1937 р. вчителька початкових класів у Миргородській школі № 2.

Дідухи (Дідушенки).
Дідушенко Яків – посполитий с. Баранівки (1718).
Дідух Грицько – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).
Дідухи Денис, Харко, Михайло, Панько – 1738 р. козаки виборні в с. Біликах, малоґрунтові.

Діжечки.
Діжечка Васько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Діжечка – священик, 1781 р. мав хутір (2 хати) у другій Лубенській сотні Лубенського полку.

Дізенгоф Самуїл Давидович (1909 – ?) – технік-плановик артілі ім. Ворошилова в Миргороді, був репресований за радянських часів. Згодом реабілітований.

Дімарови (рідко – Дімарьови, Дімарєви).
Олексій Григорович (приблизні дати життя: 1850 – 1925), закінчив духовне училище в Ромнах та Полтавську духовну семінарію. З 1894 р. в сані священика. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті. Священик Успінської церкви в с. Довгалівці Хомутецької волості. Законовчитель Довгалівського народного училища (1901 – 1912) та законовчитель школи грамоти в Довгалівці (1904). У селі йому належала руга (20 десятин землі) й озеро (яке й сьогодні називають Поповим). Можливо, жив і в Миргороді.

Дімарєва – донька священика. Закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. 1904 р. працювала вчителькою Михайлівської церковнопарафіяльної школи с. Кибинців.

Єлизавета Олексіївна – донька священика, закінчила Полтавське єпархіальне училище. У 1910 – 1911 рр. працювала вчителькою народного училища в с. Савинцях. Згодом жила в Харкові. Її чоловік, інженер, 1937 р. був розстріляний. Мали доньку Ніну.

Іларія Олексіївна – донька священика, з 1911 р. працювала вчителькою-завідувачкою Довгалівського початкового народного училища Хомутецької волості. Згодом жила в Полтаві. Мала доньку Лялю.

Ганна Олексіївна – донька священика, одружена із священиком Миколою Георгійовичем Базилевським (див.), мали синів Анатолія і Костянтина.

Дмитро Олексійович – син священика.

Дімаров – син священика з Хомутецької волості. Коли в серпні 1920 р. до Миргорода увійшли махновці, він привів їх до дому більшовика Мефодія Кирпосенка на Троїцькій вулиці, але того не було вдома.

Федір Олексійович – син священика, служив у війську С.Петлюри, під час відступу українських військ переїхав до Чехії. (Пор.: Димар Ф.О., ймовірно, це одна особа).

Марія Олексіївна – донька священика, закінчила єпархіальне училище. 1920 р. вийшла за заможного селянина Андроника Федоровича Гарасюту (це був його другий шлюб). Жили в х. Гараськах. Мали двох дітей: Анатолія (1922 р.н.), майбутнього письменника, і Сергія (1924 р.н.). Після розкуркулення Гарасют у кінці 20-х рр. Марія, рятуючи дітей від репресій, вивезла їх із хутора, давши їм своє дівоче прізвище Дімарови.

Анатолій Андрійович (справжнє – Андроникович), (17.05.1922 р. в х. Гарасютиному (Гараськах) поблизу с. Довгалівки Миргородського повіту – 1.07.2014, м. Київ) – український письменник, прозаїк. Батьківське прізвище – Гарасюта. З Миргородщини виїхав у ранньому віці. 1940 р. закінчив середню школу. Служив у армії, брав участь у боях з німецько-фашистськими загарбниками, у партизанському загоні на Донеччині. Вищу освіту здобув у Літературному інституті ім. Горького (Москва) та Львівському педагогічному інституті. Працював головним редактором видавництв – Львівського обласного та «Радянський письменник». Найвідоміші книжки та твори: «Гості з Волині» (1848), «На волинській землі» (1951), «Волинські легенди» (1956), «Його сім'я» (1956), «Жінка з дитиною» (1959), «Ідол» (1961), «І будуть люди» (1964), «Біль і гнів» (1974, 1980), «Сільські історії», «Міські історії», «Містечкові історії» (1978, 1983), спогади «Прожити і розповісти» (1997, 1998) та інші. Жив у м. Києві. Дружина – Євдокія Несторівна Лубенець.

Літ.: Клировая книжка. – С.402; Отчет МУЗУ. – 1902. – С.74; 1905. – С.186, 214; 1911. – С.335; Шаповал Л. Відлуння в серцях читачів // П.п. – 1982. – 15 травня; Шевченко А. Біль і гнів великого серця // П.п. – 1992. – 16 травня. – № 45; Розсоха Л. «Я пастир добрий...» // ПЄВ. –1994. – Ч.2. – С.23; Дімаров А. Прожити й розповісти. – К., 1997. – С.10, 60.

Дінці (див.: Донці).

Діонісій – ієродиякон Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Діонісієви (Діонісьєви, Деонісьєви).

Аполоній Георгійович – у 1884 – 1904 рр. псаломщик Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців.

Діонісьєва Параскева Павлівна – вдова священика Воскресінської церкви с. Довгалівки (1897).

Діонісьєв Олексій Якимович – у 1899 – 1901 рр. колезький асесор, пристав 3-го стану (м. Миргород).

Діонісьєв Григорій Якимович, титулярний радник, секретар Хорольського повітового поліційного управління (1891).

Діонісьєв (Деонісьєв) Олександр Олексійович (1904, м. Хорол – 21.05.1938) – українець, походив із духівництва, мав середню освіту. Житель с. Покровської Багачки Хорольського району. Священик без парафії. 1938 р. – житель Миргорода, рахівник пункту Миргородського маслозаводу. Був заарештований у березні 1938 р., утримувався в полтавській в'язниці, засуджений до розстрілу, розстріляний. Реабілітований посмертно 1957 р.

Діонісьєв (Деонисьєв) Костянтин Степанович – миргородський ветеринарний лікар (близько 1908 – 1916 р.), працював на ветпунктах. Миргородський міський гласний (1914 – 1916), був причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). Мав добротний будинок на вул. Шевченківській, № 16, який був націоналізований радянською владою.

Діонісьєва Ганна – одержала освіту в Козельщинській церковнопарафіяльній школі. 1904 р. учителька церковнопарафіяльної школи при Покровській церкві в с. Біликах Миргородського повіту.

Діонісьєв Сергій Олексійович – закінчив Полтавську гімназію. З 1911 р. – учитель Ярмаківського народного училища.

Діонісьєва Варвара Василівна – в 1910 – 1911 рр. учителька-завідувачка Ярмаківського народного початкового училища.

Діонісьєв (у Миргороді його називали Дігінісовим) – жив по вулиці Шевченка, не доходячи до рогу вулиці Троїцької. Інженер, винайшов пристрій для друкування купюр, за що був заарештований поліцією (раніше 1917 р.). Був вивезений з Миргорода, до міста більше не повернувся.

Літ.: ПЕВ. – 1897. - № 25. – Ч. офиц. – С. 640; Адрес-календарь, 1891. – С. 178; Адрес-календарь, 1900. – С. 1; Клировая книжка. – С. 298; Отчет МУЗУ, 1904. – С.202; 1911. – С. 323; 1915. – С. 243.

Арх.: Приватний архів О.Ф.Кирпосенка (м. Миргород). – Виписи із метричних книг.

Дліни.

Длін Арон Зельманович – міщанин, 1915 р. був власником шкіряного заводу (працював 1 робітник) у с. Єрках.

Дліни – єврейська родина в Миргороді, члени якої були розстріляні німецькою окупаційною владою в Миргороді в жовтні 1941 р.

Длуський Мартин – польський шляхтич, близько 1652 р. жив у Миргороді.

Дмитерки.

Дмитерко Максим із сином Герасимом і братаничем Гаврилом – «можнійші» козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1718 – 1723). Гаврило Дмитерченко згадується в присязі 1718 р.

Дмитерко Павло – убогий піший козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Дмитращенко Хома (1732 – ?) – козацький син, служив у Миргородському полку з 1755 р. Значковий товариш із 1781 р.

Дмитренки.

Васько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Пилип – у квітні 1695 р. війт м. Миргорода.

Зінець – козак Миргородської сотні (1718).

Роман – сотенний хоружий Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав двір за м. Хоролом.

Георгій із сином Максимом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Яким – піший козак с. Гаркушинців (1723).

Дмитренко Зінець – колишній козак Миргородського полку, який перейшов у посполиті (1723). Жив у с. Гаркушинцях. В реєстрі 1732 року він – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732).

Дмитренко (Димитренко) Кирило з сином Йосипом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Яків – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Іван – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Максим і Мусій – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Тиміш – сотенний отаман Омельницької сотні М.п. (1732).

Дмитренко Оврам (1757 – ?) – походив «із дворян». Служив у Миргородському полку з 1771 р. 1782 р. одержав звання значкового товариша.

Дмитренки – козаки, 1781 р. мали хутір (2 хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Василь Семенович – козак, в 1864 – 1867 рр. мав біля с. Зубівки (у Дмитренковому хуторі на Руді) 94 десятини спадкової землі, а також 22 десятини придбаної.

Степан Васильович – козак, в 1864 – 1867 рр. мав землю біля с. Зубівки: 12 дес. в урочищі Довжик і 14 дес. в урочищі Сокира.

Дмитренки – значні землевласники («куркулі») в с. Зубівці в першій чверті XX ст.

Юхим Васильович (1843 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 108 десятин землі.

Іван Семенович (1860 – ?) – козак, житель х. Руди Зубівської волості, 1913 р. мав 31 десятину землі.

Пантелеймон Степанович (1863 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 128 десятин землі, цегельню в селі.

Андрій Степанович – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 94 десятин землі. 1915 р. був власником цегельні в Зубівці. Ймовірно, його або Пантелеймона Степановича стосується наступна інформація:

Дмитренко – заможний козак у с. Зубівці, власник цегельні. Його донька Єлизавета одружилася з односельцем Тимофієм Семененком (див.). Більшовицька влада їх розкуркулила й близько 1930 р. вислала до Мончегорська.

Петро Андрійович – один із 10 селян с. Зубівки, які були розстріляні 1921 р. згідно з санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами комуніста Богині.

Микита Семенович (1871 – 1921), козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 22 десятини землі. Один із 10 селян с. Зубівки, які стали жертвами більшовицького терору – були розстріляні 1921 р. згідно з санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами комуніста Богині.

Василь Семенович (1881 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Митрофан Семенович (1883 – ?) – козак, житель Зубівки, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Григорій Семенович (1888 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Григорій Семенович (1886 – ?) – хлібороб-одноосібник, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Лука Пантелеймонович (1889 – ?) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Засуджений 13 січня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Олександр Митрофанович (1905 – ?) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Засуджений 1 жовтня 1929 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Іван Омелянович (1906 – ?) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Засуджений 13 січня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Олексій – керівник повстанського селянського загону , який 1920 р. діяв на території Гадяцького, Зіньківського й Миргородського повітів разом із загонами Христового, Мандика і Максюти. Загинув на початку вересня 1920 р. у бою в х. Панченках (біля с. Остапівки) на Миргородщині, де його загін разом із загоном Л. Христового зазнав поразки від червоного Гадяцького батальйону.

Максим Васильович (1901 – 12.10.1929) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Навчався в Ленінграді у Вищій авто-броневій школі, де проводив «петлюрівську» агітацію серед червоноармійців з України. 1927 р. був членом молодіжної підпільної групи українських патріотів у Зубівці. Вірний УАПЦ. Був радикально налаштований проти більшовицької влади, проводив агітацію серед селян, а також у 75-му артполку в Миргороді. Після розгрому підпільної організації був засуджений 1 жовтня 1929 р. до розстрілу. Вирок виконаний у Лубенському відділенні ДПУ. Сліди поховання на міському цвинтарі були знищені. Реабілітований посмертно 1989 р.

Дмитренко С. – шеф поліції в Миргороді під час німецької окупації, в жовтні – грудні 1941 р.

Хутори Дмитренків існували в Зубівській і Кибинській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 260; Списки лиц. – С. 1 – 6; Червона трибуна (м. Миргород). – 1957. - 4 жовтня; Описи КН. – С. 124; Олексенко М. Зради не прощають // П.п. – 1987. – 26 черв. – С.3; Реабілітовані історією. – Кн.2. - С. 410, 411; Чайка Іван. Дзвони над Лютенькою: Документальний роман. – Гадяч, 2001. – С. 168 – 169; Швидько. – С. 22, 42, 50, 170, 318; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 247; Присяга М.п. 1732 р. – С.23.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 12; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк.9; МКМ. – Н.а. – «Список лиц, расстрелянных по Зубовской волости Миргородского уезда… 1921 г.»; Родинний архів А.М.Марченко (м. Миргород).

Дмитриченко Лук'ян – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Ганна, убога.

Дмитрівські.

Іродіон – 1904 р. священик, законовчитель Покровської церковнопарафіяльної школи в с. Портянках Баранівської волості Миргородського повіту.

Марія – вчителька цієї школи.

Дмитрієви.

Дмитрієв Микола – вікарій Успінської церкви м. Миргорода (до 1770 р.).

Дмитрієв Антон Дмитрович (1734 – 13.06.1791) – генерал, 1791 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав там дворових людей. Був парафіянином Преображенської церкви.

Дмитрієва Катерина Іванівна (перша третина XIX ст.) – дружина генерал-майора. Близько 1800 – 1830 рр. жила в м-ку Сорочинцях, де мала будинок, підданих. Її майно успадкував сорочинський дідич Юрій Олексійович Малинка.

Дмитрієв (Дмитренко) Микола Андрійович (10 (22).04.1867, с. Козача Лопань на Харківщині, за іншими даними – Харків. – 19.07.1908, с. Яреськи Миргородського повіту) – український адвокат, видавець, літератор. Син Андрія Степановича Дмитренка, мирового судді, й Олександри Іллівни (з роду Г.Квітки-Основ'яненка); при вступі до Харківського університету був записаний як Дмитрієв. По закінченні юридичного факультету (1892) служив присяжним повіреним у м. Сумах. Із серпня 1894 р. – адвокат у Полтаві, працював секретарем «Полтавських губернских ведомостей». Активний громадський діяч. Редагував і видавав «Рідний край» – перший український часопис у Полтаві. Автор статей на громадсько-літературні теми. Мав дачу в м-ку Яреськах Миргородського повіту, де трагічно загинув (потонув) 1908 р. Похований у Полтаві. Друг Панаса Мирного, його кум. Дружина – Ганна Тимофіївна (бл. 1873 – ?), дворянка; жила в Яреськівській волості; у другому шлюбі – за інженером Йосипом Федоровичем Чернишевим (убитий 1915 р.).

Літ.: Рідний край. – 1908. – № 25 (Некролог); Северин М. Побратим Панаса Мирного // Прапор. – 1970. – № 12; Черкаський. – С. 305–308, 340–343, 353 та ін.; Ротач П. Полтавська Шевченкіана // Добромисл. – 1998. – № 1 / 2. – С. 227 – 228.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп.1014. – спр. 124. – Арк. 230 зв., 231 зв.

Добош (імовірно, прізвище утворене від спотвореного слова «довбуш», «довбиш») – житель Миргорода 1723 р., либонь, посполитий.

Добридненко Тимко – житель Миргородської сотні (1718).

Доброволенки.

Іван (1766 – ?) – козак, з 1777 р. на військовій службі, сотенний отаман Миргородського полку, служив «зверх комплекту».

Марія Максимівна (1874, м. Ромни – 25.07.1943, Устивиця) – народна лікарка. Дитинство минуло в м.Лубнах, де закінчила гімназію. Заробляла уроками на подальше начання. Протягом 8 років працювала вчителькою на селі. 1903 р. вступила до Санктпетербурзького вищого жіночого медичного інституту, з 3-го курсу якого була

виключена за участь у студентських заворушеннях. Виїхала до Швейцарії, продовжила навчання в Бернському університеті. До Росії повернулася після амністії. Одержала звання лікаря. З 7 серпня 1908 р. протягом кількох десятиліть працювала земським лікарем, зокрема, дільничним лікарем Миргородського повіту – в Березовій Луці й В.Сорочинцях. З 1913 р. – завідувачка амбулаторії в с. Устивиці. Домоглася від земства будівництва Устивицької лікарні (збудовано протягом одного року), якою завідувала 10 років. Була авторкою звіту про стан земської медицини в повіті (1909). Мала величезну популярність як талановита, небайдужа лікарка, її називали народним лікарем. Із 1923 р. – прикута до ліжка тяжкою хворобою, але й удома допомагала хворим, консультувала лікарів. Померла в Устивиці.

Юрій Олексійович, за іншими даними, Олександрович (1901. м. Лубни – ?) – жив у м-ку Яреськах. Близько 1919 р. працював там сільським учителем, був керівником українського хору й аматорської театральної трупи. Товаришував з поетом М.Філянським. допомагав йому в популяризації української літератури. Відомий також як лубенський краєзнавець. 1929 р. жив у селищі Шишаках, вчителював у семирічній школі. Репресований, 26 серпня 1929 р. засуджений за нібито саботажну агітацію серед селян до 5 р. позбавлення волі, висланий до Карлагу. Подальша доля не відома. Реабілітований 1994 р.

Літ.: Земская медицина. – С.124 – 125; Отчет МУЗУ за 1909 г. Ч.І. – Миргород, 1910. – С. 213- 249; Миргородські вісті. 1943. – 1 серпня. - № 63 – С.4; Граб В.І. Нерозривно пов'язаний з Україною (М.Г.Філянський) // Реабілітовані історією. – Київ – Полтава, 1992. – С.113; Реабілітовані історією. Кн.2. – С.412.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 64 зв. – 65.

Добровольські.

Василь (1739 – ?) – козак Миргородського полку (з 1768 р.), вказав своє походження – «породы польской». Розпочав службу сотенним канцеляристом; сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1783)

Іван Васильович – дворецький у поміщицькому маєтку родини Апостолів у с. Бакумівці (1791). Дружина Марія. Мав синів Петра (нар. 1791) і Михайла (нар. 13.07.1794), хрещеним батьком обох був сотник Трохим Будлянський.

Добровольський [Вл. Сил.] – штатний доглядач Миргородського повітового училища (1889 – 1887).

Доброграй Василь – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Добродії (Добродієнки).

Добродій Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Добродієнко Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Доброскоки (Доброскоченки).

Доброскоченко Петро – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Доброскок Іван – член різницького братства Устивицької сотні (1718).

Доброхотов М.С. – лікар, професор, у 1920-их роках працював на миргородському курорті. Читав у Полтаві лекції про миргородський курорт.

Добряки (Добряченки).

Добряк Максим – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Добряченко Терешко – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Добряченко Борис – козак у с. Зуївцях (1718).

Добряченко Григорій з братом Іваном – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Добряк Грицько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Добряки – кілька родин у с. Зуївцях, які в другій половині XIX ст. традиційно займалися щетинницьким промислом.

Добряк Петро (помер раніше або близько 1893 р.) – заможний козак с. Зуївців. Кредитував місцевих комерсантів. Близько 1863 р. зайнявся щетинницькою комерцією. По його смерті справу успадкував син.

Добряк Федір – 1879 р. утримував у с. Зуївцях земську поштову станцію (4 коней).

Добряк Микола Родіонович (1852 – ?) – козак, житель с. Зуївців; зуївський волосний старшина (1908 - 1910); 1913 р. мав 28 десятин землі.

Добряк Федір Петрович (1854 – ?) – козак, житель с. Зуївців, 1913 р. мав 88 десятин землі.

Добряк Матвій Петрович (1854 – ?) – походив із козаків. Купець у Миргородському повіті (1890). Освіта – початкове народне училище. В 1896 – 1904 рр. член Миргородського податкового присутствія від Миргородського повітового земства. В 1907 – 1910 рр. повітовий земський гласний. З 1906 р. – опікун Зуївського 2-го початкового народного училища. 1913 р. володів 157 десятинами землі. Мав 2 добротних будинки на вул. Свидницькій, № 10, які були націоналізовані радянською владою.

Добряк Петро Савович (1863 – ?) – козак, жив у с. Зуївцях, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Добряк Юхим Самійлович (1864 – ?) – козак, житель Зуївців,1913 р. мав 36 десятин землі.

Добряк Василь Федорович (1888 – ?) – козак, житель с. Зуївців, 1913 р. мав 18 десятин землі.
Добряк П.М. – 1911 р. був секретарем Савинського сільськогосподарського товариства.
Добряк Петро Артемович (1872, с. Зуївці – ?) – селянин-одноосібник у с. Комишні. Засуджений 2 березня 1930 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.
Добряк Василь Олексійович – житель с. Черевків, за сталінщини зазнав репресій, був позбавлений волі.
Добряка хутір існував у Зуївецькій волості.

Довбенки (Довбенченки). Див. також: Довбні.
Довбенко Ісай – посполитий середній у с. Кибинцях (1723).
Довбенченки Прокіп і Яцько – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).
Довбенчиха Федора – посполита середньої заможності в с. Кибинцях (1723).
Довбенко – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).
Довбенко (Довбієнко) Степан – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Довбенченків хутір існував у Кибинській волості.

Довбиші (Довбишенки, Довбоші).
Довбиш Матвій – козак Миргородської сотні (1718).
Довбиш (Довбош) Яків – довбиш (литаврист) у складі миргородської полкової музики (1718 – 1723) в м-ку Сорочинцях.
Довбишів Микита – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Довбиш Яцько – 1738 р. підсусідок виборного козака Левка Кириленка в с. Біликах.
Довбиш Хома – житель Миргорода (1750), зять козака-підпомічника Івана Мироненка.
Довбиш Семен – значковий товариш, незаконно заволодів хутірцем Яворівщиною, який дістався Панасові Дем'яновичу Гоголю-Яновському від його тестя Семена Лизогуба. Справа з цього приводу розглядалася 1791 р. в Полтавському суді.
Довбиш Андрій – житель Миргорода, кріпак родини князів Гурамішвілі (1794).
Довбишенко Григорій – житель Миргорода, кріпак родини Гурамішвілі (1794).
Довбишенки Михайло та Ілля – жителі Миргорода, кріпаки родини Гурамішвілі, 1794 р. перебували «у бігах».
Довбиш – управитель економії І.М.Муравйова-Апостола в м-ку Хомутці, 1818 р.

Довбії (Довбієнки).
Довбій Семен, Довбій Трохим – козаки Шишацької сотні (1718).
Довбієнко Олекса – козак Шишацької сотні (1718).

Довбні. (Пор. також: Довбенки).
Довбня Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Довбня Процько – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Довбня Ілля – діяч УАПЦ в с. Ромодані. В лютому 1930 р. засуджений до 10 р. ув'язнення, звідки не повернувся.

Довгалі.
Довгаль Степан (? – раніше 1650) – житель с. Зубівки. Він мав борг перед знатним жителем Миргорода військовим товаришем Григорієм Королем (див.), узявши в того худобу. По смерті Довгаля його вдова «Степаниха Довгалиха» 1650 р. уклала «згоду» з Г.Королем, віддавши йому за той борг свій лісок із лукою.
Довгаль Степан – миргородський полковник. Козак полкової сотні Миргородського полку (1649). Із квітня до липня 1658 р., а також у жовтні – листопаді того самого року утримував уряд миргородського полковника. Перебував у опозиції до гетьмана І.Виговського і миргородського полковника Г.Лісницького. Прихильник полтавського полковника Мартина Пушкаря і кошового отамана Якова Барабаша, які дотримувалися проросійської орієнтації і вчинили заколот проти гетьмана. 1658 року Пушкар і Барабаш, щоб позбавити І.Виговського гетьманства, скористалися повстанням дейнеків у Лівобережній Україні, які вимагали повернення собі козацьких вільнот і приєдналися до заколоту. Використовуючи цей народний рух, С. Довгаль очолив один із загонів дейнеків. Після розгрому заколоту Пушкаря і Барабаша С.Довгаль 1658 р. переселився на Слобожанщину – до Харкова, де були московські війська. За деякими даними, із лютого 1659 р. був удруге миргородським полковником.
Фесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Іван – козак Сорочинської сотні (1718).
Павло – посполитий середньої заможності в с. Зубівці (1723).
Данило – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Василь Семенович (1885, с. Цисеве Миргородського повіту – ?) – житель с. Цисевого. Засуджений 29 вересня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Василь Федорович – родом із с. В.Байраку. Під час руйнації Всіхсвятської церкви в Миргороді 1960 р. знімав хрести з церкви. Невдовзі загинув у автомобільній аварії.

Довгаль Іван Федорович – у 1980-их роках працював редактором миргородської газети «Прапор перемоги».
Довгалів хутір існував у Сорочинській волості.
Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 275; Довідник з історії України. (А – Я). – К.: Генеза, 2001. – С. 199; Маслійчук. – С. 34.
Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 1.

Довгі (Долгі, Долгови).
Долгий Улас – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Долгий Стецько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Довгий Семен – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Долгов Йосип Андрійович (1706, ін. дані 1709 – 24.08.1788, Яреськи) – походив «із малоросійського шляхетства», на військовій службі з 1728 р. в Лубенському полку. 1752 р. – значковий товариш Лубенського полку; 1757 р. він писав «доношеніє» до Миргородської полкової канцелярії з проханням про призначення його сотенним отаманом Городиської сотні Миргородського полку. З 1763 р. – компанійський сотник; із 25 травня 1769 р. по 1783 р. – яреськівський сотник Миргородського полку; з 1782 р. – бунчуковий товариш. Депутат Миргородського полку (1779). Був одним із найшановніших козаків Миргородського полку: у спискові полку 1783 р. він записаний другим після полковника Ф.Заньківського. 1733 р. брав участь у Польському поході, 1736 – в Кримському поході і при взятті Очакова. 1781 р. мав хутори: в Городиській сотні Миргородського полку (4 хати), в Яреськівській сотні (5 хат); був власником частини хутора Бузового Говтв'янського повіту. У другій половині 80-х – 90-х рр. колезький асесор, дідич у Яреськах. 1779 р. підписався як свідок під вірчим білетом, який Лев Данилевський дав Панасу Гоголю-Яновському на доказ маєткових прав Данилевського. Мав особисту печатку – вензель із літер ДІ. Одружений: першим шлюбом – з N; другим шлюбом – з N; третім шлюбом (13.11.1780, в Яреськах), бувши вдівцем по двох дружинах, – з удовою по одному чоловікові Ганною Матвіївною Трощинською, яка була поміщицею в Яреськах. Ганна Матвіївна Трощинська-Долгова (з дому Косярівська) – це тітка Марії Іванівни Гоголь-Яновської; померла в Яреськах 1833 р.
Довгий Григорій – козак Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732), значковий товариш Миргородського полку (1735 – 1737), мав двір у м. Кременчуці.
Довгий Василь – отаман, керівник селянського повстанського загону, який діяв у районі сіл Ковалівки і Романівки, а також північно-східних теренів Миргородського повіту. На початку червня 1922 р. в ньому налічувалося 18 чоловік, добре озброєних (у кожного – гвинтівка й револьвер; кулемети «Максим» і ручний). Восени 1922 р. в загін Довгого влилися рештки розгромленого чекістами загону отамана Василя Яцуна.
Довгий Павло Матвійович (1903, с. Порскалівка, нині Шишацького району – 19.11.1937) – житель с. Ставкового Зінківського району, селянин-одноосібник. Засуджений 13 листопада 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1962 р.
Літ.: Реестра 1649 г. – С.262, 263; Описи КН. – С.140, 155, 242; Ділова документація Гетьманщини. – С. 192, 255; Кривошея. – Ч. 1. – С. 43; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 13 – 19; ЇЇ ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 120 – 122; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 416; Присяга М.п. 1732 р. – С. 58; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 162.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 104. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 109 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2, 39 зв. – 40; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 158. – Арк.3, 17; Спр. 190. – Арк. 1, 43; Спр. 191. – Арк. 2, 10.

Довгоніг Ничипір – посполитий середньої заможності в с. Попівці (1723).

Довгонос Яким – посполитий у с. Попівці (1723).

Довгополі (Довгополенки, Довгополченки).
Довгополенко Стецько – житель Миргородської сотні (1718).
Довгополий Зінець – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Довгополиха Ганна – убога посполита в Миргороді 1723 р.
Довгополченко Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Довгополка Євдокія – козачка Сорочинської сотні, убога вдова (1723).
Хутір Довгополівщина існував у Зуївській волості.

Довгорукий Костя – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Довгошия (Долгошия) Кирик – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Довженки. (Пор.: Довгі).
Довженко Степан – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Довженко Матвій – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).
Довженко Матвій – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Довжиха Марія – козачка Сорочинської сотні, убога вдова (1723).

Довженко Іван – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Доґайло (Докгайло) Іван – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Догоденко Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Догодило Степан – «можнійший» посполитий у с. Попівці (1723).

Догонківський Яків – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Додухи (Додусенки).
Додух (Дудух) Іван – козак с. Біликів (1718). Додух Іван із синами Данилом і Харком – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).
Додусенко Денис – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).
Додусенко Марфа – учасниця хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Дойлов Сергій [Фил.] – у 1912 – 1913 рр. секретар Петрівського (с. Петрівці) сільськогосподарського товариства; мав початкову освіту.

Докладко Василь – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Долгі (див.: Довгі).

Долгови (див.: Довгі).

Долгов Гершко Борохович – купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи (1874).

Долгополов Олександр Васильович – за активну участь у повстанні С. Дубчака (квітень 1919 р.) та розстріл членів ЧК в Миргороді під час повстання – рішенням військового трибуналу був засуджений до розстрілу. Страчений у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований на Вільхівщині.

Доленки. (Див. також: Доля).
Доленко Грицько – посполитий у Шишацькій сотні (1718).
Доленко Матвій – житель Миргородської сотні (1718).
Матвій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Зять козака-підпомічника Михайла Трибушного, у дворі якого мав 1 хату.
Іван – житель Миргорода, селянин, підданий миргородського поміщика Забіли (1830).
Яків Дмитрович (бл. 1869, інші дані 1873, Миргород. – 23.03.1917, Миргород) – український селянський поет. За деякими даними, син дяка. Навчався в Київській семінарії, звідки був виключений за бунтарську поведінку. Жив у Миргороді на Мочарі, навпроти Обідних (див.). Змолоду писав пісні місцевим дівчатам. Протягом деякого часу керував церковним хором Троїцької церкви, але був усунутий від цієї справи через конфлікт із священиком. Публікував свої вірші у тогочасних виданнях «Рідний край» (1906), «Рада» (1909) та ін. українських часописах і календарях. Тематика поезій: селянське життя, сподівання правди, шевченківська тема. Його поезії були покладені на музику миргородськими кобзарями, особливою популярністю користувалися пісні «На високій дуже кручі» й «Розмова Шевченка з дубом», «То серце – не серце». Автор віршів «Де вікує Шевченко», «Світ великий, край далекий». Приятелював із кобзарем Михайлом Кравченком, який складав мелодії до текстів його пісень. Близький знайомий і сусід поета й етнографа Михайла Обідного. Був пропагандистом української книжки, книгоношею. Рукописна збірка «Заборсані струни» загубилася. Деякі вірші зберігаються в Національній бібліотеці України ім. В.І.Вернадського НАН України. Дружина – Явдоха Трохимівна. Діти: Іван, Олександр, Ігор, син N, Наталя.
Доленко П. – робітник, 1903 р. організував у Миргороді маївку. Мав зв’язки з соціал-демократичною партією.
Доленко Іван Якович (народився в Миргороді, на Мочарі, наприкінці XIX ст.) – миргородський бандурист-аматор, син кобзарського поета Якова Дмитровича Доленка (1873 – 1917). За фахом пічник, ним були складені печі в Гоголівській школі. У 20-х рр. грав разом із миргородськими бандуристами Павлом Коробкою, Іваном Скляром. 1925 року ввійшов до першого складу новоствореної Миргородської капели бандуристів ім. Т.Шевченка.
Наталя Яківна (1906 – 1976) – донька поета, у шлюбі з миргородським бандуристом, артистом і силачем-борцем Іваном Федоровичем Корицьким (1899 – 1983). Мали доньку Олександру (1938 р.н.), яка жила в Миргороді.
Літ.: Обідний М. Яків Доленко: В п’ять років по смерти поета // Нова Україна: місячник письменства, мистецтва, науки і громадського життя / Під ред. В.Винниченка й М.Шаповала. – Прага-Берлін, 1923. – Липень-серпень. – С. 176 – 183; Енциклопедія українознавства. – Т.2; Кутинський М. Некрополь України // Дніпро. – 1991. – № 6. – С.206; Ротач П. Полтавська Шевченкіана//

Добромисл. – 1998. – № 1 / 2. – С. 321; Розсоха Л. Доля Якова Доленка // Миргород. – 2000. – 22 березня. – № 10; Її ж. Миргородська старовина. – С. 340 – 341; Спогади Миколи Сарми-Соколовського // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Полтава, 2003. – С. 174.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк.4.

Долини.

Долина Яцько – козак м-ка Сорочинців (1718); убогий піший козак Сорочинської сотні (1723 – 1732).

У XX ст. був хутір Долини між с. В.Сорочинцями і с. Семереньками.

Долинські.

Долинський Олексій – у 1755 – 1757 рр. претендував на посаду комишнянського сотенного отамана Гадяцького полку.

Долинський П.І. – 1908 – 1911 рр. секретар Кибинського сільськогосподарського товариства.

Долматов (див.: Далматов).

Доля Степан – заможний посполитий у с. Слобідці (1718 – 1723).

Домашенки.

Домашенко Грицько – козак Сорочинської сотні (1718).

Домашенко Іван – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Домашич Павло Кіндратович (1868 – ?) – козак, жив у х. Свистуновому Березоволуцької волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Домбровські.

Домбровський Фрол Семенович – на поч. XIX ст. служив управителем маєтків і доглядачем угідь у поміщиків Миргородського й Полтавського повітів.

Домбровський Михайло Владиславович – надвірний радник, в.о. судового слідчого Миргородського повіту. Статський радник, судовий слідчий Миргородського повіту (1898 – 1904). Член Миргородського міського присутствія з квартирного податку; входив до складу старшин Миргородського громадського зібрання; голова Миргородського музично-драматичного гуртка (1904 – 1906). 1902 р. дбав про читання лекцій історика Д.І.Яворницького в Миргородській художньо-промисловій школі, з цього приводу він робив подання полтавському губернатору; листувався з Яворницьким. Мав брата Володимира, який 1904 р. служив товаришем прокурора в Полтаві. (Пор. також: Дембровські).

Домбровський Владислав Базилійович (бл. 1906 – пізніше 1970) – миргородець, лікар. Із липня 1941 по 1943 р. працював хірургом у Миргородському евакогоспіталі № 1315, в евакуації в Саратовській області. Старший лейтенант медичної служби. Мав нагороди.

Домненки.

Думненко Павло – козак Шишацької сотні (1718); записаний першим серед козаків. Він же Домненко Павло – козак Шишацької сотні (1732).

Домненко Максим Григорович – житель Миргорода (вул. Горбова, № 13), 1957 р. – завуч школи № 5 (у Ліску). Дружина – Марія Митрофанівна, домогосподарка. Син Борис Домненко (1937 р.н.) – 1957 р. навчався на 5 курсі керамтехнікуму. Борис – автор декоративної вази (зберігається в музеї Д.Гурамішвілі).

Домнич Семен – посполитий с. Обухівки (1718).

Домонтовичева Софія – дружина підпоручика, 1864 р. мала в х. Цюрівщині (в дачах с. Андріївки-Бузової) Миргородського повіту 101 дес. землі, а також 9 дес. у спільній власності з колезьким асесором Кир'яком Юхимовичем Чутовським.

Донці (Дінці). Див. також: Донченки, Донцов.

Донець Омелян, Яцько і Андрушко – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Донець Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Донець Онисько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Донець Сава – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Донець Павло Тарасович – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (квітень – травень 1661 р.).

Донець Прокіп – 1682 р. городовий отаман Говтв'янської сотні Миргородського полку.

Дінці – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723):

Матвій, Петро (пор.: Гарасимович Петро), Мирон, Степан. Донець Мирон – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732); у спискові козаків записаний другим після отамана.

Донець Кузьма – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Донець Федір із синами Семеном та Іваном – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).

Донець Федір – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Донець Хведір із сином Василем – козаки виборні в с. Зубівці, малоґрунтові (1738).

Донець Іван – козак Зубівського куреня (1718). Іван з сином Устимом – 1738 р. козаки виборні в с. Зубівці, малоґрунтові.

Дінець – отаман селянського повстанського загону, який улітку 1921 р. діяв у районі Попівських і Комишнянських лісів.

Донець Микола – житель с. Зубівки, з 1927 р. член молодіжного підпільного українського гуртка в селі. Вірний УАПЦ. Радикально налаштований проти більшовицької влади.

Донські.

Федір Іванович – освіту одержав у Великисорочинській учительській семінарії. В 1909 – 1911 рр. учитель Великосорочинського другого народного училища. З лютого 1918 р. був завідувачем відділу культури й освіти в Сорочинському волосному ревкомі.

Наталя Климентіївна – навчалася в Лубенській жіночій гімназії. З 1910 р. учителька-завідувачка Великосорочинського 2-го початкового народного училища.

Дон Самійлович – директор Миргородської школи механізації сільського господарства (згодом СПТУ-44) в 1946 – 1966 рр.

Донцови (Пор.: Донці).

Донцов Павло Тарасович (1853 – ?) – козак, житель с. Зубівки, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Донцов Яків Григорович – член Хомутецького підпілля за років Другої світової війни. Загинув від рук фашистів.

Донченки. (Див. також: Донці).

Устим – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Василь – 1738 р. козак-підпомічник у с. Зуївцях, малоґрунтовий.

Михайло – поручик у Миргородському повіті, поблизу с. Зуївців (1791).

Дем'ян Максимович – секретар Миргородського земського суду (1812). Колезький секретар, засідатель Миргородського земського суду (1813 – 1815).

Петро Григорович (? – раніше 1840) – колезький секретар, засідатель Миргородського нижнього земського суду (1826 – 1833). Дідич м-ка Комишні (Різдво-Богородицька парафія). Дружина Параскева. Син Єлеазар (нар. 1829 р. в Комишні), 1840 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Донченкова – дворянка, раніше 1840-х рр. мала будинок у м-ку Комишні. Згодом його купив фельдшер Зубченко Матвій Каленикович; ще пізніше, в 1840-х роках, цей будинок перейшов до Різдво-Богородицької церкви, і в ньому розмістилося Комишанське парафіяльне училище.

Григорій (? – раніше 1858) – дворянин Миргородського повіту.

Іван Петрович – дворянин, поміщик Миргородського повіту, на початку 1860-х рр. мав 15 душ селян у х. Єлеазарівському (Єлизарівка) біля м-ка Попівки. Близько 1863 – 1865 рр. мав 63 дес. землі в х. Єлеазарівському, 57 дес. біля м-ка Комишні й трактир у с. Великому Грем'ячому. Можливо, його стосується наступна інформація:

Іван Петрович – поміщик с. Тригубиці Попівської волості (1884).

Іван Гаврилович – закінчив Комишанське двокласне училище, вчительську семінарію. 1892 р. працював народним учителем в с. Сергіївці Гадяцького повіту.

Василь Якович (бл. 1869 – ?) – дворянин. Освіту одержав у Комишанському двокласному училищі, потім – у Дігтярівському земському ремісничому училищі Прилуцького повіту. Працював учителем у м-ку Багачці. З 1891 р. учитель Миколаївського (Кротівщинського) народного училища Миргородського повіту.

Михайло Іванович – урядник с. Попівки (раніше 1917 р.).

Андріян Іванович (бл. 1863 – пізніше 1916) – дворянин, жив у Багачці, де мав 8 десятин землі (1911). 1883 р. вчитель Шишацького народного училища Миргородського повіту.

Василь Іванович (бл. 1873 – ?) – дворянин, житель х. Козерухівки Попівської волості, 1913 р. мав 59 десятин землі. Можливо, його стосується наступна інформація:

Василь Іванович (1875, с. Руда Миргородського повіту – ?) – із селян, мав початкову освіту. Житель Полтави. Засуджений 11 грудня 1932 р. до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р. (Либонь, місце народження й соціальне походження він сам вказав зумисне неправильно під час слідства з мотивів безпеки).

Донченко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Донченко – директор Комишнянського чотирикласного земського училища (початок XX ст.). За радянської влади він та його родина були репресовані.

Лідія Іванівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1911 р. учителька Комишанського початкового народного училища.

Донченко – наприкінці 1919 р. брав участь у ліквідації денікінської влади в селах Миргородщини (разом із керівними більшовиками Г.Радченком, О.Нехворосним та повстанським отаманом Д.Пищалкою, який приєднався до них).

Олександр (Олесь) Васильович (19.08.1902, с. Великі Сорочинці. – 12.04.1954, м. Лубни) – український письменник. Народився в сім'ї вчителів. Дитячі роки пройшли в Великій Багачці і Лубнах (з 1911 р.). Закінчив Лубенську гімназію. Автор двох збірок поезій («Червона писанка» 1926 р. та «Околиці» 1928 р.) і понад 30 прозових творів, серед яких найвідоміші романи «Зоряна фортеця» (1933) і «Золота медаль» (1954), повісті «Школа над морем» (1937), «Серце беркута» (1945), «Лісничиха» (1947) та інші. У повоєнний час жив у Лубнах. Член Спілки письменників України з 1934 р.

Хутір Донченка існував в Попівській волості, поблизу с. Довгалівки.

Літ.: Месяцослов.– 1812. – С. 389; 1813. – Ч.2. – С. 392; 1833. – Ч.2. – С.316; ПГВ. – 1858. – № 26. – С. 353; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 78; 1816. – С. 340; Белогриц-Котляревский. – С. 19, 74, 75, прим. с. 13; Отчет МУЗУ, 1894. – С.150; 1911. – С.325; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ротач П. Полтавська Шевченкіана // Добромисл. – 1998. – № 1-2. – С.233-234; Реабілітовані історією. Кн.2. – С.421; Присяга М.п. 1732 р. – С. 30.

Дороговінчаний Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Дорожченко (Дорошченко?) Лесько – посполитий Миргородської сотні (1718).

Дорофійович Серафіон (див.: Серафіон).

Дорочинські (див.: Деручинські).

Дороші.

Дорош – керівник повстанського загону, який 1923 р. разом із загоном Д.Линника діяв у Шишацькому районі проти непманів і корумпованих комуністів.

Дорош Марко Петрович – перший голова колгоспу «Перемога», організованого 1926 р. в с. В.Сорочинцях.

Дорош (Дорошев) Іван – священик Миколаївської церкви с. Ковалівки Шишацького району (1929).

Дорошенки.

Василь – посполитий Миргородської сотні (1718).

Яків – козак Миргородської полкової сотні (1723). В реєстрі 1738 р. записаний як козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Василь – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Данило з братами Василем і Степаном –1738 р. козаки виборні в с. Кибинцях, ґрунтові. Вони значаться також 1738 р. як козаки виборні в с. Єрках, малоґрунтові.

Дем'ян – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Лесько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Василь – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Василь – «з дому умершего Андрея Борковского Дунин», 1744 р. бунчуковий товариш.

Василь Васильович – бунчуковий товариш (1756). У шлюбі (1741) з Марією Ломиківською, донькою Івана Івановича Ломиківського.

Іван Михайлович – наприкінці XIX – на початку XX ст. працював учителем у школі с. Чарнишівки (нині Верхня Будаківка), збудованій за часів дідича П.О.Малинки.

Йосип Іванович (1838 – ?) – козак, жив у х. Їжаків Попівської волості, 1913 р. мав 40 десятин землі.

Василь Іванович (1847 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Андрій Васильович (1852 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 36 десятин землі.

Архип Васильович (1863 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Дмитро Васильович (1865 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Василь Максимович (1871 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Іван Максимович (1874 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Яків Олексійович (1882 – ?) – козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Микола Лаврентійович (1884 – ?), козак, жив у х. Їжаків, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Іван Лаврентійович (1869 – ?) – козак, жив у х. Озниці Комишанської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Яків Степанович (бл. 1870, с. Хомутець – 5.02.1927, м. Полтава) – селянин с. Хомутця. Його предки були кріпаками. 1903 – 1904 рр. – волосний старшина Хомутецької волості, гласний Миргородського повіту. Мав 2 десятини землі «в даче местечка Хомутца, при речке Руде» (1889). На початку XX ст. жив у Полтаві, працював у губернсько-

му земстві землеміром, головним бухгалтером у банку. Товаришував із Олександром Смагіним (див.). Садиба Дорошенків у Полтаві була на вулиці Тригубівській, № 32. Неподалік, у будинку № 15 жила родина Скрипників – Степан Іванович (Владика Мстислав) і його сестра Зінаїда – з якими Дорошенки приятелювали. Яків помер у Полтаві від серцевого нападу. Діти: від першого шлюбу з Марією – донька Софія; від другого шлюбу з козачкою із с. Комишні Варварою Назарівною П'явкою – сини Михайло і Василь, донька Надія.

Яків Дорошенко (сидить у центрі) серед полтавських друзів. За ним стоїть О.І.Смагін. Початок XX ст.

Дорошенко В.П. – 1917 р. був головою Миргородського повітового об'єднання «Просвіта». Делегат Всеукраїнського з'їзду «Просвіт».

Дорошенко І.П. – перший голова с/г артілі «Червона нива», створеної 1922 р. на х. Грабщині в колишньому маєтку графа Д.М.Граббе.

Антін Степанович (1888, с. Хомутець - ?) – із селян, житель с. Хомутця. 19 листопада 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у Хабаровському краї. Реабілітований 1956 р.

Дорошенко Софія Яківна (30.09.1891, с. Хомутець – 27.07.1968, Київ) – донька Якова Степановича. Її мати Марія померла від пологів, коли Софії було 4 р. Дівчина закінчила Миргородську жіночу гімназію, згодом вчителювала у ній. 1910 р. Софія вийшла заміж за збіднілого польського графа Михайла Вікентійовича Біневського (батько якого був управителем маєтку Потоцького в Фастові). Протягом деякого часу жила в Полтаві, де приятелювала з Зіною Скрипник. В 60-х рр. жила в Києві.

Михайло (нар. бл. 1900 р.) – син Якова Степановича і Варвари П'явки, брат Василя. Служив у війську С. Петлюри. Після поразки українських сил переїхав до Польщі, одружився там із полькою Ядвігою, мали сина Василя. У 60-х роках жив у Австрії, мешкав на околиці Відня, працював електрозварником. Намагався встановити листування з сестрою Софією, але вона побоялася продовжувати ці зв'язки.

Надія Яківна (1902 – 1975) – донька Якова Степановича і Варвари П'явки. Одружена з Коньковим із Полтавщини.

Василь (бл. 1903 – 1920) – син Якова Степановича і Варвари П'явки. Служив у війську С.Петлюри. При відступі війська з України загинув у бою під Фастовом.

Федір Митрофанович (1881 – ?) – селянин-одноосібник с. Солонців. Був засуджений двічі. Уперше – 27 лютого 1930 р. до 7 р. позбавлення волі. Термін відбував на Далекому Сході, після чого оселився в с. Великих Будищах Диканського району. Вдруге був засуджений 19 жовтня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Кирило Іванович (1896 – ?) – селянин-одноосібник с. Їжаків Миргородського району. Засуджений 13 серпня 1931 р. до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Василь Олексійович – житель селища Ромодану, 1943 р. був незаконно засуджений із політичних мотивів, відбував покарання до 1951 р. Реабілітований 1991 р.

Дорошенка хутір існував поряд із с. Кибинцями.

Літ.: Модзалевский. – Т.3. – С. 191; Реєстр 1744 р. – С. 20; Адрес-календарь, 1904. – С. 3, 15; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Т.2. – С. 422 – 425; Швидько. – С. 20, 147, 186, 307; Присяга М.п. 1732 р. – С.28.

Арх.: Архів авторки. – Листи Т.О.Конькової (нащадка хомутецьких Дорошенків) до авторки від 31.05.2004 р. та 22.12.2010 р.

Дорошкевич – лікар Шишацької лікарні Миргородського повіту (1883).

Достатченко Гнат – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Достатненко Гнат, Іван – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Черевках.

Доценко (див.: Даценко).

Драбовецький Олександр – миргородський дворянин (1884). Його дружина – Антоніна Мартинівна, з дому, ймовірно, Кротевич. Мала сестер Феклу Мартинівну Венеракі, Олександру Мартинівну Прохватилову і брата Фелікса Мартиновича Кротевича. (Пор.: Драбовський; напевно, це варіанти одного прізвища).

Драбовський – майор, поміщик м. Миргорода, 1810 р. володів хутором Батія із 10 душами жителів, що за 2 версти від Миргорода. Мав брата. (Пор.: Драбовецький).

Драги.

Драґа Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Драго Карпо Петрович – колезький секретар, у 1863 – 1873 рр. мав 26 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Драґас (?) Степан – посполитий у с. Попівці (1723).

Драґун (Дракгун) Іван – посполитий у с. Савинцях (1718).

Драгунас (він же і Драгунов) Климентій Казимирович – закінчив Петербурзьке центральне училище технічного рисування барона Штиглиця. В 1904 – 1912 рр. надвірний радник, викладач ліплення в Миргородській художньо-промисловій школі. Працював там і близько 1924 р.

Драненко Кирик – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Драчі (Драченки).

Драч Роман – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Драченко Грицько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Драченко Тиміш – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Драч Тимофій, піший козак Сорочинської сотні (1723). Житель Сорочинців (1732).

Дремлюга (див.: Дрімлюга).

Дриґи (Дриженки, Дридженки).

Дриґа Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дридженко Тимко – козак Багацької сотні М.п. (1718).

Дридженко Яким – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Дриґа Федір – козак середньої заможності, жив у с. Хорішках Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). В публікації реєстру 1732 р. – Федір Драга (либонь, хибно).

Дриґа Грицьк –, козак середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Дрига Іван – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Драга.

Дрига Кіндрат – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Дрижиненки (Дриги, Дрижини) Петро і Степан – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського записані як Дружиненки.

Дриґа Филон (Хвилон) – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1718 – 1723), убогий, піший.

Дриженко Филон – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Дриґа Гаврило, козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Дриженко Корній – заможний посполитий у с. Олефірівці (1723).

Дрижин Іван – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732). В публікації Д.Вирського – Дружин.

Дриґа Яків – колезький реєстратор (1841), ймовірно, житель с. Петрівців.

Дриґа Меланія – нянька в родині Гоголів, жила в Василівці. Знала Миколу Гоголя. Жила в родині і в 80-х рр. XIX ст., за часів життя в Василівці Бикових.

Дриґа Леонтій Андрійович (? – 1954), селянин, уродженець с. Олефірівки. На початку XX ст. – житель Миргорода, служив їздовим у одного з миргородських поміщиків (ймовірно, Старицького). 1914 р. купив у Миргороді в урочищі Бровківщині (вул. Старосвітська) частину садибної землі в сорочинського дворянина Г.П.Палія. Дружина – Параска Денисівна Кропивка (з Ведмедівки).

Дриґа Савелій Ілліч (1907, с. Олефірівка Миргородського повіту – ?) – із селян, мав початкову освіту. Колгоспник с. Олефірівки. Був засуджений Військовим трибуналом МВС 28 вересня 1946 р. до 15 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у м. Воркуті. Реабілітований 1956 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 261; Швидько. – С. 113, 145, 152, 155; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 429; Присяга М.п. 1732 р. – С. 74, 98.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 2 зв.; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 672; МКМ. НА. – Справи Миргородського повітового училища.

Дрімлюги (Дрімлюженки, Дремлюги, Дримлюги).

Дрімлюга – козак Миргородської сотні (1718). Згадується також козак «Лесько, Дрімлюгів зять».

Дремлюг (Дремлюга) Яків – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Дрімлюженко Гаврило – козак с. Мальців (1718).

Дрімлюженко Іван – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Дробенко Остап – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). (Дані за публікацією Г.Швидько).

Дробина Юсько (Йосько? Ясько?) – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Дробиш Михайло Фролович (1892, с. Шахворостівка – 2.10.1938) – за анкетними даними, росіянин, із дворян, мав середню освіту. Житель Миргорода, бухгалтер артілі облхарчопромспілки. Засуджений Особливою трійкою УНКВС 28 вересня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Дробітьки.
Дробітько Павло – «можний середній» козак Сорочинської сотні (1723). Мав сина Леонтія. Син Андрій помер у Терківському поході.
Дробітько Пилип – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Дробітько Грицько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Дробітько Іван – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Дроботи (Дроботенки).
Дробіт Іван – посполитий у м-ку Хомутці (1723).
Дроботенко Яків – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).
Дробот Михайло Микитович (1858 – ?) – козак, жив у м-ку Комишні, 1913 р. мав 19 десятин землі.
Дроботенко П. – член Миргородської міської управи (1917).

Дроботковський Петро – осавул 1-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1767 – 1772). (Пор.: Дроботи).

Дроб'язки (Дроб'язченки).
Дроб'язка Михайло з сином Йосипом – заможні козаки в с. Черевках Миргородської сотні (1723). Дроб'язченко Йосько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732), записаний другим після отамана села. Дроб'язка Михайло з сином Йоськом (Яськом) – 1738 р. виборні козаки в с. Черевках, убогі.
Дроб'язченко Ничипір – козак куреня с. Черевків (1718).
Дроб'язка Давид – козак куреня с. Черевків (1718); зубожілий, піший козак у Черевках (1723). Згадується також 1732 р.
Дроб'язка Прокіп – колезький реєстратор, служив у Миргородському повітовому скарбництві (1791).

Дроженко Іван – шишацький сотник Миргородського полку (1730). Пор.: Дрозь.

Дрожі.
Дрожча Микита – козак м-ка Сорочинців (1718).
Дрожин Йосип – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Дрозди (Дрозденки).
Дрозд Давид – житель Миргородської сотні (1718); заможний посполитий у Миргороді (1723).
Дрозденко Остап – козак Багацької сотні (1732).
Дроздів хутір існував поблизу с. Хомутця.

Дроздовські.
Дроздовський Андрій Миколайович – губернський секретар (1910), становий пристав 3-го стану, жив у Миргороді (1908 – 1910).
Дроздовський [В.Н.] – миргородський повітовий земський справник (1911 – 1916). Ймовірно, його стосується наступна інформація:
Дроздовський – наприкінці 1918 р., за гетьманщини, був миргородським повітовим старостою (після Ю.Левенстама).

Дрозь Яків Свиридович – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 26 десятин землі.

Дросенко Іван – дворянин при миргородському полковникові Д.Апостолі (1713); шишацький сотник Миргородського полку (1730 – 1732), з цієї посади пішов у відставку. Значковий товариш Миргородського полку (1737 – 1741). Жив у м-ку Шишаках, де мав два житлових двори.

Дрохва Кирило (? – раніше 1768) – «козачого звання чоловік». Дружина – Марія Іванівна (1733 р.н.). Мали доньку Олену (1768 р.н.). Марія Іванівна в другому шлюбі – з Іваном Васильовичем Короленком, сотенним отаманом Миргородського полку.

Дружини (Дружиненки).

Дружина Роман – козак Говтв'янської сотні (1718).

Дружиненко (Дружина) Грицько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718 – 1723), середньої заможності. Мав сина Івана, який 1718 р. був козаком Говтв'янської сотні.

Дружиненко Хома – козак Говтв'янської сотні (1718).

Друзі (Друзенки). Пор. також: Дрозь, Дросенко.

Друзенко Грицько – посполитий у Яреськівській сотні (1718); міщанин м-ка Яресьок (1732).

Друзь – близько 1940 – 1941 рр. працював директором Миргородського краєзнавчого музею, куди перейшов працювати з Миргородського керамічного технікуму. З початком війни пішов на фронт, подальша доля не відома.

Друченки (Дрюченки?).

Друченко Євнух – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Друк (ймовірно, Дрюк – Л.Р.) Назар – 1738 р. підсусідок козака Василя Лапіки в с. Зуївцях.

Дуби (Див.: Дубов, Дубів).

Дубак Опанас – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зуївцях.

Дубась Петро Федорович – до війни працював головою промислової артілі ім. Першого Травня в Миргороді. У вересні 1941 р. призначений командиром 4-го підрозділу партизанського загону «Перемога» на Миргородщині.

Дубенські.

Дубенський Андрушко, Дубенський Василь – посполиті середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Дубенський Іван – сотенний отаман, житель м-ка Сорочинців (1800). Дружина Марфа (бл.1736 – лютий 1800, Сорочинці).

Дубини (Дубиненки).

Дубиненко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дубина Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Дубиненя Роман – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Дубиненко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дубиненко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дубина Яцько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Дубина Іван – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Дубиненко Сидір – козак Миргородської сотні (1718).

Дубиненко Юхим – козак Миргородської сотні (1718).

Дубина Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).

Дубини Афанас і Никифор – «можні середні» козаки Миргородської полкової сотні (1723). Дубина Опанас – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).

Дубина Тимко – козак середньої заможності с. Савинців (1723).

Дубина Тимко – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Дубина Павло – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Дубина Гнат – козак с. Петрівців (1718 – 1723), мав дорослого сина Андрія.

Дубиненко Іван – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Дубина Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Дубина Ничипор – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Дубина Мусій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Дубиненко Степан – житель с. Петрівців, козацький отаман села (1732). 1738 року Дубиненко Степан із братами Яськом і Іваном – козаки виборні малоґрунтові в с. Петрівцях.

Дубина Панас – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із сином Іваном і зятем Тимошем мав 1 двір, 2 хати.

Дубина Мусій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.

Дубина Федір Петрович (1843 – ?) – козак, жив у х. Мар'їнському Устивицької волості, 1913 р. мав 41 десятину землі.

Дубина Олексій Петрович (1851 – ?) – козак, жив у с. Петрівцях, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Дубина Сергій Федорович (1868 – ?) – козак, жив у х. Мар'їнському Устивицької волості, 1913 р. мав 41 десятину землі.

Дубина Антін – 1883 р. опікун початкового народного училища в с. Петрівцях.

Дубина Микола – кобзар з Миргородщини (кін. XIX – поч. XX ст.); О.Сластьон записував його на фонограф під час експедиції Ф.Колесси.

Дубина Григорій Данилович – гласний Миргородської міської Думи (1914), торговий депутат (1915). Мав садибу в центрі Миргорода (вул. Гоголівська, № 111). За радянської влади 2 його невеликі будинки були націоналізовані, 1927 р. – денаціоналізовані.

Дубина Михайло Степанович – козак м. Миргорода, житель Приліпки (кінець XIX – поч. XX ст.). Жили на вулиці Больничній (нині – вул. Лазоренка, № 18). Дружина – Парасковія Лук'янівна, з дому Миколаєнко. Їхні діти: Іван, Яків, Петро, Олена, Софія, Килина (дружина письменника Степана Васильченка; див.: Панасенко Степан), Єфросинія, Ганна. Парасковія Лук'янівна уславилася тим, що ткала плахти, які одержували премії на виставках земства.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 258, 260, 264, 265, 288; Малорос. книги. – С. 71; Отчет Миргородской городской управи за 1915 г. – Миргород, 1916. – С.УІ; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1916. – С. XIУ; Список лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 19, 29, 173, 185, 209; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29, 37.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 5, 7.

Дубинин Федір, дворянин у Сорочинцях (1811).

Дубинки (Дубинченки).

Дубинка Дмитро – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Дубинчин Денис – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Дубиниченко Харко – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Дубинські.

Дубинський Павло Андрійович (15.12.1888, с. Алтинівка Кролевецького повіту Чернігівської губ. – 10.12.1938, Ухто-Іжемський табір в Комі АРСР) – український кераміст. Народився в сім'ї торговця, власника цегельні. Був вільним слухачем Строганівського училища в Москві. В 1911 – 1914 рр. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі. Одержав фах художника-технолога (кераміста). 1916 р. одружився з ученицею школи Валентиною Васильєвою. У Миргороді захоплювався бандурою. Працював за фахом на Полтавщині й Чернігівщині. В 1927 – 1937 рр. очолював керамічну школу в с. Макарів Яр на Луганщині. 6 вересня 1937 р. був заарештований органами НКВС. Звинувачувався як есер і за контрреволюційну діяльність (виступав проти колективізації). Через 2 місяці був засуджений до 10 років т.з. виправно-трудових таборів. Помер у таборі. Реабілітований 1989 р.

Дубинський Рувим Гершкович – купець у м-ку Багачці, де в 1860-их рр. мав невелику землю разом із купцем Самуїлом Борисовичем Еппельбаумом. Гласний Миргородського повіту (1886 – 1887). 1898 р. жив у Багачці. 1913 р. разом із Л.Б.Дубинським був власником млина в с. Доброгорівці Миргородського повіту.

Дублянські – козацько-старшинський рід, здебільшого, Полтавського полку.

Олександр Павлович – генеральний суддя (1773).

Андрій Олександрович – чоловік (шлюб 1795 р.) Варвари Федорівни Заньківської, доньки останнього миргородського полковника Ф.Заньківського (див.).

Дубницький Мусій (бл.1714 – 8.09.1797, Сорочинці) – значковий товариш, житель м-ка Сорочинців. Освічений, мав особисту печатку.

Дубняки (Дубнякови).

Дубняков Григорій – протоієрей, благочинний Переяславського повіту, Полтавської консисторії (1826).

Дубняков Володимир Володимирович (1849 – 16.03 1908, Миргород) – священик, земський діяч. Походив із родини диякона. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Служив учителем Переяславського духовного училища. В сані священика з 1876 р. , з того самого року священик Миргородської Успінської соборної церкви. В 70-х рр. створив при ній початкову церковнопарафіяльну школу, в якій спочатку викладали його доньки-курсистки. З 1881 р. законовчитель Миргородського жіночого початкового училища. Протоієрей (1897). У 1892 – 1908 рр. законовчитель Миргородського чоловічого парафіяльного училища, Миргородської чоловічої гімназії. 1894 р. нагороджений камилавкою. Служив у Успінському соборі також 1908 р.; законовчитель міського трикласного й парафіяльного чоловічого училищ. 1907 р. депутат від духовного відомства в Миргородському повітовому земському зібранні. Мав у власності 40 дес. землі. Жив у Миргороді на вулиці Сорочинській, де мав великий одноповерховий будинок (за нинішньою нумерацією, № 12). Дружина – Марія Климентіївна, з бідних дворян. Мали сина і 4 дочок. За радянської влади їхній будинок був націоналізований; у 30-80-х роках XX ст. у цьому будинку діяв дитячий садок, з 80-х років до початку XXI ст. – міський відділ освіти; будинок знесений 2001 р.).

Дубняк (Дубняков) Кость Володимирович (15.05. 1890, Миргород – 3.08.1948, Томська обл.) – географ, краєзнавець, лексикограф, бібліограф, педагог, громадський діяч. Син миргородського священика. В 1900 – 1904 рр. навчався в Полтавському духовному учидищі, в 1904 – 1908 рр. – у Полтавській дузховній семінарії. 1914 р. закінчив природниче відділення фізико-математичного ф-ту Харківського університету. В лютому – серпні 1915 р.

Кость Дубняк.

працював учителем географії й природознавства в Миргородській чоловічій гімназії. Працював на Ставропіллі, згодом у комерційному училищі та на учительських курсах у м-ку Кобеляках на Полтавщині, де став активним членом «Просвіти». 1917 р. у Миргороді видав свою першу невелику працю: «Короткий російсько-український словничок термінів природознавства та географії. Зладив К.Дубняк». В 1917 – 1918 рр. був власником «Українського видавництва К.В.Дубняка» в м. Кобеляках (вул. Покрівська, будинок Лосьєва) де 1917 року перевидав вищеназваний російсько-український словник термінів природознавства та географії, а також видав власну книжку «Початок – перша читанка після азбуки» і книжку «Пісні волі». У 1918 – 1922 рр. викладав географію в закладах освіти Полтави. 1919 р. співпрацював із місцевою газетою «Рідне слово». В 1921 – 1922 рр. професор економічної географії й загального землезнавства України в Полтавському інституті народної освіти. В ж-лі «Господарство Полтавщини» публікував статті на природничі теми. 1922 р. в «Українському ботанічному журналі» було опубліковано його статтю «До декоративної флори околиці Миргорода на Полтавщині». Укладач бібліографічних довідників. Із 1922 р. жив у Києві. Працював у комісії краєзнавства при Українській Академії Наук. У 1924 – 1927 рр. – у сільськогосподарському комітеті при Наркомземі Раднаркому УСРР; викладав у Харківському інституті народної освіти, в ін. вишах. Автор праць із методики географії, краєзнавства, бібліографії, зокрема, «Матеріалів до сільськогосподарської бібліографії України» (1927). Зазнавав утисків за українські національні погляди. З кінця 1941 до 1943 р. був активним членом відновленої Харківської «Просвіти», вірив у самостійність України. Був членом Харківського Українського наукового товариства. Мав 20 публікацій у харківській газеті «Нова Україна». Викладав географію на різних курсах. За українську діяльність під час німецької окупації був заарештований 1 лютого 1945 р., засуджений до 20 р. каторжних робіт. Помер у місцях позбавлення волі. Дружина Олена Миколаївна (1892 – ?), дітей не мав.

Дубняков Олександр Павлович – учитель церковнопарафіяльної школи при Успінській соборній церкві м. Миргорода (1907).

Дубнякова Олександра Володимирівна – одружилася з сусідом Леонтієм Федоровичем Воїновим (див.).

Дубнякова Людмила Володимирівна – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1911 р. – учителька Зуївського початкового народного училища.

Дубнякова Марія – 1913 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської, відмінниця навчання.

Дубнякова, пані – член Миргородського благодійного товариства «Братерство» (квітень 1943 р.). Ймовірно, це Олена Миколаївна, дружина Костя Володимировича.

Літ.: Отчет МУЗУ. – Полтава, 1885. – С. 116; Клировая книжка. – С. 395; Миргородські вісті. – 1943. – 25 квіт. – Ч. 27. – С. 6; Енциклопедія українознавства. Словникова частина. – Т.2. - К., 1994. – С. 60; Кострица М.Ю. Професор Кость Дубняк: забута постать української географії і краєзнавства // Наук. записки Тернопільського держ. педагогічного університету. – Серія: Географія. – 2002. - №2. – С. 34-45; Шевчук С. Професор Кость Дубняк (1890 – 1948): повернення в українську географію // Історія української географії. – 2011. – Вип. 24. – С. 11-17; Бібліографічний покажчик відсутніх у фонді Державного архіву друку неперіодичних і періодичних видань (1917-1918). – Книжкова палата України, 2010. – Поз. 374, 375; Розсоха Л. Миргородець Кость Дубняк // Прапор перемоги. – 2018. – 12 січня. - № 2. – С.4.

Арх.: Архів авторки. – Звідомлення Т.П.Ющенко і В.А.Шавгарова – сусідів Дубняків (м. Миргород). Записи авторки 2006 р.

Дубов (Дубів) Іван – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду. Заможний, мав пасіку з 20 вуликів.

Дубівський хутір у XIX ст. існував між Миргородом і с. Любівщиною.

Дубовики (Дубовиченки).

Дубовиченко Харко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). В публікації реєстру О.Бодянським прізвище подано хибно – Бубовиченко.

Дубовиченко Хведір – посполитий Миргородської сотні (1718).

Дубовиченко Іван – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Дубовик Ярмола – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.

Дубовик Гаврило – козак с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Єфросинія, убога.

Дубовиченко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Ганна, убога.

Дубовика Парасковія – козачка, вдова в Шишацькій сотні (1723).

Дубовик Лаврентій – піший козак Сорочинської сотні (1723).

Дубовик Сидір – підсусідок у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Дубовиченко Федір, посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Дубовик Парфентій Сергійович (1868 – ?) – козак, жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Дубовик Григорій Карпович – працівник Миргородської повітової міліції, учасник і один із керівників повстання Дубчака в Миргороді в квітні 1919 р., член повстанського штабу. Розстріляний у Миргороді за рішенням трибуналу між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований на Вільхівщині.

Дубовик А.В. – політкомісар у Миргороді (1924).

Дубовицький Гаврило – потіцький сотник Миргородського полку (травень 1661).

Дубограй Василь – козак с. Довгалівки Миргородського полку, зубожілий, піший (1723).

Дубоносенки.

Степан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Жадан – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Дуброви (Дубровини). Пор. також: Діброви.

Дуброва Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Дубровин (Добровин) Йосип – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Дуброва Лук'ян – лохвицький крамар. 1676 року в Миргородській ратуші розглядалася справа про суперечку на ярмарку між Л.Дубровою й іншим крамарем.

Дуброва Федір – козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682).

Дуброва Сидір – посполитий, член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).

Дубровин Максим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718), помер у поході раніше 1723 р.

Дуброва Василь – у квітні 1766 р. городовий отаман м-ка Багачки.

Дуброва Панас (1753 – ?), із шляхти, значковий товариш Миргородського полку з 1773 р.

Дуброва Євстафій (1763 – ?) – козак, за походженням із рядових, з 1778 р. служив у Миргородському полку. 1783 р. – сотенний отаман Миргородського полку.

Дуброва Федір (1764 – ?) – шляхтич, на військовій службі з 1780 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Дуброва Андрій – 1783 р. військовий товариш Миргородського полку, 1787 р. був співвласником хутора (всього в хуторі 35 душ) при урочищі Лагодиних Ставках Хорольського повіту.

Дуброва Іван (1769 – ?) – шляхтич, на військовій службі з 1780 р. значковим товаришем. Військовий товариш Миргородського полку (1782). Мав 5 хат підданих у Говтв'янському повіті (1782).

Дуброва – козак, 1781 р. мав хутір (1 хату посполитих) у Багацькій сотні Миргородського полку.

Дубровина Ганна (бл.1772 – 1842) – дворянка, померла в Сорочинцях. (Ймовірно, з цим прізвищем пов'язана назва хутора Діброви, що між селами Сорочинцями й Семереньками). Пор.: Діброва (прізвище).

Дуброва Сергій Петрович – у 1895 – 1897 рр. псаломщик Воскресінської церкви с. Зуївців; у 1897 – 1902 рр. псаломщик церкви Різдва Богородиці м-ка Комишні.

Дуброва Ольга Сергіївна – вчителька, 1904 р. – завідувачка Полтавського 6-го міського початкового училища ім. М.В.Остроградського (законовчителем у закладі був Феофіл Булдовський).

Дуброва Гриць – хорунжий артилерії, сотник у війську УНР.

Дубровські (Дубрівські). Пор. також: Дембровські.

Дубровські Ясько і Мартин – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дубрівський Гнат – посполитий у с. Єрках (1718).

Дубровська Марія Пилипівна (див.: Дембровська).

Дубровський Олександр Іванович – 1902 р. надвірний радник, викладач арифметики й геометрії в Миргородській художньо-промисловій школі; в 1902 – 1904 рр. – учитель Миргородського міського трикласного училища.

Дубровщенко Артем – належав до ковальського цеху Миргородської сотні (1732).

Дубчак Сергій Устимович – керівник протибільшовицького й протичекістського повстання в Миргороді 1 – 4 квітня 1919 р. В минулому – офіцер царської армії. До початку квітня 1919 р. служив у Миргороді офіцером, помічником командира червоноармійського батальйону в гарнізоні, який був залишений у Миргороді для допомоги в хлібозаготівлях. За переконаннями – петлюрівець. Усвідомивши антинародну, антиукраїнську суть продовольчої політики більшовиків, зокрема, злочинні дії ЧК, очолив повстання в Миргороді. Його штаб під час повстання розташовувався в міській поліклініці (нині – територія Вічного вогню). Після поразки повстання одержав присуд надзвичайного військово-революційного трибуналу від 8 квітня 1919 р. – розстріл. Страчений між 8 і 10 квітня. За спогадами очевидців, дубчаківців розстріляли в Миргороді на цвинтарі на Вільхівщині. Дубчак був зарубаний конвоєм, коли на цвинтарі намагався втекти з місця страти. (За деякими маловірогідними даними, Дубчак утік і разом із В.Яровим створив загін для боротьби з продзагонами).

Літ.: Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. Ч.3. – Полтава, 1999. – С. 63 - 74; Розсоха Л. Дубчаківці // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 31 березня. - № 14 (212). – С.9; 7 квітня – № 15 (213).

– С.9; 14 квітня. - № 16 (214). – С.9; Розсоха Л. Згадаймо дубчаківців на ймення // Миргород – наш дім. – 2014. – 10 квітня. – Число 15 (679). – С. 7.

Арх.: Лист голови Полтавської губернської ЧК до редакції газети «Миргородський вістник» від 10 квіт. 1919 р. // ДАПО. – Ф. 3978. – Оп.1. – Спр. 5; Науковий архів МКМ.

Дубченко (в публікації О.Бодянського – Дубенко) Марко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Дуб'яги.

Дуб'яга – сотник піхотного полку в складі Війська Запорізького, 7 січня 1670 р. був свідком при розгляді справи в Лохвицькій ратуші.

Дуб'яга Іван – до 1668 р. харківський полковник. Через незгоду з політикою російського уряду (насадження воєвод тощо) покинув Слобожанщину й переїхав до Гетьманщини. 1668 р. зіньківський полковник; за іншими даними, 1668 р. гадяцький полковник, на цей ранг одержав маєтності: м-ка Рашівку, Комишин, села Грим'ячку, Остапівку, Березову Луку. За різними джерелами, в 1669 – 1672 і 1674 рр. був миргородським полковником.

Дуб'яга Юхим Іванович – син миргородського полковника, 1726 р. значковий товариш Гадяцького полку.

Дуб'яга Микола Юхимович – козак, на військовій службі з 1739 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1763 р.

Дуди (Дуденки, Дуденченки).

Дуда Процик (в публікації Бодянського – Троцик) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Дуденко Дмитро – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дуденко Тиміш – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дуда Максим – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Дуденченко Лук'ян – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Дуденко Тарас, Дуденко Денис – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях.

Дудичі (Дудиченки).

Дудиченко Денис – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Дудич Панько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Дудій Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дудки.

Дудка Іляш – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дудка Харко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Дудка Данило – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Дудко Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Дудка Ілляш – заможний посполитий у с. Олефірівці (1723).

Дудка Григорій Никифорович (1855 – ?) – козак, жив у с. Корсуновій Слобідці Комишанської волості, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Дудники (Дудниченки).

Дудник Савка (також згадується як Будник, див.) – отаман с. Кибинців Миргородського полку (1723).

Дудниченко Пасько – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Дудниченко Максим – посполитий середньої заможності у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Дудниченко Семен – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Дудник Лук'ян – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Дудник Олександр Родіонович (1891 – 19.05.1938, м. Полтава) – із селян, житель Миргорода, бухгалтер міської ради. Був заарештований 25 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Дудницький (пор.: Дубницький).

Дудницький Павло Іванович (18.10.1919, с. В. Сорочинці – 25.07.1993, с. В.Сорочинці) – самодіяльний поет із с. Великих Сорочинців. Друкувався в миргородській газеті «Червона трибуна» (згодом «Прапор перемоги»), в обласній пресі. Тематика віршів: фронтове життя, рідна природа, твори про матір, актуальні проблеми останніх десятиліть.

Дудочка Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Дудукало Лаврін – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Дудухи (див.: Додухи).

Дудченки.

Дудченко Яким – убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Дудченко Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Дудченко Лідія з донькою Людмилою – у 30-х рр. XX ст. талановиті артистки драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Дужигуржій Фесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649). Можливо, прізвище спотворене.

Дужий Микита – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Дуки (Дученки).

Дука Кирик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дученко Степан – омельницький городовий отаман Миргородського полку (1723).

Дученко Степан – козак Говтв'янської сотні (1718); у спискові сотні записаний другим. Сотенний (городовий) отаман м. Говтви Миргородського полку (1716, 1723). Наказний говтв'янський сотник (1725, 1728).

Дука Панас, Дученко Омелько – козаки Омельницької сотні М.п. (1732), записані в числі перших козаків.

Дуленко Михайло, Дуленко Антип – убогі, піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Дулуди.

Дулуда Кіндрат – козак с. Обухівки (1718).

Дулуда Хведір – середньої заможності посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Дулуда Василь – член різницького цеху Сорочинської сотні (1718). Дулуда Василь і Дулудин Василь – посполиті середні у м-ку Сорочинцях (1723).

Дульські.

Улас – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пархом – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Думинські (див.: Кульшенко-Думинська).

Дунаєвські.

Дунаєвський Іван – 1752 р. канцелярист Миргородського полкового суду.

Дунаєвський Мойсей Симонович – міщанин Миргорода. 1896 р. відкрив у Миргороді у власному дворі (за 2 версти від залізничної станції) невеликий завод газованих і мінеральних вод, де працювали 3 робітники. Джерелом водопостачання був колодязь, при виробництві використовувалися матеріали: крейда, купоросна олія, цукор, які привозилися з Полтави. За 1904 р. було вироблено й продано 600 пудів продукції, яку збували в Миргороді й повіті. Прибуток за рік становив 400 крб. 1919 р. з ініціативи головного лікаря Миргородського курорту Морозкіна приватний підприємець Дунаєвський розпочав розливати в пляшки на своєму підприємстві нововідкриту газовану миргородську мінеральну воду в кількості 150 – 200 л щодня. Це підприємство діяло до 1923 р.

Дунаєвська Сіма Юдівна – жителька Миргорода, до 1917 р. мала добротний будинок на вулиці Свидницькій, № 8 (на розі з вул. Гоголівською), який був націоналізований радянською владою. 1927 р. С.Ю.Дунаєвська орендувала 2 будинки на вулиці Свидницькій, №8.

Дуніни (Дуніни-Борковські).

Дунін Яків Миколайович (? – раніше 1741) – житель Миргорода. Походив із волоського роду. Приятель миргородського полковника (1727 – 1736) Павла Даниловича Апостола. Був чоловіком Софії Степанівни Зарудної (з дому Томари, див.), вдови миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного (? – 1728). Дунін одружився з Софією через кілька років по смерті Мусія. Значковий товариш, військовий товариш (близько 1731 – 1732). 22 – 24 серпня 1731 р. року в будинку Дуніна в Миргороді проїздом із Сорочинців гостював його приятель Микола Ханенко (в майбутньому генеральний хорунжий, автор відомого щоденника). Дунін – бунчуковий товариш Миргородського полку, який 1736 р. перебував «у следствия». Мав у власності приїжджий двір і 3 двори найманих при хуторі в Гельм'язівській сотні Переяславського полку. За свідченням дослідника історії роду Зарудних С. Ксьонзенка, Дунін «мав схильність до судових позовів і вів із сусідами численні процеси через псування меж і порушення володінь». За деякими даними, Яків Дунін і Софія Степанівна мали доньку Параскеву, одружену з Федором Івановичем Киселівським-Олешковичем, сотником Переяславського полку в 1754 – 1755 рр.

Дунін-Борковська Софія Андріївна – дружина миргородського полковника Василя Капніста (див.).

Дунченко Данило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Дупаки (Дупаченки).

Дупаченко Мартин – козак, у реєстрі Шишацької сотні Миргородського полку 1723 р. записаний другим серед «товариства можнійшого». Мав синів Фирсу, Макара, Івана, Андрія.

Дупачка Євдокія – вдова, козачка Шишацької сотні (1723). Мала дорослого сина Леонтія.

Дупаки Федір і Фурса – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Дупак Іван Семенович (1853 – ?) – козак, житель х. Милівщини Шишацької волості, 1913 р. мав 60 десятин землі.

Дупак Марко Максимович (1886 – 1968) – бухгалтер Миргородського художньо-керамічного технікуму (до грудня 1924 р.). Головний бухгалтер Миргородського індустріально-керамічного інституту в 1925 – 1931 рр.

Дупаків хутір існував у Шишацькій волості.

Дурманик Олешко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Духи (Духови, Душенки).

Дух Василь – 1666 р. міщанин с. Попівки, заможний, орав на 2 волах.

Дух Микита – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718).

Душенко Яків – 1738 р. козак-підпомічник у с. Попівці, ґрунтовий.

Дух Іван – козак, син значкового товариша. На військовій службі з 1772 р. 1778 р. – полковий канцелярист. Значковий товариш Миргородського полку (1779 – 1783). 1781 р. мав два хутори в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Дух (Духов) Платон Матвійович – дворянин, 1840 р. учень Миргородського повітового училища. 1864 р. разом із Йосипом Мироновичем Духом мали 19 дес. землі в урочищі Поділ біля м-ка Попівки.

Дух Йосип Миронович – дворянин, 1864 р. мав разом із Платоном Матвійовичем Духом 19 дес. землі в урочищі Поділ біля м-ка Попівки.

Духова Марія Федорівна – дворянка, в 1864 – 1871 рр. мала 78 дес. землі в м-ку Комишні.

Дух (Духов) Андрій Платонович (бл. 1846 – ?) – дворянин, у 1886 – 1899 рр. жив у м-ку Попівці. На початку XX ст. мав у селі близько 100 десятин землі.

Дух (Духов) Віктор Полієвктович – дворянин у с. Попівці, царський офіцер. Власник 100 десятин землі. В 1905 – 1907 рр. вів у селі активну агітацію проти самодержавства, за що був позбавлений звання дворянина. За даними жителів Попівки, мав 10 дітей у першому шлюбі, 10 – у другому (з Пістемією Михайлівною Титаренко, його служницею). Серед дітей 2-го шлюбу – Леонід (батько конструктора танків), Федір, доньки Катерина і Ганна, сини були медиками. 1930 р. родина Віктора Духова була розкуркулена. Діти Віктора Духа були виселені й під конвоєм відправлені до Архангельська, де взимку жили в лісі серед снігів у нелюдських умовах. Згодом переїхали до Казахстану. Самого Віктора Полієвктовича (йому було понад 70 р.) як заслуженого революціонера залишили в Попівці, не дозволивши їхати з сім'єю. Прощаючись із родиною, він упав непритомний. Влада заборонила селянам давати йому притулок у селі, тому став добиратися до доньки в Київ.

Духов Леонід Вікторович – фельдшер із села Веприка Гадяцького повіту; фельдшер у Миргородському повіті (1894). Дружина – Марія Михайлівна Осипова, донька поміщика з с. Кибинців. Їхній син Микола Леонідович Духов (1904 – 1964) став відомим діячем, ученим, членом-кореспондентом АН СРСР, генерал-лейтенантом, конструктором важких танків.

Дух Анатолій Андрійович (бл. 1889 – ?) – дворянин, член Попівського сільськогосподарського товариства (1911).

Дух Ганна – донька Григорія Крем'янського, одержала освіту в єпархіальному училищі. З 1908 р. учителька початкового народного училища в с. Черевках.

Духова Раїса – 1912 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Духова Ганна – 1912 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

В Миргородському повіті існували хутори Духова Балка, Духова Дача.

Духовні.

Духовний Шмуль – учений (посада) в єврейському молитовному домі в м-ку Сорочинцях (1899).

Духовний – сорочинський єврей, учасник повстання в Сорочинцях у грудні 1905 р. Мав зв'язки з соціал-демократом М.Пижовим. Міг бути ув'язненим на 4 роки, але полтавці зібрали для нього гроші, на які він емігрував до Аргентини.

Духінський Федір Олексійович (1746 – ?) – родом із м-ка Устивиці Миргородського повіту. 1791 р. служив капралом у Миргородській штатній команді (м. Миргород).

Дученки (див.: Дуки).

Душенки (див.: Духи).

Дьоміна Марія Єгорівна – в 1903 – 1904 рр. фельдшер-акушерка в м-ку Багачці.

Дьякови.

Олексій Афанасійович (1721 – 7.07.1791) – російський дворянин. Виховувався в Сухопутному Шляхетному Корпусі; полковник (1773), служив «при комиссии строения пеньковых амбаров»; згодом бригадир, обер-прокурор Сенату. Володів чотирма іноземними мовами, цікавився історією. Дружина – княжна Авдотія Петрівна Мишецька. Мали сина Миколу, дочок Марію, Олександру і Дарію Дьякових (дружин письменників М.Львова, В.Капніста, Г.Державіна), а також дочок Катерину (за графом І.М. Стейнбок-Фермором) і Ганну (за Березіним). Протягом деякого часу жив на Миргородщині в Капністів. Помер і похований у с. Обухівці, на родинному цвинтарі Капністів.

Олександра Олексіївна (1759 – 1830) – дружина письменника Василя Капніста (див.). Жила в різні часи в Петербурзі, Полтаві, Кременчуці й у с. Обухівці. Мала літературно-музичні уподобання.

Іван Григорович – штабс-капітан, миргородський повітовий справник, голова квартирної комісії (1864 – 1865). Мав землю в Миргороді, в урочищі Свинячого озера (1830).

Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 118; Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ. – С.401.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 166; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк.2.

Дюкови.

Микола Гаврилович – 1832 р. «смотритель города» Миргорода, підпоручик (1835).

Яків Миколайович – син підпоручика, в 1835 – 1836 рр. учень Миргородського повітового училища. В 1861 – 1867 рр. титулярний радник, мав 55 дес. землі в Штомпелівських хуторах Хорольського повіту. Його дружина Клеопатра мала 13 дес. у х. Коноплянки Хорольського повіту.

Євграф Якович – лікар-гомеопат, протягом деякого часу (1892) жив у Полтаві, згодом у Харкові. 1900 р. заснував щомісячний науково-спеціалізований журнал «Вестник гомеопатической медицины». В 1902 – 1903 рр. цей журнал виходив у м. Хоролі. Автор праць «Медицина і медики (алопати і гомеопати)», «Що таке гомеопатія», «За і проти гомеопатії» та ін. Дюков трагічно загинув близько 1918 – 1920 рр.

Василь Федорович (бл. 1903 – 1943) – житель м. Миргорода. Близько 1932 – 1940 рр. був директором Шостої Миргородської неповної середньої школи на Личанці (по війні – школа № 4), викладав біологію. Після 1940 р. перейшов на роботу до земельного відділу (був головним агрономом Миргородської МТС). Там само він залишився працювати й під час нацистської окупації (на підпільній роботі в Миргородській округовій земельній управі). Як свідчить тогочасна преса, був агрономом управи, навіть головою Миргородського району (1942). Займався створенням громадських дворів, згодом – хліборобських спілок. Розстріляний німцями 9 серпня 1943 р. як партизан. Дружина – Олександра Митрофанівна (бл. 1908 – 1943), розстріляна німцями одночасно з чоловіком і ще трьома миргородцями (Семеном і Левом Паками, Василем Гаркавченком) як партизанка. Миргородці стверджують, що під час обшуку німці знайшли в В.Дюкова схований кулемет. За деякими свідченнями, що потребують уточнення, Дюков був пов'язаний із ОУН. Донька – Людмила Василівна, у шлюбі Сагринь.

Дючинський Фесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Дядечки (Дядеченки).

Дядечко Василь і Дядеченко Петро – козаки Шишацької сотні (1718).

Дядиченко (либонь, правильно – Дядеченко) Онисько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Дядики (Дядиченки, Дядикови).

Дядик Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Дядиченко Артем із сином Іваном – піші козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Дядиченко Максим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Ляличенко.

Дядик Данило – 1860 р. секретар Миргородського земського суду; 1861 р. стряпчий, допомагав педагогу й письменнику А.Свидницькому збирати кошти для Миргородської громадської бібліотеки.

Дядиков Олексій Васильович – колезький реєстратор, у 1860 – 1864 рр. мав 52 дес. землі в Семенякиному хуторі (в дачах с. Андріївки-Бузової) Миргородського повіту. Його дружина Ірина Григорівна мала 51 дес. при х. Черкуновому (в дачах с. Федунки).

Дядицький Андрій – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Дядьки.

Дядько Гаврило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дядько Іван – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Дядюренки.

Юхим Давидович – активний учасник селянського повстання 1905 р. в с. В.Сорочинцях. Помер не раніше 1952 р.

Дядюренко С.Т. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Дядюренко (з дому Гриценко) Марфа Семенівна (1899, с. В.Сорочинці - 1980) – член Великосорочинського ревкому, активна діячка перших років радянської влади на Миргородщині. 1920 р. закінчила В.Сорочинські педкурси. Член партії більшовиків із 1920 р. У 1920 – 1921 рр. завідувала В.Сорочинським дитбудинком, у якому жили діти комуни «Червоний Маяк», що діяла в х. Пологах. Згодом очолювала жіночий рух, завідувала жіночим відділом Миргородського парткому КП(б)У, член бюро райкому. 1928 р. – учителька суспільствознавства Зіньківської індустріально-технічної профшколи. 1935 р. була заступником директора Миргородської МТС з політчастини. Персональна пенсіонерка республіканського значення.

Дядюренко Трохим Андрійович (1904, с. В. Сорочинці – 17.04.1938) – жив у м. Лубнах, працював керівником хорового гуртка. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Дяки. (Див. також: Дяченки).

Дяк Матвій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Дяк Лесько – в ревізії Миргородського полку 1723 р. записаний «Лесько Дяк Троецкій», убогий посполитий.

Дяк Федір – в ревізії Миргородського полку 1723 р. записаний «Федор Дяк старий», убогий посполитий.

Дяк Гаврило – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723 – 1732).

Дяков Іван – капітан. Його син Єлисей (нар. бл. 1810) з 1817 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Дяченки. (Див. також: Дяки).

Марко – білоцерківський сотник Миргородського полку (1676).

Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).

Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Гнат – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях, 1723 р.

Лук'ян – шинкар у шинку в с. Зуївцях, який належав миргородському сотникові Мусієві Зарудному (1723).

Кузьма – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Стецько – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Гнат – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кузьма – 1737 р. війт с. Довгалівки Миргородської сотні.

Василь – 1742 р. канцелярист Миргородської полкової канцелярії.

Пантелеймон (1752 – після 1820) – козак, 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку. По скасуванні полку одержав звання корнета. Житель с. Зубівки, 1795 р. мав водяний млин у Зубівці на р. Руді.

Іван – сотенний отаман Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців (1786 – 1791).

Єрофій Пантелеймонович – колезький реєстратор, житель Зубівки. У шлюбі (1806 р., у Сорочинцях) із Катериною, донькою колезького реєстратора Данила Пищимухи, сорочинського жителя.

Панас – 1837 р. відставний поручик Миргородського повіту.

Іван Єрофійович – колезький реєстратор, до 1852 р. володів маєтком у дачах с. Зубівки. Після 1852 р. за рішенням суду маєток перейшов до священика Мефодія Стасевського. В 1864 – 1869 рр. мав 49 дес. землі біля м-ка Великих Сорочинців.

Пилип Захарович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав невелику землю в х. Гетьмана (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Михайло Іванович – «неимеющий чина», реєстратор Миргородського повітового поліцейського управління (1874). Колезький секретар, на тій самій посаді (1890).

Володимир Михайлович – «неимеющий чина», столоначальник Миргородського повітового поліцейського управління (1908).

Василь Свиридович (1836 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку В.Сорочинцях, мав 25 десятин землі.

Павло Варламович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин землі.

Віктор Петрович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 19 десятин землі.

Кирило Варламович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Заруднівщині Петрівської волості, мав 44 десятини землі.

Тимофій Микитович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 16 десятин.

Варлаам Петрович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 22 десятини землі.

Гордій Микитович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 15 десятин землі.

Сава Петрович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 21 десятину землі.

Панас Петрович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 23 десятини землі.

Марко Григорович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 17 десятин землі.

Йосип Кирилович (1874, с. Петрівці – 3.01.1938) – із селян, жив у с. Грушиному Хорольського району, селянин-одноосібник. Засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Остап Григорович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбині Попівської волості, мав 21 десятину землі.

Петро Якович (1889, с. Рибальське – ?) – із селян, житель Миргорода. Працював бухгалтером споживчого товариства. Був засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу, вирок було виконано. Реабілітований посмертно 1962 р.

Гнат Михайлович (1893, с. Попівка – 20.05.1938) – селянин-одноосібник с. Попівки, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Андрій Гаврилович – секретар Миргородської землевпорядної комісії (1908).

Михайло Демидович – заможний миргородець, можливо, дворянин. Одружений із сестрою поміщика Олександра Дмитровича Старицького; свояк миргородського лікаря К.Горянова. 1908 р. в будинку Дяченка на Пісках (на провулку Гончарному, № 11) розміщався лазарет 3-ї батареї Оренбурзького артилерійського дивізіону, 1910 року – управління воїнського начальника Миргородського повіту. 1915 р. в будинку було розквартироване відділення 357-го польового запасного шпиталю. За радянської влади будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований. Подружжя виїхало до Підмосков'я, де в них була дача. Там Дяченко помер, а дружину пограбували і вбили. Власних дітей подружжя не мало, а виховувало незаконнонароджену доньку Дяченка. Їхній будинок у Миргороді зберігся донині на провулку Гончарному (сьогодні № 17; виїзд раніше був на вулицю Ведмедівку). Після від'їзду Дяченків, у 30-х рр. ХХ ст. у цьому дворі був будинок міського споживчого товариства, після Другої світової війни – школа механізації.

Михайло Іванович – 1910 р. надвірний радник, помічник справника при поліційному управлінні Миргородського повіту. Жив у Миргороді. За радянської влади 3 його будинки на вул. Українській (раніше Царівській), № 7, були націоналізовані. Поряд, у будинку № 9, жили сестри Старицькі.

Віктор Гаврилович (14.03.1892, м-ко Березова Лука Миргородського повіту – 26.04.1971, штат Вісконсин, США) – походив із козаків. Учасник Першої світової війни в царській армії в званні штабс-капітана. Сотник Дієвої армії УНР. З 1920 р. в Польщі, командир 2-го куреня Кінного полку Чорних Запорожців Армії УНР. Помер у США.

Петро Гаврилович (30.01.1895, м-ко Березова Лука Миргородського повіту – 23.04.1965, м. Бавнд-Брук, США) – військовий діяч Армії УНР. Брат Віктора Дяченка. Закінчив курс реальної школи в Миргороді. Учасник Першої світової війни. 1918 р. брав участь у визволенні Полтави й Криму. З 23 листопада 1918 р. – сотник 2-ї сотні 2-го Запорізького кінного полку. В 1919 р. – курінний, а потім отаман Окремого кінного полку Запорізького корпусу. Із червня 1919 р. по 1920 р. – отаман 1-го Кінного полку Чорних запорожців («чорношличників»), з лютого 1920 р. – отаман 3-ї Окремої кінної бригади Запорізької групи. З 1928 р. служив у складі Війська Польського. З червня 1941 р. був начальником штабу Поліської Січі УПА, з 1945 р. – командир 2-ї дивізії Української Національної Армії. Похований на українському цвинтарі в Бавнд-Бруку.

Дмитро Маркович (1898, с. Великі Сорочинці – ?) – колгоспник у с. В.Сорочинцях, церковний староста. Завідувач городництва у колгоспі «Соцперебудова». Засуджений 13 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Максим Трохимович (1900, с. Петрівці – 4.05.1938) – із селян, жив у Миргороді, працював робітником цегельного заводу. Засуджений 9 травня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Трохим Кирилович (1902, с. Петрівці – 3.01.1938) – житель с. Петрівців, із селян. Був засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Яків Трохимович (1902, с. Петрівці – 19.05.1938) – колгоспник с. Петрівців. Був засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Дяченко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Віктор (1868 – ?) – протоієрей УАПЦ в с. Байраці в 20-х рр. ХХ ст. 1929 р. був засланий до Сибіру, звідки не повернувся.

Іван Каленикович – перший голова колгоспу «Червона Зірка», створеного 1929 р. в с. Великому Байраці.

Дяченко – 1938 р. вчитель-словесник 3-ї Миргородської середньої школи, мав вік близько 35 р. Віршувальник-аматор.

Марія Федорівна – у 30-х рр. ХХ ст. вчителька математики в миргородській школі № 2.

Василь Іванович – зв'язковий партизанського загону «Перемога» (1941).

Хутір Дяченка існував у Савинській волості.

Літ.: ПГВ. – 1853. - № 15. – С. 143; Отчет Миргородской городской управи за 1915 г. – Миргород, 1916. – С. XIX; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. Ч.1. – С. 43; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 452 – 455; Швидько. – С. 185, 195, 298, 317; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Сазанський А. «За Україну його замучили колись» // МГК. – 2004. – 30 червня. - № 27. – С. 9.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 235 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2038. – Арк. 28 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 67 зв. – 68; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 23-а. – Арк. 13; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 27 зв., 118; Приватний архів Т.С.Сироти (м. Миргород).

Дячинський (пор.: Дючинський).

Дячки.

Дячко Дементій Іванович – козак, 1864 р. мав 110 дес. землі в Макарському хуторі Миргородського повіту.

Дячко Василь Матвійович (1889, с. Попівка – 20.05.1938) – житель с. Попівки, працівник бурякопункту. Засуджений 31 березня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Є

Ебергарди (Ебергардти).

Ебергард Іван Андрійович – майор, у 1864 – 1873 рр. мав 5 дес. землі в дачах м-ка Шишаку.

Ебергардт Георгій Іванович (? – 1877) – військовий діяч. Народився в Миргородському повіті, в хуторі поблизу м-ка Сорочинців. Батько – німець, мати українка. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус (1866). Мав звання штабс-капітана. Герой сербсько-турецької війни 1877 – 1878 рр. та російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр., під час якої загинув.

Еггерс Володимир Георгійович – земський лікар Миргородського повіту. До 1905 р. – лікар Березоволуцької, а з 1906 – Шишацької медичних дільниць.

Еклер С.В. – 1922 р. працівник Миргородського курорту.

Елланський Онисим Митрофанович – закінчив Київську духовну академію, кандидат богословія. Наставник з історії й географії Великосорочинської учительської семінарії (1912 – 1918 рр., можливо, й пізніше).

Ельворті.

Ельворті Роберт – купець, очолював акціонерне товариство «Завод землеробських машин» у м. Єлизаветграді. В Миргороді й с. Ромодані разом із братом Томасом Ельворті мав склади землеробських машин і приладів (1900 – 1909). У Ромодані їхніми складами завідував дворянин М.С.Кохановський. Мали телефонний абонемент на станції Ромодані (1907).

Ельцин Микола Фадейович – учитель історії й географії в Миргородському повітовому училищі (1864 – 1865).

Енгельгардти.

Феодора Миколаївна (? – раніше 1787) – донька стольника смоленської шляхти Миколи Енгельгардта. У першому шлюбі (з 1733) – за Павлом Даниловичем Апостолом (див.), миргородським полковником (1727 – 1736). У другому шлюбі – за бригадиром Степаном Віткевичем (див.: Віткевичева Феодора). Власниця маєтків у Миргородському повіті, зокрема, в с. Портянках.

Іван Богданович – небіж Феодори Миколаївни Віткевичевої, по смерті якої успадкував її маєтності. Надвірний радник (1787). Мав підданих у с. Портянках Миргородського повіту (1787 – 1789), володів там двома водяними млинами (1795). До 1798 р. володів лісом над р. Пслом у х. Лобачівському при с. Портянках.

Енко Захар – автор фейлетону «А король… голий!» (про Сталіна), опублікованого в миргородській газеті «Відродження» 30 травня 1942 р.

Еппельбауми (Єппельбауми).

Еппельбаум Самуїл Борисович – купець, у 1860-их рр. мав невелику землю при м-ку Багачці (разом із купцем Р.Г.Дубинським). Власник винокурні в В.Багачці.

Епельбаум Ю.С. – 1908 р. мав телефонний абонемент на станції Ромодані.

Ерн (див.: Фон-Ерн).

Ершлер Вульф Зелікович – 1910 р. закінчив Новоросійський університет; 1911 р. працював земським лікарем у м-ку Багачці і в с. Хомутці.

Ечки (див.: Єчки).

Є

Євдак Антон Іванович – учасник миргородського повстання 1919 р. під проводом С.Дубчака проти ЧК. Через це за вироком ревтрибуналу був позбавлений права протягом року працювати в радянських організаціях та засуджений до примусових робіт на 3 місяці.

Євдокимов З.І. – російський комуніст із Москви, начальник продовольчого загону, який 1919 р. забезпечував вивезення хліба з Миргородщини до промислових центрів більшовицької Росії. Убитий повстанцями в Миргороді під час повстання Дубчака 3 квітня 1919 р.

Євдокієнко Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав1 двір, 1 хату.

Євдоченки. (Пор. також: Явдаченки).
Гарасим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Михайло Іванович (1906, м. Миргород – ?) – походив із службовців. Житель с. Харківців Гадяцького району, священик. Репресований, засуджений 15 вересня 1952 р. до 25 р. позбавлення волі. Покарання відбував у таборах Комі АРСР. Звільнений 1956 р. у зв'язку зі зняттям судимості.

Євецький (Єлецький?) Григорій – козак Білоцерківської сотні Миргородського полку. (1732).

Євжелгієнко (либонь, Євженієнко ? – Л.Р.) Юхим – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Євгеній – «реґулярний» (це посада? – Л.Р.), 1737 р. мав житловий двір у м-ку Сорочинцях.

Єврах (Єврашенко) Самуїл Іванович – у 1-ій чверті XVIII ст. козак Сорочинської сотні Миргородського полку, житель с. Баранівки. Згодом – збирач податків. 1729 р. пожертвував гроші й будівельний матеріал для будівництва Георгіївської церкви в с. Малому Перевозі (Хатках). Із 1731 р. за протекцією ігумена Сорочинського монастиря Серапіона й миргородського полковника Павла Апостола був висвячений на священика цієї церкви. Восени 1742 р. через конфлікти з новим ігуменом Сорочинського монастиря Назарієм був зміщений із посади й переведений до с. Бірків вікарним священиком.

Євстафієви. (Пор. також: Остапенки).
Євстафієв Кирило – городовий отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1725). (Ймовірно, ця інформація стосується Кирила Євстратієва – див.).
Євстафієв Андрій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Євстигнєєви.
Євстигнєєв Т. – миргородський міський землемір (1914).
Євстигнєєва Олімпіада Тимофіївна – донька надвірного радника. Навчалася в Київській Фундуклеївській жіночій гімназії, в 1886 – 1893 рр. працювала помічницею вчителя Зуївського початкового народного училища, 1901 р. – учителька Хомутецького народного училища. Дружина педагога Тимофія Макаровича Устименка (див.).

Євстратієвичі (Євстратієви).
Євстратієвич Максим Іванович – кременчуцький сотник (раніше 1709 р.), володів с. Черевками Миргородського полку.
Євстратієвич Омелян Максимович – миргородський полковий осавул, до 1716 р. володів с. Черевками.
Євстратієвич Омелян Васильович – кременчуцький сотник Миргородського полку (раніше 1716 р.).
Євстратієвич Андрій Максимович – 1720 р. кременчуцький сотник.
Євстратієв Кирило – «з діда і отця козак», городовий отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав двір за м. Хоролом. (Пор. також: Євстафієв Кирило).
Євстратієвич Григорій Тихонович – священик Миколаївської церкви м. Хорола Миргородського полку (1718 – 1732).

Євтихієвич Андрій – дяк Михайлівської церкви с. Зубівки Миргородського полку 1723 р.

Євтухов Юсько (див.: Євтушенко Юсько).

Євтушевський Лаврін – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Євтушенки (пор. також: Явтушенки).
Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Іван – козак Багацької сотні (1718); заможний козак Багацької сотні (1723).
Стецько – козак Багацької сотні (1718).
Євфимій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).
Юсько – козак Устивицької сотні (1718). Він же Євтухов.
Савка – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). Записаний серед перших козаків сотні.
Панас із синами Степаном і Марком – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Зубівці, малоґрунтові.
Андрій – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Андрій – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).
Дмитро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Петром і невісткою Мелашкою мав 1 двір, 3 хати, де жили 3 сім'ї.
Андрій Якович – полковник, у середині XIX ст. мав 3 дес. землі в урочищі Жолоб біля с. Малих Сорочинців. У 1864 – 1868 рр. його спадкоємці мали 4 дес. в урочищі Лубенцева Гребля (в дачах м-ка Попівки).
Євтушенкова Марія – дрібна поміщиця в с. Малих Сорочинцях і с. Зубівці. На початку 1860-х рр. перебувала під опікунством. Їй (разом із спадкоємцями Олени Богаєвської) бл. 1861 р. належали 32 душі в Малих Сорочинцях і Зубівці.
Василь Миколайович – дворянин, 1890 р. жив у Миргороді. Добрий знайомий лікаря І.А.Гиренка.
Хутір Євтушенка існував у Шишацькій волості.

Євфимієв (Євфимієвич) Петро – священик Покровської церкви с. Обухівки Сорочинської сотні (1718 – 1732).

Євфимов Ярема – сотник Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723), «з діда-отця козак». (Можливо, це Юхименко).

Євфимович (див.: Єфимович).

Євченки.
Євченко Яків – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Євченко Василь Іванович (1852 – ?) – козак Красноколядинської волості Конотопського повіту, 1913 р. жив у с. Корсуновій Слобідці Комишанської волості, володів у Миргородському повіті 52 десятинами землі, мав права виборця Миргородського повіту.

Єґенченко Кирик – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Єгорови.
Володимир Андрійович – учитель Миргородської чоловічої гімназії (1917). Художник, учасник виставки миргородських художників у Миргороді 1917 р. Автор творів: «1905 рік», «Гармонія синього і зеленого», «Жах», «Жага».
Ганна Єгорівна – фельдшер-акушерка у м-ку Хомутці (1899).
Літ.: Ханко В. Перша виставка // П.п. – 1976. – 30 вересня. – № 117.

Єдинорог Степан – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Пор.: Одноroженко.

Єлагіни.
Єлагін Іван Петрович – дворянин Миргородського повіту, колезький радник. Дружина Ольга Олексіївна, син Микола. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві видано 1885 р.
Єлагін Микола Іванович (бл. 1872, ін. дані 1868 – ?) – дворянин, прапорщик запасу. В 1898 – 1913 рр. технік і інженер Миргородського повітового земства (чинив нагляд за шляховими спорудами і земськими будівлями). Миргородський повітовий гласний (1903 – 1906). В 1902 – 1904 рр. керував будівництвом нової лікарні в Миргороді. Член Миргородського товариства допомоги бідним (1904 - 1910). 1912 р. за порадами і вказівками О. Сластьона виконав проект і спорудив у Хомутці будинок для кооперативного товариства. Миргородський поміщик, мав 17 десятин землі. Жив у Миргороді, 1912 р. мешкав у будинку лікаря І.Зубковського. Один із співавторів проекту Миргородської водолікарні й грязелікарні на миргородському курорті. М.І.Єлагін та О.Ф.Єлагіна входили до складу дирекції Миргородської громадської бібліотеки.
Єлагіна (Шабанова-Єлагіна) Марія Володимирівна – 1904 р. працювала лікаркою в Хомутецькій медичній дільниці Миргородської земської лікарні.

Єлагін П.І. – викладач хімії в Київському політехнічному інституті, 1914 р. робив фізико-хімічний аналіз нововідкритої миргородської мінеральної води.

Єлагін – ротмістр, улітку 1918 р., за часів гетьмана П.Скоропадського, керував у Миргороді загоном гетьманського війська, який був присланий до м-ка Шишаків з каральною метою для придушення антигетьманського заворушення.

Єланські. (Пор. також: Елланський).

Сергій Федорович (1881, с. Велика Багачка – ?) – українець, із робітників. Мав початкову освіту. Жив у Миргороді, в районі вулиці Лугової, працював бухгалтером промартілі. Родина заробляла також виготовленням штучних квітів і вінків. Був заарештований 3 липня 1941 р. Засуджений 29 жовтня 1941 р. до 10 р. позбавлення волі, загинув. Реабілітований 1995 р.(За твердженням родичів, після арешту його заможний будинок забрав собі голова Миргородської міської ради Шейко). З дружиною Марією Степанівною мали дітей: Антоніну (бандуристку), Зінаїду (закінчила Миргородський керамічний технікум), Надію, Сергія (загинув на фронті).

Антоніна Сергіївна (19.12.1908, Миргород – 1969, там само) – жителька Миргорода, бандуристка, співачка. У 30-х – 40-х рр. XX ст. брала участь у Миргородській капелі бандуристів, гастролювала. Учасниця хору Успінського собору, Всіхсвятської церкви і хору районного будинку культури (50-і рр.). Добра вишивальниця. Одружена (з 1933 р.) із Дмитром Захаровичем Оробцем (1900 – 1972, див.). Подружжя жило на вул. Довгоселівській, 31 (нині вул. Зоріна, 45). Мали сина Сергія (1934 – 2000), військовослужбовця. Похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Єлесій – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Єлецький (пор.: Євецький).

Єлисеєва-Харечкова Катерина Олексіївна (див.: Харечки).

Ємці (Ємченки).

Ємченки Фесько, Ілля, Ярош – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ємченко Остап – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ємченко Степан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ємченко Микита – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Ємченко Матвій – лохвицький війт (1654).

Ємець Василь – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Ємець Охрім – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1718).

Ємченко Яцько – козак куреня с. Мальців (1718).

Ємченко Остап – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Ємченко Іван із братом Василем – заможні козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Ємченко Трохим – козак с. Мальців Миргородського полку, зубожілий, піший (1723).

Ємченко Василь – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Ємець Хвесько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Ємець Хвесько з сином Антоном –1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Ємець Зіновій – колезький реєстратор у с. Савинцях (1814).

Ємець Василь Семенович – миргородський бандурист, учасник Миргородської капели бандуристів у 30-40-х рр. XX ст. У 60-х рр. керував гуртком бандуристів при Миргородському районному будинкові культури.

Ємець Петро Костянтинович (1895, с. Хомутець – 26.11. 1937) – житель с. Хомутця, із селян, робітник артілі. Був засуджений 19 листопада 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1937 р.

Ємець Василь Михайлович (1910, с. Ємці – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. Житель селища Ромодану, робітник залізниці. Засуджений 29 вересня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1969 р.

Хутори Ємців існували в Кибинській і Хомутецькій волостях.

Ємчик Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Ємілiан Кирило – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Єна (пор.: Єпа).

Єндржеєвський Киріяк Антонович (бл. 1813 – ?) – походив із дворян Ямпільського повіту Подільської губернії, освіту здобув у Канівському повітовому училищі. В 1836 – 1840 р. учитель парафіяльного училища в с. Обухівці Миргородського повіту, чиновник 11 класу.

Єнікуцови (також Енікуцеви, Еннікуцови, Енакуцови) – миргородський дворянський рід волоського походження, із міста Яс; внесені в число дворян Київського намісництва.

Костянтин (? – раніше 1786) – капітан. Дружина Ганна Йосипівна, овдовівши, 1786 р. продала частину свого двора в Миргороді В.Я.Трохимовському.

Данило Костянтинович (1752 – ?) – вступив на військову службу 1766 р. рядовим, 1769 – каптенармус, 1771 – вахмістр, 1778 – прапорщик. Служив у Пермі, Таганрозі, Харкові. Брав участь у боях. Із 1782 р. – прапорщик на службі в Миргородській штатній команді. Мав у Миргороді житловий будинок, орне й сінокісне поле. 1786 р. він купив у військового товариша Івана Григоровича Кизя «землю в дачи миргородской». Дружина Євдокія Микитівна, донька полтавського купця. Діти: Степан (1775 – ?), Олексій (1777 – ?), Євдокія (1781 – ?), Марія (1785 – ? Її хрещеною матір'ю була княгиня Марія Дмитрівна Ратієва), Микола (1787 – ?), Іван (1788 – ?), Федір (1791 – ?).

Григорій – підпоручик, ратман Миргородського городового магістрату (1789). Мав у Миргороді вітряк (1795).

Петро Данилович – майор, 1852 р. продав плац у Миргороді вдові майора Любові Павлівні Ковалевській. Колезький асесор. Мав дітей Івана, Миколу, Любов, Олександру, Марію.

Михайло Миколайович (XIX ст.) – губернський секретар.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 35.– Отд. 2. – С.383.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 14 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2038. – Арк. 18 зв.; Ф. 952. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 1, 4 зв., 6, 9; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1766. – Арк.19 зв.; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 40; ДАПО. – Ф. 379. – Оп.3. – Спр.2. – Арк. 226 – 227; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр.4. – Арк. 257, 265 зв.

Єнко (див.: Енко).

Єпа (Єна?) Сидір Омелянович (1834 – ?) – козак Білоцерківської волості Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Єпи Білоцерківської волості; в Миргородському повіті володів 16 десятинами землі, мав права виборця Миргородського повіту.

Єппельбаум (див.: Еппельбаум).

Єрданенко Хурса – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Єременки (див.: Яременки).

Єремієви (Єремеєви).

Єремеєв Степан Андрійович (? – раніше лютого 1824) – поручик (1803 – 1806), поміщик м-ка Яресьок Миргородського повіту. Власник підданих і хутора поблизу Яресьок.

Єремієв (Єремеєв) Степан Степанович – поручик (1825), жив у Яреськах.

Єремеєва Софія Степанівна – донька поручика Степана Єремеєва. Дружина Олексія Павловича Домонтовича (нар. 1793 р., жив у Остерському повіті Чернігівської губернії). З 1819 р. жила в Великих Будищах Зіньківського повіту. 1858 р. мала в Миргородському й Зіньківському повітах 32 душі родових.

Єремієвич Парфеній – 1723 р. дяк у Покровській церкві с. Мальців Миргородського полку.

Єремієнко Давид – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Єремки. (Пор.: Яремко).

Єремко Федір – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Єремко П.Д. – «не имеющий чина», реєстратор Миргородського поліційного управління (1908).

Єресько (див.: Яресько).

Єрмаченко Біляк – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Єрмолаєви.

Єрмолаєв – землемір Миргородського повіту (1870).

Єрмолаєв Єлисей Іванович (1853 – ?) – губернський секретар, жив у м-ку Шишаках, наприкінці XIX ст. земський землемір Шишацької волості Миргородського повіту. 1913 р. мав 82 десятини землі. Зять дворянина Ломиковського, жив у будинку тестя в м-ку Шишаках.

Єрмолаєва Марія Єлисеївна – ткаля-килимарниця, у 90-х рр. XIX ст. була учасницею губернських сільськогосподарських виставок у Полтаві й Кременчуці.

Єрмолаєва Палагія Єлисеївна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1896 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. помічниця вчительки Шишацького жіночого училища.

Єрмолаєв Володимир Олександрович – мав університетську освіту, в 1911 – 1912 рр. був викладачем математики в В.-Сорочинській учительській семінарії.

Єрмолов Іван – миргородський полковий осавул (травень 1661 р.).

Єрофійович Мирон – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Єрченки.
Ярмола – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Роман – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Єсауленко (див.: Осауленко).

Єфимови.
«Єфимов Федоров» – полковий осавул Миргородського полку (1672).
Єфимов Володимир Петрович – українець, власник землі в Миргородському повіті на початку XIX ст. За родинним переказом, був позашлюбним сином поета В.В.Капніста. Одружений із Катериною Павлівною Карбановою, донькою бригадира. Мав у с. Орликівщині садибу з двома вітряками. Діти: Ганна, Павло, Василь, Юлія, Дмитро, Іван, Надія (померла в дитинстві), Костянтин, Софія.
Павло Володимирович – старший син Володимира Петровича. Під час російсько-японської війни 1904 – 1905 рр. полковник, командував Сибірським стрілецьким полком 41-ї піхотної дивізії. За свідченням рідні, був автором виданої в Полтаві (?) книжки про події, пов'язані з його перебуванням у Сибіру. Одружений із Юлією Францівною, полькою з Варшави. Мали 4 дітей: синів Олександра і Володимира – морських офіцерів царської армії, які загинули під час подій 1917 р. в Гельсінгфорсі, та сина Івана, який служив у червоній армії, а також доньку Надію, яка жила на Зауралі.
Василь Володимирович – син Володимира Петровича. Наприкінці XIX ст. орендував землю в миргородського дідича А.Гальченка в х. Глибокій Балці. Згодом збудував собі великий будинок у центрі Миргорода, на вул. Гоголівській (№ 68 або 69). В його родині квартирували його племінники Борис і Надія Єфимови. За радянської влади 2 його будинки на Гоголівській вулиці були націоналізовані.
Юлія Володимирівна (? – 1954) – донька Володимира Петровича. У віці 18 р. одружилася з миргородцем Павлом Малинкою (див.), з яким розлучилася. Вдруге, у віці 36 р., вийшла за миргородця Євмена Андрійовича Малорошвилова (див.), з яким жили в Дніпропетровську.
Іван Володимирович – на межі XIX і XX століть служив у Миргороді чиновником у якомусь «присутствії». Добре малював, у родичів зберігався зошит із його карикатурами.
Костянтин Володимирович (1872 – 1951) – син Володимира Петровича. 1893 р. був призваний до армії, де захворів на ревматизм; повернувшись до Миргорода, лікувався в лікаря І.А.Гиренка, з яким приятелював. Не одержавши спадщини від батька, став служити діловодом на Дібрівському кінному заводі, згодом – секретарем у Полтавському художньому училищі. Далі оселився у брата Василя, який жив у х. Глибокій Балці поблизу Миргорода, і взяв у оренду землю в тамтешнього дідича Антона Гальченка. Захоплювався мисливством. 1901 р. одружився з Марією Іванівною Власенко (див.) і оселився з родиною в Глибокій Балці, в будинку Гальченка, у якого став служити управителем. Купив у Миргороді десятину землі (на розі вулиць Гоголя і Троїцької, навпроти миргородської тюрми), 1911 р. збудував там власний дім, на дві квартири по три кімнати кожна. За спогадами рідні, половину будинку здавав родині миргородського лікаря Панащатенка (ймовірно, лікарці Петровій-Панащатенко). Під час подій 1917 р. виїхав із хутора, продавши інвентар, майно, худобу, і переїхав до свого миргородського будинку (тодішня адреса була вул. Садова, № 6). Приятелювали зі своїми сусідами Вірськими. За радянської влади на родину Єфимова не раз накладали контрибуцію, згодом їхній будинок націоналізували, хоча 1927 р. денаціоналізували. Відчувши небезпеку, Єфимов із дружиною виїхав на лісозаготівлі до західних областей України. 1933 року в його будинку розміщався гуртожиток Миргородського робітфаку – структурного підрозділу керамтехнікуму. З початком німецької окупації 1941 р. повернувся до Миргорода. Жив у половині свого будинку, а в іншій половині розміщався молокозбірний пункт. 1943 р. виїхав із Миргорода. Його будинок став гуртожитком керамтехнікуму. Єфимови мали 3 дітей: Надію (1904 – 1998; у шлюбі з Олександром Михайловичем Роґочим), Бориса (1906 – 1998), Катерину. Будинок Єфимових зберігся донині (вул. Троїцька, № 186).
Єфимов – регент хору церкви Всіх Святих у Миргороді (50-і рр. XX ст.).
Літ.: Єфимов Володимир. Це все – ми: Рід Єфимових. – Дніпропетровськ, 2004.
Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп. 1, спр. 1, арк. 1, 4; Науковий архів МКМ. – Тека «Церкви»; Спогади О.Ф.Кирпосенка – Запис Л.Розсохи.

Єфимовичі (Євфимовичі).
Єфимович Мусій Іванович – священик Миколаївської церкви у Сорочинцях (1839 – 1849). Дружина – Пелагія Павлівна.

Євфимович Іван Мусійович – із 1885 р. в сані диякона; 1902 р. – псаломщик Успінської церкви в Сорочинцях.

Єфремів (Єфремов) Федір – сорочинський сотник Миргородського полку (1739 – 1745).

Єфроїмсон Єфроїм – миргородський міщанин, 1905 р. в Миргороді розглядався його позов до дворянина Михайла Петровича Барабаша за право власності на сінокісну землю в Миргороді, поблизу р. Хоролу на початку Сорочинської вулиці.

Єчки.

Єчка Петро – 1835 року учень Миргородського повітового училища.

Єчко Григорій – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст. Ймовірно, його стосується інформація:

Єчко (Ечко) Григорій Федорович – під час Української революції, близько 1818 – 1919 рр. керував партизанським загоном, який перейшов до війська С.Петлюри. Згодом командував зведеним Миргородським загоном, який був роззброєний Червоною армією за те, що відмовився брати участь у бою проти Махна. В 1937 – 1938 рр. був притягнутий до слідства УНКВС по Полтавській області як нібито керівник повстанського партизанського штабу в Миргороді в середині 30-их рр. ХХ ст.

Єщенки.

Іван (бл. 1790 – 12.03.1825) – житель м-ка Сорочинців, прапорщик, помер у Сорочинцях від сухот.

Григорій Микитович (1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях Миргородського повіту, мав 15 десятин землі.

Михайло Васильович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 26 десятин землі.

Семен Васильович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 21 десятину землі.

Онуфрій Миколайович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 16 десятин землі.

Єщенко – з 1888 р. лікар у м-ку Шишаках.

Андрій Тихонович – учень Миргородської художньо-промислової школи, 29 грудня 1915 р. був заарештований поліцією в с. Березовій Луці за підозрою участі в українській молодіжній організації «Юнацькій Спілці».

Павло Данилович – родом із Березової Луки Миргородського повіту. Служив командиром роти в 29-му Миргородському стрілецькому полку в складі Червоної армії. 18 квітня 1919 р. поблизу станції Шепетівки разом із братами Пасішниченками та іншими командирами-миргородцями перейшов на бік петлюрівських військ. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Єщенко – колишній офіцер, 1938 р. був заарештований органами НКВС за звинуваченням у сфальсифікованій справі як член Миргородського повстанського комітету.

Трохим, Пилип, Іван, Андрій – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Ж

Жабиненко Федір – отаман с. Біляків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Жабокрик Данило – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні, 1723 р.

З цим прізвищем пов'язана назва місцевості Жабокрицький майдан у м-ку Сорочинцях. Хутір Жабокриків у XIX ст. існував у Яреськівській волості.

Жаботинські. Прізвище походить, імовірно, від назви хутора Жаботи на Шишаччині.

Федір – 1649 р. козак Зіньківської сотні Полтавського полку.

Терешко – козак Шишацької сотні (1718). Терентій із сином Романом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Семен – козак м-ка Шишаку. Дружина Ганна Григорівна, син Яків (нар. 1791).

Кіндрат – козак м-ка Шишаку. Дружина Пелагія Яківна, син Яків (нар. 1791).

Володимир Павлович – козак, житель м-ка Шишаків, 1817 р. одружився в Яреськах із донькою відставного солдата.

Жаботинська Марія Григорівна і її чоловік Кошенник, губернський секретар, 1864 р. мали 75 дес. землі в х. Жаботинському (біля с. Андріївки-Бузової). Сама Марія ще мала 16 дес. у х. Яковенків.

Жаботинські – дворяни Олексій, Каленик і Гнат Васильовичі, губернські секретарі, в 1860 – 1866 рр. мали разом 1 дес. землі при с. Федунці.

Жаботинський – студент із Миргородського повіту, 1875 р. навчався в Петербурзі, бував на співочих вечірках українців у Соляному городку. «Дуже симпатичний» – так про нього згадує художник Порфирій Мартинович у листі до О.Сластьона 1912 р.

Данило Карпович (1857 – ?) – козак Піщанської волості Полтавського повіту, 1913 р. володів 40 десятинами землі у х. Жаботинських Шишацької волості Миргородського повіту, мав права виборця Миргородського повіту.

Севастян Каленикович (бл.1859/1860 – ?) – дворянин, освіту одержав у повітовому училищі. Жив у с. Григорівці Яреськівської волості Миргородського повіту (1891). Колезький реєстратор (1899); в 1904 – 1913 рр. жив у х. Яковенковому (Яковенщині) Шишацької волості. В 1904 – 1906 рр. земський гласний Миргородського повіту. З 1905 р. колезький секретар, опікун Бузівського першого початкового народного училища Шишацької волості. Член Сагайдацького сільськогосподарського товариства і його голова (бл. 1910 – 1914 рр.). Мав 124 десятини землі. Голова Сагайдацького кредитового товариства (1914).

Олексій Каленикович (бл. 1857/1866 – ?) – дворянин. Жив у х. Жаботинських Шишацької волості Миргородського повіту (1899). Миргородський повітовий гласний (1904). 1913 р. – житель х. Яковенщини Шишацької волості. Мав 200 десятин землі в с. Сагайдаку (поч. XX ст.).

Василь Каленикович – дворянин у Миргороді, 1888 р. – «исполняющий должность» судового пристава 1-ї дільниці Миргородського з'їзду мирових суддів. 1890 р. секретар Миргородської повітової земської управи. До 1891 р. судовий пристав з'їзду мирових суддів. 1904 р. – надвірний радник, служив судовим приставом Полтавського окружного суду по Полтавському повіті. 1904 р. жив у Полтаві у власному будинку на Сінній площі. Був власником землі в Миргороді, в дачах Зінчашевого хутора (1901). Мав сина Олександра (1890 р. навчався в Лубенській гімназії).

Григорій Захарович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Іванцях Яреськівської волості, мав 35 десятин землі.

Григорій Федорович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 21 десятину землі.

Гнат Гаврилович (1868 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Жаботинському Шишацької волості, мав 19 десятин.

Георгій – 1897 р. закінчив 4 клас Полтавської духовної семінарії.

Леонід Севастянович (? – 13.10.1915) – мировий суддя третьої дільниці Миргородського повіту (на посаді був недовго).

Жаботинський – житель м-ка Шишак, 1918 р. був уже старим. У листопаді 1918 р. підтримував лівих українських есерів (боротьбистів), які повстали проти гетьманського режиму. Був убитий околоточним у Шишаках під час збройного виступу повстанців.

Жаботинський [А.С.] – земський повітовий ветеринарний лікар, у 1914 – 1916 рр. завідувач Сорочинської та Шишацької дільниць. Мав помешкання в Сорочинцях і Шишаках.

Петро Григорович (1887 – ?) – селянин-одноосібник у с. Іванцях Хорольського району. Був засуджений 29 серпня 1929 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Юхим Степанович (1890 – ?) – селянин-одноосібник у с. Тищенках Шишацького району. Був засуджений 2 грудня 1929 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Павло Данилович (1892, с. Мала Бузова, нині Шишацького району – ?) – походив із селян, колгоспник с. Молодиківщини Решетилівського району. Був засуджений 4 листопада 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Хутори Жаботинських існували в Шишацькій і Яреськівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 285; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 7-8-9. – Миргород, 1917. – С.20; Постановления МУЗС. – 1892. – С. 17 – 18, 25; 1899. – С.235; 1915. – С. 2, 537; Адрес-календарь, 1904. – С. 47; Отчет МУЗУ. – 1915. – С. 244; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 468; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. - С. 106; Листування Опанаса Сластьона. – Зап, 2010. – С. 156.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 390; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 192. – Арк. 77 зв.; МКМ. – ОФ. – № 5559 / Д-891; Алфавит дач. – Арк. 44, 133, 155.

Жаданенки.

Петро – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Демко – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Іван і Яким – 1723 р. піддані Михайлівського Сорочинського монастиря.

Мартин – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Пилип – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Іван – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Михайло – житель Миргорода, різник, цеховий, до 1749 р. був у підданстві грузинського дворянина Качури Інасерідзе.

Василь Іванович (1905, м. Миргород – ?) – житель м. Полтави, працював залізничником. Був засуджений 24 червня 1938 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1955 р.

Жадьки (Жадченки). Див. також: Жадько-Базилевичі.

Жадченко Омелян – військовий товариш, 1709 р. мав гуту в Гадяцькому полку.

Жадько Мелентій – сотник другої Зіньківської сотні Гадяцького полку (1723 – 1730).

Жадченко Микита – козак Миргородської сотні (1718). Жадченки Микита і Андрій – козаки Миргородської полкової сотні (1723), зубожілі, піші.

Жадько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р., коваль.

Жадько Федір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Жадько Семен – посполитий у с. Черевках (1723).

Жадченко Андрій – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Жадько Данило Мелентійович – зіньківський сотник Гадяцького полку (1736 – 1744).

Жадько Яків – наказний зіньківський сотник Гадяцького полку (1760).

Жадько Федір Данилови – сотник 3-ї Зіньківської сотні Гадяцького полку (1757 – 1781).

Жадько (Жадко) Макар – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Жадько – військовий товариш, дідич Зіньківського повіту Полтавської губернії. Служив у війську (1814). Комісіонер філотехнічного товариства.

Жадько Андрій – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із сином Грицьком, братами Яковом і Максимом, вдовою невісткою Ганною і сином її Петром мали 1 двір, 4 хати, де жили 5 сімей.

Жадько – паламар Троїцької церкви м. Миргорода в 20-30-х рр. XX ст. Жили з дружиною на Ведмедівці, дітей не мали. Виховали підкинуту їм дівчинку Галю (1915 р.н.).

Жадько-Базилевичі. (Див. також: Жадько).

Семен – дворянин у м-ку Сорочинцях (1805).

Іван – священик, 1815 р. мав селян у с. Загрунівці. Близько 1816 – 1820 рр. жив у Сорочинцях, служив дияконом Сорочинської Успінської церкви; цими роками згадується як «загруновский уволненный священник». З дітей відомі Тимофій (нар. 5.05.1816 в Сорочинцях), Марія (нар. 1820).

Микола Панасович – з 1886 р. у сані священика. 1899 р. нагороджений набедреником. В 1897 – 1902 рр. священик церкви Різдва Богородиці м-ка Багачки.

Михайло Іванович – закінчив училище Міністерства народної освіти, Полтавську духовну семінарію. Священик Благовіщенської церкви в с. Туху (Федунці) Миргородського повіту близько 1903 – 1912 рр. Із 1903 р. законовчитель початкового народного училища в Федунці.

Олександр Олександрович – колезький реєстратор, 1894 р. жив у Петербурзі (Єкатерининський канал, 27), служив у виховному будинку.

Яків Михайлович – у 1908 – 1910 рр. псаломщик Успінської соборної церкви в Миргороді й учитель школи при церкві.

Жадько-Базилевич – священик Михайлівської церкви в с. Зубівці (1933).

Павло Ісонович (1905, с. Зуївці Миргородського повіту – 3.06.1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у м. Хоролі, служив псаломщиком, дияконом, священиком соборно-єпископської церкви. Був засуджений 29 квітня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Літ.: Весь Петербург. – СПб., 1894. – С.83; Клировая книжка. – С.425; Справочная книжка, 1908; Отчет МУЗУ. – 1908. – С.79; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 469.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 140. – Арк. 41 зв.; Спр. 141. – Арк.4 зв., 83 зв.; Спр. 167. – Арк. 22.

Жала.

Жало Олексій – убогий посполитий у с. Ярмаках (1718 – 1723).

Жало Семен – 1748 р. зять Леська Кіндратовича Любивого, жителя м-ка Сорочинців.

Жари (Жаренки).

Жар Трохим – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Жаренко Гриць – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Жахівський Радько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649). Можливо, прізвище спотворене.

Ждани (Жданенки, Жданови).

«Ждан Сергієнко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ждан Данило – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Ждан Мусій – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Ждан Остап Чумечниченко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Жданенко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Жданенко Кузьма – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Жданишин Яцько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Жданів (Жданов) Григорій – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду. Мав пасіку з 6 вуликів.

Жданенків Корній – козак Зубівського куреня (1718).

Жданенко Оврам – житель с. Зубівки (1718).

Ждан Іван із сином Василем – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Ждан Кузьма – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Жданенко Прокіп – «піший і весма зубожалий» козак с. Зубівки (1723).

Жданенко Проць – посполитий у с. Зубівці (1723).

Жданенко Яцько – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Жданенко Василь – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Жданова – дідичка Миргородського повіту (перша половина – середина XIX ст.). Сусідка Гоголів-Яновських.

Жданов Олександр Савич – колезький радник, у 1865 – 1877 рр. мав 196 дес. землі при х. Жданів (Жданова) у Шишацькій волості на р. Говтві.

Ждан – керівник комсомольської організації в с. Зубівці (1927).

Жданович-Пономаренко Олександр Іванович – миргородський нотаріус (1895 – 1899), колезький реєстратор.

Ждаха (пор.: Ждосенко).

Ждосенко (так у публікації Г.Швидько; не виключено, що це Ждасенко, від прізвища Ждаха) Дмитро – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Жевахови (Джевахови) – нащадки грузинського князівського емігрантського роду Джавахішвілі.

Джевахов Ієсей (Джавахішвілі Іясе) – грузинський дворянин, у 1735 – 1737 рр. був у почті грузинського царевича Бакара Багратіоні, який переїхав до Росії. На початку 40-х рр. одержав 10 дворів у с. Бірках Білоцерківської сотні Миргородського полку. Помер, очевидно, раніше 70-х рр.

Жевахов Петро – капітан, 1787 р. мав підданих у с. Бірках (на той час Говтв'янського повіту).

Жевахов Макар Степанович (бл. 1712 – 14.03.1787, Яреськи) – розпочав службу 18 лютого 1742 р. у званні поручика Грузинського гусарського полку. Секунд-майор (1771 – 1781); мав невеликий маєток у м-ку Яреськах, 3 душі в х. Бузівському Говтв'янського повіту (1787). Дружина – Марина Степанівна (Бл. 1724 – 20.09.1794, Яреськи). В серпні 1794 р. Марина Жевахова передала в опіку свій маєток у опіку своєму зятеві яреськівському дворянину Остапові Ворожченку. Мала доньку Параскеву (1763 – 1765).

Жевахов Василь – вахмістр, жив у Яреськах. Дружина Анастасія (згадується 1781 р.).

Жевахов Василь Макарович (бл.1759 – 15.06.1789, Яреськи) – прапорщик, мав підданих у Яреськах (1787). Дружина – Євдокія Іванівна (овдовівши, вдруге одружилась 14 червня 1793 р. з яреськівським жителем корнетом Петром Петровичем Левицьким). Діти Василя і Євдокії: Василь (1784 – 9.12.1785); Іван (1786 – 1.07.1792), Йосип

(1.01.1788 – ?), його «восприємником» був корнет Панас Тукалевський; Марина (17.07.1789 – 6.07.1792), її «восприємницею» була Ганна Остапівна Ворожченко.

Літ.: Плохинский, Иноземцы. – С.222; Кубанейшвили, Д.Г. – С.158; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 18, 29.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр.46. – Арк. 67 зв. – 69; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 36 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – 20 зв.; Спр. 161. – Арк.12, 64 зв., 68 зв.; Спр. 190. – Арк. 28 зв.; МКМ. – ОФ. – № 8765 / Д-1671. – Арк.6.

Жегалова (див.: Жигалова).

Жежера (Жежеря ?) Михайло – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Желевський Максим Омелянович (1900, с. Старе, нині Бориспільського району Київської обл. – 1929) – українець, із селян, освіта середня. Жив у с. Великих Сорочинцях, священик. Був заарештований 1929 р., утримувався в лубенській в'язниці, засуджений 1 жовтня 1929 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Железенко Мартин – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Желізняки (Залізняки).

Желєзняк Іван – хорунжий Комишанської сотні Гадяцького полку (1746).

Желізняки – козаки, мали хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).

Желєзняк Федір Семенович (1857 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Желізняків Попівської волості Миргородського повіту. Мав 18 десятин землі.

Железняк Михайло Андрійович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Желізняків. Мав 17 десятин землі.

Залізняк Дмитро Олександрович (8.09.1925, х. Залізняки – 26.09.1963, х. Залізняки) – самодіяльний поет-сатирик. Учасник Другої світової війни. 1954 р. закінчив Полтавський сільськогосподарський інститут, працював зоотехніком у м. Лохвиці, завідував сільською бібліотекою в с. Клюшниківці, був на партійній роботі. Друкувався в місцевій пресі, в обласних і республіканських газетах і журналах.

Желтановський (Жолтановський) Дмитро Ісакович – колезький радник (1900), миргородський повітовий член Полтавського окружного суду (1900 – 1913), головував у судових засіданнях Миргородського повітового з'їду. 1902 р. дбав про читання лекцій історика Д.І.Яворницького в Миргородській художньо-промисловій школі. Статський радник (1904), входив до складу Миргородського громадського зібрання. 1909 р.– голова ради старшин Миргородського повіту. 1914 р. дійсний статський радник, голова з'їзду мирових суддів Миргородського судово-мирового округу.

Женило Григорій – козак Миргородської полкової сотні, який «поверстався в поспольство» (1723).

Женило Андрій – посполитий у с. Біликах (1718 – 1723). В ревізії села 1738 р. записаний як підсусідок козака Дениса Дідуха.

Женжурист В.Мар. – лікар у містечку Багачці (1884). Член Миргородської повітової земської управи (1886 – 1887).

Жеребецький Іван – козак Миргородської сотні (1718).

Жеребили (Жеребиленки).

Жеребиленки Кирик і Мартин – посполитий Миргородської сотні (1718).

Жеребило Тимко і Жеребило Олексій – козаки Хомутецького куреня (1718). Жеребило Тимофій із синами Іваном, Степаном і Данилом та Жеребило Олексій із синами Климом і Йосипом – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). Іван і Олексій Жеребили – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Жеребиленко Іван – посполитий у Миргороді 1723 р., належав Мгарському Лубенському монастиреві.

Жеребиленко Мартин – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Жеребило Іван із братами Яковом і Степаном – 1738 р. виборні козаки м-ка Хомутця, малоґрунтові.

Жеребило Клим із братом Яськом – 1738 р. виборні козаки м-ка Хомутця, убогі.

Жеребило Марко Денисович – козак, у 1864 – 1867 рр. мав 15 дес. землі у х. Жеребилів (в дачах м-ка Хомутця).

Жеребило Ілля Пантелеймонович (1863 – ?) – козак, жив у м-ку Хомутці, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Жеребна Марія – посполита в с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Жернові.

Жерновий Андрій – священик Варваринської церкви у с. Гаркушинцях (друга половина XIX ст.).

Жерновий Валентин Петрович (бл. 1876 – ?) – син священика, 1912 р. був службовцем Золотоніського повітового земства.

Хутір Жернова Слобода існував у Миргородському повіті.

Живогляди.

Живогляд Клим – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Живогляд Пилип із братами Остапом і Василем – 1738 р. виборні козаки с. Попівки, малоґрунтові.

Живогляд – козак, мав хутір (одну хату) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку (1781).

Живогляд Терентій і його син – у 1930-их рр. жителі с. Новоселиці (за 7 км від Попівки). Незважаючи на їхній незаможний стан, потрапили під розкуркулення й були силоміць виселені.

Живолупи.

Живолуп Роман із братом Мусієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Живолуп Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Животови.

Животов Ілля – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Животовські.

Животовський Павло Іванович (? – 1699) – український військовий і державний діяч. Наказний генеральний обозний (серпень – листопад 1663), за часів «повного» генерального обозного Івана Цесарського. Генеральний суддя (1664 – 1669, 1672, 1678). Наказний гетьман у поході (липень-серпень 1678). Учасник боїв під Глуховом (1664), під Чигирином (1678).

Животовський Павло Трохимович – гадяцький полковий сотник (1659 – 1660). Миргородський полковник (квітень – травень 1661), підпорядкований наказному гетьманові Лівобережної України Якиму Сомкові. Знову гадяцький сотник (вересень 1665). Восени 1665 року під його орудою сталася низка сутичок гадячан із московськими «ратними людьми», які осіли постоєм у Гадячі, чинили всілякі зловживання й мали намір убити сотника Животовського. Мав садибу в Гадячі (1665), власник села Красної Луки.

Хутори Животовські (Животівські) були на території колишнього Миргородського полку: в Омельницькій волості Кременчуцького повіту й у Солоницькій волості того самого повіту (1910).

Літ.: Оглоблин Н. Розыск 1666 г. о злоупотреблениях московских ратных людей в Малороссии // К.С. – 1895, декабрь. – С.282; Енциклопедія українознавства. – Т. 2. – С. 670; Дашкевич Я. Гетьманська Україна // Пам'ятки України. – 1990. – № 2. – С.13; Кривошея. – Ч.1. – С.6-7; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.52-53; Історія українського козацтва. Нариси в двох томах. – Т.1. – К., 2006. – С. 300, 303, 304; АТП Полтавщини. – С. 177.

Арх.: ІРНБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 1.

Жигаленко Олекса – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Жигалова (Жегалова) Єлизавета Матвіївна – закінчила інститут, мала звання домашньої наставниці; викладачка французької й німецької мов у Миргородській чоловічій гімназії (1908) і в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1910 – 1915).

Жигалченко Лесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Жидлицький І.Ф. – викладач керамічного живопису в Миргородській художньо-промисловій школі (1908).

Жижки.

Жижка Йосько – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Жижка Демко – посполитий у с. Черевках (1723).

Жили (Жиленки).

Жила Ярема – член ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Жиленко Онисим із братом Василем – козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Жила Василь – посполитий у с. Черевках (1723).

Жиленко Артем – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Хутори Жилині та хутір Жилин Яр існували в Баранівській волості.

Жилки.

Жилчиха Оксена – жителька Миргорода (1750), козачка виборна, малогрунтова, вдова, з синами Грицьком, Мусієм і зятем Петром мали 1 двір, 3 хати.

Жиров Іван Панасович – ветфельдшер у с. Кибинцях (1910).

Житковський Федір – священик Покровської церкви у с. Портянках, помер 1752 р.

Житник Олексій Павлович (1863 – ?) – козак, жив у х. Принцевому Яреськівської волості, 1913 р. мав 42 десятини землі.

Житомирець Овсій – посполитий у с. Попівці (1723).

Жмакін К.Н. – лікар, приват-доцент, професор, працював на Миргородському Держкурорті за перших часів його діяльності, в 20 – 30-их рр. ХХ ст. Про нього згадує І.А.Зубковський («Дні мого життя»). 1932 р. був викладачем на курсах медсестер при Миргородському курорті.

Жовнинські.
Жовнинський Пашко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Жовнинський Пашко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Жовнинський Микита – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Жовніренко Улас – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Жовтяк Петро – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Жогленко Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Жолдак (рідше Жалдак) – зубний технік-протезист, 26 серпня 1942 р. розпочав роботу на миргородському курорті, в приміщенні електролікарні.

Жолтановський (див.: Желтановський).

Жорники (Жорниченки).
Жорник Стецько – посполитий Говтв'янської сотні (1718).
Жорник Мисько, Жорниченко Хведір – посполиті в с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Жорник Юхим – посполитий у с. Черевках (1723).

Жорнові (Жорновенки).
Жорновий Дацько – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).
Жорновенко Юхим – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Жорновенко Петро і Жорновенко Луць – убогі посполиті у м-ку Сорочинцях (1723).

Жохови – дворяни м-ка Сорочинців Миргородського повіту.
Гаврило Федорович – 1773 р. служив на посаді прокурора в канцелярії конфіскації в Москві.
Григорій Михайлович, майор (1805 – 1824) – поміщик містечка Сорочинців, мав там селян. Удівець. 24 серпня 1805 р. удруге одружився з козачкою Євдокією Василівною (шлюбний «обыск» підписав поручик Олександр Баранов). Його друга дружина («майорша Євдокія Жоховова») пережила свого чоловіка і померла вдовою в Сорочинцях 15 липня 1848 р. у віці 42 літ. Г.М.Жохов був сусідою сорочинського дідича Г.І.Чарниша. Знайомий родини Гоголів. Мав синів Антона, Василя, Івана, Петра, Олександра.
Жохов – майор, житель м-ка Сорочинців. Товаришував із дідичем Іваном Олександровичем Лисевичем (? – бл. 1870), батьком письменника Володимира Самійленка.
Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 119; Список дворян, 1898. – С.234; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн. 3. – 1928. – С.297.
Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.141. – Арк. 72 зв.; Спр. 167. – Арк. 24 зв.

Жуки. (Див. також: Жученки).
Федір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Жук – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Іван – городиський сотенний отаман (1717), наказний городиський сотник Миргородського полку (1723). Значковий товариш (1732). Пор.: Іван Щуп.
Андрій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Грицько – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Іван – житель Миргорода, посполитий (1718); належав до розряду цехових (1732).

Павло – разом із братом, теж Павлом, і племінником Остапом жили в с. Жуках Городиської сотні Миргородського полку, за ревізією 1738 р. належали до категорії виборних козаків ґрунтових.

Жук – житель Миргорода, до 1917 р. був миргородським городовим, жив по вул. Шевченка.

Жук (І. або Г.) – учасник хору Троїцької церкви м. Миргорода 20-30-х рр. ХХ ст.

Жуки – миргородська родина, в першій половині ХХ ст. жили на розі вулиць Шевченка й Гончарного провулку. Марія Жук була в шлюбі зі Скляром.

Жукови.

«Жуков, полковник» – цього пана, який у лютому 1724 р. жив у м-ку Сорочинцях, згадує в своєму щоденнику мемуарист Яків Маркович.

Жуков Петро Петрович – майор, у 1864 – 1871 рр. мав 138 дес. землі у х. Жукова (в дачах м-ка Комишні).

Жуковські.

Жуковський – сотник Білоцерківської сотні Миргородського полку (бл. 1760 р.).

Данило (1762 – ?) – на військовій службі з 1773 р. Сотенний хорунжий, сотенний отаман (із 1777), значковий товариш Миргородського полку з 1782 р. Прапорщик у відставці (1788). У шлюбі з Євдокією Петрівною Рубан, донькою військового товариша.

Гнат Полікарпович – священик, освіту одержав у Полтавській духовній семінарії. З 1866 р. у сані священика Успенської церкви м-ка Сорочинців. В 1872 – 1917 рр. був священиком церкви Різдва Христового м-ка Шишаків Миргородського повіту і законовчителем Шишацького чоловічого початкового народного училища. 1901 р. нагороджений орденом св. Анни 3 ступеня. Після 1917 р. виїхав із Шишаків. Мав доньку Олександру, вчительку.

Олена – з 1891 р. на посаді першої помічниці вчителя в Шишацькому чоловічому народному училищі.

Олександра Гнатівна – донька священика Гната Полікарповича Жуковського, закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. На службі в Миргородському повіті з 1899 р. 1901 р. помічниця вчительки початкового народного училища в с. Савинцях. Із 1904 р. учителька-завідувачка Великосорочинського жіночого народного училища. Протягом деякого часу працювала учителькою в м-ку Шишаках.

Василь Федорович – у 1903 – 1904 рр. – титулярний радник, становий пристав 1-го стану Миргородського поліційного управління (в м-ку Комишні).

Дмитро – псаломщик Воскресінської церкви м. Миргорода (жовтень 1918 р.), за часів священика Данила Самойловича.

Жуні (див.: Джуні).

Журавки.

Журавко Пилип – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Журавка Кирило – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); заможний посполитий у Миргороді (1723). Війт м. Миргорода (1732).

Журавка Кирило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.

Журавка Гаврило Васильович – дворянин Миргородського повіту, 1797 р. купив ліс поблизу м-ка Багачки у поміщика поручика Івана Павловича Корганова.

Журавлі.

Журавель Василь із зятем Кузьмою – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Журавленко Василь записаний також у реєстрі сотні 1732 р.

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Нестора.

Григорій – козак с. Мальців Миргородського полку (1723), зубожілий, піший.

Роман, Журавель Ярема – посполиті в м-ку Хомутці, 1723 р.

Федір – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Григорій Гаврилович – губернський секретар (1819 – 1835), житель м-ка Багачки (1835). Колезький секретар (1842), титулярний радник. Близько 1862 – 1877 рр. його спадкоємці мали 48 дес. землі в урочищі Осняги (в дачах м-ка Багачки). Дружина Гафія.

Віктор Григорович (бл.1816 – ?) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Федір Григорович (бл. 1817 – ?) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Андрій Григорович (1819 – ?) – його хрещеним батьком був Андрій Журавель. 1835 р. учень Миргородського повітового училища. Близько 1862 – 1877 рр. титулярний радник, мав 154 дес. землі при х. Широкій Долині (у дачах м-ка Багачки).

Гаврило Григорович – з 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Захар Григорович – із 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Іван Григорович – губернський секретар, 1853 р. продав маєток у дачах с. Шахворостівки (15 десятин землі) генерал-майору Володимиру Івановичу Заленському.

Журавлева Ольга Федорівна – вдова колезького асесора, 1898 р. жила в Багачці.

Журавлі – родове й вуличне прізвище миргородської родини Кійченків, які жили на південно-східному краї Всіхсвятського цвинтаря, поряд із родиною письменника Павла Маляра. У 1920-их роках були парафіянами Всіхсвятської церкви. Колишній Журавлів провулок нині має назву Партизанський.

Літ.: ПГВ. – 1853. – № 18. – С.175; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 212; Маляр П. Золотий дощ: роман-трилогія. Перевесники. – Торонто, 1968. – С. 102.

Арх.: МКМ. – Справи Миргородського повітового училища (за 1830, 1835 рр.).

Журавський – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Жураківські (Журахівські, Жураховські) – козацько-старшинський рід Миргородського, Лубенського і Ніжинського полків.

Жураківський Яків (? – бл. 1704) – глухівський сотник (1669); «виборний городовий полковник» (1677); ніжинський полковник. Власник маєтностей у Глухівській сотні. Сини Лук'ян і Василь.

Жураківський (Жураковський, Журахівський) Лук'ян Якович (? – 1718) – ніжинський полковий сотник (1669), полковий осавул (1694, 1701), полковий суддя (1699 - 1708). В 1701 - 1708 рр. – наказний, анаприкінці 1708 р. – дійсний ніжинський полковник (був ним протягом 1708 – 1718 рр.). Дружина – Ганна Данилівна Апостол (померла 1729 р.), донька миргородського полковника. Мав синів Якова і Андрія. [В.Кривошея подає синодик роду Ганни Журахівської, ніжинської полковниці: Павло, Максим, Марія, Лук'ян, Марія, Андрій, Ганна, Стефан, Ганна, Олена].

Жураківський (Жураковський, Журахівський) Василь Якович (? – 1730) – у 1710 – 1724 рр. генеральний осавул в уряді гетьмана І.Скоропадського. В 1723 – 1724 рр. один із керівників Генеральної Військової канцелярії. По смерті Скоропадського став одним із помічників П.Полуботка. Відстоював державні права України. В.Журахівський послав до Петербурга відомі Коломацькі чолобитні, через які Полуботка із товаришами в листопаді 1723 р. з царського наказу було ув'язнено у фортеці. На початку січня 1724 р. В.Журахівського було заарештовано і разом із Я.Лизогубом відправлено до Петербурга, до Петропавлівської фортеці. Повернувшись до України після ув'язнення, він прожив недовго (за деякими даними, останні роки життя він провів у засланні). Одружений: першим шлюбом – з Ганною Тернавіот, другим – із Марією Григорівною Максимович. Діти: син Петро помер молодим; донька – за лубенським сотником Григорієм Кулябкою, до якого перейшли маєтності В.Журахівського.

Жураківський Роман (? – раніше 1719) – військовий товариш, одружений із Ганною, донькою Романа Лазаревича. Ганна 1719 р. удова; в другому шлюбі (з 1719 р.) за П.Полуботком, наказним гетьманом (1722 – 1724). Сини Романа і Ганни – Матвій і Яків.

Жураковський Мартин – 1726 р. значковий товариш Лубенського полку.

Жураківський (Жураковський) Матвій Романович – бунчуковий товариш (1731 – 1739). У травні 1727 р. одружився з Оленою Ломиківською, донькою Івана Івановича Ломиківського.

Журахівський (Жураковський) Іван (? – раніше травня 1782) – писар Миргородського полкового суду (1752); «писар суда гродського миргородського». Мав доньку Оксану, сина Ананія (?).

Жураковський (Жураховський) Григорій – миргородський сотенний писар (1738 – 1770). 1750 р. мав житловий двір у Миргороді в Пригородку, поряд із двором сотника Василя Зарудного. 1770 р. мав 5 хат підданих у Миргороді, 1 хату в с. Зубівці.

Жураковський Яким – «копіїста» Миргородської полкової канцелярії (1737), мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.

Жураківський (Журахівський, Жураховський) Ананій Іванович (бл. 1752 – ?) – колезький протоколіст, протоколіст Миргородської Дворянської Опіки. Житель м-ка Сорочинців (1786). 1791 р. жив у Миргороді, був парафіянином Воскресінської церкви. У шлюбі (10.05.1786, Сорочинці) з Тетяною, донькою сорочинського жителя значкового товариша Олексія Мотильова. Їхні діти: Ольга (бл.1785 – ?); Марія (померла 1791 р., не досягнувши 1 року, її «восприємницею» в Миргородській Успінській церкві була Віра Іванівна Грекова); Євдокія (1815 р. одружилася з сорочинським дворянином Семеном Лукичем Пищимукою).

Літ.: Дневные записки малороссийского подскарбия генерального Я.Марковича. – Ч.1. – М., 1859. – С.276; Модзалевский. – Т.2. – С.47, 49, 694; Реєстр 1744 р. – С.19; Величко. – Т.2. – С.528; Енциклопедія українознавства. – Т.2. – С.702; Кривошея. – Ч.2. – С. 40, 69; КМА. – С. 492 – 493; Павленко С. Оточення гетьмана Мазепи. – С. 164.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 7 зв., 106 зв., 122 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 22; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 21 зв., 28 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 82; Спр. 183. – Арк. 58 зв., 83.

Журливі.

Лук'ян – цеховий у м-ку Багачці (1732).

Журливий – голова Миргородського райвиконкому (1932). Виконавець лінії партії в організації голодомору 1932 – 1933 рр.

Журман Григорій Давидович – український скульптор, кераміст. 1908 р. закінчив Миргородську художньо-промислову школу ім. М.В.Гоголя. В 1914 – 1923 рр. викладав скульптуру, ліплення й гончарне малярство в Кам'янець-подільській художньо-промисловій профшколі.

Журченко Іван – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Жухрай Хведір – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді.

Жученки. Див. також: Жуки.

Жученко Лаврін – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Жученко Лаврін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Жученко Петро Андрійович (за іншими даними Тимофійович) – полтавський сотник (1676 – 1677), сорочинський сотник Миргородського полку (1713 – 1722). Мав брата Федора Жученка, полтавського полковника (1659 – 1691, з перервами), прихильника І.Мазепи, і сестер Любов (за Василем Леонтійовичем Кочубеєм), Парасковію (за Іваном Іскрою) і Олександру – засновницю й ігуменю (1679) жіночого монастиря поблизу м-ка Великих Будищ. Петро помер у Терківському поході (раніше 1723 р.); мав сина Якова. 1902 року в Сорочинській Преображенський церкві ще зберігався синодик із родоводом Петра Жученка.

Жученко Стецько – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Жученко (також Жуковський) Яків Петрович (? – 1762), 1737 р. – «бивший сотниченко сорочинський», мав власний приїзний двір у м-ку Сорочинцях. Значковий товариш Генеральної артилерії.

Жученко Юсько – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Жученко Василь – білоцерківський сотник Миргородського полку (липень 1752 р.).

Жученко Семен – військовий товариш, і Степан, його брат, 1787 р. володіли с. Бірками Говтв'янського повіту.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.258, 261; Эварницкий. – С.669; Описи КН. – С.241; Дашкевич. – С.19; Величко. – Т.2. – К., 1991. – С.286; Кривошея. – Ч.1. – С. 43; КМА. – С.210.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497.

З

Забажанов (див.: Полив'яний-Забажанов).

Забара Хведір – посполитий у с. Зубівці (1723), піший. Хутір Забари в XIX ст. існував також у Багачанській волості.

Забіли – козацько-старшинський рід Миргородського полку. На Миргородщині представники цього роду жили з 1761 р.

Михайло Тарасович (? – бл. 1740) – від нього миргородські Забіли виводять свій рід. Ніжинський полковий осавул у 1696 – 1708 рр.; ніжинський полковий писар у 1708 – 1710 рр.; борзенський сотник у 1710 – 1727 рр.; ніжинський полковий суддя в 1727 – 1729 рр.; із 1729 р. – генеральний суддя.

Василь Михайлович (? – раніше 1752) – син Михайла Тарасовича.

Кирило Васильович (? – бл. 1781) – онук Михайла Тарасовича Забіли. Із 1745 р. Кирило Забіла служив військовим канцеляристом. Із 1752 р. – бахмацький сотник, був ним також 1760 р. Борзнянський сотник (1758 – 1759), бахмацький сотник (1759 – 1760). В 1759 – 1767 рр. сотник 1-ї Миргородської сотні. В 1767 – 1781 рр. – миргородський полковий сотник; бунчуковий товариш (1770 – бл. 1787). 1761 р. купив у Миргороді маєток грузинського дворянина Давида Чхарідзе і маєток грузинського дворянина Аврама Кобієва на Харківці. Жив у Миргороді, де 1770 р. мав 35 хат; володів також 64 хатами в с. Єрках, 88 хатами в с. Тухах Яреськівської сотні. 1781 р. мав 6 хат на хуторі в 1-й Миргородській сотні, 79 хат у кількох хуторах Яреськівської сотні, у с. Кибинцях. Всього мав у власності близько 3 тис. душ. Мав гетьманський універсал на села в Ніжинському полку. У 1760-их або 1770-их рр. судився з полковим обозним Є. Родзянком за землі, що лежали за урочищем Королева Дубрівка. Одружений із Марфою, донькою миргородського сотника Василя Зарудного. Сини – Андрій, Павло, Олександр, донька Катерина.

Андрій Кирилович – разом із братами 1787 р. володів у Говтв'янському повіті: в х. Вродливців – 4 душами, в с. Молодиківщині – 228 душами, в с. Старій Тусі – 43 душами, в с. Федунці – 80 душами, на хуторі при Злодіївських млинах – 17 душами, в с. Жабокриках – 130 душами; в Лубенському повіті – частиною села Єрків, у х. Кибинському – 22 душами. Мав підданих і землю біля м-ка Яресьок (наприкінці XVIII – на початку XIX ст.). Протягом певного часу, в 80-х роках, жив у Миргороді. У Миргородському повітовому суді розглядалася справа за позовом поручика Іллі Одешелідзе до Андрія Забіли з приводу заволодіння Забілою підданими. Донька А.К.Забіли N була в шлюбі з Павлом Васильовичем Галецьким (див.).

Павло Кирилович (? – раніше 1829) – капітан (1803 – 1807), миргородський повітовий хорунжий (1803 – 1808). Суддя Миргородського повітового суду (1809). Дідич м. Миргорода (1825), мав селян у м-ку Яреськах, с. Тухах, Жабокриках та інших селах. Мав доньку Любов, одружену з майором Григорієм Ковалевським, вона успадкувала маєтки батька.

Олександр Кирилович (? – раніше листопада 1824 р.) – капітан (1807 – 1812). Суддя Миргородського повітового суду (1806 – 1808). Депутат Миргородського повіту в Полтавському шляхетному депутатському зібранні (1812 – 1813). Дідич м. Миргорода, де мав землі; власник частини урочища Королевої поблизу Миргорода, що поряд із землею дворян Короленків; мав селян і землю в Яреськах, поряд із землею поміщиків Ворожченків.

Забіла – поміщик, на початку XIX ст. продав майорові Тимофію Погорєлову в Миргороді «2 плеца с жилыми двумя избами в Троецкой парафии», де жили селяни Андрій і Клим Долицькі.

Катерина Кирилівна – донька Кирила Васильовича, була в шлюбі з підпоручиком Йосипом Георгійовичем Егнаташвілі (Ігнатієвим, Ігнатовичем – див.). В посаг одержала від батька 32 душі чоловічої статі в Миргороді, де й жила з чоловіком. Мали дітей Марію, Єлизавету, Олександру.

Забіли – поміщики Миргородського повіту, на початку XIX ст. мали кінний завод.

Забіла (Забілло) Яків Павлович – товариш Миколи Гоголя по Ніжинській гімназії. Гоголь згадує його в листі до своєї матері 1825 р.

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С.214; 1812. – С.387, 389; Модзалевский. – Т.1. – С.82, 84, 485, 487; Т.2. – С.88; Лукомский. – С.57; Письма Гоголя. – Т.1. – С.31; Описи КН. – С. 156, 244, 248, 252, 260; Кривошея. – Ч.2. – С.27; Мицик. З документів. – С.23, 34; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.187.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 87 – 88 зв., 115; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1.– Спр.1. – Арк. 26 зв., 40 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 160. – Арк. 125 зв.; Спр. 161. – Арк. 1 зв.; Спр. 163. – Арк. 45 зв.; Спр. 174. – Арк. 4, 7 зв.; Спр. 190. – Арк. 28; МКМ. – «Документи Чарнишів».

Забіяченко Петро – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав дорослих «братаничів» Андрія, Степана, Якова, Остапа.

Заблоцькі (Заблодські).

Заблоцький Андрій – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Заблоцький Антон – польський консул у м. Херсоні в 80-х – 90-х рр. XVIII ст. Г.Потьомкін заслав його із Херсона до Миргорода (1789 – 1791) за відверто антиросійську діяльність. 1790 р. А.Заблоцький розробляв проект захоплення Лівобережної України правобережними козаками за підтримки місцевого дворянства і козацтва. У зв'язку з цим мав зв'язки з автономістами Миргородщини, зокрема, В.В.Капністом. Є опис Миргорода, написаний А.Заблоцьким. До Херсона не хотів повертатися. 1794 р. був відправлений у відставку.

Заблодський Петро – 1781 р. вікарний священик Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви.

Заблоцький Володимир Олександрович – одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. З 1864 р. у сані священика. В 1864 – 1902 рр. священик церкви Різдва Богородиці у м-ку Багачці. В 1871 – 1893 рр. законовчитель Багачанського початкового народного училища. Одночасно в 1883 – 1884 рр. законовчитель Багачанської церковнопарафіяльної школи. В 1909 – 1910 рр. – член миргородської повітової єпархіальної училищної ради.

Заблоцький Микола – з 1890 р. учитель Багачанського початкового народного училища.

Заблоцький Андрій – з 1898 р. учитель у Миргородському повіті.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 270; Отчет МУЗУ. – 1879. – С. 56; 1885. – С. 118, 124; 1894. – С. 134; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 81; Клировая книжка. – С. 425; Дашкевич Я. Василь Капніст – український політичний діяч // УІЖ. – 1991. – № 7. – С.80.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1709. – Арк. 119; Дані особистого архіву А.І.Пальжок, нащадка А.Заблоцького.

Забусов – підполковник. 1842 р. його дружина Любов Андріївна жила в Миргородському повіті. Раніше 1863 року мала 154 дес. землі в дачах м-ка Устивиці. В XIX ст. в Устивицькій волості існував Забусів хутір.

Завадовські (див.: Заводовські).

Завадські.

Омелько – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні, 1723 р.

Йосип Йосипович – дворянин, до лютого 1861 р. був управителем маєтків Дмитра Андрійовича Трощинського: в с. Кибинцях Миргородського повіту, у Кагарлицькій волості, у с. Рудяковому Переяславського повіту.

Завалій Тимко – посполитий у с. Попівці (1723).

Завалки.

Завалко Грицько – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Завгорідний Остап – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Завийборода Антон Хомич – житель Миргорода, військовий лікар, загинув під час війни 1941 р.

Завізіони.

Завизіон Трохим Г. – у 1883 – 1884 рр. опікун Федунського початкового народного училища Миргородського повіту. Неписьменний.

Завізіон Григорій Федорович – голова колгоспу ім. Гоголя, створеного 1950 р. в с. В.Сорочинцях.

Заводовські (Завадовські).

Завадовський Степан – козак Подільської сотні Гадяцького повіту Полтавського полку (1649).

Заводовський (Завадовський) Гнат Іванович – чернече ім'я Іаков (бл. 1737 – після 1772), народився в м-ку Комишні Гадяцького полку в родині священика Миколаївської церкви І.Заводовського. В 40-х рр. навчався в Київській академії. З 1752 р. чернець Батуринського Крупицького Миколаївського монастиря. Протягом 3 років жив у Олександро-Невській лаврі в Петербурзі, потім знову повернувся до Батуринського монастиря. 1772 р. без дозволу перейшов до Київського Кирилівського монастиря.

Заводовський – священик, 1781 р. володів хутором у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Заводовський Іван – 1791 р. священик Миколаївської церкви м-ка Комишної, намісник.

Заводовськівна Марина – донька козака в м-ку Комишні (1791).

Заводовський Іван Іванович – контр-адмірал, 1831 р. жив у Миргороді.

Заводовський Андріян (? – раніше 1861) – губернський секретар, 1860 р. його маєток у м-ку Комишні (28 душ, 44 десятини землі, будівлі) був призначений до публічного продажу.

Завадовський Степан – 1909 р. житель містечка Попівки Миргородського повіту.

Заводовський К.П. – голова одного з перших у с. Попівці товариств із спільного обробітку землі (1929).

Заводовський Кузьма – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Літ.: Петр Иванович Выжигин. Роман Фаддея Булгарина. – СПб., 1831. – С. 306; Описи КН. – С. 114, 127, 248; Хижняк З.І. Києво-Могилянська академія. – К., 1970. – С. 156 – 157; КМА. – С. 214; Червона трибуна. – 1933. – 27 червня. - № 58. – С.2.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 118, 128.

Завойко О.В. (бл.1879 – ?) – дворянин. Статистик, член Миргородського сільськогосподарського товариства (1912).

Заволока Кузьма Іванович – 1911 р. секретар Устивицького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.

Загинайли.
Загинайлиха Ганна – заможна посполита у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Загнойки (Загнойченки, Загнійченки).
Загнойко Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Загноченко Федір (Фесько) – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1718 – 1732).
Загнійченко Карпо – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1718 – 1732). В публікації Д.Вирського – Загнуйченко.
Загнойченко Хведір – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Загородній Федір Олексійович – козак, 1904 р. служив на посаді підвального в казенному горілчаному складі №14 (м. Миргород).

Загорський Павло – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). 1722 р. наказний сотник Кременчуцької сотні Миргородського полку. Ймовірно, помер у Терківському поході 1722 р.

Загорульки (Загорульченки).
Загорулько Іван – посполитий у с. Савинцях (1718).
Загорулько Іван – козак с. Савинців (1723).
Загорулько Яцько – заможний посполитий у с. Зуївцях (1723 - 1732).
Загорулько Клим – посполитий у с. Попівці (1723).
Загорульченко Петро – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).
Загорулько (в публікації Д.Вирського – Загоруйко) Андрій – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732). Записаний другим після савинського отамана.
Загорульченко Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Загорульченко Наум – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).
Загорульченко Іван із братом Олексієм – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Попівці.
Загорульчиха Оришка – 1738 р. вдова козака-підпомічника в с. Милюшках Миргородської сотні, убога.
Загорулько Іван Єфремович (1858 – ?) – селянин, жив у м-ку Сорочинцях, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Загребельський Тарас, Загребельський Остап – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Загрядський Євген Миколайович – капітан медслужби, начальник Миргородського евакогоспіталю № 1315, створеного в липні 1941 р. в Миргороді (розміщався в керамтехнікумі). З 10 вересня 1941 р. госпіталь евакуйований до Саратовської області. В 1945 госпіталь («Господарство Загрядського») дійшов до Берліна.

Загубинога-Панюта Василь – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1743). Жив у м-ку Остап'ї. 1743 р. мав конфліктні стосунки з відставним сотником Ф.Базилевичем.

Загуменний Яків із синами Федором та Іваном – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Загурський – прикажчик у маєтку Марії Іванівни Гоголь у Яновщині (перша половина XIX ст.).

Задорожні (Задорожненки).
Задорожненко Лесько – козак м-ка Сорочинців (1718).
Задорожний Прокіп – посполитий у с. Попівці (1723).
Задорожний Яким – убогий посполитий у с. Єрках (1723).
Задорожненко Яким – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Задорожний Яків – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Задорожна Параска – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козачих підсусідків, піших, мала хату в дворі козака Івана Колотая.
Задорожний Григорій Юхимович – церковний староста в с. Яновщині за часів М.Гоголя, близький знайомий Гоголів-Яновських. Власник х. Задорожного поблизу Яновщини; 1898 р. вже старий.

Задорожний Йосип Савович – селянин, 1897 р. був збирачем пожертв на будівництво церкви Різдва Богородиці в с. Клюшниківці. (Поблизу Клюшниківки існував хутір Задорожний).

Зайці. (Див. також: Зайченки).

Заєць Яким – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649); в реєстрі сотні записаний третім після сотника.

Марко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Федір – кременчуцький війт Миргородського полку (1723).

Кіндрат (пор. також: Зайченки) – 1723 р. староста шпиталю при Рождественській церкві м-ка Шишак Миргородського полку.

Корній – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Корній – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Хома – значковий товариш Миргородського полку, мав хутір у 2-ій полковій сотні. Одружений з донькою потіцького писаря Федора Васильєва.

Сергій Андрійович (1894 – ?) – за сталінських часів тесляр миргородського курорту, був репресований. Згодом реабілітований.

Микола Мартинович (1902, м. Миргород – весна 1938) – бандурист. Походив із родини службовців, мав середню освіту. В 1918 – 1921 рр. служив у війську УНР. Був заарештований і звинувачуваний у економічному саботажі. Брав участь у Харківській, Шишацькій і Миргородській капелах бандуристів, мандрував із ними. В 30-х роках жив у м. Лубнах, де працював керівником гуртка бандуристів при 225-му стрілецькому полку. У січні 1938 р. був заарештований удруге як керівник «контрреволюційної націоналістичної організації», проходив у справі разом із шишацьким бандуристом Никифором Чумаком. В березні 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Вирок було виконано в квітні – травні 1938 р. Реабілітований посмертно 1959 р.

Заєць Іван Сергійович (1922 – 1943) – житель м. Миргорода. Розстріляний німецькими карателями. Місце поховання невідоме.

Зайців хутір існував у Устивицькій волості.

Зажиховський Петро – миргородський полковий писар (1756).

Заїки. (Пор. також: Зайко, Заїченки, Зайченки).

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Андрій – козак Сорочинської сотні (1718). Дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Денис із синами Яковом, Василем, Хомою і Грицьком – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Самійло з сином Іваном – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Андрій – убогий піший, козак Сорочинської сотні (1723).

Мартин, посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Хома – посполитий у с. Обухівці (1723).

Трохим – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).

Федір – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Заїка – козак, 1781 р. мав хутір (одну хату) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Федір – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Пимон Назарович – у 1862 – 1902 рр. псаломщик Дмитрівської церкви-школи при станції Ромодані (церква була приписана до Преображенської церкви с. Шарківщини).

Яків Федорович (1852 – ?) – козак, жив у х. Стовбинському Степу Попівської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Олексій Федорович (1857 – ?) – козак, жив у х. Стовбинському Степу Попівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Дмитро Григорович (1873 – ?) – козак, жив у х. Стовбиному Попівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Дмитро Григорович (1904 – ?) – житель с. Клюшниківки, за сталінських часів працював у своєму господарстві, був репресований, згодом реабілітований.

Володимир Пимонович (бл.1870 – ?) – з 1901 р. у сані диякона. 1902 р. псаломщик Успінської церкви м. Миргорода, в 1904 – 1912 рр. – диякон Троїцької церкви Миргорода. Займався бджільництвом. Мав доньку Марію (1913 р. стала ученицею 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської).

Заїки – брати, наприкінці XIX – на початку XX ст. жили в Миргородському повіті. Робили кобзи, зокрема, одну кобзу переробили для кобзаря М.Кравченка. Не виключено, що це Заїки – відомі на початку XX ст. майстри-столярі, які жили в м-ку Шишаках на вулиці Красний Яр.

Заїка – священик церкви Іоана Богослова в Миргороді під час Другої світової війни.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262; Клировая книжка. – С. 395, 399; Отчеты Миргородского, Поповского и Зуевского сельскохозяйственных обществ. – Миргород, 1912. – С. 50; Швидько. – С. 38, 168, 182, 190, 306; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29.

Арх.: МКМ. – Протокол засідань педагогічної ради жіночої гімназії Н.Грановської. – Арк. 81 зв.

Заїченки (пор.: Заїки, Зайченки).
Заїченко Степан – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).
Заїченко Олехвір – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Заїченко (Зайченко) Роман – сотенний хорунжий Устивицької сотні Миргородського полку (1722 – 1732).
Заїченко (Зайченко) Конон – житель м-ка Сорочинців, входив до калачницького цеху (1732).
Заїченко Яків – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Зайденери (Зайдинери).
Зайденер Лев Мойсейович – іудейський губернський равин у Полтавській класичній гімназії (1882).
Зайдинер Ісак Левович – лікар. 1890 р. закінчив Харківський університет. Із вересня 1908 р. – завідувач земської лікарні в м-ку Шишаках, був на цій посаді й 1911 р. Фахівець із питань санітарії, член миргородської повітової лікарської комісії (1912). Організатор боротьби з туберкульозом у Миргородському повіті (1914).

Зайденберг [Ш.И.] – 1913 р. лікар у Миргороді.

Зайко Андрій – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Не виключено, що Зайко – це неправильно прочитане прізвище Заїка (пор.).

Зайончківські (Зайончковські).
Зайончківський Болеслав Марцелійович (бл.1840/1845 – 1915) – поляк. Дворянин, поручик. 1863 р. вперше приїхав до Миргорода, одержавши в Миргородському повіті (в селі Хомутці і хуторі Кітлярах) спадщину – понад 500 десятин землі, економію і будинок із садибою в Миргороді. Був людиною прогресивних поглядів, мав велику повагу в місті. Зайончківський оформив у свою власність 200 десятин землі, економію і садибу в місті, а понад 300 десятин землі з будівлями віддав звільненим селянам. Давав багаті пожертви на будівництво церковнопарафіяльної школи при Миргородському Успінському соборі. Жив у столиці. 1905 р., по «кривавій неділі», вже полковником, увійшовши в конфлікт із столичною владою, переїхав до Миргорода. 1913 р. мав у повіті 50 десятин землі. 1915 р., одержавши звістку про загибель на війні сина-офіцера, помер. Похований з величезними почестями в Миргороді на цвинтарі церкви Всіх Святих.
Зайончківська – поміщиця в с. Хомутці (поч. XX ст.).
Зайончковські – дворяни Миргорода, брали участь у створенні Миргородського краєзнавчого музею 1917 р., передавши до нього експонати.
Зайончківський – власник маєтку в х. Кітлярах (до 1917 р.). Після перевороту вступив до гетьманського загону Кирпоти, що діяв на Миргородщині восени 1919 р.
Зайончковська Оксана Герасимівна – українка, до 1917 р. мала в Миргороді 2 будинки на вул. Бровківській (згодом це вул. Леваневського, нині – І.Білика), № 3. Будинки були націоналізовані більшовицькою владою.
Заянчківський П. – директор миргородської науково-дослідної станції шовківництва (1942), автор заміток із питань шовківництва в миргородській газеті «Відродження».
Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Відродження. – 1942. - № 33, 49; Червона трибуна (м. Миргород). – 1957. – № 67. – С.2; Історія міст і сіл Української РСР. Полтавська область. – К., 1967. – С. 717.
Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп. 1, спр. 1, арк. 2 зв.; МКМ. Науковий архів. – Тека «О.Сластьон». – Є.Соколовська. Опанас Георгійович Сластьон: Портрет з пам'яті (Спогади). – Машинопис. – С. 2-3.

Зайцеви.
Павло Олексійович (за ін. даними, Олександрович) – губернський секретар, «учитель предметів» Миргородського парафіяльного училища (1865 – 1871); учитель Миргородського міського початкового народного училища (1878), міського парафіяльного училища (1880). Близько 1862 – 1877 рр. мав 5 дес. землі в дачах с. Біликів (в урочищі Кильдіші).
Наум Іванович – прикажчик горілчаної лавки в с. Черевках (1899).

Зайчек Панас – підполковник, раніше 1860 р. заповів свій маєток у Миргородському повіті Ганні Яківні Горкушенковій, дружині губернського секретаря (1860).

Зайченки. (Пор. також: Зайці, Заїченки).
Зайченки Петро і Пилип – козаки Багацької сотні (1649).
Зайченко (Заїченко) Роман – козак Устивицької сотні (1718), сотенний хорунжий (1722 - 1732).
Зайченко (Заїченко?) Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Зайченко Андрій – наказний білоцерківський сотник Миргородського полку (1739).
Зайченко – сотенний отаман, 1781 р. мав хутір у Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Зайшлі.

Зайшлий Іван Захарович (1850 – ?) – селянин, жив у х. Балюків Комишанської волості, 1913 р. мав 83 десятини землі.

Зайшлий Трохим Степанович – житель с. Комишні (поч. XX ст.), дружина – Марія Дмитрівна, мали 8 дітей.

Зайшла Марія Трохимівна – одна з перших комсомолок у с. Комишні, 1922 р. перша піонервожата дитячої комуністичної організації «Юний Спартак» с. Комишні. Секретар комітету незаможних селян у Комишні. З 1930 по 1932 р. працювала в Лубенському райкомі комсомолу на відповідальних посадах, 1935 р. працювала інструктором ЦК ЛКСМУ. В 1936 – 1937 рр. навчалася в інституті червоної професури.

Зайшлі – жителі с. Комишні, репресовані 1 квітня 1946 р. як члени сім'ї «зрадника батьківщини»:

Зайшлий Петро Маркович (1887 – ?) – засуджений до 5 р. заслання в Казахстан.

Зайшла Віра Панасівна (1889 – ?) – засуджена до 5 р. заслання в Казахстан.

Зайшла Валентина Петрівна (1928 – ?) – засуджена до 5 р. заслання в Казахстан.

Всі троє реабілітовані 1989 р.

Закаблуки (Закаблученки).

Закаблук Омелько – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Закаблученко Пилип – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Закаблук Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді. Його дружина (вдова?) – «Закаблучка Іваниха» – 1723 р. жила в Миргороді.

Закаблук Павло – 1788 р. реєстратор Миргородського повітового скарбництва, 1797 – столоначальник цієї установи.

Закаблук Павло – 1795 р. корнет у Миргороді.

Закаблук Єлисей – селянин, житель Миргорода (1830).

Закаблук Микола Іванович (21.05.1921, м. Миргород – 23.03.2002, м. Миргород) – миргородський самодіяльний поет-байкар. Навчався в с/ш № 3. Учасник Другої світової війни. 1957 р. закінчив Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка, працював учителем у Миргороді. Автор понад 1 тис. творів, здебільшого, байок, частина яких видана у збірці «Облуда сорокопуда» (1996).

Закладні (Закладненки).

Закладний Федір – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); записаний першим у реєстрі.

Закладний Василь – козак Яреськівської сотні (1718); Закладненко Федір із сином Василем – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні (1723). Закладний Федір згадується також у реєстрі 1732 р. четвертим у спискові сотні. Василь також служив у сотні 1732 р.

Закладненки Остап і Роман – козаки Яреськівської сотні (1718).

Закладний Степан – козак Яреськівської сотні (1718).

Закладненко Андрій – козак Яреськівської сотні (1732).

Закладний Панас (бл. 1756 – 1804) – сотенний отаман Миргородського полку (1783), по скасуванні полку – відставний корнет. Житель м-ка Яресьок. Помер і похований у Яреськах.

Закладний Григорій – дворянин у Яреськах; мав сина Івана (1803 – ?).

Закладний Лаврентій – козак у Яреськах (1803).

Закладний Никифор – дворянин у х. Бузовій Миргородського повіту (1826).

Закладна Параскева Федорівна (бл. 1768 – 20 02.1832) – дворянка, удова. Померла в Яреськах.

Закладний Іван – козак, 1830 р. мав землю біля м-ка Яресьок.

Закладний Гнат Федорович, козак, 1864 р. мав 744 дес. землі в х. Бузовому.

Закладний Іван Гнатович – козак, 1864 р. мав 107 дес. землі в х. Луців.

Закладний Андрій Іванович (1843 – ?) – козак, жив у м-ку Устивиці, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Закладний Іван Григорович (1866 – ?) – козак, жив у х. Луців Яреськівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Закладний Степан – активіст Селянської спілки в м-ку Устивиці (1905).

Закладний Сергій Іванович (1889 – ?) – походив із селян, жив у с. Луцях Шишацького району. Був засуджений 2 лютого 1931 р. до 5 р. позбавлення волі. Звільнений достроково. Реабілітований.

Закладний Дмитро Пантелеймонович (1895 – ?) – селянин-одноосібник у с. Луцях Шишацького району. Засуджений 3 вересня 1929 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Хутір Закладний існував у Яреськівській волості.

Заковоротний – співробітник Миргородського райвідділення НКВС, в грудні 1937 р., зокрема, проводив допити свідків у справі звинувачення Григорія Васильовича Воскобійника (див.).

Заколодяжний Петро Олексійович – міщанин, і його дружина Олександра Іванівна 1864 р. мали 37 дес. землі в х. Кандискаловому (в дачах с. Великої Грем'ячої).

Закс – лікар Хорольського повіту (1828), «віденський вихованець». До його послуг вдавалися миргородські дворяни, зокрема, кибинські й трудолюбівські. Знайомий В.Я.Ломиковського (див.).

Заленські (див.: Зеленські).

Заливко Максим (в публікації О.Бодянського – Заливайко) – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Заливчі.
Заливчий Процик – козак Остап'ївської сотні М.п., в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництво каналу під Царицином.
Заливчий Матвій – городовий отаман у м-ку Остап'ї М.п. (1732). В публікації Д.Вирського прізвище відтворене як Заливий.
Заливчий Андрій Іванович (14.10.1892, с. Млини, нині Гадяцького району – 13.12.1918, м. Чернігів) – український політичний діяч і письменник. Член Української Центральної Ради; належав до Української партії соціалістів-революціонерів; один із організаторів молодіжної організації «Юнацької Спілки», зокрема, в с. В.Сорочинцях (1914). Бував у Миргороді. Загинув у бою під час повстання проти гетьмана П.Скоропадського.

Залізняки. (Див.: Желізняки).

Заліжченко Яким – посполитий у м-ку Хомутці (1723). Прізвище, ймовірно, утворилося від Залізний (тобто, той, що живе за лозами).

Заліські (Залеські).
Заліський Федір – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).
Заліський (Залеський) – сотник Сенчанської сотні (1677).
Заліський (Залеський) Стефан – полковий гадяцький писар (1675). Значний товариш Миргородської сотні (1687). Одружений із донькою полтавського полковника Ф.Жученка.
Заліський Антон із братами Тарасом і Грицьком – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Попівці. Антон мав синів Василя і Леська.
Заліський Василь Федорович – священик. Грамоту про надання йому прав дворянства 1792 р. підписав депутат Миргородського повіту, секунд-майор Антон Кириченко.

Залкінд Б. – міщанин, 1913 р. був власником мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.

Залюбовський Фесько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Не виключено, що це спотворене прізвище Залобівський (тобто, той, що живе за Лобами).

Замиздрі (див.: Замоздри).

Замирайленко Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Замковий Герасим – посполитий середньої заможності в с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Замогильні.
Замогильний Дмитро – козак м-ка Сорочинців (1718).
Замогильний Грицько – козак Сорочинської сотні (1718).
Замогильний Лесько – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Замоздри (Замоздрі, Замиздрі, Зимоздрі).
Замоздра Юрко – козак Шишацької сотні (1718); записаний другим після сотенної старшини.
Замиздренко Мусій – козак Шишацької сотні (1718).
Замиздренко Хвесько – козак Шишацької сотні (1718).
Зимуздренко (так у публікації Г.Швидько) Семен – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Замоздренко Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Зимоздра Данило – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732). У спискові сотні 1732 р. записаний першим. Він же Замиздря Данило – наказний шишацький сотник (1738), сотенний отаман (1741 – 1742).
Замиздренко Семен – козак Шишацької сотні (1718); він же Замиздра Семен – наказний шишацький сотник Миргородського полку (1737).

Зимоздря – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1781).

Замоздря (Замоздра) Іван Васильович – козак, шишацький волосний старшина (1899 – 1903). Член ради Шишацької бібліотеки (1896). Знавець місцевої старовини.

Замоздра Юхим Васильович (1897 – ?) – житель містечка (селища) Шишаків, селянин-одноосібник. Співав у хорі церкви Різдва Христового в Шишаках. Знавець і любитель місцевої старовини. Був засуджений 26 серпня 1929 р. до 10 р. ув'язнення в концтаборі. Реабілітований 1994 р.

Замоздра П.Ф. – керівник Українського дитячого хору, який діяв у Миргороді під час німецької окупації, 1943 р.; хор під його орудою виконував народні пісні, поставив оперу М.Лисенка «Коза-дереза».

Замоздра Лука Семенович – миргородський лікар, хірург, отоларинголог. Після звільнення Миргорода від німецької окупації 1943 р. був головним лікарем Миргородської лікарні, згодом – Комишнянської лікарні. У Миргороді жив на вул. Сорочинській. Перша дружина – музикантка, мали 4 дітей; 2 дружина – старша медсестра в Комишні.

Замоздрин хутір існував у Баранівській волості.

Заморії. (Пор.: Замрії, Замурієнко).

Заморій Матвій – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Заморози.

Замороз Лаврін – козак Устивицької сотні М.п. (1718).

Заморозенко Яків – козак Устивицької сотні (1732).

Замостяни.

Замостян Мирон – селянин, 1841 р. був прикажчиком у маєтку дідички Мотрони Борчевської в с. Петрівцях.

Замостян Панас Іванович – козак, Петрівський волосний старшина в 1915 – 1917 рр.

Замостян Панас Оврамович – 1929 р. організатор і перший голова артілі «Трудова артіль» в х. Рибальському Петрівцівської сільської ради.

Замостян Антоніна – жителька с. Петрівців, лікарка. Під час німецької окупації в 1942 – 1943 рр. працювала в громадському дворі с. Петрівців; чоловік був у Радянській армії.

Замрії (Замрієнки). Пор. також: Заморії.

Замрій Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Замрій Тимко – козак с. Обухівки (1718). Тимко із сином Григорієм – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Замрієнко Семен – посполитий у с. Попівці (1723).

Замрієнко Стецько – посполитий у с. Попівці (1723).

Замрієнко Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Замрієнко Іван – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – хибно: Загорієнко.

Замурієнко Лука Пилипович – ротний фельдшер; у 1882 – 1908 рр. фельдшер Сорочинської волості.

Зам'ятіни.

Зам'ятін – поміщик села Злодіївки Миргородського повіту, син генерала. У нього в Злодіївці 1845 р. бував Т. Шевченко разом із О.Лук'яновичем. Зам'ятін був власником великої бібліотеки, яку в нього купив дідич О.А.Лук'янович. 1891 р. мав на р. Пслі водяний млин. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Замятін Володимир Михайлович – дворянин, опікун хлібних запасних магазинів Миргородського повіту (1850).

Зам'ятіна Марія Павлівна – дворянка, в 1863 – 1873 рр. мала 87 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Замятін – житель Миргородського повіту. Влітку 1875 р. у нього збиралися місцеві лікарі й студенти-народники з метою пропаганди народницьких ідей серед сільського населення.

Зам'ятін – член Миргородської повітової земської управи (1881).

Зам'ятін – поміщик с. Злодіївки. 1891 р. його будинок стояв між правим схилом балки Злодіївки й р. Пслом.

Зам'ятні.

Зам'ятня (Заметня) Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Замітня (Зам'ятня, Заматня) Яким – козак Говтв'янської сотні (1718). Він же Замятня Яким, козак середньої заможності в Говтв'янській сотні Миргородського полку (1723), титар. Сотенний (городовий) отаман у Говтві (1725 – 1732), наказний сотник говтв'янський (1732) за часів дійсного сотника Ф.Остроградського. Мав сина Данила, який 1723 р. перебував на військовій службі.

Замятня Прокіп із сином Хомою – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Занзіверенки (див.: Дзіндзівери).

Заньківські (варіанти прізвища: Заньковські, Занківські, Зенковські) – козацько-старшинський рід Миргородського і Полтавського полків. Нащадки Георгія Васильовича Заньківського, священика (1719 – 1722) с. Жуків Полтавського полку.

Заньковський (Заньківський, Занковський) Федір Григорович (бл.1724 – 1802) – син значкового товариша Полтавського полку Григорія Юрійовича (Георгійовича) Заньківського, полтавського полкового писаря (1729 – 1730), і Марії Іванівни Черняківни, доньки полтавського полковника. На військовій службі з 1736 р., того самого року став значковим товаришем Полтавського полку, 1746 – бунчуковим товаришем. 1755 р. разом із бунчуковим товаришем Іваном Богдановичем володів млином на греблі с. Крутий Берег під Полтавою. 1756 р. мав судові позови з Іваном і Володимиром Остроградськими. 1773 р. служив у Миргородській полковій канцелярії. Останній миргородський полковник (1771 – 1782; за іншими даними: 3.05.1774 – 1783; ймовірно, до 1774 р. був наказним полковником). Брав участь у російсько-турецькій війні. 1771 р. був при штурмі перекопської лінії, очолив військову акцію з полонення миргородськими козаками ворожого військового роз'їзного судна, на якому було 40 осіб супротивника. 1773 року воював під Кінбурном і Азовом, на уряді миргородського полковника зі своєю командою утримував головний форпост від Кримського півострова по березі Чорного моря. Мав резиденцію в Сорочинцях. 1783 р. бригадир. Власник маєтностей у Миргородському, Олексопольському, Костянтиноградському та Полтавському повітах (зокрема, в с. Крутий Берег під Полтавою); у 60-х рр. мав селян у слободі Перещепині. 1783 р. був власником 500 душ, за даними 1788 р. – 1215 душ чол. ст. В Миргородському полку йому належали: 21 хата в Устивицькій сотні, 1 хата в хуторі Сорочинської сотні, частина х. Овнянського та х. Остріжний Миргородського повіту. Мав підданих і підсусідків у Сорочинцях (1784). У Говтв'янському повіті був власником підданих у селах Баранівці й Перевозі, в хуторах Малинівському, Колісниковому, Хоружівському. Одружений: першим шлюбом (1756) з донькою бунчукового товариша Івана Остроградського, другим – із донькою Андрія Рунівського (який перебував на посадах полтавського полкового писаря, генерального писаря, полтавського полкового обозного). Доньки: Мотря. Варвара, Настя.

Заньковський Іван (1765 – ?) – походив із дворян. Із 1772 р. на військовій службі, 1783 р. – значковий товариш Миргородського полку, служив «зверх комплекту».

Підпис і печатка Федора Заньковського. 1782 р.

Федір Ілліч – титулярний радник, 1785 р. підписав як свідок купчу про продаж підданих у с. Зубівці Андрієм Григоровичем Остроградським Михайлові Яковичу Трохимовському.

Мотря Федорівна (? – раніше 1802) – донька миргородського полковника. У шлюбі з Іваном Московим (Московою), полковим хорунжим Миргородського полку, який помер до 1787 р. Була власницею маєтків у Говтв'янському повіті: частини слободи Вакулівки, частини с. Хорішків, частини х. Кривої Рудки.

Варвара Федорівна – донька миргородського полковника. 1795 р. перебувала в шлюбі з Андрієм Олександровичем Дублянським (син бунчукового товариша Полтавського полку; у 1787 – 1792 рр. прокурор Катеринославської верхньої розправи; депутат дворянства Костянтиноградського повіту 1791 р.; надвірний радник у 1795 – 1825 рр.; власник підданих у Стародубському повіті). Власниця 260 душ у Полтавському, Костянтиноградському й Олексопольському повітах.

Анастасія Федорівна (? – після 1802) – донька миргородського полковника. 1789 р. була в шлюбі з Іваном Якимовичем Канієвським (Каневський-Оболонський, переяславський полковий писар у 1765 – 1773 рр.; майор 1789 р.; голова 2-го департаменту Чернігівського верхнього земського суду 1791 р.; колезький радник 1795 р.; статський радник; власник маєтків у Золотоніському й Переяславському повітах). 1781 р. Анастасія була «восприємницею» новонародженої дитини Олексія Кіндратієва в м-ку Сорочинцях.

Літ.: Роспись чиновных особ. – С.188; Модзалевский. – Т.1. – С.475; Т.2. – С. 121, 125 – 127, 279; Лукомский. – С.59; Описи КН. – С.124, 132, 263, 276; Полтавщина. – С.299; Розсоха Л. Останній миргородський полковник // Миргород. – 1996. – 22 червня. – № 31 / 32; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 8 – 121; Кривошея-3. – Ч.3. Кн. 1. – С. 91.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 1, 23 зв. – 24, 52 зв. – 53; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 19. – Арк. 46; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 183. – Арк. 73 зв.

Запалій Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Запішні.

Запішний Василь Андрійович (1860 – ?) – міщанин, житель х. Борівщини Зубівської волості, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Запішний Кирило Андрійович – міщанин, житель х. Борівщини, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Запішний Петро А. (1911 – 1987) – походив із Миргородщини, з родини, розкуркуленої під час колективізації.

До війни працював шофером на Дарницькому вагоноремонтному заводі. З початком німецької окупації повернувся до Миргорода, вступив на службу до поліції. Відзначався жорстокістю, брав участь у розстрілах жителів міста. Жив на вул. Бережанській у дружини М.М.Пащенко. 1943 року виїхав до Німеччини, але згодом повернувся до України, часто змінював місце проживання. Був розшуканий органами держбезпеки, 1987 р. в Полтаві його засуджено до розстрілу.

Заплави.

Заплава Петро Федорович (20.06.1914, с. В.Сорочинці – не раніше 1995, Миргород) – самодіяльний миргородський актор, співак (баритон), у 1930-х роках хорист і учасник драмгуртка при клубі 17-го Держмлина. У вересні 1943 р. мобілізований до радянської армії. Співав у миргородських хорах, у ансамблі «Миргородські парубки» (з 1970 р.). Сцену не покидав до кінця 80-их років.

Заплава Марія Григорівна (нар. 1926) – жителька с. В.Сорочинців, колгоспна свинарка, 1966 р. за свою працю була нагороджена орденом Леніна й Золотою Зіркою Героя соціалістичної праці.

Заплавний Прокіп Іванович (1888 – ?) – робітник Дібрівського конезаводу, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Запорожці (Запорожченки).

Запорожець Яким – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Запорожченко Пантелеймон (1743 – ?) – походив із козаків, сотенний осавул 2-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782 – 1783). У червні – липні 1782 р. перебував на чолі 28 козаків 2-ї Миргородської сотні в м. Миргороді «в содержании караулов».

Запорожець – житель м-ка Комишні, селянин, сторож Комишанського парафіяльного училища (1875).

Запорожець Григорій Йосипович – козак, у 1863 – 1873 рр. мав 40 десятин землі в дачах м-ка Устивиці. З 1891 р. опікун Устивицького народного училища Миргородського повіту. 1899 р. земський гласний Миргородського повіту.

Запорожець (Запорожцев) Петро Олексійович – житель Миргорода, 1904 р. титулярний радник, 1908 – колезький асесор, служив у акцизному відомстві, молодший помічник акцизного наглядача Миргородського повіту (1908 – 1910).

Запорожченко Іван Васильович – на початку 1940-х років секретар виконкому Хомутецької сільської ради. Під час війни був залишений у Хомутці для підпільної роботи. Виданий поліцаями, розстріляний окупаційною владою в грудні 1941 р. в Миргороді на вул. Гоголя, в дворі 4-ї школи. Дружина О.М.Запорожченко була жива 1987 р.

Хутір Запорожців існував у Комишнянській волості.

Запорозькі.

Запорозький Ярема – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Запорозький – військовий товариш, 1781 р. був співвласником хутора Бочківського (4 хати) в 2-ій Лубенській сотні Лубенського полку.

Заріцькі (Заріченки).

Заріцький Харко – колишній козак Сорочинської сотні, в 1718 – 1723 рр. – посполитий.

Заріцький Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Заріченко Іван – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д. Вирського – Зарінченко.

Заріцький Мусій – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Заріцький Іван Назарович – козак, близько 1864 – 1869 рр. разом із іншими співвласниками мав 37 дес. землі в х. Заріцького (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Заріцький Тихін Петрович (1874 – ?) – козак, житель м-ка Сорочинців, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Хутір Заріцьких існував у Сорочинській волості.

Зарницький Арсеній – із 1904 р. помічник учителя в Яреськівському початковому народному училищі Миргородського повіту.

Заруби (Зарубенки).

Заруба Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Зарубенко Петро – член ткацького братства Устивицької сотні (1718); міський війт у м-ку Устивиці (1723).

Зарубненко Тиміш – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). Можливо, це Зарудненко (пор.: Зарудні).

Зарудні – козацько-старшинський рід Миргородського, Лубенського і (згодом) Ізюмського полків. Виводять свій рід від Самійла Богдановича-Зарудного (дипломат часів Б.Хмельницького, в 1652 – 1659 рр. генеральний суддя, прихильник пропольської орієнтації, причетний до укладення Гадяцької угоди 1658 р.).

У реєстрі Війська Запорізького 1649 р. записаний козак Устивицької сотні Миргородського полку Тиміш Зарубненко (на нашу думку, це може бути хибно прочитане прізвище Зарудненко).

Зарудний Левко – військовий товариш Миргородського полку, 1661 р. служив на Запоріжжі у Івана Сірка. За даними дослідника В.Кривошеї, запорізький полковник.

Іван Самійлович – син генерального судді; канцелярист (1654), був у складі посольств, очолюваних батьком, від Б.Хмельницького до Москви (лютий – березень 1654 р.). Миргородський полковий осавул (1658 – 1659), прихильник гетьмана Виговського.

Іван (сер. XVII ст.) – жив біля м. Чигирина. Мав синів Федора і Саву, які через напади турків на Правобережну Україну 1679 р. втекли на Лівобережжя.

Федір Іванович – 1679 р. переїхав з Правобережної України до м-ка Шишаків Миргородського полку. Мав сина Григорія.

Сава Іванович – мав сина Тимофія, який помер без нащадків.

Григорій Федорович (? – серпень 1713) – син Федора Івановича. В 1658 – 1659 рр. очолював Старосанжарську сотню Полтавського полку. 1663 р. потрапив у московський полон. Учасник оборони Чигирина. 1679 р. мав звання товариша Чигиринського полку, переїхав з батьком до м-ка Шишаків. Шишацький сотник Миргородського полку (1682). Миргородський полковий осавул (1688 – 1690), суддя Миргородського полку (1690 – 1708, 1711). Учасник кримських походів 1687 і 1689 рр. 1688 р. одержав універсали від гетьмана І.Мазепи на с. Слобідку з млинами на р. Хоролі і млини на Пслі в Миргородському полку. В квітні 1699 р. – посол від Петра І до турецького султана Мустафи II з надзвичайною місією (з царською грамотою щодо миру). 29 серпня 1699 р. одержав універсал на володіння селом Тухами Яреськівської сотні Миргородського полку. Власник села Злодіївки. Скуповував землі по р. Говтві, в Шишацькій і Яреськівській сотнях. Мав підданих у селах Чигиринського повіту Худоліївці й Капітонівці. Дружина Марія Антонівна (одружилися ще на Правобережній Україні). Діти: Іван, Петро, Сергій (помер молодим), Мусій, Пелагія. Після дочасної смерті доньки Пелагії та її чоловіка Матвія Годлевського Григорій Зарудний разом із сином Мусієм подарував (за згодою з миргородським полковником Д.Апостолом, родичем Годлевського) Сорочинському монастиреві в січні 1708 р. «добра»: млин на р. Пслі, луг, острів, «плец», ниву біля с. Портянків. Майже все своє майно Г.Ф.Зарудний заповів тільки одному синові, Мусієві, через що онуки згодом судилися. Помер 1713 р. у «граді Шишаку».

Іван Григорович (? – раніше 1748) – син миргородського полкового судді. Сотник Ізюмського полку. Батькова спадщина йому не дісталася. Дружина – Євдокія, донька ізюмського слобідського полковника. Від них пішло значне родове відгалуження, яке мало осідок у Ізюмському полку. Діти Івана Григоровича: Єлисей (куп'янський, ізюмський сотник), Василь (миргородський сотник, за твердженням дослідника роду Зарудних С.Ксьонзенка), Іван. Вони 1735 р. судилися зі своїм двоюрідним братом Яковом Мусійовичем Зарудним за невиділену частину спадщини їхнього діда Григорія Федоровича Зарудного.

Петро Григорович – син миргородського полкового судді. Знатний військовий товариш. Батькової спадщини не одержав. Жив у м. Глинську Лубенського полку, полковий хорунжий. У шлюбі з Жуковською мав одного сина Федора.

Мусій Григорович (? – січень 1728) – молодший син Григорія Федоровича. Дійсний сотник Миргородської полкової сотні (1706, 1708, 1716, 1721 – 1728). Миргородський полковий осавул (1713). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). 1725 р. відправлений до фортеці Святого Хреста (на Каспії) командиром (наказний полковник) над козаками Миргородського полку; поблизу Царицина захворів і повернувся додому. Жив у Миргороді. Володів с. Слобідкою, мав власний двір і два шинки в Миргороді, власний двір у сотенному м-ку Шишаках, шинок у с. Зуївцях (1723), пасіку (1725). Мав 10 підданських дворів у с. Злодіївці Устивицької сотні, 53 двори в с. Тухах Яреськівської сотні. Скуповував землі на території Миргородської сотні. Одружений із Софією Степанівною Томарою (нар. бл. 1702), донькою переяславського полковника Степана Івановича Томари. Успадкував усе майно батька. Діти Мусія: Іван (помер неодруженим), Яків і 5 доньок – Марія, Анастасія, Агафія, Ганна і N. Нащадки Мусія Зарудного залишилися в Миргородському полку.

Софія Степанівна (бл. 1702 – між 1750 і 1754 рр.) – дружина Мусія Григоровича Зарудного. Донька переяславського полковника Степана Томари і Пелагеї Яківни Лизогуб. По смерті Мусія (1728) в другому шлюбі була з бунчуковим товаришем Яковом Дуніним (див.). Постійно жила в Миргороді. 1750 р. мала житловий двір і 2 підсусідків у м. Переяславі.

Пелагія Григорівна (? – раніше 1708) – донька Григорія Федоровича, сестра Мусія. В шлюбі з Матвієм Годлевським (? – раніше 1708), «родичем» гетьмана Д.Апостола. За життя володіла «добрами» на р. Пслі біля с. Портянків.

Зарудна – можливо, була в шлюбі з Карпом Огієвичем (у щоденнику Я.Марковича від 25 травня 1727 р. записано: «Карп Огиевич поехал в Миргород сватать себе дочери у Зарудного»).

Данило – миргородський сотник, його двір був на території Миргородської фортеці. Мав сина Василя.

Василь Данилович (? – 1760-і рр.) – син миргородського сотника. 1725 р. згадується як «ассистент первій меншой конґреґации» Київської академії. В 1738 – 1759 рр. сотник 1-ї, 3-ї Миргородських сотень і миргородський полковий сотник. У 1752 – 1755 рр. був у відрядженні на Запоріжжі. 1752 р. входив до складу комісії, яка була

створена для розгляду взаємних претензій між Військом Запорізьким і Кримом. Збереглося листування Коша з В.Зарудним. Був на уряді миргородського полкового осавула (раніше 1760 р.). Добрий знайомий генерального хорунжого М.Ханенка. 1756 р. володів селами Малими Сорочинцями і Довгалівкою. Мав у Миргороді 34 хати (рангових), у с. Єрках – 39 хат, у с. Тухах Яреськівської сотні – 61 хату; володів також х. Молодиківщиною Яреськівської сотні. 1744 р. мав у Чорному лісі на Задніпрі пасіку, яка дісталася йому ще за старими дідівськими «кріпостями». 1766 р. згадується як «абшитований військовий товариш» (хоча В.Модзалевський вказує дату його смерті – до 1760 р.). Дружина – Єфросинія Савівна. Теща – Феодосія Данилівна. Доньки Єфросинія (?), Марфа, яка була в шлюбі з сотником Кирилом Забілою; 1760 р. передала чоловікові свій спадковий миргородський маєток. За іншими даними (ЦДІАУК, ф.64, оп.1, спр.429, арк. 123), за Кирилом Забілою була донька не Василя Даниловича, а Василя Івановича Зарудного.

Єфросинія Савівна – дружина Василя Зарудного (в першому шлюбі); в другому шлюбі – за Ломиковським (дані 1760 р.). Теща Кирила Забіли (див.).

Іван Якович (1726 – раніше 1779) – з 1760 р. військовий товариш Миргородського полку. Його дружина мала в Яреськах 27 душ, у Федунці – 145, х. Козорізівському – 80, в х. Дмитріївському – 23.

Василь (бл.1728 – ?) – з 1760 р. служив у Миргородському полку, мав звання військового товариша.

Василь Іванович – син Івана Григоровича. Двоюрідний брат Якова Мусійовича, з яким 1735 р. судився за дідизну.

Федір Петрович (? – раніше 1760) – єдиний син Петра Григоровича. 1736 р. очолював Глинське сотенне правління. Значковий товариш Лубенського полку (1738). Із квітня 1738 р. – лубенський полковий хорунжий; із листопада 1738 р. по 1744 р. – лубенський полковий осавул. З 1735 р. судився за дідову спадщину з двоюрідним братом Яковом Мусійовичем Зарудним. У жовтні 1738 р. стояв на чолі команди з козаків Полтавського, Гадяцького і Миргородського полків, яка охороняла кордон на Дніпрі й Українській лінії. Мав 7 хат у с. Злодіївці Устивицької сотні Миргородського полку. Мав приїзні двори в Злодіївці й у Шишацькій сотні. 1724 р. перебував у шлюбі з Агафією Панасівною Жуковською, донькою глинського сотника. Мав 4 синів.

Йосип Федорович (бл. 1721 – раніше 1779) – із 1742 р. служив у Миргородському полку, з 1761 р. мав звання військового товариша. 1766 р. – «абшитований військовий товариш»; як і Василь Зарудний, підписав скаргу на миргородського полковника Ф.Остроградського. 1772 р. послав на Січ двох синів для розшуку селян, які втекли від сплати чиншу. Жив у с. Злодіївці. Дружина Парасковія.

Іван Єлисейович (? – раніше 1779) – син сотника Ізюмського полку Єлисея Івановича Зарудного, на військовій службі з 1750 р. Військовий товариш Миргородського полку, пішов у відставку через хворобу 1771 р. Мешканець Яреськівської сотні.

Іван Федорович (бл. 1726 – раніше 1786) – з 1760 р. служив у Миргородському полку в званні військового товариша. Жив у с. Тухах (Федунці) Устивицької сотні; 1760 р. мав 23 хати в х. Молодиківщині Устивицької сотні. 1781 р. мав 9 хат у хуторі Шишацької сотні, підданих у Яреськах. Одружений із Ганною (? – пізніше 1804), яка у 80-х роках мала: у Говтв'янському повіті в х. Козорізівці – 52 душі, в х. Дмитрівці – 13 душ, у Яреськах – 27 душ, у Федунці – 145 душ; 14 хат у Яреськівській сотні, в інших хуторах. Їхні діти жили у Федунці: це Григорій (бл.1766 – ?), Олексій (бл.1770 – ?), Василь (бл. 1775 – ?). Мав доньку Уляну, яка померла до 1818 р.; була в 1 шлюбі за Ольховським, у 2 – за полковником Федором Бернером.

Василь Федорович – 1760 р. військовий товариш; 1767 абшитований військовий товариш Лубенського полку, підписав наказ лубенського шляхетства депутатам. 1784 р. – дворянський засідатель Глинського повітового суду. Одружений із Марфою Савич.

Григорій Федорович (1744 – ?) – на військовій службі з 1755 р. значковий товариш Полтавського полку (1766); військовий товариш (1784). Був на посаді судді Глинського повіту. Власник 387 душ. Дружина – Єлизавета Дмитрівна Буцька, донька полтавського полкового хорунжого.

Василь Мусійович – значковий товариш Миргородського полку (1738).

Яків Мусійович (1716 – не раніше 1787) – син миргородського сотника Мусія Григоровича. (В.Модзалевський подає відомості про Якова Зарудного – учня «граматики» Київської академії в 1727 р.). Юнаком 1731 р. був на Українській лінії разом із миргородським полковником Павлом Апостолом; прикривав кордони в Кременчуці. У травні 1735 р. за рекомендацією генерального військового писаря Михайла Турковського перейшов служити військовим канцеляристом Генеральної Військової канцелярії, потім до Генерального військового суду. 1738 р. внаслідок хвороби дуже ослаб на зір і покинув службу. На початку 1739 р. разом із миргородським полковником Капністом відбивав ворожий напад на південних землях полку, між Городищем і Власівкою. Того самого року брав участь у Хотинському поході, у взятті «турецьких городів» Сороки і Могилева. 1742 р. одержав звання військового товариша, 1762 – миргородського полкового хорунжого. В 1763 – 1779 рр. на посаді підсудка Остап'ївського повіту Миргородського полку. 1779 р. земський суд Остап'ївського повіту «удостаивает его подкоморным». Того самого року покинув службу. 1784 р. Яків із дітьми одержав права дворянства. Володів с. Слобідкою, де мав власний житловий двір і шинок. 1744 – 1760 рр. військовий товариш Миргородського полку, 1763 – 1770 рр. миргородський полковий хоружий. Підсудок Остап'ївського земського суду (1764 – 1780), 1786 р. – у відставці. (В.Модзалевський звідомлює також про Якова Зарудного, відставного підкоморія). 1737 р. мав приїзний двір у Миргороді, хутори під Миргородом. 1763 р. мав «у замку» в Миргороді «плац впусте» – поблизу Сорочинської брами. 1770 р. мав 4 хати в Миргороді, 5 хат у с. Петрівцях, 70 хат у с. Слобідці, кілька

хат у хуторах при Багачці й біля с. Єрків. 1781 р. – власник хуторів у Хорольській, Яреськівській, Шишацькій сотнях Миргородського полку. В 1786 – 1787 рр. мав у Миргороді 33 душі обох статей; у Слобідці – 528 душ, у Єрках – 23, у Петрівцях –7, в урочищі Багачка; у хуторі Погребах Полтавського повіту – 216 душ (за ін. даними – 101 душа). З 1735 р. мав тривалий судовий позов до нього з боку двоюрідних братів за дідову спадщину. Був одружений. Мав 4 синів і 4 дочок: Івана, Мусія, Миколу, Федора, Марію, Ганну, Домнікію, Єлизавету.

Марія Мусіївна – донька миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного. У шлюбі з Іваном Соколовським.

Анастасія Мусіївна – донька миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного. У шлюбі з генералом Олексієм Неведомським (сер. XVIII ст.).

Агафія Мусіївна – донька миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного. У шлюбі з бунчуковим товаришем Дмитром Прохоровичем.

Ганна Мусіївна – донька миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного. У шлюбі з Яковом Платковським, домонтовським сотником.

Федір Якович (1740 – раніше 1810) – син Якова Мусійовича. Із 1762 р. – військовий канцелярист Малоросійської Колегії. 1779 р. вийшов у відставку і в нагороду за службу одержав від Малоросійської Колегії звання малоросійського сотника. Разом із Мусієм Зарудним володів невеликим хутором за 2 версти від Миргорода (назва хутора «Пансков»). Одружений із Парасковією Кониською, донькою миргородського протопопа Романа Кониського (наприкінці XVIII ст. вона мала в Миргородському повіті 30 душ чоловічої статі). Їхні діти: Яків, Єлисей, Федір (усі померли неодруженими); донька Анастасія.

Зарудна Парасковія – 1791 р. вона і Григорій Короленко, секретар Миргородського повітового суду, стали хрещеними батьками Василя – сина поручика Якима Рудя, жителя с. Гаркушинців.

Мусій Якович (бл. 1744 – між 1800 і 1805) – син Якова Мусійовича. На військовій службі з 1762 р. військовим канцеляристом. Військовий товариш Миргородського полку. Полковий хорунжий (1768 – 1772), полковий осавул (1772 – 1779), полковий обозний (1779 – 1782), гусарський полковий обозний (1787). 1770 р. брав участь із Миргородським полком у бою під Бендерами, того самого року – в Кримському поході. 1772 р. командував бойовим загоном біля Керчі. 1773 р. служив під Кінбурном, 1776 – разом із Миргородським полком на Перекопі. Предводитель дворянства Миргородського повіту (1786). Під час подорожі імп. Катерини II на Південь (1787) М.Зарудний супроводжував її по Дніпрі від Києва до Кременчука. Разом із Федором Зарудним володів невеликим хутором за 2 версти від Миргорода (назва хутора в російськомовному документі «Пансков»). Співвласник с. Слобідки; співвласник (з Якимом Рудем) села Мальців. Власник 30 хат підданих. Одружений із Ганною Лесевичівною (? – після 1849), донькою гадяцького полкового судді Данила Лесевича; 1805 р. Ганна володіла селянами в с. Петрівцях, була вдовою. Мали сина Богдана.

Микола Якович (бл. 1753 – ?) – син Якова Мусійовича. Бунчуковий товариш Миргородського полку. Розпочав службу в полку 1770 р. в Малоросійській Колегії колезьким канцеляристом «у письменных дел». З 1778 р. – миргородський полковий хоружий, мав це звання й 1783 р. У походах не був. 1781 р. служив у земському суді Остап'ївського повіту на посадах одночасно судді, підсудка й писаря. Протягом деякого часу був дворянським депутатом від Миргородського повіту. В 1785 – 1788 рр. засідатель Хорольського повітового суду.

Марія Яківна – донька Якова Мусійовича. Раніше 1774 р. одружилася з військовим товаришем Андрієм Александровичем, згодом хорунжим.

Ганна Яківна – донька Якова Мусійовича. У шлюбі з бунчуковим товаришем Матвієм Івановичем Ляховичем.

Домнікія Яківна – донька Якова Мусійовича. В шлюбі з Григорієм Олексійовичем Малиновським, військовим канцеляристом 1766 – 1780 рр., який мав підданих у Переяславському полку.

Єлизавета Яківна (2-а пол. XVIII ст.) – донька Якова Мусійовича.

Микола Йосипович (бл. 1767 – ?) – жив у с. Злодіївці Миргородського повіту. 1786 р. мав 156 душ у с. Злодіївці й у хуторі при річці Говтві. 1784 р. депутат шляхетства Миргородського повіту. Полковий хорунжий (1786 – 1787). Прапорщик, підсудок Зіньківського повітового суду (1812 – 1818). Дружина Олександра (?). Знайомий родини Гоголів-Яновських: підписав грамоту Панасу Дем'яновичу про шляхетне походження роду (1784).

Ксенія Максимівна – знайома родини яреськівських Трощинських. Мала доньку, яка померла неодруженою 1797 року.

Осип (Йосип) – дворянин, 1830 р. мав землю в с. Доброгорській.

Яків Федорович – син Федора Яковича, «штабс-капітан і кавалер» (1825), комісар Миргородського земського суду (1825 – 1826), справник цього суду (1829 – 1833). 1849 р. мав маєток у Миргородському повіті – понад 100 душ. 1840 р. був поручителем (разом із Іваном Скибинським) з боку молодого при вінчанні в м-ку Сорочинцях пристава Федора Козиненка з Надією Георгіївною Малинкою. Помер не одруженим.

Єлисей Федорович – син Федора Яковича. Помер не одруженим.

Федір Федорович – син Федора Яковича. Помер не одруженим.

Анастасія Федорівна – донька Федора Яковича Зарудного. Успадкувала весь багатий маєток батька. Одружена з губернським секретарем Скибинським (див.). Мала дітей.

Богдан Мусійович – 1829 р. губернський секретар, підсудок Миргородського повітового суду. 1849 р. був власником маєтку в Миргородському повіті – понад 100 душ.

Федір – поміщик у Миргороді (початок – перша половина XIX ст.). Мав землю недалеко від Миргорода, біля р. Хоролу.

Олександра – дружина поміщика Миколи Зарудного. Мати Миколи Зарудного. Зберігся її лист (без дати, ймовірно, 20-х рр. XIX ст.) до Василя Панасовича Гоголя-Яновського про продаж лісу Зарудних.

Микола Миколайович (? – раніше 1856) – син Олександри Зарудної. Губернський секретар, комісар Миргородського земського суду (1822), кавалер ордена св. Володимира 4 ступ. Його маєтності близько 1856 р.: 1). Економія в м-ку Слобідці (дерев'яний будинок із господарчими будівлями; 263 душі обох статей; 651 десятина землі. 2). Маєтки в м. Миргороді, с. Мальцях, с. Петрівцях. 3). Економія у м-ку Шишаках: будинок із господарчими спорудами, 202 душі обох статей, 277 десятин землі в м-ку Шишаках і його дачах. Збереглися його листи приватного й господарчого характеру до Василя Панасовича Гоголя-Яновського 1820 і 1822 рр.

Пульхерія Василівна (XIX ст.) – у шлюбі з Андрієм Павловичем Глушановським, колезьким секретарем.

Митрофан (друга половина XIX ст.) – одружений із Олександрою Янушкевич.

Зарудна Марія Іванівна (1829 – 1914) – дружина Єгора Старицького (див.), теща Володимира Івановича Вернадського.

Можливо, до цього роду належали:

Зарудний Іван Петрович (? – 1727, Петербург) – український архітект. Вихованець Київської академії. З кінця 1690 р. жив у Москві як посланець гетьмана І.Мазепи; керував роботою московських малярів і іконописців. Автор численних проектів храмів, тріумфальних арок, іконостасів, відомої Меншикової вежі (1705 – 1707).

Зарудний Сергій Іванович (1820 – 18.12.1887, м. Ніцца) – вихованець математичного факультету Харківського університету. На службі в Петербурзі з 4 грудня 1842 р. Служив у департаменті Міністерства юстиції під керівництвом М.Н.Любощинського. З 31 грудня 1864 р. статс-секретар Державної Ради. 1 січня 1869 р. призначений «к присутствованию в правительствующем Сенате». Юрист. Один із значних учасників реформ Олександра II. Помер у Франції.

Зарудний Митрофан Іванович (1835 – 1883) – правник, автор книжки «Закон і життя». Публіцист, автор статей у журналах «Санктпетербургские ведомости», «Русский вестник». Похований у Петербурзі на Смоленському цвинтарі.

Хутори Зарудних існували в Кибинській і Петрівській волостях.

Літ.: Месяцослов. – 1812. – С.397; 1829. – Ч.2. – С.403; Записки о жизни Николая Васильевича Гоголя…– Приложения. – Т.2. – СПб., 1856. – С.272; Маркович Я. Дневные записки малороссийского подскарбия генерального Якова Марковича. – М., 1859; Дабижа. – С.III; Из времен упадка Запорожья // К.С.– 1887. – Т.XVIII, август. – С.783 – 787; Личный состав. – С.9; Барвинский. – С.144, 147; Лукомский. – С.60; Модзалевский. – Т.2. – С.128, 136, 137, 661; Астряб М. Войсковая и городовая старшина в Малороссийских полках в 1725 г. // Труды ПУАК. – Вып. 14. – Полтава, 1916. – С.74; Шенрок. – Т.1. – С.29; т. 2. – С.141; Соловьев С.М. История России с древнейших времен. – Кн. IX. – М., 1963. – С.631; Ксензенко Сергей. К истории рода Зарудных. – С. 73 – 85; Описи КН. – С. 156, 247, 253, 272 та ін.; Реєстр 1744 р. – С.21; Енциклопедія українознавства. – Т.2. – С. 756, 757; Архів Коша. – С.127; Кривошея. – Ч.2. – С.60; Мицик. З документів. – С.22, 33 – 34; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.25 – 26; Її ж. Миргородська старовина. – С. 64 – 65, 77, 87; Пивовар А. – С. 155; КМА. – С.221; Швидько. – С.314, 317, 328; Репан О. Миргородський полк в російсько-турецькій війні 1735 – 1739 рр. // Січеславський альманах. – Вип. 2. – Дніпропетровськ, 2006. – С. 69; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 2. – С. 38; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 212 - 213.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 425. – Арк. 29; Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 84 – 85; Ф. 229. – Оп.1. – Спр. 304; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2, арк. 10 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. І, Спр. 54476-54478 (28). – Арк. 497; Спр. 66079. – Арк. 1; Ф.III. – Спр. 8916. – Арк. 1; Спр. 8999. – Арк. 1 – 1 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 21 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 190. – Арк. 4 зв.; МКМ. – ОФ. – «Документи Чарнишів».

Зарудна-Кавос Катерина Сергіївна (15.06.1861 – 29.11.1917) – художниця. Походила, ймовірно, з харківської гілки роду Зарудних. Доводилася двоюрідною сестрою дружині академіка В.І.Вернадського Наталі Єгорівні Старицькій. 1894 р. жила в Петербурзі (вул. Кірочна, 18). Бувала на Миргородщині: в садибі Гоголів у с. Василівці, в Шишаках у Вернадських. Збереглися п'ять її малюнків із видами Василівки. 1913 р. вона написала в Шишаках два портрети В.І.Вернадського (зберігаються в Літературному музеї Пушкінського Дому в Санкт-Петербурзі). Авторка портретів відомих діячів В.С.Соловйова, К.М.Бестужева-Рюміна, В.Ф.Комісаржевської, А.Ф.Коні, І.М.Крамського та ін., численних малюнків.

Заруський Василь Августинович – у 1868 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви м-ка Хомутця.

Заряжки.

Заряжко Андрій – сільський староста с. Бакумівки Миргородського повіту (1893).

Заряжко Наталя П. – жителька Бакумівки. Подруга бакумівської поміщиці Олени Іванівни Смагіної (див.).

Заси (Засенки).

Зас Радько – житель Сорочинської сотні (1718).

Засенко Іван – козак м-ка Сорочинців (1718); наказний сорочинський сотник Миргородського полку під час Польського походу 1733 р.

Заскоки (Заскоченки).

Заскоченко Дмитро – козак Говтв'янської сотні (1718). Він же Заскока Дмитро з сином Матвієм – заможні козаки Говтв'янської сотні (1723). Дмитро є також у реєстрі 1732 р.

Заскока Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Заславські.

Заславський Петро (1753 - ?) – із шляхти, на службі в Миргородському полку з 1770 р. Полковий канцелярист. Значковий товариш Миргородського полку з 1780 р.

Заславський Семен Абрамович – комісар Миргородської Надзвичайної Комісії. Походив із багатодітної миргородської єврейської родини (батько працював столяром у млині Виноградова). Учасник штурму Зимового палацу 1917 р. У Петрограді став членом губернської ЧК. 1918 р. направлений до Миргорода, брав активну участь у ліквідації повстанських протибільшовицьких загонів. Розстріляний під час повстання Дубчака в Миргороді 3 квітня 1919 р.

Застоленко (Засмоленко?) Юсько – житель м-ка Сорочинців, цехмістер шаповалівського цеху (1732).

Засядьки.

Іван, Нестір, Яцько – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649). Записані на початку сотенного реєстру (4,5 і 6).

Засядько Яків – лубенський полковник (1659 – 1660). Лубенський городовий отаман (1675 – 1677).

Іван – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Семен, Василь.

Лук'ян Якович – лютенський сотник Гадяцького полку (1719, 1725, 1744).

Федір Лук'янович (бл.1725 – ?) – священик Воскресінської церкви м-ка Лютеньки; 1778 р. став ченцем.

Данило Лук'янович – лютенський сотник.

Данило Федорович (бл. 1740 – 1800) – священик Успінської церкви м-ка Лютеньки. Дружина Марія – донька священика Петра Цуцмая.

Федір Данилович (бл.1770 – ?) – священик у Лютеньці (1795). Дружина Марфа Гнатівна. Мав сина Василя.

Засядько – намісник, 1781 р. мав хутір (3 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Григорій – протоієрей хорольський (1783).

Олександр Дмитрович (1779, с. Лютенька, нині Гадяцького р-ну – 8.06 (27.05) 1837, м. Харків) – учений, фахівець у галузі ракетної артилерії, винахідник бойових порохових ракет, директор першого в Росії артилерійського училища, генерал-лейтенант. 1827 р. очолював штаб артилерії російської армії.

Дмитро Васильович (1817, Лютенька – ?) – онук Федора Даниловича. Священик с. Великого Перевозу Миргородського повіту.

Засядько Зінаїда Федорівна – донька протоієрея, учителька Воскресінської церковнопарафіяльної школи в Миргороді (1899).

Засядько – заможний господар, землевласник у Миргороді (початок ХХ ст.). Його земля була на північно-східній околиці Миргорода – там, де згодом була територія грензаводу, березовий гай, піски за санаторієм Міністерства Внутрішніх справ. Район називався «Засядьки», за радянської влади, у 30-х рр., там завжди садили баштани.

Літ.: Реєстра 1649 г. – С. 267; Модзалевский. – Т.2. – С.144 – 149; УРЕ. – Т.4. – К., 1979. – С. 219; Описи КН. – С. 131; Реєстр 1744 р. – С. 24; Кривошея. – Ч.1. – С.18, 30; Сергійчук В. Ракетно-космічна техніка: [О.Д.Засядько] // Освіта. – 1994. – 28 грудня.

Затони (Затоненки).

Затоненко Михайло – козак с. Матяшівки Устивицької сотні (1718). Він же – Затона Михайло – козак Устивицької сотні (1732).

Затули (Затуленки).

Затуленко Андрій – член калачницького цеху Сорочинської сотні (1718), записаний першим серед членів цеху.

Затула Яків – посполитий у с. Попівці (1723).

Затула Юхим – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Затула Яцько – 1738 р. козак виборний у с. Попівці, малоґрунтовий.

Затулиха Хвенька – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Затурські.

Затурський Петро Васильович – дворянин, 1873 р. мав 27 дес. землі в дачах с. Матяшівки Миргородського повіту.

Затурські – рідня Гоголів-Яновських: небога письменника М.В.Гоголя Марія Яківна Головня була одружена з офіцером Володимиром Затурським.

Зауралець Володимир Іванович – більшовик, командир батальйону ЧОП (частини особливого призначення), який діяв на Миргородщині, воєнком 1921 р.

Захарієви (Захарієвичі).

Захарієвич Самуїл – 1718 р. ієрей церкви Миколая Чудотворця в с. Попівці; 1723 р. священик («презвитер») Спаської церкви с. Попівки. Мав у селі фільварок, у якому жив його син Панас. Ймовірно, мав також сина Івана

Самойловича, який 1723 р. служив священиком у Миколаївській церкві цього села. Либонь, від них у Попівці пішов священицький рід Самойловичів (див.).

Захарієв Мусій – священик, 1737 р. мав у с. Попівці власний житловий двір.

Захаріїв (Захарієв, Захарович) Василь – сотенний писар Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Захаржевські.

Яків – «подьячий» Рождественської церкви м-ка Яресьок (1780).

Іван Іванович – священик, протоієрей, миргородський міський благочинний, настоятель Успінського собору в Миргороді (1907 – 1910). Законовчитель чоловічої гімназії в Миргороді, голова повітової училищної ради (1910).

Стефан Іванович – 1911 р. священик у м-ку Устивиці Миргородського повіту.

Захарченки.

Лесько й Омелько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Василь – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. посполитий.

Василь – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Остап – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Грицько – козак Багацької сотні (1732).

Захарченко (бл. 1760 – ?) – титулярний радник, управитель маєтку І.М.Муравйова-Апостола в Хомутці (1825). У зв'язку зі слідством у справі повстання декабристів був під наглядом поліції. Після 1825 р. відмовився від посади.

Семен Григорович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 50 дес. землі в дачах м-ка В.Сорочинців (при х. Куцівщині).

Григорій Семенович (1865 - ?) – козак, жив у с. Байраці Багачанської волості, 1913 р. мав 44 десятини землі.

Юхим Мефодійович – за часів денікінщини (1919) служив волосним писарем у с. Петрівцях, чинив жорстокі розправи над селянами, одбирав майно заарештованих радянських службовців. 1928 р. був на службі в кременчуцькій окружній міліції, над ним велося слідство.

Захарченко Василь Фролович (24.04.1906 – 1961) – миргородський бандурист і співак. Походив із с. Почапців – передмістя Миргорода. В дитинстві залишився круглим сиротою, якого виховувала старша сестра Єфросинія. З юних літ долучився до співу. Музичну діяльність розпочав 1929 р. у Конотопській капелі бандуристів, потім повернувся до Миргорода. Мав один із найкрасивіших серед миргородських хористів голос (баритон). Був одружений із миргородською бандуристкою й співачкою Агафією Яшною (див.) громадянським шлюбом, із якою розлучився близько 1940 р. Дітей не мали. Часто виступав дуетом разом із дружиною та в складі Миргородської капели бандуристів (30-і – 40-і рр.). З гастролями побував у багатьох містах України й усього Радянського Союзу. З 1944 року співав у Державному українському народному хорі під орудою Г. Верьовки. У 50-х роках був учасником хору при Миргородському районному будинку культури.

Захарченко М.Ф. – до 1941 р. був заступником голови Хомутецької сільської ради. Розстріляний 1941 р. німецькою окупаційною владою у дворі Миргородської школи № 4, що на вулиці Гоголя.

Захарченків хутір існував у Яреськівській волості.

Захожі.

Захожий Андрій – 1738 р. козацький підсусідок убогий, жив у Миргороді в хуторі значкового товариша Йосипа Леонтієва.

Захожий Іван – 1738 р. підсусідок виборного козака Юхима Тригубенка в с. Попівці.

Захожий Гаврило – 1738 р. козацький підсусідок у с. Попівці.

Захожа Тетяна – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козачих підсусідків, піших, мала хату в дворі козака Паська Омельченка.

Заянчківські (див.: Зайончківські).

Збаразькі (Збаражченки).

Збаразький Антін – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Збаражченко Євтух – убогий посполитий у с. Петрівцях (1723).

Збієвець Гришко – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649). Можливо, походив з села Біївців («з Бієвець»).

Звенигородські.

Звенигородський Давид – козак Миргородського полку. Осадчий Архангельського городка (заснував його 1742 р., поселивши там 20 селянських родин). Архангелогородський сотник Миргородського полку (1742 – 1747); цибулівський сотник Миргородського полку (1748–1750). 1752 р. мав житловий двір у с. Дмитрівці Цибулівської сотні.

Звенигородський – військовий товариш, 1750 р. зробив неправдивий донос на миргородського полковника Василя Капніста, звинувативши того у зраді (згодом Капніст був оправданий).

Звенигородський (Звингородський) Василь – військовий товариш Миргородського полку в 1744 – 1752 рр. Володів 12 душами на хуторі в Цибулівській сотні (1752).

Літ.: Воспоминания С.В.Скалон. – С. 340; Історія міст і сіл УРСР. Кіровоградська область. – К., 1972. – С.451; Реєстр 1744 р. – С. 21; Кривошея. – Ч.1. – С. 46.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 225.

Звєрєви.

Віра Степанівна – перша дружина Івана Матвійовича Косярівського (див.).

Звєрєв – чоловік дворянки Ксенії Іванівни Лещенко (див.).

Звєрєв – начальник Миргородського кримінального розшуку, «для пользы службы» 19 листопада 1920 р. був переведений на посаду начальника Роменського кримінального розшуку.

Звірки (Звірченки).

Звірченко Прокіп – козак Багацької сотні Миргородського полку, піший (1723).

Звірко Процько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Згурський Йосип – 1738 р. городовий писар м. Городища Миргородського полку.

Здихайли (Здихайленки).

Здихайлів Матвій, Здихайлів Демко – 1666 р. селяни с. (Малих) Сорочинців. (В «Малороссийских переписных книгах 1666 г.» хибно записані як Здиханови).

Здихайленки Грицько і Андрій – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Здихайленки – козаки с. (Малих) Сорочинців Миргородської сотні (1723): Андрій і Антон – заможні, Каленик – середній. Козак Антін Здихайло є в реєстрі сотні 1732 р.

Здори (Здоренки, рідко **– Здорови).**

Здоренко (в публікації Г.Швидько – Задоренко) Павло – 1723 р. паламар Воскресінської церкви м. Миргорода, мав власний будинок у місті.

Здоренко Савка, посполитий середній у с. Зубівці (1718 – 1723).

Здоренко Герасим – війт м-ка Комишні (1732).

Здоренки Грицько і Максим – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Здоренко Максим – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Милюшках.

Здоренко – виборний козак, 1781 р. володів хутором у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Здор Михайло Кузьмович (1842 – ?) – козак, жив у с. Корсунівці, 1913 р. мав 50 десятин землі.

Здор Костянтин Іванович (1848 – ?) – козак, жив у с. Зубівці, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Здоров (Здор) Степан – священик у с. Попівці 1880 р.

Здор Степан Якович (1862 – ?) – козак, жив у х. Лоєвому Комишанської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Здор Феодосій – козак, запасний писар. У 1881 – 1893 рр. утримував земську поштову станцію в с. Зубівці.

Здор М.С. – миргородський повітовий гласний (1887).

Здор Іван Андрійович (1877 – ?) – козак, жив у х. Лоєвому Комишанської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Здор – штабс-капітан колишньої царської армії, у квітні 1919 р. взяв участь у протибільшовицькому повстанні Дубчака в Миргороді.

Здор – житель с. Зубівки, в якого 1921 р. таємно збиралися невдоволені радянською владою колишні офіцери, дворяни та інші (понад 10 осіб).

Здор Яків Пантелеймонович (1909 – ?) – селянин-одноосібник у Зубівці, зазнав репресій за років сталінщини. Реабілітований.

Здор Іван – житель Лоєвого хутора біля с. Комишні, заможний господар, мав крамницю з коморою. Близько 1930 р. Здорів розкуркулили й виселили. Його донька Уляна Іванівна (нар. 1900 р.) вийшла заміж за миргородця Йосипа Івановича Корицького. Друга донька Ганна була в шлюбі з Андрієм Воловиком (див.).

Здоревські. (Пор.: Здори).

Василь Ананійович (бл. 1867 – ?) – козак, житель м-ка Комишні. Закінчив двокласне училище Міністерства народної освіти. З 1899 р. опікун Комишанського 2-го початкового народного училища. Волосний старшина Комишанської волості (1903 – 1908). 1911 р. голова ради Комишанського сільськогосподарського товариства. 1913 р. мав 53 десятини землі.

Степан Прокопович – козак, 1902 р. церковний староста Миколаївської церкви м-ка Комишні.

Олексій Прокопович (1849 – ?) – козак, житель Комишні, 1913 р. мав 40 десятин землі.

Панас Олексійович – у 1903 – 1904 рр. «неимеющий чина», поштово-телеграфний чиновник VI розряду в Миргородській поштово-телеграфній конторі.

Здоровець Д. – колишній наймит поміщика О.О.Малинки в В.Сорочинцях; учасник створення комуни в х. Юр'ївці (Малому Байраці). У 1960-х – 1980-х рр. – громадський дописувач миргородської газети «Прапор перемоги».

Здукало (див.: Стукало).

Зевелєва Фаня Ісаківна – дантистка вільної практики в Миргороді (1906 – 1908).

Зеленецькі.

Федір (1717 – ?) – чернець, учитель. Народився в м-ку Будищах Полтавського полку, закінчив Київську академію.

Петро – значковий товариш (1762), жив у Великих Будищах. Військовий канцелярист (1769), решетилівський городничий (1779). Був рекомендований у чин бунчукового товариша.

Варвара Степанівна – поміщиця Миргородського повіту (XIX ст.). Сусідка Гоголів, жила в х. Зеленецькому, що за півтори версти від Василівки.

Кирило Андрійович (бл.1865 – ?) – священик. Освіту одержав у Стародубському духовному училищі. З 1887 р. учитель Ярмаківського початкового народного училища.

Зеленські (Заленські).

Зеленський Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Зеленський Павло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Зеленський Роман – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Зеленський Семен – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Зеленський Яків – городиський сотенний писар Миргородського полку (1723).

Зеленський Омелян із синами Назаром, Прокопом і Петром – козаки с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Зеленська Анастасія – козачка с. Попівки Миргородської сотні, вдова, «пішая і зубожалая» (1723).

Зеленський Феді –, посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Зеленські Лесько і Юсько – заможні посполиті в с. Попівці (1723 - 1732).

Зеленський Пилип – посполитий у с. Зуївцях (1718). Зеленські Пилип і Федір – середньої заможності посполиті в с. Зуївцях (1723).

Зеленський Григорій – 1752 р. козак-підпомічник у с. Єрках, піший, убогий.

Зеленський Панас (? – раніше 1825) – значковий товариш, дворянин. Його донька Мотрона 1825 р. одружилася з сорочинським дворянином колезьким реєстратором Данилом Тихоновичем Лукашевичем.

Зеленський Петро – син колезького реєстратора, в 1835 – 1836 рр. учень Миргородського повітового училища.

Зеленський (іноді Заленський) Франц (він же Володимир) Іванович (? – 1855) – генерал-майор. На військовій службі з 1812 р. в дворянському кавалерійському, а з 1814 – в кірасирському ескадронах. Брав участь у походах 1812 і 1831 рр. Командир Фінляндського драгунського полку. З 1839 р. – у відставці. В 1844 – 1847 і в 1855 рр. предводитель дворянства Миргородського повіту. Мав середньопомісний маєток у повіті. 1853 р. купив 15 десятин землі в дачах с. Шахворостівки в губернського секретаря Івана Григоровича Журавля. До реформи 1861 р. мав кріпаків. Близько 1861 р. володів 165 дес. землі біля с. Петрівців. В 1860-их рр. його спадкоємці мали такі володіння: 527 дес. землі в х. Зеленського (біля с. Шахворостівки) як відрубне володіння; 512 дес. у с. Шахворостівці; 188 дес. в урочищі Степ біля с. Ярмаків; 316 дес. в урочищі «Степ біля Ракит» (в дачах с. Шахворостівки); 44 десятини в урочищі Ісовій (у дачах с. Шахворостівки) як відрубне володіння. Зеленські володіли також урочищем Лимаревою Дубиною (біля с. Єрки). Шанувальник творчості Т.Шевченка. Дружина – Ольга Ломиківська (померла бл. 1853 р., за ін. даними, 1860 року вона мала в Шахворостівці й Ярмаках 51 двір із 156 душами селян). Діти: Микола, Олексій, Ераст, Євген, Людмила, Марія, Олександра.

Зеленський (іноді – Заленський) Олексій Володимирович (? – 03.04.1892, м. Полтава) – син генерал-майора, закінчив природничий відділ фізико-математичного факультету Харківського університету. Службу розпочав 1870 р. канцелярським служителем у Миргородській межовій комісії. З 1872 р. до 1876 р. – мировий суддя 2-ї дільниці Миргородського повіту. Колезький секретар (1874). 1876 р. обраний головою з'їзду мирових суддів Миргородського повіту. Засновник (1879) і опікун Шахворостівського початкового народного училища, надав пожертву 2 тисячі карбованців на утворення фонду цього навчального закладу. Предводитель миргородського дворянства (1878 – 1880, 1890). З 30 листопада 1880 р. по 1892 р. – голова Полтавської губернської земської управи. За час його керівництва в Полтаві було створено фонд для розширення селянського землеволодіння, засновано статистичне бюро (1882), почав виходити щотижневик «Земский обзор» (1882 – 1885). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884); губернський земський гласний (1886). Надвірний радник (1891). Діяч ліберального, помірковано-прогресивного напрямку. (За спогадами І.А.Зубковського, коли жандарми в Полтаві заарештували вихованців фельдшерської школи – учасників народницького гуртка, то за секретним розпорядженням голови губернської управи О.В.Зеленського у житлах заарештованих ще до приходу жандармів було вилучено все, що могло б скомпрометувати юнаків). Поміщик Миргородського й Лубенського повітів. Мав 995 десятин землі у Миргородському повіті й 1250 десятин – у Лубенському повіті. Володів маєтком у с. Шахворостівці, де мав чудовий

О.В. Зеленський.

дерев'яний будинок. 1860 р. в його маєтку був кінний завод на 18 маток. Опікун Лубенської гімназії. Мав сина Володимира. По смерті О.В.Заленського при Полтавській першій гімназії губернським земством було засновано стипендію його імені.

Зеленський (Заленський) Володимир Володимирович (26.01. 1847, с. Шахворостівка – 26.10.1918, м. Севастополь) – син генерал-майора. Вчений-біолог, фахівець у галузі ембріології безхребетних. Освіту здобув у Харківській гімназії та на природничому відділі фізико-математичного ф-ту Харківського університету, поглиблював знання в Німеччині (1867). 1871 р. захистив докторську дисертацію з зоології. Друг видатних учених І.І.Мечникова, О.О.Ковалевського, І.М.Сеченова. 1897 р. обраний академіком Петербурзької АН, до 1906 р. був директором Зоологічного музею АН. Керував біологічною станцією в Севастополі, де й помер. Автор близько 100 наукових праць.

Зеленська Олена Францівна (іноді згадується як Володимирівна) – донька генерал-майора, близько 1862 – 1874 рр. мала 120 дес. землі в дачах м-ка Березової Луки.

Зеленська (Заленська) Олена Володимирівна – донька генерал-майора, в 1870-их рр. мала 86 дес. землі в дачах м-ка Березової Луки – в урочищі Острів і 66 десятин в урочищі Чернечому.

Зеленська Ольга Олексіївна – закінчила гімназію. Одружена з дідичем Антоном Антоновичем Янушкевичем, жили в с. Трудолюбі. В 1892 – 1916 рр. опікунка Шахворостівського початкового народного училища. У 20 – 30-х рр. XX ст. викладачка Миргородського художньо-керамічного технікуму.

Зеленський Іван Григорович – керівник українського народного хору при Держмлині № 17 в Миргороді (1937 – 1938 рр.). В хорі брала участь і його дружина.

Літ.: Уездные предводители. – С.414; Памятная книжка, 1875. – С. 132; Реестра 1649 г. – С.290, 298; Отчет МУЗУ. – 1880. – С.10; 1885. – С.122; Постановления МУЗС. – 1884. – С.42; 1887. – С.22; Адрес-календарь, 1904. – С. 33; Малорос. книги. – С. 67; Лукомский. – С.60; Модзалевский. – Т.2. – С. 161; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 108 – 109; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дашкевич. – С.13; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 244; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 281.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 41 зв.

Зеленські-Безручко. (Див. також: Безручко, Безручко-Зеленські).

Федір Євлампійович – дворянин у м-ку Шишаках. 1830 р. одружився в Яреськах із Марією, донькою Григорія Кальненка.

Яків Андрійович – колезький секретар, секретар Миргородського повітового суду (1864 – 1865). У 1871 – 1895 рр. миргородський нотаріус, мав у Миргороді контору (в будинку Батовриної, № 947). На початку XX ст. мав нотаріальну контору на вулиці Воскресінській.

Іван Петрович (1854 – ?) – почесний громадянин, 1913 р. жив у х. Маликів Шишацької волості, мав 40 десятин землі.

Мефодій Петрович (1861 – ?) – почесний громадянин, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 38 десятин землі.

Йосип Петрович (1868 – ?) – потомственний почесний громадянин, жив у х. Безручковому Шишацької волості (1911), у с. Пришибі (1913). Мав 37 десятин землі.

Федір Петрович (1871 – ?) – потомственний почесний громадянин, жив у х. Безручковому Шишацької волості (1911), у с. Пришибі тієї самої волості (1913). Мав 42 десятини землі. (Див. також: Безручко-Зеленський Ф.П.).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.96; Постановления МУЗС. – 1912. – С.280; Списки лиц. – С. 1 – 6.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.163. – Арк. 47 зв.; Ф. 1051 (за описом, фонд знищений).

Зеленські-Любичі.

Григорій Євтихійович – дворянин, 1902 р. церковний староста церкви Різдва Богородиці в Комишні.

Олександр Михайлович – мав початкову освіту, навчання закінчив 1903 р. У 1911 – 1913 рр. секретар Кибинського сільськогосподарського товариства. 1914 р. був сільськогосподарським старостою м. Миргорода.

Зеленська-Любич Параска Харитонівна – до 1917 р. мала будинок на вул. Сорочинській (приблизно на місці нинішньої дитячої музичної школи). За радянської влади її будинок був націоналізований.

Зеленська-Любич Єфросинія – 1913 р. учениця 2 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Зелики.

Зелик Мусій – житель Миргорода (1780).

Зелик Лариса – учениця Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1913).

Зелик Павло М. – начальник державного політичного управління (ГПУ) в Миргороді близько 1919 – 1920 рр.

Зелікман М.Х. – земський лікар Миргородського повіту (1916).

Зелінський Валеріан Антонович – дворянин, близько 1861 – 1865 рр. мав 4 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах Миргородського повіту.

Земко Степан – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Земляков Яків Григорович (1887 – 31.05.1938) – уродженець Московської області, із селян, мав вищу освіту. 1917 р. служив у царській армії. Закінчив Полтавський педінститут. Жив у Миргороді, викладав у керамічному технікумі. 1928 р. був висланий за антирадянську агітацію. 11 квітня 1938 р. за сфабрикованою справою був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р. Дружина – Лариса Всеволодівна Крупська (див.).

Землянська Л. – авторка замітки «Вивчаймо німецьку мову» в миргородській газеті «Відродження» (1942). Це псевдонім Лариси Крупської (див.) – дружини Якова Землякова (див.).

Земшит Прокіп – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Зенкін Бер Вульфович – єврей, житель Миргорода. До 1917 р. мав 2 невеликих будинки на вул. Гоголівській (приблизно № 72). За радянської влади ці будинки були націоналізовані, 1927 р. – денаціоналізовані.

Зеркалистий Юсько – посполитий в Устивицькій сотні (1718).

Зима (Зіма). Пор. також: Зімницький.
Зима (Зіма) Хвесько – посполитий у с. Ярмаках (1718).
Зіма Павло – хорунжий піхоти, сотник у армії УНР.
Зима Іван – церковний діяч УАПЦ в с. Ромодані. В лютому 1930 р. засуджений до 10 р. ув'язнення, звідки не повернувся.

Зимницький (див.: Зімницький; пор.: Зільницький).

Зимоздря (див.: Замоздри).

Зікрач Клим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649). Можливо, це спотворене прізвище Зікрань.

Зільницький – священик, на початку 80-х рр. XVIII ст. був власником хутора в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Зіма (див.: Зима). Пор. також: Зімницький.

Зімбалевська Варвара – донька священика, дружина Антона Олександровича Матвієнка-Шовкопляса (див.).

Зімницький Г. – у 1816 – 1818 р. управитель маєтків Д.П.Трощинського в с. Кибинцях і м-ку Яреськах. Про смерть З. у Кибинцях сповіщав В.Я.Ломиковський у листі до І.Р.Мартоса від 13 січня 1823 р. (Можливо, походив із роду сотника Веркіївської сотні Ніжинського полку П.Зимницького).

Зіневич (Зіневичев) Петро – секретар. Одружений із Мариною, донькою Георгія Одешелідзе (див.: Адешелідзе).

Зіненки.
Зіненко Яцько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Зіненко Левко з братом Андрієм – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).
Зіненки Грицько, Федір – жителі Миргорода, до 1749 р. були в підданстві грузинського князя Ратієва.
Зіненко Федір Максимович – губернський секретар, секретар Миргородського земського суду (1850 –1852).
Зіненко Мартин – фельдшер 1-ї медичної дільниці Миргородського повіту (1874), земський фельдшер у с. Зуївцях (1879).

Зіновій Матвій – війт у с. Бірках Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723).

Зінченки.
Юсько (в публікації О.Бодянського – Ясько) – 1649 р. козак Хорольської сотні Миргородського полку.
Семен – козак Миргородської сотні (1718).
Грицько – козак куреня с. Петрівців (1718).
Федір – козак куреня с. Попівки (1718).
Роман із сином Хомою – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Михайло – козак Миргородської полкової сотні, піший (1718 – 1723).
Лесько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Тимко – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Микита – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Микита з братом Данилом – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях. Микита – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Гнат – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із «удовою маткою Євдокією» мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Василя Кравця.

Гордій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Зінченко – козак, 1781 р. мав хутір (2 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Устим (1732 – 30.05.1781) – значковий товариш, помер у м-ку Сорочинцях.

Тихін – військовий товариш у Сорочинцях (1786).

Павло (бл. 1773 – 8.12.1816) – сорочинський житель, корнет, помер у Сорочинцях від сухот.

Зінченкова Мотрона – донька сорочинського дворянина, 11 листопада 1817 р. обвінчалася в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з дворянином м-ка Сорочинців Григорієм Ковалевським.

Михайло (бл.1826 – ?) – із дворян Новозибківського повіту Чернігівської губернії. 1843 р. виконував обов'язки вчителя краснопису, креслення і малювання Миргородського повітового училища.

Григорій Михайлович (1853 – ?) – козак, жив у с. Гаркушинцях Петрівської волості, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Сергій Никифорович (1855 – ?) – козак, жив у м-ку Шишаках, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Зінченко Т.В. – 1912 р. земський агроном Миргородського повіту.

Андрій Дмитрович – житель правобережної частини Миргорода (вул. Гоголівська, 149). За радянської влади його невеликий будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований.

Володимир Євтропійович (1894 – ?) – вчитель школи в с. Гаркушинцях, був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований,

Остап Савович (1902, с. Попівка – ?) – заможний селянин с. Попівки, згодом колгоспник у Попівці. 1931 р. його родину виселили до Архангельської області. 1939 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1973 р.

Антон Мартинович (1904, с. Малі Сорочинці – ?) – із селян, житель с. Почапців. Був засуджений 22 квітня 1939 р. до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 268; Постановления МУЗС. – 1912. – С. 23; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 128; Реабілітовані історією. – Кн. 2. – С. 498; Шупик Д. Білан С. Дорога до рідного дому. – Полтава, 2007. – С. 42.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 88 зв., 111; Спр. 183. – Арк. 57 зв., 81 зв.

Зіньківський (Зенкувський) Іван – представник комишанської сотенної старшини Гадяцького полку (1715), був супротивником гадяцького полковника Івана Чарниша.

Зінькович Олександр (? – бл.1886) – дворянин. Вдова Катерина. Син Олександр, 1886 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Златківський Гершко Срулевич – купець, власник гасового складу в Миргороді (1911).

Зленки. (Пор.: Злі).

Зленко Марк –, посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Зленко Мартин із братами Нестором і Прокопом – 1738 р. козаки виборні в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Злепки.

Злепко Мартин – входив до ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Зливки.

Зливко Костянтин Іванович (1843 – ?) – козак, жив у м-ку Сорочинцях, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Злі. (Пор.: Зленки).

Злий Павло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Злий Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Злий Іван – козак Багацької сотні М.п. (1718).

Злий Ничипір – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Зличенко Дмитро – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Злобинські.

Злобинський Фроїм – купець, 1899 р. був на посаді ученого в єврейському молитовному домі м-ка Устивиці.

Злобинський [Н.] – власник мануфактурного магазину в Миргороді на базарі (1913).

Злобинський Ісаак Мордухович – до 1917 р. мав 2 будинки на початку вул. Сорочинської (приблизно на місці нинішнього краєзнавчого музею). За радянської влади вони були націоналізовані.

Злобинська І. – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Злобинська Г.Г. – лікарка-єврейка, жителька Миргорода, розстріляна німцями у жовтні 1941 р. в рові на північній околиці міста. Похована в братській могилі.

Злотий Іван – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Змилуйченко Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Зозулі.

Зозуля Григорій – 1666 р. міщанин с. Бакумівки.

Зозуля Хведір – курінний отаман с. (Малих) Сорочинців (1718).

Зозуля – козак с. Бакумівки Миргородського полку, який загинув у Дербентському поході. Його син Зозуленко Василь, дуже зубожілий, 1723 р. жив у Бакумівці.

Зозуля Онисько – посполитий у с. Попівці (1723).

Зозуля Роман – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Зозуля Остап – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Зозуля Василь – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732). 1737 року – отаман с. Бакумівки. 1738 року – козак виборний малоґрунтовий у с. Бакумівці.

Зозуля Сава Олексійович (нар. бл. 1780) – козак с. Бакумівки, 1835 р. мав сина Кузьму 16 літ.

Зозуля Ганна Якимівна – жителька Миргорода кінця XIX ст., дружина Георгія Йосиповича Обідного, мати Михайла Георгійовича Обідного (див.).

Зозулин хутір існував у Яреськівській волості.

Золотарі (див. також: Золотаренки; пор.: Золотаревські).

Золотарі Назар і Роман – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Золотар Тимофій – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду, «живет у Ивана Короля».

Золотар Тимофій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Золотар Григорій (1706 – 25.01.1784) – сорочинський сотенний отаман. Помер у Сорочинцях.

Золотар Тимко – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723 – 1732).

Золотар Хведір – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Золотар Федір – козак Потіцької сотні; значковий товариш Миргородського полку (1757). Володів хутором і землями на р. Омельничку, які осадив ще його батько близько 1730 р.

Золотар Яків – 1757 р. значковий товариш Миргородського полку.

Золотарів хутір існував у Багачанській волості.

Золотаревські – козацько-старшинський і дворянський рід. (Див. також: Юхимовичі-Золотаревські).

Василь (бл.1713 – ?) – із 1754 р. військовий товариш Лубенського полку.

Іван – значний козак, житель м. Миргорода, 1753 р. його підписи як свідка стоять на документах (купчих грамотах) миргородської старшини.

Степан – миргородський полковий канцелярист (1763).

Петро – комишанський сотник Гадяцького полку (1749 – 1762).

Михайло – миргородський сотенний отаман 1-ї Миргородської сотні (1763). Як свідок підписував багато документів (купчих) на території 1-ї Миргородської сотні.

Яків Юхимович – на військовій службі з 1763 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1764). Володів хутором у Потіцькій сотні. Одружений із донькою священика Шепеленка.

Павло Антонович (бл. 1712 – ?) – на військовій службі в Гадяцькому полку з 1737 р. значковим товаришем. Учасник військових походів кінця 30-х рр. 1737 р. був на уряді наказного комишанського сотника. В 1738 – 1780 рр. комишанський сотник. У 50-х рр. мав дозвіл торгувати в шинку горілкою. Служив на форпостах, 1761 р. звільнений від цієї служби. У 70–80-х рр. XVIII ст. володів частиною м-ка Комишні, мав кілька невеликих хуторів у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку. Вдівець (близько 1780). Мав синів Гаврила і Прокопа.

Василь Антонович – сотник 1-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1780).

Федір – на військовій службі з 1746 р.; у 1754 – 1774 рр. значковий товариш Миргородського полку. Власник хутора в Потіцькій сотні. Одружений із донькою значкового товариша Остапа Розсохи.

Гаврило Павлович – син Павла Антоновича. Сотник 2-ї Комишанської сотні (1779), сотник1-ї Комишанської сотні (1779 – 1780). У 1780-х рр. був власником частини м-ка Комишні.

Прокіп Павлович – «син сотничий», значковий товариш Гадяцького полку (1775 – 1780), поручик (1794), жив у Комишні. Позивався з Т.Погорєловим (див.).

Михайло (1758 – ?) – служив у Миргородському полку. Початок військової служби – 1769 р. Копіїст, полковий канцелярист (з 1775). У 1781 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку.

Антон – на службі в Миргородському полку з 1769 р. значковим товаришем, служив 1775 р. У шлюбі з донькою говтв'янського жителя Лубенця.

Кирило – отаман с. Турбаїв Остап'ївської сотні Миргородського полку (80-і рр. XVIII ст.).

Василь – вахмістр, житель м-ка Сорочинців. Дружина Любов, померла 23 березня 1781 р. в Сорочинцях у віці 28 р.

Андрій – військовий товариш Миргородського полку. Його донька Уляна 1791 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої селянської дитини в Сорочинцях.

Яків Юхимович – значковий товариш. Дворянин. 1782 р. був «восприємником» синів сорочинського жителя Семена Шульженка – Григорія і Кирила. 1794 р. – військовий товариш. У першій половині XIX ст. мав ліс і луки в дачах містечка Сорочинців, за Пслом.

Іван – колезький реєстратор, мав сина Василя (нар. бл. 1809 р.), який 1816 р. навчався в Миргородському повітовому училищі, і сина Гаврила (бл. 1817 – ?), який 1830 р. навчався в тому самому училищі.

Данило – корнет, жив у Сорочинцях (1812).

Іван Юхимович – дворянин у Сорочинцях (1817).

Олександр – дворянин у Сорочинцях. Мав сина Костянтина (народився 20.05.1829 р. у Сорочинцях).

Марфа Іванівна (бл.1820 – ?) – дворянка. Одружена 14.05.1838 р. у Сорочинцях із дворянином Назаром Якимовичем Бокітьком (бл.1819 – ?).

Софія – сорочинська дворянка (1829).

«Золотаревська Марія Павлівна Єфимовичева» – дворянка в Сорочинцях (1832). Мала сина Івана (дорослий 1832 р.).

Федір – сорочинський дворянин. Його донька Марія одружилася 26.01.1847 р. у Сорочинцях із дворянином Йосипом Андрійовичем Єсауленком.

Петро (? – раніше 1852) – майор, був власником маєтку в Миргородському повіті.

Григорій (? – раніше 1852) – дворянин, поручик. Власник землі в х. Сліповоронському «в урочищі при Ромодановій дорозі» в Миргородському повіті. Мав дочок: Ганну (в шлюбі – Хайсова, 1852 р. – вдова поручика); Катерину (дівчина 1852 р.). Доньки 1852 р. подарували землю в х. Сліповоронському В.Ф.Філянському.

Антон Гаврилович – дворянин, колезький реєстратор. Мав синів Василя й Павла. Його спадкоємці в 1864 – 1871 рр. мали 83 дес. землі при х. Золотаревського (біля м-ка Комишні).

Павло Антонович – дворянин. Діти: Дмитро, Михайло, Сергій, Марія, Олександра. Рід Золотаревських внесено до складу дворянства за указом Герольдії 1848 р.

Василь Іванович – дворянин. Дружина Віра Стефанівна. Син Лев, дочка Катерина.

Лев Васильович – дворянин. Мав дітей Бориса, Зінаїду.

Іван Васильович (бл. 1876 – ?) – дворянин, 1911 р. член Сагайдацького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту, мав 60 десятин землі.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 43. – С.394, 466; Список дворян. – С. 248; Отчет об агрономической помощи. – 1912. – С.32; Описи КН. – С. 127, 128, 254; Архів Коша. – С. 27, 79; К.С. – 1998. – № 3. – С.173; Кривошея. – Ч.1. – С.19; Ч. 3, кн. 3. – С. 53; Панашенко. – С. 138; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 235 - 236.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 45, 106 зв., 112; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 152; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 83 зв., 94 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 65, 101 зв.; Спр.183. – Арк. 57, 58; Спр. 185. – Арк. 4 зв., 17; Спр. 187. – Арк.4, 4 зв., 45; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Алфавит дач. – Арк. 62 зв.

Золотаренки. (Див. також: Золотарі).

Лук'ян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Грицько – житель м-ка Сорочинців (1718); шинкар у шинку, який належав полковникові Данилові Апостолу, в м-ку Сорочинцях (1723).

Грицько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Леонтій – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.

Золотарьова (Рудченкова) – небога Якова Григоровича Рудченка (батька письменника П.Мирного). Я.Г.Рудченко подарував їй батьківську хату в с. Біликах.

Золотницькі (Злотницькі).

Золотницький Олександр Данилович – дворянин у м-ку Сорочинцях (бл. 1815 – 1838 рр.). Одружений 31 жовтня 1815 р. із Олександрою Тимофіївною Осьмаковою, сорочинською міщанкою. Діти: Дмитро (1833 – ?), Іван (11.06. 1835 – ?).

Злотницький Григорій – писар, помічник секретаря Миргородської повітової земської управи (1884 – 1886), згодом секретар управи.

Золотовський Зельман – купець, староста єврейського молитовного будинку в Комишні (1900 – 1901).

Золотуха Гаврило – 1666 р. міщанин с. Зуївців. У переписі записаний першим серед жителів села. Орав двома волами.

Золотько (в реєстрі – Золотко) Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649). Між Миргородом і с. Малими Сорочинцями до XXI ст. зберігся топонім Золотькова гора.

Зомчара Пилип – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Зона Дем'ян – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Зонаревський Федір – управитель миргородського полкового судді Ф.Козачковського. В 1767 – 1769 рр. був залучений до слідства у конфліктній справі Говтв'янської сотні.

Зоріни.

Зорін Іван Федорович – колезький реєстратор, разом із дружиною Марфою Олександрівною мали 58 дес. землі в м-ку Комишні (близько 1864 – 1871 рр.).

Зорін Микола Онисимович (1902, м. Челябінськ – 9.01.1938, м. Харків) – росіянин, із селян. Жив у м. Миргороді, кадровий військовик, майор. Приятель педагога Степана Коробки (див.); після арешту Коробки органами НКВС Зорін засуджував його на зборах як «ворога народу». Згодом і сам був заарештований, опинився в одній камері з С. Коробкою. 8 січня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Зорін Іван Степанович (7.11.1903, м. Ржев – 21.01.1942) – компартійний функціонер. Юнаком приїхав на заробітки на Полтавщину. За радянських часів працював на партійній роботі в с. Попівці, редагував газету політвідділу в радгоспі імені Декабристів. У 1930 – 1941 рр. працював редактором миргородської газети «Червона трибуна», секретарем Миргородського райкому Компартії України. Під час війни – член штабу партизанського загону «Перемога», забезпечував ідеологічну роботу на окупованій території, друкування листівок, радіозв'язок. Загинув у бою з окупантами під с. Хомутцем. Дружина Ольга Григорівна, родом із с. Дібрівки.

Зорін І.С. – житель Миргорода, єврей. Розстріляний карателями 28 жовтня 1941 р. Похований у братській могилі в Миргороді.

Зорі.

Зоря Степан – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Зоря Михайло – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Зоря Марія Іванівна – директорка Миргородської школи № 2 в 1960-их роках.

Зосим – ієромонах Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Зосименко Гордій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Зуби. (Див. також: Зубенки).

Зуб Василь – 1649 р. сотник Лохвицької сотні Миргородського полку.

Зуб Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Зуб Яцько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Зуб Олекса з братом Лавріном – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Зуб Олекса – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Зуб (Зубов) Захар (1750 - ?) – син козака, на службі з 1768 р. Полковий канцелярист із 1768 р., значковий товариш Миргородського полку з 1772 р. Власник маєтностей у с. Туху і х. Бутовому, де мав 23 душі.

Зубиха Парасковія – дворянка в Миргороді (1830), мала землі на Стадні, поруч із дідичем Петром Кизем, і за Їсевою греблею, поряд із землями дворянина Павла Матяша.

Зуб Григорій Захарович – титулярний радник, 1860 р. мав 31 дес. землі в с. Андріївка-Бузова.

Зуб Іван Захарович – колезький реєстратор, 1864 р. мав 49 дес. землі в х. Зубовому й 2 дес. землі в с. Андріївка-Бузова.

Зуб Никодим Якович (бл. 1861 – ?) – дворянин, член Сагайдацького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту (1911).

Зубові хутори існували в Шишацькій і Яреськівській волостях.

Зубалій Федір – наказний омельницький сотник Миргородського полку (1729).

Зубані.

Зубань Гнат Павлович (1858 – ?) – козак, жив у х. Осовому Петрівської волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Зубань Хома Павлович (1865 – ?) – козак, жив у х. Осовому, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Зубань Петро Севастянович (1888 – ?) – козак, жив у с. Остапівці Клепачівської волості Хорольського повіту, 1913 р. мав у Миргородському повіті 18 десятин землі.

Зубар Хвесько – посполитий у с. Зубівці (1723).

Зубенки. (Див. також: Зуби).

Омелько – козак Миргородської сотні (1718).

Хвесько – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Назар із синами Миколою і Герасимом – козаки середньої заможності с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Роман, Зубенко Мисько з сином Якимом – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Сава – сотенний писар Хорольської сотні Миргородського полку (1725); канцелярист Миргородської полкової канцелярії (1726, 1730 – 1732), його підписи стоять на універсалах миргородського полковника Д.Апостола.

Улас – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Демко – посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).

Назар – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Петро – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Назар із братом Хведором і синами Прокопом і Гарасимом – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях.

Роман і Харко – жителі Миргорода, козаки Миргородської сотні (1732). Харко 1738 року – козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Зубенкова Варка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із сином Микитою і зятем Яковом мала 1 двір, 2 хати.

Роман – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із синами Іляшем, Михайлом і Матвієм мали 2 бездвірних хати, де жили 4 сім'ї.

Максим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Мав 1 бездвірну хату.

Герасим, селянин, житель Миргорода, на початку 90-х рр. XVIII ст. належав родині грузинського князя Д.Гурамішвілі.

Зубенко – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (5 хат) у Яреськівській сотні Миргородського полку.

Зубенко [Е.] – земський лікар у Миргородському повіті (1879), у м-ку Багачці (1883 – 1884). В 1897 – 1899 рр. служив у Кременчуцькому військовому лазареті. Приятель лікаря І.А.Зубковського.

Зубенко Сергій Григорович – походив із Хорольщини, нащадок кріпаків. До 1917 р. служив військовим у Польщі, згодом поліцейським, там познайомився з полькою Марією Йосипівною, з якою одружився й виїхав з Польщі. Протягом деякого часу жив у Болгарії (м. Велико-Тирново). Повернувся на Миргородщину. За радянського часу став першим головою комуни в Гереновому хуторі (колишня економія поміщика Фон-Ерна). Мали 4 дочок (із них 3 вчительки на Миргородщині) і сина Володимира Зубенка (1927 – бл. 2012), який працював директором школи в с. Верхній Будаківці, де й похований.

Літ.: Отчет МУЗУ. – Полтава, 1884. – С. 47; Личный состав. – С. 9; Барвинский. – С. 121 – 179; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 74; Описи КН. – С. 155; Аббасов А.М. Зубковский Иван Андреевич. – Воронеж, 1998. – С. 64; Швидько. – С. 36, 154, 180, 187

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 1. – Спр. 19350. – Арк. 5, 6, 8 зв.; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 41; Родинний архів Віктора Андрійовича Савченка (м. Миргород).

Зубер Кирило – посполитий у с. Черевках (1723). (Можливо, це Зубар).

Зубівській Логвин – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Зубки. (Див. також: Зубченки).

Зубко Корній – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Зубко Василь – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Зубко Павло – миргородський маляр, близько 1903 р. очолював у Миргороді підпільний гурток (ймовірно, в художньо-промисловій школі), який розповсюджував заборонену літературу (членом цього гуртка був співак Михайло Микиша). Можливо, його стосується наступна інформація:

Зубко П.П. – лівий есер (боротьбист) у Миргороді, з 4 лютого 1919 р. член Миргородського повітвиконкому. Близько 1928 – 1932 рр. керував відділом освіти в Миргороді. 1931 року завдяки його наполегливості було облаштовано колишній земський сад, занедбаний за перших років радянської влади.

Зубков Іван Андрійович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1900 р. у сані священика, служив у Преображенський церкві м-ка Комишні. В 1901 – 1904 рр. законовчитель Комишанського 2-го народного училища, водночас 1904 р. законовчитель у школах грамоти в Комишні і в х. Ступках Комишанської волості.

Зубковські.

Павло – полковий хорунжий Ніжинського полку (1744).

Іван – канцелярист у канцелярії Київської митрополії (1748).

Никифор – у 70–80-х рр. XVIII ст. відставний полковий отаман Переяславського полку. Військовий товариш. Утримував у м. Переяславі виховний будинок. Секретар Золотоніського повітового суду (1772).

Василь Степанович – чернече ім'я Варлаам (1773 – 28.04.1853, м. Київ), священик, чернець. Народився в сім'ї священика, у 1785 – 1797 рр. навчався в Київській академії. З 1797 по 1821 р. служив священиком у Троїцькій церкві м. Баришівки Переяславського повіту. Був архієрейським регентом. У 1804 і 1824 рр. набирав півчих для імператорського двору. За бажанням миргородського дідича Д.П.Трощинського Зубковського було переведено до с. Кибинців Миргородського повіту. В 1821 – 1825 рр. священик Михайлівської церкви с. Кибинців, де одержав сан протоієрея. Згодом служив священиком Лубенської Миколаївської церкви. В похилому віці, з 1834 р., жив у Києво-Печерській лаврі, де 1836 р. постригся в ченці під ім'ям Варлаама. Протягом майже двох десятиліть служив на посаді духівника. Автор твору «Замечания… о важных происшествиях в г. Киеве» (1847). Похований у Китаївській пустині.

Феодосій – священик Георгіївської церкви в с. Єрках Миргородського повіту (до 1848 р.). Мав сина Андрія.

Андрій Феодосійович (1827, с. Єрки. – 9.01.1885, м. Миргород) – священик. 1847 р. закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1848 р. священик Георгіївської церкви у с. Єрках. 18 травня 1849 р. переведений на посаду священика Троїцької церкви Миргорода. 11 березня 1852 р. Зубковські купили в поручика Аркадія Платоновича Петрова у Миргороді, в передмісті Довгоселівці, «жилой плац» із будинком «о 4 покоях», садком і різними будівлями – за 271 карбованець. Служив законовчителем Миргородських повітового і парафіяльного училищ (1864). Міський і повітовий благочинний. 1876 р. – директор Миргородської громадської бібліотеки. 1883 р. заснував миргородське товариство аматорів церковного співу. Дружина – Олена Миколаївна (? – грудень 1900), похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі. Мав доньку Варвару (померла в дитинстві), синів Івана, Панаса, Миколу. Похований у Миргороді.

Зубковський [А.] – 1861 р. священик Лубенської Миколаївської церкви.

Михайло (? – 1870) – священик Варваринської церкви с. Гаркушинців Миргородського повіту. Його вдова Єфросинія Степанівна 1897 р. жила в Гаркушинцях.

І.А. Зубковський. Близько 1878 р.

Іван Андрійович [13(25).11.1848, с. Єрки. – 5.12.1933, м. Миргород] – син Андрія Феодосійовича. Лікар, громадський діяч. Його хрещеним батьком був священик с. Петрівців Гліб Павлович Хмельницький; хрещена мати – Фотина Пищимукова (в деяких джерелах хибно – Пещименкова), дружина губернського секретаря. З 1857 р. навчався в Миргородському парафіяльному, з 1859 по 1862 р. – у Миргородському повітовому училищах. Високу освіту здобув на медичному відділенні Київського університету св. Володимира (1871 – 1876). Із 1877 р. учасник російсько-турецької війни, служив у військових шпиталях на Кавказі. В листопаді 1879 р. повернувся до Миргорода на посаду земського лікаря. В листопаді 1883 р. переїхав до м. Риги на посаду ординатора в шпиталі. 1887 р. придбав садибу в Миргороді. 25 жовтня 1897 р. призначений старшим лікарем Кременчуцького військового шпиталю. З 1902 р. служив військовим лікарем у Катеринославі, з 1907 – у Сімферополі. В січні 1911 р. вийшов у відставку в званні генерал-майора медичної служби. З 1911 р. вів активну лікарську й громадську діяльність у Миргороді, досліджував нововідкриту мінеральну воду, був головою Миргородського сільськогосподарського товариства (1911 – 1914). 1914 р. його обрано міським і повітовим земським гласним, головою Миргородської міської управи, був на цій посаді й у 1916 р. Голова товариства допомоги бідним учням. Був членом Полтавської вченої архівної комісії. В 1914 – 1916 рр. брав активну участь у організації миргородського курорту, а в 1917 – 1924 рр. працював лікарем на курорті. З 1924 р. багато часу віддавав літературній діяльності. Автор близько 80 праць із питань медицини, медичної статистики, громадського життя, краєзнавства та інших. Похований на Троїцькому цвинтарі м. Миргорода. Одружений (26.07.1881 р.) з донькою надвірного радника Оленою Андріївною Гречкою (Гречкиною), (? – 7.04.1887; похована в Петербурзі). Доньки: Віра, Катерина.

Панас Андрійович (1855 – 1924; інші дані: 1854 – 1921, 1859 – 1922), закінчив Полтавську духовну семінарію. 1873 р. вступив на медичний факультет Київського університету. На початку 1874 р. увійшов у Полтаві до товариства українофілів і вів роботу, спрямовану на відділення України від Росії. Член Миргородського народницького гуртка в Київському університеті (з 1875 р.) та в Миргороді, гуртка «Унія» в Полтаві, організації «Народна воля». 1876 і 1877 рр. його було притягнуто до відповідальності за участь у цих організаціях, піддано обшукам (у Києві), через що змушений був утікати від переслідувань. Жив у Росії та за кордоном. За участь у замахові на харківського генерал–губернатора князя Д.Кропоткіна (21 лютого 1879 р.) його було заарештовано і утримувано в Петропавлівській фортеці. 6 жовтня 1880 р. засуджено до 20 р. каторги (термін зменшено до 15 р.). Відбував покарання на каторзі в Сибіру, на Карі. З 1886 р. на засланні в Тобольську, де заснував газету «Тобольский листок». Помер у Томську (інші дані – в Тобольську). Похований у Тобольську. За деякими усними звідомленнями, у 20-х рр. XX ст. був у Сибіру заступником голови раднаргоспу; був кандидатом у члени комуністичної партії. Був одружений, його дружина 1928 р. жила в м. Томську й одержувала пенсію за чоловіка. Мав дітей: сина (1928 р. служив у Наримському краї), доньок Льолю і Віру (1928 р. сестри жили разом на станції Бєлово Томської залізниці), Марію (у шлюбі Устименко, 1928 р. жила в Сибіру, мала 6-місячного сина; листувалася з Катериною Іванівною Зубковською, з якою особисто не була знайома), Людмила (1928 р. жила разом із матір'ю в м. Томську, служила машиністкою-друкаркою).

Микола Андрійович (1852 – 1900, м. Миргород) – дворянин, житель Миргорода. У 60-х рр. XIX ст. був у складі правління Миргородської громадської бібліотеки. Член Миргородського народницького гуртка, розповсюджував

заборонену літературу. Служив у Миргородській повітовій земській управі, у 80-х рр. був її секретарем. Член Миргородської міської управи (1886 – 1888). Похований у Миргороді. Його дружина виїхала до матері в Калугу.

Зубковська N Андріївна – сестра лікаря І.А.Зубковського. Померла молодою від туберкульозу. Була одружена з миргородським жителем Омельком Юхимовичем Борідченком (див.).

Віра Іванівна (22.09.1883, м. Миргород – 17.01.1966, м. Москва) – донька Івана Андрійовича. Її хрещені батьки – підпоручик Олександр Андрійович Гречка і донька дворянина Ольга Василівна Перекрестова. Одружена з Андрієм Сидоренком, інженером, який служив на будівництві Тюмень-Омської залізниці. Їхні доньки: Олена (бл.1900 – 1916), похована в Миргороді; Ніна (1912, Київ – 1963, Москва) – у шлюбі з Василем Андрійовичем Поліковим (? – 1968), мали сина Юрія (1936 – 2001); Наталя (1919, Київ – 1990, Миколаїв), у шлюбі з Борисом Петровичем Шульгіним (1917 р.н.), мали дітей Галину, Тетяну.

К.І.Зубковська. 1927 р.

Катерина Іванівна [11 (24).05. 1885, м. Рига – 15.08.1961, м. Миргород] – донька Івана Андрійовича. Закінчила 7 класів Кременчуцької жіночої гімназії (1902) з золотою медаллю. Восьмий клас закінчувала в Катеринославській 1-й Маріїнській жіночій гімназії (1903). Продовжувала освіту на вищих жіночих курсах в Петербурзі (1910), далі – в Педагогічній академії. З 1914 р. вчителька Миргородського вищого початкового училища. В 1916 – 1920 рр. начальниця Миргородської жіночої гімназії товариства «Групи батьків» (гімназія ліквідована 1920 р.). Мала 3 десятини орної землі, садибу з 2 будинками по вулиці Троїцькій (Пролетарській). Із 1920 р. голова і лектор підготовчих курсів до профшкіл. Член спілки «Робос» (1922). У 1920 – 1924 рр. вчителька української й російської мов та історії в 2-й семирічній школі (була на правобережжі міста). В 1924 – 1936 рр. вчителька російської та німецької мов у 1-й опорній семирічній школі, у 1-й зразковій десятирічній школі, на Миргородському робітфаці Київського сільськогосподарського інституту, у 3-й середній школі, у вечірній школі. 1934 р. садиба К.Зубковської була конфіскована владою, і вчителька змушена була квартирувати в будинку родини Пекурів (тоді – вул. Червоноармійська, 29; нині – вул. Воскресінська, 37). Неодружена, дітей не мала. Похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі. Залишила спогади про освіту в Миргороді за перших десятиліть XX ст. (зберігаються в МКМ).

Можливо, до цього роду належать:

Зубковський Федір – автор спогадів «Історія мого вчительства» (ПЕВ. – 1897. - № 33. – Ч. неоф. – С. 1260 – 1275).

Зубковський Іван Петрович – лікар (педіатр і гінеколог), який 1894 р. жив у Петербурзі, на Литейному проспекті,24.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.97; Беловольский Н. [Некролог] Протоиерея Соборной церкви г. Миргорода, Андрея Зубковского // ПЕВ. – 1885. – № 7. – С.365 – 371; Постановления МУЗС. – 1885. – С.9; 1914. – С.7; 1915. – С.1; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь ученых и писателей Полтавской губернии с половины XVIII века. – Полтава, 1912. – С. 74 – 76; Аббасов А.М. Архів засновника Миргородського курорту // Архіви України. – 1967. – № 3; Зубковський І.А. Дні мого життя: Спогади // З.П. – 1969. – 14, 21, 28 грудня; 1970. – 4 січня; Описи КН. – С.60 – 61; Шамаєва К. З музичного побуту Києво-Печерської лаври // К.С. – 1992. – № 2. – С.80; Розсоха Л. Предки лікаря Зубковського // Слово лікаря (м. Миргород). – 1992, грудень. – № 14; Її ж. Миргородська старовина. – С. 93 – 94, 151 – 153, 158 – 160; Аббасов А.М. Зубковский Иван Андреевич. Жизнь и творчество. – Воронеж, 1998; КМА. – С. 232; Шаповалова В., Шаповалов В. Вони з роду Зубковських… (Гортаючи спогади Н.В.Ткаченко) // МГК. – 2002. – 6 лютого. – № 6. – С.9; Ті самі. Під знаком Зубковського // МГК. – 2004. – 21 січня. - № 4. – С.9.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1065. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 61, 64, 66; Ф. 9083. – Оп.1. – Спр. 219. – Арк. 1; Спр. 225. – Арк. 16 – 17 зв.; МКМ. Н.а. – Тека «Освіта». – Нотатки К.І.Зубковської: рукописи.

Зубови.

Зубов Іван Захарович – дворянин. Знайомий Івана Романовича Мартоса (див.). У жовтні 1830 р. Мартос писав до нього листа з Миргорода.

Зубов Яків Іванович – син колезького реєстратора, дворянин, на початку XX ст. жив у с. Пришибі Шишацької волості. Дружина Уляна Яківна. Діти: Єрмолай, Федір, Іван, Микола, Никодим.

Федір Якович – колезький реєстратор, жив у м-ку Шишаках, 1896 р. внесений до дворянської родословної книги.

Микола Якович – дворянин. Його діти: Олександр, Євген, Петро (всі, напевно, від 1-го шлюбу). Дружина Ольга Василівна; їхні діти: Олександра, Дарія, Ірина, Антоніна, Любов, Лука.

Олексій Якович (1855 - ?) – дворянин, жив у х. Зубовому Шишацької волості, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Зубова Єфросинія Федорівна – дружина Юхима Яковича Аронського (див.).

Зубренки.

Лесько – козак куреня с. Мальців (1718).

Йосип із сином Максимом – заможні козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Іван – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Милюшках.

Мелько – 1738 р. убогий козак в с. Мальцях.

Лесько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Зубченки. Див. також: Зубко.

Лук'ян – козак Миргородської сотні (1718).

Іван – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Харко з братом Романом – козаки Миргородської полкової сотні, зубожілі, піші (1723).

Іван – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Лук'ян – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Леонтій – колишній козак Миргородського полку, який перейшов у посполиті (1723). Жив у с. Гаркушинцях.

Михайло – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Матвій Каленикович – фельдшер у м-ку Комишні. Наприкінці 1830-х років він купив у містечку будинок дворянки Донченкової (1843 р. цей будинок уже належав Різдво-Богородицькій церкві, і в ньому розмістилося парафіяльне училище).

Іван Андрійович (бл. 1861 – ?) – козак, житель м-ка Комишні, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Іван Онисимович – козак, 1915 р. мав цегельню з 3 робітниками в м-ку Комишні.

Яким Якимович (бл. 1859 – ?) – на початку 1930-х рр. жив у с. Милюшках Лубенської округи; 1932 р. листувався з О.Г.Сластьоном, надавав йому інформацію про рід Боровиковських, що вийшов із цього села.

Зуєвські.

Роман – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Олександр Семенович – міщанин, у 1869 – 1897 рр. служив земським фельдшером у м-ку Хомутці (друга медична дільниця Миргородського повіту).

Іван Олександрович (бл. 1877 – ?) – міщанин, закінчив Миргородське повітове училище; одержав свідоцтво на звання вчителя. З 1897 р. служив помічником учителя Хомутецького початкового народного училища; 1907 р. учитель цього закладу. З 1911 р. учитель-завідувач Хомутецького 2-го початкового народного училища. Водночас із педагогічною роботою 1911 р. утримував у Хомутці прокатну станцію машин і приладів.

Ольга – закінчила міністерську зразкову школу; 1904 р. учителька школи грамоти в Хомутці.

Олег Йосипович (16.02. 1920, с. Хомутець – 27.03.1996, м. Едмонтон, Канада) – український поет, літературознавець, перекладач. Походив із учительської родини. У Хомутці жив до 11 років. Незакінчену вищу освіту одержав у Харківському інституті журналістики, куди вступив 1938 р. За років німецької окупації жив у Миргороді, працював у редакції газет «Відродження» та «Миргородські вісті», де публікував свої вірші, оповідання, статті, замітки про життя Хомутця тощо. 1944 р. доля закинула його до Німеччини, звідки 1950 р. переїхав до США. Навчався в Пенсільванському університеті. Доктор славістики, професор. Викладав в університетах США і Канади. Автор збірок поезій: «Золоті ворота» (Мюнхен, 1947), «Під знаком Фенікса» (Канада, 1958), «Голуб серед ательє» (Едмонтон, 1991). Після 1991 р. його твори виходили і в Україні: збірки «Вибране» (1992), «Кассіопея. Парафрази» (1993), «Обіцянка радості» (в ж-лі «Дніпро»), «Естакади» (в ж-лі «Сучасність»). Автор поетичних перекладів з німецької, англійської, французької мов. Лауреат Міжнародної премії ім. Г.Сковороди (1994). Дружина Людмила (одружилися ще в Україні). Мав сина (жив у штаті Пенсільванії) і доньку Тамару (жила в Канаді). О.Зуєвський похований, за його заповітом, у Житомирі, поруч із могилою матері.

Літ.: Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде – Полтава, 1880. – С.6; Отчет МУЗУ. – 1870. – С.53; 1902. – С. 90; 1905. – С. 167, 222; 1909. – С.8, 57; Постановления МУЗС. – 1898. – С.199; Газети «Відродження» й «Миргородські вісті» (1942 – 1943); Яременко В. «Від рідної хати ключі збереглися». – К., 1992; Олег Зуєвський (Некролог) // Літературна Україна. – 1996. – 11 квітня; Ротач П. Розвіяні по чужині: Полтавці на еміграції. – Полтава, 1998. – С.55 – 56; Його ж. І слово, і доля, і пам'ять. – Полтава, 2000. – С. 428; Література рідного краю: Навчальний посібник. – Миргород, 1999. – С. 25 – 27.

Зузики (Зузиченки).

Зузиченко Іван – 1649 р. козак Лютенської сотні Полтавського полку.

Зузик Григорій Іванович (1865 – ?) – козак, жив у с. Сакалівці Савинцівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Зузик Антон Маркович (1881 – ?) – козак, жив у с. Сакалівці, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Зуї.

Зуй – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Зуй Тиміш – наказний хорольський сотник Миргородського полку (1739).

Зуй – член повстанського селянського загону отамана Максима Мандика, який 1921 р. діяв на Зіньківщині й досягав Миргородщини.

Зуйка (Зуйко?) Яків – 1752 р. значковий товариш Миргородського полку, мав двір у Хоролі.

І

Іваненки.

Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Михно, Сава, Іван – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Іван – миргородський полковий осавул, був у складі козацької делегації до Москви (1659).

Юсько (в публікації О.Бодянського – Йосько) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Омелько – хорунжий миргородської полкової артилерії (1711). (Пор.: Хоружий Омелько).

Іваненко (Іванович) Самійло – сотенний писар Багацької сотні (1718), городовий писар містечка Багачки Миргородського полку (1723).

Харко – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Стецько і Петро – козаки куреня с. Мальців (1718).

Гаврило – війт с. Петрівців (1718).

Павло – отаман куреня с. Милюшок (1718). (Пор. Чорний Павло).

Харко – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Роман із синами Іллею та Іваном – «можнійші» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Ілляш із братом Трохимом – козаки середньої заможності Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Василь із сином Іваном – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Павло – 1723 р. сотенний писар Потіцької сотні Миргородського полку.

Степан – 1723 р. дяк у школі при Спаській церкві с. Попівки Миргородської сотні.

Федір – паламар Свято-Нікольської церкви с. Попівки Миргородської сотні (1723).

Федір – паламар Михайлівської церкви с. Зубівки (1723).

Мартин – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Семен і Василь – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Омелько – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Лесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Павло – житель м-ка Сорочинців, цехмістер бондарського цеху (1732).

Іваненко – сотенний писар Миргородського полку, 1781 р. мав хутір (3 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Тимофій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Іван – селянин, жив у м-ку Хомутці, 1901 року був одним із керівників місцевого революційного гуртка.

Іван Іванович – житель Хомутця, за гетьманщини був старшиною; 1925 р. висловлював невдоволення діяльністю комуністичного керівництва України.

Трохим Мусійович – селянин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 21 десятину землі.

Антон Ілліч (1882 – 9.12.1938) – селянин-одноосібник с. Малих Сорочинців. Був засуджений двічі. Вперше – 23 березня 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Після відбуття покарання вступив у колгосп у М.Сорочинцях. Удруге засуджений 23 вересня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Помер у місцях ув'язнення. Реабілітований 1962 і 1990 р.

Яків Васильович (1888 – ?) – селянин-одноосібник с. Малих Сорочинців. Був засуджений 23 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Михайло Антонович (1903 – ?) – із заможних селян-одноосібників с. Малих Сорочинців. Більшовики відібрали в його батька землю й майно. Але в час непу Михайло з 2 братами збудував паровий млин, через що був зарахований до куркулів і позбавлений виборчих прав. Через знайомого Я.Федоренка він 1929 р. увійшов до антибільшовицької підпільної групи с. Довгалівки (прихильників УАПЦ). Шукав зв'язків із миргородським підпіллям. Заарештований у серпні 1929 р. Засуджений 15 лютого 1930 р. до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Григорій Іванович – миргородський бандурист, майстер із виготовлення бандур. Народився в с. Петрівцях. Бандури почав майструвати в 20-х рр. ХХ ст.; зробив близько двадцяти інструментів. На бандурі його конструкції грав бандурист В.А.Кабачок (див.), його односелець.

Іваненко Петро – кобзар і майстер із виготовлення бандур. За перших десятиліть ХХ ст. жив і працював у с. Петрівцях.

Іваненки – жителі вулиці Довгоселівської (буд. № 1) у Миргороді. Під час Другої світової війни у цій родині загинули четверо братів – Іван, Михайло, Павло, Олексій.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259, 262 – 264; Личный состав. – С. 28; Описи КН. – С. 129; Реабілітовані історією. – Т.2. – С. 506 – 507; Швидько. – С. 25, 58, 95, 145, 158, 317; Присяга М.п. 1732 р. – С. 91; Ревегук В., Кочерга Н. Справа миргородських «ображених» // Рідний край. – 2012. - № 1. – С. 201 – 203.

Арх.: МКМ. – О.Ф. – Документи Іваненків; МКМ. – Н.а. – Довідка «Бандура Григорія Івановича Іваненка» (Машинопис, без зазначення автора, без дати). – Арк. 1 – 2.

Іванці.

Іванець Федір Феодосійович (1863 – ?) – козак, жив у х. Іванцях Яреськівської волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Іванець Григорій Гаврилович (1868 – ?) – козак, жив у х. Іванцях, 1913 р. мав 22 десятини землі.

Іванець Григорій Антонович – закінчив учительський інститут; колезький асесор, наставник, вчитель російської мови Великосорочинської учительської семінарії (1908 – 1910). Орден св. Станіслава 3 ст. (1905).

Іваниця – скарбник у економії маєтку Івана Матвійовича Муравйова-Апостола в м-ку Хомутці (1825). У зв'язку зі слідством у справі повстання декабристів був під наглядом поліції.

Іваницин хутір існував у Баранівській волості.

Іваницькі.

Іваницький – 1837 р. був засідателем Миргородського земського суду.

Федір – із 1892 р. учитель Шахворостівського початкового народного училища.

Федір Тарасович – на початку XX ст. був законовчителем у Стефанівщинському училищі Миргородського повіту.

Парасковія Федорівна – жителька с. Стефанівщини Хорольського повіту (1911). Мала сина Олександра, який 1911 р. навчався в м. Лубнах (ймовірно, в молодших класах гімназії).

Костянтин Степанович – священик. Освіту одержав у Полтавській духовній семінарії. З 1896 р. у сані священика. В 1897 – 1912 рр. священик Покровської церкви с. Біликів Зубівської волості Миргородського повіту; законовчитель Біликівського та Почапського початкових народних училищ і Покровської церковнопарафіяльної школи в Біликах. 1914 р. депутат духовного відомства в Миргородському повітовому земському зібранні. В 1908 – 1915 рр. – миргородський міський благочинний, миргородський повітовий спостерігач єпархіальної училищної ради.

Олексій Федотович – дворянин, прикажчик при горілчаній лавці в с. Бакумівці (1899).

Василь Петрович – із 1900 р. в сані диякона. 1902 р. псаломщик у церкві Архістратига Михайла в с. Зуївцях.

Трохим Олексійович – священик у с. Біликах (1904).

Петро Олексійович – директор школи в с. Гасенках Миргородського району, 1929 р. створив у селі комсомольську організацію.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 160; 1902. – С. 72; Постановления МУЗС. – 1904. – С.272; 1914. – С. 7; Клировая книжка. – С. 402, 414; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 1-3. – Миргород, 1915. – С. 104; Данько П. Обереги нашої пам'яті. – Полтава, 1999. – С. 79.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк. 17 зв.

Іванников Дмитро – у 1762 – 1763 рр. вікарій Сорочинської Святоуспінської церкви.

Іванови. (Це прізвище в російськомовних документах часто ідентичне прізвищу Іваненко, пор.).

Іванів Матвій – наказний миргородський полковник (1652, 1654). Миргородський полковий осавул (1654).

Іванів (Іваненко?) Федір – 1666 р. війт м-ка Багачки.

Іванів (Іваненко?) Абакум – 1666 р. війт м-ка Хомутця.

Іванів Данило, Матвій, Дементій – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Іванів Андрій – полковий суддя Миргородського полку (1672 – 1676).

Іванів Іван – полковий хорунжий Миргородського полку (1672).

Іванов (Іванович) Георгій – протопіп Сорочинської протопопії (раніше 1718 р.).

Іванов (Іванович) Георгій – протопіп миргородського храму Воскресіння Христового (1718).

Іванів (Іванов) Дмитро – війт м-ка Остап'я Миргородського полку (1725).

Іванів (Іванов) Юрій – близько 1729 – 1730 рр. підписок Хорольської сотні Миргородського полку.

Іванов Афанасій – житель м-ка Сорочинців, цехмистр калачницького цеху (1732).

Іванов Григорій – миргородський протоієрей (1735 – 1737). Ймовірно, це Григорій Іванович (див.), який був протопопом миргородської Воскресінської церкви ще 1723 р.

Іванов (Іванович) Федір – у 1737 – 1780 рр. миргородський ієрей, вікарій Воскресінської церкви в Миргороді. Мав підсусідків. (Ймовірно, це Федір Іванович Боровик – див.).

Іванов Гнат – значковий товариш Миргородського полку (1741).

Іванов Пархом (або Пахом) – війт м-ка Сорочинців (1737), мав власний житловий двір у Сорочинцях.

Іванів (Іванов) Олексій (бл. 1691 – 1.09.1767) – священноієрей, помер у м-ку Яреськах Миргородського полку.

Іванов Данило, значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752), володів підданими в Хорольській сотні.

Іванов Карпо – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752), володів підданими в Хорольській сотні.

Іванов Степан – 1767 р. козак Комишанської сотні Гадяцького полку, 28 березня був обраний депутатом від

козаків полку до «Комиссии сочинения нового Уложения». 1781 р. володів хутором у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Іванів – військовий товариш, мав хутір (7 хат) у Хорольській сотні Миргородського полку (1781).

Іванов Дмитро Євстигнійович – «майор і кавалер», сорочинський поміщик, мав підданих у м-ку Сорочинцях (1830 – 1835). Був одружений: першим шлюбом із Катериною (бл. 1768 – 3.09.1830, Сорочинці); другим – 10 січня 1835 р. з кріпацькою дівчиною графа К.І.Гудовича Уляною Олексіївною Мухою (поручителем при шлюбі був поручик Петро Йосипович Бояльський).

Іванов Іван – 1879 р. утримував земські поштові станції в містечках Устивиці (4 коней) і Шишаках (10 коней).

Іванов Марко Іванович – губернський секретар, миргородський поштмейстер (1871).

Іванова Варвара Кирилівна – донька священика Лохвицького повіту. Освіту здобула в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. В 1878 – 1881 рр. працювала на посаді вчительки підготовчого класу Комишанського двокласного училища. Неодружена (1881).

Іванов Іван Прокопович – купець у Миргороді й Миргородському повіті (бл. 1864 – 1890). В 1864 – 1873 рр. разом із братом Григорієм мали 10 дес. землі в дачах м-ка Шишаків.

Іванов Григорій Прокопович – купець, у 1864 – 1873 рр. разом із братом Іваном мали 10 дес. землі в дачах м-ка Шишаків.

Іванов Іван Семенович (1859 – ?) – міщанин, жив у х. Білибиному Зубівської волості, 1913 р. мав 38 десятин землі.

Іванов Іван Аполлонович – із 1908 р. лікар у м-ку Комишні.

Іванов Микола Євгенович – 1904 р. колезький асесор, начальник поштового відділення при станції Ромодан. 1913 р. – начальник Миргородської поштово-телеграфної контори.

Іванов Віктор Григорович (1881, с. В.Будища Диканського району – 1937) – купець, власник маєтку в с. Баранівці Миргородського повіту (2 будинки, 2 парових млини). Голова Баранівського сільськогосподарського товариства (1913 – 1914), власник 247 десятин землі (1913). Близький до ліберально-демократичних кіл. Приятель В.Г.Короленка, на прохання якого переховував у себе учасників повстання 1905 року. 1917 р. переїхав до Полтави. 1930 р. родина Короленка врятувала його від репресій ДПУ. 1937 р. був репресований. Дружина Марія Михайлівна Шершевицька.

Іванов П.І. – московський комуніст, начальник бюро продзагонів, які займалися викачуванням хліба в селян Миргородщини. Убитий повстанцями в Миргороді під час повстання Дубчака 3 квітня 1919 р.

Іванов – директор Миргородського керамічного інституту (бл. 1930 – 1932).

Літ.: Личный состав. – С. 11; Барвинский. – С. 172; Отчет МУЗУ. – 1880. – С.49; 1908. – Ч.2. – С. 228; Постановления МУЗС. – 1887. – С.6; 1891. – С.15; Белогриц-Котляревский. – С. 66; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 50; Списки лиц. – С. 1 – 6; Магда В., Хурса В. З Хаток бачив увесь світ. – Шишаки, 2003. – С.96 – 97; Воссоединение Украины с Россией: Документы и материалы в 3-х томах. – Т.3. – М., 1954. – С. 232; Описи КН. – С. 127, 129; Величко. – Т.2. – С.153; Кривошея. – Ч.1. – С. 40, 41, 42; Кривошея-3. – Ч.3, Кн.3. – С. 55.

Арх.: Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 104. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 68 зв.; Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 14 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45, 497; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 143. – Арк. 46 зв., 70, 73 зв., 100; – Спр. 157. – Арк. 53 зв.; Спр.185. – Арк.11; Алфавит дач. - Арк. 150 зв.

Івановичі (не вдалося розрізнити, які з них є прізвищами, а які іменами по батькові).

Іванович Ілько – «пан», миргородський полковий хоружий, один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.).

Іванович Матвій – осавул Миргородського полку (10 лютого 1654 р.). Ймовірно, це ім'я по батькові.

Іванович Василь – краснопільський сотник Миргородського полку (1658).

Іванович Андрій – у 1672 – 1676 рр. миргородський полковий суддя, 1689 р. миргородський полковий обозний.

Іванович Юрій – наказний кременчуцький сотник Миргородського полку (1672).

Іванович Яків – кременчуцький сотник Миргородського полку (1715).

Іванович Федір – миргородський ратушний писар (1718).

Іванович Юрій – священик («презвитер») Троїцького храму в Миргороді (1718). 1723 р. тут уже служив священик Іван Юрійович, либонь, його син.

Іванович Іван – священик Преображенської церкви в с. Черевках (1718 – 1732).

Іванович Іван – священик Покровської церкви с. Портянок Сорочинської сотні в 1718 – 1723 рр., можливо, й 1732 – 1737 р.

Іванович Федір – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Іванович Максим – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Іванович Григорій – 1723 р. протопіп Миргородської Свято-Воскресінської церкви. Мав будинок у Миргороді.

Іванович Василь – у 1718 – 1723 рр. священик Свято-Покровської церкви с. Милюшок Миргородського полку. (Не виключено, що з роду Боровиків). Був священиком також 1732 р. в Миргородському полку. В реєстрі житлових дворів Милюшок згадується «піп Василь, протопопів зять», либонь, це одна й та сама особа.

Іванович Йосип – священик Свято-Спаської церкви с. Черевок Миргородської сотні (1723).

Іванович (Іванов) Михайло – священик Свято-Покровської церкви с. Біликів Миргородського полку (1723). Священик у Миргородському полку 1732 р.

Іванович Данило – отаман Остап'ївський і наказний сотник Остап'ївської сотні Миргородського полку на час відсутності дійсного сотника Яреми Юхимовича (1725).

Іванович Федір – священик Михайлівської церкви в м-ку Устивиці Миргородського полку (1723). Мав фільварок.

Іванович Никифор – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). Либонь, знатний: у реєстрі козаків м-ка Сорочинців записаний серед перших осіб. Можливо, це особа з роду Чарнишів.

Іванченки.

Іванченко Грицько – 1723 р. полковий сторож Миргородського полку.

Іванченко Семен – паламар Покровської церкви с. Шахворостівки (1723).

Іванченко Семен – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Іванченко Григорій Іванович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав невелику землю в х. Гетьмана (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Андрій Онуфрійович – фельдшер у с. Кибинцях (1899).

Іванченко Пилип Панасович (бл. 1846 – ?) – козак, жив у х. Криворучковому Шишацької волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Іванченко Галактіон Григорович (1856 – ?), козак, жив у х. Ворониному Сорочинської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Іванченко Петро Андрійович (1859 – ?) – козак, жив у х. Петраковому Шишацької волості, 1913 р. мав 44 десятини землі.

Іванченко Тимофій Панасович (1872 – ?) – козак, жив у х. Петраковому Шишацької волості, 1913 р. мав 18 десятини землі.

Іванченко Іван Тимофійович – житель с. Петрівців. У 1942 – 1943 рр. був головою громадського двору в с. Петрівцях.

Хутір Іванченків існував у Шишацькій волості й біля с. Великого Байраку.

Іванюки (Іванюченки).

Іванюченко Андрушко – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Він же Іванюк Андрій, 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Іванюк Степан П. – уродженець Миргородщини, служив моряком, більшовик, згодом робітник Маріупольського заводу «Провіданс». Повернувся до с. Зубівки, де в січні 1918 р. очолив волосний військово-революційний комітет. Вирізнявся рішучістю й винахідливістю. В березні 1918 р. стояв на чолі загону червоних партизанів. Займався ліквідацією селянських повстанських загонів на Миргородщині, зокрема, загону Фурсенка (с. Черевки) 1919 року. Нагороджений орденом Червоного Прапора. Очевидно, його стосується наступна інформація: Іванюк С.О. (1887 – 1932), за перших років радянської влади член комітету незаможних селян у с. Зубівці.

Іванюк Семен Іванович, у 1920-их роках був головою Попівського райвиконкому (нині с. Попівка Миргородського району).

Іванюта – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Іванюшин – прапорщик, 1830 р. мав землю по шляху з Миргорода до м-ка Багачки.

Іванько Йосип – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Івасенки.

Карпо – козак куреня с. Слобідки (1718).

Марко з синами Йосипом і Кирилом та Кирило з братом Карпом – усі «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723).

Івахненки.

Івахненко Семен – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Івахненко Грицько – війт с. Слобідки (1718).

Івахненко Іван Павлович – військовий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Івашенки.

Івашенко Дем'ян із братами Ісаєм і Омеляном – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Івашенко Лука Петрович (1858 – ?) – козак, жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, 1913 р. мав 28 десятин землі.

Івашини (Івашиненки). Див. також: Івашини-Надтоки.

Івашиненко Гарасим – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

«Івашина Макаренко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Івашиненко Томко – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Івашиненко Дем'ян – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Івашиненко Гнат із сином Опанасом – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Гнат згадується також у реєстрі 1732 р.

Івашиненко Яким – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Івашина Дмитро та Івашина Корній – козаки, 1781 р. мали хутори (1 і 2 хати) в Говтв'янській сотні Миргородського полку.

Івашина Герасим (1745 – ?) – козак, сотенний отаман Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту».

Івашина Микита (1743 – ?) – козак 2-ї Миргородської сотні (1782); сотенний отаман Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту».

Івашина Іван (1757 – ?) – абшитований військовий товариш Гадяцького полку (1787 -1790). Дружина Анастасія, донька значкового товариша.

Івашини – козацький рід у с. Бакумівці. 1835 року в селі жили 7 родин Івашин: Андрій Степанович, Семен Степанович, Мирон Степанович, Никифор Андрійович, Павло Іванович, Лук'ян Йосипович, Григорій Йосипович із сім'ями.

Івашина Трохим Данилович (1831 – ?) – дворянин, жив у с. Бакумівці Миргородського повіту. 1851 р. одружився в Сорочинцях із сорочинською дворянкою Агрипиною Василівною Шульженко (бл.1826 – ?).

Петро Іванович – козак с. Зуївців (1858).

Івашина Іларіон – міщанин с. Попівки (друга пол. XIX ст.). Мав синів Семена, Сергія.

Івашина Д.М. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.; автор книжки «История села Зуевцы Комышанского района Полтавской области» (Харків, 1965).

Івашина Федір – уродженець с. Бакумівки. Член Української Центральної Ради. Восени 1919 р., під час денікінщини, був застрелений у Бакумівці Г.Радченком, головою підпільного більшовицького комітету.

Івашина Михайло Миколайович (1894, с. Бакумівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Бакумівці. Був засуджений 24 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Івашина Семен Іларіонович (1894, с. Попівка – 20.05.1938) – за анкетними даними, походив із дворян. Житель с. Попівки, службовець лісгоспу. Був засуджений 31 березня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Івашина (згодом його прізвище писалося в зросійщені формі Івашин) Дмитро Сергійович (12.11. 1912, с. Попівка – 20.09.1992, Полтава) – український вчений, ботанік, біолог, фахівець із лікарських рослин Полтавщини. Онук міщанина із с. Попівки Миргородського повіту Іларіона Івашини. Батько Сергій Іларіонович був службовцем, мати – домогосподаркою. 1926 р. сім'я переїхала до Полтави. Закінчив семирічну школу в с. Устивиці. 1930 р. вступив до Полтавського зоотехнічного інституту, який не закінчив через обставини політичного характеру. Працював учителем біології й хімії в школах Полтавщини.1934 р. мав незакінчену вищу освіту, жив у Полтаві, був службовцем у кооперації. 28 лютого 1934 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно (реабілітований 1989 р.). 1940 р. закінчив біофак Ленінградського державного університету. З 1944 р. викладав на кафедрі ботаніки Полтавського педінституту, працював у інших наукових закладах і установах. Автор понад 250 опублікованих праць у галузі ботанічної науки. Похований на Новоміському цвинтарі в Полтаві.

Івашина Д. – керівник драматичного гуртка в с. Зуївцях (березень 1942 р.).

Івашина Василь Сергійович (1915, м. Миргород – ?) – із службовців, мав вищу освіту. Жив у с. Калашниках Полтавського району, вчитель. Засуджений 29 лютого 1934 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 289; ПГВ. – 1858. - № 32. – С. 454; Описи КН. – С. 148; Реабілітовані історією. Т.2. – С. 514 – 515; Кондратенко Т. Наукова спадщина Д.С.Івашина у Полтавському краєзнавчому музеї // Полтавський краєзнавчий музей: Збірник наукових статей. – Полтава, 2004. – С. 132 – 137; Буйдін В., Самородов В. Його років невмолиме віче // Інтродукція рослин. – 2013. - № 1. – С. 109 – 112; Присяга М.п. 1732 р.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 61 зв. – 62; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 187. – Арк. 62 зв. – 63; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 14; МКМ. – ОФ. – Інв. № 8697 / Д – 1604; № 9916 / р-7822.

Івашини-Надтоки (див. також: Івашини, Надтоки).

Івашина-Надтока Трохим Данилович – дворянин, у 1864 – 1878 рр. мав 4 дес. землі в дачах с. Бакумівки.

Івашина-Надтока Микола Трохимович (бл.1855 – ?) – козак. Мав початкову освіту. Власник 52 десятин землі в Хомутецькій волості.

Івашина-Надтока Семен Трохимович (1859 – ?) – надвірний радник, жив на ст. Ворожба Харківської губернії, 1913 р. мав у Миргородському повіті 53 десятини землі.

Івашина-Надтока (Надтока) Яків Петрович – службовець Миргородського повітового скарбництва, помічник бухгалтера, губернський секретар (1865 – 1870); письмоводитель скарбництва (1871). Приятель П.Рудченка (П.Мирного). 1888 р. – губернський секретар, виконував обов'язки письмоводителя дворянської опіки Миргородського повіту. Мав 7 синів і 3 доньок. Їхній будинок був на нинішній вулиці Українській.

Івашина-Надтока Василь Якович (народився в середині XIX ст.). Близько 1870 р. закінчив Миргородське повітове

училище. 1888 р. – губернський секретар, виконував обов'язки письмоводителя дворянської опіки Миргородського повіту. Громадський діяч Миргорода. Член зібрання уповноважених м. Миргорода (1913). Член Миргородської повітової земської управи (1914). Знайомий П.Рудченка (П.Мирного), який у зрілому віці згадував про В.Івашину-Надтоку.

В.Я.Івашина-Надтока. 1914 р.

Івашина-Надтока Марія Яківна – дворянка. У шлюбі з Варфоломієм Гиренком (див.), миргородським дияконом. Мали 16 дітей. (Це баба Тамари Василівни Козакової – див.).

Івашина-Надтока (рідко Надтока) Сергій Васильович – дворянин, житель Миргорода. Юрист, у 1908 – 1913 рр. приватний повірений у Миргороді (від Міністерства юстиції). Губернський секретар, член сирітського суду (1910). Гласний Миргородської міської Думи (1914 – 1916). Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). Мав телефон у Миргороді. Його багатий будинок із 11 кімнат у Миргороді стояв на лівому березі р. Хоролу, на Гоголівській вулиці, № 127. Голова Миргородської продовольчої управи (7.11.1917). За радянської влади будинок було націоналізовано. 1923 р. його перебудовано під музей; у інших кімнатах цього будинку розміщалася міська рада. 1927 р. будинок мав № 137. Приміщення музею було спалене німцями 1943 р.; згодом на тому місці збудували кінотеатр «Комсомолець».

Івашина-Надтока (за неуточненими, сумнівними даними, Леонід Іванович) – житель Миргорода. Небіж Марії Яківни Івашини-Надтоки, хрещений батько Тамари Василівни Козакової. Був одружений із простою дівчиною Галею, для якої найняв учителів мов, музики, танців.

Івашина-Надтока Варвара Василівна – дворянка. Одержала вищу освіту (1908 р. ще навчалася).

Літ.: Постановления МУЗС. – 1909. – С.216; Отчет об агрономической помощи. – 1912. – С. 59; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 132; Списки лиц. – С. 1 – 6; Отчет Миргородской городской управы за 1914 год. – Миргород, 1915. – С.8; Черкаський. – С.80.

Арх.: Полтавський літературно-меморіальний музей Панаса Мирного. – ОФ. – № 248 – д / 3635. – П. Репетін. Спогади і критичні зауваження до біографії П.Мирного. – Рукопис. – Арк.10 – 11; Алфавит дач. – Арк. 7 зв.; Родинний архів Козакових (м. Миргород).

Івашинський Федір – устивицький сотник Миргородського полку (1719).

Івашів Матвій – говтв'янський сотник Миргородського полку (травень 1661 р.).

Іващенки.

Максим – козак Миргородської сотні (1718). Записаний серед перших осіб сотні.

Мартин – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Мирон і Марко – козаки куреня с. Петрівців (1718).

Микола – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.

Панько – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723), мав синів Никифора і Федора.

Максим – козак Миргородської полкової сотні, піший (1723).

Федір – «можний середній» козак с. Зубівки (1723).

Андрій – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Павло – отаман с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав брата Федора.

Василь – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Григорій – хоружий Яреськівської сотні Миргородського полку. 1725 р. «послан в Шліонск для покупки баранов».

Кіндрат – хоружий Багацької сотні Миргородського полку (1725).

Василь – отаман с.Ковалів Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Сидір і Грицько – жителі Миргорода, належали до розряду цехових (1732).

Федір – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Андрій – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Данило – козак куреня с. Кибинців (1718).

Ілляш – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Данило з братом Антоном – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Петрівцях.

Іван – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Матвій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Федір Омелянович – запасний унтер-офіцер, зуївський волосний старшина (1899 –1900).

Василь – опікун церковнопарафіяльної школи с. Петрівців (1902).

Андр. Йосипович – ветфельдшер у м-ку Багачці (1910).

Омелян Юхимович (1852 – ?) – козак, жив у с. Петрівцях, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Іващенко Марко Каленикович (1853 – ?) – козак, жив у с. Петрівцях, 1913 р. мав 37 десятин землі.

Іващенко М.П. – 1914 р. голова Петрівцівського сільськогосподарського товариства.

Мардарій Пантелеймонович – козак, 1915 р. співвласник цегельні в с. Петрівцях.

Іван Дмитрович (бл. 1896 – ?) – житель м. Миргорода, учасник повстання Дубчака 1919 р. Походив із селян Петрівської волості. 1914 р. закінчив Миргородське повітове училище. До 1915 р. служив у канцелярії мирового судді. Під час Першої світової війни був мобілізований на фронт, закінчив школу прапорщиків, служив до 15 грудня 1917 р. Повернувшись до Миргорода, служив у міліції. За гетьманщини був писарем у канцелярії повітового старости. З приходом більшовиків служив командиром караульної роти при миргородському повітовому військкомі. Під час повстання Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. був начальником штабу повстанців. Дубчак оголосив його своїм ад'ютантом. Після поразки повстання встиг утекти ще до розгрому штабу Дубчака, переховувався. За Петлюри був мобілізований, служив завгоспом при комендатурі. За денікінщини, з листопада 1919 р. служив офіцером у Сибірському полку в Армавірі, дезертирував. Був заарештований 1920 р. Полтавською губернською ЧК за участь у Дубчаківському повстанні, з приводу чого велося слідство, але справу було припинено. Одружений із Євдокією Короленко (жила в Миргороді по вул. Гоголя, мала братів Івана і Федора), яка в час повстання Дубчака була нареченою Іващенка. Ще за царського режиму вона працювала на телефонній станції в Миргороді, згодом – у книжковому складі. З початком повстання Дубчака Д.Пищалка доручив їй чергувати на телефонній станції. Коли червоні карателі ввійшли до Миргорода, вона попередила свого нареченого, разом із ним переховувалася в Єрках, Петрівцях, Слобідці. У травні 1920 р. перебувала під слідством ЧК.

Іващенко – сількор у с. Петрівцях. 1925 р. в своїх замітках викривав незаконні дії радянської влади в селі, яка мала особистий інтерес при проведенні землеустрою. Через це зазнав усіляких утисків і наклепів, його виключили з членів комітету незаможних селян, подали до суду за нібито агітацію проти влади. Вночі 1 березня 1925 р. до хати Іващенка увірвалися злочинці, вистрілами поранили Іващенка й убили його дружину. Серед нападників Іващенко впізнав двох комсомольців.

Микола – перший голова парафіяльної ради УАПЦ в с. В.Багачці. У 30-х рр. ХХ ст. заарештований більшовицькою владою, загинув у ув'язненні.

Тихін Іванович (1879 – ?) – селянин-одноосібник с. Черкащан. Був засуджений 1 березня 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Іван Семенович (1908, с. Петрівці – 21.05.1938) – житель с. Петрівців. Був засуджений Особливою Трійкою НКВС 5 квітня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно1957 р.

Григорій Миколайович (1912, м. Запоріжжя – ?) – закінчив Лубенський учительський інститут. Жив у Миргороді, працював учителем математики. Був засуджений 10 вересня 1938 р. як «соціально-небезпечний елемент» до 3 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у таборах на Амурі і в Азербайджані. Реабілітований 1961 р.

Григорій Олексійович (1909, с. Яструбине Сумської області – 1942) – командир партизанського загону «Перемога» на Миргородщині. До війни працював на комсомольській роботі на Харківщині, секретарем Яготинського райкому комуністичної партії, згодом на такій самій посаді в Миргороді. Жив у правобережній частині Миргорода, в районі парку. 1941 р. очолив партизанський загін «Перемога», де мав псевдонім Лазо. Загинув у бою з німцями під с. Сакалівкою. Місце його поховання не відоме. Дружина Галина Карпівна Червяченко (жила в Миргороді ще 2001 р.).

Літ.: Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. – Ч.3. – Полтава, 1999. – С. 73; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 515, 517; Присяга М.п. 1732 р. – С. 92.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 12; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 14, 32; Ф.1502. – Оп.1. – Спр. 151; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка.

Івки.

Івко Григорій Романович – освіту одержав у повітовому училищі. З 1904 р. учитель-завідувач Черкащенківського народного училища Попівської волості Миргородського повіту.

Івко Василь Григорович (1897, м. Миргород – ?) – українець, походив із козаків. 1919 р. закінчив церковнопарафіяльну школу, працював у Миргороді писарем у земського начальника. 1913 р. вступив до Гоголівської художньо-промислової школи, в якій 25 грудня 1915 р. був заарештований як учасник «революційного драматичного гуртка». 1918 р. працював учителем малювання в 7-річній школі с. Баранівки Миргородського повіту. У першій половині 1920-их рр. разом із священиком УАПЦ О.Богаєвським створив при баранівській «Просвіті» драматичний і хоровий гуртки. Був одружений. Із 1923 р. – житель Миргорода. З 1925 р. – диякон УАПЦ в Воскресінській церкві м. Миргорода, священик місцевої громади УАПЦ, один із провідників автокефального руху на Миргородщині. Мав зв'язки з миргородськими патріотами – українськими соціал-демократами С.Бакалом та ін. В 1925 – 1926 рр. служив у церкві с. Попівки, потім знову повернувся до миргородської Воскресінської церкви. 1928 р. зрікся сану. 23 жовтня 1929 р. був заарештований, звинувачений у пропаганді ідей самостійництва. Чекісти розглядали його справу в зв'язку з підпільною антибільшовицькою групою с. Довгалівки, хоч Івко не був її членом. Був засуджений Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР від 15 лютого 1930 р. до 10 р. позбавлення волі в концтаборі. Реабілітований 1989 р.

Ігнатенки.

Грицько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Тиміш – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кіндрат, Павло, Стецько – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Філон – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Андрій – отаман с. Решетилівки Багацької сотні (1718).

Іван – посполитий Миргородської сотні (1718).

Семен – отаман с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Кирило з синами Микитою і Остапом – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Федір із братом Якимом – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Пархом – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Гнат – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Пантелеймон Васильович (1848 – ?) – козак, жив у х. Якименковому Багачанської волості, 1913 р. мав 37 десятин землі.

Яків Никонович, (1857 – ?) – дворянин, жив у х. Сулимівському Комишанської волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Георгій Никонович (1868 – ?) – дворянин, закінчив Комишанське двокласне училище, Полтавське фельдшерське училище. В 1880-х рр.. служив медиком. 1913 р. жив у х. Сулимівському Комишанської волості, мав 30 десятин землі.

Іван Григорович (1867 – ?) – козак, жив у х. Затоні Багачанської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Ігнатенко Юхим Прокопович (1888, с. Затін В.Багачанського району – 4.06.1938) – житель Миргорода, робітник заготівельної організації. Заарештований 6 травня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Ігнатенко (Гнатенко) Іван Іванович (1897, с. Хомутець – 26.11. 1937) – із селян, житель Хомутця, механік заводу. Репресований (заарештований 8 жовтня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу). Реабілітований посмертно 1956 р.

Ігнатенко Іван Овсійович (22.06.1914, Одещина – 8.11.1988, м. Миргород) – директор об'єднання санаторно-курортних закладів курорту «Миргород» (1963 – 1984). Нагороджений 4 орденами і 10 медалями.

Хутори Ігнатенків існували в Багачанській і Шишацькій волостях.

Ігнатищев – 1913 р. власник пивних складів у Миргороді на Дворянській вулиці.

Ігнатови.

Ігнатов – 1776 р. абшитований військовий товариш Миргородського полку.

Ігнатов Іван Юхимович – 1919 р. жив і працював у Миргороді. Під час повстання під проводом Дубчака був заарештований повсталими в помешканні лікаря Горянова, його мали розстріляти, але не встигли. Одружений із Марфою Данилівною Литвиновою, сестрою чекістів Анатолія і Петра Литвинів (Литвинових).

Ігнатовичі. Це прізвище носили представники різних гілок, не пов'язаних родинними стосунками. Ігнатовичі жили в містечках Миргородського полку Бірках, Білоцерківці, в Миргороді, в с. Зубівці.

Кирияк (перша пол. XVIII ст.) – священик церкви Успіння Богородиці м-ка Білоцерківки Миргородського полку. Мав сина Федора.

Назар – військовий товариш Миргородського полку (1782), мав 4 хати підданих.

Федір Кириякович, чернече ім'я Феофіл (1727, м-ко Білоцерківка Миргородського полку – 27.09.1788, м. Чернігів) – син священика. З 1738 р. навчався в Київській академії. Постригся ченцем у Київському Братському монастирі (1742). Викладав риторику й філософію в Казанській семінарії, з 1748 р. префект цієї семінарії, з 1751 р. – її ректор, професор богослов'я в сані архімандрита. Служив архімандритом у монастирях Росії. З 1770 р. – єпископ Чернігівський і Новгород-Сіверський. Похований у Чернігівському Борисоглібськом соборі.

Ігнатович Йосип – він же Йосип Георгійович Ігнатьєв (див.).

Ігнатович – священик, 1781 р. був власником хутора (8 хат) у Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Іван – поручик, мав у селах Бірках і Зубівці Миргородського повіту 45 душ чол. статі. 1795 р. мав водяний млин у с. Зубівці на р. Руді. Не був одруженим.

Дмитрій – священик, 1824 р. виконував обов'язки дячка Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви.

Літ.: Описи КН. – С. 152; КМА. – С.238; Кривошея-3. – Ч.3. Кн. 2. – С. 41.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2241; Спр. 2038. – Арк. 28 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.141. – Арк.72.

Ігнатьєви. (Деякі з миргородських дворян Ігнатьєвих є нащадками грузинського емігрантського роду дворян Егнаташвілі).

Георгій Семенович (бл. 1721 – ?) – син Симона Егнаташвілі (в Росії званого Семеном Ігнатьєвим) – колезького

асесора, перекладача Колегії іноземних справ, перекладача грузинського посольства в Петербурзі і при ставці Потьомкіна в м. Кременчуці наприкінці XVIII ст., літератора, автора «Грузинського словника». Мати Георгія – з роду грузинських дворян Чхарідзе. 1763 р. дядько Георгія Ігнатьєва – Георгій Петрович Чхарідзе, який мав двір і землю в Миргороді, – подарував свій маєток небожеві. 1764 р. Георгій Ігнатьєв служив капітаном Грузинського гусарського полку, мав дружину і сина Йосипа. Дружина – небога і спадкоємиця бездітного грузинського дворянина Георгія Глуржідзе (Глуржідзева), котрий мав у м. Омельнику Миргородського полку 10 дворів. У 80-х рр. Г.Ігнатьєв жив у Азовській губернії, де служив земським комісаром Царичанської воєводської канцелярії.

Йосип Георгійович – син Георгія Семеновича. Прапорщик Катеринославського пікінерського полку (1781), поручик (1791). Жив у Миргороді, мав хутір у Азовській губернії. 1781 р. батько передав йому у власність миргородський маєток. 1782 р. мав у Миргороді 61 душу чоловічої статі і 58 душ жіночої. 1791 р. продав свій «плец» в урочищі Ліску миргородському козакові Йосипу Бобиренкові. Мав луки « в дачах села Попівки». 1795 р. володів вітряком на околиці Миргорода. Одружений із Катериною – донькою бунчукового товариша Кирила Забіли й Марфи Зарудної; Катерина принесла йому як посаг 32 душі чол. статі в Миргороді. В деяких документах згадується як Йосип Ігнатович (див.). Мали дочок: Марію, Єлизавету, Олександру.

Олексій Михайлович (бл. 1768 – 11.08.1826) – житель м. Миргорода, титулярний радник, городничий Миргорода (1796 - 1797). Колезький асесор, мав підданих у м-ку Сорочинцях: 1806 р. – 4 душі, 1816 р. – 17 душ. Дружина – козацька донька Федора Домашинська (шлюб 8 січня 1818 р. в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві, поручителем був Микола Лукашевич). Помер у Сорочинцях від сухот. Діти: Аполлон (нар. 14.12 1819), Кирило (нар. 8.06.1825, «восприємником» був сорочинський житель, колезький секретар Григорій Улізько).

Ігнатьєв – земський підсудок Миргородського повітового суду. 1725 р. посвідчив духовний заповіт Тетяни Семенівни Лизогуб (Гоголь-Яновської).

Андрій – 1836 р. учень 3-го класу Миргородського повітового училища.

Григорій – син губернського секретаря,1836 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ігнатьєва Олександра Григорівна – дружина колезького реєстратора, 1865 р. мала58 дес. землі в х. Ігнатьєвої (в дачах с. Федунки).

Іван Григорович (1835 – ?) – колезький реєстратор, 1913 р. жив у х. Богданівці Яреськівської волості, мав 64 десятини землі.

Степан Григорович (1851 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Оснягах Яреськівської волості, мав 76 десятин.

Михайло Іванович – у 1825 – 1826 рр. титулярний радник, підсудок Миргородського повітового суду.

Михайло – титулярний радник, володів маєтком (6 душ чоловічої статі й 30 десятин землі) в с. Кибинцях. 1855 р. маєток був призначений для публічного продажу за борги М.Пищимуці.

Михайло – дворянин, мав маєток у Сорочинцях. Його донька Марія (у шлюбі з міщанином Рольфсеном) померла раніше 1860 р.

Ігнатьєви – дворяни, члени Сагайдацького сільськогосподарського товариства (1911): Іларіон Іванович (бл. 1859 – ?), Іван Іванович (бл.1863 – ?), 1913 р. жив у х. Григоренковому Яреськівської волості, мав 19 десятин землі; Михайло Степанович (бл. 1866 – ?).

Ігнатьєв – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Хутір Ігнатьєва існував у Яреськівській волості.

Літ.: ПГВ. – 1855. – № 7. – Отд.2. – С.60; 1860. – № 1. – С.5; Чаговец В. О Гоголе. – С. 45; Плохинский, Иноземцы. – С.222; Отчет об агрономической помощи. – С.32; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кубанейшвили, Д.Г. – С.156, 284; Горгидзе. – С. 35, 56, 69 – 70; Ахвердян Р. Из истории русско-грузинских литературных взаимосвязей: Автореферат диссертации. – Тбилиси, 1984. – С. 8 – 9.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 425. – Арк. 29; Ф.64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 105 зв.; Ф. 105. – Оп.2. – Спр. 9. – Арк. 61 зв.; Ф.209. – Оп.2. – Спр. 1447. – Арк.4; Ф. 269. – Оп.1. – Спр. 4243. – Арк. 1-5; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.13. – Арк.1 зв., 81 зв.; Ф.1011. – Оп.1. – Спр.141. – Арк. 8 зв., 48, 63 зв., 89; Спр. 167. – Арк. 32 зв.; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 6. – Арк.2.

Ієзекіїль – ігумен Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (див.: Тонконіг).

Ізборський Інокентій – чернець Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (1732), намісник цього монастиря (1742).

Ізмайлови.

Ізмайлов Федір Миколайович (? – 1913) – протягом багатьох років служив управителем Дібрівського маєтку Великого Князя Дмитра Костянтиновича Романова; орендар Дібрівської економії. Освіту одержав у кадетському корпусі. Знався на ветеринарній справі. Протягом кількох років жив у США, де вивчав рисисте конярство. З 1882 р. засновник і опікун Дібрівського початкового народного училища, подарував приміщення для цього закладу. Штаб-ротмістр (1884), гвардії полковник (1896 – 1906), генерал (1907), генерал-майор. 1884 р. його клопотанням, за допомогою громади і приватних осіб збудоване приміщення Шахворостівського народного училища. Створив у Дібрівці школу, де готували наїзників і ковалів. Був відомий як великий знавець конярства. 1896 р. член Полтавського єпархіального Свято-Макаріївського Братства. 1902 р. староста церкви Святих Флора і Лавра с. Дібрівки. Передав деякі матеріали й експонати до Лубенського музею К.М.Скаржинської. Похований на території Дібрівського кінного заводу, в огорожі Флоро-Лаврської церкви. Могила не збереглася. Дружина, ймовірно, – С.М.Ізмайлова.

Ізмайлов Олександр – священик Вознесінської церкви с. Савинців, останній її священик. Репресований у 30-х рр.

Іконникови.
Іконникова (? – 1880) – сестра милосердя в Миргородському повіті. Померла, заразившись дифтерією.
Іконникова Наталя Львівна – одна з перших комсомолок (1920) Миргородщині.

Іллєнки.
Іллєнко Васько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Іллєнко («Илин») Лаврентій – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Ілліч Данило – сотник Комишанської сотні Гадяцького полку, брав участь у Терківському поході (1725). Не виключено, що Ілліч – це не прізвище, а ім'я по батькові.

Ілляхненко Жадан – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ілляш (Ільяш) Василь Пилипович (1863 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Попівці, мав 17 десятин землі.

Ілляшевичі.
Ілляшевич Мусій Лаврентійович – у 1867 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви с. Петрівців Миргородського повіту.
Ілляшевич (Ільяшевич) Валер'ян Андрійович (15.08.1882 – ?) – уродженець м. Хоролу. 1910 р. служив штабс-капітаном Кушкинської фортечної артилерії. У царській армії дослужився до звання підполковника. 1920 р. служив у Армії УНР в штабі 6-ї Січової стрілецької дивізії.

Ілляшевські.
Ілляшевський Панас (Афтанасій) – 1761 р. сотенний писар Устивицької сотенної канцелярії Миргородського полку; військовий товариш, 1777 р. у відставці. Власник хутора в Устивицькій сотні Миргородського полку (1781).

Ілляшенки (рідше – Іляшенки).
Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Павло – миргородський полковник, підписав акт обрання гетьманом Якима Сомка 16 квітня 1662 р.
Лесько – миргородський полковник (травень 1662).
Максим – роменський сотник Лубенського полку (1672), лубенський полковник (1676 – 1687). Його донька Марія (? – 1688) була в шлюбі з Михайлом Самойловичем, гадяцьким полковником (1678 – 1687), який володів м-ками Рашівкою і Комишнею, селами Остапівкою і Грим'ячкою. Марія померла в Москві, похована в Новодівичому монастирі. Збереглося кілька синодиків лубенського полковника Максима Ілляшенка, в яких подано різні імена членів роду, що не дає можливості ідентифікувати їх.
Юхим – наказний миргородський сотенний хорунжий (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).
Іван – житель Миргородської сотні (1718).
Василь – козак куреня с. Петрівців (1718).
Мисько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Луцик – посполитий в Устивицькій сотні (1718).
Іляшенки Андрій, Каленик і Луць – козаки Хомутецького куреня (1718). Андрій із братами Калеником, Лук'яном і Петром – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Андрій із синами Карпом і Павлом – піші козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Грицько з сином Федором – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Матвій – війт м-ка Багачки Миргородського полку (1725).
Гаврило (? – після 1741) – належав до куреня миргородського полковника Д.Апостола (1710); стрілецький отаман (1713 – 1714) в Миргородському полку, військовий товариш (1716), кременчуцький сотник Миргородського полку (1718 – 1736). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Володів угіддями на Дніпрі. Мав синів Омеляна, Федора і Якова.
Федір Гаврилович (див.: Гаврилов Федір).
Яків Гаврилович – значковий товариш Миргородського полку (1747), кременчуцький сотник (1747 – 1750). Мав хутір під м. Омельником, який 1757 р. був захоплений у нього бунчуковим товаришем Петром Галецьким.
Кіндрат – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732). Отаман миргородської полкової артилерії (1741).
Мисько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Андрій із братом Лук'яном – 1738 р. виборні козаки в м-ку Хомутці, грунтові. В ревізії містечка записані першими.

Ілляшенко Пилип – житель с. Петрівців, козак Миргородської сотні (1732). В реєстрі записаний другим після отамана села. 1738 року Пилип з братами Матвієм і Іваном – козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Петрівцях.

Ілляшенко – козак-підпомічник, мав хутір (1 хату) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).

Яким – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Хомутця.

Ілляшенко – військовий товариш, 1787 р. власник хутора Назарівщини Хорольського повіту.

Микита Романович – правнук кременчуцького сотника Гаврила Ілляшенка. Значковий товариш Миргородського полку (1785 – 1787); 15 квітня 1787 р. – корнет при відставці. Мав сина Степана.

Іван (1752 – ?) – священик Троїцької церкви (придворної) в с. Хомутці (1792).

Степан Микитович (1789 – між 1843 і 1845) – служив у Хорольському повітовому суді, чиновником у Полтаві. Власник 30 душ у х. Карписі Хорольського повіту. Помер монахом у Глинській пустині Путивльського повіту. Дружина – Олександра Андріянівна Магденко (? – 1848), донька штабс-капітана. Мала маєтки в Новомосковському повіті, де й залишилися нащадки.

Ілляшенки – службовці в Гадяцькому повіті на початку XIX ст.

Петро Олексійович (бл.1772 – ?) – дворянин у с. Петрівцях Миргородського повіту. Дружина Оксана Кирилівна (бл. 1773 – ?). Мали дітей: Ірину (нар. 1792), Євдокію (нар. 1794), Тетяну (нар. 1796), Григорія (нар. 1801).

Ілляшенко І.П. – миргородський повітовий гласний (1878).

Роман Іванович (бл.1881 – ?) – козак, жив у х. Рибальському, де 1913 р. мав млин; 1911 р. голова Петрівцівського сільськогосподарського товариства.

Василь – у 1930-х рр. був членом гуртка астрономії (світознавства) в Миргороді, яким керував В.Д.Омельченко.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.258; Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1878 г. – Полтава, 1879. – С.3; Личный состав. – С.10, 12; Модзалевский. – Т.2. – С.220, 221; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С.50; Описи КН. – С. 127, 244, 261; Кривошея. – Ч.2. – С. 16, 43; Його ж. Козацька еліта Гетьманщини. – К., 2008. – С. 164; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29, 58.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 25; МКМ. – БФ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Ілляшенко-Петров (він же Петров) Іван Костянтинович – 1794 р. священик придворної Троїцької церкви м-ка Хомутця («священик дворовий»). Дружина Зіновія. Син Федір (нар. 8.02.1794 р.; хрещений батько – секунд-майор Михайло Данилович Апостол).

Ільїни.

Ільїн Василь Михайлович – лікар. Закінчив Петербурзьку медичну академію. У 1870-их рр. був членом Петербурзького нелегального народницького студентського гуртка. Одержав посаду земського лікаря в м-ку Сорочинцях Миргородського повіту. Разом із ним у Сорочинцях працював фельдшером іще один член гуртка Олександр Степанович Семяновський; обоє вели народницьку пропаганду. Були знайомі з народовольцем із Сорочинців Віктором Малинкою (див.), народником М.Г.Кулябко-Корецьким та іншими учасниками руху народників (імовірно, також із лікарями В.С.Токарським, І.А.Зубковським).

Ільїна Лідія Петрівна – дворянка, племінниця В.М.Ільїна, неодружена дівчина, 28 лютого 1884 р. стала хрещеною матір'ю (разом із Миколою Володимировичем Попатенком) новонародженої Варвари, доньки лікаря Василя Токарського (див.), у с. Абазівці Полтавського повіту.

Ількевиченки.

Ількевиченко Процько – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Ймовірно, він же:

Ількевиченко Прокіп – житель с. Баранівки Сорочинської сотні, 1749 р. продав свій лісок понад р. Пслом ігуменові Сорочинського монастиря Ієзекіїлю Григорієву (Тонконогу) «з братією».

Ількевиченко Федір – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Ільків – возний, власник хутора в Білоцерківській сотні Миргородського полку (1781).

Ільченки. (Пор.: Ільчик, Ульченки).

Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кіндрат – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Федір із братом Григорієм – «можнійші» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Грицько Ільченко є і в реєстрі сотні 1732 р.

Денис – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Степан із братом Матьком (Матвієм) – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Ільченко (Ільченков) – сотенний отаман Миргородського полку (1781). Значковий товариш (із травня 1781 р.).

Остап – військовий товариш, житель м-ка Сорочинців (1791).

Ільчики. (Пор.: Ільченки).

Ільчик Остап – військовий товариш, житель м-ка Сорочинців, 1785 р.

Ільчик Данило – дворянин у м-ку Сорочинцях, значковий товариш (1815 - 1830). Його син Данило (нар. бл. 1815 р.) у 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ільчикова Катерина Федорівна – вдова губернського секретаря, з малолітньою донькою Марією Данилівною в 1864 – 1869 рр. мали 16 дес. землі біля м-ка В.Сорочинців.

Ільяшевичі (див.: Ілляшевичі).

Імбра Роман Йосипович – підпоручик, житель м-ка Комишні. Дані про нього подає комишанський священик М.Білогриць-Котляревський (див.). Згідно з ними, Імбра за походженням богемець, освіту здобув у Празькому університеті. Наприкінці 50-х – в середині 60-х рр. XIX ст. тримав у Комишні домашню школу для навчання місцевих дітей (близько 20 учнів, здебільшого дітей дворян і міщан). На нашу думку, не виключено, що Імбра – це спотворене прізвище Імберг: відомий на Полтавщині Олексій Йосипович Імберг (1790 – 1864), масон, був управителем канцелярії генерал-губернатора М.Г.Рєпніна. Ймовірно, це брат Романа.

Імшенецькі.

Іван – військовий товариш (1675).

Павло – лохвицький протопіп (кінець XVII ст.). Був одружений із Мариною Марківною – сестрою гетьманші Насті Марківни Скоропадської.

Софія – 1824 р. вступила до Полтавського дворянського благодійного інституту.

Яків Імшенецький.

Яків Кіндратович (21.03. 1858, с. Баба Сосницького повіту. – 2.06.1938) – син священика. Громадський і кооперативний діяч, статистик і публіцист. Навчався в Чернігівській духовній семінарії. 1880 р. вступив до Московського університету, звідки його було виключено за участь у студентському русі. 1885 р. закінчив Новоросійський університет. З 1887 р. служив статистиком у Полтавській губернській земській управі. В 1893 – 1897 рр. на посаді податкового інспектора Миргородського, а згодом Полтавського повіту. В 1902 – 1904 рр. – начальник 4-го відділення Полтавської казенної палати, колезький асесор. Жив на Н.-Полтавській вулиці, № 3. 1906 р. його обрано депутатом Державної Думи першого скликання від Полтавської губернії. З 1909 р. – товариш управителя Полтавського товариства взаємного кредиту. 2 липня 1917 р. був обраний гласним Полтавської міської думи за списком від Полтавського комітету партії «Народної свободи». З 1897 р. працював у редакції щотижневика «Хуторянин», друкував свої статті в сільськогосподарських збірниках, які видавалися при цьому журналі. Автор праць із питань землеволодінь Полтавщини та інших тем. Співробітничав із виданнями «Полтавщина», «Русские ведомости», «Южные записки». Гласний Полтавської міської думи, управитель банку Полтавського товариства взаємного кредиту. Автор брошури «Дрібний кредит і його значення в народному господарстві». Активіст, член комітету Полтавської громадської бібліотеки (створеної 1894 р.). Приятель В.Короленка, С.Смагіна, знайомий П.Мирного (П.Рудченка), Л.Падалки. Голова Полтавського губернського комітету партії кадетів. Після 1917 р. працював у кооперативних установах. 1938 р. пенсіонер, жив у Полтаві. Репресований, був звинувачений органами НКВС за сфальсифікованою справою «Полтавської фашистсько-повстанської організації церковників». Був засуджений Особливою трійкою при УНКВС Полтавської області 23 квітня 1938 р. до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований посмертно 1959 р.

Михайло Кіндратович – брат Якова. Громадський діяч, юрист, кооператор, юрисконсульт ради кооперативних спілок Чернігівщини в 1919 – 1920 рр. Мав сина Геннадія, який на початку 20-х рр. працював у правлінні Чернігівської губернської кооперативної спілки, у 30-х рр. – у Всесоюзному кооперативному банку в Москві.

Олександр Якович (1887, м. Полтава – ?) – жив у Полтаві. Член партії кадетів. Дружив із Костянтином Ляховичем (див.). У 30-х рр. був спеціалістом заводу. Був засуджений двічі. Вперше – 11 жовтня 1939 р. до 5 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у Володимирській області. Вдруге засуджений 25 травня 1949 р. – до поселення в Красноярському краї. Реабілітований 1989 р.

Борис Якович – управитель Сорочинської сільської ремісничої навчальної майстерні (з 1913 р.). Освіта – Нижегородське середнє механіко-технічне училище; до переїзду в Сорочинці працював у Полтаві монтером. Мав близьке знайомство з В.Г.Короленком. Артист-аматор, на початку 30-х рр. XX ст. був режисером самодіяльного театру в колбуді у Великих Сорочинцях.

Пелагія Іванівна – на службі в Миргородському земстві з 1913 р. Акушерка в Сорочинцях (1913 – 1916).

Імшенецький Петро – в травні 1917 р. був обраний до складу Центральної Ради від Полтавщини.

Імшенецька Є. – вчителька у Сорочинцях (початок XX ст.). На початку 70-х рр. XX ст. ще була жива.

Олена Борисівна – 1954 р. керувала драматичним гуртком Великосорочинського педучилища. 1960 р. працювала екскурсоводом у Великосорочинському літературно-меморіальному музеї М.В.Гоголя.

Літ.:Адрес-календарь, 1904. – С. 33; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 78; Отчет МУЗУ. – 1915. – С.303; Сборник сельскохозяйственных статей. – Вып. 8. – Полтава, 1916. – С.3,4; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 7-8-9.

– Миргород, 1917. – С.39; Щоденник Володимира Вернадського // К.С. – 1993. – № 3. – С.43; Єрмак О. Реабілітовані посмертно // ПЄВ. – 1997. – Ч.4. – С.87; Нестуля О. До характеристики громадського руху... // Археологічний літопис Лівобережної України. – 1997. – № 1–2. – С. 39 – 44; Граб В. В лавах революційної демократії // Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С.57; Корж В. На віку, як на довгій ниві. – Харків, 2001. – С.37; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 524.

Арх.: НБУВ НАНУ. ІР. – Ф. 290. – Спр. 3211. – Арк. 1.

Інасарідзе Кацура (1697 – після 1770) – грузинський дворянин, відставний вахмістр Грузинського гусарського полку (1763). Жив у Миргороді, де 1741 р. мав 10 дворів, 1770 р. – 19 хат.

Індиченко Дем'ян – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Індуктори (Індуктні, Індуктенки).

Індуктор Павло – заможний посполитий у Миргороді (1723). У ревізії згадується також Індутний, житель Миргорода.

Індуктенко Макар – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). Того самого року в реєстрі записаний Індутненко Макар, житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Іноземцеви.

Іноземцев Андрій Петрович (бл.1824 – ?) – син купця 3-ї гільдії з Лубенського повіту. В 1832 – 1836 рр. навчався в Лубенському повітовому училищі. Після складання екзамену в Миргородському повітовому училищі 1841 р. був призначений учителем парафіяльного училища с. Обухівки Миргородського повіту. Працював там і 1843 р. Жив у садибі Капністів.

Іноземцев (Іноземцов) Василь Петрович – міщанин Миргорода, в 1860-их рр. разом із братом міщанином Олександром Петровичем мали 104 дес. землі у Лещенковому хуторі (в 2-ій частині миргородських полів). Член квартирної комісії від купців і міщан-християн Миргородського повіту. Гласний Миргородської міської думи (1874). (Пор.: Наземцов).

Іноземцева Марія Іванівна – українка, до 1917 р. мала в Миргороді 2 будинки на початку вулиці Сорочинської (нині це територія між краєзнавчим музеєм і курортом). За радянської влади ці будинки були націоналізовані.

Іоасаф (бл. 1706 – ?) – останній ігумен Сорочинського Святомихайлівського монастиря з 1783 по 1786 р. Родове прізвище – Ґершун (див.). Після закриття монастиря йому 1786 р. було призначено щорічну пенсію з казни в сумі 50 карбованців.

Іосиф – священик Пречистенської (Успінської) церкви в с. Баранівці Сорочинської сотні (1723), ймовірно, служив там і 1732 р.

Іосифови (Йосипови). Див. також: Осипови. Пор. також: Іосифовичі.

Іосифов Лаврентій – городиський сотник Миргородського полку, 1723 р. був у Терківському поході.

Іосифов Гаврило – сотенний писар Устивицької сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Іосифов Григорій – сотенний писар Омельницької сотні Миргородського полку (1725).

Іосифов Іван – писар Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Іосифов Феодосій із синами Яковом, Степаном і Мокієм – «можнійші» козаки с. Савинців (1723).

Іосифов Василь із синами Яковом і Романом – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Іосифов Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Іосифов (він же Йосифович, Йосипів, Йощенко) Прокіп – міський війт м-ка Сорочинців (1718, 1723 – 1725, 1732 – 1736).

Іосифов Григорій – яреськівський сотенний писар (1732).

Іосифов Григорій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Іосифовичі.

Іосифович Герасим – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Іосифович (він же Іосифов) Прокіп – війт м-ка Сорочинців Миргородського полку (1723 – 1725).

Іосифович Симеон – священик Нікольської (Ніколая Чудотворця) церкви у м-ку Сорочинцях в 1718 – 1723 р., мав у містечку фільварок.

Іосифович (Йосифов) Стефан – священик Парасковіївської церкви в с. [Малих] Сорочинцях (1718 - 1732). Мав у селі фільварок, у якому жив Степан Бондар.

Ірклієвські.

Ірклієвський – житель Сорочинської сотні (1718).

Ірклієвський П. – у 1920 – 1921 рр. служив їздовим у повстанському загоні Леонтія Христового (див.). Його син – В.П.Ірклієвський виїхав за кордон. Він зберіг рукописні матеріали про загін Христового, які передав Андрієві Софроновичу Галагузі (родом із м-ка Лютеньки), котрий 1992 року надіслав їх директорові Лютеньської школи Іванові Феодосійовичу Чайці, який на основі цих матеріалів видав документальний роман «Дзвони над Лютенькою» (2001).

Ірклієвський Василь Данилович (17.03.1910, с. Лютенька – 12.12.1992, Німеччина) – український мовознавець-лексикограф. Автор виданих праць: «Наші ймення, їх походження та значення: з поданням коротенького життє-опису особи, що історично своїми діями та ділами вложила акт у відбуття подій й, таким чином, положила своє тавро-ймення прийдешнім поколінням» (Мюнхен, 1968) та «Етимологічний словник українських прізвищ – прізвищезнавство» (Мюнхен, 1987). Помер у Німеччині, похований у Києві (син Павло перевіз тіло батька на Батьківщину).

Ірченко – учасник протибільшовицького повстання Дубчака в Миргороді у квітні 1919 р.

Іржонок Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Іршенки (Іршки, Іршови ?). На початку XX ст. на Миргородщині існував хутір Іршова.

Іршенко Михайло – козак м-ка Сорочинців (1718).

Іршенко Семен з братами Василем і Герасимом – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). Герасим Іршенко – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Іршиха Марія – посполита в с. Черевках (1723).

Іршко Гарасим – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Ісаєви.

Ісаєв Андрій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Ісаєв Никифор – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Ісаєнки.

Ісаєнко Ничипір – наказний миргородський сотенний отаман (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Ісаєнко Леонтій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Ісаєнко Тарас – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Ісаєнко Павло – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Михайло – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Ісаєнко Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із матір'ю Гапкою мав 1 двір, 1 хату.

Ісаєнко-Кондратенкова Ганна Яківна (див.: Кондратенко Г.Я.).

Іскри.

Іскрівна Ганна Миколаївна – хрещена мати Антона Кондоскалова (нар. 1794), сина Петра Кондоскалова, поміщика в с. Черевках Миргородського повіту.

Іскрицькі – український шляхетський правобережний рід.

Василь Михайлович – син сестри гетьмана Павла Тетері. Нобілітований 28 травня 1659 р. Польсько-козацький полковник димерський. Польський резидент при гетьманові Мазепі. Ротмістр при королі Янові III Собєському. Помер 1696 р.; 1698 р. похований у Львові. Одружений двічі: у першому шлюбі з Катериною Вольською, в другому – з донькою Павла Герцика (1690). Від першого шлюбу мав доньку Уляну.

Уляна Василівна (? – 29.10.1742) – дружина миргородського полковника, згодом гетьмана Данила Апостола, шлюб бл. 1689 р. (Див.: Апостоли). В їхній родині виховувався небіж Уляни Василівни Петро Григорович Іскрицький (нар. 1704). Померла в с. Хомутці, похована у Спасо-Преображенський церкві м-ка Сорочинців.

Істратов Микола Іванович – 1903 р. губернський секретар, 1904 р. – колезький секретар, молодший штатний контролер у 6 акцизному окрузі (м. Миргород) від Полтавського акцизного управління. Жив у Миргороді.

Італинський Андрій Якович (1743, Лубенський полк – 27.06.1827, м. Рим) – доктор медицини, академік, дипломат, археолог, лінгвіст. Походив із священицької родини. Навчався в Київській академії (закінчив 1761 р.), в Московській і Санктпетербурзькій госпітальних школах. 1767 р. отримав звання лікаря, служив у армії. Протягом деякого часу (до 1771 р.) працював лікарем у м-ку Сорочинцях Миргородського полку (з 1772 р. на цій посаді був М.Я.Трохимовський). Із 1771 р. навчався в Лейденському університеті, де 1774 р. захистив докторську дисертацію

з проблем гематології. З 1781 р. посол Росії в Константинополі й Римі. Член Російської Академії Наук і почесний член Римської академії.

Літ.: Хижняк З. Києво-Могилянська академія. – К., 1981. – С.158; Бородій М.К. Данило Самійлович Самойлович. – К., 1987. – С. 11, 15, 16; КМА. – С. 242.

Іуда Максим – 1738 р. виборний козак у с. (Малих) Сорочинцях.

Іустинович Антон – належав до поспільства Миргородської сотні (1718), записаний першим після війта, бурмистра і писаря.

Іщенки.

Григорій – священик, ієрей, житель с. Малих Сорочинців (1791). Дружина Меланія, син Кирило (нар. 1791).

Іщенки – козаки, в 1865 – 1874 рр. володіли урочищем Маєвщиною (біля с. Олефірівки).

Василь Микитович – козак, у 1866 – 1869 рр. мав 21 дес. землі в х. Іщенка (в дачах В.Сорочинців).

Петро Семенович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 17 десятин землі.

Іщенко – військовий полковий старшина, був миргородським повітовим комендантом (початок 1918 – початок 1919 р.). Палкий прихильник УНР.

Іщенко – отаман, керівник (разом із отаманом Галайдою) селянського повстанського загону, який у 1920 – 1921 рр. діяв проти більшовицької влади на Лубенщині, Миргородщині й Гадяччині.

Яків Тихонович – миргородський більшовик, колишній артилерист, учасник громадянської війни, запеклий активіст, який займався розкуркуленням. У 30-х рр. керував роботою миргородської пекарні (була на нинішній вулиці Незалежності).

Федір Іванович (1895, с. Комишня – ?) – із селян, мав середню освіту. Жив у с. Малютинцях Пирятинського району Полтавської обл. Завідувач трудової школи. Був засуджений 1930 р. до 5 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Єфрем Никифорович – житель с. Мальців, козак. Мав синів Петра, Андрія і Володимира (див.).

Дмитро Сергійович (1906, с. Мальці – 10.12.1937) – житель Миргорода, працівник їдальні військової частини. Був засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Володимир Єфремович (15.08.1912, с. Мальці – після 1986) – навчався в семирічній школі с. Кибинців. Служив у армії (1934 – 1936). Учасник бойових дій на р. Халхін-Голі в Монголії. Навчався в військовій академії ім. Фрунзе. Учасник Другої світової війни, начальник розвідки оборони Москви. Полковник Генштабу. Протягом 11 р. служив при Вищих Академічних курсах офіцерів розвідки Генштабу; заступник начальника кафедри Академії. Протягом 11 р. – начальник військової кафедри Московського фізико-технічного інституту. Працював заступником наркома освіти РСФСР з військової роботи.

Ї

Їжаки.

Їжак Василь Гордійович (1896 – ?) – селянин-одноосібник с. Малої Грем’ячої. Був засуджений Миргородським районним народним судом 15 вересня 1931 р. до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Їжаків хутори існували поблизу с. Черкащан і с. Малої Грем’ячої.

Й

Йовенки Хома і Федір – козаки с. Обухівки (1718).

Йовки (Йовченки).
Йовченко Матвій – козак Сорочинської сотні (1718).
Йовченко Назар – посполитий у с. Мальцях (1718).
Йовченко Федір – 1723 р. підданий Святомихайлівського Сорочинського монастиря.
Йовченко Петро – житель Миргородської сотні (1718), убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Йовко Дмитро – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Йовменко Гарасим (так у публікації Д.Вирського) – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732). Можливо, це Йовченко.

Йосипенки.
Йосипенко Петро – заможний посполитий у с. Єрках (1723).
Йосипенко Грицько – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Йосипови (див.: Іосифови).

Йосиф – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Йосифовичі.
Йосифович Герасим (див.: Іосифович).
Йосифович Василь – козак Хомутецького куреня (1718).
Йосифович Лук'ян – священик Троїцької церкви в м-ку Яреськах Миргородського полку (1723).

Йопи.
Йопа Степан Іванович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Оснягах Яреськівської волості, мав 37 десятин землі.
Йопа Дем'ян Іванович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Іванцях Яреськівської волості, мав 19 десятин землі.
Йопа Федір Павлович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Зозулиному Яреськівської волості, мав 177 десятин землі.

Йощенки. (Див. також: Іосифови. Пор: Ющенки).
Прокіп – міщанин, війт м-ка Сорочинців (1718).
Кіндрат – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).
Йощенки – родина в с. Зуївцях у XIX ст., традиційно займалася колісництвом.
Трохим Васильович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 15 десятин землі.
Павло Леонтійович (бл. 1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 15 десятин землі.
Іван Ілліч (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 15 десятин землі.
Іван Данилович (бл. 1853 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Зуївців, власник 17 десятин.
Федір Мефодійович (1929 – ?) – колгоспник с. Зуївців, був засуджений 1949 р. до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1955 р.

К

Кабаненки.

Максим – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Прокіп, Максим та Андрій із синами Лук'яном і Грицьком – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Кабанець Стецько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кабанови.

Кабанов – сотенний осавул, 1781 р. мав частину хутора в Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Кабанов Михайло Михайлович – репресований 1941 р.

Кабачні.

Кабачний Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кабачний Максим – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Кабачки.

Кабачок Володимир Андрійович (15(27).07.1892, с. Петрівці – 15.06.1957, м. Київ) – український бандурист, співак, конструктор бандур, диригент, педагог. Незаконнонароджений син селянки Єфросинії Мартинівни Кабачкової, наймички петрівцівського священика Івана Варвинського. Хрещена мати – Анастасія Павлівна Борчевська, дідичка з с. Петрівців. До 5-річного віку жив у материної сестри Анастасії в с. Слобідці. Мав добрий голос, через що потрапив до Полтавського архієрейського хору. Загальну освіту здобув у Полтавському початковому училищі № 2, яке закінчив 1906 року. В 1907 – 1913 рр. навчався в Полтавському музичному училищі в Д.В.Ахшарумова. По закінченні училища вступив до Московської консерваторії ім. П.І.Чайковського. З 1917 р. викладав співи в школах Полтави. 1925 р. створив у Полтаві капелу бандуристів, якою керував до 1934 р., коли, відчувши небезпеку з боку каральних органів, змушений був виїхати до Ленінграда. 10 грудня 1937 р. був репресований, до 1943 р. перебував у таборах. Після звільнення протягом року працював бандуристом у Ташкентській філармонії. З 1945 по 1957 р. жив у Києві. Працював викладачем бандури в Київському музичному училищі ім. Глієра, в Київській державній консерваторії. Автор підручника «Школа гри на бандурі» (1957), кількох музичних творів та обробок. Похований на Печерському цвинтарі. Реабілітований 1958 р. Дружина – Віра Михайлівна Попова, донька поміщика з Полтавщини. Мали сина Миколу (хрещеною матір'ю якого була Євгенія Яківна Рудинська, сестра відомого археолога Михайла Рудинського).

Кабачок Охтанас – радянський активіст у с. Петрівцях, службовець Петрівцівського волвиконкому. За денікінщини (1919) був розстріляний у Миргороді.

Літ.: Білоус М. Самобутній талант // Прапор перемоги (м. Миргород). – 1986. – 20 грудня; Бандуристе, орле сизий…: Віночок спогадів про В.А.Кабачка. – К.: Музична Україна, 1995; Годун Н. Кобзарство Миргородщини (Матеріали до довідника) // Сторінки історії Миргородщини: Зб. наукових праць. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С. 154 -155.

Кабузан Гнат – член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).

Кабцан – голова Миргородського райвиконкому (1935), наприкінці 1930-их рр. був заступником голови Миргородського райвиконкому. З походження – не миргородець. 1938 р., під час масових арештів у Миргороді, був заарештований органами НКВС.

Кавкасідзе.

Кавкасідзе – грузинський князь, поміщик Миргородського повіту (1814). Близький знайомий В.В.Капніста. Цікавився історією, старовиною.

Кавкасідзе (Кавкасідзев) Володимир Семенович – князь, нащадок грузинських поселенців в Україні. Поміщик с. Панасівки Миргородського повіту, губернський секретар. У 1858 – 1859 рр. був членом Полтавського губернського комітету з облаштування й поліпшення побуту поміщицьких селян. 29 душ панасівських селян 1881 р. сплачували йому викупні платежі. Власник маєтків у Роменському повіті. Цікавився українсько-грузинськими зв'язками.

Зокрема, за підписом «Кавк.» у ж-лі «Киевская Старина» (1899, жовтень) було опубліковано некролог М.І.Гулака, колишнього вчителя тифліської гімназії. Дружина – Єфросинія Данилівна. Син Іван.

Микола Семенович, князь. Дружина Ольга Павлівна. Діти: Микола, Євген.

Кавуни.

Кавунка – вдова, заможна посполита в с. Милюшках (1723).

Кавунники (Кавунниченки, Кавуннецькі).

Кавунниченко Прокіп – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кавуннецький Василь – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Каган М.Г. – співвласник (із С.Роднянським) друкарні в Миргороді у 1912 – 1925 рр., яка діяла за тодішньою адресою: вул. Гоголівська, № 114. Під час Української революції 1917 – 1921 рр. підтримували більшовиків.

Каганери.

Каганер М. – 1913 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю залізними й лако-фарбовими товарами.

Каганер Йосель Мойсейович – міщанин Миргорода, 1913 р. мав у місті підприємство з виготовлення олійних фарб, де працювали 2 робітники.

Кадигроби.

Сава, Дмитро, Григорій, Матвій – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Кадигроб Грицько – козак Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732).

Кадябаш Іван – писар у економії дідича Григорія Івановича Чарниша в Миргородському повіті (1824).

Каєнко Семен – козак Хорольської сотні М.п. (1732). Хорольський сотенний хорунжий (1741 – 1752).

Казанцев Яків Олександрович (30.04.1903 – 11.03. 1977, м. Миргород) – художник-богомаз у Миргороді (перша половина – середина XX ст.). За походженням кубанський козак. Із 1946 р. жив у Миргороді, на Мочарі, у провулку Косому (нині Кобзарський). Разом із іконописцем Іваном Гнатовичем Кучеренком їздили до інших міст, привозили звідти картини, ікони, цікавилися технікою їх виконання, способом приготування фарб. Працював у різних установах Миргорода, зокрема, малярем. 1956 року його картини експонувалися в Миргороді на колективній виставці місцевих майстрів. Автор краєвидів, портретів, копій із картин відомих художників.

Казбани.

Казбан Ілляш – у березні 1673 р. війт м-ка Сорочинців.

Казбанівна Катря – 1723 р. убога посполита в м-ку Сорочинцях.

Казути.

Казута Євген Антонович – 1952 р. працював завучем Миргородської 7-річної школи ім. Д.Гурамішвілі.

Казута – в 1950-их рр. працювала директоркою обозного заводу в Миргороді.

Кайдаші.

Кайдащин Семен – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кайдаш Михайло Кононович – 1937 р. вчитель географії Миргородської школи № 2, 1941 р. – в школі № 3.

Калайди.

Калайда Іван – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Калайда Микита – посполитий у Яреськівській сотні (1718); належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Калантай Іван – житель Миргородської сотні (1718), заможний посполитий у Миргороді (1723). (Пор.: Колонтай).

Калачники (Калашники, Калачниченки).

Калачники (Колачники) Сидір, Михайло, Прокіп – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Калачниченко Яріш – житель Миргородської сотні (1718).

Калачник Опанас – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Калачник Мисько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723). 1732 р. входив до калачницького цеху.

Калачник Гаврило – житель м-ка Сорочинців, входив до калачницького цеху (1732).

Калачниця Анна – заможна посполита в с. Попівці (1723).

Калачниченко Фесько, убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Калашник Павло Григорович (за ін. даними, Іванович; 3.03.1847, с. Хомутець – 27.07.1909, там само) – знаний на Миргородщині гончар, автор куманців, дзбанків, свічників, ваз. Письменник А.П.Чехов рекомендував його твори на виставки до Києва, Харкова, Петербургу.

Калашник [Алек.] Семенович – із 1913 р. на посаді інструктора Миргородського повіту з садівництва і городництва (м. Миргород). Мав початкову освіту.

Калашник – партизан у Миргороді під час німецької окупації 1941 – 1942 рр. За деякими свідченнями, був пов'язаний із підпіллям ОУН.

Калашников Іван Васильович (1897, м. Миргород – 15.01.1938), житель Миргорода, коваль машино-тракторної станції. Був засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1960 р.

Калениченки.

Олекса – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мисько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Андрій Богданович – військовий товариш Миргородського полку (1709).

Ничипор – посполитий Миргородської сотні (1718).

Михайло – козак куреня с. Ярмаків (1718).

Федір – отаман містечка Балаклійки Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723).

Данило – козак куреня с. Попівки (1718). «Придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав брата Клима.

Онофрій із синами Дорошем і Омельком – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Іван та Калениченко Григорій із сином Зінцем – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Григорій є також у реєстрі 1732 р.

Дорош – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Семен – убогий, піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Остап – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Карпо – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Грицько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Матвій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Яків – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак малоґрунтовий у с. Зубівці.

Онисько – сотенний хорунжий Омельницької сотні М.п. (1732).

Антон – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – житель Миргорода, належав до розряду цехових (1732).

Грицько з братами Павлом, Іваном і Микитою – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Довгалівці.

Денис – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Малих Сорочинців.

Денис – козак Сорочинської сотні (1782).

Михайло (? – раніше 1815) – корнет у м-ку Сорочинцях. Мав доньку Мотрону (1791 р. не одружена). Його донька Євдокія – за сорочинським дворянином Іллею Івановичем Козинцем.

Федір Якович – корнет, житель м-ка Сорочинців, у 1791 – 1808 рр. мав там підданих.

Андрій Андрійович – сорочинський дворянин, 3 лютого 1807 р. одружився із сорочинською дворянкою Єфросинією Дмитрівною Ляхно.

Данило – сорочинський дворянин у 1800 – 1847 рр. Дружина Гафія. Син Яким (нар. 9.08.1800).

Яків Михайлович (бл. 1791 – 1843) – у 1823 – 1843 рр. титулярний радник, жив у Сорочинцях, де мав 28 душ. Дружина Євдокія Георгіївна, 1843 р. мала селян у Сорочинцях.

Іван (бл. 1805 – ?) – син дворянина, з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Василь Федорович – бл. 1830 – 1842 рр. колезький реєстратор, житель Сорочинців. Дружина Параскева (бл. 1792 – 1842).

Іван – губернський секретар. 1830 р. його син Іван (нар. бл.1818) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Лук'ян – дворянин, колезький реєстратор (1830), житель Сорочинців. Дружина Васса Гаврилівна Налойченкова (шлюб у Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві 30 січня 1826 р.), жива 1842 р.

Кирило Данилович – близько 1830 р. жив у Сорочинцях. Дружина Феодосія Григорівна.

Семен (1815 – 1848) – дворянин у Сорочинцях, парафіянин Преображенської церкви.

Павло Лук'янович – сорочинський дворянин, колезький реєстратор (1845). Дружина Марфа Григорівна.

Євтихій – писар у Савинській економії поміщиків Фролових-Багреєвих (1846).

Калениченкова Євдокія Юріївна – поміщиця, в 1864 – 1869 рр. її спадкоємці мали 70 дес. землі поблизу В.Сорочинців (в урочищі «Біля Дубовика»).

Калениченко (Калиниченко) Тимофій Володимирович – мав університетську освіту, без чину. Викладач рос. мови й арифметики Миргородської чоловічої гімназії (1907 – 1908).

Захар Андрійович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 22 десятини землі.

Федір Якович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 19 десятин землі.

Андрій Іванович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 20 десятин землі.

Калениченко Андрій – уродженець с. Попівки. До весни 1919 р. служив командиром роти 29-го Миргородського стрілецького полку в складі Червоної армії. У квітні 1919 р. у районі Шепетівки разом із іншими командирами-миргородцями перейшов до війська С.Петлюри. Коли навесні 1920 р. більшовики захопили владу на більшій частині лівобережної України, а натомість активізувався повстанський рух, А.Калениченко разом із земляком Г.Мельченком, як кадрові старшини Армії УНР, у квітні були послані на Миргородщину для зміцнення боротьби повстанських селянських загонів. Прибулі командири влилися до загону отамана Д.Пищалки з метою посилення організаційної роботи. Згодом, коли загін Пищалки припинив існування, Калениченко став керівником селянського повстанського загону, який 1921 р. діяв на Миргородщині проти більшовицької влади. Воював у попівських і комишнянських лісах разом із загоном свого земляка й колишнього командира-петлюрівця Тимофія Виборного. За деякими даними, загін А.Калениченка існував ще й 1922 року.

Лука Петрович (1898, м-ко Карлівка – 1968, м. Київ) – художник-реставратор і мистецтвознавець. Освіту здобув у Миргородській художньо-промисловій школі (1918), згодом у Київському художньому інституті. Організатор Державної реставраційної майстерні в Києві. Автор ряду праць із проблем мистецтвознавства. У середині 20-х років був на посаді викладача й директора Миргородського художньо-керамічного технікуму і профшколи при ньому. За спогадами сучасника М.Сарми-Соколовського, мав комуністичні погляди і переслідував викладачів національно-патріотичних переконань, таких як Ф.С.Красицький. 1938 р. робив доноси. Мав доньку Ніну.

Калениченко Гнат – заможний селянин с. Зубівки, 1921 р. був розстріляний комуністичною владою як заручник за вбивство в Зубівці невідомими особами 14 червня 1921 р. члена комнезаму Богині.

Калениченко (Калініченко) Федот Андрійович (1889 – ?) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Був двічі засуджений. Уперше – 2 березня 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Зубівці, працював за наймом. Удруге засуджений 1 жовтня 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Калениченко (Калініченко) Тимофій Гнатович (1891 – 6.12.1937) – селянин-одноосібник с. Зубівки. Був засуджений двічі. Вперше 2 березня 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення працював робітником у Полтаві. Вдруге був засуджений 2 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 і 1990 р.

Ніна Луківна (9.03.1922, м. Миргород – 1.04.2008, м. Київ) – літературознавець, доктор філологічних наук. Донька художника Луки Петровича Калениченка. 1948 р. закінчила Київський університет, у 1953 – 1978 рр. працювала в Інституті літератури імені Т.Г.Шевченка АН України. Коло її дослідницьких зацікавлень – український літературний процес кінця XIX – початку XX ст., зокрема, творчість М.Коцюбинського. Автор монографій і нарисів. Жила в Києві. Одружена з Леонідом Миколайовичем Коваленком (1922 – 1983), літературознавцем, співробітником Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Ханко В. Словник мистців. – С. 83; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С.545; Швидько-2. – С. 85, 89; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. Кн. 1. – Полтава, 2005. – С. 314; Ревегук В. Полтавщина. – С. 66; Присяга М.п. 1732 р. – С.91, 92.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 226, 227; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 87 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк.84 зв.; Спр. 166. – Арк.5; Спр. 167. – Арк.11, 32, 79; Спр. 187. – Арк. 31 зв.; МКМ. – «Документи Фролових-Багреєвих»; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Алфавит дач. – Арк. 112.

Калини.

«Калин Марченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Калина Олексій, Калина Микита – посполиті середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Калина Ілько – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Калина Д. – дописувач миргородської газети «Відродження» (1942).

Калиненки.

Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кузьма – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Калинка – поміщик у м-ку Багачці Миргородського повіту (XIX ст.).

Калинович Дмитро – ієрей у містечку Комишні; 1715 р. був також за писаря комишанського.

Калиновський Гнат Семенович (1741 – ?) – народився в с. Мальцях Миргородської сотні в родині священика Покровської церкви о. Семена Калиновського. 1760 р. вступив на навчання до Київської академії. Близько 1777 р. одержав парафію в Преображенській церкві с. Шарківщини, яку посів після смерті священика Якова Василіва. Дружина (шлюб 1773 р.) – донька Якова Василіва, померлого священика Преображенської церкви с. Шарківщини.

Літ.: КМА. – С.246.

Калитка (Калитко) Клим – заможний посполитий у с. Милюшках (1723).

Каліка Микита – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Калінін Микола Никанорович – миргородський купець, росіянин, згадується 1900 р. Член Миргородського податкового присутствія від міського управління (1901 – 1904). Член розкладочного присутствія від міської управи (1910). 1913 р. мав на базарі в Миргороді магазин посуду. 1914 р. його обрано гласним Миргородської міської Думи. До 1917 р. мав у центрі Миргорода на вул. Гоголівській, № 97, садибу на 1200 кв. сажнів, будинок, хату, сарай. За радянської влади будинок був націоналізований, 1927 р. – денаціоналізований (будинок на той час мав № 107).

Калініченки (див.: Калениченки).

Калко (Калько?) Васько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р. (Пор. також: Кальченко).

Кальні (Кальненки).

Кальненко Василь – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кальненки Василь і Федір – посполиті середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Кальненко Семен і Кальненко Павло – убогі посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кальний Остап (друга половина XIX, с. Великі Сорочинці – початок XX ст.) – кобзар на Миргородщині, виконавець народних дум та історичних пісень. Був знайомий з О.Г.Сластьоном, який 1901 р. написав його портрет.

Кальний Михайло Данилович (1889, с. Великі Сорочинці – 31.05.1938) – житель с. В.Сорочинців, офіцер царської армії. У 30-х рр. XX ст. жив у Сорочинцях був завідувачем лісництва. Репресований 1938 р., розстріляний. Реабілітований 1958 р.

Кальницькі.

Тихін – 1722 р. належав до козацької старшини Миргородського полку. В лютому 1730 р. сорочинський городовий отаман. 1-й миргородський полковий хорунжий (1735 – 1738), мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях. Миргородський полковий осавул (1738 – 1753), перший миргородський полковий осавул (до 1757 р.). Брав участь у Кримському поході 1735 р., в Очаківському поході 1737 р. 1749 р. купив хутір у Цибулівській сотні Миргородського полку в козака Харка Василенка. 1750 р. керував козацьким загоном у задніпровських місцях. За даними дослідника Я.Дашкевича, після арешту Кальницького позбавили військового рангу на 6 місяців. 1762 р. увійшов до складу слідчої комісії з приводу пограбування омельницького сотника Миргородського полку Остроградського гайдамаками. 1770 р. згадується як увільнений осавул. Мав 29 хат у м-ку Сорочинцях (1770), хутір біля с. Аврамівки Хорольської сотні. 1752 р. мав 30 душ посполитих у власному хуторі в Крилівській сотні Миргородського полку. Знайомий із Панасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським, який 1757 р. підписався як свідок під уступним записом на землю Тихона Кальницького.

Петро – військовий товариш, 1773 р. служив у Миргородській лічильній полковій комісії. 1783 р. його донька Параскева жила в Сорочинцях.

Кальницькі – дворяни сусіднього Лохвицького повіту (XIX ст.): Йосип Йосипович, Петро Йосипович, Костянтин Прокопович, Микола Арсенійович.

Кальницький, Кальницькі-Патенки – дідичі Зіньківського повіту (середина XIX ст.).

Літ.: Роспись чиновных особ. – 1773. – С. 190; Модзалевский. – Т.3. – С. 754; Реєстр 1744 р. – С.23; Гайдамацький рух. – С. 129; Архів Коша. – С. 55; Дашкевич Я. Берлін, квітень 1791 р. – С. 233; Кривошея. – Ч.1. – С. 41, 42; Репан О. Мобілізація козаків Гетьманщини для воєнних походів у 1735 – 1739 роках // К.С. – 2000. – № 1. – С. 25; КМА. – С. 411.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – спр. 429. – Арк. 72; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497; ІІ, 18806. – Арк 24 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 46 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 183. – Арк. 66.

Кальнобрідські (Кальнобродські, Кальнобрідченки).

Кальнобрідський Семен – житель м-ка Сорочинців (1718) – «можнійший» козак Сорочинської сотні (1723). Семен Кальноброденко є також у реєстрі присяги 1732 р.

Кальнобрідченко Дем'ян – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кальнобродський Остап (1755 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку. На службі в полку з 1767 р., з 1771 р. – полковий підканцелярист, 1774 р. – полковий канцелярист. 1783 р. – значковий товариш. У військових походах не був. По скасуванні Миргородського полку вирішив продовжити військову службу. Разом із братом Остапом 1783 р. мав 9 душ чол. ст. підданих.

Кальнобродський Гаврило (1756 – раніше жовтня 1791) – син значкового товариша Миргородського полку. На службі в полку з 1770 р., з 1771 р. – полковий підканцелярист, 1774 р. – полковий канцелярист. 1783 р. – значковий товариш, згодом військовий товариш. У військових походах не брав участі. По ліквідації Миргородського полку вирішив продовжити військову службу. Разом із братом Остапом 1783 р. мав 9 душ чол. ст. підданих. Дружина Ганна Савівна. Сини Микита, Олександр (дорослий 1791 р.), донька Марія (дівка 1791 р.).

Кальнобродський Іван – сотенний сорочинський хоружий, у травні 1782 р. очолював команду з 28 козаків (першої Миргородської, другої Миргородської та Сорочинської сотень), яку було відряджено до Миргорода для «содержания в присутственных местах караулов».

Кальнобродський Олександр (бл. 1778 – 30.06.1818) – колезький реєстратор, дворянин у м-ку Сорочинцях, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. Помер від сухот.

Кальнобродський Олександр – дворянин у Сорочинцях, 1830 р. мав землі за р. Пслом.

Кальнобродський Микита Гаврилович (14.09.1794, м-ко Сорочинці – не раніше 1830) – його хрещеним батьком був Федір Маркович Козиненко (див.). Дворянин у Сорочинцях, колезький реєстратор (1808 – 1829). Мав землі в Сорочинцях. Дружина Мотрона – донька сорочинського жителя корнета Артема Кияшка (шлюб 1808 р. в Сорочинцях). Діти: Іван (нар. 1821), Наталя (обвінчалась у Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з колезьким реєстратором із с. Савинців Василем Григоровичем Трилевським).

Кальнобродський Іван Микитович (26.09.1821, м-ко Сорочинці – ?) – його «восприємником» був корнет Юрій Малинка. Колезький реєстратор. У 1864 – 1869 рр. його спадкоємці мали 83 дес. землі в дачах В.Сорочинців (в урочищі Кальнобрідщина).

Літ.: Швидько. – С. 165; Присяга М.п. 1718 р. – С.78, 80; Присяга М.п. 1732 р. – С. 36.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 43; Спр. 124. – Арк. 247; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 25 зв. – 26; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 137. – Арк. 175 зв.; Спр. 139. – Арк. 30; Спр. 141. – Арк. 1,4, 6 зв, 30, 59 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 1 зв., 13 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 12; МКМ. НА. – Документи церков; Алфавит дач. – Арк. 55 зв.

Кальченки.

Луцик – житель Миргородської сотні (1718).

Васько – посполитий Миргородської сотні (1718).

Грицько з братом Андрієм – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Андрій згадується також у реєстрі сотні 1732 р.

Василь – козак Сорочинської сотні, помер у Терківському поході (до 1723 р.). Вдова Єфросинія.

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Дмитро – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Мусій – житель Миргорода, належав до розряду цехових (1732).

Кузьма (1733 – ?) – «з шляхтичів», на військовій службі в Миргородському полку з 1765 р., через 3 роки одержав звання значкового товариша.

Матвій Кузьмович – титуляний радник, у 1822 – 1823 рр. стряпчий Миргородського повіту. Діти: Василь (нар. бл. 1808), з 1815 р. навчався в Миргородському повітовому училищі; Віталій (нар. бл. 1812), навчався в училищі з 1819 р.; Іван (нар. бл. 1819) навчався в училищі 1830 р.; Костянтин; Ганна.

Костянтин Матвійович – поміщик Миргородського повіту, «состоятельный капиталист». (За даними нащадків, народився в Полтаві, що сумнівно). 1864 р. – титулярний радник, мав 130 дес. землі в х. Бузовому біля с. Андріївки. Разом із сестрою Ганною мали також землю біля м-ка Комишні (27 дес.) і при х. Ступки (в дачах Комишні, 45 дес.). Крім того, орендував маєток Абазівку Полтавського повіту. Був у шлюбі з Надією Никифорівною (1830 – 1906), яка в іншому шлюбі була за Миколою Володимировичем Попатенком (див.). Діти Костянтина і Надії: сини Ростислав, Володимир, Микола; доньки Юлія, Леоніда.

Ростислав Костянтинович (? – 1906) – народився в Полтаві, гусарський офіцер, мав дружину й дітей.

Володимир Костянтинович (? – 1904) – народився в Полтаві, служив агрономом.

Микола Костянтинович (1854 – 1922) – народився в Полтаві. Дворянин у м-ку Яреськах. Полковник (1906); ротний командир Петровського Полтавського корпусу; генерал-майор (1907), у відставці (1913). Із 1902 р. опікун Бузівського 2-го початкового народного училища Яреськівської волості. В 1909 – 1910 рр. був кандидатом у помічники предводителя миргородського дворянства. 1911 р. – голова Яреськівського сільськогосподарського товариства. Власник 5 десятин землі. Дружина Софія Андріївна (померла не раніше 1912 р.); діти – Тетяна, Надія, Георгій.

Юлія Костянтинівна (? – 1915, м. Москва) – в середині 1870-их рр. була близька до нелегального народницького гуртка в Полтаві. В 1-му шлюбі була за Петром Ільїним (братом відомого народника Василя Михайловича Ільїна, сорочинського лікаря), мали доньку Лідію (1879 р.н.); в 2-му шлюбі – за лікарем Василем Симоновичем Токарським (див.), мали доньку Варвару (1883 р.н., с. Абазівка).

Леоніда Костянтинівна (1851 – 1927, м. Варна) – в середині 1870-их рр. була близька до нелегального народницького гуртка в Полтаві. Піаністка. В шлюбі з Миколою Миколайовичем Павловим-Сільванським. Нащадки вважають, що вони були родичами Олександри Миколаївни Сільванської, начальниці Полтавської Маріїнської жіночої гімназії.

Петро Микитович (1877 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Устивиці, мав 19 десятин землі.

Калюжні (Калюжненки).

Калюжненко Яким – посполитий у с. Шахворостівці (1718). Він же Калюжний Яким, заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Калюжненко Гарасим – сотенний хорунжий Потіцької сотні Миргородського полку (1723).

Калюжненко Іван із братом Якимом – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Калюжний Кирило – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Івана.

Калюжний Іван – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Калюжні – убогі посполиті у м-ку Сорочинцях (1723).

Калюжний Пилип – козак Потіцької сотні М.п. (1732).

Калюжний Матвій Васильович – козак, у 1863 – 1873 рр. мав 146 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Калюжний Дмитро Григорович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кульбачному Устивицької волості. Мав 29 десятин землі.

Калюжна Наталя Климентіївна – закінчила 7 класів Лубенської жіночої гімназії. З 1900 р. помічниця вчительки початкового народного училища в с. Зуївцях Миргородського повіту. В 1902 – 1907 рр. учителька-завідувачка Савинцівського початкового народного училища.

Калюжний (справжнє прізвище Шайтельман) Наум Михайлович (8.03.1886, м-ко Устивиця Миргородського повіту – 17.11.1937) – журналіст, політичний діяч, дипломат. Походив із багатодітної єврейської вчительської родини. 1902 р. закінчив школу в м. Ромнах, 1904 р., склавши іспит при Полтавській гімназії, одержав звання народного вчителя. Розпочинав діяльність як приватний учитель у с. Хомутці Миргородського повіту. Друкувався в полтавському часописі «Рідний край». 1905 р. очолив підпільний гурток, куди входили жителі Хомутця й Бакумівки (близько 40 чол.). Вів пропаганду в с. Зуївцях. Був організатором маївки в с. Хомутці 1903 р., закликав селян до конфіскації поміщицької землі. Член Української партії соціалістів-революціонерів. Під час революційних подій 1905 р. займався на Полтавщині нелегальною діяльністю, створенням селянських комітетів у селах Хомутецької волості, гуртків українських есерів. Належав до крила боротьбистів. У 1916 – 1917 рр. служив у російській армії. 1917 р. стояв на чолі хомутецької «Просвіти», яка діяла дуже активно. Створював Селянські спілки (співпрацював із Семеном Бакалом). На початку 1919 р. обраний до Хомутецької сільської ради селянських депутатів. 17 січня 1919 р. 3-й селянський з'їзд Миргородського повіту обрав його членом виконавчого комітету Ради селянських депутатів (рада була утворена з Селянської спілки). З 20 лютого 1919 став першим редактором газети «Вісник Миргородської повітової ради робітничих, селянських та вояцьких депутатів». Під час повстання Дубчака (квітень 1919 р.) схвалював дії повстанців проти ЧК. Після саморозпуску партії боротьбистів, із 1920 р. став членом КП(б)У. Обирався членом ВУЦВК. Працював у Харкові. Був редактором газет «Робітник і селянин», «Пролетарська правда», «Селянська правда», журналу «Червоний шлях». Автор статей на політичні теми. У Харкові завідував соціально-культурною секцією Наркомату робітничо-селянської інспекції УСРР. У 1921 – 1929 рр. (із перервами) працював у Празі в посольствах УСРР і СРСР. У 30-х рр. працював в Україні в секторі літконтролю Наркомату освіти, на видавничій роботі в Наркоматі юстиції УСРР. Заарештовувався 1933 р. 23 березня 1937 р. здав патрійний квиток і вийшов із КП(б)У, мотивуючи свою заяву хворобою. Був заарештований у Харкові 18 вересня 1937 р. Йому було висунуте звинувачення в належності до української військової організації. Помер у харківській в'язниці, не визнавши своєї вини.

Калюжний Кирило Григорович – завідувач лабораторії колгоспу «Червоний партизан» у с. Шахворостівці. Відзначений нагородами Всесоюзної виставки в Москві 1940 р.

Калюжний Андрій Феодосійович – поліцай у с. Овнянці (1942 – 1943).

Калюжний Іван Кононович (29.08.1909, с. Шахворостівка – 14.10.1988, Миргород), за фахом учитель-історик. У званні сержанта брав участь у Великій Вітчизняній війні. Із 1946 по 1958 р. був директором Миргородського краєзнавчого музею. Автор публікацій у миргородській пресі про роботу музею. Лектор. Позапартійний. Дружина (шлюб 1948 р.) – Галина Андріївна Березовець (1910 р.н.) – походила із заможної селянської родини з Махтейового хутора, що поблизу Миргорода, після розкуркулення батькової родини жила в х. Зінчашах, медсестра за фахом. Після одруження жили в кімнаті при краєзнавчому музеї. Мали сина Миколу.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Миргородське життя. – 1919. – 29 січня; Історія міст і сіл УРСР. – С. 639; Прапор перемоги. – 1986. – 1 травня. – № 70; Петлюх П. На зорі Радянської влади // Прапор перемоги. – 1987. – 4 квітня. - № 54/55; Московець Є. Спомини про революційні події в м. Полтаві // Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С. 260; Коломеер М.С. Люди земли полтавской. – Полтава, 1999. – С.20.

Арх.: Архів родини І.К.Калюжного.

Калюта Микола Федорович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кибалиному Попівської волості, мав 18 десятин землі.

Каменецькі (Каменечченки).

Каменечченки (Каменетченки) Іван і Степан – посполиті Шишацької сотні (1718). Вони ж – Каменецький Іван із братом Степаном – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Каменецькі – шишацькі козаки (XIX ст.).

Каменецький Семен Миколайович (1846 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Федорівки Шишацької волості, мав 60 десятин землі.

Каменецька Неоніла Максимівна – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1898 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. вчителька початкового народного училища в с. Савинцях.

Каменецькі (рідше Камінські, Каменські) – єврейська родина.

Каменецький – гласний Миргородської міської Думи в 1848 – 1849 рр.

Каменецький Фроїм Абрамович – міщанин Миргорода, гласний Миргородської міської Думи (1850, 1864, 1874). Член Миргородської квартирної комісії від купців і міщан-євреїв (1871).

Каменецький Мендель Фроїмович – до 1917 р. мав у центрі Миргорода, на вул. Гоголівській, № 108, садибу:

1200 кв. сажнів, великий будинок, 2 торговельні лавки й будку, сарай. За радянської влади його будинок був націоналізований.

Каминський (Каминецький) Мойсей Менделевич – мав у Миргороді на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 20, два добротних будинки, які були націоналізовані радянською владою.

Каменські (Камінські).

Каменський Богдан – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Камінський (Каменський) Семен (1735 – ?) – син священика, на службі в Миргородському полку з 1758 р. (полковим копіїстом); 1760 р. – полковий канцелярист, 1770 – возний, з 1774 – військовий товариш. В походах не був. По скасуванні Миргородського полку не виявив бажання служити далі в російській армії.

Каменський Іван Михайлович – із 1893 р. учитель Молодиківщинського початкового народного училища Миргородського повіту. На початку XX ст. учитель с. Баранівки. Любитель і знавець місцевої старовини.

«Кам'яная Гора Яким» – посполитий середньої заможності в с. Попівці (1723).

Кандиби.

Константій – миргородський полковий обозний (пізніше 1672 р.). Можливо, по батькові Миронович.

Андрій Константійович – знатний товариш Миргородського полку (1707), сотник 1-ї Миргородської полкової сотні (1713 – 1715), миргородський полковий обозний. Власник с. Ярмаків Миргородського полку.

Кандибки.

Кандибка Гнат – заможний козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.

Сидір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Іван із братом Пилипом – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Пилип Мартинович (1843 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Устивиці, мав 23 десятини землі.

Сидір Корнійович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кандибкиному Петрівської волості, мав 23 десятини землі.

Петро Овсійович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бутовому Петрівської волості, мав 16 десятин землі.

Кандибкин хутір існував у Устивицькій волості.

Кандискалов (див.: Кондискалов).

Кандьор Антон – більшовицький активіст у Миргороді (на Стадні). Діяв жорстокими методами. Влітку 1918 р. застрелив сім'ю заможного жителя Стадні Івана Петровича Панащатенка з дружиною Тетяною і немовлям. У хаті Панащатенків влада розмістила Стаднянську сільську раду. Восени 1932 р. займався розкуркуленням і вилученням зерна в місцевих селян.

Каневські.

Каневський Данило – 1666 р. міщанин с. Матяшівки.

Каневський [А.М.] – лікар-гінеколог, учений, у 20-х рр. XX ст. працював у лабораторіях Миргородського курорту.

Каневська – секретар-друкарка редакції Миргородської районної газети «Червона трибуна». Загинула під час Другої світової війни.

Каневці (Канівці, Канівченки, Каневченки).

Каневець Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Каневченко Савка – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Канівець Кирило Андрійович (він же Андрієв Кирило) – за часів Б.Хмельницького козак Кременчуцької сотні; кременчуцький сотник. Наказний полковник Миргородського полку (1658), прихильник гетьмана Виговського, очолював у його війську кінний полк. Миргородський полковник, у лютому 1660 р. його полк прийшов на допомогу подільському полковнику Остапу Гоголю, оточеному в м. Могилеві польсько-татарським військом під орудою коронного гетьмана Стефана Потоцького. Був також чигиринським полковником.

Канівченко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); заможний козак с. Зуївців (1723). Він же Канівець Іван – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зуївцях.

Канівець Василь – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Канієвські.

Канієвський Іван Капітонович – 1763 р. мав зв'язки з миргородським полковим хоружим Марком Козиненком із м-ка Сорочинців; їхнє листування чинилося через Опанаса Гоголя-Яновського.

Канєвський (Канієвський, Каневський-Оболонський) Іван Якимович – із 1756 р. військовий канцелярист, з 1764 р. переяславський полковий писар. Бунчуковий товариш (1775 – 1781), статський радник (кінець XVIII ст.).

Дружина Анастасія – донька миргородського полковника Федора Заньківського. (Див.: Заньківські). Канєвські мали маєтності в Переяславському й Золотоніськкому повітах: у м-ку Бубнові, в селах Лепляві, Прохорівці, Келеберді, Ковтунівці.

Канішевський Григорій Митрофанович (26.12.1912, Київ – ?) – український драматичний актор. Народився в робітничій сім'ї, змолоду працював робітником. Став учасником драмгуртка при клубі зазізничників у Києві, де помітили його талант. Був запрошений актором робітничо-селянського театру м. Бородянки. 1932 р. театр переїхав до м. Черкас. З 1944 р. К. призначений директором Черкаського театру ім. Т.Г.Шевченка. Того ж року став провідним актором Миргородського пересувного українського драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка. 1945 р. разом із усім складом Миргородського театру переїхав із Миргорода до Луцька, де протягом 30 р. працював у складі Волинського українського музично-драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка.

Кантеміри.

«Курило Кантимір» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

«Фесько, Кантимирів зять» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Кантемиренко Павло, Кантемиренко Степан – посполиті в м-ку Хомутці (1723).

Кантуренки.

Кантуренко Левко – колишній козак, 1718 р. – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні. 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола у с. Перевозі Шишацької сотні.

Кантуренко Максим – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Канцибер Ганна – знатна ланкова з с. Кибинців, 1937 р. була нагороджена орденом Леніна за високі врожаї у вирощуванні цукрових буряків.

Канюченко Іван – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Капалій Грицько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Капельки.

Капелька Федір – посполитий у Кременчуцькій сотні Миргородського полку, убогий (1723).

Капелька Конон Карпович (18.03.1894, с. Писарщина Кременчуцького повіту – 3.07.1963, м. Миргород) – миргородський фотограф, аптекар, громадський діяч. Під час Першої світової війни служив у санітарній бригаді. На початку 30-х рр. приїхав до Миргорода, працював завідувачем магазину Червоного Хреста, згодом – фотографом на миргородському курорті. Його фотосалон був у центрі вул. Гоголя. Автор численних світлин, які зафіксували розвиток миргородського курорту та інші події Миргорода. Під час окупації Миргорода німцями в 1941 – 1943 рр. був завідувачем аптеки. Один із ініціаторів створення в місті у квітні 1943 р. благодійного товариства «Братерство», яке опікувалося сиротами й немічними людьми. Мав зв'язки з українськими патріотами з Українського Червоного Хреста. Німці запідозрили його у зв'язках із партизанами, заарештували, вивезли до Німеччини. Був у концтаборі Бухенвальді. По війні повернувся до України, до м. Вінниці, де керував фотогуртком. У 50-х рр. знову прибув до Миргорода, працював фотографом. Жив у будинку на вул. Кашинського, № 31. Похований на цвинтарі по вул. Гурамішвілі. Був одружений першим шлюбом із Варварою Григорівною (до війни працювала вчителькою Ромоданівської школи), мали доньку Євгенію; другим шлюбом (громадянським) по війні – із Софією Мусіївною Боган, вдовою лікаря Григорія Михайловича Кащенка (див.).

Капелька Костянтин Карпович – житель м. Миргорода. Розстріляний німецькими карателями в Миргороді 1942 р. Місце поховання невідоме.

Капелька П.І. – автор замітки про роботу Комишанського райвідділу соціального забезпечення, опублікованої в миргородській газеті «Відродження» (1942).

Капиноси (Капиносенки).

Капинос Іван, Капиносенко Грицько – козаки м-ка Сорочинців (1718).

Капиноси Сидір і Іван, Капиносенко Василь – козаки Устивицької сотні (1718). Капинос Сидір із братом Йосипом – піші козаки Устивицької сотні (1723).

Капинос Семен із сином Яковом – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Капинос Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Капиносів Лесько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Каплан Я.С. – комуніст, у 1930-их рр. голова миргородської артілі ім. Менжинського. Близько 1937 р. цього малоосвіченого керівника було призначено на посаду заступника редактора миргородської газети «Червона трибуна».

Каплін – комуніст Миргородщини, 1920 р. був розстріляний повстанським селянським загоном Д.Пищалки.

Каплінські – інтелігентна родина в Миргороді, яка на початку XX ст. жила в районі вулиці Сорочинської (приблизно на місці нинішнього будинку на вулиці Незалежності, 2). Мали доньок, які навчалися в Миргородській жіночій гімназії, дружили з місцевими дворянами Трубицькими.

Каплуни (Каплуненки).

Каплуненко Юсько (в публікації О.Бодянського – Іосько) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Каплуненко Тарас – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Каплун Павло, Каплунка Оринія – посполиті в с. Черевках (1723).

Каплуненко Олександр Прок. – 1913 р. одержав вищу освіту. З 1913 р. – миргородський повітовий агроном, жив у Миргороді.

Каплун Ісаак Юхимович – заступник директора Миргородського курорту, з вересня 1941 р. був призначений командиром 2-го підрозділу партизанського загону «Перемога».

Капля Дем'ян – посполитий у с. Слобідці (1718).

Капністи – козацько-старшинський рід Миргородського полку і шляхетський рід Миргородського повіту. Графи. (Генеалогія Капністів налічує понад 80 персоналій. В даній праці зафіксовано, здебільшого, імена тих представників роду, життя або діяльність яких пов'язана з Миргородщиною).

Василь Петрович (1700 – 19.08.1757) – онук православного грека Христофора Капнісіса. 1711 р. виїхав до України, служив у Російському корпусі. З 1726 р. кн. Голіцин призначив його сотником Ізюмського слобідського полку, в якому йому було надано маєтності. Відав відкупом у полку. 4 січня 1737 р. за атестацією фельдмаршала Мініха був призначений миргородським полковником, був ним до 1751 р. 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях. Брав участь у Хотинському поході 1738 р. Із 1751 р. – у званні бригадира. 1739 р. купив у с. Портянках Сорочинської сотні двір із хатою, грунтом, лісом, садом, городом. В червні 1743 р. одержав 152 двори в Миргородському полку – в м. Манжелії Омельницької сотні, в с. Обухівці Сорочинської сотні, в с. Зуївцях 2-ї Миргородської сотні, в селах Трубайцях і Попівці Хорольської сотні. Мав маєток у Ізюмському полку; поселив села Ломану, Піски, Миколаївку, Василівку, Пузикову і Бригадирівку. 1742 р. володів с. Конотопом Власівської сотні Миргородського полку; 1752 р. мав 114 душ посполитих у х. Свинарному Кременчуцької сотні Миргородського полку; 1753 р. був власником хутора Маріямпільського Крилівської сотні. Загинув у бою біля с. Грос-Єгерсдорфа у Пруссії. Одружений: першим шлюбом – із Марією Мойсеївною Согден (пом. 1750), донькою грецького купця; другим шлюбом – із Софією, донькою бунчукового товариша Андрія Дуніна-Борковського, сестрою генерального обозного В.Дуніна-Борковського; Софія була жива 1781 р.; мала підданих у Миргородському, Харківському та ін. повітах. Похована в Манжелії, в маєтку сина Миколи. В.П.Капніст мав дітей: від 1 шлюбу – Данила й Ананія; від 2 шлюбу – Миколу, Петра, Андрія, Василя.

Данило Васильович (? – раніше 1759) – син полковника миргородського від першого шлюбу. Бл. 1730 – 1741 рр. навчався в Києво-Могилянській академії. Бунчуковий товариш Миргородського полку (з 1746). 1751 р. його було висунуто на уряд миргородського полковника, але призначення не сталося через незгоду В.П.Капніста з гетьманом К.Розумовським. Мав сина Івана і ще кількох дітей.

Ананій Васильович (? – раніше 1802) – син Василя Петровича від першого шлюбу, мав звання бунчукового товариша Миргородського полку. Мав доньку Олександру, яка 1764 р. володіла двома хуторами біля с. Ламаної Омельницької сотні.

Микола Васильович (? – 1822) – був провідником шляхетства Кременчуцького і Гадяцького повітів, а також Катеринославського намісництва. Надвірний радник. Жив у с. Манжелії. Дружина – Мавра Григорівна Новицька (у першому шлюбі Требинська). Мав сина Петра і 5 доньок: Софію, Віру, Надію, Любов, Анастасію. Співвласник с. Зуївців Миргородського повіту і с. Попівки Хорольського повіту, володів млином на Пслі в с. Яреськах. Був власником також інших маєтностей.

Петро Васильович (? – 22.11.1826) – на військовій службі з 1758 р., із 1771 р. служив у лейб-гвардії Преображенському полку; увільнений 10 липня 1775 р. у званні підпоручика (інші дані – прапорщика). Протягом кількох років жив за кордоном – у Франції, Англії, Німеччині. Належав до українського опозиційного шляхетства, мав республіканські переконання. Із братом Василем 1791 р. прагнув домогтися у Пруссії підтримки в справі звільнення України від російської тиранії. Повернувся в Україну за часів імператора Павла І. Жив у с. Трубайцях Хорольського повіту, де запровадив «республіку», і в маєтку в м. Судаку (за деякими даними, поселився там 1785 р.). Співвласник с. Бригадирівки Хорольського повіту та с. Обухівки Миргородського повіту. Дружина – англійка Єлизавета Тимофіївна Гаусман. Мали сина Іллю.

Андрій Васильович – гвардії підпоручик у відставці (1802). Разом із братами був співвласником с. Обухівки, Бригадирівки й Трубайців; мав 12 хат посполитих у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (1781). Внаслідок хвороби збожеволів. Дітей не мав.

В.В. Капніст.

Василь Васильович [12 (23).02.1758, с. Обухівка. – 28.10. 1823, с. Кибинці, похований у Обухівці] – письменник і громадський діяч. Із 1771 р. на службі в лейб-гвардії Ізмайлівському полку в званні капрала. Після 1775 р. вийшов у відставку в званні підпоручика. В січні 1782 р. його обрано провідником шляхетства Миргородського повіту, 1785 р. – Київського намісництва. У квітні 1787 р. «главный надзиратель» Київського державного шовкового заводу. 27 квітня 1787 р. одержав чин надвірного радника. З 1797 по 1801 р. жив у Петербурзі. З 1799 р. колезький радник, у 1799 – 1801 рр. служив у театральній дирекції. 14 серпня 1801 р. вийшов у відставку в чині статського радника. З 1802 р. постійно жив у Обухівці. Того самого року обраний генеральним суддею 1-го Департаменту Полтавського Генерального суду. Був директором училищ Полтавської губернії, генеральним суддею Полтавської губернії (1802 – 1820). У 1820 – 1823 рр. – полтавський губернський провідник шляхетства. Поет і драматург. Автор поетичних творів, од, сатир, сатиричної комедії «Ябеда» (1793), трагедій «Антігона» і «Геневра» (остання не дійшла до нашого часу), лібрето пасторальної опери «Клорида і Мілон» (1800), переробки комедії Мольєра «Сганарель» (1806). Представник української опозиційної автономістської громадськості; близький до масонських кіл. 1788 р. склав «Положение, на каком может быть набрано и содержано войско охочих козаков». 1791 р. домагався підтримки прусського двору в справі визволення України з-під російського гніту. Власник маєтностей: у с. Обухівці, в с. Пузиківці Кременчуцького повіту (620 душ у 1802 р.) та в Верхньодніпровському повіті. Одружений: 1780 р. із Олександрою Олексіївною Дьяковою (1759 – 1832), рідною сестрою другої дружини поета Г.Р.Державіна; за деякими даними, другим шлюбом був одружений із Надією Миколаївною. Від першого шлюбу мав 15 дітей, із яких дорослого віку дійшли шестеро.

Іван Данилович (бл.1746 – 1787) – небіж письменника Василя Капніста. Підпоручик у відставці, жив у Миргородському повіті; 1786 р. мав успадкованих 128 душ у с. Зуївцях і х. Солоніщині. Володів частинами сіл Обухівки, Черевків, Комишні, Попівки, які 1777 р. продав Феклі Тимофіївні Тарновській. Одружений із донькою козака. Їхні діти: Антоній (ін. дані – Антонін, Автоном, бл.1773 – ?), Калістрат (бл.1774 – ?), на яких закінчилася ця гілка роду.

Петро Миколайович (1795 або 1796 – 1878) – відставний полковник Кавалергардського полку. Жив із сім'єю в Манжелії, згодом у Венеції, Турині (де й помер). Одружений із Катериною, донькою графа Армана Делонвіля (д'Аллонвіля), онукою маршала Мініха, з якою згодом розлучився. Мали дітей Михайла (1835 – 1908), Ізабеллу-Ольгу (? – 1879) і Марію, які народилися в Росії.

Надія Миколаївна (? – 1825) – донька Миколи Васильовича. 1824 р., живучи в Петербурзі, вийшла заміж за старого удівця Кармаліна; через рік померла від сухот.

Любов Миколаївна – донька Миколи Васильовича. Довго жила в Обухівці, де померла від сухот. Похована на родинному цвинтарі.

Ілля Петрович (бл.1795 – 1861) – небіж письменника В.Капніста. Служив у гвардії, 1826 р. вийшов у відставку в званні капітана. В 1838 – 1844 рр. його обрано хорольським повітовим провідником шляхетства. Власник маєтностей: 598 десятин землі й 122 душі (1860) – у Миргородському повіті; володів маєтками в Хорольському, Верхньодніпровському й Феодосійському повітах. Жили, здебільшого, в с. Трубайцях; маєток у Судаку був літньою дачею. Одружений із Єлизаветою, донькою поручика артилерії Івана Магденка. Мали семеро дітей: Петра (нар. 1826), Анастасію (1828), Лідію (1830), Миколу (1831), Ростислава (1832), Іполита (1835).

Гаврило Васильович (нар. у 80-х рр. XVIII ст.) – перший син письменника В.Капніста. Помер у дитинстві. Ім'я йому було дане на честь Гаврила Державіна.

Микола Васильович (1787 – ?) – син письменника В.Капніста, хрещеник імператриці Катерини II. Помер у дитинстві.

Семен Васильович (бл. 1791 – 2.12.1846; інші дані: 1794 – 1838, ще інші – 1844) – син письменника В.Капніста. З 1814 р. чиновник Комісії прохань; 1815 р. губернський секретар; із 1818 р. – протоколіст Державної канцелярії. 1824 р. чиновник особливих доручень при Новоросійському генерал-губернаторі М.С.Воронцові в Одесі, а з 1826 р. – при М.Г.Рєпніні в Полтаві. Одержавши чин надвірного радника 1828 р., наступного року він був обраний провідником шляхетства Кременчуцького повіту. 1835 р. заснував училище в с. Пузиковому Кременчуцького повіту. З 1838 р. обіймав посаду директора училищ Полтавської губернії. 1842 р. директор Полтавської губернської гімназії. Поет. Декабрист. Був членом Союзу Благоденства, секретарем Патріотичного товариства. Під час слідства у справі декабристів був «залишений поза увагою». Одружений (шлюб 1823 р.) з Оленою, донькою Івана Матвійовича Муравйова-Апостола. Мали 3 синів і 6 дочок, які з 1876 р. мали графський титул.

Володимир Васильович (20.09.1794 – 21.01.1817) – син письменника В.Капніста. Похований у Обухівці.

Іван Васильович (1795, ін. дані 1798 – 28.09.1860) – син письменника В.Капніста. На службі з 1814 р. чиновником Міністерства юстиції. З 1820 р. у відставці. Колезький асесор (1829). У 1826 – 1829 рр. був миргородським повітовим маршалом дворянства, а з 1829 по 1844 р. п'ять разів підряд обирався полтавським губернським провідником шляхетства й одночасно був почесним доглядачем Полтавської гімназії. Кавалер ордена св. Анни 2 ступеня (1832). Обіймав посади смоленського (1842 – 1844) та московського (1844 – 1855) губернатора. Сенатор, таємний радник (1852). 1826 р., під час слідства над декабристами, теж був запідозрений як політично неблагонадійний.

Громадська діяльність І.Капніста мала національно-українське спрямування. 1831 р. він брав участь у складанні проекту відновлення українського козацького війська. За духовним заповітом матері володів частиною маєтку (8 душ) у Обухівці. Одружений із Пелагією, донькою губернського секретаря Григорія Горленка, яка мала маєтки в Прилуцькому і Пирятинському повітах. Мали 6 синів (серед них Василь, Петро, Леонід, Володимир) і 5 дочок.

І.В. Капніст.

Олексій Васильович (бл. 1796, с. Обухівка – 4.04.1869, с. Ковалівка, нині Черкаської обл.) – син письменника В.Капніста. З 1814 р. підпрапорщик лейб-гвардії Ізмайлівського полку. З 1822 р. служив ад'ютантом командира 4-го кавалерійського корпусу генерала М.Раєвського. Із квітня 1825 р. підполковник Воронізького піхотного полку. Декабрист, член Союзу Благоденства. Після поразки декабристів був заарештований, протягом 3 місяців перебував у Петропавлівській фортеці. 1827 р. вийшов у відставку підполковником. В 1829, 1832 – 1835 та 1841 – 1844 рр. обирався на посаду миргородського повітового провідника шляхетства. В 1833 – 1847 рр. був почесним доглядачем Миргородського повітового училища. 1836 р. відкрив у Обухівці школу для селянських дітей. Колезький радник (1861). За духовним заповітом матері (1830) одержав у Миргородському повіті: села Велику і Малу Обухівку, млини на р. Пслі, винокурню й овечий завод, хутір Глибоку Долину, 223 душі чоловічої статі. Володів селом Михайлівкою (улюбленим маєтком наказного гетьмана П.Полуботка, який дістався О.Капністові від дружини). Був власником маєтку в м-ку Багачці, на березі р. Псла (де нині санаторій «Псел»): сад на 5 десятинах, 5 житлових будинків, водяний млин, олійниця. Після 1861 р. маєтність і садибу в Багачці О.В.Капніст продав поміщикові Шишкіну. Мав будинок у с. Вознесенську Золотоніського повіту (1848), маєток у с. Ковалівці на Черкащині. 1860 р. мав у с. В.Обухівці 69 дворів, 178 душ; 398 і 447 дес. землі в с. Великій і Малій Обухівці. Приятель М.Гоголя, Т.Шевченка. Одружений із Уляною (? – 1867), донькою підполковника Дмитра Білухи-Кохановського, поміщика Переяславського повіту (Уляна – прапраправнука гетьмана П.Полуботка). О.В.Капніст мав 4 синів: Дмитра (1837 – 1904), Василя (1838 – 1910), Петра (1839 – 1904), Павла (1842 – 1904) і доньок Марію й Олександру.

Катерина Василівна (бл.1785 – 1837) – найстарша донька письменника В.Капніста. У шлюбі (з 1819 р.) за Олександром Івановичем Полетикою (бл.1764 – ?), колезьким радником, удівцем, що мав двох заміжніх доньок. Володіла 6 душами в с. Обухівці. Катерина – друг родини Гоголів-Яновських; грала в домашньому театрі Д.Трощинського в Кибинцях.

Юлія Василівна (? – 1788) – донька письменника В.Капніста.

Софія Василівна (1794, ін. дані 1797, с. Обухівка – 1887) – наймолодша донька письменника В.Капніста. Власниця 41 душі в Обухівці та маєтку в Верхньодніпровському повіті. Автор спогадів про родину Капністів «Воспоминания С.В.Скалон (урожденной Капнист)», написаних 1859 – 1862 рр. і опублікованих у журналі «Исторический Вестник», № 5 - 7 за 1891 р. В спогадах є чимало цінних відомостей про діячів Полтавщини й, зокрема, Миргородщини першої половини XIX ст. Близька до родини Гоголів-Яновських. Грала в виставах у садибному театрі Д.Трощинського в с. Кибинцях. У шлюбі (з 1833 р., ін. дані – з 1840 р.) за Василем Антоновичем Скалоном (1805 – 1882), генерал-майором, викладачем Полтавського кадетського корпусу. Жили в Полтаві.

Іполит Ілліч (1835, с. Трубайці Хорольського повіту – бл. 1907) – граф. 1859 р. вийшов у відставку в званні поручика. Близько 1862 – 1874 рр. мав 7 дес. землі в м-ку Багачці. Дідич с. Довгалівки (біля м-ка Багачки) Миргородського повіту (1872), 1903 р. мав при цьому селі 379 десятин землі й 117 десятин у Довгалівському хуторі, 295 дес. в урочищі Гарний Кут. Одружений із Єлизаветою Василівною Магденко (1844 – ?); шлюб 1862 р. в Петербурзі; за нею маєтки в Хорольському, Кременчуцькому, Полтавському повітах. З 1903 р. Єлизавета Василівна Капністова була опікункою Довгалівського (нині В.Багачанського району) початкового народного училища. Мали дітей: Василя, Іллю, Іполита, Петра, які 1913 р. разом володіли 378 десятинами землі в Миргородському повіті.

Ростислав Ілліч – жив у Хорольському повіті. Успадкував від батька маєток у Судаку. Дружина Єлизавета Петрівна (?). Мали синів Михайла, Ростислава-старшого, Микиту, Бориса і Ростислава-молодшого.

Ганна Семенівна (1825, Обухівка – ?), онука письменника. У шлюбі з Олексієм Олексійовичем Воєйковим.

Олександра Семенівна (1826, Обухівка – 1872) – у шлюбі з Григорієм Івановичем Огньовим.

Василь Іванович (1829, Обухівка – 1893, Москва) – онук письменника. Камергер.

Петро Іванович (14.04.1830, Обухівка – 26.03.1898, за ін. даними 1897, Рим) – граф, онук письменника В.В.Капніста. Раннє дитинство пройшло в родині дядька – Олексія Васильовича Капніста. Згодом до 13-річного віку жив у Полтаві у батька. Закінчив Московський університет кандидатом права. Камергер, кандидат права. Просвітник-гуманіст. Поет, драматург, перекладач, критик, редактор, громадський діяч. Друг М. Некрасова. Друкуватися почав у журналі «Современник». Служив у міністерстві освіти. У 1868 – 1874 рр. був редактором газети «Правительственный Вестник». 1875 р. вийшов у відставку; щоліта жив на Полтавщині. Автор віршів, трагедій, літературознавчих статей. Двотомник його творів видала в Москві 1901 р. його донька графиня Інна Капніст, додавши переднє слово із спогадами про батька. Помер у Римі. Похований на грецькому острові Занте – землі предків Капнісісів, у каплиці монастиря св. Діонісія. У шлюбі (з 1862 р.) з Катериною Євгенівною Мандерштерн. Мав доньок Євгенію, Інну.

Леонід Іванович (1836, с. Яблунове Пирятинського повіту – ?) – онук письменника, син Івана Васильовича. Хрещеними батьками Леоніда були поміщик Давид Горленко і Марія Горленко, вдова губернського секретаря Георгія Горленка).

Володимир Іванович (1839 – ?) – предводитель дворянства Кременчуцького повіту в 1868 – 1871 рр. Володів маєтком Козельщиною, який одержав від дружини Софії Михайлівни Остроградської, народження 1845 р. (маєток був подарунком для Софії від Павла Івановича Козельського). Мав доньку Марію.

Дмитро Олексійович (1837, Обухівка – 1904) – син Олексія Васильовича. Граф, таємний радник. З 1891 р. директор Азіатського Департаменту Міністерства зовнішніх справ, сенатор (1897). Власник 471 десятини землі при р. Груні.

Василь Олексійович (1838, Обухівка – 1910) – син Олексія Васильовича, граф. Гофмейстер. Таємний радник (1896). Успадкував с. Михайлівку. 1882 р. обраний провідником шляхетства Лебединського повіту. З 10 листопада 1888 по 28 листопада 1902 р. – предводитель дворянства Харківської губернії, жив у Харкові. Одружений (1867, Яготин) із княжною Варварою Василівною Рєпніною (нар. 1841), онукою князя М.Г.Рєпніна. Мали сина і двох доньок.

Петро Олексійович (1839, Обухівка – не раніше 1904). 1871 р. мав звання камергера. 1882 р. служив радником посольства в Парижі, згодом – послом при Австро-Угорському дворі. Сенатор. Дійсний таємний радник. Миргородський повітовий гласний (у 80-х рр.). Мав у с. Обухівці 998 десятин землі (1903). Дата смерті точно не відома: за одними даними, це 1904 р.; за іншими, 1911 р. він жив у Обухівці.

Павло Олексійович (1842 – 19.10.1904) – граф, колезький асесор (1860-і рр.), дійсний статський радник (1882), таємний радник (1896). Близько 1864 – 1874 рр. мав 142 дес. землі в дачах с. Зуївців. Попечитель Московського учбового округу (1880 – 1895), сенатор (1895). Автор ряду праць із питань освіти. 1883 р. опікун початкового народного училища в Обухівці. 1896 р. жив у Петербурзі. Мав двох доньок, які переїхали до Японії.

Марія Олексіївна – у шлюбі з Василем Аркадійовичем Кочубеєм. Мала віллу в Ялті. Діти: Петро Васильович Кочубей, гадяцький предводитель дворянства, убитий у січні 1918 р. в Києві більшовиками, був одружений із графинею Любов'ю Олександрівною Мусіною-Пушкіною; Василь Васильович Кочубей, предводитель пирятинського дворянства (1906 – 1917); Микола Васильович Кочубей, у першому шлюбі з Варварою Олександрівною Долгорукою, у другому – з Ориною Олександрівною Мусіною-Пушкіною.

Олександра Олексіївна – сестра Марії, одружена з багатим тамбовським поміщиком і відомим ученим Борисом Миколайовичем Чичеріним.

Василь Іполитович (бл. 1877 – ?) – граф, разом із братами мав 378 десятин землі в Миргородському повіті. Одержав вищу освіту. Жив у Хорольському повіті, де мав 4 тисячі десятин землі. 1912 р. почесний голова Остап'ївського сільськогосподарського товариства Хорольського повіту. 1913 р. у відставці. За даними 1913 р., жив у Полтаві, в Миргородському повіті мав 71 десятину землі.

Ілля Іполитович (бл. 1879 – ?) – граф, жив у Полтаві. 1913 р. у відставці. Володів землею в Миргородському повіті – 71 десятиною.

Іполит Іполитович (бл. 1879, с. Довгалівка Миргородського повіту, нині В.Багачанського району – ?) – граф, член 3-ї Державної Думи від Полтавської губернії (1907). 1911 р. член Хорольського повітового земського зібрання. 1913 р. жив у с. Сухорабівці Хорольського повіту. Мав землю в Миргородському повіті – 71 десятину. 1913 р. перебував у відставці.

Петро Іполитович (1885 – ?) – граф. 1913 р. у відставці, жив у с. Довгалівці Багачанської волості Миргородського повіту. Разом із братами володів землею в Миргородському повіті, де йому особисто належала 71 десятина.

Єлизавета Іполитівна – у шлюбі Новикова, мала сина Іполита. Була хрещеною матір'ю Олександри – доньки драматурга Марка Лукича Кропивницького. Єлизавета Іполитівна – бабуся (двоюрідна? – Л.Р.) акторки Марії Ростиславівни Капніст.

Олексій Павлович (17.05. 1871, Москва – 31.10.1918) – граф, камергер імператорського двору (1913), капітан 2 рангу. Контр-адмірал (1917). Освіту здобував на фізико-математичному факультеті Московського університету, звідки перейшов до Морського кадетського корпусу (закінчив 1891). Служив на флоті, був морським агентом у Австро-Угорщині й Італії. Мав численні нагороди: Св. Анни 3-го ступеню, Св. Станіслава 2-го ступеню, Св. Володимира 4-го ступеню, медалі, італійські нагороди. 1910 року пішов у відставку. В липні 1917 р. одержав звання контр-адмірала, з вересня – перший помічник морського міністра. Предводитель дворянства Мглинського повіту Чернігівської губернії (1911 – 1913). Протягом деякого часу (1913) жив у с. Великій Обухівці. 1914 – 1916 рр. був миргородським повітовим предводителем дворянства. Мав 922 десятини землі в Миргородському повіті. Власник цегельні в с. В.Обухівці. Дружина Ольга Костянтинівна Лішина, в 1914 – 1916 рр. була опікункою Малообухівського народного училища. У листопаді 1917 р. відмовився підкорятися Раді народних комісарів і Військово-морському ревкому. 1918 року виїхав до Кавказьких мінеральних вод, де перебувала його родина. У вересні 1918 року був заарештований у Железноводську. Разом із 70 іншими заложниками був страчений на міському цвинтарі в м. П'ятигорську за наказом голови ЧК Північного Кавказу Г.Атабекова і голови ЧК Кисловодська А.Ге.

Дмитро Павлович (1879 – ?) – предводитель дворянства Золотоніського повіту; мав у цьому повіті 200 десятин землі (1912). Депутат IV Державної Думи від Полтавської губернії. 1918 р. очолював партію хліборобів (у Полтаві). Під час денікінщини, влітку 1919 р., став головою Полтавської губернської земської управи.

Ростислав Ростиславович (? – 1921) – онук Іллі Петровича. Навчався в Одеському, згодом у Полтавському ре-

альному училищі, проходив практику в маєтку князя Кочубея, займався господарством у маєтку Єлизаветиному. 24 квітня 1904 р. одружився в Петербурзі з Анастасією Дмитрівною Байдак (за свідченням Марії Ростиславівни Капніст, Анастасія походила з роду отамана Івана Сірка) з Катеринославської губернії, яка знала 18 мов. Згодом родина Капністів жила в Судаку (там був їхній маєток), Парижі, Петербурзі. 1911 р. жив у Хорольському повіті. Розстріляний більшовиками в Судаку, на горі Алчак разом із іншими дворянами. Дружина 1929 р. втекла із Судака, рятуючись від арешту. Мали 9 дітей, із яких вижили п'ятеро: три сини (Андрій, Георгій і N) і дві доньки – Єлизавета (? – бл. 1921) і Марія (1915 – 1993).

Микита Ростиславович – 1911 р. жив у Хорольському повіті. Член Полтавської губернської земської управи (грудень 1917 р.), підтримував Центральну Раду.

Єлизавета Василівна – графиня, 1916 р. мала в Миргородському повіті 365 десятин землі. Жила в с. Довгалівці (нині Великобагачанського району). Мала сина Андрія.

Георгій Ростиславович – син Ростислава Ростиславовича, одержав середню технічну освіту, працював інженером. Жив у Ярославлі.

Андрій Ростиславович – син Ростислава Ростиславовича. Змінив прізвище на Копніст, завдяки чому за радянських часів зміг одержати вищу освіту (дворянам заборонялося її здобувати). Мав онуку Тамару.

Марія Ростиславівна (22.03.1915, Петроград – 25.10.1993, Київ) – графиня, донька Ростислава Ростиславовича. Українська кіноакторка. Навчалася в Ленінграді в театральній студії, вступила до Ленінградського театрального інституту, який їй не вдалося закінчити. 27 серпня 1941 р. заарештована органами НКВС у Батумі, засуджена за ст. 58 до восьми років таборів. Відбувала термін у Караганді, Джезказгані, Тайшеті. Звільнена 1958 р. Із 1961 р. артистка Київської кіностудії художніх фільмів. Заслужена артистка УРСР (1988). Знімалася у фільмах «Далеко від Батьківщини», «Іванна», «Помилка Оноре де Бальзака», «Руслан і Людмила», «Пропаща грамота», «Стара фортеця» та інших. Похована, за її заповітом, у с. Обухівці Миргородського району, поряд із могилою письменника В.Капніста. Мала єдину доньку Радиславу Олегівну (народилась на початку 50–х років на поселенні у Козаченському біля Тайшета; за фахом інженер-технолог; із чоловіком Сергієм мають двох синів – Ростислава і Георгія).

Капністи – нащадки роду, живуть нині у Франції.

Літ.: Уездные предводители. – С.414; Лазаревский А. Очерки малороссийских фамилий // Русский архив. – 1875. – № 11; Воспоминания С.В.Скалон (урожденной Капнист) // Исторический вестник. – 1891. – № 5 – 7; Лобанов-Ростовский А. Русская родословная книга. – Т.1. – СПб., 1895. – С.237 – 242; Милорадович Г. Родословная книга Черниговского дворянства. – Т.2. – Ч.5. – СПб., 1901. – С.17; Павловский И. К истории Малороссии во время генерал-губернаторства Н.Г.Репнина. – Полтава, 1905. – С.22; Отчет Хорольской уездной земской управы за 1911 г. – Хорол, 1912. – С. 143; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 84; Елпатьевский С. Крымские очерки. – М., 1913. – С. 141; Списки дворян, 1913. – С.9; Лукомский. – С. 68; Модзалевский. – Т.2. – С.282 – 297; Записки декабриста Н.И.Лорера. – М., 1931; Берков П. Василий Васильевич Капнист. – М. – Л., 1950; Шевченко В. Бригадир В.П.Капніст – герой Семилітньої війни // УІЖ. – 1986. – № 10. – С.139 – 147; Семенова А. Родина Капністів і рух декабристів // УІЖ. – 1990. – № 4. – С.121 – 125; Дашкевич Я. Василь Капніст – український політичний діяч // УІЖ. – 1991. – № 7. – С.78 – 82; Кочевська Л. Марія Капніст. – К., 1994; Дмитрієнко М., Ясь О. Доля родини Капністів // К.С. – 1995. – № 1. – С.109 – 116; Мезько–Оглоблин О. Люди старої України та інші праці. – Острог – Нью–Йорк, 2000. – С.71 – 125; Пивовар А. – С. 110; КМА. – С. 253; Єфимов В. Це все - ми. – Дн., 2004. – С.443 – 475.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 11495. – Арк. 13 зв.; Спр. 19350. – Арк. 636 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 242; Алфавит дач. – Арк. 10, 28, 48 та ін.

Капусти (Капустенки, Капустянські).

Капуста Демко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Капуста Федір – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Капуста Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний першим. Пор. також: Капустян Іван.

Капустенко Прокіп (Капустенков Прокофій) – військовий товариш Миргородського полку. 20 січня 1786 р. підписав як свідок (серед 14 дворян Миргородського повіту) свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри.

Капустянський (Капуста) – священик у с. Яновщині (Василівці) за часів М.Гоголя.

Капуста – директор миргородського банку, член президії повітового парткому більшовиків (1921).

Капустянський Євграф Карпович (1884, с. Зуївці – 31.05.1938) – українець, із духівництва, мав середню освіту. Жив у м. Лохвиці, селянин-одноосібник. Був засуджений 11 квітня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Капустяни (Капустяненки).

Капустяненко (Капустян) Іван – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Пор. також: Капуста Іван.

Капустян Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Капустянський (див.: Капуста).

Капчинський Сидір – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Карабани (Карабаненки).

Карабаненко Петро – заможний козак Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723). (В публікації Г.Швидько хибно – Карабаченко).

Карабан Федір – козак Остап'ївської сотні М.п. (1732). У реєстрі сотні записаний другим.

Карабан Данило – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Карабан Степан із братом Данилом – убогі козаки-підпомічники в с. Зуївцях (1738).

Караваненки.

Сидір і Опанас – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Сидір – житель Миргорода, посполитий («з мужиків»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Федір – житель Миргородської сотні (1718), посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Каракаші. (Припускаємося думки, що рід мав волоське походження і в Україні опинився від часів еміграції молдовського господаря Дмитра Кантеміра 1711 р.)

Каракаш Кирило – значковий товариш (1749), устивицький сотник Миргородського полку (1749 – 1760). Жив у м-ку Устивиці. Небіж миргородського полковника Василя Капніста. 1751 р. був відряджений на Українську лінію на зміну білоцерківському сотнику. 1781 р. мав 3 хутори в Устивицькій сотні Миргородського полку (два хутори по одній хаті, один хутір – 13 хат). Його дружиною була Ганна (жила в Устивиці), рідна сестра Марії Гавришевої (дружини полкового осавула); сестри 1787 р. володіли хутором Овнянським (49 душ; тоді належав до Хорольського повіту). Сотник жив також у с. Каракашівщині (згодом перейменоване на Стефанівщину), в якому володів садибою, землею і частиною лісу (за Стіглом і під Малою Решетилівкою).

Каракаш Остап – у березні 1761 р. згадується як колишній сотник Устивицької сотні.

Каракаш Ганна Кирилівна – у шлюбі з Григорієм Ляховичем (нар. 1741; див.).

Каракаш Яким – житель м-ка Багачки (1791). Дружина Феодосія, син Степан (нар. 1791).

Каракаш Іван – 1794 р. жив у с. Єрках, мав дружину Агафію.

Каракашева – дружина Каракаша. Рідна сестра Івана Криска (Крискова, див.). 1821 р. претендувала на частину маєтку пані Стефановичевої.

Каракаш – власник млина в с. Устивиці (1830).

(Пор. також: Паночині Сергій Сергійович, його псевдонім Каракаш, імовірно, це прізвище за жіночою лінією).

Літ.: Описи КН. – С. 132, 262; Гайдамацький рух. – С. 238; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С. 79; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 58; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська.- С. 50, 100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 358; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 25; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 20.

Каракуці.

Каракуць Яків – посполитий у с. Попівці (1723).

Каракуця Андрій – посполитий у с. Попівці (1723).

Карасенко Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Карасики.

Карасик Зельман Ілліч – професійний комедійний актор, на початку 1930-х рр. працював директором Народного Дому в Миргороді, після 1935 р. – директором міського будинку культури (в правобережній частині міста). Автор статті «Будинок культури в Миргороді» («Соціалістична культура», 1939, №3). Із вересня 1941 р. був призначений політруком другого підрозділу партизанського загону «Перемога». За національністю єврей, був розстріляний німецькими карателями в Миргороді 28.10.1941 р. Похований у братській могилі.

Карасик – бл. 1935 – 1936 рр. начальник служби постачання миргородського курорту. 1936 р. був засуджений до 10 р. ув'язнення за зловживання на курорті.

Карачівський Михайло – кременчуцький сотник Миргородського полку (1670).

Карбанови. (Пор. також: Карбановський).

Карбанов Павло (ймовірно, початок XIX ст.) – служив у військовому чині бригадира. Мав дружину – теж із родини військового. Жили в с. Литв'яках (нині Лубенського району), володіли 2 будинками в Полтаві. Мали доньку Катерину і, ймовірно, сина Григорія.

Карбанова Катерина Павлівна (початок – перша пол. XIX ст.) – донька бригадира. Закінчила гімназію. Перебувала в шлюбі з Володимиром Петровичем Єфимовим, землевласником Миргородського повіту.

Карбанов Григорій Павлович – учитель малювання й краснопису в Миргородському повітовому училищі (1864 – 1865).

Карбановський, чернече ім'я Серапіон (1748 – ?) – учитель, ієромонах. Народився в м-ку Устивиці Миргородського полку. До 1779 р. навчався в Київській академії, володів кількома мовами. По закінченні академії служив у ній викладачем класу граматики. 1784 р. одержав сан ієромонаха, у жовтні того таки року виїхав до Чернігівської семінарії. Ймовірно, його прізвище пов'язане з родом Карбанових (див.).

Літ.: КМА. – С. 255 – 256.

Кардабашенко Максим – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Кардаші (Ґардаші, Кгардаші).

Кардаш Яків – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Кардаш (в реєстрі Миргородського полку згадується як «Кардаш Татарин») – житель м-ка Хомутця, «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола (1723).

Кардаш (також Ґардаш, Кгардаш) Іван – 1738 – 1940 рр. городиський городовий отаман Миргородського полку.

Кардашевські (див.: Карташевські).

Кармази.

Кармаза (Кармаз) Онуфрій – значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752).

Кармаза (Кармаз) Захар – козак, на військовій службі з 1776 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Кармаз Пилип Григорович (1766 – ?) – на військовій службі з 1779 р., значковий товариш Миргородського полку з 1780 р.

Кармаз Іван Григорович (1768 – ?) – на службі з 1776 р., значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Кармазини.

Кармазин Прокіп – миргородський полковий канцелярист (1767), мав власну печатку.

Кармазин Григорій – у 1769 – 1772 рр. шишацький сотенний писар; 1778 р. сотенний отаман Шишацької сотні Миргородського полку.

Кармазин Никифор – сотенний отаман Миргородського полку, власник хутора (6 хат) у Шишацькій сотні Миргородського полку (1781). Житель м-ка Шишаку (1791).

Кармазин Дмитро Іванович – колезький реєстратор, житель Миргорода. Мав синів Івана й Петра (останній 1886 р. навчався в Глухівському учительському інституті).

Кармазин Іван Дмитрович – дворянин, закінчив Миргородське повітове училище. 1884 р. помічник учителя в Шишацькому початковому народному училищі. З 1888 р. помічник учителя в Миргородському чоловічому парафіяльному училищі, 1890 – учитель цього закладу. 1898 р. жив поблизу містечка Багачки.

Кармазин Н.Д. – ймовірно, родом із Миргородщини. На початку XX ст. служив учителем-інспектором в Ніжинському інституті кн. Безбородька. 1901 р. зробив у Комісії історико-філологічного товариства при інституті повідомлення до XII археологічного з'їзду про перекази, пов'язані з урочищем «Круча» в Миргороді.

Кармазин Олексій Феодосійович (бл. 1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Голубів Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Кармазин Пилип Феодосійович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Голубів Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Кармазин Василь Федорович (бл. 1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Осняги Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Хутори Кармазинів існували в Шишацькій і Яреськівській волостях.

Кармазинський Петро – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Карноухи (Карноушенки, Карнаухи).

Карноух Роман – посполитий у с. Милюшках (1718).

Карноух Федір – козак у с. Савинцях (1718).

Карноух Федір – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Карноух Степан – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Карнаушенко Хведір – 1738 р. підсусідок у козака-підпомічника Гаврила Отрицького в с. Петрівцях.

Карнаух Остап Панкратович – бухгалтер Миргородської земської лікарні (перші десятиліття XX ст.).

Карнаух Петро Афанасійович (1921 – 1942) – уродженець с. Савинців, перший фотограф села. Загинув під час Другої світової війни в Ростовській області.

Карпатіоси (іноді згадуються хибно – як Карпаткоси).

Карпатіос Мануйло – військовий товариш, житель м-ка Сорочинців (1784), мав там посполитих.

Карпатіос – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Яків Мануйлович (1753 – раніше 18.08.1791) – за походженням «из иностранных». Розпочав службу в Миргородському полку 1764 р. полковим канцеляристом, з 1769 – колезький канцелярист. Миргородський полковий хоружий (1773 – 1783), бунчуковий товариш Миргородського полку. В військових походах участі не брав, служив лише «по внутренних комисиях». Згодом майор. 1785 р. Яків став у Сорочинцях «восприємником» новонародженого Іван – сина сорочинського козака Семена Безвіконного. Дружина Якова Наталя Романівна Кониська (донька протопопа миргородського) пережила чоловіка, 1791 р. мешкала в Сорочинцях.

Андрій Мануйлович (1756 – не пізніше 1837) – на службі з 1764 р. полковим канцеляристом. Із 1774 р. мав звання військового товариша Миргородського полку. До 1783 р. у походах участі не брав. 1785 р. абшитований у званні бунчукового товариша Миргородського полку. Поручик (1816), поміщик у Сорочинцях, мав там підданих; парафіянин Успінської церкви. 1837 р. згадується як померлий. Дружина Ганна. Син Гаврило.

Гаврило Андрійович (13.07.1791 – раніше 1864) – його хрещеним батьком був Олексій Новокрещонов, син майора Михайла Новокрещонова. Надвірний радник (1837), житель Сорочинців. 1851 р. одержав указ Герольдії про присвоєння дворянства. Того самого року купив у Миргороді в урочищі Личанці землю і дві душі в Мотрі Курилової.

Карпатіос Софія Олександрівна – вдова надвірного радника, в 1864 – 1869 рр. мала ділянки землі – 35 і 17 десятин («Баранівська ділянка») – у дачах В.Сорочинців.

Літ.: Список дворян, 1898. – С. 334; Описи КН. – С. 124; Кривошея. – Ч.1. – С. 42.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 245, 257 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 2, 5, 10 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 33; Спр. 141. – Арк. 4; Спр. 183. – Арк. 73; Спр. 186. – Арк. 63 зв.; Спр. 187. – Арк. 14; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 121; Алфавит дач. – Арк. 5, 75.

Карпенки.

«Антущенко Карпенко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Семен – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Філон – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Семен – 1697 р. остап'ївський сотник Миргородського полку, був посланий гетьманом до Москви.

Степан – остап'ївський сотник Миргородського полку (1715).

Яцько – козак куреня с. Біликів (1718). Записаний першим після отамана села.

Степан – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Роман – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Михайло – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Лесько (Леонтій) – козак куреня с. Біликів (1718). Леонтій із синами Карпом і Петром – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Федір із сином Трохимом – «можнійші» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Семен – війт білоцерківський Миргородського полку (1725).

Роман – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Гордій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Карпо – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Семен – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Йосип – городовий отаман м-ка Городища Миргородського полку (1732).

Андрій – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Грицько – міщанин м-ка Багачки (1732). Либонь, заможний: записаний другим після війта.

Андрій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Карпенко – 1781 р. сотенний осавул Хорольської сотні Миргородського полку.

Карпенко – полковий осавул, 1781 р. мав хутір (1 хату) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Михайло – сотенний отаман (1781), значковий товариш Миргородського полку, не отримав російського чину (1788). Мав хутір у Хорольській сотні.

Митрофан Якович (1866 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Півінському Яреськівської волості, мав 108 десятин землі.

Митрофан Якович – до 1917 р. мав у правобережній частині Миргорода (вул. Гоголівська, 134) два добротних будинки, які були націоналізовані більшовицькою владою.

Федір Васильович (1876 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Півінському, мав 26 десятин землі.

Хутори Карпенків існували в Хомутецькій і Яреськівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 261, 262; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Личний состав. – С. 11; Описи КН. – С. 129; Кривошея. – Ч. 1. – С. 27, 44; Швидько. – С. 30, 31, 36, 47, 178; Присяга М.п. 1732 р. – С. 40, 97.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1632. – Оп. 1. – Спр. 411. – Арк. 102.

Карпець Олександр Феофанович (1887 – 1919) – житель с. Ромодану, машиніст поїзда, у вересні 1919 р. був заживо спалений у топці паровоза за відмову вести ешелон із денікінцями. Комуніст із 1903 р.

Карпови.

Карпов Петро – 1737 р. священик у с. Зубівці. Либонь, це син священика Карпа Кременичeнка (див.).

Карпов Микола Іванович – купець у Миргороді (1904 – 1917), походив із селян. Мав будинок на північному боці базарної площі, який здавав під готельні номери (їх утримували Вульф і Соня Бродські). Тримав також номери для приїжджих на Дворянській вулиці (1906 – 1910). Карпов мав пекарню в підвалі будинку на Дворянській вулиці (будинок стояв на місці нинішнього музею Д.Гурамішвілі) й булочну лавку. У 20-х рр. пекарня перейшла до його сина, майстра-кондитера Карпова, який у 30-х роках, коли почалися утиски приватних власників, позбувся батьківської власності й перейшов працювати робітником до пекарні міського споживчого товариства.

Карпова Соломія Захарівна – українка, до 1917 р. мала в Миргороді 2 міцних будинки на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 3, які були націоналізовані радянською владою. (Здогадуємося, що С.З.Карпова – це дружина купця Миколи Карпова).

Карповичі.

Карпович Яків – 1738 р. городовий отаман м. Хоролу Миргородського полку. Неписьменний.

Карпович – син значкового товариша, 1781 р. володів хутором у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Карпусенко Федір Павлович – козак, 1904 р. служив машиністом у казенному горілчаному складі № 14 (м. Миргород).

Карпуша Омелян Максимович – в січні 1919 р. був начальником миргородської тюрми, підтримував радянську владу.

Карташевський Яків Володимирович – 1846 р. управитель економії поміщиків Фролових-Багреєвих у с. Савинцях. Закінчив 2-й кадетський корпус. 1814 р. одержав звання прапорщика, був призначений до 16-ї артилерійської бригади. Кавалер ордена св. Анни 3 ступеня (1829). Звільнений у відставку в чині підполковника артилерії і за відзнаки в справах був нагороджений 1835 і 1840 рр. орденом св. Володимира і Георгія 4 класу. Одружений із Ніною Ціціановою, нащадком грузинських емігрантів Ціцішвілі. Рід Карташевських внесено до 2-ї частини родовідної книги Чернігівської губернії.

Карташов – поручик, миргородський городничий (1860).

Касперський Жорж – відомий у 1920-их роках грабіжник-конокрад, керував озброєною бандою, яка тероризувала Лубенську й сусідні округи, зокрема, й територію Миргородщини. Внаслідок посиленої агентурної розробки 7 березня 1927 р. банда в кількості 9 осіб на чолі з Касперським була затримана органами розшуку.

Касьянов Павло Лаврентійович – козак, житель Миргорода, 1904 р. служив конторником казенного горілчаного складу № 14 (м. Миргород).

Касяни (Касьяни, Касяненки). Пор. також: Касянівські.

Касяненко Зінець – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Касяненко Михайло – козак Миргородської сотні (1718). Касяненко Михайло з братами Яковом і Григорієм – козаки Миргородської полкової сотні, піші (1723).

Касяненко Гриць – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, загинув у поході раніше 1723 р. Вдова Горпина, убога.

Касян Іван – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Касяненко (Касян) Юсько (Йосько?) – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1718 – 1732). 1737 р. сорочинський городовий отаман, мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях. Сотенний отаман (1738).

Касяненко Яцько з братами Михайлом і Іваном – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в Миргороді.

Касян Михайло – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із «братом Іваном, невісткою Настею і племенником Гаврилом» мали 1 двір, 3 хати.

Касяненко (він же Касян) Григорій – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Касян Кирило Миронович (1846 – ?) – козак, житель м-ка Багачки, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Касьян Кузьма Петрович – земський фельдшер у Миргороді, при Миргородській земській лікарні (1874 – 1879).

Касянівські (пор.: Касяни).

Касянівський Василь – житель Миргородської сотні (1718).

Касянівський Федір – убогий посполитий, ремісник («с шаповалов»), 1718 – 1723 рр. жив у Миргороді. 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Катаржні.

Катаржний Терешко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Катаржненко Супрун – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Кателига Данило – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723). (Прізвище подаємо за публікацією Г.Швидько; не виключено, що прізвище відтворене не точно, може, Катарга? Пор.: Катаржні).

Катериничі.

Федір – секретар Миргородського повітового суду (1791 – 1796).

Василь – письмоводитель Зіньківського духовного правління (1799 – 1801).

Василь Григорович (1796 – ?) – дворянин Миргородського повіту, прапорщик. Дружина – Євдокія Красовська, донька поручика. Син Матвій 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Катренки.

Іван – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Іван – 1737 р. жив у приїзному дворі миргородського полкового писаря Федора Тихоновича у с. Черевках (либонь, був доглядачем двору).

Кауфман Ю.Ю. – 1940 р. вчитель Миргородської с/ш № 3.

Кафарови (див.: Кафтарьови).

Кафтановський Віктор Свиридович – із 1902 р. лікар Федунської медичної дільниці, 1903 р. лікар у с. Баранівці, а в 1903 – 1904 рр. лікар Березоволуцької медичної дільниці Миргородського повіту.

Кафтарьови. Нащадки грузинських дворян Кавтарадзе. Одні й ті самі особи в різних документах мають різні варіанти прізвищ: Кафаров, Кафоров, Кафторов, Кафтаров, Кафтирьов тощо.

Кафтарьов (Кафаров, Кафарєв) Макар (бл.1717 – після 1787) – грузинський дворянин. Із 1741 р. служив у Росії в Грузинському гусарському полку. На початку 40-х рр. одержав 10 дворів у м-ку Яреськах Миргородського полку, де жив до кінця життя. Дружина Тетяна (померла 1806 р. в Яреськах, бувши вдовою). Діти: Тетяна (1764 – ?); Петро (10.11.1769, Яреськи – ?), його «восприємником» був священик Василь Левицький; Феодосія (доросла 1795 р.); Євдокія (бл.1774 – 1790).

Кафтарьов Матвій – на початку 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у м-ку Говтві Миргородського полку.

Кафтарєва Тетяна (? – 23.08.1802) – вдова, жителька яреськівська, померла в Яреськах.

Кафтаров Яків (бл.1760 – 4.02.1815, Яреськи) – дворянський син. Жив у Яреськах (1780). Поручик (1785), корнет (1791). Діти: Федір (бл.1803 – ?); Степанида (1804 – ?), при хрещенні її «восприймала» Ганна Трощинська; Марія (1807 – ?), «восприймала» Ганна Долгова-Трощинська; Хрисанф (19.03.1811 – ?), «восприємником» був Петро Косярівський.

Кафторова Парасковія – жителька Яресьок, близька родичка Ганни Матвіївни Долгової-Трощинської (з дому Косярівської) – тітки Марії Іванівни Гоголь. 1831 р. (або до 1831) до Парасковії Кафторової сватався бідний грузинський дворянин Царієв (див.), але вона йому відмовила.

Кафтарьова Варвара – вдова, жителька Яресьок. 1816 р. в неї народився незаконнонароджений син Фрисанфт. Одну з Кафтарових (ймовірно, Варвару) 1830 р. взяла до себе Ганна Матвіївна Трощинська за доглядачку свого дому в Яреськах.

Кафоров (Кафарєв, Кафтаров) Микита – дворянин, поміщик у містечку Яреськах (1796), де мав підданих. Колезький реєстратор (1807). Сини: Йосип (1903, Яреськи – ?), хрещеним батьком був відставний прапорщик Іван Раєвський: Іван (7.01.1806, Яреськи – ?).

Кафтирьов Федір Якович (бл. 1803 – ?), у 1811 – 1816 рр. навчався в Полтавському будинку виховання бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського, згодом у Полтавській гімназії. Знайомий Миколи Гоголя.

Кафтарьов Йов Йосипович – навчався у Київському батальйоні військових кантоністів. Із 28 квітня 1848 р. на службі в поліційному управлінні Миргородського повіту. Із червня 1855 р. в ранзі надвірного радника. З 24 жовтня 1861 р. на посаді «смотрителя» Миргородського тюремного замку, на тій самій посаді 1871 р. Дворянство його родини підтверджене указом Герольдії від 2 серпня 1847 р., № 13312. Його діти: Кіндрат, Йосип.

Кіндрат Йовович.

Йосип Йовович – дворянин у Яреськах. Мав сина Йова (5.05.1829, Яреськи – ?).

Літ.: Адрес-календарь Полтавской губернии на 1880 г. – Полтава, 1880. – С.524; Наказы. – С.67; Письма Гоголя. – Т.1. – С. 101; Плохинский, Иноземцы. – С.222; Кубанейшвили, Д.Г. – С. 158, 274; Горгидзе. – С.71; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.29 – 30; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 135 – 136.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 104. – Оп.2. – Спр. 2. – Арк. 109 зв. – 110; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 36 – 36 зв.; ДАПО. – Ф. 379. – Оп. 3. – Спр. 2. – Арк. 300; Ф. 858. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 39 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 58; Спр. 160. – Арк. 105; Спр. 161. – Арк. 4, 71; Спр. 163. – Арк. 28; Спр. 190. – Арк. 2 зв.; Спр. 191. – Арк.2; МКМ. – ОФ. – № 8766 / Д-1672. – Арк.2.

Кахов (Кахішвілі) – грузинський дворянин, у кінці 40-х рр. XVIII ст. жив на території Миргородського полку.

Каховські.

Каховський [С.И.] – 1907 р. жив у с. Ромодані, де мав помешкання, обладнане телефоном.

Каховський Микола Святославович – дворянин, управитель у садибі поміщиків Бєлявцевих у с. Ромодані. В 1914 – 1916 рр. опікун початкового народного училища в с. Ромодані, дбав про місцеву Свято-Дмитрівську церкву.

Каци.

Кац Фрейд – міщанин Миргорода, 1910 р. утримував номери для приїжджих на вул. Багачанській (південна частина нинішньої вул. Гоголя).

Кац – міщанин Миргорода, близько 1917 р. був власником «мебльованих кімнат» (готелю) по вулиці Гоголя, № 107. У 1930-их рр. там був т.з. Селянський будинок (теж на зразок готелю), в якому 1933 року поселився поет П.Тичина; неподалік було приміщення районового відділу НКВС. (Нині це приблизно територія центральної районної поліклініки).

Кац Тойба Лейзерівна – з 1912 р. фельдшер-акушерка в с. Кибинцях.

Кац Піня – професійний актор, режисер і балетмейстер, у 1930-х рр. разом із дружиною керував художньою самодіяльністю Миргородського курорту.

Кац – прокурор Миргородського району (1932). Виконавець лінії комуністичної партії в організації голодомору 1932 – 1933 рр.

Кац Діна Львівна (1900 – ?) – жителька Миргорода, народна суддя (1937). 31 грудня 1937 р. була заарештована, засуджена до 8 позбавлення волі як дружина «зрадника Батьківщини». Термін покарання відбувала в Темниковських таборах. Реабілітована 1956 р.

Кац – начальник цеху індпошиву в миргородській артілі ім. Менжинського (1930-і рр.).

Кацен (Кацин ?) – купець у Миргороді (1913), власник лавок на базарній площі.

Каценко Василь – значковий товариш Миргородського полку, абшитований 1777 р.; військовий товариш Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців (1785), парафіянин Успінської церкви. 1791 р. – поручик, мав служителів у Сорочинцях. Дружина Олена Іванівна. Хрещеною матір'ю їхньої доньки (нар. 1785) була Марія Павлівна Трохимовська, дружина лікаря Михайла Яковича Трохимовського.

Каціода Панас – псаломщик, учитель Успінської церковнопарафіяльної школи у Великих Сорочинцях (1904).

Кацман Марко Йосипович – наприкінці 1930-х рр. був головою колгоспу ім. Леніна в с. Петрівцях.

Кацюри (див.: Коцюри).

Качани (Качаненки).

Качаненко Антін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Качан (Кочан) Юхим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Качаниха Ганна – козачка, вдова, 1723 р. жила в с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку з синами Андрієм і Остапом.

Качан Петро, Качан Сергій – посполиті в м-ку Хомутці (1723).

Качан Михайло – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, разом із сином Сидором мав хату в дворі козачки вдови Ганни Сухинихи.

Качанівські (див.: Коченевські).

Каченовські (див.: Коченевські).

Качкадалов (див.: Кочколданов).

Качури (Качуренки).

Качур Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Качуренко Мартин – посполитий середньої заможності в м-ку Хомутці (1723).

Качур Петро Семенович (1894, с. Хомутець – 8.01.1938) – житель с. Хомутця, працював на різних роботах. Був засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Качурівські (Качуровські).

Качурівський Григорій – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Згадується також Качоровський Григорій, полковий «целюрик» – цирульник (1723). Ймовірно, це одна й та сама особа.

Кашевський Гнат Михайлович (він же Михайлов Ігнат) – сотенний писар Городиської сотні Миргородського полку (1725 – 1732). З його донькою був одружений сотенний писар Цибулівської сотні Микола Дебелій.

Кашинські.

Кашинський [Е.А.] (іноді Кишинський) – поручик, «смотритель вільних маєтностей полку Миргородського» (1747 – 1749).

Никандр Семенович (? – 28.05.1884) – миргородський міський лікар (1861 – 1871), завідувач Миргородської земської лікарні (1874). Понад 25 р. служив земським лікарем у Миргороді. Колезький радник (1874 – 1878). Просвітницький діяч. Один із засновників відомої Миргородської громадської бібліотеки, яка розміщалася в його будинку. Друг письменника Анатолія Свидницького, декабриста Матвія Муравйова-Апостола, народовольця Михайла Ашенбреннера. Помер у Миргороді. Похований на цвинтарі, що розташований між залізничним вокзалом і крупозаводом. Дружина – Марія Омелянівна (померла не раніше 1891 р.). Вдова і четверо їхніх дітей щороку одержували 500 крб. як допомогу від Миргородської земської управи. Мурований будинок Кашинських (нині вул. Кашинського, 13) зберігся досі.

Кашинський О.[М.?] – у 80-х рр. XIX ст. входив до Харківського народницького гуртка. Бував на Полтавщині.

Ганна – 1885 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Ольга – 1888 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Імовірно, до цього роду належить:

Кашинський (Кащинський) Іван Григорович (бл.1770 – 1846) – народився в м-ку Василькові Київського полку, син Г.Кащинського – священика Васильківської Покровської церкви. З 19 вересня 1783 р. навчався в Київській академії. По закінченні класу філософії вступив до Санктпетербурзького медико-хірургічного училища при Генеральному сухопутному шпиталі; 1798 р. одержав звання лікаря, 1803 р. – штаб-лікаря, у 1817 – 1821 рр. мав звання гоф-медика. Учасник війни 1812 р. Перекладач медичних праць. Автор капітальної праці «Краткая медико-хирургическая «материя медика», или Наука о лекарствах…» (ч.1,2. – СПб., 1797 – 1800) – одного з найкращих підручників тогочасної медицини. Захоплювався повітроплаванням.

Літ.: Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С.5; Зубковський І., Богаєвський А. Анатоль Свидницький в Миргороді: Із згадок його учнів // Література. – Зб. І. – К., 1928. – С.152 – 158; Іванюк Я. Просвітитель з Миргорода // П.п. – 1984. – 16 червня; Розсоха Л. Лікарі Миргородщини – сподвижники І.А.Зубковського // П.п. – 1998. – 25 листопада. – № 95; КМА. – С. 255 – 256; Розсоха Л. Кам'яниця лікаря Кашинського в Миргороді // П.п. – 2021. – 2 лип., № 26. – С.4.

Каширін Петро Олександрович (1904 – 16.10.1938, м. Полтава) – житель Миргорода, мав середню спеціальну освіту (артилерійська школа). 1935 р. – начальник штабу 75-го артилерійського полку в Миргороді. 1938 р. – командир дивізіону 75-го артполку. Був заарештований 15 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Каштеляни.

Каштелян Фекла Григорівна (за деякими даними Пилипівна; 1890, м. Хелм, Польща – 1981, м. Харків). Походила з учительської сім'ї. До 1921 р. жила з родиною в Воронезькій губернії, де вчителювала. У жовтні 1921 р. відряджена з 3 дітьми на проживання до Миргорода і чоловіком Левом Батюрою. Він став працювати директором школи в с. Верхній Будаківці, вона – вчителькою. Л.Батюра помер 1938 р., після чого вона вчителювала в с. Остапівні до виходу на пенсію. Потім переїхала до Харкова. Мали дітей: Надію (1909 р.н.), Євгена (1911 р.н.), Ореста (1919 р.н).

Каштелян Надія Григорівна – сестра Фекли. В 1930-их роках закінчила Гадяцький педтехнікум, 1939 р. одержала звання вчительки початкових класів. Згодом викладала ботаніку в Комишнянській середній школі.

Кашуби.

Кашуба Тиміш – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Кашуба Пилип (поч. XX ст.) – бандурист, знайомий із багатьма миргородськими кобзарями, жив у Полтаві, деякий час у Миргороді.

Кашуба Марко Пилипович (1875, с. Линовиця Полтавської губ. – 1934) – бандурист. Одним із його вчителів був кобзар із Миргородщини Михайло Кравченко. З 1924 р. член Київської капели бандуристів; з 1925 р. жив у Миргороді, учасник першої Миргородської селянської капели бандуристів, мандрував із нею. За сталінщини був репресований.

Кащенки.

Максим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). В публікаціях реєстру полку хибно записаний як Хащенко.

Семен – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Улас – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ясько (В публікації Г. Швидько – Хащенко, либонь, це хибне прочитання) – 1738 р. виборний козак с. Зубівки. Мав брата Мусія, теж виборного козака.

Іван – дворянин у м-ку Сорочинцях, згадується 1825 р. Діти: Олексій (нар. 18.03.1814), Агапія (нар. 1822).

Омелян Михайлович – козак с. Бакумівки. Помер 1828 р. у віці близько 70 літ. Дані про сім'ю відсутні.

Олександр Іванович – колезький радник, миргородський повітовий лікар (1899 – 1900), член повітової училищної ради.

Григорій Кащенко.

Григорій Михайлович (? – 1943) – у 30-х рр. та на початку 40-х рр. XX ст. головний лікар Миргородського курорту. Жив у Миргороді на Мочарі (нині вулиця Шевченка, 24). Дружив з І.А.Зубковським, Валентином Стабровським, сином графині. Мав національно-патріотичні погляди. Під час нацистської окупації 1941 – 1943 рр. залишився в Миргороді, працював головним лікарем курорту, інспектором медичного відділу Миргородської райуправи. Окупаційна влада змусила його працювати в комісії з відправлення молоді до Німеччини. Як медик він допомагав миргородцям уникати вивезення до Німеччини, звільняв від примусових окопних робіт. Учасник конференції медиків у Миргороді (1942), автор кількох статей і заміток на медичні теми, порад лікаря, опублікованих у миргородських газетах «Відродження» й «Миргородські вісті». Восени 1943 р. був заарештований за те, що працював на окупованій території. Покінчив життя самогубством (ужив ціанистий калій, який завжди носив із собою). Дружина – Софія Мусіївна викладала в Миргородському керамічному технікумі, працювала бібліотекаркою на курорті; у 2 шлюбі була за К.Капелькою (див.); згодом, у 50-х рр. виїхала до сина Валентина Григоровича, який працював хірургом-кардіологом у Дніпропетровську і теж зазнав утисків через батька.

Кащенко-Крушинський Олександр Адамович (1893 – 1920/1921) – уродженець м. Олександрівська Катеринославської губернії. Штабс-капітан, жив у Миргороді. Був розстріляний більшовицькою владою в Криму.

Кваки.

Квак Василь – посполитий у с. Єрках (1718).

Квак Андрій Дмитрович (1868 – ?) – селянин, 1913 р. постійно жив у м. Тобольську; в Миргородському повіті мав 35 десятин землі.

Квак Василь Дмитрович (1873 – ?) – селянин, 1913 р. постійно жив у с. Грицевому Лебединського повіту Харківської губернії; в Миргородському повіті мав 35 десятин землі.

Квак Єфимія Данилівна (1881 – 1941) – жителька с. Шахворостівки, була донькою латиша – втікача з Прибалтики. Служила в Шахворостівці при дітях пана Зеленського, від якого народила дитину. Згодом вийшла за Бориса Дмитровича Шелюга (див.), жили в Миргороді на Стадні.

Квакова земля – так у XX ст. називалося урочище біля с. Зуївців.

Квакало Роман – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кваси (Квасенки).

Квас Данило з сином Григорієм – «можнійші» козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Квас Стецько – житель с. (Малих) Сорочинців (1718). Квас Степан із синами Климом, Федором і Назаром – «можні середні» козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Квасенки Федір і Зінець – козаки Миргородської сотні (1718), учасники походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Квасенко Василь – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Квас Каленик із братами Назаром, Олексієм, Федором; Квасенко Василь – усі 1738 р. козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові. Каленик Квас мав підсусідка.

Квасенко Єлисей Демидович (1852 – ?) – козак, жив у с. Почапцях, поблизу Миргорода, 1913 р. мав 26 десятин землі.

Квасенко Петро Єлисейович (1887, с. Почапці – ?) – селянин-одноосібник у с. Почапцях. Був засуджений 16 грудня 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Квасюк – межовий службовець Миргородського повіту (1869).

Кваченко Андрій (так у публікації Д.Вирського) – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732). Можливо, це Квасенко (див.) або Квак (див.).

Кваші (Квашенки).

Квашенко Йосип – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Квашенко Остап – козак Багацької сотні (1718). Кваша Остап із сином Андрієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Квашенко Яким – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Квашенко (Кващенко?) Кіндрат – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином. Записаний серед перших осіб сотні. Квашенко Кіндрат, Квашенко Дем'ян – піші козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723). Кіндрат – багацький сотенний отаман у 1736 – 1738 рр.

Квашиха Марія – козачка вдова у с. Зубівці (1723).

Квашенко Лесько – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. – Кваша Лесько, виборний козак у с. Зубівці, малоґрунтовий. Мав підсусідка Марка Костенка.

Кваша Семен – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Біликах.

Кваша-Леонтович Михайло Павлович – полковник, у 1862 – 1877 рр. його спадкоємці мали біля Миргорода (в урочищі Кільдіші) 10 дес. землі.

Кваша Ф.С. (брат В.С.Кваші, різьбяра) – працівник ОДПУ, був убитий в Миргороді 1920 р. Похований на території парку «Дружба».

Кваша Григорій Федорович (1900 – 1929) – уродженець х. Кротівщини В.Багачанської волості, із родини селянина-бідняка. Освіту здобув у Миргородській художньо-керамічній школі. Ще студентом, 1924 р. став одним із ініціаторів створення на х. Балюках підпільної української патріотичної селянської організації, закликав до антикомуністичної просвітницької діяльності. Після викриття організації був розстріляний разом із іншими учасниками 7 вересня 1929 р. в Лубенському ДОПРі. Не виключено, що частина фактів слідчої справи була сфальсифікована органами ДПУ.

Кваша Василь Якович (1887 – ?) – селянин-одноосібник у с. Руда Миргородського району. Був засуджений двічі: вперше 2 березня 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край, після чого жив у с. Зубівці; вдруге – 23 вересня 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 і 1990 р.

Кваша Антін Якович – перший голова колгоспу «Згода», створеного 1930 р. на території Малосорочинської сільської ради.

Кваша Митрофан Трохимович (1888 – 8.01. 1938) – походив із селян с. Зубівки, жив у Миргороді. 27 грудня 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Кваша Павло Свиридонович (1888 – ?) – із селян с. Зубівки, жив у с. Хомутці. 19 вересня 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1959 р.

Кваша Андрій – голова Миргородського районного відділу НКВС, був убитий 1935 р. в Миргороді своїм земляком і ровесником Петром Лимарем.

Кваша Василь Семенович (3 (16).11.1917, м. Миргород – 8.10.1987, там само) – майстер різьблення на дереві, заслужений майстер народної творчості УРСР. Навчався в Миргородському керамічному технікумі, учень О.Сластьона. Різьбярства навчався в Я.О.Усика. Художник-декоратор Миргородського міського будинку культури (1948), його директор із 1957 р. Автор понад 500 творів, більшість із яких – різьблення, є графічні й малярські роботи. Учасник 60 виставок; твори майстра експонувалися в музеях Болгарії, Канади, Польщі; в 1979 – 1980 р. влаштовано персональні виставки в Миргороді, Полтаві, Каневі, Харкові, Києві.

Квашин хутір існував у Багачанській волості.

Квашинський Мартин – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Квашки (Кващенки).

Квашка Фесько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кващенко Степан, посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Квітки (Квітченки).

Квітка Євстафій (ймовірно, Гордійович) – міщанин Миргорода («обиватель миргородський»), 10 липня 1655 р. в Лохвицькій ратуші розглядалася справа за його позовом «о згиненье пояса з нужнами сребними» (про пропажу пояса з піхвами срібними) на ярмарку в Лохвиці. Він же Квітка Остап – фігурант у справі, що розглядалася

в Миргородській ратуші 30 червня 1662 р. Міщанин Миргорода першого розряду, міський війт (1666), жив «у дворі» (тобто на території фортеці).

Квітка Іван – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Квітченко Іван – «можний середній» козак с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Квітченки Ілько, Василь, Микита – козаки с. Мальців (1718). Василь і Микита раніше 1723 р. перейшли в поспільство.

Квітченко Грицько – убогий посполитий у с. Мальцях (1723).

Квітченко Іван – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Квітченко Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Квітченко Юхим – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Квітка Юсько – 1737 р. війт с. Бакумівки Миргородської сотні.

Квітка Іван – 1738 р. виборний козак у с. Милюшках, убогий. Мав підсусідка.

Квітченко Гнат із братом Леськом – 1738 р. виборні козаки в с. Ярмаках, малоґрунтові.

Квіткин хутір існував у Кибинській волості.

Квятковські.

Квятковський Григорій Миколайович (1847 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 96 десятин землі.

Квятковський Данило Григорович – 1904 р. учитель Пришибського початкового народного училища Шишацької волості Миргородського повіту.

Квятковський Михайло Тихонович – закінчив Київський університет св. Володимира. В 1912 – 1913 рр. наставник з математики в В.-Сорочинській учительській семінарії.

Квятківський Антон Осипович (1868, м. Київ – 15.01.1938) – поляк, із службовців. Жив у селищі Комишні, працював бухгалтером Комишнянського райфінвідділу. 4 січня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Кебигваченко Грицько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кебка Никифор – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кекало Микола Артемович – із 1906 р. учитель-завідувач Гаркушинського початкового народного училища.

Келдиші (пор.: Ґелдиші).

Келеберда Ілля – до 1716 р. хорольський сотник Миргородського полку; за універсалом миргородського полковника Д.Апостола володів с. Ковалями Хорольської сотні (до 1716 р.).

Келембети (Келенбети).

Келембетенко Юсько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718). Він же Келенбет Юсько (1732).

Келенбет Левко – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Келенбет Корній – козак Багацької сотні (1732).

У Миргородському повіті в XIX ст. існував хутір Келембетів Байрак.

Келлер Родіон Єгорович – штабс-ротмістр, у 1849 – 1856 рр. окружний начальник державних маєтностей Миргородського повіту.

Кеньбач (див.: Ґенбач).

Керстін Софроній Трохимович (? – раніше 1855) – штабс-капітан. 1850 р. депутат Миргородського повітового комітету з нагляду за продажем гарячих напоїв. Володів у Миргородському повіті маєтком і селянами.

Керсновський Адольф Осипович – дійсний студент університету, тимчасовий завідувач 4-ї медичної дільниці Миргородського повіту (1874).

Кибальчич Надія Матвіївна (1857, с. Заріг Лубенського повіту – 4.12.1918), з дому Симонова – українська письменниця (літературний псевдонім Наталка Полтавка). Донька українського фольклориста Матвія Номиса (Симонова) і Надії Михайлівни Білозерської (1822 – ?). Небога журналіста Василя Білозерського та письменниці Ганни Барвінок. В 1870-их рр. закінчила Лубенську жіночу гімназію. В шлюбі з К.Кибальчичем, волинським поміщиком. Жили в Петербурзі й на Волині. Розлучившись із чоловіком, повернулася на Полтавщину. За даними

П.Капельгородського, в 1910 – 1914 рр. жила й учителювала в с. Комишні Миргородського повіту, куди поїхала услід за коханим – лікарем В.С.Богдановичем. Згодом працювала учителькою в Лубнах. Авторка п'єс, оповідань, мемуарів, перекладів з російської. Друкувалася у львівських часописах. Листувалася з І.Франком. Мала доньку Надію Костянтинівну Кибальчич (1878 – 1914), теж українську письменницю.

Киби (Кибенки).

Кибенко Єрофій із синами Лавріном і Данилом – козаки с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1723), які перейшли в поспільство.

Киб (либонь, Киба) Семен – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Кибенко Пахом – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Кибенко Андрій Іванович – 1871 р. член Миргородської повітової земської управи.

Кибриченко (пор.: Кубраченко).

Киви (Кивенки).

Кива Гнат – житель Миргорода (1718).

Кивенко Максим – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Кивенко Каленик – 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, вбогий.

Кивенко Лесько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Зять козака-підпомічника Демка Олефіренка, у дворі якого із братом Назаром Кивенком мали по одній хаті.

Кивенко Семен Петрович – козак, у середині XIX ст. мав 24 дес. землі в урочищі Сушках (у 2-ій частині миргородських полів).

Кивенко Павло Семенович – козак, 1904 р. миргородський міський уповноважений.

Кива Андрій Семенович (1840 – ?) – козак, житель Миргорода, 1907 р. був старостою Миргородської Соборно-Успінської церкви. 1913 р. мав 18 десятин землі.

Кива Федір Володимирович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кивиному Миргородської волості, мав 26 десятин землі.

Кива Андрій Володимирович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кивиному, мав 23 десятини землі.

Кивенко Іван Пилипович – до 1917 р. мав у Миргороді 2 будинки на вул. Старосвітській, 99, які були націоналізовані радянською владою.

Кивенко Петро Григорович – житель Миргорода (вул. Гоголівська, 6). Його будинок був націоналізований радянською владою, 1927 р. – денаціоналізований.

Кивенко Петро Іванович – власник будинку в Миргороді на вул. Троїцькій, 25, який був націоналізований за перших років радянської влади, 1927 р. – денаціоналізований.

Кива – комсомолець, 1919 р. убитий у Миргороді денікінцями.

Кивенки – заможна родина в Миргороді, на правобережній частині міста. Близько 1929 – 1930 рр. радянська влада відібрала їхній будинок.

Кивенко Василь Андрійович (1879, с. Марченки – ?) – селянин–одноосібник у с. Марченках. Був засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Кивенко Роман Дем'янович (1898, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, робітник курорту. Був засуджений 15 серпня 1941 р. до 6 р. позбавлення волі. Звільнений 2 липня 1947 р. Реабілітований 1958 р.

Кивенко Іван Дем'янович (1903, м. Миргород – ?) – із селян, житель Миргорода, кустар. Був засуджений 26 червня 1944 р. до 15 р. позбавлення волі. Реабілітований 1955 р.

Кивенко – відповідальний секретар Миргородської районної управи (1942).

Кизими.

Кизим Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Кизим Лаврін – заможний посполитий у с. Зубівці (1718 – 1723). (В сусідньому селі Малих Сорочинцях до XXI ст. збереглася назва урочища Кизимівщина).

Кизі (Кизенки, рідко Кізі, Кізе) – миргородський козацький рід. (Пор. також: Кузі).

Кизь Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). (У реєстрі Миргородського полку 1649 р. він записаний як Васько Хиз; на нашу думку, це – неправильно прочитане при публікації документа прізвище Кизь, Киз).

Кизенко Тиміш – козак с. Біликів (1718). Кизенко Тимофій із синами Григорієм і Корнієм – зубожілі піші козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723). Корній є також у реєстрі 1732 р.

Кизенко Лаврін – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кизь (в публікації Г.Швидько – Ґизь – як фонетична модифікація) Євтух – посполитий у Власівській сотні Миргородського полку (1723).

Кизенко Грицько – посполитий, житель Миргородської сотні (1718); «можнійший» посполитий Миргорода (1723).

Кизенки Григорій, Леонтій і Михайло – заможні посполиті в Миргороді (1723). Кизів Лесько і Кизів Михайло – міщани Миргорода 1732 р.

Кизенко Семен – посполитий у Власівській сотні Миргородського полку (1723).

Кизі Лесько, Федір із сином Грицьком –1738 р. виборні козаки м. Миргорода, ґрунтові. (В публікації Г.Швидько прізвище Кизь відтворене хибно – Низ).

Колишній будинок поміщика Кизя в с. Любівщині. Світлина 1982 р.

Кизенко Василь – осавул Петрівської сотні Миргородського полку (1741).

Кизівна Олена – 1738 р. убога козачка, вдова в с. Біликах.

Кизь Григорій Антонович (він же Кизенко Грицько) – на військовій службі в Миргородському полку з 1730 р. Миргородський сотенний хорунжий (1735 – 1751), значковий товариш у 1771 – 1775 рр. 1738 р. мав хутір у Миргороді. Одружений із миргородською козачкою Наталією Климівною Лободою.

Кизенко Федір – сотенний хорунжий 1-ї Миргородської сотні (1743), сотенний осавул (1746).

Кизенко Федір – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, з братом Григорієм мали 1 двір, 2 хати. Мали в підсусідках удову Пріську Куличиху.

Кизенко Остап – козак Миргородської сотні (1763).

Кизі – значкові товариші. (В «Описах Київського намісництва 70-80-х рр. XVIII ст.» записані значкові товариші Кузі, які 1781 р. мали хутір – 3 хати – в першій Миргородській сотні Миргородського полку. На нашу думку Кузі – це неправильно прочитане в оригіналі документа й переінакшене при публікації прізвище Кизі).

Кизенко (згодом Кизь) Іван Григорович (? – раніше 1794) – син значкового товариша. На службі в Миргородському полку з 1757 р. Значковий товариш (1772 – 1781), житель Миргорода. Мав хутір (2 хати) в першій Миргородській сотні. Парафіянин Успінської церкви. Військовий товариш, 1786 р. продав «землю в дачі миргородській» прапорщику Данилові Костянтиновичу Енікуцеву. 1787 р. мав 17 душ у х. Лобівському Миргородського повіту (нині це село Любівщина, те саме, що Кизів хутір). Дружина – Ірина, попівна. 1781 р. їхнього сина «восприймав» Яків Бровко (див.).

Кизь Петро Іванович – миргородський дідич, у 1810 – 1821 рр. надвірний радник; власник х. Лобівського (згодом Любівщина; 1827 р. цей хутір називався Кизевим). Земський суддя, у грудні 1815 р. підписував документи за миргородського повітового маршала. В 1816 – 1821 рр. був на посаді миргородського повітового судді. Його згадує Іван Матвійович Муравйов-Апостол у зв'язку зі своїм позовом до своєї родички Синельникової. На думку Муравйова-Апостола, суддя Кизь відіграв негарну роль у справі фальшування заповіту власника хомутецького маєтку М.Д.Апостола на користь Синельникової, а не Муравйова-Апостола. П.І.Кизь був живий 1830 р. Мав синів Володимира, Антона.

Кизь Володимир Петрович (бл. 1807 – ?) – син надвірного радника, з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кизь (Кізе) Антон Петрович – дворянин, миргородський повітовий штатний лікар (1841 – 1842), лікар у Миргороді (травень 1845 р.). Титулярний радник (1841), колезький асесор (1851 – 1864). Із 1864 р. гласний Миргородської повітової земської управи. 1852 р. продав дочці поручика Марії Мартинівні Гданцовій у Миргороді на передмісті Пожежі плац із будинком (8 покоїв, кухні) і 1 десятину землі. Того самого року продав у м-ку Хомутці плац із хатою, коморою та іншими будівлями міщанам братам Петрові та Феодосієві Павловичам Гадюкиним. На початку 1860-х рр. мав у х. Любівщині 32 душі селян і в м-ку Хомутці – 9 душ. У 1860 – 1867 рр. володів землею: в х. Любівщині (Кизів хутір) – 159 дес.; у дачах м-ка Хомутця («за Комишуватим») – 56 дес.; у дачах с. Шахворостівки, біля Лубенського шляху – 4 дес.; в дачах м-ка Попівки (в х. Герасимівському) – 64 дес.; біля м-ка Хомутця (в урочищі Кизів ліс) – 6 дес. Одружений (ймовірно, близько 1838 р.) із красунею Любов'ю Василівною, донькою багатого поміщика Василя Івановича Чарниша, який не дав доньці великого посагу.

Кізе Любов Василівна (з дому Чарниш) – дружина А.П.Кізе, миргородська поміщиця. В XIX ст. володіла землею, зокрема, в урочищі Сокирній (по дорозі з Миргорода до м-ка Сорочинців). Після селянської реформи 1861 року частина цієї землі була відведена нею в наділ за уставною грамотою селянину Петру Йосиповичу Нечипоренкові. Близько 1860 – 1864 рр. мала 56 дес. землі в урочищі Стадні та 18 дес. в урочищі Королівщина (обидві ділянки – в 1-ій частині миргородських полів, нині в межах Миргорода).

Кизь – поміщик с. Любівщини (до 1917 року). За радянського часу в його будинкові розміщалася сільська школа. Поблизу села зберігся топонім Кизева гора.

Кизь Леонід Федорович (? – 1992) – працював редактором полтавської газети «Зоря Полтавщини».

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 27. – С. 105; 1853. – № 15. – С. 143; Памятная книжка, 1865. – С. 180; Автобиографическая записка И.И.Сердюкова // К.С., 1896, ноябрь, с. 205; Список дворян, 1898. – С.290; Труды ПУАК. – Вып.15. – Полтава, 1912; Описи КН. – С.122, 257; Швидько-2. С. 75, 82; Муравьев-Апостол И.М. Письма из Москвы в Нижний Новгород. – СПб.: Наука, 2002; Розсоха

Л. Любівщина – Кизів хутір // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 10 листопада. - № 46 (244). – С.9; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.183 – 185; Її ж. Миргородський лікар часів Гоголя й Шевченка // Миргород – наш дім. – 2014. – 11 грудня. – Число 50 (714). – С. 4; Кривошея. Енциклопедія. – С. 121; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк.1, 10; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 118; Ф.1843. – Оп.1. – Спр.20. – Арк.44 зв.; РДІА. – Ф. 1291. – Оп. 2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр.1. – Арк. 87 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 31; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 6 зв; Алфавит дач. – Арк. 54, 69 зв., 139 зв. та ін.

Київський Опанас – козак Миргородської сотні (1718).

Кийки (Кійки, Кийченки, Кійченки).

Кийченко (?) Остап – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). В публікації 1995 р. – Хилченко.

Кийченко Василь – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кийко Іван – козак Хомутецького куреня (1718).

Кийко Лесько (Леонтій) – наказний полковий миргородський сотник (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718); «можнійший» козак Миргородської полкової сотні (1723 – 1732). Житель Миргорода. Мав сина Федора.

Кийко Федір Леонтійович – син наказного сотника, козак Миргородської сотні (1718). Миргородський сотенний хорунжий 2-ї полкової сотні (1722), помер у Ладозькому або Терському поході.

Кийченко Хвесько (Феодосій?) – козак Миргородської сотні (1718).

Кийко Степан – «можній середній» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Він же Кійко (Кійченко) Стефан (Степан), в 1725 – 1737 рр. – яреськівський городовий отаман Миргородського полку; яреськівський сотенний отаман (1719, 1725, 1737, 1739). Яреськівський наказний сотник (1737).

Кийко Павло – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Кийченко Лук'ян – заможний посполитий в Миргороді (1723).

Кийченко Хома – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Кийко Яцько – 1723 р. посполитий у Миргороді, «живет за монастырем Мгарским Лубенским» (тобто, належав монастиреві).

Кийченко Грицько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Кийко Дмитро – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Кийко Василь, Кийченко Іван – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Кийчиха Марія – жителька Миргорода (1750), козачка виборна, малогрунтова, з сином Василем мала 1 двір, 1 хату. Мала підсусідка Юхима Удівця.

Кийченко Герасим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із зятем Іваном і небожем Грицьком мали 1 двір, 2 хати.

Кийченко Данило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Кийков М. – протоієрей, 1825 р. був призначений на посаду законовчителя Полтавського інституту шляхетних панн, а за сумісництвом одержав парафію церкви Різдва Богородиці в м-ку Комишні. Бл. 1831 р. став соборним протоієреєм у Полтаві й Полтавським міським благочинним. Парафію в Комишні він передав своєму шуринові Юхиму Стеблинському (див.). В ін-ті шляхетних панн служив до вересня 1851 р., коли був призначений на посаду кафедрального протоієрея. Зять М.Кийкова – полтавський протоієрей А.Капустянський.

Кійченко Василь – із с. Малих Сорочинців, у лютому 1919 р. був коноводом у офіцера Горбаня, який перейшов до війська С. Петлюри.

О.І. Кийченко.

Кийченко (Кійченко) Олексій Іванович (1887, ін дані 1890, м. Миргород – 11.12.1937) – священик УАПЦ. Житель Миргорода, із селян, освіта неповна середня; за деякими даними, працював учителем. Його хата була на вулиці Полтавській, № 22 (нині вул. Гурамішвілі, № 165, навпроти братської могили). Ініціатор автокефального руху на Миргородщині. З 1922 по 1929 р. був священиком УАПЦ на Миргородщині, зокрема, з 1925 р. – першим священиком УАПЦ в с. Довгалівці. Двічі був засуджений. Уперше 1929 р. терміном на 3 р. – у справі «Спілки визволення України»; відбував покарання у Соловецьких таборах, потім на поселенні; після звільнення поїхав до сина в Середню Азію. Працював касиром промартілі інвалідів у Миргороді. 1936 р. не мав певного місця роботи. Вдруге був засуджений 2 грудня 1937 р. до розстрілу; вирок було виконано 11 грудня. Реабілітований 1989 р. Дружина – Марія Гаряжа, померла 1933 р. від тифу. Мали дітей: доньку Олександру, синів Олексія (загинув на фронті бл. 1942 р.) та Івана (див.).

Кійченки (по-вуличному Журавлі) – у 1920-их роках жителі Миргорода (південно-східна околиця Всіхсвятського цвинтаря, нині провулок Партизанський). Сусіди й близькі знайомі родини Павла Маляра, майбутнього письменника.

Кийченко (Кійченко) Мотрона Іванівна (20.11.1884 – 7.01.1973) – жителька Миргорода, сестра репресованого священика Олексія Івановича Кийченка. Одружена з Олексієм Григоровичем Бакалом (1874 – 1944).

Кийченко (Кійченко) Ганна Іванівна – жителька Миргорода, сестра репресованого священика Олексія Івановича Кийченка. Одружена з Василем Федоровичем Куличенком (див.), репресованим; жили на Харківці. Мала сестер Мотрону, Олександру, Пріську.

Кійченко Андрій – житель с. Попівки, «куркуль». Був розстріляний на початку 1933 р. нібито за крадіжку колгоспного зерна.

Кийченко Михайло Федорович (1900 – 20.05.1938) – із селян, житель Миргорода, працював пожежником пожежної команди, був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Кийченко Іван Федорович (1906 – 20.05.1938) – походив із селян, житель Миргорода, їздовий контори «Заготзерно». 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Кійко Іван Леонтійович (1908 – ?) – колгоспник колгоспу ім. Кірова, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Кійченко Іван Олексійович – син Олексія Івановича, священика УАПЦ, через що зазнавав переслідувань від радянської влади. Щоб мати право на навчання, змушений був публічно відректися від батька. У Харкові з 1931 р. разом із ним жив і навчався миргородець Павло Маляр, майбутній письменник. Після здобуття освіти Іван жив у Москві. За даними миргородців, І.Кійченко дослужився до звання полковника, за іншими – працював бухгалтером-ревізором. Діти: Інна (живе в Білорусії), Ігор і Рита (живуть у Москві).

Кійченко Іван (бл. 1905 – 1942) – житель Миргорода, син радянської активістки, яка проявила себе під час колективізації. Працював чоботарем. В 1930-х рр. був актором театрального гуртка при 17-му Держмлині в Миргороді, грав у місцевому аматорському театрі й під час війни. 1942 р. був розстріляний німецькими окупантами за зв'язок із партизанами.

Кійченко Марія – в 1930-х рр. артистка драмгуртка при клубі 17-го Держмлина в Миргороді.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 267; Швидько. – С. 180, 199; Реабілітовані історією. Кн.2. – С. 579 – 580; Присяга М.п. 1718 р. – С. 76; Присяга М.п. 1732 р. – С. 37; Репресовані діячі УАПЦ. – С. 46.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 3; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 465 зв.; ІІ, 18806. – Арк. 28 зв.; МКМ. – Спогади письменника Павла Маляра; Спогади О.О.Лисенко (1932 р.н.), жительки Миргорода, запис авторки 2010 р.

Кикті (Киктенки). Пор. також: Кикто.

Кикоть Дмитро – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Киктенко Андрій – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кикоть Денис із сином Самійлом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Киктенко (в публікації Г.Швидько – Китенко) Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Киктенко Оврам – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Киктенко Василь – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Киктенки Василь і Григорій – посполиті с. [Малих] Сорочинцях (1723), піші.

Кикоть Гаврило – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Киктенко Григорій Никифорович (бл.1773 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців (1825). Дружина – Феодосія Парфенівна (бл.1773 – ?). Діти: Федір (нар.1805), Оксана (нар. 1807), Іван (нар. 1811), Пелагія (нар.1814).

Киктенко Володимир Никифорович (бл. 1777 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців (1825). Дружина Пелагія Назарівна (бл. 1777 – ?). Діти: Михайло (нар.1801), Іван (нар. 1801), Роман (нар. 1809), Дарія (нар. 1819).

Киктенко Іван Володимирович (1801 – ?) – дворянин у Малих Сорочинцях (1825). Дружина Анастасія Микитівна (бл.1803 – ?). Донька Марфа (нар. бл. 1823).

Киктенко-Закладний Панас – корнет. Дружина Параскева. Син Никифор (нар. 2.06.1788 р. у Яреськах).

Кикоть – миргородський бандурист 1920-их років, родич (дядько) братів Олеся й Михайла Корецьких. Майстерний ліворукий виконавець, мав бандуру лівобічної форми. Мандрував півднем і сходом України разом із небожами та іншими миргородцями.

Кикто Леонтій (в публікації Г.Швидько хибне прочитання – «Кикно») – заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Кильоги (Кильоженки, Кильожні).

Кильога Остап із синами Герасимом і Григорієм – «можнійші» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Кильоженко Гарасим із братом Василем – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. Милюшках Миргородської сотні. (В публікації Г. Швидько прізвище передане хибно – Киможенко).

Кильожний Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Килюжний.

Киприки (Киприченки).

Киприченко Яцько – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).

Киприк Павло Матвійович – у 1718 – 1737 рр. священик Воскресінської церкви с. Ярмаків, де мав власний житловий двір.

Кипричка Ганна – козачка, вдова, жителька с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Киприченко Кіндрат – цехмістер ткацького цеху Говтв'янської сотні (1732).

Кирики (Кирикови).

Кирик Василь – наказний городиський сотник Миргородського полку (1723, 1725); городиський сотник (1731).

Кириков Йосип – у 1741 – 1752 рр. значковий товариш Миргородського полку. Мешканець с. Манжелії Омельницької сотні.

Кириков Степан Никанорович (1869 – ?) – міщанин, жив у м-ку Устивиці, 1913 р. мав 55 десятин землі.

Кириленки.

Процик – козак Миргородської сотні (1718). Він же Прокіп, заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Федір – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Андрій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кириленко Федір і Кирилівна Наталя – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Нестор – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Ничипор і Матвій – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Левко – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). Левко із братом Прокопом – 1738 р. виборні козаки с. Біликів, ґрунтові. Мали підсусідка Яцька Довбиша.

Левко – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Марка Приходька.

Кириленки – козаки, 1781 р. мали хутір (2 хати) у 2-й Миргородській сотні.

Кириленко – запорожець, подарував цінне старовинне євангеліє для Миргородської церкви Всіх Святих (приписної до Успінського собору), яке зберігалося в церкві аж до початку XX ст.

Максим Іванович (1852 – ?), козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 28 десятин.

Іван Савович (1865 – ?) – козак, жив у с. Почапцях. Освіту одержав у початковому народному училищі. З 1903 р. опікун Почапського початкового народного училища Зубівської волості. 1912 р. церковний староста Успінської соборної церкви м. Миргорода. 1913 р. мав 25 десятин землі.

Іван Васильович (1869 – ?) – козак, житель Почапців, 1913 р. мав 31 десятину землі.

Яків Васильович (1875 – ?) – козак, житель Почапців, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Григорій Овсійович – учасник повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді у квітні 1919 р., член повстанського штабу. Був у складі сотні, висланої Дубчаком у бік Кибинців проти червоного загону. Після поразки повстання за рішенням військревтрибуналу розстріляний у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований на Вільхівщині.

Василь Іванович (1894, с. Почапці – ?) – із селян, житель с. Почапців. Засуджений 30 листопада 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Євдокія (9.06.1926, Миргород – ?) – в шлюбі Островська, з 1949 р. жила в Австралії, в Аделаїді, з 1986 р. – в м. Нюкастлі. Активна діячка Союзу українок Австралії.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Союз українок Австралії ім. княгині Ольги. – Мельборн – Сідней, 2001. – С. 74, 236; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 581; Швидько-2. – С. 80; Присяга М.п. 1732 р. – С.29.

Кирилови.

Кирилов (Кирилів? Кириленко?) Павло – військовий суддя (1758 р. вже відставний) у Війську Запорізькому. В 1758 – 1760 рр. як військовий старшина був у складі делегації (разом із колишнім суддею Петром Калнишевським і військовим писарем Артемієм Васильєвим), відправленої з Запоріжжя до Санкт-Петербурга для вирішення питань: підвищення платні, забезпечення артилерією, підтвердження прав на землі тощо. Ймовірно, мав житло в Миргороді; був рідним дядьком миргородського жителя, товариша Війська Запорізького Василя Максимовича Тарана.

Дмитро Кирилов.

Кирилов Михайло – колезький протоколіст, житель м-ка Сорочинців (1785). Дружина Параскева Петрівна.

Кирилов Степан – майор, 1830 р. його син Порфирій навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кирилов Дмитро Левович (бл. 1886 – 1915) – син священника Лева Кирилова (вихрещеного єврея, юриста за освітою, який перейшов до православ'я й став священиком у Полтаві). Студент, есер-терорист, відомий тим, що убив статського радника Філонова, який 21 грудня 1905 р. учинив розправу над повсталими селянами с. Великих Сорочинців. Кирилов утік до Швейцарії, де згодом покінчив із собою. За іншими даними, він після замаху сам здався поліції, був засланий на каторгу, втікав, але був упійманий і помер від туберкульозу в Ярославському каторжному централі.

Кирилов В. (Віктор?) – інспектор народних училищ Миргородського повіту (1913). Мав квартиру в Миргороді. До цієї родини належала також Тетяна Петрівна Кирилова (напевно, дружина). Разом із ними жила Олександра Вікторівна Кирилова (ймовірно, донька).

Олександра Вікторівна – закінчила гімназію зі званням домашньої вчительки. 1910 р. помічниця вчительки Миргородського парафіяльного училища. В 1912 – 1913 рр. класна доглядачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Приятелька миргородської родини Козакових (Марія Василівна Козакова була вчителькою, див.). Дані про Кирилових збереглися в сімейному архіві Козакових.

Кириловичі.

Кирилович Іван – у 1741 – 1744 рр. значковий товариш Миргородського полку.

Йосип – значковий товариш Миргородського полку (1741 р.).

Степан – значковий товариш Миргородського полку в 1780-х рр.

Кирильці – власники Кирильцевого хутора в Багачанській волості (XIX ст.).

Кириченки.

Кириченко (Киреченко) Андрушко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Степан і Федір – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Яків – козак м-ка Сорочинців (1718).

Ілько – козак Шишацької сотні (1718).

Матвій із синами Василем, Яковом та Іваном – заможні козаки с. Єрок у Миргородському полку 1723 р.

Кость із братом Яковом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Іван – піший козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Іван із братом Йосипом – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Кириченко Йосип (Йосько; в публікації Д.Вирського хибно – Юсько) записаний також у реєстрі сотні 1732 р.

Хома з братом Василем – жителі Сорочинців, «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). Хома є також у реєстрі 1732 р.

Кирило – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Олексій – міщанин м-ка Устивиці Миргородського полку (1732).

Семен – значковий товариш, його донька була одружена з Сидором Пащевським, значковим товаришем Гадяцького полку.

Олексій – сотенний осавул Сорочинської сотні (1746).

Іван – сотенний осавул Потіцької сотні Миргородського полку, 1752 р. мав житловий двір у м. Потоці.

Сидір – похідний отаман Потіцької сотні, 1752 р. мав житловий двір у м. Потоці Миргородського полку.

Єлисей – писар 1-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1772).

Кириченко – «армаш», 1781 р. мав хутір у Сорочинській сотні Миргородського полку.

Кириченко – виборний козак, 1781 р. він із братами мав хутір (5 хат) у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Гордій (? – до 1790) – значковий товариш Гадяцького полку, власник 12 душ. Дружина Марфа.

Антон – секунд-майор, 1792 р. депутат Миргородського повіту Київської губернії, підписав грамоти про надання прав дворянства Панасові Дем'яновичу Гоголю-Яновському і священикові Василю Федоровичу Заліському.

Василь – козак, житель Миргорода, 1825 р. одружився з Євдокією, донькою миргородського дворянина Остапа Шелюжка.

Федір (? – раніше 1855) – губернський секретар, власник маєтку (26 десятин землі й 2 душі чоловічої статі) в м-ку Комишні та її дачах. 1855 р. маєток був призначений до публічного продажу.

Прокіп – комишанський волосний засідатель (1853 – 1855).

Хома Терентійович (1831 – ?) – козак, жив у х. Пономаренковому Комишанської волості, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Роман Тимофійович (1859 – ?) – житель с. Петрівців, 1913 р. мав 37 десятин землі.

Андрій Романович (1886 – ?) – селянин-одноосібник у с. Петрівцях. Був засуджений 2 березня 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Микола Федорович (1906 – ?) – селянин-одноосібник у с. Петрівцях. Був засуджений 2 березня 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Леонтій Олексійович (1886, с. Лютеньки Гадяцького повіту – 10.07.1938) – походив із духівництва, мав середню освіту (духовне училище). У 30-х рр. служив священиком с. Остапівки Миргородського району. Заарештований у жовтні 1937 р., засуджений до 8 р. позбавлення волі. Помер у таборі «Баклаг», відбуваючи покарання. Реабілітований 1967 р.

Олексій Трохимович (5.03.1899, Миргород – 23.11.1921) – житель Миргорода, із селян. Одержав початкову освіту, працював писарем. Із 1920 р. – вояк 4-ї Київської дивізії Армії УНР. Розстріляний червоноармійцями як військовополонений армії УНР під селищем Базар Волинської губернії.

Літ.: ПГВ. – 1855. - № 44. – Ч. офиц. – Отд.2. – С. 610; Реестра 1649 г. – С. 268; К.С. – 1885. – Т. XII, май. – С. 179; Чаговец В.А. О Гоголе и его предках. – К., 1902. – С. 43; Белогриц-Котляревский. – С. 20; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 127; Реабілітовані історією. Т.2. – С. 584; Швидько. – С. 24, 154, 157, 165, 167; Присяга М.п. 1732 р.- С. 36.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 247.

Кириченко-Чарнуцький (див.: Криченко-Чарнуцький).

Кирички.
Киричок – убогий посполитий у Миргороді 1723 р., чередник.
Киричок Антон Карпович – житель Миргорода (вул. Шевченка). За фахом історик. Працював на партійній роботі на Полтавщині. Близько 1950 р. завідував Миргородським райвідділом народної освіти; згодом працював учителем у Миргороді.

Кирії (Кирієви). Див. також: Кирієнки.
Кирій Роман – козак с. Савинців (1723).
Кирійка Марія – посполита убога в с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).
Кирій Данило – 1738 р. козак виборний малоґрунтовий у с. Мальцях.
Кирій Лесько з братом Іваном – козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Попівці (1738).
Кирієв Федір – 1784 р. канцелярист нижнього земського Говтв'янського суду.
Кирій Степан (1752 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1769 р., значковий товариш з 1782 р.
Кирієв Микита – стихарний дячок Сорочинської Миколаївської церкви (1840 – 1841). Дружина Оксана Кирилівна.
Кирій Василь Семенович – козак, у 1860-их рр. мав 39 дес. землі при х. Кирієвому біля Хомутця.
Кирій Іван Микитович – козак, 1867 р. мав 6 дес. землі у х. Кирія біля Хомутця.
Кирій Іван Іванович (1852 – ?) – козак, житель м-ка Хомутця, 1913 р. мав 16 десятин землі.
Кирієв (Кирій) Іван Микитович – священик містечка Сорочинців. Закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1865 – 1875 рр. мав 25 дес. землі в с. Семереньках на р. Груні. В 1883 – 1884 рр. законовчитель Великосорочинського двокласного училища Міністерства народної освіти. 1902 р. позаштатний священик Миколаївської церкви у Сорочинцях.
Кирії (пор.: Кирш).
Кирій Антон – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.
Кирій Петро – козак, із 1904 р. співвласник парового млина в с. Хомутці (разом із Павлом Різницьким і Іваном Солодовником).
Кирій Петро Григорович (1888, с. Хомутець – 8.01.1938) – із селян, мав початкову освіту. Житель с. Почапців, робітник радгоспу. Був засуджений 27 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.
Кирій Сергій Іванович (1891, с. Зубівка – 21.05.1938) – походив із селян. Жив у м. Хоролі. Був засуджений 5 квітня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Кирієнки. (Див. також: Кирії).
Мисько – отаман куреня с. Кибинців (1718).
Яків і Антон – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).
Грицько – козак Хомутецького куреня (1718). Григорій із братом Іваном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Петро – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).
Данило – козак куреня с. Мальців (1718); заможний козак с. Мальців (1723).
Микита – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Лесько – посполитий у с. Попівці (1723).
Лесько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Данило і Грицько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Гаврило і Юхим – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).
Андрушко – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732).
Іван із братом Іваном і Василем – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Ярмаках.
Савка з братами Стефаном і Василем – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Кибинцях.
Ілько – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Кирійчук М.Д. – 1921 р. голова Зубівського волосного комітету незаможних селян.

Киріяки (Кир'яки). Пор. також: Киріякови.
Кир'як Степан – 1765 р. володів селітряним заводом на 2 котли в м-ку Балаклеї Миргородського полку (нині с. Балаклея Великобагачанського району).
Киріяка Федір – майор, 1804 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав підданих у с. Портянках (1808).

Киріяка Михайло – майор, мав підданих у Сорочинцях (1806). (Пор. також: Киріян).

Киріяка Петро – капітан (1823), поміщик, мав селян у Сорочинцях. Донька Софія (1812 р. доросла).

Киріякови (Кир'якови) – козацько-старшинський рід, представники якого жили на території Миргородського, Лубенського і Гадяцького полків. (Пор.: Киріяки).

Киріяков (Кир'яков) Іван – військовий товариш, «селітряний компанійщик». Мав доньку Меланію, яка стала дружиною Миколи Дем'яновича Лісницького (бл. 1730 – 1795), шишацького сотника Миргородського полку (1769), колезького асесора (1785); Меланія пережила свого чоловіка. Інша донька І.Киріякова – за Прокопом Леонтійовичем Масюком, веприцьким сотником Гадяцького полку (1738 – 1768), мали сина Семена (чернігівський губернський маршалок 1788 – 1790 рр.; гадяцький повітовий маршалок 1802 – 1809 рр.; одружений з Ольгою Дмитрівною Білухою-Кохановською).

Кир'яков Григорій Матвійович (1730 – ?) – народився в м-ку Бірках Ковалівської сотні Гадяцького полку, в родині священика Миколаївської церкви о. Матвія Кир'якова. З 22.09.1744 р. навчався в Київській академії. 8.04.1746 р. був відібраний як співак до складу Петербурзького придворного хору.

Кир'якови – 1781 р. мали в 2-й Ковалівській сотні Гадяцького полку хутори: сотенний отаман і священик – 5 хат; сотник – 3 хати.

Кир'яков (Киріяк, Киріяков) Петро Іванович (бл. 1730 – пізніше 1784) – походженням «із шляхтичів». 1753 р. – військовий канцелярист Генеральної військової канцелярії. Із 1758 – військовий товариш, сотник 2-ї Ковалівської сотні гадяцького полку (1761 – 1767; ін. дані 1760 – 1781). Із серпня 1781 р. – бунчуковий товариш. Після звільнення з військової служби мав чин колезького асесора. 1787 р. мав підданих у с. Портянках Говтв'янського повіту; співвласник м-ка Бірків Миргородського повіту (1787); дворянський засідатель Миргородського нижнього земського суду (1788). 20 січня 1786 р. підписав (серед 14 дворян Миргородського повіту) свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. 1795 р. колезький асесор, був власником водяного млина на р. Пслі в с. Портянках.

Киріяков Дмитро – військовий товариш. Його донька Марія була в шлюбі з Василем Павловичем Горленком (поручик 1774 р., помер 1828 р.).

Киріякова Марія Іванівна – дружина Миколи Дем'яновича Лісницького (див.).

Кир'яков (Киріяков) Андрій Васильович – 1802 р. титулярний радник, засідатель Миргородського нижнього земського суду. Колезький асесор, підсудок Миргородського повітового суду (1803 – 1805). Мав сина Панаса (нар. бл. 1812), який із 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кир'яков Григорій – колезький асесор. Мав сина Афанасія (нар. бл. 1810), який із 1817 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Киріяков Дмитро (бл. 1804 – ?) – у 1811 – 1816 рр. навчався в Полтавському будинку виховання бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського.

Киріяков Овксентій Петрович (бл.1812 – ?) – жив на хуторі біля села Михайлівки – маєтку Олексія Михайловича Трохимовського, з яким товаришував. Автор віршів українською та російською мовами, знавець української поезії.

Киріяков (Кир'яков) Олександр Андрійович – статський радник, за фахом гірничий інженер. З 8 березня 1904 р. директор Миргородської художньо-промислової школи, був на цій посаді й 1912 р.

Можливо, до цього роду належали:

Кир'яков Михайло Михайлович (1766 – 26.03.1839) – херсонський предводитель дворянства (1823– 1825), директор митниці, колезький радник, один із засновників Одеси, знайомий О.С.Пушкіна; дружина – уроджена Акацатова; діти: Михайло (1810 – 1839), автор історичних праць, один із засновників Одеського товариства історії та старожитностей; доньки: Ксенія і ще дві.

Ксенія Михайлівна (1838 – 1877) – донька М.М.Кир'якова. У першому шлюбі – Соколова; у другому – Жевахова (друга дружина князя Пилипа Івановича Жевахова (1816 – 1902), відставного майора, власника маєтків у Катеринославській і Херсонській губерніях, у м. Одесі. Похована в Одесі на Старому цвинтарі. З її слів записані спогади про Пушкіна, який бував у одеському помешканні Кир'якових.

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С.214; Дабижа А. Роспись рода Горленков // К.С. – 1886. – Т. XV, июнь. – С.385 – 396; Модзалевский. – Т.3. – С. 318, 470; Отчет о состоянии Миргородской художественно-промышленной школы… за 1912 г. – С.5; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн.3. – 1928. – С. 297 – 298; Описи КН. – С. 241, 265; КМА. – С. 259, 357.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 1035. – Арк. 7; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.83 зв., 94 зв.

Кирпова Ю.П. – вчителька двокласної школи у с. Попівці (1913).

Кирпоси (Кирпосенки).

Кирпос Федір (1759 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1770 р., значковий товариш із 1781 р.

Кирпос Антон («він же і Налойченко») – дворянин, 1830 р. мав землі між м-ком Сорочинцями і селом Семереньками.

Кирпосенко Федір Миколайович (? – 3.03.1934) – уродженець с. Попівки, кравець. Мав трьох братів і сестру. Працював батраком у Попівці. 1918 р. пішов до загону червоних партизанів, який діяв проти німецько-австрійських військ. В загоні керував розвідкою. Близько 1921 – 1934 рр. служив у миргородській міліції начальником кримінального розшуку. Працював також у Гадячі, Хоролі, Нехворощі. Похований у Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Кирпосенко Мефодій Миколайович (? – бл. 1933-1936) – активний більшовицький діяч на Миргородщині, секретар Миргородського районного комітету КПУ і голова Миргородського райвиконкому близько 1930 – 1933 р. За допомогою загонів НКВС жорстоко придушував виступи невдоволених жителів с. Попівки під час голоду 1933 р.

Кирпосенко І. – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Кирпосенко Лідія Василівна (1902 – 1986) – з дому Стельмах (див.). Завідувачка Миргородської районової бібліотеки в 1934 – 1941 рр.

Кирпоти (Кирпотенки) – миргородський козацько-старшинський і дворянський рід.

Кирпота Пасько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1718 – 1723).

Кирпота Максим – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732); яреськівський сотенний хорунжий (1741 – 1746).

Кирпотенко Петро – сотенний отаман (перша половина XVIII ст.), житель Миргорода.

Кирпотенко (Кирпота) Йосип Петрович (бл. 1751 – ?) – житель Миргорода, військовий товариш, 1784 р. був у складі Миргородського повітового суду «в докладе дел» (себто доповідачем судових справ) при судді Давидові Ратієві. Архіваріус Миргородської полкової канцелярії (1786), секретар Миргородського нижнього земського суду (1788), поручик (1791 – 1794). У 1802 – 1805 рр. колезький секретар, засідатель Миргородського нижнього земського суду. В 1806 – 1808 рр. підсудок Миргородського повітового суду. 1814 р. – згаданий як «депутат», жив у Полтаві. Колезький асесор (1819). Добрий знайомий дідича Григорія Івановича Чарниша, родини Трощинських. Мав у Миргороді 14 душ чоловічої статі і в с. Тухах (Федунці) Говтв'янського повіту – 3 душі. Одружений із Параскевою, донькою миргородського намісника Степана Гординського (1829 р. згадується Параскева Кирпотенкова, «колезька асесорша», дідичка в с. Почапцях). Був живий 1815 р. Діти: Степан (нар. 28.03. 1791), Петро, Марія (нар. бл. 1809 р., з 1815 р. навчалася в Миргородському повітовому училищі), Ганна (нар. бл. 1809, 1819 р. навчалася в тому самому училищі).

Кирпота Семен – дворянин у Яреськах (1818).

Кирпота Єлисей – колезький реєстратор в Сорочинцях (1824).

Кирпотенко Олексій Никифорович – 1830 р. був нагороджений орденом св. Анни 3 ступеня.

Кирпотенко Михайло – колезький реєстратор; 1830 р. його син Василь (бл.1816 – ?) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кирпотенко Петро Йосипович – у 1824 – 1833 рр. титулярний радник, засідатель Миргородського земського суду.

Кирпотенко Яків Йосипович – титулярний радник (перша половина – середина XIX ст.). Близько 1860 – 1865 рр. мав 99 дес. землі при Кирпотиному хуторі (в 2-ій частині миргородських полів). Мав синів Василя, Павла, Миколу, доньку Ганну, які разом у 1862 – 1877 рр. мали 6 дес. землі в урочищі Кильдіші. Рід затверджений у дворянстві указом Герольдії 1861 р.

Кирпотенко Василь Якович – 1860 р. столоначальник Миргородського земського суду. 1874 р. колезький асесор, становий пристав 2-го стану Лубенського повіту. 1896 р. титулярний радник, судовий пристав Лубенського окружного суду. Жив у Лубнах. 1896 р. внесений до дворянської родословної книги як дворянин Миргородського повіту.

Кирпотенко Микола Якович – у 1864 – 1865 рр. канцелярський службовець, писар («письмоводитель») у миргородського повітового стряпчого. Службовець Миргородського повітового суду (1870). Колезький секретар, секретар з'їзду мирових суддів Миргородського повіту (1874). Гласний миргородської міської думи (1874 – 1878). Земський суддя, мировий суддя Миргородського повіту (1879 – 1884), почесний мировий суддя повіту (1884). Секретар Миргородської повітової земської управи (1888). Колезький асесор (1884 – 1913), приватний повірений у Миргороді від Міністерства юстиції (1899 – 1913). Замолоду друг Панаса Рудченка (П.Мирного); від дружини Кирпотенка П.Рудченко записав пісню «Перевізник». Сам був добрим співаком. Кирпотенко захищав молодих прогресивних лікарів І.Зубковського та О.Богаєвського від нападів консерваторів-поміщиків у Миргородському земстві. Помер перед 1917 р. Його будинок у 1960-их рр. іще стояв недалеко від рогу вулиць Кашинського й Червоноармійської (Воскресінської); свого часу там часто бував Панас Рудченко.

Кирпотенко Павло Якович – губернський секретар (1860-і – 1870-і рр.), житель Миргорода.

Кирпоти – дворяни Василь Михайлович (колезький реєстратор) і Василь Денисович; їхні спадкоємці 1865 р. володіли 245 десятинами землі при хуторі Кирпот (у дачах с. Федунки).

Кирпотенко Іван Васильович (1845 – ?) – 1913 р. колезький реєстратор, житель х. Кирпотенків Яреськівської волості, мав 82 десятини землі.

Кирпота Омелян Амвросійович (1846 – ?) – 1913 р. жив у х. Очеретоватому Яреськівської волості, мав 44 десятини землі.

Кирпота Іван Давидович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Яреськівської волості, мав 60 десятин землі.

Кирпотенко Сергій Антонович (14. 06. 1875 – ?) – освіту здобув у Полтавській класичній гімназії. На службу вступив 17.08.1893 р. 1895 р. закінчив курс Київського піхотинського юнкерського училища. Підпоручик, поручик 7-ї артилерійської бригади. 1901 р. закінчив Миколаївську академію Генштабу, 1903 р. – капітан. З 1907 р. у званні підполковника, 1911 – полковник. У жовтні 1914 р. – начальник штабу 15-ї піхотної дивізії. З 25.05.1916 р. – генерал-

майор, командував кількома дивізіями і штабами армії. Мав численні нагороди. 1913 р. – особистий дворянин, постійно жив у м. Сімферополі; у Миргородському повіті мав 52 десятини землі. Із березня 1918 р. в Армії УНР (на посаді отаман-квартирмейстра Генерального штабу), того самого року – в.о. начальника 5-ї пішої дивизії, генеральний хорунжий Армії Української Держави. З кінця 1918 р. його доля невідома.

Кирпотенко Микола Миколайович – 1899 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Кирпота Василь Григорович (бл.1886 – ?) – дворянин, 1911 р. член Сагайдацького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту; мав 15 десятин землі.

Кирпотенко – поміщик у районі сіл Сагайдака, Яресьок. Загинув під час революційних подій близько 1917 – 1918 рр.

Кирпота (він же Кирпотенко), ймовірно, Василь – штабс-капітан у царській армії, за гетьманської влади, з 29 квітня 1918 р. став начальником миргородської повітової варти й комендантом Миргорода, здійснював каральні операції, керував загоном, який діяв на Миргородщині й у сусідніх повітах проти радянської влади. Його штаб дислокувався в будинках службовців залізничного вокзалу Миргорода. Розстріляних ним людей ховали в братській могилі на вул. Гоголівській, у міському саду, що навпроти чоловічої гімназії. Кирпота був вистежений і заарештований миргородськими чекістами. В миргородській газеті «Вісник» (6.03.1919) було звідомлення: «Недавно в хуторі Балашівка Миргородського повіту у своєї своячниці на горищі було затримано колишнього миргородського коменданта Кирпотенка, котрим за часи гетьманського панування забито багато неповинних людей». Кирпотенко засуджений і розстріляний влітку або восени 1919 р. в Миргороді за єврейським цвинтарем. Дружина – грузинка.

Кілька хуторів Кирпот існували в Миргородській і Яреськівській волостях.

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С.214; Памятная книжка, 1865. – С.97; Постановления МУЗС. – 1884. – С.42; Дворянский адрес-календарь, 1897. – с. 254; Список дворян, 1898. – С.307; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 132; Мартиненко В. За владу рад // Червона трибуна. – 1957. – 1 листопада. - № 130; Аббасов А. Мирний у Миргороді // Прапор. – 1969. – № 5. – С.84; Черкаський. – С.80; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С.164; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 188 - 189.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 23 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр.744. – Арк.2; Спр. 1035. – Арк.7; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 7, 30 зв.; Спр. 46. – Арк. 38; РДІА. – Ф. 1343. – Оп. 23. – Спр. 6978. – Арк. 21 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 42; Спр. 174. – Арк. 46; Спр. 192. – Арк. 86; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 15 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Алфавит дач. – Арк. 58, 59, 130 зв.

Кирсти (Кирстенки).

Кирста Степан – «можнійший» рядовий козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав синів Данила й Івана.

Кирста Григорій – житель м-ка Комишні, 1731 р. значковий товариш у Комишнянській сотні Гадяцького полку.

Кирста Іван – значковий товариш Гадяцького полку (1741). 1741 р. одержав звання військового товариша за добру військову службу і за тримання в Гадяцькому полку відкупу, чим збільшив прибутки казни. Мав двір і шинок у містечку Комишні, 3 підсусідків.

Кирста Іван Степанович – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1732). В 1732 – 1751 рр. значковий товариш Омельницької сотні Миргородського полку. У Хорольській сотні мав двір і посполитих.

Кирста Петро – у 1780-х рр. значковий товариш Миргородського полку.

Кирста Степан – 1803 р. корнет, мав підданих у м-ку Комишні.

Кирстенко Іван – прикажчик у маєтку дідички Адамовичевої в с. Петрівцях (1842).

Кирста Микола Якович – поміщик у хуторах Штомпелівці й Бочках при Ромодані Хорольського повіту, колезький реєстратор (середина XIX ст.).

Кирста Наум Якович – дворянин, губернський секретар. Поміщик у хуторах Штомпелівці й Бочках при Ромодані Хорольського повіту. Дружина Олександра Данилівна. Діти: Петро, Адріян, Олександра, Євгенія, Марія, Володимир.

Кирста Іван Якович – канцелярський служитель, губернський секретар. Поміщик у хуторах Штомпелівці й Бочках при Ромодані Хорольського повіту; 1864 р. 34 душі в цих хуторах сплачували Наумові, Миколі й Іванові Кирстам викупні платежі за 46 десятин землі. Дружина Івана Яковича – Надія Василівна. Діти: Панас, Анатолій, Ксенія, Любов, Уляна, Марія, Людмила, Євген.

Кирста Андрій Микитович – губернський секретар, раніше 1859 р. мав 139 дес. землі в Штомпелівських хуторах Хорольського повіту.

Хутір Кирстівка існував у Комишнянській волості.

Кирші (Кірші).

Кирш (Кірш) Яків Якович (1863 – ?) – поселенець-власник, 1912 –1913 рр. жив у м-ку В.Сорочинцях, мав у Миргородському повіті 1092 десятини землі. Разом із братом Фердинандом 1915 р. мав у в х. Пологах Сорочинської волості цегельню (7 робітників). У деяких джерелах брати Кирші (Кірші) згадані як Кирії (ймовірно, хибно).

Кирш (Кірш) Фердинанд Якович (1868 – ?) – поселенець-власник, 1912 – 1913 рр. жив у м-ку В.Сорочинцях, мав у Миргородському повіті 1092 десятини землі.

Кир'якови (див: Киріякови).

Кир'яни (Кир'яненки).
Кирян – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Кир'ян Василь, Кир'яненко Прокіп – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.
Киріян – майор, 1804 р. мав підданих у м-ку Сорочинцях. (Пор.: Киріяка Михайло).

Кирячки.
Кирячко Антон Семенович (1893, с. Комишня – 4.06.1938) – із селян мав початкову освіту. Жив у селищі Ромодані. 9 травня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.
Кирячко Іван Семенович (1896, с. Комишня – 11.10.1938) – із селян, мав вищу освіту. Жив у м. Зінькові, завуч школи. Засуджений 5 жовтня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Киселі (Киселенки). Пор.: Кисельов.
Киселенко Мишко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Кисіль Григорій – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Киселенко Каленик – козак с. Баранівки (1718). Він же Кисіль Каленик, козак цього села (1732).
Киселенко Іван із братом Грицьком – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).
Киселенко Мирон – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Кисіль Панько – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).
Киселенко Павло – осавул Комишанської сотні Гадяцького полку (1746 – 1754).
Кисіль – виборний козак, 1781 р. мав 2 хутори (4 і 2 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.
Киселенко Федір із братом Ісаєм – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723), піші.
Киселенко Трохим – заможний посполитий у м-ку Хомутці (1723).
Киселенко Іван – 1723 р. заможний посполитий у с. Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці).
Киселенко (Кисіленко) Олександр Сергійович – титулярний радник, 1841 р. позичав гроші прапорщику Георгію Левовичу Лаппо-Данилевському 18 душ об. ст. і 32 десятин землі в м-ку Шишаку.
Кисіль Василь Микитович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лоєвому Попівської волості, мав 15 десятин землі.
Кисіль Трохим Петрович (1848 – ?) – селянин, 1913 р жив у м-ку Хомутці, мав 17 десятин землі.
Кисіль Степан Микитович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лоєвому Попівської волості, мав 41 десятину землі.
Кисіль Юхим Семенович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мальцях Петрівської волості, мав 20 десятин землі.
Кисіль Олексій Андрійович (1886 – ?) – селянин-одноосібник, за сталінщини ьув репресований. Згодом реабілітований.
Кисіль Федір Ананійович – один із фундаторів автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).
Кисіль Олексій Пилипович (1894 – 15.12.1937, м. Полтава) – походив із селян, мав середню освіту. Жив у Миргороді, службовець артілі. Був заарештований 13 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1962 р.
Кисіль Іван Васильович (1911, с. Хомутець – ?) – робітник артілі в с. Хомутці. Був засуджений 22 листопада 1937 р. до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Хутори Киселів існували в Комишанській і Хомутецькій волостях.

Кисельови.
Кисельов – значковий товариш, абшитований військовий товариш Миргородського полку (1776).
Кисельов Іван – запеклий монархіст, за років реакції, після 1907 р. очолював у Миргороді чорносотенний «Союз російського народу». Художник О.Сластьон у журналі «Шершень» засуджував дії цієї організації.

Кислиці (Кисличенки).
Кислиця Семен – житель Миргородської сотні (1718).
Кисличенко Іван – посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).
Кислиця Іван – посполитий у с. Єрках, підданий сотника В. Зарудного (1752).

Кислі.
Кислий Хведір – козак у с. Зуївцях (1718).
Кисла Гапка Мирониха – убога посполита у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Китицини.
Китицина Клеопатра Мартинівна – дружина майора; її спадкоємці в 1865 – 1875 рр. мали землю при х. Вовківському (у дачах с.Корсунової Слобідки Миргородського повіту). Сестра Туцевичевої (див.).
Китицин Григорій Ілліч (кінець XIX ст.) – штабс-капітан. Мав доньку Олександру.

Китицин Єлисей – штабс-капітан. 1898 р. справа Єлисея про затвердження його роду в дворянстві перебувала на розгляді в Герольдії.

Китицин – поліцейський наглядач («надзиратель») у Миргороді (1915 – 1916).

Кицеленко Іван – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Киценки.

Василь, Іван – 1666 р. міщани с. Бакумівки.

Кицян Дмитро – посполитий Миргородської сотні (1718); посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Киченки.

Микита – із селян, у 1879 – 1881 рр. утримував у м-ку Попівці земську поштову станцію (5 коней).

Григорій Якимович (1845 – ?) – селянин, жив у м-ку Попівці, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Георгій Микитович – селянин, завідував бібліотекою-читальнею в с. Зубівці (1899 - 1904).

Киченко – 23 травня 1917 р. підписався на плані однієї з миргородських садиб як «З.М. [занимающий место] городского головы».

Юхим Григорович (1884 Ц ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. Був засуджений 31 травня 1931 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Йосип Юхимович (1895, с. Попівка – ?) – заможний селянин, житель с. Попівки (куток Степанівка). 1931 р. його родина була примусово виселена владою до Архангельської області. Його хата стала бригадним приміщенням. У 1930-х рр. – тесляр Миргородського курорту. Засуджений із політичних мотивів 29 вересня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1959 та 1989 р. Реабілітований також його син Олексій Йосипович.

Киченки Прокіп і Тарас – заможні селяни с. Попівки (поч. XX ст.). 1931 р. радянська влада незаконно позбавила їх майна і серед зими виселила їхні сім'ї за село, до яру.

Киченків хутір існував у Попівській волості.

Кишки (Кішки?). Пор. також: Кішки.

Кишка Радько – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Не виключено, що прізвище Кишка прочитане неправильно, можливо, це Кішка, Кишкан або Кияшко.

Кишка Дмитро – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732). (Пор.: Кишкан).

Кишка (Кішка?) Андрій – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кишкани.

Кишкан Васько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). Війт жигмонтівський (устивицький) 19 грудня 1657 р.

Кишкан Дмитро – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723). (Пор.: Кишка).

Кияни (Кияненки).

Киян Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Кияненко Іван – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Кияниці.

Кияниця Мисько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Кияниця (Кіяниця) Микола – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Кияниця Степан – посполитий у с. Попівці (1723).

Кияшки (Кіяшки, Киященки).

Кияшко (Кіяшка, Степанів-Кияшко, Кияшко-Левандовський, «Кияшко Михайло Михненко») Михайло Степанович (? – 1687) – полковник найманого («охотницького») полку, «комонний полковник» (1669). Служив у гетьмана Дорошенка. У вересні 1668 р. був присланий із найманим військом із Правобережжя від Дорошенка в Лівобережну Україну на допомогу наказному гетьманові Д.Многогрішному. Після домовленості Многогрішного з воєводою князем Ромодановським про повернення Лівобережної України під протекторат Росії М.Кияшко залишився на службі в Многогрішного. Кіннотники Кияшка брали активну участь у воєнних кампаніях 1669 – 1671 рр. Навесні 1669 р. Многогрішний посилав найманий полк Кияшка для упокорення Полтавського, Миргородського і Лубенського полків, які не підтримували гетьмана. У травні 1669 р. компанійці М.Кияшка з полком П.Ворошила ущент розбили відділ дорошенкових козаків біля м. Ромна. У листопаді того самого року М.Кияшко упокорював неслухняних у районі містечок Чорнух і Городища. У вересні, листопаді 1670 р. та в лютому, серпні 1671 р. Михайло

Кияшко – миргородський полковник, у квітні 1672 р. – лубенський полковник, у 1681 – 1682 рр. – гадяцький полковий осавул. 1670 р. купив у військового товариша Павла Апостола двір у м. Гадячому. За свідченням Самійла Величка, під час козацького бунту 1687 р. «на Коломаку в Гадяцькому полку було забито військового осавула Кияшка».

Кияшка Михайло – полковий осавул. До нього перейшло с. Липова Долина після смерті гадяцького полкового обозного Юхима Яковича Вечірки (бл. 1693).

Кияшка Петро – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Кияшка Юсько (Йосько) – отаман куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718). Він же Кияшко Йосип, заможний козак у с. Черевках Миргородського полку (1723).

Киященко Омелько – козак Миргородської сотні (1732), либонь, у с. Черевках.

Кияшка Василь – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Киященко (Кияшка) Василь – козак Багацької сотні М.п. (1718 – 1732).

Кияшка Яків – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кияшки Василь і Кіндрат – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Кияшка Карпо – житель м-ка Сорочинців, член бондарського цеху (1732).

Киященко (Кіященко) Супрун – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Кияшко (Кияшка) Климентій (Клим) (бл. 1730 – 23.01.1808, м-ко Сорочинці) – житель м-ка Сорочинців, дворянин, корнет (1796). Мав доньку Килину.

Кияшко Іван – дворянин у м-ку Сорочинцях. Дружина Пелагія. Діти: Іван (нар. 7.01.1802, «восприємником» був дворянин Климентій Кияшко); Тит (нар. 2.04. 1804); Михайло (нар. 1806); Хома (нар. 6.10.1811).

Киящиха Пелагія (бл. 1724 – 1804) – «удовствующая корнетша» (1803), жила в м-ку Сорочинцях, де й померла.

Кияшко (Кияшка) Артем (бл.1761 – 28.10.1808, м-ко Сорочинці) – дворянин, походив із козаків. Сотенний отаман Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту». Корнет (1804 – 1808), житель м-ка Сорочинців, де мав підданих – 4 душі. Парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. Дружина Марфа Федорівна, 1791 р. стала хрещеною матір'ю Марії, доньки сорочинського жителя військового товариша Павла Пищимуки. Діти: Петро (дорослий 1804 р.), Євдокія (доросла 1804 р.), Мотря (нар. 1788), Данило і Свирид (обоє народилися 10.12. 1791 р., «восприємники» – сорочинські жителі Андрій Ляхович і прапорщик Григорій Козиненко).

Кияшко Петро Артемович – колезький реєстратор, жив у м-ку Сорочинцях, де й помер 1810 р.

Кияшко Максим – козак м-ка Сорочинців (1805).

Кияшко Степан – козак у м-ку Сорочинцях (1805 – 1814).

Кияшко Мефодій Романович (1886, с. Матяшівка В.Багачанського району – 20.12.1937) – із селян, малописьменний. Житель Миргорода. Засуджений 5 грудня 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Літ.: Величко. – Т.2. – С.92, 113, 139, 286, 345; Розсоха Л. З нашої трагічної історії // Миргород. – 1997. – 16 травня; Сокирко О. Охотницьке військо Лівобережної Гетьманщини // К.С. – 1998. – № 4. – С.14 – 18; Кривошея. – Ч.1. – С.40; Реабілітовані історією. – Кн.2. – С. 591; Присяга М.п. 1732 р. – С. 26.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 224; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 70 зв. – 71; ІРНБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 6, 35 зв., 68, 78 зв., 121; Спр. 139. – Арк. 31, 53 зв.

Кібці (див.: Кобці).

Ківшики. (Див.: Ковшик).

Кізе, Кізі (див.: Кизі).

Кійки (див.: Кийки).

Кійченки (див.: Кийченки).

Кіленко Іван – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Кілченко Лаврін – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Кімлич (Кімлач) Олександр – поет-аматор 1930-их рр. Автор поеми «Миргород» (газ. «Червона трибуна», 6 серпня 1937 р.). Згадується в «Антології українських поетів, які загинули насильницькою смертю» (Львів, 2011).

Кінкель (в іншому документі – Кінпель) Петро – війт у м-ку Потоках Миргородського полку (1716 - 1732).

Кірюта Г.Ф. – відповідальний редактор миргородської газети «Червона трибуна» (1944).

Кістяний Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Кіт (Кот) Яцько – посполитий у с. Єрках (1718).

Кіт – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку, помер раніше 1723 р. Вдова Євдокія, сини Семен і Федір. (Пор. також: Кот).

Кіт Охрім – 1738 р. підсусідок виборного козака Юхима Тригубенка в с. Попівці.

Кітляри (див.: Котляри).

Кішечка Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Кішка Дмитро – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). Пор. також: Кишка.

Кіяшко, Кіященко (див.: Кияшко).

Кладенко Данило – козак куреня с. Ярмаків (1718); «можний середній» козак с. Ярмаків (1723).

Клапті.

Клапоть Іван – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Клапоть Семен – житель м-ка Сорочинців, посполитий (1723), входив до кравецького цеху (1732).

Клепачі (Клепаченки). Пор. також: Клепачевські.

Клепаченко Василь – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Клепач Мисько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Клепаченко Остап – 1723 р. дяк у школі при Михайлівській церкві с. Ковалів Хорольської сотні Миргородського полку.

Клепач Мусій Гнатович (1836 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Клепачівському Хорольського повіту, в Миргородському повіті мав 20 десятин землі.

Клепач Олексій Гаврилович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбинському Степу Попівської волості, мав 16 десятин.

Клепачевські.

Євлампія Іларіонівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. На службі в Миргородському повіті з 1897 р. У 1901 – 1904 рр. учителька початкового народного училища в с. Мальцях.

Яків Васильович – в сані священика з 1895 р., на службі в Миргородському повіті з 1901 р. У 1902 р. священик Благовіщенської церкви с. Федунки Миргородського повіту. Законовчитель Бузівського 2-го початкового народного училища Яреськівської волості Миргородського повіту.

Григорій Петрович – на початку XX ст. священик Новоаврамівської волості Хорольського повіту. Знавець місцевої старовини.

Яків Іванович – 1902 р. позаштатний священик Троїцької церкви м-ка Багачки.

Клижка Харко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Клим Данило – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Клименки.

Юрко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Яцько – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Кіндрат – куземинський сотник Гадяцького полку (1672).

Кость – козак куреня с. Петрівців (1718).

Івашко – козак с. Ярмаків (1718).

Лаврентій із сином Іваном – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Клименків Стецько – козак Миргородської сотні (1718). Він же Степан, козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Данило з братом Василем – належали до «можнійшого товариства рядового» Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Кіндрат із синами Леонтієм і Петром – 1723 р. козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723), «можнійшиє з діда і отця козаки».

Лаврін – 1723 р. жив як доглядач у фільварку пресвітера Свято-Михайлівської церкви с. Зуївців о. Леонтія Григорієвича.

Василь із сином Антоном – козаки середньої заможності с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Семен із сином Леонтієм – убогі піші козаки Сорочинської сотні (1723).

Матвій – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Андрій – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола. Мав брата Харитона.

Михайло – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Ілля – отаман Власівської сотні Миргородського полку (1725).

Мусій – гадяцький полковий осавул (1690 – 1693; 1729 – 1730). У 1725 р. наказний сотник 1-ї Опішнянської сотні Гадяцького полку (замість померлого в Сулаці дійсного сотника Романа Корицького).

Гордій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Іван – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Пасько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Федір (він же Федір Климович – див.: Климовичі) – 1737 р. наказний миргородський сотник.

Яків – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Довгалівці Миргородської сотні.

Клименко – значковий товариш, абшитований (16 травня 1776 р.) через старість у званні військового товариша Миргородського полку.

Семен – сотенний осавул, житель Сорочинців. 1783 р. в нього помер 14-річний син Павло. Знайомий із Василем Панасовичем Гоголем-Яновським.

Олексій Григорович – військовий товариш, житель м-ка Шишаку, де мав слуг. Мав кілька невеликих хуторів у Шишацькій сотні Миргородського полку (1781). Титулярний радник (1789). Хрещений батько Дмитра (нар. 1789 р. в Яреськах) – сина поручика Гаврила Федоровича Козачківського. Мав доньку Марію, про прийняття якої до престижного Полтавського училища 1805 р. дбала впливова яреськівська родина Трощинських.

Федір Григорович (1743 – ?) – походив «із малоросійського шляхетства». На військовій службі в Миргородському полку з 1759 р.; 1761 р. – миргородський полковий канцелярист, 1768 – значковий товариш, із 27 березня 1772 р. – шишацький сотник (був на цьому уряді до 1783 р.); із 1781 р. – бунчуковий товариш. Учасник Кримського походу 1772 р. По скасуванні Миргородського полку відмовився від подальшої військової служби в російській армії. 1791 р. мав чин колезького асесора. Жив у м-ку Шишаку. Наприкінці XVIII ст. служив земським справником Говтв'янського повіту. Володів хутором (8 хат) у Шишацькій сотні (1781). 1787 р. власник х. Трипільської Балки (15 душ) і х. Хвощевого (Фощевого, 66 душ) Говтв'янського повіту. Близький знайомий родини Гоголів-Яновських, не виключені їхні родинні зв'язки: в одному з листів до Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського та його дружини Тетяни Семенівни Ф.Клименко називає їх «панове сватове». Часто спілкувалися родинами, були в курсі господарських справ один одного. Ф. Клименко засвідчив родовідне свідоцтво Гоголів-Яновських. Збереглися понад 20 його листів до Опанаса Дем'яновича й Тетяни Семенівни Гоголів-Яновських. Дружина – Ірина Семенівна (за даними В.Кривошеї, Богаєвська, донька керуючого справами Рублянської сотні Охтирського полку). Подружжя приятелювало з яреськівською родиною Трощинських і Трощинських-Долгових. Мали синів Семена, Федора, який 1797 р. служив у російській армії, та синів Осипа і Григорія (нар. наприкінці XVIII ст.).

Павло (1763 – ?) – син військового товариша. З 1779 р. служив сотенним канцеляристом Миргородського полку. З 29 квітня 1780 р. – шишацький сотенний отаман. У військових походах не був. По скасуванні Миргородського полку виявив бажання служити далі в російській армії.

Клименко Іван – із 1778 р. військовий товариш Миргородського полку. 1782 р. мав 10 хат у Говтв'янському повіті.

Клименко – військовий товариш, 1781 р. мав у Шишацькій сотні Миргородського полку 3 хутори (кожен по 4 хати).

Клименко – підполковник, командир 6-го полку дворянського ополчення, який сформувався на Миргородщині 1812 р.

Клименко (? – раніше 1831) – сусіда Гоголів-Яновських (за 8 верст на захід від Яновщини, біля х. Хвощевого, були Клименкові хутори). Був членом комісії з будівництва храму Христа Спасителя в Петербурзі, згодом звільнений із посади. Його вдова Марія Василівна (майже ровесниця Марії Іванівни Гоголь) клопоталася про пенсію, про що просила довідатися в Петербурзі Миколу Гоголя. Мала двох доньок – молоду вдову і дівчину; до них їздив Павло Трушківський, який згодом одружився з Марією Василівною Гоголь. Одна з доньок була в шлюбі з капітаном Аненковим, власником маєтку в Росії.

Михайло Семенович (бл. 1785 – 14.12.1838, Сорочинці) – дворянин м-ка Сорочинців. Дружина Гафія Павлівна. Діти: Кіндрат (нар. 9.03.1829 р. в Сорочинцях, «восприємником» був колезький реєстратор Микита Кальнобродський); Дмитро (нар. 1830 р. в Сорочинцях).

Панас – колезький реєстратор (1829), губернський секретар (1851). Мав невелику землю в м-ку Шишаках Миргородського повіту.

Гаврило Федорович – колезький асесор, 1864 р. мав 168 дес. землі в х. Хвощевому (в дачах с. Андріївки-Бузової) і 25 дес. – в Грузько-Говтв'янських хуторах.

Олександр Сергійович – дворянин Миргородського повіту, надвірний радник (1853 - 1873). 1861 р. мав у Миргородському повіті середньопомісний маєток. У 1864 – 1873 рр. мав 84 дес. землі в дачах м-ка Шишаків і 3 дес. – в Грузько-Говтв'янських хуторах.

Олександр – поміщик у м-ку Шишаках 1884 р. (Можливо, він і Олександр Сергійович – одна й та сама особа).

Клименко [Н.И.] – гласний Миргородського повіту, обраний від селян с. Зуївців (1882).

Іван Артемович – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 17 десятин землі.

Йосип Дмитрович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 15 десятин землі.

Павло Петрович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 15 десятин землі.

Петро Іванович – козак, у 1865 – 1893 рр. опікун Зуївського народного училища. Миргородський повітовий гласний (1866, 1886).

Степан – 1905 р. був членом підпільного гуртка в с. Бакумівці (кер. Н.Калюжний), вів активну революційну пропаганду серед селян. З наступом реакції перебував під наглядом поліції.

Лука – козак с. Зуївців, 1915 р. разом із іншими козаками володів у селі млином із двигуном, де працювали 4 робітники.

Іван – писар сільської управи в с. Березовій Луці. Займався питаннями мобілізації українського війська. Був застрелений у жовтні чи листопаді 1918 р. поблизу с. Остапівки ворожими Україні силами.

Андрій Кирилович – учасник громадянської війни, більшовик. У 1930-х рр. – директор маслозаводу в Миргороді. Після війни – директор торфопідприємства в Миргороді.

Семен Іванович (1899, с. Довгалівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. 1929 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований.

Клименко – староста с. В.Сорочинців у 1941 – 1942 рр.

Хома Павлович (1910, с. Семереньки – 9.10.1942) – командир гармати артилерійського полку, 1942 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1997 р.

Прокіп Іванович (1911, с. Зуївці – ?) – житель с. Савинців, голова колгоспу. 1944 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Можливо, до Клименків походженням із Миргородщини належав:

Клименков Степан Іванович (1805 – 1858) – московський лікар, професор, який входив до складу лікарського консиліуму і лікував М.Гоголя в останні дні його життя.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 266, 299; Постановления МУЗС. – 1884. – С.72; 1887. – С.4; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.118; 1894. – С. 142; Письма Гоголя. – Т.1. – С. 170 – 171; Личный состав. – С.12, 19; Из семейной хроники. – С.8; Китицын П. Полтавское дворянское ополчение 1812 – 1814 гг. // К.С. – 1904, июль-август. – С.11; К родословной Гоголей-Яновских. – С.135; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С.159,239, 244, 275; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 8, 9; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.1. – С. 97; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 89 – 92; Присяга М.п. 1732 р. – С. 90.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 7; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 2, 41 зв. – 42, 49 зв. – 50; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. III. – Спр. 8527. – Арк. 1,2; Спр. 8691. – Спр. 1 – 1 зв.; Спр. 8974; Спр. 9207. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 163. – Арк. 30; Спр. 185. – Арк. 4, 12; Спр. 186. – Арк. 98 зв.; Спр. 190. – Арк. 11 зв.

Клименко-Тансуровський Яків (? – бл.1854) – дворянин, по його смерті в Миргородському повіті залишився його маєток із селянами.

Климки (Климченки).

Климченко Лаврін (Лаврентій) – козак куреня с. Петрівців (1718); «можний середній» козак с. Петрівців (1723).

Климченко Василь – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1718 – 1732). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718); у спискові похідного товариства записаний третім.

Климченко Яцько з братом Василем, племінником Петром і зятем Хведором – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в м. Миргороді.

Климко Лаврін із сином Хведором – 1738 р. виборні козаки в с. Петрівцях, малоґрунтові.

Климчиха Ганна – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із зятями Прокопом, Уласом, Яковом і Іваном мали 1 двір, 2 хати, де жили 4 сім'ї.

Климко Михайло Іванович – козак, 1915 р. співвласник цегельні в с. Петрівцях.

Климко Онисько Васильович (бл. 1896, с. Петрівці – 1980-і рр., с. Милюшки) – житель с. Петрівців, учасник Першої світової війни, воював у складі війська УНР (1918 – 1919). Жив у с. Духовій Балці, звідки була його дружина. Служив у миргородській міліції їздовим. Ймовірно, був причетний до повстання під проводом Дубчака. Учасник Другої світової війни, був поранений 1943 р., лікувався в миргородському госпіталі. Служив ковалем на миргородському аеродромі.

Климовичі.

Климович Федір – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Климович (він же Клименко – див.) Федір – миргородський наказний сотник (1738, 5.01.1741) за часів дійсного сотника Василя Зарудного.

Климович Мусій Степанович – житель м-ка Комишні. Навчався в Полтавській духовній семінарії, звідки був звільнений «из низшего отделения». Диякон Комишанської Різдво-Богородицької церкви. Із 1845 р. по 1 травня 1852 р. був помічником наставника й наставником, а також викладачем Комишнянського парафіяльного училища. 1852 р. його посаду було скасовано через брак учнів.

Климович Іван Мусійович (1825 – після 1892) – житель Комишні, син диякона.

Климович Василь Мусійович – 1902 р. позаштатний диякон Преображенської церкви в Комишні.
Климович Микола Васильович – «духовный по происхождению», закінчив Комишанське сільське училище. В 1887 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви в с. Черевках.

Климовські.
Климовський Іван – 1794 р. священик Михайлівської церкви с. Кибинців. Дружина Ганна.
Климовський Яків – священик, у 1860 – 1863 рр. його спадкоємці мали 12 дес. землі в урочищі річки Рудки біля с. Кибинців.

Кліщенко Лаврін – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Мальцях.

Клопотовський Тихін – колезький секретар (1802), жив у м-ку Яреськах Миргородського повіту. Дружина Тетяна.

Клосинський Мисько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). (Пор.: Ґлосинський).

Клочки (Клочченки).
Клочко Гнат – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Клочченко (Клотченко) Оврам – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ключниченко Семен – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Клюшка Василь із синами Дем'яном і Яковом – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Кляндін М. – молодший лейтенант держбезпеки. У вересні 1936 р. був начальником Миргородського райвідділку НКВС. Наприкінці 1937 р. – помічник оперуповноваженого НКВС у Миргороді.

Кмітун Стецько – посполитий у с. Зубівці (1723), піший.

Книгін Пінхус – 1916 р. мав у центрі Миргорода (вул. Гоголівська, 109) садибу з 2 добротними будинками. Після 1917 р. ними володів його син Моїсей. Ці будинки були націоналізовані більшовицькою владою. (1927 р. адреса садиби була: Гоголівська, 119).

Книші.
Книш Микита Максимович (1858 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Плахтіїв Шишацької волості, мав 22 десятини землі.
Книш Ольга Вікторівна (6.12.1905 – 1.11.1990, Миргород) – миргородська бандуристка 40-их – 50-их років XX ст. Виступала в складі ансамблів бандуристів. Співачка хору Миргородського районного будинку культури.
В Шишацькій волості існували два хутори Книшів (на р. Говтві).

Кнуренко (Прокоф'єв) Дмитро Степанович – із 1908 р. фельдшер у Комишні; був на цій посаді й 1911 р.

Кнюх Іван (кінець XIX – початок XX ст.) – кобзар, жив у с. Хомутці Миргородського повіту. Його знав О.Г.Сластьон, спілкувався з ним 1902 року.

Княжолуцький Микита – 1738 р. підсусідок козаків Міщенків у с. Мальцях.

Коба Іван – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Кобатенко (Кобітенко?) Тишко – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Кобезча Гаврило – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723). (Кобезча – означає молодий кобзар – Л.Р.). 1732 р. входив до ткацького цеху.

Кобеляцький Кузьма – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кобець (див.: Кобці).

Кобзарі (Кобзаренки).
Кобзаренко Мартин – житель с. Зубівки (1718).

Кобзар Федір – «можнійший» козак с. Петрівців (1723).
Кобзар Семен – посполитий у м-ку Хомутці (1723).
Кобзар Іван – заможний посполитий у с. Єрках (1723).
Кобзар Остап – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Кобзаренко Тимко – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). Кобзар Гнат із братом Тимком – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Біликах Миргородської сотні.
Кобзар Іван – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Кобжистий Артюх – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Пор.: Кобзистий.

Кобзисті (Кобзистенки).
Кобзистий Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Кобзистенко Іван – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Кобзистий Іван, із братом Василем вони – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Кобзистий Василь – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Кобзуни (Кобзуненки).
Кобзуненко Хведір – житель Миргородської сотні (1718).
Кобзун Матвій – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Кобзуненко Сидір, посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Кобзун Гаврило – житель Миргорода, посполитий («з мужиков»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.
Кобзуненко Іван Панасович – селянин, 1915 р. мав у Миргороді ковбасне підприємство, де працювали 3 робітники. Володів 2 будинками в центрі міста (вул. Гоголівська, 123), які були націоналізовані більшовицькою владою.
Кобзун П.П. – миргородський актор-аматор старої генерації; в 1942 – 1943 рр. грав у виставах Миргородського українського театру ім. М.Старицького, виконував комедійні ролі.
Кобзун Дмитро Панькович – житель Миргорода, 1913 р. мав зв'язки з миргородським Українським робітничим товариством (під кер. Є.Нероновича і В.Ярошенка). В 1920-х рр. – професійний актор, грав у театрах України й Росії. Останнє місце роботи – харківський театр «Березіль», звідти повернувся до рідного Миргорода вже немолодим. У 30-х рр. став одним із провідних акторів при клубі 17-го Держмлина, навчав гри самодіяльну молодь. У 40-х – 50-х рр. художній керівник Миргородського міського будинку культури.
Кобзуненко Гаврило Олексійович (1897, м. Миргород – ?) – 1937 р. перебував на службі в Червоній армії, військовий фельдшер, був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1967 р.
Кобзуненки – родина в Миргороді (вул. Стаханова, № 1) – у якій під час Другої світової війни на фронті загинуло троє синів – Григорій, Іван і Степан Федоровичі.

Кобилкин Іван Олексійович (1865 - ?) – 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, мав 22 десятини землі.

Кобієв (Кобашвілі ?) Оврам – грузинський дворянин, відставний вахмістр Грузинського гусарського полку. На початку 40-х рр. XVIII ст. одержав у Миргороді 10 дворів. 1763 р. продав город із садком на Харківці миргородському сотникові Кирилові Забілі.

Кобівський (Кобовський) Іван – миргородський попович, син священика Якова Матвеєва, вікарія Троїцької церкви, 1770 р. мав у Миргороді одну хату.

Кобка Остап – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Коблики.
Коблик Гаврило – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Коблик Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).
Коблик Гнат – козак Багацької сотні (1732).
Кобликів хутір у XIX – XX ст. існував у Багачанській волості.

Кобрикови.
Кобриков Федір – поміщик у м-ку Сорочинцях (1828).
Кобрикова Євдокія – дворянка м-ка Сорочинців (1829).

Кобулови (документи зафіксували варіанти прізвища – Корбулови, Квабулови, Хвабулови, Фобулови) – нащадки грузинського князівського емігрантського роду Кобулашвілі.
Афанасій (Автандил) Георгійович – князь, капітан Грузинського гусарського полку. В 40-х рр. XVIII ст. одержав

землі і 30 дворів у Старих Санжарах Полтавського полку. Одружений (пізніше 1736 р.) із Хазуєю, вдовою князя Зураба (Георгія) Ратішвілі. Вітчим малолітніх князів Єгора, Миколи, Івана та Василя Ратієвих (див.), які жили в Миргороді.

Єлисей (Елісе) Георгійович – брат Автандила. Князь, капітан Грузинського гусарського полку , володів маєтком у Нових Санжарах. 1766 р. жив на території Миргородського полку.

Літ.: Плохинский, Иноземцы. – С. 222; Кубанейшвили. Д.Г. – С. 181, 210; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 201 – 204.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 406. – Арк. 29; Ф.55. – Оп.2. – Спр. 210. – Арк.4; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр.116. – Арк.4 – 4 зв.

Кобці (Кобченки). Див. також: Кобцев.

Кобченко Марко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Кобець Роман – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Кобець Іван – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Кобець Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Кобець Ісай із братом Кузьмою – 1738 р. жителі Миргорода, убогі козаки-підпомічники.

Кобець Кузьма – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Кобець Василь – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Степаном мав 1 двір, 2 хати.

Кобець Мирон («він же і Маренич») – 1830 р. дворянин у м-ку Сорочинцях, мав землю під Сорочинцями.

Кобець Дмитро Павлович (1872, с. Ступки – ?) – селянин-одноосібник у с. Ступках. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Кобець Яків Гаврилович (1878, с. Шульги – ?) – селянин-одноосібник, жив на х. Охріменковому. 1930 р. був засуджений «як антирадянський елемент» до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Кобець Єлисей (Олисей) – за даними земляків, був головним агрономом у с. Зірка (колгосп «Червона Зірка»). За сталінських часів репресований. Після відбуття покарання повернувся до села. Реабілітований.

Кобцев Микола Васильович – губернський секретар, судовий слідчий Миргородського повітового суду (1864). Пор.: Кібці, Кобці.

Ковалевські – розгалужений рід, представники якого жили в Миргородському, Лубенському, Гадяцькому та Харківському полках.

Іван Єрмолайович – 1659 р. лохвицький городовий отаман, сотник глинський; 1661 р. миргородський полковий осавул.

Іван (бл.1719 – ?) – з 1735 р. служив у Лубенському полку; військовий товариш (1751 – 1763).

Ничипір – 1741 р. миргородський полковий канцелярист, значковий товариш Миргородського полку. Його донька Агафія була одружена з корнетом Макаром Малинкою.

Василь – полковий хорунжий Гадяцького полку (1741 – 1762), гадяцький полковий осавул (1763), гадяцький полковий писар (1764 – 1767), гадяцький підкоморій (1781).

Григорій – лубенський полковий писар (1768 – 1773), лубенський полковий суддя (1774 – 1779).

Лук'ян – возний Устивицької сотні Миргородського полку (1781); возний земського суду Миргородського повіту (1781).

Микола – козак м-ка Сорочинців (1771), освічений.

Микола (середина XVIII ст., помер раніше 1794 р.) – священик, «полку Миргородського капилян», ймовірно, жив у м-ку Сорочинцях. Син Василь (священик), донька Наталя (1794 р. стала хрещеною матір'ю Ганни, доньки сорочинського жителя корнета Федора Ковалевського).

Ковалевський – бунчуковий товариш, близько 1784 – 1796 рр. мав 3 хутори в 1-ій Гадяцькій сотні Гадяцького полку.

Максим (? – раніше 1791) – корнет, житель м-ка Сорочинців. Мав доньок Ганну й Катерину (неодружені 1791 р.).

Григорій – колезький асесор, 1787 р. власник х. Іржавського Хорольського повіту, співвласник с. Параньки Городиського повіту.

Федір – сотник, 1787 р. співвласник с. Мосіївки Хорольського повіту.

Федір (? – раніше 1830) – дворянин, корнет, житель м-ка Сорочинців. Мав землю між Сорочинцями і с. Портянками. Дружина Варвара Павлівна (бл.1761 – січень 1840), «корнетша», померла в Сорочинцях. Син Степан, донька Ганна (нар. 1794, її хрещена мати – Наталя Миколаївна Ковалевська, донька священика).

Василь Миколайович – син священика, 1794 р. був священиком Миколаївської церкви м-ка Сорочинців. Дружина Анастасія Іванівна.

Андрій (бл. 1760 – 13.02.1824) – дворянин, походив із козаків. Сотенний осавул Миргородського полку (1783). Жив і помер у м-ку Сорочинцях, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви.

Андрій – сотенний хоружий Миргородського полку (1787), житель с. Бакумівки.

Мотрона – дворянка в м-ку Сорочинцях (1798), мала доньку Ганну.

Ганна – дворянка в Сорочинцях (1800).

Пантелеймон – кухар генерала Гудовича в містечку Сорочинцях (1791). Дружина Єфимія.

Микола Романович – 1804 р. аудитор Зіньківського нижнього земського суду.

Василь – священнонамісник у Сорочинцях (1803).

Яків Васильович – військовий товариш, у 1812 – 1813 рр. суддя Зіньківського повітового суду.

Степан Федорович (нар.30.11.1800 р. у Сорочинцях; його хрещеним батьком був сорочинський житель значковий товариш Григорій Шульженко). Колезький секретар. Близько 1830 р. жив у Сорочинцях.

Григорій – дворянин у Сорочинцях (1817 – 1830). 11 листопада 1817 р. вінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Мотроною Зінченковою, донькою сорочинського дворянина. Мав дітей: Ганну (1830 р. доросла), Марію (нар. 15.08.1824, «восприємником» був священик Василь Константинович), Катерину (нар. 18.11. 1826).

Григорій Костянтинович (? – раніше 1861) – 1837 р. ротмістр Кірасирського принца Альберта прусського полку, згодом майор. Дідич Миргородського повіту, власник середньопомісного маєтку (понад 500 душ). Мав дім у Миргороді. У жовтні 1840 р. віддав свій будинок у Миргороді, в першому кварталі, № 3 (6 кімнат із службовими приміщеннями) – під Миргородське повітове училище. 1848 р. мав кінний завод – 143 коні англійської породи. Дружина Любов Павлівна Забіла.

Любов Павлівна (? – не раніше 1861) – дружина Григорія Костянтиновича. Була донькою заможного миргородського дідича Павла Кириловича Забіли. 1860 р. мала 104 двори, 362 душі в с. Молодиківщині та інших хуторах Миргородського повіту (зокрема, в дачах м-ка Яресьок – у хх. Жабокрику, Тух, Фальках). Близько 1864 – 1869 рр. її спадкоємці мали багаті землі: 230 дес. в урочищі Ісовому, 76 дес. у х. Ковалевському (в 2-ій частині миргородських полів), 166 дес. поблизу с. Єрків і х. Шелюгового, 99 і 76 дес. при х. Ковалевському (при с. Єрках), 4 дес. в урочищі Круглик (у дачах с. Шахворостівки).

Максим Андрійович – дворянин у Сорочинцях (1844). Дружина Євдокія Василівна.

Семен – полковник, жив у Миргородському повіті. 1855 р. начальник дружини № 211, яка входила до складу рухомого ополчення Полтавської губернії.

Андрій Якович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у м. Кременчуці, в Миргородському повіті мав 15 десятин землі.

Ковалевські – поміщики, жили в Миргороді в XIX – на початку XX ст. Їхні землі розміщалися на північ від Ромодану і на території сіл Шарківщини, Макортів, Лазнів, Глибокого (в останньому була економія, де з 1909 р. займалися буряковим насінництвом). У Миргороді садиба Ковалевських (за деякими даними, їхня дача) була на території сучасних санаторіїв «Березовий гай», «Миргород», «Полтава» (місцина на південний схід від неї досі називається Ковалевщиною – це луки від р. Хоролу до сучасної вулиці Миргородської).

Микола Григорович (1839 – пізніше 1917) – дворянин, миргородський дідич. 1864 р. – студент університету, обраний від Миргородського повіту депутатом Полтавського дворянського зібрання. Миргородський прокурор (80-і рр. XIX ст.). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884). Повітовий гласний (1884 – 1886). Голова з'їзду мирових суддів повіту (1886 – 1887), колезький секретар. Статський радник (1892). 1890 р. опікун Миргородського чоловічого парафіяльного, а 1892 р. – Шарківщинського початкового народного училища. З 1896 р. – член Розпорядчого комітету (по Миргородському повіту) у справах кіннозаводства і конярства при Полтавському сільськогосподарському товаристві. Дійсний статський радник (1897 – 1904). У 1904 – 1906 рр. знову обраний земським повітовим гласним. Великий землевласник Миргородського повіту, 1913 р. мав 1548 десятин землі. Володів садибою в Миргороді (тоді це був хутір Нікольський Миргородської волості), де мав чудовий парк. Ця садиба була, по суті, його дачею, де він жив, здебільшого, влітку. В економії на х. Глибокому 1913 р. мав кінний завод, спиртовий завод і цегельню, розводив свиней йоркширської породи. 1911 р. мав телефони в х. Нікольському і Глибокому (в економії). Мав дачу в м. Ялті. 9 грудня 1917 р. Миргородська міська рада робітничих і вояцьких депутатів відібрала землі Ковалевського в Миргороді й частково передала їх новоствореному миргородському курортові. Восени 1919 р. будинок Ковалевського був відведений під штаб Миргородського козацького полку й помешкання його отамана. Старий кам'яний будинок Ковалевського (24 кімнати) в Миргороді на території курорту зберігався до 40-х років як санаторний корпус, 1943 р. його підірвали німці, відступаючи з міста. За даними старих миргородців, М.Г.Ковалевський не був одруженим, але мав позашлюбну доньку Раїсу, яку виховували «австрійці» – подружжя, яке управляло маєтком Ковалевського в Миргороді (жили на нинішній вулиці Спартаківській).

Колишній будинок дідича М.Г. Ковалевського в Миргороді. Світлина 1938 р.

Михайло Григорович – син майора. Дворянин Миргородського повіту (друга половина XIX ст.).

Костянтин Григорович – син майора. Дворянин Миргородського повіту (друга половина XIX ст.).

Ковалевський В.Г. – поміщик Миргородського повіту (2 пол. XIX ст.). Після 1867 р. купив частину маєтку в Маріамни Володимирівни Муравйової-Апостол у х. Стовбині.

Марія Григорівна (? – 18.01.1908) – донька майора. У шлюбі з Іваном Васильовичем Чарнишем (? – 1907). Подружжя поховане в Сорочинцях, біля Преображенської церкви (надгробок зберігся досі).

Олександра Григорівна – донька майора.

Петро Якович – гласний Миргородського повітового земства (1886).

Ковалевська – теща Григорія Семеновича Проценка (див.).

Михайло Петрович (1871, с. Великі Сорочинці – 4.06.1938) – із духівництва, освіта середня, служитель релігійного культу. У 30-х рр. – житель м. Пирятина (на той час Полтавської області). 1938 р. був засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований посмертно 1958 р.

Павло Петрович – дворянин, закінчив Полтавську фельдшерську школу. Фельдшер у м-ку Хомутці (1899). З 1904 р. фельдшер с. Корсунівки Березоволуцької медичної дільниці Миргородського повіту.

Марія – 1913 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Ковалевська – вчителька молодших класів Миргородської с/ш № 1 (1950).

Літ.: Роспись чиновных особ. – С.187; Месяцослов. – 1804. – С.220; Военно-статистическое обозрение. – С. 66; Памятная книжка, 1865. – С.185; [Л.П.]. Гадяцкая полковая канцелярия… // К.С. – 1887, август. – С.781; Список дворян, 1898. – С.315; Списки дворян, 1913. – С.9; Модзалевский. – Т.2. – С.500; Т.4. – С.752; Отчет МУЗУ. – 1894. – С.160; 1904. – С.300; 1909. – С.330; Постановления МУЗС. – 1884. – С.41; 1887 . – С.22, 23; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С.251; Реєстр 1744 р. – С.24; Кривошея. – Ч.1. – С.16,17, 31; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.170 – 171; Її ж. На його садибі розмістився курорт // Л.Розсоха. Предківщина. – С.49-54.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 102. – Оп.3. – Спр. 2. – Арк. 113 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 149; Ф. 320. – Оп.1. – Спр. 1495. – Арк. 106; Ф. 736. – Оп. I. – Спр. 92. – Арк. 76 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. II. – Спр. 4573. – Арк. 2 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк.6; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 19 зв., 44, 67 зв., 88 зв.; Спр. 146. – Арк. 3 зв.; Спр. 166. – Арк. 5 зв., 6; Спр. 185. – Арк. 9 зв.; Алфавит дач. – Арк. 41, 51, 59 та ін.

Коваленки. (Див. також: Ковалі).

Юсько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Юсько (в публікації О.Бодянського – Йосько) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Карпо й Мисько – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мелешко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Іван – яреськівський городовий (сотенний) отаман (1718 – 1719).

Федір із сином Павлом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Федір є і в реєстрі 1732 р.

Артем – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Наум – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Данило – «старший брат кравецький» (напевно, цехмістр кравецького цеху) в м-ку Багачці (1732).

Іван – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).

Микита – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Лук'яном мав 1 двір, 2 хати. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Микита – козак миргородський. У 1760-их або 1770-их рр. разом із сотником миргородським Забілою й похідним отаманом Григорієм Короленком мав судовий позов до миргородського полкового обозного Є. Родзянка за землі, що лежали за урочищем Королева Дубрівка.

Гаврило – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Іларіон Тимофійович – 1910 р. викладач Миргородської жіночої прогімназії Н.Грановської та міського 4-класного училища.

Тарас Кіндратович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Руді Зубівської волості, мав 16 десятин землі.

Юхим Кіндратович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Руді Зубівської волості, мав 16 десятин землі.

Олександр Іванович – у 1912 – 1913 рр. секретар Ернівського (х. Ерна) сільськогосподарського товариства Миргородського повіту; мав початкову освіту.

Максим Іванович (1878, с. Попівка - ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1959 і 1990 р.

Коваленко В.М. – 1926 р. один із організаторів кредитового товариства в с. Зубівці.

Коваленко Т. – у 1924 – 1926 рр. був членом миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг».

Коваленко Юхим Антонович (1884, с. Шарківщина – 31.05.1938) – робітник колгоспу в с. Шарківщині, перебував під слідством. Звинувачений у націоналізмі, спробі повалення радянської влади за допомогою інтервенції з боку Німеччини та Польщі, розстріляний.

Коваленко Пантелеймон Якович (за ін. даними, Миколайович) – в 1932 – 1941 рр. голова колгоспу «Країна Рад» у Миргороді, комуніст. Жив на Личанці, в провулку Галушкинському (нині будинок № 12). У 30-х рр. влаштував у приміщенні церкви Іоанна Богослова зерносховище, що врятувало храм від знищення. Розстріляний німцями 28

жовтня 1941 р. на північній околиці Миргорода. Перша дружина померла під час пологів, мали доньку Марію; друга дружина Настя, до війни була кухаркою в дитячому притулку на Дранках, мали сина Миколу.

Коваленко Іван Федорович – староста церкви Іоана Богослова в Миргороді (1970-і рр.).

Коваленков Федір Пилипович –1891 р. колезький секретар, миргородський повітовий член Полтавського окружного суду.

Ковалі. (Див. також: Коваленки).

Коваль Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван, Стецько, Григір – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Луцик – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Іван, Павло – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Ковалі Яків, Стецько, Хвесько, Лазар – члени ковальського цеху Сорочинської сотні (1718).

Тимофій із синами Романом і Федором – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Самійло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Ілляш – пушкар Миргородського полку 1723 р. (Пор.: Лук'янов Ілляш).

Денис – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Іван, Тишко, Микита – заможні посполиті у с. Попівці (1723).

Терешко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Улас – належав до ковальського цеху Миргородської сотні (1732).

Кирик – житель м-ка Сорочинців, член ковальського цеху (1732).

Ясько (в публікації Вирського – Юсько) – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). Ясько з сином Кириком – 1738 р. виборні козаки в с. Зубівці, малоґрунтові. В ревізії села 1738 р. записані першими.

Ясько – 1738 р. підсусідок у козака-підпомічника Леська Гарасименко в Миргороді.

Клим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із зятем Іваном мав 1 двір, 1 хату.

Іван – житель Миргорода, кріпак родини князів Гурамішвілі (1794).

Олександр – керівник повстанського селянського загону, який діяв 1920 р. у Гадяцькому й Миргородському повітах проти більшовицької влади.

Хутори Ковалів існували в Миргородській і Сорочинській волостях.

Ковальов Сергій Олександрович – у 1908 – 1910 рр. миргородський земський начальник 3-ї дільниці (м-ко Комишня), згодом – 4-ї (Зубівка, Сорочинці, Устивиця), член Миргородського повітового з'їзду (1910).

Ковальський Йосиф Іванович (1908, Польща – 28.10.1937, м. Харків) – поляк, мав середню освіту, житель Миргорода, військовий фельдшер 75-го артилерійського полку. Був заарештований 27 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Ковальчуки.

Ковальчук Василь – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Ковальчук – кременчуцький сотник Миргородського полку, загинув 1736 р.

Ковальчук Дмитро Костянтинович (1858 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Якимовому Багачанської волості, мав 15 десятин землі.

Кований Яким – посполитий у с. Попівці (1723).

Кованьки.

Кованьки – рідня знатного миргородського роду Лісницьких: якийсь Кованько став чоловіком А.М.Лісницької (подружжя жило в XIX ст. у садибі Матвіївці Богодухівського повіту Харківської губернії).

Кованько [А.К.] – походив із дворянського роду Полтавського повіту. З 1913 р. ветеринарний лікар Комишанської дільниці.

Кованько Володимир – у 20-30-х рр. XX ст. миргородський співак (баритон), соліст Миргородського хору, один із найкращих голосів Миргорода. Вмів грати на бандурі.

Ковба – священик, служив у Успінському соборі м. Миргорода до Другої світової війни.

Ковбаси (Ковбасенки).

Ковбасенко Юсько – посполитий у с. Савинцях (1718).

Ковбасенко Йосип – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ковбасиха Марія – убога посполита в с. Ярмаках (1723).

Ковдишенко Андрушко – посполитий у с. Милюшках (1718).

Ковела (в публікації Г.Швидько – Кавела) Прокіп – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Коверди (Коверденки).
Ковердин Харко – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.
Коверда Гарасим – отаман с. Баранівки Сорочинської сотні (1718).
Коверда Клим із братом Іваном – козаки с. Баранівки (1723).
Коверденко Мусій – «можнійший» козак с. Баранівки (1723).
Коверда Мусій – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).
Коверда Степан Савович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфетисі Баранівської волості Миргородського повіту, мав 28 десятин землі.
Давид Савович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфетисі Баранівської волості, мав 18 десятин землі.
Лазар Костянтинович (1869 – ?) – житель х. Майфетихи, 1913 р. мав 23 десятини землі.
Степан Карпович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Іваниципому Баранівської волості, мав 18 десятин землі.
Коверда – 1922 р. отаман, керівник невеликого селянського повстанського загону (16 чол.) петлюрівського спрямування, що діяв проти більшовицької влади в Баранівській волості, базувався в урочищі Кут.
Хутори Ковердин і Ковердина Балка існували в Баранівській волості.

Ковніри (Ковнеренки).
Ковнір Іван – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).
Ковнеренко Семен – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Ковпак Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Ковриги (Ковригини).
Коврига Іван – козак Устивицької сотні (1718).
Коврига Григорій – сотенний отаман Миргородського полку, житель с. Малих Сорочинців. Дружина Катерина. Донька Марфа (нар. 20.08.1791 в с. М.Сорочинцях, хрещена мати – Катерина Олександрівна Попатенко, донька звільненого сотника Попатенка).
Коврига Яків Прокопович (бл.1770 – ?) – дворянин, житель с. Малих Сорочинців (1825).
Коврига Іван Прокопович (бл. 1771 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців (1825). Дружина Євдокія Данилівна (бл. 1797 – ?). Діти: Харлампій (нар. бл.1817 р.), Михайло (нар. бл. 1821 р.).
Ковригина Надія Іванівна (бл.1785 – ?) – «вдовствующая корнетша», жителька Малих Сорочинців, де 1825 р. володіла 17 душами посполитих обох статей. Мала одну доньку Євдокію (бл. 1811 – ?).
Ковриго – лікар, чоловік Емілії, сироти, яка в дитинстві виховувалась у родині Гоголів (перша половина XIX ст.).
Ковригин – 1848 р. відставний титулярний радник, жив у Миргороді.
Коврига (Ковригин) Іван Лаврентійович – колезький асесор, близько 1864 – 1868 р. мав 188 дес. землі в урочищах Киріїв Яр і Лиса Гора (в дачах м-ка Попівки). Дружина Параскева.
Ковригина Параскева Андріївна –1860 р. мала в містечку Сорочинцях маєток (землю). Того самого року маєток було призначено для публічного продажу. Близько 1862 – 1865 рр. мала 25 дес. землі в урочищі Москалихи (біля с. Малих Сорочинців).
Коврига Василь Павлович – «кандидат Новоросійського університету», близько 1862 – 1877 рр. мав 67 дес. землі в урочищі Грянчиха (в дачах м-ка Багачки).
Літ.: ПГВ. – 1848 – № 15. – Ч. неофиц. – С. XXXV; 1860. – С.159.
Арх.: Алфавит дач. – Арк. 14, 60, 72 зв.; ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 49; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 153. – Арк. 1 зв., 7.

Ковтанці.
Ковтанченко Яків – війт у с. Матяшівці Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ковтуни (Ковтуненки, Колтуни, Колтуненки). Пор. також: Колтин.
Колтуненко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Колтун (Ковтун) Курило – козак Андронової сотні Миргородського полку (1649).
Колтуненко (Ковтуненко) Трохим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Колтуненко Лаврін – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Ковтун Яків – козак у містечку Комишні, належав до комишанської сотенної старшини Гадяцького полку (1715). Супротивник Івана Чарниша – власника Комишні, гадяцького полковника до 1715 р.
Ковтун Павло – житель Миргородської сотні (1718).
Ковтуненко Гриць – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Ковтун Грицько – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Ковтун Грицько – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). 1732 р. він – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Ковтуненко Петро – отаман с. Радалівки Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Ковтуненко Остап – козак куреня с. Ярмаків (1718). Остап із братом Михайлом – «можні середні» козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Ковтуненко Іван – козак с. Ярмаків (1718).

Ковтунка Гапка – «можнійша» посполита в с. Гаркушинцях (1723).

Ковтуненко Назар – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Ковтуненко Петро з братами Михайлом і Тимком – 1738 р. виборні козаки в с. Ярмаках, ґрунтові.

Ковтуненко Матвій – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із братом Максимом мав 1 двір, 2 хати.

Ковтуненко Іван (1763 – ?) – на військовій службі з 1773 р. Полковий копіїст, канцелярист з 1780 р., сотенний отаман з 1782 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1782 р.).

Ковтуненко Яків – житель Миргорода, кріпак родини князів Гурамішвілі (1794).

Ковтун Карпо – торговець у В.Сорочинцях. Улітку 1917 р. місцева рада батрацьких і бідняцьких депутатів конфіскувала в нього продовольчі товари.

Ковтун (Ковтуненко) Петро Єгорович – протодиякон, регент хору церкви Іоана Богослова в Миргороді (близько 1913 – 1928 рр.). Жив на Малярівській вулиці (нині вул. 8 Березня, територія будинків №№ 9 – 13). Протягом деякого часу працював у с. Федунці, де познайомився з Оксаною Михайлівною Мигаль. Після одруження переїхали до Миргорода. Разом із священиком Леонтієм Кузьменком збудував на двох будинок на вулиці Іванівській (нині Єрківська, № 31), біля церкви Іоанна Богослова. 1928 р. священик і регент були виселені владою з будинку за те, що заперечували проти зняття хрестів і бань із церкви. Ковтунові з родиною довелося перейти до батьківської садиби. Помер після інсульту 1943 р., незадовго до звільнення міста від німецької окупації. Похований на цвинтарі біля Всіхсвятської церкви, нижче від могили священика М.Г.Базилевського. Діти: донька Галина (в шлюбі з Павлом Івановичем Пищимухою) і син. Портрет П.Є.Ковтуна (робота худ. Я. Усика), написаний олійними фарбами, зберігається в родині Пищимух, нащадків Ковтуна, в Миргороді.

Петро Ковтун. Портрет роботи худ. Якова Усика.

Ковтун Павло Сергійович (1902, с. В.Сорочинці – 1938) – учасник громадянської війни, член комуністичної партії з 1920 р. 1921 р. був делегатом Миргородської повітової комсомольської конференції. В 1925 – 1927 рр. – секретар Великосорочинського райкому КПУ. Репресований у 30-х рр., загинув 1938 р. Дружина жила в м. Черкасах.

Ковтун Марко Андрійович (1897 – ?) – житель х. Ковтунів, хлібороб, був репресований за часів сталінщини, згодом реабілітований.

Ковтун Адам Андрійович (1902 – 1942) – на час початку війни голова Миргородської міськради; з вересня 1941 р. командир першого підрозділу в партизанському загоні «Перемога» на Миргородщині, згодом начальник штабу загону.

Ковтун Михайло – член бюро Миргородського райкому ВЛКСМ (1930 – 1932), уповноважений з колективізації.

Ковтун Марія Іллівна – хористка миргородської церкви Всіх Святих (1950-і рр.).

Ковтунів хутір існував поблизу с. Ярмаків.

Ковшик Олексій Пилипович (1888, с. Великі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Великих Сорочинцях, 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Ковшун Микола Оксентійович (1.10.1901, с. Великі Сорочинці – 1999, Канада) – український письменник, художник. Освіту здобув у земській школі (1916) та Миргородській художньо-промисловій школі, з якої перевівся до Великосорочинського педагогічного технікуму (закінчив 1925 р.). 1938 р. став випускником Київського інституту профосвіти. Був на педагогічній роботі. Під час війни доля закинула його до Німеччини. З 1949 р. жив у Канаді, працював робітником. На схилі віку жив у старечому будинку в штаті Онтаріо. Перші літературні публікації з'явилися 1924 р. під псевдонімом М.Оболонський у газеті «Вісті», друкувався також у газеті «Більшовик Полтавщини». В 1934 – 1935 рр. опублікував роман «З берегів» (у журналі «Літературний Донбас»). В еміграції видав збірку драматичних творів «Епілог прийде» (1976). У Києві 1993 р. було видано його роман «Месниця Мавра». М.Ковшун відомий і як художник, автор пейзажів – українських і канадських краєвидів.

Літ.: Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 61 – 62; Під небом чужини: письменники української еміграції: довідник / упор. Д.Козак і С.Козак. – К.: Літ. Україна книжкова, 2017. – С. 147 – 149.

Когани.

Коган Герш – міщанин, співвласник (разом із С.І. Роднянським) друкарні в Миргороді (з 1911 р.).

Коган Ф.С. – лікар у В.Сорочинцях (1916).

Коган Г.А. – голова президії єврейської громади Миргорода, 7 (20) листопада 1917 р. підтримав проголошення УНР.

Когтєв Іван Митрофанович (1903 – 25.03.1938) – росіянин, мав середню освіту, житель Миргорода, начальник штабу 75-го артилерійського полку, який дислокувався в місті. Був заарештований 29 серпня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Кодак Ю. (Див.: Панасенко).

Кодацький Юсько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Кодинці – козацько-старшинський рід Миргородського і Лубенського полків.

Мусій Кирилович (? – раніше 1772) – «служитель двору пана полковника лубенського». В 1734 – 1735 рр. городиський наказний сотник Миргородського полку, значковий товариш Миргородського полку. З 1735 по лютий 1762 р. – справжній городиський сотник. Був зі своєю командою на форпостах на півдні Миргородського полку. 1762 р. полковник 1-го охочекомонного компанійського полку. Мав маєток у Лукім'ї. Володів лісом біля с. Стеціївки Крилівської сотні.

Іван Кирилович – із 14 лютого 1762 р. городиський сотник Миргородського полку, так само 1767 р.

Кодинець – сотник, 1781 р. мав хутір (23 хати) в Городиській сотні Миргородського полку.

Кодинець – полковий канцелярист, значковий товариш Миргородського полку (з листопада 1776 р.).

Антін – 1787 р. колезький асесор, провідник шляхетства Городиського повіту. Володів у Городиському повіті частинами с. Борисів, слободи Кагамлика Лапинського, х. Копанки; співвласник с. Ракитянки Хорольського повіту.

Никифор – військовий товариш, колезький асесор. 1787 р. співвласник слободи Кагамлика Лапинського і с. Ракитянки.

Лаврентій – прапорщик, 1787 р. співвласник с. Борисів.

Олексій – військовий товариш, 1787 р. власник хуторів Вищого і Нижчого Іржавця Хорольського повіту та співвласник с. Мацьківців Хорольського повіту.

Петро Іванович – колезький реєстратор, 1830 р. жив у м-ку Сорочинцях. Дружина Марфа.

Літ.: Модзалевский. – Т.2. – С.380; Описи КН. – С. 138, 241, 251, 269; Реєстр 1744 р. – С. 23; Кривошея. – Ч.1. – С.45.

Кожанов Іван Юхимович – мав звання учителя повітових училищ. У 1911 – 1912 рр. учитель Миргородського 4-класного міського училища.

Кожевникови.

Григорій – бургомістр Миргорода 1793 р.

Михей – миргородський купець, 1830 р. мав землі під Миргородом, в урочищі Сокириній балці. Мав сина Костянтина.

Наталя – дворянка Миргорода (1824).

Ганна Данилівна – міщанка, дружина купця (з дому – дворянка Ксьонзенкова). Мала маєток і 26 душ підданих чоловічої статі в Миргороді (1818 р.), також селян у повіті (1851). 1851 р. її маєток було призначено для публічного продажу. 1852 р. продала 12 дес. орної землі колезькому секретареві Матвію Івановичу Гузеві.

Іван – міщанин, у 1830 – 1835 рр. його син Йосип навчався в Миргородському повітовому училищі.

Костянтин Михейович – миргородський міщанин, був міщанським міським старостою. Миргородський міський голова (1847 – 1850). Мав 2 вітряки в х. Багачанському Миргородського повіту, які 1852 р. було призначено для публічного продажу. В 1861 – 1864 рр. мав 81 дес. землі в с. Петрівцях і 73 дес. там само разом із дружиною Олександрою Євграфіївною.

Кожевников П. – 1892 р. виконував обов'язки секретаря Миргородської земської управи.

Кожевників хутір існував у Петрівській волості.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 23. – С. 80; 1852 – № 12. – С.46; Постановления МУЗС. – 1893. – С. 58.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 209. – Оп.2. – Спр.1447. – Арк. 4; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк.2; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 2. – Арк. 51 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Алфавит дач. – Арк. 98.

Кожухайло (Кужухайло) Дмитро – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кожушки.

Кожушко Михайло з синами Федором, Прокопом, Василем – заможні козаки с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Кожушко Мирон – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Кожушко Захарко Денисович – секретар Павелківської сільради Петрівської волості, за денікінщини був роз-

стріляний у Миргороді в листопаді 1919 р. після катувань у миргородській тюрмі. За даними дружини – Кожушко Анастасії Костянтинівни – він був убитий денікінцями в с. Павелківщині.

Кожушків хутір 1900 р. існував у Хомутецькій волості.

Кози (Козенки).

Козенко Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Коза Кирик – посполитий Шишацької сотні (1718).

Коза Федір – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Коза Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Козенко Іван – входив до ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

В.С. Козаков.

Козаки (Козакови).

Козак Андрій Степанович (1863 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 27 десятин землі.

Козак Сава Михайлович – заможний міщанин м-ка Комишні (1904), жерстяник. Одружений з Мотрею Іванівною Демидовською (? – 1926).

Козакова Мотрона – 1915 р. мала в Миргороді будку для продажу сельтерської води.

Козаков Василь Савович (1881 – 1960) – за соціальним станом козак. 1902 р. закінчив Миргородську художньо-промислову школу, де був учнем О.Г.Сластьона, а згодом його добрим знайомим. Мав унікальної краси баритон, у школі співав дуетом із своїм однокласником Михайлом Венедиктовичем Микишею (див.). Під час навчання в 5-му, вихідному класі цієї школи В.Козакова було відібрано (з ініціативи письменника В.І.Самійленка) на навчання співу до Москви, де Козаков зустрічався з Ф. Шаляпіним, мав подаровані славетним співаком ноти з його надписами. Внаслідок тривалої хвороби частково втратив слух, тому змушений був працювати рахівником у Миргородському земстві. У земстві працював одночасно з письменником В.І.Самійленком, жив із ним по сусідству на вул. Воскресінській, через 3 хати. У Козакова була віолончель, грати на якій до нього часто приходив Самійленко. Козаков був членом ради Миргородського сільськогосподарського товариства, 1911 р. служив на посаді товариша голови цього товариства (головою тоді був І.А.Зубковський), 1914 р. служив рахівником каси дрібного кредиту. 1915 р. – миргородський волосний опікун. У 20-х рр. інструктор із кооперації. Приятель миргородських діячів К.Козиненка, лікарів Зубковського, Гиренка, Горянова, Рубцова. Грав у драматичному театрі в Народному домі, зокрема, в п'єсі «Наталка Полтавка». Близько 1917 – 1920 рр. І.А.Зубковський врятував йому життя, переховуючи його від репресій та арештів у своїй комірчині й лікуючи. Протягом 1917 – 1920 рр. В.С.Козакова заарештовували 12 разів різні влади, двічі – радянська влада (1938 р. і 22 червня 1941 р.). 1941 р. реставрував Успінський собор у Миргороді. 1943 р. виїхав із Миргорода до Миколаївської області, повернувся 1956 р. Помер у Миргороді 1960 р. Був одружений із Євдокією Варфоломіївною Гиренко (в першому шлюбі вона була за М.Бакалом). Діти: Тамара (1913 - 2009), Олександр (нар. 1915), Юрій (нар. 1917), молодший лейтенант; обидва сини загинули під час Великої Вітчизняної війни.

Козакова Марія Василівна (насправді), вона ж Марія Савівна (за метричним свідоцтвом) – сестра Василя Савовича по матері. Закінчила гімназію, мала звання домашньої вчительки. Викладачка історії й географії в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської в 1908 – 1917 рр. Вчителька і секретар педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії товариства «Група Батьків» (1920). До самої пенсії викладала російську мову в Миргородській російській школі № 3 (до війни). Приятелювала з родиною Кирилових (див.). Неодружена. Померла 1960 р. в Миргороді.

Козаков Михайло Емануїлович (23.08.1897, сел. Ромодан – 16.12.1954, Москва) – письменник, критик. Освіту здобував у Київському й Петербурзькому університетах. Засновник журналу «Литературный современник» (1933). Автор збірок оповідань, повістей і романів, літературно-критичних статей. Найвідоміший твір – роман «Крах імперії» (1956). Писав російською мовою.

Арх.: Архів родини Козакових (м. Миргород).

Козарі (Козаренки).

Козар Васько – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Козаренко Сидір – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718). Дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Козаренко Марко – козак с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723), піший.

Козар Грицько – посполитий у с. Попівці (1723).

Козаренко Іван – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Козацький Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Козаченки.

Козаченко Каленик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

«Гавриш Козаченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Козаченко Михайло – житель с. Зубівки (1718).

Козаченко Сергій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі сотні записаний третім у списку «Товариства рядового можнійшого, з діда і отця козаків». Мав синів Йосипа й Микиту, один із яких 1723 р. відбував військову службу.

Козачини.

Козачина Федір – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Козачина Степан – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Козачина – козак, 1781 р. був співвласником (разом із Мелешком) хутора в -й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Козачкин Іван (бл. 1742 – ?) – народився в м-ку Сорочинцях Миргородського полку в родині священика. До 1762 р. навчався в Київській академії. В січні 1763 р. призначений на посаду військового канцеляриста Генеральної військової канцелярії. У липні 1764 р. канцелярія вела його розшуки (він жив у Гадяцькому полку, покинувши службу). Ймовірною причиною цього вважають його одруження й те, що він чекав посади священика в Сорочинцях.

Літ.: КМА. – С. 264.

Козачківські (Козачковські, іноді Козачинські).

Козачківський (рідко Козачинський) Федір Максимович (бл.1712 – 19.08.1794, м-ко Сорочинці) – на службі з 1737 р. військовим канцеляристом Генеральної військової канцелярії, служив при генералі князі Баратинському, 1738 р. – при генералі Румянцеві в Переволочній. В січні 1739 р. – військовий канцелярист, служив разом із військовим канцеляристом Андрієм Безбородьком. У 1741 – 1753 рр. полковий писар Миргородського полку (призначений генералом Кейтом за рекомендацією і проханням полковника В.Капніста). Жив у м-ку Сорочинцях, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. У 40-х рр. володів селом Писарівкою в урочищі Цибульнику Омельницької сотні Миргородського полку. 1749 р. одержав у власність с. Стецівку (52 душі посполитих) Миргородського полку від цибулівського сотника Давида Звенигородського (взамін за позичені в Козачківського гроші). 1750 р. мав у селі Черевках 3 двори і 78 бездвірних хат. 1752 р. мав приїжджий двір і 47 підданих у с. Федорівці (Федірках) Цибулівської сотні Миргородського полку. 1758 р. миргородський полковий суддя, звільнився з цієї посади бл. 1767 р. В березні 1767 р. був призначений полковою старшиною на сорочинського міського голову, незважаючи на те, що козаки обрали на цю посаду сорочинського сотника Гончаренка. У 1771 – 1773 рр. знову згадується як полковий суддя. 1773 р. служив у Миргородській полковій лічильній комісії. Бунчуковий товариш Миргородського полку (з 1773 р.). 1779 р. був призначений на чин комісара в справі розподілу землі між устивицьким сотником Оврамом Гришком і тамтешнім священиком Сокальським. 1794 р. колезький асесор. 1770 р. мав двори в Миргороді, Сорочинцях (5 хат), Черевках (2 хати), Зубівці (6 хат), у Цибулівській сотні (с. Стецівці й слободі Федорівці – в обох по 47 душ). 1772 р. купив у Г.Герсеванова 35 дворів: 20 у Миргороді, 10 у Яреськах і 5 – у Багачці. Власник овечого заводу. Житель Сорочинців, де й похований. Близько знайомий із Панасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським, листувався з ним з приводу судових справ миргородської козацької старшини (збереглися листи 60-х – 70-х рр. XVIII ст.). Дбав про облаштування церков на Миргородщині. Деякі нащадки Козачківських жили на Переяславщині.

Козачковський – «смотритель» вільних військових маєтностей під час Румянцевського генерального опису 1765 – 1769 рр. Мав сутички з козаками Говтв'янської і Потіцької сотень Миргородського полку через самовільне захоплення ними земель.

Козачківський Никифор – мав сина Омеляна (нар. бл. 1757 р.).

Козачківський Гаврило Федорович (бл. 1752 – раніше 1808) – син бунчукового товариша Миргородського полку. 1763 р. розпочав військову службу на посаді військового канцеляриста. З 1766 р. – військовий товариш Миргородського полку, жив у м-ку Яреськах, де мав садибу (підварок) і підданих (80-90-і роки XVIII ст.). В походах участі не брав, а «находился по внутренним коммисиям». Відставний поручик (1788). Близький приятель і довірена особа родини Гоголів-Яновських, часто виконував різноманітні доручення Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. 1794 р. підписав родовідну П.Д. Гоголя-Яновського. Збереглися його листи до Панаса Дем'яновича 70 – 90-х років XVIII ст., написані з Яресьок і Сорочинців. Дружина Олена, жива 1823 р. Діти: Іван (нар. 26.09.1780 р. у Яреськах, хрещеним батьком був яреськівський сотник Йосип Долгов); Дмитро (нар. 1789 р. у Яреськах, «восприймав» титулярний радник Олексій Григорович Клименко); Олександра (нар. 1793).

Козачківська Ганна – дідичка у Яреськах (1803).

Козачківський Григорій Гаврилович (бл.1785 – 21.05.1821, Яреськи) – губернський секретар (1813), мав у підданстві 1 душу чол. статі в Миргородському повіті. Колезький секретар (1821). Помер від сухот.

Козачковський Григорій Вавилович (Гаврилович?) – стряпчий у Яреськах, згодом у Миргороді (бл. 1816).

Козачківський Георгій – поручик, житель Яресьок. 1791 р. мав дорослого сина Іван.

Козачковський Олексій Федорович (? – 20.05.1820, м. Кременчук) – дійсний статський радник (1808), Малоросійський Полтавський цивільний губернатор (із 14 березня 1808 р. по 17 травня 1810 р.). Мав 1800 десятин землі й 129 душ селян у Верхньодніпровського повіту Катеринославської губернії, купив будинок у Кременчуці.

Козачковський Степан Федорович – колезький радник, 1818 р. нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеню.

Козачковський Кирило Федорович – генерал-лейтенант, 1809 р. нагороджений золотою шпагою «За хоробрість», 24 серпня 1812 р. – орденом св. Георгія 3 класу.

Козачковський Іван Гаврилович – в 1816 – 1823 рр. засідатель Миргородського земського суду; з 1822 р. титулярний радник. Житель м-ка Яресьок, близький друг сусідів-поміщиків – родини Трощинських, Василя Панасовича Гоголя-Яновського і Олександра Григоровича Лісницького, допомагав їм у господарських справах. Збереглося листування І.Г.Козачковського з В.П.Гоголем-Яновським. Колезький секретар, 1825 р. підписав як свідок духовний заповіт Тетяни Семенівни Лизогуб (Гоголь-Яновської). 1823 р. ще була жива мати Івана Гавриловича, яка жила в нього; мав сестру.

Козачковський Йосип – протоієрей, мав синів Андрія і Віктора.

Козачковський – дворянин, 1888 р. утримував земську поштову станцію в Яреськах.

Козачковський Андрій Йосипович (4 (17). 08. 1813, м. Переяслав Полт. губ. – 20.08 (1.09). 1889, там само) – лікар, громадський діяч, мемуарист, друг Т.Шевченка. Його батько був ректором семінарії й настоятелем Троїцької церкви в м. Переяславі. А.Козачковський в 1827 – 1831 рр. навчався в Переяславській семінарії, згодом – у Петербурзькій медико-хірургічній академії (закінчив 1835 р.). Служив міським лікарем у Переяславі, викладачем медицини в духовній семінарії. Гласний міської думи. Дружив із великим поетом Т.Г.Шевченком, який лікувався в К. і написав у його будинку низку творів, зокрема поеми «Наймичка», «Кавказ», вірш «Заповіт». Шевченко згадував К. в своїх творах, присвятив йому вірш. Козачковський – автор спогадів про поета. 1847 р. одружився з Марією Степанівною Созонович (1820 – 1905), мав синів Івана та Йосипа. Їхнє дворянство підтверджене указом Герольдії в 1854 р. Іван Андрійович зберіг архів батька.

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.1. – С.166; К родословной Гоголей-Яновских. – С.135; Багалей Д. Займанщина в Левобережной Украйне XVII и XVIII ст. // К.С., 1883, т.VII, дек., с. 584; Список дворян, 1898. – С.327; Наказы. – С.289; Отчет МУЗУ. – 1889. – С.99; Реєстр 1744 р. – С.23; Історія міст і сіл УРСР. Кіровоградська область. – К., 1972. – С.15; Гайдамацький рух. – С.129; Ділова документація Гетьманщини. – С.118; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.25; Її ж. – Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 125 – 128; Пивовар А. – С.110; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.1. – С.98; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Кн.1. – Полтава, 2005. – С. 365.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІ. – Спр. 4483. – Арк. 1 – 1 зв.; Спр. 18806. – Арк 4; Ф.ІІІ. – Спр. 8476. – Арк. 1 – 1 зв.; Спр. 8559. – Арк. 1 – 2; ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 11144. – Арк. 48; Спр. 19350. – Арк. 225 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 188; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 28 зв., 30 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 158. – Арк. 12 зв. – 13; Спр. 159. – Арк. 9 зв., 44 зв.; Спр. 160. – Арк. 52; Спр. 190. – Арк. 2, 11 зв.; Спр. 191. – Арк.9; Спр. 192. – Арк. 107 зв., 109 зв., 117; МКМ. – ОФ. – № 8796 / Д-1675. – Арк. 4 зв.

Козачкова (Козачковська?) Єлизавета Павлівна – акушерка в Сорочинській і Савинській волостях (1910).

Козачок Михайло – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Козел (Козли). (Пор. також: Козленки, Козельські, Козлови).

Козел Лесько (Леонтій) – козак полкової сотні Миргородського полку (1649), записаний у сотенному реєстрі четвертим (в цьому самому документі записаний ще й «Савка, Козлов зять»). Полковий осавул (1649). Миргородський полковник (наказний – у березні, квітні 1658 р., дійсний – у травні – липні та жовтні 1658 р.). Прихильник гетьмана І.Виговського, супротивник московського царя та російського ставленика Степана Довгаля. Раніше 1662 р. був на посаді миргородського городового отамана, житель Миргорода. 30 травня 1662 р. у Миргородській ратуші розглядався його позов до Євстафія Гордійовича (либонь, Остапа Квітки) за заподіяну кривду.

Козел Василь – миргородський сотник (1671).

Козел Іван – козак с. Портянок (маєтність Данила Апостола) Сорочинської сотні (1718), записаний першим у списку козаків села. Іван із братом Олексієм – «можнійші» козаки с. Портянок (1723). Іван є також у реєстрі 1732 р.

Козел Василь – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Козел Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний третім.

Козел Грицько – козак у с. Портянках Сорочинської сотні (1758).

Козел Андрій Михайлович – церковний староста Покровської церкви в с. Портянках (1869).

Козел Кіндрат Іванович – козак, волосний старшина Баранівської волості (1899 – 1903).

Козел Іван Дмитрович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стрільченковому Баранівської волості, мав 27 десятин землі.

Козел Іван Андрійович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Козлів Баранівської волості, мав 39 десятин землі.

Козел Петро Іванович (1888 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Скибівщині Петрівської волості, мав 23 десятини землі.

Козелченко Опанас – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Козельські.

Козельський Панас – посполитий с. Баранівки (1718). Ймовірно, належав до родини Козлів (див.).

Козельський Олексій Климентійович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 34 десятини землі.

Козельський Григорій – власник показового поля в містечку Комишні (1910).

Козельський Борис – син поручика Лаврентія Козельського, 1911 р. жив у Миргороді.

Козельські. Є відомості про антибільшовицький загін Козельських, який близько 1919 р. діяв у районі м-ка Комишні.

Козерог Василь – на початку 1940-х рр. голова колгоспу «Червоне поле» в с. Олефірівці. 1942 р. був закатований поліцаями з с. Савинців.

Козенки (див.: Кози).

Козиленко (Козило) Микита М. – селянин с. В. Сорочинців, дрібний торговець канцелярськими товарами. З початку XX ст. став членом революційного гуртка в Сорочинцях. Активний учасник селянського повстання в Сорочинцях у грудні 1905 р., агітував за скинення самодержавства. Перебував під наглядом поліції.

Козиненки (Козини, Козині).

Козиненко Онушко (Онуфрій ?). У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний козак Комишанської сотні Миргородського полку Козиченко Онушко; напевно, це – неправильно прочитане прізвище Козиненко.

Козиненко Данило – значний військовий товариш Миргородського полку (1700). 2 вересня 1700 р. отримав гетьманський універсал, яким узятий під протекцію гетьмана І. Мазепи.

Козиний Іван – цехмістр кушнірського цеху в м-ку Сорочинцях (1718); посполитий у Сорочинцях (1723).

Козина (Козиненко) Андрій (нар. 1705) – коваль, член ковальського цеху в Полтаві (1765), жив на вул. Володимирській. У дворі – 2 хати, 2 комори, кузня. Дружина Авдотія Федорівна, син Семен (нар. 1735, одружений).

Козиненко Пантелеймон (нар. 1740) – житель Полтави, коваль. 1765 р. мав на Кінській площі двір (хату, комору). Наймав робітників. Дружина Мотрона Федорівна, 2 доньки.

Козиний Антон – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Козиненко (Козина) Марко Антонович (бл. 1726 – 18.08.1793, Сорочинці) – походив «із малоросійського шляхетства»; розпочав службу в Миргородському полку 1739 р. у званні сотенного писаря. Миргородський полковий канцелярист (1743). Осавул полкової артилерії (1758 – 1760). Старший полковий канцелярист (лютий 1760). Миргородський полковий хорунжий (18.08.1760 – 11.07.1767); другий (молодший) миргородський полковий осавул (11.07.1767 – 14.12.1769); перший миргородський полковий осавул (14.12.1769 – 1783). Брав участь у походах і боях 1769, 1771, 1772 рр. 1769 р. на чолі «шестисотної команди» Миргородського полку брав участь у прикритті «старої лінії»; постійно зі своєю командою чинив роз'їзди з метою переслідування в степу супротивника, який уривався через кордон, захищав жителів по річці Орелі; ходив походом із «шестисотною командою» від Бахмата до Сиваша. 1771 р. стояв на чолі Миргородського полку, який тоді діяв при другій армії в Криму. Після взяття Перекопської лінії М.Козиненко був відряджений до фортеці Кінбурна, де зі своєю командою робив часті випади проти ворожої кінноти. 1772 р. на чолі 500 козаків Миргородського і Гадяцького полків був у Криму, де розганяв татарські натовпи, що нападали на військо. 1774 р. з командою забезпечував роботу пошт під Кінбурном і разом із запорізьким Ковпаковим полком «делал туркам в крепости всегдашную тревогу подъездами под самые пушечные выстрелы» з фортеці й турецьких суден на лимані. По скасування Миргородського полку (1783) виявив бажання продовжити військову службу. Майор (1789). Земський справник у Миргородському нижньому земському суді (1785), засідатель цього суду (1792). Житель м-ка Сорочинців, парафіянин Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви. 1783 р. мав у Сорочинцях 42 душі чол. статі. Близький знайомий Опанаса Дем'яновича Гоголя-Яновського; збереглися листи Козиненка до Опанаса Дем'яновича 1760 – 1780 рр.; через останнього здійснювалися зв'язки М. Козиненка з козацькою старшиною Глухова й Батурина. Дружина – Уляна Андріївна Півинська (бл. 1733 – 2.04.1801, Сорочинці), донька козака (див.:Півинські). Діти: Федір, Григорій, Йосип, Матвій, Пелагія (28.01.1789 р. одружилась у Сорочинцях із миргородцем удівцем Мелетієм Сукачевим, сотенним отаманом); Ганна (доросла 1791).

Козиненко Федір Маркович (1730 – 1803) – син полкового осавула Марка Антоновича Козиненка. Жив у м-ку Сорочинцях, мав там посполитих. Прапорщик (1791 – 1803). Дружина Віра (дані 1801 р.). Помер у Сорочинцях, бувши в чині відставного прапорщика. Був хрещеним батьком синів сорочинського жителя корнета Петра Кониського – Семена (нар.1791) і Петра (нар. 1794). Хрещений батько Микити Кальнобродського (нар. 14.09.1794 в Сорочинцях), сина військового товариша Гаврила Кальнобродського.

Козиненко Григорій Маркович (бл. 1754 – 7.02. 1808, Сорочинці) – син Марка Антоновича, житель сорочинський. Із 1772 р. – значковий товариш Миргородського полку. 1791 р. прапорщик, 1805 р. поручик. Хрещений батько Свирида (нар. 1791), сина корнета Артема Кияшка з Сорочинців.

Козиненко Йосип Маркович (? – раніше 25 жовтня 1826) – житель Сорочинців, мав там селян. Прапорщик (1806). 1805 р. одружився в Сорочинцях із Варварою, донькою протоієрея Василя Павловського; була жива 1830 р., була

власницею землі біля урочища Вишневого садка під Сорочинцями. Діти: Федір (нар. бл. 1806); Анастасія (нар. 1806; її «восприємницею» була Анастасія, дружина поручика Андрія Ляховича); Семен (нар. 4.09. 1810; його хрещений батько – підпоручик Прохор Приходько); Василь (нар. 1813). Сини Федір і Семен з 1818 р. навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Козиненко Матвій Маркович (1769 – ?) – син старшого полкового осавула Марка Козиненка. Значковий товариш Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту».

Козиненко Денис – майор, 1814 р. мав підданих у Сорочинцях. Дружина Уляна (? – раніше 1808), мала підданих у Сорочинцях (32 душі). Були сусідами дідичів Чарнишів.

Козиненко Федір Йосипович [18.07.1806 (ін. дані 1809, 1811), м-ко Сорочинці – після 1861] – дворянин. Його хрещеним батьком був дідич Олександр Баранов. Сорочинський дідич, губернський секретар (1840). В 1841 – 1845 рр. колезький секретар, пристав 2-го стану Миргородського повіту. 1850 р. засідатель Миргородського межового суду. На початку 1860-х рр. мав 22 душі селян у м-ку Сорочинцях і в х. Марковського. Близько 1864 – 1869 рр. володів землями в дачах В.Сорочинців: 248 дес. у х. Байраці (нині с. Великий Байрак), 71 дес. в урочищі Вергуновому, 54 дес. у с. Олефірівці, с. Семереньках і в запсільських дачах В.Сорочинців, 29 дес. у х. Прірвенському; мав також 47 дес. землі в дачах м-ка Устивиці. 4 лютого 1840 р. обвінчався в Сорочинській Миколаївській церкві з Надією (нар. бл. 1820 р.), донькою сорочинського жителя корнета Георгія Малинки (поручителями при вінчанні були: з боку нареченого – губернський секретар і кавалер Іван Скибинський та штабс-капітан і кавалер Яків Зарудний; з боку нареченої – поручик Іван Данилевський і колезький секретар Григорій Улізько). Мали дітей: Климентія, Олексія [нар. 7.06.1845 р. в Сорочинцях, «восприємником» був колезький асесор Олексій Григорович (напевно, Георгійович. – Л.Р.) Малинка], Марію, Катерину.

Козиненко Василь Йосипович (1813 – ?) – майор. Близько 1864 – 1874 рр. володів 24 дес. землі в урочищі Прірва (в дачах В.Сорочинців) і 6 дес. землі біля В.Сорочинців. Мав синів Якова, Костянтина. Дворянство підтверджене указом Герольдії 1895 р.

Козиненко Олексій Федорович (? – 1904) – дворянин, житель м-ка Сорочинців. Виховувався в Харківському університеті. Миргородський повітовий гласний (1892). Член Миргородської повітової земської управи (1874, 1893 – 1897). Колезький реєстратор (1896), губернський секретар (1900), титулярний радник (1902). 1896 р. внесений до дворянської родословної книги. 1900 р. почесний мировий суддя Миргородського повіту, завідувач Сорочинської бібліотеки-читальні (1899 – 1904), завідувач чайної в Сорочинцях. Земський начальник 4-ї дільниці Миргородського повіту (Сорочинці, 1901 – 1904), 5-ї дільниці (с. Баранівка, 1901 р.). Миргородський повітовий гласний (1904). Дружина Юлія Іванівна (бл. 1857 – пізніше 1913), за ін. даними, Клавдія Іванівна, жила в Сорочинцях, володіла 200 десятинами землі в Миргородському повіті (1913). Діти: Іларіон, Владислав, Лідія, Зінаїда, Клавдій, Марина. Указ про затвердження роду в дворянстві прийнятий Герольдією 1851 р. О.Ф.Козиненко згадується в листуванні Н.Д.Полонської-Василенко (1935 р.), яка недовго жила в Сорочинцях із чоловіком О.М.Моргуном.

Козиненко Уляна Василівна – освіту одержала в Полтавському інституті шляхетних панн (закінчила 1898 р.). З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1902 рр. помічниця вчительки жіночого початкового народного училища в Сорочинцях.

Козиненко Костянтин Васильович (1873 – ?) – дворянин у Сорочинцях, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Козиненко Яків Васильович (1873, за ін даними, 1868, с. Великі Сорочинці – ?) – дворянин. Канцелярський чиновник у канцелярії предводителя миргородського дворянства (1900). Колезький реєстратор у відставці (1913). Управитель Будаківської економії дідича Петра Малинки (перші десятиліття ХХ ст.). Жив у м-ку Сорочинцях (1913 – 1915), володів 42 десятинами землі. Знайомий із академіком Д.І.Яворницьким, в 1913 – 1916 рр. листувався з ним. Був причетний до відкриття пам'ятника М.В.Гоголю в Сорочинцях. У 30-х рр. жив у Полтаві на утриманні сім'ї сестри, перебував на підписці про невиїзд. 1937 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований посмертно 1993 р.

Козиненко Іларіон Олексійович – син Олексія Федоровича, 1897 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус та Олександрівське військове училище.

Козиненко Клавдій Олексійович (бл. 1884, с. Великі Сорочинці – ?) – дворянин, закінчив середній учбовий заклад, згодом здобув вищу освіту. Жив у м-ку Сорочинцях. 1916 р. – член ревізійної комісії Миргородського повітового земства. Власник 84 десятин землі (1913). Мав приятельські стосунки з В.Г.Короленком. До Клавдія Козиненка в Миргород приїздив лідер кадетів П.Мілюков. Козиненки жили у власному будинку на правобережній частині Миргорода, поблизу сучасної лікарні (приблизно там, де нині стоїть будинок № 160 по вул. Гоголя). Приятелював із В.С.Козаковим (див.). У 30-х рр. жив у Полтаві, був службовцем установи. 14 листопада 1937 р. був заарештований, засуджений Особливою Трійкою УНКВС до 8 р. позбавлення волі. Подальша доля не відома. Реабілітований 1959 р. Дружина К.Козиненка – Марія Миколаївна. За усним звідомленням миргородців, які знали родину, Марія Миколаївна вдруге вийшла заміж за миргородського дворянина Володимира Григоровича Ярошенка (див.).

Козиненко Владислав Олексійович (1881/1882, с. В.Сорочинці – січень 1942, м. Ленінград) – український громадський діяч, перекладач. Навчався в Київському університеті (1901), учасник студентського руху. Член Київської Вільної Громади; член Революційної Української партії (РУП) в 1901 – 1905 рр., входив до складу Центрального комітету РУП (1902). Був близький до подружжя Олександра і Софії Русових у Полтаві. Знайомий П.Мирного і В.Короленка. Перекладач. Зокрема, переклав із української на російську мову оповідання В.Стефаника (Рассказы

В.О. Козиненко. 1903 р.

Стефаника. – СПб., 1907). К. є на груповій світлині українських діячів під час відкриття пам'ятника І.Котляревському в Полтаві 1903 р. Здогадно, виїхав з України за радянського часу в зв'язку з репресіями дворянства. Під час Другої світової війни жив у Ленінграді в Тучковому провулку, буд. 3, кв. 3. Помер під час блокади міста. Похований на Піскарівському цвинтарі.

Козиненко – автор праці «Перспективи роботи промкооперації Полтавщини та Лубенщини», опублікованої в «Віснику промислової та промислово-кредитової кооперації України» 1927 р.

Козиненко Іларіон Клавдійович – хімік, за радянських часів був деканом хіміко-технологічного факультету Київського політехнічного інституту.

Козиненко Марина Клавдіївна – одружена з композитором Михайлом Леонідовичем Старокадомським (1901 – 1954), у 20–х рр. ХХ ст. виїхали з Миргорода до Києва, де й жили протягом деякого часу. Згодом подружжя переїхало до Москви. М.К. Старокадомська здобула фах історика, досліджувала історію Криму середніх віків. Працювала в Державній публічній історичній бібліотеці. З її праць відомі «Нариси з соціально-економічної історії генуезької Кафи кінця XIII – першої половини XV ст.» (автореферат кандидатської дисертації – М., 1950), стаття «Ж.-Ж. Руссо та питання війни і миру» (ж-л «Вопросы истории», 1964, № 6). Редактор збірника з історичної бібліографії (1980), виданого Державною публічною історичною бібліотекою.

Літ.: Адрес-календарь, 1900. – С.1, 7, 19; Список дворян, 1898. – С.300, 365; Списки дворян, 1913. – С.9,10; Отчет МУЗУ. – 1902. – С.74; 1903. – С.73; Постановления МУЗС. – 1893. – С.16, 39; 1915. – С.410; 1916. – С.546; Мазанов. – С.192; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дучинський А. Революційна Українська партія (РУП) на Полтавщині за архівними матеріалами 1901 – 1905 років // За сто літ. – Кн. 2. – Державне видавництво України, 1928. – С. 288; Ротач П. Бібліофільські сюжети // К.С. – 2000. – № 2. – С 170; Шамраєва В. Андрій Лівицький // К.С. – 2001. – № 1. – С.156 – 157; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.42; Кривошея. Неурядова старшина; Місто Полтава в Румянцевському описі. – С. 371, 377.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 43; спр. 124. – Арк. 417 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 7 зв. – 9; Спр. 948. – Арк. 298; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІІ. – Спр. 8576. – Арк. 1 зв.; Спр. 8813. – Арк. 1-2; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.83 зв., 94 зв.; Ф. 1011.- Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 6, 35 зв., 155, 166 зв.; Спр. 138. – Арк. 20; Спр. 139. – Арк. 31 зв.; Спр.141. – Арк. 22, 55; Спр. 183. – Арк. 46; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 3 зв.; Звідомлення О.К.Полив'яного (м. Миргород), близького знайомого родини Козиненків. Запис авторки 2000 р. – Архів авторки.

Козинці – дворяни у містечку Сорочинцях. (Можливо, мали спільне походження з Козиненками).

Козинець Моїсей – «мурар», 1687 р. працював на будівництві церкви в Лубенському Мгарському монастирі.

Лаврін – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Лаврентій, із сином Іваном вони – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Іван – дворянин, корнет, 1798 р. жив у Сорочинцях. Дружина Пелагія. Син Георгій (нар. 9.03.1800 р. в Сорочинцях; хрещеним батьком був сорочинський дворянин Гаврило Козинець).

Василь (бл.1772 – 1843) – губернський канцелярист, помер у Сорочинцях.

Василь – 1818 р. служив прикажчиком у маєтку братів Чарнишів – майора Григорія, генерал-майора Івана і капітана Василя.

Гаврило – сорочинський дворянин. 1800 р. був «восприємником» новонародженого Георгія – сина сорочинського дворянина Івана Козинця.

Ілля Іванович – сорочинський дворянин, губернський секретар (1830). Дружина Євдокія (шлюб 17.01.1815 р.) – донька корнета Михайла Калениченка. 1830 р. у Миргородському повітовому училищі навчалися сини Іллі: Данило (нар. у грудні 1817 р.), Іван (нар. бл. 1818 р.), Омелян (нар. бл. 1819 р.).

Андрій (? – після 1815) – корнет, житель Сорочинців (1791), парфіянин Преображенської церкви. Дружина Євдокія. Донька Єфросинія (нар. 1791, хрещена мати – жителька Сорочинців Марфа, донька військового товариша Андрія Яременка).

Козинцева Анастасія – дворянка у Сорочинцях (1821).

Петро – губернський секретар, 1843 р. жив у Сорочинцях.

Козинець (Козинцов) Василь Петрович – 1864 р. губернський секретар, бухгалтер Миргородського повітового скарбництва.

Максим – капітан. Сини: Яків, Йосип.

Яків Максимович мав синів Анатолія, Євгена, Олександра.

Йосип Максимович мав сина Павла.

Яків Петрович – дворянин Полтавського повіту, 1904 р. надвірний радник, бухгалтер Полтавського кадетського корпусу. Діти: Пантелеймон, Марія, Надія.

Микита – волосний писар у Сорочинцях. Помер у 20-х рр. ХХ ст., жив 105 р. Мав дружину Ганну, 5 дітей.

Петро Ілліч – колезький секретар, 1904 р. жив у Сорочинцях.

Пантелеймон Якович (18.06.1879 – пізніше 1945) – освіту здобув у Петровському Полтавському кадетському корпусі. 1898 р. закінчив 3-є військове Олександрівське училище. Поручик (1902), штабс-ротмістр (1906). Закінчив офіцерську кавалерійську школу. 1913 р. служив у драгунському Казанському полку, 1916 р – підполковник цього

полку, 1917 р. – полковник. Із 7 грудня 1917 р. був зарахований до політичного відділу Генерального Військового Секретаріату Центральної Ради. 1918 р. служив у складі Генеральної ради Українського козацтва. З 5 січня 1919 р. керував 1-ю кінною дивізією армії УНР. Згодом перейшов на бік білогвардійських військ (ВСЮР – «Вооруженные силы Юга России»), служив у кавалерії. Емігрував до Сербії. В 1941 – 1945 рр. служив у Російському корпусі (з колишніх білогвардійців) на Балканах.

Козинцев Андрій Георгійович (10.10.1883 – ?) – уродженець Полтавщини. Освіту здобув у Чугуївському піхотному юнкерському училищі (закінчив 1908 р.). Учасник Першої світової війни, мав бойові нагороди. У царській армії дослужився до звання підполковника. З початку жовтня 1917 р. служив у Українській армії помічником командира 1-го Українського запасного полку. 1918 р. служив у армії Української Держави. З серпня 1919 р. служив при військовому міністрі УНР В.Петріві, займався справами військовополонених. Його доля після 1920 р. невідома.

Козинці – на початку XX ст. мали землі на околиці села Сорочинців, під Миргородською горою, і лісове урочище Козинівщина між Сорочинцями й Савинцями.

Не виключено, що до цього роду належав М. Козинець, український емігрант, який у другій половині XX ст. жив у Німеччині, в м. Дюссельдорфі, був головою місцевого осередку Української революційно-демократичної партії.

Літ.: Список кавалерам императорских российских орденов всех наименований за 1832 год. – Ч.3. - СПб., 1833. – С. 385; Памятная книжка, 1865. – С.95; Постановления МУЗС. – 1904. – С. 272; Літопис Мгарського монастиря // Пам’ять століть. – 1997. – № 1. – С.19; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Присяга М.п. 1718 р. – С. 84.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 226, 232 зв.; Спр. 133. – Арк. 144; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 30; Спр. 166. – Арк. 3; Спр.167. – Арк. 79, 117 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Козир Володимир (1918 - ?) – член полтавського підпілля ОУН-мельниківців (1942). Після розгрому підпілля переховувався в Миргороді, згодом переїхав на Буковину.

Козирєв Григорій Васильович – у 1912 – 1913 рр. секретар Хомутецького сільськогосподарського товариства. Мав початкову освіту. 1913 р. в миргородській друкарні Ш.В.Шик вийшла його брошура: «Отчет о деятельности Хомутецкого сельскохозяйственного общества Миргородского уезда Полтавской губернии за 1912 год».

Козицький Д. – у 1930 – 1941 рр. редактор миргородської газети «Червона трибуна».

Козленки. (Пор. також: Козли, Козельські).

Василь – миргородський городовий отаман, один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.). Ймовірно, ідентичний наступній особі:

Василь – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1671).

Павло – посполитий середньої заможності в с Обухівці (1723).

Степан – козак Багацької сотні М.п. (1732). У реєстрі сотні записаний п’ятим.

Архип Григорович – у 1905 – 1907 рр. учитель-завідувач Довгалівського народного училища Хомутецької волості.

Козленко – на початку 1920-их рр. був завідувачем Миргородської школи № 10. Помер від тифу.

Козленко – бухгалтер Миргородського комунгоспу (1930-і рр.).

Федір Варфоломійович – уродженець і житель с. Гаркушинці, перший голова колгоспу ім. ДПУ, створеного 15 березня 1931 р. в Гаркушинцях.

Василь Варфоломійович – комуністичний активіст у Гаркушинцях, під час голоду 1932 – 1933 рр. одбирав зерно у селян.

Козленки – жителі Миргорода (Лісок). Під час війни 1941 – 1945 рр. в Олексія Костьовича Козленка загинули на фронті четверо синів – Іван, Тимофій, Ілля, Петро. (Ілля і Петро до війни працювали друкарями миргородської районної газети «Червона трибуна»). На честь загиблих колишню вулицю Горбову було перейменовано на вулицю Братів Козленків.

Наталя Федорівна – регент хору церкви Іоана Богослова в Миргороді (70-і – 80-і рр. XX ст.).

Козлови.

Наталія – дружина прапорщика, жителька Сорочинців (1824).

Олександр Михайлович – 1909 р. закінчив Харківський університет. У 1910 – 1911 рр. лікар у м-ку Багачці. Санітарний лікар Миргородського повіту.

Марія Григорівна – фельдшер-акушерка в м-ку Багачці (1899).

Козловський [А.] – хірург із Ленінграда, приват-доцент, працював на Миргородському курорті за перших років його існування (після 1917 р.).

Козорізи (Козорізенки).

Козорізенко Павло – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Козорізенко Самійло – посполитий у Яреськівській сотні (1718).
Козоріз Грицько – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).
Козоріз Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Козороженки.
Козороженко Кирик – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Козороженко Йосип – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Козубенко (див.: Кузубенко).

Кокодзії (Кокодзієнки).
Кокодзієнко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). (В публікаціях реєстру полку подані, на нашу думку, хибні прочитання цього прізвища: в О.Бодянського – Покорієнко; в публікації 1995 р. – Покозієнко).

Кокоші.
Кокош Іван із братом Никифором – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Кокоша Дмитро – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Кокошенко Олекса – козак м-ка Сорочинців (1718); він же Кокоша (?) Олексій, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Коледи. (Пор.: Коляди).
Коледа Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Коледа Михайло – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний четвертим після сотника.

Колеєвський (Коліївський? Колій?) Мусій – 2-й сотенний осавул Устивицької сотні Миргородського полку (1741).

Колесники (Колесниченки). Див. також: Колісники, Колісниченки.
Колесниченко Онисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Колесниченко Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Колесник Прокіп – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Колесник Павло – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).
Колесник Яків Миколайович – козак, у 1860 – 1865 рр. мав 16 дес. землі в х. Колесників Миргородського повіту.
Колесник Григорій Васильович – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).
Колесник Федір Оврамович (див.: Колісник Ф.О.).
Колесник Василь Григорович (1852 – ?) – козак, житель Миргорода, 1913 р. мав 23 десятини землі.
Колесник Яків Степанович – селянин, 1910 р. миргородський міський уповноважений.
Колесник Іван Степанович (1865 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Новому Попівської волості, мав 22 десятини землі.
Колесник Максим Степанович (1865 – ?) – селянин, 1913 р. житель х. Святухи Попівської волості, мав 19 десятин землі.
Колесник Тимофій Іванович (1882 – ?) – робітник Миргородської райспоживспілки, був репресований за часів сталінщини, згодом реабілітований.
Колесник Панас (Афанасій) Михайлович (1895, м-ко Шишаки – 11.12.1938) – житель містечка Шишаків, походив із селян. Лівий український есер (боротьбист). Активіст місцевої «Просвіти». З 1917 р. служив в Українському Богданівському полку, був членом його полкової ради, згодом перейшов на бік більшовиків. Член Шишаківського волосного ревкому. Був рішуче налаштований проти політики комуністів у справі вилучення хліба в селян. За гетьманщини влітку – восени 1918 р. став одним із керівників антигетьманського підпілля в Шишаках, отаманом повстанського полку. За Директорії УНР служив начальником миргородської повітової міліції, де керував кінною сотнею, був на цій посаді й на час повстання Дубчака (квітень 1919 р.), в якому взяв участь. Під час повстання його сотня захопила миргородську ЧК, Колісник брав участь у розстрілі чекістів, у бою проти більшовицьких військ: його сотня була послана Дубчаком проти червоного загону в бік Кибинців. Після поразки повстання утримувався в миргородській тюрмі, був засуджений ревтрибуналом до смерті, але зміг утекти (за іншими даними, був відпущений за амністією). Вдруге притягався в тій самій справі 1920 року, був допитуваний у ЧК м. Полтави. 7 грудня 1930 р. був засуджений Особливою нарадою при колегії ДПУ за антирадянську агітацію до 3 р. позбавлення волі. 1937 р. жив у Миргороді, працював теслею на станції Миргород. Наступний арешт – 2 листопада 1937 р. Був засуджений Особливою трійкою при УНКВС Полтавської області 2 грудня 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 і 1990 рр.
Колісниченко (Колесниченко) Лідія – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Колесник (Колісник) Микола Якович (1893, м. Миргород – ?) – із селян, освіта середня. Служив у війську С. Петлюри, за що зазнав переслідувань від радянської влади. Житель Миргорода, учитель профшколи (при керамічному технікумі), в середині 20-х рр. викладав там мистецтво майоліки. 6 березня 1928 р. був заарештований, засуджений до 3 р. заслання в Казахстан. Реабілітований 1989 р. (Пор. також: Колісники).

Колесник Петро Якович (Колісник П.Я.) – член Миргородської повітової народної управи, завідував економічним відділом (26 листопада 1917 р.). Український есер. Близько 1920 р. емігрував до Праги, звідки в 1929 – 1930 рр. здійснював керівництво відновленим нелегальним оргбюро УПСР у Миргороді (оргбюро очолював Олексій Білиба).

Колесник – другий чоловік Олександри Скляр (див.).

Колесникови.

Колесников Данило Михайлович – губернський секретар, учитель арифметики й геометрії Миргородського повітового училища (1864 – 1865).

Колесникова – миргородська поміщиця, її портрет (авторство художника не з'ясоване) 1933 р. зберігався в Миргородському краєзнавчому музеї.

Колибаби (Колибабенки).

Колибабенко Стась – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Колибаба Степан – житель Сорочинської сотні (1718).

Колибаба Гапка – посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Колибаба Хведір – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зуївцях.

Колиушко (Коливушко, Колиушка).

Коливушко Мойсей – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді. (В публікації Г. Швидько записаний як Коливуш, це, ймовірно, хибне прочитання).

В ревізії Миргородської полкової сотні 1750 р. записаний «Клим, Колиушчин зять», житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Колишкін Борис Андрійович – 1909 р. закінчив сільськогосподарський інститут. У 1909 – 1914 рр. служив дільничним агрономом Комишанської дільниці Миргородського повіту.

Колій Андрій – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Коліньки (Колінченки).

Колінченко Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку, піший (1723).

Коліньки Василь і Юсько – козаки Багацької сотні М.п. (1718 –1732).

Колісники (Колісниченки). (Див. також: Колесники).

Колісниченко Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Колісниченко Тимофій – «можнійший» посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723).

Колісниченко Дем'ян – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Колісники Семен, Данило – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Колісники Грицько і Онисько – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Колісник Онисько – посполитий Миргородської сотні (1718); житель Миргорода, ремісник («з колісників»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Колісниченко Грицько – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді, жив у хуторі значкового товариша Йосипа Леонтієва.

Колісничка Христя – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, кінних. Разом із сином Денисом мала 1 двір, 2 хати.

Колісник (Колісниченко) Яків Костянтинович – дворянин м-ка Сорочинців. 9 серпня 1819 р. обвінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Єфросинією Федорівною Бокітьковою (див.: Бокітьки), донькою дворянина. Діти: Ірина (нар. 1821), Володимир (нар. 1823).

Колісниченко Прокіп – дворянин у м-ку Сорочинцях (1823).

Колісник Оврам (? – бл. 1905) – козак, миргородський чумак, чумацький отаман, організовував відправлення чумацьких валок до Криму. У 80-х рр. XIX ст. був старостою Успінського собору в Миргороді, очолював роботи з організації будівництва цього храму. Неписьменний («вся його бухгалтерія була на ціпку», тобто робив зарубки), але мав великі організаторські й підприємницькі здібності. Жив на розі нинішніх вулиць Гоголя й Острівної. Дружина – Секлета. Мав синів Федота, Івана, Федора, Петра, яким купив землю за Сорочинським шляхом у Миргороді (вони й заснували Чумацький провулок, нині однойменна вулиця).

Колісник Яків Степанович – до 1917 р. володів у Миргороді 2 добротними будинками на вул. Шевченківській, 14, які були націоналізовані радянською владою.

Колісник П.Я. – член Миргородської повітової народної управи, завідував економічним відділом (26 листопада 1917 р.).

Колісник Поліна Яківна – перша вчителька-завідувачка Зарудівської земської початкової школи (відкрита 1912 р.) Миргородського повіту.

Я.П. Колісник.

Колісник Петро Оврамович – син чумака Оврама, старости Успінського собору. Займався чумацьким промислом. Жив на Чумацькому провулку (нині вулиця). Мав синів Якова і Прокопа.

Колісник (також Колесник, рідко Колесников) Федір Оврамович – козак, син чумака Оврама, старости Успінського собору. Член Миргородської міської управи (1886 – 1888), міський староста (1896). У 1899 – 1904 рр. – помічник миргородського міського старости, міський уповноважений, гласний Миргородської міської думи. 1914 р. голова Миргородського кредитового товариства; в 1914 – 1915 рр. гласний Миргородської міської думи. Одружений із Марією. Їхні діти: Григорій, Семен, Олександра (Ґаджачка), Наталка. 1895 року Федір разом із сином Григорієм почали будувати хату на новій садибі (нині це вулиця Чумацька, № 15).

Колісник Яків Петрович (? – 1965) – син Петра Оврамовича, чумака. Жив на Чумацькому провулку (нині вулиця Чумацька, територія будинків № 20 і 22). Змолоду чумакував, був останнім миргородським чумаком. Його хата була хоч і під залізом, але низька, небагата, мав комору, сарай. На початку 30-х рр. більшовицька влада виселили його з хати нібито за несплату продподатку; насправді ж він зерно здав державі, але сталася помилка через його тезка, теж якогось Якова Колісника, на якого обліковці записали хлібоздачу. Залишившись без хати, Яків виїхав до брата Прокопа в Часів Яр, щоб там пережити лихоліття, працював садівником. Завдяки втручанню сусідів влада згодом повернула Якову його хату. Дружина Якова – Ганна Михайлівна Бакало, родом із с. Деркачів. Мали дітей Настю, Михайла, Панаса, Марію (в шлюбі з Олексієм Олексійовичем Бакалом).

Колісник Прокіп Петрович (близько 1887, Миргород – 7.01.1952, там само) – син Петра Оврамовича, брат Якова. Жив на провулку Чумацькому (нині вулиця Чумацька, будинок № 30), поряд із братом Яковом. Учасник 1-ї світової війни. У 30-х роках, остерігаючись репресій щодо своєї родини, сам здав усе майно до колгоспу «Авангард» і виїхав на Донбас, у Часів Яр. Згодом повернувся, до кінця життя жив у Миргороді. Був відомим у місті бандуристом, скрипалем, співаком. Грав також на інших музичних інструментах. Учасник Миргородської капели бандуристів у 20-х – 30-х рр. Мав дуже потужний голос – бас, брав октави. Мандрував із капелою, співав у Успінському соборі, брав участь у хорі Держмлина № 17. Протягом деякого часу співав у капелі «Думка». Дружина – Анастасія Пантелеймонівна Ксьонз. Мали сина Григорія.

Колісник Григорій Федорович – син Федора Оврамовича. Житель вулиці Чумацької, працівник залізниці. В першому шлюбі з Солохою мав 6 дітей (Настю, Марію, Олександра, Миколу, Проню, Володимира). Овдовівши, одружився вдруге з удовою Єлизаветою Пилипівною Тертишною з Лубенщини, яка мала свого сина Василя Ткаченка (він став працювати в Миргороді в колгоспі «Авангард»).

Колісник Григорій Прокопович (1917 – 1793) – син Прокопа Петровича Колісника. Жив на вулиці Чумацькій. Миргородський бандурист, скрипаль, грав на багатьох інших музичних інструментах. Співав у миргородському хорі. Учасник Другої світової війни, повернувся з фронту без ноги. Мав синів Івана й Василя.

Колісник Тимофій Іванович (1882, м. Миргород – 20.05.1938) – із селян, житель Миргорода, тесля. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Колісник Ілля Максимович (1888, с. Попівка – 11.11.1937) – селянин-одноосібник у с. Попівці, 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Колісник Ілля Максимович (1889, с. Котлярі – ?) – селянин-одноосібник у с. Кітлярах. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Колісник Пантелеймон – житель Миргорода, був розкуркулений. Його донька Віра – в шлюбі з Миколою Максимовичем Кривобоченком (1924 – 2002; див.).

Колісник Григорій Іванович (1900, м. Миргород – 20.05.1938) – житель Миргорода, в 30-х рр. працював за наймом. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Колісник Панас Олексійович (бл. 1903 – бл. 1963) – миргородський бандурист, брав участь у Миргородській капелі бандуристів, на початку 30-х рр. XX ст. виступав на сцені разом із дружиною Мариною Антонівною (Щегульною). 1942 р. удвох грали головні ролі в комедії М.Кропивницького «Пошилися в дурні», поставленій на миргородській сцені режисером Петром Горбенком (див.). З 1944 р. – учасник Державного українського народного хору Г.Верьовки. У 50-х рр. керував гуртком бандуристів Миргородського районного будинку культури.

Колісник Йосип Костянтинович – учасник Миргородської капели бандуристів у 30-40-х рр. XX ст.

Колісник Микола – заможний миргородець. Мав садибу на вулиці Шевченка (нині будинок № 28 і територія навколо нього), яку відібрала радянська влада. Під час німецької окупації будинок із садибою було йому повернуто. Через це після війни Колісник змушений був виїхати до Канади. (Пор. також: Колесник).

Колісник – завідувач майстерні шевців у Миргороді, у квітні 1943 р. став одним із ініціаторів створення миргородського благодійного товариства „Братерство".

Колісник Параска – миргородська бандуристка, учасниця капели бандуристів при Миргородському будинку культури (1945).

Хутори Колісників існували в Сорочинській і Багачанській волостях.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 97; Реестра 1649 г. – С. 257, 262; Отчет Миргородской городской управы за 1915 год. – Миргород, 1916. – С. VI; Горбенко П. Миргородські кобзарі // З.П. -1971. – 23 травня; Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. Ч. 3. – Полтава, 1999. – С. 66; Швидько. – С. 144, 182 – 185, 193, 195; Спогади М.Сарми-Соколовського // Полтавська Петлюріана. Ч. 5. – Полтава, 2003. – С. 180; Реабілітовані історією. Т.3. – С. 53 – 55; Розсоха Л. Будівничий Успінського собору // Миргород – наш дім. – 2010. – 2 груд. - № 48. – С.3; Її ж. З історії Чумацької вулиці // Миргород наш дім. – 2010. – 16 груд. - № 50. – С. 7; Її ж. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 65-67.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 3; ДАПО. – Ф. 610. – Оп. 2. – Спр. 6; Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 141. – Арк. 28, 38 зв., 39 зв, 94 зв.; Ф. 1502. – Оп. 1. – Спр. 151; МКМ. – ОФ. - № 447; МКМ. НА. – Спогади В. Волощенка.

Колмикови. (Пор. також: Комлик).

Петро – сенатський реєстратор, у 1813 – 1814 рр. жив у Сорочинцях, служив управителем сорочинського маєтку графа Гудовича. Мав сина Петра (нар. 1813 р. в Сорочинцях).

Олександр – дворянин у Сорочинцях (1818).

Олександра Яківна – вдова поручика, в 1864 – 1871 рр. мала 17 дес. землі при х. Супруненка (біля м-ка Комишні).

Коловоротний Мартин – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Колодій Ілько – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Колодки. (Див. також: Колодченки).

Колодка Іван – житель Сорочинської сотні (1718).

Колодка Петро – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Колодко Олександр – дворянин у Миргородському повіті, ймовірно, в с. Петрівцях (1842).

Колодні (Колодненки).

Колодненко Наум – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Колодний Сидір (1750 – ?) – козак, на службі в Миргородському полку з 1767 р. Копіїст, підканцелярист Миргородської полкової канцелярії. Значковий товариш (1772 – 1781). Військовий товариш Миргородського полку з 1782 р. Брав участь у походах і боях.

Колодний Трохим – дворянин, на початку XIX ст. мав землю біля с. Доброгорської Миргородського повіту, поблизу річки Псла.

Колодна Олександра Володимирівна – дворянка, мала житловий двір у м-ку Устивиці Миргородського повіту. 1851 р. цей двір було виставлено на продаж за борги.

Колодченки. (Див. також: Колодки).

Колодченко Матвій – отаман с. Вишняків Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Федір та Іван. В реєстрі того самого року Матвій записаний також як Холодченко.

Колодченко Петро – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). В реєстрі 1732 р. записаний як Колодка.

Колодченко Іван – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Колодяжні.

Колодяжний Яків – посполитий с. Баранівки (1718).

Колодяжний Панько – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Колодяжний Борис Дмитрович – учитель історії Миргородської с/ш № 1 (1950).

Колодяжні – нащадки дворян Трубицьких, у середині XX ст. жили в Миргороді на вулиці Шапочанській (Кірова).

Коломенська Капітоліна Олександрівна – 1883 р. вчителька початкового народного училища в с. Василівці (Яновщині) Миргородського повіту.

Коломийці (Коломійці, Коломийцови). Див. також: Коломійченки.

Коломиєць Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Коломієць Андрій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Коломійці Сидір, Іван , Степан – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Коломийці Федір, Клим, Дмитро – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Коломієць Степан – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Коломийченко Грицько – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Коломийченко Іван – козак середньої заможності Шишацької сотні (1718 – 1732). Він же Коломієць Іван – наказний шишацький сотник під час Польського походу (1733).

Коломийченко Гнат із братом Гаврилом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Гаврило є також у реєстрі сотні 1732 р.

Коломийченко Грицько із сином Семеном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Коломийченко Кіндрат – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Коломийченко Гарасим – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); Гарасим і Степан – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Коломийченко Семен – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Коломійчиха Пелагія – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Коломийченко Прокіп – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Коломийченко Микола – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Коломієць Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Коломієць Данило – сотенний отаман Миргородського полку, 1782 р. був «біля справ» Миргородської полкової канцелярії.

Коломийцов Данило Омелянович – 1794 р. корнет, жив у с. Черевках.

Коломийцов Йосип Омелянович – дворянин у с. Черевках (1794).

Коломийці Іван Іванович та Дмитро Іванович – брати, вчителі двокласного училища в с. Хомутці на початку XX ст. Всупереч забороні царської влади щодо відзначення 50-річчя від дня смерті Тараса Шевченка, вони 26 лютого 1911 р. влаштували в училищі вечір ушанування пам'яті поета (під виглядом заняття хору), де було понад 50 осіб.

Коломієць Дмитро (Панасович?) – напередодні 1917 р. працював завідувачем початкової школи в с. Попівці.

Коломієць Панас Дмитрович – із 1908 р. працював учителем Зуївського народного початкового училища; із 1923 р. був директором семирічної школи в с. Великих Сорочинцях.

Коломієць [А.Д.] (ймовірно, Афанасій Дмитрович) – завідувач двокласної школи в с. Попівці (1913).

Коломієць – пристав у м-ку Шишаках Миргородського повіту. Застрелився під час антигетьманського повстання в Шишаках у листопаді 1918 р.

Коломієць – керівник повстанського загону, який на початку 20-х рр. XX ст. діяв у Миргородському повіті проти більшовицької влади. Загін ще існував навесні 1923 р.

Коломієць Никифор – житель хутора Коломійців, колишньої Устивицької волості Миргородського повіту. На початку 1930-их рр. його родину розкуркулили, вислали. Коломієць Матвій повертався додому, але помер у дорозі.

Коломієць Олександр Дмитрович (1892, с. Комишня – 11.04.1938) – походив із дворян, мав вищу освіту. У 30-х рр. XX ст. – учитель Комишнянської середньої школи, репресований, 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Коломієць Анатолій Панасович (4.10.1918, с. Савинці – 19.04.1997, м. Київ) – український композитор, педагог, заслужений діяч мистецтв України, професор Національної музичної академії ім. П.І.Чайковського. Походив із учительської родини. Навчався в Полтавському музичному училищі ім. Лисенка та в Київській і Ташкентській консерваторія (останню закінчив 1943 р.). Автор понад 200 музичних творів – симфонічних, інструментальних, хорів, солоспівів, романсів, ліричних пісень, обробок українських народних пісень. Ім'я А.Коломійця носить Миргородська дитяча музична школа.

Хутори Коломийців існували в Багачанській і Устивицькій волостях.

Літ.: Хміль Г. Відзначення пам'яті Т.Г.Шевченка в дореволюційному Хомутці // Червона трибуна. – 1961. – 14 березня. – № 32; Якименко І. Розвиток освіти у Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 6 вересня. – № 72. – С.4; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 59; Присяга М.п. 1732 р. – С. 91.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 56, 58; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 22, 121.

Коломийчик Михайло – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Коломика Григорій Омелянович – 1794 р. дворянин у с. Черевках (див.: Коломийці).

Коломин – яреськівський сотник Миргородського полку (липень 1723 р.). Пор.: Коломенська.

Колонтай Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р. (Пор.: Калантай).

Колотаї (Колотаєнки).

Колотай Андрій – козак Миргородської сотні (1718).

Колотаєнко Павло – посполитий Миргородської сотні (1718).

Колотайка Ярина – козачка, вдова, дуже убога, жила на території Миргородської полкової сотні (1723).

Колотай Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із синами мав 1 двір, 1 хату. Мав у підсусідках удову Параску Задорожну.

Колотай – учасник хору Троїцької церкви м. Миргорода (20-30-і рр. ХХ ст.).

Колотай Григорій Петрович (1896, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, мав початкову освіту. У 30-х рр. ХХ ст. – службовець технікуму. Був заарештований 2 липня 1941 р., засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Колотенко Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Колотко Семен – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді. (Пор.: Колодко).

Колпаки (Колпаченки).

Колпаченко Хвесько – 1649 р. козак Багацької сотні (тоді – Полтавського полку).

Колпачка – власниця хутора; у першій половині ХХ ст. існував хутір Колпачкин (між с. Радченками і х. Ляхновим Миргородського району).

Колтин Михайло – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Пор. також: Ковтун, Колтун.

Колтуни (Колтуненки). Див. також: Ковтун.

Колтун Курило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Колтуненко Лаврін – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Колтуненко Трохим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Колчевські.

Колчевський Костантій – значковий товариш Кременчуцької сотні Миргородського полку (1738).

Колчевський Омелян – значковий товариш Кременчуцької сотні Миргородського полку (1738).

Кольби.

Кольба Григорій Антонович – 1916 р. був власником садиби в центрі Миргорода (вул. Гоголівська, 99) з добротним будинком, який згодом був націоналізований більшовицькою владою. (1927 р. адреса будинку була: Гоголівська, 109).

Кольба – в 1930-их рр. учитель ручної праці, завідував столярнею в Миргородській школі № 3.

Кольви (Кольвенки).

Кольва Григорій (в публікації Г.Швилько хибно – «Холва») – козак Миргородської полкової сотні, зубожілий, піший (1723).

Кольвашка Ірина – убога посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Кольвенко Василь Якович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кольвенків Миргородської волості, мав 67 десятин землі.

Кольвах Дацько – член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).

Коляди (Коляденки). Пор.: Коледи.

Коляденко Дмитро із братом Петром – житель с. Гаркушинців, колишній козак, який перейшов у посполиті (1723). В ревізії с. Гаркушинців 1738 р. записаний убогий козак Дмитро Коляда, який мав 1 коня.

Коляда Гарасим – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732).

Коляда Клим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Павла Римаря.

Колядин Сидір (1750 – ?) – син значкового товариша. На військовій службі з 1767 р. на посаді полкового копіїста. 1768 р. – підканцелярист, 1772 – значковий товариш, 1783 – військовий товариш Миргородського полку. Брав участь у походах. По скасування Миргородського полку виявив бажання далі служити в армії.

Коляда Омелян Панасович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Криворуків Шишацької волості, мав 37 десятин землі.

Коляда Олексій Іванович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Чмирів Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Коляда Федір Іванович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Чмирів, мав 15 десятин землі.

Коляда Іван Тимофійович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Колядиному Шишацької волості, мав 19 десятин землі.

Коляда – керівник невеликого повстанського загону, який діяв проти більшовицької влади на початку 20-х рр. ХХ ст. на території між Миргородом і Шишаками.

Коляденко Палажка Федорівна – в 1928 – 1929 рр. завідувачка хати-читальні, що розміщалася в Миргороді в колишньому будинку священика Леонтія Кузьменка поряд із церквою Іоана Богослова.

Колядка Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Комарі (Комаренки).

Комар Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Комаренко Кость – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Омелько, Тимофій, Яків.

Комар Олексій із сином Якимом – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях. Комаренко Яким – козак Миргородської сотні (1732).

Комардін Володимир Володимирович (нар. 10.02.1947 в м-ку Свободі Курської обл.) – священик у Миргороді. 1977 р. вступив до Московської духовної семінарії. З 1978 р. служив у церкві Іоана Богослова (належала УПЦ Московського патріархату) в Миргороді, працював там до 2001 р. Був благочинним Миргородського округу. Помер у Миргороді, похований на Личанському цвинтарі.

Комарецькі.

Комарецький – лікар Комишанської лікарні (1881).

Комарецький П.І. – наприкінці 70-х рр. XIX ст. лікар Полтавської губернської земської лікарні. Ймовірно, походив із с. Зуївців Миргородського повіту. Діяч ліберального напрямку. Коли жандарми заарештували народника Миколу Степановича Богдановича (родом із с. Зуївців), Комарецький сприяв його звільненню, поручившись за нього.

Комарецький Іван П. (ймовірно, Петрович) – закінчив Полтавську духовну семінарію; 1884 р. священик у м-ку Устивиці Миргородського повіту, законовчитель Устивицького народного училища.

Комарецький (? – раніше 1899) – колезький асесор. Жив у с. Зуївцях. Дружина Ольга Василівна (? – раніше 1911), дворянка, мала в Зуївцях цегельний завод.

Комарецький Дмитро Дмитрович (бл. 1894 – ?) – почесний громадянин, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 330 десятин землі. 1915 р. мав цегельню в х. Погорілівщині Зуївської волості Миргородського повіту.

Комарецький [Н.И.] – житель Полтави, 1916 р. викладач Полтавської духовної семінарії; дійсний член Полтавської Вченої Архівної Комісії.

Комарецький Йосип Андрійович – закінчив духовну семінарію, священик, житель Миргорода. У 1899 – 1916 рр. – законовчитель Миргородського вищого початкового училища. Священик Успінської соборної церкви м. Миргорода (1907 – 1912). У 1907 – 1912 рр. законовчитель Миргородського парафіяльного й 4-класного міського училищ. Під час 1-ї світової війни допомагав біженцям.

Комарецький Микола Ананійович (1867 – ?) – священик, закінчив Полтавську духовну семінарію. Благочинний Роменського повіту Полтавської губернії. Член 3-ї Державної Думи (1907 – 1912).

Комарецький Василь Ананійович – на початку XX ст. священик с. Жданів Юсківської волості Лохвицького повіту. Любитель і знавець місцевої старовини.

Комарецькі – поміщики с. Зуївців. Близько 1920 р. з маєтку Комарецької було привезено до Миргородського краєзнавчого музею колекцію живопису. На землях Комарецьких у х. Тополях поблизу с. Зуївців у 20-х рр. XX ст. було створено комуну «Червоні Тополі».

Літ.: Постановления МУЗС. – 1899. – С. 186; 1912. – С.247; Отчет МУЗУ. – 1882. – С.40; 1885. – С. 122; 1912. – С. 329; Списки лиц. – С. 1 – 6; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 79; Полтавщина. – С. 310; Труды ПУАК. Библиографический указатель. – Полтава, 1991. – С.49.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 зв.; МКМ. – БФ. – № 2283.

Комарницькі (Адамович-Комарницькі) – див.: Адамовичі.

Комаровський Іосиф – священик Успінської соборної церкви в Миргороді (1908).

Коменданти (Комендантенки).

Комендантенко Федір (? – 1751) – значковий товариш Миргородського полку (1732 – 1751), жив у м-ку Остап'ї, мав хутір. У реєстрі козаків Остап'ївської сотні 1732 р. записаний першим як «Федор Комендантов».

Комендантенко Федір – на службі з 1751 р.; з 1760 р. – значковий товариш Миргородського полку. Одружений із донькою сорочинського козака Варченка.

Комендантенко Сидір Федорович (1751 – ?) – син значкового товариша, на військовій службі з 1767 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1772 р.

Комендант – значковий товариш, йому належав хутір (3 хати) в Остап'ївській сотні Миргородського полку (1781).

Комзісти.

Комзіст Степан, Комзіст Катерина – в 1930-х рр. активні артисти, учасники хору 17-го Держмлина в Миргороді.

Комісар Василь – убогий посполитий у с. Єрках (1718 – 1723).

Коміссаржевський Іван Данилович – 1907 р. директор Великосорочинської учительської семінарії.

Комишани (див. також: Якименко-Комишан).
Комишанов Іван (бл. 1755 – ?) – походив із козаків, 1783 р. – сотенний отаман Миргородського полку, служив «зверх комплекту».
Комишан – учасник повстання Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р.

Комишанські.
Комишанський Петро – посполитий у с. Шахворостівці (1718).
Комишанський Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Комісаржевський Іван Данилович – другий (після Ф.Ніколайчика) директор Великосорочинської учительської семінарії (1907).

Комлацькі. (Пор. також: Котлацькі).
Комлацький Кузьма – козак Шишацької сотні (1718).
Комлацький Грицько – війт шишацький (1718).
Комлацькі Павло і Малько – посполиті Шишацької сотні (1718).

Комлики (Комличенки). Пор. також: Колмикови.
Комлик Антон – козак м-ка Сорочинців (1718).
Комличенко Грицько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Комлик Макар – козак у с. Зуївцях (1718).
Комлик Юсько – козак Устивицької сотні (1718).
Комликів Михайло – піший козак с. Зубівки (1723).
Комличок Юсько – козак середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Комличенко Семен – посполитий у м-ку Хомутці (1723).
Комличенко Михайло – посполитий у с. Зубівці (1723), піший.
Комличенко Іван – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зубівці. (В публікації Г. Швидько його прізвище хибно подане як Котличенко).
Комлик Омелян – дворянин м-ка Сорочинців. Його донька Параскева 1799 р. одружилась у Сорочинцях із дворянином с. Петрівців Степаном Кутурницьким.
Комликова Марія – дружина сенатського реєстратора, 1819 р. мала селян у Сорочинцях.
Комликов Андріян Петрович – міщанин, прикажчик горілчаної лавки в м-ку Комишні (1899).
Комличенко Василь Іванович – голова Зуївецької сільської ради (1933), за невиконання сільрадою плану хлібоздачі був засуджений на 8 років. Відбував покарання в Підмосков'ї. Після повернення працював у конторі колгоспу в Зуївцях.

Коморний – межовий службовець Миргородського повіту (1873).

Компанієць Павло Павлович – миргородський бандурист першої половини XX ст. Протягом нетривалого часу був членом Миргородської капели бандуристів, згодом переїхав до Полтави.

Конашевичі.
Конашевич Адам (? – раніше 1757) – протопіп миргородський; в 1732 – 1736 рр. намісник миргородський, 1737 р. згадується як колишній намісник. В 1730-их роках був членом комісії з кодифікації права Гетьманщини під керівництвом Д.Апостола. Дружина Уляна Георгіївна, 1757 р. вдова. Мали дітей Петра, Максима, Пелагею.
Конашевич Стефан (див.: Кунашевич).
Конашевич Петро Адамович – ієрей, настоятель Миргородської Успінської соборної церкви (1763 – 1766); протоієрей (1780). 1770 р. мав одну хату (підданих) у Миргороді.
Конашевич Максим Адамович – на документах 1753 – 1758 рр. підписувався замість своєї неписьменної сестри Пелагеї Стрільбицької.
Конашевичівна Пелагея Адамівна – дружина миргородського протопопа Стефана Стрільбицького (див.), 1753 р. вдова.
Конашевичі – ймовірно, були власниками маєтностей на південних теренах Миргородського полку: у 1780-их рр. у Кременчуцькому повіті існувала «деревня поміщицька» Коношовичівська (Конашевичівська?), яка була у власності бунчукового товариша Руденка.
Літ.: АТП Полтавщини. – С. 91.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 42 зв., 58 зв., 70 зв. 105; Ф. 127. – Оп. 1020. – Спр. 3777. – Арк. 28; Ф. 104. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 65; ДАПО. – Ф. 858. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 21 зв.

Кондискалови (рідше – Кандискалови, Кондоскалови).

Кондискалов Антон (? – раніше 1757) – виходець із Османської імперії, «греческой концистории, но польской породы».

Кондискалов Андрій Антонович – військовий товариш, гадяцький полковий хорунжий (12.07.1761 – 23.04.1770), гадяцький полковий осавул. Знавець кількох мов, виконував функції посланця до інших держав. Складав ревізію Гадяцького полку (1763), Генеральний перепис полку (1766). Брав участь у походах, зокрема, в Кримському. Співвласник села Черевків Миргородського полку (1787 р.) і хутора в 2-й Миргородській сотні. Колезький асесор. Дружина – Уляна, вдова 1782 р., власниця 129 підданих. Разом із Герасимом Станіславським збудувала 1782 р. Троїцьку церкву в с. Максимівці (територія колишнього Гадяцького полку). Кондискалови мали сина Петра.

Кондоскалов (Кондоскалев) Петро Андрійович (1763–?) – на військовій службі з 1779 р., в 1781–1783 рр. військовий товариш Миргородського полку. В походах не був. Поручик (1791). «Благородний» житель с. Черевок. Дружина Марія Миколаївна. Діти: донька Ірина (нар. 30.03.1791, хрещена мати – генеральша Марина Власівна Штакельбергова); син Антон (нар. 12.02.1794; хрещені батьки Павло Петрович Кондоскалев і Ганна Миколаївна Іскрівна).

Кондоскалова Єлизавета Петрівна – 1794 р. вона і Павло Кондоскалов стали хрещеними батьками Ганни – доньки корнета Федора Павловича Купки, жителя с. Черевок.

Кондискалов Іван (бл.1819 – ?) – син колезького секретаря, 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кондискалов Іван (? – бл 1854) – колезький реєстратор, по його смерті лишилися маєтки в с. Черевках Миргородського повіту і в с. Литв'яках Лубенського повіту (разом 121 душа і 656 десятин землі).

Кондискалов Петро (бл.1821 – ?) – син колезького секретаря. В 1830 – 1835 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1884 р. штабс-капітан, поміщик с. Черевків.

Кондискалов – дідич, 1852 р. мав трактир на верстовому шляху з Миргорода до м-ка Сенчі.

Кондискалов Михайло – підпоручик, у 1869 – 1884 рр. поміщик с. Черевків.

Кандискалова Марія Павлівна – дружина підпоручика, в 1864 – 1871 рр. мала 21 дес. землі при м-ку Комишні.

Кондискалов Григорій Михайлович – син підпоручика, 1869 р. навчався в Миргородському повітовому училищі за рахунок земства як син бідних батьків.

Кондаскалов Петро Миколайович (1886, с. Черевки – ?) – українець, із службовців, освіта початкова. У 30-х рр. XX ст. – житель Полтави, робітник фабрики. 1938 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Кондискалов Марко Григорович (бл. 1893 – ?) – походив із м. Миргорода, 1911 р. навчався в Сорочинській сільській ремісничій майстерні Миргородського земства.

Кондоскалова Марія Василівна – 1940 р. працювала вчителькою молодших класів у школі с. Черевків на Миргородщині. Молода, вродлива, чудово співала, грала роль Наталки Полтавки.

Кондискалів хутір існував у Комишнянській волості.

Літ.: ПГВ. – 1847. – № 14. – Отд.1. – С.72; 1854. – № 34. – С. 445; Отчет МУЗУ. – 1870. – С.29; 1911. – С.472; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 74; Модзалевский. – Т.2. – С. 166; Клировая книжка. – С.70; Кривошея. – Ч.1. – С. 17; Ч.3. Кн.2. – С. 49; Бабак В. Рідній школі сто років // П.п. – 2006. – 27 грудня. - № 103. – С. 3.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 49 зв. – 50, 52; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 4 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Справи за 1835 р. – № 500.

Кондратенки.

Євтух – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дацько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Демко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Юсько (Йосько), –козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Фесько – козак Андросової сотні Миргородського полу (1649).

Омелян, Ничипір, Федір – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак Шишацької сотні (1718). Записаний серед перших козаків сотні.

Федір із братами Савою, Василем та Іваном – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Іван із братом Семеном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Федір – «можнійший» козак с. Мальців Миргородського полку (1723).

Василь із сином Кіндратом – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Пор.: Кондратович Василь (либонь, це одна й та сама особа).

Іван із братом Грицьком – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Олексій – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Омелько – паламар Троїцької церкви с. Бакумівки Миргородської сотні (1723).

Яків – шинкар у шинковому дворі Овксентія Волошина в Миргороді (1723).

Лесько – посполитий у с. Попівці (1723).

Трохим і Грицько – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Павло Антонович – купець у Миргородському повіті (1885 – 1890).

Віталій Павлович (бл. 1876 – ?) – прапорщик запасу. Купець містечка Комишні (1908).

Катерина – дочка комишанського купця, 1888 р. була ученицею Комишанського двокласного училища.

Аристарх Ілліч – губернський секретар, жив у м-ку Комишні (1905).

Олександр Аристархович – 1895 р. закінчив Київську військово-фельдшерську школу. В 1901 – 1904 рр. колезький реєстратор. Із 1 грудня 1901 р. фельдшер міської дільниці Миргородської земської лікарні. Працював фельдшером у Миргороді також 1915 р.

Анатолій Аристархович (бл. 1881 – ?) – одержав середню освіту (закінчив Андріївську сільськогосподарську школу). 1908 р. секретар Миргородської повітової земської управи. 1911 р. завідував бібліотекою Миргородського сільськогосподарського товариства. Брав участь у літературно-музичних вечорах у Народному Домі як декламатор. У 1910 – 1912 рр. секретар Зуївського, а з 1912 р. – Миргородського сільськогосподарських товариств.

Ольга Аристархівна – з 1899 р. акушерка Миргородського земства, служила в Миргороді. 1904 р. – помічниця наглядача медичної дільниці в Миргородській волості, жила в Миргороді. З 1 серпня 1908 р. акушерка в Хомутці й Комишні, була на цій роботі й 1913 р.

Віра Аристархівна – у шлюбі Крикуновська. З 8 липня 1910 р. фельдшер-акушерка в с. Савинцях Миргородського повіту.

Варвара Аристархівна – освіту одержала в Кременчуцькій жіночій гімназії. З 1911 р. учителька Комишанського народного училища.

Кондратенко (Ісаєнко-Кондратенкова) Ганна Яківна – закінчила Харківську земську повивальну школу (1899). З 9 червня 1899 р. по 1911 р. акушерка повітової дільниці Миргородської земської лікарні, працювала при земському лікареві І.А.Гиренкові. 1912 р. акушерка в Хомутці.

Ольга – з 1915 р. стипендіатка Миргородського повітового земства в Кременчуцькій фельдшерсько-акушерській школі.

Тетяна – 1913 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Сергій Михайлович (1903, с. Великі Сорочинці – ?) – із селян, мав неповну середню освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях, учителював. 1926 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Кондратенко О.Д. – 1939 р. викладач Великосорочинської педшколи.

Кондратенко О. – автор (авторка?) статті «Ів. Ів. Рубцов» про знаного миргородського лікаря, опублікованої в миргородській газеті «Відродження» (1942).

Кондратенко В'ячеслав – священик, у 2001 – 2002 рр. служив у миргородській церкві Іоанна Богослова. З 2003 р. – у Свято-Макаріївському соборі м. Полтави.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256 – 265; Адрес-календарь, 1904. – С. 41; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе 1 января 1911 г.: Справочник. – СПб., 1911. – С.6, 115; Отчет МУЗУ. – 1904. – С.286, 288; 1906. – С.276; 1908. – С.172; 1912. – С.325; 1915. – С.166; Постановления МУЗС. – 1887. – С.6; 1891. – С.15; 1906. – С.470; Земская медицина. – С.120 – 121, 124 – 125; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.67.

Кондратов Кирило – значковий товариш Миргородського полку (1739 – 1751). Володів лісовою стінкою й дубиною в Кременчуцькій сотні (1745).

Кондратович Василь – городовий (сотенний) отаман Шишацької сотні (1718 – 1719). Можливо, це Василь Кондратенко (див.).

Кондратченки.

Кондратченко Кирило Трохимович – міщанин, у 1864 – 1869 рр. мав 18 дес. землі в урочищі Криве Озеро (в дачах В.Сорочинців).

Кондратченко Прохор Іванович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 33 десятини землі.

Кондратьєви.

Кондратьєва Варвара Іванівна – дружина капітана, в 1865 – 1874 рр. мала 5 дес. землі в «лісовій дачі» м-ка Комишні.

Кондратьєва Марія – з 1912 р. працювала викладачкою ремесла в Сорочинській кравецько-рукодільній майстерні.

Кондратьєва Марія Василівна (1922 – ?) – росіянка, мала початкову освіту. 1941 р. жила в Миргороді. Заарештована радянськими каральними органами в червні 1941 р., засуджена за ст. 54 до 5 р. ув'язнення в таборах. Реабілітована 1965 р.

Коники (Кониченки).

Коник Данило, Кониченко Семен – посполиті у м-ку Сорочинцях (1723).

Кониські.

Роман – миргородський протопіп (дані за 1755 – 1781 рр.), мав резиденцію духовного правління Миргородської протопопії в м-ку Сорочинцях. Власник 3 хат у м-ку Сорочинцях і хутора (4 хати) в Шишацькій сотні Миргородського полку. Дружина Варвара (бл.1735 – 1803) жила й померла в Сорочинцях. Діти: Григорій, Петро, Парасковія, Наталя.

Григорій Романович (бл. 1754 – ?) – син миргородського протопопа. 1786 р. вахмістр Глухівського карабінерного полку, неодружений; жив із братом Петром у Сорочинцях, де вони мали 27 душ. 1801 р. корнет, «восприємник» Якова – сина протопопа Василя Павловського.

Петро Романович (нар.бл.1758 р., за іншими даними, 1761 р.; помер 13.12.1795 р. в Сорочинцях) – син миргородського протопопа. Житель Сорочинців. На військовій службі з 1778 р. полковим канцеляристом у Миргородській полковій канцелярії. Значковий товариш із грудня 1782 р. Мав 12 душ чол. ст. 1786 р. – корнет у відставці. Дружина – Євдокія, з дому Скибинська (Скиба), донька колезького асесора; у другому шлюбі (1797) була за сорочинським козаком Василем Гавриловичем Радченком. Діти Петра Кониського: Анастасія (нар.1788); Семен (нар. 28.05.1791, хрещеним батьком був сорочинський житель прапорщик Федір Козиненко); Трифон (нар.5.02.1793, хрещений батько – корнет Йосип Скиба); Петро (нар.22.12.1794, хрещений батько – прапорщик Федір Козиненко).

Парасковія Романівна – донька протопопа, в шлюбі з Федором Яковичем Зарудним (нар. бл.1740 р., військовий канцелярист 1786 р.).

Наталя Романівна (? – не раніше 1791) – донька протопопа, одружена з Яковом Карпатіосом (див.).

Літ.: Модзалевский. – Т.2. – С. 426, 716; Описи КН. – С.158; КМА. – С. 276.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 255 зв. – 256; ДАПО. – Ф. 222. – Оп.1. – Спр. 554. – Арк. 1-3; Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 47 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 5 зв., 45 зв., 57 зв., 115 зв.; Спр. 140. – Арк. 35; МКМ. БФ. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви с. Малых Сорочинец с 1756 по 1761 год: [Рукописний збірник]. – № 2071.

Коновали (див. також: Коноваленки, Коновалови).

Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Тишко – козак с. Петрівців (1718).

Харко з синами Павлом і Лук'яном – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Андрій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Сидір, житель Миргорода (1750) – козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1бездвірну хату.

Харко, житель Миргорода (1750) – козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату, де жили 2 сім'ї.

Лазар, житель Миргорода (1750) – козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Іван Петрович (1893, с. Петрівці – 8.01.1938) – із селян, освіта початкова. Житель Миргорода, 27 грудня 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1960 р.

Ілля Федорович (1893 – ?) – колгоспник колгоспу «Заможне життя», за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Григорій Никифорович (17.11. 1901 – ?) – син заможного козака с. Петрівців Миргородського повіту. 1914 р. закінчив Петрівцівське двокласне земське училище. За радянських часів був репресований. Під час німецької окупації 1941 – 1943 рр. був старостою Петрівцівської сільської управи. Мав сина, який за окупації служив у поліції, й сина Олексія (журналіста).

Олексій Григорович (нар. 27.01.1933 р. у с. Петрівцях) – український громадсько-політичний діяч, педагог, журналіст. Народився в сім'ї репресованого заможного селянина. 1943 р. родина виїхала до Німеччини. З 1950 р. О.Коновал жив у США. Здобув фах інженера в Іллінойському інституті технології. Працював у головній управі Об'єднаної демократичної української молоді, співпрацював у часописах «Українські вісті», «Свобода», «Українське життя», «Молода Україна», «Нові дні», писав статті до цих видань. Очолював керівні посади в Українській Революційно-Демократичній партії (УРДП – УДПР). Викладав українознавство в навчальних закладах у Чикаго. Упорядник архіву Івана Багряного та архіву УРДП (видано 1997 р.). (Пор. також: Коновалови).

Макар Антонович – житель Петрівців, ветфельдшер, займався сільським господарством. У 1942 – 1943 рр. його родина працювала в громадському дворі с. Петрівців. Прізвище Коновал дуже поширене в Петрівцях.

Літ.: Українська Революційно-Демократична Партія: Збірник матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 204 – 206; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 66 – 67; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.69; Швидько-2. – С. 76, 78.

Арх.: МКМ. – ОФ. – Список членів Петрівцівського громадського господарства (1942 – 1943).

Коноваленки. (Див. також: Коновали).

Махно – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван із синами Йосипом і Василем – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Харитон – козак Миргородської полкової сотні, піший (1718 – 1723).

Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Лук'ян – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із зятем Феськом мали 2 бездвірних хати.

Коноваленко (Коновал?) – за словами В.Я.Ломиковського, його сусід (імовірно, житель Миргорода або Петрівців), «сребролюбець» і скнара: кривдив родичів, відбираючи в них двори, будинки, маєтки. Накопичив великі статки, мав 400 душ, однак прикидався злидарем. Помер близько 1845 р.

Йосип – козак с. Березової Луки, сільський фельдшер. За політичними поглядами антисоціаліст. Був замордований більшовиками 1919 р. і вкинутий у криницю.

Іван – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Сергій Кузьмович (1887, с. Єрки – ?) – селянин-одноосібник у с. Почапцях, 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Григорій В.– учасник Миргородської капели бандуристів (30-і – 40-і рр. XX ст.), з середини 40-х рр. – артист у складі Державного українського народного хору ім. Г.Верьовки.

Коновалови. (Пор. також: Коновали).

Григорій Іванович (середина – 2 пол. XVIII ст.) – власник селітроварень, значковий товариш Гадяцького полку. Входив до Опішнянської селітряної компанії. 1765 р. утримував селітряний завод у с. Довгалівці Миргородського полку. Мав синів Івана, значкового товариша, і Степана, які в 50-х рр. варили селітру в Опішному й постачали її до Канцелярії Головної артилерії. Донька Марія (за військовим товаришем Гадяцького полку Семеном Могилатовим).

Іван – поручик, у 80–90-х рр. XVIII ст. жив у Миргороді, де купив підданих, а також плац на Ведмедівці в Іллі та Івана Одешелідзе. 1800 р. мав селян у с. Петрівцях і х. Багачанському Миргородського повіту. За 2 версти від Миргорода мав орну й сінокісну землю, обкопану ровом, і 1 хату його селян. Хрещений батько Максима (нар. 1791), сина миргородського дворянина Федора Корсунського. Листувався з письменником В.В.Капністом, політичним діячем В.Г. Полетикою. Помер раніше 1810 р.

Василь Іванович – губернський секретар, поміщик Миргорода (1824). Володів маєтком понад 100 душ.

Микола Іванович – 1810 р. майор, поміщик Зіньківського повіту. Близький знайомий дідича Григорія Івановича Чарниша.

Коновалов – поміщик м-ка Опішного (1830), мав землю поблизу Миргорода, в урочищі Вишневій, що по шляху з Миргорода на село Єрки.

Коновалов – дідич у с. Петрівцях (1841).

Коновець (в публікації 1995 р. – Коцовець) Панас – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Пор.: Кононець.

Кононенки.

Грицько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Семен – козак Миргородської сотні (1718).

Яцько – війт с. Обухівки (1718).

Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); «можний середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Яків і Федір із сином Гаврилом – козаки середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723). Кононенко Яцько – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1718 – 1732).

Йосип – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Семен і Яцько – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в Миргороді.

Семен із сином Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Біликах.

Мусій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із удовою матір'ю Пелагією мав 1 двір, 2 хати.

Костянтин Якович – 1904 р. губернський секретар, молодший штатний контролер акцизного управління в м. Миргороді.

Степан Якимович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Моцарів Яреськівської волості, мав 35 десятин землі.

Григорій – священик УАПЦ в с. Федунці Миргородського повіту. Уродженець с. В.Багачки. 1930 р. був засуджений до 3 р. ув'язнення, звідки не повернувся.

Петро Федорович – голова колгоспу ім. Чапаєва, створеного 1930 р. на території Кітлярівської сільської ради Миргородського району.

Кононець Іван Григорович – військовий керівник («воєнрук») Миргородського повітового військкомату, учасник миргородського античекістського повстання під проводом С.Дубчака 1919 р. Його дії під час повстання були розцінені більшовицькою владою «как крайне тяжелое нарушение служебного долга, особенно недопустимое со стороны коммуниста». Був засуджений військово-революційним трибуналом до розстрілу, але вирок замінили на примусові роботи протягом року, а також на заборону займатися радянською і громадською роботою.

Кононєв – купець у Миргородському повіті (1867).

Конопелька Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); записаний серед перших осіб сотні.

Коноплич Дмитро Антонович – на початку ХХ ст. викладач Яреськівської Української мішаної гімназії.

Константієвич (Константієв, Константинович) Андрій (див.: Кандиба Андрій).

Константиновичі (Костянтиновичі).

Костянтинович Левко – 1655 р. лубенський осавул.

Константинович Даниїл – священик Свято-Георгіївської церкви в с. Єрках (1723).

Костянтинович Федір (? – раніше 1764) – священик с. Аврамівки Миргородського полку. Мав двір у Миргороді. Дружина Катерина Костянтинівна.

Константинович Данило – прапорщик, жив у Миргороді. Дружина Євдокія. Мали сина (нар. 1782 р.), хрещеним батьком якого став миргородський житель грузинський князь Олексій Пхеїдзе.

Константинович Василь – 1820 р. священик Успінської церкви містечка Сорочинців, 1826 р. – священик Хрестовоздвиженської церкви. Володів селянами в Сорочинцях. Мав сина Овксентія (нар. 14.02.1821).

Констянтий (Костантій) Григорій Гаврилович – позапартійний, улітку 1917 р. був обраний секретарем В.Сорочинської волосної управи. 4 лютого 1918 р. на Миргородському повітовому з'їзді Рад був обраний секретарем з'їзду (за голови Г.П.Радченка). Секретар Миргородського повітвиконкому. За денікінщини, наприкінці серпня 1919 р. був залишений більшовиками на підпільній роботі в В.Сорочинцях, де був убитий восени 1919 р. під час виконання оперативного завдання. Після відходу денікінських військ перепохований у Миргороді.

Концевичі.

Петро Іванович – 1838 р. священик Миколаївської церкви в містечку Сорочинцях, у 1838 – 1865 рр. священик Успінської церкви в Сорочинцях, благочинний. 1897 р. його вдова Софія Василівна жила в Сорочинцях.

Василь Петрович – син священика. 1898 – 1899 рр. земський гласний Миргородського повіту. Жив у х. Макаренковому Устивицької волості Миргородського повіту.

Концевич Михайло Іванович – нар. в Полтаві. Освіту здобув у Варшавському університеті. Служив у Польщі й Прибалтиці як фінансист і податківець. Колезький радник, податковий інспектор Миргородського повіту (1906 – 1910), член землевпорядної комісії (1908); голова Миргородського податкового «присутствія» (1911). Дружина – Олександра Іванівна (з дому Лисеневська). Діти: Іван (богослов, церковний історик, після 1920 р. на еміграції), Олег (єпископ Нектарій у США), Володимир, Віра.

Олександра Іванівна – незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912).

Володимир Михайлович (? – 1915) – навчався в Миргородській чоловічій гімназії. Під час Першої світової війни учнем 7 класу пішов як доброволець на фронт. Загинув у бою. На його честь у гімназії було встановлено меморіальну дошку.

Копанченко Дорош – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Копанів хутір у XIX – поч. XX ст. був у Миргородській волості.

Копили (**Копиленки).**

Копиленко Іван – козак Шишацької сотні (1718). Іван із сином Хомою – середні козаки Шишацької сотні (1723).

Копил Трохим – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Копитьки (Копитченки).

Копитченки Семен і Максим – посполиті в с. Милюшках (1718).

Копитько Процик – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Копитько Грицько – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Копитько Матвій – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Копитько Демид – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Копитько Микита – посполитий у с. Попівці (1723).

Копитченко Данило – посполитий у с. Попівці (1723).

Копитьки – розбійницька родина, в XIX ст. діяла на межі Лубенського й Миргородського повітів. Заслані до Сибіру.

Копитько П.П. – 1902 р. став членом комітету з відкриття пам'ятника М.Гоголю в Великих Сорочинцях.

Копитько Д. – автор допису («Вісті ВУЦВК», 9.04.1925) про краєзнавчу й природознавчу роботу учнів при Миргородському музеї в 1920-их роках.

Копійки.

Копійка (Копійко) Микита – посполитий у с. Попівці (1723).

Копійка – житель с. Гаркушинців, не визнав радянської влади, після 1918 р. був членом повстанського загону.

Копітий Максим – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Копові.
Коповий Василь – козак у с. Зуївцях (1718).
Коповий Гнат із братом Олехвіром – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Коповий Яків – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Зуївців.

Копотич Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Копоті.
Копоть Яків – житель Сорочинської сотні (1718).
Копоть Іван Федорович – кандидат у Миргородське податкове «присутствіє» (1896).
Копоть Михайло Ананійович, 4 лютого 1919 р. обраний членом Миргородського повітового виконкому. 1919 р. був миргородським повітовим комісаром із продовольства.

Коптенко Пилип – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732). Пор. також: Копченко Пилип.

Коптяга Гнат – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Копченко Пилип – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723). Пор. також: Коптенко Пилип.

Копчинські (Копчинченки).
Копчинський Пархом – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Копчинченко Левко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Копьонкін Іван Йосипович (нар.1917) – уродженець Рязанської області. Член ВКП(б) з 1941 р. До війни – оперуповноважений Татарбунарського райвідділу НКВС Ізмаїльської області. Командир рейдового партизанського загону, який із жовтня 1941 р. діяв на території Миргородського району спільно з партизанським загоном «Перемога».

Кора Федір – старший телеграфіст залізничної станції Миргород (1903).

Корвуцький Антін – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Корганови (іноді Курганови) – грузинські дворяни (із роду Корганашвілі).
Корганов Павло (Паата) – дворянин у почті грузинського царя Вахтанга VI, який жив у Росії в 1725 – 1737 рр. Прапорщик. На початку 40-х рр. у нагороду за службу одержав маєток (10 дворів) поблизу м-ка Багачки Миргородського полку.
Корганов Іван Павлович (? – пізніше 1797) – поміщик Миргородського повіту. Вахмістр (1770), поручик (1781), мав підданих у Багачці, в хуторі Багацької сотні, в містечку Яреськах. Корганови доводилися родичами яреськівським дворянам Шліхтиним (див.).

Кордубани (Див.: Курдибани).

Кореневські.
Кореневський Самійло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Кореневський Семен Степанович – 1659 р. багацький сотник Миргородського полку.

Корененки.
Корененко Семен – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Корененко Іван – асигнований значковий товариш, 1752 р. мав двір у Миргороді. (У В.Кривошеї – Кореєнко).

Корецькі.
Харко – козак Веприцької сотні Полтавського полку (1649).
Михайло – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).
Онуфрій – дворянин, мав сина Терентія (нар. бл. 1807 р.), який із 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.
Петро Омелянович – староста Миргородського повіту (початок XX ст.). Народився в с. Цьовах. Жив у м-ку Шишаках, його будинок був на Подолі. Мав дочок Олену і Марію.

Іван – міщанин у м-ку Сорочинцях, 1902 р. староста Сорочинської Успінської церкви. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Іван Данилович – нащадок козацько-старшинського роду, заможний житель м-ка Сорочинців початку ХХ ст. Був одружений із Анастасією Петрівною (з роду сорочинських Максимовичів, рідня Гудовичів – див.). Від поміщика Максимовича одержав у подарунок садибу в Сорочинцях (будинок був спалений німцями під час Другої світової війни). Корецькі володіли понад 180 дес. землі. Мали дітей: Павла (лікаря), дочок – Гель, Дарію, Поліну, Марію, Варвару.

Павло Іванович – син Івана Даниловича, закінчив Полтавську фельдшерську школу (1902), згодом Харківський медичний інститут. З 11 липня 1902 р. фельдшер у Сорочинській медичній дільниці, в с. Савинцях. 1904 р. – фельдшер у с. Федунці. В 1908 – 1911 рр. знову служив фельдшером у Савинцях. Згодом працював лікарем у Сорочинцях.

Гель Іванівна (нар. в 1880-их рр.) – донька Івана Даниловича й Анастасії Петрівни. Жила при батьківському господарстві в Сорочинцях. Її нащадки мешкають в м. Пермі (РФ).

Дарія Іванівна – донька Івана Даниловича й Анастасії Петрівни. Батько силоміць видав її за дрібного поміщика Шишацького. Померла від сухот, залишивши 2 доньок, яких чоловік віддав до притулку.

Варвара Іванівна (4 (17).12. 1895, м-ко Сорочинці – 1967, м. Львів) – донька Івана Даниловича й Анастасії Петрівни. Художниця, ткаля, килимарниця, педагог. Закінчила Миргородську кустарну школу (відділ ткацтва і вишивки). З 1910 р. була викладачкою ремесла в Сорочинській філії Олефірівської навчальної ткацької майстерні, з 1912 р. – в Миргородській ткацькій майстерні Миргородського повітового земства. Вступила до Санкт-Петербурзької художньо-промислової школи, яку закінчила 1917 р. Відтоді працювала викладачкою Кам'янець-Подільської художньо-промислової школи (до 1933 р.). Працювала бібліотекаркою в м. Тульчині. Померла у Львові. Одружена з Володимиром Миколайовичем Гагенмейстером (1887 – 1938) – директором Кам'янець-Подільської художньо-промислової школи (1916 – 1933), репресованим, розстріляним у Києві. Мали доньку Ольгу, яка була в шлюбі з Георгієм Ерном (пор.: Фон-Ерни).

Корецький Григорій – волосний старшина Шишацької волості за гетьманського режиму. Був заарештований під час антигетьманського повстання в Шишаках у листопаді 1918 р.

Корецький Олесь (Олександр) Якович (1893 – 197?) – миргородський і полтавський бандурист. Уродженець м. Миргорода. Учасник Миргородської капели бандуристів, її перший адміністратор (1925). В середині 1920-их років – член Шишацької капели бандуристів, очолюваної Н.Чумаком. Із другої половини 20-х років керував капелою бандуристів у Полтаві, жив на Подолі. Запросив до своєї капели талановитих миргородських кобзарів Івана Яроша, Миколу Соколовського, Дем'яна Мензаренка, які стали постійно мандрувати селами й містечками України. Мав дружину Ганну (Нюсю), сина Петра.

Корецький Михайло Якович – брат Олеся. В другій половині 20-х рр. ХХ ст. керував Миргородською капелою бандуристів (після від'їзду Олеся Корицького до Полтави). Портрет кобзаря М.Корецького 1936 р. написав миргородський художник Григорій Ксьонз.

Корецька Єфросинія Яківна – миргородська бандуристка, сестра Олеся й Михайла Корецьких, дружина бандуриста Івана Яроша (див.).

Літ.: Клировая книжка. – С.416; Адрес-календарь, 1904. – С.16; Отчет МУЗУ за 1904 г. – С. 292; Земская медицина. – С.122, 123; Овчаренко Л. Кам'янець-Подільський осередок гончарної освіти в Україні (1905 – 1933). – Опішне: Українське народознавство, 2015. – с. 1148, 1158; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 68 – 69.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958, Оп.1. – Спр.1. – Арк.83 зв.; МКМ. НА. – Спогади Д.Вовка.

Коржі (Корженки).

Корж Павло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Корж Яцько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Корженко Дашко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Корженко Дмитро – посполитий у с. Милюшках (1718).

Корж Яцько – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).

Корж Кирило Дмитрович – перший голова Попівського райвиконкому (Попівський район було створено 1923 р.).

Корж Іван Григорович (1906, за деякими даними, уродженець Вінницької обл. – 17.10.1938, м. Полтава) – мав середню спеціальну освіту, жив у Миргороді, був командиром полку. Заарештований 15 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Коржики.

Коржик Іван – житель Миргородської сотні (1718).

Коржики Матвій і Федір – козаки Шишацької сотні (1718).

Корзюк Дмитро – заможний посполитий у с. Милюшках (1723).

Корицькі.

Семен – записаний у козацькому реєстрі 1581 р.

Яків – опішнянський сотник Гадяцького полку (1681 – 1684), гадяцький полковий обозний (1687).

Роман – опішнянський сотник, помер у Сулацькому поході (1724 р., за іншими даними – 1725 р.).

Іван Романович – опішнянський сотник (1728 – 1730). За ним у шлюбі (1729) була одна з доньок Івана Івановича Ломиківського (див.) – онука гетьмана Д.Апостола.

Григорій (бл. 1729 – ?) – з 1747 р. служив у Гадяцькому полку, в 1757 – 1763 рр. у званні військового товариша. Бунчуковий товариш Гадяцького полку (з 1767). Колезький асесор (1779 – 1788). Зіньківський повітовий предводитель дворянства (1782 – 1784).

Олексій – секунд-майор, 1795 р. мав водяний млин на р. Пслі в с. Портянках Миргородського повіту.

Іван – миргородський міщанин, 1830 р. мав землю під с. Почапцями біля р. Хоролу.

Антін Григорович – майор, мав сина Олександра, який 1840 р. закінчив Миргородське повітове училище.

Яків Йосипович – миргородський міщанин, депутат від купців і міщан-християн Миргородської повітової квартирної комісії (1864 – 1865).

Федір Васильович – миргородський міщанин. Наприкінці XIX – на початку XX ст. мав землю в Миргороді на Хропалівщині (нині початок вул. Новобережанської). Різникував. На розі вулиць Сорочинської й Бережанської тримав магазин, у якому торгував рибою, крейдою та іншими господарчими товарами. Мав сина Івана й доньку Параску, які стали відомими миргородськими бандуристами, і сина Василя.

Пилип Павлович (? – 1915) – житель Миргорода, негоціант, займався завезенням худоби з Прибалтики. Помер після тривалої хвороби внаслідок нападу на нього грабіжників, які вдарили його веслом по голові, щоб заволодіти золотим портсигаром. Діти: Тетяна (1909 – 1989), Григорій (1912 – 1943, загинув і похований під Псковом).

Григорій Павлович – миргородський міщанин (2-а пол. XIX – поч. XX ст.), жив по вулиці Сорочинській, № 81 (перед будинком графа В.М.О'Рурка). В травні 1917 р. був свідком при продажу графом В.М.О'Рурком частини його маєтку на вулиці Сорочинській, 77, миргородському жителю Я.І.Плескачу. 1927 р. підписав як свідок духовний заповіт Я.І.Плескача. Знайомий письменника Панаса Мирного. За перших років радянської влади будинок Г.П.Корицького був націоналізований, а 1927 р. – денаціоналізований.

Корицькі – у 1920-их роках жили в хуторі Корицьких (у районі хуторів Лещенків, Ножиного, Полив'яного, Кивиного). Співучий рід. Мали прізвище по-вуличному Піщалі, бо предок роду знався на зброярській справі. За розповідями письменника Павла Маляра, доброго знайомого Корицьких, Марко Піщаль під час Української революції 1917 – 1921 рр. був миргородським повітовим отаманом, повстанцем. Більшість членів родини Корицьких померли під час голодомору 1933 р. Хутір занепав.

Петро Павлович (1879, с. Марченки – 26.05.1938) – із селян, у 30-х рр. жив у х. Довгому Озері, без певних занять. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Михайло Іванович (1891 – 1820/1821) – уродженець і житель Миргорода, прапорщик. Був розстріляний більшовицькою владою в Криму.

Яків Іванович (27.10.1895, м. Миргород – 29.01.1942, Архангельська обл.) – кераміст, діяч доби УНР. Походив із міщан, які займалися хліборобством. Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі. З 1913 р. працював учителем у Нових Санжарах. Учасник Першої світової війни (з 1916 р.), закінчив школу прапорщиків. Воював у складі Армії УНР (1918 – 1919), служив у школі старшин. Із листопада 1919 р. жив у Миргороді, з 1920 – у с. Опішному. Там працював учителем і директором семирічки, згодом – інструктором і директором у опішнянських керамічних школах. 7 вересня 1937 р. був заарештований органами НКВС за звинуваченням у контрреволюційній агітації, 25 жовтня 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Покарання відбував у таборах Півночі. Помер у лазареті Архангельської області. Реабілітований 1962 р. Художник, автор декоративних тарелів із портретами Т.Шевченка, М. Гоголя (обидві 1911 р.), які зберігаються в фондах Миргородського краєзнавчого музею.

Йосип Іванович (3.11.1894, Миргород – 28.04.1977, там само) – миргородський бандурист, у 20-х – 40-х роках учасник Миргородської капели бандуристів, Державного українського народного хору (з 1944 р.). Брав участь у хорі ветеранів праці Миргородського районного будинку культури. Жив у Миргороді на вулиці Сорочинській (нині № 58). Мав сестру Ганну Іванівну. Дружина – Уляна Іванівна Здор із Лоєвого хутора Комишнянської волості (з сім'ї розкуркуленого). Мали сина Михайла Йосиповича й онука Михайла Михайловича (нар. 1944 р.).

Корицький – секретар Миргородської міської ради (1923), був причетний до викрадення цінних експонатів із Миргородського краєзнавчого музею.

Іван Федорович (23.05.1899, Миргород – 9.01.1983, Миргород) – миргородський бандурист, співак, борець-силач. У 20-х рр. працював у театрах і цирках Києва й Харкова. Із 1927 р. – учасник Миргородської капели бандуристів. Сценічне ім'я – Іван Хвиля. З 1944 р. учасник Державного українського народного хору Г.Верьовки. Одружений із Наталею Яківною Доленко, донькою поета Якова Доленка (див.). Мав доньку Олександру.

Василь Федорович – брат бандуриста Івана Корицького. Жив на тодішній вулиці Чапаєва, № 36. Закінчив школу шоферів, 1918 р. возив голову миргородського ревкому М.Чайку. Працював у органах ЧК. У 1930-их рр. служив у органах НКВС (секретарем начальника управління) в Харкові. Помер у Миргороді в 60-их або 70-их роках.

Парасковія Федорівна (1903 – 1995) – сестра бандуриста Івана Корицького, миргородська бандуристка, учасниця Миргородської 1-ї селянської капели бандуристів (1925) та Державного українського народного хору Г.Верьовки (з 1944 р.). Похована в Миргороді.

Павло Іванович – лікар-терапевт, в 1933 – 1938 рр. працював у Сорочинській лікарні, мав вік понад 60 років. Обслуговував також селян В.Обухівки.

Олександр Степанович – директор Миргородської районної друкарні в 50-х рр. ХХ ст. Його мати – Євдокія Петрівна, померла на початку серпня 1958 р.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.94; Лазаревский А. Люди старой Малороссии // К.С. – 1886, январь. – С.10; Личный состав. – С.19; Модзалевский. – Т.2. – С. 445; Т.3. – С. 191, 516; Лукомский. – С. 77 – 78; Величко. – Т.2. – С.581; Маляр П. Золотий дощ. Перевесники. – Торонто, 1968. – С. 41 – 42; Панашенко. – С. 174; Кривошея. – Ч.1. – С. 20; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 70-73.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 16 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080; МКМ. – Н.а. – Вовк Дмитро Антонович. Спогади. – Рукопис. – Арк. 1 – 7; МКМ. – Купча В.М.О'Рурка. – Копія; Архів авторки. – Сарма-Соколовський М. Автобіографія. [Спогади]. – Машинописна копія; Родинний архів миргородської жительки О.І.Корицької.

Корка Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Коркуша Хведір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р. (Либонь, Ґоркуша?).

Коркішки (Коркіщенки).

Коркішка Хведір, Коркішка Яцько – козаки Шишацької сотні (1718).

Коркіщенко (в публікації Г.Швидько – Корнищенко) Юсько – сотенний хоружий Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Коркішко Олекса – козак Шишацької сотні (1718). Він же Коркошко Олексій і Коркощенко Роман – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Коркішка Роман є також у реєстрі 1732 р.

Коркішко (в публікації Г.Швидько хибно прочитане – Корнушка) Данило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Коркішенко Михайло – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Коркошка (Коркішко) Юсько – сотенний хорунжий Шишацької сотні Миргородського полку (1718 –1723).

Коркошко (Коркішко) Наум – сотенний хорунжий Шишацької сотні (1738).

Коркішко (Коркошка) Семен Федорович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Коркішків Шишацької волості, мав 33 десятини землі.

Коркішко М. – редактор газети «Голос Полтавщини» (1943).

Корнаш Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649). (Пор. також: Корніяш).

Корниленко Іван із братом Кіндратом – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Корнієви.

Корніїв Андрій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Корніїв Василь – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Корніїв (Корнієв) Степан – отаман Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Якова.

Корнієвські.

Корнієвський Георгій Павлович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1866 р. У 1869 – 1912 рр. священик Успінської церкви с. Остапівки Миргородського повіту, законовчитель Остапівського початкового народного училища. З 1884 р. опікун цього училища. 1899 р. нагороджений камилавкою.

Корнієвський Кирило – священик. До 3 вересня 1897 р. служив на посаді першого псаломщика Михайлівської церкви с. Кибинців; з 1897 р. – диякон Михайлівської церкви с. Зуївців.

Корнієвський Іван Іванович – надвірний радник, член училищної ради в Миргороді (1909).

Корнієнки.

Федір – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Лаврін – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

«Мусій Корнієнко Пушкар» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Дмитро – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Остап – козак м-ка Сорочинців (1718).

Дацько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Григорій – «можній середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Павло із сином Петром – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Леонтій – піший козак Сорочинської сотні (1723).

Андрій – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Матвій – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1718 – 1732).

Петро – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Гордій – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Стецько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Мирон, Максим, Грицько – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).
Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Олекса – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).
Іван і Дем'ян – жителі с. Портянок, козаки Сорочинської сотні (1732).
Петро з братом Мусієм – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Попівці.
Андрій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Остапа Лазоренка.
Федір – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.
Корнієнкова Ганна – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із зятем Дмитром Буряченком мали 1 двір, 2 хати.

Корнілова Віра Андріївна (бл. 1871 – ?) – дворянка, дружина офіцера. З 1911 р. член Яреськівського сільсько-господарського товариства Миргородського повіту.

Корнільєва Марія – дружина Георгія Бикова (див.).

Корніяші. (Пор. також: Корнаш).
Корніяш Микола Хомович – освіту одержав у Костянтиноградському повітовому училищі. З 1880 р. на службі в Миргородському повіті. У 1881 – 1884 рр. учитель Яреськівського, а в 1901 р. – Молодиківщинського народних початкових училищ Яреськівської волості. Створив при Яреськівському училищі хор півчих.

Корноухи (Корноушенки).
Корноушенко Гаврило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Корноух Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Корноух Євтух – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Коробки (Коробченки).
Коробченко Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Коробченко (в реєстрі – Коробиєнко) Левко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Коробка Трохим – козак Миргородської сотні (1718).
Коробченко Семен – козак Миргородської сотні (1718).
Коробченко Юсько (Йосько) – козак у с. Зуївцях (1718).
Коробченко Іван – козак Миргородської сотні (1718). Він же Коробка Іван, піший козак («з діда і отця козак») у Миргородській полковій сотні (1723). Сотенний осавул 1-ї Миргородської (полкової) сотні (1741).
Коробченко Демко – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718); у спискові похідного товариства записаний першим. Він же Коробка Демко, козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723). Коробченко Демко – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).
Коробка Семен – колишній козак Миргородської полкової сотні, який перейшов у поспільство (1723).
Коробка Тимофій із братом Яковом – заможні с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Коробка Кость – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); козак середньої заможності с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Коробка Федір із сином Касяном – заможні козаки с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Коробченко Кіндрат із братом Михайлом – середні козаки с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Коробченко Сергій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Коробка Матвій – посполитий у с. Попівці (1723).
Коробченко Стецько – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1718 – 1723).
Коробченко Корній – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1718 – 1723).
Коробченко Петро – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).
Коробка Яків – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Коробченко Омелько – 1737 р. війт с. Шахворостівки.
Коробка Семен із сином Іваном – 1738 р. козаки виборні в м. Миргороді, «нищетні».
Коробка Кость із сином Петром – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зуївцях.
Коробка Тиміш із синами Яковом і Дацьком – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зуївцях.
Коробка Демко – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у м. Миргороді.
Коробка Трохим – 1738 р. козак-підпомічник убогий у м. Миргороді.
Коробченкова Христя – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із зятем Павлом мала 1 двір, 1 хату. У ревізії Миргородської полкової сотні згадується також «Іван, Коробчин зять з тещею Євдокією», убогі козаки-підпомічники, які 1750 р. мали в Миргороді 1 двір, 1 хату.

Коробченко Михайло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Коробка Павло – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Коробки – козаки, жили в Миргороді, на правобережжі міста (XIX ст.). Утримували заїжджий двір. У їхньому будинку (раніше належав Ф.Т.Короленку) 1845 р. зупинявся Т.Шевченко (нині це садиба на вул. Шевченка, № 6/2).

Коробка Григорій – козак м. Миргорода. Мав сина Івана.

Коробка Іван Григорович – козак, житель Миргорода. За його спогадами, його батько Григорій Коробка вперше привіз Шевченка до Миргорода 1845 р. Від Івана на початку 1900-х рр. лікар-краєзнавець І.А.Зубковський записав спогади про перебування на Миргородщині Тараса Шевченка.

Коробка Іван Іванович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 37 десятин землі.

Коробка Андрій Іванович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 17 десятин землі.

Коробка Гаврило Андрійович (1862 – ?) – козак, 1913 р. постійно жив при станції Сенчі Лохвицького повіту; в Миргородському повіті мав 50 десятин землі.

Коробка Павло Микитович – козак, миргородський міський уповноважений (1899 – 1901).

Коробка Семен Дем'янович, козак, в 1903 – 1904 рр. – волосний старшина Зуївської волості.

Коробка Михайло Микитович – 1907 р. козак Миргородського козачого товариства. Мав вітряк.

Коробка Григорій Микитови – козак Миргородського козачого товариства (1907); мав вітряк.

Коробка Іван Павлович – козак, житель Миргорода. Його донька Феодосія 1908 р. навчалася в Миргородській жіночій прогімназії Н.Грановської.

Коробка Явдоха Павлівна (1882 – 1963) – дружина Михайла Карповича Роґочого (див.).

Коробка Павло Іванович (1890, Миргород – 2-а пол. 1930-их рр., там само) – миргородський бандурист 20-х – 30-х рр. XX ст. Близько 1922 р., по закінченні громадянської війни, повернувся з фронту до Миргорода. Він привіз із собою бандуру, яка стала зразком для миргородської молоді, що самотужки стала виготовляти для себе такі самі музичні інструменти. Навколо П.Коробки згуртувалися миргородські хлопці, які зацікавилися грою на бандурі. Це був осередок, із якого почалася Миргородська капела бандуристів. У середині 1920-их років протягом деякого часу виступав у складі Шишацької капели бандуристів. П.Коробка виконував твори на вірші Т.Шевченка, історичні, побутові, ліричні пісні. Навчав гри миргородських бандуристів І.М.Скляра, І.І.Скляра, О.Пирога, Л.Удовиченка та ін. За спогадами бандуриста М.Сарми-Соколовського, Коробка був автором оригінального музичного твору «Миргородської польки», дуже популярної серед миргородських кобзарів. Жив на Мочарі (нині вулиця Шевченка, № 6/2), в хаті, де свого часу зупинявся поет Т.Г.Шевченко. Був одружений із Олександрою Скляр, співачкою хору Троїцької церкви в 20-х – 30-х роках, двоюрідною сестрою відомого згодом бандуриста Івана Михайловича Скляра. У 30-х роках був звинувачений у причетності до націоналістичної організації бандуристів. П.Коробка трагічно загинув, потрапивши під поїзд.

Коробка Степан Михайлович (25.12.1900, с. Зінчаші – 27.11.1967, м. Миргород) – миргородський педагог, походив із селян, освіта середня педагогічна (за іншими даними, закінчив факультет української мови й літератури Харківського університету). Житель с. Зінчашів. Із 1922 р. працював директором семирічної школи № 2 в Миргороді (на правобережжі), згодом середньої школи № 3, потім очолював районний відділ народної освіти. У 30-х рр. був завідувачем навчальної частини неповної середньої школи № 6 (на Личанці). Голодного 1933 року допомагав стражденним дітям личанського притулку. Його і педагога А.Данилевського за сфальсифікованою органами ДПУ кримінальною справою звинувачували в створенні Миргородського осередку антирадянської Української військової організації. Під час сталінських репресій був заарештований, сидів у харківській тюрмі, витримав 8 місяців допитів. 29 листопада 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Покарання відбував на лісоповалах ГУЛагу. Повернувся до Миргорода 1947 р., працював на заводі мінеральних вод. Написав поему про сталінські репресії. Реабілітований 1957 р. Дружина – Коробка Марія Іванівна (1.03.1905 – 29.10.1982), 1937 р. була вчителькою початкових класів Миргородської школи № 2. Мали доньку Тамару (в шлюбі Опацька).

Хата родини Коробок. 1928 р.

Коробка Григорій Іванович (1886, с. Зуївці – ?) – селянин-одноосібник у с. Зуївцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання у Північний край. Реабілітований 1995 р.

Коробка Олексій Гаврилович (1896, х. Паламаренків – ?) – селянин-одноосібник на х. Паламаренковому (поблизу с. Черкащан). 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Хутір Коробки існував у Миргородській волості.

Літ.: Адрес-календарь, 1904. – С. 15; Списки лиц. – С. 1 – 6; Моргун О. Шевченко на Миргородщині // Рідне слово. – Мюнхен

– Карльсфельд. – 1946. – Ч.4. – С.50 – 58; Кривицька В. Великий Кобзар на Миргородщині // П.п. – 1964. – 9 січня. – № 4; Гончаренко Л. Тут жив великий поет // П.п. – 1964. – 16 січня. – № 7; Герасименко О. Шевченко і Миргородщина // П.п. – 1973. – 10 березня; Ксьонз Л. Мислитель, мученик, творець // П.п. – 1991. – 2 березня. - № 35. – С. 3, 4; Розсоха Л. Шевченко в Миргороді // Майдан (м. Миргород). – 1994. – 5 березня. – № 11; Її ж. Садиба козака Коробки // Майдан. – 1999. – 4 березня. – № 10; Ротач П. Від Удаю до Орелі. – Полтава, 2000. – С.16 – 17; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 84, 85; Швидько-2. – С. 77, 79, 101, 102; Присяга М.п. 1718 р. – С. 46; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 11, 74.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 4; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв.

Коробова Ганна Григорівна – лікарка в с. Попівці, допомагала партизанам (1941).

Коробочка Данило – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Коробцова Феодосія Феодосіївна – 1950 р. завуч с/ш № 3, за фахом учителька хімії. Дружина вчителя Олександра Самойловича. Похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Коробченки (див.: Коробки).

Корова Мартин – убогий посполитий у с. Єрках (1723). Не виключено, що це Коровай (див.).

Короваї (Короваєнки).

Коровай Максим – козак куреня с. Черевків (1718); отаман с. Черевків Миргородської сотні (1723, 1732), заможний. 1738 р. – козак-підпомічник у с. Черевках, малоґрунтовий. Мав зятя Пилипа.

Короваєнко Гаврило – козак с. Петрівців (1718).

Коровай Андрій – 1723 р. посполитий у м-ку Сорочинцях.

Коровай Грицько – церковний діяч УАПЦ в с. Ромодані. У січні 1930 р. засуджений до 10 р. ув'язнення, звідки не повернувся.

Короговні.

Короговний Сидір – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Короговний М. – ключник у Савинській економії поміщиків Фролових-Багреєвих (1846).

Короговний – завідувач миргородського дитячого будинку (бл. 1936 – 1938 рр.). Миргородські керівні комуністи посилали його до миргородської тюрми для «допомоги» при допитах «ворогів народу».

Корогоди (Корогоденки).

Корогоденко Климко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Королеви (див.: Корольови).

Королі (Короленки). Див. також: Короленки-Щербаненки.

Король Васько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Король Григорій – хомутецький отаман; хомутецький сотник після Павла Апостола (1658), був ним і за часів Юрія Хмельницького (1659). Можливо, ідентичний наступній особі:

Король Григорій – 17 березня 1650 р. згаданий в документі Мигородської ратуші як «зацне урожоний Григорій Король, товариш войсковий а обиватель наш Миргородский». Тоді в присутності знатного козацького товариства на чолі з миргородським городовим отаманом Василем Козленком він уклав обопільну письмову «згоду» з зубівською обивателькою Степанихою Довгалихою, згідно з чим Довгалиха віддала Г.Королю свій лісок із лукою взамін за давній (зроблений ще її чоловіком-небіжчиком Степаном Довгалем) борг. Миргородський полковий сотник (1655, 1656, 1676, можливо, й пізніше). Був живий 1681 р. Мав сина Івана (майбутнього миргородського полковника).

Короленко (Король) Іван Григорович – син миргородського сотника. В документі Миргородської ратуші записаний як «славетне урожоний», «обиватель Миргородский», який 19 грудня 1657 року купив у жигмонтівського (устивицького) міщанина Яцька млин на р. Пслі за 300 золотих. В документі 1661 р. згаданий як «полковник Войска Запорожского Миргородский наместний» (тобто наказний? За прочитанням деяких дослідників – «наместник»), який був присутній на засіданні миргородського міського уряду. 8 грудня 1676 р. фігурував (без вказівки на звання й посаду) в справі, що розглядалася в Миргородській ратуші, про суперечку на ярмарку між крамарями. Мав сина Петра, миргородського сотника. (Дослідник В.Кривошея вважає, що Іван Григорович Король 1649 р. був записаний у реєстрі сотні Гаврила Гладченка як козак Іван Гриценко).

Король Іван – багатий міщанин першого розряду в Миргороді (1666), мав пасіку з 20 вуликів, на посаді мав солодовню й пивну поварню. У його дворі жив також Тимофій Золотар. (На нашу думку, мало підстав ототожнювати міщанина Івана Короля з козацьким полковником Іваном Григоровичем Королем).

Король Лук'ян – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Герб роду Короленків.

Короленко (Король) Петро Іванович – син миргородського полковника Івана Григоровича Короленка. Згадується в документах Миргородської ратуші 1681 і 1693 рр. як сотник миргородський. Мав синів Василя, Антона, Степана, Василя ІІ-го.

Короленко Василь Петрович І-й (? – раніше 1757) – син миргородського сотника Петра Івановича Короля, онук миргородського полковника Івана Короля; брат Антона, Степана і Василя ІІ-го Короленків. Військовий товариш, належав до «знатного товариства полкового», до дворянської корогви миргородського полковника Д.Апостола (1722). Миргородський городовий (сотенний) отаман (1716, 1725 – 1730); наказний сотник 1-ї Миргородської сотні (1725), устивицький сотник Миргородського полку (1729 – 1736). Мав двір «за городом», володів шинковим двором у Миргороді (1723). 8 червня 1731 р. одержав універсал гетьмана Д.Апостола про дозвіл йому з братами збудувати на устивицькій греблі млин у нагороду за службу їхнього діда і їх самих. 1732 р. конкурував за посаду Миргородського полкового обозного з Ф.Остроградським. У реєстрі Устивицької сотні 1732 р. записаний як «сотник Василь Петрович». 1757 р. згаданий як померлий устивицький сотник. Дружина Ганна, 1741 р. жила в Устивиці, мала там приїжджий двір. Їхні сини Григорій, Іван і Федір Короленки 9 серпня 1757 р. були призначені на службу в Миргородський полк значковими товаришами.

Короленко Антін Петрович – син миргородського сотника Петра Івановича, онук миргородського полковника Івана Григоровича Короля. Миргородський городовий (сотенний) отаман (1712 – 1721). Наказний сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1722). Належав до «знатного товариства полкового», значковий товариш (1723 – 1738). Мав у Миргороді двір «за городом» (тобто, за межами міської фортеці). Парафіянин Троїцької церкви Миргорода. В реєстрі Миргородського полку 1723 р. серед сотенної старшини Миргородської полкової сотні записані: «Антон Короленко, в него два брата Стефан и Василь, в них же брат Василь другий, особно от них живет в своїм дворі, з діда и отця козаки». Антін у першій половині XVIII ст. купив у почапських жителів Петра й Василя Даценків «дубину з долиною». Дружина – Параскева. Мали сина Григорія (миргородського похідного отамана) й доньку Агрипину, яка побралася зі священиком села Туху Яреськівської сотні Олексієм Гординським (був священиком 1764 р.).

Короленко Стефан – у січні 1729 р. був дозорцею (старостою) гетьманського Переволочанського двірця в Полтавському полку.

Короленко Стефан (Степан) Петрович – син миргородського сотника Петра Івановича Короленка (Короля). Значковий товариш Миргородського полку (1721). В 1724 – 1725 рр. полковий комісар. 29 листопада 1721 р. одержав універсал миргородського полковника Д.Апостола про надання йому (в нагороду за службу його батька) у підданство трьох посполитих у Миргороді. Значковий товариш Миргородського полку (1731 – 1742). У походах 1735 – 1738 рр. участі не брав, служив при полковій канцелярії. 1737 р. мав житловий двір у Миргороді, шинок. Був живий 1742 р. Мав синів, значкових товаришів – Семена, Івана і Максима, які 1760 р. продали в с. Злодіївці на р. Пслі «свои части в коле мельничном» миргородському панові сотнику Кирилові Васильовичу Забілі. Синами Стефана були також Матвій і Григорій (священик с. Кибинців).

Короленко Василь Петрович ІІ-й (? – раніше 1784) – син миргородського сотника Петра Івановича Короленка. 1742 р. значковий товариш Миргородського полку. Згодом військовий товариш. Мав синів Петра й Івана.

Короленко Данило з братом Тимофієм – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородської сотні Миргородського полку (1723).

Короленко Іван – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).

Короленко Данило з братом Іваном – виборні козаки с. Слобідки (1738), малогрунтові, мали підсусідка.

Король Остап із синами Омельком, Савкою, Грицьком – «можнійші» козаки с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Король Михайло – зубожілий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Короленко Кирик – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Королиха Устинія – 1723 р. власниця шинкового двору в м. Миргороді (шинкаркою була Химка Лещиха).

Короленко Степан – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Король Самійло – посполитий середньої заможності в с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Короленко Фесько – житель м-ка Сорочинців, член шаповалівського цеху (1732).

Короленко (Король) Григорій Антонович (1725 – раніше або 1786) – син Антона Петровича, наказного миргородського сотника. Сотенний отаман Миргородського полку, житель Миргорода, парафіянин Троїцької церкви. Наказний миргородський сотник (12 березня 1754 р.), миргородський похідний отаман (1756, 1760). У 1760-их або 1770-их рр. судився з полковим обозним Є. Родзянком за землі, що лежали за урочищем Королева Дубрівка. До 1774 р. був миргородським повітовим возним, того ж року одержав звання військового товариша. Дружина Марія Данилівна (1725 – після 1786), вдова 1786 р. Марія Данилівна з дому – Лопатівна (можливо, з козаків Лопат, які жили в с. Малих Сорочинцях – Л.Р.). Їхні сини: Матвій (1730 – ?), Григорій (1731 – ?), Олексій (нар. 1738, охрещений 1740,

восприємники Василь Короленко й Агрипина Іванівна, попівна) ; Павло (1743 – ?), Іван (1746 – ?). Мали доньку N, яка була в шлюбі зі значковим товаришем Власом Ячним. Ячний мав дочок Марію (нар. 1774), Феодосію (нар. 1776), які по смерті Власа жили з бабою Марією Данилівною Королихою, були парафіянами Троїцької церкви. 1756 р. зятем Григорія Короля був миргородський козак Василь Таран (ймовірно, чоловік сестри).

Короленківна Агрипина Антонівна (1727 – ?) – донька Антона Петровича. Сестра Григорія Антоновича Короленка. Охрещена 9.07.1727 р. у Троїцькій церкві Миргорода. Хрещені батьки – Степан Король (її дядько) і Параскева Шелюжкова. Агрипина була в шлюбі зі священиком села Туху Яреськівської сотні Олексієм Гординським (був священиком 1764 р.).

Короленко Яким Петрович – 1742 р. був миргородським городовим отаманом.

Короленко Григорій Васильович (1722 – ?) – син устивицького сотника Василя Петровича І-го Короленка. Мав братів Івана і Федора. Значковий товариш Миргородського полку в 1737 – 1752 рр. Мав приїзний двір і два шинки в с. Устивиці (1738).

Короленко Федір Васильович – син устивицького сотника Василя Петровича І-го Короленка. Мав братів Івана і Григорія. Значковий товариш Миргородського полку (з 1757 р.).

Короленко Іван Васильович І-ий (1722 – пізніше 1786) – син устивицького сотника Василя Петровича І-го Короленка. Мав братів Григорія і Федора. Службу розпочав 1739 р. 9 серпня 1757 р. разом із братами Григорієм і Федором призначений значковим товаришем Миргородського полку; був у цьому званні також 1774 р. Мав житлові двори в Миргороді й Устивицькій сотні. Житель Миргорода (1786), парафіянин Троїцької церкви. Його дружиною була Ганна Іванівна (1732 – пізніше 1786). Їхні діти: Михайло (1759 р.н.), Уляна (1763 р.н.), Федір (1768 р.н.) – (це дані ЦДІАУК). За іншими даними (дослідника В.Кривошеї), Іван Васильович був одружений із Ганною, донькою лубенського козака Василя Гамалії.

Короленко Іван Васильович ІІ-ий (1732 – пізніше 1786) – син Василя ІІ-го Петровича Короленка. Брат Петра Васильовича Короленка. Житель Миргорода, парафіянин Троїцької церкви. Сотенний отаман Миргородського полку (до 1783 р.; 6.08.1783 р. був переведений із сотенного отамана в відставку військовим товаришем; згадується як сотенний отаман також 1786 р.). Одружений: І шлюбом – із Ганною Таранцівною (шлюб раніше 1759 р.); їхні діти: Уляна (1758 р.н.), Марія (1759 р.н.), Григорій (1764 р.н.), Трохим (1767 р.н.). ІІ шлюбом: із Марією Іванівною (1733 р.н., удовою козака Кирила Дрохви), яка мала доньку Олену Дрохву (1768 р.н.). 1784 р. внесений до Дворянської родословної книги Київського намісництва, 6 частини.

Короленко Петро Васильович – син Василя ІІ-го Петровича Короленка. На військовій службі з 1765 р. Сотенний отаман Миргородського полку (до 1783 р.); 30 вересня 1783 р. із сотенного отамана пішов у відставку військовим товаришем. Брат Івана Васильовича, військового товариша. Двоюрідний брат полкових хорунжих Семена Степановича й Івана Степановича Короленків. 1784 р. внесений з дітьми до Дворянської родословної книги Київського намісництва, частина 6.

Короленко Остап – 1742 р. значковий товариш Миргородського полку.

Короленко Федір – значковий товариш Миргородського полку (1742).

Короленко Федір Іванович – син Івана Васильовича І-го. На військовій службі з 1744 р., значковий товариш Миргородського полку (1757 – 1774). Мав володіння в м-ку Устивиці. У шлюбі з донькою козака.

Короленко Іван Степанович (1717 – ?) – син значкового товариша Степана Петровича Короленка. На військовій службі в Миргородському полку з 1736 р. 1742 р. значковий товариш Миргородського полку. Возний Миргородського повіту (до 26.04.1782 р.), після чого відправлений «в абшит полковим хорунжим». 1784 р. внесений з дітьми до дворянської родословної книги Київського намісництва, частина 6. 1786 р. – звільнений полковий хорунжий, мав 69 р. Секунд-майор (1789). Житель Миргорода, його двір був поряд із двором брата Семена. Парафіянин Успінської соборної церкви. Дружина Ганна Михайлівна (1730 – пізніше 1786). Діти: Георгій (1756 р.н.), Агрипина (1761 р.н.), Микола (1765 р.н.).

Короленко Іван – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Івана Сиваня.

Короленко Семен Степанович (1728 – не раніше 1786) – син значкового товариша Степана Петровича Короленка (Короля). На військовій службі з 1742 р. в миргородській полковій канцелярії. Значковий товариш (з 1757 р.). Полковий комісар (1750). 5.02.1767 р. із значкового товариша переведений у військові товариші. У 1770 – 1771 рр. Генеральна військова канцелярія розглядала справу про службові зловживання С.Короленка. 1771 р. мав конфлікт із полковим обозним Ієремією Родзянком. 12.12.1778 р. пішов у відставку полковим хорунжим. Військовий товариш Миргородського полку (з 1767 р., був також у цьому званні 1779 р.). Абшитований полковий хорунжий (1779 – 1786). На підставі військової служби набув особистого дворянства. У родовідних матеріалах Короленків Семен згадується як «доказатель дворянства, полковый хоружий, бывший после секунд-майором». Як докази власної належності до дворянства Семен надав універсал гетьмана Розумовського від 6 жовтня 1757 р., 2 патенти Малоросійської Колегії 1767 та 1779 рр. і Протокол Київського дворянського зібрання від 20 червня 1784 р. Того самого року рід Семена Короленка з дітьми внесений до дворянської родословної книги Київського намісництва, частина 6. Житель Миргорода (1786), парафіянин Успінської соборної церкви. 1781 р. власник хутора (3 хати) в 1-й Миргородській сотні; мав 10 хат підданих у Миргородському повіті, хутір в урочищі Багачка (біля с. Петрівців); 1787 р. власник хутора Королевого (населення 8 душ). Дружина Варвара Трохимівна (1732 – не раніше 1786). Діти: Софія (1762 р.н.), Ганна (1766 р.н.), Григорій (1767 р.н.), Євдокія (1768 р.н.), Ананій

(1772 р.н.). Донька Семена Короленка Софія 1780 р. стала хрещеною матір'ю Софії – доньки військового товариша з Яресьок Прокопа Панасовича Попатенка і його дружини Марфи.

Короленко Григорій Степанович (? – раніше 1789) – син Степана Петровича, полкового комісара. Рідний брат Семена й Івана Степановичів. Священик Михайлівської церкви с. Кибинців (1752). Пресвітер Михайлівської церкви с. Кибинців (1756), продав частину лісу під с. Милюшками Давидові Бровку, милюшківському козакові. Мав синів Степана («просителя» дворянського звання) і Якова, який став священиком у кибинській церкві після батька.

Короленко Максим Степанович (? – раніше 1784) – син Степана Петровича, брат Семена, Івана, Матвія і Григорія. Військову службу розпочав 1757 р. значковим товаришем Миргородського полку. Житель Миргорода, парафіянин Успінської соборної церкви. Одружений із Феодосією Хомівною Томською (1745 – не раніше 1786), дочкою новгородського сотника; 1786 р. вдова, жила в Миргороді з дітьми: Марією (1767 р.н.), Євдокією (1771 р.н.), Петром (1779 р.н.). Разом із іншими Короленками 1784 р. подавала «челобитие» про шляхетне походження їхнього роду. Сини Максима Іван, Микола і Петро 1784 р. внесені до дворянської родословної книги Київського намісництва, частина 6.

Короленко Іван – на військовій службі з 1757 р. Сотенний отаман Миргородського полку (1783). 6 серпня 1783 р. одержав патент графа Румянцева-Задунайського про присвоєння звання військового товариша. 6 серпня 1787 р. за власним бажанням був звільнений від служби поручиком.

Короленко Стефан Григорович – син Григорія Степановича Короленка, священика с. Кибинців. Жив у Кибинцях. 1789 р. звернувся до Дворянського зібрання Київського намісництва з проханням прийняти його до числа дворян. Рішенням Дворянського зібрання 20 січня 1790 р. Степан із дітьми був внесений до Дворянської родословної книги, 6 частини.

Короленко Яків Григорович (1737 – раніше 1794) – син Григорія Степановича Короленка, священика с. Кибинців. Як і батько, служив ієреєм Свято-Михайлівської церкви с. Кибинців (є дані за 1786 – 1791 рр.). Мав дружину Марію Степанівну (1742 або 1745 – 9.12.1794), яка померла в Кибинцях. Їхні діти: Тетяна (нар. 1766), Марфа (н. 1771). Феодосія (н.1769), Єфросинія (н. 1770), Параскева (н. 1771), Ганна (н. 1773), Григорій (н. 1775), Ксенія (н. 1777), Максим (н. 1778), Катерина (н. 1781), Опанас (н. 1783), Марина (н. 1785). Родинні перекази дещо відрізняються від документальних даних. Нащадки Якова Григоровича стверджували, що він спершу був полковим писарем, згодом служив начальником митниці в м. Таганрозі. Яків Григорович був прадідом письменника В.Г.Короленка і прадідом (за жіночою лінією) акад. В.І.Вернадського. Деякі інші нащадки Якова Григоровича служили в церкві с. Кибинців аж до початку XX ст. (див. нижче).

Короленко Матвій Григорович (1736 – не раніше 1786) – син Григорія Антоновича Короленка. Значковий товариш Миргородського полку (1784), миргородський сотенний отаман (1786). Житель Миргорода (1786), парафіянин Троїцької церкви. Одружений: І шлюбом – із Вассою Ґузівною (див.: Ґузі; дехто хибно називає її Дузівною), мали сина Федора (1769 р.н.). ІІ шлюбом – з Параскевою Йосипівною (1757 – пізніше 1786), з якою мав доньку Уляну (1779 р.н.). 1784 р. рід Матвія Короленка внесений до дворянської родословної книги Київського намісництва, 6 частини.

Короленко Григорій Григорович (1731 - ?) – син Григорія Антоновича.

Короленко Олексій Григорович (1738 - ?) – син Григорія Антоновича.

Короленко Павло Григорович (1743 - ?) – син Григорія Антоновича.

Короленко Іван Григорович (1746 – раніше 1784) – син Григорія Антоновича. Сотенний отаман Миргородського полку. Мав сина Миколу, підканцеляриста (1784).

Короленко Ілля – 1779 р. значився у спискові учнів нижнього класу граматики Київської академії.

Короленко Григорій (1749 – не раніше 1783) – на службі з 1763 р. 26 червня 1774 р. переведений із повітового возного військовим товаришем Миргородського полку (1774 – 1783).

Короленко Георгій Іванович (1756/1757 – пізніше 1786) – син Івана Степановича. На військовій службі з 1769 р., служив при 1-ій Миргородській сотенній канцелярії. Повітовий возний, 26 червня 1779 р. одержав звання військового товариша. На час ліквідації полку (1782) був у званні військового товариша. Житель Миргорода (1786), парафіянин Успінської соборної церкви. Либонь, його стосується наступна інформація:

Короленко Георгій Іванович – секунд-майор (1789 – 1794), миргородський дідич. Канцелярист Миргородського повітового суду (1787), секретар цього суду (1791). Він і Параскевія Зарудна 1791 р. стали «восприємниками» Василя – сина поручика Якима Рудя, жителя с. Гаркушинців.

Короленко Григорій Іванович (1764 – ?) – син сотенного отамана Івана Васильовича ІІ-го. Житель Миргорода (1786), парафіянин Троїцької церкви.

Короленко Іван – брат Семена. Миргородський полковий хорунжий (1784).

Короленко Іван Максимович – військовий товариш Миргородського полку (1784). Небіж Матвія Короленка. Мав братів Петра і Миколу. Двоюрідний брат полкових хорунжих Семена й Івана Короленків. 1784 р. його рід внесений до Дворянської родословної книги Київського намісництва, 6 частини.

Короленко Микола Максимович – брат Івана й Петра. 1784 р. його рід внесений до Дворянської родословної книги Київського намісництва, 6 частини.

Короленко Петро Максимович (1779 – ?) – син значкового товариша Короленка Максима Степановича. Брат Івана й Миколи. Житель Миргорода (Успінська парафія). 1784 р. його рід внесений до Дворянської родословної книги Київського намісництва, 6 частини.

Король – козак, 1781 р. володів частиною хутора в Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Короленко – військовий товариш. Разом із козаком Духом був власником хутора (3 хати) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку (80-і рр. XVIII ст.).

Короленко Федір Іванович (1768 – ?) – син значкового товариша Короленка Івана Васильовича І-го. Дворянин, житель м. Миргорода (1786 – 1791). Жив при дворі батька. Парафіянин Троїцької церкви. Дружина Марія. Син Олексій (нар. 15.03. 1791, хрещений батько Григорій Короленко).

Короленко Михайло Іванович (1759 – не раніше 1786) – дворянин, син значкового товариша Короленка Івана Васильовича І-го. Житель Миргорода (1786), мешкав у спільному дворі з батьком. Парафіянин Троїцької церкви. Дружина Любов Федорівна (1765 – ?). 1786 р. мали сина Семена 1 року.

Короленко Микола Іванович – син Івана Григоровича. Підканцелярист (1784). До 1787 р. служив каптенармусом лейб-гвардії Семенівського полку. Відставлений від служби через хворобу 13 січня 1787 р. в чині поручика.

Короленко Микола Іванович (1765 – не раніше 1794) – син Івана Степановича. Житель Миргорода, парафіянин Успінської соборної церкви, поручик (1794).

Короленко Трохим Іванович (1767 – ?) – син від першого шлюбу сотенного отамана Короленка Івана Васильовича ІІ-го. Житель Миргорода, дворянин, парафіянин Троїцької церкви. Дружина – Єлизавета Гординська (вінчання 16 травня 1792 р. в Троїцькій церкві). Мали сина Федора (див. нижче). Цікаво, що Гординські – це предки письменника Панаса Мирного (П.Я.Рудченка) за материнською лінією. Короленки, Рудченки й Гординські були близькими сусідами.

Короленко Григорій Семенович (1767 – ?) – син Семена Степановича, миргородського полкового хорунжого, і Варвари Трохимівни. Житель Миргорода (1786), парафіянин Успінської соборної церкви.

Короленко Федір Матвійович (1769 – ?) – син сотенного отамана Матвія Григоровича Короленка і Васси Ґузівни. Житель Миргорода (1786), парафіянин Троїцької церкви. Можливо, його стосується наступна інформація:

Короленко Федір – дворянин м. Миргорода. Дружина Пелагея. 26.10.1792 р. у них народилася дочка Параскева, охрещена в Троїцькій церкві, восприємницею була Марія Ячна.

Короленко – майор (1819). Одружений із Євдокією (1775 – ?), донькою Григорія Солонини з Київського полку.

Короленко Опанас Якович (1783 або 1787 – 1860) – син священика с. Кибинців Якова Григоровича Короленка (див. вище). Дід письменника В.Г.Короленка. Служив управителем Радзивілівської митниці, по вислузі переїхав до м. Хотина. Мав чин надвірного радника. Дружина – Єва Мальська. Діти: Галактіон (1810 – 1868), Ніктополеон (1811 - ?), Олександра (1817 - ?).

Короленко Катерина Яківна (1781 – 1844) – сестра Панаса Яковича. Одружена з Василем Івановичем Вернадським (1769 – 1838). Бабуся академіка В.І.Вернадського.

Короленко – 1819 р. власник трактиру в Миргородському повіті, за кілька верст від с. Матяшівки.

Короленко Григорій – дворянин у Миргороді (перша половина XIX ст.). Корнет. 1830 р. мав землю під Миргородом, біля озера Гаркавого. Діти: Дмитро (нар. бл. 1807), з 1817 р. навчався в Миргородському повітовому училищі; Іван (нар. бл. 1810), з 1818 р. навчався в повітовому училищі.

Короленко Григорій – колезький реєстратор, жив у Миргородському повіті (1830).

Короленко Карпо – поручик, житель Миргорода (1825).

Короленко Михайло – дворянин у Миргороді (1830). Йому належало урочище Королева (либонь, Королева земля) поблизу Миргорода.

Короленко Ананій Семенович (1772 – раніше лютого 1830 р.) – син миргородського полкового хорунжого Семена Степановича Короленка. Житель Миргорода, парафіянин Успінської соборної церкви. Миргородський дідич, колезький асесор. Як докази належності до дворянства його рід надав свідоцтво миргородського повітового предводителя дворянства від 11 лютого 1835 р. Мав сина Йосипа.

Короленко Іван Григорович – дворянин, житель Миргорода (1833).

Короленко Дмитро Григорович – прапорщик, житель Миргорода (1833).

Короленко Григорій – 1835 р. учень Миргородського повітового училища.

Короленко Федір Трохимович – син Трохима Івановича Короленка (див. вище). Житель Миргорода. В 1841 – 1850 рр. титулярний радник, засідатель від дворян у Миргородському повітовому суді. 1851 р. переведений із титулярних радників у колезькі асесори. У жовтні 1845 р. в його будинку (згодом належав родині козаків Коробок, нині це садиба на вул. Шевченка, № 6/2) зупинявся Тарас Шевченко, який прибув до міста. 1852 р. вийшов указ Герольдії про затвердження роду Ф.Т. Короленка в дворянстві. Помер, імовірно, на початку 1860-их рр. Бл. 1860 – 1865 рр. його спадкоємці мали 52 дес. землі в урочищі при Гончарній Дорозі (в 2-ій частині миргородських полів).

Короленки – власники хутора Короленкового (розміщався за 1 версту на південь від с. Куцівщини; назва хутора зафіксована на мапі 1826 – 1840 рр.).

Короленко – канцелярський чиновник Миргородського межового суду (1851).

Короленко Йосип (Осип) Ананійович (? – не пізніше 1866) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. В 1860 – 1861 рр. губернський секретар. У першому шлюбі – з N. У другому – з Євдокією Іванівною. Діти Йосипа: Севастян, Яків, Василь, Петро, Марія (напевно, це діти від обох шлюбів). 1866 р. його спадкоємці наділяли землею 22 душі належних їм раніше селян у м. Миргороді. Близько 1867 р. його спадкоємці володіли 27 десятинами землі в Кивиному хуторі поблизу Миргорода.

Короленко Галактіон Опанасович (1810 – 1868) – син Опанаса Яковича (див. вище). Батько письменника

В.Г.Короленка. Житомирський повітовий суддя. Дружина – Евеліна Йосипівна Скуревич (1833 – 1903). Діти: Юліан (1851 – 1904), Володимир (1853 – 1921, письменник), Іларіон (1854 – 1915), Марія (1856 – 1917).

Короленко Іван Іудович – паламар, 1864 р. мав землю в урочищі Кошарище біля с. Кибинців.

Короленкова Катерина Микитівна – донька дячка, 1864 р. мала землю в урочищі Кошарище біля с. Кибинців.

Короленко Микола – дворянин, із 1860 р. канцелярський служитель у канцелярії предводителя дворянства Миргородського повіту.

Король Антон Миколайович (1855 – ?) – козак Хустянської волості Роменського повіту, 1913 р. жив у х. Свистуновому Березоволуцької волості, мав у Миргородському повіті 32 десятини землі.

Король Яків Григорович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Свистуновому, мав 30 десятин землі.

Короленко Яків Йосипович (? – раніше 1886) – син Йосипа Ананійовича, губернського секретаря. Колезький асесор; по смерті над його малолітнім сином Хрисанфом взяла опікунство його сестра, дворянка Марія Йосипівна Короленкова (вона в 1860 – 1867 рр. мала 10 десятин землі в Кивиному хуторі).

Короленко Федір – колезький асесор, землевласник Миргородського повіту (1890).

Короленко Охрім – козак, жив у с. Єрках (1898).

Короленко Іван – козак, жив у с. Єрках (1898).

Короленко Олександр Миколайович – губернський секретар, начальник поштового відділення в м-ку Багачці (1899 – 1900); чиновник V розряду Миргородської поштово-телеграфної контори (1903).

Короленко Сидір Андрійович – козак м. Миргорода, 1897 р. був членом Православного Місіонерського товариства в Миргороді.

Короленко Іван Костянтинович – у 1895 – 1912 рр. псаломщик Михайлівської церкви у с. Кибинцях.

Короленкова Євдокія Федорівна – вдова паламаря Михайлівської церкви с. Кибинців (1897).

Короленко Прокіп (Прокопій) Петрович (1834, станиця Павловська, Кубань – 1913) – історик, архівіст, автор праць із історії Кубані, запорізького й чорноморського козацтва. Вів свій родовід від миргородського сотника Григорія Короля. Автор віршів і оповідань українською мовою, етнографічних нотаток. Дійсний член Імператорського Одеського товариства історії та старожитностей, член Харківського історико-філологічного товариства і Таврійської вченої архівної комісії. Член Ставропольського губернського статистичного комітету й Товариства любителів вивчення Кубанської області. Приятель І.Ю.Рєпіна. Листувався з Д.І.Яворницьким. Мав чин надвірного радника. Дружина – Ганна (Онисія) Михайлівна Чумаченко. Діти: Ольга, Євдокія, Марія, Феодосій.

Короленко Володимир Галактіонович [15 (27).07.1853, Житомир. – 13 (25) 12.1921, Полтава] – письменник, публіцист, громадський діяч. Походив із роду миргородської козацької старшини. Правнук Якова Григоровича Короленка (див. вище), кибинського священика. Навчався в Житомирській і Рівненській гімназіях, в Петербурзькому технологічному інституті, в Москві. Зазнав репресій за народницькі погляди. З 1900 р. жив у Полтаві. Часто бував на Миргородщині: з 1905 по 1919 рр. щоліта жив на дачі в с. Хатках Миргородського повіту (нині в складі с. Куйбишевого Шишацького району), неподалік від В.Сорочинців. Там він записав від кобзаря М.Кравченка думу «Чорна неділя в Сорочинцях». У «Відкритому листі статському радникові Філонову» (1905) виступив проти масових розправ російського царизму над учасниками селянського повстання в Сорочинцях. У статті «Сорочинська трагедія» (1907) розкрив справжні обставини кривавих подій у с. Сорочинцях, Устивиці та ін. Брав участь у виданні газети «Полтавщина» (1905 – 1906). В листах до А.Луначарського та інших радянських лідерів захищав миргородців від безсудових розправ із боку ЧК. У Хатках знайшов документ про Сорочинський монастир XVIII ст. і опублікував його в ж-лі «Киевская старина» за 1906 р. Дружина – Євдокія (Авдотія) Семенівна Івановська (1885 – 1940). Діти: Софія (1886 – 1957), літературознавець, громадська діячка; Наталя (нар. 1888), в шлюбі з Костянтином Івановичем Ляховичем (див.); Ольга (нар. 1892), Олена (нар. 1896), дві останні померли в дитинстві.

Короленко Андрій Іванович – одружений із Катериною Олексіївною Борисенко, небогою письменника Панаса Мирного (П.Я.Рудченка) по сестрі Олександрі. Цікаво, що роди Короленків і Рудченків не раз поєднувалися в родинних стосунках.

Короленко Андрій – уродженець с. Устивиці Миргородського повіту, активний учасник Української революції 1917 – 1921 рр., сотник «вільного козацтва». У січні 1918 р. разом із братом Гнатом створили в Устивиці сотню «вільних козаків», яка ввійшла до складу Миргородського куреня Армії УНР під орудою отамана Григорія П'явки.

Короленко Гнат – уродженець с. Устивиці, діяльний учасник Української революції 1917 – 1921 рр. До жовтневого перевороту служив у російській армії, частина якої була українізована. В грудні 1917 р. став делегатом 2-го Всеросійського селянського з'їзду від цієї частини. Півсотенний у сотні «вільних козаків», яку в січні 1918 р. Гнат разом із братом Андрієм створили в с. Устивиці й яка ввійшла до складу Миргородського куреня Армії УНР під керівництвом отамана Григорія П'явки.

Король М.М. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Короленко Федір Андрійович – житель Миргорода (нині вул. Озерна, 20). Мав сина Олексія Федоровича (нар. 1922), який у 1940-их рр. був льотчиком-винищувачем.

Короленко – житель правобережної частини Миргорода. 1933 року в його колишньому будинкові розміщався гуртожиток Миргородського керамічного технікуму.

Короленко Серафима Василівна – у 30-х рр. XX ст. вчителька в Миргороді. Близько 1930 р. жила в садибі, що розміщена за сучасною адресою – вулиця Воскресінська, № 49.

До XXI ст. в північно-західній частині м. Миргорода збереглася назва історичного району – Королівщина (це колишній хутір). Хутори під назвою Королівщина існували біля с. Ярмаків та в Баранівській волості, хутір Короленка – в Багачанській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.269; ПГВ. – 1851. – № 42. – Отд.2. – С.230; Отчет МУЗУ. – 1891. – С.94; Постановления МУЗС. – 1887. – с.17; 1899. – С.183; Список дворян. – С. 337, 344; Адрес-календарь, 1900. – С. 4; Малорос. книги. – С. 65, 67; Личный состав. – С.9; Барвинский. – С. 144; Клировая книжка. – С.399; Списки лиц. – С. 1 – 6; Пирогов О. Про предків В.Г.Короленка // П.п. – 1970. – 29 жовтня; Описи КН. – С.122, 153, 154, 254; Ділова документація Гетьманщини. – С.234; Ротач П. Колоски з літературної ниви. – Полтава, 1999. – С. 476 – 479; Швидько. – С.18; Кривошея-3. – Ч.3, кн.2. – С. 51; Васильєва О. Урядники та служителі гетьманського двору часів правління Данила Апостола // К.С. – 2009. - № 1-2. – С. 154; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 65, 160, 161, 189; Присяга М.п. 1718 р. – С. 75; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23, 99; Ревегук В. Полтавщина. – С. 236.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 52 зв., 85 зв. – 86, 130 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – спр. 124. – Арк. 23 зв., 328 зв.; Оп. 1016. – Спр. 78; Оп. 1020. – Спр. 5890; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 38; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45, 246 зв.; ІІ, 18806. – Арк. 25; РДІА. – Ф. 1291. – Оп. 2. – Спр. 312; Ф. 1343. – Оп. 23. – Спр. 6978. – Арк. 1-24, 35, 38; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 94 зв.; Ф. 1011.– Оп.1. – Спр.158. – Арк. 12 зв.; Спр. 174. – Арк. 5, 51, 82, 83 зв.; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 54 зв.; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 8; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1835 р. – № 500; Полтавський л/м музей В.Г.Короленка. – № А-2, 491: Постанова Дворянського зібрання Київського намісництва від 20 червня 1784 р. про внесення роду Короленків до Дворянської родословної книги Київського намісництва. – Копія; Державний архів Ставропольського краю. – Ф. 52. – Оп. 1. – Спр.159. – Арк. 1 – 2 зв., 15 – 17 зв. (надав О.О.Короленко); Родинний архів О.О.Короленка (м. Харків); Матеріали сайту http://korolenko.org.ua ; Архів авторки. – Листи О.О.Короленка до Л.Розсохи 2014 – 2018 рр.

Короленки-Щербаненки. (Пор. також: Королі, Короленки, Щербані).

Король Йосип – за родинними даними, був сином миргородського сотника Григорія Короля (див.). Мав сина Бориса. (На нашу думку, така генеалогічна схема є неточною, вона хибує в хронологічному плані щонайменше на 1-2 покоління. – Л.Р.).

Щербань Борис Йосипович (XVIII ст.) – засновник роду Короленків-Щербаненків. Походив із миргородського роду Королів. Прізвисько Щербань Борис одержав від власної фізичної вади (щербатий зуб). Мав синів Данила, Якима, Іллю.

Короленко-Щербаненко (він же Короленко) Данило Борисович (? – між 1795 і 1798) – житель Миргорода. Спочатку мав прізвище Щербаненко, служив сотенним отаманом Миргородського полку. 10 листопада 1786 р. 12 «благородных лиц» видали йому з братами, сотенними отаманами Іллею і Якимом Щербаненками, свідоцтво про те, що вони є праправнуками миргородського сотника Григорія Короля (див.). На цій підставі Дворянське зібрання Київського намісництва 8 березня 1787 р. зарахувало братів до роду Короленків і внесло їхній рід за прізвищем Короленки-Щербаненки до 6 частини Дворянської родословної книги Київського намісництва. 1798 року були живі: вдова Данила – Євдокія Григорівна, сини Семен (одружений) і Гнат. Данило мав також сина Олексія (либонь, помер раніше 1798 р.). Нащадки роду в наступних поколіннях мали прізвища Короленки і Короленки-Щербаненки. Правнуком Данила Короленка-Щербаненка був Прокопій Петрович Короленко (див. вище) – історик, дослідник історії Кубані.

Короленко-Щербаненко (він же Короленко) Яким Борисович – житель Миргорода, сотенний отаман Миргородського полку (2-а пол. XVIII ст.). До 1787 р. мав прізвище Щербаненко. Брат Данила й Іллі.

Короленко-Щербаненко (він же Короленко) Ілля Борисович – житель Миргорода, сотенний отаман Миргородського полку (2-а пол. XVIII ст.) До 1787 р. мав прізвище Щербаненко. Брат Данила й Якима.

Історія родини Короленків-Щербаненків про надання їм прав дворянства мала тривале продовження. 1839 року Ревізійна комісія визнала неправильним рішення Київського дворянського зібрання 1787 року про запис Данила, Іллі й Якима Короленків-Щербаненків до Дворянської родословної книги. Наступні покоління роду продовжували боротьбу за право дворянства.

Короленко-Щербаненко Олексій Данилович (кін. XVIII – поч. XIX ст.) – син Данила Борисовича, житель Миргорода, у війську не служив, а був «у подушному окладі» при батькові своєму Данилові Борисовичу.

Короленко-Щербаненко (він же Короленко) Семен Данилович – син Данила Борисовича, житель Миргорода, дворянин. У війську не служив, а був у подушному окладі при своєму батькові. У квітні 1798 р. уже був одружений (з Меланією). 1808 року мав синів: Григорія 6 р., Андрія 5 р., Петра 1 р. 1808 року Семен із родиною переселився на Кубань, у Кисляківський курінь, де ця гілка роду осіла назважди. Семен – це дід історика Прокопа Петровича Короленка (див.).

Короленко (він же Короленко-Щербаненко) Гнат Данилович (кін. XVIII – поч. XIX ст.) – житель Миргорода, дворянин, у війську не служив, а був «у подушному окладі» при батькові своєму Данилові Борисовичу.

Короленко-Щербаненко Андрій Герасимович – козак м. Миргорода. 1895 р. мав дружину, троє малих дітей; через бідність жили у рідної тітки Федори Склярової.

Короленко-Щербаненко Арсеній Маркович – дворянин Миргородського повіту. Мав синів Василя й Олександра. 1903 р. вийшов указ Герольдії про затвердження їхнього роду в дворянстві.

Короленко-Щербаненко Семен Мусійович (1870 – 2.01.1941) – дворянин, народився в Миргороді; запасний унтер-офіцер, жив у Миргороді (1911). До жовтневого перевороту 1917 р. служив у охороні Миргородського банку. Родове обійстя було на Стадні, у Підварку (нині район єврейського цвинтаря), згодом жив на Личанці. За родинним переказом, Семен перебував у кровному родинному зв'язку з письменником В.Г.Короленком. Перша дружина – N.

Друга дружина – Уляна Дмитрівна Шелюг (? – 1922) зі Стадні. Мали 7 дітей, 5 із них залишилися живими: Явдоха (1898 – 1990), Марія, Настя, Тетяна (1914 – 1997) і Олексій.

Короленко-Щербаненко Василь Арсенович – дворянин Миргорода (1915). Дружина Євдокія (Явдоха) Василівна. Василь Арсенович до 1917 р. мав 2 невеликих будинки на вул. Воскресінській, 21, які були націоналізовані радянською владою, а 1927 р. – денаціоналізовані. Євдокія Василівна теж мала 2 будинки на вул. Кашинській, 17, які так само були націоналізовані, а потім денаціоналізовані як небагаті.

Короленко-Щербаненко Олександр Арсенович (1887 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Бехтерщині Багачанської волості, мав 40 десятин землі.

Короленко-Щербаненко Марія – з 1915 р. стипендіатка Миргородського повітового земства в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської.

Короленко-Щербаненко Серафима – з 1913 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Літ.: Постановления МУЗУ 1896 г. – Полтава, 1897. – С. 101-102; Постановления МУЗУ 1915 г. – Миргород. 1916.- С. 388, 410; Отчет МУЗС за 1915 г. – С. 165.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 2-3зв.; РДІА. – Ф. 1343. – Оп. 23. – Спр. 6978. – Арк. 10-14зв. (Копії надані з приватного архіву О.О.Короленка, м. Харків); МКМ. БФ. – Протоколы заседений педагогического сонета Миргородской женской гимназии Н.Грановской. – Арк. 55; Архів авторки. Спогади О.В.Марченко, нащадка роду Короленків-Щербаненків. Запис 2004 р.; Листи О.О.Короленка до авторки (2014 – 2018 рр.).

Корольови (Королеви).

Корольов Лев Степанович – колезький реєстратор (бл. 1873); 1886 р. санітарний опікун Миргородського повіту. Дружина – Ольга Захарівна Шульженко. 1873 р. мали у спільному володінні 17 дес. землі в урочищі «Левада під Перевозом» (у дачах с. Баранівки).

Корольова Ольга Захарівна (1820 – 1905) – з дому Шульженківна (див.: Шульженки). Жителька Сорочинців, мала будинок у центрі містечка (на місці нинішнього краєзнавчого музею). В 1866 – 1871 рр. мала 148 дес. землі при х. Зелений Кут (у дачах с. Баранівки); поряд була земля її сестри Софії Захарівни Шершевицької (див.). Ольга – добра знайома Марії Іванівни Гоголь. У її будинку зупинявся Микола Гоголь, коли приїздив до Сорочинців. Бувала в Гоголів у Василівці. У неї в Сорочинцях жив її онук (внучатий небіж) О.М.Моргун. На початку ХХ ст. у неї в Сорочинцах збиралася прогресивна демократична молодь. Ольга – онука Софії Максимівни Аксюкової (див.).

Коромийлівський Федір – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). (Не виключено, що прізвище спотворене).

Коропчевські.

Коропчевський Павло Григорович (1741 – 16.03.1808) – «из дворян», син козака Конотопської сотні, значкового товариша, убитого 1775 р. в Кримському поході. Навчався в Київській академії. 1759 р. вступив на службу до Миргородської полкової канцелярії канцеляристом. У 1760 – 1768 рр. канцелярист Генеральної Військової канцелярії. Був причетний до повстання пікінерських полків на Півдні України 1767 – 1770 рр., через що був заарештований. (Пікінери мали зв'язки з українським автономістським рухом; пікінерській акції співчували, зокрема, козаки й канцеляристи Миргородського полку). Мав тісні контакти з одним із лідерів повстання – значковим товаришем Павлом Денисовим. У 1769 – 1774 рр. реєстратор Малоросійської колегії. Миргородський полковий писар (1773 – 1775). Хорунжий Генеральної Артилерії (1775 – 1777); підписався як свідок на вірчому листі прем'єр-майора Антона Крижанівського. Бунчуковий товариш (1777). Від чину колезького асесора («в ранзі сухопутного майора», 1779) дослужився до статського радника (1797). В 1794 – 1796 рр. працював головою Новгородсіверського губернського магістрату, членом Генерального суду. В 1797 – 1799 рр. віце-губернатор Малоросійської губернії. Історик О.Оглоблин вважає його визначним учасником Новгородсіверського українського патріотичного гуртка 1780 – 1790-х рр., який стояв на автономістських позиціях. Мав дружні стосунки з генералом А.В.Гудовичем, міністром Д.П.Трощинським, архімандритом Мелхіседеком Значко-Яворським, із дідом письменника Миколи Гоголя – Панасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським. Був довіреною особою П.О.Рум'янцева й А.С.Милорадовича в Ніжинському полку. Мав садибу на Новгород-Сіверщині. Помер у власному маєтку в с. Баничах Глухівського повіту (де мав 21 душу обох статей); похований у Батуринському Петропавлівському монастирі. Одружений: першим шлюбом (1784) із Анастасією Іванівною Миненко, донькою значкового товариша; другим шлюбом – із Ольгою Олексіївною Щечковою (1762 – 1841), донькою поміщика Путивльського повіту. Мав молодших братів Омеляна і Іллю, сестер Марфу і Соломониду.

Коропчевський Омелян Григорович – брат Павла. Служив у Миргородському полку; на початку 1780-х рр. став засідателем Конотопського повітового суду.

Літ.: Щеголев П.Е. Отец Гоголя // Исторический Вестник. – 1902. - № 2. – С. 659; Труди ПУАК. – Вип. 10. – Полтава, 1913. – Приложение Х. – С.70; Кривошея. – Ч.І. – С. 41; Мезько-Оглоблин О. Люди Старої України та інші праці. – Острог – Нью-Йорк. – 2000. – С.129 – 134; КМА. – С.285; Розсоха Л. Приятель Гоголевого діда // Розсоха Л. Предківщина. – С. 9-11.

Короставець (Короставцев) Григорій Іванович – в 1802 – 1804 рр. скарбник Миргородського повітового скарбництва; губернський секретар (1803).

Коростілі.

Коростіль (Коростіл) Семен – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Коростіль Микита – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Коростіль – 1929 р. голова колгоспу ім. Шевченка в с. Клюшниківці.

Коротенки.

Коротенко Тиміш – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Коротенко Гнат – «можнійший» посполитий у с. Гаркушинцях (1723).

Коротенко Ілько – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Коротенко Хвесько – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Коротенко Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Коротенки – козацький рід у с. Бакумівці. Пилип Несторович, 1835 р. мав вік 59 літ. Олексій Несторович помер у Бакумівці 1820 р. у віці 30 літ. Григорій Олексійович помер 1826 р. в віці 40 літ; мав сина Григорія, який 1835 року мав 30 літ. 1835 р. в селі жили 3 сім'ї Коротенків.

Коротичі (Коротиченки).

Коротич Савка – козак Устивицької сотні (1718).

Коротиченко Марко з братом Григорієм – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723). Грицько Коротиченко є також у реєстрі 1732 р.

Коротич Лука Іванович (1850 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Коротичів Шишацької волості, мав 25 десятин землі.

Коротич Андрій Сергійович (1850 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Назаренків Шишацької волості, мав 23 десятини землі.

Коротич Андрій Савович (1867 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Коротич Андрій Васильович (1879 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Коротичів Шишацької волості, мав 30 десятин землі.

Короткови.

Коротков – один із перших співробітників миргородського курорту (близько 1917 – 1920 рр.).

Коротков Платон Петрович (1890 - ?) – житель Миргорода, маляр. Був заарештований 22 червня 1941 р., засуджений за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1958 р.

Коротков Дмитро Георгійович – житель Миргорода, інженер-гідрогеолог, співак. Із 20-их рр. XX ст. брав участь у художній самодіяльності Миргорода. Автор замітки «Артезіянський колодязь» (про вулицю Старосвітську), опублікованої в газеті «Миргородські вісті» в січні 1943 р. Соліст хору Миргородського будинку культури в 1950-их рр. Дружина – Марія Андріївна Промисан (див.). Жили на вул. Троїцькій.

Коротченки.

Коротченки Гарасим, Савка, Степан – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Коротченко (в публікації Г.Швидько – Короточенко) Каленик із братом Федором – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Коротченко Грицько – 1738 р. виборний козак у с. Слобідці, убогий.

Коротя Іван – учасник церковного хору парафії УАПЦ в с. Попівці Миргородського району. 1937 року був заарештований і вивезений з України. З ув'язнення не повернувся.

Корпани.

Корпан Павло – «можнійший» посполитий у с. Гаркушинцях (1723).

Корпан Федір Гордійович (1871 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Гаркушинцях, мав 17 десятин землі.

Корпан – житель с. Гаркушинців, під час голодомору 1932 – 1933 рр. був позбавлений волі згідно з т. з. «законом про п'ять колосків».

Корсуни (Корсуненки).

Корсуненко Мартин – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Корсун Григорій Якович – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1672 – 1683), військовий товариш Миргородського полку (1689 – 1693). У квітні 1689 р., вирушаючи до походу, залишив духовний заповіт. Мав сина Леонтія. Донька Агафія Григорівна була одружена з миргородським сотником Гаврилом Бецем (див.). Онуки Григорія жили в с. Ярмаках.

Корсуненко Василь – козак Зубівського куреня (1718).

Корсуненко Федір – козак Зубівського куреня (1718).

Корсуненко Павло – козак с. Ярмаків (1718). Павло з братом Леонтієм – «можнійшиє з діда і отця козаки», жителі с. Ярмаків Миргородського полку (1723). Корсуненко Лесько – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Корсуненко Семен із братом Денисом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Корсуненко Сергій – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Андрія.

Корсун Павло з братом Яцьком і сином Хведором – виборні козаки в с. Ярмаках, грунтові; в ревізії села 1738 р. записані першими.

Корсуненко Прокіп із братом Григорієм – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).

Корсуненко Михайло – козак Зубівського куреня (1718). Михайло із братом Андрієм – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). Михайло є також у реєстрі 1732 р.

Корсуненко Мирін – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Корсуненки Йосип та Іван – козаки с. Довгалівки Миргородського полку, зубожілі, піші (1723).

Корсун Дмитро – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Корсуненки Андрій, Степан, Остап – належали до розряду цехових у Миргороді (1732).

Корсуненко Пронько – козак Зубівського куреня (1718). Прокіп із сином Гаврилом і небожем Остапом – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, малоґрунтові.

Корсуненко Іван із сином Михайлом – 1738 р. козаки-підпомічники «ґрунтові» в с. Зубівці. Корсуненко Михайло, 1738 р. козак-підпомічник у с. Зубівці, «ґрунтовий».

Корсун Никифор – знатний військовий товариш Миргородського полку. Його правнуки померли до 1794 р. Нащадки Никифора жили, очевидно, в Омельницькій сотні Миргородського полку.

Корсун Тимофій Никифорович – значковий товариш Миргородського полку (1762).

Корсун Степан Григорович – сенчанський сотник Лубенського полку (1716); лубенський полковий хорунжий (5.05.1716 – 1732); лубенський полковий осавул (17.05.1732 – 1738). Учасник Кримського походу 1737 р.

Корсун Григорій – убогий посполитий у Миргороді, 1723 р. – «престарелий».

Корсун Степан – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, удівець, разом із синами Василем, Якимом і N мали 1 двір, 4 хати.

Корсун Єремій – 1744 р. бунчуковий товариш.

Корсун Петро Єремійович – до 1759 р. навчався в Київській академії; військовий канцелярист (1760 – 1764).

Корсун Іван (1757 – ?) – на військовій службі з 1772 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Корсун Панас – значковий товариш Миргородського полку (1764 – 1768). Власник хутора на р. Омельничку в Омельницькій сотні.

Корсун Леонтій Григорович – мав синів Василя, Павла, Григорія, Івана.

Корсун Василь Леонтійович (бл.1715 – ?) – жив у с. Ярмаках (1798 р., на той час село належало до Хорольського повіту). Дружина померла раніше 1798 р., дітей не мали.

Корсун Павло Леонтійович (1719 – ?) – жив у Ярмаках (1798). Дружина померла раніше 1798 р.

Корсун Григорій Леонтійович (1734 – ?) – житель Ярмаків (1798). Дружина Єфимія, козацька донька.

Корсун Григорій – військовий канцелярист, в 1760 – 1763 рр. військовий товариш Лубенського полку. Житель с. Слобідки.

Корсун Іван Леонтійович (? – раніше 1798). Мав дітей: Кузьму (нар. 1783), Якова (нар.1786), Мусія (нар. 1791), Марину (нар. 1781), Марію (нар. 1792).

Корсун Іван Павлович (1760 – ?) – одружений із Катериною, донькою козака.

Корсун Гнат Іванович (1755 – ?) – онук Леонтія, жив у Ярмаках (1798). Дружина Мотрона, дворянська донька. Діти: Григорій (нар. 1775), Олексій (нар. 1781), Іван (нар. 1783), Гаврило (нар.1786), Марія (нар. 1788), Настя (нар. 1790).

Корсун Кузьма Григорович (1766 – ?), дружина Марія. Діти: Васса (нар.1786), Ганна (нар. 1792), Параска (нар.1795).

Корсун Марко Григорович (1774 – ?), дружина Варвара, козацька донька. Мали сина Івана (нар.1795).

Корсун (? – раніше 1787) – полковий осавул. Його вдова Парасковія 1787 р. була співвласницею с. Лотоків та с. Хитців Лубенського повіту.

Корсун Михайло Григорович – нащадок Степана Корсуна, сенчанського сотника, хорунжого Лубенського полку. Син бунчукового товариша, дворянин. Навчався в пансіонаті при казенному училищі в Кременчуці. Служив офіцером у лейб-гвардії Ізмайлівському полку. Капітан у відставці (1798 – 1812). Дипломат, служив секретарем російського посольства при одному з італійських дворів. Миргородський повітовий хорунжий (1809 – 1815). 1816 р. відкрив у Миргороді повітове училище. Сусід, родич і товариш дитинства Д.П.Трощинського (див.). 1798 р. мав: у с. Слобідці Миргородського повіту та в Гадяцькому повіті й у хуторах Лубенського повіту 400 душ чоловічої статі й 410 душ жіночої статі. Власник с. Корсунової Слобідки Миргородського повіту. Після виходу в відставку, 1801 р. одружився з Катериною Олександрівною Новицькою (1783 – ?), донькою прем'єр-майора, поміщика с. Снітина Лубенського повіту. Жили в гарній садибі в Корсуновій Слобідці, гостинні господарі, часто бачилися з Д.П.Трощинським, старими Гоголями-Яновськими. Михайло Григорович мав сестер: Огронович Агафію Григорівну (жила в с. Филиповичах Лубенського повіту) і Балясну Уляну Григорівну (в Кременчуцькому повіті). 1838 р. збудував у с. Корсунівці Миргородського повіту (нині Лохвицького району) Варваринську церкву. Подружжя Корсунів мало дітей: синів Миколу, Олександра, Григорія, Степана (помер молодим), Михайла; доньок Катерину, Марію, Варвару, Марфу (за Вульфертом, див.).

Корсун Олександр Михайлович (11.06.1803 – 1855) – син миргородського повітового хорунжого М.Г.Корсуна. Жив у с. Корсуновій Слобідці. Здобув домашню освіту, потім закінчив курс Харківського університету. 1923 р. здобув учений ступінь за працю «Міркування про предмет права», видавши брошуру під такою назвою (Харків, 1823). Освічений гуманіст. Служив у Петербурзі при кн. О.М.Голіцині в міністерстві народної освіти. З кінця 1820-их рр. до 1838 р. служив радником правління Харківського університету. Вийшовши у відставку, одружився. 1838 р. здобув магістерський ступінь із законознавства. Колезький радник (1849), статський радник (середина XIX ст.). Володів маєтком у Миргородському повіті – понад 100 душ (1849). Жив у с. Великій Кручі Пирятинського повіту, в маєтку дружини. Там і помер унаслідок тифу, похований в склепі збудованого ним храму св. Іоанна Богослова. Був одружений (в 1840 р.) з молодою вдовою Марією Давидівною Александрович (з дому Горленко, 1812 – 1886), поміщицею с. Великої Кручі, знайомою Т.Г.Шевченка. Її онуки – історики Андрій і Микола Стороженки. Сестри Марії Давидівни були в шлюбі за дворянами грузинами Жеваховим і Баратовим. О.М.Корсун – автор дорожніх нотаток. Дітей не мав.

Корсун Михайло Михайлович – дворянин, син Михайла Григоровича. Жив у с. Корсуновій Слобідці. 1850 р. – колезький секретар, опікун хлібних запасних магазинів Миргородського повіту. Колезький асесор, 1861 р. мав середньопомісний маєток (99 дворів, 269 душ у с. Корсунівці). В 1865 – 1875 рр. володів землями: при х. Корсуна – 1343 дес., у с. Корсуновій Слобідці – 199 дес. лісу і 90 дес. луків. Помер у 80-их рр. XIX ст. Дітей не мав.

Корсун Григорій Михайлович – дворянин, син Михайла Григоровича. Жив у с. Корсуновій Слобідці. 1849 р. надвірний радник, 1861 – колезький радник. 1861 р. був власником середньопомісного маєтку (81 двір, 186 душ) у с. Корсунівці, мав селян у х. Мокріях. Помер у 80-их рр. XIX ст. Мав одного сина Івана.

Корсун Григорій – почесний доглядач Гадяцького повітового училища (1853).

Корсун Микола Михайлович (22.04.1802 – 1850-і рр.) – із дворян, син Михайла Григоровича. Закінчив Харківський університет (1822) зі срібною медаллю. Добре володів акварельним живописом. В студентські роки (1820) переклав на російську мову твір Шатобріана «Бессмертие души, доказываемое желанием счастья в человеке», який увійшов до збірника «Сочинения и переводы студентов Императорского Харьковского университета...» (Харків, 1820). Магістр історичних наук, вчений ступінь одержав за твір «Міркування про сутність історії», видав брошуру на цю тему (Харків, 1823). За посередництва Д.Трощинського 1826 р. одержав місце чиновника в Петербурзі при канцелярії міністра народної освіти і духовних справ, згодом – чиновник особливих доручень при міністрі внутрішніх справ. Камергер і дійсний статський радник. Був власником 800 душ у Миргородському й Лубенському повітах, мав підданих також у інших повітах. По відставці жив у материному маєтку с. Сімейках Острогозького повіту Воронезької губернії; почесний опікун Воронезької гімназії (1858). Дружина – Катерина Максимівна Подколзіна, донька багатого поміщика-відкупщика. Дітей не мали.

Корсун Олександр Олексійович (1818 – 1891) – син поміщика, освіту здобув на юридичному факультеті Харківського університету. Український поет і перекладач. Ще студентом університету зацікавився українським фольклором, 1841 р. видав альманах «Сніп», куди подав власні й чужі твори. Автор віршів у цьому альманасі. Згодом листувався з Тарасом Шевченком. Автор спогадів про М.Костомарова.

Корсун Марфа Михайлівна (1820 – ?) – одружена з Костянтином Карловичем Вульфертом (див.).

Корсун Михайло Михайлович – закінчив Харківський університет. 1884 р. – колезький асесор, почесний мировий суддя Миргородського повіту, опікун початкового народного училища в с. Корсуновій Слобідці Миргородського повіту.

Корсун Мефодій Васильович – житель м-ка Яреськів, походив із козаків, запасний старший писар; з 1889 р. опікун Яреськівського народного училища. Любитель і знавець місцевої старовини.

Корсун Григорій – діяч УАПЦ в с. Клюшниківці Миргородського району. 1932 р. за оборону церкви був засуджений до 10 р. ув'язнення, звідки не повернувся.

Корсун Микола Несторович (нар. 23.02.1911 р. в с. Ярмаках) – гвардії старший лейтенант, командир ескадрону кавалерійського полку, Герой Радянського Союзу (1945).

Корсун Ілько Павлович – 1949 року купив у Івана Михайловича Чернявського у Миргороді садибу на вулиці Жовтневій, № 13 (нині це будинок по вулиці Сорочинській, № 3). Його нащадки – Горіни, живуть там досі.

Село Корсунівка та хутори Корсуна й Корсунова Слобідка існували в Комишанській волості.

Літ.: Месяцослов, 1812. – С.389 – 390; Сочинения и переводы студентов Императорского Харьковского университета. – Харьков, 1820. – С.84 – 89; ПГВ. – 1850. – № 17. – Ч. неофиц. – С. 154; Дабижа А. Роспись рода Горленков // К.С. – 1886, июнь – С.X; Стороженко Н.В. Отрывки из фамильных преданий и архивов // К.С., 1891, т. XXXII, февраль, с. 325 – 328; Список дворян, 1898. – С. 301; Личный состав. – С.28; Модзалевский. – Т.2. – С.473 – 477; Т.3. – С. 677; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 120; 1894. – С.164; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 92; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 42; Клировая книжка. – С. 409; Медведська Л. Декабристи на Полтавщині. – Харків, 1960. – С.49; Реєстр 1744 р. – С. 20; Кривошея.– Ч.1. – С.32, 34, 42; Репан О. Мобілізація козаків Гетьманщини для воєнних походів у 1735 – 1739 роках // К.С. – 2000. – № 1. – С.24; За мужество и отвагу. – Изд. 2-е. – Харьков, 1984. – С.178 – 179; Швидько. – С. 24; Швидько-2. – С. 108; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 214 – 215; Присяга М.п. 1718 р. – С. 46 - 47.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 56, 75.

Корсунці.

Корсунець Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Корсунець Семен – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Корсунці Петро і Йосько – жителі с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Корсунець Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Корсунець Семен – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Корсунські.

Григорій – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

Корсунський Андрій, Корсунський Степан – «можнійші» посполиті в Миргороді (1723).

Корсунський Федір – миргородський дворянин. Дружина Ганна. Мали сина Максима (нар. 12.08.1791), якого «восприймав» поручик Іван Коновалов.

Корсунський Степан – миргородський сільський старшина (1855).

Корсунський Степан Іванович – козак, близько 1860 – 1867 рр. мав 25 дес. землі при Кольвенковому хуторі (біля Миргорода).

Корсунські – козаки Петро, Григорій, Гаврило Івановичі, в 1861 – 1864 рр. мали разом 6 дес. землі в х. Корсунських (біля с. Петрівців).

Корсунський М. (за документами – Веніамін) – довголітній товариш по службі П.Мирного в Полтавській казенній палаті, старший бухгалтер 1-го відділу палати; працював під керівництвом П.Мирного. Автор публікацій «Ювілей П.Я.Рудченка» («Спутник чиновника», 1913), спогадів «Панас Якович Рудченко (Панас Мирний) як службовець, громадянин і людина» («Червоний шлях», 1927, № 7 – 8).

Яким Степанович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кольвенковому Миргородської волості, мав 16 десятин землі.

Тимофій Матвійович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 19 десятин землі.

Корсунський Г.Я. – 1911 р. член Миргородського сільськогосподарського товариства, власник великої пасіки.

Корсунський Кіндрат Якимович (1888 – ?) – уродженець і житель хутора Духової Балки Миргородського повіту (неподалік від с. Петрівців). Селянин-одноосібник, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Корсунський Григорій – у 30-х рр. XX ст. учасник драматичного театру, хорист і танцюрист при клубі Держмлина №17.

Корсунський Федір Ілліч – член партизанського загону «Перемога» на Миргородщині в 1941 – 1942 рр.

Корсунські З. й О. – українські емігранти в Німеччині, автори статті «Забуті могили» (газ. «Українські вісті», 1952) про поховання Данила Апостола на Миргородщині.

Літ.: Отчет Миргородской городской управы за 1915 год. – Миргород, 1916. – С. 22; Списки лиц. – С. 1 – 6; Черкаський В.М. Панас Мирний. Біографія. – К.: Наукова думка, 1973. – С. 5, 111, 385; Швидько. – С. 180, 181; Реабілітовані історією. Т.3. – С. 89; Козак С. Історія української діаспори. – Т.2. – С.382.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 24 зв.; Алфавит дач. – Арк. 59 зв., 98.

Корчаки.

Корчак – значковий товариш Миргородського полку. В 40-х рр. XVIII ст. мав землі в одній із південних сотень Миргородського полку.

Корчак Костянтин – 1734 р. наказний сотник Городиської сотні Миргородського полку. Житель м. Кременчука. В 1735 – 1752 рр. значковий товариш. 1748 р. володів селом (50 хат), двома хуторами (9 і 2 хати), земельними угіддями поблизу Кременчука.

Корчевські.

Омелян Степанович (1677 – бл. 1754) – сотенний писар Кременчуцької сотні Миргородського полку (1723 – 1725), кременчуцький городовий писар. У спискові козаків Кременчуцької сотні 1732 р. записаний першим. Значковий товариш Миргородського полку (1738 - 1742). Мав сина Константія.

Костянтин (Константій) Омелянович – син сотенного писаря, житель м. Кременчука, значковий товариш у Кременчуцькій сотні Миргородського полку (1729 – 1752). Кременчуцький сотенний писар (1731 – 1732), кременчуцький наказний сотник (1740). Учасник кримських походів 1735 і 1737 рр. 1752 р. мав житловий двір у м. Кременчуці й посполитих у с. Білецьківці Кременчуцької сотні.

Данило (бл. 1717 – ?) – на військову службу вступив 1737 р. значковим товаришем, того самого року був із миргородським суддею Остроградським у Переволочній при козацькій команді; був у складі конвою генерал-аншефа Рум'янцева до Полтави. Учасник Кримського походу 1738 р. 1739 року брав участь у вигнанні татар, які увірвалися на територію Миргородського полку між Власівною і Городищем. 1748 р. заготовляв сіно для російської армії; 1749 р. брав участь у знищенні саранчі в Миргородському полку. 1751 р. відбирав півчих для гетьманського двору у задніпровських сотнях. 1755 р. брав участь у ревізії в південних сотнях Миргородського полку. Очолював команду, послану в погоню за гайдамаками, які його тяжко поранили. В 1760 – 1761 рр. був полковим комісаром, за завданням Миргородської полкової канцелярії займався забезпеченням і збором продовольства. Житель Кременчуцької сотні Миргородського полку, 1752 р. мав власну хату в м. Кременчуці. 1757 р. утверджений в чині значкового товариша Кременчуцької сотні Миргородського полку.

Олександр (бл. 1723 – ?) – брат Данила. Із 1741 р. на військовій службі значковим товаришем Миргородського полку. 1751 р. утримував караул за Дніпром від «небезпечної хвороби». 1752 р. асигнований у значкові товариші, мав у Кременчуці житловий двір. 1757 р. утверджений у чині значкового товариша.

Корчевський – лікар у с. Великих Сорочинцях (1883).

Корчинські.

Семен (? – раніше 1788) – жив у с. Петрівцях. Дружина Олександра Дем'янівна (бл.1745 – ?), вдова 1788 р. Мали сина Йосипа.

Йосип Семенович (бл.1761 – ?) – 1788 р. настоятель Преображенської церкви в с. Петрівцях. Дружина Єфросинія Михайлівна (бл.1766 – ?). Донька Євдокія (бл. 1789 – ?).

Коршаки.

Коршак Михайло Михайлович (1897 – ?) – голова колгоспу ім. Петровського, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Коршак Іван Михайлович – житель Миргорода, учасник війни, 1945 р. створив у Німеччині духовий оркестр із військовослужбовців. Із грудня 1951 р. по 1957 р. – перший директор новозбудованого Миргородського районного будинку культури в центрі міста.

Косарєви.

Олександр Андрійович – закінчив учительський інститут; чиновник Х класу, вчитель Миргородського міського 3-класного училища (1908); учитель-інспектор Миргородського міського 4-класного училища, разом із тим викладач математики і природознавства в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1910 – 1913); член Миргородської повітової училищної ради (1913).

Ольга Олександрівна – мала звання домашньої наставниці; в 1911 – 1912 рр. вчителька німецької мови в Миргородській жіночій гімназії.

Коси (Косенки).

Коса Андрій – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Косенкова Меланія – посполита «середніх статей» у Миргороді 1723 р.

Косиха Марія – жителька Миргорода (1750), жила в підсусідках у вдови козачки Віцьки (Радчихи ?).

Косенко Г.І. – 1932 р. перший голова колгоспу ім. Шевченка в с. Грем'ячій.

Косенківський Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Косі.

Косий Гарасим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Косий Василь – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Косинські. (Пор. також: Росицький).

Косинський Лука – козак м-ка Комишні, 1876 р. разом із селянином Ф.Д.Сулимою займався будівництвом приміщення для Комишанського двокласного училища.

Косматенко Василь – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Космачевський Іван Васильович – у 1903 – 1904 рр. надвірний радник, начальник Миргородської поштово-телеграфної контори.

Костантій (див.також: Констянтий).

Костантій – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Костенки і Костенки-Гладкі. (Див. також: Гладкі).

Костенко Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Костенко Лесько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Костенко Сидір – значковий товариш Миргородського полку (1713), входив до куреня Лісницького.

Костенко Іван – козак Зубівського куреня (1718).

Костенко Максим із синами Антоном і Іваном – «можнійші» козаки с. Савинців (1723).

Костенко Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Костенко Лук'ян із братом Василем – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723 – 1732).

Костенко Сидір – «можний середній» козак с. Зубівки (1723); Марко – піший козак.

Костенко Данило – зубожілий піший козак с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Костенко Матвій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Костенко Юхим – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Костенко Гаврило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Костенко Іван – шинкар у шинку полковника Д.Апостола в м-ку Сорочинцях 1723 р.

Костенко Герасим і Костенків Павло – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).

Костенко Іван – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Костенко Кіндрат і Павло – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Костенченко Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Костенко Петро – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Костенко Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Костенко Юхим – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Костенко Іван із братом Сидором – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зубівці.

Костенко Кирик із синами Григорієм, Хомою та племінниками Гарасимом і Іваном – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Попівці.

Костенко Демко з сином Уласом і Костенко Василь – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Попівці.

Костенко Марко – 1738 р. підсусідок виборного козака Леська Кваші в с. Зубівці.

Костенко Лаврін – наказний багацький сотник Миргородського полку (1741).

Костенко Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Костенко Сидір – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Костенко Степан (1721 – 26.04.1791) – поручик, жив і помер у с. Малих Сорочинцях.

Костенко (Костенко-Гладкий) Гнат Степанович – дворянський засідатель Миргородського нижнього земського суду (1788). 1794 – поручик, житель с. Малих Сорочинців. Дружина Анастасія. Донька Ганна (нар. 29.01.1794, хрещена мати – Ксенія Ґанжевичівна). Збереглася виписка із книг земського суду Гадяцького повіту про грабунок 7 волів, які належали Гнатові Степановичу Костенкові-Гладкому (1799).

Костенкова (Костенкова-Гладка) Анастасія (бл. 1765 – ?) – у 1819 – 1825 рр. вдова поручика, жителька Малих Сорочинців. Мала в селі посполитих – 10 душ обох статей.

Костенко Степан (1747 – ?) – походив із козаків. На військовій службі з 1761 р. З 1772 р. – значковий товариш Миргородського полку, 1781 – возний, 1782 – військовий товариш. Брав участь у боях і походах 1769 і 1775 рр. Письменний. 1783 р. мав 5 душ чол. ст. підданих. По скасування Миргородського полку виявив бажання продовжити службу в армії.

Костенко Іван – корнет. Його дружина Ірина Омелянівна (бл.1757 – ?), 1825 р. «вдовствующая корнетша», жила в с. Малих Сорочинцях.

Костенко Петро Іванович (бл.1780 – ?) – дворянин с. Малих Сорочинців (1825). Дружина Ірина Яківна (бл.1781– ?). Діти: Ганна, Дарія, Оксана, Марина, Єфимія.

Костенко-Гладкий Іван Гнатович – підпоручик, у 1862 – 1865 рр. мав 22 дес. землі в с. Малих Сорочинцях (при Білому Трактирі).

Костенко-Гладкий Володимир Іванович (XIX ст.) – син підпоручика.

Костенко Григорій Іванович (бл. 1787 – ?) – син корнета Івана Костенка. Житель Малих Сорочинців (1825). Дружина Єфросинія Семенівна (бл.1790 – ?). Діти: Григорій (нар. бл. 1808), Мотрона (нар. бл. 1814), Марія (нар. бл. 1816), Параскева (нар. бл. 1823).

Костенко-Гладкий Кіндрат Григорович – дворянин, у 1862 – 1865 рр. мав 20 дес. землі в урочищі Хуторища (біля с. Малих Сорочинців).

Костенко-Гладкий Кіндрат Григорович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 21 десятину землі.

Костенко Йосип Григорович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Царівка Бірківської волості Зінківського повіту, в Миргородському повіті мав 20 десятин землі.

Костенко Юхим Григорович (1876 – ?) – губернський секретар, 1913 р. жив у м. Єревані, в Миргородському повіті мав 20 десятин землі.

Костенко Ларивон – походив із с. Хомутця, фотограф. 1911 р. вступив до Миргородської художньо-промислової школи, маючи вже близько 30 літ.

Костенко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Костенко Захарій Денисович – директор В.Сорочинського дитбудинку (бл. 1946 – 1952 рр.). Дружина Варвала Іванівна – вчителька початкових класів середньої школи в В.Сорочинцях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 263; Список дворян. – С. 336; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. – Ч.1. – С. 45; Швидько-2. – С. 83, 91, 93; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.191 – 192; Присяга М.п. 1718 р. – С. 215.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 61. – Спр. 787. – Арк. 1 – 2; ЦДІАУК. – Ф. 127. – оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 52 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 1035. – Арк.7; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 4 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр.153. – Арк. 1 зв., 4, 6, 7, 7 зв., 67 зв.; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 7. – Арк. 1; Алфавит дач. – Арк. 72 зв., 73.

Костецькі.

Костецький Іван Митрофанович (1867, с. Хорошки, нині Оржицького району – 2.06.1038) – походив із духівництва. Священик, із 1892 р. законовчитель початкового народного училища в с. Корсуновій Слобідці Миргородського повіту. У 30-х рр. – житель м. Полтави. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1990 р.

Костецький Іван Євменович – дворянин, «неимеющий чина», лікар у м-ку Хомутці (1901 1903). В 1903 – 1904 рр. був завідувачем Хомутецької бібліотеки-читальні, заснованої 1896 р.

Костецький Віктор Іванович (1896, с. Комишня – ?) – із духівництва, освіта вища. У 30-х рр. жив у Полтаві, службовець установи. 1937 р. був репресований, засуджений до 1 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Костирі.

Костиря Мартин – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Костиря Васько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Кгостиренко (так!) Василь – у березні 1673 р. сорочинський городовий отаман.

Костиря Кіндрат – піший козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Костиря – гіпотетично, одне з прізвищ (прізвисько?) миргородського полковника Григорія Лісницького (див.).

Костиря – начальник відділу зв'язку Миргородської районної управи (1942).

Костирки.

Костирка Фесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Костирка Семен – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Костирка Іван із сином Федором – 1738 р. козаки виборні грунтові в м. Городищі Миргородського полку.

Костирко Катерина Варфоломіївна (див.: Гиренко К.В.).

Костогризи (Костогризенки).

Костогриз Васько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Костогризенко Матвій – козак Говтв'янської сотні (1718).

Костогриз (в публікації Бодянського – Костогрий) Федір – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Костомарови – інтелігентна родина в Миргороді, що жила на вул. Воскресінській (поч. – 1-а третина XX ст.). Сусіди і друзі родини Пекурів. Миргородець Іван Вовк у 60-х рр. XX ст. згадував, що Костомарови доводились ріднею Панасові Рудченку (письменникові П.Мирному). Костомаров Іван Михайлович у 1914 – 1917 рр. мав посаду товариша директора Миргородського міського громадського банку (директором тоді був А.М.Устименко). Овдовівши, узяв другий шлюб із Варварою Павлівною Пищимухою. Мали 2 невеликих будинки на вул. Воскресінській, № 25 і № 27, які були націоналізовані радянською владою, а 1927 р. денаціоналізовані. Костомарови виїхали з Миргорода до м. Слов'янська. Мали синів Михайла (згодом жив у м. Первоуральську, був директором заводу «Дінас») і Сергія (працював інженером-керамістом у с. Токарівці Новоград-Волинської області). Будинок Костомарових у Миргороді зберігся донині: вулиця Воскресінська, № 51.

Косточка (Косточко?) Хвесько – посполитий у с. Милюшках (1718).

Костро Єлизавета Василівна – дружина підполковника, жила в м-ку Великій Багачці Миргородського повіту (1911).

Костюки (Костюченки).

«Костюк Москаль» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Костюченко Василь – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Костюченко Гнат – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Костюк Свирид Григорович – закінчив учительський інститут; у травні 1899 р. секретар педагогічної ради Миргородського вищого початкового училища. В 1912 – 1913 рр. учитель у Миргородському 4-класному міському училищі.

Костюченки – жителі Миргорода, район Приліпка (1-а пол. XX ст.).

Костюченко Петро Прокопович – мав невеликий будинок на вул. Велико-Приліпській, № 9, який був націоналізований за перших років радянської влади, а 1927 р. – денаціоналізований.

Костюченко Іван П. – уродженець Миргорода (Приліпка), драматичний актор. Юність пройшла в Миргороді, на нинішній вулиці Грекова. На початку 1930-их років навчався в театральній молодіжній студії при харківському театрі «Березіль» під керівництвом режисера Леся Курбаса. Працював актором у Харківському українському драматичному театрі ім. Т.Г.Шевченка. Заслужений артист Української РСР.

Костюченко Павло Федорович – у 50-их – 60-их рр. XX ст. відповідальний секретар і заступник редактора газети «Червона трибуна». Автор поетичних творів. Сприяв розвитку літературної творчості на Миргородщині. За його уваги з'явилися твори місцевих літераторів Х.Литвиненко, А.Шевченка, П.Зуба, О.Боришпольця. Згодом жив у м. Новотроїцьку Херсонської області, де працював редактором газети «Трудова слава».

Костянтий Григорій Гаврилович (див.: Константий).

Костянтинович (див.: Константинович).

Косярівські (Косяровські, рідко **– Косяревські, Косаревські).**

Леонтій Павлович – 1710 р. знатний товариш Лубенського полку.

Косаревський Семен – посполитий середньої заможності в с. Вергунах Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Матвій (бл.1727 – 1792) – дід Марії Іванівни Гоголь. Із 1738 р. служив у Лубенському полку сотенним писарем, військовим канцеляристом (1740 – 1751), з 1751 р. – у званні військового товариша, те саме 1763 р. Займався перевезенням провіанту на Українську лінію, упорядкуванням верстових шляхів до Києва. Був доглядачем вільних посполитих у Миргородському полку. Писар Миргородського земського суду (1773 - 1779). Мав чин колезького асесора. Володів спадщинним маєтком (60 душ) на р. Говтві, за 7 верст від х. Купчиного (згодом Василівка). 20 січня 1786 р. підписав (серед 14 дворян Миргородського повіту) свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. Одружений із донькою військового товариша Андрія Щербака (за ін. даними, з Лукерією Іванівною). Мав двох синів (Івана і Петра) і двох доньок (Агафію, Домну і Ганну), дав дітям добру освіту й виховання.

Григорій (бл. 1731 – ?) – з 1745 р. служив у Лубенському полку, військовий канцелярист, був у складі судових комісій генерального військового суду. Із 1757 р. – у званні військового товариша, те саме 1763 р.

Федір – поручик. Його донька Ірина Федорівна була в шлюбі за Іваном Федоровичем Трощинським (з 1785 р. служив у Головному Поштовому управлінні, 1799 – колезький асесор при відставці, мав 11 душ у Миргородському повіті), мали 6 синів і 5 дочок; один із синів – Іларіон Іванович Трощинський (див.) – змолоду віршував, був близьким знайомим М.В.Гоголя.

Федір (? – раніше жовтня 1823 р.) – поручик у Яреськах. Мав доньку Гликерію (14 жовтня 1823 р. одружилася з Лукою Григоровичем Писяком, козаком із м-ка Шишаків).

Косярівський – повітовий скарбник Городиського повіту Миргородського полку (1787). Мав 32 душі в х. Заговтв'янському Говтв'янського повіту.

Косярівський – ротмістр, 1794 р. став хрещеним батьком новонародженої дитини в Яреськах.

Петро Матвійович – дядько Марії Іванівни Гоголь-Яновської. Поміщик у м-ку Яреськах, надвірний радник. 1812 р. Петро Матвійович став у Яреськах хрещеним батьком Артема – сина корнета Гаврила Якименка, яреськівського дворянина. 1813 р. служив городничим у м. Орші (за ін. даними, в Омську). Дружина – Ганна Степанівна Волковняк. Сини Іван, Петро, Павло, донька Варвара (1825 р. неодружена, в шлюбі Березіна).

Іван Матвійович (бл. 1762 – 1833) – батько Марії Іванівни Гоголь-Яновської. Навчався юриспруденції, був на військовій службі, служив у Петербурзі, де взяв перший шлюб із Вірою Степанівною Звєрєвою, донькою колишньої фрейліни. Віра під час пологів померла (раніше 1787 р.), помер і первісток. У зв'язку з утратою здоров'я перейшов на штатську службу. Служив поштмейстером у Орлі, Курську, Харкові, в Лохвиці (1804). Через погіршення зору покинув службу і поселився в своєму хуторі Косярівщині. 1825 р. жив у м-ку Яреськах. Другим шлюбом був одружений із Марією (бл. 1763 – 1834, ін. дані 1836), донькою Іллі Шостака (лютенського сотника Гадяцького полку 1767 р., власника 100 душ), яка принесла чоловікові 16 душ селян. Мав 9 синів (усі померли) і двох доньок – Марію й Катерину. Близько 1831 р. одержав за багаторічним судовим позовом «именийце в Хорольском уезде», яке віддав доньці Марії, котра ту землю продала, а людей перевела до Василівки.

Агафія Матвіївна (в шлюбі з Павлом Васильовичем Лукашевичем) – тітка Марії Іванівни Гоголь; була жива 1833 р.

Ганна Матвіївна (бл. 1751 – вересень 1833, Яреськи) – улюблена тітка Марії Іванівни Гоголь. У першому шлюбі – з Андрієм Прокоповичем Трощинським (див.: Трощинські), жила в Яреськах. Мала сина Андрія і доньку Анастасію. У Ганни Матвіївни виховувалась її небога Марія Іванівна Косярівська (Гоголь-Яновська). У другому шлюбі була з яреськівським сотником Йосипом Долговим (див.).

Домна Матвіївна (? – пізніше 1831) – тітка Марії Іванівни Гоголь, двоюрідна бабуся Миколи Гоголя. 1825 р. жила у Гоголів у Василівці, про неї згадував у листах Микола Гоголь.

Іван Петрович (бл. 1800 – не раніше 1834) – син Петра Матвійовича, двоюрідний брат Марії Іванівни Гоголь. Близько 1819 р. навчався в 2-му Петербурзькому кадетському корпусі. Служив у армії, зокрема в Грузії (бл. 1820 – 1825). Надвірний радник (1822). Протягом деякого часу жив у Петербурзі. Писав вірші, наприклад, на смерть Василя Панасовича Гоголя-Яновського (надіслав із Кавказу 1825 р.). 1826 р. опублікував у Петербурзі поему «Ніна», в якій знайшли відображення реалії садиби Д.П.Трощинського в с.Кибинцях; на думку дослідників, в образі Ніни автор вивів онуку Трощинського – княжну Парасковію Іванівну Хілкову (троюрідну сестру автора поеми). Микола Гоголь 1828 р. відвідав його в Петербурзі, згадував про нього в листах. І.П.Косярівський листувався з Марією Іванівною Гоголь. У Косярівських зберігався зошит віршів Івана Петровича.

Петро Петрович (? – 1849) – син Петра Матвійовича, двоюрідний брат Марії Іванівни Гоголь, небагатий поміщик. Близько 1805 – 1819 рр. навчався в 2-му Петербурзькому кадетському корпусі. Близько 1827 р. вступив на військову службу. Служив у Грузії (разом із братами). Після 1828 р. виїхав з України, переселився до Петербурзької губернії і звікував там у м. Лузі. Полковник артилерії. Листувався з Марією Іванівною і Миколою Васильовичем Гоголями.

Павло Петрович, син Петра Матвійовича – двоюрідний брат Марії Іванівни Гоголь. Близько 1805 – 1819 рр. навчався в 2-му Петербурзькому кадетському корпусі. Був на військовій службі. У 20-их рр. служив із братами на

Кавказі. В 1844 – 1869 рр. служив у адміністрації Петровського Полтавського кадетського корпусу – управителем справ, економом, також викладав російську мову. 1864 р. надвірний радник. Листувався з Марією Іванівною і Миколою Васильовичем Гоголями.

Варвара Петрівна – донька Петра Матвійовича; двоюрідна сестра Марії Іванівни Гоголь. Дядьком Варвари був Іван Михайлович Псьол. 1825 р. неодружена. У шлюбі Березіна. Листувалася з Миколою Гоголем, з Марією Іванівною. Жива 1839 р.

Марія Іванівна (1791 – 1868) – у шлюбі Гоголь-Яновська (див.: Василь Яновський). Мати письменника М.В.Гоголя.

Катерина Іванівна – сестра Марії Іванівни Гоголь. У шлюбі з Миколою Власовичем Ходаревським (1791 – 1825), поручиком, їхній шлюб був нетривалим. По смерті батька, Івана Матвійовича, жила з матір'ю в Косярівщині. Близько 1861 – 1865 рр. мала 179 дес. землі в х. Косарівщині (він же х. Ходаревської). Протягом деякого часу жила в Василівці в Ольги Василівни Головні. Записувала для Миколи Гоголя українські народні пісні й старовинні перекази. Померла в 1870-их – на початку 1880-их рр. у дуже похилому віці, переживши Марію Іванівну. Мала доньку Марію Миколаївну (в шлюбі Синельникову – див.).

Іван Іванович – брат Марії Іванівни. Помер молодим.

Дмитро Степанович – син підпоручика (XIX ст.).

Хутір Косярівщина існував у Шишацькій волості.

Літ.: Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С. 109; Автобиографическая записка М.И.Гоголь // Русский архив. – 1902. – Вып.4. – С.706; Письма Гоголя. – С. 84, 88, 105, 256, 353; Чаговец В. О Гоголе. – С. 48 – 49; Из семейной хроники. – С.24; Модзалевский. – Т.5, Вип.3, С.13, 14; Лукомский. – С.81; Вересаев. – С.29,93, 99; Золотусский И. По следам Гоголя. – М., 1984. – С.24 – 25; Иофанов. – С.46; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 5 – 8; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 110 – 115; Кривошея-3. – Ч. 3. Кн.2. – С. 52; Виноградов. Новые мемуарные источники. – С. 428, 280 – 283.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 373; ІР НБУВ НАНУ. – ІІІ, 8811. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 160 – Арк.140; Спр. 190. – Арк.27; Спр. 192. – Арк. 15, 110, 119; Спр. 193. – Арк.2; Національний музей-заповідник М.В.Гоголя. – Науковий архів. – Спр. 82а. – Із записок Сергія Олександровича Кованька. – С. 4-5.

Косяченки.

Дем'ян – священик Преображенської церкви в м-ку Шишаку Миргородського повіту (1840).

Степан Дем'янович – син священика, народився в м-ку Шишаку. Закінчив курс Полтавської духовної семінарії. В 1855 – 1873 рр. служив наставником Решетилівського сільського училища Полтавського повіту. З 1873 р. священик, настоятель Різдво-Богородицької церкви в м-ку Комишні, наставник Комишанського парафіяльного училища. В 1873 – 1880 рр. на посаді законовчителя й учителя співів Комишанського сільського, згодом двокласного, училища. В «Полтавских епархиальных ведомостях» (1877, № 5, част. неоф.) опублікував статтю «Відкриття двокласного зразкового училища в м. Комишні Миргородського повіту». З 1881 до 1893 р. переведений на посаду законовчителя чоловічого й жіночого училищ м-ка Рашівки Гадяцького повіту.

Іван Степанович – син комишанського священика. Мав освіту – «із другого класу Полтавської духовної семінарії». Із листопада 1875 р. по 1 березня 1877 р. працював учителем Комишнянського двокласного училища Міністерства народної освіти.

Петро Васильович – закінчив духовне училище, з 1896 р. на службі в Миргородському повіті. Близько 1901 – 1913 рр. – учитель Зубівського початкового народного училища, знавець і любитель історії краю.

Петро Юхимович (1902, с. Слобідка - ?) – із селян, мав початкову освіту, житель с. Багачка Великобагачанського району. 1937 р. не мав певних занять, був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований посмертно 1989 р.

Коти. (Див. також: Кіт, Котенки).

Кот Івашко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Кот Мисько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кот Григорій – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кот Василь Васильович – освіту одержав у міському училищі. В 1904 – 1906 рр. учитель-завідувач початкового народного училища в с. Семереньках Миргородського повіту.

Котелевці.

Котелевець Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Котелевець Федір – козак Багацької сотні (1723 – 1732).

Котелевець Гарасим – козак Багацької сотні (1732).

Котелевець Андрій (1890 – 1929) – диригент хору парафії УАПЦ в Миргороді. З 1927 р. служив при Полтавському кафедральному соборі. Замучений 1929 р. у тюрмі в Полтаві.

Хутір Котелевці існував у Багачанській волості.

Котельникови.

Котельников Степан Борисович (бл. 1762 – ?) – купець у с. Петрівцях (1803). Дружина Параскева Андріївна (бл.1763 – ?). Діти: Надія (нар. бл.1787), Андрій (нар. бл. 1793), Ганна (нар. бл. 1800).

Котельников Петро Павлович – 1940 р. працював механічним майстром у МТС селища Комишні. Подальша доля невідома.

Котенки.
Котенко Грицько – житель Сорочинської сотні (1718).
Фесько – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).
Павло – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Котлас Онуфрій – запорізький козак, значковий товариш Миргородського полку (1740 – 1751).

Котлацькі. (Пор. також: Комлацькі).
Грицько з сином Максимом – козаки Шишацької сотні Миргородського полку, які перейшли в посполиті (1723).
Грицько – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Котленко Кіндрат – миргородський ратман (1793).

Котляри (Кітляри, Котляренки).
Котляр Лесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649). Наказний лохвицький сотник Лубенського полку (грудень 1653 р.).
Котляренки Василь і Остап – козаки Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Котляр (Котляренко) Яцько – миргородський полковий суддя (1660).
Котляренко Яцько – лохвицький сотник (1661).
Котляренко Юсько – лохвицький сотник Лубенського полку (1670 – 1674).
Котляренко Оврам – козак Сорочинської сотні (1718).
Котляр Андрій – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Котляр Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).
Котляренко Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку, убогий (1723).
Котляр Демко – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Котляр Семен – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Котляренко Іван – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Котляр Семен – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Котляренко Федір – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.
Котляр Андрій – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у Миргороді.
Котляр Андрій – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, мав 1 двір, 1 хату. Мав двох підсусідків – Винника і Марчиху.
Котляренко Катерина – жителька Миргорода, 1896 р. хрещена мати Павла Михайловича Ксьонзенка (див.).
Хутори Котлярів існували в Попівській і Хомутецькій волостях.
Літ.: Реестра 1649 г. – С.275, 288; Кривошея. Ч.1. – С.35; Швидько-2. – С. 77.
Арх.: ЦДІАУК.- Ф.51.- Оп.3. – Спр.19350.

Котляревські. (Див. також: Білогриць-Котляревські).
Котляревський – житель Комишні, 1754 р. скаржився на Якова Махоту (колишнього комишанського сотника), який побив його родичів.
Іван – устивицький писар Миргородського полку (1765). Одружений із Ляховичівною, сестрою сорочинського сотенного отамана Федора Ляхович. Мали доньку Євдокію (1765 – ?).
Дмитро – на військовій службі з 1749 р. канцеляристом. Говтв'янський сотенний писар (1768 – 1782). Військовий товариш Миргородського полку (з 1781 р.). Мав хутір (2 хати) в Городиській сотні Миргородського полку. Дружина – донька Федора Городиського, священика с. Пирогів Городиської сотні.
Дмитро Андрійович – із дворян Миргородського повіту. Близько 1785 – 1788 рр. служив засідателем у Верхній Розправі у складі Київського намісництва. Мав 6 душ підданих у м-ку Сорочинцях.
Йосип (Осип) Дмитрович – ймовірно, син Дмитра Андрійовича. Служив у Малоросійській Колегії. Близько 1785 – 1788 рр. служив секретарем у Верхній Розправі в складі Київського намісництва.
Іван Михайлович – 1781 р. військовий товариш, «восприємник» сина Степана Івановича Власенка, сорочинського жителя.
Іван, військовий товариш – 1787 р. співвласник с. Жуків і х. Саранчівки Городиського повіту.
Анастасія – 1794 р. «надворная советница», 1800 р. – власниця 11 душ селян у с. Петрівцях і 18 душ у х. Багачанському (поблизу Петрівців).
Тит Дмитрович – дворянин у с. Малих Сорочинцях (1825). Дружина – N Григорівна (бл. 1789 – ?). Діти: Гафія (нар. бл. 1811), Параскева (нар. бл. 1811), Олександра (нар. бл. 1814), Яків (нар. бл. 1820), Йосип (нар. бл. 1823).
Гаврило Федорович – 1840 р. колезький реєстратор, житель м-ка Комишні (парафіянин Різдво-Богородицької церкви). Дружина Євдокія. Син Сергій (нар. 1829 р. в Комишні).
Петро – дворянин у Комишні (1830). Був «восприємником» Олександра, сина колезького реєстратора Степана Неживого.

Явдоха (Авдотья) – дружина колезького реєстратора, мала сина Сергія (бл. 1829 – ?), який із 1840 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Григорій Петрович (1828 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Голубів Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Котляревський (Білогриць-Котляревський) Микола (Петрович?) – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик, мав садибу в м-ку Комишні (1883). У 1883 – 1884 рр. законовчитель Комишанського двокласного училища Міністерства народної освіти. Добре знав історію Комишні. Автор праці «Историческое обозрение Комышанского сельского училища».

Котляревський – урядник у м-ку Сорочинцях, у грудні 1905 р. був заарештований повсталими селянами.

Леонід Пилипович – із 1913 р. учитель Миргородської початкової церковнопарафіяльної школи, з 1914 р. – вчитель Миргородської початкової школи № 2, працював там і наприкінці 30-х років. Це була велика інтелігентна родина. Л.П.Котляревський разом із сестрами-гімназистками Ольгою і Ларисою жив у будинку по вулиці Сорочинській (за сучасною станцією юних техніків, нині там пустир).

Ольга Пилипівна – 1912 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Вчителька німецької мови Миргородської школи № 2 під час окупації Миргорода в 1941 – 1943 рр., працювала в цій школі й наприкінці 50-х рр. XX ст.

Лариса Пилипівна – менша сестра Леоніда і Ольги. Під час війни була забрана на роботи до Німеччини. По війні працювала вихователькою в дитячих яслах у правобережній частині міста.

Антоніна – 1912 р. учениця 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Котляревський Іван Павлович – близько 1919 р. очолював антибільшовицький «Котлярів загін», який діяв поблизу м-ка Комишні.

Олександра – одна з найкращих співачок Миргородського українського народного хору в 20-30-х роках XX ст. Співати почала ще дівчинкою близько 1912 р. в церковному хорі.

Василь – житель вулиці Сорочинської м. Миргорода. Був одружений із єврейкою Розою Павлівною. Під час конвоювання колони єврейського населення німецькою окупаційною владою до місця розстрілу 28 жовтня 1941 р. їй випадково вдалося врятувати своїх двох дітей, передавши їх невідомій миргородській жінці-українці; саму ж Розу Котляревську врятувало те, що в її паспорті було вказано національність – українка.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1884. – С.154; 1885. – С.116; Списки лиц. – С. 1 – 6; Андриевский А. Архивная справка о составе Киевского «общества» в 1782 – 1797 годах // К.С., 1894, т. XLIV, февр., с. 201.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк.7; Спр. 183. – Арк. 54; МКМ. – БФ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – БФ. – № 2080; Протоколы заседаний педагогического совета Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – БФ. – № 526. – С. 46; МКМ. – ОФ. – № 8783 / Д-1688.

Котляренки.

Котляренко Семен – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718).

Котляренко Григорій Іванович – на військовій службі з 1729 р. Квартирмейстер при Лубенському, Миргородському і Переяславському полках (1735). Золотоніський сотенний отаман (1737 – 1769). Абшитований військовий товариш. Мав 12 душ у х. Драбівському.

Котляренко Катерина – хрещена мати миргородця Павла Михайловича Ксьонзенка (див.).

Котов-Коношенко Юхим Омелянович – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав у Миргородському повіті 44 десятини землі.

Кохан Фесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кохані (Коханенки).

Коханенко Іван – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином. Перший у списку похідних козаків. Коханієнко Іван – козак Багацької сотні (1732).

Коханий В. – секретар Миргородського повітового комітету більшовицької партії в лютому 1920 р., за часів голови парткому Г.Радченка. У вересні 1920 р. керував одним із червоних загонів під час ліквідації селянського повстанського загону Л.Христового в с. Остапівці.

Коханий – актор і керівник української мандрівної театральної трупи, яка близько 1925 р. гастролювала в Миргороді, зокрема, з виставою «Маруся Богуславка».

Коханий – у 20-х рр. XX ст. режисер самодіяльного театру в Народному Домі в Миргороді. Близький знайомий О.Г.Сластьона.

Кохановські.

Кохановський Іван Гаврилович – значковий товариш Гадяцького полку (1718), житель Гадяча.

Кохановський Микола Святославович – дворянин, 1912 р. церковний староста Дмитріївської церкви у с. Ромодані. Був управителем маєтку дворян Бєлявцевих (див.) у Ромодані. Завідував у Ромодані складами сільськогосподарських машин, які належали естонському акціонерному товариству Ельворті.

Коцарі.

Коцар Павло – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Коцар Грицько – посполитий у с. Попівці (1723).

Коцар Захар Іванович – 1910 р. начальник поштово-телеграфного відділення в м-ку Сорочинцях. Чину не мав.

Коценки. (Пор. також: Каценки, Куценки).

Коценко Лук'ян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Коцюби.

Коцюба Микола Павлович (бл. 1872 – ?) – освіту одержав у Коростишівській учительській семінарії. В 1910 – 1912 рр. священик Воскресінської церкви у м-ку Хомутці, законовчитель Хомутецького початкового народного училища. 1911 р. товариш голови Хомутецького сільськогосподарського товариства.

Коцюба – заступник голови управи м. Миргорода (1942).

Коцюри (Кацюри).

Кацюренко Федір – козак Багацької сотні М.п. (1718). Він же Кацюра Федір, козак Багацької сотні (1723).

Кацюра Яків – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Коченевські (рідко – **Качанівські, Каченовські, Кочановські**), дворяни.

Коченевський Кирило Іванович – «півчий» у Петербурзі, восени 1746 р. іменним імператорським указом призначений на уряд лохвицького сотника Лубенського полку. Був на цьому уряді й 1750 р. Приятель генерального хорунжого Миколи Ханенка в Петербурзі (1740-і рр.). Помер раніше 1759 р. Дітей не мав.

Коченевський Федір Іванович – «із півчих», «півчий дворянин», був співаком придворної капели в Петербурзі. Навесні 1748 р. ушанований полковницьким рангом. Мав будинок у Петербурзі за Анічковими воротами. Багаторічний приятель генерального хорунжого Миколи Ханенка.

Коченевський Михайло Іванович – «лейб-компанієць», 1748 р. служив в Україні при графі Гендрикові. Приятель генерального хорунжого Миколи Ханенка в Петербурзі (1740-і рр.).

Кочановський – підполковник, 1752 р. був власником села Березової Луки Комишнянської сотні Гадяцького полку.

Кочановський – сотник, разом із військовим товаришем Ступкою володів хутором у Другій Комишанській сотні Гадяцького полку (1780-і рр.).

Коченевський Іван (1750 - ?) – військовий товариш (1782). Разом із братом мав у Лохвицькому, Зінківському й Гадяцькому повітах 180 хат підданих. Абшитований полковий хорунжий (1788). Мав 475 душ у кількох селах і хуторах. Дружина – Мотрона, донька військового товариша.

Каченовські – дідичі, мали володіння (хутір) у Рашівській сотні Гадяцького полку (1780-і рр.).

Качанівський (Коченевський) Михайло – секунд-майор, 1770 р. мав будинок у м-ку Березовій Луці.

Коченевський Микола Іванович (? – бл. 1855) – штабс-ротмістр, комісар Миргородського нижнього земського суду (1827 –1829). 1833 р. кавалер, миргородський повітовий хорунжий. Дідич м-ка Березової Луки Миргородського повіту. По його смерті залишився маєток: заїжджий двір з рубленим трактиром «о двух хатах» і будівельний ліс в урочищі Яр.

Коченевський Капітон Іванович – титулярний радник (1849), надвірний радник (1853), колезький радник (1861). Жив у Березовій Луці, мав середньопомісний маєток – понад 100 душ. Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві 1846 р. Син Модест.

Коченевський Іван – поміщик, 1860 р. мав 18 дворів (136 душ) у м-ку Березовій Луці й хуторі Бодакві.

Коченевський (Каченовський) Модест Капітонович (1836, ін. дані 1838 – 23.05.1917, м-ко Березова Лука) – дворянин, дідич містечка Березової Луки Миргородського повіту, великий землевласник. Закінчив фізико-математичний факультет Харківського університету (розряд природничих наук) зі ступенем кандидата. 1859 р. вступив на службу до канцелярії полтавського губернатора. Почесний доглядач (смотритель) Кобеляцького повітового училища. За виборами дворянства в 1863 – 1866 рр. став членом Полтавської Межової Палати. Титулярний радник; з 1864 р. гласний Миргородської повітової земської управи. 1873 р. надвірний радник, почесний смотритель Миргородського повітового училища. У 1860-их – 1870-их рр. мав 910 дес. землі в м-ку Березовій Луці й дачах с. Остапівки. У 1884 – 1895 рр. статський радник, 1896 р. дійсний статський радник, 1913 р. у відставці. В 1890 – 1902 рр. був на посаді незмінного члена Полтавського губернського присутствія. Обирався миргородським повітовим гласним, у 1899 – 1902 рр. – полтавським губернським гласним. Мировий суддя 4-ї дільниці Миргородського повіту (1869 – 1876), голова повітового з'їзду мирових суддів (1872 – 1876). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884, 1898, 1905 – 1907). Предводитель дворянства Миргородського повіту (1902 – 1910, 1911). Служив при відомстві закладів імператриці Марії, де займався проблемами благодійності. Депутат Державної думи Російської імперії 3-го скликання від землевласників Полтавської губернії (1908 – 1913), де до його компетенції входили питання місцевого самоуправління й судових реформ. Член Полтавської єпархіальної училищної ради, член єпархіального комітету Православного місіонерського товариства (1904). В 1898 – 1904 рр. постійно проживав у Полтаві, у власному будинку на Сінній площі, 1913 р. – в Березовій Луці. Мав 1433 десятини землі в Миргородському

повіті. Був власником парової олійниці (з 1889 р., 4 робітники), млина з паровиком і молотаркою в Березовій Луці (1915). Мав телефонний абонемент у Березовій Луці (1907). Помер після тривалої хвороби. Похований у Березовій Луції. Дружина Марія Леонардівна (бл. 1854 – пізніше 1913), у 1898 – 1909 рр. опікунка сільської земської лікарні в Березовій Луці; 1905 р. вона – голова Миргородського місцевого комітету Російського товариства Червоного Хреста; в 1910 – 1913 рр. опікунка приватної 4-класної жіночої прогімназії Н.О.Грановської в Миргороді; володіла 150 десятинами землі в Миргородському повіті. Мали доньку Тетяну.

Микола Іванович – штабс-ротмістр. 1898 р. в Герольдії перебувала його справа про затвердження в дворянстві.

Літ.: Месяцослов, 1829. – Ч.2. – С.403; Памятная книжка, 1865. – С.180; Адрес-календарь, 1904. – С. 62 – 63; Списки дворян, 1913. – С.9,10; Отчет МУЗУ. – 1908. – С. 336; Постановления МУЗС. – 1884. – С.41; 1899. – С.24; 1904. – С.17; 1907. – С.VIII; 1915. – С. 380; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 132; Списки лиц. – С. 1 – 6; Полтавська область. – С.191; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 83 – 84; Розсоха Л. Провідники миргородського шляхетства // Майдан (м. Миргород). – 1998. – 19 червня; Кривошея (3).

Арх.: ЦДІАУК. Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 7; Алфавит дач. – Арк. 6 зв., 10, 11.

М.К. Коченевський.

Кочерги.

Семен – 1666 р. міщанин с. Зуївців. Орав на 2 волах.

Григорій – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Юсько (либонь, Йосько) – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Максим – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Кочергін С.Ф. – агроном у Миргородському повіті (1914 – 1915).

Кочережки.

Кочережка Дмитро, Кочережка Савка – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Кочержинський В.Ф. – у 30-х рр. XX ст. викладач психології в Великосорочинському педучилищі. Репресований 1937 р.

Кочієвський – 1700 р. мав фільварок на р. Пслі. (Пор.: Коченевські).

Кочколданови (Качкадалови).

Кочколданов (Кочкоданов) Йосип Якович – дворянин, поміщик у м-ку Сорочинцях (1825 – 1832). Колезький секретар (1816 –1825). Стряпчий Миргородського повіту (1816 – 1830, можливо, й пізніше). Мав селян у Сорочинцях. 1830 р. згаданий як Качкадалов, мав землю під м-ком Сорочинцями, в урочищі «На Солонцях».

Кочмоли (Кочмали).

Кочмола (Кочмала) Іван Микитович (1890, сел. В.Багачка – 23.07.1938) – житель Миргорода, рахівник Миргородського маслозаводу. Репресований (заарештований 26 квітня 1838 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу). Реабілітований посмертно 1958 р. Дружина Наталя Никифорівна. Мали трьох дітей: Василя, Лідію, Валентину.

Кочмала Василь Іванович (12.02.1923, с. Веселий Поділ – 23.01.2009, м. Ялта) – син Івана Микитовича. Житель Миргорода. У 1930-х рр. був учасником драмтеатру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді, режисером і актором цього театру. Учасник війни. В 1951 – 1956 рр. разом із дружиною працював у Полтавському драмтеатрі ім. Гоголя. З 1956 р. подружжя Кочмалів було переведене на роботу до Ялтинської державної філармонії, де працювали до старості: він – актором, декламатором і режисером, вона – бандуристкою. В.І.Кочмала – Заслужений артист АР Крим (2001). Похований у Ялті.

Кочмала Любов Олександрівна (з дому Немченко, нар. 23.02.1927 в Миргороді) – дружина Василя Івановича. Грала в Миргородському українському театрі ім. М.Старицького (1942). Була вивезена як остарбайтер до Німеччини (м. Гільден). 1945 року повернулася до Миргорода. Протягом кількох років співала в місцевому церковному хорі. Була акторкою самодіяльного театру при миргородському крупозаводі й бандуристкою. Гри на бандурі навчалася в миргородських бандуристів. Жила на вулиці Бережанській (нині № 54). З 1951 року разом із чоловіком працювала в Полтавському музично-драматичному театрі ім. М.В.Гоголя, з 1956 року – в м. Ялті.

Кочмала Валентина Іванівна (сестра Василя) – у 1930-х рр. була артисткою драмтеатру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Літ.: Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 75.

Арх.: Родинний архів Л.Кочмали (м. Ялта).

Кочубеї.

Кочубеї – рідня поміщиків Фролових-Багреєвих (див.).

Кочубей Аполлон Павлович – рідний брат Віктора Павловича Кочубея, державного канцлера, і Аграфени Павлівни Фролової-Багреєвої. Протягом деякого часу (либонь, на початку XIX ст.) жив у м-ку Сорочинцях.

Кочубей Віктор Сергійович – князь, 1909 р. мав власність у м-ку Яреськах Миргородського повіту.

Кочубей – князь, 1913 р. володів пивними складами в Миргороді на Гоголівській вулиці.

Кочури. (Пор. також: Кучури).

Кочура (Кочурин) Никифор Пилипович – титулярний радник, разом із дружиною Ксенією Григорівною 1860 р. мали у відрубному володінні 2 ділянки землі (83 дес. і 36 дес.) у с. Андріївці (Бузовій) Миргородського повіту.

Кочура Михайло Никифорович [6 (18).08.1851, ін. дані 6.09.1851, м. Ромни – бл. 1932, Полтава] – український поет, прозаїк і драматург. Літературний псевдонім – Михайло Одинокий. Дворянин, походив із козаків, його батько був чиновником. Навчався в Полтавській і Катеринославській гімназіях, але не закінчив навчання. До 1871 р. служив залізничним телеграфістом, дрібним чиновником у Миргороді. 1875 р. канцелярський служитель Полтавського губернського правління. Знайомий П.Мирного, разом із ним притягався до дізнання у справі таємного товариства «Унія», зазнав обшуку, перебував під наглядом поліції. Покинувши службу, оселився на своєму хуторі в Миргородському повіті й «пішов у народ». Член Української Демократичної партії (1905). 1899 р. жив у с. Григорівці Яреськівської волості, 1913 – в х. Семеняки тієї самої волості. Мав 97 десятин землі, займався сільським господарством. На початку XX ст. був жителем х. Сагайдака Яреськівської волості; 1911 р. член Сагайдацького сільськогосподарського товариства. В 1914 – 1916 рр. опікун Салимівщинського початкового народного училища; уповноважений Миргородського земства в справах опікунства по Яреськівській волості. Свого часу був відомий як поет-лірик, писав також п'єси. В його хуторі на Миргородщині тимчасово жили В.Самійленко, В.Винниченко; матеріально підтримував С.Петлюру. В 70-их рр. співробітничав у редакціях газет «Неделя», «Сын Отечества». Друкував вірші в альманахах і журналах початку XX ст.: «Хуторянин», у збірнику «Перша ластівка», у тижневику «Слово» (орган УСДРП). В 1906 – 1907 рр. видав збірник творів у 3 томах: «Народні сльози» (т.1, 1906); «Промінь надії на інше життя» (т. 2, 1907); мемуари «Велике жадання» (т.3, 1907 – що є першою частиною задуманої ним і неповністю реалізованої трилогії «Тридцять років на хуторі: Драматична трилогія»). Автор збірки поезій «Відгуки наболілого серця» (Полтава, 1914). Написав і опублікував нариси: «Гончар» (1901), «Заповіт сім'ї на могилі матері» (написано 1901 р.), «Пекельний дуб» (1906), «В смутну годину» (1907). Автор билиць «В базарний день», «Кравець» та ін. Більшість творів друкував у полтавській друкарні Г.Маркевича. Друкувався в колективних збірниках. Був членом Добродійного Товариства видання загальнокорисних дешевих книжок (1899 – 1904). Автор нарисів із народної медицини. Протягом 1900 – 1901 рр. у виданні «Вестник гомеопатической медицины» публікував свої нотатки «Скорбные листы Хуторянина» (розповіді з власного досвіду лікування гомеопатичними засобами). Протягом останніх років жив на хуторі Конюшні біля с. Абазівки і в Полтаві (вул. Костянтинівська, 38). Приятелював із П.Мирним, В.Самійленком, співаком М.Микишею, знався з О.Г.Сластьоном (усі пов'язані з Миргородом). Близько 1930 – 1931 рр. надіслав до Миргородського краєзнавчого музею свій портрет, писаний олійними фарбами (не зберігся). 1931 р. написав «Спогади», які повністю не були опубліковані. У шлюбі з 1886 р., мав двох дітей, одна із них – Любов.

Natura sanat, medicus curat.
Природа лѣчитъ, врачъ служитъ природѣ.
Гиппократъ.

Similia similibus curentur.
Лѣчи подобное подобнымъ.
Ганеманъ.

ВѢСТНИКЪ
Гомеопатической Медицины,
ЕЖЕМѢСЯЧНЫЙ ЖУРНАЛЪ,
издаваемый подъ редакціей Д-ра Е. Я. Дюкова.

1900 г. Декабрь. № 12-й.

Содержаніе.

Еще слово о врачебной этикѣ (351).—Обзоръ опытной и клинической фармакологіи. *Д-ра Е. Дюкова:* Agaricus muscarius. Agaricus phalloides (354).—Клиническія замѣтки: 1) Лѣченіе глазныхъ болѣзней (окончаніе) (357); 2) Сердечныя средства (продолженіе) (368).—Корреспонденціи: Скорбные листы хуторянина. *М. Кочура* (370).—Хроника и Смѣсь: Современникъ Ганемана (372). Одесское Ганемановское Общество (373). Къ судебному дѣлу о прививкахъ (373).

Подписка на журналъ продолжается и открыта на 1901 годъ.

Адресъ редакціи: Харьковъ, Екатеринославская ул., 36.

ХАРЬКОВЪ.
Типо-Литографія «Печатное Дѣло», кн. К. Н. Гагарина, Клочковск., 5.
1900.

Часопис, у якому М. Кочура публікував свої нотатки.

Кочура Никифор Михайлович – 1904 р. колезький асесор, секретар Полтавського окружного суду.

Літ.: Адрес-календарь, 1904. – С. 47; Отчет Благотворительного Общества. – С.77; Отчет об агрономической помощи. – С. 32; Постановления МУЗС. – 1899. – 235; 1914. – С.654; Списки лиц. – С. 1 – 6; Павловский. Краткий биографический словарь. – С. 98; УЛЕ. – Т.3. – С.38–39; Черкаський. – С.153 – 154; Кутинський М. Некрополь України // Дніпро. – 1996. – № 5-6. – С.144; Ротач П. Рядки за рядками, літа за літами… - Полтава: Верстка, 2005. – С. 192 – 196; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 114 – 115; Розсоха Л. Загадковий Михайло Кочура // Розсоха Л. Предківщина. – С.118-121.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 1 зв.

Кошенник – губернський секретар (див.: Жаботинська Марія Григорівна).

Кошець (Кошиць ?) Павола Федосіївна – 1874 р. земська акушерка Миргородського повіту.

Кошівці (див.: Кошовці).

Кошкалди. (Пор. також: Кочколданови).

Кошкалда Созон – сотенний (городовий) отаман Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718). Він же Кошкалда Созонтій, козак середньої заможності у Говтв'янській сотні (1723). Кошкалда Сазон є також у реєстрі сотні 1732 р.

Кошкалда Максим – козак Говтв'янської сотні (1732).

Кошкалда Гнат – хорунжий Говтв'янської сотні (1781 – 1782).

Кошкалда Остап Васильович – закінчив Полтавську фельдшерську школу. В 1884 – 1915 рр. фельдшер у с. Зубівці й Зубівській волості.

Кошкалда Іван Остапович – освіту одержав у Полтавській фельдшерській школі. З 1904 по 1914 рр. фельдшер у м-ку Попівці й Попівській волості. З 1914 р. на військовій службі.

Кошкалда Павло Остапович (1889, с. Зубівка – 31.05.1938, м. Полтава), у 30-х рр. – житель с. Шишаків Хорольського району, директор середньої школи. 11 квітня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Кошмани.

Кошман Яким – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кошман Павло Іванович – почесний громадянин, 1904 р. начальник залізничної станції Ромодан.

Кошматенко Савка – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). Можливо, це Кошманенко (пор.: Кошмани).

Кошові (Кошовенки).

Кошовий Прокіп – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Кошовенко Хвесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Кошовий Володимир Миронович – козак, близько 1864 – 1874 рр. мав 63 десятини землі в х. Кошового (в дачах с. Савинців) і 9 десятин у дачах с. Зуївців.

Кошовий Михайло Петрович – житель с. Великої Обухівки, за часів сталінщини був репресований, відбував покарання в місцях позбавлення волі.

Кошовці (Кошівці, Кошівченки).

Кошовці Корній і Кирик – козаки Миргородської сотні (1718).

Кошівченко Павло – посполитий Миргородської сотні (1718); він же Кошовець Павло, нащадок козаків Миргородської полкової сотні, який перейшов у поспільство (1723).

Кошовчиха Мотрона – козачка Миргородської полкової сотні, вдова, дуже убога (1723).

Кошовець Корній – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Кошовчиха Ганна – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Мала 1 бездвірну хату.

Кошуба Пилип (див.: Кашуба).

Кошута Ничипор – посполитий у с. Зуївцях (1718 – 1723).

Кравці (див. також: Кравченки, Кравецькі).

Кравець Савка – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Гурій, Павло – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Федір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р., жив у чужій хаті.

Федір і Остапець – цехові люди кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Василь – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Гната Зінченка.

Конон – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Івана Бездуха.

Кравецький Назар – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Кравченки (див. також: Кравці, Кравецькі).

Ничипір – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). Никифор Кравченко 1732 р. – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола.

Ярема – посполитий у с. Біликах (1723).

Никифор – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Кравченко Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Василь із братом Михайлом – 1738 р. козаки виборні «грунтові» в с. Кибинцях. В с. Єрках того самого року вони записані як козаки виборні малоґрунтові.

Леонтій (1740 – ?) – походженням «із шляхтичів», на військовій службі в Миргородському полку з 1758 р, підканцелярист, полковий канцелярист (із 1765), значковий товариш 1768 р.

Сергій (1747 – ?) – дворянин, на службі в Миргородському полку з 1760 р. Значковий товариш із 1782 р.

Іван (1752 – ?) – із дворян, на службі з 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Каленик (1757 – ?) – дворянин, на службі в Миргородському полку з 1772 р. Через 10 р. одержав звання значкового товариша.

Олексій Семенович – із липня 1876 р. вчитель Кибинського земського училища.

Олексій Денисович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кравченків Баранівської волості, мав 21 десятину землі.

Іван Сисойович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 20 десятин землі.

Панас Денисович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кравченків Баранівської волості, мав 39 десятин землі.

Іван Мусійович І-й (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кравченків, мав 32 десятини землі.

Іван Мусійович ІІ-й (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кравченків, мав 25 десятин землі.

Тимофій Гаврилович (1883 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кравченків, мав 18 десятин землі.

Михайло Степанович (27.12.1858, с. В.Сорочинці. – 21.04.1917, с. В.Сорочинці) – кобзар. Парафіянин Преображенської церкви. Осліп на п'ятнадцятому році життя. Учень кобзаря Самійла Яшного з Миргорода. 1901 р. познайомився з О.Сластьоном, згодом – із В.Короленком, які записували від нього думи. Виконавець народних дум, невольницьких плачів, псалмів та народних пісень. Автор оригінальних дум «Чорна неділя в Сорочинцях» та «Про сорочинські події 1905 року». 1902 р. виступав на кустарній виставці в Петербурзі та на ХІІ Археологічному з'їзді в Харкові, а також у Києві, Полтаві, Катеринославі та інших містах. 1908 р. від нього записував думи музикознавець Ф.Колесса. Був одружений двічі; від першого шлюбу мав двох дочок і сина. Жив у одній хаті з родиною брата. 1972 р. йому споруджено пам'ятник при в'їзді до с. В.Сорочинців.

Кравченко Платон – він же Шахворостівський Платон (кін. ХІХ – поч. ХХ ст.) – співець українських народних дум без супроводу музичного інструменту, лірник. Жив у с. Шахворостівці Миргородського повіту. Його знали дослідники думового епосу О.Сластьон і Ф.Колесса, робили фонограми його співу.

Олексій – учасник миргородського повстання С.Дубчака (1919); був у складі караульної роти, стояв на варті на території від парафіяльної школи до земства (колишнього будинку Шершевицького). У травні 1920 р. був допитуваний полтавськими чекістами.

Павло Антонович – перший голова колгоспу «Переможець», створеного 1930 р. в с. Шарківщині.

Сергій Овксентійович (1888, с. Ярмаки – бл. 1943) – учасник громадянської війни, червоний партизан. Один із співорганізаторів колгоспу в Ярмаках. У 30-х рр. ХХ ст. був бригадиром, а потім головою колгоспу «Перемога» у с. Ярмаках. Був заарештований 19 червня 1938 р. Під час арешту вилучено партизанський квиток. Був відправлений до Лубен. За «антирадянську агітацію й шкідництво» 21 квітня 1939 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі та 3 р. поразки в правах. Відбував покарання у м. Комсомольську-на-Амурі. Згідно з офіційними документами, 8 червня 1943 р. був звільнений і відправлений на поселення до Південноказахстанської області. Подальша доля невідома. За здогадками рідні, помер ще в таборі або по дорозі на поселення. Реабілітований 1990 р. Дружина Єлизавета Дем'янівна. Діти Ганна (1923 р.н.) й Микола (1937 р.н.) жили в Миргороді.

Іван Єфремович (1899, с. Шарківщина – 31.05.1938) – розкуркулений селянин, працював чорноробом на спиртовому заводі с. Кибинців. Перебував під слідством як звинувачений в українському націоналізмі й спробі повалення радянської влади, розстріляний.

Кравчук – староста с. Слобідки (квітень 1943 р.), член Миргородського благодійного товариства «Братерство».

Крайниченко Харко – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Краковецький-Кочержинський Олександр Федорович (1891, м. Київ – 22.09.1938) – педагог, походив із службовців, мав вищу освіту. Жив у с. Великих Сорочинцах, працював викладачем Великосорочинського педагогічного технікуму. Був заарештований 13 лютого 1938 р. під час лекції, утримувався в Лубенській в'язниці, був звинувачений у причетності до українського націоналістичного руху, засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1961 р. Дружина Оксана Захарівна (1898 – ?) – вчителька Великосорочинської середньої школи. Син Юрій (1924 р.н.) – вчений, автор праць із глобальної екології, жив і працював у Києві.

Крамарі.

Крамар Клим – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду.

Крамар Петро – міщанин м-ка Сорочинців (1718).

Крамар Омелько – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Крамарівський хутір у ХІХ ст. існував у Яреськівській волості.

Крамаренки.
Іван із братом Петром – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).
Микита – війт с. Хвощівки (власність В.Родзянка) Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Денис – посполитий у с. Попівці (1723).
Омелян – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.
Іван – отаман с. Попівки Миргородської сотні (1732).
Яків – хорунжий Багацької сотні Миргородського полку (1770 – 1783).
Крамаренкова Тетяна – дворянка в м-ку Сорочинцях, 1830 р. мала землю біля р. Псла.
Крамаренко – земський фельдшер у Попівці (1879).
Петро Артемович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 21 десятину землі.
Іоан Федорович – протоієрей, настоятель Миргородського Успінського собору, миргородський міський благочинний (1904); голова Миргородського повітового відділення Полтавської єпархіальної училищної ради; депутат від духовного відомства, миргородський повітовий земський гласний у 1904 – 1906 рр., член училищної ради м. Миргорода.
Крамаренки Федір і Марія – до 1917 р. мали в Миргороді, на вул. Бровківській (згодом вул. Леваневського, нині І.Білика), № 5, два невеликих будинки, які були націоналізовані за перших років радянської влади.
Крамаренко Ольга Іванівна – донька протоієрея, вчителька Соборно-Успінської церковнопарафіяльної чоловічої школи м. Миргорода (1904). Освіту здобула в Полтавському єпархіальному жіночому училищі.
Крамаренко Юхим – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Крамарівський (Крамаровський) Іван Іванович – колезький реєстратор, у 1860 – 1866 рр. мав 42 десятини землі при х. Крамарівському (в дачах с. Федунки).

Красиленки.
Григорій і Омелько – заможні посполиті в Миргороді (1718 –1723).
Омелько – житель Миргорода, посполитий («з мужиков»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.
Сидір – посполитий у с. Попівці (1723).

Красиловський Клим – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). Мав синів Якова і Василя.

Красильщик (Красильщиков) Меєр-Лейб Ісайович (Левович?) – із 23 лютого 1912 р. земський лікар у Хомутці. 1914 р. працював у Миргороді, досліджував дію миргородської мінеральної води на хворих. Допомагав влаштовувати водолікарню в Миргороді. Мав добротний будинок на вул. Сорочинській (на території нинішнього краєзнавчого музею). Будинок був націоналізований за перших років радянської влади.

Красицький Фотій Степанович (12.08.1873, с. Зелена Діброва, нині Черкаської області – 2.06.1944, м. Київ) – український художник, скульптор; внучатий небіж Т.Шевченка. В 1922 – 1926 рр. жив у Миргороді, працював викладачем Миргородського художньо-керамічного технікуму. Автор портретів, зокрема, миргородців – лікаря І.Зубковського, художника Я.Усика та інших.

Красичі.
Красич Федір – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Красич Тиміш – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Красич Микола – посполитий у с. Слобідці (1718).

Красії.
Красій Васько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Красій Гаврило – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Красіяниця Параска – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Красний Павло – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Красножони (Красножоненки).
Красножоненко Михайло – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Івана.
Красножон Тихін із сином Михайлом – «можні середні» козаки в с. Портянках Сорочинської сотні (1723).
Красножоненко Мусій – колишній козак у с. Портянках Сорочинської сотні, 1723 р. посполитий.

Красножоненко Гаврило – заможний посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Краснокут Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Красноставченко Костюк – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Красношапка Максим Герасимович (1875, м. Миргород – 5.05. 1939) – походив із селян, мав початкову освіту. Житель Миргорода, служитель релігійного культу. Був заарештований 2 листопада 1937 р. Помер, перебуваючи під слідством. Реабілітований 1994 р.

Красноштани (Красноштанови).

Красноштан – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Красноштанов Дорофій – міщанин, гласний Миргородської міської Думи (1840 – 1841, 1848, 1850).

Красноштан Марія Федорівна – співачка хору миргородської церкви Всіх Святих (50-і рр. XX ст.).

Красовські.

Михайло – 1747 р. трубач при гадяцькій полковій музиці. В документі розписався «польським письмом».

Йосип – виходець із Польщі. Городовий отаман Миргородської сотні під час Кримського походу (1736 – 1737 рр.?), після чого одержав звання військового товариша. Мав сина Івана.

Іван – син Йосипа, полковий осавул 1-го охочекомонного полку. Мав сина Григорія.

Григорій Іванович – капелан Охтирського гусарського полку. Одержав сан протопопа під час походу до Молдавії. Помер до 1788 р. («при г. Карасубазаре жизнь свою окончил»). Мав сина Тимофія.

Данило – учень Києво-Лаврської малярської школи (середина XVIII ст.); можливо, належав до роду миргородських Красовських.

Григорій – вікарій миргородської Троїцької церкви за часів ієрея Стефана Гординського (1763); 1770 р. мав у Миргороді 1 хату (підданих). Не виключено, що він і капелан Григорій Іванович – одна й та сама особа.

Василь – 1787 р. бунчуковий товариш, власник села Загородища Городиського повіту.

Семен – 1787 р. бунчуковий товариш, власник хутора (25 душ) при селі Лихолітках Городиського повіту.

Тимофій Григорович (1765 – ?) – син капелана Григорія Івановича Красовського. Закінчив курс богослів'я в Київській академії. 1787 р. вступив до Петербурзької учительської гімназії. 1789 р. працював учителем у Миргороді. Служив у армії. 1793 р. – підпоручик при відставці. 1812 р. за призначенням Харківського університету служив штатним доглядачем Миргородського повітового училища. Губернський секретар (1819), титулярний радник (1828). 1829 р. звільнений за віком і станом здоров'я. Мав у Миргороді 3 душі чоловічої статі (родових), 15 десятин землі, дерев'яний будинок "о двух покоях" (1830). Дружина Анастасія. Сини – Максим, Яків, Федір, Григорій.

Красовський – поручик, 1830 р. мав землю недалеко від Миргорода, біля Сокириної балки.

Максим Тимофійович (1808 – ?) – 1830 р. був при Харківському університеті.

Яків Тимофійович (1809, Миргород – до 1852) – його хрещеним батьком був колезький секретар Дмитро Шульженко. З 1816 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1830 р. служив у нижньому земському суді. 1832 р. вступив на військову службу. Відставний поручик. Власник маєтку в Миргороді й Миргородському повіті.

Максим Тимофійович (нар. бл. 1811) – з 1817 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Федір Тимофійович (нар. бл. 1811) – із 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі, 1830 р. – в Харківській гімназії.

Григорій Тимофійович (1814, за ін. даними бл.1817, Миргород. – ?) – його хрещеним батьком був колезький секретар Дмитро Шульженко. 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Красовський Петро Іванович – полтавський адвокат, присяжний повірений Полтавського окружного суду. 1913 р. мав дачу на околиці м-ка Щишаків Миргородського повіту. Приятель родин Г.Є.Старицького і В.І.Вернадського.

Олександр Миколайович (бл. 1857 – ?) – колезький реєстратор, землевласник Великохутірської волості Золотоніського повіту, 1912 р. мав 108 десятин землі.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 41. – Отд.2. – С.445; Гадяцкая полковая канцелярия. – С.781; Модзалевский. – Т.2. – С.585 – 586; Описи КН. – С.144, 249, 267.

Арх.: ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.22 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Красуленки (Красуленченки).

Красуленко Грицько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Красуленченко Ярема – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Красутський Йосип Денисович – дворянин, у 1863 – 1873 рр. мав 187 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Красюки (Красюченки).

Красюченко Гаврило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Красюк Левко – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Красюченко Мусій, Красюченко Семен, Красюкова Ганна – убогі посполиті в Миргороді (1723).

Красюк Петро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із тещею Марією, вдовою, мали 1 бездвірну хату.

Красюченко Харко – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Красюченко Тит – житель Миргорода, кріпак князівської родини Гурамішвілі (1794).

Красюк Данило Йосипович – ветфельдшер у м-ку Яреськах (1910).

Крати (Кратенки).

Крат Старий – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Крат Остап – колишній козак с. Обухівки Сорочинської сотні, 1723 р. посполитий.

Кратенко Леонтій – козак середньої заможності с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Кратенко Федір із сином Андрієм – козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Крат – на початку ХХ ст. був прикажчиком у маєтку дідича О.О.Малинки в Великих Сорочинцях.

Крачик Кулаженко Іванець – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). Пор. також: Кулаги.

Креймани.

Крейман Літман – 1879 р. утримував у с. Зубівці Миргородського повіту земську поштову станцію (3 коней).

Крейман – єврей, власник торгових лавок у Миргороді, на Базарній площі, зокрема, торгував рибою (1913). 1916 р. мав у центрі Миргорода, за адресою вул. Гоголівська, № 110 (це перед будинком міської управи, що мала № 112) заможний будинок, який за перших років радянської влади був націоналізований. На цій самій садибі стояли також будинки торгівців-євреїв Фальковича й Геніна (теж були націоналізовані).

Креленський Шльома Юдович – міщанин Миргорода, 1899 р. відкрив у місті (за 2 версти від залізничної станції) завод газованих і мінеральних вод. Для потреб виробництва з Полтави привозив крейду, цукор, купоросну олію. Працювали 2 робітники. Виробнича потужність – 400 пудів на рік. Прибуток за рік – 280 крб. Збут продукції – в Миргороді й повіті. Завод працював також 1905 р.

Кременецькі. (Пор. також: Крем'янські, Кремениченки).

Яків – значковий товариш Гадяцького полку (1732).

Семен – значковий товариш Миргородського полку (1742 – 1747), жив у Миргороді.

Семен – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Івана Ґевленка.

Єлисей – 1764 р. ієрей, настоятель Воскресінської церкви Миргорода. З 1780 р. протоієрей Миргородського духовного правління, те саме 1788 р. Мав 3 хати в Миргороді. 1787 – миргородський повітовий протопіп. Володів хутором у 1-й Миргородській сотні. Зять священика Воскресінської церкви Федора Боровика. Мав доньку Анастасію (поміщиця Миргорода 1832 р.).

Георгій Єлисейович – військовий товариш (1786), поручик (1794 – 1810), жив у Миргороді. 1794 р. підписав як свідок купчу про продаж миргородського маєтку княгинею Тетяною Гурамовою (Гурамішвілі) А.П.Богмевському. 1810 р. був власником хутора Новомлинівського, в якому мав господарство, землю, ліс, садок, греблю й 10 душ чоловічої статі, та хутора Кута (передмістя Миргорода; нині обидва хутори в межах міста).

Юхим Ілліч – поручик Охтирського гусарського полку (1767), згодом капітан.

Уляна – жителька Миргорода, 1784 р. стала хрещеною матір'ю Анастасії – доньки Василя Боровиченка і його дружини Тетяни.

Кременецькі – власники х. Кременецького (5 хат) у 1-й Миргородській сотні Миргородського полку (1781).

Кременецька Єлизавета Яківна (1892 – 1969) – жителька Миргорода, похована на єврейському цвинтарі. Очевидно, таке прізвище носили як українські, так і єврейські родини Миргорода.

Літ.: Труды ПУАК. – Вып.15. – Полтава, 1912; Описи КН. – С. 195; Розсоха Л. Свидетельствуют архивные данные: Давид Гурамишвили и его миргородское окружение // Литературная Грузия. – 1987. – № 7. – С. 174 – 179; Ділова документація Гетьманщини. – С. 234; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 98.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 425. – Арк. 29 зв.; Ф. 64. – Оп.1 . – Спр. 429. – Арк. 120 зв.; Ф. 127. – Оп. 1020. – Спр. 5671. – Арк. 16–17; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 20. – Арк. 7; Спр. 46. – Арк. 42 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 21 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 66.

Кремениченки.

Кремениченків Каленик – 1723 р. убогий підсусідок у Сорочинцях.

Кремениченко Карпо (див.: Крем'янський Карпо).

Кременчук Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кременчуцький Михайло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Крем'янські. (Здогадуємося, що Крем'янські, Кременецькі й Кремениченки – це гілки одного роду, різні модифікації одного прізвища – Кремінь або Крем'янчик).

Крем'янський (він же Кремениченко, Крем'яниченко) Карпо Васильович – священик («презвитер») Святомихайлівської церкви с. Зубівки Миргородського полку (1718 – 1723). Був на цій посаді також 1737 р. Мав у селі власний житловий двір. Мав сина Петра (див.: Карпов Петро).

Павло – священик церкви Різдва Христового м-ка Шишаків Миргородського полку (близько 1750 – 1760-их рр.). Мав сина Івана (бл. 1745 – ?), який 1.10.1762 р. вступив до Київської академії.

Петро – ієрей, пресвітер церкви св. Архістратига Михайла в с. Зубівці (1759).

Іоан (? – бл. 1770) – пресвітер Зубівської церкви св. Архістратига Михайла (дані за 1760 – 1766 рр.). Дружина Марія.

Григорій (1760 – ?) – дячок Михайлівської церкви с. Зубівки (1792).

Яків (1768 – ?) – паламар Михайлівської церкви с. Зубівки (1792).

Павло – 1788 р. диякон Успінської церкви с. Баранівки Миргородського духовного правління, при священикові Якові Боровиковському.

Павло Павлович – 1794 р. священик Успінської церкви с. Баранівки.

Павло – протопіп, благочинний Миргородського духовного правління (1802).

Іван, 1791 р. – ієрей церкви Різдва Христового м-ка Шишаку; «шишацкий уволненный священник», 1818 р. жив у м-ку Сорочинцях.

Федір Павлович – 1834 р. служив дячком Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви.

Григорій Олексійович (або Олександрович) – священик, 1836 р. одержав парафію в Покровській церкві у с. Портянках від свого родича священика Іллі Івановича Хаборського. Жив бідно, помер молодим через хворобу.

Адам – священик церкви Різдва Христового в м-ку Шишаках (близько 1840 – 1872 рр.).

Григорій Іванович – дворянин с. Портянок Миргородського повіту, юнкер (1839). Живий 1844 р.

Крем'янський – дячок у м-ку Попівці (1856). Дружина Євдокія.

Крем'янські – дворяни Костянтин Григорович і Григорій Григорович, у 1870-их рр. мали 10 десятин землі в урочищі Крем'янчина біля с. Баранівки.

Агафон Петрович – у 1858 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви с. Біликів Миргородського повіту.

Крем'янська Наталя Аг. (Агафонівна?) – 1907 р. помічниця вчительки чоловічої Троїцької церковнопарафіяльної школи в Миргороді.

Євграф Петрович – у 1868 – 1902 рр. псаломщик Воскресінської церкви м-ка Хомутця. Мав синів Михайла і Федора.

Григорій Васильович – псаломщик. З 1879 по 1915 р. утримував за підрядом земську поштову станцію в с. Баранівці Миргородського повіту. 1891 р. завідувач Барановської військово-кінної дільниці Миргородського повіту.

Федір (? – раніше 1905) – почесний громадянин, жив у м-ку Сорочинцях.

Михайло Олексійович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1868 р. в сані священика, 1889 р. нагороджений скуфією. Священик Преображенської церкви в м-ку Шишаках (60-і – 80-і роки XIX ст.). Священик Воскресінської церкви Миргорода (1899 – 1912). 1901 р. законовчитель Миргородського чоловічого початкового училища. Законовчитель Миргородського парафіяльного жіночого училища, що діяло при Воскресінській церкві (1900 – 1912).

Яків – син священика, закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1870-их рр. учитель Шишацького сільського парафіяльного училища.

Олексій Олексійович – у 1887 – 1902 рр. псаломщик Флоро-Лаврської церкви с. Дібрівки.

Надія Павлівна – вдова псаломщика Михайлівської церкви м-ка Устивиці, жила в Устивиці (1897).

Агнія – донька померлого священика Успінської церкви с. Баранівки Миргородського повіту, 1897 р. жила в Баранівці.

Тетяна Григорівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. В 1899 – 1902 рр. учителька Баранівського початкового народного училища, 1901 р. помічниця вчительки Устивицького народного училища.

Дмитро – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик, з 1902 р. на службі в Миргородському повіті. 1904 р. законовчитель Баранівського початкового народного училища й Успінської жіночої церковнопарафіяльної школи села Баранівки.

Крем'янський [А.В.] – 1906 р. начальник поштово-телеграфного відділення в с. Дубрівці. (Пор. нижче: Крем'янський Олександр Васильович).

Михайло Євграфович (бл.1882 – ?), в 1911 – 1912 рр. псаломщик у Воскресінській церкві м-ка Хомутця, при священикові П.М.Коцюбі.

Федір Євграфович (1893 – 1920/1921) – уродженець с. Хомутця, син псаломщика. Був розстріляний більшовицькою владою в Криму.

Крем'янська П.Д. – у 1913 – 1915 рр. керувала літнім притулком-яслами в Хомутці.

Іван Михайлович – 1912 р. священик Олександро-Невської церкви села Полив'яного хутора Миргородського повіту.

Федір Іванович (бл. 1854 – ?) – 1912 р. священик, землевласник Полтавського повіту.

Петро Христофорович (бл. 1871 – ?) – 1912 р. священик, землевласник Полтавського повіту.

Мотрона Павлівна – до 1917 р. мала будинок у Миргороді на вул. Воскресінській, № 10, який був націоналізований за перших років радянської влади, а 1927 р. – денаціоналізований.

Олександр Васильович (1874, с. Баранівка Миргородського повіту – 4.10.1941) – походив із службовців, житель с. Великих Сорочинців, пенсіонер, був заарештований органами НКВС 30 вересня 1941 р., засуджений військовим трибуналом до розстрілу. Реабілітований 1995 р. Його дружина Шарлотта Ернестівна (1890 – 1941), француженка, уродженка м. Оттон (Франція), жителька с. В.Сорочинців, пенсіонерка, була заарештована, засуджена і розстріляна в один день із чоловіком.

Григорій Павлович (1880, с. Олефірівка – 27.11.1937) – мав середню освіту, в 30-х рр. – житель с. Горобиного Семенівського району. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Іван Григорович (1885, с. Баранівка Миргородського повіту, нині Шишацького району – 31.05.1938) – житель с. Баранівки, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Євген Григорович (1891, с. Баранівка – 31.05.1938) – походив із духівництва, мав початкову духовну освіту, житель с. Баранівки. У 1930-х рр. – службовець колгоспу. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Петро Дмитрович (1890, с. Баранівка – 31.05.1938) – із духівництва, освіта середня духовна. Вчитель у с. Баранівці, 1938 р. був засуджений до розстрілу, Реабілітований посмертно 1958 р.

Крем'янський В.І. – 1939 р. учитель (молодий) у Великосорочинській педшколі.

Крем'янський – бандурист із с. Великих Сорочинців. Походив із відомого на Миргородщині роду священнослужителів. Грав на кобзі з кінця 20-х років. Улітку 1943 року ввійшов до складу Великосорочинської капели бандуристів.

Крем'янський В.Є. – самодіяльний артист, грав у Шишацькому драматичному колективі (1942). Учитель у В.Сорочинському педучилищі (1951).

Крем'янський В. – восени 1943 р. завідувач Миргородського районного відділу народної освіти.

Крем'янський – диякон, житель х. Суржкового (перша половина XX ст.). Його дружина була знаменитою знахаркою, яка лікувала травами.

Хутір Крем'янчина Балка існував у Баранівській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.258; Курдиновский; Клировая книжка. – С.396, 401, 402, 412; Отчеты МУЗУ. – 1880. – С. 49; 1901. – С.90; 1902. – С. 66, 67; 1903. – С.65; 1905. – С.176; Постановления МУЗС. – 1892. – С.30; 1898. – С. 146; 1906. – С.282; 1915. – С.423, 424; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 4-5-6. – С. 38; КМА. – С. 294; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.121 – 122; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С.127.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 415 зв.; Оп. 1020. – Спр. 3286. – Арк. 2 зв.; Спр. 5671. – Арк. 27; Спр. 5809. – Арк.9; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 28 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 140. – Арк. 41; Спр. 186. – Арк. 66 зв.; Спр. 187. – Арк. 33 зв.; МКМ. – БФ. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви с. Малых Сорочинец. 1756 – 1761 г.: [Рукописний збірник]. – № 2071.

Крем'янчик Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кривеги.

Кривеґа Клим – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Кривега Дмитро Васильович (бл. 1860 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Сакалівки, власник 30 десятин землі.

Кривега Терентій Федорович (1879 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Сакалівки, власник 31 десятини землі.

Кривенки.

Кіндрат – отаман 2-го куреня власівських стрільців (Власівської сотні Миргородського полку), 1718 р.

Павло – «можнійший» посполитий у с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).

Федір – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Яків і Семен – убогі посполиті в с. Обухівці (1723).

Хвесько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Феодосій Пимонович (1920, с. Слобідка – 1981, м. Челябінськ) – Герой Радянського Союзу. До війни працював бухгалтером у МТС, 1940 р. призваний до армії. Закінчив Саратовське танкове училище. Учасник Великої Вітчизняної війни. Звання Героя отримав 26 квітня 1944 р. По війні працював на Челябінському тракторному заводі.

Хутір Кривенків існував біля с. Марченків.

Кривецькі (Кривицькі).

Кривецький Дмитро – 1666 р. міщанин с. Матяшівки.

Кривецький Григорій Семенович – житель м-ка Комишні. Штаб-лікар, після закінчення служби 1818 р. повернувся до Миргородського повіту. Як лікар обслуговував родини дідичів Гоголів-Яновських, Трощинських, Ломиковських та ін. (Зокрема, В.Я.Ломиковський платив йому за рік 1500 крб. і провізію). 1838 р. служив лікарем у м. Хоролі. Колезький асесор, у 1864 – 1871 рр. його спадкоємці мали 148 дес. землі при х. Махотиному (біля м-ка Комишні).

Кривецький (Кривицький) Лев Семенович (1800 – після 1848) – колезький асесор; за деякими даними, теж

штаб-лікар (що підлягає сумніву – Л.Р.). Житель Комишні. Його спадкоємці 1866 р. наділяли землею 6 душ раніше належних їм селян у х. Солоницькому Миргородського повіту. Діти Лева: Іван, Олександра (1837 – ?), Катерина (1838 – ?), Варвара (1839 – ?), Юлія (1841 – ?), Володимир (1842 – ?).

Кривецький (Кривицький) Василь Семенович – підпоручик, у 1864 – 1871 рр. мав при м-ку Комишні 21 дес. землі (володів нею разом із доньками: панною Надією Кривецькою і Дарією Масичевою, дружиною вахмістра). 1898 р. в Герольдії розглядалася його справа про затвердження роду в правах дворянства.

Кривецька Анастасія Йосипівна – дружина підпоручика, в 1864 – 1871 рр. мала 19 дес. землі біля м-ка Комишні. 1897 р. вона згадується як дружина поручика, жила в Миргороді.

Кривецька Юлія Львівна (1841, Комишня – ?) – донька колезького асесора Лева Семеновича, в 1864 – 1871 рр. мала 39 дес. землі біля м-ка Комишні.

Кривицький – студент Київського університету, учасник Українського Миргородського гуртка (1870-і роки). Про нього згадував миргородський лікар І.А.Зубковський.

Кривецький Іван Левович – дворянин. Дружина Олександра Михайлівна. Діти: Володимир, Євгенія.

Кривецький Володимир Левович – дворянин, жив у Кобеляцькому повіті. Дружина Ганна Миколаївна, діти Михайло, Микола.

Хутір Кривецького існував у Комишанській волості.

Криві.

Василь – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Процик – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Онофрій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Остап – убогий посполитий у Миргороді 1723 р., старець.

Гаврило – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Федір –1723 р. староста шпиталю при Спаській церкві м-ка Сорочинців.

Іван і Яків – посполиті в с. Біликах (1723).

Кривичі.

Гаврило – «фурманщик», 1723 р. належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях.

Афанасій – член бюро Медведівського осередку ВЛКСМ у Миргороді (1927), відповідальний за агітацію й пропаганду («агітпроп»).

Кривко (Кривков) [А.С.] – земський лікар у Шишаках (початок 1894 р.), у Хомутці (з весни до осені 1894 р.). Патріот України, вів просвітницьку діяльність серед селян. Близько 1905 р. став ініціатором створення Селянської спілки в Хомутці, до якої ввійшло понад 500 осіб. 11 грудня 1905 р. у його помешканні в Хомутці пройшов з'їзд Селянських спілок Миргородського повіту та інших революційних течій, який мав уплив на революційний настрій селян, зокрема, спричинився незабаром до повстання селян у Сорочинцях.

Кривобоки (Кривобоченки).

Кривобок Грицько – козак Сорочинської сотні (1718).

Кривобок Кіндрат – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Кривобок Кіндрат – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723), Павла Апостола (1732).

Кривобок Кіндрат – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Кривобок Василь – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кривобоченко Іван – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723); Кривобок Іван – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Кривобоків Кіндрат – посполитий у с. Біликах (1723).

Кривобок Данило – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Кривобік Яків – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Кривобоченки Юрко і Данило – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Кривобок – поміщик Зінківського повіту (середина XIX ст.).

Кривобок Максим Левович – у 1901 – 1908 рр. псаломщик Миргородської Воскресінської церкви.

Кривобоченко Іван Денисович (кін. XIX – поч. XX ст.) – житель Миргорода. Прадід художника Анатолія Кривобоченка. Мешкав у Ліску, недалеко від Харківського мосту, за Монаховою греблею. Займався шевством. Дружина – Феодосія Юхимівна. Діти: Яків (бухгалтер), Федір (офіцер царської армії, загинув під час громадянської війни), Олександр (бухгалтер), Тимофій, Максим (див.).

Кривобоченко Максим Іванович (8.04.1903 – 1944) – житель Миргорода. Дід художника Анатолія Кривобоченка. Народився в Ліску. У батька навчився шевства, що стало його основним заняттям (у МКМ зберігаються його шевські

колодки, стілець). У 1920-их рр. збудував будинок на Дранках (вул. Рибальська, 7), на березі Хоролу. Рибалив (його зобразив худ. О.Стельмах на картині «Рибалка на річці»; копія цієї картини роботи худ. А.Кривобоченка зберігається в МКМ). Розводив голубів. Жили досить заможно. Учасник радянсько-фінської війни, 2-ї світової війни, загинув 1944 р. Його дружина – Кривобоченко Марія Михайлівна (1901 – 1950), з дому Соколова (див.), жителька Миргорода. Співачка хору Воскресінської церкви. Мали сина Миколу. Портрет М.Кривобоченка і портрет його дружини написав миргородський маляр Григорій Ксьонз (у фондах МКМ).

Кривобоченко Микола Максимович (17.12.1924 – 23.10.2002) – житель Миргорода. Батько художника Анатолія Кривобоченка. Навчався в школі № 5 у Ліску, через війну не встиг здобути закінчену середню спеціальну освіту. Працював у 40-их рр. кухарем, у 50-их – їздовим колгоспу «Країна Рад» на Личанці, у 60-их – садівником і охоронцем на електростанції. Учасник 2-ї світової війни, був поранений, нагороджений орденами й медалями. Дружина – Колісник Віра Пантелеймонівна – донька розкуркуленого з Миргорода, домогосподарка. Жили на Дранках (вул Рибальська, 7). Згодом хату продали, купили будинок на Королівщині (вул. Гагаріна, 12). Мав добрий голос, співав у самодіяльних хорах, зокрема, в хорі електростанції. Грав на багатьох музичних інструментах. У 1950-их – 1960-их рр. грав на миргородських весіллях.

Кривобокий Процик – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Кривов'язи (Кривов'язенки).

Кривов'яз Іван – посполитий у с. Савинцях (1718).

Кривов'язенко Іван із синами Кирилом і Яремою – «можні середні» козаки с. Савинців (1723).

Кривогузи (Кривогузенки).

Кривогуз Яків – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Кривогузенко Степан – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718). Житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). Він же Кривогуз Степан, 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Довгалівці.

Кривоноси (Кривоносенки, Кривоносови).

Кривоносенко Олексій – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Кривоніс (Кривонос) Андрій, Кривоніс Степан – посполиті в м-ку Хомутці (1723).

Кривоніс Василь Іванович – церковний староста Дмитріївської церкви-школи в Ромодані (1902).

Кривоносова С.В. – завідувачка другої однокласної школи в с. Попівці (1913).

Кривопальки.

Кривопальчиха Наталка – жителька Миргорода (1750), козачка виборна, разом із синами Захаром, Леськом і свахою Домною мали 1 двір, 2 хати. Мала 2 підсусідків – Ваську Вишнячку і Остапа Штепенка.

Кривопієнко Яків – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Криворост Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кривороті (Криворотенки).

Криворотенко Процик – козак Шишацької сотні (1718). Він же Криворотий Прокіп із сином Данилом – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Криворотенко Антін – козак Шишацької сотні (1718). Антін із сином Іваном – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Криворотий Лаврін, Криворотий Мартин – заможні посполиті в Хомутці (1723).

Криворотий Тимко з братом Назаром – 1738 р. козаки виборні ґрунтові в с. Зуївцях.

Криворотьки (Криворотченки).

Криворотченко Хведір – посполитий Миргородської сотні (1718).

Криворотченки Гордій і Василь – козаки Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Вони ж Криворотьки Гордій і Василь – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Криворотько Матвій – заможний посполитий у с. Милюшках (1723).

Криворотченко Назар – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Криворотченко Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Криворотчиха Зінька – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із синами Яковом і Омельком мали 1 двір, 1 хату. Мала підсусідка Герасима Сенькового.

Криворотько Тимофій Данилович (1836 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Зуївців, мав 17 десятин землі.

Криворотько Йосип – у січні 1918 р. член Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів.

Криворотько – житель Миргорода, радянський активіст, під час голодомору 1932 – 1933 рр. відбирав хліб і харчі в селян с. Гаркушинців.

Криворотько Трифон Антонович (1875, с. Попівка Миргородського повіту – ?) – у 30-х рр. XX ст. селянин-одноосібник у с. Трубайцях Хорольського району. 1932 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Криворотько Кузьма Костянтинович (1885, м. Миргород – 19.05.1938) – із селян, продавець у Миргороді, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Криворотько Василь Васильович (1907, м. Миргород – 1938) – походив із робітників, у 30-х рр. житель м. Харкова, військовослужбовець, політрук. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Криворотько Іван Іванович (1891 – ?) – церковнослужитель у с. Петрівцях, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Криворотченко Олександр Іванович – житель Миргорода, член УСДРП (як і С.Бакало, Х.Литвиненко,П.Шинкаренко). Працівник кооперації. Його прізвище 1931 р. фігурувало в слідчій справі ДПУ щодо С.Бакала (див.): Криворотченко нібито наприкінці 1920-их рр. був заступником Бакала (секретаря оргбюро) в новоствореному підпільному Миргородському оргбюро УСДРП.

Криворотченко Михайло Григорович (1892, м. Зіньків – після 1934) – громадсько-політичний діяч, журналіст, краєзнавець. В 1914 – 1915 рр. був організатором у Миргороді «Юнацької Спілки» – підпільної молодіжної національно-політичної організації соціалістичного напрямку. Організатор українського краєзнавчого руху. 1934 р. був засуджений трійкою ДПУ до 5 років концтаборів. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р.

Криворотько Іван – під час німецької окупації наприкінці 1941 р. був старшим поліцаєм у Миргороді. Командував розстрілами жителів міста на північній околиці.

Криворотько Ф. – «відповідальний за редакцію» в миргородській газеті «Відродження» у грудні 1941 р. (на час відсутності редактора М.Воскобійника).

Криворотько Галина (Ганна) Григорівна – миргородська бандуристка, учасниця Миргородської капели бандуристів у 30 – 40-х рр. XX ст., учасниця капели бандуристів у складі Державного українського народного хору Г.Верьовки (з 1944 р.). Після одруження вийшла зі складу хору. В Миргороді жила на Приліпці (нині – вулиця Грекова).

Криворотьки Василь Васильович і Андрій Васильович – жителі Миргорода (вул. Лікарняна, № 23), обоє загинули на фронті під час Другої світової війни.

Криворукий Мусій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Криворучки (Криворученки).

Криворучко Мартин – титар, колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Криворучко Тихон – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний першим.

Криворучко Михайло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Криворучки Мартин, Василь і Юсько – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Криворученко Грицько – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Зуївцях.

Криворучко Олександр Миколайович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Криворучків Шишацької волості, мав 36 десятин землі.

Криворучко Яків Тимофійович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сергієвому Шишацької волості, мав 24 десятини землі.

Криворучко Костянтин Петрович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сергієвому Шишацької волості, мав 29 десятин землі.

Криворучко Степан Антонович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Чмирів Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Криворучко Яким Тимофійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петренковому Шишацької волості, мав 54 десятини землі.

Криворучко Данило Федорович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Хомутецької волості, мав 28 десятин землі.

Криворучко Олексій Іванович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ігнатенка Шишацької волості, мав 48 десятин землі.

Криворучко Григорій Іванович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ігнатенка Шишацької волості, мав 43десятини землі.

Криворучко Григорій Кирилович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сергієвому Шишацької волості, мав 26 десятин землі.

Криворучко Трохим Вікторович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ігнатенків Шишацької волості, мав 18 десятин землі.

Криворучко Степан Тимофійович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 40 десятин землі.

Криворучко Петро Іванович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ігнатенковому Шишацької волості, мав 21 десятину землі.

Криворучко Митрофан Вакулович (1882 – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Криворучко Василь Павлович – учасник миргородського повстання С.Дубчака (1919), через що за вироком військревтрибуналу був назавжди позбавлений права займати будь-які посади в армії й радянських установах.

Криворучко – миргородський повітовий начальник міліції (грудень 1920 р.).

Криворучко Петро Данилович (1899 – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1967 р.

Криворучко Іван Максимович (1902, с. Довгалівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. В жовтні 1929 р. був заарештований як член громади УАПЦ і контрреволюційної організації «За самостійну Україну» та нібито член сільської організації СВУ. 15 лютого 1930 р. був засуджений Особливою нарадою ДПУ до 10 р. позбавлення волі в таборах. Загинув на фронті під час Другої світової війни. Реабілітований 1989 р.

Криворучко Іван Павлович (1906 – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; 1937 р. – до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Криворучко Олександр Семенович (9.07.1919, с. Попівка – ?) – самодіяльний поет, писав російською мовою. Освіту здобував у Одеському вчительському та Полтавському педагогічному інститутах. Працював учителем у Комишні. Учасник Другої світової війни, мав нагороди. Друкувався у фронтових газетах, у місцевій миргородській пресі. Донька Олександра (нар. 1948 р.), за фахом інженер-програміст, теж поетеса, друкувалася в українських збірниках, часописах і альманахах.

Кілька хуторів Криворучків існували в Шишацькій волості.

Кривопустов Петро – дворянин, корнет, житель с. Лисівки Гадяцького повіту. На початку XIX ст. володів у Миргородському повіті маєтком Милорадовичівським (між селами Савинцями і Зуївцями).

Кривохати (Кривохатенки).

Кривохата Роман – житель Сорочинської сотні (1718); заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кривохатенко Герасим – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Кривошапки (Кривошапченки).

Кривошапченко Опанас – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Панас Кривошапка є в реєстрі 1732 р.

Кривошиї (Кривошиєнки).

Кривошия Яким – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

«Тишко Кривошиїн син» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

«Сава Кривошиїн брат» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кривошиєнко Микита – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кривошиєнко Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Кривошиєнко Іван – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Кривошия Степан – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Кривошия Захарій – говтв'янський війт Миргородського полку (1725).

Кривошиєнко Ярема – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Кривощока Улас – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). Улас із сином Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні (1723).

Кривулі.

Кривуля Дмитро Каленикович (? – 11.07.1879) – миргородський повітовий лікар (1853 – 1865). Міський лікар (1856). Колезький асесор (1865), колезький радник (1871). Жив у 1-й частині м. Миргорода. 1861 р. в його будинку письменник А.Свидницький влаштовував літературні вечори, кошти від яких ішли на громадську бібліотеку (згодом у будинку Кривулі була земська управа). В 1864 – 1865 рр. миргородський повітовий лікар, член Миргородської повітової земської управи (1865 – 1878). Голова Миргородської повітової училищної ради (січень 1874 р.). Мировий суддя першої дільниці Миргородського повіту (1869 – 1879), незмінний член з'їзду мирових суддів повіту. Гласний Миргородського повіту (1878). У нього в Миргороді жив народник Віктор Олексійович Малинка (перша половина 70-х рр. XIX ст.), який згодом одружився з сестрою Д.К.Кривулі. 1880 р. будинок Д.К.Кривулі з садибою був куплений для приміщення повітової земської управи і земських зібрань.

Кривуля Михайло Дмитрович – син лікаря Дмитра Калениковича Кривулі. Входив до кола спілкування миргородських дворян Малинок і Старицьких (він є на груповій світлині дворян 1897 р. в маєтку П.Малинки в с. Бодаківці).

Кривуля Андрій – капітан. Його діти Віктор, Василь, Любов затверджені в правах дворянства указом Герольдії 1855 р.

Кривулі – власники Кривулиного хутора в Хорольському повіті (1910).

Кривуля Вікентій Михайлович (1893 - ?) – житель с. Нових Санжар, репресований за сталінщини.

Літ.: ПГВ. – 1853. – № 44. – С. 452; 1856. – № 24. – С. 308; Памятная книжка, 1865. – С.95, 180; Денежный отчет МУЗУ за 1880 год. – Полтава, 1881. – С. 40; Зубковський І. Свідницький на Миргородщині: Уривок із спогадів // Плуг. – 1928. – № 12. – С.63; Фесенко А. Миргородщина та народницький рух // Моя газета (м. Миргород). – 1998. – 12 вересня. – № 3; Розсоха Л. З історії Миргородської міської бібліотеки // Миргородська міська бібліотека імені Д.Гурамішвілі: До 140-річчя заснування. – Миргород, 2001. – С.7.

Кривульки (Кривульченки).

Кривульченко Грицько – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Кривульчиха Марія – козачка в с. Бакумівці Миргородського полку, дуже убога (1723).

Кривульченко Степан – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732). Кривулька Степан із братом Хведором – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Бакумівці.

Кривульки – козацький рід; 1835 р. в с. Бакумівці жили 6 сімей Кривульок.

Кривулька Онисим Юхимович – 1904 р. фельдшер у м-ку Хомутці.

Кривцуненко Денис – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Кривченки.

Кривченко Ілько – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Іван – житель Миргородської сотні (1718).

Василь – заможний козак с. Довгалівки Миргородської сотні Миргородського полку (1723 - 1732).

Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Василь з «братаном» Іваном – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зубівці.

Леонтій – підканцелярист, згодом миргородський полковий канцелярист (1771).

Кривченко Василь Я. – капітан, житель м-ка Комишні. В 1864 – 1871 рр. мав 134 дес. землі при х. Кривченка (біля Комишні). 1872 р. в «Полтавских епархиальных ведомостях» (№ 6) була опублікована його стаття «Освячення училища» (про новий будинок Комишанського сільського училища).

Андрій Гаврилович – син козака м-ка Комишні. В 1870-их рр. був учнем Комишанського сільського училища і «авдитором» (так називали успішних учнів, які за невелику платню були помічниками помічникові училищного наставника).

Георгій Іванович – житель Комишні, закінчив Комишанське сільське училище, займався самоосвітою. В 1880-их рр. відкрив у парафії Комишанської Різдво-Богородицької церкви школу грамоти у власному будинку.

Кривченко Олексій, селянин-власник у с. Кибинцях. 1892 р. став хрещеним батьком Михайла Семенка (див.), майбутнього поета. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Олексій Семенович (бл. 1854/1864 – ?) – походив із селян, особистий дворянин. Освіту одержав у Миргородському повітовому училищі. В 1876 – 1893 рр. учитель Кибинського народного училища. 1899 р. – учитель Миргородського повітового училища й художньо-промислової школи, член училищної ради. Одружений (дані 1892 р.). Колезький асесор (1913 – 1916), жив у с. Кибинцях, мав у Миргородському повіті кілька десятків десятин землі. Мав права виборця Миргородського повіту. 1913 р. був жителем м. Нова Ушиця Кам'янець-Подільської губернії.

Георгій Олексійович (15.04.1883, с. Кибинці – 11.04.1960, м. Київ) – український економіст, географ і статистик. Походив із родини заможного козака. Освіту здобував у Кибинській початковій народній, Миргородській повітовій школах, у Петербурзькому політехнічному інституті (виключений 1905 р. за антиурядову агітацію), у Мюнхенському інституті (закінчив 1910 р.). З 1917 р. жив у Києві, з 1923 р. – в Харкові. Автор численних праць із питань розвитку галузей народного господарства України та інших країн.

Кузьма – житель с. Комишні, позапартійний, прихильник «Селянської спілки». 17 січня 1919 р. був обраний від селянства 3-ім селянським з'їздом Миргородщини депутатом до Трудового конгресу України – найвищого законодавчого органу УНР часів Директорії.

Кузьма – в липні 1944 р. був священиком у с. Бакумівці.

Кривчуни.

Кривчуни Пронько і Іван – заможні посполиті в м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Кривчун Петро Андрійович (1878 – ?) – козак Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, де мав 25 десятин землі.

Хутори Кривчунів існували в Петрівській і Попівській волостях.

Криги.

Крига Конон – посполитий середньої заможності в с. Баранівці Сорочинської сотні (1723). (Пор.: Криженко).

Крига Олександр Євменович – з 1938 р. був директором Попівської середньої школи.

Крижанівські.

Антін Степанович – вихрещений єврей із Білої Церкви, багатий купець. Поселився в м. Городищі Миргородського полку, де став відкупником (збирачем податків до Військового скарбу). 1738 р. належав до категорії жителів Городища – «можние, знатним промислом купеческим бавячиеся». 1737 р. він узяв на відкуп Миргородський полк, наступного року – Лубенський, а згодом і Гадяцький полк. Розпорядженням правителя Малоросії Кейта 1740 р. «за приращение казны в доходах малороссийских» Крижанівського було призначено «вакансовим сотником», а 1742 р. – на уряд глинського сотника Лубенського полку, на території якого йому було надано маєтності. 1742 р. він «состоял у надзирания сборов в полку Миргородском». У 1762 – 1773 рр. гадяцький полковник. Бригадир (1773). Дружина Ганна Павлівна. Мав синів (1767 р. навчалися в Лейпцігському університеті) й доньку.

Костянтин Павлович – брат Антона Степановича. Вихрест. Навчався в Київській академії, з 1747 по 1750 р. навчався в Угорському королівстві – в Королівській правничій академії в м. Пресбурзі (нині м. Братіслава), згодом у Прусії. З 1752 р. викладав німецьку та єврейську мови в Київській академії. З 1767 р. – роменський протоієрей. Перекладач творів Августина Блаженного. Мав синів, які 1767 р. навчалися в Лейпцігському університеті.

Крижанівський – майор, 1781 р. мав хутір (4 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Данило Федорович (1757 – ?) – корнет, поміщик. У 1800 – 1803 рр. власник селян у с. Петрівцях (43 душі), в х. Багачанському поблизу Петрівців (20 душ), у с. Зуївцях (51 душа), в с. Злодіївці та ін. Дружина Парасковія Микитівна.

Крижановський Герасим Данилович – губернський секретар (1805), небагатий дворянин.

Крижанівський – чоловік Софії Олександрівни Лук'янович (див.).

Літ.: Лазаревский А. Люди старой Малороссии. 8. Крыжановские // К.С. – 1885. – Т. XII, май. – С. 7 – 13; Історія Русів. – К., 1991. – С. 311; Описи КН. – С. 129, 260; Реєстр 1774 р. – С.23; КМА. – С. 295; Швидько Г. Ревізія Миргородського полку 1738 року // Січеславський альманах. – Вип. 4. – С. 89.

Криженки (Пор.: Крига).

Криженко Онофрій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Криженко Іван (в публікації Швидько – Круженко) – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Криженко Грицько – 1723 р. дяк у школі при Вознесінській церкві с. Радалівки Миргородського полку.

Крижки (Крижченки).

Крижка Іван – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Пилип, Устим, Павло, Семен.

Крижченко Онисько із синами Грицьком і Романом – козаки середньої заможності в с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Крижченко (в публікації Г.Швидько – Кружченко) Федір із братом Охрімом – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Крикер В.З. – лікар сільської лікарні с. Попівки (1912).

Крикливенки і Крикливченки.

Крикливенко Семен – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

Крикливенко Никифор – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Крикливченко Дмитро – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723). Дмитро Крикливенко 1732 р. належав до розряду цехових.

Крикуни (Крикуненки).

Крикун Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Крикуненко Марко з братом Василем – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). «А брат их же Матвій в поході Дербенском за болізнию остался».

Крикун Марко з братом Грицьком – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Крикуневич Іван Григорович – знайомий родини Гоголів, можливо, їхній сусіда. Йому передавав вітання Микола Гоголь у листі до матері 1850 р.

Крикуновські.

Михайло Степанович (за іншими даними Феофанович) (бл.1855 – ?) – священик. Закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1885 р. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті – священиком Вознесінської церкви с. Савинців, був на цій посаді й 1918 р. У 1901 – 1904 рр. законовчитель Савинського початкового народного училища. Дружина Любов Іванівна (бл.1865 – ?), син Володимир (бл. 1887 – ?).

Віра Аристархівна (з дому Кондратенко) – із 8 липня 1910 р. працювала фельдшером-акушеркою в с. Савинцях.

Борис Михайлович (1886, с. Гаркушинці – 26.01.1938) – із духівництва, мав незакінчену вищу освіту. У 30-х рр. XX ст. – житель м. Лубен, економіст меблевої фабрики. 16 січня 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Лідія Михайлівна – одержала освіту в Полтавському жіночому єпархіальному училищі. З 1911 р. учителька народного училища в с. Зуївцях.

Крилівці (Крилівченки).

Криловець Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Крилівченко Данило – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Крилов – під час німецької окупації 1941 року поліцай у Миргороді, секретар миргородської тюрми.

Криндачі (Криндаченки).

Криндач Євстафій – заможний козак Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Криндаченко Михайло – козак Остап'ївської сотні (1732). Записаний серед перших осіб сотні.

Криницькі.

Криницький Федір – раніше серпня 1670 р. був писарем гетьмана Брюховецького.

Криницький Федір Михайлович – полковник Гадяцького полку (1676).

Криницька Тарасія – черниця, до 1713 р. власниця млина на р. Пслі.

Криницький Ярема з сином Лук'яном – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Криницький Процько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Криницький – значковий товариш Миргородського полку (1783).

Криницька Вінцентія (бл. 1793 – 1848) – дружина підполковника. Померла в м-ку Сорочинцях (парафіянка Преображенської церкви).

Криницький Іван Петрович – купець у Полтаві (1904).

Криницький Костянтин Іванович – 1910 р. представник Полтавського селянського земельного банку в Миргородському повіті.

Криси (Крисенки).

Крисенко Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Криса Кирило – 1723 р. належав до «товариства можнійшого» в складі Потіцької сотні Миргородського полку.

Крисенко Лаврін Васильович – значковий товариш Миргородського полку (1722).

Криски (Криськи, Крискови). (Див. також: Крищенки).

Криско (Крисков) Степан – «можний середній» козак с. Петрівців (1718 – 1723).

Криско Данило – міщанин м-ка Устивиці Миргородського полку (1732). У спискові міщан записаний другим після війта.

Крисков Степан (1741 – ?) – син значкового товариша. На військовій службі в Миргородському полку з 1758 р. (полковим копіїстом). 1763 р. – полковий канцелярист, 1769 – сотенний писар, 1775 – сотенний отаман, 1782 – військовий товариш Миргородського полку. В походах не був. По скасуванні Миргородського полку далі служити в армії не захотів. 1787 р. мав хутір у Хорольському повіті й підданих – 69 душ чол. ст.

Крисков (також Крисин) Денис – значковий товариш Миргородського полку (1749 – 1753). Сотенний писар Устивицької сотні (1741 – 1750). Полковий комісар (1751). Мав двір і хутір в Устивицькій сотні (1781).

Крисков Іван – поміщик, 1830 р. мав землю в с. Доброгірській Миргородського повіту й хутір біля села, поблизу р. Овнянки. 1821 р. він звертався по допомогу для своєї немічної сестри до Василя Панасовича Гоголя-Яновського та Дмитра Прокоповича Трощинського; просив В.Гоголя посприяти в призначенні опікунів для своєї сестри. Його сестра, у шлюбі Каракашева, 1821 р. претендувала на виділення належної їй частини з маєтку пані Стефановичевої.

Криськів хутір зафіксований на мапі 1826 – 1840 рр. за 2 версти на північ від с. Устивиці.

Крисченко Марко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). (Пор. також: Крищенко).

Кричевські.

Кричевський Василь Григорович (31.12. 1872, с. Ворожба Лебединського повіту Харківської губ. – 15.11.1952, м. Каракас, Венесуела, перепоховано в Бавнд-Бруку, США) – український художник, архітектор, знавець народного мистецтва. Автор проекту будинку Полтавського земства. Автор ескізів Великого і Малого державних гербів України, грошових знаків УНР. 1908 р. купив піддачу будинок у Яреськах у вдови М. Дмитрієва. З серпня 1918 р. до липня 1919 р. жив у Миргороді, очолював Миргородський художньо-промисловий інститут. Приятель О. Сластьона. Був заарештований секретарем Миргородського повітового комітету КП(б)У Нечесом і утримувався в миргородській тюрмі за те, що не пустив червоноармійців на постій до інституту. 1919 р. виїхав до Києва. Професор Київського художнього і

архітектурного інституту. Автор проекту музею Т.Шевченка в Каневі. В 1938 – 1939 рр. працював у В.Сорочинцях над створенням першого українського кольорового фільму «Сорочинський ярмарок» (за повістю М.Гоголя). 1943 р. переїхав до Львова, де був на посаді ректора Вищої Мистецької української школи. З 1944 р. перебував у еміграції.

Кричевський Федір Григорович (1879 – 1947) – український художник і педагог. Мав дачу в м-ку Шишаці (згоріла під час війни). Брав активну участь у створенні художньо-промислової майстерні в Шишаці (травень 1943 р.).

Літ.: Ханко В. Василь Кричевський // НТЕ. – 1973. - № 1. – С.74 – 76; Його ж. Художньо-промисловий інститут у Миргороді // Архівний збірник до 80-річчя Державного архіву Полтавської області. – Полтава, 1998. – С. 131 – 146; Лебедєв Г. Творець українського стилю Василь Кричевський // К.С. – 1997. - № 6. – С. 118 – 131; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 76 – 78; Галян Г. Полтавський земський дім (краєзнавчий музей) і родина Кричевських // Полтавський краєзнавчий музей: Зб. наукових статей 2004 р. – Полтава, 2005. – С.557.

Криченки-Чарнуцькі. (Див. також: Чарнуцькі).

Криченко-Чарнуцький (Чарнуцький) Феофан – дворянин, 1866 року наділяв землею раніше належних йому 15 душ селян у м-ку Комишні та в х. Фелихівському Миргородського повіту. Мав 49 дес. землі біля Комишні. В 1870 – 1884 рр. – статський радник, поміщик у м-ку Комишні.

Гаврило – юнкер. Його сини Іван, Василь. Указ Герольдії про затвердження роду в правах дворянства 1843 р.

Василь Гаврилович – у 1864 – 1900 рр. губернський секретар, миргородський повітовий земський гласний. Жив у х. Кибалиному Комишанської волості. Разом із дружиною Лідією Федорівною в 1864 – 1871 рр. мали 52 дес. землі біля Комишні. 1896 р. внесений до дворянської родовідної книги. Мали сина Костянтина.

Костянтин Васильович (бл. 1864/1872 – ?) – дворянин; 1903 р. – «неимеющий чина», працював на дрібній чиновницькій посаді в канцелярії Миргородського предводителя дворянства. 1913 р. колезький реєстратор, член Миргородської дворянської опіки. Жив у х. Кибалиному, власник 45 десятин землі. Дружина Олена Павлівна. Діти: Катерина, Леонід, Петро (1903 р. внесені до родословної книги Полтавської губернії).

Хутір Чарнуцького існував у районі м-ка Комишні.

Кричівський – партизан загону «Перемога», 1942 року був виданий ворогам і розстріляний окупаційною владою в Миргороді.

Крищак Петро – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Крищенки. (Пор. також: Криски, Крисченки).

Крищенко Ясько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Крищенки (Крисченки) Іван і Данило – посполиті в Устивицькій сотні (1718).

Крищенко Семен – посполитий у с. Милюшках (1718).

Кроковські.

Яків – пресвітер Покровської церкви в м-ку Хомутці (1759).

Петро (1748 – ?) – сотенний отаман Миргородського полку (1783) , служив «зверх комплекту». Примітно, що 1788 року в Миргороді на Ведмедівці існував «плец» (земельна ділянка) під назвою Кроківщина, який належав братам Іллі та Іванові Одешелідзе і того самого року був проданий поручику Коновалову.

Олексій (1741 – ?) – благочинний священик і намісник Покровської церкви с. Хомутця (1791 – 1794).

Іван – дячок Покровської церкви с. Хомутця (1792).

Оврам (1757 – ?) – дячок Воскресінської церкви с. Хомутця (1792).

Петро (бл. 1778 – ?) – дячок Троїцької церкви в с. Бакумівці (1792).

Степан Васильович – колезький радник. Справник Миргородського повітового поліційного управління (1891 – 1904). Водночас у 1892 – 1904 рр. завідувач метеорологічної станції в Миргороді.

Кропиви.

Кропива (прізвище в шлюбі) – учасниця хору Троїцької церкви м. Миргорода в 20-30-х рр. ХХ ст.

Кропива Володимир Миколайович (1945 – 2004) – миргородський фотограф, у 70-90-х рр. працював у фотоательє, розміщеному біля базару на вулиці Червоноармійській (Воскресінській). Жив на вулиці Сорочинській, 27.

Кропивенські (див.: Кропив'янські).

Кропивецькі.

Василь, Андрій – 1666 р. міщани с. Матяшівки.

Кропивки (Кропивченки).

Кропивка Василь – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кропивка Іван із братом Михайлом – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Кропивченко Омелько – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Кропивка Данило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Кропивка Яків – житель м-ка Сорочинців, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). Кропивка Яцько є також у реєстрі 1732 р.

Кропивки Іван, Яцько, Мартин, Омелько – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Кропивка Яків – економ у панському маєтку в Сорочинцях. Дружина Єфросинія (бл. 1749 – 12.05.1790), померла в Сорочинцях.

Кропивка Максим – мав дружину Килину, яка 1800 р. «восприймала» в Сорочинцях Ганну – доньку сорочинського дворянина Пилипа Пищимуки.

Кропивка Григорій Родіонович (бл. 1849 – ?) – козак, відставний фельдфебель, Багачанський волосний старшина (1899-1900). 1913 р. жив у х. Підкруглому Багачанської волості, мав 21 десятину землі.

Кропивки – на початку XX ст. жителі м. Миргорода (район Ведмедівки). Денис Кропивка мав доньок Олександру (одружена з Миколою Терентійовичем Куликом) і Параску (одружена з Леонтієм Андрійовичем Дриґою).

Кропивка – 16 серпня 1918 р., за часів гетьманщини, був секретарем при миргородському повітовому начальнику державної варти Лютостинському.

Кропивка – у 1920-их рр. служив у Миргороді міліціонером. Комуністична влада дала йому завдання убити священика М.Г.Базилевського, що Кропивка й виконав, але невдовзі, через 3 дні було вбито і його самого (люди стверджували, що то прихильники Базилевського помстилися за нього).

Кропивка Микола Васильович – бандурист у Миргороді (30-40-і рр. XX ст.), учасник Миргородської капели бандуристів. Жив на Довгоселівці (нині – вулиця Зоріна). Під час голодних 1947 – 1948 років разом із бандуристом Дмитром Бондаренком ходив із бандурою по селах, заробляв харчі. З 1953 р. – керівник гуртка бандуристів Миргородського районного будинку культури. Похований на Троїцькому цвинтарі. Мав синів Миколу й Василя.

Кропивка Галина Іванівна (в шлюбі Довгопадова) – бібліотекарка Миргородської районової бібліотеки (1939 - 1940). Жила на Довгоселівці. Згодом виїхала до Сумської області.

Кропивка – начальник миргородської міської пожежної дружини (1942).

Кропивні (Кропивненки).

Кропивненко Данило – посполитий Миргородської сотні (1718).

Кропивний Степан, із синами Єрофієм, Семеном і Матвієм – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Кропивненко Павло – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Кропивний Семен – козак Миргородської сотні (1732).

Кропивний Степан із синами Павлом і Семеном – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Петрівцях.

Кропивний – земський фельдшер у с. Савинцях (1879).

Кропивний Яким Євтихійович (1850 – ?), козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин землі.

Кропивний Сидір Гнатович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 19 десятин землі.

Кропивна Олександра Ксенофонтівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1886 р. учителька Устивицького народного училища Миргородського повіту. Була на цій посаді також 1905 р. Вдова фельдшера (1899). Завідувачка бібліотеки-читальні в Устивиці (1899 - 1905). Учасниця селянських мітингів у Устивиці в грудні 1905 р., де виступала проти арештів у Селянській спілці.

Кропивний Микола Євменович (за іншими даними Юліанович) – закінчив Лохвицьке міське училище. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1904 рр. помічник учителя в Устивицькому народному училищі. За даними поліції, «по негласным сведениям, в период 1904 – 1906 гг. был ярым украинофилом»; був під наглядом поліції як український соціал-демократ. 1914 р. учитель земської школи х. Салимівщини Миргородського повіту. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Кропивний, влітку й восени 1917 р. був головою Миргородського повітового земельного комітету. Був обраний делегатом до 1-го Всеукраїнського з'їзду Рад у Києві.

Кропивний Григорій Тимофійович – «колишній народний суддя», радянський активіст у с. Петрівцях. За денікінщини (в листопаді 1919 р.) був заарештований у с. Петрівцях Конотопським каральним загоном і після жорстокого допиту в денікінській контррозвідці відправлений до миргородської тюрми і розстріляний у Миргороді.

Кропивний Пантелеймон Григорович (1888 – ?) – 1926 року давав показання Полтавському ГПУ про злочини в с. Петрівцях за часів денікінщини.

Кропивний Герасим Якимович (1894, с. Петрівці – 4.06.1938) – житель Миргорода, робітник заготівельного підприємства. Був заарештований 5 травня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 і 1961 р.

Кропивні – родини, що в першій половині XX ст. жили в с. Петрівцях.

Літ.: Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С.6; Адрес-календарь, 1900. – С. 19; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 156; 1904. – С. 165; Списки лиц. – С. 1 – 6; П.п. – 1996. – 3 липня. – № 53; Марченко М. Деякі факти з історії Миргородщини // П.п. – 1996. – 21 серпня. - № 68. – С. 3; Швидько. – С. 28; Швидько-2. – С. 117; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 145.

Кропив'янські (Кропивенські).

Кропивенський – значковий товариш Миргородського полку (1783).

Кропив'янський – дворянин, 1796 р. купив «пустой плец» у м-ку Багачці Миргородського повіту у князя Олексія Пхеїдзе.

Кропив'янський Іван Прокопович – губернський секретар (1808), колезький секретар (1809 – 1812), титулярний радник (1813 – 1815). В 1808 – 1809 рр. служив у канцелярії миргородського повітового маршала О.Данилевського. Підсудок Миргородського повітового суду (1812 – 1815). 1815 р. мав 6 підданих у Багачці. Мав сина Олександра (нар. бл. 1808), який із 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Кропив'янський Григорій (? – бл. 1853) – титулярний радник, житель Миргородського повіту.

Кроти (Кротенки).

Кріт Старий – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Кротенко Кіндрат – сотенний хорунжий Багацької сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Д.Вирського хибно – Крошенко).

Кротенко Андрій – козак Багацької сотні (1732).

З цим прізвищем пов'язана назва села Кротівщина в Багачанській волості.

Кротевичі.

Кротевич Мартин Іванович (? – не раніше 1886) – дворянин, імовірно, миргородський. Мав сина Фелікса (миргородського міщанина) і дочок: Антоніну (в шлюбі Драбовецьку, дружину миргородського дворянина, див.), Феклу (дружину грецького підданого Леоніда Григоровича Венеракі, жили не в Миргороді) й Олександру (дружину новопразького міщанина Петра Антоновича Прохватилова).

Кротевич Фелікс Мартинович – миргородський міщанин; 1884 р. разом із сестрою Антоніною Драбовецькою вони були «восприємниками» новонародженої Валентини – доньки їхньої сестри Фекли Венеракі.

Кротевич Костянтин Максимович (1872 – ?) – архієпископ Лубенський і Миргородський УАПЦ (з 1928 р.). Походив із Київської губернії. Жив у м. Лубнах. Стояв на українських патріотичних позиціях. 1929 р. був заарештований за антирадянську агітацію, справу припинено.

Кротков Микола Пилипович – священик, із 1893 р. законовчитель Комишанського народного училища.

Кротов Олександр – до 1915 р. володів трактиром у Миргороді.

Крохмалі – власники Крохмалевого хутора в Баранівській волості (XIX ст.).

Кругляки.

Кругляк Василь – війт у с. Борисах Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Кругляк Михайло (23.05.1896, с. Пустовійтове Кременчуцького повіту – 15.06.1988, м. Київ) – маляр, вчитель малювання. 1916 р. закінчив Миргородську художньо-промислову школу, 1931 р. – Миргородський індустріально-керамічний інститут за фахом інженер-керамік.

Кругляков Ілля Іоселевич – міщанин, член Миргородського повітового податкового «присутствія» (1899).

Кружко Грицько із сином Петром – козаки с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Кружченко (пор.: Крижченко).

Крузе Аполон Якович (1894 – 1967) – генерал-лейтенант, командир 93-ї Миргородської Червонопрапорної ордена Суворова стрілецької дивізії Воронезького фронту, яка визволяла Миргородщину від нацистських окупантів у вересні 1943 р.

Круківський М.Ф. – керівник драматичного колективу Миргородського будинку культури (кінець 1950-их рр.).

Крупенки Іван та Мисько з сином Павлом – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Іван є також у реєстрі сотні 1732 р.

Крупки (Крупченки). Пор. також: Крупські.

Крупченко Остап – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Крупка Іван – комишанський сотник Гадяцького полку (1715). Сотником був після Степана Яценка. Прихильник гадяцького полковника Івана Чарниша, власника містечка Комишні. Скинутий із посади новим гадяцьким полковником М.Милорадовичем після 1715 р.

Крупка Ілляш – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); «можнійший» козак с. Тух Яреськівської сотні (1723). Мав сина Івана.

Крупка (Крупко) Карпо з сином Денисом – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Крупка Карпо є також у реєстрі сотні 1732 р.

Крупка Остап – 1738 р. козак виборний малогрунтовий, житель м. Городища Миргородського полку. Жив двома хатами на одному дворі з братами Дем'яном і Гнатом.

Крупка Іван – козак, волосний голова Комишанської волості в 1856 – 1857 рр.

Круподери (Круподері, Круподеренки).

Круподеренко Степан – 1666 р. міщанин с. Бакумівки.

Круподеренко Грицько – козак Хомутецького куреня Миргородського полку (1718); записаний першим після хомутецького отамана. Він же Круподеря (Круподера) Григорій, із братом Мусієм вони – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Круподера Іван – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Круподера Артем і Круподерин зять Хома – козаки Хомутецького куреня Миргородської сотні (1718).

Круподера Данило та Іван із сином Федором – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Круподера Дмитро, посполитий у с. Попівці (1723).

Круподера Грицько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732). Записаний другим після отамана Хомутця.

Круподера Роман – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Круподеренко Федір – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Круподеря Семен із братом Василем – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в м-ку Хомутці.

Крупські.

Крупський Юсько – комишанський сотник Гадяцького полку (1687). (Пор.: Крупка).

Крупський [Ол. І.] – лікар-гінеколог, професор, працював на Миргородському курорті в 20-х рр. ХХ ст. Приятель лікаря І.А.Зубковського. І.А.Зубковський згадував про нього (Спогади «Дні мого життя»). В Києві були видані статті О.Крупського: «Що конче потрібно Миргородському курорту» (К., 1926) – це доповідь на засіданні медичної ради Миргородського курорту; «Миргород-курорт (на Полтавщині) та його значення в справі лікування жіночих недуг: Доповідь Київському акушерсько-гінекологічному товариству» (К., 1926).

Крупська Лариса Всеволодівна (1896, м. Балта, нині Одеської обл. – після 1945 р.) – українка, походила із службовців. Педагог, мала вищу освіту. В 30-х рр. ХХ ст. жила в Миргороді, працювала вчителькою російської мови й літератури в 1-й школі. Одружена з Яковом Григоровичем Земляковим (див.), викладачем Миргородського керамтехнікуму, який був репресований. Ларису з дітьми Наталею і Юрієм як родину репресованого виселили з технікумівського помешкання, і з 1938 до 1941 р. вони жили на квартирі в своїх друзів Кирпосенків, згодом – у Нефоросних (див.). Під час німецької окупації працювала вчителькою німецької мови в 1-й школі (див.: Л.Землянська – це її псевдонім). Щоб урятувати свого сина Юрія від вивезення до Німеччини, влаштувала його на роботу писарем до миргородської поліції. Після війни жила в м. Могилеві-Подільському Вінницької області. 22 травня 1945 р. її було заарештовано й 6 серпня того самого року засуджено Військовим трибуналом військ НКВС Полтавської області до 10 р. позбавлення волі. Померла в тюремній лікарні. Реабілітована 9 вересня 1991 р. Син Юрій після 1943 р. був засуджений і відправлений до штрафного батальйону, де він у бою втратив руку; по війні жив у м. Бендерах.

Крупський Ігор Всеволодович (1912 – ?) – походив із службовців, мав середню освіту. Житель Миргорода, працював електротехніком на курорті. Був заарештований 12 серпня 1941 р., засуджений за антирадянську агітацію до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1958 р. Мав сестру Ларису.

Крупченки (див.: Крупки).

Крутін – миргородський повітовий військовий комісар (1920 – 1921), начальник повітової дільниці (червень 1922 р.). Займався знищенням повстанських селянських загонів. Очолював Миргородську повітову військову трійку, за рішенням якої 1921 р. було розстріляно 10 заможних селян с. Зубівки, запідозрених у вбивстві комуніста С.Богині.

Крутоголови (Крутоголовенки).

Крутоголов Василь – козак Лютеньської сотні Полтавського полку (1649).

Крутоголовенко Василь – член шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Крутьки (Крутченки, Крученки).

Крутченко Ярема – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Крученко (Крутченко) Семен із братами Федором, Симоном (Салимоном?) і Федором – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Крутьки Семен і Салимон є також у реєстрі 1732 р.

Крутько Харко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Крученко – 1737 р. війт с. Зуївців.

Крутько Микола Порфирович (1899 – 23.03.1938) – бандурист, учасник Шишацької капели бандуристів.

Народився в с. Великому Перевозі, нині Шишацького району, в бідній селянській родині. З 1918 року став членом місцевої «Просвіти», де навчився гри на бандурі, набув патріотичних поглядів. На початку 1919 року вступив до Першого Миргородського полку (під командуванням червоного командира А.П'явки), який мав протигетьманське спрямування, але невдовзі перейшов на бік українських патріотичних сил. Із 1920 року – член «Просвіти» в с. Баранівці, виступав як бандурист, учасник хорового й драматичного гуртків. 1925 року мандрував із Харківською капелою бандуристів, з Шишацькою капелою під орудою кобзаря Н.Чумака. Мав зв'язок із миргородськими й сорочинськими бандуристами. 1931 року створив капелу бандуристів у с. Диканьці. Голодного 1932 року виїхав до м. Маріуполя, де 1932 року був заарештований і ув'язнений на 4 місяці. Повернувся до Великого Перевозу. Вдруге був заарештований 1 лютого 1938 р. «За участь у контрреволюційній організації» був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 року.

Крушевські.

Прокіп – наказний потіцький сотник Миргородського полку (1721).

Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Федір – війт у с. Погребах Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Трохим – 1723 р. належав до «можнійшого товариства» Потіцької сотні Миргородського полку; потіцький сотник Миргородського полку (1728 – 1732).

Крушельницька – завідувачка складу в Миргородському художньо-керамічному технікумі, звільнена з роботи в грудні 1924 р.

Крюкови (Крюки).

Крюков Іван Хомович (1834 – ?) – селянин, близько 1866 – 1871 рр. мав 62 десятини землі у дачах м-ка Баранівки. 1913 р. жив у х. Маслівців Баранівської волості, мав 105 десятин землі.

Крюков Яків Іванович (1873 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Чигалевщині Баранівської волості, мав 60 десятин землі.

Крюк І. – автор статей «Народний співець кобзар Кравченко», «Наш Гоголь» у миргородській газеті «Відродження» (1942).

Хутір Крюкове існував між селами Біликами й Почапцями.

Крячки.

Крячко Мусій – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Крячок Омелько – посполитий у с. Савинцях (1718). Він же Крячко Омелько, убогий посполитий у с. Савинцях (1723).

Хутір Крячкове Озеро існував біля с. Мокріїв.

Крячуни.

Крячун Дем'ян – «придворний» ясновельможної пані гетьманової Уляни Апостолової, 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Хомутці.

Крячун Семен – «придворний» ясновельможної пані гетьманової Уляни Апостолової, 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Хомутці.

Крячун – від цього прізвища походить назва хутора Крячунівщини, що на околиці с. Бакумівки.

Крячун Павло Іванович – миргородський повітовий гласний від сільського товариства (1907 – 1910).

Крячун Василь Степанович (1888, с. Попівка – 25.05.1938) – колгоспник у с. Попівці. Заарештований 8 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Ксандров Іван Миколайович (1879 – ?) – житель Миргорода, походив із службовців, мав вищу освіту. Працював виконробом обласного будівельного тресту. Був заарештований 27 липня 1941 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Відомості про виконання вироку відсутні. Реабілітований 1991 р.

Ксьонзи. (Див. також: Ксьонзенки).

Ксьонз Василь – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732). Сотенний отаман 1733 р.

Ксьонз Йосип (сер. XVIII ст.) – козак 1-ї Миргородської сотні. Його донька Оксана була в шлюбі з Федором Малинкою (1749 – ?), значковим товаришем Миргородського полку.

Данило – значковий товариш Миргородського полку, абшитований 1785 р.

Федір Павлович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях Зубівської волості, мав 38 десятин землі.

Іван Савович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях, мав 17 десятин землі.

Яків Оврамович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 15 десятин землі

Іван Дмитрович – козак, зубівський волосний старшина (1899 – 1903).

Корній Савович (? – раніше 1927) – житель Миргорода; його садиба розміщалася на північ від вулиці Сорочинської, межувала з садибами графа В.М.О'Рурка і дворянина І.Д.Бугаєвського.

Григорій Петрович [18(30).11.1874, м. Миргород – 10.03.1947, с. Токарі Лохвицького району] – миргородський маляр-самоук. В дитинстві внаслідок хвороби втратив слух і мову. Навчався в іконописців М.Химочки в Миргороді та в Д.Рудича в Хомутці. Не маючи власної майстерні, працював разом із іншими художниками в Хомутці, в Ромнах. У Миргороді і в навколишніх селах виконував малярські, оздоблювальні й реставраційні роботи разом із родиною миргородських малярів і різьбярів Кучеренків. Разом із І.П.Кучеренком (див.) 1903 р. виконував декорації для вистав за участю М.Заньковецької в Миргороді. Пік творчої діяльності припадає на 30-і роки, коли ним було створено на замовлення десятки портретів миргородців, ікони, натюрморти. Серед його робіт – писані олійними фарбами портрети відомих миргородців: громадського діяча Сергія Пасішниченка, бандуриста Михайла Корецького, вишивальниці Уляни Бобир та ін. Роботи художника зберігаються в Полтавській галереї мистецтв та в Миргородському краєзнавчому музеї. Помер у притулку для старих людей у с. Токарях Лохвицького району. Могила не збереглася. 2017 р. в с. Токарях відкрито пам'ятник художнику.

Олексій – староста Успінського собору в Миргороді (початок ХХ ст.).

Олексій Костянтинович, у 1920 – 1930 рр. член нелегального відновленого Миргородського оргбюро Української партії соціалістів-революціонерів (очолював оргбюро Олексій Білиба).

Ксьонз (Ксьонзева) Феодосія – 1906 р. закінчила 2-й випуск Миргородської приватної жіночої гімназії Н.Грановської.

Ксьонз [Е.] – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію Н.Грановської.

Павло Феодосійович (1885, с. Почапці – 11.12.1937) – походив із селян. До 1937 р. служив священиком у с. Шахворостівці. 1937 р. – житель Миргорода, священик без парафії. В жовтні 1937 р. був заарештований, утримувався в лубенській в'язниці, засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований посмертно 1989 р.

Василь Костянтинович (1898, м. Миргород – 31.05.1938) – житель Миргорода, колишній член Української партії соціалістів-революціонерів. Учасник громадянської війни, служив шофером у лідера миргородських більшовиків, командира червоного загону Михайла Івановича Чайки. 1937 року працював у міліції. Наприкінці 30-х рр. – працівник заготівельної організації міського споживчого товариства; перебував під слідством за звинуваченням у контрреволюційній діяльності. Утримувався у тюрмах Лубен і Харкова. 1938 р. був засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований посмертно 1958 р.

Федір Костьович – перший голова колгоспу ім. Яковлєва, створеного 1931 р. в х. Довгому Озері Почапської сільської ради.

Яків Микитович – 1932 р. був головою колгоспу «Авангард» у Миргороді. Чимось не догодив тодішньому партійному керівництву, і його було знято з посади. Після нього головою став Дмитро Шелюг.

Олександр Павлович (1902 – бл. 1982) – народний талановитий музика-самоук, віртуозно володів кількома музичними інструментами. Знаний миргородський скрипаль, дудар, автор простих гумористичних пісеньок і віршів. Грав змалку, знав багато народних пісень. Батьки його були бідними безземельними щіткарями. Закінчив 3 класи церковно-парафіяльної школи. У Миргороді його майже ніхто не знав за справжнім прізвищем Ксьонз, а тільки за вуличним прізвиськом – Піщенко. Жив на вулиці Шишацький (нині – вулиця Комарова, 6). Заробляв на прожиття тим, що грав на весіллях. Приятелював із народною поетесою Христиною Литвиненко, із артистом районного будинку культури Володимиром Івановичем Філенком. Як скрипаль брав у часть у художній самодіяльності курорту, хору ветеранів праці РБК. Дружина – Феодосія Михайлівна (1903 – 1961), домогосподарка. Мали 9 дітей. Письменник-миргородець Павло Маляр у спогадах стверджував, що в 30-х роках Олександр Піщенко як народний музика був репресований, проте нащадки цього факту не підтверджують.

Катерина – миргородська співачка 30-х рр. ХХ ст., учасниця Миргородського українського народного хору, мала один із найкращих голосів.

Анатолій – 1946 р. став артистом Миргородського міського будинку культури.

Костянтин Олексійович (1.10.1909, м. Миргород – 29.03.1994, м. Миргород) – син церковного старости. Миргородський бандурист і співак. На початку 30-х рр. став учасником Миргородської 1-ї селянської капели бандуристів, наприкінці 30-их рр. співав у славетному хорі Миргородського Держмлина № 17. У 40-х рр. був артистом Державного українського народного хору Г.Верьовки. Із 1953 р. працював електриком у авіамістечку м. Миргорода, в будівельній організації. З 1973 р. на пенсії. Учасник кількох хорів у Миргороді – курорту «Миргород», Миргородського будинку культури, ветеранів війни та праці, міліції. Лауреат Всесоюзних конкурсів-оглядів художньої самодіяльності. Похований у Миргороді на цвинтарі в мікрорайоні Дранках.

Антон Йосипович – житель вулиці Чумацької в Миргороді. В жовтні 1941 р. служив у поліції м. Миргорода. Після війни був знайдений у Вінницькій області під іншим прізвищем, 1982 р. засуджений у Миргороді до розстрілу. За свідченнями сусідів, злочинних дій за ним не було.

Ксьонз П.І. – під час німецької окупації служив у миргородській поліції. Брав участь у арештах і розстрілах 30 осіб – партизанів, жителів Миргородщини – у дворі Миргородської школи № 4 на вул. Гоголя. За ці дії 1979 р. був засуджений до розстрілу.

Олексій Григорович (1922 р.н.) – миргородець, 1942 р. був забраний до Німеччини як остарбайтер. За це 1947 р. був засуджений радянською владою з терміном покарання 6 р., яке відбував на золотокопальнях у Якутії й Хабаровському краї, працюючи буровим майстром. Після повернення (близько 1956 р.) працював у Миргороді в будівельних організаціях. Громадський кореспондент районної газети «Прапор перемоги» (2010 – 2011), дописувач до інших газет.

Хутір Ксьонза існував у Миргородській волості.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Скалацький К. Ксьонз Г.П. // Словник художників України. – К., 1973. – С.123; Його ж. Що ми знаємо про народне малярство // Наука і культура. Україна: Щорічник. – Вип. 22. – К., 1988. – С.371 – 384; Розсоха Л. Г.П.Ксьонз, художник миргородський // П.п. – 1989. – 9 серпня. – № 126; Годун Н. Кобзарство Миргородщини. – С.158 – 159; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 152.

Арх.: МКМ. НА. – План садиби графа О'Рурка 1917 р.; Приватний архів О.Г.Ксьонза (м. Миргород).

Ксьонзенки (рідко **Ксьондзенки)**. (Див. також: Ксьонзи).

Клим – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Василь – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). Він же Ксьонз Василь – сотенний отаман (1733).

Кіндрат – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Тимофій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Іван – у 1750 – 1752 рр. житель Миргорода, козак виборний, середньогрунтовий. Разом із братами Гаврилом, Матвієм, Кирилом і зятем Миколою мали 1 двір, 4 хати. У них також були брати Семен і Микола. Всі були козаками 1-ї Миргородської сотні. Іван мав підсусідків Артема Литвина і Костя Овчара.

Омелян – миргородський полковий канцелярист (1764), ймовірно, жив у Миргороді.

Данило – значковий товариш Миргородського полку, 1785 р. пішов у відставку через хворобу.

Іван – корнет, 1810 р. мав 9 душ чоловічої статі в Миргородському повіті.

Лука Іванович – титулярний радник (1813 – 1830). Поштмейстер у Зінькові (1813). Засідатель Миргородського земського суду (1829). Поміщик Миргорода. Діти: Іван (нар. бл. 1808, з 1815 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Єгор і Павло (нар. бл. 1816 р., 1830 р. навчалися в Миргородському повітовому училищі).

Василь Данилович – капітан, житель м. Миргорода, хрещений батько Івана Шафранова (нар. 1821 р.).

Семен Данилович – губернський секретар, поміщик Миргорода. Діти: Акінф (нар. бл. 1808, з 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Свирид (нар. бл. 1816 р., 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі). Донька Ірина 1830 р. одружилася в Миргородській Воскресінській церкві з Іваном Фесенком (сином священика Стефана Фесенка) – жителем Миргорода, студентом, який закінчив курс богослів'я.

Іван Степанович – дворянин Миргорода, вдівець, 1825 р. взяв другий шлюб із зубівською солдаткою вдовою Єфимією Різуновою.

Кирило – дворянин, 1830 р. його син Андрій (нар. бл. 1823 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ксьонзенкова Уляна – «корнетша», поміщиця Миргорода (1831).

Ксьонзенкова Ганна Данилівна – дворянка, у шлюбі – міщанка Кожевникова. 1852 р. продала 12 дес. орної землі Матвію Івановичу Гузю.

Семен – 1840 р. учень Миргородського повітового училища.

Дмитро Захарович – козак, у 1864 – 1867 рр. мав 27 дес. землі в урочищі «За Рудою» (в дачах с. Зубівки).

Петро Андрійович – дворянин; його спадкоємці близько 1862 – 1877 рр. мали 24 дес. землі в урочищі Кильдіші.

Степан Петрович – колезький реєстратор, 1853 р. купив землю (11 десятин) у дачах с. Біликів у дворян Босевських. В 1864 – 1867 рр. разом із братом Василем Петровичем Ксьонзенком, колезьким реєстратором, мали 125 десятин землі в х. Ксьонзенків (біля с. Зубівки).

Павло Петрович – губернський секретар, 1853 р. купив у дворян Босевських сінокісну луку (10 десятин) в урочищі Кильдіші поблизу Миргорода; близько 1862 – 1877 рр. мав 101 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Ксьонзенкова Дарія Василівна – дружина губернського секретаря, близько 1862 – 1877 рр. разом із братом дворянином Іваном Васильовичем Лисенком володіла 25 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Ксьонзенкова Любов Корнилівна – дружина колезького реєстратора, близько 1862 – 1877 рр. мала 4 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Ксьонзенко – 1852 р. бухгалтер Миргородської міської Думи.

Ксьонзенко Іван Лукич (нар. бл. 1808) – син титулярного радника, з 1815 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1841 р. – колезький радник, незмінний засідатель Миргородського земського суду. 1850 р. становий пристав 2-го стану Миргородського повіту. Близько 1850 – 1865 рр. титулярний радник. Мав 122 дес. землі при транспортній Кременчуцькій дорозі (у 2-ій частині миргородських полів), 15 дес. – в урочищі Лободівщина (біля с. Ярмаків), 4 дес. – в урочищі Кильдіші. Гласний Миргородської міської Думи (1874).

Ксьонзенко Іван (бл. 1812 – бл. 1907) – заможний козак, житель Миргорода. Освічений, парафіянин Воскресінської церкви, співав на криласі. На плані Миргорода середини XIX ст. позначена «земля козака Ксьонзенка» (нині це східна частина вулиці Шляховиків і територія залізничної колії). Мав сина Михайла Івановича Ксьонзенка (див.), переслідуваного радянською владою. Справив великий вплив на патріотичне виховання внука – Павла Михайловича Ксьонзенка (див.).

Андрій Васильович (бл. 1844 – ?) – освіту одержав у Миргородському повітовому училищі. В 1883 – 1884 рр. опікун Устивицького народного училища Миргородського повіту. В 1888 – 1899 рр. колезький реєстратор, житель Миргорода. Член Миргородської міської управи (1888). Староста Успінської соборної церкви м. Миргорода (1908).

Максим [Степанович?] – походив із с. Зубівки Миргородського повіту. Навчався на медичному факультеті Київського університету, ровесник І.А.Зубковського (див.). Член Миргородського студентського народницького гуртка в Київському університеті (70-і рр. XIX ст.). З 1876 р. – лікар.

Максим Ксьонзенко. 1874 р.

О.І. Ксьонзенко. 1874 р.

Степан К-ич. – закінчив Миргородське повітове училище. В 1883 – 1884 рр. учитель Зубівського початкового народного училища.

Олександр Іванович (бл. 1852/1853 – поч. 1920) – дворянин, лікар. Навчався в Київському університеті (початок 70-х рр. XIX ст.), був членом Миргородського українського студентського народницького гуртка в університеті. В газеті «Киевский телеграф» (№ 137 за 1874 р.) опублікував статтю «О санитарном вопросе в Миргородском уезде» під псевдонімом Миргородець. 1878 р. – земський лікар у м-ку Сорочинцях. Миргородський повітовий лікар (1886 – 1910), міський лікар Миргорода (1913). Лікар 4-класного міського училища (1911 – 1912). Колезький радник (1898 – 1913). Автор опублікованих праць із медицини. Активіст Миргородської громадської бібліотеки (разом із братом Юхимом уклав її каталог). Член Миргородської повітової земської управи (1886). Миргородський міський уповноважений, член повітової училищної ради (1900 – 1908). Голова Миргородського музично-драматичного гуртка (1901). Голова Миргородського товариства споживачів, член Миргородського міського присутствія з квартирного податку (1904). Повітовий гласний (1907 – 1910), гласний Миргородської міської Думи (1914 – 1916). Причетний до створення Миргородського курорту: 1916 р. входив до першого складу міської курортної комісії, був на посаді товариша (тобто, заступника) голови цієї комісії. Приятель лікаря І.А.Зубковського. Член Миргородського сільськогосподарського товариства, власник 88 десятин землі (1911). Краєзнавець, дійсний член Полтавської Вченої Архівної комісії. Співпрацював із журналами «Киевская старина», «Русская старина», подаючи до них історично-краєзнавчі матеріали. Автор публікацій про дату народження М.Гоголя, про усипальню гетьмана Д.Апостола та ін. Мав власні будинки в правобережній частині Миргорода, а також добротний будинок у лівобережній частині, на вулиці Дворянській, № 15, де жив у 1909 – 1913 рр. За більшовицької влади, в червні 1919 р. був призначений на посаду судово-медичного лікаря при дільниці слідчого в м-ку Шишаках, де прослужив недовго. Про останні роки життя О.І.Ксьонзенка звідомив О.Сластьон у листі до Д.І.Яворницького від 12 листопада 1928 року: «Відомо, що він тікав з денікінцями і в Одесі умер від тифу; його жінка, не менче гордовита за Малинчиху, служила весь час в Києві за куховарку, а тепер служить за няньку, іноді навідується в Миргород». За перших років радянської влади будинок Ксьонзенка був націоналізований. Він зберігся до сьогодні (за сучасною адресою – вулиця Незалежності, № 27/19), в ньому в різні роки розміщалися: міський народний суд (з початку 1920-их рр.), нотаріальна контора, художня майстерня, служба працевлаштування, міський відділ культури; нині там діє майстерня художника В.Брикульця та громадська організація.

Ксьонзенко Олександра Степанівна – незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912). Ймовірно, дружина лікаря О.І.Ксьонзенка.

Ксьондзенко – житель правобережної частини Миргорода (поч. XX ст.). 1933 року в його колишньому будинку розміщався гуртожиток Миргородського керамічного технікуму. Ймовірно, це район вулиці Троїцької.

Колишній будинок О.І.Ксьонзенка на вул. Незалежності в Миргороді. Світлина 2020 р.

Юхим Іванович (бл. 1853 – ?) – дворянин. Навчався в Київському університеті, був членом Миргородського українського студентського народницького гуртка в університеті. Опублікував статтю «О скотских падежах и продовольствии в уезде» («Киевский телеграф», 1874, № 137) під псевдонімом Миргородець. Активний діяч Миргородської громадської бібліотеки. В 1884 – 1886 рр. мировий суддя 1-ї дільниці Миргородського повіту, повітовий гласний, опікун Миргородського парафіяльного чоловічого училища. 1896 р. миргородський міський староста. 1913 р. жив у м. Лубнах, 1916 р. – у Миргороді. У Миргородському повіті мав 78 десятин землі (1913), зокрема, мав землю поблизу с. Гаркушинців; 1888 р. частину його землі було викуплено під залізницю. У Миргороді до 1917 р. мав 2 добротних будинки на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 11 (це приблизно територія нинішньої міської ради), які були націоналізовані радянською владою. Володів також будинком на вул. Воскресінській, № 1, який був націоналізований, але 1927 р. денаціоналізований. У с. Гаркушинцях до XXI ст. зберігся будинок (нині пристосований під церкву), який називають «Ксьонзенкова дача».

Михайло Іванович – брат дворян Олександра і Юхима Ксьонзенків.

Михайло Іванович (2-а пол. XIX ст. – 1-а пол. XX ст.) – заможний козак м. Миргорода, син Івана Ксьонзенка (бл. 1812 – бл. 1907). За даними нащадків, від батька успадкував близько 100 десятин землі в районі Степуриного хутора. Розводив коней і корів, торгував худобою, мав шкірзавод, цегельню, тримав найманих робітників. За радянської влади був переслідуваний, розкуркулений, позбавлений усіх прав громадянства й висланий із родиною до Казахстану. Дружина – Параскева, з дому Чорненко, чумацького роду. Мали 18 дітей. Сини Григорій і Йосип залишилися в Миргороді, але були виселені з їхньої садиби в центрі міста (вул. Червоноармійська, 3) і змушені були жити в злиденній хатині на вулиці Кашинського. Решта дітей була вислана до Казахстану, серед них доньки Наталка, Христя, Олександра, Надія. Син Павло Михайлович (див.) жив за межами Миргорода, з 1940-х років – за кордоном.

Ю.І. Ксьонзенко. 1874 р.

Семен Андрійович – колезький реєстратор (1899), колезький секретар (1904), столоначальник поліційного управління Миргородського повіту (1899 – 1904).

Ілля Андрійович – канцелярський службовець поліційного управління Миргородського повіту (1900).

Андріян Климентійович – міщанин, член Миргородського сирітського суду (1903).

Ксьонзенко Олександр Степанович – член правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1903 – 1910).

Володимир Степанович (бл. 1871 – ?) – дворянин, житель с. Зубівки; завідувач Зубівської військово-кінної дільниці (1897). Член Зубівського сільськогосподарського товариства (1911), мав 31 десятину землі.

Ксьонзенко Сергій – автор статті «До історії роду Зарудних. Із родинного архіву Скибинських» («Труды ПУАК», вип.15). Ймовірно, близький знайомий або родич Скибинських, дворянського роду Миргородського повіту.

Одарка (Дарія) Павлівна – дворянка с. Зубівки. Освіту одержала в Зіньківській жіночій прогімназії. З 1894 р. на службі в Миргородському повіті, на посаді помічниці вчителя Зубівського народного училища, те саме 1902 р. 1911 р. учителька в с. Зубівці. 1921 р. брала участь у таємних зборах заможних осіб села, налаштованих проти радянської влади; близька до місцевого священика Стасевського.

Ольга Олександрівна – в 1909 – 1910 рр. викладачка Миргородської приватної 4-класної жіночої прогімназії Н.Грановської.

Анна Олександрівна – освіту здобула в інституті шляхетних панн. У 1908 – 1911 рр. учителька Миргородського парафіяльного училища. 1910 р. – помічниця вчителя Миргородського парафіяльного чоловічого училища. Можливо, її стосується наступна інформація:

Ксьонзенко [А.] – голова Опікунської ради («председательница Попечительного совета») Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської, 1911 р.

Яків Іванович (1878, с. Малі Сорочинці – ?) – із селян, малописьменний, житель Миргорода. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Павло Панасович (1895, м. Миргород – 31.05.1938, м. Полтава) – у 30-х рр. XX ст. жив у с. Баранівці Шишацького району, працював лісотехніком. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Степан Панасович (31.05.1893 – після 1983) – більшовицький активіст. Служив кіннотником у Червоній гвардії. Під час гетьманщини організував у Попівських лісах загін, який діяв проти гетьманців і проти кайзерівських військ. С.Ксьонзенко писав про це в спогадах: «Я в Поповских лесах организовал отряд, но там были и националисты». Цей загін переріс у Миргородський 29-й радянський полк, де Ксьонзенко був заступником командира і начальником полкової кулеметної команди. Згодом, навесні 1919 р., коли значна частина офіцерства Миргородського полку перейшла на бік війська УНР, С.Ксьонзенко не пішов за ними (залишив спогади про ці події, вони зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї). 1922 р. навчався в школі командирів у Києві, був на чолі цієї школи. Вступив до Київського ветзоотехнічного ін-ту, з 1930 р. викладав там. Біолог, доцент Української академії сільськогосподарських наук (1958).

Павло Михайлович (15.12.1896 – 2-а пол. XX ст., м. Гартфорд, штат Коннектикут, США) – походив із заможних козаків Миргорода. Син Михайла Івановича Ксьонзенка (див.). Хрещений у Воскресінській церкві м. Миргорода, хрещені батьки – Іван Гузь і Катерина Котляренко. Жив за нинішньою адресою – вул. Андреєва, № 4 (будинок зберігся досі). Освіту здобував у Миргороді – у вищій початковій школі, потім у Миргородській чоловічій гімназії, звідки був виключений «за малороссийское мышление». Служив прапорщиком у царській армії. 1915 р. закінчив бухгалтерські курси Київського навчального округу. Працював токарем Путіловського заводу в Петербурзі, де його застала лютнева революція 1917 року. Путіловці призначили його комісаром Нарвського району. В липні 1917 року став учасником української демонстрації моряків Петербурга. Після цього повернувся до Миргорода, де створив Гайдамацький козацький загін, який діяв до 1918 р., а потім влився до 2-го Запорізького полку під орудою Петра Болбочана (Ксьонзенко служив старшиною). Поранений, залишився в Харкові, де за гетьманщини був призначений на посаду коменданта Державної Варти на Харківщині. Радянською владою був двічі засуджений, востаннє 1921 року – на довічне заслання в Соловки. Звідти йому вдалося втекти. Повернувся на Полтавщину,

Павло Михайлович Ксьонзенко. Раніше 1917 р.

служив на посаді переписувача. На початку 20-их років працював рахівником на харківському заводі «Електросила». В 1928 – 1930 роках працював у харківських видавництвах у справі розповсюдження преси, на інших роботах. Під час Другої світової війни став гарячим учасником українського життя в Києві, за що його мордували німці в гестапо, але відпустили. Виїхав до Німеччини, а 1951 р. – до США. Жив у м. Гарфорді, де був активним діячем УАПЦ. Мав одну доньку Людмилу, яка зберегла його архів.

Григорій Михайлович – син Михайла Івановича Ксьонзенка. Брат Павла Михайловича (див.). Після розкуркулення й вигнання батька залишився в Миргороді, жив у бідній хаті на вулиці Кашинського. Мав 5 дітей, одна з них – Віра (мала сина Олександра Ксьонзенка).

Олексій Андрійович (1900, м. Миргород – ?) – походив із службовців. Житель Миргорода, у 30-х рр. службовець підприємства. 1932 р. був репресований, позбавлений на 3 р. права проживання в певних місцях. Реабілітований 1990 р.

Параска – у 30-х рр. XX ст. учасниця художньої самодіяльності Миргорода, співачка українського народного хору при Держмлині № 17.

Хутір Ксьонзенка існував у Багачанській волості.

Літ.: Месяцослов. – 1829. – Ч.2. – С.403; Памятная книжка, 1875. – С. 128; Ксензенко А. Гетманская усыпальница // К.С. – 1887. – Т.XVII, февраль. – С.353 – 359; Адрес-календарь, 1900. – С.2, 10; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 118, 122; 1902. – С.76; 1903. – С.75; 1911. – С.329; 1912. – С. 50; Постановления МУЗС. – 1887. – С.22; 1898. – С.145; 1899. – С. 233; 1915. – С.155; Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С.5; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 132; Зубковський І. Дні мого життя // Зоря Полтавщини. – 1969. – 14–28 грудня; Труды ПУАК. 1905 – 1917: Библиографический указатель. – Полтава, 1991. – С.49; Розсоха Л. Лікар-краєзнавець О.Ксьонзенко // Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 161 – 163; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 152; Розсоха Л. Будинок лікаря Ксьонзенка // Прапор перемоги. – 2020. – 4 грудня. – № 49. – С. 5.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 134; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 83 зв., 94 зв.; Спр. 174. – Арк. 4, 47, 54, 62, 81 зв., 84 зв.; Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 219. – Арк. 1; Алфавит дач. – Арк. 12, 40, 58 та ін.; Приватний архів жителя м. Миргорода О.Ксьонзенка.

Ктиторенки (Ктитори, Ктиторови). Пор. також: Титаренки.

Ктитор Грицько – козак Ковалівської сотні Полтавського полку (1649).

Ктиторенко Василь – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Ктиторенко Петро – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Ктитор Парфен – ктитор у с. Черевках (1723), заможний посполитий.

Ктиторенко Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1732), либонь, заможний.

Ктитор Лесько з сином Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Милюшках Миргородської сотні.

Ктитор Панько – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.

Ктиторенко Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Ктиторенко Григорій – військовий товариш Миргородського полку (1779), житель м-ка Сорочинців (1781). Дружина Євдокія Федорівна. Донька Ганна (нар.1782).

Ктиторенко (також Титаренко) Гнат – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Ктиторова Ксенія (бл. 1711 – 23.10.1817) – дворянка, жила й померла в Сорочинцях.

Ктиторов Григорій – майор, 1808 р. мав підданих у м-ку Сорочинцях.

Ктиторов Григорій – поручик (1809 – 1814), мав підданих у м-ку Сорочинцях.

Ктиторов Григорій (бл.1768 – 15.02.1830, Сорочинці) – дворянин, мав селян у Сорочинцях; колезький реєстратор (1816 – 1830). Мав сина Тимофія (нар.6.05.1816).

Ктиторєв Григорій – губернський секретар, житель м-ка Сорочинців (1821). Близький знайомий родини Івана Крискова з м-ка Устивиці, який просив В.П.Гоголя про призначення Г. Ктиторєва опікуном сестри Крискова.

Ктиторов (Ктитарєв) Микола (? – бл.1854) – штабс-капітан, поміщик Миргорода (1827) і Миргородського повіту.

Ктиторов Мефодій – 1836 р. вступив до Миргородського повітового училища.

Ктиторов (Ктиторєв) Матвій Григорович – колезький секретар, близько 1864 – 1869 рр. мав 51 дес. землі в дачах м-ка В.Сорочинців і разом із іншими власниками володів 47 дес. землі в х. Бесараба (біля В.Сорочинців).

Ктитарєв Алімпій Матвійович (1866 – ?) – губернський секретар, житель м-ка Сорочинців, 1913 р. мав 36 десятин землі.

Ктитарєв [Дем. Ник.] – 1911 р. одержав середню освіту. З 1912 р. на посаді секретаря Савинського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту.

Літ.: ПГВ. – 1854. – № 13. – Отд.2. – С. 113; Реестра 1649 г. – С.293; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе. – СПб., 1912. – С.155; Швидько-2. – С.114; Присяга М.п. 1732 р. – С. 41.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. Гог. 332 / 8996. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 139. – Арк. 32; Спр. 141. – Арк. 4 зв., 7 зв., 113 зв.; Спр. 183. – Арк. 57; Спр. 185. – Арк. 2, 71 зв.; Алфавит Дач. – Арк. 5, 75.

Кубітенко Гнат – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Кубати.

Кубата Яцько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718). Кубата Яків – убогий піший козак Шишацької сотні (1723).

Кубрики (Кубриченки).

Кубриченки (Кубраченки) Левко і Кузьма – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Кубриченко (Кубреченко) Процько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Кубрик Федір Пилипович (1901 – ?) – житель Проскуриного хутора Кибинцівської сільради, хлібороб, був репресований за сталінщини, згодом реабілітований.

Кубубенко Кіндрат – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). (Ймовірно, це Кузубенко або Кукубенко, Кукобенко).

Куваки.

Кувака Федір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кувачин Гнат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кувичинські.

Георгій – «велебний отець», намісник Лубенський, 1728 р. тимчасово управляв Лубенським Мгарським монастирем.

Кувичинський (Кувечинський) Антонін – у чернецтві Антоній (1705 – 10.04.1737), народився в сім'ї священика з м-ка Великих Будищ Полтавського полку. Закінчив Київську академію, в 1730 – 1731 рр. викладав у академії курс риторики. З 1731 р. – чернець у Києво-Печерській лаврі. Висвячений у сан ієромонаха. Подальша його доля пов'язана з Московською слов'яно-греко-латинською академією, де він перебував на посадах: професора філософії (з березня 1733 р.), префекта (з грудня), ректора (з 1736 р.). З того самого року був також архімандритом Московського Заіконоспаського монастиря.

Павло, у чернецтві Пахомій (бл. 1721 ?) – брат Атоніна Кувечинського. Народився у м-ку Великих Будищах. 1744 р. студент Київської академії, теолог. Із лютого 1748 р. – чернець Києво-Печерської лаври. 1750 р. став викладачем Тверської семінарії.

Герасим – бурмистер м. Києва (1779).

Марія – дворянка, 1808 р. мала підданих у м-ку Сорочинцях Миргородського повіту.

Олексій Олександрович (бл. 1801 – ?) – з родини священика. В 1810 – 1819 рр. навчався в Харківському колегіумі. Розпочав службу в Слобідськоукраїнській Палаті цивільного суду канцеляристом 1819 р., звільнився 1824 р. Із 1828 р. учитель історії в Роменському повітовому училищі. Колезький секретар (1831), титулярний радник (1834), колезький асесор (1851). Із 15 липня 1839 р. призначений на посаду штатного смотрителя Миргородського повітового училища. Мав у Миргороді кам'яний будинок. 1842 р. віддав свій будинок (4 кімнати, флігель) в оренду Миргородському повітовому училищу. Звільнений з посади штатного смотрителя указом по Київському учбовому округу від 16 жовтня 1851 р. «за вислугою терміну, з мундиром, присвоєним посаді» (після нього на посаду заступив Розлер). Діти: Аполлон (нар. бл. 1834), Олена (нар. бл. 1835), Ілля (нар. бл. 1837). Указ Герольдії про дворянство 1850 р.

Аполлон Олексійович (бл. 1834 – ?) – 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1864 р. – інженер-поручик, начальник межової партії Миргородської межової комісії.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С.22; Список дворян, 1898. – С.333; Астряб М. Лубенский Мгарский Свято-Преображенский монастырь. – Полтава, 1915. – С. 6; Хижняк З. Києво-Могилянська академія. – Вид.2. – К., 1981. – С.202; Микитась В. Давньоукраїнські студенти і професори. – К., 1994. – С. 264; Літопис Мгарського монастиря // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С.30; КМА. – С. 300 - 301.

Арх.: ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 44; МКМ. – Науковий архів. – Циркуляр по управлению Киевского, Подольского и Волынского генерал-губернатора. – 1851, 1 декабря. – № 12.

Куги-Хівренки. (Пор. також: Хівренки).

Куга-Хівренко (Куга-Ховренко) Єгор Костянтинович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях Зубівської волості, мав 56 десятин землі. Ліс, розташований на північний захід від Почапців, називався Кужин ліс.

Кугани.

Куган Прокіп – посполитий середньої заможності в с. Хуторах Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Куган Ілля – дворянин у Миргороді (перша половина XIX ст.), 1830 р. мав землю в урочищі Веселій Балці на північно-західній околиці міста.

Куґша Харко – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Куделі (Куделенки).

Куделенко Хведір – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Куделинський Дмитро (ймовірно, Іванович) – священик у с. Кибинцях (1860 – 1896). В 1860 – 1863 рр. разом із спадкоємцями священика Я.Климовського мав 12 дес. землі біля р. Рудки поблизу с. Кибинців.

Куденко Лаврін – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кудим Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Кудини (Кудиненки, Кудинови, Кудиновичі).

Кудин Курило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кудинович Кирій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кудинов Кирило – 1666 р. міщанин с. Зубівки.

Кудин Остап із синами Трохимом, Данилом, Василем – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).

Кудиненко Данило з братом Трохимом – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зубівці.

Кудин Сидір – належав до розряду цехових людей у Миргороді (1732).

Кудинова Ірина Дмитрівна – 1937 р. вчителька історії Миргородської школи № 2.

Кудинов Костянтин – в 1930-х рр. працівник редакції миргородської газети «Червона трибуна». Загинув під час Другої світової війни.

Кудрі (Кудренки).

Кудря Григорій – миргородець, 1638 р. сотник у Війську Запорізькому. Разом із гетьманом нереєстрового козацтва Я.Остряницею брав участь у бою під Лубнами на Сліпороді.

Кудренко Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Кудря Опанас – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Кудря Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Кудря Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кудренко Гнат – житель с. Зубівки (1718).

Кудренко Дмитро – житель с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Кудренко Юсько – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Опанаса.

Кудря Кіндрат – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола. Мав синів Прокопа, Степана і Клима.

Кудря Кіндрат – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кудренки Наум , Тарас і Трохим – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Кудря Влас Дем'янович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 21 десятину землі.

Кудря Костянтин Федорович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Великому Перевозі Баранівської волості, мав 18 десятин землі.

Кудренко Анатолій Федорович (бл. 1880 – ?) – в 1910 - 1911 р. колезький реєстратор, письмоводитель дворянської опіки в Миргороді; член Миргородського сільськогосподарського товариства.

Кудренко [А.] – близький знайомий миргородської родини Стельмахів – Василя Михайловича (див.) і Надії Василівни.

Кудренко Зінаїда Федорівна – жителька Миргорода; 1912 року мала близько 25 літ. За деякими даними, в 1912 – 1914 рр. служила на Миргородській телефонній станції.

Хутір Кудрин існував у Шишацькій волості.

Кудрі-Мосцеві.

Кудря-Мосцевий Михей Прокопович – дворянин Полтавського повіту. Мав сина Василя.

Кудря-Мосцевий Василь Михейович (бл. 1877 – ?) – дворянин, судовий пристав у Миргородському повіті (1908 – 1910), у м. Миргороді (1911 – 1913). Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911). Дружина – Іраїда Федорівна (нар. бл. 1885 р.), до 1917 р. мала добротний будинок у Миргороді на вул. Новопрокладеній, № 1 (нині вул. Андреєва), який був націоналізований радянською владою.

Кудрявцеви.

Кудрявцев Дмитро Іванович (1760 – 1828) – із дворян Московської губернії. Освіту здобув у Артилерійському кадетському шляхетному корпусі (1776). Учасник закордонних походів, російсько-турецької війни 1787 – 1791 рр., мав численні нагороди. 1794 р. в Польщі познайомився зі своєю майбутньою дружиною Софією Олександрівною, котра, за її твердженням, була позашлюбною донькою останнього польського короля Станіслава Августа Понятовського, і одружився з нею 1796 р. З 1799 р. – у званні полковника. Учасник бою під Австерліцем (1805). 1807 р. одержав звання генерал-майора. З 1810 р. у відставці, жив у с. Панському Калузької губернії. 1814 р. – повітовий предводитель дворянства. Мали 12 дітей. З 1822 р. жили в с. Кибинцях у маєтку Д.П.Трощинського, у своєї доньки Ольги Дмитрівни (1804 – 1839), дружини А.А.Трощинського (див.). Приятелювали з Родзянками і Капністами.

«Калужців» Кудрявцевих згадує в одному з листів В.Я.Ломиковський (див.). Д.І.Кудрявцев помер у с. Кибинцях 1828 р.

Кудрявцев Федір – за даними дослідника В.Захарова, кременчуцький архітектор, який 1813 р. будував кибинську садибу Д.П.Трощинського і будівлі в яреськівській садибі Трощинських.

Куєвда. (Пор.: Куйовда).

Куєвдиха (в публікації Г. Швидько «Куявдиха») – вдова, посполита в с. Попівці (1723).

«Кузецький Гриценко» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). (Пор. також: Кизі, Кузі).

Кузняні.

Кузняний Захарко – посполитий у с. Попівці (1723).

Кузняні – в XX ст. жителі Миргорода, район Хропалівщини (нині це початок вулиці Новобережанської).

Кузуби (Кузубенки).

Кузубенко Іван – козак Багацької сотні (1718).

Кузубенко Остап – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Кузубенко Тиміш – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Кузуб Мисько – заможний посполитий у с. Єрках (1723).

Кузубенко Онисько – посполитий у с. Єрках (1718).

Кузуб Іван, Кузуб Мисько, Кузубенко Лесько – убогі посполиті в с. Єрках (1723). Лесько згадується ще 1718 р.

Кузуб Тиміш – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Кузубенко Іван, Кузюбенко Остап – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Кузубенко Онисько – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Кузуб Пилип із братом Іваном, Кузуб Яцько, Кузубенко Нестор – посполиті в с. Єрках, піддані сотника В. Зарудного (1752).

Кузюберди.

Кузюберда Кость – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кузюберда Роман – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Кузьменки. (Див. також: Кузьмини).

Гнат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мисько і Тишко – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Семен – козак Миргородської сотні (1718).

Денис, Оврам – козаки Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Герасим (Гарасим) – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718); «армаш» у Сорочинській сотні Миргородського полку в 1723 – 1732 рр.

Яків із зятем Семеном – козаки середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Дмитро із сином Іваном – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Улас – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); зубожілий піший козак с. Зуївців (1723).

Данило – козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723), піший, зубожілий.

Данило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Семен – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Грицько – житель Миргорода, ремісник («с кравцов»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Іван – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сидір – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Лесько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Лесько – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Федір – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Дмитро – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Василь – писар першої полкової Гадяцької сотні (1747).

Дмитро – житель Миргорода (в 1738 – 1750 рр.), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із зятем Грицьком мав 1 двір, 2 хати.

Кузьменко – значковий товариш Білоцерківської сотні Миргородського полку (середина XVIII ст.). Мав сина Андріяна.

Андріян (1764 – ?) – у 1781 – 1783 рр. був сотенним отаманом на посаді білоцерківського сотенного хорунжого. Значковий товариш, 1781 р. володів частиною хутора в Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Степан Кузьмович (1735 – ?) – житель с. Петрівців. Дружина Ірина Яківна (1735 – ?). Мали сина Кирила.

Кирило Степанович (1764 – ?) – корнет, житель с. Петрівців (1799 – 1800), де мав підданих. Дружина Марія Іванівна (1766 – ?). Син Яків (1787 – ?).

Степан – дворянин у м-ку Сорочинцях (1788).

Василь – колезький протоколіст, житель Сорочинців, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. Дружина Ганна (бл. 1768 – 16.02.1791), померла в Сорочинцях.

Тимофій Гаврилович – губернський секретар, у 1864 – 1869 рр. мав землі в Кузьменковому хуторі (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Артем Іванович (бл. 1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 17 десятин землі.

Степан Іванович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Бакумівці Хомутецької волості, мав 26 десятин землі.

Мефодій Степанович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Байраку Сорочинської волості, мав 41 десятину землі.

Семен Васильович (бл. 1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Савенків Шишацької волості, мав 16 десятин землі.

Степан Олексійович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин землі.

Матвій Трохимович (бл. 1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 34 десятини землі.

Павло Степанович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Байраку Сорочинської волості, мав 55 десятин землі.

Мефодій Степанович – козак, 1915 р. мав цегельню (4 робітники) при х. Кузьменковому Сорочинської волості.

Омелян Андрійович (бл. 1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кузьменковому Сорочинської волості, мав 33 десятини землі.

Адріан – із 1914 р. учитель-завідувач Петрівцівського двокласного земського училища. Одружений (бл. 1914 р.) з учителькою Катериною Кирилівною Погодою.

Іван – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Леонтій Миронович (1880, ін. дані 1885, с. Великі Сорочинці – 1943) – походив із селян. Діяч церкви з 1904 р., в сані священика з 1917 р. Священик Миргородської церкви Іоана Богослова в 1918 – 1937 рр. 1918 р. збудував поряд із церквою свій будинок. У 30-х рр. ХХ ст. – священик без парафії; будинок був відібраний владою. Заарештований 17 жовтня 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Термін покарання відбував у таборах Новосибірської області. Звільнений 19 лютого 1943 р. Помер, за однією версією миргородців, на Біломорканалі, за другою – на Донбасі. Реабілітований посмертно 1990 р. В будинку священика Л.Кузьменка по закінченні німецької окупації був інтернат для глухих дітей, згодом – школа № 4, ще пізніше – філія міської бібліотеки. Будинок зберігся до сьогодні – на вул. Єрківській, № 31.

Кузьменки Микола, Анатолій, Наталя, Ольга – учасники хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Сидір Пилипович (1880 – ?) – селянин-одноосібник у х. Їжаках. За сталінських часів колгоспник колгоспу «Червона Зірка» в Комишні, був репресований, після відбуття терміну покарання повернувся до села. Згодом був реабілітований. За даними земляків, дожив до 101-річного віку.

Данило Іванович – перший голова колгоспу «Шлях до комунізму», створеного 1929 р. в х. Кузьменковому, що на території Великобайрацької сільської ради.

Кузьменко Ф.І. – голова колгоспу ім. Молотова в с. Попівці (1934).

Іван Григорович (1905, с. Великі Сорочинці – ?) – журналіст, літератор із Миргородщини. Походив із селян, працював учителем у Великих Сорочинцях. Під час німецької окупації був співробітником миргородських газет «Відродження» та «Миргородські вісті». Його перу належать десятки статей, заміток, інформацій про його рідне село В.Сорочинці й навколишні села та хутори: Семереньки, Савинці, Олефірівку, Панасівку, Солонці, Полив'яне та ін., про діячів миргородщини. Писав поезії. Опублікував у газеті свою статтю про замовчуваний радянською владою факт, як під час голоду 1932 – 1933 років селяни Миргородщини вирушили пішки до станції Гоголевого, де стояв потяг із зерном, щоб добути трохи хліба, і всі були розстріляні енкаведистами з кулеметів. І.Кузьменко був заарештований 6 листопада 1943 р., засуджений 1944 р. за ст. 54 до 20 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р. Про нього згадував у спогадах колега – письменник Павло Маляр (див.).

Хутори Кузьменків існували в Петрівській і Сорочинській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259, 262; Гадяцкая полковая канцелярия. – С. 781; Списки лиц. – С. 1 – 6; Газети «Відродження» й «Миргородські вісті»; Описи КН. – С. 153; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 159, 160; Швидько-2. – С. 78; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 75; Присяга М.п. 1732 р. – С. 100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 264 зв.; Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 5, 37 зв.; МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; МКМ. НА. – Тека «Село Петрівці». – Рукопис «Петрівцівська середня школа»; МКМ. НА. – Спогади письменника Павла Маляра.

Кузьмини Михайло, Нестір – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Кузьминські.

Кузьминська Олександра – дружина колезького секретаря, поміщиця с. Малих Сорочинців, де 1825 р. мала посполитих 34 душі обох статей. Поміщиця с. Зубівки (1831).

Кузьминський (іноді Кузьмицький) Іван Андрійович – 1904 р. начальник поштово-телеграфного відділення в м-ку Комишні; помічник начальника Миргородської поштово-телеграфної контори (1913).

Кузьминський Артемон (1878 – ?) – протоієрей, священик УАПЦ, благовісник. В 1923 – 1929 рр. служив священиком

парафії УАПЦ при Троїцькій церкві с. В.Багачки. Композитор, автор літургій і кантат. Викладав на пастирських курсах у с. Устивиці. З 1931 р. перебував у ув'язненні, звідки не повернувся.

Кузьміна Парасковія Федорівна – вчителька, на початку ХХ ст. завідувала початковим народним училищем у с. Стефанівщині Миргородського повіту.

Куйовда – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в 30-х рр. ХХ ст., загинув під час Другої світової війни. (Пор.: Куєвда).

Кукишенко Степан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Кукош Дацько – козак с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Кукурік Михайло – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Кукша (пор.: Куґша).

Кулаги (Кулаженки, іноді Кулеги).
Кулаженко Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Кулаженко Мисько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний третім після сотника.
«Іванець Крачик Кулаженко» – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Кулага Роман – значковий товариш Миргородського полку (1713), входив до куреня Лісницького. Кулега (так у публікації Д.Вирського) Роман – козак Шишацької сотні (1718). Кулега (так у публікації Г.Швидько) Роман – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Кулага (Кулега) Грицько – козак Шишацької сотні (1718).
Кулаженко Марко – посполитий середньої заможності в с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).
Кулага Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1731), значковий товариш (1738 – 1742).
Кулага Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Кулаженко Остап – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Кулага Іван Матвійович – значковий товариш Миргородського полку (1734 – 1752), житель м-ка Устивиці, де мав приїжджий двір. Учасник Кримського походу (1735, 1737). 1736 р. займався продажем биків у Сілезії. 1738 р. був у Азові.
Кулаженко (Колаженко) Матвій – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Кулагиха Устя – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, мала 1 двір, 1 хату.
Кулага Григорій – значковий товариш Миргородського полку (Миргородська сотня), 1753 р. «содержащий правление» в Миргороді.
Кулага Роман – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Кулаї.
Кулай Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Кулай Костюк – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Кулакови.
Кулаков Семен – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.
Кулаков – управитель маєтку в с. Дібрівці після Ф.М.Ізмайлова (див.).
Кулакова Марія (? – раніше 1856) – дворянка, мала плац і будинок із двох кімнат у м-ку Попівці.

Куленкамфи.
Куленкамф (Куленкамп) Едуард Густавович – німець за походженням, доктор медицини й хірургії. Земський лікар Миргородського повіту, працював у м-ку Комишні (1865 – 1867), з 1869 р. – у Миргороді. Лікар Лубенської повітової земської лікарні (1874).
Куленкамф Євген Едуардович – син лікаря. кінчив правничий факультет у Києві, служив у Київському окружному суді, згодом – повітовим членом Лубенського окружного суду в м. Пирятині. Займався садівництвом. Дружина – Ганна Андріївна Іваненко, донька пирятинського дворянина.
Куленкамф Юрій Едуардович (1900 – ?) – житель станції Тайнінка Московської області, працював техніком радгоспу при заводі № 8. Був репресований.

Кулики. (Див. також: Куличенко, Куликови).

Кулик Тишко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Григорій, Яків – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Іван – цехмістр різницького цеху Сорочинської сотні (1718); посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Сидір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Василь – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді.

Куличиха Пріська – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козачих підсусідків, піших. Мала хату в дворі козака Федора Кизенка.

Трохим – дворянин у м-ку Яреськах Миргородського повіту (1818).

Степан Павлович – міщанин Миргорода, бургомістр Миргородської міської ратуші (1850 – 1865).

Тимофій Павлович (бл. 1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Федунці Яреськівської волості, мав 17 десятин землі.

Іван Никонович – 1914 р. служив у Миргородській міській управі, на той час людина середнього віку.

Степан Якович – селянин, із 1881 р. служив у канцелярії Миргородської повітової земської управи; столоначальник у цій канцелярії (1903 – 1908).

Євдоким Якович – член зібрання уповноважених м. Миргорода (1913); службовець Миргородської міської управи (1914), на той час молодий. Учасник аматорських гуртків при Народному Домі в Миргороді.

Олексій Семенович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1888 р. Із 1900 р. на службі в Миргородському повіті: священик Преображенської церкви в с. Черевках, законовчитель початкового народного училища в Черевках (1901 –1904) та Черевківської школи грамоти (1904).

Дарія Олексіївна – освіту одержала в єпархіальному училищі. В 1906 – 1907 рр. учителька-завідувачка Великообухівського початкового народного училища.

М.Т. Кулик. 1911 р.

Микола Терентійович – житель Миргорода, змолоду, близько 1914 р., служив писарем у Миргородській міській управі. У жовтні 1917 р. був на тій самій посаді. Мав садибу на Харківці (нині це територія будинку № 90). Дружина – Олександра Денисівна Кропивка (з Ведмедівки).

Тимофій Іванович – 1914 р. служив у Миргородській міській управі, на той час був людиною середнього віку.

Іван Андрійович (1882, м. Миргород – 4.06.1938) – колгоспник у колгоспі ім. Сталіна в Миргороді. Жив на вулиці Горбовій (нині вул. Братів Козленків, 11). Був заарештований 5 травня 1938 р., звинувачений у антирадянській агітації, засуджений за ст. 54 до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 1958 р. Дружина Анастасія (нар. бл. 1893). Доньки: Марія (нар. бл. 1917), Софія (1919), Катерина (1926), Тетяна (1928), Ольга (1930).

Іван Ількович (1885 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Фальків Яреськівської волості, мав 30 десятин землі.

Кулик Мусій – за перших десятиліть XX ст. житель Миргорода (Личанка), заможний, мав 40 десятин землі. Дружина – з сусіднього роду Панаськів. Мали 12 чоловік сім'ї, які всі жили в одній хаті. Наприкінці 20-х рр. родину Куликів розкуркулили. Комнезамівці зняли з Мусія навіть чоботи й теплий одяг, він помер від замерзання.

Кулик Іван Степанович (1897, м. Миргород – 8.01.1938) – житель Миргорода, із селян, мав початкову освіту, службовець. Був заарештований 18 грудня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Олеся Кулик.
Початок 1930-их років.

Кулик Олександра (Олеся) Федотівна, в шлюбі Корчагіна (11.04. 1913, м. Миргород – 17.10. 1985, м. Білгород-Дністровський Одеської обл.) – жителька Миргорода (куток Харківка, нині вул. Харківка, № 100), перша миргородська жінка-трактористка. Народилася в селянській родині. З юних років працювала в новоутвореному колгоспі «Комінтерн», згодом – вишивальницею в артілі «Троянда». 1930 р. навчалася на курсах трактористів у с. Попівці. З 1931 р. працювала на Миргородській машинно-тракторній станції (МТС) – спочатку трактористкою, потім шофером. Була єдиною жінкою-механізатором у колективі. В складі бригади МТС брала участь у насильницькому розорюванні громадських земель під час бунту в с. Шахворостівці. За даними племінниці Катерини Кулик, була на керівній посаді в МТС. Під час війни 1941 р. евакуювалася з Миргорода, працювала шофером у Челябінську, Чкалові. Після війни – в м. Ярославлі, в м. Бендерах. Одружена з Миколою Олександровичем Корчагіним (1913 – 2006), військовослужбовцем. Останні роки життя провела в м. Білгороді-Дністровському Одеської області, працювала страховим агентом. О.Кулик – героїня вірша Павла Тичини «Пісня трактористки» (1933). Мала дітей Тетяну, Ольгу, Зою, Євгена.

Кулик Іван Федотович (10.02.1916, Миргород – 5.05.1979, Миргород) – житель Харківки, брат трактористки Олесі Кулик. У 30-х роках працював шофером у Миргородській МТС. 1939 року призваний до армії. Учасник війни, згодом служив на Далекому Сході. Демобілізувався 1959 р. в званні капітана. Працював у Миргороді в будівельній дільниці № 24 і в машино-випробувальній станції. Похований у Миргороді на Дранках. Дружина Валентина

Павлівна, син Павло (нар. 1952), донька Катерина (нар. 1954).

Кулик І.М. – староста В.Сорочинської сільської управи (1942).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 96, 98; Реестра 1649 г. – С. 265; Клировая книжка. – С. 413; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 169; 1908. – С. 82; Списки лиц. –С. 1 – 6; Гоян Я. Олеся з пісні // Радянська Україна. – 1984. – 8 квітня. - № 81. – С. 1 – 2; П.п. – 1992. – 11 квітня. - № 31. – С. 4; Миргородський керамічний технікум. – С. 57; Швидько. – С. 182, 183, 304; Розсоха Л. Як розорювали толоку в Керменщині // Миргород. – 2001. – 5 липня. - № 11. – С. 5; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 165, 166; Присяга М.п. 1732 р. – С.100.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 192. – Арк. 85 зв.; МКМ. НА. – Лист Олесі Кулик до учнів Миргородської школи № 1 (Спогади). – Машинопис. – Арк. 1 – 4.

Куликови (пор. також: Кулики).

Куликов Юхим Іванович – поручик, начальник інвалідної команди м. Миргорода (1865).

Куликова Марія Миколаївна – жителька Великих Сорочинців. Була особисто знайома з М.Гоголем, за її розповідями, він упадав за нею. Про це вона розповідала В.Г.Короленкові, про що свідчить запис у його щоденнику за 1907 р.

Кулиничі.

Кулинич Ярема – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Кулинич Яків – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кулинич Гордій Степанович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 61 десятину землі.

Кулинич Роман Наумович – козак, освічений житель с. Березової Луки, волосний старшина Березоволуцької волості (1904 – 1908), миргородський повітовий гласний (1904). Член партії хліборобів-власників, прихильник С.Петлюри. Восени 1921 р. був заарештований більшовицькою владою за політичні переконання.

Кулиничі Микита, Іван, N – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Кулинич Яків Трохимович (1906 – ?) – за сталінських часів робітник радгоспу «Шовкотрест» у Миргороді (Почапці), був репресований, згодом реабілітований.

Куличенки. (Пор. також: Кулики, Куликови).

Куличенко Хведір – посполитий Миргородської сотні (1718).

Куличенко Павло – «можнійший» козак с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Куличенки Павло й Іван – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Куличенко Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Куличенко Юсько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Куличенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Куличенко – миргородський волосний старшина (лютий 1914 р.).

Куличенко Яків Іванович (1888 – ?) – громадський і політичний діяч Миргорощини. Походив із селян, 1911 р. член Миргородського сільськогосподарського товариства. 1914 р. – службовець Миргородської повітової земської управи; з 1911 р. перебував під наглядом поліції, за свідченням якої він на той час був близький за політичними поглядами до українських соціал-демократів. Керівник Селянської спілки Миргородщини. 8 серпня 1917 р. обраний від Миргородського повіту до складу Української Центральної Ради. У вересні 1917 р. обраний головою земських зборів у Миргородському повіті і головою Миргородської ради селянських депутатів (на виборах тоді перемогли українські есери у блоці з Селянською спілкою). В цей самий час був обраний до Всеросійських Установчих зборів від Полтавського виборчого округу за списком від блоку Української Селянської спілки й українських соціалістів-революціонерів. Миргородський міський голова (16 листопада 1917 р.), підтримував Центральну Раду. В 1930-их роках жив у м. П'ятигорську. 9 березня 1939 р. був засуджений Орджонікідзевським крайовим судом за статтею 58-10 КК РРФСР до 10 р. виправно-трудових таборів. Подальша доля невідома.

Куличенко Максим Іванович – житель Миргорода, учень Миргородської художньо-промислової школи, 29 грудня 1915 р. був заарештований поліцією в Миргороді за підозрою участі в українській молодіжній організації «Юнацькій спілці».

Куличенко – ініціатор створення і голова благодійного товариства «Братерство», організованого в Миргороді у квітні 1943 р. Автор замітки про роботу товариства (в газеті «Миргородські вісті»).

Куліченко – автор інформацій у газеті «Миргородські вісті» на теми родинних стосунків під рубрикою «Із зали суду» (1943).

Куличенко (Куліченко) Мефодій Єлисейович (1884, м. Миргород – ?) – приватний торговець у Миргороді. 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Куличенко (Куліченко) Василь Федорович (1891, м. Миргород – 20.05.1938, м. Полтава) – жив на вулиці Харківці, за тодішньою нумерацією будинок № 71. Мав кількох братів, які жили поряд. Дружина – Ганна Іванівна Кійченко, сестра священика УАПЦ Олексія Кійченка. Куличенко працював бухгалтером на інкубаторній станції, був прихильником української ідеї. 1938 р. був засуджений, розстріляний. Реабілітований посмертно 1958 р. Дружина його теж була заарештована, але невдовзі відпущена як вагітна. Репресований також син Іван (див.).

Куличенко Іван Васильович (1911 – ?) – син Василя Федоровича. У 30-х рр. служив шеф-кухарем 75 артилерійського полку в Миргороді. Репресований. Дружина – Тетяна Гнатівна Немченко (1912 – 1973).

Батько й син Василь та Іван Куличенки, репресовані. Світлина 1932 р.

Літ.: Листок социал-демократа (м. Миргород). – 1917. – 16 ноября. - № 6; Миргородський керамічний технікум: історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С. 69; Верстюк В., Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради. – К., 1998. – С. 213; Ревегук В. Благодійна діяльність церкви та громадськости Полтавщини… // ПЄВ. – 2002. – Ч.8. – С. 124; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 170; Швидько. – С. 52, 182, 186, 302.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 46. – Арк.41 зв.; Родинні архіви жителів Миргорода Г.І. Жук і О.О.Лисенко (родичів Куличенків).

Куліші (Кулеші, Кулешенки).

Кулешенко Богдан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Куліш Кирило – козак Миргородської полкової сотні (1718), який «поверстався в поспольство» (1723).

Куліш Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Помер раніше 1723 р. Залишилися вдова Фенька з сином, убогі, піші.

Куліш Семен – посполитий середньої заможності у м-ку Хомутці (1723).

Куліш Василь – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Куліш Лазор – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Куліш Василь Прокопович – селянин-власник, у 1860-их рр. мав 20 дес. землі у м-ку Попівці (в урочищі Кузьмівщині).

Куліш Митрофан Васильович – запасний унтер-офіцер, волосний старшина Попівської волості Миргородського повіту (1899 – 1904).

Куліш Павло Федорович (1888, с. Попівка – 20.05.1938) – селянин-одноосібник у с. Попівці, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Куліш Феодосій Іванович (1910 – ?) – за сталінських часів працював у своєму господарстві, був репресований, згодом реабілітований.

Куліш Василь Павлович (1922, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. 28 березня 1941 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Кульбачний Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Кульбовська Марія Микитівна – очевидно, із дворян. Була знайома з Миколою Гоголем (1841). Жила в м-ку Сорочинцях, її будинок був поряд із Трохимовським, з якими Кульбовська приятелювала (її будинок згорів 1860 р.). 1898 р. жила в Сорочинцях, розповідала письменникові В.Гіляровському про М.Гоголя.

Кульженки. (Пор.: Кульшенки).

Кульженко Степан – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Кульженко-Думитська (також Кульшенко-Думинська) Олександра Яківна – в 1899 – 1900 рр. вчителька Миргородського парафіяльного чоловічого училища.

Кульки (Кульченки).

Кульченко Василь – козак с. Ярмаків (1718).

Кулька Максим – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Кулька Фесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кульченко Прокіп – козак с. Ярмаків Миргородського полку (1723), зубожілий, піший.

Кулько (Кулька) Павло – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Кульчицький (у деяких джерелах – Кульчинський) Костянтин Сергійович – колезький радник, скарбник Миргородського повітового скарбництва (1903 – 1910).

Кульшенки.

Кульшенко Яків – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Кульшенко-Думинська Олександра Яківна – учителька Миргородського парафіяльного чоловічого училища (1899).

Кулябки – великий і знатний козацько-старшинський рід Лубенського полку. В XVIII ст. Кулябки мали деякі незначні володіння на території Миргородського полку.

Кулябко (Кулябка) Петро Іванович (раніше 1670 – раніше 1747) – походив із лубенської старшини. Писар Миргородського полку; 1718 р. був 5-им у спискові полкової старшини. Сотник шишацький (1708); значний військовий

товариш (1707 – 1736). Ротмістр надвірної хоругви гетьмана (1734). Бунчуковий товариш (бл. 1740 – 1744). Володів с. Радалівкою і с. Шишаками Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Одружений із Ганною (молодшою), донькою гетьмана Данила Апостола., за деякими даними – з Анастасією Апостолівною. Свояк Василя Леонтійовича Кочубея. Мав синів Івана і Семена, можливо, й Петра. (В.Кривошея подає синодик роду Петра Кулябки (1747): Петро, Ганна, Гафія).

Кулябка Іван Петрович (? – 1773) – онук гетьмана Д.Апостола. З 1725 р. на військовій службі; учасник Сулацького походу. В березні 1726 р. повернувся з Астрахані додому. Лубенський полковий сотник (1736), лубенський полковий обозний (1737 – 1757), лубенський полковник (1757 – 1770, за деякими даними, також 1773 р.). 1757 р. розробив проект щодо навчання козацьких дітей грамоти і «військових екзерциций». Крім маєтностей у Лубенському полку, володів частиною містечка Багачки. Дружина Марія (?). Мав 8 синів, троє з яких навчалися в Київській академії, троє – за кордоном, у Віттенберзькому університеті.

Кулябка Семен (Сильвестр) Петрович (1704, інші дані 1701 – 1761) – онук Д.Апостола. Навчався в Київській академії. Проповідник, письменник, ректор Києво–Могилянської академії. Петербурзький архієпископ. Похований у Благовіщенській усипальні Олександро-Невської лаври в Петербурзі. Могила втрачена.

Кулябка Степан Григорович – 1748 р. бунчуковий товариш Ніжинського полку. Перший глухівський повітовий предводитель дворянства (1782 – 1786). Надвірний радник. Чоловік Уляни Федорівни Остроградської (див.). Небіж Семена (Сильвестра) Кулябки – ректора Києво-Могилянської академії.

Кулябка Іван Степанович (1756 – 1834) – син Степана Григоровича. Онук Федора Остроградського (див.). В 1773 – 1775 рр. навчався в Кенігсберзькому і Геттіненському університетах. Був засідателем Новгородсіверського Верхнього земського суду (1782 – 1784). Належав до масонської організації.

Кулябка – майор, 1812 р. формував 3-й полк Полтавського ополчення у м-ку Комишні.

Кулябка – штаб-ротмістр, у 1852 – 1855 рр. миргородський земський справник.

Кулябка Григорій – поміщик у м-ку Багачці (XIX ст.), його маєток був у північній частині містечка.

Кулябка Микола Григорович (середина XIX ст.) – землевласник Миргородського повіту середніх статків. Відзначався надмірною гостинністю й показною помпезністю, через що до початку 1860-их років украй збіднів, навіть був вигнаний із власного будинку. Дружина – Парасковія Іванівна Магденко. Народили 3 синів і 3 доньок. Мали родинні зв'язки з дворянами Кулябко-Корецькими.

Кулябкина – дідичка, раніше 1861 р. мала кріпаків у х. Розсохиному (в дачах м-ка Багачки).

Кулябка Сергій Миколайович – син Миколи Григоровича. Блискуче закінчив Полтавську гімназію, вступив на історико-філологічний факультет Київського університету, де його другом був М.П.Драгоманов. За поглядами був близьким до революційних народників, через що наприкінці 1870-их років був висланий до Іркутської губернії. На засланні перебували також сестри Сергія Ганна і Єлизавета. Через бідність батька покинув університет, працював учителем російської словесності в жіночому пансіоні в с. Римарівці Гадяцького повіту, згодом у Кишинівській гімназії. Перевів до Кишинева родину батька. У різний час служив дрібним чиновником у Києві, в управлінні залізниць, бідував. Шанувальник творчості Т.Шевченка; був автором статей. Помер у м. Пензі від віспи у віці понад 75 р.

Літ.: Эварницкий. – С.669; Модзалевский. – Т.2. – С.612, 613; Кулябко-Корецкий Н.Г. Из давних лет: воспоминания лавриста. – М., 1931. – С. 143-150; Реєстр 1744 р. – С. 20; Микитась В. Давньоукраїнські студенти і професори. – К., 1994 . – С. 171, 173; Лебединська Т. Український некрополь Санкт-Петербурга // Пам'ятки України. – 1996. – № 3 – 4. – С. 93; Кривошея. – Ч.2. – С.28, 74; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С. 79, 81; Мезько-Оглоблин О. Люди Старої України та інші праці. – Острог – Нью-Йорк, 2000. – С. 336.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.54. – Оп.1. – Спр. 425. – Арк. 1 – 125; Алфавит дач. – Арк. 107.

Кулябко-Корецькі – дворяни Миргородського і Полтавського повітів.

Кулябко-Корецький Григорій Олександрович (XIX ст.) – колезький секретар. Його діти: Олександр, Аркадій, Микола.

Кулябко-Корецький Аркадій Григорович (бл. 1842 – ?) – дворянин, жив у Шишацькій волості Миргородського повіту, в хуторі (за 5 – 6 верст від гоголівської Василівки). 1913 р. мав 60 десятин землі в повіті. Діти: Віктор, Лев, Мефодій, Євгенія, Дарія, Єфросинія, Анастасія, Андрій. Укази Герольдії про затвердження роду в дворянстві 1858 і 1901 рр.

Кулябко-Корецький Микола Григорович (1846 – 1931) – близький до народницьких кіл, член нелегального гуртка в Петербурзі. Юрист, випускник Київського університету; земський статистик у Полтаві. Знайомий із миргородськими народниками. Мав значний літературний і журналістський талант. Автор книжки «Из давних лет: воспоминания лавриста» (М., 1931).

Кумановський Іоан – ієрей Покровської церкви в с. Милюшках Миргородського полку (1780). Мав печатку з зображенням мантії, в середині якої вензель ІК.

Кумейські (Кумейщенки).

Кумейський Роман – колишній козак Сорочинської сотні, в 1718 – 1723 рр. посполитий.

Кумейщенко Михайло – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). 1732 р. – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні.

Кумейщенко Роман – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Кумченко Василь – житель с. Зубівки (1718).

Кунавін Олександр Михайлович (1780 – 1814) – російський художник, навчався в Петербурзькій академії мистецтв. На початку XIX ст. подорожував по Україні, малював краєвиди Полтавщини та Чернігівщини. На Миргородщині ним створено роботи «Видок Миргорода» («Вид міста Миргорода на річці Хорол», 1809), «Вид села Кибинців» (початок XIX ст.).

Кунашевич (ймовірно, Конашевич – див.: Конашевичі) Стефан – священик, 1752 р. мав у м. Власівці Миргородського полку власний житловий двір із 2 хатами.

Кундеревський Юхим (Євфимій) (бл. 1783 – 30.05.1828, Яреськи) – поручик, житель м-ка Яресьок Миргородського повіту. (Див. також: Кундіренки).

Кундиченко Роман – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (Таке прізвище подається в публікації «Присяги Миргородського полку 1732 р.». Либонь, це Кундіренко – пор.).

Кундії.

Кундій Прокіп – посполитий середньої заможності в с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Кундій Данило Федорович – 1915 р. власник цегельні (4 робітники) при м-ку Устивиці Миргородського повіту.

Кундій Семен Якович – 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при м-ку Устивиці.

Кундій Яків Микитович (1889, м. Миргород – 27.08.1938, м. Харків) – походив із селян, у 30-х рр. XX ст. жив у с. Абазівці Полтавського району, шляховий майстер залізниці. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Кундій Василь Микитович (1903, с. Лещенки – 1938) – із селян. У 30-х рр. бригадир дистанції шляху Південної залізниці, проживав на залізничному роз'їзді. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Кундій (Кондій) – нар. бл. 1924 р., 1934 р. виховувався в патронаті для сиріт у с. Єрках.

Кундіренки. (Пор. також: Кундеревський, Кундиченко).

Кундіренко (Кундір) Никифор – дворянин у Яреськах (1803 – 1804).

Кундіренко (Кундір) Тимофій – дворянин у Яреськах (1804).

Федір – відставний солдат, у 1879 – 1881 рр. утримував у Яреськах земську поштову станцію (4 коней).

Олена – помічниця вчителя (1903), працювала в Миргородському повіті.

Іван Миколайович – козак с. Фальків Яреськівської волості (поч. XX ст.). Знавець місцевої старовини.

Павло Зіновійович – ветеринарний лікар, жив у Сорочинцях (поч. XX ст.). Дружина Уляна Тимофіївна, кравчиня.

Анастасія Зіновіївна – закінчила педагогічні курси в Зінькові. З 1911 р. учителька Довгалівського народного училища Багачанської волості Миргородського повіту.

Зінаїда Павлівна (4.10.1924, с. В.Сорочинці. – 1.01.1999, м. Алушта) – перекладачка з німецької, російської, башкирської та інших мов. Через тяжку хворобу протягом усього життя не могла рухатися. Закінчила Великосорочинську середню школу (1960), курси іноземних мов, філологічний факультет Київського університету (1966, заочно). 1965 р. переїхала з сім'єю до Алушти. Член Спілки письменників України з 1968 р.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1880. – С. 49; 1911. – С. 322; Постановления МУЗС. – 1904. – С. 130; Падалка Л. Прошлое Полтавской территории. – С. 234.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 191. – Арк. 8, 11, 25; Приватний архів Варвари Панасівни Олійник (с. Савинці).

Куненко Сахно – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Куниці (Куниченки).

Куниченко (Куниця) Мирон – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Куниченко Степан (Стефан) – житель Миргорода (1750), зять виборного козака Григорія Мамчича.

Куниця Павло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав 1 двір, 1 хату.

Куницькі.

Куницький Степан (Стефан) (? – 1684) – галицький шляхтич, служив у гетьмана Дорошенка. Був одружений близько 1672 р. з Оленою Лісницькою, вдовою миргородського полковника Григорія Лісницького (див.). На початку 1672 р. Куницький просив у гетьмана Д.Многогрішного дозволу оселитися в Лівобережній Україні й збудувати собі маєток. За гетьмана І.Самойловича Куницькому було надано звання військового товариша і дозвіл на поселення в Миргороді. Куницький приїхав до Миргородського полку і забрав дружину на Правобережжя. Дорослий пасинок Данило Лісницький служив при ньому. 1673 р. Куницький був нобілітований. 1677 р. він – староста м. Немирова. Після зміщення Ю.Хмельницького став білоцерківським (за іншими даними, корсунським) полковником. 24 серпня 1683 р. Куницький – наказний гетьман Правобережної України, призначений на цей

уряд польським королем Яном III Собєським. Був організатором походу на турків 1683 р. У грудні того самого року зазнав поразки під с. Тобаком на р. Пруті. З початку гетьманування проводив політику козацької колонізації правобережних земель, закликав населення Лівобічної України, в тому числі й Миргородського полку, освоювати міста Мошин, Рокитне, Богуслав і приймав утікачів з Лівобережжя в своєму місті Немирові. На початку березня 1684 р. в Могилеві сталася козацька рада на чолі з полковником А.Могилою, на якій козаки, невдоволені поразкою Куницького під Тобаком, вирішили переобрати керівника. Куницький намагався втекти, але був убитий козаками. Його дружина Олена, «дуже діяльна і смілива жінка», ще за життя чоловіка оселилась у Богуславі, постійно приймала у себе козаків із Лівобережжя, спрямовувала їх до м. Немирова до С.Куницького, який приймав їх до своїх загонів. Гетьман І.Самойлович навіть спорядив спеціальний загін, щоб захопити Куницьку, але вона втекла. Була багатою шляхтянкою, мала тисячі овець, сотні волів. Після вбивства С.Куницького 1684 р. втекла до Польщі.

Куницький Дем'ян – 1737 р. згадується як «пан», «господар покійного Апостола», тобто управитель маєтностей миргородського полковника Павла Даниловича Апостола. 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.

Куницький Степан, його свояк Данило і зять Грицько – козаки виборні малогрунтові, «з підпомогою», в с. Жуках Городиської сотні Миргородського полку (1738).

Куницький Федір – дворянин, 1834 р. мав ниву поблизу містечок Сорочинців і Савинців.

Куницька Євдокія Федорівна – донька псаломщика. Освіту одержала в Полтавському єпархіальному училищі. З 1891 р. учителька початкового народного училища в с. Черевках Миргородського повіту. 1901 р. учителька Бузівського 2-го початкового народного училища Яреськівської волості.

Куницька Євдокія Федорівна – одержала диплом Санктпетербурзького Імператорського клінічного повивального інституту. З 1904 р. акушерка Березоволуцької медичної дільниці Миргородського повіту.

Куницька Парасковія Федорівна (у шлюбі Кузьміна) – з 1893 р. учителька народного училища в с. Остапівці Миргородського повіту, 1901 р. – Стефанівщинського народного училища Багачанської волості, згодом була його завідувачкою.

Куницька Марія Федорівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1895 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька Баранівського початкового народного училища Миргородського повіту; вчителька Стефанівщинського народного училища.

Літ.: Лазаревский А. Люди старой Малороссии // К.С. – 1886. – Т. XV. – С.453; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 152, 160; 1902. – С. 68, 72; 1904. – С. 300; Чухліб Т.В. Українсько-польська військова взаємодія під час гетьманування С. Куницького // УІЖ. – 2000. – № 5. – С.44–56; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 232; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С.79; Швидько Г. Ревізія Миргородського полку 1738 року // Січеславський альманах. – Вип.4. – С. 99.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 242, 497.

Куниченки (див.: Куниці).

Кунці.

Кунц Мартин Климович (1908, Миколаївська обл. – ?) – німець, із робітників, мав початкову освіту. Житель селища Комишні, інструктор районної станції. Був заарештований 1 липня 1941 р., засуджений за ст. 58 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Кунц Олександр Климентійович (1911, м. Одеса – ?) – німець, із робітників, мав початкову освіту. Житель селища Комишні, тракторист МТС. Був заарештований 27 червня 1941 р., засуджений за ст. 58 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Купи. (Див. також: Купенки).

Купиха Феодосія – вдова, з сином Іваном – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Купа Іван – посполитий Миргородської сотні (1718); бурмистр Миргорода (серпень 1720).

Купа Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Купа Семен із синами Леськом, Гаврилом і Іваном – козаки виборні в с. Єрках, «нищетні» (1752).

Купа Іван Петрович (1845 - ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 54 десятини землі.

Купа Юхим Петрович (1848 - ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 34 десятини землі.

Купенки. (Див. також: Купи).

Мартин – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Степан – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Купенки Євтим і Семен – жили в с. Єрках, козаки Миргородської сотні (1732).

Петро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із невісткою Варкою Трохимихою мав 1 двір, 2 хати. Мав підсусідка Кирика Олексієнка.

Федір – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Тимошем мав 1 двір, 2 хати.

Іван – 1752 р. козак-підпомічник у с. Єрках, піший, убогий.

Антін – 1871 р. соцький у с. Єрках.

Андрій Семенович (1843 – ?) – козак, жив у с. Ярмаках Кибинської волості , 1913 р. мав 16 десятин землі.

Овксентій Омелянович (1863 – ?) – козак, жив у с. Єрках Кибинської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Іван Петрович – козак, миргородський міський уповноважений (1901).

Іван (бл. 1860 – ?) – заможний міщанин Миргорода, житель Личанки. Меценат, надавав пожертви будівельним матеріалом для спорудження 1912 – 1913 рр. церкви Іоана Богослова (на Личанці).

Дмитро Іванович (1877 – ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Семен Іванович (1879 – ?) – козак, жив у Миргороді, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Михайло – козак, опікун Єрківського початкового народного училища (1893).

Гнат Борисович – козак, церковний староста Георгіївської церкви в с. Єрках (1902).

Іван Петрович – козак, 1902 р. мав землю біля х. Маляра в Миргороді.

Дем'ян Матвійович (1887, с. Ярмаки – 8.01.1938) – із селян, житель с. Петрівців, у 30-х рр. працівник за наймом. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Куперман Янкель Мордухович – дантист вільної практики в Миргороді (1906).

Купки (Купченки).

Купка Іван – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Купка Гордій із синами Семеном і Пантелеймоном – «можнійші» козаки в с. Черевках Миргородської сотні (1723). За ревізією 1738 р. записані як козаки виборні малоґрунтові. Купченко Семен згадується 1718 р. як козак куреня с. Черевків.

Купченко Панько – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Купка Юсько з сином Андрієм – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Черевках.

Купченко Семен із братом Юхимом – заможні козаки в селі Єрках Миргородського полку (1723).

Купка Федір Павлович – корнет, житель с. Черевків (1794). Дружина Варвара. Донька Ганна (нар. 1794, хрещені батьки – черевківські дворяни Павло і Єлизавета Кондоскалови).

Купка Костянтин Григорович (1837 – ?) – козак, жив у с. Черевках Зуївської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Куповенки.

Куповенко Гнат із братами Максимом, Семеном, Опанасом і Михайлом – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зуївцях. Мали двох підсусідків.

Купченки (див.: Купки).

Курбас – учитель у Миргороді (1930-і рр.), ймовірно, працював у школі № 1. Під час німецької окупації, в 1941 – 1942 рр. вів щоденник, фрагменти з якого використав краєзнавець О.Герасименко (газ. «Прапор перемоги», 1983, №№ 144 – 146).

Курганови (див.: Корганови).

Курганські.

Курганський – губернський секретар, «исправляющий должность» учителя Миргородського повітового училища в 1846 – 1851 рр.

Курганська Олена Олексіївна – вдова колезького секретаря, в 1860 – 1865 рр. мала 3 дес. землі при дорозі з с. Гаркушинців до Миргорода.

Курганський І.Г. – 1912 р. секретар Кибинського сільськогосподарського товариства.

Курдибани (Курдубани, Кордубани).

Курдибаненко Григорій із братом Федором – козаки Багацької сотні Миргородського полку, піші (1723). (В публікації Г.Швидько хибно – Курдибабенко).

Курдибан Максим – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). (В публікації Г.Швидько – Курдибаш).

Курдубаненко Дацько – козак Багацької сотні (1718). Він же – Курдибаненко Данило, заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). (В публікації Швидько – Курдибенко).

Курдубан Фесько – козаки Багацької сотні М.п. (1718 –1732).

Курдибан Кузьма – козак Багацької сотні (1732).

Курдубан – козак, 1781 р. мав хутір у Багацькій сотні Миргородського полку – 2 хати козаків виборних.

Кордубан Андрій Григорович – козак, опікун Ніколаївського (Кротівщинського) початкового народного училища Миргородського повіту (1893).

Кордубан Степан Олексійович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 19 десятин землі.

Кордубан Іван Іванович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 18 десятин землі.

Курдиновські.

Віктор Васильович (11.11.1812, с. Лютенські Будища Зіньківського пов. – 19.03.1886) – син священика. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Від 1836 р. – священик у Лютенських будищах на місце батька. З 1849 р. до кінця життя – священик Покровської церкви с. Портянків Миргородського повіту. 1870 р. його стараннями реставровано церкву.

Ілля Вікторович (? – 1889) – син священика, священик с. Івашків Полтавського повіту. Співробітник «Полтавских епархиальных ведомостей», де опублікував кілька історико-статистичних статей про села Полтавщини. Автор статті «Село Портянки Миргородского уезда» (ПЕВ, 1872, № 9, 10).

Віктор Ілліч (17.06. 1867, с. Нікольське Костянтиноградського пов. – ?) – закінчив Полтавську класичну гімназію. Навчався на юридичному ф-ті Київського ун-ту Св. Володимира, звідки перейшов до Харківського університету, який закінчив 1890 р. 1909 р. захистив дисертацію на ступінь магістра цивільного права в Новоросійському університеті. З 1910 р. – професор цього університету. Автор праць із цивільного права.

Василь Вікторович – священик у с. Портянках 1884 р.

Анастасія – 1883 р. учителька Баранівського народного училища Миргородського повіту.

Надія Василівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. вчителька початкового народного училища в с. Єрках. 1904 р. вчителька Воскресінської церковнопарафіяльної жіночої школи м. Миргорода.

Василиса Антонівна – закінчила єпархіальне училище. В 1906 – 1907 рр. учителька початкового народного училища в с. Петрівцях.

Борис – співробітник міністерства закордонних справ УНР, 1919 р. очолював українську місію в Польщі.

Курдюков – начальник української поліції польової комендатури в Миргороді 1942).

Курика Василь – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Курили (Куриленки).

Курило Петренко – козак Миргородського полку (1649).

Куриленко Гаврило – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Куриленко Курило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Куриленко Михайло – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718).

Курило Лаврін – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Куриленко Андрій із синами Романом і Лавріном - заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Куриленко Лук'ян – убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Куриленко Андрій – посполитий середньої заможності в с. Попівці (1723).

Куриленко Андрій – убогий посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Куриленко Влас – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1723).

Куриленко Наум – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Куриленко Данило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Куриленко Андрій з синами Іваном, Данилом і Кирилом – 1738 р. козаки виборні грунтові в с. Попівці.

Куриленко Роман, Куриленко Лаврін – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зуївцях.

Куриленки – козаки, 1781 р. мали хутір (4 хати) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Курили – козаки, 1781 р. мали хутір (3 хати) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Курило Панас – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Куриленков Іван – дворянин, молодик, житель с. Малих Сорочинців, 16.01.1794 р. обвінчався у Парасковіївській церкві цього села з дівчиною Марфою Юзефовичівною.

Куриленко – губернський секретар. Його дружина, з дому дворянка Софія Платонівна Пєтухова, померла раніше 1852 р., залишивши маєток у м. Миргороді й у Миргородському повіті.

Курилов Олексій Олексійович – колезький секретар, 1859 р. мав 531 дес. землі в х. Шарківщині Хорольського повіту.

Курило Петро Іванович – колезький реєстратор; 1864 р. його спадкоємці мали 88 дес. землі в х. Куриловому (в дачах с. Великої Грем'ячої).

Курило Іван Петрович – дворянин, у 1864 – 1871 рр. мав 17 дес. землі при м-ку Комишні.

Курило Григорій Васильович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Попівці, мав 25 десятин землі.

Курило Логвин Матвійович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 17 десятин землі.

Курило Микола Петрович (бл. 1855 – ?) – дворянин, у 1899 – 1913 рр. жив у с. Грем'ячій Попівської волості, мав 37 десятин землі.

Курило Дем'ян Петрович (бл. 1858 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 15 десятин землі.

Курило Яків Павлович (1867 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Чернетів Комишанської волості, мав 15 десятин землі.

Курило Кость Миколайович (17.07.1888, с. Грем'яча Миргородського повіту – ?) – український патріот, військовий і культурний діяч. Нащадок заможної козацької родини. Навчався в реальній школі в м. Ромнах, яку закінчив 1908 р., згодом – у Петербурзькому Лісовому інституті, з якого був звільнений за участь у революційному русі.

Протягом деякого часу навчався в Новоолександрійському інституті сільського господарства і лісівництва. Недовго працював землевпорядником у Миргородському повіті. Під час Першої світової війни потрапив до австрійського полону, де займався просвітницькою діяльністю серед полонених українців. Воював у складі Армії УНР, був начальником штабу 1-го Сірого полку, мав звання хорунжого. Після поразки військ УНР жив у Варшаві. 1924 р. його бойові друзі прохали про прийняття його до української господарської академії в Варшаві в порядку винятку (мав вік 35 р.). Був одружений із Марією Євграфівною Симоновою, донькою диякона з с. Грем'ячої, яка з 1937 р. відбувала 15-річне покарання за своє походження та за діяльність чоловіка.

Курило Прокіп – заможний селянин с. Попівки, 1931 р. радянська влада примусово виселила його родину до Архангельської області.

Курило Михайло – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Курило Яків Якович (1902, с. Черкащани – ?) – колгоспник у с. Черкащанах, 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1991 р.

Хутори Курилів існували в Комишнянській і Попівській волостях.

Курилки (Курилченки).

Курилченко Савка – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). (В публікаціях реєстру це прізвище, на нашу думку, подане хибно: в О.Бодянського – Куринченко, в публікації 1995 р. – Куричченко).

Курінний Семен – убогий посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Курляд Яків – 1933 р. керівник духового оркестру в Миргороді.

Курочки.

Курочка Василь – посполитий у Хомутці (1723).

Курочка Максим – посполитий у с. Зубівці (1723).

Курочка Андрій Денисович – закінчив Миргородське парафіяльне училище. Особистий почесний громадянин (1912). У 1897 – 1912 рр. помічник діловода і бухгалтера в Миргородській художньо-промисловій школі.

Курочки Василь, Федір, Степан, Іван – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Хутір Курочки існував у Миргородській волості, поблизу с. Деркачів.

Курсель Михайло Костянтинович – в 1903 – 1904 рр. підполковник, воїнський начальник Миргородського повіту.

Курулька Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Курячі (Курячі-Овчаренки). (Див. також: Овчаренки, Овчаренки-Курячі).

За родинним переказом Курячих-Овчаренків, їхній рід походить від запорозького козака Рудя, який був курінним отаманом (пор.: Рудь), а по відставці займався вівчарством у херсонських степах. Якось Рудь із синами зазимував у Миргороді зі своєю отарою. Миргородський поміщик Кирпотенко (див.) записав Рудів у свої кріпаки за те, що за домовленістю забезпечувавв годівлю їхньої отари взимку. Поміщик дав їм прізвище від роду занять – Овчарі, Овчаренки.

Курячі Данило й Василь – убогі посполиті у с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Курячий-Овчаренко Тимофій – кріпак миргородського поміщика Кирпотенка. Мав синів Івана, Тараса, Демида.

Курячий Федір Єремійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Жабокриках Яреськівської волості, мав 17 десятин землі.

Курячий-Овчаренко Іван Тимофійович (XIX ст.) – кравець у миргородського поміщика Кирпотенка, відкупився від нього. Дружина Олена. Мали 4 синів-кравців: Андрія, Олексія, Івана, Михайла.

Курячий-Овчаренко Демид Тимофійович (XIX ст.) – кравець у миргородського поміщика Кирпотенка. Мав 4 дітей: Андрія, Степана, Марію і Ганну.

Курячий-Овчаренко Андрій Демидович – син кравця, закінчив духовне училище, став псаломщиком у Миргороді. Мав дочок.

Курячий (Курячий-Овчаренко) Степан Демидович – син кравця, закінчив 4-класне Миргородське міське училище. У 70–80-х рр. XIX ст. служив писарем Миргородської повітової земської управи, водночас із цим викладав співи в народному училищі, був регентом Троїцької церкви в Миргороді. Мав дочок.

Курячий-Овчаренко Яків Олексійович – онук Івана Тимофійовича. Кравець, згодом став псаломщиком, дияконом у Миргороді. Дружина Степанида. Мали 9 дітей.

Курячий Іван Іванович – син кравця, бл. 80-х рр. XIX ст. служив священиком Миргородської Троїцької церкви, поблизу якої жив (нині це садиба по вул. Троїцькій, № 36). Дружина Фекла Михайлівна. Мали 13 дітей: Федір, Михайло, Сергій (помер 1938 р.), Меланія (нар. 1885), Олександра, Ганна, Ольга, Параска, Марія, Мотрона; інші діти померли немовлятами.

Курячий-Овчаренко Михайло Іванович (1875 – ?) – син священика Івана Івановича. Жив у Миргороді на Малій Приліпці (нині вулиця Тичини, 41). Служив офіцером у радянській армії. Близько 1945 – 1959 рр. служив священиком у с. Зубівці. Дружина Пріська Андріївна (1871 – ?). Їхні діти: Наталка (нар. 1895), Настя (н.1897), Марфа (н. 1899), Дмитро (н. 1901), Яків (н.1902), Параска (н. 1904), Микола (н. 1906), Олександра (н. 1909), Ганна (н. 1911), Євдокія (н. 1913).

Курячий Іван – житель с. Попівки, 1913 р. в його будинку винаймала приміщення Попівська третя школа (завідувач школи І.П.Панченко).

Куряча Одарка – жителька с. Попівки, дружина Івана Дмитровича Токаревського (див.).

Курячий-Овчаренко Микола Михайлович (1906 – бл. 1995) – син священика Михайла Івановича. Миргородський бандурист, грав у Миргородській капелі бандуристів, робив бандури, співав у хорі Троїцької церкви (тенор). Брав участь у хорі при Миргородському керамтехнікумі (хором керував О.Сластьон). Ймовірно, його стосується інформація:

Курячий Микола – член бюро Медведівського осередку ВЛКСМ у Миргороді (1927), технічний секретар осередку.

Курячий-Овчаренко, регент у Троїцькій церкві м. Миргорода (перша пол. XX ст.). В XX ст. всі Курячі жили в Миргороді на Довгоселівці (нині вулиця Троїцька).

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Присяга М.п. 1718 р. – С.95.

Арх.: МКМ. НА. – «Петрівцівська середня школа»: рукопис; Родинний архів жительки Миргорода Раїси Іванівни Карюк. – «Родовід Курячих-Овчаренків», запис Р.І.Карюк, 2005 р.

Кусайволенко Іван – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Кусайко Семен – власник чайної в центрі с. В.Сорочинців. 1918 р., за часів гетьманщини, надавав більшовикам інформацію про дії сільської влади.

Кусаков Петро – в 1824 – 1828 рр. губернський секретар, миргородський повітовий землемір.

Куско Іван із синами Петром і Василем – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Куслії.

Куслій Данило з братом Іваном – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Куслій [Г.И.] – секретар Миргородського повітового з'їзду (1910, 1912).

Куслій М.Т. – 1940 р. вчитель Миргородської с/ш № 3.

Куслій Наталя Павлівна – вчителька молодших класів Миргородської с/ш № 1 (1950). Її чоловік – учитель Йосип Никифорович Степанько.

Кустовський Федір – сотенний отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1684).

Кутаси.

Кутас Захар – козак, волосний засідатель у м-ку Комишні в 1843 – 1844 і в 1846 – 1849 рр.

Кутас Дем'ян Герасимович – козак, закінчив Комишнянське парафіяльне училище. 1869 р. – волосний старшина Комишнянської волості й помічник наставника Комишнянського училища. Будівельник місцевого училища (1870).

Кутас – комишнянський волосний урядник (1873).

Кутас Филимон Павлович (1897, с. Черевки – 20.05.1938) – походив із селян. У 30-х рр. XX ст. працював заготівельником кооперації в Черевках. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Кутові.

Павло Васильович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1883 р. Із 1890 р. на службі в Миргородському повіті – священиком Миколаївської церкви с. Матяшівки. В 1890 – 1902 рр. законовчитель Матяшівського початкового народного училища Яреськівської волості.

Олександра Павлівна – освіту здобула в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1904 рр. помічниця вчителя Матяшівського народного училища.

Юлія Павлівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. помічниця вчительки Малосорочинського початкового народного училища. 1907 р. вчителька-завідувачка Хомутецького початкового народного училища. Учителька молодших класів Зубівської школи в 30-х рр. XX ст.

Євдокія – донька священика. Освіту одержала в Золотоніському трикласному жіночому училищі. 1904 р. вчителька Параскевіївської церковнопарафіяльної школи с. Малих Сорочинців.

Хутір Кутового існував біля с. Зуївців.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 148; 1901. – С. 80, 82; 1905. – С.155, 180; Клировая книжка. – С. 428; Лобурець В. Німич К. Зубівка // П.п. – 1967. – 21 грудня.

Кутугля Антон Петрович – директор школи у Савинцях (1933), радянський активіст.

Кутумова Уляна – дружина прапорщика, 1810 р. мала в Миргородському повіті підданих – 2 душі чоловічої статі. Сусідка дідичів братів Чарнишів.

Кутурницькі.

Дмитро Степанович (бл. 1732 – раніше 1802) – сотенний отаман (1785), жив у с. Петрівцях. Корнет (1788). Дружина Феодосія Андріївна (бл. 1736 – не раніше 1804). Діти: Марія (бл. 1762 – ?), заміжня 1785 р., Андрій (бл. 1765 – ?), Мотрона (бл. 1769 – ?), Євдокія (бл. 1772 – ?), Степан (бл. 1776 – ?), Василь (бл. 1781 – ?), Сава (бл. 1782 – ?).

Андрій Дмитрович (бл. 1765 – ?) – син сотенного отамана. Сотенний отаман Миргородського полку (1783), служив «зверх комплекту». 1804 р. житель с. Петрівців. Дружина Варвара Кіндратівна (бл. 1786 – ?).

Степан Дмитрович (бл. 1777 – 9.02.1831, м-ко Сорочинці) – дворянин с. Петрівців (тодішнього Хорольського повіту). 1827 р. згадується як дворянин у м-ку Сорочинцях. У травні 1799 р. одружився в Сорочинцях із донькою сорочинського дворянина Омеляна Комлика Параскевою (бл. 1785 – 14.06.1830, Сорочинці). Мали доньку Євгенію (нар. 22.12.1799 р. в Сорочинцях; хрещеною матір'ю була Тетяна, дружина військового товариша Кіндрата Хоменка).

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 66 зв. – 67; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 97, 98 зв.; Спр. 143. – Арк. 60, 103; МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Кухарі (Кухаренки).

Кухар Степан – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кухаренко Лазар – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Кухар Петро – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Кухар Григорій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Кухненко (Кухтенко ?) Данило – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Куцевичі. (Див. також: Куценки).

Кузьма – козацький старшина (1664).

Куцевич – миргородський полковий городничий (1776), пішов у відставку військовим товаришем Миргородського полку в вересні 1776 р.

Куцевич (Куценко) Данило – походив із дворян. На військовій службі з 1759 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Іван Максимович (? – 22.09. 1785) – осавул полкової артилерії Миргородського полку (1764), миргородський полковий осавул, житель м-ка Сорочинців. Дружина Анастасія (1730 – 21.08.1794). Обоє померли в Сорочинцях.

Федір Данилович (1752 – ?) – із 1764 р. служив полковим канцеляристом Миргородського полку. 1775 р. – сотенний отаман, 1779 – полковий архіваріус. Військовий товариш (1788). Дружина – Ірина (з польської шляхти). Діти: Павло, Іван, Євдокія.

Яким (1757 – ?) – на службі з 1776 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1782).

Куцевич (він же Куценко) Іван (1759 – ?) – на військовій службі з 1772 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Куцевич – військовий товариш, житель Сорочинців (1786).

Літ.: Кривошея. Енциклопедія. – С. 455 – 456.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Ф. 127. – Оп.1014. – Спр. 97. – Арк.51; Спр. 133. – Арк. 175 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр.183. – Арк. 82, 82 зв.

Куценки. (Див. також: Куць, Куцевичі, Коценки).

Куценки Андрушко й Іван – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Куценко Левко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Куценко Ярема з братом Федором – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Куценко Карпо – на військовій службі з 1723 р. значковим товаришем. У шлюбі з донькою зіньківського козака Хоми Пащенка.

Куценко Омелько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Куценко (Куцевич) Данило (1727 – ?) – походив із дворян. На військовій службі з 1759 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Куценко Яким (1757 – ?) – на службі в війську з 1776 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Куценко (він же Куцевич) Іван (1759 – ?) – на військовій службі з 1772 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Куценко – молодший лейтенант органів НКВС, 1938 р. був начальником миргородської міжрайонної опергрупи Миргородського відділення УНКВС. Особливо «відзначився» у фальсифікації справ зі звинувачення миргородців у контрреволюційній діяльності. «Створив» кілька вигаданих миргородських повстанських полків. Фальсифікував справи про контрреволюційне підпілля, очолюване миргородським районним партійним і радянським керівництвом,

внаслідок чого 1938 р. було репресовано десятки жителів міста й району. Був надзвичайно жорстоким, фізично знущався над заарештованими. З 1939 р. працював у органах НКВС у Зінькові на Полтавшині й у Кам'янець-Подільській і Вінницькій областях.

Куці. (Див. також: Куценки, Куцевичі).

«Куць Лавриненко» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

«Куць, Яськів зять» – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Куць Савка, Куць Іван – козаки с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мали синів.

Куць Кіндрат – посполитий середньої заможності в с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Куць Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку. (1732).

Куць Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Куць Данило – військовий товариш Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців, 1791 р. згадується як померлий. Мав доньку панну Марію (1791).

Куць Йосип Йосипович – родом із с. Комишні, жив у с. Бешти Лохвицького району. Під час сталінських репресій був позбавлений волі.

Кучери.

Кучер Василь – житель Сорочинців, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723, 1732).

Кучер Семен – 1738 р. підсусідок у козака Будника в с. Кибинцях.

Хутір Кучерівщина існував у околицях с. Попівки.

Кучеренки – жителі Миргорода.

Охрім із братом Гнатом – козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Данило – 1835 р. учень Миргородського повітового училища.

Михей – 1835 р. учень Миргородського повітового училища.

Петро – 1836 р. учень 1-го класу Миргородського повітового училища.

Гнат (друга половина XIX ст. – поч. XX ст.) – миргородський різьбяр, золотар і маляр. По-вуличному його прозивали Різчиком. Різьбив іконостаси в церквах, робив рами для ікон. 1879 р. на замовлення Миргородської повітової земської управи виготовив різьблені рами до портретів імператора Олександра II і голови земської управи М.Є.О'Рурка. Жив на Мочарі (вул. Берегова, нині вул. Ігнатенка). Разом із «богомазом» В. Казанцевим їздив до інших міст, цікавився технікою іконопису. Разом із Г. Кучеренком протягом деякого часу працював художник Григорій Ксьонз (див.). Мав синів Федора й Івана.

Іван Гнатович – різьбяр, маляр-іконописець у Миргороді (початок – перша пол. XX ст.). Жив на Мочарі (вул. Берегова). 1903 р., під час гастролей у Миргороді артистки М.Заньковецької, разом із художником Г.Ксьонзом робив декорації для її вистав у місцевому театрі.

Федір Гнатович – навчався в хорі Полтавської духовної семінарії. Служив дяком у м-ку Комишні й у с. Романівці. В Миргороді на початку XX ст. був відомий як маляр-іконописець і різьбяр. Його портрет (робота невідомого художника) зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Кучеренко – миргородський бандурист і співак. Жив у Миргороді на Мочарі. До 1927 року виступав разом із бандуристом Олександром Пироговим.

Кучеренко (поч. – I пол. XX ст.) – житель Миргорода, протягом багатьох років служив дяком у Троїцькій церкві.

Кучеренко І. – випускник Миргородської художньо-промислової школи 1916 р.

Федір Демидович (1886, с. Великі Сорочинці – 19.5.1938) – колгоспник у с. В. Сорочинцах. Був заарештований 27 лютого 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Кучеренко Катерина Іванівна – вчителька молодших класів Миргородської с/ш № 1 (1950).

Кучерина Федір – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Кучерява – авторка заміток на агрономічні теми в газеті «Миргородські вісті» (1943).

Кучми.

Кучма Павло – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кучма Галина Олександрівна (? – 15.12.1985, м. Миргород) – драматична акторка самодіяльного театру в Миргороді, співачка, активна учасниця художньої самодіяльності миргородського курорту 1930-х рр. Брала участь у виставах Миргородського українського драматичного театру ім. М.Старицького в 1941 – 1943 рр., а також у повоєнний час.

Кучмиди.

Кучмида Антін – житель В.Сорочинців, 1864 р. став хрещеним батьком майбутнього українського письменника Володимира Самійленка. Був чоловіком тітки письменника – Насті Самійленко.

Кучмида Павло Омелькович – житель с. Савинців, у червні 1925 р. листувався з письменником Володимиром Самійленком.

Кучмида Василь – бандурист 30-х рр. ХХ ст., жив у х. Терновому, поблизу с. Савинців. Навчився гри від Панаса Сергійовича Смоляги (1901 – 1972), кобзаря з с. Савинців.

Кучури (Кучуренки). Пор. також: Кочури.

Кучур Васько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кучур Василь – посполитий Говтв'янської сотні (1718).

Кучуренко Михайло – посполитий Говтв'янської сотні (1718).

Кучур Григорій Пилипович – дворянин у х. Стовбині (1903).

Кушельови, Кушельови-Безбородьки.

Кушельов Григорій Григорович – граф, полковник, 1849 р. мав понад 900 душ у Миргородському повіті; володів також селянами в Гадяцькому, Хорольському, Золотоніському, Переяславському повітах (усього понад 2000 душ). Власник економії в Комишні, де на початку 40-х рр. XIX ст. відкрив приватну школу для селянських дітей із економії. Дружина (з 1799 р.) – Любов Іллівна, з дому Безбородько (1783 – 1809), яка успадкувала Комишнянську садибу від батька – Іллі Андрійовича Безбородька (1756 – 1815), який був сином генерального писаря Війська Запорізького Андрія Яковича Безбородька.

Кушельов-Безбородько Олександр Григорович (4.09.1800, СПб. – 6.04.1855, Москва) – граф, старший син графа Г.Г.Кушельова і Л.І.Безбородько. Одержав дозвіл називатися графом Кушельовим-Безбородьком. Державний діяч (державний контролер Рос. імперії), меценат. До нього перейшов комишнянський маєток. Поміщик с. Портянок Баранівської волості Миргородського повіту, де мав 133 десятини землі й 90 кріпаків (успадковані від графа Олександра Андрійовича Безбородька). З 1828 р. одружений із княжною Катериною Миколаївною Рєпніною (1811 – 1874). Їхні діти: Григорій, Микола, Варвара, Любов.

Кушельова-Безбородько Любов Олександрівна (1833 – 1917) – графиня, в шлюбі Мусіна-Пушкіна (див.) – дідичка Миргородського повіту. Успадкувала маєтки батька в с. Портянках.

Кушко Іван Тихонович – житель с. Петрівців, за часів гетьмана Скоропадського (1918) служив у варті, після перевороту виїхав до м. Гадяча, де жив під прізвищем Пустовгара, згодом до м. Лебедина. З приходом денікінців 1919 р. повернувся до Миргорода, став на службу до денікінської сторожі, був призначений наглядачем сторожі до Петрівської волості. Чинив жорстокі розправи над селянами. Наприкінці листопада 1919 р. за його сигналом до Петрівців прибув Конотопський каральний загін, яким у миргородській тюрмі були закатовані, а потім розстріляні 11 осіб з Петрівської волості.

Кушнерики.

Кушнерик Івахно – входив до кушнірського цеху м-ка Багачки (1718).

Кушнерик Панас Павлович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 17 десятин землі.

Євграф Герасимович – козак Багачанської волості (поч. ХХ ст.). Знавець місцевої старовини.

Єфрем – козак, завідувач бібліотеки-читальні в м-ку Багачці (1900 – 1904).

Кушнерик – 1911 р. секретар Багачанського сільськогосподарського товариства.

Кушнерик Федір Данилович (7 (19).09.1875, с. Велика Багачка Миргородського повіту – 23.07.1941, там само) – кобзар із Миргородщини. Походив із бідної родини. В 6-річному віці осліп через некваліфіковане лікування. 1909 року став навчатися гри в кобзаря М.С.Кравченка, запозичивши від нього значну частину репертуару. Виконував історичні, ліричні, гумористичні, родинно-побутові пісні. Найчастіше співав у Миргороді й селі Устивиці. Його виконавський ареал поширився на всю Полтавщину, міста Суми й Київ. Доводилося терпіти переслідування з боку жандармів і ув'язнення. 6 лютого 1928 р. художник О.Сластьон створив його графічний портрет. За радянського часу творчість кобзаря зазнала помітного впливу тоталітарної системи. 1939 р. Ф.Кушнерик став членом Спілки письменників України. 1940 р. широко було відзначене його 65-річчя. Похований у селищі Великій Багачці.

Кушніри (Кушнеренки, Кушніренки).

Кушнір Василь – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Кушнір Михайло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Кушнеренко Фесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Кушнір Тимофій – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Кушніри Мартин, Охрім, Федір – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Кушнеренко Мусій – козак Миргородської сотні (1718).

Кушнір Каленик – житель Миргородської сотні (1718).

Кушнір Карпо – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Кушнеренко Євтихій із братом Іваном – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Кушнеренки: Ярема і Гарасим з сином Федором – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Кушнеренко Іван – козак куреня с. Петрівців (1718); «можний середній» козак с. Петрівців (1723).
Кушнеренко Зінець – козак куреня с. Петрівців (1718).
Кушнеренко Мусій із сином Михайлом – зубожілі піші козаки в с. Єрках Миргородського полку (1723).
Кушнір Дацина – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Кушнір Марко – заможний посполитий у Хомутці (1723).
Кушнір Пахом – заможний посполитий у с. Зуївцях (1723).
Кушнір (Кушнірев) Филон – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Кушніренко Олексій – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Кушнір Павло – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).
Кушніренко Яків (бл. 1885 – 1920) – помічник начальника миргородської повітової міліції, комуніст. Став членом миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої в травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.

Кущі (Кущенки).
Кущ Фесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Кущенко Максим – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Кущенко Нестрат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Кущ Іван із сином Семеном – «можнійші» козаки с. Попівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Кущ Степан – «можнійший» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Гната.
Кущенко Петро – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).
Кущенко Корнилій Микитович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 30 десятин землі.
Кущенко Микола – у березні 1923 р. організував у Березовій Луці (тоді Роменської округи) підпільну організацію петлюрівського спрямування в кількості 11 осіб. Група ставила перед собою завдання – придбання зброї з метою нападів на парткоми, виконкоми і радянських працівників. Збиралися в помешканні Кущенка. Він виготовив печатки і штампи з закликом до повалення комуністичної партії. Долучилися також Тимофій і Федір Кущенки (останній, який був комсомольцем, видав усю організацію). Учасників цієї групи 22 1 23 грудня 1923 р. судила виїзна сесія Полтавського губернського суду.
Кущ Андрій Савович (1888, сел. Ромодан – ?) – із селян, житель с. Зубівки, робітник радгоспу. 1937 р. був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.
Кущ – протягом нетривалого часу був бургомістром Миргорода під час німецької окупації 1941 – 1943 рр.

Кущик Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Кущинські.
Кущинський Данило – з 4 жовтня 1897 р. паламар Воскресінської церкви м. Миргорода (переведений з посади паламаря Успінської церкви містечка Гельм'язового Золотоніського повіту Полтавської губернії).
Кущинський – 1891 р. протоієрей, член Полтавської духовної консисторії. Жив у Полтаві.
Кущинський Степан Іларіонович – в 1903 – 1904 рр. «надсмотрщик, не имеющий чина» в Миргородській поштово-телеграфній конторі.

Кущії (Кущієнки).
Кущієнко Хведір – посполитий у с. Ярмаках (1718).
Кущієнко Данило – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).
Кущії, Кущієнки – жителі с. Кибинців (1791).
Кущії – власники Кущієвого хутора, який у першій чверті XX ст. був розташований неподалік від с. Петрівців, на схід від х. Кузьменкового. Під час колективізації влада примусово розселила цей одноосібницький хутір; частина його жителів, уникаючи репресій, виїхала з України.
Кущій Іван Дмитрович – староста с. Великої Обухівки під час нацистської окупації (1943).

Л

Лабезний Микита – 1725 р. власівський бурмистер Миргородського полку. (Либонь, це Лазебний, пор.).

Лабунцев Михайло Євстафійович – із 1900 р. у сані священика. 1902 р. священик Воскресінської церкви с. Ярмаків.

Лавренки.

Іван – наказний лохвицький сотник Миргородського полку (січень 1658 р.).

Остап – козак с. Савинців Сорочинської сотні (1718 – 1732).

Герасим Захарович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 27 десятин землі.

Фока Захарович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 18 десятин землі.

Андрій Павлович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 22 десятини землі.

Михайло Захарович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 25 десятин землі.

Давид Іларіонович – козак, церковний староста Вознесінської церкви с. Савинців (1902).

Данило Захарович – відомий миргородський фельдшер. Учасник російсько-японської війни 1904 – 1905 рр, боїв за фортецю Порт-Артур. Георгіївський кавалер. У медичній практиці перейняв секрети англійського лікаря, успішно й швидко лікував екзему, радикуліт, ін. хвороби, тому був дуже популярним. У 1930-их рр. жив у Миргороді на вул. Кірова, № 1. Працював фельдшером при миргородській богадільні. Дружина Лідія Харитонівна (див.). Мали доньку Марію Данилівну, яка одружилася з Юрієм Авакумовичем Півторидядьком, бухгалтером курорту, репресованим 1937 р.

Лавренко Лідія Харитонівна – дружина Данила Захаровича. В 30-х рр. ХХ ст. працювала завідувачкою миргородської богадільні (до 1937 року розміщалася на вулиці Гоголя, в районі ДОСА, після цього – на Харківці, провулок Партизанський, 2). У 40-их рр. завідувала в Миргороді будинком інвалідів війни (згодом одержав назву – санаторій МСЗ).

Василь Єгорович (1899, с. Савинці – ?) – колгоспник у Савинцях. Був заарештований 29 жовтня 1937 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.

Іван Якович (1902, с. Савинці – ?) – колгоспник у Савинцях. Був заарештований 2 листопада 1937 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1963 р.

Павло Васильович (1906, с. В.Сорочинці – ?) – робітник-слюсар, хлібороб у В.Сорочинцях. З 1926 р. – учасник підпільної української патріотичної організації в с. Нероновичах (В.Сорочинцях) під керівництвом Ф.Матвійка. 1928 р. мобілізований до Червоної армії. Служив у 75-му артполку в Балаклеї на Харківщині. Після розгрому Нероновицького підпілля узятий під нагляд Ізюмським відділом ДПУ. Був заарештований 1929 р., засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Софія Лук'янівна (1905, с. Савинці – ?) – різнороб колгоспу в Савинцях. Була заарештована 31 липня 1941 р. Засуджена трибуналом Татарської АРСР до 1о р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Лаврики (Лавриченки).

Лавриченко Василь – козак Сорочинської сотні (1718).

Лавриченко Петро – 1723 р. омельницький отаман; 1730 р. – наказний омельницький сотник Миргородського полку і омельницький городовий отаман.

Лаврик Гарасим – посполитий у с. Зубівці (1723).

Лаврик Павло Павлович – селянин, 1915 р. мав цегельню (7 робітників) при м-ку Сорочинцях.

Лавриков (Лаврик) Андрій Іванович – житель Хомутця, член Української партії соціалістів-революціонерів; 1925 р. проводив серед населення розмови на політичні теми, критично оцінював діяльність тодішнього комуністичного керівництва України.

Лаврик (Лавриш) Петро (1873 – ?) – кобзар, житель с. Хомутця. Його знав Опанас Сластьон, 1902 р. зустрічався з ним. Був репресований у 30-х рр. ХХ ст.

Лаврик Василь Павлович – перший голова колгоспу «Полив'янівська артіль», створеного 1928 р. в с. Великих Сорочинцях.

Лаврик Семен Андрійович – уродженець с. Хомутця, генерал-лейтенант авіації, учасник Другої світової війни.

Лавриші (Лавришенки).

Лавришенко Кузьма – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лавриш Петро – кобзар (див.: Лаврик).

Лавріненки.

Лавріненко Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Лавриненко Опанас – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лавриненко Куць – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лавріненко Лесько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лавриненки Василь і Олексій – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лавриненко Богдан – кременчуцький сотник Миргородського полку (лютий 1652 р.).

Лавріненко Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Андрія.

Лавріненко Іван – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Лавріненко Дмитро – козак Потіцької сотні Миргородського полку (1732), серед козаків записаний другим у списку.

Лагненко Радько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лагоди – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Лагода Андрій – 25 червня 1629 р. був посланий козацькою радою як уповноважений від Запоріжжя на відкриття Київського Собору, щоб стежити за соборними нарадами. 1637 р. канівський полковник, 1638 – сотник Канівського полку.

Грицько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Василь Степанович (? – раніше 1702) – хорольський сотник Миргородського полку (1676 – 1685), миргородський полковий осавул (1691 – 1701); «славетнє урожоний пан». 1699 р. одержав універсал миргородського полковника Д.Апостола на с. Аврамівку (нині Хорольського району). 21 липня 1701 р. в таборі під Могилевом написав тестамент (духовний заповіт). Мав сина Олександра, доньку Євдокію.

Клим – хорольський сотник Миргородського полку (кінець XVII ст.).

Андрій – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718), загинув у Терківському поході. 1723 р. в Обухівці жила його вдова Агафія.

Іван – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1718 – 1732).

Лагода (Лагоденко) Олександр Васильович (? – раніше 1738) – військовий товариш Миргородського полку (1719 – 1729), миргородський полковий хорунжий (1723 – 1732), миргородський полковий осавул (1732 – 1735). Учасник Кримського походу 1735 – 1737 рр. 1719 р. одержав від полковника Д.Апостола 10 дворів у с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку, де й жив. Мав синів Якова і Василя. 1738 р. його вдова Лагодина, «бувша хорунжа полкова миргородська», мала в Аврамівці 3 підсусідків, які жили в її хатах.

Євдокія Василівна – донька миргородського полкового осавула. В першому шлюбі була за Яковом Васильовичем Апостолом, миргородським полковим осавулом; у другому шлюбі – за Семеном Івановичем Ґалаґаном (див.).

Іван (початок – І пол. XVIII ст.) – жив у с. Івахниках Лохвицької сотні.

Лагодиха Ганна – убога посполита в Миргороді (1723).

Йосип – житель лубенський. Близько 1731 р. був рукоположений у диякони.

Яків Олександрович – син Олександра Васильовича. Значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1752). Миргородський полковий комісар (1743). Власник хутора поблизу с. Аврамівки. Його сини Матвій і Семен жили в Миргородському повіті. Інші діти мали осідок у Козелецькому повіті.

Василь Олександрович – київський полковий комісар; титар Вознесінського храму в м. Козельці (1750).

Матвій Якович (бл. 1743 – ?) – син значкового товариша Якова Олександровича, з 1766 р. на військовій службі. 1779 р. значковий товариш Миргородського полку. Учасник походів і боїв. У 1773 – 1779 рр. Миргородська полкова канцелярія призначала його «в разные внутренние коммысіи и командираціи». 31 травня 1779 р. – сотник при відставці. Жив у с. Старій Аврамівці; 1786 р. був не одружений. Разом із братом Семеном володів: 1781 р. хутором (16 хат) у Хорольській сотні Миргородського полку; 1787 р. частиною села Нової Аврамівки та хутором при вершині Холодної Долини (67 душ) – все в Хорольському повіті. У шлюбі з донькою військового товариша Герасима Барабаша.

Семен Якович (бл. 1746 – ?) – син значкового товариша. На військовій службі з 1774 р. Значковий товариш Миргородського полку (1775), був у походах. 13 червня 1775 р. – військовий товариш при відставці. Жив у с. Старій Аврамівці Хорольського повіту. Разом із братом Матвієм володів маєтностями (див. вище, Матвій), зокрема, 743 душами чоловічої статі в с. Новій Аврамівці. Мав хутір у Хорольській сотні. Одружений: першим шлюбом із попівною Євдокією, другим – із Єфросинією, дворянською донькою. Мав сина Івана.

Антін – 1779 р. значився у спискові учнів середнього класу граматики Київської академії.

Юхим – 1779 р. був у спискові учнів нижнього класу граматики Київської академії.

Іван Григорович (1759 – ?) – син військового товариша, козак, значковий товариш Миргородського полку. Дружина – Олександра Леонтіївна Тінькова (1776 – ?), донька майора.

Іван Григорович (1759 – 1843) – розпочав службу рядовим козаком у Київському малоросійському полку, згодом став корнетом. 1800 р. ад'ютант при князеві Костянтинові Павловичі. 1834 р. член Ради Державного контролю. Мав маєтки у с. Дергачі та с. Голубівці на Чернігівщині. Мав сина Антона.

Іван Семенович (1773 – не раніше 1829) – онук Якова. З 1791 р. служив канцеляристом, 1799 р. мав звання прапорщика, 1800 – підпоручика. 1799 р. нагороджений орденом св. Анни 4 ступеня. Брав участь у походах. 1803 р. поручик при відставці. Комісар Хорольського земського суду (1807), хорунжий Хорольського повіту (1812 – 1818), підкоморій того самого повіту (1828 – 1829). Колезький асесор (1813 – 1829). Жив у с. Старій Аврамівці. Одружений з Анастасією, донькою поручика Омеляна Нетеси.

Антін Іванович (1816 – 1876) – син Івана Григоровича. Жив у маєтку батьків у с. Голубівці на Прилуччині. Отримавши освіту, поїхав до Петербурга, де служив чиновником у державній установі. Наприкінці 30-х рр. він познайомився у Петербурзі з молодим Тарасом Шевченком, заприятелював із ним, В.Штернбергом та іншими. Т.Шевченко 1839 р. написав його акварельний портрет. А.Лагода мав сина Йосипа, доньку Ольгу.

Олександр Іванович – штабс-капітан. 1860 р. мав у Старій Аврамівці Хорольського повіту кінний завод. 1864 р. 70 душ у Хорольському повіті сплачували йому викупну сплату за 109 десятин землі.

Софія Семенівна – 1851 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Лагода Іван – дворянин Миргородського повіту, надвірний радник. Мав синів Миколу, Євграфа. Указ Герольдії про надання роду прав дворянства 1849 р.

Євграф Іванович – мав сина Валеріана.

Валеріан Євграфович – мав синів Сегрія, Євгена, Костянтина.

Сергій Валеріянович – мав дітей Валеріана, Кіру, Людмилу. Його діти внесені в родословну книгу дворянства Полтавської губернії 1902 р.

Йосип Антонович (1846 – ?) – син Антона Івановича, маляр. Його родина мала маєток у Новозибківському повіті Чернігівської губернії. Одружений із Юлією Іванівною Дейбнер (це її другий шлюб, у першому була за Олександром Степановичем Лашкевичем).

Лагода (Лагода-Шишкіна) Ольга Антонівна (1850, Санкт-Петербург – 1881, с. Рождественське Петербурзької губ.) – донька Антона Івановича. Художниця-пейзажистка. В 1875 – 1876 рр. була вільноприхідною ученицею Академії Мистецтв. З 1878 р. брала уроки в художника Івана Івановича Шишкіна (1832 – 1898), за якого 1880 р. вийшла заміж. Авторка численних пейзажів, які І.І.Шишкін видав по її смерті 1887 року окремим альбомом.

Лагода [И.В.] – помічник статистика в Миргородському повіті (1910).

Лагода Михайло Савович (1903, с. В.Обухівка – 1942) – член штабу партизанського загону «Перемога» на Миргородщині під час Великої Вітчизняної війни, відповідальний за друкування листівок. До війни працював завідувачем відділу агітації й пропаганди Миргородського райкому компартії України. У січні 1942 р., коли він прийшов до рідного двору в Обухівці, поліцаї вистежили його, оточили в погребі. Він довго відстрілювався, відмовився здатися й останній патрон пустив у себе. Похований у центрі села В.Обухівки. Дружина Наталя Савівна, діти Катерина і Леонід.

Лагода – старший лісовод у Миргороді, автор заміток про лісівництво в миргородській газеті «Відродження» (1942).

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.2. – С.394; Реестра 1649 г. – С.262; [Лазаревский А.] К истории землевладения в Левобережной Малороссии // К.С. – 1892. – С.411; Список дворян. – С. 378; Модзалевский. – Т.1. – С.222; Т.3. – С. 1-3, 11; Барвинский. – С.131; Лукомский. – С.90; Рубан В. Український портретний живопис І половини XIX ст. – К., 1984. – С.336; Описи КН. – С.131, 237, 265; Полтавщина. – С.596; Суховерський А. Історія одного портрета // Скарбниця: Видання Прилуцького музею. – 1996. – № 4. – С.2 – 3; Кривошея. – Ч.2. – С.76; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 248 - 251; Швидько-3. – С. 40.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 58153. – Арк. 16.

Лагодинський Павло Степанович – 1909 р. губернський секретар, поліційний наглядач у Миргородському повіті.

Ладиворка Єфросинія – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Ладинський Яким – посполитий у Хомутці (1723).

Лаєвські. (Пор. також: Лоєвський).

Михайло – яреськівський сотник Миргородського полку (1736).

Іван Георгійович – здобув освіту в Полтавській духовній семінарії. В сані священика з 1898 р. У 1900 – 1912 рр. священик Покровської церкви в с. Мальцях Миргородського повіту, законовчитель Мальцівського початкового народного училища; 1904 р. водночас – законовчитель Покровської церковнопарафіяльної школи в Мальцях.

Лазаревичі – козацько-старшинський рід Миргородського і Лубенського полків.

Григорій – знатний козак Миргородського полку, учасник боїв, «в шведскую баталию умре» (до 1741 р.). Дружина Ганна Василівна Родзянко (? – не раніше 1746), донька миргородського полкового обозного Василя Івановича Родзянка. Мали синів Данила і Михайла.

Данило Григорович (? – раніше 1786) – освіту здобув у Київській академії. Служив військовим канцеляристом у 1725 – 1728 рр. Значковий товариш Миргородського полку (1729 - 1741). Після смерті батька миргородський полковник Василь Капніст «отягощав дім їх осиротілий», тому Генеральна військова канцелярія взяла братів Данила і Михайла Лазаревичів та їхню матір Ганну Василівну Родзянківну під свою опіку. Був «над робітними людьми за

командира» на будівництві Української лінії, відводив туди козаків Миргородського полку. 1744 р. військовий товариш (за іншими даними, 1741 р.). 1742 р. був призначений на допомогу сотникові Крижанівському «у надзирания сборов» у Миргородському полку (до 1746 р.). На прохання матері 1746 р. був прийнятий із братом Михайлом до відання Миргородської полкової канцелярії. Мав хутір під м. Хоролом. Підданих не мав (1744).

Денис – значковий товариш Миргородського полку (1739), мав 2 підсусідків у Хорольській сотні.

Михайло Григорович – 1724 р. навчався в Київській академії. Військовий товариш Миргородського полку бл. 1741 – 1751 рр., по смерті батька був із братом Данилом під опікою Генеральної військової канцелярії. З 1746 р. на прохання матері був у віданні Миргородської полкової канцелярії.

Лазаревич – військовий товариш, 1745 р. – «роздатчик грузинам дворів» у Лубенському полку.

Ганна Романівна – у першому шлюбі була за військовим товаришем Р.Жураківським. Ставши вдовою, 1719 р. удруге вийшла заміж за Павла Полуботка, чернігівського полковника (1706 – 1722), згодом наказного гетьмана (1722 – 1724); його друга дружина.

Іван Васильович (бл. 1715 – ?) – підкоморій. Власник х. Могильного (8 хат) Хорольської сотні Миргородського полку. Одружений із Анастасією, донькою Степана Васильовича Родзянка, миргородського полкового обозного.

Лазаревич – священик, 1781 р. мав хутір (2 хати) у Городиській сотні Миргородського полку.

Лазаревич Д.Г. – дворянин, орендар землі в Сорочинській волості (1911).

Лазаревич – друг миргородського художника й співака Василя Савовича Козакова (див.).

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1908. – С.32; Модзалевский. – Т.3. – С. 19; Т.4. – С. 297, 299; Описи КН. – С. 139, 154; Реєстр козацької старшини 1744 року // К.С. – 1992. – № 5. – С. 21; Кривошея-3. – Ч.3. Кн. 2. – С. 57.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 189. – Арк. 3 зв.

Лазаренки. (Пор.: Лазоренко).

Євтух – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Йовко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Михайло – кременчуцький сотник Миргородського полку (червень 1662 р.).

Тимко – козак Хомутецького куреня (1718). Тимофій із братом Лавріном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Юхим – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Роман – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Степан – війт м. Кременчука Миргородського полку (1727 – 1736).

Лазарєв Олександр Захарович [3(15).07.1870, м. Миргород – 30.11.1951, м. Київ] – український лікар-педіатр, науковець. Закінчив медичний факультет Київського університету (1893). Жив і працював у Києві. Учасник російсько-японської й Першої світової війни. З 1922 р. – голова Київського товариства дитячих лікарів. З 1930 р. – заступник директора Українського інституту охорони материнства та дитинства. Заслужений діяч науки (1941). Створив власну наукову клінічну школу в педіатрії. Праці присвячені проблемам туберкульозу і нервових захворювань у дітей, дитячих інфекцій та ін. Автор монографій «Туберкульоза дитячого віку» (1932), «Семіотика і діагностика дитячих захворювань» (1944), «Діагностика дитячих хвороб» (1950). Доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР (з 1941 р.).

Лазебненки.

Лазебненко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лазебненко Максим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лазебненки Андрій і Максим – жителі Миргородської сотні (1718).

Лазоренки (пор.: Лазаренки).

Яким – посполитий у с. Шахворостівці Миргородської сотні (1718).

Іван – житель Миргородської сотні (1718).

Роман – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Лазоренко (в публікації Г.Швидько хибно – Разоренко) Андрій – «дворник» (доглядач дворця) Івана Ломиківського в с. Ярмаках Миргородського полку, 1723 р. жив у цьому «дворці».

Іван – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. посполитий.

Остап – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Андрія Корнієнка. (Див. також: Лазаренки).

Кирило Митрофанович – 1914 р. служив у Миргородській міській управі, на той час був молодим.

Василь Григорович (1920, с. Шахворостівка – 20.04.1975, там само) – Герой Радянського Союзу. Працював на Миргородському торфопідприємстві. 1940 р. був призваний до Радянської Армії, брав участь у боях. Звання Героя одержав 25 жовтня 1944 р. Після війни працював у рідному селі. Загинув у результаті трагічного випадку. Похований у Шахворостівці.

Лазоренко Ф.Т. – командир загону ополченців у с. В.Обухівці, який діяв протягом нетривалого часу восени 1941 р. До війни був секретарем парторганізації колгоспу ім. Кірова.

Лазоренки – жителі вулиці Авангардної в Миргороді. Під час війни 1941 – 1945 рр. у цій родині на фронтах загинули троє братів – Олексій, Володимир, Іван.

Лазур Митрофан – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Лазченки Павло і Васько – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Лайченки.
Лайченко Мирон – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Лайченко Степан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Лалака Андрій – 1738 р. підсусідок козака-підпомічника Степана Пугача в с. Біликах.

Ламани.
Ламан Дмитро – устивицький сотник Миргородського полку (1739 – 1747). Про його перебування в Петербурзі у квітні – травні 1747 р. згадує в щоденнику генеральний хорунжий Микола Ханенко.

Ламаш (ймовірно, Ламан) Павло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Лан – домашній лікар Івана Матвійовича Муравйова-Апостола (див.). Був при своєму сусідові В.В.Капністові в останні хвилини життя поета в жовтні 1823 р.

Лангмани.
Лангман – миргородський міський інженер (листопад 1917 р.).
Лангман А. – архітектор, автор проекту водолікарні Миргородського курорту (худ. О.Сластьон); автор проекту вхідної арки Миргородського курорту (1935).
Лангман Любов Михайлівна – лікарка-гінеколог. Наприкінці 30-х рр. ХХ ст. жила і працювала педіатром у Великих Сорочинцях. З початком німецької окупації місцеві жителі переховували її. За переказом, її видав поліції житель сусіднього села Ковалівки, в дружини якого вона приймала пологи. Була розстріляна з 5-річною донькою у Миргороді нацистською окупаційною владою 28 жовтня 1941 року.

Лангсеп – управитель Ромоданівського спирто-ректифікаційного заводу (1897).

Ланенко Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). (Можливо, це Лапенко).

Ланко (Ланько) Федір – 1725 р. отаман Омельницької сотні Миргородського полку.

Лапи (Лапенки). Див. також: Лапи-Данилевські, Ланенко.
Лапа Самійло – посполитий Шишацької сотні (1718).
Лапенко Герман – козак Потіцької сотні М.п. (1732); записаний 4-им у спискові козаків сотні.
Лапенко Михайло Харитонович (1840 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 25 десятин землі.
Лапенки Василь, Пилип – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Лапи-Данилевські (Лаппо-Данилевські). Див. також: Лапи, Данилевські.
Лапа-Данилевський Іван (XVIII ст.) – військовий товариш, вів «життя шляхетне». Мав синів Лева і Семена.
Лапа-Данилевський Карпо (XVIII ст.) – ймовірно, брат Івана. Військовий товариш, вів «життя шляхетне». Мав сина Івана.
Лапа-Данилевський (Данилевський) Лев Іванович (1740 – кінець 1804) – син військового товариша. З 1755 р. був на військовій службі, до 1761 р. – канцелярист військової канцелярії. 23 січня 1766 р. одержав звання полкового хорунжого Миргородського полку. В цьому званні 1769 р. був на посаді «непременного» земського комісара Миргородської округи. 18 червня 1774 р. отримав звання бунчукового товариша, у якому служив на посаді миргородського повітового скарбника (зокрема, в січні 1784 р.). Власник маєтку в Миргородському полку (попередні власники цього маєтку – Лісницькі). 1767 р. підписав «Наказ малоросійським депутатам». 1787 р. мав 69 хат підданих, зокрема, 22 хати в х. Купчиному (згодом називався Купчинський, Яновщина, Василівка), хати в с. Перевозі та м-ку Шишаках Говтв'янського повіту. Знайомий Панаса Дем'яновича Яновського (Гоголя-Яновського, діда письменника М.Гоголя). 1779 р. дав вірчий білет Панасові Дем'яновичу Яновському на право бути довірителем у суді щодо маєтку Данилевських (Лап-Данилевських). Близько знав яреськівського сотника Йосипа Долгова, родину Трощинських. 5 лютого 1784 р. одержав чин колезького асесора. Дослужився до чину надвірного радника. 1784 р. за його поданням рід Лап-Данилевських внесений до 3-ї частини дворянської родослівної книги Київського намісництва. 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження роду Горіздр. Житель м-ка Шишак

(1791). У 1799 – 1802 рр. – надвірний радник, підкоморій Миргородського підкоморського суду. Лев мав зв'язки з церковними і культурними діячами кінця XVIII ст., зокрема, з Іоанном Левандою – протоієреєм Софіївського собору в Києві (їхній спільний знайомий – В.Капніст). Був одружений тричі. Його перша дружина N померла близько 1770 р. Того самого або наступного року він одружився з Софією (1750 – бл. 1785), донькою заможного дідича Дем'яна Романовича Лісницького (див.). За нею одержав посаг – чверть м-ка Шишаку і чверть с. Матяшівки. (За ці маєтності впродовж 2 десятиліть точився судовий позов між Левом та його сім'єю, з одного боку, й шуряком Миколою Дем'яновичем Лісницьким, а потім і його спадкоємцями, з іншого). По смерті Софії Лев одружився втретє з Пелагією Василівною (її прізвище з дому не відоме). Від усіх шлюбів мав понад 10 дітей. З них відомі на ймення: від шлюбу з Софією – син Олександр (1770 р.н.); від шлюбу з Пелагією – Георгій, Захар (нар. 24.03.1791, хрещений батько поручик Михайло Васильович Могилевський), Іван, Василь, Марія, Надія. Була ще донька Єлизавета Левівна (у шлюбі Брант).

Лапина-Данилевська (Лаппина-Данилевська) Пелагія Василівна – третя дружина Лева Івановича. Овдовівши, вона жила в м-ку Шишаці, продовжувала судитися з Лісницькими за спадщину; після 1805 р. Сенат вирішив судову справу на її користь. 1805 р. з нею листувався Іоанн Леванда, даючи поради щодо вчителя для її дітей. Пелагія була знайома з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським; збереглися її листи до нього (1815 і 1822 рр.). Вдову Лева Івановича Пелагею Василівну підтримувала впливова яреськівсська родина Трощинських, лікар М.Я.Трохимовський.

Лапа-Данилевський Семен Іванович – брат Лева. Служив сотенним отаманом Миргородського полку (до 1784 р.). При звільненні від служби 29 лютого 1784 р. одержав звання військового товариша. Володів частиною маєтку, який дістався Лапам-Данилевським від Лісницьких. 1784 р. його рід внесено до 2-ї частини дворянської родослівної книги Київського намісництва.

Лапа-Данилевський Іван Карпович – син військового товариша, двоюрідний брат Лева Івановича Лапи-Данилевського. Служив значковим товаришем Миргородського полку. 30 березня 1784 р. при звільненні від служби одержав звання військового товариша. Володів частиною маєтку. 1784 р. його рід внесено до 2-ї частини дворянської родослівної книги Київського намісництва.

Лапа-Данилевський (Лаппо-Данилевський) Олександр Левович (1771 – раніше 1818) – син Лева Івановича й Софії Дем'янівни Лісницької. Був на військовій службі, 1787 р. здобув чин секунд-майора. В 1791 – 1794 рр. служив у Верхньому земському суді Другого департаменту Київського намісництва. З 14 грудня 1794 р. до 1797 р. був городничим м. Катеринослава, мав чин колезького асесора. Близько 1800 р. одружився з Софією Іванівною Корбе, якій від предків перейшло с. Гуляйполе Верхньоднвпровського повіту Катеринославської губ., де й жило подружжя. Мали синів Олександра і Лева. Олександр Левович – прадід відомого історика, академіка О.С.Данилевського.

Лапа-Данилевський (Данилевський) Георгій (Єгор) Левович (1789 – не раніше 1849) – син Лева Івановича і Пелагії Василівни. Дворянин, дідич містечка Шишаку. З 1806 р. на військовій службі, брав у часть у боях і походах, протягом 12 р. служив прапорщиком. З 1818 р. у відставці, оселився в маєтку батька в Шишаку. 1823 р. був «восприємником» Киріяка – сина шишацького поміщика Івана Яковенка. 1849 р. володів маєтком понад 100 душ, мав селян у х. Купчиному. Одружений: першим шлюбом (після 1818 р.) – із Василисою Федорівною Галенковською, донькою ротмістра; другим шлюбом (раніше 1831 р.) – з Марією, рідною сестрою Олександра Семеновича Данилевського (друга М.Гоголя); знайомий з М.Гоголем. Діти: від 1 шлюбу – Лев, Василь, Марія; від 2 шлюбу – Микола, Тетяна.

Лапа-Данилевський Захар Левович (24.03.1791, Шишаки – ?) – син Лева Івановича. Восприємником при хрещенні був Михайло Васильович Могилевський.

Лапа-Данилевський Іван Левович (1794 – раніше 1839) – син Лева Івановича. Служив прапорщиком Малоросійського гренадерського полку, учасник війни 1812 р. , ав поранення. В 1827 – 1828 рр. підпоручик, городничий м. Усть-Каменогорська. Дітей не мав. Зай його спадщину позивалися його сестри Єлизавета Брант і Марія Тихенкова до їхнього брата Георгія Левовича.

Лапа-Данилевський Василь Левович (? – раніше 1836) – син Лева Івановича. Служив портупей-прапорщиком Малоросійського гренадерського полку, учасник війни 1812 р. Із 29 листопада 1812 р. одержав як відзнаку за службу звання прапорщика. Підпоручик (1827). Дітей не мав. Володів маєтком у х. Купчиному Полтавського повіту і в дачах м-ка Шишаку Миргородського повіту: 114 дес. землі, будівлі, млини, 42 душі ч. ст. Мав ліс у с. Товстому. По його смерті маєток успадкували брати Георгій і Іван. Їхні сестри Єлизавета Брант і Марія Тихенкова згодом позивалися до брата Георгія за спадщину.

Лапа-Данилевська Марія Львівна – донька Лева Івановича і Пелагії Василівни. Близько 1815 р. одружилася з Андрієм Йосиповичем Тихенком (див.). В посаг вона одержала селян у м-ку Шишаку: 37 душ чол. статі й 35 душ жіночої статі. Діти: Лев, Йосип, Андрій, Володимир, Олена, Пелагія, Марія.

Лапа-Данилевська Надія Львівна – донька Лева Івановича і Пелагії Василівни. У неї близько 1822 р. купив землю Василь Панасович Гоголь-Яновський.

Лапа-Данилевський – губернський секретар, стряпчий, службовець Полтавської палати державних маєтностей (1834).

Лапа-Данилевський Лев Георгійович (19.10.1820 – не раніше 1884) – син Георгія Левовича й Василиси Федорівни Галенковської. 1835 р. навчався в 1-у класі Миргородського повітового училища. Дідич м-ка Шишаків (1861), мав середньопомісний маєток – 20 дворів, 148 душ – у Шишаках і х. Купчині. Раніше 1864 р. мав 20 дес. землі в

урочищі Товстій, 23 дес. в дачах м-ка Шишаків. Колезький секретар (1861), титулярний радник (1864). Миргородський повітовий суддя (1861 – 1865). Дружина Парасковія Гаврилівна (шлюб раніше 1851 р.). Діти: Микола, Марія.

Лапа-Данилевський Василь Георгійович (18.04.1822 – 16.09.1860) – син Георгія Левовича і Василиси Федорівни Галенковської. 1835 р. навчався в 1-у класі Миргородського повітового училища. У 1839 – 1849 рр. був на військовій службі, вийшов у відставку в званні штабс-капітана. Служив чиновником у Нижегородській губернії (з 1849 р.). Дружина – Анна Сергіївна Гроздовська. Діти: Єлизавета (н. 1852), Зінаїда (н. 1855), Лев (н. 1856).

М.Г. Лаппо-Данилевський.

Лапа-Данилевський (Лаппо-Данилевський) Микола Георгійович (3.11.1835 – 1894) – син Георгія Левовича й Марії Семенівни Данилевської. В 1854 – 1894 рр. на військовій службі. Служив «бригадир-ремонтиром» (займався закупівлею коней) у драгунських і гусарських полках. Брав участь у військових походах. Вийшов у відставку в званні полковника. У своєму маєтку в с. Шахворостівці Миргородського повіту створив власний кінний завод. Жив також у м-ку Сорочинцях (парафія Успінської церкви). У другому шлюбі його дружиною була сорочинська дворянка Ганна Олексіївна Малинка. Мали єдиного сина Георгія.

Лапо-Данилевський Сергій Олександрович – повітовий предводитель дворянства в м. Верхньодніпровську; дійсний статський радник, з 16 березня 1873 р. по 8 жовтня 1879 р. був Таврійським віце-губернатором. На початку ХХ ст. був власником маєтку «Рай-Поле» в Катеринославській губернії, в його господарстві розводили овець. Дружина – Наталя Федорівна Чуйкевич, дворянка. Мали сина Олександра, історика.

Лаппо-Данилевський Олександр Сергійович [15 (27).01.1863, с. Удачне Верхньодніпровського повіту Катеринославської губ. – 7.11 (за іншими даними, 7.02) 1919, Петроград] – історик, археограф, археолог. Віддалений нащадок миргородського козацько-старшинського роду, нащадок катеринославської гілки. 1886 р. закінчив історико-філологічний факультет Петербурзького університету. Академік Санкт-Петербурзької Академії Наук із 1899 р. Автор понад 100 наукових праць із історії Росії доби феодалізму, з археології, сфрагістики, з методології історії та інших галузей історичної науки. Колезький радник (1894). За політичними поглядами близький до конституційних демократів. Похований на Смоленському цвинтарі, могила втрачена. Мав сина Івана.

Лапо-Данилевський Микола Левович (19.03.1864, м. Миргород – після 1927) – син Лева Георгійовича і Парасковії Гаврилівни. Закінчив Київську 2-гу гімназію, навчався в Київському університеті (1884 – 1890). В 1886 – 1889 рр. був членом київського молодіжного гуртка драгоманівського напрямку, займався культурно-просвітницькою й політичною діяльністю. Через українофільські погляди в 1890 – 1894 рр. перебував під наглядом поліції. Здобувши фах юриста, з 1891 р. працював на посадах судді, слідчого, прокурора в м. Вільнюсі, Тифлісі, Ташкенті та ін. В 1918 – 1926 рр. працював на викладацьких та професорських посадах Ташкентського університету.

Лапо-Данилевська Марія Левівна (1866 – 16.09.1956, м. Ленінград) – донька Лева Георгійовича й Парасковії Гаврилівни. Сестра Миколи Левовича. Була драматичною акторкою, виступала на сценах Петербурга, Москви, Риги, Вільнюса, Воронежа, Астрахані, Ташкента й багатьох інших міст. Померла самітною мешканкою Будинку ветеранів сцени.

Лаппо-Данилевський Іван Олександрович [16 (28).10.1896, Петербург. – 15.03.1931, Гісен, Німеччина] – син Олександра Сергійовича. Відомий математик, член-кореспондент АН СРСР (1931).

Лаппо-Данилевський Олександр Олексійович – жив у Петербурзі на Васильєвському острові, в одному будинку з Олександром Сергійовичем Лаппо-Данилевським. Служив в університеті.

Г.М. Лаппо-Данилевський. Миргород, 1918 р.

Лаппа-Данилевський (Лаппо-Данилевський, Лапа-Данилевський) Георгій Миколайович (26.04.1880, м-ко Сорочинці – 15.08.1922, Тулон, Франція) – єдиний син Миколи Георгійовича Лапи-Данилевського й Ганни Олексіївни Малинки. 1899 р. закінчив гімназійне відділення Імператорського ліцею в пам'ять цесаревича Миколая в Москві, згодом закінчив університетські курси цього самого ліцею за фахом юриста. З 1901 по1905 р. навчався в Петербурзькому університеті. Протягом кількох років працював у Петербурзі помічником присяжного повіреного, потім переїхав на Миргородщину. Протягом деякого часу Г.М. жив у Києві. Предводитель дворянства Миргородського повіту (на початку ХХ ст.). Власник заводу верхових і робочих коней (1906). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1905 – 1907), повітовий земський гласний (1907 – 1911). 1907 р. один із перших серед місцевих дворян мав телефонний абонемент. Ініціював будівництво в селі цегляної школи з садком. 1910 р. земський начальник 1-ї дільниці в повіті (Миргородська, Петрівська, Кибинська, Багачанська волості). Колезький секретар (1912), титулярний радник (1913). Член економічної ради Миргородського повіту, член лікарської ради, член ради Миргородської художньо-промислової школи (1911 – 1912). Голова Шахворостівського сільськогосподарського товариства, член Економічної ради (1911). Голова правління каси дрібного кредиту (1914). Голова правління Мирго-

родської повітової земської управи (1914 – 1917). Був причетний до створення Миргородського курорту (1917). Будинок Лаппо-Данилевських у Миргороді був неподалік від чоловічої гімназії (у районі сучасної вулиці Грекова). Мав дачу в с. Баранівці (збудована близько 1910 р.). Був одружений (близько 1901 р. в Петербурзі) з Катериною Павлівною Почтарьовою, донькою статського радника. оперною співачкою; 1914 р. була опікункою Миргородського жіночого початкового народного училища. Близько 1914 р. подружжя розлучилося. Землевласник Миргородського повіту. Жив у с. Шахворостівці, де мав 150 десятин землі (1913), два будинки (один із них при в'їзді в село). Після Лютневої революції 1917 р. – голова Миргородського Тимчасового громадського комітету, який підтримував Тимчасовий уряд (10 січня 1918 р. комітет був анульований більшовицькими військами як орган Центральної Ради). За часів гетьмана П.Скоропадського (1918) був призначений на посаду миргородського повітового старости. У квітні – серпні 1919 р. служив чиновником у управлінні головнокомандувача Збройних сил Півдня Росії. 1919 року разом із другою дружиною (N) і дітьми від першого шлюбу Миколою й Галиною виїхав до Франції, де й помер. На базі колишньої економії Лаппо-Данилевського в Шахворостівці близько 1920 р. було створено комуну «Червона Зірка».

Будинок Лаппо-Данилевських у Шахворостівці. Малюнок, зроблений за дитячими спогадами Миколи Георгійовича Лаппо-Данилевського-молодшого на еміграції. (Подано за статтею К.Ю.Лаппо-Данилевського).

Лаппо-Данилевський Микола Георгійович-молодший (9/22.10.1902, Санкт-Петербург – 14.01.1986, Сент-Женев'єв поблизу Парижа, Франція) – син Георгія Миколайовича й Катерини Павлівни. Навчання розпочав у Миргороді, продовжив у Феодосії. 1919 р. закінчив 6-й клас Феодосійської чоловічої гімназії, після чого родина емігрувала до Франції. За даними нащадка роду К.Ю.Лаппо-Данилевського, під час Другої світової війни Микола боровся проти нацизму в лавах Іноземного легіону; був службовцем банку. Мав дочок.

Лаппо-Данилевська Галина Георгіївна (30.11/13.12.1904, Київ – 17.11.1989, Париж) – донька Георгія Миколайовича і Катерини Павлівни. 1919 р. виїхала з родиною до Франції. Під час Другої світової війни брала участь у русі Опору, за що була заарештована й у 1943 -1945 рр. перебувала в концтаборі Равенсбрюк. Під час німецької окупації переховувала американських і англійських військовослужбовців від загрози полону.

Літ.: Памятная книжка. –1865. – С.96; Постановления МУЗС. – 1884. – С.72; Списки бывших воспитанников Императорского лицея в память Цесаревича Николая. – М., 1900.- С.32, 69; Весь Петербург на 1894 г. – СПб., 1894. – С. 129, 660, 662; Список дворян, 1898. – С.389; Опись лошадям Дубровского конского завода. – [Миргород], 1906. – С. 53 -55; Полтавский земский календарь на 1910 г. – Полтава, 1909. – С. 154; Списки дворян, 1913. – С.9; Земская медицина. – С.108; Отчет о состоянии Миргородской художественно-промыщленной школы за 1912 г. – С.5; Беренштам-Кістяковська М. Українські гуртки в Київі II половини 1880-х та початку 1890-х років // За сто літ: Зб. – К., 1928. – С.222; Аббасов А. Герасименко О. Миргород. – Харків, 1967. – С.36–37; БСЭ. – Т.14. – М., 1973. – С. 163 – 164; Гавриленко В. Українська сфрагістика. – К., 1977. – С.86–87; Ділова документація Гетьманщини. – К., 1993. – С. 192; Лебединська Т. Український некрополь Санкт-Петербурга // Пам'ятки України. – 1996. – № 3–4. – С.86; Кутинський М. Некрополь України // Дніпро. – 1997. – № 7–8. –С.144; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 85 – 240; Лаппо-Данилевский К.Ю. Семья Лаппо-Данилевского: истоки и традиции // Клио. - 2013. - № 12. – С. 83 – 94; Розсоха Л. Останній голова Миргородської повітової земської управи // Прапор перемоги. – 2017. – 3 листопада. - № 44 (12379). – С. 5.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. II, Спр. 4550, арк.1; Ф. III. – Спр. 8831. – Арк. 1; Спр. 8832 – Арк. 1 – 1 зв.; ЦДІАУК. – Ф. 54, Оп.1, спр. 349, арк. 63; Ф. 127, Оп. 1014, спр. 124, арк. 385 зв. – 386; ДАПО. – Ф. 858, оп. 1, спр.1, арк. 9; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; МКМ. – ОФ. – № 2232 / Р-223.

Лапіґи (Лапіки).

Лапіка Йовко із зятем Дмитром – заможні козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Лапіка Юсько – 1738 р. козак виборний малоґрунтовий у с. Черевках.

Лапіґа Василь із братом Данилом – 1738 р. козаки виборні малоґрунтові в с. Зуївцях.

Лапіга (Лапіґа?) Мусій – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Лапін Петро Миколайович – титулярний радник, пристав 3-го стану Миргородського повітового поліційного управління (1864).

Лапки.

Лапко Федір – заможний посполитий у с. Хомутці (1723).

Лапко Ярема – заможний посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723).

Ларадзе – грузинські дворяни-емігранти. На початку 40-х рр. XVIII ст. у м-ку Багачці одержали по 10 дворів кожний дворяни Давид, Луарсаб і Заза Ларадзе (в різних джерелах трапляються варіанти цього прізвища: Лорадзеви, Лоладзеви, Лурідзеви).

Ларін Олександр – священик, законовчитель Великосорочинської учительської семінарії (1906 – 1909); у 1905 – 1916 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях.

Ларченко Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ласенко Федір – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Ласін – управитель маєтку графа Д.М.Граббе в с. Грабщині (Лісовому). Був убитий 1918 р. у Грабщині разом із донькою, там і похований.

Ласкавий Тиміш – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Ласкевич Василь – сотенний хорунжий Устивицької сотні Миргородського полку (1774 – 1775). (Пор. також: Ласченко, Лащенко).

Ластовиненко Кирик – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Ластовка (Ластівка) Семен – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Ласточкін В.Л. – 1915 р. служив агрономом у Миргородському повіті.

Ласченко Іван – 1649 р. козак Устивицької сотні Миргородського полку. (Див. також: Лащенко, Ласкевич).

Лауер Фрідріх Фрідріхович (він же Федір Федорович), – управитель Сорочинської сільської ремісничої навчальної майстерні з жовтня 1897 р. по 1912 р.; викладач креслення й малювання в цій майстерні. Освіта – Московське Петропавлівське загальноосвітнє училище; спеціальну технічну освіту одержав у технічному училищі в Німеччині (м. Кассель).

«Лаушка Євдокія» – «госпожа майорша», жителька м-ка Сорочинців (1791), де мала служниць.

Лахневичі (див.: Ляхневичі).

Лачко Григорій Трохимович – унтер-офіцер, у 1864 – 1869 рр. мав 50 дес. землі в хуторі Лачка (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Лашкевич Федір (1750 -?) – походив, імовірно, з козацької старшини Стародубського полку. На військовій службі з 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Лашко Володимир Тихонович (1842 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Сакалівки Савинської волості, мав 27 десятин землі.

Лащенки. (Див. також: Ласченко, Ласкевич).
Лащенко Денис – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Лащенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Лебеді (Лебеденки).
Лебідь Тишко – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).
Лебідь Максим із сином Петром – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Лебеденко Афанасій – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Лебідь Семен – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Лебідь Сидір – заможний посполитий у с. Єрках (1718 – 1723).
Лебідь Іван Петрович – житель В.Сорочинців. Бл. 1917 р. в його будинку (поряд із нинішнім музеєм М.Гоголя) жила родина священика Прочаєва (див.)
Лебідь Тимофій Якович (1897, с. Шахворостівка – 22.05.1938) – походив із селян, мав початкову освіту. Жив у Миргороді, працював візником Держбанку. Був заарештований 27 лютого 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Лебідь Павло – кореспондент миргородських газет «Відродження» й «Миргородські вісті» (1942 – 1943). Автор заміток, здебільшого, про життя сіл Великобагачанського району, про історію більшовицького панування в Україні, статей культурологічного змісту. Писав вірші. Автор літературної пародії на рекламовану свого часу більшовицькою владою «Пісню про Сталіна» (пародія була покладена на музику молодим композитором Ол. Незовибатьком із с. Устивиці).

Лебідь Парасковія Іванівна (1910, м. Миргород – ?) – із робітників, малописьменна, домогосподарка в Миргороді. Була заарештована 28 лютого 1944 р., засуджена за ст. 54 до 15 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Лебедєви.

Євген Михайлович – протягом 25 років (1882 – 1906) повітовий земський лікар у м-ку Комишні, де постійно жив; обслуговував Комишанську й Зуївську волості. 1888 – член Миргородської повітової земської управи. Колезький радник (1904). Завідувач бібліотеки-читальні в Комишні (1900 - 1904), заснованої 1895 р. Завідувач чайної в Комишні (1904). Друг дитинства лікаря О.Т.Богаєвського.

Надія Іванівна – дружина земського лікаря в Комишні. Родом із Курської губернії. Освіту здобула в Харківській Маріїнській жіночій гімназії, з правом працювати домашньою вчителькою. З 1882 р. працювала в народній освіті. В 1883 – 1890 рр. помічниця вчителя, вчителька підготовчого класу Комишанського двокласного училища Міністерства народної освіти.

Олександр Григорович – в 1886 – 1888 рр. титулярний радник, доглядач тюремного замку в поліційному управлінні Миргородського повіту; 1890 р. – начальник миргородської в'язниці.

Ілля Григорович – поліційний наглядач Миргородського повіту (1899 – 1900).

Дмитро Іванович – син купця, 1904 р. служив збирачем у казенному горілчаному складі в Миргороді.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1884. – С. 45; 1885. – С. 81, 116; Адрес-календарь, 1900. – С.2, 18; Постановления МУЗС. – 1907. – С. 320 – 322; Розсоха Л. Лікарі Миргородщини – сподвижники І.А.Зубковського // П.п. – 1998. – 25 листопада. – № 95.

Лебединці.

Лебединець Кузьма – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Лебединець Степан – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Лебединець Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав одну бездвірну хату.

Лебединець Марія – учасниця хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Лебединці – жителі вулиці Красносільської в Миргороді. Під час війни 1941 – 1945 рр. на фронті загинули два брати з цієї родини – Іван і Михайло.

Лебединські.

Лебединський Йосип (1750 – ?) – із шляхтичів, на військовій службі з 1769 р. Був полковим канцеляристом, у 1772 – 1779 рр. сотенним осавулом. Значковий товариш Миргородського полку з 1779 р.

Лебединський Володимир Васильович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1910 – 1911 рр. учитель початкового народного училища в с. Кибинцях.

Левадна Олеся Федотівна (14.04.1905 – 3.03.1988) – бандуристка, родом із с. Решетилівки. Брала участь у решетилівському ансамблі бандуристів. Навчалася гри в бандуристів Василя Осадька і Гната Хоткевича в Харкові. Наприкінці 20-х років XX ст. входила до складу миргородської капели бандуристів ім. М.Кравченка, виступала з нею. Працювала в Харківській державній філармонії в складі ансамблю бандуристів і як солістка. З 1930 р. жила в м. Красноградi. В 1944 – 1946 рр. гастролювала з Українським державним драматичним театром ім. Т.Шевченка, згодом працювала в Тернополі й Дрогобичі.

Левандовський (див.: Кияшко-Левандовський).

Левенці (Левенченки).

Левенченко Максим – «можній середній» козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав брата Якова.

Левенець Мусій – піший, зубожілий козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Левенченко Омелько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Левенець Грицько – говтв'янський міський війт Миргородського полку (1729 – 1730).

Левенець Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Левенець Іван – війт Говтв'янської сотні (1732).

Левенченко Антон – козак Миргородської сотні (1732).

Левенець Петро із братом Антоном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Левенець Олексій – поручик, власник маєтку Милорадовичівського (розміщався між селами Савинцями і Зуївцями), який він 1818 р. продав священикові с. Олефірівки Саві Яновському.

Левенець Єфросинія Семенівна – у шлюбі з Володимиром Матвійовичем Ляховичем, військовим товаришем (1801).

Левенець (Левинець) [А.П.] – освіту одержав у Ярославській військовій гімназії. 1884 р. учитель початкового народного училища в Полив'яному хуторі Миргородського повіту.

Левенштейн Іван Олександрович – 1874 р. учитель математики Миргородського повітового училища, чиновник XII класу.

Левестам Юрій Юрійович (у різних джерелах згадується також як Левенстам, Левістан, навіть Левітан) – був сином полковника російської армії, народився 1882 р. в Харкові. Предки походили із дворян Костромської губернії. Освіту здобув у 1-й Полтавській гімназії та в Петербурзькому університеті (закінчив 1907 р.). Викладач рос. словесності в Полтавській жіночій гімназії В.Ахшарумової (1907). 1910 року працював учителем російської мови й історії в 2-й гімназії м. Полтави й одночасно був головою педагогічної ради Полтавської гімназії М.П.Павелко. У Полтаві жив на вул. Архієрейській, 10, у будинку Леонтовича. Працював учителем і директором гімназії в м. Зінькові. Близько 1913 – 1918 рр. жив у Миргороді, де була дача його тестя (либонь, Леонтовича). Служив інспектором Миргородської чоловічої гімназії, викладав там російську мову. За свідченням миргородської вчительки К.І.Зубковської, він – «бездарна особистість», був надзвичайно суворий, похмурий і жорстокий щодо учнів, карав їх карцером, сіяв ворожнечу між учнями – євреями і українцями. Навесні 1918 р., з приходом до влади гетьмана Скоропадського, Левестам покинув гімназію, і був призначений на посаду миргородського повітового старости, обов'язки якого виконував особливо запопадливо. Очолював повітову варту. Після падіння гетьманської влади втік разом із денікінцями на Північний Кавказ, під ім'ям Георгія Георгійовича Левицького, працював у освіті. Там він був випадково упізнаний одним із його миргородських учнів, 1923 року заарештований органами ДПУ і привезений до Миргорода для суду. 1927 року Лубенський окружний суд призначив йому вирок – смертну кару, яку було замінено 10 роками суворої ізоляції.

Левицькі (рідко – Лівицькі, Левіцькі, Левитські) – козацько-старшинський, шляхетський і священицький рід.

Іларіон – ігумен Лубенського Мгарського монастиря (1729), також «тримав ректорство над училищами Києво-братськими».

Іван – полковий суддя, 1787 р. власник хуторів Глибокого й Лугового Золотоніського повіту.

Петро (бл.1720 – 19.08.1800, Яреськи) – священик у м-ку Яреськах Миргородського повіту.

Акендин – губернський секретар, 1787 р. співвласник с. Онушки Хорольського повіту.

Василь Олексійович (бл. 1729 – після 1804) – у 1766 – 1804 рр. священик Рождественської церкви у м-ку Яреськах Миргородської протопопії. 1769 р. став хрещеним батьком Петра Кафарєва (Кафтарьова), сина яреськівського жителя. Дружина Марія (? – раніше 1800). Діти: Наталя, Яків, Остап, Іван.

Петро – священик церкви Різдва Христового у м-ку Яреськах. Мав доньку Ганну (вдова 1793 р.).

Йосип (1755 – ?) – козак Миргородського полку, служив із 1769 р. Значковий товариш із 1779 р.

Михайло (1761 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1776 р. Значковий товариш із 1780 р.

Яків Васильович (бл. 1763 – ?) – 1791 р. відставний поручик у Яреськах. Дружина Дарія. Обоє живі 1802 р. Куми Петра Левицького (1793).

Остап Васильович (1768, Яреськи – ?) – його хрещеним батьком був Яким Трощинський.

Іван Васильович (1771, Яреськи. – 27.11.1810, Яреськи) – його хрещеним батьком був Іван Трощинський. Навчався в Переяславській семінарії, в Московському університеті, служив у поштовому відомстві, згодом – у війську. 1803 р. відставний капітан, повернувся жити до Миргородського повіту.

Павло Іванович (бл. 1809 – ?) – син титулярного радника, з 1815 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Петро Петрович (? – пізніше 1832) – син яреськівського священика. Корнет (1793). Житель м-ка Яресьок. 1793 р. парубком (молодиком) одружився з Євдокією, вдовою прапорщика Василя Жевахова, яка мала свого сина. Подружжя Левицьких мало доньок Юстинію (нар. 1793 р.), Марію (1801 померла немовлям), Мотрону (1811 одружена з поповичем м-ка Устивиці Миколою Сергійовичем Сокальським).

Левицький – особа з яреськівського оточення родин Гоголів-Яновських, Трощинських, Кафторових; у 1-й третині XIX ст. близький приятель і родич грузина Царієва (див.), сприяв сватанню останнього до Парасковії Кафторової.

Іван Павлович – колезький секретар, 1813 р. поштмейстер у Миргороді.

Левицький Василь – дворянин, 1833 р. у с. Тухах став хрещеним батьком Гаврила – новонародженого сина Івана Павловича Розкладки (див.).

Аристарх Петрович – 1825 р. «неслужащий коллежский регистратор». В 1864 – 1867 рр. мав 52 десятини землі в урочищі Беркозовому (у дачах м-ка Яресьок).

Памфіл Андрійович (1858 – 1922), він же – архієрей Парфеній, архієпископ Тульський, Полтавський і Переяславський. Нар. у с. Плішивець Гадяцького повіту. Похований у Полтавському Хрестовоздвиженському монастирі.

Микола Васильович (бл. 1860 – ?) – дворянин, землевласник Золотоніського повіту, 1912 р. мав 178 десятин землі.

Костянтин Миколайович (бл. 1878 – ?) – землевласник Золотоніського повіту, 1912 р. мав 160 десятин землі.

Левицький – 1907 р. миргородський справник.

Олександр Данилович (бл. 1863/1869 – ?) – дворянин, жив у м-ку Яреськах. 1911 р. товариш голови Яреськівського сільськогосподарського товариства, мав 200 десятин землі. Опікун Яреськівського 2-го початкового народного училища (1914).

Іван Олексійович – дворянин у м-ку Сорочинцях (1906 – 1907).

Захар Олексійович – надвірний радник, справник у Миргородському повіті (1907 – 1910).

Левицька (Левитська) Антоніна Лукиліянівна – закінчила курси домашніх учительок, викладачка рукоділля Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1912 – 1913).

Левицький – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.1. – С.300; Отчет об агрономической помощи. – С.30; Постановления МУЗС. – 1898. – С. 146; 1907. – С. 220; 1908. – С.128; 1915. – С.430; Рибаков І. Совісний суд на Україні // Науковий збірник Ленінградського товариства дослідників... – К., 1928. – С.41; Літопис Мгарського монастиря (1682 – 1775) // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С. 30–31, 34; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 250, 274; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 79.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4550. – Арк.1; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 94 зв.;Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 15 зв., 20 зв.; Спр. 160. – Арк. 100 зв., 131 зв.; Спр. 193. – Арк. 25; МКМ. – ОФ. – № 8765 / Д-1671. – Арк. 2 зв., 3.

Левішки (Левошки, Левушки).

Левушко Гнат – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Левішко (Левушка) – 1725 р. бурмистер у м-ку Яреськах Миргородського полку.

Левошка (Левашко? Левішко?) Федір (1743 – ?) – на військовій службі з 1767 р. Із 1768 р. сотенний хорунжий старозіньківської сотні. Значковий товариш Гадяцького полку (з 1775), абшитований військовий товариш (1790). Мав 33 душі в Зіньківському повіті. Дружина Марія, донька шляхтича.

Левкович (в публікації 1995 р. – Левковач) Демко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Левоненки.

Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Тиміш – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Зиновій із братами Гарасимом і Михайлом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії с. Зуївців 1738 р. записані Зінець Левуненко з братами Михайлом і Федором як виборні малоґрунтові козаки.

Андрій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Левошки (див.: Левішки).

Левуські (див.: Леуські).

Левченки.

Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Северин – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Денис – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Карпо – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Семен – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Роман Якович – білоцерківський сотник Миргородського полку (1660 – 1671). 1674 р., «на военной Императорского величества службе будучи под Ладижином, взят в неволю бесурманскую и в том полоне умре». Дружина Ганна, козачка, жителька Білоцерківки. Мали дітей.

Яків із братом Федором – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Матвій – заможний козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Левченки: Степан із братом Петром, Іван із братом Федором, Лук'ян із братом Гордієм – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Хома з сином Андрієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Панько – заможний посполитий в Миргороді (1723).

Михайло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Юсько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Іван, Данило, Петро, Грицько – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Трохим – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Опанас – 1738 р. убогий козацький підсусідок, жив у Миргороді в хуторі миргородського козака Грицька Кизенка.

Грицько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі священика Троїцької церкви Якова Матвеєва.

Гаврило Романович – жив у м-ку Білоцерківці, служив у Миргородському полку (XVIII ст.), брав участь у походах. Згодом – міщанин у Полтаві.

Левченко Іван Васильович 1-й (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Байраці Сорочинської волості, мав 32 десятини землі.

Левченко І.В. – миргородський повітовий гласний (1887).

Іван Іларіонович – козак, із 1892 р. опікун Байрацького земського народного училища Миргородського повіту.

Левченко Антон Андрійович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Левченковому Кибинської волості, мав 20 десятин землі.

Левченко Родіон Андрійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Левченковому Кибинської волості, мав 40 десятин землі.

Левченко Іван Васильович 2-й (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Затоні Багачанської волості, мав 31 десятину землі.

Левченко Андрій Іванович (1895 – 1923) – родом із Кобеляцького повіту, петлюрівець, керівник повстанського селянського загону на Полтавщині. 1920 р. діяв на території Миргородського повіту (в Великобагачанській, Устивицькій, Яреськівській, Шишацькій волостях). Частина його загону була ліквідована спецзагоном під керівництвом комуніста М.П.Шастуна за допомогою червоноармійської частини. Левченко продовжив боротьбу в інших повітах Полтавщини. Розстріляний за рішенням губернського ревтрибуналу.

Левченко Михайло Антонович – перший голова колгоспу «Хвиля», організованого 1925 р. в с. Великих Сорочинцях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257, 262, 263; Постановления МУЗС. – 1887. – С. 3; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 134; Модзалевский. – Т. 3. – С. 60, 61; Списки лиц. – С . 1 – 6; Кривошея. Ч.1. – С. 43; Швидько. – С. 58, 143, 149, 181, 183; Присяга М.п. 1732 р. – С. 99.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 46. – Арк. 41 зв.

Легейди (Легейденки).

Легейда Степан – «можнійший» козак Сорочинської сотні (1723).

Легейда Степан – член різницького цеху Сорочинської сотні (1718).

Легейденко Хвесько – козак Шишацької сотні (1718).

Легейденки Грицько і Євтух – козаки Шишацької сотні (1718). Грицько з братом Євтихієм – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Легейденки Грицько і Євтух згадані у Присязі полку 1718 р.

Легейденко Федір із сином Прокопом – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Легейда Федір, Легейденко Олехвір – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Легейда Федір – 1723 р. шинкар у шинку сотника Романа Лісницького в м-ку Шишаках Миргородського полку.

Легейда Йосип – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Легейда Яків – дворянин у м-ку Сорочинцях (1819).

Легейда Петро Никифорович – у 1814 – 1815 р. колезький секретар, жив у м-ку Сорочинцях. В 1819 – 1831 р. титулярний радник. 1831 р. згадується як «служащий при поветовой миргородской маршалской канцелярии». 1837 р. – миргородський повітовий скарбник. Діти: Олена (доросла 1822 р.), Марія (доросла 1831 р.), Ілля (нар. 20.07.1819 в Сорочинцях, «восприємником» був титулярний радник Петро Демидович), Павло (нар. 13.01.1822, хрещеним батьком був корнет Георгій Малинка).

Легейда Микола Федорович – 1833 р. губернський секретар, мав селян у Сорочинцях.

Легейда Павло – 1836 р. учень 3-го класу Миргородського повітового училища.

Легейда Дем'ян Дем'янович – дворянин у м-ку Сорочинцях (1841 – 1844).

Легейда Петро Никифорович – колезький асесор, мав дітей: Павла, Марію, Олену, Єфросинію. 1898 р. їх справа про дворянство була на розгляді в Герольдії.

Легейда Дмитро Денисович (1842 – ?) – козак, жив у м-ку Сорочинцях. Миргородський повітовий гласний у 80-х рр. XIX ст. 1913 р. мав 38 десятин землі.

Легейда Дмитро Трохимович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 68 десятин землі.

Легейда Федір Денисович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 45 десятин землі. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Легейда Федір – 1902 р. відставний старший унтер-офіцер, церковний староста Воскресінської церкви м-ка Сорочинців.

Легейда Ф.О. – за свідченням більшовика В.Бокітька, житель Сорочинців, «крупний кулак», який у березні 1918 р. став у селі головою народної управи (керівного органу часів гетьманщини).

Легейда Олександр Павлович – 1893 р. закінчив гімназійне відділення Імператорського ліцею в пам'ять Цесаревича Миколая. 1900 р. студент-медик Московського університету.

Легейда Мефодій Гордійович (1887, В.Сорочинці – 1922) – активний діяч за часів встановлення радянської влади на Миргородщині. Був учасником Першої світової війни, комуніст. Восени 1917 р. повернувся до Сорочинців, де в січні 1918 р. став головою волосного революційного комітету. В 1919 – 1920 рр. член і заступник голови Миргородського повітвиконкому, 1921 р. – його голова. Очолював у Сорочинцах загін для боротьби з денікінцями, стояв на чолі комуністичної організації села. Організував три сільгоспартілі (СОЗ). Помер від тифу.

Легейда Григорій Гордійович – уродженець с. В. Сорочинців, бандурист. Із 10-річного віку був учнем і поводирем відомого сорочинського кобзаря Михайла Кравченка. Сам став грати на кобзі. Згодом навчався ковальства, працював у млині, але гри на кобзі не покидав. 1958 р. брав участь у концерті, присвяченому 100-річчю від дня народження сорочинського кобзаря Михайла Кравченка.

Легейда Михайло Дмитрович (1882, с. Великі Сорочинці – ?) – із селян, освіта середня церковна. Жив у селі Краснознам'янка Гадяцького району, священик. 1935 р. був засуджений за антирадянську пропаганду до 3 р. заслання в Красноярський край. Реабілітований 1990 р.

Легейда Іван Данилович (1920, с. Великі Сорочинці – ?) – походив із селян. Вчитель у Великих Сорочинцях, директор сільського театру. Був заарештований 15 жовтня 1943 р., засуджений Військовим трибуналом військ НКВС до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Хутір Легейди існував між селами В.Сорочинцями й Мареничами, а також у Шишацькій волості.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1887. – С.3; Списки бывших воспитанников Императорского лицея в память Цесаревича Николая. – М., 1900. – С.27; Клировая книжка. – С. 416; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 213; Присяга М.п. 1718 р. – С. 126.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Спр. 23-а. – Арк. 15 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 143. – Арк. 71 зв.; Спр. 146. – Арк. 3 зв.; Спр. 186. – Арк. 72; Спр. 187. – Арк. 18 зв.; МКМ. – Спогади В.Бокітька. – Машинопис.

Легенькі (Легенченки).

Легенький Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Легенченко Гарасим – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Легкі.

Легкий Андрій – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Легкий В.С. – керівник партійного осередку есерів (боротьбистів) у Миргороді (1919 – 1920). 1 лютого 1919 р. увійшов до складу Миргородського повітвиконкому. Боротьбисти вели агітацію за усунення Надзвичайної Комісії в Миргороді, схвалили й підтримали повстання Дубчака у квітні 1919 р. У середині березня 1920 р., коли партія боротьбистів саморозпустилася, її члени влилися до складу комуністичної партії. Легкий стояв на чолі оборони Миргорода в серпні 1920 р., коли увійшов загін Махна, але в розпал подій виїхав до Лубен. 1921 р. був редактором миргородської газети «Селянська правда» – органу Миргородського повітвиконкому і комітету КП(б)У.

Легкодименко Каленик – посполитий у с. Зуївцях (1718).

Легостаєв – директор Миргородської чоловічої гімназії (близько 1921 р., а можливо, й раніше), став одразу після директора Шварцсалона.

Лежні.

Лежень Максим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лежень Мисько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Лейби (Лейбенки).

Лейба Васько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лейбенко Федір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лейбель Хаїм Нухімович – аптекарський помічник, 1910 р. утримував сільську аптеку в м-ку Шишаках.

Лейки (Лейченки).

Лейченко Іван – козак с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).

Лейко Петро – дворянин у м-ку Сорочинцях. 1847 р. в нього померла донька Софія (1 року).

Лейко Федот Семенович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 5 дес. землі в урочищі Брантовий хутір (біля м-ка Великих Сорочинців).

Лейко (Лейка) Онуфрій Романович (1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Лейко Єлисей Федотович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 31 десятину землі.

Лейко Пантелеймон Федотович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 21 десятину землі.

Лейко Остап Феодосійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Лейки – жителі Лейкового хутора в Яреськівській волості.

Лелеки (Лелеченки).

Лелеченко Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Лемберєв (Лемберьов ?) Панас Трохимович – губернський секретар, 1785 р. підписав як свідок купчу про продаж підданих у с. Зубівці Андрієм Остроградським Михайлові Трохимовському.

Лемик (Лемик-Сенишин) Микола Семенович (4.04.1914, с. Солова Перемишлянського повіту, нині Золочівського району Львівської обл. – жовтень 1941, Миргород) – герой ОУН, який восени 1933 р. вчинив дійовий протест у радянській амбасаді у Львові проти голодомору, влаштованого комуністами на східноукраїнських землях. Восени 1941 р. – керівник похідної групи ОУН, яка йшла з Західної України через Миргород до Харкова. Був схоплений німецькою польовою жандармерією і розстріляний у Миргороді. Одружений (шлюб 4.08.1940 у Кракові) з Любою Возняк (померла 24.12.2008), рідною сестрою Марії Бандери – дружини Василя Бандери, який був братом Степана Бандери. За даними дослідника В.Ревегука, дружина М.Лемика 1942 року входила до складу бандерівського підпілля в Полтаві.

Лемішка Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Леммер – начальник Миргородської повітової земельної управи (січень 1943).

Лені (Лененки).

Ленишин Степан – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Лень Кирило – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723). Належав до розряду цехових людей (1732).

Лененки Павло, Грицько, Василь, Кіндрат, Савка – посполиті Шишацької сотні (1718).

Лененко Тишко – 1738 р. убогий козацький підсусідок у Миргороді.

Лень Семен Якович (1833 – ?) – козак, 1913 р. жив у одному з хуторів Шишацької волості, ймовірно, в Косярівщині, мав 71 десятину землі.

Лень Федір Якович 1-й (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 29 десятин землі.

Лень Яків Остапович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пономаренків Комишанської волості, мав 82 десятини землі.

Лень Самсон Дем'янович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Криворучків Шишацької волості, мав 22 десятини землі.

Лень Антон Дем'янович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Криворучків Шишацької волості, мав 17 десятин землі.

Лень Петро Іванович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 19 десятин землі.

Лень Леонтій Федотович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 20 десятин землі.

Лень Григорій Омелянович (1881 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 17 десятин землі.

Лень Федір Якович 2-й (1882 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 19 десятин землі.

Лень – миргородський бандурист, у 1920-их рр. був учасником ансамблю бандуристів у Решетилівці, створеного Василем Осадьком.

Лень Григорій Степанович (1902, селище Шишаки - ?) – із селян, освіта середня спеціальна педагогічна. Жив у с. Великих Сорочинцях, учителював. Був заарештований 9 жовтня 1943 р., засуджений до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Хутори Леня існували в Баранівській і Шишацькій волостях.

Леонін Василь Леонідович (1892 – 11.10. 1938, м. Полтава) – білорус, походив із селян, мав початкову освіту. Житель Миргорода, службовець шкірзаводу. Був заарештований 15 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Леонтенки.

Григорій – заможний козак с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Іван – 1723 р. дяк Свято-Покровської церкви с. Довгалівки Миргородської сотні.

Михайло – козак Миргородської сотні (1732).

Леонтієви (Леонтьєви, Леонтієвичі).

Леонтьєви (либонь, Леонтійовичі) Яків і Наум – 1666 р. міщани Миргорода. За даними російських переписувачів, мали на посаді, на греблі р. Хоролу водяний млин «о двух колесах, да толчею, а в ней пять толкачей».

Леонтієвич Клим – у листопаді 1693 р. миргородський городовий отаман.

Леонтієвич Филип (див.: Филиповичі).

Леонтієвич Микола – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). Либонь, це Микола Леонтович – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Леонтійович Юхим (Єфимій) – священик храму Іоанна Предтечі в м-ку Сорочинцях (1718).

Леонтієвич (Леонтієв) Кіндрат – дійсний сотник Омельницької сотні Миргородського полку (1722 – 1723 і 1725). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Значковий товариш Миргородського полку (1737 – 1738). Мешканець м-ка Манжеліївки.

Леонтієв Нестір – «можнійший» козак с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Леонтієвич (Леонтіїв, Леонтієв) Йосип Леонтійович (? – бл. 1756) – «Протопопенко», син миргородського протопопа Леонтія Филиповича (див.: Филиповичі). По смерті батька (1715) за універсалом миргородського полковника Д.Апостола успадкував с. Кибинці. Йому 1723 р. належав шинок у селі (шинкарем був Савка Швець). Володів власним двором у Миргороді, «за городом», тобто, поза межами міської фортеці. 1722 р. брав участь у «Низовому поході Дербентському». У реєстрі Миргородського полку 1723 р. записаний у складі миргородської сотенної старшини і знатного полкового товариства. Полковий комісар Миргородського полку (1729, 1730, 1738). «Товариш полку Миргородського» (бл. 1730), значковий товариш (1732 – 1755). 1737 р. мав житловий двір у Миргороді й приїзний двір у с. Кибинцях, посполитих і підсусідків. Від Йосипа Леонтієвого пішов рід дворян Осипових (Іосифових).

Леонтієв Іван Леонтійович – він же Протопопенко, син миргородського протопопа Леонтія Филиповича. Брат Пилипа і Йосипа Леонтієвих. 1723 р. мав двір «за городом» (тобто, за межами миргородської фортеці). Значковий товариш Миргородського полку (1741 – 1742). Мав сина Василя Іванова (ймовірно, священика).

Леонтієв (Леонтійович) Пилип (Филип) – син миргородського протопопа Леонтія Филиповича (див.), священик («презвитер») Успінської церкви м. Миргорода 1723 р. Мав будинок у Миргороді. Священик с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1-ша половина – середина XVIII ст.). Мав сина Стефана Филипова (який 1755 р. був священиком у с. Вергунах) і доньку Марію Пилипівну, яка стала дружиною Семена Дембровського (помер до 1755 р.), значкового товариша Прилуцького полку.

Леонтієв Григорій Леонтійович – син миргородського протопопа Леонтія Филиповича. Житель Миргорода. Значковий товариш Миргородського полку (1740-і рр.).

Леонтієвич Євфим – 1723 р. священик Рождественської церкви в с. Вергунах (село було у власності Д.Апостола) Миргородського полку.

Леонтіїв (Леонтієв, Леонтієвич) Максим – у 1735 – 1738 рр. значковий товариш Миргородського полку. Миргородський полковий хорунжий (1735 – 1760), 1750 р. був у службових справах у «задніпрських місцях». У січні 1761 р. – абшитований полковий осавул. Мав власний житловий двір і будинок у с. Крюкові біля м. Кременчука, приїзний двір у Кременчуці, де жив протягом деякого часу (1752). Володів кількома хуторами на р. Березівці у Власівській сотні (хутори Березівський і Обломіївський). Мав сина Івана Леонтієва.

Леонтіїв (Леонтієв) Іван Максимович (бл. 1721 - ?) – із 1734 р. по 1736 р. служив переписувачем у Миргородській полковій канцелярії; в 1736 – 1756 роках служив «для письменных дел» при своєму батькові – миргородському полковому хорунжому Максимі Леонтієву. 1738 р. займався набором волів до армії в Миргородській і Хорольській сотнях. 1739 р. був відповідальним за борошно в Борисоглібській фортеці на Українській лінії. 1750 р. був на території Миргородського полку «на той стороне Днепра для искоренения гайдамак з полковником миргородским Капнистом в городе Архангелску». В 1756 – 1757 рр. збирав плату з винокурень до військового скарбу. З 1760 р. – значковий товариш Миргородського полку. Того самого року одержав універсал на звання військового товариша. Жив на території Кременчуцької сотні; 1753 р. мав хутір із 1 підданим на Правобережжі.

Леонтієвич (Леонтієв) Микола – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Леонтіїв (Леонтієв) Лук'ян – пресвітер Воскресінської церкви в м-ку Хомутці (1758).

Леонтієви (яреськівська гілка).

Леонтійович Данило – яреськівський сотник Миргородського полку (серпень 1686 р.).

Леонтієвич (Леонтіїв, Леонтієв, Леонтович) Роман (Данилович?) – яреськівський сотник Миргородського полку: дійсний у 1708, 1710 , 1713, 1718, 1719, 1730 рр.; наказний 1725 р. За універсалом миргородського полковника Д.Апостола 1710 р. одержав 10 дворів у м-ку Яреськах; володів ними також 1730 р. У реєстрі Яреськівської сотні 1723 р. записаний першим у розділі «Товариство рядовоє можнійшоє, з діда і отця козаки». Дослідник Д.Вирський вважає, що це Ященко Роман Леонтійович (був сотником у 1732 і 1738 рр.).

Леонтіїв (Леонтієв) Данило (Романович?) (бл. 1726 – ?) – з 1742 р. служив у Миргородському полку, з 1757 – канцелярист Миргородської полкової канцелярії у званні військового товариша, те саме звання 1770 р. Жив у Яреськах, 1770 р. мав 2 хати (підданих) у Миргороді. 29 липня 1757 р. Данило Леонтієв, «вдов по двоих женах», одружився втретє з удовою військового товариша Прокопа Трощинського Мариною Трощинською (шлюб у Христорождественській церкві м-ка Яресьок).

Леонтович, у чернецтві Амфілохій (1729 – 1798) – див.: Леонтовичі.

Леонтієва – поміщиця, мала підданих у с. Баранівці (1791 – 1794).

Леонтієв Володимир – 1791 р. був «восприємником» дітей своїх підданих у с. Баранівці.

Леонтієв Яків – священик Георгіївської церкви с. Малого Перевозця Миргородської протопопії (1794). (Очевидно, це Яків Леонтійович Горковський. – Л.Р.).

Леонтієв Федір – штабс-капітан, у березні 1818 р. в Яреськах став "восприємником" Захара – сина дворянина Гаврила Білоброго.

Леонтієва Параскева (бл. 1778 – ?) – донька Олександра Івановича Стрижевського (помер до 1825 р.), корнета, жителя с. Малих Сорочинців; жива 1825 р.

Леонтієв (Леонтьєв) Володимир Юрійович – за деякими даними, зведений брат Андрія Андрійовича Трощинського (див.), його друг. Житель м-ка Яресьок (1819). Служив на державній службі з 1799 до 1839 р., був зберігачем архіву

Державної ради і архіву департаменту духовних справ. Колезький радник (1811 – 1828). 1811 р. нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня; 1830 р. одержав відзнаку за бездоганну 30-річну службу. Дійсний статський радник (за деякими даними, генерал). Мав близькі стосунки з родиною Гоголів-Яновських, Д.Трощинського, з художником В.Боровиковським. 1833 р. жив у Петербурзі, де спілкувався з Миколою Гоголем. Наприкінці 1837 – на початку 1838 р. знову оселився в Яреськах. За даними В.Я.Ломиковського, у нього в Яреськах певний час «квартирував мільйонер» А.А.Трощинський. 1851 р. у Яновщині благословляв на весіллі Єлизавету Василівну Гоголь і Володимира Івановича Бикова. Близько 1866 р. – дійсний статський радник, мав 88 дес. землі при х. Леонтьєва (в дачі м-ка Баранівки). Мав сина Олексія.

Леонтьєва Авдотія (Євдокія ?) Степанівна – близька знайома і сусідка родини Гоголів-Яновських. 1799 р. була дружиною колезького асесора, жила в с. Баранівці Миргородського повіту, стала хрещеною матір'ю новонародженої Марії, доньки Василя Чигалевського (див.) у с. Портянках. Жила також у Петербурзі (1830). Листувалася з Марією Іванівною Гоголь.

Олексій Володимирович – син Володимира Юрійовича. 1850 р. – колезький реєстратор, попечитель хлібних запасних магазинів Миргородського повіту. Близько 1870 р. губернський секретар, мав 7 дес. землі в урочищі Радченковому (біля м-ка Баранівки). Сини Іван, Олександр. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1848 р.

Хутір Леонтієва у XVIII ст. існував на західній околиці Миргорода (нині територія Стадні).

Урочище Леонтіївщина було за 4 км на південний захід від м-ка Яресьок, назва збереглася до другої половини XX ст.

Літ.: Придворный месяцослов. – 1826. – Ч.2. – С.111; Список удостоенных знаком отличия безпорочной службы в 1828 году. – СПб., 1829. – С.70; Письма Гоголя. – С. 239, 473 – 474; Личный состав. – С. 10, 11; Малорос. книги. – С. 67; Барвинский. – С. 127 – 127, 137, 176; Золотусский И. По следам Гоголя. – М., 1984. – С.29; Реєстр 1744 р. – С.23; Кривошея. – Ч.1. – С. 43, 45; Панашенко В. Значкові товариші // К.С. – 1999. – № 4. – С. 136; КМА. – С. 316; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 16 – 17; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 123 – 125; Її ж. Села і хутори Миргородщини. – С.71; Пивовар А. – С. 110 – 111; Виноградов. – С. 296; Присяга М.п. 1732 р. – С. 87.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.1. – Спр. 2206. – Арк. 1 – 2; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 47 зв., 110 зв., 119 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 313, 267 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45; ІІ, 18806. – Арк. 8; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.19 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 24 зв.; Спр. 192. – Арк. 90 зв.; МКМ. – БФ. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви с. Малых Сорочинец. 1756 – 1761 г.: [Рукописний збірник]; Музей-заповідник М.В.Гоголя. – Науковий архів. – Ф-р 17-31.

Леонтовичі – козацько-старшинський рід у Миргородському, Лубенському й Переяславському полках. (Пор. також: Леонтієви, Леонтієвичі, Кваша-Леонтович).

Микола – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Іван (бл. 1727 – ?), з 1740 р. служив у Миргородському полку, 1756 р. – у званні військового товариша, те саме 1763 р. Бунчуковий товариш (1769 – 1774). 1773 р. служив у Миргородській полковій канцелярії. За даними В.Модзалевського, в 1772 і в жовтні 1774 рр. був на уряді миргородського полковника разом із Федором Заньківським (тобто, очевидно, наказним полковником).

Леонтович, у чернецтві Амфілохій (1729 – 1.07.1798) – архімандрит, єпископ. Походив із шляхетного роду (на нашу думку, з роду яреськівських сотників Леонтієвих – див.). За даними інших дослідників (І.А.Виноградов), Амфілохій доводився дядьком відомому державному діячеві Дмитрові Прокоповичу Трощинському (див.). У їхніх стосунках простежуємо генеалогічний зв'язок: по смерті батька Д.П.Трощинського – бунчукового товариша Прокопа Андрійовича Трощинського – його вдова Марина (мати Дмитра, якому було на той час усього кілька років) 1757 року вдруге одружилася з удівцем Данилом Леонтієвим, канцеляристом Миргородської полкової канцелярії. Тож Амфілохій Леонтович – це, очевидно, брат Данила Леонтієва (нагадаємо, що в XVIII ст. прізвища ще не набули стабільності й досить часто змінювалися й варіювалися їх носіями). Освіту майбутній чернець здобув у Київській академії. Служив у Миргородській полковій канцелярії, в Генеральній Військовій канцелярії. 1750 р. прийняв постриг як чернець Амфілохій у Михайлівському Золотоверхому монастирі в Києві. З 1761 р. – скарбник Троїце-Сергіївської лаври, з 1769 р. – ігумен Київського Кирилівського монастиря. Із 1776 р. служив архімандритом у Ростові, а через 10 років – архімандритом у Київському Межигірському монастирі, в інших монастирях Києва. 1795 р. був висвячений на єпископа Переяславського і Бориспільського при Переяславському Вознесенському монастирі. Вікарій Київської митрополії. Місце смерті високого ченця не з'ясоване.

Сава Олексійович (? – після 1798) – український медик. Син міщанина с. Максимівки Городиської сотні Миргородського полку. Навчався в Київській академії, потім, після класу риторики – у Санктпетербурзькому адміралтейському шпиталі (очевидно, разом із Михайлом Трохимовським). Мав звання підлікаря, служив у армії. 1761 р. був відряджений за кордон, у Страсбурзькому університеті 1766 р. захистив докторську дисертацію з гінекології. 1768 р. повернувся до Петербургу, став професором адміралтейського шпиталю. 1773 р. лікар у Саратові «при колоністах». З 1775 р. служив у армії, був призначений на посаду дивізійного лікаря.

Іван – військовий товариш Миргородського полку (1782). Мав 4 хати підданих у Говтв'янському повіті.

Лука (1753 – ?) – священик Воскресінської церкви с. Хомутця (1791 – 1794). Дружина Марія (1772 – 17.04.1791), померла в Хомутці.

Федір – колезький асесор, житель м-ка Яресьок. 11 листопада 1816 р. у Троїцькій церкві в Яреськах його донька Варвара одружилася з підпоручиком артилерії з м. Тули Олександром Грудерцовим.

Павло Миколайович (1787 – ?) – дідич с. Матяшівки Лубенського повіту. Служив у армії в 1803 – 1816 рр., штабс-капітан. Підкоморій Лубенського повіту. Близький знайомий і кум миргородських дворян Шамшевих. Мав синів Миколу, Володимира, Степана, Георгія, Пармена.

Петро Дмитрович (бл. 1800 – ?) – з 1811 р. навчався в Полтавському будинку виховання бідних дворян (на пансіоні Д.П.Трощинського). У 1820-их рр. Трощинський виплачував йому щорічну «пенсію» – 1 тис. крб. (для порівняння: річну платню в такому самому розмірі одержував найнятий лікар вельможі).

Микола Павлович (5.05.1820, с. Матяшівка – ?), його хрещеним батьком був князь Іван Ратієв (див.).

Володимир Павлович (1829, с. Матяшівка – ?) – його хрещеним батьком був Петро Олександрович Шамшев, дійсний статський радник (у 1835 – 1841 рр. предводитель шляхетства Миргородського повіту).

Степан Павлович (1830 – ?) – його хрещеним батьком був П.О.Шамшев.

Олександр – дячок Воскресінської церкви м. Миргорода (1828 – 1833).

Микола – священик у м-ку Хомутці, 1870 р. відкрив при церкві училище, яке діяло в сторожці.

Григорій – священик Воскресінської церкви м. Миргорода (лютий 1889 р.), одночасно зі священиком Тимофієм Гиренком.

Леонтович – дячок Успінської церкви м. Миргорода; його вдова Марія Дем'янівна 1897 р. жила в Миргороді.

Іван Миколайович – син Миколи Павловича. Член Державної Ради від Полтавського земства. З 1902 р. почесний мировий суддя Миргородського повіту. 1903 р. – титулярний радник, гласний Миргородської повітової земської управи. Мав у Миргородському повіті 399 десятин землі. Його перша дружина – Раїса, донька Олексія Малинки; померла 1908 р. в Лубнах, де й похована. Дітей не мали.

Володимир Миколайович [5.08 (24.07) 1866, х. Оріхівщина, нині Хорольського району. – 10.12.1933, Прага] – син Миколи Павловича. Український громадсько-культурний діяч, письменник. Закінчив юридичний факультет Московського університету (1888). Член Київської Старої Громади. Член Полтавського губернського земського зібрання. Очолював акціонерне товариство, яке 1909 р. збудувало Оріхівський цукровий завод. Видавав і редагував журнал «Нова громада» (1906), газети «Громадська думка» і «Рада» (1906 – 1914; разом із В.Симиренком і Є.Чикаленком). Власник маєтностей у селах Литв'яках, Оріхівщині, Церковному, частково в Миргородському повіті. 1917 р. був членом Центральної Ради, 1918 – міністром земельних справ у уряді гетьмана Скоропадського. З 1919 р. жив у Болгарії, Сербії, Німеччині, Чехії. Автор повістей «Пани і люди» (1893), збірки оповідань «Старе і нове» (1913), повісті «Спомини утікача» (1922) та інших прозових творів. Мав псевдонім Вол. Левенко (у творах раннього часу). Підтримував численні зв'язки з миргородськими діячами. У його повісті «Хроніка Гречок» показана історія миргородського дворянського роду Малинок, зокрема, доля народовольця Віктора Малинки.

Іван Степанович – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1899 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учитель Шишацького чоловічого народного училища.

Марія Павлівна – на початку XX ст., близько 1909 р., вчителька земської школи в м-ку Яреськах.

Леонтович Л.П. – вчитель (вчителька?) 2-ї однокласної школи в с. Попівці (1913).

Леонтович – власник (власниця?) приватної школи в Миргороді (близько 1917 р.), яка розміщалася в правобережній частині міста.

Леонтович – 1921 р. була завідувачкою Миргородської семирічної школи № 2 (на правобережжі міста).

Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 109, 188; Список докторов медицины. – С.99; Список дворян. – С. 380; Модзалевский. – Т. 3. – С.67; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 94; Постановления МУЗС. – 1903. – С. 188; Ротач П. Полтавська літературна діаспора // Криниця. – 1995. – № 7–8. – С.78; Виноградов. – С. 296.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 72; Спр. 133. – Арк. 31; ІР НБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 2 зв; Приватний архів М.І.Величка (м. Миргород). – Випис із метричної книги Воскресінської церкви м. Миргорода за 1889 р.; МКМ. НА. – Нотатки К.І.Зубковської про освіту в Миргороді.

Леонтовські.

Юхим – священик Преображенської церкви м-ка Попівки (1791).

Микола Петрович – священик Комишнянської Різдво-Богородицької церкви, із 24 серпня 1862 р. був призначений наставником Комишнянського парафіяльного училища, доклав багато зусиль для його розвитку; був наставником до серпня 1873 р. З 1869 р. – член Миргородської повітової училищної ради, 1871 р. був членом Благочинницької ради Миргородського повіту. Надзвичайно енергійний, умілий і старанний діяч педагогічної справи. Особливу увагу приділяв навчанню учнів церковного співу. Близько 1864 – 1871 рр. мав 83 дес. землі при х. Леонтовського (біля Комишні). 22 серпня 1873 р. був переведений на посаду економа Полтавського Архієрейського дому.

Леонтовський – 1902 р. протоієрей у містечку Комишні.

Григорій Іванович – губернський секретар, 1865 р. обраний «непременным заседателем» на дворянських виборах у Миргородському повіті.

Михайло Іванович (бл. 1832 – ?) – дворянин, житель Миргорода. Колезький секретар, 1864 р. письмоводитель при предводителі миргородського дворянства М. О'Руркові. 1871 р. – колезький асесор, секретар з'їзду мирових суддів Миргородського повіту. В 1874 – 1913 рр. колезький радник, гласний Миргородської міської думи, член міської управи, член Миргородської повітової земської управи. 1902 р. церковний староста Миргородської Троїцької церкви. 1896 р. жив у Полтаві. 1913 р. у відставці; володів 30 десятинами землі в Миргородському повіті.

Дружина Ганна Пимонівна. Мали дітей: Миколу, Івана, Олександра, Василя, Володимира, Петра, Сергія, Григорія. Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві 1871 р.

Леонтовська Марина Іванівна – дружина колезького реєстратора, в 1860 – 1864 рр. мала 27 дес. землі в хуторі Білому 1-му (в дачі 1-ї частини миргородських полів).

Петро Миколайович – закінчив духовну семінарію; титулярний радник, у 1911 – 1913 рр. помічник класного наставника в Миргородській чоловічій гімназії.

Леонтовський В.П. – 1914 р. працював викладачем Кишинівської 1-ї гімназії, був членом Полтавської вченої архівної комісії.

Микола Михайлович – син Михайла Івановича. Дружина Євгенія Петрівна (з дому Чуйкевич).

Іван Михайлович – син Михайла Івановича. Дружина Ольга Андріївна (з дому Білявська). Їхні доньки Наталя, Віра.

Олександр Михайлович (19.10.1865, м. Миргород – 1928, м. Таганрог) – походив із дворян (ймовірно, син Михайла Івановича). Маляр-портретист. Освіту здобував у Петербурзькій академії мистецтв (1885 – 1894). Жив у Петербурзі й Таганрозі. Відомий як автор портретів аристократів.

Володимир Михайлович – син Михайла Івановича. Дружина Маргарита Миколаївна (з дому Саммер).

Петро Михайлович (29.10 (10.11)1871, м. Миргород – 30.10.1921, м. Катеринослав) – син Михайла Івановича. Український вчений, фахівець із гірничо-інженерної справи. 1894 р. закінчив Київський університет, 1901 р. – Петербурзький гірничий інститут. З 1903 р. працював у Катеринославському вищому гірничому училищі, з 1906 р. – професор у цьому закладі. Праці присвячені маркшейдерським проблемам, зокрема, проблемі зміщення гірських порід.

Григорій Михайлович – син Михайла Івановича. Дружина Євгенія Михайлівна, син Анатолій.

Леонтовський – лікар, на початку ХХ ст. жив у Миргороді поряд із священиком Біловольським, мав два будинки: за нинішньою адресою це вулиця Троїцька, будинок № 24 (після революції 1917 р. там жив Мамчич, який купив цей будинок) і № 26 (згодом у ньому жив Лоташ). Леонтовські мали доньку Ніну (нар. бл. 1907 р.). Можливо, його стосується наступна інформація:

Леонтовський К.М. – до 1917 р. мав невеликий будинок у Миргороді на вул. Троїцькій, № 51, який був націоналізований радянською владою, а 1927 р. денаціоналізований.

Хутір і урочище Леонтовщина існували на західній околиці Миргорода.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 93, 185; Памятная книжка, 1874. – С. 128 – 129; Белогриц-Котляревский. – С. 25, 31, 45; Клировая книжка. – С. 396; Постановления МУЗС. – Миргород, 1903. – С. 232; Списки дворян, 1913. – С. 9; Списки лиц. – С. 1 – 6; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 3 вересня. № 71. – С. 4; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С.155.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 84; Алфавит дач. - Арк. 4, 61 зв.

Леонтьєви (див.: Леонтієви).

Леохновський Борис Васильович – закінчив Московський університет; у 1911 – 1913 рр. викладач російської мови в Великосорочинській учительській семінарії.

Лепи (Лепенки).

Лепенко Яким – житель Миргорода (1718).

Лепа Федір (в публікації Г.Швидько – Вепа, ймовірно, це хибне прочитання прізвища) – заможний козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Лепенко Денис – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із матір'ю Гапкою мали 1 двір, 2 хати.

Лепенко Трохим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Лепа Федір Оврамович – миргородський козак, гласний Миргородської міської думи (1874).

Лепа Григорій Оврамович (1897, с. Марченки – ?) – із селян с. Марченків, освіта початкова. У 30-х рр. ХХ ст. жив у Миргороді, 1937 р. був засуджений із політичних мотивів до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Лепа Федір Оврамович (1899, с. Кивине – 18.11.1937) – із селян, малописьменний. Житель Миргорода, 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Лепа Василь Оврамович (1907, с. Марченки – ?) – селянин-одноосібник у с. Марченках. Був двічі засуджений: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край, після повернення жив у Миргороді; 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Лепинський Іван – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). (Пор. також: Лепи).

Лесевичі (Лисевичі, Лісевичі).

Лесевич (Лісевич) Данило Костянтинович – 1738 р. «за служби діда і батька» призначений на уряд ковалівського сотника Гадяцького полку. В 1767 – 1770 рр. гадяцький полковий суддя. Діти: Олександр, Володимир, Ганна, Параска. Мав родинний зв'язок із Ієзекілем (Тонконогом), ігуменом Сорочинського Святомихайлівського монастиря.

Лесевич (Лисевич, Лісевич) Олександр Данилович (бл. 1749/1750 – ?) – із 1768 р. ковалівський сотник замість батька; на цій самій посаді був 1773 р. 1783 р. бунчуковий товариш Гадяцького полку, 1790 р. прем'єр-майор. Жив у м-ку Ковалівці, був його співвласником. Мав 2 хутори (21 і 2 хати) в першій Ковалівській сотні Гадяцького полку (1781). Співвласник с. Денисівки Хорольського повіту (1787). Дружина – Ганна Василівна Родзянко (її сестра Марія – мати Василя Яковича Ломиківського).

Лесевич Володимир Данилович (бл. 1758 – ?) – 1783 р. військовий канцелярист, мав звання військового товариша Гадяцького полку. 1786 р. дворянський засідатель Хорольського земського суду; поручик (1787). Одружений із Катериною, донькою Петра Лукашевича.

Лесевич Ганна Данилівна – у шлюбі з Мусієм Яковичем Зарудним (бл. 1744 – ?), полковим обозним (1786).

Лесевич Парасковія Данилівна – у шлюбі з Перехрестом Михайлом Васильовичем (бл. 1756 – ?), поручиком у відставці, жили в м-ку Ковалівці (1786).

Лесевич Йосип Федорович – дійсний статський радник, з 19 вересня 1848 р. по 12 липня 1853 р. був полтавським віце-губернатором.

Лісевичева (Лесевичева) Дарія В. – дідичка с. Ковалівки Миргородського повіту, вдова губернського секретаря (1858). 1850 р. подарувала чимало цінних речей до Миколаївської церкви с. Ковалівки.

Лісевич (Лисевич) Іван Олександрович (1832 – бл. 1870) – син губернського секретаря, дворянин. Народився в м-ку Ковалівці; хрещеними батьками були капітан Василь Якович Ломиківський і Тетяна Василівна, дружина губернського секретаря Григорія Улізька. Заможний дідич, володів с. Ковалівкою, с. Климовим Зіньківського повіту (за 10 верст від В.Сорочинців). Мав 5 тисяч десятин землі. За кріпацтва утримував власний оркестр (із 12 музик). Колезький реєстратор. Затверджений у дворянстві указом Герольдії 1850 р. 1870 р. був обраний головою опікунської ради Миколаївської церкви с. Ковалівки; керував радою понад 15 р. Дарував на церкву цінні речі, збудував нову дзвіницю. Жив у Ковалівці і в Климовому. Неодружений. Мав чимало химер у характері. По його смерті майно перейшло до далеких родичів Гречки, Присецького, Перехрестова. Мав позашлюбного сина Володимира – майбутнього письменника Володимира Самійленка (1864 – 1925) (див.).

Лесевич Володимир Вікторович (3 (15).01.1837, с. Денисівка Лубенського повіту – 3.10 (13.11).1905, Київ) – український філософ, етнограф, громадський діяч, педагог. Власник маєтку в с. Денисівці (нині Оржицького району Полтавської області). Навчався в артилерійському училищі, згодом у Академії Генерального штабу. Військовий інженер, служив на Кавказі. 1879 р. був висланий із Петербурга до Красноярська за народовольську діяльність (зокрема, створив у Петербурзі українське земляцтво). 1884 р. в своєму селі Денисівці заснував одну з перших в Україні шкіл із українською мовою навчання. Близько 1895 – 1896 рр. жив у с. Ромодані Миргородського повіту, куди до нього приїздив письменник Володимир Самійленко. Останні роки життя провів у Денисівці. Прихильник автономії України. Член Наукового Товариства ім. Т.Шевченка. 1903 р. пожертвував значне зібрання книжок для Полтавської громадської бібліотеки. Надавав матеріальну підтримку М.Драгоманову. Автор філософських праць (видані в 5 томах). Мав псевдонім Українець. Дружина – Лідія Парамонівна (1844 – 1901), письменниця, перекладачка; похована в с. Матяшівці (нині Лубенського району). Зять В.Лесевича – Володимир Леонтович (див.).

Лесевич Катерина Вікторівна (1840 – ?) – у шлюбі з Миколою Григоровичем Ломиківським (1817, с. Милюшки – ?), капітаном при відставці.

Хутір Лесевича існував у Баранівській волості (інша назва – х. Михайлівка).

Літ.: Модзалевский. – Т.3. – С. 90-92, 197; Реєстр 1744 р. – С.24; ПГВ. – 1858. – № 30. – С. 423; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн.3. – Держвидав України, 1928. – С. 296–297; Полтавщина. – С. 233, 457; Ворона П. «Щирому борцеві за волю українського народу» // Полтавська думка. – 1997. – 31 січня. – № 5. – С.7; УСЕ. – С.763 – 764.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4802. – Арк. 1 – 1 зв.

Лесенки (Лесенченки).

Лесенко Савка – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лесенко Хома – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Лесенки Василь, Ничипір та Іван – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Лесенко Назар – значковий товариш Миргородського полку (1711), служив у складі куреня Яралого.

Лесенко Кирик – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718). Він же Кирило з сином Іваном – козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Лесенченків Семен – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Лесенченко Клим – заможний козак с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Лесенко Тиміш – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Лесенко Ничипір – посполитий середній у с. Єрках (1723).

Лесенко Ничипор – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Лесенко Каленик – курінний отаман с. Довгалівки Миргородської сотні (1718). житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Лесенченко Іван – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Лесенко Нестор – козак куреня с. Біликів (1718). Лесенко Нестор із сином Лавріном – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Біликах Миргородської сотні.

Лесенко Ясько (Юсько) – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732). Лесенко Ясько з братом Демком – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. Попівці.

Лесики (Лесиченки).

Лесиченко Наум із братом Яцьком і Лесиченко Іван – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Петрівцях.

Лесик – виборний козак, убогий, жив у Миргороді, помер раніше 1750 р. Його вдова Лесичка Євдокія з синами Олексієм, Іваном і зятем Грицьком Римарем 1750 р. жила в Миргороді, мали 1 двір, 4 хати. Мали підсусідка Івана Бенченка.

Лесик Микита Кузьмович – козак, церковний староста Преображенської церкви с. Петрівців (1902).

Лесик Федір Павлович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцах, мав 19 десятин землі.

Лесик Василь Митрофанович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Єрках Кибинської волості, мав 25 десятин землі.

Лесик Василь Васильович (1914, с. Почапці – ?) – український літературознавець. Закінчив філфак Львівського університету. Кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри історії української літератури університету (з 1950 р.). У 1956 – 1958 рр. – декан філологічного факультету Львівського університету ім. І.Франка. Автор наукових праць із дослідження творчості І.Франка, Л.Українки, О.Кобилянської, М.Коцюбинського, М.Вороного та праць із теорії літератури. Викладав в університеті в 1990-их рр.

Лескевичі (див.:Ліскевичі).

Леслі.

Леслі – полковник, 1708 р. був поранений у бою біля с. Переволочни на Дніпрі.

Леслі Юрій Федорович – полковник (1729), полковник Олонецького полку (1733). Приятель Якова Марковича, який згадує про Ю.Ф.Леслі в щоденнику 1729 р. У Марковича в Ромнах 1729 р. бувала також «полковниця Леслева». Про Ю.Ф.Леслі як свого приятеля згадує також Микола Ханенко (майбутній генеральний хорунжий) у щоденнику 1733 р. Якогось полковника Лессі (Леслі?) як свого гостя в Петербурзі називає в своєму щоденнику й Петро Данилович Апостол 1726 р. Ймовірно, Юрія Леслі стосується наступна інформація:

Леслі Георгій – нащадок Олександра Уляновича Леслі, іноземного полковника, який 1628 р. перебував на російській службі. Георгій Леслі – генерал-майор російської армії. Учасник російсько-турецької війни 1735 – 1739 рр. Улітку 1736 року стояв на чолі конвою (складався з козаків Миргородського і Лубенського полків) і обозу, які з боями пробивалися до фельдмаршала Б.Мініха, армія якого в глибині Криму гостро потребувала постачання. Сподвижником Леслі був миргородський полковник Павло Апостол, який теж був у цьому конвої й був смертельно поранений у одному з боїв. 11 лютого 1737 року Г.Леслі на чолі сотні драгунів перебував у поході в придніпровському степу південніше від Полтави, де був зненацька заскочений татарами, які увірвалися в Україну. Під час бою більшість драгунів полягла. Його син Георгій, який намагався із групою вцілілих драгунів звільнити батька, потрапив до полону. Генерал-майор Леслі загинув від здобутих ран; похований у Преображенський церкві м-ка Сорочинців, про що свідчила віршована епітафія в храмі. Крім сина, генерал мав іще доньку Феклу.

Леслі Семен Федорович – капітан Олонецького полку (1733), знайомий і приятель Миколи Ханенка (майбутнього генерального хорунжого).

Літ.: Дневник Николая Ханенка // К.С., 1884, т. X, ноябрь, с. 119; Дневник генерального подскарбия Якова Марковича // К.С., 1894, сентябрь, с. 324; Дневник Петра Даниловича Апостола // К.С., 1895, июль, с. 139 – 141; Ксензенко А. Гетманская усыпальница // К.С. – 1887. – Т.XVII, февраль. – С. 355 – 356; Эварницкий. – С. 670; Розсоха Л. Загадкове поховання в Сорочинцях // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С. 239 – 241; Репан О. Миргородський полк в російсько-турецькій війні 1735 – 1739 рр. // Січеславський альманах. – Вип. 2. – Дніпропетровськ, 2006. – С. 67.

Леськів (Леськов) Семен – цехмістр ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Леуські (Левуські) – значкові товариші Миргородського полку, походили з козаків; брали участь у військових походах і боях 1760-х – 1770-х років. Служили до ліквідації Миргородського полку 1783 р. Володіли хутором (4 хати) в Городиській сотні Миргородського полку. (Нині в Глобинському районі є село Леуськівка – між селами Устимівкою і Жуками).

Левуський Федір – 1738 р. козак виборний малогрунтовий, жив у с. Жуках Городиської сотні Миргородського полку.

Леуський Василь (1728 – ?) – на військовій службі з 1764 р., із 1779 р. мав звання значкового товариша Миргородського полку.

Леуський Григорій (1733 -?) – на службі з 1769 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1779).

Леуський Іван (1742 – ?) – служив із 1759 р., значковий товариш із 1779 р.

Леуський Максим (1748 -?) – на військовій службі з 1766 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1779 р.

Леценко Устим – сотник Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649). (Можливо, це Лещенко. – Л.Р.).

Лещенки.

Яцько – 1672 р. лубенський полковий осавул.

Корній – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718).

Грицько – козак Шишацької сотні (1718).

Омелян із сином Уласом – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Яцько і Андрушко – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Василь – піший козак с. Тух (1723).

Павло з братом Григорієм – козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Семен – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Денис – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Яків – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Остап – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Яків Іванович (бл. 1758 – ?) – 1785 р. миргородський повітовий стряпчий, титулярний радник. У 1806 – 1808 рр. підсудок Миргородського повітового суду. Мав млин на хуторі біля с. Федунки (1795).

Лещенко – стряпчий Миргородського земського суду (1844 – 1845).

Гаврило (? – раніше 1854) – дворянин, колезький реєстратор. У Миргородському повіті володів маєтком і селянами. Мав синів Федора, Івана, можливо, й інших, та доньок Марфу, Марію, Єлизавету, Ірину. Доньки приятелювали з родиною Івана Павловича Розкладки (див.), кілька разів ставали хрещеними матерями його новонароджених дітей. Згодом обидві сім'ї породичалися.

Федір – дворянин, поміщик Миргородського повіту. Був убитий селянами 1 липня 1852 р. за жорстоке ставлення до них.

Іван Гаврилович (нар. бл. 1801 р.) – дворянин, прапорщик, колезький асесор. Дружина Марфа Павлівна. Діти: Олександр, Микола, Федір, Надія, Марія, Анастасія, Олена, а також Ксенія (у шлюбі Звєрєва, пом. 1911). В 1860 – 1866 рр. його спадкоємці мали 84 дес. землі при х. Лещенковому Яреськівської волості (в дачах с. Федунки). Лещенкова Марфа Павлівна, дворянка, в 1860 – 1866 рр. мала 33 дес. землі в дачах с. Федунки.

Лещенко Марфа Гаврилівна (нар. 1803) – сестра Івана Гавриловича. В шлюбі з Іваном Павловичем Розкладкою (див.).

Лещенко Єлизавета Гаврилівна (нар. бл. 1813) – сестра Івана Гавриловича. В шлюбі – Токарська (див.), в 1860 – 1866 рр. вдова колезького реєстратора, разом із спадкоємцями брата Івана Гавриловича володіла 25 дес. землі в урочищі Стінка (у дачах с. Федунки). Хрещена мати Гаврила і Марії Розкладок.

Лещенко Данило Павлович – дворянин, разом із дружиною Ганною Миколаївною в 1860-их рр. мали 9 дес. землі на Гончарній дорозі (в 2-ій частині миргородських полів).

Лещенко Олександр Іванович – син Івана Гавриловича. Колезький секретар, близько 1865 р. мав 83 дес. землі в х. Іванівка (у дачах с. Федунки). Мав 1865 р. брата Миколу й сестер Марію і Настю.

Лещенко Микола Іванович – син Івана Гавриловича, дворянин, колезький реєстратор. У 1860-их рр. мав землі (61 дес. і 49 дес.) в х. Іванівка (у дачах с. Федунки). Його діти: Павло, Данило, Андрій.

Лещенко Надія Іванівна і Настя Іванівна – доньки Івана Гавриловича, в 1860-их рр. мали разом у х. Іванівка 61 дес. землі.

Лещенко Ксенія Іванівна – донька Івана Гавриловича. У шлюбі – Звєрєва. Померла 1.11.1911 р. Похована в районі с. Федунки.

Лещенкова Ганна Олексіївна – поміщиця Миргородського повіту, до 1861 р. володіла значною кількістю кріпаків. 1851 р. вона – вдова колезького секретаря, продавала частину свого маєтку – 34 дес. в дачах с. Федунки (біля х. Оснягів) титулярному радникові Киріяку Чутовському. У 1860-их рр. мала землі: 84 десятини – при х. Лещенкової (в 2-ій частині миргородських полів), 33 дес. – в урочищі Москалихи (біля с. Малих Сорочинців), 31 дес. – в дачах м-ка Устивиці. 1866 року наділяла землею 31 душу селян, раніше належних їй, у х. Лещенковому і в Миргороді.

Лещенкова Надія Киріяківна – дворянка, 1897 р. вдова колезького реєстратора, 1899 р. власниця Лещенкового хутора Яреськівської волості.

Іван Фокович (або Хомович), (1850 – ?) – міщанин, житель Миргорода, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Кіндрат Іванович (1866 – ?) – 1913 р. жив у х. Жабокриках Яреськівської волості, мав 20 десятин землі.

Григорій Олександрович (1883 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Оснягах Яреськівської волості, мав 54 десятини землі.

Данило Миколайович – син Миколи Івановича, дворянин. Мав сина Петра.

Микола Миколайович (1869 – ?) – дворянин,1913 р. жив у с. Федунці Яреськівської волості, мав 35 десятин землі.

Лещенки – заможний рід, жителі х. Лещенкового в Миргородській волості. Близько 1917 р. доньки господаря були курсистками.

Іван Іванович (1882, м. Миргород – ?) – різнороб лісгоспу в Миргороді. У 30-х рр. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Іван Іванович (поч. XX ст. – після 1950-х рр.) – миргородський бандурист 1920-х років. Жив на правобережній

частині Миргорода, на Троїцькій вулиці. Мандрував селами. Був членом першої Миргородської селянської капели бандуристів. Гастролював у 30-х – 40-х роках як бандурист, зокрема, південним сходом України. Його згадує в спогадах бандурист М. Сарма-Соколовський.

Дмитро Іванович (1907, м. Миргород – близько 1960) – миргородський бандурист, брат Івана Івановича. Жив на вулиці Троїцькій. Гри на бандурі навчався в миргородців із мочарського кутка. Учасник Миргородської капели бандуристів 20-их – 30-их років. Мандрував, приставав до інших капел. Працював бандуристом у Запорізькій філармонії. Після Другої світової війни оселився в м. Запоріжжі. Помер під час гастролей у Чернігові. Похований у Миргороді на Всіхсвятському цвинтарі. Дружина – Євдокія Василівна Воскобійник (із Ліска). Мали сина й доньку.

Лещенків хутір існував у Миргородській волості, на південний схід від міста, і в Яреськівській волості.

Літ.: ПГВ. – 1854. - № 36. – С. 479; Дворянский адрес-календарь на 1897 г. – С.254; Списки лиц. – С. 1-6; Список дворян. – С. 393; Селянський рух. – С. 342; Швидько. – С. 37, 180; Кривошея. Ч.1. – С. 30, 32; Присяга М.п. 1718 р.- С. 38, 125; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 82, 83.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 47 зв., 73, 132 зв.; ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр.948. – Арк. 245 зв.; ДАПО. – Ф.1034. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 18 зв., 22 зв.; Родинний архів Н.Д.Мироненко (м. Миргород), родички Лещенків.

Лещинські (Ліщинські). Пор.: Ліщини.

Лещинський Харко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лещинський [А.Л.] – дворянин, 1856 р. був управителем маєтків дідича Д.П.Трощинського в с. Кибинцях, Яреськах та ін.

Ліщинський (Лещинський) Микола Антонович – колезький секретар, миргородський повітовий землемір (1841 – 1850).

Лещинський Маріян Антонович – поручик, молодший помічник окружного акцизного наглядача в Миргородському повіті (1890).

Лещинський Валер. Венц. – ветеринарний лікар Миргородського повіту (1888).

Лещиха Химка – вдова, шинкарка в шинку Устинії Королихи в Миргороді 1723 р.

Лиґаї.

Лиґай Прокіп – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Лиґай Прокіп – отаман с. Малих Сорочинців (1744).

Лигайло Федір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лизанченко Тиміш – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зуївцях.

Лизогуби (Лизогубенки).

Лизогуби – козацько-старшинський рід у Чернігівському, Прилуцькому, Ніжинському й Миргородському полках.

Лизогубенко Харко – козак Устивицької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні.

Лизогуб (Лизогубенко) Яків – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Лизогуб Зінець – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Син Кіндрат, убогий козак.

Семен – прихильник гетьмана І.Мазепи, після поразки якого був відправлений до Москви. 1723 р. значний бунчуковий товариш. 1725 р. він, а також прилуцький полковий обозний Михайло Огронович та полтавський полковник Андрій Горленко очолили двотисячне козацьке військо в Гілянському поході. За доносом був відкликаний до Петербурга. Після виправдання С.Лизогуб і А.Горленко поїхали до Персії, де прослужили 10 років під орудою корпусного полковника Кандиби. Одружений із донькою гетьмана І.Скоропадського. На землях Бугогардівської паланки (нині Кіровоградська область) заснував хутір, який згодом перейшов до Панаса Гоголя-Яновського і мав назви: Тетянівка, Тетяно-Майорівка, Майорівка. Ще пізніше хутір дістався Саві Кириловичу Яновському.

Семен Семенович (бл. 1708, Чернігівщина – після або близько 1781) – онук гетьмана Івана Ілліча Скоропадського; родич Павла Леонтійовича Полуботка; нащадок генерального обозного Якова Лизогуба; зять Василя Михайловича Танського (бл. 1678 – 1763), переяславського полковника (1726 – 1734). С.Лизогуб 1727 р. навчався в Київській академії. Бунчуковий товариш (1742 – 1760). 1742 р. одружився з полковниківною Ганною Василівною Танською. Мав двори в Городянській сотні. В 1742 – 1760 рр. жив у с. Бурівці. Володів 19 хатами в хуторі Купчиному (Купчинському) в Шишацькій сотні Миргородського полку; 1781 р. він передав цей хутір доньці Тетяні. 1776 р.(як доччине віно) і 1781 р. (за заповітом) передав їй також інші маєтності. Мав сина Петра, доньку Тетяну.

Тетяна Семенівна (нар. між 1750 і 1760 – пом. бл. 1827, за ін. даними, після 1830) – донька Семена Семеновича. З 1776 р. у шлюбі з Панасом Дем'яновичем Гоголем-Яновським (див.). Володіла також маєтками в м-ках Яреськах, Келеберді, в Золотоніському повіті. Баба письменника Миколи Гоголя. Була доброю маляркою. 20 червня 1825 р. написала духовний заповіт. Листувалася з Ганною Матвіївною Трощинською.

Андрій Іванович (16.06.1804 – 1864, с. В.Сорочинці) – син Івана Яковича Лизогуба, чернігівського губернського маршала. Культурно-громадський діяч. Віддалений родич Гоголів-Яновських. На початку 50–х рр. XIX ст. служив

на Одеській митниці. Власник маєтку в Седневі на Чернігівщині. Дружина – Дунин-Борковська (рідна сестра Петра Дмитровича Дунин-Борковського, чоловіка Глафіри Іванівни Псьол). Протягом деякого часу жив у Великих Сорочинцях, де й помер у похилому віці. Мав синів Дмитра (народника) і Федора. Знайомий Тараса Шевченка, допомагав йому.

Дмитро Андрійович (? – 1879) – народник, 1877 р. заснував у Києві гурток «Земля і воля». Страчений (повішений) разом із миргородцем В.Малинкою (див.) за участь у терористичних актах. Бував у Сорочинцях.

Літ.: Лукомский. – С. 95; Модзалевский. – Т.3. – С.106, 108; Иофанов. – С. 10; Описи КН. – С. 157, 159; Величко. – Т.2. – С. 374, 559; Полонська-Василенко Н. Історія України. У 2 томах. – Т.2. – К., 1992. – С. 321.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІІ, 8530. – Арк.1.

Лиман Леонід Іванович (13.08.1922 р., с. Малі Сорочинці Миргородського району – 31.10.2003, Нью-Йорк) – український поет, прозаїк, публіцист. Походив із родини священика, який служив у с. Соснівці на Полтавщині й був розстріляний більшовиками. По смерті матері виховувався в радянському сиротинці. Зазнав голоду. Навчався в Гадяцькому педагогічному технікумі та Харківському вчительському інституті (1939 – 1941). Під час Другої світової війни працював у харківській газеті «Нова Україна». З 1943 р. оселився у Львові, друкувався в газетах «Львівські вісті», «Краківські вісті», у журналах «Наші дні», «Золотий перстень». 1944 р. емігрував на захід Європи, перебував у таборах переміщених осіб. Був одним із зачинателів української друкарської справи в середовищі емігрантів, працював мовним редактором в газеті «Українські вісті» (м. Новий Ульм). Був фундатором МУРу – об'єднання українських письменників на еміграції. Публікував свої твори в «Альманасі МУРу», в журналах «Світання», «Арка». 1949 р. переїхав до США (Нью-Йорк), де спочатку працював чорноробом. У 1960-70-их роках власними силами видавав «Нотатник» – мініформатну газету, місячник суспільно-політичної проблематики, в 1992 – 1994 рр. – бюлетень «Полтавське земляцтво». Публікувався в газетах «Український Прометей», «Українська літературна газета», «Українські вісті», «Український засів», у журналі «Сучасність». Автор опопідання. «Колгоспники» (1957), повісті англ. мовою «A tale about Kharkiw» (1958 – 1959). Багато статей присвячені темам історії України, критиці радянської ідеології. Був другом поета Леоніда Полтави. Багато допомагав нужденним в Україні. Власних дітей не мав. Дехто вважає, що Лиман – це псевдонім письменника. Сучасники називали його «літературним диваком», бо його творчість мала інтуїтивний характер, яскраву образність.

Літ.: Енциклопедія українознавства. – Т.4. – Париж – Нью-Йорк, 1962. – С. 1290; Слово: збірник українських письменників. – Зб. 12. – (Без м.в.), 1990. – С. 199; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 84 – 85; Степаненко Н. Повертається в Україну письменник і його художній доробок // Рідний край. – 2003. - № 1 (8). – С. 130-132. Слабошпицький М. Загадка довгого мовчання: Леонід Лиман // М.Слабошпицький. Індіянського літа в Америці: Біографічні профілі. – К.: Літ. Україна, 2016. – С.46 – 57.

Лимарі (пор. також: Римарі).

Лимар Григорій Никифорович (1854 – ?) – козак, житель Миргорода, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Лимар Петро – житель Миргорода (район Личанка). Походив із бідної багатодітної родини. Суперечлива особистість Миргорода. У 20-х рр. ХХ ст. пристав до гурту, який займався злодійством. Був засуджений до перебування в концтаборі, на Біломорканалі. Повернувшись звідти, через почуття помсти став чинити протирежимні акції, вбивати представників радянської влади. Зокрема, убив Федора Квашу, начальника кримінального розшуку Миргорода. Селяни співчували йому, переховували його від міліції на хуторах. Був заарештований, засуджений до розстрілу (судила «трійка» в миргородському клубі РККА). В останньому слові заявив, що чинив відплату тим, хто мордував народ. По дорозі з суду спробував утекти через паркан, але був застрелений.

Лимар Василь Олексійович (1910, Миргород – ?) – один із перших трактористів і бригадир тракторної бригади Миргородської МТС; 1935 р. бригадир тракторної бригади колгоспу імені Сталіна в Миргороді, ударник праці, нагороджений медаллю «За трудову доблесть». Із 1958 р. до 1971 р. – бригадир тракторної бригади колгоспу «Перемога» (с. Гаркушинці).

Линники.

Кирило – житель Миргородської сотні (1718).

Семен – посполитий с. Баранівки (1718).

Хома – посполитий заможний в Миргороді (1723).

Линниченко Павло, Линничка Агафія – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Іван – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Остап і Кирик – убогі посполиті у м-ку Сорочинцях (1723).

Яків – 1738 р. підсусідок у козака Василя Охріменка в с. Зуївцях.

Віталій Сергійович – учитель підготовчих класів і співу, був класним наставником і викладачем математики в Миргородській чоловічій гімназії близько 1910 – 1915 рр. Був мобілізований до армії 1915 р., до Миргорода не повернувся.

Линник – міліціонер кавалерійського взводу миргородської міліції, під час облави на керівника селянського повстанського загону Андрія Марченка (див.) убив його в х. Мелашенковому Миргородської волості 24 листопада 1922 р., за що був представлений до нагороди срібним годинником.

Дорофій – служив слідчим із особливих справ у Гадяцькому повіті, згодом – уповноваженим ДПУ в Миргородському повіті. Ортодоксальний комуніст, не сприйняв політики непу, через що навесні 1923 р. створив свій загін, який боровся проти корумпованого апарату радянської влади в Шишацькому й Ковалівському районах. Мав псевдо Чорний. Загинув 5 вересня 1923 р. у бою з загоном чекістів в районі Яресьок.

Сергій – брат Дорофія. Міліціонер, комуніст, став членом загону Дорофія Линника. Був заарештований під час ліквідації загону в вересні 1923 р. Подальша доля невідома.

Линтварьов Павло Михайлович (бл. 1861 – 1911) – у 70-х роках XIX ст. студент у Києві, народник. Знайомий з миргородським лікарем І.Зубковським, за свідченням якого, належав до молоді соціалістичного спрямування. Згодом – визначний земський діяч Сумського повіту. Приятель і далекий родич сім'ї Смагиних (див.). 1911 р. почесний голова Хомутецького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту.

Липи.

Липа Грицько – колишній козак, 1718 р. – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні. 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола в с. Перевозі Шишацької сотні. Мав сина Йосипа.

Липа Юсько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Липинська Софія Яківна (див.: Мамчич Софія Яківна).

Липовенки.

Липовенко Прокіп Григорович (1844 – ?) – козак, житель с. Зуївців, 1913 р. мав 46 десятин землі.

Липовенко Омелян Григорович (1852 – ?) – козак, жив у Зуївцях, 1913 р. мав 34 десятини землі

Липовенко Петро Прокопович (1869, ін. дані: 1876, с. Зуївці – ?) – селянин-одноосібник у Зуївцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Липовко-Половинці.

Липовко-Половинець Іван Дмитрович – офіцер, у 1874 – 1887 рр. служив вихователем у Полтавському кадетському корпусі, з 1887 р. – ротний командир у корпусі. Викладав арифметику в цьому закладі, мав звання підполковника.

Липовко-Половинець (Липавко-Половинець) Михайло Іванович (бл. 1875/1880 – ?) – дворянин, підпоручик (1913), житель с. Кибинців, власник 28 десятин землі в Миргородському повіті.

Липяцький (можливо, Липецький) – 1852 р. письмоводитель канцелярії предводителя миргородського дворянства.

Лисевичі (див.: Лесевичі).

Лисеневичі (див.: Лісаневичі).

Лисенки.

Роман – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Яким із сином Петром – середні козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Онофрій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кирило і Яким – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).

Микола – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Кіндрат – 1737 р. війт у с. Єрках.

Максим Йосипович – 1785 р. колезький асесор, підписав як свідок купчу про продаж підданих дідича Андрія Остроградського в с. Зубівці Михайлові Трохимовському.

Корній – губернський секретар, 1830 р. у Миргородському повітовому училищі навчалися його сини Василь (нар. бл. 1814 р.) та Костянтин (нар. бл. 1819 р.).

Никифор Іванович – дворянин, житель м-ка Сорочинців, 1822 р. одружився з сорочинською козачкою Дарією Онисимівною Саранчук. Жив у Сорочинцях і 1847 р. Мав доньку Параскеву (1830, Сорочинці – ?).

Кіндрат Іванович – дворянин у Сорочинцях (1831). Дружина Варвара Тимофіївна. Син Трохим (1831, Сорочинці – ?).

Кузьма Андрійович – вчитель малювання й креслення в Миргородському повітовому училищі (1871).

Арсен Трохимович (1846 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 21 десятину землі.

Іван Іванович – селянин, житель м-ка Багачки (поч. XX ст.). Любитель і знавець місцевої старовини.

Ганна Іванівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1891 р. помічниця вчителя Баранівського початкового народного училища. 1901 р. учителька Малосорочинського початкового, а з 1910 р. – завідувачка Миргородського 3-го училища.

Микола – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Михайло Семенович (1893, с. Товсте Миргородського повіту, нині село Шишацького району – ?) – селянин-одноосібник у с. Товстому, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований.

Митрофан Іванович (1899, с. Снітин Лубенського повіту – 20.05.1938) – із селян, працював учителем у с. Шульгах на Миргородщині. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Лисенко (? – 1934) – диригент хору парафії УАПЦ у с. В.Багачці. Був заарештований, загинув в ув'язненні.

Лисенко Яків Савович (1907 – грудень 1941, Миргород) – партизан у Миргороді, загинув 1941 р.

Лисенко А.М. – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в 1947 – 1951 рр.

Лисенко Василь Іванович (1910, с. В.Сорочинці – ?) – партійний працівник, учасник Великої Вітчизняної війни. Працював на педагогічній роботі (1946 р. вчитель с/ш № 3, завуч с/ш № 4, директор вечірньої школи), на партійній роботі. В 1954 – 1958 рр. – редактор миргородської газети «Червона трибуна».

Лисенко Анастасія Михайлівна – директор Миргородської с/ш № 1 (1950).

Лисенків хутір існував у Яреськівській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 136; 1902. – С. 80; Списки лиц. – С. 1 – 6; Сазанський А. «За Україну його замучили колись» // МГК. – 2004. – 30.06. – № 27.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 19. – Арк. 46; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 130; Спр.185. – Арк.9 зв., 11 зв.; Спр. 187. – Арк. 48; МКМ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Лисенченки.

Кіндрат – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Прокіп – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Лисі.

Лисий Опанас – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Прокіп – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Яків – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду.

Семен – козак Миргородської полкової сотні, зубожілий, піший (1718 – 1723).

Кирик – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Яцько з сином Омельком – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Мальцях.

Лисий Андрій Пантелеймовнович – підполковник, в 1910 – 1913 рр. миргородський повітовий військовий начальник. Його управління розміщалося в Миргороді на Пісках, у будинку Дяченка.

Лисиці.

Дмитро – козак Сорочинської сотні (1718).

Іван – «фурманщик, належний до армат» у м-ку Сорочинцях (1723 - 1732).

Петро – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Леонтій Михайлович – заможний селянин у с. Семереньках, у 1930-х рр. вся його родина була репресована, примусово виселена з села з конфіскацією всього майна. Реабілітовані. 2000 р. садибу повернуто доньці Марії Леонтіївні Гришко.

Лисиця Іван Севастянович (1905 – 5.11.1943) – уродженець і житель с. Семереньків Миргородського району. Колишній кандидат у члени ВКП(б); в минулому був засуджений за посадові злочини. До початку німецької окупації 1941 р. був бригадиром місцевого колгоспу, за часів окупації став старшим поліцаєм миргородської поліції. В січні 1942 р. організував облаву на партизанів загону Григорія Іващенка. Військово-польовий суд 254-ї стрілецької дивізії 4 листопада 1943 р. виніс йому вирок – повішення, що й було виконано в Миргороді в присутності 600 жителів міста.

Лисиця Марія Євментіївна (1906 – ?) – колгоспниця колгоспу «Червоне поле», за сталінських часів була репресована. Згодом реабілітована.

Лисицин хутір існував у Сорочинській волості.

Лисиченки.

Микола – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Лисиченко Мелетій Дмитрович і його дружина Марфа Овсіївна – жителі с. Семереньків, допомагали партизанському загону «Перемога». Їхня донька – Лисиченко Катерина Мелетіївна, на початку 1940-х рр. секретар комсомольської організації колгоспу «Червоне поле» (с. Олефірівка). Під час війни – розвідниця партизанського загону «Перемога», розстріляна німцями в с. Романівці Зіньківського району.

Лисокобильський Хведір – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лисоконі.

Лисоконенко Грицько – житель м-ка Сорочинців (1718).

Лисоконь Ілля – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Лисоконь Василь Васильович (1835 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 21 десятину землі.

Лисопуп Григорій – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Листвицький Макар – осавул Комишанської сотні Гадяцького полку (1735 – 1736).

Листопади (Листопаденки).
Листопад Остап – козак Шишацької сотні (1718).
Листопаденко Мусій – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Лисяки.
Лисяки – козацький рід на Шишаччині.
Лисяк Андрій Максимович – справник у м-ку Яреськах наприкінці XVIII ст. Дружина Софія Матвіївна. Знайомі яреськівської родини Трощинських.
Лисяк Лука Григорович – козак м-ка Шишаків. Дружина Лукерія Федорівна Косяревська (шлюб 1823 р.).
Лисяк Микола Євдокимович – викладач латини та російської мови й літератури в Миргородській чоловічій гімназії в 1914 – 1921 рр. Мав університетську освіту.
Лисяк І. – у липні 1925 р. член педагогічної ради 1-ї Миргородської семирічної трудової школи (колишньої гімназії).

Лисянський Опанас – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Син Харитон – незаможний козак.

Литвак Яким – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Литвини. (Див. також: Литвиненки).
Литвин Федір – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
«Литвин Чернецький» – посполитий Шишацької сотні (1718).
Литвин Гордій – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).
Гордій – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Леонтій з небожем Федором – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Іван – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).
Левко – 1723 р. шинкар у шинку в м-ку Сорочинцях, який належав Жученковій, колишній сорочинській сотничці.
Федір – 1723 р. шинкар у м-ку Сорочинцях, у шинку, який належав миргородському полковому хорунжому Іванові Черкесу.
Андрій – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Самійло – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Тихін – 1723 р. управитель фільварку священика Воскресінської церкви м-ка Хомутця о. Андрія Мухи, жив у фільварку.
Петро – 1723 р. жив у м. Миргороді в фільварку шишацького сотника Романа Лісницького.
Андрій, Логвин і Степан – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.
Федір – заможний посполитий у с. Олефірівці (1723).
Фесько, Самійло, Юсько – убогі посполиті в с. Кибинцях (1723).
Федір – 1738 р. підсусідок козаків Петра й Дем'яна Скоробагачів у Миргороді.
Семен (? – до 1747) – значковий товариш Миргородського полку. Дружина Оксана, жила в с. Скоробагатьках.
Федір – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Івана Білоуса.
Артем – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Івана Ксьонзенка.
Федір – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Степана Балацького.
Нестір – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козачки вдови Христі Соленички.
Герасим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Самійла Даценка.
Василь Васильович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 16 десятин землі.
Іван Павлович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Озниці Комишанської волості, мав 44 десятини землі.
Іван Михайлович (1863 – ?) – козак, жив у м-ку Комишні. Закінчив Комишанське сільське училище (раніше 1876 р.). Близько 1892 р. – старшина Комишанської волості, за свідченням місцевого священика, «человек примерной скромности и трезвости».1913 р. мав 20 десятин землі.
Яків Павлович (1863 – ?) – козак, житель м-ка Комишні, випускник Комишанського двокласного училища. Закінчив Коростишівську вчительську семінарію Київської губернії, з 1883 р. служив народним учителем. В 1890 – 1893 рр. працював учителем підготовчого класу Комишанського двокласного училища. Був на цій посаді й на початку XX ст. 1913 р. мав 27 десятин землі.
Литвин (Литвинов) Анатолій Данилович (1889, ін. дані бл. 1895, Чутове – 3.04.1919, Миргород) – активний більшовицький діяч. Учасник Першої світової війни, льотчик. Із 1918 р. очолював у Полтаві відділ боротьби з контрреволюцією, згодом став головою Надзвичайної комісії в Миргороді. 1919 року жив разом із братом Петром за

чоловічою гімназією (на нинішній вул. Лазоренка) в будинку лікаря К.Горянова. Розстріляний під час повстання С.Дубчака проти ЧК в Миргороді 1919 р. Брати поховані в Полтаві на території Петровського парку.

Литвин (Литвинов) Петро Данилович (1893 – 1919) – молодший брат Анатолія, працював у Полтаві в військовому комісаріаті. У Миргороді став повітовим військовим комісаром, член Миргородської ЧК і продзагону. Розстріляний повсталими дубчаківцями в ніч із 3 на 4 квітня 1919 р.

Литвин (Литвинов) Семен Данилович – уповноважений Полтавської губернської ЧК, брав участь у розгромі повстання Дубчака в Миргороді 4 квітня 1919 р.

Литвин Іван Іванович (1898, м-ко Комишня – лютий 1942, Миргород) – у 1930-их рр., до війни, працював заступником голови Миргородської міської ради, завідувачем Миргородського комунгоспу. Із 14 вересня 1941 р. до 17 січня 1942 р. був політруком партизанського загону «Перемога». Після розпуску загону повернувся до Комишні з обмороженими ногами. Його заарештувала комишнянська поліція, відвезли до Миргорода, де гестапівці розстріляли його біля крупозаводу. Похований у братській могилі на вул. Гурамішвілі. Мав 2 дітей (донька – Антоніна Іванівна Регеда).

Литвин – голова Миргородської міської ради в середині ХХ ст., жив на вулиці Леніна (нині вул. Незалежності, №25).

Литвинів хутір існував у Сорочинській волості, Литвиненків хутір – у Комишанській волості.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 67; Бабич І.М. З історії боротьби комуністів за радянську владу в Миргородському повіті на Полтавщині в 1919 р. // УІЖ. – 1959. - № 1. – С. 131 – 135; Дмитренко Ю. Заколот у Миргороді // П.п. – 1989. - № 128; Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. Ч.3. – Полтава, 1999. – С. 66; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 6 вересня. – № 72. – С. 4; Швидько. – С. 23, 41, 178, 315, 330; Розсоха Л. Дубчаківці // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 31 березня. - № 14 (212). – С.9.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 9 зв., 10, 10 зв.; МКМ. НА. – Спогади В. Волощенка.

Литвиненки. (Див. також: Литвини).

Лаврін – козак с. Черевок Миргородського полку (1723), зубожілий, піший.

Юсько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Дацько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Трохим – козак с. Перевозу (1723), отаман Шишацької сотні Миргородського полку (1732)..

Іван Кононович – міщанин, член Миргородської міської управи (1886 – 1888). 1888 р. був завідувачем діловодства Миргородського повітового «присутствія» з воїнської повинності. 1893 р. виконував обов'язки міського голови в Миргороді. 1899 р. – особистий почесний громадянин, миргородський міський уповноважений, секретар товариства допомоги біднякам, в 1897 – 1900 рр. староста Воскресінської церкви Миргорода.

Захар Несторович – 1901 р. запасний старший писар, житель Миргорода.

Андрій Маркович – 1904 р. – фельдшер при залізничній станції Ромодан.

Литвиненко – староста Миргорода за часів гетьманщини, 1918 р.

Грицько – у І-й пол. ХХ ст. був дзвонарем миргородської Троїцької церкви.

Христина Литвиненко. 1963 р.

Христина Дмитрівна (22.05., ін. дані 23.05.1883, с. Христинівка, нині Лохвицького району Полтавської області. – 8.01. 1978, м. Миргород) – донька Дмитра Романовича і Палажки Максимівни Волторністів. Самодіяльна поетеса, бандуристка, художниця. Самотужки вчилася грамоти, малярства і музикування (гри на кобзі). 1902 р. була заарештована поліцією за зберігання заборонених листівок. Була членом миргородського осередку УСДРП (голова Семен Бакало). Знайомство з письменником Архипом Тесленком вплинуло на її літературну долю. Приятелювала з миргородським самодіяльним поетом Яковом Доленком; на думку родичів Доленка, деякі з її віршів є переспівами поезій Доленка. Як вільна слухачка відвідувала Миргородську художньо-промислову школу (1903 – 1907), писала портрети, пейзажі, натюрморти. У 1929 – 1953 рр. працювала в колгоспі в Миргороді. Її ім'я фігурувало в слідчій справі Полтавського відділення ДПУ 1931 р. як української соціал-демократки. З 1960 р. протягом деякого часу жила в м. Лохвиці. Вірші друкувалися в періодичних виданнях і колективних збірках «Поети колгоспного села» (1940), «Народні співці Радянської України» (1955), «Степові квіти» (1960) та ін. Окремими виданнями вийшли її книжки «Широким шляхом» (1958), «Доля» (1978). Член Спілки письменників України з 1958 р. Жила в Миргороді на вул. Довгоселівській, № 27. Похована на Троїцькому цвинтарі в Миргороді. Була в шлюбі з Михайлом Литвиненком (? – 1932). Дітей не мала. В Миргородському краєзнавчому музеї зберігаються рукописи її віршів 1901 – 1960-их рр.

Остап – житель Миргорода (1957), аматор-віршувальник. Деякі його записи збереглися в архіві Христини Литвиненко (МКМ).

Володимир Дмитрович (1890, с. Кибинці – 26.05.1938) – у 30-х рр. працював рахівником відгодівельного комплексу в Кибинцях. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Пилип Дмитрович (1899, с. Кибинці – 19.05.1938, м. Полтава) – колгоспник у с. Кибинцях, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Сергій Дмитрович (1913, с. Кибинці – ?) – із селян, жив у Миргороді, керуючий будинками житлоуправління. Був заарештований 4 липня 1941 р., засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Петро Григорович (21.05.1905, Миргород – 22.05.1990, там само) – миргородський бандурист. Народився в сім'ї дзвонаря Троїцької церкви. У Миргороді жив на вулиці Троїцькій (нині № 52). Учень миргородського бандуриста І. М.Скляра, близько знався з кобзарем П.Гузем. У 20-х – 40-х роках грав у Миргородській капелі бандуристів. Серед друзів-музик мав прізвисько Демко. В повоєнний час, працюючи разом із іншими миргородськими кобзарями в складі Державного українського народного хору, жив у Києві, на території Києво-Печерської лаври. Приятелював із бандуристом-земляком Олександром Пироговим. Повернувся до Миргорода. В 60-х – 70-х роках брав участь у хорі ветеранів праці Миргородського районного будинку культури, до глибокої старості виступав із бандурою.

Михайло – миргородський бандурист, учасник Миргородської капели бандуристів у 30-40-х рр. ХХ ст. Учасник хору ветеранів праці при Миргородському районному будинку культури (70-і рр.). Учасник художньої самодіяльності Палацу культури курорту «Миргород».

Михайло Семенович – регент митрополичого хору Києво-Печерської лаври. Народився 1.04.1927 р. у родині віруючих у х. Проскури поблизу с. Кибинців. Пережив голодомор 1932 – 1933 рр. Відмовився вступити до комсомолу, через що зазнавав утисків, зокрема, в Київському політехнічному інституті, який йому не дали закінчити. 1948 р. вступив до Київської духовної семінарії, якої теж не закінчив через арешт 1952 року: був звинувачений у антирадянській діяльності «з використанням релігійних і національних забобонів» і засуджений до 25 років таборів. Звільнився по смерті Сталіна, 1955 року. Проте влада не припинила утисків, його змушували покинути Київ, Одесу. Протягом деякого часу жив у Миргороді (з 1961 р.), працював керівником хору в районному будинку культури. Згодом жив у Полтаві, Кременчуці, Запоріжжі, Харкові. Впродовж 17 років був регентом Володимирського собору в Києві. З 1992 р. служить регентом у митрополичому хорі Києво-Печерської лаври.

Літ.: ПЕВ. – 1897. - № 16. – Ч. неоф. – С. 612; Христина Дмитрівна Литвиненко [Некролог] // П.п. – 1978. – 10 січня; Бокий І. З глибин народної долі // Комсомолець Полтавщини. – 1983. – 21 травня; Герасименко О. Життя і пісня // П.п. – 1983. – 21 травня; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.238, 240; Присяга М.п. 1732 р. – С. 90; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 83-84..

Арх.: МКМ. ОФ. – Тека «Христина Литвиненко».

Литвинови. (Див. також: Литвини).

Литвинов Олександр Якимович – секунд-майор, колезький асесор, городничий м. Миргорода (1792 – 1795).

Литвинський Федір – 1777 р. значковий товариш Миргородського полку.

Литвинченки.

Арфеній – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Йосип – посполитий заможний в Миргороді (1723).

Литвишки.

Литвишко Василь Степанович – житель м-ка Комишні, закінчив Комишанське сільське училище. Близько 1892 р. служив помічником писаря в Комишанському волосному правлінні.

Литвишко Григорій Давидович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Литвиненків (Литвишків) Комишанської волості, мав 17 десятин землі.

Литовки.

Литовка – житель Миргорода 1723 р., ймовірно, посполитий середньої заможності.

Литовкин Григорій Васильович – у 1912 – 1913 рр. секретар Слобідського сільськогосподарського товариства (м-ко Слобідка) Миргородського повіту. Мав середню освіту.

Литовченки.

Стецько – козак Хомутецького куреня (1718). Він же Степан – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Олекса – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Яким – посполитий у с. Попівці (1723).

Олексій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Лифанде Олексій Омелянович (1898, м. Варшава – 21.01.1938) – єврей, із службовців. Жив у Миргороді, служив головним бухгалтером Держбанку. Був заарештований 29 листопада 1937 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Лихваренки. Пор.: Ліхтаренко.

Лиходіди (Диходіденки).
Лиходіденко Мирон – козак Багацької сотні (1718).
Лиходід Гнат, Лиходіденко Мусій – козаки Багацької сотні М.п. (1732).
Лиходід Сидір Онисимович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Жабокриках Яреськівської волості, мав 45 десятин землі.

Лиходії (Лиходієнки).
Лиходіїв Улас – городиський сотник Миргородського полку (1719).
Лиходій Іван із братом Микитою – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Лиходієнко Павло – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Лиходій Хома – козак Миргородського полку, на службі з 1742 р. значковим товаришем. Одружений із донькою потіцького писаря Федора Василенка.

Лихолеженко Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лихоносенки.
Юсько (Йосько?) – посполитий у Миргородській сотні (1718).
Михайло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Григорій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Ясько – козак, підсусідок козацької родини Гавришів у Миргороді, 1738 р. мав двох волів.
Василь Іванович – казенний селянин, 1861 р. мав відрубне володіння (8 дес. землі) в урочищі Алтанця (в дачах с. Шахворостівки).

Лихопій Юсько – посполитий Шишацької сотні (1718).

Лиценко (Лищенко? Личенко?) Яцько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Личанський Матвій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Личенки.
Личенко – власник хутора Личенка біля Миргорода (нині це мікрорайон Личанка).
Личенко Стецько – убогий посполитий у с. Ковалях Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Лички.
Личко Денис Іванович (1885, с. Ганжі, нині Решетилівського району – 23.07.1938) – із селян, його мати була родом із с. Бакай Решетилівського району. Мав середню освіту. Член Української партії соціалістів-революціонерів. Єфрейтор 49 мортирного парку Московського військового округу, 8 серпня 1917 р. був обраний до Всеукраїнської ради військових депутатів, яка входила до складу Української Центральної Ради. Близько 1934 – 1936 рр. працював директором дитбудинку в Миргороді. Працював учителем географії в Миргородській середній школі № 3. За сфальсифікованими даними органів НКВС, у 30-х рр. XX ст. керував у Миргороді контрреволюційним підпіллям, був членом повстанського комітету. 1937 р. був заарештований органами НКВС прямо на уроці як «ворог народу». Засуджений 31 березня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р. Мав синів Анатолія, Юрія, Володимира.
Личко Анатолій Денисович – 1938 р. працював учителем фізики й креслення Миргородської школи № 2. Футболіст, музика, шахіст. Загинув на фронті 1944 р.
Личко Юрій Денисович – мав сина в Миргороді.
Личко Володимир Денисович – пропав безвісти під час війни.

Личмани.
Личман Степан – 1737 р. «придворний» у маєтку гетьманової Уляни Апостолової, мав власний житловий двір у м-ку Хомутці.
Личман Григорій Миколайович (1907, с. Шахворостівка – 26.05.1938) – українець, із селян. Житель Миргорода, робітник Держмлина № 17. Був засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Лишні.
Лишень Йосип (1750 – ?) – на військовій службі з 1762 р. Сотенний писар (1763 – 1771). Військовий товариш Миргородського полку (з 1771). Був живий 1782 р.
Лишень Степан (1758 – ?) – на військовій службі з 1772 р., полковий канцелярист (1773), значковий товариш Миргородського полку з 1778 р.
Лишень Іван Михайлович – титулярний радник, земський писар у Миргородському повітовому суді (1802).

Лищенко Іван Петрович (1892, Миргород – ?) – 1921 р. був головою виконкому Миргородської волосної ради, керував волосним загоном, який займався ліквідацією селянського повстанського загону Мельченка. Очолював Миргородський повітвиконком (1923), завідував окружним земельним відділом у Лубнах, працював на Чернігівщині.. Учасник партизанського руху на Миргородщині за років німецько-фашистської окупації 1941 – 1943 рр. По війні працював на різних посадах, нагороджений орденом Червоної Зірки та медалями.

Лищинський (Ліщинський) Микола Антонович – миргородський повітовий землемір (1833).

Ліберта Гарасим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лівицькі (див.: Левицькі).

Лівшиці.

Лівшиць Айзик Шльомович і Мордко – міщани Миргорода, 1915 р. мали в місті цегельню, де працювали 16 робітників. Можливо, наступна інформація стосується цих самих осіб:

Лівшиць Айзик Іцкович і його син (Мор. Айз.) – до 1917 р. мали в Миргороді кілька дуже заможних будинків: на початку вул. Гоголівської, № 7-а (вартістю 12.000 крб), № 7-б (1.500 крб); а також 3 добротних будинки в центрі міста – на вул. Гоголівській, № 96. Всі будинки Лівшиців були націоналізовані радянською владою.

Лій (див.: Лоєнки).

Лікоренко Аврам – житель Миргорода, єврей, до 1917 р. володів у Миргороді будинком середніх статків на вул. Кашинській, № 27, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Ліпко Дмитро Терентійович – закінчив Казанську художню школу. Технік із архітектури. В 1908 – 1912 рр. викладач креслення й посудознавства в Миргородській художньо-промисловій школі.

Лісаневичі (Лісиневичі, Лесеневичі, Лисиневичі). Пор. також Лісевичі.

Лисиневич Василь – 1711 р. наказний гадяцький полковий сотник.

Лісаневич Йоасаф – ігумен Скельського монастиря (нині територія Сумської області) в 1737 – 1742 рр.

Лесеневич Данило – ковалівський сотник Гадяцького полку (11.11.1738 – 18.02.1768); гадяцький полковий обозний (1768 – 1770).

Лисеневич Іван – до 1749 р. служив підпрапорщиком слобідських полків, із 1749 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Лісаневич Євдокія – донька Костянтина Лісаневичі, полкового судді. В першому шлюбі – за Огроновичем; у другому шлюбі (з 1779 р.) за Гудовичем Василем Васильовичем (1753 – 1809), братом Андрія Гудовича.

Лісеневич (Лесеневич) Микола Костянтинович (бл. 1745–1810) – військовий товариш (1766), бунчуковий товариш (1767), депутат Золотоніського повіту в дворянському зібранні Київського намісництва (1782 – 1786). 1784 р. підписав прохання Панаса Гоголя-Яновського про внесення останнього з дітьми до родовідної книги Київського намісництва. Повітовий маршалок 1791 р. Фундатор церков у повіті.

Лісевичі (див.: Лесевичі).

Лісівненки.

Лісівненко Никифор Тимофійович (середина XIX ст.) – був кріпаком дідички Лубенського повіту У.С.Юзичевської, довіреною особою в її економії. Чумакував. Зібравши грошей, викупився на волю. Заснував Лісівненків хутір (на самій межі Миргородського й Лубенського повітів). Володів 200 десятинами землі. Мав 17 пар волів, із яких 12 пар «ходили в дорогу» (чумацький промисел). Мав табун коней, 100 овець, пасіку. Його родина була багатодітною.

Лісівненко Трохим Васильович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Левченків Кибинської волості, мав 35 десятин землі.

Лісівненко Василь Федорович – походив із ст. Ромодан із Миргородщини. За часів сталінщини зазнав необґрунтованих репресій, був позбавлений волі. Жив у м. Артемівську.

Ліскевичі (Лескевичі).

Ліскевич (Лескевич) Петро – власник с. Обухівки, миргородський полковий писар (1716 – 1732). 1725 р. був у Петербурзі при миргородському полковникові Д.Апостолі. 1716 р. Д.Апостол подарував йому с. Черевки Миргородської сотні замість с. Обухівки. Володів Черевками також 1730 р.

Ліскевич (Лескевич) Павло (? – раніше 1741) – служив у Миргородському полку, в 1737 – 1738 рр. мав звання значкового товариша. Власник двору в м-ку Устивиці. Був при ревізії Говтв'янської сотні. Дружина Варвара.

Ліскевич (Лескевич) Василь (1729 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку. На службі з 1740 р. (сотенним копіїстом), 1772 – сотенний хоружий, 1774 – сотенний отаман, 1782 – військовий товариш Миргородського полку. В 1770 – 1775 рр. був у військовому поході під Перекопом. По скасуванні Миргородського полку (1783) не виявив бажання служити далі. Абшитований 1785 р. Мав підданих – 9 душ чол. ст.

Ліскевич Яків Васильович – дворянин м-ка Устивиці, 2 травня 1826 р. обвінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Євдокією Омелянівною Радченко, донькою дворянина.

Ліскевич – губернський секретар, 1861 р. «надсмотрщик крепостных дел» Миргородського повітового суду.

Літ.: ПГВ. – 1861. – С. 146; Личный состав. – С. 9; Барвинский. – С. 144; Кривошея. Ч.1. – С. 41; Швидько. – С. 17.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2 зв., 20 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 141. – Арк. 61 зв.

Лісненки (Лісні).

Лісненко Степан – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Лісненко Корній – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Лісний Кіндрат – козак, 1881 р. утримував земську поштову станцію в с. Зуївцях (4 коней).

Лісницькі – козацько-старшинський рід у Миргородському полку. Родовий маєток їхніх предків – Товстоліс на Київщині.

Іван – 1537 р. навчався в Вюрттенберзькому університеті.

Григорій (Сахнович, Сахненко, Софонович, Костиря) (? – 1664) – реєстровий козак Миргородської полкової сотні (1649). Миргородський полковник (за деякими даними, з 1648 р.; в 1651 – 1659 рр.). Наказний гетьман (1657). Генеральний суддя (1657, 1661). Посол від гетьмана І.Виговського до Москви (1658), до Польщі (1659). Один із найбільших прихильників І.Виговського. Володів м-ком Шишаками Миргородського полку, яке було надане йому Б.Хмельницьким. Мав двір у Миргороді. 1664 р. розстріляний поляками. Дружина Олена. Мали синів Данила, Дмитра, Івана і доньку Марію (1653 р. одружилася з Павлом Апостолом).

Олена – дружина миргородського полковника Григорія Лісницького, овдовівши, в другому шлюбі була за шляхтичем Степаном Куницьким (див.), наказним гетьманом Правобережної України (1683 – 1684). Свого часу була відомою діячкою, яка здійснювала зв'язки з Лівобічною Україною. 5 листопада 1695 р. разом із синами Данилом, Дмитром і Іваном продала «во вечность» половину Товстого лісу й сіножаті біля виїзду з м-ка Шишаків Лубенському Мгарському монастиреві (цей ліс належав монастиреві й 1747 р.).

Данило Григорович – син миргородського полковника. 1666 р. військовий товариш, був посланцем від гетьмана Дорошенка до кримського хана Адиль-Гирея. Перебував у польському полоні, звідки 1670 р. був звільнений на прохання гетьмана Дорошенка. Служив при вітчимові С.Куницькому на Правобережжі. «Резидент Трипольській» (1672); «особа, в Войску Запорожском заслужоная» (1689). За наданням гетьмана Самойловича (підтвердженим гетьманом Мазепою 1695 р.) володів містечком Шишаками і селами Матяшівкою та Милюшками. Миргородський полковник Д.Апостол надав йому село Радалівку (нині Глобинського району). Мав млини на р. Пслі. Дружина – Катерина. Діти: Григорій, Роман, Марія (дослідник Ю.Мицик називає ще сина Ярему).

Дмитро Григорович – син миргородського полковника. Згадується 1672 і 1673 рр.

Іван Григорович – син миргородського полковника, військовий товариш Миргородського полку, значний військовий товариш. 11 січня 1695 р. одержав гетьманський універсал на с. Милюшки, яким володів до 1715 р., коли миргородський полковник Данило Апостол передав село своєму зятеві Іванові Ломиківському.

Іван – посполитий середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Григорій Данилович – онук миргородського полковника. У 1707 – 1730 рр. миргородський полковий сотник. 1709 р. разом із братом Романом одержав гетьманський універсал на м-ко Шишаки, с. Матяшівку Шишацької сотні, млини на Пслі. Дружина Марфа – донька переяславського полковника Леонтія Полуботка, сестра наказного гетьмана Павла Полуботка; у другому шлюбі була за Мандрикою.

Роман Данилович (? – бл. 1729) – онук миргородського полковника. 1709 р. значковий товариш, 1713 р. товариш полку Миргородського. Курінний отаман значкових товаришів Миргородського полку (1711 – 1713). У 1715, 1719 – 1729 рр. шишацький сотник. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Сотенний отаман (1725). Жив у м-ку Шишаках, співвласник с. Матяшівки. Мав у м-ку Шишаках два шинки. Володів трьома хуторами, де жили наймані скотарі. 1723 р. мав у Миргороді фільварок, у якому жив Петро Литвин. 1729 р. мав у Шишаках 197 дворів, у Матяшівці – 51 двір. Дружина – Ганна, з дому Туранськівна, донька глухівського сотника Олексія Туранського; по смерті чоловіка володіла всім містечком Шишаками й 62 дворами в Матяшівці. Мали сина Дем'яна й доньку Єфросинію.

Марія Данилівна – онука миргородського полковника. У першому шлюбі – за Никифором Лук'яновим (? – 1702), господарем Батуринського замку. У другому шлюбі – за Василем Цуркою, який служив у гетьмана Мазепи; за причетність чоловіка до справи опального гетьмана була заарештована і жила протягом 2 років під наглядом у Глухові (1709 – 1711).

Федір – шишацький сотник Миргородського полку (1718 – 1725).

Павло (? – до 1741) – значковий товариш Миргородського полку. Дружина Варвара, мала приїзний двір у с. Устивиці.

Дем'ян Романович – онук Данилів. Значковий товариш Миргородського полку, 1737 р. володів частиною м-ка

Шишаків і с. Матяшівкою, мав приїзний двір у м-ку Сорочинцях. Житель Миргорода (1750), значковий товариш Миргородського полку. У Миргороді мав підсусідків Наума Чухраєнка і Семена Товченка. Одружений із Євдокією Василівною Перехрестовою-Осиповою, донькою Василя Даниловича Перехрестова і Марії Михайлівни Осипової. Мали синів Миколу, Григорія і доньку Софію. Помер, імовірно, в молодості.

Єфросинія Романівна – онука Данила. У шлюбі з Олексієм Богаєвський, гадяцьким полковим осавулом (1761).

Роман – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Михайло – шишацький сотник Миргородського полку (дані за 1771 – 1772 рр.). У Миргородській полковій канцелярії в м-ку Сорочинцях у 1771 – 1772 рр. велося слідство в його справі (з приводу скарги Коша на Лісницького за його жорстоке поводження з посполитими у слободі Мечибелівці на землях Війська Запорізького).

Микола Дем'янович (1730 – 1796) – онук Романа. 1757 р. розпочав службу в Миргородському полку в званні військового товариша, в тому самому званні 1763 р. Шишацький сотник у 1765 – 1772 рр. Миргородський перший полковий хорунжий (1772 – 1774). Абшитований полковий осавул. Колезький асесор (1785 - 1788), жив у Шишаках (1786). 1760 р. був власником хат у Шишаках (136), Матяшівці (22), при хуторі Молодиківщині Шишацької сотні (7). 1781 р. полковий осавул М.Лісницький мав 3 хати в двох хуторах Шишацької сотні, а 1787 р. був співвласником с. Матяшівки Миргородського повіту і власником х. Купчинського Говтв'янського повіту. Одружений (шлюб 1761 р. в Шишаках) із Меланією, донькою військового товариша Івана Киріякова; жила в х. Молодиківщині (1793). Мав синів і дочок Анастасію, Єлизавету, Євдокію (1791 р. стала хрещеною матір'ю Ганни, доньки шишацького священика Володимира Гіновського). Шуряк Лева Івановича Лапи-Данилевського (див.), з яким довго судився за посаг сестри Софії Дем'янівни Лісницької (частину Шишаків і Матяшівки); По смерті Миколи за посаг судилася його вдова Меланія.

Григорій Дем'янович (бл. 1746 – ?) – онук Романа. Військовий товариш Миргородського полку (1781), бунчуковий товариш (1784). Колезький асесор (1785). Жив у Шишаках, де мав 314 душ (1786). Власник 9 душ у х. Яновського Говтв'янського повіту (1787). 1781 р. взяв на поруки в Миргородському гродському суді Григорія Шабельника, прикажчика поміщика Панаса Гоголя-Яновського. 20 січня 1786 р. підписав (серед 14 дворян Миргородського повіту) свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. Дружина – Олена Андріївна, донька дворянина.

Лісницька Софія Дем'янівна (1750 – 1785) – донька Дем'яна Романовича, з 1770 р. була в шлюбі з удівцем Левом Івановичем Лапою-Данилевським (див.). Принесла чоловікові як посаг ¼ містечка Шишаків і с. Матяшівки, що стало по смерті Софії причиною тривалого позову між Левом Лапою-Данилевським і Миколою Дем'яновичем Лісницьким.

Григорій (бл. 1752 – ?) – на військовій службі з 1769 р. З 1781 р. – військовий товариш Миргородського полку. В походах не був.

Лісницький – колезький канцелярист, 1781 р. володів хутором (6 хат) у Шишацькій сотні Миргородського полку.

Яків – поручик, був «восприємником» козацького сина Мартем'яна Бохуненка (нар. 13.02.1791) в церкві Різдва Христового в м-ку Яреськах.

Данило Миколайович – дідич села Матвіївки Богодухівського повіту Харківської губернії (перша пол. XIX ст.), нащадок полковника Осипова-Перехрестова. Від останнього Лісницьким перейшли села Малижине і Матвіївна Богодухівського повіту. Секретар фельдмаршальського штату. Близько 1840 р. збудував храм у Матвіївці. Помер неодруженим. Дядько і хрещений батько Миколи Федоровича Кованька (нар.1797 р. у с. Матвіївці). 1842 р. «восприймав» Данила Миколайовича Кованька, 1846 – Миколу Миколайовича Кованька.

Лісницька (N) Миколаївна – у шлюбі з Федором Кованьком, дідичем Полтавського повіту. Мала сина Миколу (нар. 1797 р. в с. Матвіївці, успадкував від матері х. Молодиківщину) і доньку Олександру (нар. 1794 р. у с. Рибцях Полтавського повіту, померла малолітньою).

Анастасія Миколаївна – рідна сестра (N) Миколаївни, «восприємниця» її доньки – Олександри Федорівни Кованько.

Лісницька А.М. (очевидно, перша пол. XIX ст.) – у шлюбі Кованько; її портрет ще зберігався 1915 р. в садибі Матвіївці Богодухівського повіту (садиба належала дідичеві Д.М.Кованькові).

Олександр Григорович – власник маєтку в Слобідсько-Українській і Курській губерніях (1823). Близький знайомий дідичів Миргородського повіту Василя Панасовича Гоголя-Яновського, Івана Козачківського, Семена Клименка.

Олександр (? – раніше 1851) – капітан, власник маєтку в Миргородському повіті.

Можливо, до цього роду належали:

Лісницький Михайло – художник, який у 1772 – 1773 рр. працював над відновленням живопису Києво-Печерської лаври.

Лісницький [Н.] – служив при графові П.Рум'янцеві-Задунайському.

Літ.: Лазаревский А. Люди старой Малороссии. 14. Лесницкие // К.С. – 1886. – Т.XV, июль. – С. 452 – 455; Модзалевский. – Т.2. – С.365, 366, 374; Т.3. – С. 244 – 246; Барвинский. – С.148; Величко. – Т.1. – С. 229 – 231; Соловьев С.М. Сочинения в 18 книгах. – М., 1991. – Кн. 5, т.10. – С. 652; Кн. 6, т.11. – С. 15-17, 23, 28-29, 57, 575, 650; Лукомський Г. Старовинні садиби Харківської губернії // Лукомський Георгій. З української художньої спадщини. – К., 2004. – С. 57, 174; Крип'якевич І. Богдан Хмельницький. – Львів, 1990. – С.228 – 229; Архів Коша. – С. 135; Чухліб Т.В. Українсько-польська військова взаємодія під час гетьманування С. Куницького // УІЖ. – 2000. – № 5. – С. 44 – 56; Мицик. З документів. – С. 22, 34; КМА. – С.40; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 40 – 49; Швидько. – С. 212; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 84 - 85.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497, 750; ІІ, 4736. – Арк.1; ІІІ, 8814. – Арк. 1 зв. – 2; Спр. 8974. – Арк. 1 – 1 зв.; ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 399, 400, 408, 416 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 5.

Лісняки.

Остап – посполитий у с. Савинцях (1718).

Михайло – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Порфирій Порфирович (бл. 1853 – ?) – дворянин, одержав середню освіту. Земський гласний Миргородського повіту (1904 – 1906). Колезький реєстратор (1913). Жив у м-ку Березовій Луці, де 1912 р. мав 140 десятин землі.

Марія Іванівна – дворянка, 1915 р. мала в м-ку Березовій Луці млин із паровиком і молотарку.

Григорій Порфирович – дворянин, жив у Миргородському повіті (1897).

Хутір Лісняка існував у Березоволуцькій волості.

Ліснянський (Леснянський) Іполит Васильович – миргородський поштмейстер (початок ХХ ст.). Одружений, імовірно, з Пащенко. Загинув 1914 р., на початку першої світової війни. Мав доньку Раїсу, яка перебувала в шлюбі з Григорієм Пащевським.

Лісовці.

Лісовець Яків – 1666 р. міщанин с. Черевків.

Лісовські.

Федір – гадяцький протопіп (1710 – 1712), мав неприязні стосунки з гадяцьким полковником І.Чарнишем, звинувачував останнього в його прихильності до мазепинців; у 1715 – 1721 рр. сотник новгородсіверський.

Григорій – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Микола Федорович (1799 – 1844) – декабрист, народився на Полтавщині.

Олексій Миколайович [12 (24).02.1861, с. Мачухи, тепер Полтавського району – 1934, м. Краснодар] – український літературознавець і фольклорист, громадський і культурний діяч. 1886 р. закінчив Новоросійський (м. Одеса) університет. Був службовцем судових палат Одеси й Харкова. В 1890 – 1892 рр. служив секретарем Миргородського повітового з'їзду. 1892 р. перейшов на посаду секретаря Полтавської губернської земської управи. Цікавився кобзарством і досліджував його. 1890 р. в редакції газети «Полтавские губернские ведомости» окремою брошурою було видано його працю «Спроба вивчення малоруських дум». Мав значний літературний талант, щотижня подавав до газети «ПГВ» статті та витончені й дотепні фейлетони, здебільшого на філософські теми, які публікувалися під загальним заголовком «Листи провінційного читача». Переклав «Пісню про Гайявату» Лонгфелло, яка 1895 р. була опублікована в неофіційній частині «ПГВ». Був автором праці «Головні мотиви в поезії Т.Г.Шевченка» (Полтава, 1896). 1897 р. був співзасновником (разом із Д.В.Ахшарумовим) Товариства любителів симфонічної музики. За свої ліберальні погляди зазнавав переслідувань від влади, 1898 р. був висланий із Полтави. Брав участь у виданні газети «Полтавщина» (1905 – 1906). Автор кількох п'єс. Близько 1909 р. служив у Катеринославі в управлінні Катеринославської залізниці, згодом жив на Кубані, де в 1918 – 1920 рр. редагував ж-л «Кубаська Рада».

Констанція Костянтинівна (1860, с. Селещина, нині Машівського району – 1920) – донька військового. Закінчила Бестужівські курси в Петербурзі, працювала вчителькою. Дружина О.М. Лісовського. Мала літературний талант. Наприкінці ХІХ ст. подавала до газети «Полтавские губернские ведомости» белетристичні фейлетони, працювала кореспондентом полтавського видання «Хуторянин», 1905 р. редагувала газету «Полтавский край». Брала участь у виданні газети «Полтавщина» (1905 – 1906). Була головою бібліотечного комітету в Полтаві. Входила до кола спілкування В.Г.Короленка. З 1907 р. викладала в гімназіях. Авторка підручника для початкових шкіл «Рідна мова», книжки «Полтавщина: Підсобник до вивчення Полтавської губернії» (нариси геології й географії; у співавторстві з В.Ф.Ніколаєвим, 1919). Перекладала з шведської і польської мов. Похована в с. Селещині.

Лісовський Павло Олекс. – секретар з'їзду мирових суддів Миргородського повіту (1890).

Лісовський [Ф.А.] – 1912 р. працював учителем Бакумівської початкової народної земської школи Миргородського повіту.

Роберт Антонович (29.12.1893, м. Запоріжжя Кам'янське Катеринославської губ. – 28.12.1982, м. Женева) – художник-графік. Із 1906 р. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі ім. М. Гоголя у О. Сластьона і Р.Пельше, згодом у Українській державній академії мистецтв у Г.Нарбута і М. Бойчука. 1920 р. емігрував до Варшави, згодом до Львова, де увійшов до гуртка діячів українського мистецтва. Після 1927 р. жив у Берліні, Празі. Викладав графіку в Українській студії пластичного мистецтва у Празі. Входив до складу громадської організації Українського національного об'єднання (УНО); 1940 р. був обраний на посаду голови товариського суду цього об'єднання (в складі суду був також У.Самчук). Після 1945 р. жив у Лондоні, Женеві. Ілюстратор багатьох книжкових і журнальних видань, зокрема, збірки поезій миргородців: «Над полем прокляття ридає любов» (К., 1918) Михайла Мочарського (Обідного) і «В садах безрозних» (К., 1919) Михайля Семенка. Автор портретів, поштових марок, екслібрисів, печаток, емблем, зокрема, емблеми ОУН (тризуб із мечем), автор проектів надгробків (серед них Є.Коновальцю та В.Щербаківському), декорацій, килимів тощо. Написав спогади про свого вчителя Г.Нарбута.

Лісовський Григорій – протоієрей, 1918 р. голова училищної ради Полтавського єпархіального жіночого училища.

Лісовський – 1920 р. один із командирів підрозділів у загоні повстанського отамана Л.Христового; у серпні 1920 р. здійснював рейд селами Зіньківського й Миргородського повітів; керівник повстанських селянських груп (близько 1000 чол.), які 1921 р. діяли проти влади більшовиків на території Гадяцького і частково Миргородського повітів.

Літ.: Модзалевский В. Генеральный судья Иван Чарныш и его род // К.С. – 1904. – Март. – С. 328; Модзалевский В. Малороссийский родословник. – Т.3. – С. 469; Степович А. [Рецензія] // К.С., 1891, сент., с. 505; Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. 1888 – 1908 гг. – Полтава, 1909. – С.40, 68, 274; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С.110; Українські народні думи. Том перший корпусу. Тексти №№ 1 – 13 і вступ Катерини Грушевської. – К.: Державне видавництво України, 1927. – С. CXLI – CXXXVIII; Костомаров М. Мазепинці // УІЖ. – 1990. - № 11. – С. 144; Кривошея. Ч. 1. – С. 8; Ревегук В. За волю України. – С. 127.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 5. - № 10575; Сільський громадський музей с. Бакумівки Миргородського роайону. – Фонди музею.

Лісовченко Савка – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Літайло Федір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Літуни (Літуненки).

Літуненко Лесько – посполитий у с. Єрках (1718). Він же убогий посполитий у с. Кибинцях (1723). 1718 р. згадується також «Семен, Літунів зять».

Літуненко (Летуненко) Яким – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Ліфанде (див.: Лифанде).

Ліфович – сестра милосердя, близько 1880 р. працювала в с. Остапівці Миргородського повіту.

Ліфшиць – технічний керівник артілі ім. Менжинського в Миргороді (1930-і рр.).

Ліхтаренко Богдан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). (Ймовірно, це Лихваренко).

Лічний Степан – заможний селянин с. Попівки. 1931 р. радянська влада позбавила його майна й примусово виселила його сім'ю серед зими за межі села, до яру.

Ліщина Хведір і Ліщиненко Мирон – заможні посполиті в м-ку Сорочинцях (1723). Пор.: Лещинські.

Лобані (Лобаненки).

Лобань Семен – козак у с. Савинцях (1718).

Лобаненко Єлисей Прокопович (1842 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Шишацької волості, мав 30 десятин землі.

Лоби (Лоба, Лобенки, Лобецькі). Від цього прізвища утворилася назва хутора Лобівщини, що поблизу Миргорода (нині – с. Любівщина).

Лобин Андрій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Лобецький (Лоба). В документі 1689 р. згадується «Лобецького лука» біля Миргорода, ймовірно, біля х. Лобівщини (нині с. Любівщина).

Лоба Степан, Лобин Яцько, Лобенко Василь – козаки Миргородської сотні (1718).

Лобенко Іван – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Лоба – козак у Миргороді. В реєстрі заможних козаків Миргородської полкової сотні 1723 р. записаний «Клим, Лобин зять».

Лобиха Євдокія – козачка, вдова, жила на території Миргородської полкової сотні. 1723 р. записана серед тих, хто може посилати наймита на військову службу.

Лобенко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Лобиха Марія – козачка Миргородської полкової сотні, вдова. 1723 р. мала двох дорослих синів Федора і Василя.

Лобин Клим – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Лоба Федір – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).

Лоба Хведір із братом Василем – жителі Миргорода (1738), козаки-підпомічники малоґрунтові, «сім'янистиє»; «на одном дворі двома хати живут заодно; службу і повинность отбувают; семей дві». 1738 р. в Миргороді жив також «Клим, Лобин зять» – козак-підпомічник ґрунтовий, мав окремий двір, хату, власну сім'ю.

Лоба Хведір – 1744 р. миргородський городовий міщанин, жив у правобережній частині міста.

Лобенко Грицько – 1744 р. миргородський городовий міщанин, жив у правобережній частині міста.

Лоба Юхим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Лобенко Петро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Іваном мали 1 двір, 2 хати.

Лоба Василь, Лобенко Петро – 1763 р. мали житло (ймовірно, хутір) між Миргородом і с. Мальцями.

Лоби – родина миргородських козаків, у 2 пол. XVIII ст. оселилася на теренах південних сотень Миргородського полку.

Лоба (Лобів) Терентій Федорович (28.10.1888 – ?) – сотник Армії УНР. Родом із м. Потоки Кременчуцького повіту (колишнього Миргородського полку). Освіту здобував у Варшавській гімназії та на юридичному ф-ті Варшавського університету. Служив у царській армії, 1915 р. закінчив Військові радіотехнічні курси. В 1916 – 1917 рр. навчався в Олександрівській військово-юридичній академії. Від початку 1918 р. на службі в Генеральному військовому секретаріаті Центральної Ради, в юридичній службі Військового міністерства УНР та Української Держави. Сотник Армії УНР. Із квітня 1920 р. на посаді секретаря Військової Ради УНР. На початку 1920-их рр. емігрував до Польщі, далі його сліди втрачено.

Лоби – миргородська родина, наприкінці XX ст. жили в Миргороді, в провулку Гончарному, 20.

Літ.: Швидько. – С. 19, 21, 183; Швидько-2. – С. 77; Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії УНР; Присяга М.п. 1718 р. – С. 52, 53; Присяга М.п. 1732 р. – С. 22; Розсоха Л. Любівщина – Кизів хутір // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 10 листопада. - № 46 (244). – С.9.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 4, 7 зв.; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 25 зв., 107 зв.

Лобасов Олексій Іванович (бл. 1814, Прилуцький повіт Чернігівської губ. – ?) –походив із міщан (можливо, мав спільних предків із українським письменником і громадським діячем Опанасом Кириловичем Лобисевичем (бл. 1732 – 1805), прадід якого – Филон Корнійович Лобасов – у 1662 – 1680 рр. був погарським міщанином). Закінчив Харківську гімназію вищих наук. У 1835 – 1840 рр. учитель російської мови Миргородського повітового училища. З 1839 р. також архіваріус цього самого училища. Одружений із Ольгою (шлюб близько 1839 р.), донькою штабс-капітана Івана Тимошенка. Титулярний радник (1851). 1851 року купив у Владислава Горчакова (спадкоємця В.Я.Ломиківського) в дачах с. Мелюшок Хорольського повіту 40 десятин землі, дружина – 39 десятин. В 1860-их рр. мав у Мелюшках 400 дес. землі. Місцеві жителі в с. Мелюшках називали його на прізвище Лобас.

Лобачі (Лобаченки, Лобачівські).

Лобаченко Павло – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Лобаченко Яким – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Лобач (він же Лобачівський) Дмитро – козак Багацької сотні (1718).

Лобач Іван – отаман с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Йосипа.

Лобач Андрій – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Лобач Владислав – родом із Миргорода, емігрував до Канади, у 90-х рр. XX ст. працював там робітником.

Лобецький – прізвище, утворене від прізвища миргородських козаків Лоб (див.).

Лобки (Лобченко).

Лобченко Лесько, Іван – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лобченко Михайло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лобко Прокіп – козак Зубівського куреня (1718).

Лобченко Матвій – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Лобченко Лук'ян – отаман с. Бовбасівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Лобко Кіндрат – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Лобченко Петро з дядьком Романом – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, убогі.

Лободи.

Лобода Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лобода Прокіп – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Лобода Лук'ян – сотник другої полкової Гадяцької сотні Гадяцького полку (1693 – 1694).

Лобода Іван – козак с. Обухівки (1718).

Лобода Тишко – посполитий у Яреськівській сотні, шаповал (1718).

Лобода Клим – миргородський козак. Його донька Наталя була в шлюбі з Григорієм Антоновичем Кизем, миргородським сотенним хорунжим (1735 – 1751).

Лобода Гнат – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, мав 1 двір, 1 хату.

Лобода Іван – збереглася архівна справа (ЦДІАУК, ф. 990, оп.2, спр.48) про його призначення дияконом до церкви м. Миргорода (1783).

Лобода Матвій – дворянин с. Зубівки (1844).

Лобода Олексій (? – раніше 1858) – дворянин. Власник маєтку в м. Миргороді та в дачах Миргорода.

Лободовський В.Я. – лікар, очолював рухомий санітарний загін у боротьбі з епідемією дифтериту в Миргородському повіті (1879).

Лобойко Матвій – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Лобурці (Лобурцеви).

Лобурець Кузьма – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Лобурець Іван – дворянин у с. Зубівці, відставний вахмістр (1806).

Лобурцев (Лобурцов) Василь Іванович – колезький реєстратор, житель с. Зубівки. 1820 р. одружився в м-ку Сорочинцях із удовою поручика Марією Данилівною Новиковою. Згадується 1829 р. як житель Зубівки.

Лобурцев (Лобурцов) Петро Васильович (бл. 1828 – ?) – син обер-офіцера Лобурця. З 1838 по 1843 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Згодом губернський секретар. У 1864 – 1867 рр. його спадкоємці мали 34 дес. землі в х. Пищимуки (в дачі м-ка Хомутця).

Лобурець Іван Іванович – титулярний радник, у 1864 – 1867 рр. мав 17 дес. землі біля с. Зубівки, в урочищі Іванівському.

Лобурець (Лобурцов) – власник будинку в Миргороді на вулиці Багачанській, в якому 1891 року розміщалася приватна друкарня міщанина М.А.Шика.

Лобурець (Лобурцев, Лобурцов) Олександр Іванович – колезький секретар, значний поміщик, жив у х. Савиному Куті Миргородського повіту (1897). Його дружина Агафія Дорофіївна Матвієнко принесла чоловікові як посаг 100 десятин землі у х. Ломаківському, що за 15 верст від Миргорода. Подружжя Лобурців змінило своє прізвище на Матвієнко-Шовкопляс. Їхні сини Трифон, Аркадій, Михайло, Іван, Антон стали писатися міщанами Матвієнками-Шовкоплясами (див.); за радянських часів ця родина зазнала жорстоких репресій і винищення.

Лобурці – родина, у 1920-их рр. власники хутора Лобурців, що неподалік від с. Зубівки. Під час голоду 1933 р. багато членів родини померли.

Лобурець К.П. – житель с. Підруди (неподалік від Зубівки), селянин-середняк, мав родину з 9 чол., 11 га землі. Сини їздили на заробітки. До колгоспу не захотіли йти, тому їх на початку 1930-их рр. «розкуркулили», вивезли з села прямо в поле до х. Ломаківського, де вони поселилися в землянці, дуже голодували, бо все їхнє майно й хату було передано до колгоспу. К.П.Лобурець – дід Василя Єгоровича Лобурця (див.).

Лобурець Пилип (бл. 1899 – 1920) – закінчив Миргородську художньо-промислову школу. Став членом української підпільної патріотичної організації в Миргороді, викритої ЧК у травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.

Лобурець А.С. – учитель у с. Зубівці (після 1917 р.), допомагав встановлювати радянську владу.

Лобурець А.О. – учитель співів у Зубівській школі (до 1941 р.), загинув під час війни 1941 – 1945 рр.

Лобурець Федір Васильович – секретар Зубівської сільської ради (1940-і – 1950-і роки).

Лобурець Василь Єгорович (1930 – 2006) – родом із с. Зубівки. Доктор історичних наук, професор кафедри всесвітньої історії Полтавського державного педагогічного інституту ім. В.Г.Короленка, проректор з наукової роботи, академік. Голова Полтавського наукового товариства краєзнавців (80-90-і рр. ХХ ст.). Досліджував історію с. Зубівки; разом із зубівським учителем К.П.Німичем опублікував уривки з історії с. Зубівки у миргородській газеті «Прапор перемоги» (грудень 1967), нарис «Зубівка» в виданні «Історія міст і сіл Української РСР. Полтавська область» (К., 1967). Його син Валерій – лікар-отоларинголог, кандидат медичних наук, доцент (м. Полтава).

Літ.: Постановления МУЗС. – М., 1898. – С. 202; Швидько. – С. 193; Ревегук В. Протибільшовицьке національно-патріотичне підпілля на Полтавщині 1920 – 1923 років // Полтавська Петлюріана. Ч.6. – Полтава, 2005. – С.284.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 143. – Арк 64; Спр. 167. – Арк. 27 зв., 118; Ф. р-3872. – Оп.1. – Спр. 81. –Арк. 19; Алфавит дач. – Арк. 47, 138 зв.; МКМ. ОФ. - № 2084. – Справи Миргородського повітового училища за 1843 р.; МКМ. НА. – Спогади Алли Миколаївни Лонг, 2013 р.

Лобченки (див.: Лобки).

Лов'ягин Хома Остапович – священик, близько 1862 – 1877 рр. мав 19 дес. землі в урочищі Грянчиха (в дачах м-ка Багачки).

Логвини (Логвиненки).

Логвиненко Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Логвиненко Петро – миргородський полковий осавул (1671).

Логвин Іван – належав до дворян миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Логвиненко Андрій – війт с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Логвин (ім'я) – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Логвиненко Денис – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Логвинова Анастасія Федорівна – дружина штабс-капітана, близько 1861 – 1870 рр. мала 39 дес. землі при х. Логвиновому (біля с. Гаркушинців).

Логвинова Зінаїда Мик. – до 1917 р. мала в Миргороді, на вул. Шевченківській, № 18, два невеликих будинки, які були націоналізовані більшовицькою владою, але 1927 р. денаціоналізовані.

Логвин Сергій Хомич – поет-аматор із с. Попівки (1930-і роки), комсомолець. Навчався в Попівській семирічній школі. Рано помер (ймовірно, від сухот). Мав брата Василя.

Логвиненко Василь Данилович – староста с. Великої Обухівки під час німецької окупації (1943).

Логвиненко Петро Григорович – поліцай у с. Великій Обухівці під час німецької окупації (1943).

Логвин І. – автор великої статті «Пережите» (про репресії НКВС) у кількох числах газети «Миргородські вісті» (1943).

Лоєвські. (Пор. також: Лаєвські).

Лоєвський Михайло Степанович – «з діда і отця козак». 1715, 1719, 1723, 1725, 1727 рр. – сорочинський городовий отаман. 1725 р. – отаман Сорочинської сотні Миргородського полку; сотник сорочинський. 1725 р. значився «в отлучке». У жовтні 1727 – листопаді 1728 рр. – займав високу посаду господаря гетьманського двору. Восени 1727 р. їздив до Глухова та здійснював інспекційну поїздку тими полками, де були гетьманські маєтності. За даними дослідника В.Кривошеї, близько 1735 – 1737 рр. М.Лоєвський був яреськівським сотником. 1736 р. стояв на чолі сотні в Азовському поході. 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях. Значковий товариш (1732), військовий товариш (1733).

Лоєнки (Лої).

Лоєнко Федір – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Лоєнко Хома – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Лій Іван – посполитий Устивицької сотні (1718).

Лой Яків – козак Багацької сотні (1718).

Лоєнко Данило – козак Багацької сотні Миргородського полку, убогий (1723).

У XIX ст. Лоїв хутір існував у Комишанській волості.

Ложники.

Гаврило, Іван – 1666 р. міщани с.Черевків, 1-го розряду, кожен орав на 4 волах.

Лози (Лозенки).

Лозенки Петро й Мусій – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лозенко Павло – убогий посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Лоза – учасник повстання Дубчака в Миргороді у квітні 1919 р., член повстанського штабу.

Лоза – начальник Миргородського повітового держполітуправління (червень 1922р.).

Лоза Ганна Кирилівна – 1927 р. керувала артіллю вишивальниць у с. В. Сорочинцях.

Хутір Ліз існував у Баранівській волості.

Лозицький – старший агроном Миргородської МТС (1935).

Лозівські (Лозовські).

Лозовський Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732). Записаний серед перших осіб списку села. Можливо, ідентичний наступній особі:

Лозівський (Лозовський) Василь – канцелярист Миргородської полкової канцелярії, 1752 р. мав приїзний двір у м. Власівці Миргородського полку. Сотенний отаман Сорочинської сотні (1755 – 1759, 1764).

Лой (див.: Лоєнки).

Лойко Іван – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Локшин Мендель-Лейб Абрамович – міщанин Миргорода, з 1901 р. –помічник равина єврейського молитовного будинку в Миргороді.

Ломаковські (див.: Ломиківські).

Ломасенко Фесько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Ломиківські (Ломиковські, Ломаківські) – козацько-старшинський рід Миргородського полку (предки – вихідці з Волині).

Василь – шляхтич, похований біля м. Дубна, в Мильчецькому монастирі.

Герб роду Ломиковських.

Іван Васильович [1654 (дата народження підлягає сумніву. – Л.Р.) – 1714] – у 60-х рр. навчався в Київській академії. У 1670-х рр. переселився на Лівобережну Україну. Генеральний писар (1667 – 1674) за гетьмана Михайла Ханенка, його свояк; служив у гетьмана Івана Самойловича; знатний військовий товариш (1677 – 1681); гетьманський дворянин, 1684 р. був посланий Самойловичем до Лубен, де контролював хід будівництва у Мгарському монастирі. Член Генерального суду (1688). Генеральний хорунжий (1689 – 1691); стольник (1689 – 1702); наказний гетьман (квітень 1690), генеральний осавул (1692 – 1707); генеральний обозний (1707 – 1709). Один із найбільших прихильників І.Мазепи. Його помешкання в Києві було одним із центрів антимосковської опозиції. Восени 1708 р. разом із П. Орликом був посланий від І.Мазепи до шведського короля Карла XII з завданням узгодити спільні дії української та шведської армій. По Полтавській поразці 1709 р. разом із синами Володимиром, Іллею і Михайлом виїхав за І.Мазепою з України до м. Бендер, потім до Яс. Був генеральним обозним у уряді П.Орлика. Помер і похований у Ясах. Був одружений із Марією, донькою Карпа Мокрієвича, генерального писаря за часів гетьмана Многогрішного. Мали дітей: Івана, Володимира, Іллю, Михайла, доньок Олену (за С.Мировичем) та N (за Данилом Лаврентійовичем Ханенком; мали сина Миколу Ханенка, генерального хорунжого, автора відомих мемуарів, який у дитинстві виховувався в родині Ломиківських).

Іван Іванович (бл. 1680 – 12.03.1730) – син генерального обозного. Знатний військовий товариш; бунчуковий товариш (1724 – 1730). За гетьмана Д.Апостола був господарем Гадяцького замку (лютий 1729 р. – 12 березня 1730). Володів селом Лавами Сосницької сотні. 1710 р. жив у м-ку Сорочинцях у свого тестя – миргородського полковника Д.Апостола, від якого 1711 р. одержав універсал на села Ярмаки і Шахворостівку, а 1715 р. – на село Милюшки Миргородського полку. Мав приїзний «дворець» у с. Ярмаках. Дружина – Тетяна Данилівна Апостолівна (? – раніше жовтня 1753), мала маєток у Сосниці; «знатная вдова», жила також у Шахворостівці (1737, 1742, 1744), де мала підданські двори. Мали синів Павла, Петра, Василя, Івана та доньок Уляну (?), Олену, N, Анастасію, Марфу.

Володимир Іванович – син генерального обозного. Навчався в Київській академії (бл. 1704 р.), далі продовжував науку у Львові. Мазепинець. Єдиний із синів Івана Васильовича, який залишився з батьком у Ясах, в Україну не повернувся. Жив у Туреччині, де й одружився.

Ілля Іванович – син генерального обозного. Близько 1704 р. навчався в Київській академії, потім продовжував навчання у Львові. Мазепинець, по Полтавській поразці виїхав до Яс. Наприкінці літа 1714 р. разом із братом Михайлом повернувся з Яс до України, 1716 р. обоє були заслані російським урядом до Москви як «зменничьи сродственники». Помер, очевидно, в Москві.

Михайло Іванович – наймолодший син генерального обозного. Військовий товариш (1708). Мазепинець, був у вигнанні. 1714 р. разом із братом Іллею повернувся з Яс до України. 1716 р. депортований російським урядом до Москви, де жив ще 1729 р.

Олена Іванівна – донька генерального обозного. Як родичка мазепинців, 1712 р. була поселена в Москві разом із чоловіком Семеном Івановичем Мировичем (? – 1726), сином переяславського полковника, віце-префектом конгрегації Київської академії 1699 р. 1716 р. обоє заслані на довічне проживання до Сибіру (Тобольськ), де й померли.

Ломиківська N Іванівна – донька генерального обозного. У шлюбі за Данилом Лаврентійовичем Ханенком (батьком генерального хорунжого Михайла Даниловича Ханенка).

Петро Іванович (1706 – ?) – син Івана Івановича (гетьманового зятя). На службі з 1730 р. військовим канцеляристом. Із грудня 1733 до 1734 р. – Господар Гадяцького замку (маєтність Д.Апостола). Із 1735 р.– бунчуковий товариш. Був при взятті Очакова і Хотина. За часів правління гетьмана Кирила Розумовського був управителем його маєтків. 1761 р. звільнений від служби. Одружений. Мав будинок у Миргороді. 1760 року був власником у Миргородському полку 16 хат у с. Шахворостівці й 63 хат у с. Милюшках. 1770 р. мав 67 хат на хуторі біля Багачки, 22 хати в Шахворостівці і 8 хат на хуторі біля Шахворостівки. Діти: Петро, Яків, Павло, Олена, Тетяна (?).

Павло Іванович (1707 – бл. 1788) – син Івана Івановича (гетьманового зятя), онук Д.Апостола. Розпочав службу 1725 р., був у походах проти гірських народів за Дербентом і поблизу Шемахи. У грудні 1733 – 1734 рр. перебував на посаді господаря Гадяцького замку. Служив у Чернігівському полку. Приятель Я.Марковича. «Бунчуковый товарищ и сотенное Сосницкое правление содержащий» (червень 1735 р.). Брав участь у війні з Туреччиною (1736 – 1737), 1739 р. був у Хотинському поході. Жив у м-ку Сосниці (1746). Із червня 1750 р. перебував при економії гетьманській в нагляданні гетьманських маєтностей. Управитель маєтків гетьмана Розумовського (1750 – 1764). Бунчуковий товариш (1746 – 1768). На початку 60-х рр. входив до складу генеральної старшини. 1764 р. земський суддя Менського повіту, 1768 – 1783 рр. земський підкоморій Менського повіту. Надвірний радник (із 1779). 17 серпня 1783 р. звільнений від служби. У спадщину одержав с. Лави. Володів маєтком у Сосницькій сотні, мав 8 хат у с. Шахворостівці Миргородської сотні (1760), 1 хату в Миргороді (1770). Одружений (шлюб 1732 р. в Сосниці)

з Марією Павлівною Яворською (бл. 1718 – раніше 1783), донькою ніжинського протопопа. Мали 7 доньок, синів не мали. (Пор. також: Тарануха).

Іван Іванович (бл. 1726 – не раніше 1786) – син Івана Івановича (гетьманового зятя). 1744 р. квартирмейстер Сербського гусарського полку (полком командував М.І.Стоянов, за яким була в шлюбі одна із сестер Івана Івановича). 1753 р. прапорщик, згодом поручик; 1786 р. відставний поручик. 1760 р. володів 59 хатами в с. Ярмаках і 10 хатами в с. Шахворостівці. Дружина Василиса, донька дворянина.

Василь Іванович – син Івана Івановича Ломиковського (гетьманового зятя) і Тетяни Данилівни Апостол. Дружина – Пелагія Тимофіївна Боярська – донька полковника Слобідського Охтирського полку (1753 р. згадується як абшитований полковник).

N (можливо, Уляна) Іванівна – донька Івана Івановича (гетьманового зятя). Одружена з Михайлом Івановичем Стояновим, полковником Сербського гусарського полку, який носив його ім'я (1744 – 1753).

Олена Іванівна – донька Івана Івановича (гетьманового зятя). Із травня 1727 р. у шлюбі з Матвієм Романовичем Жураківським, бунчуковим товаришем (1731 – 1739).

N Іванівна – донька Івана Івановича (гетьманового зятя). З 1729 р. у шлюбі з Іваном Романовичем Корицьким, опішнянським сотником (1728 – 1730).

Анастасія Іванівна (? – раніше 1737) – донька Івана Івановича (гетьманового зятя). Перша дружина (з 1734 р.) Івана Андрійовича Марковича (? – 1760), лубенського полкового обозного (1758 – 1760), брата мемуариста Якова Марковича.

Марфа Іванівна («Марфа Ломековсковна») – донька Івана Івановича (гетьманового зятя). Згадується в 1735 – 1756 рр. У шлюбі з Василем Васильовичем Дорошенком (внучатим небожем гетьмана П.Дорошенка), бунчуковим товаришем (1756); 1735 р. жили на Чигиринщині. [В.Модзалевський подає також уточнені дані про Марфу, дочку Івана Ломиківського, бунчукового товариша, яка була в шлюбі за Василем Андрійовичем Дорошенком (сосницький сотник до 1723 р.; бунчуковий товариш у 1725 – 1731 рр.; із 1725 р. в Сулацькому поході; 1729 р. був живий). Мали доньку Олену (1741 р. була в шлюбі з Кирилом Лукашевичем, військовим товаришем Стародубського полку). – Див.: В.Л.Модзалевский. Малороссийский родословник. – Т.1. – С.454; т.2. – С. 686].

Семен – 1723 р. написав скаргу на Василя Дорошенка, який завдав йому побоїв та безчестя.

Петро Петрович (бл. 1734 – не пізніше 1800) – син Петра Івановича. Правнук гетьмана Д.Апостола. Дядько Василя Яковича Ломиківського, етнографа. На службі з 1768 р. у Бахмутському гусарському полку. 1770 р. ад'ютант, 1774 – поручик при відставці. Учасник Кримського походу. 1782 р. мав 90 хат у Миргородському повіті, хутір (2 хати) в 1-й Миргородській сотні. 1787 р. разом із братами володів селом Шахворостівкою. Дружина – Уляна (бл. 1746 – пізніше 1800), донька полкового обозного Григорія Двігубського.

Яків Петрович (бл. 1746 – ?) – син Петра Івановича. Правнук гетьмана Д.Апостола. Батько Василя Ломиківського, етнографа. Службу розпочав 1762 р. рядовим солдатом. 1765 р. – капрал, 1767 – ротний квартирмейстер, 1768 – вахмістр, 1770 – корнет, 1771 – поручик (останнє звання одержав за хоробрість у бою). Був у закордонних походах. Звільнений від служби 30 листопада 1772 р. 1785 р. служив у Хорольському нижньому земському суді, земський справник Хорольського повіту. Власник маєтків у с. Милюшках, Шахворостівці й Панасівці. Мав водяний млин у Шахворостівці (1795). У Хорольському й Миргородському повітах 1785 р. мав 250 душ чол. статі. Жив у с. Милюшках, сусід Боровиківських. Маляр Володимир Боровиківський був особисто з ним знайомий, листувався. Одружений з Марією Родзянківною, дочкою Василя Родзянка, колезького асесора. (Сестра Марії Ганна була одружена з Олександром Даниловичем Лесевичем). 1785 р. мали дітей: Григорія, Василя, Якова, Віктора, Марію, Ганну, Пульхерію).

Павло Петрович (бл. 1760, інша дата 1742. – ?) – син Петра Івановича. Дядько В.Я.Ломиківського, етнографа. Прапорщик (1782), прапорщик у відставці (1786). Власник маєтків у селах Милюшках і Шахворостівці. Мав вітряк у Шахворостівці (1795). Одружений: першим шлюбом із Марією, донькою колезького асесора Федора Ситенського; другим шлюбом (із 1805 р.) – з Єлизаветою, дочкою колезького асесора Івана Кулябки (шлюб визнаний Синодом незаконним).

Тетяна – жителька с. Шахворостівки (1791).

Пелагія (1722 – 13.07.1794) – «квартермістрша», жителька с. Шахворостівки, де й померла.

Олена Петрівна – донька Петра Івановича. У шлюбі за капітаном Іваном Васильовичем Остроградським (бл. 1748 – ?), його перша дружина.

Тетяна Петрівна – донька бунчукового товариша (Петра Івановича?). Одружена з Юрієм Васильовичем Биковським, колезьким асесором (1790).

Олексій Іванович (бл. 1750 – пізніше 1818) – син Івана Івановича, гусара. Поручик Лубенського гусарського полку; ротмістр (1786 – 1812), справник Миргородського земського суду (1806), земський комісар Миргородського повіту (1807 – 1812). Суддя Миргородського повітового суду (1812 – 1815). Миргородський повітовий маршал (1812 – 1818). Дідич с. Шахворостівки. У шлюбі з Єлизаветою, докою бунчукового товариша Раковича.

Петро Іванович (бл. 1759 – ?) – син Івана Івановича, гусара. Капітан (1786); засідатель Миргородського повітового суду (1791); хорунжий Харківського повіту (1798). 1786 р. не був одруженим.

Іван Іванович (бл. 1761 – ?) – син Івана Івановича (гусара), онук Івана Івановича (гетьманового зятя). Поручик (1786); ад'ютант штату генерал-майора Шамшева. Майор (1798), полковник. Сусіда й родич В.Я.Ломиківського. Мали з дружиною Олександрою в Миргородському повіті 120 душ чоловічої статі родових (1847).

Іван Іванович (? – бл. 25.12.1822) – полковник. Дядько В.Я.Ломиковського (либонь, двоюрідний). Мав 7 дітей. Його спадкоємці в 1860-их рр. мали землі: в х. Ломиковському (біля с. Шахворостівки) – 189 десятин; в урочищі «Біля Ракит» (поблизу Шахворостівки) як відрубне володіння – 61 десятину; біля с. Ярмаків (при р. Аврамці) – 11 десятин.

Яків – 1760 р. військовий товариш, мав 59 хат у с. Слобідці.

Ломиковська Єфросинія Савівна (згадується 1760) – див. Зарудна Єфросинія.

Іван – поручик, 1770 р. мав 70 хат у с. Ярмаках, 17 хат у с. Шахворостівці, 4 хати на хуторі поблизу Шахворостівки; 1795 р. – водяний млин у Шахворостівці.

Михайло Петрович (8.04.1781, с. Шахворостівка. – ?) – дворянин, одружений із Ганною Іванівною. 1861 р. разом із сином мали як відрубне володіння 49 дес. землі в урочищі «Степ біля Ракит», 42 дес. в урочищі Касимівщина (всі в дачах с. Шахворостівки), а також 73 дес. під Кругликом.

Григорій Якович (21.01.1776 – ?) – син Якова Петровича, брат етнографа Василя Ломиківського. Хрещеним батьком був Гаврило Родзянко. 1818 р. штабс-капітан, земський комісар Хорольського повіту. Жив у с. Милюшках Хорольського повіту; протягом деякого часу (1824) жив у м.Катеринославі. 1850 р. мав у Полтавській губернії 117 душ. Дружина Катерина.

Василь Якович [15 (26).01.1777, с. Милюшки – після 1848, х. Трудолюб Миргородського повіту] – син Якова Петровича. Праправнук гетьмана Д.Апостола. Хрещеним батьком був капітан Гаврило Родзянко. З 8-річного віку навчався в Сухопутному Шляхетному Кадетському корпусі, служив у війську, вийшов у відставку у званні штабс-капітана. 1829 р. був миргородським повітовим підкоморієм. Дослідник української старовини, етнограф, фольклорист, агроном. Автор словника (опублікованого О.Лазаревським у журналі «Киевская старина» в липні 1894 р., т. XLVI, додатки, с.1–16) під заголовком: «О Малороссии. О древних обычаях малороссийских, о службе воинской и гражданской, о чинах и должностях чиновников. По алфавиту. Писано 1808 года». Переклав із французької мови на російську працю Жана Бенуа Шерера під назвою «История о малороссийских и запорожских казаках», включивши її до свого рукописного збірника «Припаси для української історії». Ломиківський вважається автором «Повестей малороссийских» (збірника українських народних дум, записаних близько 1805 р. на Миргородщині). Автор праці «Розведення лісу в сільці Трудолюбі» (1837). Жив на хуторі Трудолюбі поблизу с. Шахворостівки. Його маєток належав до числа середньопомісних (налічувалось понад 100 душ). Поміщик мав заводи – кінний і рогатої худоби.1830 р. мав землю під Миргородом, поряд із землею поміщиків Миколи Осипова і Якова Бровка, в урочищі «при вершині ставка, біля садка Бровкового». Був одружений (не раніше 1813), дітей не мав. Приятелював і листувався (1812) з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським. Був людиною багатогранних зацікавлень: писав поезії, проводив аматорські археологічні розкопки, протягом 40 років вів метеорологічні спостереження. В своїй садибі Трудолюбі спорудив пам'ятники лікареві М.Я.Трохимовському й своєму другові І.Р.Мартосу.

Яків Якович (1.09.1779, м. Хорол. – ?) – син Якова Петровича. Хрещеним батьком був секунд-майор Гаврило Родзянко. З 1785 р. кадет Сухопутного Шляхетного Кадетського корпусу. Помер, імовірно, 13 грудня 1822 р.

Марія Яківна (бл. 1778 – ?) – донька Якова Петровича.

Ганна Яківна (бл. 1782 – ?) – донька Якова Петровича.

Пульхерія Яківна (бл. 1785 – ?), донька Якова Петровича.

Михайло Павлович (1796 – 1851) – син Павла Петровича від першого шлюбу. На службі з 1816 р. в Ладозькому піхотному полку. 1834 р. штабс-капітан при відставці. В 1833 – 1837 рр. дворянський засідатель Вишневолоцького повітового суду. 1849 р. титулярний радник. Власник маєтку в Білозерському повіті. Дружина Дарія Карлівна.

Віктор Павлович (1810, Миргород – ?) – син Павла Петровича від другого шлюбу, визнаний незаконним.

Анастасія Павлівна (бл. 1779 – ?) – донька Павла Петровича від першого шлюбу. Власниця частини с. Милюшок. 1822 р. була в шлюбі за штабс-капітаном Тимошенком.

Ганна Миколаївна (бл. 1786 – ?) – у шлюбі з Миколою Андрійовичем Остроградським (бл. 1786 – до 1832), унтер-лейтенантом.

Ломиковські Василь і Іван – дворяни Катеринославської губернії (1820). Ймовірно, брати Василя Яковича.

Олексій Іванович – ротмістр, суддя Миргородського повітового суду (1813); миргородський повітовий маршал (1818). Власник маєтку понад 100 душ. Живий 1849 р. Дружина Олена; мали доньку.

Петро – житель с. Ярмаків (1823). Зберігся його лист із Ярмаків від 6.10.1823 р. до Василя Панасовича Гоголя-Яновського в Кибинці з приводу освячення домової кибинської церкви.

Ломиківська Єфросинія В. – ймовірно, художниця. В Лубенському музеї К.М.Скаржинської (с. Круглик) зберігалася акварель Є.В.Ломиківської 1824 р., де було зображено кімнату в маєтку В.Я.Ломиківського, що на хуторі Трудолюбі, з предметами дворянського побуту. 1906 р. цю акварель було передано до природничо-історичного музею Полтавського земства.

Ганна – 1818 р. вступила до Полтавського дворянського благодійного інституту.

Ганна Григорівна – в 1831 – 1832 рр. була класною дамою в Полтавському інституті шляхетних панн.

Іван Іванович (1805 – ?) – син Івана Івановича (ад'ютанта Шамшева). З 1823 р. служив у Нижегородському піхотному полку та інших полках. 1831 р. поручик при відставці. 14 жовтня 1832 р. засідатель Миргородського повітового суду. В 1835 – 1838 рр. земський справник Миргородського повіту. 1847 р. неодружений. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1850 р.

Платон Іванович (29.12.1814, с. Шахворостівка – ?) – син Івана Івановича (ад'ютанта Шамшева). 1836 р. корнет Павлоградського гусарського полку. 22 грудня 1837 р. поручик при відставці. З 1838 р. засідатель Миргородського повітового суду (на цій самій посаді і 1841 р.). Титулярний радник (1840). Член дворянської опіки Миргородського повіту (1871), засідатель Миргородської дворянської опіки (1875). Мав 99 душ у Миргородському повіті. В 1860-их рр. володів 7 десятинами землі в дачах м-ка В.Сорочинців. Родич шишацьких дворян Яковенків. Дружина Марія Миколаївна мала у власності значні землі в районі м-ка Шишаків: у 1860-их рр. її спадкоємці володіли 202 десятинами біля Шишаків, 54 десятинами в с. Матяшівці (на Першій Долині), 69 десятинами в х. Трипільському, а також 83 десятинами в урочищі Савин Кут (біля с. Малих Сорочинців). Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1861 р. Сини: Іван, Олексій, Микола, Андрій, Леонід, донька Олександра.

Катерина – 1842 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Іван (? – раніше 1853) – полковник, власник маєтку в дачах с. Шахворостівки.

Іван Григорович (1818 – ?) – поміщик Хорольського повіту.

Іван Михайлович (1819, с. Шахворостівка – ?) – син Михайла Петровича. 1835 р. – учень Миргородського повітового училища; «недоросль» (1836); поручик (1852).

Михайло Михайлович – 1835 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1840 р. вступив на службу до Миргородського земського суду.

Микола Григорович (1817, с. Милюшки – ?) – син Григорія Яковича. Служив у армії, 1856 р. капітан при відставці. Член Хорольської межової комісії (1864). Дружина Катерина (1840 – ?), донька колезького секретаря Віктора Лісевича, жила в с. Денисівці Лубенського повіту. У 1861 – 1868 рр. мав 165 дес. землі в с. Мелюшках. Діти: Григорій, Домнікія, Ганна.

Ломиковський (Ломаковський) Григорій – 1848 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, був відправлений на службу до Дворянського полку.

Григорій – поручик, його спадкоємці в 1861 – 1868 рр. мали 87 дес. землі в с. Мелюшках.

Ломиківський – штабс-капітан. Його дружина Катерина Федорівна 1850 р. після смерті свого батька колезького реєстратора Федора Даценка одержала від матері, Марії Даценкової, в дар маєток у дачах с. Зубівки – 17 десятин землі й 8 душ чоловічої статі. В 1864 – 1867 рр. мала 224 дес. землі в х. Ломиківському біля Зубівки.

Павло Михайлович (XIX ст.) – підпоручик. Дружина Шарлотта Іванівна, син Михайло. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1856 р.

Іван Платонович (1847, с. Шахворостівка – ?) – син Платона Івановича.

Олексій Платонович (1849, м-ко Шишаки – ?) – син Платона Івановича.

Микола Платонович – син Платона Івановича. Мав синів Євгена і Миколу.

Андрій Платонович – син Платона Івановича. Мав дітей Віктора, Олексія.

Ломиківський N – дідич у м-ку Шишаках Миргородського повіту. В 30-х рр. XIX ст. купив у Шишаках земельну ділянку, де спорудив великий будинок (на місці сучасної Шишацької районної лікарні). Наприкінці 40-х рр. XIX ст. подарував містечковій громаді 4 десятини землі під цвинтар, який до сьогодні зберіг назву Ломиківський цвинтар. Одна із дочок Ломиківського була в шлюбі з Єлисеєм Єрмолаєвим, земським землеміром Шишацької волості; після одруження вони жили в будинку Ломиківського.

Марія Олександрівна – дружина поручика (1861), мала в Миргородському повіті середньопомісний маєток (214 душ у м-ку Шишаках і с. Матяшівці), мала селян також у м-ку Яреськах. 1864 року 199 душ у м-ку Шишаках сплачували її спадкоємцям викупну плату за 432 десятини землі. Вдова поручика (1882), мала у м-ку Сорочинцях будинок на 5 кімнат. Дідичка у м-ку Шишаках (1884).

Олександра Платонівна – дочка Платона Івановича. У шлюбі з Григорієм Миколайовичем Кулябкою (1844 – 1893), який народився в м-ку Багачці, колезьким реєстратором.

Софія – 1866 р. закінчила з шифром Полтавський інститут шляхетних панн.

Ломиковський (Ломаковський) Григорій – 1875 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Михайло Павлович (1845, с. Шахворостівка – ?) – син Павла Михайловича.

Григорій Миколайович (1861 – ?) – син Миколи Григоровича і Катерини Вікторівни Лісевич, народився в с. Милюшках.

Домнікія Миколаївна (1866 – ?) – донька Миколи Григоровича і Катерини Вікторівни Лісевич, народилася в с. Милюшках.

Ганна Миколаївна (1868 – ?) – донька Миколи Григоровича і Катерини Вікторівни Лісевич, народилася в с. Милюшках.

Ломиківська Ольга – у шлюбі з Володимиром (Францом) Івановичем Заленським. Один із їхніх синів – Олексій Володимирович (Францович) Заленський упродовж багатьох років (із 1880 до смерті в 1892 р.) був головою Полтавської губернської земської управи.

Владислав Петрович (XIX ст.) – надвірний радник, мав синів Миколу, Івана, Михайла, Володимира. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1865 р.

Ананій Михайлович (XIX ст.) – штабс-капітан.

Ломиковський (Ломаковський) Сергій – 1884 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Ломиковський Сергій Олександрович – підполковник Армії УНР. Розпочинав службу в царській армії. 1910 р.

корнет драгунського Каргопольського полку. Дослужився до підполковника. До лютого 1919 р. жив у Києві, був мобілізований до Червоної армії. В перших числах серпня 1919 р. у Вінниці перейшов на бік Дієвої армії УНР, де служив начальником штабу 3-ї окремої кінної бригади. Був інструктором верхової їзди для українського юнацтва, керував комісією з постачання коней для Армії УНР, у червні 1920 р. демобілізований у зв'язку з розформуванням комісії. 1921 р. жив у Варшаві. Подальша доля невідома.

Ломиковський (Ломаковський) Григорій Йосипович (1901, с. Мелюшки, нині Хорольського району –?) – за анкетними даними, походив із селян, житель с. Мелюшок. На початку 30-х рр. XX ст. не мав певних занять. 1933 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Хутір Ломаківський існував у Зубівській волості, хутір Ломаківщина – біля с. Ярмаків.

Літ.: Лазаревский А. Люди старой Малороссии. 9. Ломиковские // К.С. – 1886. – Т.XIV, январь. – С. 10-16; [Горленко В.П.] Лубенский музей Е.Н.Скаржинской // К.С. – 1890. – Октябрь. – С. 132 – 133; Словарь малорусской старины, составленный в 1808 г. В.Я.Ломиковским. – К., 1894; Л.А. Отрывок из дневника В.Я.Ломиковского // К.С. – 1895. – № 11. – С.230 – 243; Лукомский. – С. 99 –100; Модзалевский. – Т.3. – С.189-194; Список дворян 1898 г. – С. 379, 395; Частная переписка И.Р.Мартоса. 1817 – 1830. – К., 1898; Грушевська К.М. Українські народні думи. – Т.1. – К., 1927. – С.XXI – XXX; Костомаров М. Мазепинці // УІЖ. – 1990. – № 11. – С. 141,142; № 12. – С.147; Історія Русів. – К., 1991. – С.241; Розсоха Л. Слідами історії // П.п. – 1986. – № 109, 110,11; Заремба С. Василь Ломиківський та його оточення // К.С.– 1993. – № 4. – С.82 – 87; Шишаччина. – С.42; Розсоха Л. Родина українських патріотів // Миргород .– 1997. – 24 січня; Її ж. – Миргородська старовина. – С. 214 – 228; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 194 – 204; Ротач П. І слово, і доля, і пам'ять... – Полтава, 2000. – С. 22 – 30; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С.159; Васильєва О. Урядники та служителі гетьманського двору часів правління Данила Апостола // К.С. – 2009. - № 1-2. – С. 142.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 44зв.- 45, 84; Ф. 193. – Оп. 1. – Спр. 2038. – Арк. 31 зв.; Оп. 7. – Спр. 15. – Арк. 26 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 948. – Арк. 288 зв. – 289; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 19. – Арк. 32; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІІ. – Спр. 8835. – Арк. 1 – 1 зв.; Спр. 8972. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр.2. – Арк. 55; Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 19 зв., 25 зв., 26 зв., 27 зв.; Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 11. – Арк. 12 зв.; Алфавит дач. – Арк. 76, 78, 118 та ін.; МКМ. – «Документи Чарнишів».

Ломорук Мусій (у публікації Д.Вирського – Доморук) – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Лопати.

Лопата Кирій – козак с. (Малих) Сорочинців (1718).

Лопатівна Марія Данилівна (1725 – після 1786) – дружина Григорія Антоновича Короленка (див.), наказного миргородського сотника.

Лопатська Юзефа Павлівна (1904 – 9.01.1938) – полька, мала початкову освіту, домогосподарка в с. В.Сорочинцях. Була заарештована 3 листопада 1937 р., засуджена за ст. 54 до розстрілу. Реабілітована посмертно 1989 р.

Лопатченки.

Лопатченко Клим – козак у с. Зуївцях (1718).

Лопатчиха Катерина – козачка с. Зуївців Миргородської сотні, удова (чоловік загинув у поході), зубожіла (1723).

Лопушинський Георгій Якович (бл. 1887 – ?) – походив із селян. Закінчив сільськогосподарську школу. В 1912 – 1914 рр. секретар Баранівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Жив у с. Баранівці.

Лорер Микола Іванович (1795, с. Водяне Херсонського повіту – 1873, Полтава) – син Івана Лорера, поміщика с. Водяного, і грузинської княжни Катерини Ціціанової (доньки князя Ісасе Ціцішвілі). У дитинстві й юності виховувався в родині Петра Васильовича Капніста в с. Трубайцях Хорольського повіту. Часто бував у Капністів у с. Обухівці Миргородського повіту. Служив у армії, майор В'ятського піхотинського полку. Масон, член лож «Палестини» і «Александра к Военной Верности» (м. Оффенбах). Декабрист, член Південного товариства, один із соратників П.Пестеля і С. Муравйова-Апостола. Після поразки декабристів був позбавлений звання. Протягом 12 років (1826 – 1837) відбував покарання на каторжних роботах у Читі й Петровському і на поселенні в Кургані. 1837 р. був призначений рядовим у Тенгінський піхотинський полк на Кавказ, де прослужив близько 4 років, одержав звання прапорщика. 1841 р. поїхав лікуватися до м. П'ятигорська, де близько познайомився з М.Лермонтовим; був свідком останніх днів поета. Автор мемуарів. Дружина – Надія Василівна Ізотова. Мали 3 дітей, із яких залишилася тільки донька Катерина, з якою М.Лорер протягом деякого часу жив у с. Обухівці, а потім у маєтку брата Дмитра Івановича. Помер і похований у м. Полтаві.

Літ.: Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ 1820-х годов. – Т.1. – М., 1931; Записки декабриста Н.И.Лорера. – М., 1931; Смирнова-Россет А.О. Автобиография. – М., 1931; Медведська Л.О. Декабристи на Полтавщині. – Харків, 1960; Павлова Л. Декабристы – участники войн 1805 – 1814 гг. – М., 1979. – С. 107; Розсоха Л. З когорти славної // П.п. – 1985. – 31 грудня; Її ж. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Полтава, 2001. – С. 47 – 51.

Лосієвські.

Аристарх Семенович – священик у Миргородському повіті (середина XIX ст.). В 1862 – 1865 рр. мав 5 дес. землі в урочищі Хуторища (біля с. Малих Сорочинців).

Мефодій Аристархович (бл. 1854 – ?) – син священика, освіту здобув у вчительській семінарії (за іншими даними, не закінчив Полтавської духовної семінарії). В 1883 – 1884 рр. учитель Хомутецького народного училища

Миргородського повіту. 1901 р. учитель Березоволуцького початкового народного училища того самого повіту. Один із найкращих учителів повіту. Мав 30 десятин землі в Березоволуцькій волості (1911).

Яків Аристархович – у 1880 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви в м-ку Сорочинцях. 13 жовтня 1897 р. затверджений на посаду вчителя Великосорочинської школи грамоти. У 1900 – 1908 рр. був настоятелем Преображенської церкви у Великих Сорочинцях.

Степан Аристархович – у 1884 – 1902 рр. псаломщик Успінської церкви с. Довгалівки Миргородського повіту.

Федір Аристархович (бл. 1866 – ?) – закінчив Миргородське повітове училище. З 1885 р. учитель Хомутецького, а з 1890 р. – Зубівського початкових народних училищ Миргородського повіту.

Іван Аристархович – навчався в Лубенському духовному училищі. З 29 червня 1897 р. в сані диякона. В 1902 – 1904 рр. диякон, псаломщик Покровської церкви с. Байраку Багачанської волості Миргородського повіту, учитель Покровської церковнопарафіяльної школи в с. Байраці.

Марія – 1913 р. учениця 3 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Літ.: Клировая книжка. – С. 403, 415, 428; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 122; 1894. – С. 142; 1905. – С. 196; ПЕВ. – 1897. – № 32. – Ч. офиц. – С. 836.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 73.

Лосі.

Лось Андрій – походив зі шляхетського роду. Сотник Власівської сотні Миргородського полку (1712 – 1721). Наказний полковник миргородський (1718). Належав до оточення миргородського полковника Д.Апостола, його «челядник», «старий слуга». У березні 1708 року Лось був посланий Д.Апостолом із Фастова до диканьського маєтку генерального судді В.Л.Кочубея з попередженням, що І.Мазепа послав на нього «посилку» цареві. Мав сина Івана.

Лось Петро – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Лось (Лосів) Іван Андрійович – син сотника. 1723 р. знатний товариш Миргородського полку, записаний у складі Власівської сотні Миргородського полку серед «значнішого полкового товариства». Значковий товариш Миргородського полку (1752). Мав власний житловий двір із 2 хатами в м. Власівці (1752) й підданих, успадкованих від батька, а також хутір і підсусідків у Хорольській сотні (1741).

Лотарєв Г.І. – завідувач нафтобази в Миргороді в 1942 – 1943 рр. Допомагав коштами Українському Червоному Хресту. Член Миргородського добродійного товариства «Братерство» (квітень 1943 р.).

Лоташі (Лотиші).

Лотиш Борис – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Лоташі – у І половині XX ст. жителі правобережної частини Миргорода (вул. Троїцька).

Лоташ – управитель справ Миргородської повітової продовольчої комісії (лютий 1921 р.).

Лоташ – керівник Миргородської філії Лубенського господарського банку (1941 – 1942).

Лоташ Павло – священник Покровської церкви с. Мальців (1964).

Лотоцький Всеволод Іларіонович – мав університетську освіту, в 1911 – 1912 рр. учитель історії, російської й латинської мов у Миргородській чоловічій гімназії.

Лошаки (Лошаченки).

Лошаченко Пилип – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лошаки Грицько і Данило – жителі с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Лошак Семен – козак с. Довгалівки Миргородської сотні, зубожілий, піший (1718 – 1723). Згадується також 1732 р.

Лошак Семен – посполитий у с. Єрках (1718). Він же заможний посполитий (1723).

Лубенці (Лубенченки).

Лубенченко Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лубенець Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лубенець Яків – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Лубенець Опанас – 1723 р. шинкар у шинку Федора Чернявського в м. Хоролі Миргородського полку.

Лубенці Михайло, Ілько – заможні посполиті в с. Попівці (1723).

Лубенець Пилип Якович – міщанин, у 1864 – 1868 рр. мав 1 дес. землі в урочищі Лубенцева Долина (в дачах м-ка Попівки).

Лубенець М. – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Лубенець Наум Савович (1892, с. Попівка – 4.06.1938) – із селян, колгоспник у Попівці. Був заарештований 5 травня 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Лубенець Яків Григорович (1897, с. Попівка – 20.05.1938) – із селян, житель Попівки, 1919 р. був коноводом

офіцера Тимофія Виборного, який перейшов до війська С.Петлюри. Згодом – завгосп школи в с. Попівці. 1938 р. був заарештований, засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Лубенські.
Гришко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Мишко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Марко – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Лубки (Лубченки).
Лубко Савка – отаман с. Зубівки, один із «зацних рицеров» миргородського козацького товариства (17.03.1650 р.).
Лубко Прокіп із синами Гаврилом і Романом – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). Любченко Роман – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).
Лубченко Іван – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зубівці.
Лубченко Лук'ян – отаман с. Тройняків Хорольської сотні Миргородського полку (1732).
Лубченко Семен Петрович – із козаків, опікун Зубівського початкового народного училища (з 1889 р.).
Лубченко Юхим Федорович (бл. 1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 32 десятини землі.
Лубченко Андрій Трохимович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лубченків Зубівської волості, мав 16 десятин землі.
Лубченко Андрій Федорович (1921, х.Ломаківський поблизу с. Зубівки – 1977, м. Київ) – учений-фізик, доктор фізико-математичних наук (1964), професор, Лауреат Ленінської премії.

Луг Андрій – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зубівці.

Лугівські (Лугівщенки, Луговські).
Лугівський Грицько – житель с. Зубівки (1718).
Лугівщенко Пилип – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же – Лугівський Пилип, із братом Іваном вони – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. Пилип записаний як виборний козак, малоґрунтовий.
Лугівський Трохим – посполитий у с. Попівці (1723). В ревізії села 1738 р. записаний як підпомічник убогий.
Лугівська Василиса Федорівна – козачка, близько 1862 – 1877 рр. мала 3 дес. землі в х. Лугівському (в дачах м-ка Багачки).
Лугівський Кирило Євдокимович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 28 десятин землі.
Луговська Марфа Дмитрівна – дружина Федора Пилиповича Рудича (див.).

Луговенки. (Див. такод: Лугові).
Луговенко Андрій – посполитий у Яреськівській сотні (1718).
Луговенко Тиміш – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Луговенко Гаврило – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Луговенко Грицько – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732). Пор.: Луговий Грицько.
Луговенки Олекса, Гаврило і Тиміш – жителі м-ка Сорочинців, члени шаповалівського цеху (1732).

Лугові. (Див. також: Луговенки).
Луговий Грицько – посполитий у Яреськівській сотні (1718). Пор.: Луговенко Грицько.
Василь (1729 – ?) – походив із козаків, на військовій службі з 1747 р. З 1766 р. – сотенний хоружий Сорочинської сотні Миргородського полку, 1767 – сотенний отаман, із 1782 – військовий товариш. У походах участі не брав. По скасуванні Миргородського полку (1783) не виявив бажання служити далі в російській армії.
Максим – сотенний хорунжий Сорочинської сотні (1767).
Максим – сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1767 – 1774). 1781 р. мав два хутори (1 і 7 хат) у Хорольській сотні.
Олександр Миколайович – дворянин у с. Шарківщині (1904).
Семен – керівник (разом із Барабашем) повстанського селянського загону, який на початку 1920-их рр. діяв на території Шишацького і Гадяцького повітів проти більшовицької влади. В загоні налічувалося близько 200 чоловік. Загін дислокувався в лісах за с. Пришибом, робив рейди також на територію Миргородського району. Об'єднувався і з іншими повстанськими загонами. За даними дослідника В.Ревегука, Луговий загинув 6 листопада 1921 р. у бою проти чекістів і міліції на х. Водяна біля с. Ковалівки (бився разом із отаманом П.Антоненком). За іншими даними, Луговий був заарештований каральними органами радянської влади 14 червня 1923 р. під час облави.

Луговський Шмуель-Бер Моїсейович – 1915 р. власник торгової лавки в Миргороді. До 1917 р. мав у місті на вул. Гоголівській (№ 74 або 84) досить заможний будинок, який був націоналізований радянською владою.

Луговченки Ярема і Степан – козаки Багацької сотні Миргородського полку, убогі, піші (1723).

Лузани.

Іван Антонович – козак, служив у канцелярії Миргородської повітової земської управи (1899). Дружина Ірина.

Михайло Іванович – парафіянин Троїцької церкви м. Миргорода. Дружина Ольга Петрівна, сини Василь, Іван.

Дмитро – з 1913 р. стипендіат Миргородського земства в Миргородській чоловічій гімназії.

Василь Михайлович (28.04.1901, м. Миргород – 1976, м. Житомир) – із 1913 р. стипендіат Миргородського земства в Миргородській чоловічій гімназії. Миргородський бандурист, співак (баритон), учасник хору Троїцької церкви м. Миргорода в 20-30-х рр. XX ст. 1941 р., протягом 7 місяців був миргородським бургомістром (за даними дружини – заступником голови управи з питань соціальної сфери й освіти); за цей час у місті було поновлено діяльність Успінського собору, шкіл, музею; керував Українським народним хором (понад 40 осіб). Шеф Миргородської районної управи (1942). Мав зв'язки з священиком УАПЦ Симоном Явтушенком. Урятував від вивезення до Німеччини експонати Миргородського краєзнавчого музею, врятував багатьох молодих миргородців, яких мали відправити до Німеччини. Член Миргородської повітової комісії з відзначення пам'яті Т.Шевченка. Соліст миргородської хорової капели (1942 – 1943). Під час окупації жив на вулиці Українській. 1943 р. виїхав із дружиною Тамарою й сином до Баварії, працювали у фермера. Навесні 1944 р., не відчуваючи за собою вини, повернувся до Миргорода. Був заарештований органами НКВС, у 1945 – 1956 рр. відбував покарання у Воркуті, де працював керівником художньої самодіяльності, робив бандури, організував капелу бандуристів. У 60-х рр. соліст Житомирської філармонії. Помер і похований у Житомирі. Перша дружина – Тамара Василівна Козакова (див.), син Валерій Васильович Козаков (1941 – 2004) – жили в Миргороді. Другим шлюбом був одружений у м. Житомирі.

Іван Михайлович – брат Василя, був одружений із миргородською жителькою Євдокією Борідченко.

Іван Петрович (1906, м. Миргород – 16.04.1938) – із селян, освіта початкова. Перебував на службі в Червоній армії, командир підрозділу. 1938 р. був заарештований, засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Лук А. – автор статті «Жидівство на Україні» в миргородській газеті «Відродження» (1942). Ймовірно, це псевдонім Антона Цибулі (див.).

Лукас [Е.А.] – викладачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1915).

Лукаші (Лукашенки). Пор. також: Лукашевичі.

Лукашів Степан – миргородський полковий писар (1661).

Лукашенко Григорій – отаман 2-ї Миргородської (Петрівської) сотні Миргородського полку (1670-і рр.).

Лукашенко Ничипір – належав до «дворян» миргородського полковника Д.Апостола (1722). 1732 р. він – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола.

Лукашенко Олексій – козак Хомутецького куреня (1718).

Лукашенко Леонтій із братом Іваном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Лукашенко Григорій – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Лукашенко Іван – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Лукашенко Семен – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Лукашів (він же Лукашевич) Данило – 1723 р. сорочинський городовий писар, 1723 – 1725 р. – сотенний писар Сорочинської сотні Миргородського полку.

Лукашенко Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Лукашенко Іван – козак Багацької сотні (1732).

Лукаш Йосип – військовий товариш Миргородського полку, в 1802 – 1805 рр. мав підданих у м-ку Сорочинцях.

Лукаш (Лукашенко) Сидір (Ісидор) – значковий товариш Миргородського полку, в 1769 – 1779 рр. служив у Миргородській полковій лічильній комісії. Згодом військовий товариш, житель Сорочинців, 1804 р. мав там підданих. Дружина Марія (1735 – 25.09.1794), померла в Сорочинцях.

Лукаш – значковий товариш, 1809 р. мав підданих у м-ку Сорочинцях.

Лукаш Омелян (бл. 1747 – 1825) – дворянин у м-ку Сорочинцях. Можливо, його стосується наступна інформація:

Лукашенко Омелян – звільнений полковий миргородський канцелярист (1779), повірений миргородського підкоморія Павла Остроградського.

Лукаш Микола – дворянин у Сорочинцях (1813). Дружина Гафія.

Лукаш Тихін – дворянин, на початку – в першій половині XIX ст. мав підданих у Сорочинцях.

Лукаш Григорій Малахійович – козак, близько 1862 – 1877 рр. мав 104 дес. землі в х. Селевковому (в дачах м-ка Багачки).

Лукаш Іван Хомич – козак, у 1903 – 1904 рр. волосний старшина Багачанської волості.

Лукаш Іван Фокович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 24 десятини землі.

Лукаш Василь Степанович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бутовій Долині Багачанської волості, мав 21 десятину землі.

Лукаш Семен Фокович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 28 десятин землі.

Лукаш Петро Григорович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бочкарів Багачанської волості, мав 51 десятину землі.

Лукаш Олександр Андрійович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 16 десятин землі.

Лукаш Павло Григорович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бочкарів Багачанської волості, мав 51 десятину землі.

Лукаш Іван Михайлович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 27 десятин землі.

Лукаш Іван Іванович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 16 десятин землі.

Лукаш Іван Остапович (1881 -?) – козак, 1913 р. жив у х. Лукашів Багачанської волості, мав 16 десятин землі.

Лукаш Омелян Лаврентійович (1882 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лукашів Багачанської волості, мав 18 десятин землі.

Лукаш – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Лукаш – у грудні 1918 р. був у Миргороді комендантським осавулом (це посада при повітовому коменданті Іщенкові за часів Директорії УНР).

Лукаш Михайло Никифорович (28.09.1908, с. Велика Багачка – ?) – у 20-30-х рр. XX ст. миргородський бандурист і співак (бас). Навчався гри на бандурі в І.М.Скляра і Я.П.Сітка. Брав участь у Миргородській капелі бандуристів. Мав глибокі релігійні переконання, співав у хорі Успінського собору. В 30-х рр. зазнав репресій, заслання (звинувачувався в контрреволюційній діяльності). Під час війни брав участь у боях, був поранений. Грав у солдатських ансамблях. Був бандуристом і в післявоєнний час, працював у філармоніях різних міст, повернувся до Миргорода. Жив у центрі Миргорода (нині вул. Незалежності, № 25). Одруженим не був.

Хутори Лукашів існували в Комишнянській і 2 – в Багачанській волостях.

Літ.: Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С.74; Личный состав. – С.9; Адрес-календарь, 1904. – С,15; Списки лиц. – С. 1 – 6; Газ. «Миргородське життя». – 1918. – 29 грудня. - № 1; Кривошея. Ч.1. – С. 41; Швидько. – С. 165; Присяга М.п. 1732 р. – С. 40; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 86.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 176 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 137. – Арк. 129, 139, 140 зв., 185; спр. 139. – Арк. 64 зв.; МКМ. НА. – Тека 20. - № 808; Тека 21. - № 809; Приватний архів Т.С.Сироти (м. Миргород).

Лукашевичі. (Кілька гілок. Серед них є віддалена рідня Гоголів. Мали багато прямих і опосередкованих зв'язків із Миргородщиною). Пор. також: Лукаші (Лукашенки).

Лукашевич Степан – полковий миргородський писар (1661).

Лукашевич Данило (він же Лукашів Данило) – 1723 р. сорочинський городовий писар, 1723 – 1725 р. – сотенний писар Сорочинської сотні Миргородського полку. 1737 р. мав власний житловий двір у Сорочинцях.

Михайло – значковий товариш Гадяцького полку (1730).

Іван – полковий комісар Гадяцького полку (1746).

Михайло – хорунжий Переяславського полку; 1752 р. універсалом гетьмана К.Розумовського призначений полковим осавулом того таки полку.

Василь – сотник 2-ї Лохвицької сотні (1760); полковий суддя Лубенського полку (1772 – 1787). 1787 р. мав хутір Лощина (68 душ) Хорольського повіту.

Іван Васильович – 1772 р. сотник 2-ї Лохвицької сотні замість батька.

Омелян – звільнений миргородський полковий канцелярист (1784).

Павло (друга половина XVIII ст.) – власник хутора в Миргородському повіті, який із 80-х рр. XVIII ст. став називатися Косярівщиною (відколи хутір перейшов до Івана Косярівського – батька Марії Іванівни Гоголь).

Павло Васильович – чоловік Агафії Матвіївни Косярівської (див.). За протекцією родича дружини, вельможі Д.П.Трощинського, одержав посаду поштмейстера в м. Кременчуці.

Микола – значковий товариш Миргородського полку (1780-і рр.). В російській армії не служив.

Степан Васильович – 1803 р. підсудок Хорольського повітового суду. Жив у х. Лукашівці. Далекий родич Гоголів-Яновських; одна з його книжок була в Василя Панасовича, а згодом у Миколи Васильовича Гоголів.

Наталя Петрівна (бл. 1770 – ?) – донька надвірного радника Петра Лукашевича. У шлюбі з Іваном Васильовичем Родзянком (його маєтки в Хорольському повіті).

Лука – полковник, 1787 р. мав селян у с. Решітці Золотоніського повіту. Генерал-майор.

Василь Лукич (бл. 1783 – 1866) – син генерал-майора. З 1803 по 1805 рр. служив у Колегії іноземних справ. Камергер. 1807 р. вийшов у відставку, оселився в Борисполі. З 1818 р. член полтавської масонської ложі «Любов до істини»; в Полтаві вступив до «Союзу Благоденства». Керівник масонської ложі «Об'єднаних слов'ян» у Києві. За деякими даними, член Південного і Польського таємних товариств. Був на посадах полтавського, а в 1809 – 1827 рр. – переяславського повітового маршала дворянства. З 1819 р. став головою значного політичного гуртка – Малоросійського таємного товариства (або Товариства Визволення України), до якого увійшли відомі поміщики Полтавщини (М. Рєпнін, В.Тарновський, С.Кочубей та інші), яке ставило автономістські цілі. Уклав «Катехізис автономіста». 1826 р. був заарештований, притягнутий до слідства у справі декабристів. Відправлений на проживання до с. Мартусівки Переяславського повіту під нагляд; жив під наглядом у Борисполі. Його донька у шлюбі – Є.В.Кейкуатова.

Агафія Матвіївна (з дому Косярівська) – тітка Марії Іванівни Гоголь-Яновської. Була одружена з Лукашевичем,

який служив поштмейстером у Полтаві. За спогадами Марії Іванівни Гоголь, Агафія не любила жити в Полтаві і, здебільшого, жила в своєму маєткові неподалік від Кременчука. Жива 1830 р. Мала доньку, яка була в шлюбі з німцем Карлом Шліхтингом (жили в Яреськах).

Матвій – 1825 р. рядовий 3-ї мушкетерської роти 1-го батальйону Чернігівського полку, був у лавах повсталих декабристів; відправлений на військову службу на Кавказ.

Лукашевич – жив у с. Лукашівці. Родич М.І.Гоголь, яка мала з ним судовий позов за борг у 4 тисячі карбованців; до 1833 р. їй були переведені, як відшкодування за борг, селяни з с. Лукашівки.

Платон Якимович (за деякими даними, Якович, бл. 1809 – 1887) – двоюрідний небіж В.Л.Лукашевича. Товариш Миколи Гоголя у Ніжинській гімназії. Згодом відомий фольклорист, видав збірку «Малорусские и червонорусские народные думы и песни» (СПб., 1836). Збирач стародруків і рукописів. Листувався з М.Гоголем. Помер у м. Березані Переяславського повіту Полтавської губернії.

Аполлон Якимович – брат Платона.

Іван Якович – збирач української старовини, книжок і рукописів. У його колекції був рукопис «Журнал Якима Горленка, генерального хорунжого... 1736 року».

Сорочинська гілка Лукашевичів:

Михайло (бл. 1771 – 10.01.1816) – дворянин, жив і помер у м-ку Сорочинцях.

Микола – колезький реєстратор у м-ку Сорочинцях (1815), парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. 1818 р. був поручителем у шлюбі сорочинського жителя колезького асесора Олексія Ігнатієва з козачкою Федорою Домашинською. Був живий 1827 р. Дружина Агафія (бл. 1785 – 27.04.1819), померла під час пологів. Мав дітей: Лева (1815 – 1816), Марфу (нар. 3.06.1816).

Микола Іванович – 1821 р. один із опікунів маєтку Андрія Федоровича Ляховича в Сорочинцях.

Микола – дворянин у м-ку Сорочинцях, 1830 р. мав землю в урочищі Шелестової могили.

Данило – колезький реєстратор, 1827 р. жив у Сорочинцях.

Лукашевичева Ганна – дворянка в Сорочинцях (згадується в 1814 – 1829 рр.), мала селян у містечку.

Данило Тихонович – дворянин у м-ку Сорочинцях, колезький реєстратор. 1825 р. одружився з дворянкою Мотроною, донькою значкового товариша Панаса Зеленського.

Іван – житель Миргорода, колезький реєстратор (1834), губернський секретар (1842), служив у Миргородському земському суді. Парафіянин Успінської церкви. Мав сина Івана (нар. 1834), який із 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Тихін – 1836 р. учень 1-го класу Миргородського повітового училища.

Іван Миколайович – колезький реєстратор, у 1860-их рр. мав 51 дес. землі в урочищі Іванівському (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Лукашевичева Єпістимія Іванівна – дворянка, близько 1864 – 1874 рр. мала 12 дес. землі в дачах В.Сорочинців.

Володимир Володимирович – житель Миргорода, підполковник, загинув на фронті 1944 р.

Літ.: Модзалевский. – Т.3. – С.211; Т.4. – С. 302; Письма Гоголя. – Т.1. – С.238, 252, 579; Н.В.Гоголь. Собрание соч. в 8 томах. – Т.8. – М., 1984. – С. 33, 37, 377; Вересаев. – С. 546; Реєстр 1744 р. – С. 123; Полонська-Василенко Н. Історія України. – Т.2. – К., 1992. – С.291; Полтавщина. – С.228; Єнко М. Хутір Косяревщина // Сільське життя (Шишаки). – 1998. – 14 серпня. – № 33. – С.6; Кривошея. – С. 35; Виноградов. Новые мемуарные источники. – С. 250, 280 – 285; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – К., 2009. – С. 110 – 122.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІІ, 8988. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 12 зв., 89, 108; Спр. 143. – Арк. 60, 93 зв.; Спр. 174. – Арк.5; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 2.

Лукашенки (див.: Лукаші).

Лукомці.

Лукомець Михайло – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Лукомець Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Згадується і в реєстрі 1732 р.

Лукомський Іван Олександрович – штабс-капітан, близько 1861 – 1865 рр. мав 98 дес. землі в х. Зубова (біля с. Андріївки-Бузової) і 5 дес. – у Грузько-Говтв'янських хуторах.

Лукомщенко Матвій – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Лукріненко (прізвище подаємо за публікацією Г.Швидько; не виключено, що прізвище відтворене не точно) Андрій – отаман с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Мав брата Остапа.

Лук'яненки.

Омелян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гарасим – Трохим і Ярема – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мисько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гаврило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Івашко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Іван – устивицький сотник Миргородського полку (1678 – 1682).

Лесько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Гарасим – війт у с. Ярмаках (1718).

Филон – хорунжий Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином. «Можнійший» козак Багацької сотні (1723).

Захарій із братами Микитою і Давидом – «придворні» козаки Миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Лук'ян із сином Василем – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Іван і Андрій – посполиті середньої заможності в с. Олефірівці (1723).

Семен – посполитий у с. Біликах (1723).

Юсько – посполитий середній у с. Кибинцях (1723).

Тихін – 1725 р. наказний сотник Білоцерківської сотні Миргородського полку, на час відсутності дійсного сотника Івана Ярослава.

Петро – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Хвесько – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Лук'яненко І.Н. – директор Миргородського керамічного технікуму, учасник Другої світової війни.

Лук'янець Євдокія Степанівна – зв'язкова, розвідниця й шофер партизанського загону «Перемога». У Миргороді жила в провулку Почапському. Її видав німцям поліцай Шапочка, і дівчину було заарештовано на вулиці поблизу її хати. В гестапо її люто катовано, після чого розстріляно 1942 р. Загинув також її брат Іван.

Лук'янови.

Лук'янов Ілляш – отаман артилерійських служників у Сорочинській сотні (1732). Пор. також: Коваль Ілляш, Чардак Ілляш.

Лук'янов Омелько – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Лук'янов Дмитро Петрович – був секретарем Зубівського, а з 1912 р. – секретарем Ернівського (х. Ерна) сільськогосподарського товариства. Жив у х. Ерна. Мав середню освіту.

Лук'янов Андрій Іванович (1878 - ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Янголиканському Шишацької волості, мав 30 десятин землі.

Лук'янова Марія Степанівна – з 1907 р. служила вчителькою Зуївського народного училища.

Лук'яновичі.

Степан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лук'янович Трохим (ймовірно, це ім'я по батькові) – знатний козак, один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.).1654 р. був посланий миргородським полковником як уповноважений для розгляду справи в Лохвицькій ратуші.

Омелян – бурмистер Миргородського магістрату (1656).

Яків – роменський сотник Лубенського полку (1709 – 1725).

Семен (?), належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Петро – дяк, керував школою при Свято-Воскресінській церкві м. Миргорода (1723).

Петро – лубенський полкових хорунжий (1763 – 1772), лубенський полковий осавул (1772 – 1773), лубенський полковий писар (1773 – 1782), лубенський полковий суддя (1774 – 1777).

Олексій – бурмистер у Полтавському магістраті (1773).

Степан – підсудок Роменського земського суду (1773).

Лук'янович С.Я. (бл. 1716 – бл. 1800) – лубенський полковий хорунжий.

Гаврило Семенович (? – 1851) – поміщик, власник маєтку в с. Великих Будищах (нині Диканського району). Його донька Надія була близькою знайомою родини Гоголів, подругою сестер Миколи Гоголя, які часто бували в маєтку Лук'яновичів.

Лук'янович – житель с. Великих Будищ. Разом із підпоручиком Василем Івановичем Корсуном став членом невеликої таємної організації «Товариство першої згоди», яке 1818 р. було засноване в с. Решетилівці юнкерами братами Борисовими і Волковим.

Андрій Федорович (1776, Полтава – 1846, с. Шедієве) – 1808 р. статський радник, нагороджений орденом св. Георгія 4 класу. Учасник війни 1812 р. Пермський віце-губернатор, симбірський цивільний губернатор. Приятель письменника І.Котляревського. 1830 р. вийшов у відставку. Власник маєтку в с. Шедієвому Кобеляцького повіту (нині Новосанжарського району), де в травні 1845 р. бував Т.Шевченко разом із сином Лук'яновича Олександром. Мав також сина Миколу.

Олександр Андрійович (бл. 1803 – бл. 1879) – син Андрія Федоровича. Протягом 24 р. служив у гусарському полку. Майор у відставці. Власник с. Мар'янського Устивицької волості Миргородського повіту. Жив у Мар'янському і в Миргороді. Предводитель дворянства Миргородського повіту (1847 – 1855), губернський гласний. Знайомий

О.А.Лук'янович. Портрет роботи худ. Т.Г.Шевченка. 1845 р.

Миколи Гоголя. 1845 р. в О.Лук'яновича в с. Мар'янському жив Т.Шевченко, який малював портрети членів його родини. Друг П.М. Шершевицького (див.), його поручитель при шлюбі з С.З.Шульженко. Одружений (з 1842 р.) другим шлюбом із Анастасією, дочкою статського радника Федора Шимкова, сестрою декабриста Івана Шимкова, яка успадкувала від батьків с. Мар'янське (1861 р. вона мала в Миргородському повіті середньопомісний маєток, де було 980 десятин землі, 65 дворів, 203 душі кріпаків). Помер О.Лук'янович у маєтку дружини в Ананіївському повіті Херсонської губернії. Мав сина і доньку Софію (в шлюбі Крижанівська). Права дворянства Лук'яновичів підтверджені указом Герольдії 1857 р.

Микола Андрійович – син Андрія Федоровича. Колезький радник, служив у Петербурзі в Департаменті гірничих і соляних справ. Літератор, мав псевдонім М.Орельський, друкувався в петербурзький журналах і альманахах. Автор нарису «Поїздка від Санкт-Петербурга в Малоросію 1839 року» (1840). Знайомий із Тарасом Шевченком.

Борис – поміщик. На початку XX ст. допомагав будівельними матеріалами для будівництва приміщення Миргородської громадської бібліотеки.

Костянтин Борисович (бл. 1859 - ?) – особистий дворянин, закінчив університет; кандидат права. Жив у Петербурзі й у с. Мар'янському Миргородського повіту. 1906 р. згадується як «причисленный к министерству юстиции». В 1899 – 1904 рр. член Санктпетербурзького Добродійного товариства видання корисних і дешевих книжок (для українського населення). З 1898 р. опікун Мар'янського початкового народного училища. 1898 р. подарував для цієї школи садибу з будинком. Титулярний радник (1904); земський повітовий гласний (1904 – 1906, 1911). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1902 – 1907, 1911 – 1913). Член ради Миргородського сільськогосподарського товариства (1911). В Мар'янському мав насіннєве господарство – розводив городнє й польове насіння. Мав у Миргороді торгівлю насінням сільськогосподарських культур. 1902 р. збудував при ставку цегельню, де працювали 8 робітників. 1909 р. пожертвував землю й будівельні матеріали для будівництва фельдшерсько-акушерського пункту в Мар'янському. 1913 р. мав 437 десятин землі. І.Зубковський називав братів Лук'яновичів «дворянами-демократами». 1920 р. К.Б.Лук'янович був працівником підвідділу охорони і наукового вивчення пам'яток мистецтва, старовини і природи на Полтавщині (на посаді реєстратора розподільчого книжкового пункту). Член Полтавського товариства любителів природи. Жив у Полтаві на вул. Стрітенській, № 55. Дружина Наталя Миколаївна.

Борис Борисович – особистий дворянин. Член Полтавської губернської землевпорядної комісії. Дійсний член Полтавської вченої архівної комісії. 1908 р. брав участь у заснуванні фонду ім. Карпенка-Карого. 1913 р. – титулярний радник, жив у м. Костянтинограді Полтавської губернії. В Миргородському повіті мав 131 десятину землі.

Петро Олексійович (XIX ст.) – штабс-капітан. Дружина – Олександра Степанівна. Діти: Олексій, Степан, Костянтин, Микола, Олександра, Анастасія. Внесені до родовідної книги Полтавського дворянства.

Олексій Петрович – син Петра Олексійовича. Мав сина Анатолія.

Костянтин Петрович – син Петра Олексійовича. Мав дітей Ксенію, Віктора, Ольгу.

Лук'янович Гаврило Кирилович (? – 1945) – житель Миргорода, капітан, загинув на фронті.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.259; Списки дворян, 1898. – С.385; Отчет МУЗУ. – 1907. – С. 68; Полтавский земский календарь на 1910 год. – Полтава, 1909. – С. 151; Списки лиц. – С. 1 – 6; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 201; Моргун О. Шевченко на Миргородщині. – С. 50–58; Медведська Л. Декабристи на Полтавщині. – Харків, 1960. – С.49; Спогади про Тараса Шевченка. – К., 1982; Жур П. Дума про Огонь. – К., 1985. – С. 21 – 23; Лохвицька ратушна книга. – С.32; Кривошея. – Ч.1. – С. 31, 32, 36; Ротач П. Від Удаю до Орелі. – Полтава, 2000. – С. 53, 201; Розсоха Л. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С. 43– 45.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 11.

Лук'янський Григорій (1753 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1764 р. Значковий товариш із 1781 р.

Луневич Олександр Митрофанович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1893 р. У 1893 – 1902 рр. священик церкви Різдва Христового в м-ку Шишаках Миргородського повіту і законовчитель Шишацького народного жіночого училища. Опікун народної бібліотеки в Шишаках (1896), завідувач бібліотеки-читальні (1899 – 1900).

Лупандін (іноді Лопандін) Борис – син заможного крамаря з Комишні. В 1913 – 1918 рр. навчався в В.Сорочинській учительській семінарії. Навчався погано, політично активним не був, українських ідей не сприймав. Згодом – комуніст, секретар Комишнянського осередку КП(б)У. В січні 1919 р. був убитий повстанцями загону Христового (за іншими даними – в травні 1920 р. повстанським загоном Д.Пищалки) за те, що жорстокими методами проводив політику хлібних заготівель, відбираючи хліб у селян.

Лупенко Курило – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Лупикоти (Лупикотенки).

Лупикотенко Кость – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Лупикотенко Гаврило – посполитий у Миргородській сотні (1718); він же Лупикот Гаврило, посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Лупикотенко Степан – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі священика Троїцької церкви Іоанна Григорієва.

Лупини (Лупиненки). Пор. також: Лупинченко.

Лупина Антін – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Лунинeнко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Лупина Іван – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Лупинки (Лупинченки).

Лупинченко Гаврило – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Він же Лупинка Гаврило (в публікації Д.Вирського – Лупинос) – козак Багацької сотні (1732).

Луста Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лутаї (Лутаєнки).

Лутаєнко Іван – козак Устивицької сотні (1718). Іван із братом Леонтієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Іван є також у реєстрі 1732 р.

Лутай Василь Михайлович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 17 десятин землі.

Лутай А. – голова «Просвіти» в Устивиці (заснована в квітні 1917 р.).

Лутай Андрій і Пантелеймон – діячі УАПЦ в с. Устивиці (нині Великобагачанського району). Репресовані за сталінщини.

Луценки.

Харко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Гнат, Кіндрат і Остап – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Іван – миргородський бурмистер (1717 – 1721).

Давид і Микита – козаки Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Степан – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Гаврило – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Андрій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). В спискові міщан Миргорода 1732 р. є Андрій Луценко, либонь, заможний: записаний другим після війта.

Денис – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Іван – заможний посполитий у с. Черевках (1723).

Лесько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Захарко – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ничипор – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Ничипір – 1737 р. отаман с. Петрівців.

Карпо – значковий товариш Гадяцького полку (1723 – 1772). Жив у м-ку Комишні, де мав двір. При хуторі мав 1 підсусідка.

Петро – 1737 р. священик с. Довгалівки Миргородської сотні.

Луценко – возний, власник хутора (одна хата) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку (1781).

Карпо – значковий товариш Миргородського полку. 1785 р. мав дорослого сина Івана.

Гаврило – дворянин Миргорода (1824).

Онуфрій (? – раніше листопада 1824) – дворянин, корнет, житель Миргорода. Мав землю в урочищі Стадні. Діти: Уляна (у шлюбі з 1824 р. із жителем Миргорода поручиком Марком Гавриловичем Борисенком), Марія (у шлюбі з 1825 р. із жителем Миргорода поручиком Григорієм Антоновичем Маляренком).

Василь – дворянин у Миргороді (1830), мав землю в урочищі Стадні.

Луценки – козацький рід у с. Бакумівці. Семен Лук'янович Луценко, помер 1819 р. у віці 52 літ. 1835 р. в селі жили Трохим Семенович (44 р.), Семен Антонович (36 р.).

Петро – козак, у 1840 – 1856 рр. був на посаді комишанського волосного голови.

Луценкова Лукерія Іванівна – дворянка в Миргородському повіті (1852).

Луценко Гаврило Онуфрійович – дворянин у Миргороді. Близько 1860 – 1864 рр. мав 34 дес. землі в урочищі Луценковому (за Стаднею, в дачі миргородських полів).

Луценко Лука Якович – козак, 1865 року козаки Комишанської волості обрали його кандидатом на посаду попечителя Комишанського сільського парафіяльного училища.

Луценко Григорій Лукич (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пащевському Комишанської волості, мав 31 десятину землі.

Луценко Федір Олексійович (1871 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пащевському Комишанської волості, мав 15 десятин землі.

Луценко Олексій Олексійович – козак, у 1860-их рр. мав 589 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Луценко Григорій Гаврилович – дворянин, у 1860-их рр. мав 6 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Микола Васильович – із 1907 р. фельдшер у с. Яреськах, був на цій посаді також 1911 р.

Луценко Іван Савелійович – козак, устивицький волосний старшина (1908 - 1910).

Луценко Мотрона Луківна – освіту одержала в пологовому навчальному закладі лікаря В.Бродського в Москві. З 1 квітня 1910 р. – акушерка в с. Баранівці Миргородського повіту.

Луценко Яків – козак (либонь, із Комишні). Служив у Миргородському курені 5-го совєтського полку. 18 квітня 1919 р. під ст. Шепетівкою разом із Т.Виборним (див.), братами Пасішниченками (див.) та ін. миргородськими старшинами перевів свій курінь до Корпусу Січових Стрільців. Став одним із найкращих старшин 6-го Миргородського полку Січових Стрільців.

Луценко – його прізвищем у 1930-их рр. було найменовано один із колгоспів с. Попівки.

Луценко Данило Данилович (1904, м. Миргород – 23.09.1937, м. Харків) – походив із селян, мав початкову освіту. З 1925 р. в сані священика. До 1936 р. служив у церквах Хорольського району, 1937 р. – житель с. Улянівки, священик без парафії. Заарештований, засуджений до розстрілу 1937 р. Реабілітований 1989 р.

Хутори Луценків існували в Миргородській, Петрівській, Комишнянській, Багачанській, Устивицькій і Яреськівській волостях.

Літ.: ПГВ. – 1852. - № 43. – С. 465; Реестра 1649 г. – С. 263, 265, 289; Белогриц-Котляревский. – С. 20; Земская медицина. – С. 126 – 127; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кучабський В. Корпус Січових стрільців. – Чикаго, 1969. – С.242; Описи КН. – С. 126; Кривошея. Ч.1. – С. 30; Кривошея В. Генеалогія українського козацтва: Нариси історії козацьких полків. – К., 2002. – С. 257; Швидько. – С. 153, 181, 195, 297; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С.75, 162; Присяга М.п. 1732 р. – С. 27.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 102. – Оп.2. – Спр. 101. – Арк. 31; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45 зв., 47; ДАПО. – Ф. 1011. – оп.1. – Спр. 174. – Арк. 3 зв., 5; Ф. 1016. – Оп. 2. – спр. 1. – Арк. 5 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 378; МКМ. ОФ. – Інв. № 8697 / Д-1604.

Луценський Жадан – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Луциків Харко – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Луцкевич – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в період між 1930 р. і вереснем 1941 р.

Луцький Давид Йосипович – купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської Думи (1874), миргородський повітовий гласний (1874 - 1878).

Луцько Савка – 1666 р. міщанин с. Зубівки.

Лучанин Олешко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лучки (Лучченки, Лученки).

Лучченко Борис (в публікації О.Бодянського – Лусченко) – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Лучко Павло – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Лученко Василь – 1738 р. козак-підпомічник ґрунтовий у с. (Малих) Сорочинцях.

Лучко Олександр Єлисейович – закінчив Комишанське двокласне училище (після 1876 р.), згодом Полтавське фельдшерське училище. У 1880-их рр. працював медиком.

Лучко Степан Іванович – у 30-х рр. голова Бакумівської сільської ради, під час німецької окупації був залишений для підпільної роботи, готував базу для партизанів. Став жертвою окупаційного режиму, страчений у Миргороді поліцаями.

Лучник Василь – 1765 р. титар Святомихайлівської церкви у м-ку Сорочинцях.

Львов Микола Олександрович (1751 – 1803) – російський поет, перекладач, музикант, археолог, архітектор, винахідник. Значний чиновник Колегії Іноземних справ, таємний радник. Дружина – Марія Олексіївна Дьякова (1755 – 1807). Свояк поетів Василя Капніста і Гаврила Державіна. (Див.: Дьякови). Часто бував у маєтку В.Капніста в с. Обухівці. Із грудня 1788 р. протягом 8 років у будинку М.Львова в Петербурзі жив художник Володимир Боровиківський, який переїхав із Миргорода. 1790 р. М. Львов випустив збірку народних пісень, якою цікавилися дворяни на Миргородщині.

Львовичі.

Львович Андрій – асигнований значковий товариш Миргородського полку, 1752 р. мав двір у Багацькій сотні.

Львович Василь – 1796 р. член розправи Миргородського повітового суду.

Львіх – заступник гебітскомісара в Миргороді (1943).

Любарці (Любарченки).

Любарченко Грицько – житель Миргородської сотні (1718).

Любарченко Онисько – посполитий у Миргородській сотні (1718). Він же Любарець Онисим, посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Любарчиха Варка – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із синами Степаном і Іваном мали 1 двір, 2 хати.

Любарець Петро – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Любарець Іван – працівник редакції миргородської газети «Червона трибуна», верстальник. Загинув під час Другої світової війни.

Любарець Петро – працівник редакції миргородської газети «Червона трибуна», складач. Загинув під час Другої світової війни.

Любибратич Л. – серб, прийняв підданство Російської держави; 1750 р. призначений доглядачем описних казенних маєтностей у Миргородському полку.

Любиві (Любивенки).

Любивенко Грицько – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Любивенки Яків і Кіндрат – члени різницького цеху Сорочинської сотні (1718).

Любивенко Кіндрат – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Любивний (прізвище подано за публікацією Г.Швидько. Ймовірно, це Любивий – Л.Р.) Кіндрат – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Любивий Лесько Кіндратович – житель м-ка Сорочинців (1748). Мав зятя Семена Жала.

Любивий Степан – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Любивий О.О. – вчитель у школі с. Зубівки в 30-х рр. XX ст.

Любинський Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Любицькі.

Іван Михайлович – у 1859 – 1902 рр. псаломщик Варваринської церкви с. Гаркушинців.

Юхим Михайлович – диякон, у 1865 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви с. Шахворостівки.

Михайло Іванович – освіту одержав у Полтавській духовній семінарії. З 1901 р. на службі в Миргородському повіті на посаді вчителя Багачанського початкового народного училища.

Василь Іванович (1879, с. Устивиця Миргородського повіту – 2.06.1938, м. Полтава) – походив із духівництва, закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1902 р. учитель початкового народного училища в с. Попівці Миргородського повіту. З 1903 р. до 1934 р. служив священиком. Із 1921 р. – священик УАПЦ, за що 1929 р. був заарештований і ув'язнений у Полтавській в'язниці. У 30-х рр. не мав парафії, працював сторожем дитсадка в Полтаві. Вдруге заарештований 26.02.1938 р., засуджений Особливою трійкою до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Катерина Іполитівна – освіту здобула в єпархіальному училищі. З 1905 р. учителька Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту.

Петро Юхимович (бл. 1867 – ?) – із 1899 р. в сані диякона. У 1902 р. псаломщик Покровської церкви с. Шарківщини, 1911 р. – диякон у с. Шахворостівці.

Любичі (Любиченки).

Любич Павло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Любич Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Любиченко Юрій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Любичка Марія – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Любич Панас (1753 – ?) – син сотенного отамана, 1783 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Любичі-Зеленські.

Олександр Михайлович (бл. 1882 – ?) – 1911 р. секретар Кибинського сільськогосподарського товариства.

Ростислав Порфирович – дворянин, одержав середню освіту. 1911 р. штабс-капітан, житель м-ка Устивиці. Дружина Васса Никанорівна.

Любич-Зеленський – нотаріус у Миргороді (поч. XX ст.).

Любомирські.

Назар і Леонтій – заможні посполиті в Кременчуцькій сотні Миргородського полку (1723).

Іван Семенович – дворянин у м-ку Сорочинцях. Колезький секретар (1813), титулярний радник (1815). 1813 р. одружився з Уляною, донькою полкового осавула Павла Ґорґовського, яка мала селян у Сорочинцях. Близький знайомий майора Григорія Івановича Чарниша. 1813 р. «восприймав» у Сорочинцях Василя, сина прапорщика Йосипа Козиненка.

Любченки.

Іван із братом Денисом – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Іван є також у реєстрі сотні 1732 р.

Іван – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Левко з сином Іваном – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Федір – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Максим – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Макар – наказний устивицький сотник Миргородського полку (1741).

Григорій Петрович (1878 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 19 десятин землі.

Хутори Любченків існували в Миргородській і Устивицькій волостях.

Люля Семен – 1666 р. міщанин с. Матяшівки.

Люльки (Люльченки).

Люльченко Антон – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

(Люльченків хутір існував у XIX ст., імовірно, в дачах м-ка Устивиці).

Лютенський Каленик – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Лютостинський Казимир – 1911 р. служив приставом 4-го стану Миргородської поліції. 16 серпня 1918 р. виконував обов'язки миргородського повітового начальника державної варти.

Люшненко Єрема – 1666 р. міщанин с. Зубівки.

Лябах Лесько – 1738 р. козацький підсусідок у с. (Малих) Сорочинцях.

Лякотенко Гарасим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Лякс Юлій – латиш, військовий комісар Миргородського повітового військового комісаріату (лютий 1921 р.); помічник начальника дільниці в повіті (червень 1922 р.); помічник миргородського повітового воєнкома (серпень 1922 р.). 1922 року значився як анархо-комуніст. Брав участь у ліквідації селянських повстанських загонів, зокрема, 1921 р. – загону Мусієнка.

Ляпашинські – пани, жили в Великих Сорочинцях на початку XX ст.

Лясковські-Тендетникови – нащадки Павла Олександровича Лясковського, колишнього сотника, згодом полкового обозного Київського полку (1691). Із роду Тендетників відомі: Тандітник Іляш, «міщанин значний полтавський» (1689); Тандетничка Пелагія Яковиха, жителька Полтави (1688); Панас Тендетник, осавул полкової артилерії Прилуцького полку середини XVIII ст.

Лясковський-Тендетников (іноді – Лясковський-Тендетник) Павло Ієронімович (? – раніше 1913) – закінчив Глухівський учительський інститут. Жив у м-ку Слобідці Миргородського повіту. Колезький асесор (1897), надвірний радник (1902). З 1896 р. опікун Слобідського народного училища. 1902 р. церковний староста Миколаївської церкви в с. Слобідці. Земський начальник Миргородського повіту, член єпархіальної училищної ради (1904 – 1908). Повітовий суддя Миргородського повіту (1905). Гласний Миргородської повітової земської управи (1907). 1847 р. одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві. Дружина Наталя Полієвктівна (бл. 1854/1861 –?), 1913 р. вдова, по смерті чоловіка заснувала в Миргородському повітовому земстві фонд («капітал імені П.І.Лясковського-Тендетникова»), відсотки з якого йшли на виплату стипендії найбіднішій учениці Миргородської жіночої гімназії. Поміщиця жила в Слобідці, 1913 р. мала 245 десятин землі.

Тендетникова (Лясковська-Тендетникова) Наталя Полієвктівна – незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912).

Лясковська-Тендетникова Т.Н. – українка. До 1917 р. мала в правобережній частині Миргорода, на вул. Озерній, № 46, добротний будинок, який був націоналізований радянською владою, а 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Можливо, до цього роду належав Георгій Лясковський, ієромонах, ігумен Мгарського монастиря (близько 1722 – 1733 рр.).

Літ.: Лукомский. – С. 102; Клировая книжка. – С. 403; Списки дворян, 1913. – С.10; Списки лиц. – С. 1 – 6; Постановления МУЗС. – 1898. – С. 145; 1911. – С. 558; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 269 – 270; Акти Полтавського полкового суду. – С. 253, 279.

Ляхи.

Лях (Голуховський) Семен Остапович – миргородський полковий писар (жовтень 1658 р.), у політиці був орієнтований на Москву.

Ляхів Михайло, Ляхів Степан – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Лях Степан – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Лях Войтек – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Ляхів хутір у XIX ст. існував у Миргородській волості.

Ляхневичі (Лахневичі).

Ляхневич Григорій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Мав хату в спільному з Прокопом Снісаром дворі.

Ляхневич (Лахневич) Григорій Іванович – військовий канцелярист, із 7 листопада 1751 р. миргородський городовий отаман. 1752 р. – отаман 1-ї полкової сотні Миргородського полку.

Ляхни.

Ляхно – артилерієць, 1781 р. мав хутір (3 козацьких хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Дмитро (? – помер раніше 1814) – корнет, дворянин у м-ку Сорочинцях. Мав дітей Андрія, Єфросинію, Гафію.

Андрій Дмитрович – дворянин у Сорочинцях (дані за 1814 – 1852 рр.). Парафіянин Преображенської церкви. Діти: Степан (1809 – ?), Дмитро.

Єфросинія Дмитрівна – 1809 р. одружилася з сорочинським дворянином Андрієм Андрійовичем Калениченком.

Гафія Дмитрівна – 1814 р. вступила в шлюб.

Ляхнова Тетяна (бл. 1765 – 1842) – дворянка, жила й померла в м-ку Сорочинцях. 1842 р. удова.

Ляхни: козаки Ананій, Роман і Каленик Никифоровичі й Єфросинія Кузьмівна – близько 1864 – 1869 рр. мали 26 дес. землі в х. Ляхна (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Петро Дмитрович (1854 - ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Сорочинців, мав 86 десятин землі.

Петро – козак, церковний староста Преображенської церкви м-ка Сорочинців (1902).

Ілля Романович – козак, 1915 р. мав цегельню при х. Ляхновому Сорочинської волості, де працювали 4 робітники.

Панас Петрович (1877, с. Великі Сорочинці – бл. 1943) – український державний і церковний діяч. Походив із заможних козаків, навчався в Полтавській духовній семінарії (курсу не закінчив, виключений за українофільство). Був знайомий із С.Петлюрою. Із 1896 р. на службі в Миргородському повіті на посаді вчителя. В 1901 – 1902 рр. псаломщик і регент Покровської церкви с. Мальців. В 1905 р. – дяк у церкві с. Зубівки і вчитель Зубівської церковнопарафіяльної школи. 1906 р. учитель початкового народного училища в с. Слобідці. Згодом – священик у Миргородській церкві Іоана Богослова і в церквах сіл Миргородщини. Протягом деякого часу жив у с. Великих Сорочинцях. Під час революції 1905 – 1907 рр. перебував під наглядом поліції за створення «Селянських Спілок» на Миргородщині. Приятелював із полтавським адвокатом Миколою Дмитрієвим. Закінчив богословські курси при Полтавській духовній семінарії, служив священником у Роменському й Гадяцькому повітах. Голова «Просвіти» в с. Хитцях на Гадяччині. Був обраний членом Української Центральної Ради від Гадяцького повіту. Працював заступником голови Гадяцької повітової ради робітничих, селянських і вояцьких депутатів. За часів гетьмана П.Скоропадського очолював Гадяцьку повітову селянську спілку, яка виступила проти гетьманщини. За це Ляхно протягом 3 місяців відсидів у тюрмі. Під час денікінщини був ув'язнений у Полтавській тюрмі. На початку 20-их рр. працював у споживчій кооперації й одночасно служив священиком. Став ініціатором автокефального руху на Миргородщині. Протоієрей УАПЦ з 1921 р. 1922 р. – священик УАПЦ в с. Пришибі Шишацького району. Делегувався вірними церкви до Першого Всеукраїнського Православного собору УАПЦ (жовтень 1921 р.). В 1922 р. був переведений священиком до с. Малих Сорочинців, служив там до 1925 р; трохи пізніше створив громаду УАПЦ в Котельві. 1929 р. був священиком УАПЦ в Миргородській Троїцькій церкві. Чекісти вважали його ідейним натхненником автокефального руху в с. Довгалівці й розглядали його справу в зв'язку з справою антибільшовицької організації в с. Довгалівці, хоч Ляхно не був її членом. Він був заарештований 23 жовтня 1929 р., а 15 лютого 1930 р.за вироком Особливої наради при колегії ДПУ УСРР засуджений до 10 р. позбавлення волі. Перебував у таборах на Соловках і поблизу м. Архангельська. Повернувся до Миргорода паралізований. Похований у Миргороді на Личанському цвинтарі, неподалік від церкви Іоана Богослова. Могила не збереглася. Реабілітований 1989 р. Панас Петрович був одружений, разом із дружиною Антоніною мав дітей: синів Анатолія й Якова, дочок Марію і Людмилу (правнуки Людмили нині живуть у Миргороді).

Анатолій Панасович (1899 – ?) – син Панаса Петровича. Патріотчне виховання одержав під впливом батька. Священик і благовісник УАПЦ Котелевського району, де церковну громаду УАПЦ створив його батько. 1929 р.

переїхав до Одеси, де служив настоятелем Покрівського кафедрального собору. 1930 р. був засуджений до позбавлення волі, з місць ув'язнення не повернувся.

Яків Панасович – син Панаса Петровича. Працював архітектором у Ялті. За сталінщини, остерігаючись репресій за своє походження, виїхав до м. Мурманська, там одружився, мав 2 дочок.

Людмила Панасівна (? – близько 1960-их рр.) – донька Панаса Петровича Ляхна, священика УАПЦ. Одружена з Іваном Трушем, сином десятника з В.Сорочинців. Наймали житло в Миргороді на Харківці, в будинку Худоминських. Працювала на курорті на харчоблоці. Похована на цвинтарі по вул. Гурамішвілі. Мали доньку Олену Іванівну (1928 – 1998), в шлюбі Ігнатюк (дружину директора Миргородської школи № 5 Михайла Васильовича Ігнатюка).

Марія Панасівна – донька священика Панаса Ляхна. Померла в юному віці від нещасливого кохання.

Панас Антонович (бл. 1882/1886, с. Солонці – ?) – козак, 1913 р. мав 15 десятин землі. На початок колективізації – селянин-одноосібник у Солонцях, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Йосип Петрович – освіту одержав у Миргородському міському училищі. З 1906 р. учитель Гаркушинського, а з 1910 р. – Байрацького початкового народного училища Сорочинської волості.

Ляхно – керівник повстанського загону, який 1920 р. діяв проти радянської влади в районі сіл В.Сорочинців, Баранівки. Об'єднувався з повстанським загоном Мусієнка.

Кирило Остапович (1897 – ?) – 1919 р. голова комісії з продрозкладки у В.Сорочинцях. З 1920 р. миргородський районний продовольчий комісар. У складі загону ЧОН вів боротьбу з повстанськими загонами Христового і Мусієнка.

Майя Кирилівна – в 50-х рр. XX ст. учителька початкових класів 4-ї Миргородської школи (на Личанці).

Хутори Ляхнів існували в Сорочинській і Устивицькій волостях.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 52. – С. 585; Гоголь на родине: Альбом. – Полтава, 1901. – С. 18; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 87; 1908. – С.83; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 82; Клировая книжка. – С. 404, 415; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 124; Мартирологія українських церков. – Т.1. – С. 968, 969; Бухарєва І.В. та ін. Репресовані діячі УАПЦ: біографічний довідник. – К., 2011. – С. 67 – 68; Ревегук В., Кочерга Н. Справа миргородських «ображених» // Рідний край. – 2012. - № 1. – С. 200- 201; Розсоха Л. Український державний діяч і священик УАПЦ Панас Ляхно // П. п. – 2017. – 24 листопада. - № 47 (12382). – С. 4.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 32, 77; Алфавит дач. – Арк. 70; Родинний архів М.В.Ігнатюка (м. Миргород).

Ляховичі – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Матвій Іванович – старший канцелярист Миргородської полкової канцелярії (1753). Сотник 1-ї Миргородської сотні (1758), у 1758 – 1761 рр. миргородський полковий хорунжий. Полковий писар (1762 – 1764). У 1765 – 1767 рр. миргородський полковий суддя, в 1770 – 1771 рр. полковий писар. Власник 12 хат у м-ку Сорочинцях, хутора під с. Перевозом Шишацької сотні. Володів овечим заводом (1763). Бунчуковий товариш. Одружений із Ганною Яківною Зарудною. 1765 р. мав дорослу доньку. Сини Василь, Володимир, Федір, Михайло, можливо, й інші.

Федір – 1765 р. сорочинський сотенний отаман. 1787 р. поручик, співвласник (із Ф.Заньківським, Л.Данилевським та іншими) села Перевозу Говтв'янського повіту. Мав сина Андрія.

Федір – засідатель нижнього земського Говтв'янського суду (1784).

Федір Матвійович – помер на початку 1806 р. Знайомий яреськівської родини Трощинських.

Михайло Матвійович – помер на початку 1806 р. Знайомий яреськівської родини Трощинських.

Ляховичівна Федора – сестра Федора, сорочинського сотенного отамана (1765).

Ляховичівна N – сестра Федора і Федори. У шлюбі за Іваном Котляревським, сотенним писарем Устивицької сотні Миргородського полку. Мала доньку Євдокію, хрещеними батьками якої були Федір і Федора Ляховичі (1765).

Антін – миргородський полковий суддя (1766 – 1767, 1781). 1781 року – власник хутора Салівського (14 хат) Шишацької сотні Миргородського полку. Дружина – Федора (1787 р. «вдовствующая судьина полковая»), була власницею хутора Матвіївського (34 душі) при Салівській Долині Говтв'янського повіту, хутора при урочищі долина Шабатихи (4 душі), хутора «Балка при Намісниковій» того самого повіту. 1795 р. володіла млином на Пслі в с. Портянках Миргородського повіту. Мали сина Володимира.

Ляховичева Ганна Яківна (див.: Зарудна Ганна Яківна).

Григорій – військовий канцелярист у Війську Запорізькому бл. 1757 – 1762 рр.

Григорій (1741 - ?) – походив «із малоросійського шляхетства». На військовій службі з 1756 р. З 1760 р. – полковий писар, 1762 – військовий писар. Городиський сотник Миргородського полку (1768 – 1783). Бунчуковий товариш Миргородського полку (з 1782). Брав участь у військових походах 1769, 1770, 1774 і 1775 рр., утримував новоутворені пошти і пости на Кримському тракті. 1781 р. мав 2 хутори (2 і 16 хат) у Городиській сотні. 1787 р. був співвласником сіл Борисів, Опришків, Ярошів та хутора Котницького – всі Городиського повіту. 1783 р. володів 185 душами чол. ст. в Городиському повіті й 20 душами в хуторі при річці Гирмані Золотоніського повіту. Був одружений із Ганною Кирилівною Каракаш, донькою устивицького сотника Миргородського полку.

Григорій Іванович (бл. 1739 – ?) – прем'єр-майор у відставці. У шлюбі з донькою полкового обозного Параскою Петровською (згадується 1786 р.).

Петро Григорович – син полкового писаря. На службі в Миргородському полку з 1767 р. полковим канцеляристом. Омельницький сотник Миргородського полку (1770 – 1783).

Володимир Антонович (1758 – ?) – син полкового судді Миргородського полку. На військовій службі з 1769 р. (полковим канцеляристом). 1772 р. – значковий товариш, 1782 – військовий товариш Миргородського полку. Брав участь у військовому поході під час російсько-турецької війни. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в російській армії. Власник 20 душ чол. ст.

Володимир Матвійович (бл. 1759 – не раніше 1800) – син миргородського полкового судді. Значковий товариш Миргородського полку (1782), мав 10 хат підданих. В 1787 – 1801 рр. військовий товариш. 1787 р. служив у Першому департаменті Верхнього земського суду Київського намісництва. Приятель яреськівської родини Трощинських. У шлюбі з Єфросинією Семенівною Левенець – онукою священика (1749 – 1756) із м-ка Лютеньки Гадяцького полку Василя Дмитровича Левенця. Мав сина (1785 р.н.) і доньку Марію.

Василь Матвійович – син полкового судді. Близький знайомий яреськівської родини Трощинських (кін. 1790-их рр.).

Андрій (1760 – ?) – син сотенного отамана. Козак Миргородського полку, на військовій службі з 1773 р. Полковий канцелярист (1775), сорочинський сотенний отаман (із квітня 1777 р.). Значковий товариш, 1794 р. мав служителів у м-ку Сорочинцях.

Андрій – корнет у м-ку Сорочинцях. Дружина – Варвара Семенівна (згадується 1791 р.). Донька Олена, доросла 1791 р.

Федір – засідатель Миргородського повітового суду (1791 – 1792), член розправи цього суду (1796).

Андрій Федорович – дворянин, корнет (1791), житель Сорочинців. Був «восприємником» Данила, сина корнета Артема Кияшка (Сорочинці). Поручик (1803 – 1804), засідатель Миргородського нижнього земського суду і земського суду (1803 – 1811). Титулярний радник (1809). Мав селян у Сорочинцях. 1821 р. опікунами його сорочинського маєтку були Микола Іванович Лукашевич і Антін Степанович Власенко. Дружина Анастасія, 1806 р. стала хрещеною матір'ю Анастасії, дочки сорочинського дворянина Йосипа Козиненка.

Андрій (бл. 1758 – 12.06.1819, Сорочинці) – титулярний радник, жив у м-ку Сорочинцях, мав там селян. Помер від сухот. Дружина Анастасія (бл. 1766 – 21.08.1820), померла в Сорочинцях. Мав сина Михайла.

Олексій Федорович – брат Андрія Федоровича, полковник (1820), генерал-майор (1822 – 1823), мав селян у Сорочинцях. 1821 р. домагався частини маєтку свого померлого брата Андрія; з цього приводу листувався з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським. Напевно, його згадує в щоденнику 1822 р. В.Я.Ломиковський як «бригадного генерала» Ляховича, котрий був у Кибинцях 26 жовтня, в день тезоіменитства екс-міністра Д.П.Трощинського.

Марія Володимирівна – донька військового товариша. Одружена з Олександром Івановичем Мартосом (народився 1802 р. у с. Скоробагатьках Лохвицького повіту).

Михайло Андрійович (бл. 1816 – раніше 1851) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Згодом капітан-лейтенант флоту.

Ляховичева Олександра – дочка майора, незаміжня (1851).

Іван Андрійович – титулярний радник (1852 – 1853), жив у Миргородському повіті (м-ко Сорочинці).

Григорій Ілліч – управитель економії в с. Пологах Миргородського повіту (приблизно наприкінці XIX – на початку XX ст.). Дядько Костянтина Ляхович.

Іван Ілліч – брат Григорія. Жив у с. Аврамівці Хорольського повіту, був гласним Хорольського повітового земства, згодом переїхав до с. Півнева Гора, що поблизу м. Острога Волинської губернії. Мав дітей Костянтина, Миколу, Анастасію.

Павло Володимирович – губернський секретар (1825), хорунжий Миргородського повіту (1825 – 1826). Підкоморій Миргородського повіту (1827). Близько 1866 – 1871 рр. його спадкоємці володіли землею (128 дес.) при х. Лисевичевої в дачі с. Баранівки.

Василь – колезький асесор, дідич села Великого Перевозу Баранівської волості Миргородського повіту (1884).

Федір Васильович – надвірний радник, близько 1866 – 1871 рр. мав 28 дес. землі при Малишевій Долині (в дачі с. Баранівки).

Костянтин Іванович (6.08.1886, м. Острог – 16.04.1921, м. Полтава) – жив у Полтаві, де 1904 р. закінчив Олександрівське реальне училище. Член РСДРП (м), меншовик. 1909 р. засуджений до довічного заслання в Сибір, звідки втік, до 1917 р. жив на еміграції у Франції. 25 травня 1917 р. повернувся до Полтави. Влітку 1917 р. став ініціатором створення і завідувачем Політичного архіву в Полтаві. З 2 липня 1917 р. гласний Полтавської міської Думи; депутат Полтавської ради робітничих і солдатських депутатів. Був активним співробітником газети «Свободная мысль», яку редагувала Софія Володимирівна Короленко (газета була органом небільшовицьких соціалістичних партій). 1919 р. був завідувачем підвідділу літератури і мистецтва полтавського губернського відділу освіти, очолив новостворений Комітет із охорони пам'яток старовини, мистецтва і природи Полтавщини. Заарештований більшовиками у березні 1921 р. У в'язниці захворів на тиф і помер у будинку В.Короленка. Дружина – Наталя Володимирівна Короленко, донька письменника. Мали доньку Софію.

Микола Іванович – брат Костянтина, служив у Хорольській повітовій управі.

Анастасія Іванівна – сестра Костянтина. Освіту здобула в Бахмутській жіночій гімназії. З 1902 р. учителька початкового народного училища в с. Біликах Миргородського повіту. В 1905 – 1907 рр. учителька Кибинського початкового народного училища, учасниця таємного гуртка, що діяв у селі Кибинцях.

Літ.: Месяцослов, 1804. – С. 214; Наказы. – С.284; Отчет МУЗУ. – 1903. – С.71; 1908. – С.79; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 72; Модзалевский. – Т.3. – С. 444; Т.4. – С.298; Описи КН. – С. 138, 158, 262 та ін.; Архів Коша-1. – С.389; Граб В. В лавах

революційної демократії // Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С.57 – 67; Кривошея. – Ч.1. – С. 41, 42, 45; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 66 – 67; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 44, 88 – 89.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІ. – Спр. 18806. – Арк. 4; Ф. ІІІ. – Спр. 8988. – Арк. 1-2; Ф. VIII. – Спр. 254 (127). – Арк. 60; ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 349. – Арк. 63; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 3, 36 зв. – 37; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 46 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 35 зв.; Спр. 139. – Арк. 2 зв., 30; Спр. 141. – Арк. 37 зв.; Спр. 166. – Арк.4; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр.1. – Арк.2; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 6. – Арк. 3 зв.

Ляховченко Кирик – житель Миргородської сотні (1718).

Ляшенки.

Григорій із братом Степаном – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Андрій – козак м-ка Сорочинців (1718). Андрій із братом Яковом – козаки середньої заможності Сорочинської сотні (1723).

Євтух із братом Яковом – «можні середні» козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Кирило – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ляшенко Юсько (Йосип?) – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Ляшенко Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Андрій – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Ляшенко Яків, Ляшенко Іван – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Ярмаках.

Ляшки. (Пор. також: Лащенко, Лашко).

Ляшко Михайло Григорович – козак, у 1860-их рр.. мав у власності лісове урочище Калитівка (від Калита) в Миргородському повіті.

Ляшко Ганна Семенівна – вдова міщанина, 1904 р. була «сиделицей» горілчаної лавки № 683 (в м. Миргороді).

Ляшко Євген Макарович – учитель російської мови в жіночій гімназії Н.А.Грановської в Миргороді (1907).

Ляшко Ніна – донька продавця горілчаної лавки, 1903 р. стала однією з перших учениць у новоствореній гімназії Н.Грановської в Миргороді, на Медведівці.

Ляшко Антоніна Макарівна – на початку ХХ ст. служила вчителькою в с. Малих Сорочинцях.

Ляшко – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Ляшко С. – учень Миргородської художньо-промислової школи ім. Гоголя, один із організаторів у цьому закладі гуртка «Юнацька спілка» (1913).

Ляшки. (Пор. також: Лященки).

Ляшок Костянтин Гнатович – учасник повстання Дубчака в Миргороді 1919 р., член повстанського штабу. Після поразки повстання був покараний ревтрибуналом: йому було заборонено працювати в радянських військових і цивільних установах, а також присуджено 3 роки примусових робіт.

Ляшок Іван Гнатович (1885 – 19.05.1938) – виходець із Білорусі, із селян, здобув вищу освіту в учительському інституті. В травні 1899 р. викладач Миргородського вищого початкового училища; в 1911 – 1913 рр. викладач історії в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської. Вчителював у Миргороді й у 30-х рр. Був заарештований 31 березня 1938 р., того ж дня засуджений до розстрілу, вирок було виконано. Реабілітований посмертно 1956 р.

Лященки. (Пор. також: Ляшки).

Лященко Петро з братом Антоном – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Лященко Яцько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Лященко Антон – 1738 р. козак виборний у с. (Малих) Сорочинцях, убогий (мав 2 волів).

М

Мавр Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Магала Максим із сином Семеном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці 1723 р. (Не виключено, що прізвище неправильно прочитане при публікації реєстру полку 1723 року. Пор.: Магела Семен).

Магазинський Савелій Петрович – житель Миргорода, капітан, загинув на фронті 1945 р.

Магди (Магденки).
Магденки – козацько-старшинський рід Гадяцького, Полтавського і Миргородського полків. Рідня Капністів (див.).
Магда Грицько – посполитий Шишацької сотні (1718). У спискові посполитих записаний першим.
Маґденко (Магда) Іван – козак Шишацької сотні (1718); у реєстрі сотні записаний четвертим. «Можній середній» козак Шишацької сотні (1723). Магда Іван є в спискові сотні 1732 р.
Магденко Парасковія Іванівна – дружина Миколи Григоровича Кулябки (див.), землевласника Миргородського повіту.

Магела Семен – козак Хомутецького куреня (1718). (Пор.: Магала).

Магери (Магерки, Магерченки).
Магерка Павло – 1666 р. міщанин с. Матяшівки.
Магерченко (Макгерченко) Герасим – комишанський сотник Гадяцького полку (1676).
Маґера Андрій – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Магнус [А.П.] (? – раніше 9.11.1910) – земський начальник 4-ї дільниці Миргородського повіту (приблизно до 1907 р.). Згодом переїхав на службу до Сибіру, до Акмолінської області.

Магоренко Гарасим – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді.

Маґрет (у О.Бодянського – Меґрет) Тиміш – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Маґуренко Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Маджари (Мажари, Мажаренки, Маджарини, Маджаренки).
Маджаренки Василь, Іван, Фесько, Федько – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).
Мажарин Харко – посполитий у с. Мальцях (1718). Він же Маджарин (у реєстрі – Мачарин) Харко, убогий посполитий у с. Мальцях (1723).
Маджаренко Лесько – козак куреня с. Мальців (1718); записаний першим після отамана. Він же Маджарин Леонтій – «можнійший» козак с. Мальців (1723). Маджарин (в публікації Г. Швидько хибно – Мейжарин) Лесько з сином Іваном – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях, малоґрунтові.
Мажаренко Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Хутір Мажари в XIX ст. існував біля с. Мальців.

Маджола Улас – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Маєвські.
Маєвський Семен – у червні 1745 р. був військовим канцеляристом. Належав до козацької старшини Війська Запорізького. 1746 р. кошовий отаман Василь Григорович посилав його для вирішення конфліктних питань між Перевізькою паланкою і жителями Корсунського староства. В 1760 – 1761 рр. служив у паланковій канцелярії Самарської паланки. 1764 р. Маєвський інформував Кіш про ставлення Порти до Війська Запорізького. Входив до складу слідчої комісії, що розслідувала заворушення сіроми проти січової старшини, яке сталося 26 грудня 1768 р. У 1771 – 1774 рр. на посаді військового писаря. На початку зими 1771 року Кіш відправив його в Крим, до Другої

армії (очолюваної кн. В. Долгоруким) командиром над 500 запорізькими козаками; Маєвський заступив на цій посаді запорізького полковника Опанаса Ковпака. Однак через подальше безладдя в очолюваній писарем Маєвським команді Кіш 1774 року замінив його на іншого командира – Михайла Попатенка.

Маєвський Семен Гаврилович (бл. 1745 – 19.09.1815, м-ко Сорочинці), у деяких документах згадується також як Маєцький. Походив «із шляхетства». На службі з 1759 р., з 1760 – військовий канцелярист. 1762 – полковий старшина, полковий писар. Брав участь у сутичках із татарами на Перекопі, у переході через Сиваш, у взятті Кафи. У його послужному спискові записано про його участь у російсько-турецькій війні в 1771 – 1774 роках: «Во второй армии против Крыма в деле против неприятеля и будучи у прикрытия Шингирейского ретранжамента, от стороны Кинбурга при вылазке из оного турок прогнал и которых побил и четырех человек в плен взял». Із 19 жовтня 1773 р. до 1783 р. Маєвський був сорочинським сотником Миргородського полку. Бунчуковий товариш (1778 – 1785). 1787 р. був співвласником с. Савинців Миргородського повіту. В 1810 – 1815 рр. майор, жив у м-ку Сорочинцях, мав там підданих. Суддя Миргородського повітового суду (1810 – 1811). Парафіянин Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви. Дружина Марія Петрівна (бл. 1741 – 1.06.1816) жила в Сорочинцях; 1785 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої доньки сорочинського козака Никифора Радченка; померла в Сорочинцях.

Урочище Маєвщина в XIX ст. було біля с. Олефірівки, в 1860-их рр. воно перебувало у власності козаків Іщенків.

Маєвський Микола Петрович (1913 – 1943) – житель с. Великих Сорочинців. Загинув на фронті у званні рядового.

Літ.: Описи КН. – С.270; Архів Коша. – С. 131 – 132; Архів Коша-1. – С.281 – 282, 389; Кривошея. – Ч.1. – С. 44; Книга пам'яті України. – Т.8. – С.457; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 42-43.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 43 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк.4, 41 зв. – 42; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 107, 109 зв.; Алфавит дач. – Арк. 88.

Мажари (Мажаренки) – див.: Маджари.

Мазанки (Мазанченки).

Мазанка Павло – козак у с. Зуївцях (1718).

Мазанка Опанас – отаман Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Мазанка Мартин із братом Опанасом – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Мазанка Тиміш, Мазанченко Хома – козаки Миргородської сотні (1732).

Мазепи.

Мазепа – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Мазепа Хвесько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мазизи.

Мазиза (в публікації Г.Швидько хибно – «Мазиха») Петро із сином Данилом – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Мазиза Петро Дмитрович – фельдшер Зуївської волості Миргородського повіту в 1881 – 1910 рр.

Мазиленко Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Мазій Хома – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Мазкові.

Мазковенко Левко – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Мазкова Євдокія – вдова, 1753 р. продала Сорочинському монастирю лісок за р. Пслом біля с. Перевозця Чернечого (їй цей ліс дістався раніше від удови Анастасії Мазкової).

Мазковенко Семен – 1753 р. як свідок підписав купчу Євдокії Мазкової на продаж лісу.

Мазниці (Мазниченки).

Мазниці Андрій і Тиміш – брати, козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Мазниченки Терентій з дружиною Єфросинією – міщани Миргорода початку XX ст., бублії, жили на вулиці Старосвітській. Їхня донька Мазниченко Софія Терентіївна, міщанка Миргорода – дружина Юрія Панасовича Сластьона (див.).

Мазохи. (Пор. також: Мазухи).

Мазоха Петро – козак Хомутецького куреня (1718).

Мазоха Михайло – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1718 – 1723), піший.

Мазоха Ярема – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Мазоха Сава Гаврилович (1860 – ?) – селянин, 1913 р. житель х. Плетенихи Миргородської волості, мав 25 десятин землі.

Мазоха Йосип Савович – родом із с. Дібрівки. 1908 р. служив на царському флоті. Зять миргородської родини Омельченків із Личанки.

Мазоха Іван Іванович – житель Миргорода (вул. Гоголівська, № 62). Його будинок середніх статків був націоналізований радянською владою, але 1927 р. денаціоналізований.

Мазури.

Мазур Онофрій – посполитий у с. Попівці (1723).

Мазур Тиміш – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Мазур Іван Андрійович (1885 - ?) – священик, жив у Миргороді на вулиці Шевченка, 31. Дружина – Зінаїда Яківна (1900 - ?). Обоє поховані на Личанському цвинтарі. Донька Катерина Іванівна, 2010 р. жила в батьківському будинку на вул. Шевченка.

Мазуренки.

Гафія Петрівна – донька значкового товариша. Дружина Івана Петровича Гоголя-Яновського (бл. 1740 –?). (Див. Яновські).

Мазуренко – дворянин, очевидно, з Хорольського повіту. Із його дочкою Тетяною був одружений Василь Старицький (бл. 1781 – ?), син миргородського полкового обозного.

Мазуркевичі.

Мазуркевич Леонард Осипович (1910, Білорусь – 29.06.1938), поляк, походив із робітників, мав початкову освіту. Жив у Миргороді на вул. Новопроложеній, працював завгоспом на заводі «Миррад» Миргородського курорту. Був заарештований 3 січня 1936 р., звинувачений у антирадянській агітації й засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р. Дружина – Марія Іванівна Хитько (1908 – 2006), донька миргородського художника Івана Івановича Хитька, в 30-х – 60-х рр. працювала офіціанткою й кухаркою на миргородському курорті. Мали сина Леонарда.

Мазухи (Пор. також: Мазохи).

Мазуха Данило – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Мазя Лавро Матвійович – голова колгоспу «Пролетар», створеного 1932 р. внаслідок об'єднання колгоспів «За оборону країни», «Червона зірка», «Шлях до комунізму» і «Пролетар» у с. Великому Байраці.

Майбороди (Майбороденки).

Майбороденко Матвій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Майборода Тишко, Майбороденко Василь – посполиті в с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Майборода Остап – козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723), який перейшов у посполиті.

Майбороденко Онисько – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Майборода Михайло Іванович – дійсний сотник Власівської сотні Миргородського полку (1721 – 1747). 1723 р. «оставлений в кріпості над Сулаком». Володів 10 дворами, наданими йому 1723 р. у м-ку Власівці миргородським полковником Д.Апостолом.

Майборода Прокіп Михайлович – син сотника. У спискові козаків Власівської сотні 1732 р. він записаний першим як «Прокопій Михайлов». Власівський сотник Миргородського полку (1747 – 1764). 1752 р. мав у м. Власівці власний житловий двір із 2 хатами.

Майборода – сотник, 1781 р. мав хутір (6 хат) у Яреськівській сотні Миргородського полку. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Майборода Федір – секунд-майор, 1787 р. співвласник м-ка Шишаків (разом із Л.Данилевським), власник х. Молодиківського (43 душі) Говтв'янського повіту та інших хуторів.

Майборода Олена – дочка сотника, 1782 р. дружина Олексія Олексійовича Савицького (1753 – ?), який 1774 р. був возним Лубенського полку, 1783 – полковим осавулом, 1829 – поміщиком Катеринославської губернії.

Майборода Іван – житель Миргорода (Личанки). Давав значні кошти на будівництво й оздоблення церкви Іоанна Богослова. Учасник церковного хору (20-і рр. XX ст.).

Майборода – за радянських часів, зокрема, 1947 р., секретар Миргородського райкому КП(б)У.

Літ.: Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Реестра 1649 г. – С. 268; Личный состав. – С. 12; Модзалевский. Т.4. – С. 418; Барвинский. – С. 132, 133; Реєстр 1744 р. – С. 23; Описи КН. – С. 155, 259, 277; Кривошея. Ч. 1. – С. 46; Швидько. – С. 45, 85.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 125.

Майдани (Майданенки).

Майдан Іван – 1672 р. устивицький сотник Миргородського полку.

Майданенко Тимофій – заможний козак Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Майданиченки.

Майданиченко Іван Прокопович (1894, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, у 30-х рр. XX ст. – господарський керівник (завідувач миргородської скотобійні). 20 січня 1933 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Майлати, Майлати-Демидовичі. (Див. також: Демидовичі).

Майлат – прізвище угорського походження. Ймовірно, з'явилося на Миргородщині наприкінці XVII – на початку XVIII ст., за часів урядування миргородських полковників Павла й Данила Апостолів, які привели з собою до Миргородського полку багато іноземців.

Майлат-Демидович (Демидович) Захар Левович – дворянин, бл. 1862 р. жив поблизу Миргорода (хутір Майлатівщина, він же хутір Демидовича, був за одну версту на південь від хутора Любівщини, у 1-ій частині миргородських полів). Близько 1860 – 1864 рр. мав у хуторі 50 дес. землі. 1914 р. дідич З.Л.Демидович мав садибу в Миргороді на Бровківщині (між сучасними вулицями Старосвітською, Заливною, Луговою й провулком Старосвітським). Про цю особу з негативним відтінком згадує письменник А.Свидницький у листі з Миргорода до В.Гнилосирова (1862). Проте, його як цікаву особистість відзначає скульптор Михайло Гаврилко в листі до О.Сластьона (1911).

Майлат (кін. XIX – поч. XX ст.) – лікар у с. Гаркушинцях і, ймовірно, в Миргороді. Був одружений із донькою заможного землевласника з Гаркушинців Євдокією Винник. Мали дітей: Олексія, Григорія, Наталю (нар. бл. 1898), Ольгу, Марію, які обрали своїм фахом медичну справу – були лікарями, медсестрами, аптекарями.

Майлат Климентій Федорович (1888, с. Бірки Зіньківського району - ?) – за анкетними даними, із селян.У 30-х рр. – поденний робітник у с. Бірках. 16 жовтня 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.

Майлат Василь Миколайович (1897, с. Бірки Зіньківського району – ?) – селянин-одноосібник у с. Бірках. 1930 р. був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Майлати жили в Миргороді в хуторі Майлатівщина, який входив до Стаднянської сільської ради, 1926 р. мав 15 господарств, 60 жителів. По Другій світовій війні в хуторі налічувалося 7 хат; одна хата існувала до 1947 р.; тоді в родині Майлатів був син і четверо дівчат. Рід Майлатів частково вимер, частково роз'їхався.

Маймусов Василь Павлович – вчитель математики й фізики, в 1946 – 1975 рр. директор миргородської школи № 4 (на Личанці). За національністю білорус. Жив на Приліпці (нині вул. Берегова).

Іван Майстренко.

Майстренко Іван Васильович (28.08.1899, м-ко Опішня –18.11.1984, м. Мюнхен) – науковець, публіцист, політичний і суспільно-громадський діяч. Брат письменника Якова Майстренка. В 1914 – 1918 рр. навчався в Великосорочинській учительській семінарії, де став учасником підпільної організації «Юнацька Спілка», яку створив його земляк із Опішні Андрій Заливчий. Закінчив семінарію 1918 р. Входив до партії українських есерів, згодом до її лівого крила – боротьбистів. Улітку 1919 р. комісар Кобеляцького повстанського полку, сформованого боротьбистами, який діяв проти денікінців. Працював у с. Кустолове Кобеляцького повіту головою сільради й заввідділом освіти волосного виконкому. 1925 р. закінчив інститут народного господарства в Харкові, займався українізацією преси в Одесі. В 1931 – 1936 рр. – професор інституту журналістики в Харкові. В грудні 1936 р. був заарештований і засланий до Сибіру. На початку 1941 р. вийшов на волю. 1942 р. – директор капели бандуристів ім. Шевченка в Києві; разом із капелою був висланий до Німеччини як остарбайтер за антинімецькі промови. По закінченні війни залишився на еміграції. Автор книг із публіцистики і радянознавства: «Боротьбизм», «Газета в СРСР», «Кризові процеси в радянській економіці», «Сторінки з історії Ком. Партії України», «Національна політика більшовиків» та ін. Був одним із засновників Української революційно-демократичної партії; в 1949 – 1959 рр. редагував газету «Вперед» (орган лівої УРДП). З 1963 р. до смерті працював в Українському технічно-господарському інституті в Мюнхені на посадах професора при кафедрі радянознавства економічного факультету, продекана і декана факультету, з 1979 р. – ректора цього інституту. Писав статті й коментарі для радіо «Свобода», для «Енциклопедії українознавства». По смерті Майстренка вийшла книжка його спогадів «Історія мого покоління. Спогади учасника революційних подій в Україні». Похований на цвинтарі Остфрідгоф у Мюнхені.

Літ.: Майстренко І. Історія мого покоління: Спогади учасника революційних подій в Україні. – Едмонтон, 1985. – С. 13 – 30; Енциклопедія українознавства. – Т.4; Українська революційно-демократична партія (УРДП – УДРП): Зб. матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 555 – 557; Ревегук В., Кочерга Н. Повстанська боротьба на Полтавщині за денікінщини (1919 р.) // Полтавський краєзнавчий музей: Зб. – Полтава: Дивосвіт, 2006. – С. 147.

Майченко (Маиченко) Мисько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Макаревич Ігор Іванович (бл. 1885 – ?) – закінчив Київський політехнічний інститут (1909). Особистий почесний громадянин, жив у Миргородському повіті (1911). У 1910 – 1914 рр. земський агроном Миргородського повіту,

керівник Миргородської агрономічної дільниці, консультант із сільськогосподарських питань при земській повітовій управі, завідувач економічного столу, член Миргородського сільськогосподарського товариства. Жив у Миргороді. За його участі вперше влаштовано кілька показових полів і городів, показові пасіка, пташня, запроваджено склади землеробських знарядь, оббризкування дерев.

Макаренки.

Івашина – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Кирик – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Данило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сергій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Леонтій – козак с. Попівки Миргородської сотні (1723), піший.

Дем'ян – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Степан – 1738 р. козацький підпомічник убогий у Миргороді, годувався «роботизнами».

Семен – заможний козак-хуторянин, власник Макаренкового хутора, що поблизу с. Устивиці. Дружина Любов (шлюб 1827 р.) – донька яреськівського дворянина Йова Корнійовича Пащенка.

Федір – сотенний осавул Устивицької сотні Миргородського полку (1782). На початку XIX ст. – корнет, мав землю біля с. Доброгорської (в районі м-ка Устивиці) Миргородського повіту.

Феофан Федорович (? – 1874, х. Макаренків) – походив із козаків, був на цивільній службі, де заробив чин, орден. Колезький асесор, близько 1863 – 1873 рр. мав 448 дес. землі в дачах м-ка Устивиці й 86 дес. – у дачах с. Матяшівки. Власник хутора Макаренкового (за 1 версту від Устивиці), у хуторі був великий будинок з колонами. Мав доньку Софію і сина Степана. По смерті залишив дітям 600 дес. землі. Родичами Ф.Ф.Макаренка були Пимон Демидович, Никифор Пилипович Пищимука, Яковенко Юхим Григорович. У будинку Макаренка протягом 82 років зберігалася картина «Весілля на Макаренковому хуторі», яка, за твердженням родини, була написана 1845 року на їхньому хуторі Тарасом Шевченком, та портрет дівчини в українському одязі, того самого авторства. 1932 р. О.Г.Сластьон зробив висновок про відповідність картини «Весілля…» пензлеві Т.Шевченка. Маєток Макаренка згодом успадкував Ф.Ю.Яковенко (див.).

Макаренкова Тетяна Іванівна – козачка, в 1860-их рр. мала 12 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Макаренкова Софія Феофанівна (? – 1913) – дворянка, донька колезького асесора Феофана Макаренка. По смерті батька господарювала в х. Макаренковому. Жителька м-ка Устивиці (1896). Свій маєток у хуторі заповіла двом особам: своєму хрещеникові Федору Юхимовичу Яковенку (див.) і управителеві свого маєтку молодому Василеві Яковичу Яковлеву (див.).

Степан Феофанович – син Феофана Федоровича, колезький асесор, юрист, із 1864 р. член Миргородської повітової земської управи; 1871 р. – почесний мировий суддя Миргородського повіту. 1874 р. – член училищної ради від Миргородського земства. Батьківський маєток його не цікавив, мав пристрасть до співів. Живучи в Миргороді, влаштовував там різні хори, тратив на цю справу чималі кошти. У його миргородському хорі співав юний Степан Федотович Панащатенко (див.).Згодом поїхав на службу до Варшавського судового округу, де й помер.

Микола Прокопович – житель м-ка Сорочинців. Студент Московського університету, восени 1901 р. жандарми проводили трус у його помешканні як у особи, причетної до українського соціалістичного руху.

Павло – кравець у м-ку Хомутці, 1901 року був одним із керівників місцевого революційного гуртка.

Гаврило Семенович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 36 десятин землі.

Тихін Григорович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 21 десятину землі.

Марко Пантелеймонович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Макаренків Яреськівської волості, мав 17 десятин землі.

Семен Гнатович (1881 – ?) – колгоспник у с. Клюшниківці. Був заарештований 30 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Хутори Макаренків існували в Устивицькій і Яреськівській волостях. Хутір Макарівщина був поблизу с. Савинців.

Макарина Антін Іванович (1895, с. Комишня – 5.01.1938) – колгоспник у с. Комишні, 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Макаров Гаврило Іванович – із 1906 р. лікар Багачанської медичної дільниці Миргородського повіту.

Макаровські.

Макаровський Михайло Михайлович (1783 – 19.09.1846, м. Гадяч) – маловідомий український поет. Вихованець Полтавської духовної семінарії. 1818 р. був домашнім учителем дітей поміщика Михайла Григоровича Корсуна в с. Корсуновій Слобідці Миргородського повіту. Викладав у Гадяцькому повітовому училищі. Був сусідом родини Драгоманових у Гадячі, про нього згадує Олена Пчілка. Поет, якого вже 1887 р. називали забутим. Належав до харківської школи романтиків. Тематика творів – історична й етнографічно-побутова. Автор поем «Наталя, або Дві долі разом» і «Гарасько, або Талант в неволі», які вперше були опубліковані Амвросієм Метлинським (колишнім

учнем Макаровського в Гадяцькому училищі) вже по смерті поета в українському літературному альманасі «Южный русский сборник» (Харків, 1848). Написав також невеликі поетичні твори «Полтавська різанина» й «Полтавська могила», у яких оспівував перемогу Петра І над шведами; ці вірші увійшли до невеликого збірника «Мова з України», виданого коштом Божка в Полтаві 1864 р. (збірник уже через два десятиліття став бібліографічною рідкістю). Поеми були передруковані в газеті «Руслан» (Львів, 1899).

Макаровська Лідія Дем'янівна (1878 – ?) – дружина О.К.Волніна (див.).

Маковецькі (рідко Маковенки).

Гаврило – генеральний осавул (лютий 1656 р.). Ймовірно, від нього йде миргородський рід Маковецьких.

Михайло – священик «из малороссийских заднепрских городов». Близько 1677 р. потрапив у бусурманський полон, але звільнився викупом і 1692 р. жив у Криму «при греках» при церкві Пресвятої Діви Богородиці; сприяв послам, які прибували з православних країв.

Іван із братом Семеном – заможні козаки с. Опришків Городиської сотні Миргородського полку (1723). За ревізією 1738 р. належали до категорії козаків виборних грунтових.

Данило – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Грицько – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718); посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Сидір – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Маковецький (Маковенко) Тиміш – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Леонтій – 1836 р. був служителем Миргородського повітового училища.

Іван Іванович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 21 десятину землі.

Микола Іванович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 22 десятини землі.

Уляна Григорівна – освіту здобула в Симферопольській жіночій гімназії. З 1911 р. учителька Ярмаківського початкового народного училища Миргородського повіту.

Маковецький М. – 1902 р. став членом комітету з відкриття пам'ятника М.Гоголю в с. Великих Сорочинцях.

Маковецький Степан Іванович – волосний старшина Сорочинської солості (1908 - 1910).

Михайло Матвійович – випускник Сорочинської вчительської семінарії 1919 р. Комуніст, активний учасник встановлення радянської влади на Миргородщині. Згодом – завідувач районного відділу освіти, член волосного виконкому. Автор спогадів про В.Сорочинці, які зберігаються в В.Сорочинському краєзнавчому музеї.

Маковецька Ганна Ф. – в 1914 – 1918 рр. навчалася в В.Сорочинській учительській семінарії, однокласниця І.Майстренка (див.). Згодом жила в м. Костянтинограді. Була одружена з Григорієм Павловичем Радченком (див.).

Ганна Федотівна – вчителька в Сорочинцях (перша пол. ХХ ст.). Можливо, її стосується наступна інформація:

Маковецька – одна з найкращих учительок молодших класів на Миргородщині (1927).

Григорій Іванович – козак м-ка Березової Луки (поч. ХХ ст.), одержав домашню освіту. Любитель і знавець місцевої старовини. Родина переїхала до Миргорода, 1914 р. збудували добротний будинок на вул. Ведмедівській, № 2 (нині вул. Ведмедівка, № 20). В 1912 – 1913 рр. був на посаді «письмоводителя» в Миргородській чоловічій гімназії. Дружина, ймовірно, Килина. Маковецький як секретар Спілки хліборобів-власників у Миргороді був розстріляний Миргородською Надзвичайною Комісією в березні 1919 р. Їхній будинок на Ведмедівці (вартістю 900 крб.) був націоналізований радянською владою, але 1927 р. підлягав денаціоналізації. Подружжя Маковецьких мало 2 синів – Івана і Миколу (обидва загинули під час громадянської війни) і 3 дочок: Лідію Григорівну, яка була одружена з агрономом-садівником Тимченком (див., мали дочок Зіну і Тіму); Юлію Григорівну, вчительку; Галину Григорівну (в 20-х рр. навчалася на педагога) . Близько 1929 – 1930 рр. радянська влада знову відібрала в Маковецьких будинок; під час війни в 1942 р. родина Тимченків повернула собі будинок Маковецьких. 1943 року Тимченки й Маковецькі виїхали з Миргорода.

Маковецький Ф.М. – у 1936 – 1944 рр. викладач Великосорочинської педшколи (педучилища).

Григорій Андрійович (1901 – 21.11.1937, м. Харків) – уродженець і житель Лохвицького району, селянин-одноосібник. Був двічі засуджений, 1937 р. розстріляний. Реабілітований 1991 р.

Іван Максимович (1911 – ?) – житель Лохвицького району, селянин-одноосібник, 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1991 р.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1912. – С. 323; Списки лиц. – С. 1 – 6; Падалка Л. Прошлое Полтавской территории… - Полтава, 1914. – С. 234; Описи КН. – С. 142; Кривошея. Ч.1. – С. 8; Кривошея В. Генеалогія українського козацтва. – К., 2002. – С. 123; Магда В., Хурса В. З Хаток бачив увесь світ. – Шишаки, 2003. – С. 49; Швидько. – С. 79, 198, 298.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 11. – Арк. 5; Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 4; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка; Музей Великосорочинської школи-інтернату. – Фонди.

Маковоз Петро Лукич (1886, м. Миргород – ?) – робітник артілі в Миргороді, був репресований (заарештований 7 листопада 1936 р., засуджений за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі). Реабілітований 1995 р.

Макогони (Макогоненки).

Макогон Андрій – 1711 р. значковий товариш Миргородського полку, був у складі куреня Лісницького.

Макогін Прокіп – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Макогін Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Макогін Прокіп, Макогінка Андрушиха – заможні посполиті в с. Попівці (1723).
Макогоненко Федір – козак середньої заможності с. Черевок Миргородської сотні (1723 – 1732).
Макогоненко Кость – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Макоїди (Макоїденки).
Макоїденко Пилип – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Макс – радник німецького військового управління в Миргороді (1942).

Максимейки.
Максимейко Максим – убогий піший козак с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Максимейкова Ганна – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Максименки.
Вакула – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Левко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Корній – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Наум – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).
Омелян – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Карпо – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Клим – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).
Самійло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Ілля Михайлович (1852 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Якимовому Багачанської волості, мав 18 десятин землі.
Давид Каленикович (1857 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 17 десятин землі.

Максимів Григорій (1891 - ?) – освіту здобув у Глухівському вчительському інституті. З 1921 р. – священик УАПЦ. Жив у селищі Чорнухах на Полтавщині. В 1926 – 1928 рр. був настоятелем у Воскресінській церкві Миргорода. 1930 р. був заарештований, з ув'язнення не повернувся.

Максимов Петро – зборщик полковий у Миргородському полку (1732).

Максимовичі.
Омелян Євтихійович – миргородський полковий осавул (бл. 1721 – 1722).
Михайло, у чернецтві Манасія (? – 2.07.1758) – письменник, ректор Київської академії, архімандрит. Походив із посполитих м-ка Сорочинців Миргородського полку. Виховувався в Київській академії, навчався за кордоном, згодом (у 1745 – 1749 рр.) викладав у Київській академії німецьку та єврейську мови, богословські науки. Архідиякон кафедри Київської митрополії. З 1755 по 1758 рр. був ректором Київської академії, одночасно з цим – ігуменом і архімандритом Київського Братського монастиря. Реформатор діяльності Київської академії. Проповідник, просвітник, автор трактатів, богословсько–проповідницьких творів, віршів. Похований у Києві, в склепі Богоявленського собору Братського монастиря.
Петро (? – раніше 1794) – військовий товариш Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців. Дружина Олена Леонтіївна, 1785 р. стала хрещеною матір'ю Марії, доньки сорочинського сотенного отамана Антона Налойченка. Донька Ганна 1794 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої доньки сорочинського жителя значкового товариша Мирона Маренича.
Іван Петрович (? – після 1786) – син Петра Максимовича, козака. Народився в м-ку Сорочинцях Миргородського полку. До 1757 р. навчався в Київській академії, потім (до 1.06.1760 р.) – у Санктпетербурзькій адміралтейській шпитальній школі. Служив лікарем. Із 1772 р. навчався в Кенігсберзькому університеті, де одержав диплом доктора медицини. З 1773 р. – лікар у Астраханській губернії, з 1786 р. – у Кавказькому намісництві. Надвірний радник (із 1785 р.).
Максимович, у чернецтві Ігнатій (1725 – 30.11.1793) – викладач, архімандрит, поет. Народився в с. Ручках Комишнянської сотні Гадяцького полку в сім'ї Єфимія Максимовича, священика церкви Різдва Богородиці в с. Ручках. Із 1741 р. навчався в Київській академії, по закінченні якої викладав у ній, з 1763 р. мав посаду префекта і професора класу риторики. З 1765 р. служив архімандритом кількох монастирів: Київського Софійського, Нехворощанського Успінського (з 1768 р.), Глухівського Петропавлівського (з 1775 р.), у монастирях Новгородської та Тверської єпархій у Росії. 1789 р. став архімандритом Чернігівського Єлецького Успінського монастиря, де й помер і похований. Автор оди.
Дем'ян (бл. 1776 – 5.02.1815, Сорочинці) – корнет, мав кілька душ підданих у м-ку Сорочинцях, землі в дачах Сорочинців. Сусід Г.І.Чарниша. Помер від сухот. Дружина Євдокія (була жива 1823 р.). Мали сина Микиту.
Іван – столоначальник у Миргороді (1841).

Микита Дем'янович – колезький асесор, миргородський повітовий стряпчий (1864). Мав 61 дес. землі в урочищі Колодчиному (в дачах м-ка В.Сорочинців) і 30 дес. – між В.Сорочинцями й с. Малим Перевозом.

Антін Григорович – дворянин с. Юсківців Лохвицького повіту. В 1874 – 1875 рр. учитель Комишнянського парафіяльного, згодом двокласного училища Міністерства народної освіти. Навчав дітей співу. В грудні 1875 р. переведений на посаду вчителя Решетилівського училища.

Анастасія Петрівна – донька сорочинського поміщика Максимовича; родичка сорочинського поміщика генерал-майора Андрія Гудовича. Дружина заможного жителя Сорочинців Івана Даниловича Корецького (див.). Мала сина і 5 дочок (див.: Корецькі).

Федір Васильович – титулярний радник, становий пристав 2-го стану Миргородського повіту (1888).

Никандр Федорович – 1904 р. «не имеющий чина», канцелярський службовець Миргородського поліційного управління.

Максимовичі – на початку XX ст. заможні жителі центральної частини Миргорода. Очевидно, здавали житло в оренду: в будинку Максимовичів протягом деякого часу, 1903 р., розміщалася Миргородська жіноча прогімназія Н.А.Грановської; 1912 р.– контора нотаріуса І.І.Нестеренка (вул. Гоголівська, № 120, що при Базарній площі). До 1917 р. Віра Михайлівна Максимович мала 4 будинки на Базарній площі, № 8, які з приходом радянської влади були націоналізовані.

Літ.: ПГВ. – 1860. – № 39. – С. 468; Памятная книжка. – 1865. – С. 97; Белогриц-Котляревский. – С. 47, прим. с. 27, 39; Адрес-календарь, 1904. – С. 1; Список докторов медицины. – С. 100; Радиш Я. Українські військові лікарі // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С. 131; Кривошея. – Ч. 1. – С. 41; КМА. – С. 348, 349.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 43 зв.; Спр. 133. – Арк. 158; ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 102; МКМ. – ОФ. – № 8771 / Д-1677; Алфавит дач. – Арк. 55 зв., 117 зв.

Максюти.

Гнат – 1738 р. козак виборний у м. Городищі Миргородського полку. Зять виборного козака Харка Василенка, жив на його дворі.

Петро Семенович – селянин-власник, 1864 р. мав 9 дес. землі в урочищі Заводище (в дачах м-ка Хомутця).

Улян – селянин, церковний староста Преображенської церкви с. Шарківщини (1902).

Іван Петрович – комуніст, організатор і перший голова комнезаму в с. Попівці (1919).

Іван Іванович – житель с. Бакумівки. Служив скарбником у Нестора Махна. У Максюти в Бакумівці зберігалися різні документи Махна (махновці 1920 р. заходили до села); ці документи згодом згоріли, коли хату Максюти було підпалено. І.І. Максюта був розстріляний чекістами.

Максюта – радянський активіст у с. Зубівці, був ініціатором розстрілу заручників у селі 1921 року. 1933 року був засуджений до 10 р. ув'язнення, але у зв'язку з амністією звільнений. Удруге заарештований 1937 року, сидів у Лубенській тюрмі. Подальша доля невідома.

Панас Порфирійович (1894, с. Хомутець – 10.06.1969, там само) – гончар і скульптор, автор бюстів відомих діячів України. Його роботи зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї, середній школі с. Хомутця.

Іван Порфирійович (1897, с. Зубівка – 16.10.1938, м. Полтава) – у 30-х рр. житель Миргорода, службовець установи. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Макухи.

Макуха Мусій Семенович (1848 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Онацькому Березоволуцької волості, мав 19 десятин землі.

Макуха Семен Іванович (1858 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 19 десятин землі.

Макуха Митрофан Іванович (1863 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 19 десятин землі.

Малафеєв (див.: Малофей).

Малашевський Петро – миргородський полковий суддя (1758).

Малежики (Малежиченки).

Малежик Степан – посполитий у с. Слобідці (1718).

Малежиченко Степан із братом Андрієм – заможні козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Малеїдзе (Малейзев) Автандил – грузинський дворянин-емігрант, у 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у м-ку Білоцерківці Миргородського полку.

Малейник Кирій – козак Миргородського полку (1649).

Маленки.

Маленко Васечко (у публікації О.Бодянського – Васенко) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Маленковський Матвій – сорочинський сотенний писар (жовтень 1747). Цілком імовірно, що це особа з роду Малинок (пор.).

Маленькі.

Маленький Кирій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Маленький Сенько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Малики (Маличенки).

Малик (?) Антон – 1649 р. козак Устивицької сотні Миргородського полку. (В публікації реєстру 1995 р. – Маяк Антон, це, очевидно, хибне прочитання).

Малик Семен – козак Шишацької сотні (1718).

Маличенко Макар – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Малик Яків – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Маличенко Яків – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Малик Андрій – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Біликах Миргородської сотні. Мав сина Ониська.

Малик Архип Трохимович – селянин м-ка Сорочинців. Дружина – Ірина Дем'янівна. Мали дітей Івана, Поліну, Пелагею (нар. 1896).

Малик Василь Трохимович (1880 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петренків Шишацької волості, мав 22 десятини.

Малик Іван Архипович – закінчив Полтавську фельдшерську школу, 1903 р. фельдшер Багачанської медичної дільниці Миргородського повіту. З 30 липня 1903 р. – фельдшер у с. Кибинцях, був на цій посаді й 1911 р. Тимчасово 1904 р. служив фельдшером у м-ку Устивиці. Колезький реєстратор, земський гласний Миргородського повіту, скарбник Кибинського сільськогосподарського товариства (1911). Мав брата Леонтія.

Малик Поліна Архипівна – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Малик – 1919 р. був членом Миргородського повітвиконкому. Під час повстання Дубчака в Миргороді в квітні 1919 р. схвалював дії повстанців. Ймовірно, належав до партії боротьбистів.

Хутори Маликів, Маликівщина існували в Шишацькій волості.

Малин Петро (можливо, Малик ? – Л.Р.) – майор, власник маєтку в хуторі Трипільській Балці Миргородського повіту. Помер раніше 1856 р.

Малинець Іван – житель м-ка Сорочинців (1693), особа «зацна». Цілком імовірно, що це особа з роду Малинок (пор.).

Малиніна Ганна Кузьмівна – міщанка, 1904 р. – «сиделица» в горілчаній лавці № 682 (м. Миргород).

Малинки – козацько-старшинський і дворянський рід Миргородського полку. (Пор. також: Маленковський, Малинець).

Малинка (Малинченко) Панько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Самійло – підписок у Миргородському полку (1718), другий полковий миргородський писар (1722 – 1725), полковий канцелярист (1732). Його підпис (замість неписьменних старшин Миргородського полку) стоїть на Коломацьких чолобитних 1723 р.

Марко – належав до полкової козацької старшини Миргородського полку (перша половина XVIII ст.).

Малинченко Лукаш – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Малинка – козак с. Зуївців Миргородської сотні, загинув у поході бл. 1722 – 1723 рр. Його вдова, Малинчиха Стеха, зубожіла.

Йосип, 1741 р. миргородський полковий канцелярист, 1752 р. – значковий товариш Сорочинської сотні Миргородського полку.

Тимофій – значковий товариш Миргородського полку, житель Сорочинців, парафіянин Преображенської церкви (1782). Мав 2 хутори (5 і 1 хата посполитих) у Сорочинській сотні Миргородського полку. Дочка – Анастасія, 1782 р. доросла.

Олексій – миргородський полковий писар, жив у Сорочинцях , абшитований полковим писарем 1784 р. Дружина Гафія. Діти: Амвросій (10.12.1784 – ?), Потап (10.12.1784 – ?), Георгій.

Федір (бл. 1748 – 24.07.1784) – житель Сорочинців. На службі в Миргородському полку з 1761 р., канцелярист, сотенний писар (1766 - 1772). Значковий товариш (із 1772), військовий товариш (1784). Мав хутір у Сорочинській сотні. Одружений із Оксаною Йосипівною Ксьонз, донькою козака першої Миргородської сотні. Помер у Сорочинцях. Син Микола (бл. 1773 – 9.01.1780).

Пантелеймон (1749 – ?) – син значкового товариша, на службі в Миргородському полку з 1757 р., полковий канцелярист із 1765 р. Значковий товариш Миргородського полку (1772 – 1790). Мав хутір у Сорочинській сотні, 3 підданих. У шлюбі з Марією Федорівною Тереховською, донькою поповича з с. Великої Павлівки Гадяцького полку.

Макар (1744 – раніше 1810, м-ко Сорочинці) – на службі з 1757 р. полковим копіїстом, миргородський полковий канцелярист (1762 – 1770), значковий товариш Миргородського полку (1772 – 1783). Корнет. Мав 5 хат у Сорочинцях, хутір у Сорочинській сотні. Помер у Сорочинцях. Був одружений із Агафією, донькою значкового товариша Никифора Ковалевського.

Георгій (Юрій) Олексійович – дворянин, житель Сорочинців, корнет (1814 – 1825). Близько 1825 – 1835 рр. мав селян (18 душ) у Сорочинцях і в хуторі Неїжковому Байраці. У 1820-их рр. купив 24 дес. землі в дачах м-ка Шишаків у братів Гергія й Івана Лаппо-Данилевських. Успадкував будинок і все майно «генеральші» Дмитрієвої в Сорочинцях. Від його імені утворена назва хутора Юріївки Сорочинської волості. Був хрещеним батьком Івана Микитовича Кальнобродського (1821), Павла Петровича Легейди (1822) – дітей сорочинських дворян. Дружина Феодосія (згадується 1814 р.). Діти: Євдокія (доросла 1825), Олексій (нар. бл. 1807, з 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Михайло (нар. бл. 1808, з 1819 р. навчався в тому самому училищі), Надія (Надежда).

Лев – 1842 р. учень Миргородського повітового училища.

Яків Олексійович (3.05.1821, м-ко Сорочинці – ?) – син дворянина, 1835 р. учень Миргородського повітового училища. В 1864 – 1871 рр. – титулярний радник, секретар Миргородської міської ратуші.

Малинкина Марія Семенівна – дружина титулярного радника, в 1860-их рр. мала 176 дес. землі в урочищі Келебердихині Могили і 14 дес. – біля Вовкового Колодязя (на південь від Миргорода).

Олексій Георгійович (? – бл. 1878) – колезький асесор (1854 – 1874). Мав у Миргородському повіті середньопомісний маєток. Жив у Великих Сорочинцях. Значний землевласник, займався сільським господарством. У 1860-х – 1870-их рр. володів такими землями: біля м-ка В.Сорочинців – 2302 дес.; в х. Малинки (в дачах В.Сорочинців) – 1170 дес.; в х. Юріївка (в дачах В.Сорочинців) – 381 дес.; в Новому Хуторі (302 дес.); у селах Панасівці й Сакалівці – 227 дес.; в урочищі Плесівщина (в дачах с. Баранівки) – 19 дес. (лісові угіддя); при с. Портянках – 9 дес.; у х. Овнянка – 478 дес.; в х. Малинківщина (на р. Говтві) – 236 дес.; у дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки (в урочищі Моргунка) – 75 дес. В 1870-их рр. його спадкоємці мали 74 дес. землі в урочищі Пристань (в дачах Бер. Луки і Остапівки). Давав гроші на відсотки сусіднім поміщикам. За свідченням сучасників, жив скромно, навіть скупо. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1874). До 1878 р. медичний опікун Запсільської медичної дільниці Миргородського земства. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1863 р. Дружина Феодосія Андріївна. Діти: Олексій, Віктор, Георгій, Петро.

Надія (Надежда) Георгіївна (бл. 1820 – ?) – донька корнета Георгія Олексійовича. Жителька Сорочинців. У шлюбі з сорочинським дідичем губернським секретарем Федором Йосиповичем Козиненком (бл. 1811 – ?).

Олексій Олексійович (бл. 1853 – бл. 1918) – дворянин, поміщик у В.Сорочинцях. Навчався в Полтавській гімназії, службу розпочав у канцелярії предводителя миргородського дворянства. Депутат миргородського дворянства (1875 – 1889). Колезький реєстратор (1896 – 1912), колезький радник (1913). Громадський діяч. Гласний Миргородського повітового земства (1886, 1898, 1907 – 1910). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1904 – 1913). Полтавський губернський гласний (1899 – 1902). 1899 р. за його безпосередньої участі через Миргород прокладалася залізниця. Предводитель дворянства Миргородського повіту (1895 – 1902, 1911 – 1914). Член Добродійного Товариства видання корисних і дешевих книжок для українців (1899 – 1904). З 1902 р. – голова комітету зі спорудження пам'ятника М.Гоголю в Сорочинцях (пам'ятник відкритий 28 серпня 1911 р.). 1901 р. зробив фото Сорочинської Преображенської церкви для О.Сластьона. Наприкінці XIX ст. купив землю в с. Михайлівці (нині Великобагачанського району), де влаштував економію і винокурний завод. Опікун богадільні при Миргородській повітовій земській управі (1903). 1904 р. збудував у х. Малинківщині Шишацької волості Миргородського повіту будинок для народного училища і став його опікуном. Восени 1905 р. його будівлі в В.Сорочинцях були підпалені місцевими селянами. 1913 р. жив у великих Сорочинцях, власник 1046 десятин землі в Миргородському повіті. 1915 р. мав винокурню і 2 цегельні в х. Юр'ївці Сорочинської волості й цегельню в х. Малинківщині Шишацької волості. В його сорочинському маєтку (в центрі села) діяла свердловина для забору води, два басейни для купання, двоповерховий гуртожиток для проживання наймитів. Мав ліс у с. Портянках. За свідченнями місцевих жителів, був убитий у Сорочинцях бл. 1918 рр. (місцеві більшовики прив'язали його до коня і волочили вулицями села, доки не помер, а потім викинули на купу гною). За даними О.Сластьона, після знущань над ним з боку селян, він був «застрелений сорочинськими дядьками». Похований у Сорочинцях (за свідченням жителів, могила була неподалік від нинішньої школи-інтернату). За перших років радянської влади в підвалі його будинку була в'язниця.

Олексій Малинка з дружиною Євгенією. Великі Сорочинці, 1914 р.

Малинкина Євгенія Миколаївна (1862 – ?), з дому Чарниш – дружина Олексія Олексійовича Малинки. Мала гімназійну освіту; жила в м-ку Сорочинцях. У 1896 – 1900 рр. була опікункою Миргородського земського жіночого початкового училища і Сорочинської земської лікарні; опікунка Миргородського парафіяльного жіночого училища (1904); в 1901 – 1906 рр. опікунка Великосорочинського жіночого початкового народного училища. 1913 р. володіла в Миргородському повіті 749 десятинами землі; з 1900 р. мала на р. Овнянці винокурню в х. Миколаївці Устивицької волості, де працювали 13 робітників, і цегельню там само (з 1892 р, 6 робітників). 1907 р. мала телефонний абонемент у х. Миколаївці (устивицький вузол).

Віктор Малинка.

Віктор Олексійович (1854, Сорочинці – 7.12.1879) – навчався в Полтавській класичній гімназії (закінчив 1873 р.), на юридичному факультеті Новоросійського університету в Одесі, згодом на юридичному факультеті Київського університету, але курсу не закінчив. Член Миргородського народницького гуртка, що діяв у Київському університеті. 1875 р. приєднався до гуртка «південних бунтівників». Член народницького гуртка «Земля і воля». У першій половині 70-х рр. вів пропаганду серед селян у маєтку матері в Миргородському повіті. В 1875 – 1876 рр. сформував у Одесі загони добровольців і болгарських та сербських емігрантів на підтримку повстання проти Туреччини на Балканському півострові, передавав кошти повстанцям. Мав безпосередні зв'язки з керівниками повстань у Болгарії Христо Ботевим і Стефаном Стамболовим. Учасник замаху на зрадника М.Гориновича в Одесі. 1876 р. служив рядовим у війську. Заарештований у вересні 1877 р. у м. Зінькові, де перебував його полк. Втік із казарми в Полтаві, перебував на нелегальному становищі, з підробним паспортом. Удруге заарештований 17 грудня 1877 р. в Харкові, був ув'язнений у Одеському тюремному замку. Вів пропаганду серед в'язнів. У червні 1978 р. знову намагався тікати, був упійманий. За вироком Одеського військово-окружного суду повішений 1879 р. Був одружений із сестрою миргородського лікаря Д.К.Кривулі.

Георгій Малинка. 1874 р.

Георгій (Юрій, Єгор) Олексійович (бл. 1856/1865 – 1915) – син Олексія Георгійовича, дворянин, закінчив Полтавську гімназію, з 1874 р. був членом українського Миргородського народницького гуртка в Київському університеті. Виключений з університету за участь у студентському народовольському русі і висланий до Вологодської (за деякими даними, Вятської) губернії, згодом жив у Холмогорах. Із 80-х рр. знову на Миргородщині. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884, 1900, 1905 – 1910), повітовий земський гласний. У 1898 – 1908 рр. опікун Миргородського парафіяльного чоловічого училища. Колезький асесор (1906). Його діяльність проходила також у Хорольському повіті (бл. 1896 - 1910). 1913 р. – статський радник; понад 15 років був предводителем дворянства Хорольського повіту; за свідченням сучасників, як керівник він був малодіяльний, лагідний за вдачею. Почесний опікун Хорольського реального училища. 1908 р. його коштом у цьому училищі було збудовано й обладнано астрономічну обсерваторію. Власник маєтку в х. Овнянці Миргородського повіту, де жив у 1900 – 1907 рр., мав телефонний абонемент. 1913 р. володів 456 десятинами землі в Миргородському повіті. Володів також маєтком (580 десятин землі) поблизу с. Майорщини Покрівсько-Багачанської волості Хорольського повіту. Цей маєток після повернення Георгія з заслання йому придбали із спільних коштів брати Олексій і Петро, купивши його у поміщика Олексієва. 1913 р. жив у с. Покровська Багачка. На початку 1918 р. його худобу з овнянського маєтку було продано владою селянам с. Устивиці. За денікінщини (1919) селян змусили повернути худобу родині поміщика. Дружина – Єлизавета Захарівна, з дому Велецька, донька незаможного хорольського поміщика; 1916 р. удова. Діти Георгія: Віра, Олена; одна з них була в шлюбі за офіцером, друга (в другому шлюбі) – за своїм двоюрідним дядьком Борисом Митрофановичем Велецьким.

Петро Малинка. 1897 р.

Петро Олексійович (бл. 1866, за іншими даними, бл. 1869 р. – бл. 1933) – син Олексія Георгійовича. Поміщик-меценат ліберального напрямку, громадський діяч. 1885 р. закінчив гімназійне відділення Московського ліцею в пам'ять цесаревича Миколая. Власник маєтків у х. Бодаківці (раніше хутір мав назву Чарнишівка, нині с. Верхня Будаківка Миргородського району; Малинка купив цей хутір у поміщика Бологова) та в х. Войни Березоволуцької волості Миргородського повіту (хутір перейшов до Малинки з торгів від поміщика Бабарикова). У східній частині х. Бодаківки збудував церковно-парафіяльну школу. 1898 р. віддав під земське початкове народне училище в Бодаківці свій будинок із садибою, взяв на себе утримання цього училища. З того самого року – опікун Остапівського народного училища Березоволуцької волості. Посадив у Бодаківці садки, зробив ставок,

збудував лазню. Земський гласний Миргородського повіту (1898, 1904 – 1910), почесний мировий суддя Миргородського повіту (1900 – 1913). Член Добродійного Товариства видання корисних і дешевих книжок (1899 – 1904). 1913 р. титулярний радник, кандидат на предводителя дворянства Миргородського повіту. Жив у Бодаківці, де мав 732 десятини землі, економію зі спиртовим і цегельним заводами, телефонний абонемент. Володів також винокурнею в х. Юр'ївці Сорочинської волості, де працювали 13 робітників (1915). Мав хутір-економію (з цегельнею, конюшнями, садком та ін.) на Катеринославщині. На дослідних полях проводив експерименти з вирощування зернових культур. Автор дописів у газ. «Хуторянин» (виданні Полтавського товариства сільського господарства) 1908 р. про свої досліди з застосування мінеральних добрив у власному господарстві. Приятель Д.І.Яворницького, О. Г.Сластьона. В 1902 – 1903 рр. у нього в Будаківці жив і збирав та зберігав свої історичні матеріали Д.І. Яворницький. З 1906 р. П.Малинка працював у Об'єднаному комітеті зі встановлення пам'ятника Т.Шевченкові в Києві (разом із М.Грушевським, М. Коцюбинським, М.Лисенком, Б.Грінченком та ін.). Дружина Петра Малинки – Ольга Скоритовська (шлюб не раніше 1896 р.). Останні роки життя прожив у с. Водяному, що поблизу м. Люботина на Харківщині, де змушений був приховувати своє дворянське походження, працював сторожем на залізниці, куди його влаштував знайомий інженер (якому Малинка ще до 1917 року дав освіту власним коштом і який із вдячності допомагав своєму благодійникові переховуватися від репресій). О.Сластьон у листі до Д.І.Яворницького 1928 року писав про Малинку: «…живе на одній з невеличких станцій біля Харкова сторожем і щасливий, здоровий і веселий; жінка розуміється страждає, бо діти там же пасуть коз чи начальника станції, чи ще когось». Помер П.Малинка у с. Водяному бл. 1933 р. від раку. Мав сина Павла й доньку Наталю.

Будинок Петра Малинки під час прийому гостей. Хутір Бодаківка, 1905 р.

Емілія Олексіївна – 1872 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн. Її чоловік – Євген Дмитрович Старицький (? – 29.12.1902), у 1886 – 1902 рр. був головою Хорольської повітової земської управи, губернський гласний; троюрідний брат драматурга Михайла Петровича Старицького. Мали доньок Олександру, Олену, Софію.

Єлизавета Олексіївна – у шлюбі з Миколою Кузьмовичем Старицьким (1853 – ?), статським радником, власником 771 десятини землі (1913) в Хорольському повіті, гласним Полтавського губернського земського зібрання від Хорольського повіту (1913).

Ганна Олексіївна (? – пізніше 1923) – одружена з Миколою Георгійовичем Лаппо-Данилевським (1835 – 1894, див.). Мали маєток у с. Шахворостівці. По смерті чоловіка жила, здебільшого, в Петербурзі (мешкала там і 1923 р.). Мали єдиного сина Георгія Миколайовича Лаппо-Данилевського (див.).

Марія Олексіївна – одружена з Володимиром Дмитровичем Старицьким.

Раїса Олексіївна (? – 1908) – одружена з Іваном Миколайовичем Леонтовичем (його перша дружина) – членом Державної Ради від Полтавського земства, власником 399 десятин землі в Миргородському повіті. Померла і похована в Лубнах. Дітей не мала.

Антоніна Олексіївна Малинка (сестра Петра Олексійовича) – у шлюбі з Мількевичем. 1896 р. залишилася вдовою з 4 малими дітьми, їй допомагав брат Петро, тоді ще не одружений. Донька Антоніни Софія була в шлюбі з Тріадським.

Олексій Якович – колезький реєстратор. Член сирітського суду Миргородського повіту (1899).

Малинка N – донька дідича Малинки, була з шлюбі з Павлом Георгійовичем Храпалем (див.).

Павло Петрович (бл. 1910 – не раніше 1960) – син Петра Олексійовича. За свідченням жителів Будаківки, служив у Червоній армії; згодом багато років відбував у сталінських таборах. Після звільнення поселився в Казахстані, в м. Кизил-Орда. Мав дружину Олександру, доньку Галину й пасинка.

Павло – син поміщика Малинки з Миргородщини. Його батько мав у Миргороді два будинки. За спогадами родичів, Павло був артистом миргородського театру, згодом служив у театрах Садовського і Саксаганського. Був одружений із жителькою Миргорода Юлією Володимирівною Єфимовою (? – 1954), від якої був значно старшим і з якою через 18 років подружнього життя розлучився. Після цього переїхав до Полтави, до родичів, де згодом помер. Дітей не мав.

Наталя Петрівна (бл. 1916 – 11.09.2009, м. Дніпропетровськ) – донька Петра Олексійовича, в шлюбі Беньковська (за даними односельців, одружена з комісаром). Останні роки її життя минули в м. Дніпропетровську (вул. Желваківського, 4. кв. 48). Мала доньку Маріту (померла молодою) й онуку Христину (померла в молодому віці пізніше 2005 р.).

Малинка П.Я. – скарбник і секретар Миргородського музично-драматичного гуртка (1903).

Малинка А. – автор нарису «Пам'ятна весна», опублікованого в миргородській газеті «Відродження» (1942, №3) –

про спробу голодних людей с. Устивиці навесні 1933 р. захопити на станції комори з хлібом і про жорстоку розправу більшовицької влади над ними.

Хутори Малинок існували в Сорочинській і Устивицькій волостях.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 97; Реестра 1649 г. – С. 260; Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1878 г. – Полтава, 1879. – С.28; Мазанов. – С. 181; Списки бывших воспитанников Императорского лицея в память цесаревича Николая. – М., 1900. – С.20; Адрес-календарь, 1900. – С. 1, 7, 9,22; Эварницкий. – С. 669, 678; Личный состав. – С.9; Модзалевский. – Т.3. – С.78; Список дворян, 1898. – С. 460; Списки дворян, 1913. – С.9,10; Отчет Благотворительного Общества издания. – С. 84; Отчет МУЗУ. – 1907. – С.66, 67; 1908. – С.324, 334; 1909. – С. 338; Отчет Хорольской уездной земской управы за 1911 г. – Хорол, 1912. – С. 149; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 42; 1897. – С. 23; 1899. – С. 9, 19, 148, 152, 257; 1904. – С. 320; 1912. – С. 23; 1915. – С.2; Полонська-Василенко Н. Історія України. – Т.2. – К., 1992. – С. 321; Аббасов А. Зубковский Иван Андреевич. – Воронеж, 1998. – С. 37 – 41; Розсоха Л. Послання із минулого (З історії роду Малинок) // П.п. – 2000. – 15 березня. – № 18; 22 березня. – № 20; Фесенко А. Миргородщина та народницький рух // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.1. – Полтава, 2000. – С. 46 – 47; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 86; Єфимов В. Це все – ми. – Дніпропетровськ, 2004. – С. 33 – 34; Бутенко Е. Родословная Старицких. – Глобино, 2005. – С. 40 – 43; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 169 – 170; Вибрані місця з листування академіка Д.І.Яворницького. – Полтава, 2014. – С. 121.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 – 14; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 47 зв.; Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.87 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 28, 50; Спр. 167. – Арк. 50 зв., 116 зв.; Спр. 183. – Арк. 73; Спр. 185. – Арк. 30 зв.; Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 219. – Арк. 1; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1842 р. – № 2083; Хорольський краєзнавчий музей. – Науковий архів. – Рукопис Тимофія Бредуна. Бл. 1915 р. – С. 79 – 79-а; Матеріали приватних досліджень П.М.Москаленка (м. Миргород), уродженця с. В.Будаківки.

Малиновські.

Малиновський Матвій – 1746 р. сотенний писар Сорочинської сотні.

Малиновський П. – канцелярист Миргородської рахункової канцелярії, з 1765 р. – абшитований значковий товариш Миргородського полку.

Малиновська Домникія Яківна (див.: Зарудна Домникія Яківна).

Малиновський Володимир Валентинович – дворянин, помічник завідувача горілчаного складу № 14 у Миргороді (1899).

Малиновський Микола Васильович – священик Миколаївської церкви містечка Слобідки Миргородського повіту (1912).

Малиші (Малишенки).

Малишенко (в публікації 1995 р. – Мамишенко) Данило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Малиш Демко – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Малишенко Іван із братом Федором – «можнійші» козаки Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Малишенко Василь – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).

Малишів (Малишов) Данило – городовий отаман і наказний сотник Потіцької сотні Миргородського полку (1724 – 1725).

Малиш Данило – козак Потіцької сотні (1732).

Малиш Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Малиш Олексій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Хутір Малишева Балка в XIX ст. існував у Баранівській волості.

Малишка Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649). (Пор.: Мамишенко).

Малієвський Петро – 1686 р. яреськівський війт Миргородського полку.

Малі (Малії).

«Малій Федоренко» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Малій Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Малий (Малій ?) Сироватченко – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Малко (Малько?) Семен – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Малкін – кравець-еврей у Миргороді, на початку 1930-их рр. здавав помешкання приїжджим у своєму будинку на вул. Гоголя (навпроти центрального входу на курорт).

Маловічки.

Маловічко Олексій – у 1805 – 1806 рр. губернський секретар, секретар Миргородського нижнього земського суду.

Маловічко (Маловіченко) Костянтин Костянтинович – голова виконкому Шахворостівської сільської ради, був убитий близько 1930 р. селянами, які чинили опір колективізації.

Маловічко Василь Артемович (1884, м. Миргород – 23.07.1938, за ін. даними 31.05.1938) – житель Миргорода. Член УСДРП (УСД-меншовиків). 1938 р. був працівником артілі – цегельного заводу. 1938 р. заарештований і звинувачений як колишній працівник петлюрівської контррозвідки, а також, за надуманою органами НКВС справою, – як керівник контрреволюційного підпілля й Миргородського повстанського комітету. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Малоноги.
Малонога Мусій – козак у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).
Малонога Мусій – посполитий у с. Савинцях (1723).
Малонога Іван – у 1843 – 1861 рр. конторник Савинської економії поміщиків Фролових-Багреєвих.

Малорошвило (Малорошвилови) – родина грузинського походження в с. Ярмаках. У 80-х рр. XIX ст. у Кибинській волості Миргородського повіту був Малорошвилів хутір.
Малорошвилов Олексій Остапович (1853 - ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Ярмаках Кибинської волості, мав 17 десятин землі.
Малорошвило Степан Андрійович (1873 - ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Ярмаках, мав 20 десятин землі. Опікун Ярмаківського народного початкового училища в 1914 – 1916 рр.
Малорошвилов Євмен Андрійович – прикажчик крамниці в Миргороді. Одружився в віці 26 років із 36-літньою жителькою Миргорода Юлією Володимирівною Єфимовою (? – 1954) – це був її другий шлюб. Згодом, у 20-х рр. XX ст. подружжя жило в Дніпропетровську, на вул. Тургенєвській, 39.

Малофеї (Малафеєви).
Малафеєв Павл – козак, значковий товариш, житель м-ка Сорочинців (1803).
Малофей Федір Тарасович (1905, с. Великі Сорочинці - ?) – 1929 р. селянин-одноосібник у с. Нероновичах (так тоді називалися В.Сорочинці). Мав початкову освіту. 1926 р. одним із перших увійшов до підпільної української патріотичної організації в селі, очоленої Ф.Матвійком. Заарештований 16 квітня 1929 р. Був засуджений 1929 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Малохатко Федір – посполитий у Хомутці (1723).

Малуки (Малухи?).
Малука Антін – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Молука Гришко – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Малукало (в публікації 1995 р. Молукало) Левко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Малухи (Малушенки).
Малушенко Грицько – посполитий у с. Попівці (1723).
Малуха Олексій Кіндратович (1892, с. Хомутець – 26.11.1937) – житель Хомутця, бухгалтер артілі, 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Мальки. (Пор. також: Мольки).
«Малко Андрієнко» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Малько (Малко) Семен – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Малько Мусій Іванович (1851 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 21 десятину землі.
Малько Борис Дмитрович (1888 - ?) – дворянин, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 47 десятин землі.

Мальченки.
Мальченко – значковий, за часів Директорії УНР був на посаді старшого осавула Миргородського повіту. За власною заявою був звільнений з посади наказом Миргородського повітового коменданта 26 грудня 1918 р.
Мальченко Андрій – завідувач Миргородської телефонної станції. Член миргородської патріотичної (петлюрівської) підпільної організації, викритої ЧК у травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.
Мальченків хутір існував поблизу с. Біликів.

Малюки (Малюченки).
Малюченки Матвій і Яцько – козаки куреня с. Біликів (1718).
Малюченко Андрій – житель с. Біликів (1718).
Малюченки Лаврін і Яким – жителі с. Біликів, козаки Миргородської сотні (1732).
Малюк Павло – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Малянтович – завідувачка книгозбірні в Миргородському художньо-керамічному технікумі. Була звільнена з посади в грудні 1924 р.

Малярі (Маляренки).

Маляренко Роман – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Маляр Ілько – житель Миргородської сотні (1718).

Маляр Антон – 1723 р. дяк школи при Свято-Пречистенській церкві м. Миргорода.

Маляр Максим – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Маляр Дмитро – шинкар у шинку Пречистенської церкви м-ка Сорочинців (1723).

Маляр Радько – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Маляр Ничипір – убогий посполитий у с. Петрівцях (1723).

Маляренко Антін Григорович – козак, житель Миргорода, у 1763 – 1770 рр. канцелярист сотенної канцелярії першої Миргородської сотні Миргородського полку; 1783 р. миргородський возний. Із 1791 р. – канцелярський служитель при Миргородській штатній команді. Дружина Марина – донька миргородської городової козачки Марії Федорівни Мордич, яка близько 1763 р. подарувала зятеві Антонові Маляренкові свій двір у Миргороді «в замку». 1770 р. мав одну хату підданих у Миргороді.

Маляренко Карпо – миргородський городовий козак (1784), «базарний миргородський».

Маляр Матвій – козак у Миргороді (1791).

Маляренко Григорій Антонович – поручик, житель Миргорода. 18 січня 1825 р. одружився в Миргороді з Марією, донькою корнета Онуфрія Луценка.

Маляр П.С. – гласний Миргородської міської Думи (1915).

Маляр Андрій Пантелеймонович – козак, мав землю і жив в урочищі Неїжковому поблизу Миргорода (1902).

Маляр Митрофан Панасович – козак, 1902 р. мав землю в урочищі Неїжковому.

Маляр Іван Данилович (1843 – ?) – козак, 1902 р. власник Маляревого хутора (на південь від Почапського озера, по Баранівській дорозі, «в дачах города Миргорода»). 1913 р. жив біля х. Лещенкового Миргородської волості, мав 15 десятин землі.

Маляр Микита Іванович (бл. 1867/1878, м. Миргород – 1932, Урал) – козак, мав 19 десятин землі між Миргородом і х. Кивиним. Мав садибу в х. Шишацькому Миргородської волості (нині в межах міста Миргорода, між вулицями Шишацькою і Вовка). 1930 р. був розкуркулений і засуджений до виселення на Урал, де й помер. Був одружений двічі (вперше з Пелагією, померла 1922 р.), мав 8 дітей: Пилипа, Івана, Павла (письменника), Григорія, Надію, Єлизавету, Тетяну, Варвару.

Маляренко Михайло Микитович – 1914 р. службовець Миргородської міської управи, на той час був молодим.

Маляр Григорій Іванович – брат Микити, мав садибу поряд із братом. 1920 р. приєднався до військової частини махновців. На початку 30-х рр. був розкуркулений (на його землі за радянських часів збудували профтехучилище № 14). Через кілька років виїхав із України до Канади, мав там невеликий бізнес. Його дружина Килина залишилася в Миргороді з сином Іваном, збудувавши малесеньку бідну хатинку на вулиці Залізничній. Іван був одружений, але дітей не мав, помер у Миргороді.

Маляр Петро Григорович (1903 – ?) – на початку 1930-х рр. жив у Миргороді на вулиці Шишацький (нині Вовка, № 62). Жив із батьками і дружиною Ганною Олексіївною (1906 р.н.). Мали великий двір, цегляний будинок під оцинкованою покрівлею на 4 кімнати, садок, сарай, кухню, комору, пасіку, паровий млин, машину-жниварку, молотилку, корови, коні, воли. Мали землю (в районі нинішнього сирзаводу й заводу мінеральних вод). 1930 року родину розкуркулили й виселили з хати. Садибу було віддано до колгоспу «Авангард»; згодом голова колгоспу Іван Безлунний за безцінь продав цю хату своєму сватові Микільченкові. 1998 р. доньці Петра Григоровича Ользі Петрівні Шкурко було виплачено грошову компенсацію.

Маляр Павло Микитович (16.02.1910, м. Миргород – 9.03.2005) – письменник, журналіст, педагог. За деякими даними, «народився по Різдві». Походив із родини, яка була розкуркулена за радянських часів (син Микити Івановича). Будинок Малярів був на вулиці Шишацькій (нині на місці будинку – сімейний гуртожиток за адресою вулиця Вовка, № 80/30). Закінчив філологічний факультет Харківського університету, вчителював. Мав дружні стосунки з Михайлом Воскобійником (див.). Під час Другої світової війни публікував статті в миргородських газетах «Відродження» та «Миргородські вісті» про відродження української культури, на шевченківську, краєзнавчу, літературознавчу, театральну тематику, публікував оповідання й вірші, театральні рецензії, зокрема, про діяльність Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943), та ін. Мав тісні зв'язки з Харковом. Там гестапівці мали намір розстріляти його за українські державницькі настрої, тому він змушений був як «остарбайтер» виїхати на Захід. Видавав газету «Українські вісті» (м. Новий Ульм, 1945), був на педагогічній роботі. В 1951 – 1954 рр. редагував часопис «Український Прометей» (США, м. Детройт). Друкуватися почав із 1941 р. Під псевдонімом Павло Миргородський опублікував у журналі «Похід» добірку новел «Над шляхом битим», видав збірку оповідань «Щастя» (1947). Автор публіцистичних статей на громадсько-політичну й історичну тематику в газеті «Українські вісті». Написав твори: повість «Хліб» (1954), роман-трилогію «Золотий дощ» (Детройт, 1965), збірку оповідань «Книжка про те, як живуть легенди» (1978), розвідку про голод в Україні 1932 – 1933 рр. У його творах знайшло відображення багато реалій і фактів із життя Миргородщини 20-30-х рр. XX ст. Протягом останніх років жив у м. Сиракузи (США), де й помер.

Маляр Федір Пилипович (1905, Миргород – 1939, ймовірно, м. Петрозаводськ) – помічник начальника залізничної станції Кибинці, позапартійний. Репресований радянською владою. Був заарештований 4 жовтня 1937 р., засуджений до 7 р. табірного режиму, з поразкою в правах на 5 р. після відбуття покарання. Працював у м. Петрозаводську бригадиром із ремонту залізничних колій. Подальша доля невідома. Реабілітований 1990 р. Дружина Олександра Яківна, донька Ольга.

Маляренки Ганна і Олександра – учасниці хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Малярі – жителі вулиці Вовчанської в Миргороді (буд. № 42), три брати Володимир, Василь та Іван Миколайовичі – загинули на фронтах під час війни 1941 – 1945 років.

Малярі – жителі вулиці Колгоспної (нині Шишацької) в Миргороді (буд. № 39), три брати Василь, Григорій і Андрій Степановичі – загинули на фронтах під час війни 1941 – 1945 років.

Хутори Малярів існували в Миргородській, Комишнянській і Петрівській волостях.

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Газети «Відродження», «Миргородські вісті» (1942 – 1943); Українська Революційно-Демократична Партія (УРДП – УДПР): Збірник матеріалів і документів. – Чикаго – Київ, 1997. – С. 251; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 92 – 93; Воскобійник О. Повість моїх літ: Публіцистичні спогади. – К., 2000. – С. 321; Розсоха Л. Відсвіт «Золотого дощу» // Миргород – гоголівський край. – 2003. – 28 травня. - № 22. – С. 9; Розсоха Л., Джунь В. Павло Маляр: До 100-річчя від дня народження. – Миргород: Вид-во «Миргород», 2010. – 44 с.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 105, 108 зв. - 109; ДАПО. – Ф. 370. – Оп. 3. – Спр. 186. – Арк. 1; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 54, 61; Спр. 4. – Арк. 49; МКМ. – О.Ф. – Тека «Репресовані».

Мамигін Олександр Іванович – міщанин, 1864 р. мав 8 дес. землі в урочищі Сад Шкільнівщина (біля м-ка Попівки).

Мамишенко (Малишенко?) Данило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мамченко (в публікації Г.Швидько – Мамоченко) Яків – козак середньої заможності в селі Єрках Миргородського полку (1723).

Мамчичі. (Пор. також: Милчич).

Мамчич Семен – 1665 р. гадяцький намісник (на той час найвища посадова особа в Гадячі).

Мусій – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Його вдова – Химка «Мамжичка».

Лаврін – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732).

Іван із братом Грицьком – 1738 р. козаки виборні в м. Миргороді, ґрунтові, «сім'янисті».

Григорій – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом із «племенником Іваном і зятем Стефаном Куниченком» мав 1 двір, 3 хати. Мав підсусідка Михайла Оробця.

Мамчич (Мамчичів, Мамчичев, Мамчієв) Іван (1763 – ?) – козак м. Миргорода. На службі з 1778 р. (полковим копіїстом), 1780 – полковий підканцелярист, 1782 – полковий канцелярист. В 1782 – 1783 рр. «отаман сотенный в должности писара первомиргородского». В походах не був. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії.

Григорій – дворянин у Миргороді, парафіянин Троїцької церкви. Дружина Марія. Син Петро (нар. 23.08.1791).

Мамчич – колезький радник, 1847 р. «головний смотритель провіантських магазинів Полтавської губернії», жив, очевидно, в Полтаві.

Гнат Григорович (? – раніше 1858) – колезький асесор, титулярний радник, власник маєтку в Миргороді та в миргородських дачах. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1855 р. Діти: Яків, Флор, Феофан, Катерина, Параскева, Марія.

Мамчичева Марія – дідичка Миргородського повіту (1836). Мала доньку Варвару.

Яків Гнатович – дворянин. З 1838 по 1843 рр. відмінно навчався в Миргородському повітовому училищі. 1850 р. – колезький реєстратор, протоколіст Дворянської опіки Миргородського повіту. Колезький асесор (1863), подарував Миргородській Троїцькій церкві срібнопозолочену дарохранительницю вартістю 120 крб. Діти: Михайло, Варвара, Марія, Надія (Надежда), Любов, Софія. Його спадкоємці бл. 1865 р. мали 67 дес. землі біля Миргорода.

Флор Гнатович – мав сина Сергія.

Феофан Гнатович – статський радник, 1896 р. жив у м. Хоролі, внесений до дворянської родословної книги як дворянин Миргородського повіту.

Михайло Якович – син Якова Гнатовича. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1852 р. Дружина Віра Олексіївна. Діти – Валентин, Віра.

Варвара Яківна (? – раніше 1883) – донька Якова Гнатовича. В шлюбі з князем Іваном Івановичем Ратієвим (1812 – 1876, див.). Мала синів. Тітка письменника В.П.Горленка, який згадує про неї в одному з листів до П.Мирного.

Марія Яківна (1824 – 5.06.1894, с.Ярошівка Прилуцького повіту) – донька Якова Гнатовича. У шлюбі з Петром Дмитровичем Горленком (1820 – 1853), штаб-ротмістром (1850), власником маєтку в с. Ярошівці Прилуцького повіту. Мали сина Василя Петровича Горленка (1853 – 1907), українського письменника. За різними даними, після смерті чоловіка часто бувала з сином на Миргородщині – своїй батьківщині. Твердження історика Миколи Стороженка, що мати В.П.Горленка походила «з кременчуцьких Мамчичів», вважаємо хибним.

Надія Яківна – донька Якова Гнатовича. У квітні 1850 р. незаміжня, співала оперні партії в концертах у Полтаві.

Любов Яківна – донька Якова Гнатовича.

Софія Яківна – донька Якова Гнатовича. В шлюбі – Липинська. В 1860 – 1865 рр. мала 111 дес. землі при х. Духова Балка (в дачах миргородських полів) і 26 дес. в урочищі Королівщині біля Миргорода. 1855 р. брала участь у аматорських виставах у Полтаві.

Григорій Матвійович – колезький секретар, титулярний радник (із 1851 р.), колезький асесор (1864 – 1874). В 1850 – 1865 рр. служив на посаді поштмейстера Миргородського повіту. 1874 р. гласний Миргородської міської Думи. Співав у церковному хорі. Дружина Марія Петрівна, 1852 р. купила «жилой плац» із двома будинками, іншими будівлями й городом у Миргороді, на передмісті Портянках.

Мамчич – протоколіст Миргородської дворянської опіки (1851).

Мамчич – миргородський городничий (1856).

Йосип Іванович (XIX ст.) – дворянин, штабс-капітан. Мав доньку Лідію. В її власності в 1860-их рр. перебувало 40 дес. землі у дачах м-ка Шишаків.

Мамчичева Єфросинія Іванівна – вдова колезького асесора, близько 1863 – 1873 рр. мала 26 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Олександр Семенович (XIX ст.) – дворянин Полтавської губернії, полковник.

Євген Олександрович (1849 – 1917?) – дійсний статський радник, почесний мировий суддя Кременчуцького повіту; з 27 лютого 1892 р. по 19 травня 1893 р. – катеринославський віце-губернатор. Дружина – Софія Олександрівна Константинович (1864 – 1942), жителька Кременчука, двоюрідна сестра академіка В.І.Вернадського. Мали сина Олега.

Семен Савович (2-а пол. XIX ст.) – козак, житель Миргорода (район нинішньої вул. Гурамішвілі). Дружина Марія Петрівна, з дому Хоменко. Мали сина Івана та інших.

Портрет Кирила Семеновича Мамчича. Худ. Григорій Ксьонз.

Іван Іванович Мамчич, бандурист. 1937 р.

Іван Семенович (1896 – ?) – козак, син Семена Савовича. Дружина Явдоха Кирилівна (1900 – 1929), з дому Вовк. Жили на вул. Новоселівській (нині Гурамішвілі).

Іван Семенович (1880, Миргород – 1947, Миргород) – житель вулиці Новоселівської (нині Гурамішвілі), згодом Малої Приліпки (нині Берегової). Дружина Тетяна Дорофіївна (1882 – після 1960). Мали дітей: доньку Ганну і синів Івана (бандуриста) й Олексія, які обоє пропали безвісти 1943 р.

Кирило Семенович – житель Миргорода (Малої Приліпки). Кілька портретів його родини у 1920-их – 1930-их роках написав миргородський маляр Григорій Ксьонз. Зокрема, збереглися 2 портрети самого Кирила Семеновича, його доньки Віри та їхньої родички Оксани Мамчич (всі нині в Миргородському краєзнавчому музеї).

Федір Васильович (1896, м. Миргород – 20.05.1938) – із селян, житель Миргорода, у 30-х рр. – різнороб. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Іван Васильович (1902, м. Миргород – 20.05.1938, м. Полтава) – із селян, житель Миргорода. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Семен Васильович (1908, м. Миргород – 20.05.1938) – із селян, житель Миргорода, у 30-х рр. – кустар, робітник міського млина. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Федір – у 20-30-х рр. XX ст. працював у Миргородському музеї. Мав сина Бориса, лікаря (наприкінці XX ст. жив у Чернігові).

Мамчич – житель Миргорода, був розстріляний німцями під час окупації Миргорода (бл. 1942 р.).

Володимир Данилович – житель Миргорода, молодший лейтенант, тяжко поранений на фронті. Помер 3.07.1944 р.

Мамчич Іван Іванович (1909, Миргород – 1943) – син Івана Семеновича. Миргородський педагог, бандурист. Дитинство минуло на вул. Новоселівській (нині Гурамішвілі), поблизу церкви Всіх Святих. 1930 р. збудували хату на Малій Приліпці (нині вул. Берегова, № 1). В 1933 – 1937 рр. навчався в Роменському робітфаку, в 1937 – 1939 рр. – в Лубенському учительському інституті, де здобув фах викладача української мови та літератури. Працював учителем у Миргороді. У 30-их рр. захопився грою на бандурі, керував гуртком бандуристів у міському будинку культури (був на нинішній вул. Грекова). Виступав із концертами в Україні і в Росії. Учасник Другої світової війни, пропав безвісти 1943 р.

Мамчич Олексій Іванович – брат бандуриста Івана Івановича Мамчича. Житель вулиці Берегової. Пропав безвісти 1943 р.

Іван Іванович – під час німецької окупації у жовтні 1941 р. служив у поліції м. Миргорода. Брав участь у розстрілах жителів міста. 1979 р. був засуджений у Миргороді за свої вчинки до розстрілу.

Іван (? – 5.05.1984) – житель Миргорода. Був звинувачений у співпраці з німцями під час окупації міста 1941 – 1943 рр. Відбував покарання в Пермських таборах (був там 1984 р.). Сидів разом із дисидентами Василем Овсієнком, Олексою Тихим. Помер у зоні.

Іван (нар. бл. 1920) – родом із Миргорода. Після Другої світової війни емігрував до Канади. Фермер, жив у м. Торонто. Був живий на початку 90-х рр.

Мамчич – голова колгоспу ім. Шверника Миргородської міської ради (1957).

Мамчичів хутір існував у Миргородській волості, поблизу с. Петрівців.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 97; Роспись рода Горленков // К.С. – 1886, июнь. – С.VIII; Дворянский адрес-календарь, 1897. – С.254; Модзалевский. – Т.1. – С.321; Список дворян, 1898. – С. 434, 437, 455; ПГВ (1851 – 1858); Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 308 – 310; Стороженко М. Василь Петрович Горленко // У кн.: Микола Стороженко. З мого життя. – К., 2005. – С.173 – 174; Забіяка І. Епістолярна спадщина Василя Горленка: Монографія. – Вид. 2-е. – К., 2013. – С. 59, 60, 138.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк.1; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 25; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 50 зв. – 51; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 175; Родинний архів Мамчичів (м. Миргород).

Мамчур Никифор Іванович – житель Миргорода, полковник, загинув на фронті 1944 р.

Мана Ярема – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Манадики (Манадиґи).

Манадико Пилип – козак полкової сотні Миргородського полку (1649); записаний у реєстрі другим після полковника Матвія Гладкого.

Манадика Левко (в публікації Бодянського – Лесько) – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

«Манадика Погорілченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Манадика Яцько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Манадиґа Демид – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Манадика Давид – заможний посполитий у с. Черевках (1723).

Манадика Улас – посполитий у с. Попівці (1723).

Манайки (Манайченки).

Манайко Тимко – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Манайченко Максим, Монайченко Юсько – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Манастиренко Конон – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Маначинські (Маначиненки) – козаки і дворяни в с. Портянках.

Маначиненки Андрій і Панько – посполиті в с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Маначинський Яцько – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Маначинські – в XIX ст. власники хутора Маначинівки (Маначинських хуторів) Баранівської волості.

Маначинський Іван Федорович – дворянин, у 1869 – 1871 рр. мав 17 дес. землі при хуторах Маначинських. Разом із братом Василем мав, крім того, 8 десятин у спільному користуванні.

Маначинський Василь Федорович – дворянин, у 1869 – 1871 рр. мав 8 дес. землі при хуторах Маначинських.

Мандельцвейг Міра Бенціонівна – навчалася в приватній акушерсько-фельдшерській школі доктора медицини П.Нейштубе в Києві. У 1909 – 1913 рр. працювала фельдшеркою в м-ку Комишні.

Манджоли (Манджоленки, Манжоли).

Манджоленко Йовко – козак Шишацької сотні (1718).

Манжоленко Павло – посполитий у с. Єрках (1718). Він же заможний посполитий у с. Ярмаках (1723).

Манжолиха Вустя – убога посполита в с. Ярмаках (1723).

Манджолин хутір у XIX – на поч. XX ст. існував у Кибинській волості.

Мандики.

Мандика Пилип – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1649).

Мандика – керівник повстанського загону, який 1921 р. діяв проти радянської влади в Хорольському повіті, частково захоплюючи й територію Миргородщини.

Мандик Максим (? – 1922) – керівник повстанського селянського загону, що дислокувався на території Бірківської волості Зінківського повіту. У 1920 – 1922 рр. здійснював рейди й по території Миргородщини. 22 березня 1921 р. його загін напав на хутір Семереньки Савинцівської волості й ліквідував у ньому радянську владу. У липні 1922 р. отаман здався в с. Лютеньці уповноваженому ДПУ і був відвезений до Києва, звідки не повернувся. За іншими даними, був застрелений чекістом у серпні 1922 р. в урочищі Дубина неподалік від Лютеньки, під час ліквідації чекістами повстанського загону Василя Яцуна.

Літ.: Ревегук В., Кочерга Н. Отаман Максим Мандик // Полтавська Петлюріана. – Число 4. – Полтава, 2001. – С. 184 – 187.

Мандичі (Мандиченки).

Мандич Каленик – козак Устивицької сотні (1718), записаний другим після сотенної страшини. Каленик із сином Кирилом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Мандичів Лазор – козак Устивицької сотні (1718).

Мандиченко Логвин – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Мандиченко Дмитро – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Мандиченко Герасим – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Мандиченко Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Мандрики (Мандриченки).

Мандрика Семен – 1649 р. реєстровий козак Миргородської полкової сотні.

Мандрика Остап – 1649 р. реєстровий козак Лубенської сотні Миргородського полку.

Мандрик (Мандрика? В публікації Бодянського хибно – Миндрик) Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Мандрика Василь – житель с. Зубівки (1718).

Мандриченко Хведір – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак с. Зубівки, малоґрунтовий.

Мандуля Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Мандюк Гарасим – житель Сорочинської сотні (1718).

Маневич Сандул – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1696). Володів землями на західних околицях Миргорода. До кінця XX ст. поблизу Миргорода зберігалися топоніми: Сандулова лука (по шляху з Миргорода до села Дібрівки), Сандулове урочище (по дорозі з Миргорода до сіл Єрків і Ярмаків). Див. також: Сандули.

Манжола Стецько – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Манжоси.

Манжос Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1732). В реєстрі записаний першим після отамана.

Манжос – козак, 1781 р. мав хутір у Хорольській сотні Миргородського полку.

Манжури.

Манжура Федір – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Манжура Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Манжура – козак Білоцерківської сотні Миргородського полку, одержав абшит зі званням значкового товариша (1774).

Манжура Ілля (1756 – ?) – походив із шляхтичів. На військовій службі в Миргородському полку з 1769 р. Полковий канцелярист (1770), значковий товариш Миргородського полку з 1772 р.

Манжура Дем'ян (1757 – ?) – син значкового товариша, на військовій службі з 1766 р. Полковий канцелярист із 1770 р., значковий товариш Миргородського полку з 1781 р. Мав 4 підданих.

Манжура Антон – сотенний хорунжий (1777 р.), значковий товариш Миргородського полку з 1777 р.

Манжура Панас (1759 – ?) – син значкового товариша, козак Миргородського полку. Служив із 1766 р. Полковий канцелярист (із 1770 р.), значковий товариш із 1780 р.

Манжура Іван (1768 – ?) – 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку. Либонь, його стосується наступна інформація:

Манжура Іван Антонович – колезький асесор, у 1803 – 1806 рр. городничий м. Миргорода.

Манжури – дворяни с. Білоцерківки. Єлизавета Олександрівна Манжурина – приятелька родини Трощинських, бувала в них у Яреськах і Кибинцях (1825).

Мансуров Олександр Іванович (1902 – ?) – росіянин, мав неповну середню спеціальну військову освіту. Житель Миргорода, службовець організації. Був заарештований 27 лютого 1938 р., засуджений за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1958 р.

Мантула Іван – заможний посполитий у с. Зуївцях (1718 – 1723).

Мануйленки (Манойленки).

Мануйленко Василь із сином Данилом – «можнійші» козаки с. Вергунів Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Мануйленко Кирило – піший козак с. Вергунів (1723).

Маньки (Маньченки, Манченки, Маньковські).

Манченко Юрко з синами Грицьком і Гнатом – козаки с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Манченко Мусій – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Маньковський Михайло Олекс. – надвірний радник, штатний доглядач Миргородського повітового училища (1890).

Маньковський К.Г. – земський агроном, гласний Миргородського повіту (1903).

Маньченко Євд. (Євдоким ?) Кузьмович – у 1910 – 1913 рр. секретар Великосорочинського сільськогосподарського товариства. Мав початкову освіту.

Мараховський (див.: Мураховський).

Марачевські (див.: Морачевські).

Марголіни.

Марголін (Морголін) – купець у В.Сорочинцях (1856).

Марголін [Е.] – більшовик, партійний працівник, член Миргородської Надзвичайної Комісії. Розстріляний під час повстання Дубчака повстанцями в Миргороді 3 квітня 1919 р.

Марголін Абрам Єльєвич (1887, с. Великі Сорочинці – 20.05.1938, м. Полтава) – єврей, із кустарів, житель В.Сорочинців. 1938 р. був засуджений до розстрілу, розстріляний. Реабілітований 1958 р.

Марджин Василь – дворянин Миргородського полку (1718). Не виключено, що це хибно прочитане прізвище Маджарин (пор.).

Мареничі (давніша форма прізвища – Мариничі; Мареніченки).

Маринич Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Маринич Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Маренич Іван – козак Сорочинської сотні (1718).

Мареніченко Прокіп – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Маренич Прокіп, полковий сторож Миргородського полку 1723 р.

Мареніченко Кіндрат – козак Сорочинської сотні (1718).

Мареніченко Яцько – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Яків, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Маренич Іван Прокопович (1725 – 18.01.1794) – корнет, жив і помер у м-ку Сорочинцях.

Маренич Артем (1763 – раніше 1808) – син значкового товариша. Розпочинав службу в Миргородському полку 1778 р. копіїстом, згодом полковим канцеляристом. 1781 р. – сотенний отаман, значковий товариш (1782). Корнет, мав 5 душ підданих у м-ку Сорочинцях, хутір у Сорочинській сотні. Дружина Олена (згадується в 1815 – 1816 рр.), мала селян у Сорочинцях.

Маренич Мирон (він же Кобець Мирон) – значковий товариш Миргородського полку. Дворянин м-ка Сорочинців (1794). Був живий 1830 р. Дружина Марфа. Донька Ганна (1794 – ?); її хрещеною матір'ю була Ганна, донька сорочинського жителя військового товариша Петра Максимовича; 3 лютого 1818 р. Ганна Мареничівна обвінчалася в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з дворянином с. Баранівки Андрієм Григоровичем Бугаєвським.

Маренич Олексій – дворянин. Мав доньку Параскеву (нар. 1825), її хрещеною матір'ю була Євдокія Георгіївна Малинка (Сорочинці, Хрестовоздвиженська церква).

Маринич-Яковенко Захар – дворянин у м-ку Сорочинцях (1839).

Маренич Самійло Іванович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 15 десятин землі.

Маренич Іван Данилович – козак, опікун початкового народного училища в х. Мареничах (1911).

Маренич Єлизавета Г. – з 1913 р. викладала ремесло і була завідувачкою Великосорочинської кравецько-швацької майстерні (заснована 1912 р.).

Маренич Олександр – селянин, 1915 р. співвласник цегельні (4 робітники) в Сорочинській волості, «під Горою».

Маренич Олексій Давидович (1924, В.Сорочинці – 1997, там само) – художник-аматор, працював учителем малювання в Великих Сорочинцях. Автор пейзажів, портретів, натюрмортів. Його роботи зберігаються в музеї с. Великих Сорочинців.

Хутір Мареничів існував у Сорочинській волості (нині село Мареничі) та в Баранівській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262, 264; Постановления МУЗС. – Миргород, 1912. – С. 774; Списки лиц. – С. 1 – 6; Жук В. та ін. Наш рідний край… – Вип. 12. – Полтава, 1991. – С. 68; Полтавщина. – С. 824; Швидько. – С. 18, 167; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С.167; Корж М. На віку, як на довгій ниві. – Харків, 2001. – С. 37; Присяга М.п. 1718 р. – С.79.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 158, 174; Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 67 зв. – 68; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 5, 50, 89 зв., 104 зв.; Спр. 186. – Арк. 66 зв.; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 2; МКМ. НА. – Документи. – Тека № 1.

Маринченко Олександр Кузьмович – закінчив географічний факультет Харківського університету. В 30-х рр. XX ст. – викладач педагогічного технікуму в Великих Сорочинцях.

Маркин – начальник управління міського господарства при Миргородській міській управі (1942).

Маркови.

Василь Іванович – 1786 р. «двора Ее Императорского величества унтер-шталмейстер»; мав землю й луки поблизу Миргорода, а також «у дачах села Попівки». Знайомий поета Д.Гурамішвілі.

Іван Васильович – генерал-майор, близько 1848 – 1849 р. володів маєтком у Миргородському повіті – понад 200 душ. В с. Дубрівці він мав кінний завод – 84 коней рисистої, англійської й арабської порід (завод був ще на початку XIX ст.).

Кирило – виховання й освіту одержав у Лубенському духовному училищі. В 1883 – 1884 рр. служив помічником учителя Великосорочинського двокласного училища Міністерства народної освіти. Створив в училищі хор півчих.

Григорій Васильович (1843 – ?) – за радянських часів рахівник маслозаводу в с. Комишні. Був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований.

Лев Кирилович (1890, с. В.Сорочинці - ?) – походив із службовців, жив у м. Лубнах, працівник будівництва. Репресований 1931 р., засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Марковичі (належать до різних гілок).

Маркович Яків – дворянин Миргородського полку (1718). (Дослідник Д.Вирський вважає його автором відомих «Дневных записок»; на нашу думку, це не так. Миргородський Маркович – це, либонь, не прізвище, а по батькові).

Маркович Іван Андрійович (? – 26.12.1760) – син генерального підскарбія. Лубенський полковий обозний. У першому шлюбі (з 1734 р.) – з Анастасією Іванівною Ломиківською (? – 1737), онукою гетьмана Д.Апостола; у другому шлюбі – з Марфою Семенівною Романівною (? – після 1760).

Маркович Іосель Лейзерович – міщанин Миргорода, купець, 1874 р. – гласний Миргородської міської думи, член міської управи. Був членом цієї управи також у 1886 – 1888 рр.

Маркович Давид Йосипович (Іоселевич) – міщанин, купець у Миргороді. 1905 р. був членом Миргородського товариства взаємного кредиту, 1915 р. – касиром цього товариства. В 1908 – 1915 рр. агент Російського страхового товариства в Миргороді. Власник магазину і складів посуду на базарі. Вів торгівлю аптекарськими товарами на вулиці Воскресінській і на базарі (1910). Мав у місті кишковий завод, де працювали 2 робітники.

Маркович Мендель Йосипович – до 1917 р. мав у Миргороді на Базарній площі, № 13, два добротних будинки, які були націоналізовані радянською владою.

Маркович Малка Дон Берівна – міщанка, фельдшер-акушерка в м-ку Комишні (1899 – 1903). Після хрещення – Марія Борисівна Тереховська.

Маркович Володимир Стоянович – лікар, завідувач Миргородського курорту (серпень 1918 р.).

Марковичі – кілька жителів Миргорода єврейської національності з таким прізвищем були розстріляні німецькими карателями в жовтні 1941 р. Поховані в братській могилі.

Марковські – козацько-старшинський і дворянський рід. Мали власний герб.

Яків – значковий товариш (1728), військовий товариш (середина XVIII ст.).

Роман – значковий товариш Гадяцького полку, 1737 р. був кандидатом на уряд комишанського сотника. Учасник військового походу 1739 р.

Григорій (бл. 1722 – ?) – із 1743 р. служив у Комишанській сотні Гадяцького полку, з 1761 р. мав звання військового товариша. Гадяцький полковий комісар (1744 – 1745, 1765), був збирачем коштів у Гадяцькому полку для драгунських полків, збирачем «рубльового окладу». Командував сотнею на Українській лінії (1747). Власник млина на р. Хоролі.

Кирило Григорович (1754 – ?) – із 1771 р. на військовій службі; 1773 р. військовий товариш, 1783 р. полковий осавул Гадяцького полку. У 1784 – 1785 рр. дворянський засідатель Миргородського нижнього земського суду. В 80-х рр. володів частиною м-ка Комишні (63 душі чол. статі); разом із братами мав 57 душ у двох «футорах» першої Комишанської сотні Гадяцького полку. Одружений із Марфою, донькою увільненого сотенного отамана Андрія Веремієва. Діти: Степан (бл. 1781 –?), Федір (бл. 1782 –?), Григорій, Олена (бл. 1778 – ?).

Іван – студент філософії Київської академії (1779).

Яків – колезький канцелярист (1786).

Павло – корнет, наприкінці XVIII ст. продав садок і будівельний ліс майорові Тимофієві Івановичу Погорєлову (див.)..

Мавра Григорівна – у шлюбі з Тимофієм Івановичем Погорєловим, власником маєтків у с. Черевках, Зуївцях і в Гадяцькому повіті (наприкінці XVIII ст.).

Марковськівна Олександра Григорівна – 1791 р. стала хрещеною матір'ю Євдокії, доньки поручика Івана Прокоповича, жителя с. Черевок.

Марковські – поміщики Миргородського повіту, 1830 р. мали землі «в комишанських дачах», у с. Грим'ячій.

Григорій Кирилович – поручик артилерії і кавалер. Миргородський повітовий хорунжий (1822 – 1824). У 1829 і 1832 рр. обирався на посаду маршала дворянства Миргородського повіту, був ним до 1835 р. 1860 року власник середньопомісного маєтку (22 двори, 183 душі селян у м-ку Комишні й трьох «деревнях»).

Яків Григорович – надвірний радник, городничий м. Лохвиці (1829). Його діти: Захар, Григорій, Євдокія, Марія, Дарія, Олександра.

Марковська Марія Петрівна (? – раніше 1851) – донька Петра Лубенського. Дружина колезького радника Марковського, поміщика Миргородського повіту.

Марковський – ротмістр лейб-гвардії кінного полку, 1852 р. жив у Миргороді.

Григорій Якович – дійсний статський радник, близько 1864 – 1871 рр. мав 79 дес. землі біля м-ка Комишні.

Марія Яківна – раніше 1861 р. мала кріпаків у хуторах Марковському, Хуглів, Верьовки, Дячковому (всі – поблизу Комишні).

Кирило Григорович – генерал-майор, близько 1864 – 1871 рр. мав 33 дес. землі біля м-ка Комишні.

Олексій Григорович – поручик (1860 – 1884), житель м-ка Комишні, поміщик х. Ромоданівки. В 1860-их рр. мав 393 дес. землі при х. Григорівка (біля Комишні), 192 дес. у лісовій дачі біля Комишні (в урочищах Жолобина і Олексіїв Куток), 38 дес. при р. Хоролі, 328 дес. у х. Ромоданівка (в дачах с. Корсунової Слобідки). 1860 р. мав у х. Ромоданівці кінний завод на 20 маток. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1874 – 1884). Мав синів Володимира, Олексія, Адама, Петра. Сини одержали указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1898 р.

Марковський Є.І. – дворянин Миргородського повіту (80-і рр. XIX ст.).

Володимир Олексійович (бл. 1860 – ?) – син Олексія Григоровича, дворянин. Житель х. Ромоданівки Комишанської волості. В 1900 – 1912 рр. перебував на службі членом Миргородської дворянської опіки. Власник 74 десятин землі в Миргородському повіті (1913).

Олексій Олексійович (10.09.1865 – 23.11.1913) – син Олексія Григоровича. Дворянин, дідич Миргородського повіту. 1898 р. жив у х. Григорівці Комишнянської волості, бл. 1904 – 1913 рр. – у Миргороді, 1908 – 1912 рр. у х. Олексієвому (очевидно, це хутір Олексіїв Кут, також мав назву хутір Марковського) Комишнянської волості, де йому належав цегельний завод. Марковські володіли лісом, орною землею. У Миргороді 1913 р. мав нерухоме майно, оцінене в 15650 крб., цегельню з кільцевою гофманською піччю. Губернський секретар (1902 – 1904), колезький секретар (1906 – 1913). Гласний Миргородського повіту (1898 - 1904). Член Миргородської повітової земської управи (1895 – 1896, 1904 – 1913), заступник голови управи (1904). Член Миргородського товариства допомоги бідним; член правління Миргородського музично-драматичного гуртка, секретар цього правління (1904). Завідувач бібліотеки комітету народної тверезості (1908 – 1910). Страховий інспектор, голова Миргородської економічної ради (1911). Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911), власник 10 десятин землі в Миргороді. Аматор-садівник, під його керівництвом 1903 р. проводилось планування і насадження парку на території Миргородської земської лікарні. Міський уповноважений (1913). Мав телефонні абонементи в м. Миргороді та в х. Олексієвому. Похований на Троїцькому цвинтарі м. Миргорода (північна частина цвинтаря, поряд із Вільхівщиною); чорний мармуровий надгробок (робота київського майстра Ріццiолатті) зберігається досі.

Зінаїда Петрівна – 1904 р. дружина губернського секретаря Марковського (очевидно, Олексія Олексійовича). Член опікунства Миргородської земської богадільні (1902 – 1908). Член правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1910). Самодіяльна драматична акторка в Народному домі, де виконувала головні жіночі ролі у виставах. Власниця цегельного заводу в х. Степуриному на південній околиці Миргорода (1915). 1916 р. Миргородська художньо-промислова школа порушувала питання про закупівлю цегельні пані Марковської для потреб школи. Мала заможний будинок на вул. Гімназичній, № 16 (поряд із родиною Сибірцевих). За перших років радянської влади будинок З.П.Марковської був націоналізований.

Адам Олексійович (бл. 1870 – ?) – син Олексія Григоровича, дворянин, 1913 р. жив у м. Золотоноші Полтавської губернії; в Миргородському повіті мав 193 десятини землі.

Петро Олексійович (бл. 1870 – ?) – син Олексія Григоровича, дворянин у Комишні (1908). 1913 р. жив у х. Олексієвому Куті Комишанської волості, володів 66 десятинами землі. 1915 р. мав цегельню в х. Олексієвому.

Марковський – власник цегельні під с. Гаркушинцями (до 1917 р.). Жив у Миргороді, мав багатий будинок на розі сучасних вулиць Троїцької та Іващенка (сучасна адреса – вул. Іващенка, № 7 / 45; будинок спалений 1943 р. німцями при відступі з міста). Не виключено, що цей Марковський і Олексій Олексійович Марковський – одна й та сама особа.

Олена Георгіївна (Єгорівна) – освіту здобула в Полтавській Маріїнській гімназії. В 1906 – 1911 рр. учителька початкового народного училища в с. Остапівці Березоволуцької волості.

Марковський – керівник антикомуністичного «загону Марковських», який діяв за перших років радянської влади в районі м-ка Комишні. Загін був розбитий 1919 р., Марковського розстріляно.

Давид – кобзар, жив у містечку Комишні, походив із місцевого старовинного козацько-старшинського роду. 1902 р. про нього знав О.Сластьон.

Семен – кобзар, козацького походження. Жив у містечку Комишні, 1902 р. про нього знав О.Сластьон.

Григорій – родом із Комишні, співак і бандурист у Миргороді, грав у першій селянській капелі бандуристів у Миргороді (20-і рр. XX ст.).

Микола – бандурист і співак із с. Комишні, грав у першій Миргородській селянській капелі бандуристів (у 20-х рр.).

Марковський М.В. – начальник міліції в Миргороді (1950).

Можливо, до цього роду належав Григорій Марковський, маляр XVIII ст., який виконував малярські роботи для Вознесінської церкви м. Ромен.

Кілька хуторів Марківських існували в Комишнянській волості.

Літ.: Месяцослов. – 1829. – Ч.2. – С.409; Памятная книжка, 1875. – С. 132; ПГВ (1851 – 1861); Адрес-календарь, 1904. – С. 2, 3, 11; Списки дворян, 1913. – С. 9; Отчет МУЗУ. – 1898. – С.3; 1907. – С.16; 1909. – С.308; 1914. – С.80; Постановления МУЗС. – 1884. – С.42; 1903. – С. 189; 1909. – С.123; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 1-3. – Миргород, 1915. – С.75; Бюлетень Лубенського статистичного бюра. – № 1–2. – Лубні, 1927. – С.55; Описи КН. – С. 127, 128,254; Панасенко. – С.174; Розсоха Л. Про що нагадав старий надгробок (Дещиця з історії роду Марківських) // Гоголівський край (м. Миргород). – 1999. – 2 грудня. – № 17. – С.7; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 66, 67; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 235 - 236.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 138 зв.; Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 8, 12; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 364. – Арк. 3 зв. – 4; Спр. 948. – Арк. 299 – 299 зв.; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 7, 30 зв.; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 57; Алфавит дач. – Арк. 63 зв., 67, 107 та ін.

Мартиненки.

Проць, Левко та Ісай – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Павло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Андрушко і Марко – 1649 р. козаки Краснопільської сотні Миргородського полку.

Іван – сорочинський сотник Миргородського полку (1682, 1691 – 1693).

Леонтій – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Лесько (Леонтій?) – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Кирило – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Матвій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Хвесько – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Яків – миргородський міський війт (1738, 5.01.1741).

Яків – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, з братом Федором і зятями Федором і Матвієм мав 1 двір, 4 хати.

Іван Якович – 1785 р. прапорщик, ратман Миргородського городового магістрату. Мав 6 душ чоловічої статі в с. Овнянці.

Іван – член розправи Миргородського повітового суду (1796).

Іван – дворянин Миргородського повіту (1837).

Євдокія Іванівна – 1852 р. мала 25 десятин землі в м-ку Сорочинцях і його дачах. У шлюбі з колезьким реєстратором Панащатенком.

Оксана Іванівна – у шлюбі з дворянином Павлом Борисенком; 1852 р. удова. Мали 25 десятин землі в Сорочинцях.

Григорій Хомич – козак, 1904 р. – миргородський міський уповноважений.

Свирид Данилович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лещенковому Миргородської волості, мав 33 десятини землі.

Борис Іванович – дворянин у Сорочинцях (1907).

Гаврило Борисович (бл. 1861 – ?) – дворянин, жив у Сорочинцях (1899 - 1913), мав у Сорочинській волості 89 десятин. Його землі було націоналізовано після 1917 р.

Іван Борисович (бл. 1865 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 22 десятини землі.

Андрій Іванович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргородській волості, мав 15 десятин землі.

Іван Степанович (1881– ?) – козак, 1913 р. жив у х. Байраці Багачанської волості, мав 17 десятин землі.

Іван Якимович – козак м. Миргорода. Писець у Миргородському міському громадському правлінні (до січня 1914 р.). Український соціал-демократ, член миргородського Українського робітничого товариства. Перебував під негласним наглядом поліції. Був виключений із міського управління після обшуку, під час якого було знайдено нелегальну літературу і листування українською мовою. Друг С.Бакала (див.). Публікував свої замітки про миргородське життя у щотижневій газеті «Маяк» (1913) під псевдонімом Іван Миргородський.

Мартиненко В. – член Кибинського волосного ревкому, з 1917 р. брав участь у заготівлі продовольства для більшовицької влади, реквізував хліб і майно кибинського поміщика Вульферта. Учасник ліквідації вульфертового управителя Ботика (див.). Брав участь у загоні, який 1918 р. боровся проти німецької окупації.

Мартиненко І. – червоноармієць (1929), знав про існування в с. Зубівці підпільної антибільшовицької організації.

Василь Якимович (1886, м. Миргород – 3.06.1938) – із селян, житель Миргорода, 1938 р. безробітний, був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Пилип Омелянович (1886, с. Гаркушинці – ?) – із селян, житель Гаркушинців. 1937 р. не мав певних занять, був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Петро Омелянович – староста с. Гаркушинців під час німецької окупації (1943).

Андрій Йосипович – під час німецької окупації, 1943 року був начальником поліції в с. Великій Обухівці.

Хутори Мартиненків існували в Миргородській і Попівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 263; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 235; 1908. – С. 128; Отчет МУЗУ. – 1909. – С. 31; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дучинський Антонин. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн.3. – Державидав України, 1928. – С. 286 – 287; Мартиненко В. За владу рад // Червона трибуна. – 1957. – 30 жовт. - № 129; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 313, 314.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 12; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 948. – Арк. 362; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк. 13; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 7. – Арк. 1 зв.

Мартинишин Ілляш – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мартинієв Андрій – 1737 р. священик у с. Шахворостівці.

Мартинови.

Мартинов (Мартинович, Мартиревич) Іван – священник церкви Різдва Христового в м-ку Яреськах Миргородського полку (1718 – 1732).

Іван – священик у Миргороді (друга половина XVIII ст.).

Іван Іванович (1771, м. Миргород – 20.10.1833) – видавець, педагог, літератор, перекладач. Син священика, рано осиротів. Навчався в Полтавській Слов'янській семінарії, звідки 1792 р. переведений до Петербурзької Головної Олександро-Невської семінарії, де навчався разом із М.М.Сперанським, у майбутньому відомим російським державним діячем. По її закінченні викладав там грецьку і латинську мови, поетику і риторику. Зблизився з вільнодумцями, які сповідували ідеї Вольтера і Дідро. Мав близьке знайомство з митрополитом Євгенієм. Служив у Колегії іноземних справ, викладав у інституті шляхетних панн. 1796 р. видавав журнал «Музы» – одне з найцікавіших видань часів Катерини II, в якому друкувалися твори Державіна, Карамзіна, Дмитрієва, Сперанського, Леванди та ін. Директор Департаменту Міністерства народної освіти (1803 – 17.02.1817). Видавець петербурзьких журналів «Северный вестник» (1804 – 1805) і «Лицей» (1806). Брав участь у створенні Царськосільського ліцею (відкритий 1811 р.) – редагував проект статуту, написаного М.Сперанським, із яким перебував у близьких стосунках. Викладав у ліцеї словесні науки. Член Російської академії, перекладач (еллініст і латиніст). Автор віршів, прозових творів. Займався ботанікою, склав «Техніко-ботанічний словник». Мав зв'язки з Державіним, Жуковським, Криловим, Карамзіним, Галенковським. Син Аркадій (1801 – 2.05.1850) – хрещеник М.Сперанського, навчався в Царськосільському ліцеї разом із О.Пушкіном; згодом – статський радник.

Михайло Олексійович – дійсний статський радник, почесний мировий суддя Миргородського повіту (1871).

Літ.: Энциклопедический словарь. Издатели Ф.А.Брокгауз, И.А.Ефрон. – Т. XVIII-а. – СПб., 1896. – С. 701; Теплова В. К вопросу о журнальной деятельности И.И. Мартынова 90-х годов XVIII в. // Ученые записки Горьковского государственного университета. – Вып. 72. – Т.2. – Горький, 1964. – С.819; Поэты 1790 – 1810-х годов. – Л., 1971. – С.205-206, 222; Афанасьєва З. З Миргорода в «сади ліцею» // П.п. – 1983. – 6 серпня; Черейский Л.А. Пушкин и его окружение. – Л., 1989. – С.255.

Мартиновичі (ймовірно, це не прізвище, а по батькові).

Мартинович Демко – сотник Глинської сотні Миргородського полку (1649).

Мартинович Лук'ян – належав до військового товариства Комишанської сотні Гадяцького полку (1676).

Мартинович Іван – сорочинський сотник (11 травня 1693 р.).

Мартинович Андрій – 1723 р. священник Свято-Покровської церкви в с. Шахворостівці.

Мартиревич Іван (див.: Мартинов).

Мартишевський Леонтій – багатий житель с. Бакумівки Миргородського полку (1787).

Мартовий Остап – козак Багацької сотні Миргородського полку, убогий (1723).

Мартоси – козацько-старшинський рід Лохвицької сотні Лубенського полку. Мали зв'язки з Миргородщиною.

Дослідник В.Кривошея опублікував синодик роду Мартосів (позначений як такий, що належав до Миргородського полку), що йде від Мартина Васильовича Мартосенка, лубенського полкового судді (1698 – 1706): Василь, Мануйло, Тетяна, Федір, Іван, нм. Михайло, нм. Василь, Ганна, Павло, Марія, Любов, Григорій, Катерина, Михайло, Михайло, Настасія, Петро, Григорій, Дмитро, Микола, Мартин, Федір, Семен, Марія, Тетяна, Настасія, Марія, монахиня Євпраксинія, Параска.

Павло – лохвицький сотник і водночас лубенський полковий обозний (1709). Прихильник І.Мазепи.

Михайло Павлович – бунчуковий товариш. У Хотинському поході 1741 р. командував Лубенським, Миргородським, Полтавським і Переяславським полками, які стояли на Українській лінії. Жив у с. Скоробагатьках Лохвицької сотні Лубенського полку. Дружина – Євдокія Антонівна Троцина, донька срібнянського сотника. Мав доньку Ганну, яка в другому шлюбі (1773) була за земським суддею Миргородського повіту Семеном Родзянком (див).

Іван Романович (бл. 1760, м. Глухів. – 4 (16).04. 1831, х. Парк-Трудолюб Миргородського повіту) – діяч масонського руху. Навчався в Київській академії, яку закінчив 1778 р. Служив кабінет-секретарем у гетьмана К.Розумовського. З 1796 по 1816 р. служив у Петербурзі столоначальником, директором департаментів у Міністерстві юстиції. 1814 р. – статський радник, кавалер орденів св. Анни 2 класу і св. Володимира 4 ступеня. Член масонських лож у Петербурзі (1810 – 1816). Автор праці «Исследования банного строения, о котором повествует летописец Нестор» (СПб., 1809), яка стосувалася будівництва церковних куполів. Протягом 10 років (із 1819 по 1829) був ченцем у Києво-Печерській лаврі. Листувався з В.Капністом, Д.Трощинським. Друг Василя Ломиківського, у маєтку якого в хуторі

Парк-Трудолюб він жив близько року, в 1830 – 1831 рр., де помер і похований. Небіж скульптора І.П.Мартоса (1754 – 1835), який зробив пам'ятник на могилі І.Р.Мартоса в Трудолюбі. По смерті кибинського вельможі Д.П.Трощинського (1828) І.Р.Мартос пропонував А.А.Трощинському проєкт пам'ятника Дмитру Прокоповичу в Кибинцях.

Федір Романович – брат Івана. Листувався з В.Я.Ломиківським. За бажанням Федора в х. Трудолюбі на могилі І.Р.Мартоса було поставлено пам'ятник.

Літ.: Лазаревский А. Иван Романович Мартос // К.С. – 1895. – № 10. – С. 48-71; Лазаревский А. Частная переписка Ивана Романовича Мартоса (1817 – 1830) // К.С. – 1896. – № 6, 10, 11; 1898. – № 6, 7-8; Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства. – Т.2. – Полтава, 1907. – С.237; Розсоха Л. Слідами історії // П.п. – 1986. – 15 липня. – № 111; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 204-205; Кривошея. – Ч.2. – С. 12, 32, 44.

Маруди. (Пор. також: Маруха).

Маруда Василь – убогий посполитий у с. Попівці (1723).

Маруда Ясько – убогий посполитий у с. Попівці (1723).

Маруда Андрій – селянин с. Попівки, жив на Марудиній горі поблизу Попівки. Мав там хутір – 1 хату, садок. Улітку 1919 р. його забрали з собою денікінці, додому він більше не повернувся. Мав сина Григорія.

Маруда Григорій Андрійович (1903, с. Попівка – 1993) – із селян, житель с. Попівки, в 30-х рр. – робітник заводу. 1937 р. був заарештований за те, що батько пішов із денікінцями, засуджений «трійкою» до 8 р. позбавлення волі. Відбував покарання в Північному краї протягом 10 років, останнім часом поблизу м. Горноалтайська. Реабілітований 1963 р. Повернувся до України.

Маруда Роман – учасник партизанського загону в с. Попівці (1941).

Маруди – прізвище, на початку – в середині XX ст. поширене в с. Попівці й Дібрівці. Поблизу Попівки зберігся топонім Марудина гора.

Маруси (Марусенки).

Марусенко Іван Михайлович – міщанин, член Миргородського повітового податкового «присутствія» (1899).

Марусенко [М.И.] – 1912 р. співвласник млина в м-ку Хомутці; 1914 р. голова Хомутецького сільськогосподарського товариства.

Марусиченки.

Никифор Корнійович (1867 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Корсунівці Комишанської волості, мав 15 десятин землі.

Макар Степанович (1868 – ?) – селянин, 1913 р. житель х. Кирстівки Комишанської волості, мав 24 десятини землі.

Семен Никифорович (1873 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Корсунівці Комишанської волості, мав 20 десятин землі.

Костянтин Іванович (1917 – ?) – походив із селян с. Кирстівки. 1936 р. закінчив робітфак при Ворошиловградському плодовоовочевому інституті; за спецнабором ЦК ВЛКСМ був направлений до Ворошиловградської школи військових льотчиків. Як авіатор брав участь у війні, мав звання гвардії майора, 1944 р. за бойові заслуги йому присвоєне звання Героя Радянського Союзу. Нагороджений численними орденами і медалями. По війні закінчив Військово-повітряну академію. Мав звання генерал-майора авіації. У 80-х рр. XX ст. жив і працював у м. Мінську.

Маруся – за переказом, отаманка, в 1919 – 1920 рр. очолювала повстанський селянський загін, який боровся проти радянської влади в Миргородському й частково Лохвицькому повітах. Діяв, здебільшого, в районі сіл Попівки й Комишні. Загін був невеликий, але мобільний. Протягом деякого часу об'єднувався з загоном отамана Галайди. Загін Марусі ліквідований 1920 р. об'єднаними силами радянської влади, зокрема, комуністичним загоном М.Шастуна.

Марущенки.

Марущенко Петро – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Марущенко – 1933 р. був священиком у с. Хомутці.

Марущенко Роман Васильович – родом із м. Охтирки Сумської області. В 1962 – 1967 рр. служив священиком у миргородській церкві Іоанна Богослова.

Марцин Семен – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду.

Марченки.

Тиміш – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Лук'ян – козак Миргородського полку (1666), виміняв вербовий лісок у миргородського козака Олексія Скоробагатька за плуг (вартістю 1 карбованець 50 коп.).

«Калин Марченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ярема – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Сергій – значковий товариш Миргородського полку (1711), служив у курені Яралого.

Кирило з братом Іваном – «можні середні» козаки с. Савинців (1723).

Никифор – середній козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав синів Дмитра і Федора. Ничипор є також у реєстрі 1732 р.

Матвій – паламар Свято-Пречистенської церкви м. Миргорода (1723). Мав власний будинок у місті.

Семен, Тихін – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Карпо – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Ничипор – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Євфимій – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Іван – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Петро – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).

Кирило – 1737 р. отаман с. Слобідки.

Юсько з братами Кириком, Петром і Леськом – 1738 р. виборні козаки с. Слобідки, малоґрунтові.

Микита – 1737 р. війт с. Мальців.

Сидір– житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із синами Іваном, Феськом і зятем Андрієм Череваненком мали 1 двір, 3 хати.

Андрій – устивицький сотенний отаман (1767).

Василь – сотенний осавул. У 1770 р. мав одну хату в Миргороді і дві хати в хуторах.

Тиміш – сотенний хорунжий Устивицької сотні (1782).

Іван Григорович – дворянин, житель с. Марченкового. Одружений (2.02.1830 р. у Воскресінській церкві м. Миргорода) з Марфою, дочкою миргородського козака Григорія Джуня.

Григорій Іванович – козак, близько 1862 – 1877 рр. мав 87 дес. землі у дачах с. Слобідки й с. Мальців (у хуторах Марченка, Носенків, Пилипенків).

Пантелеймон – 1879 р. утримував у с. Савинцях земську поштову станцію (4 коней).

Митрофан Андрійович – козак с. Савинців (поч. XX ст.), любитель і знавець місцевої старовини.

Марченко (Марціян) Юхим – кобзар на Миргородщині (II пол. XIX ст. – поч. XX ст.). 1908 р. жив у с. Попівці, на той час був уже старим. Юхима Марченка 1902 р. знав О.Сластьон.

Єлисей Петрович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 34 десятини землі.

Сергій Пантелеймонович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у Савинцях, мав 22 десятини землі.

Архип Пантелеймонович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у Савинцях, мав 17 десятин землі.

Кіндрат Аверкійович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Свистунів Березоволуцької волості, мав 45 десятин землі.

Євтихій Пантелеймонович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 18 десятин землі.

Яків Пантелеймонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 31 десятину землі.

Лука Андрійович (1856 – ?), козак – 1913 р. жив у с. Довгалівці Хомутецької волості, мав 21 десятину землі.

Іван Несторович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, мав 20 десятин землі.

Григорій Карпович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Марченковому Устивицької волості, мав 15 десятин землі.

Григорій Іванович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 21 десятину землі.

Дмитро Данилович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малій Решетиловочці Багачанської волості, мав 60 десятин землі.

Зиновій Федорович (1873 – ?) – козак, волосний старшина Петрівської волості (1908-1910). 1913 р. жив у м-ку Слобідці Петрівської волості, мав 23 десятини землі.

Пилип Андрійович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Хомутецької волості, мав 26 десятин землі.

Порфирій Григорович (1885 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 15 десятин землі.

Марченко – на початку XX ст. службовець Миргородського повітового земства (одночасно з письменником В.І. Самійленком, з яким часто спілкувався). 1931 р. жив у Миргороді, про нього згадує О.Сластьон у одному з листів до О.Тулуба.

Віра Володимирівна – освіту одержала в прогімназії. В 1906 – 1911 рр. учителька-завідувачка Миргородського 1-го початкового міського народного училища на Личанці (згодом школа № 6, по війні – школа № 4).

Марченко Андрій – імовірно, виходець із с. Марченків, отаман, керівник повстанського селянського загону петлюрівської орієнтації, який діяв на території Миргородського повіту в 1920 – 1922 рр., здебільшого в районі хуторів Марченків, Мелашенків і Мареничів. Завдяки двом секретним агентам більшовицькій владі вдалося викрити загін і в серпні 1922 р. боєм знищити його. 12 учасників загону були піймані, також було взято 17 заложників, які співчували і переховували повстанців. В ніч на 24 листопада 1922 р. кавалерійський взвод миргородської міліції вчинив облаву на отамана, оточивши його ще з одним повстанцем у х. Мелашенковому Миргородської волості (згодом Біликівської сільради) у клуні громадянина Івана Мелашенка і прагнучи взяти їх живими. Але ті, за словами керівника миргородської міліції, «отбивались, как дикие звери», намагаючись вирватися з оточення. Командир кавалерійського взводу Стуконоженко не давав їм вийти через двері. Під час бою Марченко був поранений. Міліціонер кавалерійського взводу Линник під'їхав до нього верхи і впритул убив отамана.

Василь Трохимович – у 1920-их рр. завідував Хомутецькою семирічною школою. Мав українські патріотичні переконання.

Григорій – житель Миргорода, бідняк, у 1930-их рр. мешкав на вул. Сорочинській, 47. Одружився з Марфою Тимофіївною Семененко – донькою розкуркуленого й висланого господаря з с. Зубівки, що врятувало її від репресій. Мали дітей Ніну й Анатолія.

Федір Трохимович (1890, с. Довгалівка – 19.05.1938, м. Полтава) – походив із селян, житель Миргорода. До 1917 р. мав добротний будинок на вул. Велико-Приліпській, № 1, який був націоналізований радянською владою, а 1927 р. денаціоналізований. У 1930-их рр. був службовцем заводу. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Іван Семенович (1895, с. Марченки – 22.05.1938) – походив із заможних селян, на початку 30-х рр. перебував під слідством. Колгоспник у с. Марченках, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Павло Григорович (1901, с. Марченки – 31.05.1938) – колгоспник у с. Марченках, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Павло Андрійович (1904, м. Ізмаїл? – 15.12.1937, м. Полтава) – житель Миргорода, походив із службовців, мав вищу освіту, працював інженером заводу. Був заарештований 19 жовтня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Марченко Марія Іванівна (5.01.1925 – 16.01.1996, Миргород) – миргородська бандуристка. Гри на бандурі разом із донькою Тамарою навчалася в Параски Корицької. В 1950-их – 1960-их роках грала в складі ансамблю бандуристів Миргородського районного будинку культури.

Остап Гаврилович (? – 80-і рр. ХХ ст.) – родом із с. Слобідки. Близько 1919 р. служив у Миргородському райвиконкомі на посаді заступника голови з питань освіти й культури. Згодом, зневірившись у радянській владі, став до хліборобської праці. Щоб уникнути колективізації, разом із іншими жителями Слобідки виїхав на Урал, працював там у одному з сіл головою сільської ради, вчителював. Коли почалася колективізація й на Уралі, повернувся на Полтавщину, до с. Новачихи Хорольського району, а згодом до рідної Слобідки.

Борис Григорович (1933, Миргород – 17.10.2007, м. Київ) – син миргородця Григорія Васильовича Марченка і Марії Борисівни Шелюг (див.). Учений-фізик, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, доктор фізико-математичних наук, професор Київського політехнічного інституту. Знавець історії Миргорода, автор спогадів (запис мій – Л.Р.) про розстріл учасників миргородського повстання 1919 р. під проводом С.Дубчака. Перша дружина Б.Марченка – Харитина Бахуренко, викладачка вищої математики в одному з вишів Києва. Мали сина Віктора, який виїхав із родиною до Канади.

Сергій Якович – поліцай у с. Осовому (1942 – 1943).

Марченко (дівоче прізвище) Тамара (? – осінь 2010, м. Миргород) – миргородська бандуристка. Донька бандуристки Марії Марченко. По-вуличному Бандурчиха. В 1950-х роках грала в капелі бандуристів Миргородського районного будинку культури. Жила в Миргороді на вулиці Красносільській, в районі будинку № 56.

Хутори Марченків існували в Миргородській, Зубівській, Багачанській і Устивицькій волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 261, 265; Наказы. – С. 66; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1908. – С. 87; 1911. – С. 304; Списки лиц. – С. 1 – 6; Величко. – Т.2. – С. 93; Пом'янський Л. Люди героїчної слави // Червона Трибуна (м. Миргород). – 1957. – 25 вересня; Яненко З. «Настрій селян петлюрівський…» // Полтавська Петлюріана. – Полтава, 1993. – С. 51; Отчет об агрономической помощи. – С. 12; Кривошея. Ч. 1. – С. 69; Миргородський керамічний технікум. – С. 57; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 318 – 320; Швидько. – С. 158, 173, 181, 183, 314; Листування Опанаса Сластьона. – Зап., 2010. – С. 114; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 89.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 3 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв., 47; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 22 зв., 23 зв.; Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 174. – Арк. 50 зв.; МКМ. – Н.а. – Копії документів ДАПО: Протокол № 13 засідання Миргородської повітової військової наради 5 серпня 1922 р.; Протокол № 14 від 19 груд. 1922 р.; Витяг із наказу по міліції Миргородського повіту від 22 лист. 1922 р.; Архів авторки. – Спогади О.В.Марченко, запис 2008 р.

Марчук Анастасія Семенівна (1901 – ?) – санітарка Миргородського курорту, за сталінщини була репресована. Згодом реабілітована.

Масайло Опанас – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Масичі.

Масич Лаврін – 1738 р. підсусідок козаків Юрченків у с. Кибинцях.

Масичева Дарія Василівна, дружина вахмістра, у 1860-их рр. мала 21 десятину землі у хуторі Масича біля м-ка Комишні разом зі своїм батьком підпоручиком Василем Кривецьким і сестрою Надією.

Маслаки.

Маслак Ярема – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Маслак Петро Степанович – перший голова колгоспу «Перше Травня», створеного 1928 р. в с. В.Сорочинцях.

Масленникови.

Семен Іванович – освіту здобув у Костянтинівському межовому інституті, інженер. Надвірний радник (1902 – 1903). З 1896 р. до 1 травня 1903 р. був на посаді директора Миргородської художньо-промислової школи. Чинив утиски О.Г.Сластьону.

Володимир Семенович – дворянин, у 1902 – 1904 рр. викладав креслення в Миргородській художньо-промисловій школі.

Маслівці.

Маслівець Іван Васильович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Маслівців Баранівської волості, мав 17 десятин землі.

Маслії (Маслієнки).

Маслій Іван (в публікації 1995 р. – Маселій) – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Маслієнко Данило – посполитий у Хомутці (1723).

Маслієнко Дорош – посполитий у Хомутці (1723).

Масло (Масленки).

Масло – козак Миргородського полку. За переказом, 1602 (1608?) р. оселився з шістьма сім'ями на місці сучасної Полтави і зробив із ними в місті підкопи та підземні ходи як схованку від татар.

Масленко Павло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649); в реєстрі сотні записаний четвертим, тобто, міг належати до сотенної старшини.

Маслів Федір – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Масловський Опанас Федорович (1740, с. Підлісне Козелецької сотні Київського полку. – 25.04.1804, м. Київ) – доктор медицини, організатор медичної справи в Україні. Навчався в Київській академії, з 1770 р. – в Московській шпитальній школі. Був мобілізований на боротьбу з чумою в Україні й Росії. З 1784 р. мав звання штаб-лікаря, працював на посаді губернського лікаря в Києві, де ініціював створення цивільних лікарень. Близько 1786 – 1791 рр. керував цивільною медициною в Миргородському повіті. Професор медицини, надвірний радник. У 1802 – 1804 рр. викладав у створеному ним «медичному класі» Київської академії. Автор оригінальних і перекладних праць із медицини.

Літ.: КМА. – С.356.

Маслюки (Маслюченки).

Маслюченко Микита – житель с. Зубівки (1718).

Масляки.

Іван – 1725 р. сотенний отаман Устивицької сотні Миргородського полку і городовий устивицький отаман (1725, 1739).

Масляк (Масляченко) Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – дворянин у с. Петрівцях (друга половина XVIII ст.).

Сергій Іванович (бл. 1754 – ?) – дворянин у Петрівцях (1803). Дружина Гафія Омелянівна (бл. 1757 – ?). Діти: Макар (нар. бл. 1787), Григорій (нар. бл. 1790), Палагія (бл. 1794), Наталя (бл. 1797), Йосип (бл. 1801).

Степан Іванович (бл. 1757 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Зіновія Родіонівна (бл. 1760 – ?). Діти: Одарка (нар. бл. 1784), Гнат (нар. бл. 1791).

Андрій Іванович (бл. 1770 –?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Гафія Іванівна (бл. 1772 – ?). Син Арсен (нар. бл. 1796).

Іван Іванович (бл. 1779 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Марія Яківна (бл. 1780 – ?). Донька Параска (нар. бл. 1801).

Петро Сергійович (бл. 1778 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Варвара (бл. 1782 – ?). Донька Одарка (нар. бл. 1802).

Масляк Андрій Семенович – козак, 1910 р. волосний старшина в с. Петрівцях Миргородського повіту.

Родіон Михайлович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гайдабуриному Петрівської волості, мав 19 десятин землі.

Іван Григорович (1883, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у с. Петрівцях. 1929 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Яків Андрійович (1894 – 8.01.1938) – із селян, житель с. Петрівців, колгоспник-різнороб. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Михайло Андрійович (1903, с. Петрівці – 4.06.1938) – житель Миргорода, кустар артілі. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1961 р.

Олексій Андрійович (29.10.1912, с. Устивиця Миргородського повіту – 8.07.1988) – лікар, 1935 р. закінчив Харківський медінститут. Із 1945 р. працював лікарем на курорті «Миргород».

Літ.: Личный состав малороссийской казацкой старшины в 1725 г. // К.С. – 1904, июль – август. – С. 10; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.323, 324.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 25 зв.; МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Масляний Павло – посполитий у с. Слобідці (1718).

Масляченки (див.: Масляки).

Масол Ярема – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мастирський (ймовірно, спочатку було Монастирський – Л.Р.) Семен – убогий підсусідок у м-ку Сорочинцях (1723).

Масченко Савка – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). Пор.: Мащенко.

Маськи.

Павло – посполитий заможний в Миргороді (1723), швець.

Маськів хутір у XIX ст. існував у Хомутецькій волості. Близько 1930 – 1931 рр. родину хуторян Маськів силоміць було виселено радянською владою до Сибіру. Хутір занепав.

Матвєєви.

Матвіїв Іван – сотник Яреськівської сотні Миргородського полку (лютий – березень 1658 р.).

Матвіїв (Матвєєв) Яків – священик, вікарій Троїцької церкви м. Миргорода (1744 – 1756). Одружений із донькою миргородського козака Антона Сукача. Мав сина Івана Кобовського. Мав підсусідка Грицька Левченка (1750).

Матвєєв Федір (див.: Остроградський Федір Матвійович).

Матвієв (Матвієвич) Павло – священик Воскресінської церкви в с. Ярмаках 1723 р. Був священиком також 1732 р.

Матвієнки. (Див. також: Матвієнки-Шовкопляси).

Андрій, Процик, Семен – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Кіндрат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Гаврило – козак м-ка Сорочинців (1718).

Іван – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Федір – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Леонтій – заможний козак с. Кибинців Миргородського полку (1723).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Юсько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.; належав до розряду цехових людей (1732).

Грицько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – жив у с. Єрках, козак Миргородської сотні (1732).

Мартин – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Степан, Хвесько, Іван – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Василь з братом Юськом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Кибинцях.

Семен із сином Андрієм – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. (Малих) Сорочинцях.

Матвієнко – козак, 1781 р. мав хутір (1 хату) в першій Миргородській сотні Миргородського полку.

Матвієнки – козаки, в 1860-их рр. мали землю в урочищі Кошарище (біля с. Кибинців).

Яків Сидорович – у 1898 – 1911 рр. учитель-завідувач Дібрівського початкового народного училища Миргородського повіту. Близько 1917 – 1920-их рр. викладав історію на Миргородщині (ймовірно, в Миргородській вищій початковій школі). Мав українські патріотичні переконання.

Григорій Маркович (1888 – 11.12.1937) – діяч УАПЦ і кобзар із с. Довгалівки. Походив із селянської родини. Потяг до української пісні й бандури здобув від матері Наталі Мусіївни. Виконував народні ліричні, історичні, гумористичні пісні. До 1921 р. служив у Червоній армії. Був селянином-одноосібником у рідному селі. У 20-их роках став членом церковної ради сільської громади Української Автокефальної Православної церкви. Восени 1929 року разом із іншими односельцями був звинувачений у справі «контрреволюційної організації автокефалістів» села Довгалівки. 2 березня 1930 року був засуджений до 3 років заслання в Північний край. Після відбуття терміну покарання працював робітником у Миргороді. Як бандурист брав участь у художній самодіяльності, грав у драматичному гуртку в клубі 17-го Держмлина (крупозаводу). Вдруге був заарештований 3 листопада 1937 року і через

місяць засуджений Особливою трійкою до розстрілу з конфіскацією майна. Вирок було виконано. Реабілітований посмертно 1989 і 1995 рр.

Матвієнко Лукія Панасівна (1893 – після 1971) – поводатарка і помічниця відомого кобзаря Опанаса Савченка (Бара), його падчерка. Все життя прожила в с. Черевках. Мандрувала селами з вітчимом, заробляючи на прожиття, бувала з ним у Миргороді. Разом із О.Савченком 1902 і 1904 рр. її портретував О.Сластьон. Виконавиця народних пісень. У глибокій старості виїхала на Донеччину, де й закінчилося її життя.

Яків Трохимович (1909, с. Довгалівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. Як середняк він спочатку підтримував радянську владу. Але 1929 р. за неповне виконання хлібоздачі державі сільська влада продала частину його майна. Матвієнко увійшов до таємної антибільшовицької групи с. Довгалівки. У серпні 1929 р. був заарештований як нібито член сільської організації Спілки Визволення України. При обшуку в його садибі знайшли в стрісі зброю. 1930 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Олена – жителька Миргорода (1920-их рр.), двоюрідна сестра Лесі Матвієнко-Шовкопляс (див.).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 257, 262; Отчет МУЗУ. – 1912. – С. 322; Описи КН. – С. 121; Кривошея. Ч.1. – С. 17; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 325 – 327; Швидько. – С. 23, 48, 182, 184; Присяга М.п. 1732 р. – С.23; Ревегук В., Кочерга Н. Справа миргородських «ображених» // Рідний край. – 2012. - № 1. – С.199 – 203.

Матвієнки-Шовкопляси. (Пор. також: Матвієнки, Лобурці, Шовкопляси).

Матвієнки-Шовкопляси – діти Олександра Івановича Лобурця (див.) і його дружини Агафії Дорофіївни Матвієнко; подружжя Лобурців за перших років радянської влади, щоб уникнути репресій, змінило прізвище на Матвієнко. Мали синів Трифона, Аркадія, Михайла, Івана, Антона, які зазнали переслідувань від більшовиків.

Матвієнко-Шовкопляс Трифон Олександрович (1864 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Савиному Куті Зубівської волості, мав 36 десятин землі. Убитий комуністами між 1918 і 1925 рр., в один день із братом Антоном (див.). Трифон мав 9 дочок і сина Павла. (Пор.: Шовкопляс Трохим Олександрович; імовірно, це ідентичні особи).

Аркадій Олександрович (1876 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Даценків Зубівської волості, мав 25 десятин землі.

Михайло Олександрович (1878 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Даценків, мав 37 десятин землі. 1915 р. мав цегельню і землю в х. Ломаківщині Зубівської волості. Володів маєтком у х. Савиному Куті, де вирощував породистих коней. Дружина – Тетяна Матвіївна, з дому Березовець (див.). 1914 р. подружжя Матвієнків-Шовкоплясів збудувало в Миргороді великий будинок на вул. Воскресінській, № 5 (нині № 25); неподалік, на протилежному боці вулиці, жили й родичі Березовці. За перших років радянської влади подружжя Матвієнків-Шовкоплясів зазнало від неї знущань. Більшовицькі активісти підпалили їхнє господарство в Савиному Куті, закривши стайню, де згоріли всі коні. Вигнали Матвієнків-Шовкоплясів також і з миргородського будинку, який був націоналізований, і вони змушені були тулитися в своєму ж таки коридорі. 1927 р. будинок на Воскресінській був денаціоналізований, але переслідування не припинилися. 1931 року подружжя було заарештоване й вислане на Північний Урал, до м-ка Сосьви. Тетяна померла в дорозі, а Михайло пережив її тільки на один місяць. Мали доньку Аполонарію (Лесю) Михайлівну (див. далі).

Іван Олександрович (1881 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Даценків, мав 22 десятини землі.

Антон Олександрович (1886 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Савиному Куті Зубівської волості, мав 16 десятин землі. Убитий комуністами між 1918 і 1925 рр., в один день із братом Трифоном (див.). Антон був одружений із Варварою Зімбалевською, донькою священика. Мали двох дітей, які померли 1927 р., а невдовзі й Варвара.

Матвієнки-Шовкопляси (Зіна з чоловіком, не відомим на ім'я) – на початку XX ст. подружжя на Миргородщині (ймовірно, походили з х. Савиного Кута Зубівської волості), родичі й дуже близькі друзі миргородської сім'ї Стельмахів (див.) – Василя Михайловича й його дружини Наталії. Матвієнки-Шовкопляси мали родинні зв'язки з Лобурцями (див.).

Ольга Трифонівна – донька Трифона Олександровича. Родичка миргородської родини Стельмахів (див.). На світлині 1916 р. вона зображена в одязі черниці, їй близько 20 літ.

Аполонарія (Леся) Михайлівна (1908 – 2005) – донька Михайла Олександровича Матвієнка-Шовкопляса і Тетяни Матвіївни Березовець. Народилася в х. Савиному Куті. З 1914 р. жила в Миргороді на вул. Воскресінській, 5, у новозбудованому будинку батьків. Працювала в миргородського лікаря Горянова (див.). 1928 р. обвінчалася в миргородській Воскресінській церкві з Миколою Петровичем Сакалом (див.), разом із яким учителювала в с. Шульжанах на Миргородщині. Під час Другої світової війни подружжя Сакалів з донькою Аллою (1937 р.н.) потрапило до Німеччини, потім до США, де обоє й померли. Донька Алла Сакало-Лонг зберегла родинний фотоархів, частину якого 2013 р. передала до Миргородського краєзнавчого музею.

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 3; МКМ. НА. – Сакало-Лонг Алла Миколаївна (США). Спогади. 2013 р.: ксерокопія рукопису; Родинний архів Олега Федоровича Кирпосенка (м. Миргород).

Матвій Петро (у реєстрі – «Петро Матвій») – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Матвійки.

Матвійко Кирило Андрійович – козак, церковний староста Хрестовоздвиженської церкви м-ка Сорочинців (1902).

Матвійко Іван Назарович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Матвійко Федір Васильович (1898 або 1899, с. Великі Сорочинці – 31.03.1929, м. Лубни) – діяч УАПЦ, керівник підпільної протибільшовицької організації, бандурист. Походив із селянської родини. В дитинстві навчився грати на кобзі. Початкову освіту здобув у рідному селі. Близько 1917 р. навчався в Полтавській сільськогосподарській школі, де був активним членом «Просвіти». Здобувши фах агронома, на початку 20-их років повернувся до Сорочинців. Займався просвітницькою роботою, виступав як бандурист, принципово ходив у національному вбранні. За даними дослідника В.Ревегука, він мав великий уплив на сільську молодь, був обраний заступником голови виконкому сільської ради. Не сприймав більшовицької політики, виступав проти колективних форм господарювання на селі, намагався відновити селянські спілки. Ведучи пропаганду також у сусідніх селах, потрапив під нагляд ДПУ, зазнавав обшуків. З 1925 року працював учителем агрономічної школи в с. Горошиному (нині Семенівського району), де вів антибільшовицьку агітацію. 1926 року створив у В.Сорочинцях (тоді Нероновичах) підпільну організацію, куди ввійшли вірні УАПЦ, члени капели бандуристів та інші земляки. Організував підпільні осередки ще в деяких селах району. Був заарештований органами ДПУ в червні 1928 року, висланий на 3 роки до с. Лопатіного Самарської області. На засланні створив самовчитель гри на кобзі, призначений для навчання майбутніх кобзарів: вірив у перспективу молодого бандурництва. В неволі писав поезії й пісні про Україну, закликав друзів-підпільників продовжувати боротьбу. В березні 1929 р. був заарештований і доправлений до Лубен. Під час переведення в приміщення Лубенського відділення ДПУ був застрелений конвоїром, коли намагався втекти.

Матліни.

Матлін Г. – міщанин, 1915 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю шкіряними товарами. До 1917 р. Г.Матлін і Б.Матлін мали будинок на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 5, який був націоналізований радянською владою, а 1927 р. денаціоналізований.

Матлін Шмуель – житель Миргорода (кін. XIX – поч. XX ст.).

Матлін Аркадій (? – раніше 1959) – більшовик, політкомісар у Миргороді (1919). Згодом жив у Ленінграді, змінивши прізвище на Ільїн.

Матня Грицько – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Матука Іродіон Степанович – помічник учителя в Миргородській чоловічій церковнопарафіяльній школі при Троїцькій церкві (1903).

Матухни.

Матухно (Матухна) Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Матухно Пантелеймон Лаврентійович (бл. 1875 – ?) – заможний селянин, 1911 р. голова Хомутецького сільськогосподарського товариства.

Матухно Надія Олександрівна – викладачка українознавства в Хомутецькій агрономічній профшколі в 1920-их рр. Патріотично налаштована українка.

Матченки.

Матченко Семен – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Матченко Лесько – 1737 р. війт містечка Шишаків Миргородського полку.

Матюхи.

Матюха Грицько з братом Мартином – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Матюха Данило – 1738 р. козак-підпомічник убогий у м-ку Хомутці.

Матюха Феодосій (мав псевдо Глиняний, Глиняник; дослідник В.Ревегук називає його Віктором, І.Чайка – Потапом) – керівник невеликого селянського загону (не ідейного, а напівкримінального характеру), який у 1920 – 1921 рр. діяв по течії річки Грунь-Ташань, у районі сіл Ковалівки, Романівки, Семереньок. Походив із с. Ковалівки, де спочатку очолював загін самооборони, згодом створив свій загін. Був вистежений у с. Семереньках чекістами. Суд над ним стався в с. Ковалівці. Матюха був засуджений до страти. (За іншими даними, висланий до Сибіру, де залишився й по відбутті терміну покарання. За свідченням односельців, його бачили під час Другої світової війни у чині радянського офіцера). Дані про Глиняного-Глиняника дуже суперечливі. Дослідник повстанського руху на Полтавщині Іван Чайка в документальному романі «Дзвони над Лютенькою» (Гадяч, 2001) звідомлює про керівника селянського загону Потапа Глиняника, який діяв у районі сіл Ковалівки, Портянок, Баранівки, Перевозу. (Пор. також : Антоненко П.). За даними І.Чайки, наприкінці літа 1921 р. агент ГПУ Яцун, який був у повстанському загоні Л.Христового, привів загін ЧОП (частини особливого призначення) на хутір між Сорочинцями й Ковалівкою, де ті захопили п’яного отамана Глиняного і його невеликий загін. За даними дослідника В.Ревегука, Віктор Матюха (Глиняний) в минулому був червоним партизаном, свій загін створив у вересні 1923 р., боровся проти непманів і корумпованих владних комуністів; його загін було ліквідовано 9 листопада 1923 р., отаман і члени його загону здалися міліції. За даними В.Ревегука, Матюха у своїй боротьбі з більшовицьким режимом спирався на підпільну

петлюрівську організацію в Зінькові. У Миргороді зберігався переказ про отамана Глиняного, який мав землянку в урочищі Кілдіші поблизу міста; згідно з цим переказом, його заарештували навесні 1925 р.

Матюха Сергій Григорович (28.10.1929, с. Демидівка Решетилівського району – 10.03.1990, Миргород) – художник-самоук, за фахом бухгалтер. Жив на вулиці Пролетарській, 154. Його малярські роботи: «Портрет дружини», «Оксана-чарівниця», два автопортрети, пейзажі, копії з робіт українських художників. Дружина Раїса Олександрівна.

Матюшенки.

Матюшенко Васько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Матюшенко Степан – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Матяшевські.

Тимофій Іларіонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Полив'яному Баранівської волості, мав 35десятин землі.

Степан Микитович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шульгах Комишанської волості, мав 16 десятин землі.

Матяші (Матяшенки, Матяшови).

«Матяш Іванович» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Матяшенко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Матяшенко Сенько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Матяш Максим – 1723 р. убогий посполитий у Миргороді. Матяшів (Матяшов) Максим є у спискові заможних міщан Миргорода 1732 р.

Матяшка Параска – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із сестрою вдовою Марією мали 1 двір, 1 хату.

Матяш Павло – дворянин у Миргороді (початок – перша половина XIX ст.). 1830 р. мав землю біля Миргорода, за Їсевою греблею, поряд із землею дворянки Парасковії Зубихи.

Матяшов Олек. Олек. – житель Миргорода, українець, до 1917 р. мав на вул. Кашинській, № 12, три добротні будинки, які були націоналізовані радянською владою.

Матяш Василь – поліцай у с. Довгалівці (1942 – 1943).

Матяшівські.

Гнат, Васько, Остап – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Мауте Еміль Францович – німецький підданий, у 1909 – 1912 рр. працював друкарським майстром у Миргородській художньо-промисловій школі.

Махлаєнки Семко і Костюк – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Махни (Махненки). Пор. також: Михненко.

Махненко Клим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Махненко (Махно) Іван – остап'ївський сотник Миргородського полку (1649). Мав сина Якова.

Махно (Махнів, Махнов) Яків Іванович – починав службу ще при батькові. 1672 р. остап'ївський сотник Полтавського полку, 1676 р. остап'ївський сотник Миргородського полку.

Махненко Петро – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Махно (Махненко) Яків Павлович (1737 – ?) – козак, на військовій службі з 1759 р. Сотенний писар Остап'ївської сотні Миргородського полку (1775). З 1782 р. – військовий товариш. Сотенний отаман Остап'ївської сотні Миргородського полку, в походах не був. У 1780 – 1781 рр. мав хутір (7 хат) у Остап'ївській сотні.

Маховський (Маковський?) Максим – посполитий у с. Попівці (1723).

Махоти.

Махота Яків – його дід і батько служили в війську. Значковий товариш Гадяцького полку, 1738 р. був кандидатом на уряд комишнянського сотника. Військовий товариш (1746 – 1756). Мав двір у Комишні, хутір і підсусідків при них. 1754 р. був причетний до конфліктної ситуації з комишанськими жителями Котляревськими.

Махота – значковий товариш, 1781 р. його дружина («Махотиха») мала хутір (6 хат посполитих) у першій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Махотина Горпина (Агрипина) – дворянка, 1803 р. мала підданих (34 душі) в м-ку Комишні.

Хутір Махотин існував біля Комишні до XX ст.

Мацапури.

Мацапура Хведір – посполитий у с. Слобідці (1718).

Мацевиті (див.: Моцевиті).

Мацейко Михайло – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Маценки.
Отрошко, Петро і Семен – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Процик – козак куреня с. Мальців (1718).
Павло із сином Петром – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Павло є також у реєстрі сотні 1732 р.
Іван – піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Калко (Калько) – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Каленик, заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Василь – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).
Лук'ян – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Юсько (Ясько? Йосько?) – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Андрій – у 1755 – 1775 рр. осавул 2-ї полкової сотні Миргородського полку.
Костянтин – осавул Петрівської сотні Миргородського полку (1774).

Мацишин Дмитро – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Мацієвич (Мацеєвич) Федір – говтв'янський сотник Миргородського полку (1722).

Мацюці.
Мацюця Данило – піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Мацюценко Андрій – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718). Він же Мацюця Андрій, убогий посполитий у с. Савинцях (1723).
Мацюця Михайло Федорович – 1914 р. був головою Яреськівського сільськогосподарського товариства.

Мащенки. (Пор. також: Масченко).
Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Радько (Радіон) – козак Хомутецького куреня (1718). Іван із синами Родіоном, Герасимом і Євфимієм (Юхимом) – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). В ревізії містечка 1738 р. брати Гарасим і Юхим Мащенки записані як виборні козаки, малоґрунтові.
Яків – піший зубожілий козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
[Мащенко?] Омелько – миргородський наказний полковник за часів полковництва Д.Апостола. Дослідник В.Кривошея подає його прізвище Мосценко.
Степан – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732). Записаний у реєстрі третім після отамана села.
Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Мартин – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Герасимом і сестрою вдовою Параскою мали 1 двір, 3 хати.
Михайло – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Малих Сорочинців.
Іван – дворянин у м-ку Яреськах Миргородського повіту (1806).
Степан (Мардарійович?) – козак, у 1860-их рр. мав 68 дес. землі в х. Дорошенковому (біля с. Кибинців).
Степан Федорович – на початку XX ст. викладач Яреськівської Української мішаної гімназії.
Роман Степанович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Кибинцях, мав 36 десятин землі.
Феодосій Степанович – козак, церковний староста Кибинської Михайлівської церкви (1902).
Іван Феодосійович 1-й (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у Кибинцях, мав 18 десятин землі.
Харитон Феодосійович (1859 – ?) – житель с. Кибинців, 1897 р. – запасний унтер-офіцер, член Православного місіонерського товариства. 1913 р. мав 24 десятини землі.
Іван Павлович (бл. 1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 20 десятин землі.
Антон Романович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Осадчому Кибинської волості, мав 45 десятин землі.
Іван Феодосійович 2-й (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у Кибинцях, мав 18 десятин землі.
Дем'ян Романович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у Кибинцях, мав 15 десятин землі.
Григорій Іванович (1883, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.
Остап Дмитрович (1887, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у Проскуриному хуторі біля с. Кибинців. 1932 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.
Петро Харитонович (1888, с. Кибинці – ?) – із селян, у 30-х рр. жив у Миргороді, без певного місця роботи. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1963 р.

Євдоким Якович (1887, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях. 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Павло Якович (1888, с. Кибинці – ?) – із селян, житель с. Крячкового Озера Лохвицького району, селянин-одноосібник. 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Антон Якович (1893, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Крячковому Озері Лохвицького району. 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Олександр Дмитрович (1895, с. Кибинці – ?) – із селян, жив у Кибинцях. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1985 р.

Дмитро Григорович – уродженець с. Кибинців, генерал-майор, учасник Другої світової війни.

Гнат Григорович (1897, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Петро Іванович (1900, с. Кибинці – ?) – із селян, жив у Миргороді, працював мірошником у млині. 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Микола Іванович (1903, с. Кибинці - ?) – із селян, освіта початкова. У 30-х рр. жив у с. Новому Тагамлику Машівського району, кустар. 1932 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1989 р.

Степан Андрійович – поліцай у с. Ярмаках (1942 – 1943).

Два хутори Мащенків існували в Кибинській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262, 266; Клировая книжка. – С. 399; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 338 – 339; Швидько. – С. 43, 47; Кривошея В. Козацька еліта Гетьманщини. – К., 2008. – С. 287; Присяга М.п. 1732 р. – С.28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 5 зв.; МКМ. НА. – Документи. – Тека 20; Алфавит дач. - Арк. 37 зв.

Мглієвський Іван – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Меґрет Тиміш – козак Миргородського полку (1649).

Медведі (Медведенки, Медведєви).

Медвідь (Медведь) Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Медведенко Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Медведенко Гнат – у березні 1685 р. війт хорольський Миргородського полку.

Медведенко (Медвідь) Трохим Антонович (? – раніше 1711) – миргородський городовий отаман (у червні – липні 1693 р.); сотник Миргородської полкової сотні (1695 – 1696). Значковий товариш. Власник с. Шахворостівки. По його смерті, 1711 р., миргородський полковник Д.Апостол подарував Шахворостівку своєму зятеві Іванові Ломиківському. (Не виключено, що назва мікрорайону в Миргороді Ведмедівка пов'язана з прізвищем Медвідь. На таку думку наводить той факт, що церква села Шахворостівки традиційно була підпорядкована Миргородській Троїцькій церкві, яка розміщалася на Ведмедівці; можливо, ця традиція тяглася від часів Трохима Медведя, власника Шахворостівки).

Медвідь Трохим – староста шпиталю при Свято-Пречистенській церкві м. Миргорода (1723). Можливо, це колишній сотник Трохим Антонович Медвідь.

Медвідь Іван – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Медведенко Матвій – козак Миргородської сотні (1718). Записаний серед перших осіб сотні.

Медведенко Ілляш – козак с. Ярмаків (1718).

Медведенки Онопрій і Павло – посполиті в с. Шахворостівці (1718).

Медведенко Матвій із сином Климом – жителі с. Шахворостівки (1723), «товариство можнійшиє з діда і отця козаки».

Медвідь Трохим – козак с. Ярмаків (1718). Трохим із сином Гаврилом – «можнійшиє з діда і отця козаки» с. Ярмаків Миргородського полку (1723). (На нашу думку, цей Трохим Медвідь не є тотожним миргородському сотникові Трохимові Антоновичу Медведю).

Медведенко Данило з сином Іваном – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723).

Медведенко Яків – піший козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Медведенко Степан – посполитий у с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку (1723), убогий.

Медвідь Юхим – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Медведенко Петро – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Медвідь Захар – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Медвідь Іван – посполитий у с. Черевках (1718 – 1723).

Медведиха Гапка – удова, заможна посполита в с. Черевках (1723).

Медведєв (либонь, зросійщене прізвище Медведенко) – значковий товариш Миргородського полку, помер раніше 1726 р. Його дружина Тетяна 1726 р. одержала універсал полковника Д.Апостола, яким підтверджувалися її спадкові права на землю і двір.

Медведенко Гаврило – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Медведенко Іван – 1732 р. козак Миргородської сотні, житель с. Попівки або Черевків.

Медведєв Антін – значковий товариш Миргородського полку (1782).

Медведєв Василь – значковий товариш Миргородського полку (1782).

Медвідь Антон Григорович (1904, с. Зубівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Зубівці. Член молодіжної підпільної української патріотичної організації в Зубівці (1927), радикально налаштований. Був заарештований 2 березня 1929 р. Засуджений 1 жовтня 1929 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Хутір Медведівка існував на північній околиці Миргорода (нині в межах міста).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262, 264; Барвинский. – С. 173; Швидько. – С. 23, 24, 196, 223, 313, 314; Кривошея В. Козацька еліта Гетьманщини. – К., 2008. – С. 264; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 247; Присяга М.п. 1718 р. – С.215.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 8, 26 зв.

Медведівський Хома – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Медведкови.

Медведков Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Медведков [А.] – завідувач Лохвицького міського училища (1897).

Медведков [А.Н.] – викладач Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя (1906).

Медведков [Л.Н.] – викладач Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя (1906).

Медвежий Кость – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Медвінський (Медвянський) Сидір (Ісидор) Корнійович – із 1911 р. секретар Зубівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту.

Медцевінська Ольга Андріївна – біженка з Галичини. Стала першою завідувачкою семирічної трудової школи в с. Попівці (1923).

Медяники.

Медяник Андрій Григорович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Грузькій Говтві Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Іван Григорович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Грузькій Говтві, мав 15 десятин землі.

Меєрсони.

Меєрсон Шая (Сава) Аронович – єврей, міщанин, у 1907 – 1911 рр. жив у м-ку Попівці, 1915 р. був там власником млина з двигуном, у якому працювали 3 робітники. Мав у Попівці телефонний абонемент. У Миргороді знімав помешкання на тодішній вулиці Больничній (нині вул. Лазаренка, № 49) в половині будинку родини Верхацьких, із якими приятелював і з якими за голодних років розраховувався борошном. Мав сина Якова, котрий разом із Миколою Верхацьким закінчив Харківський медичний інститут. Яків загинув на фронті під час війни 1941 – 1945 рр., залишив по собі сина Уму, долею якого опікувався Микола Верхацький.

Мелашенки.

Василь Васильович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Мелашенко – керівник селянського повстанського загону, який 1922 р. боровся проти більшовицької влади в Миргородському повіті в районі хутора Мелашенкового. Протягом деякого часу діяв спільно з загонами Мусієнка й Марченка.

Андрій Васильович (1878, с. Зубівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Хомутці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Павло Тихонович (1899, с. Марченки – ?) – селянин-одноосібник у с. Марченках. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Хутори Мелашенків існували в Зубівській і Сорочинській волостях.

Мелевські (Пор. також: Милівські).

Мелевський Максим (бл. 1899 – 12.10.1929, м. Лубни) – священик УАПЦ. Влітку 1928 р. прибув до с. Нероновичів (В.Сорочинців) із с. Стариця Бориспільського району Київської округи. Перебував під наглядом ДПУ. Закликав до боротьби за самостійність України. Коли постала загроза арешту, виїхав із Нероновичів. Був заарештований у рідному селі на Київщині, висланий на Соловки. У звязку з розглядом справи про підпільну організацію в Нероновичах 1929 р. знову був притягнутий до слідства. Розстріляний у Лубенському відділенні ДПУ. Похований на міському цвинтарі. Сліди поховання знищені.

Меленченко Левко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Мелешки (Мелещенки).

Мелещенко Богдан – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мелещенко Яким – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

«Мелешко Коваленко», козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Мелешко – козак виборний, 1781 р. мав хутір (1 хату) і, разом із козаком Козачиною, хутір (5 хат) у першій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Мелешко Остап Іванович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 28 десятин землі.

Хутори Мелешків існували в Комишнянській і Березоволуцькій волостях.

Мелюшківський Василь – священик, правитель Миргородської протопопії (згадується 20.07.1736 р.).

Мельники. (Див. також: Мельниченки, Мельники-Ященки).

Максим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Іван і Федір – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний також «Гарасим, Мельників зять».

Яким – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Іван – 1666 р. мав під м-ком Хомутцем на р. Хоролі млин «о двух колесах».

Остап – міщанин с. (Малих) Сорочинців. 1666 р. мав на греблі під м-ком Хомутцем на р. Хоролі млин «об одном колесе, а плотину делают мещане миром».

Пилип – козак с. Петрівців (1718).

Кирило – козак с. Черевок Миргородського полку. Помер раніше 1723 р. Його вдова Анастасія з дорослим сином Миколою 1723 р. жили в с. Черевках.

Петро, Харко, Матвій – посполиті в с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Прокіп – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Лаврін – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Яцько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кирило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Василем мали 1 двір, 2 хати.

Іван Лук'янович (бл. 1724 – ?) – дрібний поміщик у с. Петрівцях (1788). Дружина Феодосія Данилівна (бл. 1734 – ?). Мали сина Петра.

Петро Іванович (бл. 1764 – ?) – корнет, мав підданих і жив у Петрівцях (1788). Дружина Марія Іванівна (бл. 1765 – ?). Мали доньку Марину (нар. бл. 1786 р.).

Мельник – посполитий родини Апостолів, у 80-х рр. XVIII ст. мав хутір (1 хату) в 2-ій Миргородській сотні.

Герасим – дворянин у м-ку Сорочинцях, де мав землю за річкою Пслом (1830).

Мельник – дворянин, 1889 р. мав землю «в даче местечка Хомутца, при речке Руде».

Лаврентій Прокопович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 22 десятини землі.

Іван Прокопович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у Березовій Луці, мав 17 десятин землі.

Роман Антонович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Грузинівщині Петрівської волості, мав 20 десятин землі.

Мельник В.І. – в 1914 – 1915 рр. служив Миргородським земським агрономом.

Мельник – 1919 р., за денікінщини, служив урядником у В.Сорочинцях.

Трохим Юхимович (1896 – ?) – колгоспник колгоспу «Червоний партизан», за часів сталінщини був репресований. Згодом реабілітований.

Хутори Мельників існували в Миргородській, Сорочинській і Хомутецькій волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 261, 263; Малорос. книги. – С. 72; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 123; Швидько. – С. 40, 205, 300, 305.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 5; МКМ. НА. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; Там само. – Спогади К. Ляхна.

Мельники-Ященки – дворяни в с. Петрівцях. (Див. також: Мельники, Мельниченки, Ященки).

Мельник-Ященко Трохим Іванович (бл. 1750 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Мотрона Кіндратівна (бл. 1773 – ?). Мали 5 дочок.

Марко Іванович (бл. 1760 – ?) – дворянин у Петрівцях (1803). Дружина Євдокія Данилівна (бл. 1762 – ?). Мали доньку Устину (нар. бл. 1786 р.) та сина Олексія (нар. бл. 1794 р.).

Іван Іванович (бл. 1770 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Євдокія Іванівна (бл. 1772 – ?). Мали дітей: Кузьму (нар. бл. 1793 р.), Єлизавету (нар. бл. 1798 р.), Петра (нар. бл. 1800 р.), Семена (бл. 1802 р.).

Григорій Максимович (бл. 1759 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Ірина Іллівна (бл. 1759 – ?). Мали дітей: Ірину (нар. бл. 1780 р.), Пелагію (нар. бл. 1785 р.), Параскеву (нар. бл. 1795 р.), Ганну (нар. бл. 1795 р.), Марію (нар. бл. 1797 р.).

Прокіп Максимович (бл. 1763 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Єфросинія Василівна (бл. 1765 – ?).

Мали дітей: Катерину (нар. бл. 1782 р.), Марфу (нар. бл. 1786 р.), Семена (нар. бл. 1788 р.), Горпину (бл. 1798 р.), Василя (бл. 1802 р.).

Василь Якович (бл. 1774 – ?) – дворянин с. Петрівців (1803). Дружина Уляна Іванівна (бл. 1778 – ?). Мали в Петрівцях 14 душ підданих.

Іван Петрович (бл. 1774 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Марфа Яківна (бл. 1774 – ?). Мали сина Кирила (нар. бл. 1801 р.).

Йосип Трохимович (бл. 1777 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Ганна Данилівна (бл. 1778 – ?). Мали сина Семена (нар. бл. 1798 р.).

Арх.: МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Мельникови.

Григорій – поручик, 1811 р. мав підданих у м-ку Сорочинцях.

Павло Григорович – підполковник, суддя Гадяцького повітового суду (1813).

Мельникова Анастасія Григорівна – вдова дворянина, в 1863 – 1865 рр. мала 61 дес. землі в Козерухівських хуторах (у дачах м-ка Попівки).

Ольга – 1906 р. закінчила Миргородську приватну жіночу гімназію Н.Грановської.

Олена Іванівна – учителька жіночої гімназії в м. Миргороді. Квартирувала в будинку лікаря І.Зубковського на Троїцькій вулиці. Убита під час нападу на будинок при наступі денікінців 10 серпня 1919 р. за те, що заступилася за учнів. Похована в Миргороді (нині територія парку «Дружба»).

Мельников – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Мельников Мардарій Омелянович (ін. – Олександрович) – колезький реєстратор, учитель малювання, чистопису й креслення в Сорочинській учительській семінарії (1908).

Мельникова Наталя (про неї див.: Білоцерківець Григорій).

Мельниченки. (Див. також: Мельники, Мельники-Ященки).

Дацько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

«Іван Ященко Мельниченко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Минько (в публікації О.Бодянського – Мисько) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Дацько – козак Миргородської сотні (1718).

Роман із братом Василем – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Яким Іванович – заможний господар с. Зубівки, мав 18 десятин землі. 1930 р. був розкуркулений.

Арх.: ДАПО. – Ф. 2068. – Оп. 3. – Спр. 38.

Мельченки.

Левко – козак Миргородської сотні (1718).

Іван Семенович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мелашенків Зубівської волості, мав 15 десятин землі.

Сава Дмитрович – козак с. Почапців (1897). Дружина Тетяна Микитівна. Син Григорій (н. 1897), хрещений в Успінській церкві м. Миргорода.

Яким Іванович – заможний селянин («куркуль») с. Зубівки на початку 1920-их рр.

Мельченко – значковий, до 26 грудня 1918 р. був на посаді старшого осавула Миргородського повіту при миргородському повітовому комендантові (часів Директорії УНР), звільнився з посади за власним бажанням.

Василь – член загону штабс-капітана Кирпоти, який діяв у Миргородському повіті проти більшовиків за часів гетьманщини. Розстріляний миргородськими чекістами у березні 1919 р.

Мельченко Григорій (також згадується як Мильченко) – керівник невеликого селянського повстанського загону, який у 1920 – 1921 рр. діяв проти більшовицької влади в Миргородській і Зубівській волостях. До жовтневого перевороту мав невисокий офіцерський чин у царській армії. Батько Григорія був старостою в селі, убитий червоними. Г.Мельченко служив старшиною в армії УНР. (Здогадуємося, що він належав до групи миргородців-однодумців: Тимофія Виборного, Андрія Калениченка, братів Пасішниченків та інших – колишніх червоних командирів, які навесні 1919 р. перейшли до війська С.Петлюри). За даними дослідника В.Ревегука, в квітні 1920 р. Г.Мельченко (Мильченко) й А.Калениченко як посланці Армії УНР прибули на Миргородщину до повстанського загону Дмитра Пищалки (див.) для підтримки збройної боротьби проти комуністів. Згодом Мельченко створив власний загін, який діяв узгоджено з загонами отамана Д.Пищалки в Попівському лісі та отаманів Ярового і Яценка. Загін Г.Мельченка був ліквідований навесні 1921 р. в с. Біликах силами миргородського волосного більшовицького загону під керівництвом голови волосного виконкому І.Лищенка. Після розгрому загону Мельченкові довелося втікати, перепливати річку Хорол. Вдалося виїхати до Польщі, звідки він із часом надіслав про себе звістку рідним. Подальша доля невідома. До еміграції був одружений із Оксаною Євграфівною Симоновою (1893 р.н.), вчителькою, донькою Євграфа Максимовича Симонова, диякона Покровської церкви с. Грем'ячої. Мали доньку Наталю (1919 р.н.).

Григорій Савович (18.01.1897, м. Миргород – 25.07.1968, м. Кіровоград, нині м. Кропивницький) – син Сави Дмитровича, козака с. Почапців, і Тетяни Микитівни. Хрещений у Соборно-Успінській церкві м. Миргорода;

хрещені батьки – козаки Яків Васильович Кириленко і Мотрона Микитівна Панащатенко. 1914 р. закінчив 4-річне вище училище, 1916 – 2-річні Кременчуцькі учительські курси. В 1916 – 1918 рр. служив за призовом у царській армії писарем. На поч. 1918 р. демобілізувався й повернувся до України. До 1920 р. вчителював у Полтавській губернії (ймовірно, в с. Високому Старосанжарської волості). З 1920 до 1930 р. працював учителем у с. Пиків на Вінниччині, в 1930 – 1941 рр. – в с. Хижинцях (завуч і викладач математики). 1933 р. був заарештований за підозрою про участь у контрреволюційній організації (за показами свідків, 1928 р. брав участь у «Спілці визволення України», співав гімн «Ще не вмерла Україна»), але за відсутністю доказів через місяць був відпущений. У 1938 – 1939 р. був засуджений за неправильний підрахунок голосів при виборах до сільської ради на термін 6 місяців виправно-трудових робіт. 10 липня 1941 р. призваний до армії. 22 липня його частина потрапила в німецьке оточення, але була відпущена по домівках через те, що солдати були не озброєні й не обмундировані. Під час окупації Вінниці працював інспектором шкіл Вінницького району (з вересня 1941 по березень 1944 р.), ввів у шкільне виховання обов'язкову молитву; зі слів свідків, виступав проти радянської влади. При відступі німців був вивезений ними до Німеччини до м. Шенайхе на фізичні роботи. По закінченні війни повернувся до родини до м. Вінниці, де був заарештований 16 серпня 1945 р. Звинувачений за статтею 54-1 «б» Кримінального кодексу УРСР. Вирок військового трибуналу Вінницького гарнізону від 11.01.1946 р.: 10 р. позбавлення волі з конфіскацією майна. Покарання відбував у Татарській АРСР. Звільнений у 1954 – 1955 р. По звільненні повернувся до родини, жили в м. Кіровограді, де й помер і похований 1868 р. Реабілітований 30.11.1991 р. Дружина (шлюб 9.01.1925) – Хотовицька Софія Михайлівна, донька священика, вчителька. Доньки: Тетяна (1925 – бл. 1945) і Раїса (1928 – 2014).

Оксана Симонова, майбутня дружина отамана Григорія Мельченка.

Мельченко І.М. – житель х. Почапців. У лютому 1919 р. увійшов до складу Зуївського земельного комітету. Ймовірно, його стосується інформація:

Іван – співробітник Миргородського повітового військкомату. Вночі 7 липня 1920 р. його вистежили повстанці селянського загону Д.Пищалки й розстріляли в лісі (либонь, у районі с. Почапців), викинувши труп у р. Хорол. Після цього до Попівського лісу владою було послано каральний загін.

Яким Іванович – заможний господар («куркуль») у с. Зубівці на початку 1920-их рр.

Іван Якимович (1901 – ?) – житель с. Зубівки, селянин-одноосібник, мав початкову освіту. 1929 р. був засуджений радянською владою до 10 р. позбавлення волі. Подальша доля не відома. Реабілітований 1989 р.

Мельченків (Мільченків) хутір у XIX – на поч. XX ст. існував поблизу с. Біликів.

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Миргородське життя. – 1918. 26 грудня; Присяга М.п. 1718 р. – С. 46; Реабілітовані історією. Вінницька область. Кн.3. – Вінниця: ДП «ДКФ», 2010. – С. 693; Ревегук В. Полтавці – поборники державної незалежності України. – Полтава, 2016. – С.209.

Арх.: ДАПО. – Ф. 2113. – Оп.1. – Спр. 311. – Арк. 48; МКМ. НА. – Тека «Громадянська війна», Ч. 2. – Спогади В.М.Волощенка; Родинний архів Т.М.Почапської (м. Черкаси); Родинний архів О.С.Бакала (м. Миргород); Родинний архів В.У.Стащенко (м. Вінниця).

Мельченченко Пилип – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Мендельовський Евель Бейн – до 1917 р. мав у Миргороді на вул. Гоголівській, № 105, два невеликих будинки, які були націоналізовані радянською владою, 1927 р. – денаціоналізовані.

Мензаренки – жителі Миргорода й с. Шахворостівки.

Мензаренко (Мензоренко, Минзаренко) Дем'ян (1889 – бл. 1933 чи 1936) – кобзар із с. Почапців. Був нерідним сином почапського поштаря Бобиря. Змолоду жив тільки з професійного кобзарського ремесла, грав по весіллях на бандурі, зробленій власноруч, а також на скрипці й сопілці. Віртуоз гри. Автор і виконавець народних дум і пісень, а також пісень, створених на слова місцевих авторів і власних. Йому належали оригінальні пісні «Про сирітку», «Лопатники», цикл жартівливих пісень «Жовтневі витребеньки». У 20-х роках мандрував із Полтавською капелою бандуристів під орудою Олеся Корицького, де були також інші миргородські бандуристи (І.Яріш, М.Соколовський), та з іншими капелами. За розповідями миргородців, під час голоду 1933 р., щоб нагодувати своїх сімох голодних дітей, заліз до комори шовкорадгоспу в Миргороді, за що був застрелений завгоспом. Похований на Почапському цвинтарі. За іншими даними (дослідника кобзарства Б.Жеплинського, що потребують уточнення), був репресований 1936 р.

Мензаренко Михайло Дем'янович – житель с. Біликів Біликівської сільради. Учасник Другої світової війни, під час якої пропав безвісти.

Мензаренко Лариса Дмитрівна – у 50-х рр. XX ст. доярка колгоспу «Ленінський шлях» Миргородського району.

Ментян (див.: Монтян).

Менченко Харко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Меранді Віталій Дмитрович – 1891 р. помічник справника Миргородського повітового поліційного управління, надвірний радник.

Меркульєв Павло Вікентійович – підпоручик, топограф, начальник межової партії Миргородської межової комісії (1864).

Метейко Гаврило – 1666 р. убогий міщанин м-ка Хомутця.

Метелі.
Метеля Іван – посполитий у Хомутці (1723).
Метеля Семен – посполитий середній у Хомутці (1723).
Метелівка (те саме, що Лиман) – куток у центральній частині с. Хомутця (ХХ ст.). Колись там жив дід Метеля.

Мещерські, князі.

Б.Б.Мещерський

Борис Борисович (15.03.1850 – 18.06.1904) – князь, дворянин Миргородського повіту. Син Б.В.Мещерського, тверського губернського предводителя дворянства. Освіту здобув у школі правознавства. На службі з 1871 р. у Віленській судовій палаті, член цієї палати (1873). Чиновник особливих доручень у Міністерстві внутрішніх справ (1874). З 1877 р. знову служив у Міністерстві юстиції, в 1880 – 1881 рр. управитель канцелярії цього Міністерства. 1884 р. дійсний статський радник, «церемоніймейстер двору Його Імператорської Величності», почесний мировий суддя Миргородського повіту. В 1883 – 1889 рр. миргородський повітовий предводитель дворянства; з 19 жовтня 1889 р. по 20 грудня 1891 р. – полтавський губернський предводитель дворянства. 1896 р. дійсний статський радник, 1906 р. – шталмейстер імператорського двору. З 1890-х рр. постійно жив у м. Саратові, був саратовським губернатором; почесний громадянин м. Саратова. 1903 р. миргородський повітовий гласний, почесний мировий суддя Миргородського повіту. Мав великі землеволодіння і маєток у Миргородському повіті (в Комишні), маєток у с. Веселому Подолі. Власник маєтку в х. Стовбині (придбаного від В.І. Муравйова-Апостола) Миргородського повіту, де був кінний завод із розведення рисистих і верхових коней. По його смерті, в 1904 – 1912 рр. у Миргородському земстві була заснована стипендія імені князя Б.Б.Мещерського (з 1912 р. ця стипендія переведена до Київської художньо-промислової школи). Ім'я Мещерського носив дитячий притулок у Миргороді в 1912 – 1915 рр. Його сестра Катерина Борисівна перебувала в шлюбі з Олексієм Микитовичем Татищевим, полтавським губернатором (з 1892 р.). Дружина –Марія Олексіївна. 1896 р. обоє були почесними членами Полтавського єпархіального Свято-Макаріївського братства.

Марія Олексіївна (бл. 1856 – ?) – княгиня, уроджена Мусін-Пушкіна. Дворянка Миргородського повіту. Дружина Бориса Борисовича, постійно проживала в Петербурзі й у Саратові. Почесна громадянка м. Саратова. В 1887 – 1893 рр. (можливо, й пізніше) була почесною опікункою Комишанського двокласного училища, опікункою земської лікарні в м-ку Комишні (1886 – 1893), земського дитячого притулку (1907 – 1910). 1913 р. жила в х. Стовбині Попівської волості. Мала економії в х. Стовбині і в х. Озниці, 327 десятин землі в Миргородському повіті й 589 десятин – у Лохвицькому повіті (1913). Член Полтавської ученої архівної комісії (1915). Після 1917 року економія Мещерської в Стовбині була націоналізована, її кінний завод було приєднано до Дібрівського кінного заводу. В маєтку княгині Мещерської зберігалися картини художника В.Боровиковського, які на початку 1919 р. були перевезені до Земського музею в Полтаві, але за часів денікінщини вона повернула їх собі; подальша доля картин невідома..

Петро Гаврилович (1866 – ?) – 1913 р. дійсний статський радник, жив у Петербурзі; в Миргородському повіті мав 56 десятин землі.

Олексій Борисович – князь, надвірний радник, 1894 р. жив у Петербурзі (вулиця Мала Італійська, 14), служив у департаменті залізничних справ, у жіночій гімназії княгині Оболенської (начальницею гімназії була княгиня Марія Андріївна Мещерська).

Віктор Петрович – князь, 1897 р. порушував клопотання перед Миргородською повітовою земською управою про відкриття Свято-Дмитрівської церкви і школи в селищі при станції Ромодані. Приятелював з поміщиками с. Ромодану Бєлявцевими.

Федір Васильович (друга половина ХХ ст.) – педагог, учитель малювання, майстер народної творчості, жив і працював у селищі Ромодані.

Літ.: ПЕВ. – 1897. – № 30. – Ч. офиц.– С. 781; Белогриц-Котляревский. – С. 61; Адрес-календарь, 1900. – С.7; Отчет МУЗУ. – 1907. – С. 196; 1916. – Ч.1. – С.120; Постановления МУЗС. – 1884. – С.41; 1887. – С.4, 24; 1908. – С. IV; Список дворян, 1898. – С. 463; Списки дворян, 1913. – С.10; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С.103 – 104; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 245.

Мигайленко Степан – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Мигалі (Мигаленки).

Мигаль Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мигаль Данило – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

«Ісай, Мигалов брат» – козак Гадяцької полкової сотні (1682).

Мигаленко Влас – сотенний хорунжий Яреськівської сотні Миргородського полку (1711 – 1719). Пор. також: Могиленко Улас.

Мигаленко Матвій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); сотенний хорунжий (1722).

Мигаль Михайло – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Він є також у реєстрі сотні 1732 р.

Мигаленко Прокіп – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Мигаль Петро – посполитий у Хомутці (1723).

Мигаль Семен – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Мигаль Михайло – козак із с. Федунки (Тух), жив на початку ХХ ст. Мав сина Федора, доньок Оксану і Юлію. Доньки жили в Миргороді. Оксана вийшла заміж за регента личанської церкви Іоанна Богослова Петра Єгоровича Ковтуна (див.). Юлія Михайлівна Мигаль працювала в Миргороді завідувачкою міської бібліотеки (1960-і – початок 1970-их рр.).

Мигаль (Миголь) Віктор Онисимович (1912, с. Сторожове, нині Чутівського району – ?) – походив із селян, мав вищу освіту (Київський університет, філфак Полтавського педінституту). Учасник німецько-радянської війни, втік із німецького полону. Протягом короткого часу в 1941 р. працював у газеті «Голос Полтавщини». Зблизився з Українським Червоним Хрестом і ОУН. Закінчив богословські курси УАПЦ, 1942 р. працював священиком на Полтавщині. З вересня 1943 р. жив у с. Зубівці на Миргородщині, священик Зубівської Михайлівської церкви (УАПЦ). Був заарештований 29 березня 1944 р. органами НКВС, засуджений 1945 р. до 7 р. позбавлення волі. Подальша доля священика невідома. Реабілітований 1996 р.

Мижилович Степан (див.: Мужиловські).

Мизини (Мизиненки).

Мизиненко Івашко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Мизин Федір – військовий товариш, 1787 р. мав хутір у Хорольському повіті.

Мизиря (пор.: Музиря).

Мизирин Федір – посполитий у с. Попівці (1723).

Мизь Іван – 1920 р. був допитуваний Полтавською ЧК у справі миргородського повстання під проводом С.Дубчака 1919 р.

Микильченки (Микільченки).

Микильченко Кирило Хомич (1901, с. Попівка – 5.01.1938), у 30-х рр. ХХ ст. – колгоспник у с. Попівці, 1937 р був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Микільченко Олексій – редактор багатотиражної газети «Соціалістична борошномельня» в Миргороді у 30-х рр. ХХ ст. Загинув під час Другої світової війни.

Микитенки. (Пор. також: Никитенки).

Грицько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Микитенко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649); у реєстрі сотні записаний другим, тобто, належав до сотенної старшини.

Микитенко Іван – миргородський городовий отаман (близько 1656 р.).

Микитенко Іван – осавул Миргородського полку (7 листопада 1656 р.).

«Микитенко Іван Мойсеєнко» – миргородський полковий хорунжий 1656 р.

Єремій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Михайло – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). В сотенному реєстрі записаний четвертим після сотника.

Микитенки – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723): Олекса, Михайло (з синами Гордієм, Федором, Яковом), Опанас (із синами Федором, Леськом, Іваном).

Дацько – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Грицько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Микитенко (Нікітенко) Карпо – війт м. Власівки Миргородського полку (1723).

Дмитро – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). Либонь, знатний: записаний серед перших осіб містечка.

Микитенко Павло – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Андрій – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Мирон – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Василь Ількович (1922, с. Ярмаки – ?) – житель с. Конюшевого, робітник відгодівельного пункту. 13 січня 1943 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Микиші.

М.В. Микиша.

Микиша Михайло Венедиктович [25.05 (6.06) 1885, с. Почапці Миргородського повіту – 20.11.1971, м. Київ] – український співак (тенор), класик українського оперного мистецтва, народний артист УРСР, педагог, професор Київської консерваторії, директор Київського оперного театру. Автор праці «Практичні основи вокального мистецтва». До 1903 р. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі ім. Гоголя. Був членом підпільного гуртка (очолював Павло Зубко), зазнав арешту за поширення забороненої літератури. Приятелював із миргородським співаком Василем Козаковим, співав із ним дуетом. Під час приїзду до Миргорода композитора М.В.Лисенка миргородські громадські діячі письменник В. Самійленко і судовий слідчий Ярошенко посприяли, щоб М.Микишу було взято до Києва на навчання в музично-драматичній школі. Ставши професійним співаком, Микиша приїздив до Миргорода з концертами. Син Тарас (1913 — 1958) – піаніст і композитор.

Микиша Григорій Євдокимович (1902, с. Шарківщина – ?) – із селян, житель станції Ромодану, залізничник. 1945 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Микиша Олександр Григорович (нар. 1941) – житель сел. Ромодану, художник, майстер художньої обробки металів, автор картин, перснів; оформлювач Ромоданівського громадського музею.

Микільченки.

Микільченко Гаврило – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Миколаєнки.

Миколаєнко Назар – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Миколаєнко Остап Савович (1878, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Стовбиному, 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Миколаєнко – агітатор петлюрівської орієнтації, який був пов'язаний із миргородським підпіллям, навесні 1920 р. проводив агітацію в с. Попівці, де був заарештований.

Миколаєнко – голова Грем'ячанської сільської ради (червень 1933 р.).

Миколаєнко Роман Данилович (1909, Сумська обл.? – ?) – робітник залізниці на ст. Ромодан. Репресований 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1961 р.

Миколаєнко (Ніколаєнко, з дому Пучко) Варвара Іванівна – миргородська бандуристка, співачка, у 30-х рр. XX ст. разом із бандуристами А.В.Яшною, І.І.Скляром та ін. багато гастролювала в межах Радянського Союзу. Учасниця Державного народного хору ім. Г.Верьовки (з 1943 р.).

Миколаєнко Кирило Григорович – у 1930 – 1941 рр. був головою колгоспу «Шлях до комуни» (с. Новоселиця). Під час Другої світової війни був заарештований поліцією й вивезений із села, ймовірно, розстріляний.

Миколаєнків хутір існував між селами Попівкою й Клюшниківкою.

Миколайович (Ніколаєвич) Кіндрат – курінний отаман «дворян» Миргородського полку (1718); ймовірно, це ім'я по батькові.

Миколайчук Олександр Павлович (1895, Житомирська обл. – 31.05.1938) – житель с. В.Сорочинців, викладач. Був заарештований 19 лютого 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Миколенки.

Миколенко Онисько – козак куреня с. Милюшок (1718).

Миколенко Стецько – заможний посполитий у с. Савинцях, 1723 р.

Миколенко Федір – на військовій службі з 1746 р., значковий товариш Миргородського полку (1756 – 1774). Дружина Євдокія.

Миколенко Петро (див.: Савченко Микола Лаврінович).

Микули (Микуленки).

Микуленко Михайло з синами Микитою, Дмитром, Яковом – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Микула Грицько – посполитий у с. Обухівці (1723).

Милівські. (Пор. також: Мелевський).

Милівський (Милевський) Петро Олексійович (1885, сел. Комишня – 2.06.1938) – за анкетними даними, росіянин, із селян, мав середню освіту. У 30-х рр. – житель м. Кременчука, бухгалтер поліклініки. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Миловичі.

Милович – у 20-х рр. XX ст. був завідувачем комунального господарства в Миргороді. Артист-аматор у Народному Домі. Знайомий О.Г.Сластьона.

Милович А. – «двадцятитисячник», перший голова правління колгоспу «Країна Рад» у Миргороді на Личанці. Під час голоду 1932 – 1933 рр., ризикуючи власним життям і свободою, допомагав голодним дітям із личанського дитячого притулку зерновими відходами.

Милодани (Милоданенки).

Милоданенко Павло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Милорадовичі – козацько-старшинський рід сербського походження. Його представники жили переважно на території Гадяцького полку. В синодикові роду гадяцького полковника Михайла Милорадовича, опублікованому дослідником В.Кривошеєю, згадуються такі імена: Ілля, Марія, Стефан, ієромонах Симеон, Михайло, Іван, Яків, Гафія, Магдалина, Пелагея, Єфимія, Єфимія, Михайло.

Ілля, його дружина Марія – засновники роду.

Михайло Ілліч (? – 14.09.1726) – чорногорський полковник, близько 1712 р. оселився в Україні. З 15.07.1715 р. за указом Петра І став гадяцьким полковником замість Івана Чарниша, був на цій посаді до смерті. 1715 р. універсалом гетьмана І.Скоропадського йому було віддане містечко Комишня. 1723 р. підписав Коломацькі чолобитні. Одружений. Перша дружина померла в Сербії. Вдруге був одружений із Уляною, дочкою генерального осавула Степана Бутовича. Мав сина Гаврила (гадяцький полковник у 1727 – 1729 рр.).

Ілля – гадяцький полковий хорунжий (1716 – 1724), грунський сотник Гадяцького полку (1724 – 1747).

Михайло – наказний грунський сотник Гадяцького полку (1725).

Степан Михайлович – сенчанський сотник Лубенського полку (1717).

Степан – наказний гадяцький полковий осавул (1725); сотник 2–ї Опішнянської сотні Гадяцького полку (1726).

Гаврило Ілліч – гадяцький полковник (1727 – 1729).

Семен Ілліч – грунський сотник Гадяцького полку (1747 – 1763).

Семен – гадяцький полковий сотник (1776), гадяцький полковник (січень 1778).

Степан Антонович (бл. 1751 – ?) – секунд-майор. Його дружина Олена Іванівна Тарновська була донькою гадяцького полковника (1772 – 1776) Івана Тарновського і Фекли Тимофіївни Тарновської (яка 1777 р. купила у Івана Капніста маєток у селах Миргородського повіту Зуївцях, Обухівці, Черевках, Комишні, Попівці).

Милорадович (Антін або Степан) – бунчуковий товариш, 1781 р. разом із іншими співвласниками – Марковським і Золотаревським – володів невеликим хутором у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Петро – бригадир, 1787 р. разом із колезьким асесором Михайлом Милорадовичем володів 163 душами в Милорадовичевій слободі Миргородського повіту.

Михайло – колезький асесор, 1787 р. мав 49 душ у х. Ступки і частину Милорадовичевої слободи Миргородського повіту.

Георгій Петрович (1756 – 1828) – син чернігівського полковника П.С.Милорадовича. Народився і помер у с. Нових Боровичах на Чернігівщині. Директор Української поштової служби (1791 – 1792), чернігівський генеральний суддя (з 1799 р.), таврійський цивільний губернатор (1802, 1803). Багатий землевласник Чернігівської, Полтавської та інших губерній. Близько 1824 р. мав підданих у Миргородському повіті.

Милорадович – у 1843 – 1844 рр. окружний начальник Миргородського повіту.

Платон Іванович (1801 – після 1864) – штаб-ротмістр. Його дружина Марія Петрівна Гільдебрандт (? – раніше 1890), 1852 р. жила в Лубнах, де володіла землями; у Миргородському повіті мала маєток у с. Остапівці на р. Озниці (водяний млин із сукновальнями, олійниця, «ґрунт», садок) і в хуторі Передерієвому (30 душ чоловічої статі, 300 десятин землі, будинок із 3 кімнат, вітряк, інші господарчі будівлі), а також у хуторі Корсунівському. 1852 р. її маєток на Миргородщині був закладений і назначений на продаж. Мали доньку Віру.

Віра Платонівна (1833 – 1903) – донька Платона Івановича Милорадовича й Марії Петрівни Гільдебрандт. У шлюбі з полковником Миколою Стеблін-Каменським. Стала засновницею і начальницею Санкт-Петербурзької

приватної жіночої гімназії В.П.Стеблін-Каменської. Була власницею 300 десятин землі біля с. Остапівки та 170 десятин – біля м-ка Березової Луки. 1893 р. цей маєток перейшов до сина – Михайла Миколайовича Стеблін-Каменського (див.). Мала дітей: Євгенію, Марію, Катерину, Михайла. Померла в маєтку сина.

Дмитро – мав будинок у с. Яреськах Миргородського повіту, проект якого в 1904 – 1905 рр. виконав у національному стилі архітектор Василь Кричевський.

Іван Петрович – дворянин у Березоволуцькій волості (1897). 1900 р. жив у містечку Сорочинцях. Член дворянської опіки Миргородського повіту (1899 – 1900).

Ольга Іванівна – потомствена дворянка, 1902 р. жила в Миргородському повіті.

Надія Іванівна – освіту одержала в приватному училищі Ахшарумової в Полтаві. З 1902 р. помічниця вчителя в Березоволуцькому народному училищі Миргородського повіту.

Микола Іванович (1887, с. Березова Лука Миргородського повіту – ?) – походив із дворян, мав середню освіту. Житель с. Березової Луки, фельдшер амбулаторії. 1933 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований 1990 р.

Літ.: Роспись рода Горленков // К.С. – 1886, июнь. – С. IV, 7; Родословная графа Милорадовича. – Чернигов, 1893; Милорадович Г.А. Родословная книга Черниговского дворянства. – Т. 1-2. – СПб., 1901; Модзалевский. – Т.3. – С.513 – 516; Отчет МУЗУ. – 1903. – С.67; Постановления МУЗС. – 1898. – С. 147; 1903. – С.317; Павловский И. Полтавцы. – Полтава, 1914. – С. 211; Полтавська область. – С.698; Описи КН. – С. 273; Кривошея. – Ч.1. – С.15 – 20; Ч.2. – С. 45; КМА. – С. 362; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.353; Коротенко В. – С. 63.

Милостивий Клим – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Милоченко Сидір Сидорович (Ісидор Ісидорович) – освіту здобув у учительському інституті; надвірний радник, наставник, учитель російської мови, географії й історії Сорочинської учительської семінарії (1908 – 1910).

Милчич Марко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Не виключено, що це спотворене, неправильно прочитане прізвище Мамчич (див.).

Мильгевські (див.: Мільгевські).

Мильченки (див.: Мельченки).

Мимоходенко Юхим – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Мимриченко Павло – «можній середній» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Минаєв (Мінаєв) – 1935 р. начальник Миргородського гарнізону, командир і комісар 75-го артполку 75-ї стрілецької дивізії. Колишній есер. Був заарештований 1938 р. органами НКВС, звинувачений (за сфальсифікованою справою) як один із керівників Миргородського повстанського комітету. Засуджений.

Миненки.

Миненко Дорош – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Миненко Олексій – на військовій службі з 1761 р. Із травня 1768 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Миницькі (див.: Мінницькі).

Минко Михайло – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Минзаренки (див.: Мензаренки).

Минтяни (див.: Монтяни).

Мираєвський Макар – миргородський полковий писар у 1669 – 1672 рр. (У різних джерелах прізвище цієї особи подається в різних модифікаціях: Мрекевський, Мрокевський, Моракевський, Морокевський тощо. У козацькому реєстрі 1581 р. зафіксоване прізвище Мирейовський).

Мираховський Гаврило – наказний Решетилівській сотник Полтавського полку (1684). Пор.: Мураховський.

Миргород Іван – ймовірно, виходець із м. Миргорода. У 1760-их рр. був жителем казенного м-ка Соколова, Мереф'янського комісарства (поряд є с. Миргороди) на Харківщині. У минулому – козак одного із слобожанських полків, перетворених указом імператриці Катерини II на гусарський полк, що викликало невдоволення місцевого

населення і козаків. 1765 р. став активним учасником бунту, який був упокорений і покараний російською військовою командою. Іван Миргород утік.

Літ.: Теличенко Ив. Протест слободской старшины и козаков против реформы 1765 г. // К.С. – 1888. – Янв., февр., март. – С. 264.

Миргородці.

Миргородець Мацько – козацький отаман. 1644 року стояв на чолі козацького загону, який на Південній Слобожанщині, у верхів'ях річки Бахмутової, розбив 150 татар. Звільнивши полоняників, захоплених татарами біля Валуйок, козаки відвезли бранців до Святогірського монастиря на Дінці. Ймовірно, Мацько Миргородець – це майбутній миргородський полковник Матвій Гладкий (див.).

Миргородець Мартин – козак Веприцької сотні Полтавського полку Війська Запорізького (1649).

Миргородські. (Ймовірно, носії цього прізвища первісно були вихідцями з Миргорода або Миргородщини).

Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Хома – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).

Василь – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Грицько – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином.

Грицько – входив до шевського цеху м-ка Багачки Миргородського полку (1718).

Кіндрат із сином Григорієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Андрій – військовий писар на Запорізькій Січі (1748 – 1749).

Андрій – нехворощанський отаман Полтавського полку; родич маяцького сотника Василя Марченка, по смерті якого був обраний 25 листопада 1763 р. наказним маяцьким сотником, а 17 грудня того самого року – повним сотником. Мав володіння і жив поблизу Маяцької сотні Полтавського полку.

Іван – син маяцького сотника, 1765 р. жив у Полтаві, служив писцем.

Іван – комісарівський осавул у Війську Запорізькому (1774).

Іван – надвірний радник. Разом із полковниками П.Колпаком і М. Філєєвим та майором М. Тимковським 1778 р. заснували Успінську церкву в м-ку Царичанці.

Миргородська – «поручиця», у 1780-их рр. була власницею села («деревні») Тетянівки Олексопільського повіту Катеринославського намісництва.

Мирниченки (пор.: Мірні, Мірниченки).

Мирниченко Іван Несторович (1885, с. Савинці – ?) – із селян, освіта середня спеціальна. Фельдшер у с. Савинцях. Був заарештований 5 жовтня 1943 р., засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Мирниченко Федір Григорович (1907, с. Савинці – ?) – вчитель школи, був репресований, згодом реабілітований.

Мироненки.

Роман – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Григорій – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Омелько – піший козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Грицько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Овдій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Петро і Кирик – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Михайло і Андрій – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Матвій – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. (Малих) Сорочинцях.

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із «маткою Віцькою і зятями Тарасом і Хомою Довбишем» мав 1 двір, 2 хати, де жили 3 сім'ї.

Трохим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Пилипа Даценка.

Степан Павлович – колезький секретар, 1785 р. підписав як свідок купчу про продаж підданих Андрія Остроградського в с. Зубівці Михайлові Трохимовському.

Петро (? – бл. 1854) – губернський секретар, житель м-ка Устивиці, власник маєтку в дачах м-ка (5 десятин землі). 1854 р. маєток було виставлено на публічний продаж. Близький знайомий родини Івана Крискова (див.) з Устивиці.

Іван Петрович – колезький реєстратор, раніше 1863 р. мав 15 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Мироненки – дворяни Іван Свиридович і Микола Свиридович, близько 1863 – 1873 рр. мали 19 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Степан Прокопович – селянин, церковний староста Покровської церкви с. Олефірівки Миргородського повіту (1902).

Никифор Іванович – 1904 р. помічник начальника поштового відділення при станції Ромодан.

Микола Якович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Зайцевому Устивицької волості, мав 20 десятин землі.

Іван Іванович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Говтв'янському, мав 272 десятини землі.

Петро Іванович (1850 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Пришибі Шишацької волості, мав 133 десятини землі.

Петро Іванович – дворянин, 1913 р. жив у х. Шафрановому Шишацької волості, мав 405 десятин землі.

Іван Іванович (старший) і Петро Іванович (молодший) – поміщики-брати, жили в х. Шафранівці (за ін. даними, в с. Тищенках) Шишацької волості; одержали багату спадщину по дядькові Шафрановському, яку розділили; в 1899 – 1904 рр. були членами Добродійного Товариства видання корисних і дешевих книжок. Іван Іванович – дворянин, гласний Миргородського повіту (1904), цікавився старовиною, зберігав у себе старовинні документи миргородського повітового суду.

Свирид Іванович (бл. 1874 – ?) – син Івана Івановича, дворянин, жив у х. Шафранівському (Шафранівці) Шишацької волості Миргородського повіту (1899). Добрий господар.

Мироненко Іван (близько 1904/1907, с. Горошине Хорольського повіту – 12.10.1929, м. Лубни) – кобзар. Змалку проявив великі музичні здібності. В першій половині – середині 1920-их років викладав музику й співи в Горошинській сільськогосподарській школі, де ввійшов до підпільного українського гуртка, очоленого уродженцем с. В.Сорочинців Ф.Матвійком. Близько 1925 року І.Мироненко став одним із співзасновників Сорочинської (Нероновицької) капели бандуристів, а незабаром її керівником. Сорочинські бандуристи були тісно пов'язані з патріотичним підпіллям села. Частина капели на чолі з Мироненком восени 1927 р. мандрувала Уманщиною й Черкащиною. Сорочинська капела бандуристів виступала також у с. Довгалівці на Миргородщині, де під її патріотичним впливом створилася українська підпільна група, куди входили селяни-одноосібники, вірні УАПЦ, члени «Просвіти». 1929 року, після розгрому органами ДПУ сорочинського підпілля, І.Мироненко потрапив під слідство. Його було розстріляно 12 жовтня 1929 року в Лубенському відділенні ДПУ. Сліди поховання на міському цвинтарі були знищені.

Хутір Мироненків існував у Яреськівській волості.

Літ.: ПГВ. – 1854. - № 20. – С. 203; 1855. – № 21. – Отд. 2. – С. 276; Постановления МУЗС. – Миргород, 1899. – С. 235; Адрес-календарь, 1904. – С. 3, 4; Клировая книжка. – С. 421; Отчет «Благотворительного общества издания общеполезных дешевых книг» за 1906 год. – СПб., 1907. – С. 86; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 142; Швидько. – С. 58, 143, 182, 297; Ревегук В. Отамани Полтавського краю. – С. 242.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 8, 10 зв.; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 19. – Арк. 46; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. Гог. 332 / 8996. – Арк. 1 зв.

Миронівський (він же Миронів, Миронов) Григорій – писар Миргородської протопопії (1758 – 1761).

Миронови.

Миронов Володимир – козак, 1864 р. мав 63 дес. землі в х. Кошовому (в дачах с. Савинців). Він же Володимир Миронович Кошовий.

Миронов Іван Микитович – освіту здобув у вчительській семінарії. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті, 1901 р. учитель початкового народного училища в с. Черевках.

Миронович Константій – дворянин Миргородського полку (1718). (Либонь, Миронович – це по батькові. Дослідник Д.Вирський вважає цю особу тотожною бунчужному Костянтину у дворянській корогві миргородського полковника Д.Апостола 1722 р. На нашу думку, це може бути Константій Кандиба, миргородський полковий обозний у 1770-их рр. Його син Андрій Константійович Кандиба був власником с. Ярмаків).

Мисан – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). Можливо, прізвище спотворене (Мисак? У Попівці здавна були розвинені гончарні промисли).

Мисики (Мисиченки).

Мисиченко Іван – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718).

Мисиченко Яків із сином Іваном – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Мисик – значковий товариш, 1781 р. мав 2 хутори (2 і 1 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Миславські. Ймовірно, миргородські Миславські походили з того самого роду, що й відомі діячі XVIII ст. Семен Григорович Миславський (у чернецтві Самуїл; 1731 – 1796), історик, проповідник, ректор Києво-Могилянської академії, митрополит Київський і Галицький, та Власій Миславський (чернече ім'я Варлаам; помер 1791 р.), ректор Харківського колегіуму та Києво-Могилянської академії, архімандрит Київського братського монастиря.

Миславський Іван (кінець XVII ст.) – маляр-іконописець. Близько 1693 р. створив іконостас Троїцької церкви села Бакумівки Миргородського полку, яке належало миргородському полковникові Д.Апостолу.

Миславська Наталя Олексіївна – закінчила жіночу гімназію. В 1908 – 1911 рр. вчителька початкового народного училища в м-ку Комишні.

Мислинський Іван Онисимович – 1910 р. учитель Миргородського міського 4-класного училища.

Мисченки.
Василь – козак Миргородського полку (1649).
Микита, Василь – козаки Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Мисюри (Мисюренки).
Мисюра Семен – козак с. Обухівки (1718).
Мисюра Захарко – отаман с. Бакумівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Мисюра Тимофій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723), убогий, піший.
Мисюренко Андрушко – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Мисюренко Григорій із братом Андрієм – піші убогі козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Мисюра Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Митропольський Юрій Олексійович (14.12. 1916 (3.01.1917), с. Чарнишівка Миргородського повіту – 14.06.2008, м. Київ) – український учений, член-кореспондент АН УРСР (1958), академік АН УРСР (1961), лауреат Ленінської премії (1965), Герой соціалістичної праці (1977). Його батько був медиком, мати походила з миргородського козацько-старшинського і дворянського роду Чарнишів. Із 1918 р. родина переїхала до Києва. Мав сина Олексія Юрійовича, геолога, професора, директора інституту геології.

Михаїл – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Михайленки.
Корній – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Гордій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Дем'ян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Сава і Федір – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Лук'ян – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Йосип – міщанин м-ка Сорочинців, крамар (1718); записаний першим після бурмистрів.
Тимофій із братом Остапом – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Федір із синами Кирилом, Леськом, Савкою – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Іван, Савка, Степан – жителі Сорочинців, убогі піші козаки Сорочинської сотні (1723). Іван і Савка є також у реєстрі 1732 р.
Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Петро, Дем'ян і Степан – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Іларіон Іванович – міщанин, і його дружина Марія Лук'янівна в 1860-их рр. мали 24 дес. землі в урочищі Радченкове Озеро (в дачах м-ка В.Сорочинців).
Михайленкова Катерина Омелянівна – міщанка, 1864 р. мала 86 дес. землі в х. Кандискаловому (в дачах с. Великого Грем'ячого) і 37 дес. у с. Черевках.
Дмитро Іларіонович (бл. 1872 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Радченків Баранівської волості, мав 36 десятин землі.
Михайленко (він же Осипов; див.: Осипови) – поміщик у с. Кибинцях на початку XX ст. 1905 р. мав 200 десятин землі, 30 десятин лісу.
Михайленко – вчитель у с. Нероновичах (В.Сорочинцях) у другій половині 1920-их рр., радянський активіст.
Олексій Іванович (1890, с. Великі Сорочинці – ?) – із службовців, освіта середня. Житель с. Великих Сорочинців. Був заарештований 18 листопада 1943 р. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.
Михайленків хутір існував у Сорочинській волості.

Михайлеці.
Михайлець Іоан – у 1887 – 1888 рр. завідував церковнопарафіяльною школою при Різдво-Богородицькій церкві в с. Малих Будищечках Зіньківського повіту.
Михайлець Олександр Іванович – син померлого (раніше 1897 р.) дячка Троїцької церкви м-ка Багачки Миргородського повіту.
Михайлець Марія Михайлівна – в 1899 – 1901 рр. помічниця вчительки Великообухівського народного училища.
Михайлець Марія Степанівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1901 р. на службі в Миргородському повіті, в 1904 – 1917 р. учителька початкового народного училища в м-ку Слобідці. Мала синів.
Михайлець Григорій Якович (1889, с. Товкачівка Прилуцького повіту – 31.05.1938, за іншими даними 23.07.1938) – письменник, критик, драматург, кіносценарист, громадський діяч. Відомості про місце його народження суперечливі: за даними видання «Реабілітовані історією», це с. Товкачівка Прилуцького повіту; на нашу думку, цю

хибну інформацію міг надати слідчим органам сам Г.Михайлець із метою убезпечити свою рідню від переслідувань. За звідомленням миргородського літератора Михайла Гопала (див.), Г.Михайлець народився й довго жив у с. Слобідці Миргородського повіту (звідки родом і М.Гопало). В селі Михайлеця називали «матушчин Гриша» (очевидно, це пов'язано з учительсько-священицькою діяльністю його предків). За фахом Г.Михайлець учитель. Навчався в Києві, звідки привозив для селян Слобідки книжки, займався просвітницькою діяльністю. Дружив із письменником Володимиром Самійленком. Змолоду був членом осередку «Української громади». Член партії УСД-меншовиків. Із початку 20-х рр. жив і працював у Миргороді, у відділі народної освіти. 1923 р. очолював миргородське літературне товариство «Художнє слово», влаштовував літературні вечірки. Залучив до товариства російського поета і перекладача Олексія Чельцова, який жив у с. Хомутці. З осені 1924 по 1926 р. був головою Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг». У журналі «Плужанин» опублікував допис «Миргородська філія «Плуга», критичні розвідки. Написав кіносценарії «Миргородський керамічний технікум», «Комуна «Маяк» (про одну з перших комун у хуторі Пологах на Миргородщині), «Убивство першого військового комісара Нероновича». У с. Слобідці ставили його п'єси. Автор передмови «Шолом-Алейхем» до видання комедій єврейського письменника (Харків, ДВУ, 1929). Опікувався долею першої миргородської селянської капели бандуристів; у миргородській газеті «Червона трибуна» від 12 листопада 1930 р. була опублікована його замітка «Безпритульні музики» (про бандуристів, які за часів колективізації стали нікому не потрібними). 1931 р. жив у Миргороді на вул. Пролетарській, № 3. Учитель. 12 березня 1938 р. був заарештований органами НКВС, над ним велося слідство. Його змусили дати вигадані показання про його нібито контрреволюційну діяльність і дані про інших невдоволених радянською владою миргородців (серед них – про Степана Коробку, Дениса Личка, Василя Маловічка, Семена Бакала, Володимира Ярошенка з дружиною, Михайла Гуглинського, Василя Стельмаха та інших). За ухвалою Особливої трійки УНКВС був засуджений 11 квітня 1938 р. до розстрілу з конфіскацією майна. Розстріляний разом із іншими миргородцями. Реабілітований 1958 р.

Михайлець Михайло – в 1924 – 1926 рр. член Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг», автор оповідань.

Михайлець Петро Олексійович – житель м. Миргорода, розстріляний німецькими карателями бл. 1941 р. Дата й місце поховання невідомі.

Літ.: ПЕВ. – 1897. - № 25. – Ч. офиц. – С. 642; Плужанин. – 1925. – Листопад. - № 5. – С. 34, 38; Гопало М. Слобідка // Відродження. – 1942. – № 26; Горбенко П. З історії літературного руху на Миргородщині // П.п. – 1968. – 16 листопада; Петренко Р. Напутнє слово Короленка // П.п. – 1987. – 4 квітня. - № 54 / 55. – С.8; Граб В. Чим завинив викладач Земляков? // Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – За редакцією В.Ханка. – Миргород,1996. – С. 57 – 58; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 364; ПЄВ. – 2004. – Ч. 10. – С.160.

Михайлики (Михайличенки).

Михайличенко Остап із сином Дмитром – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Михайличенко Ісай – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723). 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Михайличенко Кирило – посполитий у с. Попівці (1723).

Михайличенко Яків – 1737 р. шинкар у шинку Уляни Апостолової гетьманової в с. Попівці.

Михайличенки Павло, Яків, Михайло – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Михайличенки – хорунжі Говтв'янської сотні: Дмитро (1737), Влас (1738 – 1739), Дмитро (1741 – 1742), Іван (1746).

Михайличка Тетяна – жителька Миргорода (1750), жила в підсусідках у дворі козака Якова Омельченка, де мала хату.

Михайличенко Микола Олександрович (1915, с. Семереньки – ?) – до початку німецько-фашисьської окупації був комсомольцем, працював учителем сільської школи. Під час окупації – поліцай миргородської поліції, учасник облави на партизанів у січні 1942 р. Восени 1943 р. був засуджений до 15 р. каторжних робіт

Михайлови.

Михайлів Самійло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Михайлов Прокопій (див.: Майборода Прокіп Михайлович, власівський сотник).

Михайлов Гнат (див.: Кашевський Гнат Михайлович).

Михайлов Яків – вікарій села Попівки Миргородської протопопії; 1735 р. миргородський полковник Павло Апостол «письменно объявил», що Яків «многокровно побил» свого батька Михайла, за що консисторія позбавила його права бути священиком і перевела до простолюдців.

Михайлов (він же Ходосовський, див.) Трохим – писар Миргородської сотні (бл. 1730 р.); підписувався на полкових документах замість неписьменного миргородського полкового осавула Семена Ґалаґана. Значковий товариш Миргородського полку (1752 – 1753). Військовий товариш (1766 – 1768), отаман миргородський (27.01.1777), мав двір у Миргороді. 1770 р. мав 9 хат підданих у місті й 1 хату в с. Біликах поблизу Миргорода. Мав сина Омеляна, який 1766 р. під прізвищем Ходасовський записаний у реєстрі учнів Переяславського колегіуму.

Михайлов (він же Михайловський) Петро – ієрей Покровської церкви с. Біликів Миргородської сотні (1737 –

1756). Здогадуємося, що це син біликівського священика Михайла Босенка (див.): у спискові знатних жителів села записаний поряд із ним.

Михайлов Петро – «піп Петрівський», 1770 р. мав 1 хату в с. Біликах.

Михайлов Леонтій – «піп Пустовійтівський», 1770 р. мав 1 хату в с. Біликах біля Миргорода.

Михайлов – священик, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Яреськівській сотні Миргородського полку.

Михайлов Павло – син поручика, 1836 р. був учнем Миргородського повітового училища.

Михайлов Федір Степанович – поручик; 1870 р. його спадкоємці мали в с. Портянках Миргородського повіту 2 десятини землі.

Михайлов Василь Іванович – козак, у 1899 – 1904 рр. член Миргородської повітової земської управи, повітовий гласний, обраний від сільської громади. 1910 – член миргородського товариства допомоги бідним.

Михайлов Василь Іванович – 1910 р. касир Миргородської повітової земської управи.

Михайлов Дмитро Іванович – дворянин, юрист, житель м-ка Сорочинців, у 1899 – 1904 рр. приватний повірений у Сорочинцях.

Михайлов Микола Васильович (бл. 1869 – ?) – одержав вищу освіту. Миргородський повітовий агроном (1903), агроном у м-ку Сорочинцях (1908).

Михайлів Юхим Спиридонович (15 (27).10.1885, м-ко Олешки Таврійської губернії – 15.07.1935) – художник, мистецтвознавець, педагог, дослідник історико-культурної спадщини. В 1902 – 1906 рр. навчався в Строгановському художньо-промисловому училищі в Москві, з 1906 – в Московському училищі живопису, скульптури і архітектури. Брав участь у роботі Московського українського земляцтва. За піклуванням Д.Яворницького оформлював музей ім. О.Поля. По закінченні школи прапорщиків 1914 р. був направлений на фронт. Із 1917 р. працював у департаменті мистецтв Міністерства освіти уряду Центральної Ради. За гетьманщини виїхав з Києва до Миргорода. З 1 жовтня 1918 р. працював учителем креслення і нарисної геометрії в Миргородському художньо-керамічному інституті. Був обраний представником Ради інституту. Узяв участь у діяльності Комітету повстанців, який боровся з гетьманським режимом. Після повалення гетьманської влади на кілька днів був призначений комісаром Миргорода. На початку 1919 р. повернувся до Києва, працював керівником підвідділу художньо-промислових та інструкторських шкіл при Комісії мистецтва та національної культури. 1919 р. в Києві вступив до Української Комуністичної партії (боротьбистів). Займався мистецькою і культурною діяльністю. З 1920 р. – голова Київського губернського комітету охорони пам'яток мистецтва і старовини. З 1923 по 1929 р. – голова Київської філії Асоціації художників Червоної України. Брав участь у виставках. 1928 р. протягом короткого часу працював у Полтаві, приїздив до Миргорода на етюди, цікавився творчістю миргородських художників. Через схильність до символізму був звинувачений у формалізмі. 1934 р. його звинуватили в належності до контрреволюційної «Української військової організації». Одержав вирок – три роки заслання. Відбував покарання на Півночі, в Котласі, де й помер. Дружина – Галина Олександрівна.

Михайлов – інженер у Миргороді, 1928 р. розробив план водогону в місті. Про нього згадував І.А.Зубковський у спогадах «Дні мого життя».

Літ.: Барвинский. – С. 144, 176; Отчет МУЗУ. – 1909. – С. 23; Постановления МУЗС. – 1904. – С.514; Адрес-календарь, 1904. – С. 7; Описи КН. – С. 155; Присяга М.п. 1732 р. – С. 52; П'ядик Ю. Згадаймо це ім'я: Юхим Михайлів // Вітчизна. – 1988. - № 5; Нестуля О. Біля джерел української культури // Реабілітовані історією. – Київ – Полтава, 1992. – С. 117 – 123; Яременко М. Характерні риси латинського шкільництва Гетьманщини (на прикладі Переяславського колегіуму) // КС. – 2011. – № 2. – С. 16.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 24, 42 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45 зв.; ДАПО. – Ф. 1065. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 205 зв.; Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 19 зв., 27 зв.; Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 81 зв.; МКМ. БФ. – № 2072. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие … за 1736 год по 1741 год. – Рукописний збірник. – Арк. 85.

Михайлович Корній – миргородський полковий обозний (1658).

Михайлович Семен – дворянин Миргородського полку (1718).

Михайловські. (Див. також: Михайлови).

Семен (1727 – ?) – військову службу розпочав 1742 р. в Зінківській сотенній канцелярії. З 1747 р. – підканцелярист у Гадяцькій полковій канцелярії. Наступного року – канцелярист. У 1760 – 1767 рр. сотник 2-ї Комишанської сотні, потім сотник 1-ї Комишанської сотні. 1761 р. був у пруському поході. 1781 р. мав хутір (1 хату) в 2-й Комишанській сотні Гадяцького полку. Був одружений двічі; другим шлюбом – із Анастасією, донькою лохвицького протопопа Карпа Кривецького. В 1780-их рр. Михайловська, «удова сотникова», володіла двома хуторами в 2-й Комишанській сотні (це територія сіл Березової Луки, Остапівки, Грем'ячки).

Іван (1737 – ?) – на службі з 1761 р. Значковий товариш Миргородського полку з1782 р.

Іван Сидорович (1749 – ?) – походив «із малоросійського шляхетства», на військовій службі з 1762 р. канцеляристом. З 1766 р. – значковий товариш Миргородського полку, з 20 березня 1772 р. – сотник Багацької сотні Миргородського полку. Брав участь у багатьох військових походах. Знав російську й латинську мови, «и арихметику знает». По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії. Прем'єр-майор (1792). Суддя Миргородського повітового суду (1791 – 1796), член розправи цього суду (1796). Наприкінці 1795 – на початку 1796 рр. виконував обов'язки миргородського городничого. Був власником 31 душі чол. ст. (дані 1783 р.).

Василь (1767 – ?) – походив із дворян, на військовій службі з 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Яків Панасович – священик Троїцької церкви м-ка Багачки Миргородського повіту (1865), благочинний.

Михайловські – поміщики в м-ку Багачці (1883).

Петро Юхимович (бл. 1844 – ?) – 1912 р. позаштатний протоієрей, землевласник Полтавського повіту.

Михайло (? – раніше 21.08.1897) – священик Троїцької церкви м-ка Багачки.

Андрій Михайлович – закінчив Полтавську духовну семінарію. Служив псаломщиком у м. Градизьку. В сані священика з 30 вересня 1897 р. У 1897 – 1904 рр. на службі в Миргородському повіті – священиком Троїцької церкви в Багачці. 1901 р. законовчитель Багачанського початкового народного училища. 1904 р. законовчитель у школі грамоти при Троїцькій церкві м-ка Багачки.

Григорій Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1896 р. в сані священика. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті – священиком Варваринської церкви с. Гаркушинців; був на цій посаді й 1902 р. Законовчитель Гаркушинського початкового народного училища (1901).

Іполит Іванович (1875 – 1912) – освіту одержав у Лубенському духовному училищі. Диякон. Із 1894 р. на педагогічній роботі. В 1910 – 1911 рр. законовчитель Миргородського 3-го народного училища. В 1910 – 1912 рр. диякон Миргородської Воскресінської церкви, псаломщик. Похований у Миргороді на цвинтарі поблизу церкви Всіх Святих. На розі цвинтаря досі зберігся його гранітний надгробок у вигляді дерева з обрубаними гілками.

Олександр Федорович, –із 1901 р. у сані священика. 1902 р. священик Преображенської церкви м-ка Шишаків Миргородського повіту.

Ганна – закінчила Санкт-Петербурзькі вищі жіночі курси. З 1913 р. учителька математики Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Михайловський – фотограф початку ХХ ст. на Полтавщині.

Сергій – більшовик, наприкінці 1917 р. став комісаром у першому червоному загоні, створеному в Миргороді Олександром Галашевичем. Згодом їхній загін приєднався до загону Чайки. С.Михайловський був розстріляний гетьманцями 1 травня 1918 р.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 98; Отчет МУЗУ. – 1884. – С. 208; 1902. – С. 70, 75; 1912. – С. 331; ПЕВ. – 1897. - № 28. – Ч. офиц. – С. 705; № 31. – С. 808; Клировая книжка. – С. 404, 422, 424; Описи КН. – С. 128; Кривошея. – Ч.1. – С. 19; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 3 зв., 37 зв. – 38; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 6. – Арк. 3 зв.; Спр. 7. – Арк. 1 зв.; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 4. – Арк. 10; Спр. 5. – Арк. 92; Ф. 1065. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 205 зв.

Михнівські.

Михнівський Олександр Іванович – 1912 р. псаломщик Успінської соборної церкви м. Миргорода.

Михнівська Марія Василівна – одержала освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. В 1894 – 1904 рр. помічниця вчителя початкового народного училища в м-ку Попівці Миргородського повіту; водночас із цим – учителька і викладачка Закону Божого в Тригубівському початковому народному училищі Попівської волості.

Михно, Михненко (див.: Міхно).

Мишасті (Мишастенки).

Мишастенко Іван – козак м-ка Сорочинців (1718).

Мишастий Гаврило – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Мишастий Гаврило – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Мишастий Гаврило – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Мишастенко Данило – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723). В реєстрі 1732 р. записаний як Мишастий Данило – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні.

Мишаста Марія Іванівна – артистка драматичного гуртка Миргородського міського будинку культури (1946). 1957 р. – режисер Миргородського районного будинку культури.

Мишура Яків – посполитий с. Баранівки (1718). Хутори Мишурин та Мишурині Вила існували в Баранівській волості до ХХ ст.

Мищенки (див.: Міщенки).

Мікеладзе.

Давид (бл. 1698, Грузія – 25.05.1788, м-ко Яреськи Миргородського повіту) – грузинський протоієрей, жив у Миргороді (1784) і в Яреськах. Мав доньку Катерину. 1785 р. став хрещеним батьком Федора – сина миргородських жителів Остапа Ячного і його дружини Степаниди (хрестили в Воскресінській церкві). Похований у Яреськах.

Іван – перекладач і пристав при імеретинському посольстві в м. Кременчуці восени 1787 р. Бував у Миргороді.

Міллаур Костянтин Карлович – підполковник, 1878 р. у Миргородській Успінській церкві «восприймав» Ганну, доньку Іллі Васильовича Павловського (див.). [Можливо, прізвище Міллаур – це спотворене прізвище Міллер (див. нижче). – Л.Р.].

Міллери.

Густав (? – бл. 1831) – майор, поміщик, володів селянами в м-ку Сорочинцях. Жив і помер у Сорочинцях. Мав сина Густава.

Густав Густавович – жив у Сорочинцях. 1831 р. – «не служащий». 1832 р. згадується як «живущий в доме графа Гудовича вольный человек Августин Августинов сын Миллер».

Міллер – 1848 р. відставний губернський секретар, жив у Миргородському повіті.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 142. – Арк. 4 зв.; Спр. 185. – Арк. 13, 16 зв.

Мільгевські (зрідка Мільчевські, либонь, хибно).

Григорій Федорович (бл. 1789 – ?) – син священика з м. Ромен (в деяких документах – син дворянина). З 1800 по 1812 рр. навчався в Роменському повітовому училищі. Із 2 січня 1813 р. – учитель Миргородського повітового училища, був на цій посаді також 1819 р. Колезький реєстратор із 1816 р., губернський секретар із 1822 р., титулярний радник із 1825 р. У 1834 – 1836 рр. – учитель Миргородського парафіяльного училища. 1843 р. – учитель Миргородського повітового училища. 1843 р. удівець.

Петро Григорович (бл. 1822 – ?) – у 1830 – 1836 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1843 р. жив у Миргороді. 1864 р. губернський секретар, письмоводитель Миргородської квартирної комісії.

Марія Григорівна (бл. 1830 – ?) – 1843 р. жила в Миргороді.

Дмитро Антонович – закінчив духовну семінарію. В сані священика з 1886 р., 1901 р. нагороджений скуфією. Близько 1902 – 1917 рр. настоятель Миргородської Воскресінської церкви. 1904 р. законовчитель Воскресінської церковнопарафіяльної жіночої школи м. Миргорода, законовчитель Миргородського початкового чоловічого училища; в 1912 – 1915 рр. законовчитель Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. 1914 р. входив до складу Миргородської міської думи як представник православного відомства. Автор заміток на теми діяльності церкви, зокрема, ним написаний некролог «Протоиерей В.В.Дубняков» («Полтавские епархиальные ведомости», 1908). Дружина – Валентина. Донька Олександра.

Ф.Д.Мільгевський – священник.

Олександра – вчителька жіночої церковнопарафіяльної школи при Воскресінській церкві м. Миргорода (1907 – 1910).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 94; Клировая книжка. – С.396; Отчет МУЗУ. – 1904. – С. 204; Адрес-календарь, 1904. – С. 8, 9; Справочная книжка, 1908.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.40; Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Спр.19. – Арк.1-2; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища. – 1830. – № 2081; 1835. – № 500; 1843. – № 2084; МКМ. БФ. – Протоколы заседаний педагогического совета Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – № 526.

Мільківський (у реєстрі – Мілковський) Андрій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мільки (Мільченки).

Мільченко (В публікації Г. Швидько – Мулченко) Антон – «можній середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

У XIX ст. Мільченків хутір існував у Зубівській волості.

Мінаєв (див.: Минаєв).

Міницькі.

Іван і Тиміш (в публікації Г.Швидько – Тиницькі) – посполиті убогі в Багацькій сотні Миргородського полку (1723).

Гаврило Порфирович (1883 – 20.10.1937, м. Харків) – українець, із духівництва, закінчив духовну семінарію. В 1901 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви м-ка Комишні. В 30-х рр. – священик православної церкви в с. Рашівці Гадяцького району. Заарештований 7.09.1937 р., засуджений Особливою Трійкою до розстрілу, страчений. Реабілітований 1989 р.

Ганна Михайлівна – 1913 р. класна доглядачка і викладачка арифметики в Миргородській жіночій гімназії Н. Грановської.

Мінін Федір Іванович (1917, ст. Ромодан – 1952, там само) – Герой Радянського Союзу. Виховувався в дитячому будинку. Трудову діяльність розпочав 1930 р. на електростанції. 1937 р. призваний до армії, служив у танкових військах. Звання Героя отримав 29 червня 1945 р. По війні жив і працював у Ромодані, де помер і похований.

Міняйла (Міняйленки).

Міняйло (Меняйло) Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Міняйло Юсько (в публікації Бодянського – Ясько) – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Міняйленко (Меняйленко) Семен – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Міняйленко Лесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Міняйленко Федір – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Міняйло Іван – козак Устивицької сотні (1718). Іван з братом Степаном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Міняйленко Омелько – посполитий у Хомутці (1723).

Міняйлиха Химка – убога посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Міняйленко Тиміш – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Міончинські.

Рід дворян Міончинських походив із Польщі, де мав родові маєтки. Рескриптом імп. Павла І 1799 р. Іван Міончинський призначений предводителем дворянства Волинської губернії. Одне з відгалужень роду одержало графський титул.

Міончинський Сильвестр Осипович (1843 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Міончинському Хомутецької волості, мав 34 десятини землі.

Міончинський Тимофій Андрійович (23.02.1858 – ?) – дворянин, православний. 1875 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. Поручик (1878), штабс-капітан (1883). Помічник (1887), начальник майстерень Казанського порохового заводу (1889). Капітан (1892). Працював на керівних посадах на Шосткинському пороховому заводі та інших порохових заводах. Генерал-майор (1909).

Міончинський Степан Сильвестрович (бл. 1872 – ?) – дворянин. Закінчив повітове училище. В 1893 – 1911 рр. служив помічником учителя, учителем у Бакумівському початковому народному училищі. 1911 р. член ради Хомутецького сільськогосподарського товариства. Знавець і любитель місцевої старовини. У січні 1944 р. був псаломщиком у с. Бакумівці (при священикові Кузьмі Кривченкові).

Міранді Віталій Дмитрович – надвірний радник, помічник Миргородського справника (1886 – 1888).

Мірин Андрій – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Міркун – власник хутора Міркуна (1900 р. існував у Попівській волості).

Мірненки. (Пор. також: Мірні).

Мірненко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мірненко Іван – 1666 р. міщанин с. Петрівців.

Мірненко Федір – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Мірненко Петро – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Мірненко Іван – житель Миргорода, коваль, член ковальського цеху (1732); до 1749 р. був підданим грузинського дворянина Кацури Інасарідзе.

Мірні. (Пор. також: Мірненки).

Мірний Лесько – козак Шишацької сотні (1718). Він же Мірний Леонтій із сином Василем – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мірний Григорій – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Мірний Дмитро – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Мірний Конон – посполитий у с. Обухівці (1723).

Мірний Прокіп – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Мірний Лесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Мірочники (Мірошники).

Мірочник Панько – житель Миргородської сотні (1718).

Мірочник Ілько – війт м-ка Остап'я Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Мірочник Степан – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Мірочник Іван – «можнійший» посполитий у Хомутці (1723).

Мірошник – за даними комишнянських краєзнавців, останній сотник Комишанської сотні (80-і роки XVIII ст.).

Мірошник Денис Герасимович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мироненків Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.

Мірошників хутір існував у Яреськівській волості.

Мірошниченки.

Мірошниченко – заможний житель с. Ромодану, близько 1907 р. збудував у селі цегельню.

Мірошниченко Федір – миргородський городовий до і в 1913 р.

Мірошниченко – миргородська співачка, у 20-30-х рр. XX ст. учасниця Миргородського українського народного хору. Мала один із найкращих у місті голосів.

Мірки (Мірченки).

Мірка (Мірко) Тишко – житель Миргородської сотні (1718).

Мірчин Лесько – значковий товариш Миргородського полку, курінний отаман (1711, ін. дані 1766).

Місяць Павло – убогий посполитий у с. Олефірівці (1718 – 1723).

Міськівський – миргородський землевласник (поч. XX ст.), продав свою землю 1908 р. За свідченням старих миргородців, на місці його землеволодінь (на південний схід від Миргорода) нині розміщений аеродром. У XVIII – XIX ст. поблизу Миргорода існував топонім Міськівські могили.

Міхни (Міхненки, Михненки, Міхнови, Михнови).

Михненко (Міхненко) Данило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Михненко (Міхненко) Карпо з братами Іваном, Данилом, Карпом – «можнійші» козаки Остап'ївської сотні Миргородського полку (1723).

Міхненко Іван із братом Леонтієм – заможні козаки с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Михненко (Міхненко) Михайло – убогий посполитий у Миргороді (1718 –1723).

Міхно Лука – значковий товариш Миргородського полку (1780-і рр.).

Михно Кость Гордійович (1774 – 1813) – козак, житель с. Манжелії Омельницької сотні Миргородського полку. Мав прізвисько Бекетний через те, що числився на «бекетній» (вартовій) службі. Згодом був на поштовій службі. 1796 р. збудував хату в с. Сиротенках. Загинув під час війни з Наполеоном. Мав сина Івана (1796 – 1860), онуків Івана (1826 – 1886), Лавріна (1828 – 1900), Пилипа (1830 – 1878), Костя (1833 – 1890). Нащадки живуть у Черкаській області.

Міхно Федір (бл. 1809 – ?) – навчався в Ніжинській гімназії одночасно з М.Гоголем. 1827 р. був допитуваний у справі «про вільнодумство» в Ніжинській гімназії.

Міхно (Міхнов) Михайло Якович – житель Миргорода, колезький секретар (1842); титулярний радник (1850 – 1851). Миргородський повітовий скарбник (1850). Мав синів Василя і Степана.

Михно (Міхнов) Іван Якович – 1841 р. колезький секретар, скарбник Миргородського повітового межового суду.

Міхнов (? – раніше 1853) – колезький асесор. Його вдова Євгенія Миколаївна 1853 р. продала порожній плац у Миргороді біля базарної площі Катерині Шишацькій.

Міхнов Василь Михайлович – син колезького секретаря Михайла Міхнова, 1842 р. вступив на навчання до Миргородського повітового училища.

Міхно (Міхнов) Степан Михайлович – житель Миргорода, 1849 р. мав чин губернського секретаря. «Журналіст» Миргородського повітового скарбництва (1851). 1858 р. мав чин титулярного радника. 1861 р. – бухгалтер Миргородського повітового скарбництва, того ж року був переведений на посаду бухгалтера Полтавської Казенної Палати. Скарбничий Полтавського губернського скарбництва; тут під його керівництвом із 1871 р. (після переїзду з Миргорода) розпочав службу Панас Рудченко (П.Мирний). Підтримував П.Мирного в його службових справах. 1874 р. мав чин надвірного радника. Дворянське звання підтверджене указом Герольдії 1882 р. Помер раніше 20 березня 1890 р. в чині статського радника. Дружина – Ганна Петрівна. Мали сина Петра.

Міхнова Ганна Петрівна – дружина Степана Михайловича Міхнова. 1849 р. вона була «восприємницею» Панаса Рудченка (П.Мирного) в Троїцькій церкві м. Миргорода. 20 березня 1890 р. згадується як вдова; того року вона продала свій маєток на передмісті Довгоселівці в Миргороді лікареві І.А.Гиренкові.

Міхнов Петро Степанович – син Степана Михайловича. По смерті батька успадкував його маєток у Миргороді на Довгоселівці, дав матері доручення на його продаж. 1890 р. мав чин колезького асесора.

Міхнов С.Д. – полтавський повітовий лікар (1897); згодом лікар Тюремного замку в Полтаві.

Міхно Григорій Дем'янович (1878, с. Григорівка Миргородського району – ?) – із селян, мав початкову освіту. Житель Григорівки, регент церковного хору місцевої православної громади в с. Клюшниківці. 5 серпня 1937 р. був заарештований, 25 травня 1939 р. засуджений до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 10. – Отд. 2. – С. 46; 1853. – № 44. – С. 452; 1858. – С. 316; 1861. – № 37. – С. 428; Список дворян. – С.463; Иофанов. – С.299; Черкаський. – С. 112; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 286 – 287; Її ж. Предківщина. – С. 114-115; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 374.

Арх.: Родинний архів Семена Дем'яновича Михна, жителя м. Черкас. – «Хронологія родового опису» (складено на основі записів у родинному Євангелії); Родинний архів жительки Миргорода Т.С.Сироти. – Випис із кріпосної книги по м. Миргороду за 1890 р.

Міхновські.

Міхновський Хрисанф Данилович – священик Троїцької церкви в м-ку Яреськах (1830-і рр.).

Міхновський Олександр Іванович – учитель Успінської церковнопарафіяльної школи в Миргороді (1907).

Міщанин Григорій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Міщенки (Мищенки, Мисченки).

Міщенки Василь і Улас – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Міщенко Яків – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Міщенко Пархом – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Міщенко (Місченко) Лаврін – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Міщенко Наум – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Міщенко Грицько – 1672 р. хорольський сотник Миргородського полку.

Міщенко Мартин – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). Козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Міщенко Яків із братами Дем'яном, Кирилом і Феодосієм – «можнійші» козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1723). Яків і Демко (Дем'ян) є також у реєстрі сотні 1732 р.

Міщенко Роман – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Міщенко Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Міщенко Петро – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Міщенки – козаки виборні, 1781 р. мали хутір (5 хат) у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Міщенко Григорій – миргородський житель, 14 червня 1784 р. став «восприємником» Петра Бежанова, сина грузина Давида Бежанова (Бежанашвілі) і його дружини Марії.

Міщенко Іван Іванович (? – бл. 1806) – житель Сорочинців, надвірний радник (1794 – 1800), мав 15 душ підданих у Сорочинцях. Парафіянин Успінської церкви. Дружина Євдокія (згадується 1804 р.), мала в Сорочинцях власних підданих. Їхні спадкоємці мали 1806 р. у Сорочинцях 15 душ.

Міщенко Григорій – сорочинський дворянин. Дружина Дарія. Донька Тетяна (1801 – ?).

Міщенко Микола – сорочинський дворянин. Дружина Ганна. Син Феодосій (нар. 11.01.1801 р. в Сорочинцях, хрещеним батьком був дворянин Григорій Міщенко.

Міщенко Костянтин – штабс-капітан, 1815 р. мав у Сорочинцях підданих – 15 душ чоловічої статі.

Міщенко Кирило Петрович – колезький асесор, стряпчий Миргородського повітового межового суду (1841).

Міщенко Лука Трохимович – підпоручик, городничий м. Миргорода (1850).

Міщенко Василь Михайлович (1839 – ?) – козак, 1913 р. жив у с.Савинцях, мав 19 десятин землі.

Міщенко Павло Федорович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Міщенків Попівської волості, мав 18 десятин землі.

Міщенко Петро Матвійович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 17 десятин землі.

Міщенко Кирило Павлович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Міщенків Попівської волості, мав 23 десятини землі.

Міщенко Кирило Прокопович (бл. 1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 18 десятин землі.

Міщенко Григорій Васильович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 24 десятини землі.

Міщенко Тимофій Васильович – козак, 1915 р. був власником цегельні (4 робітники) при с. Савинцях.

Міщенко Сергій М. – у червні 1917 р. був обраний на посаду голови Попівської волосної ради селянських депутатів.

Міщенко Микола Михайлович – голова колгоспу «Хлібороб України», створеного 1930 р. в с. Савинцях.

Міщенко Олексій Дмитрович (нар. 1918, с. Зуївці) – Герой Радянського Союзу. Житель с. Зуївців, працював у колгоспі. З 1938 р. – на службі в армії. Закінчив Саратовське танкове училище, воював на кількох фронтах. Звання Героя отримав 31 травня 1945 р. З 1971 р. жив у м. Києві.

Хутори Міщенків існували в Попівській і Савинській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.256, 257, 266, 289; Списки лиц. – С. 1 – 6; Величко. – Т.2. – С. 153; Описи КН. – С. 127; Кривошея. – Ч.1. – С.44; «За мужність і відвагу». – 1984. – С. 244; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 86, 87; Присяга М.п. 1732 р. – С.38.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 140 зв.; Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 63 зв., 112, 145 зв.; Спр. 166. – Арк. 3 зв.; МКМ. – «Рекрутські набори» (1806, 1815 рр.).

Млинові (Млиновенки).

Млиновенко Йосип із сином Тимофієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723). В публікації реєстру 1732 р. записаний як Юсько Млиновенко.

Млієвський Іван – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).

Множинська Анастасія – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. 1897 р. призначена на посаду вчительки церковнопарафіяльної школи в село Мальці Миргородського повіту.

Мовчани (Мовчаненки). Пор. також: Молчанов.

Мовчаненко (Молчаненко) Данило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Мовчан (Молчан) Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Мовчаненки – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723): Іван із братом Кирилом та Родіон із братом Єремієм.

Мовчаненко Василь – козак с. Попівки Миргородської сотні, піший (1723).
Мовчан Стецько – війт у с. Заїчинцях Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Мовчан Семен – піший козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Мовчани Данило і Яків – посполиті середньої заможності в с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).
Мовчаненко Сидір («Гуржій Сидор Мовчаненко») – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Мовчан Юсько (Йосько?) – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).
Мовчаненко Андрій із сином Сидором – 1738 р. виборні козаки с. Попівки, убогі.
Мовчан Радько з синами Степаном і Юськом; Мовчаненко Ярема з сином Дем'яном – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Слобідці, малоґрунтові.
Мовчан Іван – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Слобідці.
Мовчан Роман – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).
Мовчан (Мовчаненко) Кіндрат – житель Сорочинців, значковий товариш (1798), «восприємник» Степана – сина Корнета Миколи Постоленка; 1800 р. сорочинський дворянин, «восприємник» Олексія – сина сорочинського дворянина Миколи Постола.
Мовчан Кузьма Іванович – козак, у 1860-их рр. мав 10 дес. землі в Паранчиних хуторах (у дачах м-ка Попівки).
Мовчан [А.П.] – 1914 г. голова Слобідського сільськогосподарського товариства.
Мовчан Федот – радянський працівник у с. Слобідці (1919). Розстріляний денікінцями в листопаді 1919 р., після катувань у миргородській тюрмі.

Мовшович Соломон – більшовицький пропагандист, агітатор-організатор агітаційно-просвітницького відділу Полтавського губвоєнкому. 28 березня 1919 р. був відряджений до агітаційно-просвітнього відділу Миргородського повітвоєнкому. Створював комуністичні осередки в армії. Член Надзвичайної Комісії в Миргороді. Був розстріляний 2 або 3 квітня 1919 р. на миргородському цвинтарі під час повстання С.Дубчака в Миргороді.

Могилевець Іван Власович – заможний житель Миргорода (1654), мав челядника Василя Стасевича.

Могили (Могиленки).
Могиленко Улас – сотенний хорунжий у Яреськівській сотні Миргородського полку (1718). (Дослідник Д.Вирський вважає його тотожним Власові Мигаленку – див.).
Могила Хведір – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Могилевський Михайло Васильович – поручик, 1791 р. став у м-ку Шишаку хрещеним батьком Захара, сина Лева Данилевського (див.).

Могильний Дмитро з братом Леонтієм – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Могильники.
Могильник Яків – житель Миргородської сотні (1718).
Могильник Олексій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Могильник Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Мозголевські.
Мозголевський (Мозолевський) Іван Ісакійович – губернський секретар, становий пристав 1-го стану поліцейського управління Миргородського повіту (1874).
Мозголевський [И.И.] – у січні 1917 р. обіймав посаду товариша директора Миргородського міського громадського банку. (Пор.: Мозголевський Іван Ісакійович; можливо, ці особи ідентичні).
Мозголевська (Мозгалевська) Любов Йосипівна – українка, жителька Миргорода. До 1917 р. мала на вул. Базарній, № 1, два добротних будинки, які були націоналізовані радянською владою. (Базарна вулиця – згодом вул. Нероновича, нині – Я.Усика).

Мозолевські.
Мозолевський Іван Трохимович (1887, Білорусь – ?) – білорус, мав початкову освіту. Житель селища Ромодану, залізничний службовець, репресований (заарештований 1938 р., засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Моісеєв Михайло Захарович (1881 – ?) – житель Миргорода, робітник житлоуправління. Був заарештований 1 липня 1941 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Мойсеєв [А.А.] – миргородський повітовий гласний (1887).

Мойсеєвські (Моїсеєвські).

Мойсеєвський (Мойсевський, Моїсеєвський) Павло Дмитрович – штабс-капітан (1830), засідатель Миргородського повітового суду (1833). Його сини Дмитро і Микола 1830 р. навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Моїсеєвський Микола Павлович (бл. 1818 – ?) – із дворян, 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. У 1860-их рр. підполковник, мав 8 дес. землі у дачах м-ка Яресьок.

Мойсеєнки (Мойсієнки).

Мойсеєнко Іван – 1649 р. козак полкової сотні Миргородського полку.

Мойсеєнко Іван – хорунжий Миргородського полку, в листопаді 1656 р. миргородський полковник посилав його як уповноваженого для розгляду справ у Лохвицькій ратуші. В одному з документів він названий Іваном Гапоненком.

Мойсеєнко Іван Микитенко – 1656 р. миргородський полковий хорунжий.

Мойсієнко Пантелеймон – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Василь, Сидір, Яків, Дмитро.

Мойсієнко Федір – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Мойсієнко Іван – заможний посполитий у с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).

Мойсеєнко – 1851 р. реєстратор Миргородського земського суду.

Мойсеєнко Омелян Іванович – губернський секретар, жив у Миргороді. 1856 р. продавав свої маєтки: 3 будинки в Миргороді; один будинок із господарчими спорудами в селі; маєток на межі Миргородського і Хорольського повітів (100 душ чоловічої статі, понад 600 десятин землі, дубовий ліс, садки).

Мойсеєнко Михайло Іванович – міщанин, начальник залізничної станції Миргород (1903).

Мойсієв Петро (див.: Мусієнко Петро).

Мокієвські (Мокієвщенки). Походили з Правобережжя, зі шляхетного роду Білоцерківського полку. З цього роду була мати гетьмана І.Мазепи. В 1-й пол. XVII ст. від них відокремилася гілка переяславських Мокієвських, від яких пішла миргородська галузка роду.

Мокієвський Ян (Іван) – сорочинський городовий отаман Миргородського полку (1686 – 1689, 1691 рр.).

Мокієвський Стефан Іванович – наказний сотник Миргородської полкової сотні (1710).

Мокієвченко Яків Степанович – житель м-ка Сорочинців (1734).

Мокієвський Серафіон (світське ім'я Семен) Ієрофійович (Дорофійович)– ігумен Сорочинського Святомихайлівського монастиря. Представник правобережного роду, який мав родинні зв'язки з І.Мазепою. Спершу служив парафіяльним священиком у м-ку Жаботині Чигиринського полку (ІІ пол. XVII ст.). Як свідчить тогочасний документ, «жену его воры замучили». За часів миргородського полковника Данила Апостола переїхав на Лівобережжя, до м-ка Сорочинців. Став ігуменом Сорочинського монастиря, був на цій посаді бл. 1718 – 1738 рр. Заснував слободу Підмонастирську (раніше 1729 р.). Був присутній на похороні гетьмана Д.Апостола в Сорочинцях. Помер близько 1738 – 1740 рр.

Мокієвщенко Василь – козак Сорочинської сотні (1718); піший козак Сорочинської сотні (1723). Він же Мокієвський Василь, парафіянин Сорочинської Спасо-Преображенської церкви (1744).

Мокієвський Дем'ян – священик церкви Різдва Богородиці в м-ку Багачці Миргородської протопопії (1794).

Мокієвський Іван Дем'янович – син священика із м-ка Багачки. Одружений (шлюб 9.06.1794 р. в Яреськах) із Ганною, донькою корнета Панаса Тукалевського, яреськівського жителя. Близько 1862 – 1877 рр. спадкоємці І.Мокієвського володіли 48 дес. землі в дачах Багачки (в урочищі Гусятниковому) і 41 дес. – в урочищі Білоусовому (в дачах Багачки).

Мокієвський Іван – 1819 р. священнонамісник Різдво-Богородицької церкви м-ка Багачки.

Мокієвський Антін Іванович – надвірний радник, лікар у м-ку Багачці (1865).

Мокієвський Василь Іванович – надвірний радник, близько 1862 – 1877 рр. мав 14 дес. землі в урочищі Білоусовому (в дачах Багачки). Діти – Павло, Єлизавета. 1898 р. їхня справа про затвердження в дворянстві розглядалася в Герольдії.

Мокієвський Іван Іванович (? – раніше 1907) – колезький асесор (1862 –1897), жив у Багачці. Близько 1862 – 1877 рр. мав 85 дес. землі в урочищі Білоусовому.

Мокієвський Петро Гаврилович – колезький асесор, житель Багачки (1911).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 152; Список дворян, 1898. – С. 457; Постановления МУЗС, 1898. – С. 202; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 165; Кривошея. Енциклопедія. – С. 525; Присяга М.п. 1718 р. – С. 84.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 13зв., 14зв., 15; ІР НБУВ НАНУ. – Ф.ІІ. – Спр. 18806. – Арк. 24зв.; ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 277; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 190. – Арк. 34; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1835 р. № 500. – Без пагінації.

Мокієнки.

Лесько і Стецько – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Грицько з сином Петром – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Грицько і Лесько – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Мокличенко Данило – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Мокляк Конон – посполитий у Хомутці (1723).

Мокрина Йосип – радянський активіст Стаднянської сільської ради, восени 1932 р. займався розкуркуленням і вилученням зерна в селян.

Мокрії.

Мокрій Степан – за даними комишнянського краєзнавця С.Мельника, писар Комишнянської сотні часів гетьмана І.Самойловича.

Мокрії – козаки виборні, 1781 р. мали 3 хутори (кожен по 1 хаті) в Комишанській сотні Гадяцького полку.

Мокрій Михайло Максимович (бл. 1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мокріїв Комишанської волості, мав 35 десятин землі.

Мокрій Павло Семенович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мокріїв, мав 17 десятин землі.

Мокрій Іван Прокопович (1908 – ?) – колгоспник у с. Мокріях, був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований.

Молибоги (Молибоженки).

Молибога Юсько – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Він же Молибоженко Юсько; з братами Хведором і Степаном вони – козаки-підпомічники в с. Зуївцях, убогі (1738). Молибога Федір, піший козак с. Зуївців Миргородської сотні, згадувався також у реєстрі 1723 р.

Молітор – штабний лікар німецького окупаційного командування в Миргороді (1942).

Молодики. Село Молодиківщина існувало в Яреськівській волості.

Молочки.

Молочко Василь, Молоченко Іван – посполиті в м-ку Сорочинцях (1723). Молочко Іван – житель м-ка Сорочинців, член бондарського цеху (1732).

Молочко Олексій Степанович (1908, с. Великі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Великих Сорочинцях. 1929 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Молукало (див.: Малукало).

Молчанови. (Пор. також: Мовчани).

Молчанов Василь Васильович – губернський секретар, старший землемірний помічник Миргородської межової комісії (1864 – 1870).

Мольки.

Молька Іван із братами Юхимом, Федором і Василем – «можнійші» козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Василь є також у реєстрі 1732 р., де записаний другим місля отамана села.

Молька Антип (1766 – ?) – дворянин, на військовій службі з 1779 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Молька Герасим (1768 – ?) – дворянин, на службі з 1780 р., значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Молька Микита (1768 – ?) – дворянин, на службі з 1780 р., значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Молько Юхим Григорович – козак, близько 1866 – 1870 рр. мав 81 дес. землі біля Баранівських хуторів (у дачах с. Баранівки).

Молько Андрій Григорович – козак, близько 1866 – 1870 рр. мав 52 дес. землі біля с. Баранівки.

Молько Іван Іванович (1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфатиха Баранівської волості, мав 92 десятини землі.

Молько Леонтій Павлович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Баранівці, мав 32 десятин землі.

Молько Андрій Федорович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах Баранівської волості, мав 28 десятин землі.

Молько Яків Семенович (1843 – ?), козак, 1913 р. жив у с. Бодаківці Березоволуцької волості, мав 19 десятин землі.

Молько Тимофій Микитович (1849 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Петриків Баранівської волості, мав 24 десятини землі.

Молько Леонтій Степанович (1852 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Майфатиха Баранівської волості, мав 68 десятин землі.

Молько Василь Никифорович (1853 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Крохмалів Баранівської волості, мав 27 десятин землі.

Молька [В.Н.] – миргородський повітовий земський гласний (1899).

Молько Лука Павлович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Жданів Баранівської волості, мав 58 десятин землі.

Молько Костянтин Никифорович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах Баранівської волості, мав 37 десятин землі.

Молько Микита Тимофійович (бл. 1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петриків Баранівської волості, мав 17 десятин землі.

Молько Терентій Гнатович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах Баранівської волості, мав 71 десятину землі.

Молько Петро Дмитрович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфатисі Баранівської волості, мав 56 десятин землі.

Молько Сидір Павлович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфатисі, мав 42 десятини землі.

Молько Леонтій Пилипович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у Мишуриних Вилах, мав 15 десятин землі.

Молько Феодосій Денисович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майфатисі, мав 43 десятини землі.

Молько Євдоким Пилипович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах, мав 15 десятин землі.

Молько Степан Сергійович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів Баранівської волості, мав 37 десятин землі.

Молько Сидір Прокопович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Боханів Баранівської волості, мав 27 десятин землі.

Молько Іван Іванович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 15 десятин землі.

Молько Юхим Гнатович (1877 – ?) – козак, 1913 р. жив у Мишуриних Вилах, мав 21 десятину землі.

Молько (Молька) Максим Панасович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Моначинському (Маначинівці) Баранівської волості, мав 15 десятин землі. За часів НЕПу, в 1920-их рр., був співвласником (разом із Глянами) цегельні в Маначинівці.

Молько Павло Григорович (1881 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петриків Баранівської волості, мав 34 десятини землі.

Молько Василь Омелянович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах, мав 15 десятин землі.

Молько Порфирій Трохимович (1888 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 18 десятин землі.

Молька Яків Степанович (1873 – ?) – заможний козак-хлібороб, «куркуль» у с. Портянках. Не визнавав радянської влади, тому 1922 р. був позбавлений виборчих прав.

Хутір Мольки існував у Баранівській волості.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6.

Момоти (Момотенки).

Момотенко Лаврін – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Момотенко Петро – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Момот Іван – 1698 р. був «на уряді миргородському». 1711 р. значковий товариш Миргородського полку, служив у курені Лісницького. Козак Шишацької сотні (1718).

Момотенко Василь – козак Шишацької сотні (1718); убогий піший козак Шишацької сотні (1723).

Момотенко Дацько – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Момотенко Грицько з синами Яковом і Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Момотенко Ілля – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Момотенко Василь з братом Іваном – козаки середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Момотенко Василь – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Момотенкова Ганна – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із зятем Оврамом мали 1 бездвірну хату.

Момот Мирон – 1794 р. «отаман поліцейський комишенський».

Момот Микита Федорович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 15 десятин землі.

Момот – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в 30-х рр. ХХ ст.

У ХІХ ст. була річка Момотиха біля м-ка Комишні.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 265, 270, 284, 285; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 143, 144, 161; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 96; Присяга М.п. 1718 р. – С. 128.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 8, 9; МКМ. НА. – Документи поміщиків Погорєлових.

Монайченко (див.: Манайко).

Монахов Георгій (Єгор) – майстер кераміки, на початку ХХ ст. працював у Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.Гоголя. Жив, імовірно, на вулиці Воскресінській (нині вул. Боровиковського; до сьогодні в цьому районі міста збереглися топоніми Монахова лавка, Монахова гребля, які утворені, на нашу думку, від прізвища Монахов).

Монтяни (Ментяни, Минтяни, Минтяненки). Ймовірно, походили із волохів, які прибули на українські терени разом із родом Апостолів.

Минтян Іван – козак куреня с. Черевків (1718).

Минтяненко Гнат – козак куреня с. Черевків (1718). Минтян Михайло з братами Семеном і Гнатом – заможні козаки в с. Черевках Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. Гнат і Семен записані як виборні козаки, грунтові.

Минтяненко Роман – козак куреня с. Черевків (1718). Він же Минтян Роман, із сином Омеляном вони – козаки середньої заможності в с. Черевках Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. Роман записаний як виборний козак, малоґрунтовий.

Минтян Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ментян Микита – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Монтяни Яків, Микита, Петро, Іван – жителі с. Черевків (1791).

Монтян Матвій – козак у с. Черевках (1791).

Ментяненко Семен – козак у с. Черевках (1791).

Монтян Панас Дементійович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 18 десятин землі.

Монтян Йосип Дементійович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках, мав 17 десятин землі.

Монтян Данило Йосипович (1904, с. Черевки – ?) – українець, селянин-одноосібник у с. Черевках. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Моракевський (див.: Мираєвський).

Морачевські.

Феофілакт Олександрович – дворянин, міський секретар і член Миргородської міської управи (1874).

Олександр Ф[…]ич – священик, у 1883 – 1884 рр. законовчитель Корсуновослобідського народного училища Миргородського повіту, створив при училищі хор півчих.

Зінаїда (1900, ін. дані 1901 – 1922) – українка, із дворян, діячка освіти в с. Сенчі Полтавської губернії. 1920 р. жила в Полтаві, де була заарештована 29 грудня 1920 р. Засуджена колегією Полтавської губернської Надзвичайної Комісії 13 січня 1921 р. «за належність до підпільної петлюрівської організації і розголошення таємниць держави» до розстрілу. Відомості про виконання вироку відсутні. За іншими даними, в 1920 – 1922 рр. керувала повстанською антибільшовицькою групою, яка діяла спочатку в районі с. Чорнух, 1921 р. в районі між Ромоданом і Миргородом, згодом між Миргородом і Полтавою. Мала псевдонім Лісова Квітка. Загинула в бою з більшовиками. Реабілітована посмертно 1994 р.

Літ.: Памятная книжка, 1874. – С. 129; Отчет МУЗУ за 1883 г. – Полтава, 1884. – С. 96; Енциклопедія українознавства. – Т. 5. – С.1648; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 310.

Морголіни (див.: Марголіни).

Моргуліс М. – 1913 р. власник мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.

Моргуни (Моргуненки).

Моргун Харко і Моргуненко Йосько (Юсько) – козаки Хомутецького куреня (1718). Моргуни Харко і Йосип – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). В ревізії містечка 1738 р. Харко Моргун записаний як козак-підпомічник малоґрунтовий.

Моргуненко Грицько – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Моргун Роман із синами Сидором і Михайлом – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Моргун Микита – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Андрій, Карпо, Лук'ян, Юсько.

Моргун Омелько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Моргун Олександр Михайлович (22.07 (ін. дані 18.08) 1874, х. Великий Перевіз Миргородського повіту – 17.01.1961 р., м. Дорнштадт, Німеччина) – земський і кооперативний діяч, один із засновників кооперативного руху в Україні. За походженням дворянин, його предки жили в Сорочинцях. Батько був учителем. Мати – Марія Павлівна Шершевицька, донька Павла Миколайовича Шершевицького (див.) і Софії Захарівни Шульженко (див.). В 1890 – 1893 рр. служив казенним репетитором у 2-й Київській гімназії. З 1894 по 1898 р. навчався на юридичному факультеті Київського університету, який не закінчив, пішовши з 3-го курсу, щоб уникнути арешту. Активний учасник української студентської громади. В 1899 – 1900 рр. навчався в Німеччині, в Гейдельберзькому університеті, де студіював державне право і філософію. Повернувся до України, працював у структурах кооперації, протягом деякого часу жив у Великих Сорочинцях, де був власником землі. Гласний Миргородського повіту (1907 – 1912); член бюджетної комісії Миргородської повітової управи, член повітової училищної ради (1908). 1902 р. став членом комітету з відкриття пам'ятника М.Гоголю в Сорочинцях. Знайомий із В.Г.Короленком, зустрічався з ним у Сорочинцях 1907 р. Член Баранівського сільськогосподарського товариства, мав 20 десятин землі (1913). Член ради Миргородської земської каси дрібного кредиту. З 1914 р. опікун Великосорочинського 2-го початкового

народного училища. В 1917 – 1919 рр. був мировим суддею Миргородського повіту, народним слідчим Сорочинської дільниці. Згодом працював у Полтавському земстві, у губернській спілці споживчих товариств, у 20-х рр. – у Кооперативному банку. З 1928 р. жив у Харкові, служив у Вукопромкредитспілці. Професор Харківського кооперативного інституту (1930). Після 1943 р. – на еміграції в Німеччині. Автор праць із історії земства в Україні, кооперації, ремісничої й кустарної промисловості України. Вивчав історію Гетьманщини. Автор численних праць, у т.ч. неопублікованих, з питань розвитку кустарних промислів, промкооперації та ін., які нині зберігаються в Інституті рукопису НБУВ НАНУ. Одружений: першим шлюбом – із Лідією Олексіївною (1914 р. була опікункою Великосорочинського 3–го початкового народного училища); другим шлюбом (1937) – з Наталею Дмитрівною Полонською-Василенко (1884 – 1973), відомим істориком, доктором історичних наук, професором.

Олександр Моргун.

Моргун Гнат Іванович, партизан на Миргородщині під час Другої світової війни, 1942 р. розстріляний німецьким гестапо.

Моргунів хутір у XIX ст. існував у Хомутецькій волості.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1909. – С.126; 1915. – С. 453; Списки лиц. – С. 1 – 6; Моргун О. Шевченко на Миргородщині // Рідне слово. – Ч.3 – 4. – Мюнхен – Карльсфельд, 1946. – С.50 – 58; Енциклопедія українознавства. – Т. 5. – С. 1648; Ротач П. Розвіяні по чужині: Полтавці на еміграції. – Полтава, 1998. – С.97 – 98; Фесенко А. Олександр Моргун: Шлях із забуття // Сторінки історії Миргородщини. – Вип. 2. – Полтава, 2001. – С. 105 – 114; Швидько-2. – С. 96; Присяга М.п. 1718 р. – С. 34.

Арх.: НБУВ НАНУ. ІР. – Ф. 290. – Спр. 1806, 2127 – 2174, 3560, 3598 – 3599.

Мордачі. (Див.: Мордичі).

Мордвинов – фельдшер у Миргородському повіті (1894).

Мордичі (Мордачі, Мордиченки).

Мордач Фесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мордич Дацько (Данило?) – козак Миргородської сотні (1718). Записаний серед перших осіб сотні.

Мордич (Мордиченко) Савка – козак Миргородської сотні (1718). 1723 р. сотенний хоружий Миргородської 2-ї полкової сотні, 1725 р. був сотником у Сулацькому поході. 1727 р. – миргородський полковий обозний (наказний).

Мордиченки Данило, Федір, Сергій – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Мордиченко Йосип – козак куреня с. Кибинців (1718); записаний першим після отамана. Він же Мордич Йосип із сином Василем – козаки середньої заможності в селі Єрках Миргородського полку (1723).

Мордич Фесько – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1718 – 1732). В публікації Д.Вирського хибно – Лирдич.

Мордич Федір (? – раніше 1763), «можний» миргородський городовий козак. Дружина Єфросинія. Мали сина Павла, Івана і доньку – городову козачку Марію Федорівну Мордичівну, вдову по чоловікові Ієремієві (Яремі, помер між 1738 і 1750 рр.). Єдина донька Марії – Марина була в шлюбі за Антоном Григоровичем Маляренком (див.).

Мордич Павло Федорович із зятем Яремою – 1738 р. виборні козаки, жителі Миргорода, малоґрунтові. 1750 р. Павло згадується як виборний козак, убогий; разом із братом Іваном і сестрою Марією вони мали 1 двір, 3 хати.

Мордич Іван Федорович – миргородський городовий козак (1762), виборний козак (1767). Одержав абшит зі званням значкового товариша Миргородського полку. Жив «у замку», тобто на території миргородської фортеці. На початку 60-х рр. XVIII ст. підписував як свідок документи миргородської знаті – Забіл і Зарудних. Дружина – Катерина, донька Івана Георгієва, священика Миргородської Троїцької церкви.

Мордич Артем – син значкового товариша. Служив у Миргородському полку з 1778 р. полковим копіїстом, канцеляристом. Із 1781 р. – сотенний отаман, із 1782 р. – значковий товариш.

Мордич – значковий товариш Миргородського полку. Його дружина – Мордичева Пелагея, жителька Миргорода (1791).

(Тарас Шевченко під час перебування на Миргородщині 1845 року зафіксував поблизу Миргорода назву Мордачові Могили, яка, либонь, пов’язана з прізвищем Мордачі, Мордичі).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 266; Личный состав. – С. 9; Швидько-2. – С. 76; Шевченко Т. Повне зібрання творів у 12 тт. – Т. 5. – К., 2003. – С. 217; Кривошея В. Козацька еліта Гетьманщини. – К. 2008, - С. 297; Присяга М.п. 1732 р. – С. 22.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 426. – Арк. 81 зв., 103, 108 зв. – 109, 123; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 58.

Морейко (див.: Мурейко).

Моренці.

Моренець Трохим – посполитий у Хомутці (1723).

Моренець Григорій – житель м-ка Комишні, 1731 р. був «завєдовцею» Гадяцького полку. Мав звання значкового товариша (30-і – 40-і роки XVIII ст.). Володів у Комишні двором, шинком, хутором із підсусідками.

Моренки.

Моренко Ярема з братом Федором – козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (раніше 1723 р.).

Моренко Іван – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Моркотун Микола Іванович – православний священик у Миргороді за перших десятиліть XX ст.; 1927 р. написав текст духовного заповіту миргородського жителя Я.І.Плескача. В повоєнний час, у 50-х рр. XX ст., служив у миргородській церкві Всіх Святих. Жив на вулиці Пантівській (згодом мала назву Вовчанська, нині Богдана Хмельницького). Похований на цвинтарі неподалік від церкви Всіх Святих, поряд із похованням священика М.Г.Базилевського.

Морові (пор.: сучасне прізвище Мурові).

Морова Стеха – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із синами Василем і Мироном мали 1 двір, 2 хати.

Мурова – хористка миргородської церкви Всіх Святих (1950-і рр.).

Моровенки.

Моровенко Семен – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Морози (Морозенки).

Морозенко Трохим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Мороз Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Морозенко Яків – козак Багацької сотні (1718).

Мороз Микола – посполитий с. Баранівки (1718).

Мороз Йосип – належав до дворянської корогви миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Морозенко Дмитро – 1723 р. сотенний хоружий Омельницької сотні Миргородського полку.

Морозенко Тимофій – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Мороз Степан – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Морозенко Костя – козак Багацької сотні (1732).

Мороз Григорій – у 1780-х рр. значковий товариш Миргородського полку.

Мороз (також Морозов) Семен Йосипович – у 1812 – 1815 рр. титулярний радник, повітовий стряпчий у Миргороді.

Мороз Феодосій Васильович (бл. 1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 50 десятин землі.

Мороз Яків (1900 – ?) – співзасновник парафії УАПЦ у с. Ромодані. Заарештований більшовицькою владою, замучений у тюрмі в Запоріжжі.

Мороз Марко Назарович – один із фундаторів автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Мороз Петро Сидорович (1908, сел. Ромодан – 8.01.1938) – із селян, освіта початкова. Жив у селищі Ромодані, робітник організації. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1968 р.

Мороз – житель с. Петрівців, радянський активіст, раніше 1941 р. був головою колгоспу. Під час голоду 1932 – 1933 рр. забирав у селян хліб. Під час німецької окупації виїхав із сином і донькою на роботу до Німеччини. Дружина Наталка Никифорівна жила в Петрівцях.

Морозів хутір існував у районі с. Клюшниківки.

Морозкін [И.И.] – доктор медицини, директор-розпорядник Миргородського курорту бл. 1918 – 1924 рр.

Морозови.

Морозов Георгій Семенович – священик Преображенської церкви в м-ку Комишні, в 1864 – 1867 рр. був на посаді помічника наставника Комишанського сільського парафіяльного училища.

Морозов Степан Семенович – паламар у м-ку Попівці. В середині XIX ст. йому належало 8 дес. землі в урочищі Кубаїв біля Попівки.

Морозова Марія – вдова паламаря Миколаївської церкви м-ка Попівки Миргородського повіту, 1897 р. жила в Попівці.

Морозов Микола Якович – у 1903 – 1904 рр. колезький асесор, завідувач Миргородського міського трикласного училища; входив до складу старшин Миргородського громадського зібрання. Член училищної ради в Миргороді (1903).

Морокевський (див.: Мираєвський).

Мороховець Максим Микитович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Корсуновій Слобідці Комишанської волості, мав 48 десятин землі.

Мороховський – «корпусний офіцер» (очевидно, служив або викладав у Полтавському кадетському корпусі). Хрещений батько Василя Головні (сина Ольги Василівни Гоголь), який народився 20.01.1865 р., хрещений 27.01.1865 р.; «восприємницею» була Єлизавета Василівна Гоголь (Бикова). Пор.: Мураховський.

Морусов – управитель Савинської економії поміщиків Фролових-Багреєвих (1861).

Москалі (Москаленки, Москаленки-Стефановичі). Див.: Стефановичі.

Москаль Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Москаль Костюк – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Москаль Савка – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Москаль Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Москаль Сезько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Москаль Панько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Москаленко Степан (Стефан) Васильович – багацький сотник Миргородського полку в 1698 – 1709 рр. Був убитий 1709 р. Від його імені походить прізвище Стефановичі (див.).

Москаленко Опанас – миргородський бурмистр (1714 – 1718), миргородський війт (серпень 1720).

Москаленко Андрій Степанович (він же Стефанович Андрій, детальніше див.: Стефановичі) – багацький сотник Миргородського полку (1716 – 1742, 1750).

Москаленко-Стефанович Йосип Андрійович – син багацького сотника. (Див.: Стефанович Йосип Андрійович).

Москаленко Дмитро – козак Хомутецького куреня (1718).

Москаленко Гнат – козак Багацької сотні (1718).

Москаленко Грицько – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Москаленко Ярема – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Москаленко-Стефанович Дем'ян – полковий канцелярист, військовий товариш Миргородського полку (1779). Одружений із Марією Василівною Устимович, донькою військового товариша.

Москаленко Роман – війт м-ка Білоцерківки Миргородського полку (1723).

Москаленко Дмитро із сином Микитою – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Москаленко Іван із братом Яковом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Москаленко Хома – «можнійший» козак с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Іван, Кирило, Тимофій.

Москаленко Петро – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Москаленко Опанас, заможний посполитий у Миргороді (1723).

Москаленки Семен, Тимофій – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Москаль Петро – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Москаленко Петро – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Москаленко Онисько – посполитий у Хомутці (1723).

Москаленки Микита, Семен, Іван – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Москаленки Євтух, Максим, Микита – посполиті середньої заможності в с. Кибинцях (1723). Максим є також у реєстрі села 1732 р.

Москаленко Іван – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Москаленко Яків – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Москаленко Василь – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Москаленко Микита з сином Петром – 1738 р. виборні козаки м-ка Хомутця, малоґрунтові.

Москаль Трохим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Андрія Ячного.

Москаленко Корній Андрійович (див.: Стефанович Корній).

Москаленко Трохим – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Хомутця.

Москаленко Прокіп Юліянович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Миколаївці Багачанської волості, мав 29 десятин землі.

Москаленко Яків Дмитрович (1883 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бехтерщині Багачанської волості, мав 15 десятин землі.

Москаленко Іван Петрович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Миколаївці Багачанської волості, мав 15 десятин землі.

Москаленко Степан – керівник антикомуністичного формування в м-ку Комишні (грудень 1918 р.).

Москаленко Микита Андрійович (29.03.1890, с. Верхня Будаківка – 15.10.1925) – більшовицький діяч. 2 березня 1918 р. Вступив до Червоної гвардії в загін Муравйова, командир розвідувального загону. Наприкінці 1918 р. Виїхав у відпустку до Миргорода. Вступив до Миргородського повітового комісаріату, де був призначений командиром загону по боротьбі з контрреволюцією, бандитизмом і дезертирством. З 12 по 29 липня 1919 р. Був у поході під с. Багачкою Миргородського повіту. 12 серпня 1919 р.влився з загоном до 46-ї стрілецької дивізії, був

командиром роти заготівельного загону. З 1919 р. комуніст. Із 8 грудня 1919 р. – комендант м. Мелітополя. Із травня 1920 р. – комендант м. Генічеська, командував загоном у боях проти білогвардійців (7 – 28 липня 1920 р.). Мав сина Андрія.

Москаленко Андрій Микитович – син Микити Андрійовича. Один із перших піонерів с. В.Будаківки (1923). Закінчив Ленінградське вище військово-морське училище ім. Фрунзе, служив на бойових кораблях Балтійського військово-морського флоту. 1987 р. – капітан 1 рангу, заслужений ветеран флоту, мав 18 бойових нагород. Жив у м. Ленінграді. Автор машинопису «Краткая историческая справка о Верхней Будаковке на Миргородщине» (1987), який зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї.

Москаленко Степан Дмитрович (нар. 1892) – учасник Першої світової війни, з 1919 р. служив у кінному загоні миргородської міліції. 1920 р. – командир групи загонів, які боролися з селянськими повстанськими загонами і кримінальними бандами. Із грудня 1921 р. – начальник міліції у с. В.Сорочинцях.

Москаленко Лука Іванович (1892, сел. Шишаки – ?) – житель Миргорода, мав початкову освіту, службовець фабрики. Був заарештований 14 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1940 р.

Хутір Москаленків у XIX ст. існував у Багачанській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259, 260, 261, 269; Списки лиц. – С. 1-6; Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967. – С. 118; Кривошея. Ч.1. – С. 45; Швидько. – С. 47, 180, 183, 187, 206, 279; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 392 – 393; Присяга М.п. 1732 р. – С. 28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 9 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 11; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 14, 25; МКМ. НА. – Тека «В.Будаківка».

Москалець Улас – житель Сорочинської сотні (1718).

Москвін Михайло Костянтинович – інженер-поручик, «исправляющий должность» межового члена Миргородської межової комісії (1864).

Москови. [Варіанти прізвища: Москов, Москова (у називному відмінку чоловічого роду з наголосом на а). Ще й сьогодні на Миргородщині зафіксоване прізвище Москова].

Москова – козак, навесні 1735 р. був посланий кошовим отаманом Запорізької Січі Іваном Малашевичем до київського генерал-губернатора Йоганна Вейсбаха з донесенням про ногайців, які мали намір перейти під протекцію Росії.

Москов (Москова) Федір Павлович – шишацький сотник Миргородського полку (1737), миргородський полковий обозний (1737 – 1773). За деякими даними, він родом із Варни (Болгарія). Брав участь у Кримському поході 1738 р., у інших походах і боях. Був на Запорізькій Січі. 1746 р. стояв на чолі команди (1000 козаків) з українських полків, яка брала участь у Ліфляндському поході під Ригою. Військовий товариш (1787). 1751 р. козацька старшина Миргородського полку (писар Ф.Козачківський, осавули Т.Кальницький і С.Родзянко, хоружий П.Богаєвський, сотники В.Зарудний і Є.Родзянко) подавали прохання про позбавлення Ф.Москова чину миргородського полкового обозного, маючи намір поставити на його місце хорольського сотника Є.Родзянка. 1752 р. Генеральний військовий суд розглядав справу про суперечку полкового обозного Ф.Москова з миргородським сотником Василем Зарудним. Володів значними маєтностями. 1736 р. купив у козака Власівської сотні Миргородського полку Олексія Довгого хутір над р. Малим Інгульцем. 1741 р. купив байрак, стінку, луки у кременчуцького жителя Микити Нетягайла. Із 1742 р. володів Глушківською пасікою в лісі Чуті на Задніпрі. 1750 р. власник маєтностей із селянами: у слобідці Міловатій, у с. Дмитрівці, при хуторі на р. Омельнику, у селах Хорішках Говтв'янської сотні Миргородського полку, Шилівці Остап'ївської сотні (з 1743 р.), Калениках. 1752 р. був власником слобідки Скелеватої (78 дворів) Власівської сотні Миргородського полку. В 1758 – 1763 рр. вів тривалу суперечку з Пивогородським Миколаївським монастирем за млини під сотенним містечком Омельником на р. Пслі. (Існувало урочище Москове на р. Тясмині). Був одружений із донькою омельницького сотника Григорія Остроградського. 1787 р. разом із Мотрею, вдовою миргородського полкового хорунжого Івана Москова, і сотником Володимиром Остроградським володів слободою Вакулівкою (разом мали там 38 душ) Говтв'янського повіту. Мав сина Федора й доньку Єлизавету.

Москов Іван (? – раніше 1787) – полковий хорунжий Миргородського полку. 1781 р. мав два хутори (1 і 2 хати) в Говтв'янській сотні Миргородського полку; там же були 4 хутори його посполитих. Дружина Мотря (? – раніше 1802), донька миргородського полковника Федора Заньківського, 1787 р. «вдовствующая полковая хоружая», співвласниця села Хорішків, слободи Вакулівки і власниця хутора Крива Руда (9 душ) – всі Говтв'янського повіту.

Москов – полковий осавул, у 1780-их рр. володів «деревнею поміщицькою» Мартинівкою в Кременчуцькому повіті.

Москов Федір Федорович – син миргородського полкового обозного, за жіночою лінією – онук омельницького сотника. На військовій службі з 1776 р., значковий товариш Гадяцького полку (1780 – 1782). Мав підсусідків на території Миргородського полку та колишнього Миргородського полку: у с. Хорішках, у селах Остап'ївської сотні, в м-ку Омельнику та поблизу Кременчука. У 1780-их рр. володів (разом із іншими співвласниками) «поміщицькою деревнею» Омельничком у Кременчуцькому повіті, був власником 150 хат у Говтв'янському повіті. Був живий у 1-ій чверті XIX ст.

Москова Єлизавета Федорівна – донька миргородського полкового обозного. У шлюбі з Володимиром Васильовичем Тарновським (бл. 1763 – після 1818), полтавським повітовим маршалком (1812), статським радником, суддею 2 департаменту Полтавського генерального суду (1818).

Москова Антін Хомич – із селян Савинцівської волості. 1907 р. був учнем Сорочинської ремісничої майстерні.

Москови – козацький рід, осередок якого на початку ХХ ст. був у с. Гаюнове-Пащевське (згодом Зелений Кут).

Із прізвищем Москова можуть бути пов'язані назви таких населених пунктів: 1). Хутір Москва (поч. ХХ ст.), що поблизу сіл Великих Сорочинців та Великого й Малого Байраку; 2). Хутір Московчанівка біля с. Шафранівки Шишацького району (територія колишнього Миргородського полку).

Літ.: Модзалевский. – Т.5, вип.1. – С. 48; Історія міст і сіл УРСР. Кіровоградська область. – К., 1972. – С.15; Гайдамацький рух. – С. 239; Описи КН. – С.148, 149, 255, 276; Реєстр 1744 року. – С. 23; Полтавщина. – С.947; Ділова документація Гетьманщини. – С. 118; Кривошея. Ч.1. – С. 40, 44; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 96; Сіверянський літопис. – 1997. – № 4. – С.61; Репан О. Мобілізація козаків Гетьманщини для воєнних походів у 1735 – 1739 роках // К.С. – 2000. – № 1. – С.27; Пивовар А.В.Поселення задніпрських місць до утворення Нової Сербії в документах середини XVIII століття. – К., 2003. – С. 262; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.61; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 50-52: АТП Полтавщини. – С. 92, 122.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.1. – Спр. 2443. – Арк. 1 – 15; Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.. 622; Ф. 56. – Оп.1. – Спр. 78. – Арк. 1 – 10; ІР НБУВ НАНУ. – І, 58153. – Арк. 39 зв.; ІІ, 4851. – Арк. 1 – 2 зв.; ІІ, 18806. – Арк. 27.

Московенко Іван Васильович (1890 – січень 1942) – діяч партизанського руху на Миргородщині під час Другої світової війни. До війни працював у конторі «Заготльон» с. Комишні. Із 16 жовтня 1941 р. до 20 січня 1942 р. стояв на чолі групи, яка належала до Комишнянського партизанського загону й діяла в лісах біля с. Остапівки. Групою знищено 12 ворожих солдатів, підірвана автомашина, розповсюджувалися листівки. В січні 1942 р. Московенко був заарештований гестапо й розстріляний.

Московка Ганна – посполита в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Мостенко Радько – 1738 р. убогий козак-підпомічник у м-ку Хомутці.

Мостові (Мостовенки).

Мостовенко Павло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мостовий Кость – значковий товариш Миргородського полку (1713), служив у складі куреня Лісницького (Шишацької сотні).

Мостовенко Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Мостовенко Процик – козак Шишацької сотні (1718).

Мостовенко Іван – «можнійший» козак с. Слобідки Миргородського полку (1723).

Мостовий Леонтій – козак с. Петрівців, 1723 р. мав двох дорослих синів – Степана і Йосипа. Мостовенко Степан і «Мостовенко Стецько другий» – козаки куреня с. Петрівців (1718).

Мостовий Костянтин – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Мосур Роман – козак Багацької сотні Миргородського полку, убогий (1723).

Мосцівий Роман – посполитий у с. Попівці (1723).

Мосціпани (Мосціпаненки).

Мосціпаненко Фесько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Мосьпани.

Мосьпан Іван – полтавський купець (1765).

Мосьпан Семен – дворянин, 1830 р. мав землю біля с. Доброгорської, поблизу м-ка Устивиці.

Мосьпани – козаки, мали землю біля с. Доброгорської (1830).

Мосьпан Яків – член «Просвіти» в с. Попівці на початку 1920-их рр. Родич сім'ї Філянських (див.). Друг Андрія Гришка (див.).

Мосьпан Олександр Юхимович – родом із с. Попівки, значний миргородський колекціонер (остання чверть ХХ ст.). Дружина Ярослава Іванівна по його смерті продала колекцію старожитностей.

Мотиль Андрій – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Мотильов Олексій (бл. 1740 – 5.02.1821, м-ко Сорочинці) – син сотенного отамана, на військовій службі з 1751 р., із 1762 р. полковий канцелярист. Із 1767 р. полковий городничий. Житель Сорочинців, значковий товариш Миргородського полку (1772 – 1786), корнет (1813). 1813 р. мав підданих – 2 душі чоловічої статі. Дружина Тетяна, «корнетша» (згадується 1820 – 1822 рр.). Діти: Тетяна (1786 р. одружилась у Сорочинцях із Ананієм Журахівським, протоколістом дворянської опіки Миргородського повіту), Марфа (1780 – 1781), Кирило (1786 – ?).

Мотовилова Аліна Антонівна (див.: Фон-Ерн Аліна).

Мотузки – три брати, заможні господарі, на початку XX ст. мали три сусідніх хутори (одному з них належав хутір Круглик), що поблизу с. Шахворостівки. За перших років радянської влади в господарстві Мотузки в Круглику було влаштовано комуну «Червона Зірка». (Див. також: Оверченки).

Мотузкін Григорій Ферапонтович – начальник Миргородської поштово-телеграфної контори, надвірний радник (1899).

Мохи (Мохови).

Мохов Василь – 1787 р. священик Преображенської церкви с. Шарківщини (тоді Лубенського повіту).

Мох (Мохов) Трохим – 1791 р. «писар дворца Бакумовского». Того самого року він названий «правителем бакумівським».

Мох Ганна Остапівна – в 1890-их рр. працювала вчителькою в школі при Олександро-Невській церкві с. Попівки. Була на цій посаді також 1913 р. У 20-их роках працювала в Попівській семирічній школі.

Мох Гаврило Іванович (бл. 1889 – ?) – житель с. Бакумівки. Змолоду служив управителем у бакумівському маєткові поміщика С.І.Смагіна, який створив у себе сільськогосподарську артіль із безземельних селян. 1906 р. допомагав Смагну переховувати в Бакумівці матроса О.Матюшенка – учасника повстання 1905 р. на броненосці «Потьомкін». Дружина Моха – Ірина (Василівна?), економка Смагіна, яка мала доньку Ольгу від першого шлюбу. За радянських часів Мох із дружиною купили будинок у Миргороді на вул. Троїцькій, навпроти керамтехнікуму. 1937 року Г.Мох був репресований за неправдивим доносом, відбував покарання на Уралі, повернувся по війні до Миргорода, де й помер. Був дуже товариським, у нього постійно гостювали люди з Бакумівки. Падчерка Моха Ольга стала дружиною Олексія Івановича Нефоросного (див.).

Моцарі – власники Моцаревого хутора в Яреськівській волості (XIX ст.).

Моцевиті (Мацевиті, Моцьоваті). Пор. також: Моцовик.

Моцевитий Омелян – наказний миргородський полковник (1719).

Моцьоватий Іван – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718). Либонь, він-таки – Моцевитий Іван, отаман с. Бакумівки Миргородського полку, очолював «придворних» козаків миргородського полковника Д.Апостола в Бакумівці (1723). Мав дорослого сина Павла.

Мацевитий Анатолій Григорович – закінчив Комишанське двокласне училище. Близько 1892 р. служив «по почтовому ведомству».

Мацевитий Григорій Григорович – закінчив Комишанське двокласне училище. Близько 1892 р. служив «по почтовому ведомству».

Моценченко Максим – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Моцні (Моцненки).

Моцний Андрій – козак Шишацької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Ганна.

Моцний Гнат, Моцненко Василь – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Моцовик Федір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мошенці.

Мошенець Михайло – в 1687 – 1689 рр. війт у м-ку Сорочинцях.

Мошенець Матвій із сином Кіндратом – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Мошенські.

Мошенський Максим – 1666 р. війт с. Матяшівки Устивицької сотні.

Мошенський Мусій – отаман с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).

Мошенський Максим – посполитий у с. Савинцях (1718).

Мошенський Михайло – житель м-ка Сорочинців, «можній середній» козак Сорочинської сотні (1723 - 1732).

Мошенська Євдокія – посполита середньої заможності в с. Савинцях (1723).

Мошни (Мошненки).

Мошна Тимко – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Мошненко Кіндрат із сином Василем – піші козаки с. Гаркушинців (1723).

Мошури. (Див. також: Мушури).

Мошура Мефодій Хомич – козак, жив у м-ку Шишаках, 1904 р. – кандидат у земські гласні Миргородського повіту. Знавець і любитель місцевої старовини.

Мрекевський, Мрокевський (див.: Мираєвський).

Мугирі (Мугиренки).

Мугиря Левко – козак Сорочинської сотні, пушкар Миргородського полку (1723 - 1732).

Мугиренко Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Катря, убога.

Мудраки (Мудраченки).

Мудраченко Яцько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). Він же Мудрак Яцько; із зятем Максимом вони – «можні середні» козаки Яреськівської сотні (1723).

Мудрий Улас – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Муж Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Параска, убога.

Мужиловські.

Мужиловський Силуян Андрійович (поч. XVII ст., м. Слуцьк – 1655) – політичний і військовий діяч, дипломат, сподвижник Богдана Хмельницького. Син священика-полеміста. У поминальнику Преображенської церкви м. Канева записані роди Івана Мужиловського (1654) та протопопа канівського Кирила Мужиловського. Більшість представників цих родів є ієреями, ієромонахами та черницями. 1648 р. служив у Генеральній військовій канцелярії. 1649 р. мав звання полковника, був першим посланцем гетьмана Б.Хмельницького до Москви (разом із єрусалимським патріархом Паїсієм), до молдовського господаря В.Лупула. Брав участь у бою під Зборовом (серпень 1649). Генеральний суддя Війська Запорізького (бл. 1650). 1651 р. був у полоні польського війська. 1653 р. – миргородський полковий писар, разом із Іваном Виговським і миргородським полковником Григорієм Лісницьким був у складі українського посольства до кримського хана й до турецького султана. Загинув під час конфлікту з полковником Іваном Золотаренком. Автор історико-мемуарного твору про події 1648 р.

Мужиловський Матвій – у вересні 1670 р. – серпні 1671 р. наказний миргородський полковник.

Ймовірно, до цього роду належав Стецина Мижилович (Мужилович?) – житель Миргорода, який 1666 р. мав суперечку за землю з «обивателем миргородським» Іваном Королем (миргородським полковником у 1657 та 1661 рр.).

Літ.: Крип'якевич І. Богдан Хмельницький. – Львів, 1990. – С. 135, 266; Кривошея. – Ч.1. – С. 41; Ч.2. – С. 76, 77; КМА. – С. 381-382..
Арх.: ЦДІАУК. – Ф.1473. – Оп.1. – Спр. 1; ІР НБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк 1 зв.

Музаренко Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Пор.: Мензаренки.

Музика Петро Дмитрович – унтер-офіцер, 1904 р. – фельдшер у с. Зуївцях.

Музирі (Музиренки).

Музиренко Василь, Музиренко Семен – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Музиренко Василь – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Музиренко Остап – житель Сорочинської сотні (1718). Остап і вдова Музириха – убогі посполиті в м-ку Сорочинцях (1723).

Музиря П.Ю. – у 1926 – 1927 рр. один із перших трактористів у с. Великих Сорочинцях.

Музиря Григорій Юхимович – родом із Сорочинців. Вчитель математики і фізики Миргородської с/ш № 1 (1950), згодом у с. Комишні, пізніше – в Києві.

Хутір Музирі існував у Зубівській волості.

Муковози.

Муковіз Павло – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732). В публікації Д.Вирського – Куковуз.

Мульки.

Мулька Іван – посполитий у с. Шахворостівці (1718).

Мулька Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Мулька Василь – посполитий у Миргородській сотні (1718). Шинкар у церковному шинку при Свято-Троїцькій церкві м. Миргорода (1723).

Мулька Хведір – козак с. Баранівки (1718).

Мулява Іван – стрілець Власівського куреня Миргородського полку (1718).

Мураві (Муравенки).
Муравин (Муравий?) Михайло – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Муравенко Андрій – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).
Мурава – учасниця хору церкви Всіх Святих у Миргороді після Другої світової війни.

Муравйов Микола Леонідович – граф, 1916 р. мав 1 десятину землі в Миргородському повіті.

Муравйови-Апостоли (див. також: Апостоли).

Іван Матвійович (1.10.1768, за ін. даними 1764, 1770, Москва – 12.03.1851) – син генерал-майора Матвія Артамоновича Муравйова і Олени Петрівни Апостолівни, онуки гетьмана Д.Апостола. Одержав дозвіл носити подвійне прізвище Муравйов-Апостол, оскільки знатний рід Апостолів по чоловічій лінії перервався. Служив у війську. Дипломат, міністр-резидент. Педагог, вихователь царевичів Олександра і Костянтина. З 1806 р. постійно жив у своєму маєтку в с. Хомутці Миргородського повіту. Ліберал, приятель В.Капніста, Д.Трощинського. 1824 р. призначений сенатором, 1849 р. мав чин таємного радника. Член Російської Академії, один із найвизначніших теоретиків російського неокласицизму початку XIX ст., драматург, перекладач, критик, публіцист. Автор соціального роману «Письма из Москвы в Нижний Новгород» (опублікований у журналі «Сын отечества» в 1813 – 1815 рр.), книжки «Путешествие по Тавриде» (СПб., 1823), комедій «Ошибки, или Утро вечера мудреней», «Школа злословия», науково-популярної праці «Взгляд на заговор Катилины». Власник сіл Миргородського повіту – Хомутця, Попівки, х. Стовбиного. 1849 р. в його маєтках налічувалось понад 3200 душ. Мав у Хомутці суконну фабрику, яка щороку виробляла понад 30 тисяч аршинів сукна. Мав тривалий судовий процес за хомутецький маєток зі своєю небогою С.І.Синельниковою, претенденткою на спадщину. Одружений: першим шлюбом (1790, Петербург) – з Ганною Семенівною Черноєвич (бл. 1770 – 29.03.1810), донькою генерала, серба за походженням; мали дітей Матвія, Єлизавету, Сергія, Катерину, Ганну, Олену, Іполита; другим шлюбом (1812) – з Парасковією Василівною Грушецькою, онукою кн. Долгорукого, з якою мав сина Василя, дочок Катерину, Євдокію і Єлизавету.

Матвій Іванович [25.04 (6.05.).1793, Петербург – 21.02 (5.03).1886, Москва] – одержав виховання в політехнічній школі в Парижі. Учасник Вітчизняної війни 1812 р. і закордонних походів 1813 – 1814 рр. 1817 р. служив офіцером у лейб-гвардії Семенівському полку. Майор Полтавського піхотинського полку. Підполковник у відставці (з 1823 р.). Член масонських лож «З'єднаних Друзів» і «Трех Добродетелей». Декабрист, член «Союзу порятунку», «Союзу благоденства» і Південного товариства, учасник повстання Чернігівського полку. Був засуджений до 20 р. каторги. Відбував покарання у Східному Сибіру (Вілюйськ, Бухтарма, Ялуторовськ). Повернувся за амністією 1856 р., жив у м. Твері, потім у Москві. Бував у Миргороді, недовго жив у с. Хомутці. Похований у Москві біля Архангельського собору на цвинтарі Новодівичого монастиря. Автор спогадів і кількох статей. Був одружений із Константиновою Марією Костянтинівною (? – 1883, Москва), донькою священика Константинова (шлюб 5.02.1832 р. у Бухтарминській фортеці), вихованкою відставного чиновника Бранта. Мав сина (помер 1837 р.) і двох прийомних доньок, які 1860 р. одержали дозвіл носити прізвище Матвєєви.

Сергій Іванович [28.09 (9.10).1796 (інші дані 23.10.1795), Петербург – 13 (25).07.1826] – виховувався в політехнічній школі в Парижі. 1811 р. закінчив Петербурзький інститут інженерів шляхів сполучення. Учасник Вітчизняної війни 1812 р. та закордонних походів 1813 – 1814 рр. 1817 р. служив у лейб-гвардії Семенівському полку. Підполковник Чернігівського полку. Обрядоначальник масонської ложі «Трех Добродетелей». Один із засновників «Союзу порятунку», «Союзу благоденства», активний член Південного товариства, один із ідеологів руху і керівників повстання декабристів. Страчений у Петербурзі.

Іполит Іванович (1806, інші дані 1805 – 3.01.1826) – прапорщик. Декабрист, член Північного товариства, учасник повстання Чернігівського полку. Був поранений у бою. Застрелився після поразки повстання. Похований у селі Трилісах.

Василь Іванович (1817 – 1867) – підполковник, власник великопомісного маєтку в Хомутці (який успадкував 1851 р. і де жив) і в х. Стовбині. Гласний Миргородської повітової земської управи з 1864 р. Земський представник у Миргородській повітовій училищній раді 1865 р. 1860 р. володів 1331 двором (2965 душами селян) у м-ках Хомутці й Попівці. В 1860-их рр. мав землі: 1282 дес. при х. Апостолівщині (між Хомутцем і Попівкою); 3522 дес. біля Попівки; 103 дес. в урочищі Святуха (в дачах Попівки); 6746 дес. у «сельці» Стовбиному; 110 дес. біля Хомутця; 46 дес. в урочищі «Степ Масліївщина» (в дачах Хомутця), інші дрібніші ділянки. В х. Стовбині мав заводи – кінний і рогатої худоби. Мав у с. Попівці суконну фабрику, для якої 1855 р. купив у німецьких колоністів машини для виробництва вовни за 950 крб. У 60-х рр. XIX ст. мав трактир у Сорочинській волості, на Миргородському шляху, в урочищі Попасище. В Хомутці в поміщика була «капелія музик» і оранжерея. Дружина Маріамна Володимирівна (? – 1884), донька генерал-лейтенанта Володимира Йосиповича Гурка, який був начальником Головного штабу на Кавказі (там же служив і Василь Муравйов-Апостол). Овдовівши, Маріамна продала маєток у Стовбині поміщикам Б.Б.Мещерському, П.О.Капністу і В.Г.Ковалевському. 1884 р. у пам'ять про чоловіка збудувала в Хомутці власним коштом народне училище. Дітей не мали. Маєток у Хомутці перейшов до їхньої вихованки (позашлюбної доньки Василя Івановича) Ольги Василівни, яка в шлюбі була за С.К.Гартингом (див.).

Єлизавета Іванівна (1791, інші дані 1794 – 1814) – народжена від першого шлюбу, одружена (в Петербурзі) з генерал-ад'ютантом графом Ф.Ожаровським.

Ганна Іванівна (1797 – 1861 – за іншими даними 1866), у шлюбі за Олександром Дмитровичем Хрущовим (? – 1868). Мали маєток у с. Бакумівці Миргородського повіту.

Олена Іванівна (1799 – 1855) – виховувалася з 1818 р. в Хомутці під керівництвом гувернантки Монфюзан. У шлюбі з 1823 р. за Семеном Васильовичем Капністом (бл. 1791 – 1843; див.). Діти: Ганна (за О.Воєйковим), Олександра (за Г.Огньовим).

Катерина Іванівна (1795 – 1861) – її чоловік Іларіон Михайлович Бібіков (1793 – 1861), генерал-майор, нижегородський (1829 – 1831) і калузький (1831 – 1837) цивільний губернатор. Брав участь у організації масонської ложі «Любов до істини» в Полтаві. Мали доньку Катерину (у шлюбі з Володимиром Короб'їним). 1886 р., по смерті Матвія Івановича Муравйова-Апостола, прізвище Муравйов-Апостол було передане їхньому синові Володимиру Володимировичу Короб'їну – правнукові Івана Матвійовича Муравйова-Апостола. За цією лінією рід має продовження і нині: Андрій Володимирович Муравйов-Апостол (його мати – з роду Терещенків) жив у Швейцарії (помер 1998 р.), був одружений, мав сина Кристофа.

Євдокія Іванівна (1813 – 1850) – одружена з А.Хованським.

Єлизавета Іванівна (1815 – ?) – народжена від 2 шлюбу.

Муравйовські хутори в XIX – на поч. XX ст. існували між селами Попівкою й Дібрівкою.

Літ.: Муравьев-Апостол М.И. Записки // Русский архив. – 1866. – № 2; Отчет МУЗУ за 1869 г. – Полтава, 1870. – С. 13; Якушкин В.Е. Матвей Иванович Муравьев Апостол // Русская старина. – 1886. - № 7; Декабрист Матвей Иванович Муравьев-Апостол. Воспоминания и письма. – Пг., 1922; Зубківський І. Декабристи – народженці Полтавщини // Червоний шлях. – 1925. – № 11–12. – С.116 – 119; Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ 1820-х годов. – Т.1. – М., 1931; Медведська О. Декабристи на Полтавщині. – Харків, 1961; Медведська О. Сергій Іванович Муравйов-Апостол. – Харків, 1961; Кузьменко А.Ю. Іван Матвійович Муравйов-Апостол. – К., 1964; Кострубіна. – С. 1 – 32; Муравьев-Апостол И.М. Письма из Москвы в Нижний Новгород. – СПб.: Наука, 2002.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 102, 103, 109, 137 зв. та ін.

Мураховські (пор. також: Мараховські, Мираховські, Мороховські).

Мураховський Федір – полтавський полковий писар (1689).

Мураховський (Мараховський) Сергій Семенович – колезький реєстратор (1829 – 1833). Миргородський повітовий стряпчий (1928 – 1829). Стряпчий Миргородського земського суду (1833).

Мураховський Микола Петрович– поручик, 1864 р. «прикомандирован» до Полтавського кадетського корпусу. (Пор.: Мороховський).

Мурашкін – у середині – другій половині 1930-х рр. був на посаді другого секретаря Миргородського райкому компартії України.

Мурейко Михайло (також згадується як Морейко) – син диякона. Навчався в Київській академії, звільнений із класу синтаксису. 1793 р. призначений на посаду дячка Комишанської Преображенської церкви; 5 травня 1806 р. купоположений в диякона цієї церкви. 1831 р., після скасування Преображенської церкви, яка згоріла, призначений на диякона Комишнянської церкви Різдва Богородиці, де й служив до самої його смерті в 1846 р. Із 1793 по 1845 рр. мав у Комишні приватну домашню школу для навчання сільських дітей.

Мурзаки.

Мурзак Василь – отаман Хомутецького куреня (1718). Курінний отаман дворянської корогви миргородського полковника Д.Апостола (1722). 1723 р. – отаман м-ка Хомутця, очолював «придворних» козаків миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці.

Мурзак Михайло – «дворянин» Миргородського полку (1718); «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723); козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Мурий (в публікації 1995 р. – Мураи) Василь – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Мурові (див.: Морові).

Муровець Олександр Іванович (1892 – 19.12.1937) – поляк, мав початкову освіту. Житель с. В.Сорочинців, 1937 р. без певних занять. Репресований (заарештований 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу). Реабілітований 1989 р.

Муровщик Степан – київський майстер, один із будівничих Сорочинської Преображенської церкви, якого разом із Никифором Горохом у грудні 1732 р. Києво-Печерська лавра прислала до Сорочинців «посадку садити», тобто настилати підлогу в гетьманській церкві.

Літ.: Таранушенко С. Ще раз про творчість Володимира Боровиковського // Образотворче мистецтво. – Вип.1. – К., 1969. – С.35.

Мусієнки.

Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Грицько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – сотник 2-ї полкової сотні Гадяцького полку (1654).

Харко і Хома – посполиті в Хомутці (1723).

Роман – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Петро – значковий товариш (1732 – 1738), 1738 року стояв на чолі команди козаків Миргородського полку під час походу до Усть-Самари. Згадується також як Мойсієв.

Єфрем Терентійович – козак, 1865 р. мав 106 дес. землі при хуторі козаків Розкладок (на балці Малій Сагайдачній, що в дачах с. Федунки).

Юхим Никифорович – на посаді «почтальйона» в м-ку Яреськах (1899).

Іван Антонович – житель В.Сорочинців. 1905 р. в його хаті збиралися селяни для читання нелегальної літератури.

Федір Гаврилович – заможний козак, походив із В.Сорочинців. Жив у Миргороді, де мав 2 будинки. В 1909 – 1910 рр. член Миргородської повітової земської управи, повітовий земський гласний від сільського товариства. 1914 р. голова Савинського сільськогосподарського товариства, 1915 – представник Миргородської споживчої спілки. Підтримував Тимчасовий уряд. 1917 р. був направлений до В.Сорочинців як уповноважений Миргородської повітової земської управи і як представник Тимчасовго уряду для вирішення земельних питань. Мав будинок середньої оцінки в правобережній частині Миргорода (вул. Гоголівська, № 148), який був націоналізований радянською владою. 1933 року в ньому розміщався студентський гуртожиток Миргородського керамтехнікуму.

Мусієнко Дмитро Єфремович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Федунці Яреськівської волості, мав 71 десятину землі.

Мусієнко Матвій Іванович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Федунці Яреськівської волості, мав 17 десятин землі.

Мусієнко – матрос-більшовик, наприкінці 1917 р. став першим головою Миргородського повітового революційного комітету.

Мусієнко Семен – керівник повстанського селянського загону петлюрівської орієнтації, який близько 1920 – 1922 рр. діяв проти більшовицької влади в районі сіл Попівки, В.Сорочинців, Баранівки, Шишаків. Миргородська міліція називала цей загін «бандой неустановленной окраски». Загін налічував понад 20 повстанців, мав власну базу в лісі поблизу Баранівки: землянки для житла, курінь для отамана, їдальню, склад харчів, колодязь. Протягом деякого часу загін Мусієнка об'єднувався з повстанським загоном Ляхна. С.Мусієнко загинув у бою 7 травня 1922 р. під час ліквідації його загону з'єднаними силами більшовиків (кавалерійський загін повітової міліції і ЧОП) поблизу с. Баранівки. Крім отамана, було вбито 4 повстанці, 3 заарештовано. Решта учасників загону, заховавши зброю в землю, розсіялися.

Мусієнко – власник (либонь, заможний) будинку в правобережній частині Миргорода. 1933 року в його колишньому будинку розміщався гуртожиток Миргородського керамічного технікуму.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259, 269; Памятная книжка, 1910. – С. 210; Списки лиц. – С. 1-6; Яненко З. «Настрій селян петлюрівський…» // Полтавська Петлюріана. – Ч. 1. – Полтава, 1993. – С.51; Розсоха Л. Миргородська повінь. – С. 125; Швидько. – С. 187, 208; Шупик Д., Білан С., Ошека В. Дорога до рідного дому: історія села Попівки Миргородського району Полтавської області. – Полтава, 2013. – С. 32.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 290. – Спр. 3496. – Арк.1; МКМ. НА. – Спогади К.О.Ляхна. –Тека «Громадянська війна». – Ч.І; МКМ. НА. –Лист Слуцького, колишнього комсомольця, до А.Ф.Баки; Там само. Спогади В.Волощенка; Там само. – Спогади Бокітька; Там само. – Спогади Москаленка Степана Дмитровича; Архів Миргородського керамтехнікуму. – Книга наказів Миргородського силікатного інституту (1931 – 1933). Розпорядження № 118 від 3.04. 1933 р.

Мусіни-Пушкіни.

Олексій Іванович (1825 – 1879) – граф, гофмаршал, великий землевласник у м-ку Комишні. 1867 р. віддав свій будинок і садибу для земської лікарні в Комишні.

Любов Олександрівна (1833 – 1917) – графиня, дружина графа О.І.Мусіна-Пушкіна. Молодша донька графа Олександра Григоровича Кушельова-Безбородька (див.) і княжни Катерини Миколаївни Рєпніної. Власниця Комишні в 2-ій половині XIX – поч. XX ст. 1861 р. мала великопомісні маєтки в Миргородському, Хорольському, Гадяцькому повітах. На початку 1860-х рр. – землевласниця і власниця кріпаків у м-ках Комишні та Устивиці і 4 селах Миргородського повіту (всього мала 356 дворів, 904 душі селян), зокрема, 62 душі в м-ку Устивиці. В 1860-их – 1870-их рр. мала такі землі в Миргородському повіті: у дачах Остапівки й Березової Луки – 2426 дес., у Буйволівському хуторі – 160 дес., в х. Озниця – 350 дес., в урочищі Гаврилівщина (біля Комишні) – 159 дес., в урочищі Тихий Ліс – 111 дес., в урочищі Слюзовому – 132 дес., в урочищі Солонцях – 44 дес., в урочищі Городище (біля с. Черевків) – 35 дес.; в дачах м-ка Багачки (в урочищі Степок) – 87 дес.; у дачах м-ка Устивиці – 107 дес. лісу. Поміщиця с. Портянок Баранівської волості Миргородського повіту (1855 – 1884), де успадкувала від батька 133 десятини землі й 90 кріпаків. Благодійниця. 1883 р. комишнянська лікарня носила її ім'я. Її садиба в містечку Комишні розміщалася біля мосту. Володіла розкішною садибою Стольне Сосницького повіту Чернігівської губернії. 1894 р. жила в Петербурзі, на Литейному проспекті, 19; була власницею будинків № 23, 43, 190 на цьому проспекті. Мала двох синів і доньку. Один із її синів, В.О.Мусін-Пушкін, церемоніймейстер, член

Л.О. Мусіна-Пушкіна.

Державної Ради, був предводителем дворянства Сосницького повіту; син Іван Олексійович Мусін-Пушкін (1857 – 1928, Флоренція), був одружений із Марією Олександрівною Тімашевою.

Мут Болеслав Густавович – вчитель-лікар ветеринарно-фельдшерської школи при Дібрівському кінному заводі (1909).

Мухи (Мушенки).

Муха – сотник Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Муха Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Муха Андрій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649), записаний другим після сотника.

Муха Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Мушенко Савка – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Муха Федір – житель м-ка Сорочинців (1718).

Муха Данило – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Мушенко Павло – талановитий скрипаль. Миргородський полковник Ф.Остроградський (бл. 1693 – бл. 1768) запрошував його на родинні урочистості.

Муха Андрій – у 1723 – 1737 рр. священик Воскресінської церкви в м-ку Хомутці. Мав у містечку фільварок. (Пор.: Мухинський).

Муха Федір – козак с. Савинців (1723).

Мушин Логвин – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Мухин Хома – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723); він же Муха Хома – впливовий парафіянин Сорочинської Преображенської церкви..

Муха Федір, Мушенко Лесько – убогі посполиті в м-ку Сорочинцях (1723).

Муха Степан – посполитий у Хомутці (1723).

Муха Г.Н. – організатор селянського повстання у с. В.Сорочинцях 1905 р., за що відбував арешт у полтавській тюрмі.

Муха Іван Іванович – 1910 р. учитель земської ремісничо-навчальної майстерні в м-ку Сорочинцях.

Муха Іван Олексійович, за іншими даними Олександрович (1890, с. Великі Сорочинці – 31.01.1938, за іншими даними 31.05.1938) – походив із селян, освіта середня. Офіцер царської армії. Жив у Великих Сорочинцях, де в 30-х рр. працював учителем. Був звинувачений у націоналізмі та участі в контрреволюційній організації. Репресований, розстріляний. Реабілітований посмертно 1958 р.

Муха В.Д. – 1918 р. став організатором і керівником ТСОЗу «Перше травня» у Великих Сорочинцях.

Мухинський Федір (1734 – ?) – у 1792 – 1794 рр. священик Троїцької церкви в с. Бакумівці.

Мушкет Іван із сином Григорієм – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Мушури (Мушуренки, Мушуровські, Мушуровці, Мушуровичі).

Мушурів Олексій – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Мушуровець Михайло – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Мушура Мисько – козак Устивицької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні.

Мушура Михайло з братом Сидором – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Сидір є також у реєстрі сотні 1732 р.

Мушуровченко (він же Мушурівець) Борис – козак с. Зубівки (1718 – 1723).

Мушурівець Федір – козак с. Зубівки (1723).

Мушуревченко Хведір – посполитий у с. Зубівці (1723), піший.

Мушурович Борис – посполитий у с. Зубівці (1723). 1732 р. – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні.

Мушуровець Андрій – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Мушуровські Федір із братом Мартином, Харко з синами Трохимом, Грицьком і Гарасимом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мушуровщенко Грицько з братом Федором – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мушуренко Андрій – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

М’якоти (М’якотенки).

М’якота Степан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

М’якотенко Корній – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

М’якота Самійло – житель Миргородської сотні (1718).

М’якотенко Микита – посполитий заможний у Миргороді (1718 – 1723).

М’якотенко (М’якота) Юхим – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

М’якота Х. – агроном, член Миргородської економічної ради, підтримував УНР (листопад 1917 р.). Член виконавчого комітету ради селянських депутатів, утвореної з Селянської спілки (був обраний 3-ім селянським з’їздом Миргородщини 17 січня 1919 р).

М’якота – начальник Миргородського повітового відділення держполітуправління (серпень 1922 р.).

М’якота Йосип Іванович (? – раніше 1927) – житель Миргорода. Його садиба розміщалася на північ від вулиці Сорочинської, межувала з садибою графа В.М.О’Рурка і дворянина І.Д.Бугаєвського.

М’яновський (Мяновський) Євген Фадейович – у 1903 – 1904 рр. колезький асесор, становий пристав 2-го стану Миргородського поліційного управління (у м-ку Сорочинцях). У грудні 1905 року був заарештований повсталими селянами.

Н

Набоки (Набоченки).

Набок (Набока?) Федір – козак Устивицької сотні (1718), записаний першим після сотенної старшини. Федір із сином Самійлом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Набоченко Яків – козак Устивицької сотні (1718). Яків із сином Павлом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Набоченко Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718), помер раніше 1723 р. Вдова Євдокія, сини Роман і Омелян.

Набокови – сестри, працювали сестрами милосердя в Миргородському повіті. Померли 1880 р., заразившись дифтерією під час епідемії.

Навальні (Наваленки).

Навальний Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Наваленко Клим – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Навозченко Ждан – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Навроцькі (Навротські, рідше – Навротенки**).**

Навроцький – полковий осавул Гадяцького полку, наприкінці 1780-их рр.. мав хутір у 1-й Гадяцькій сотні Гадяцького полку.

Навротенко – священик, у 1780-их рр. мав 3 хутори в 2-ій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Навроцький Григорій Михайлович (бл. 1818 – ?) – походив із дворян Валківського повіту Харківської губернії. Навчався в Харківській гімназії. З 20 червня 1835 р. – учитель історії й географії Миргородського повітового училища, був на цій посаді також 1840 р. З 1839 р. секретар училищної ради.

Навроцький Костянтин – 1835 – 1836 рр. учень Миргородського повітового училища.

Навроцький Федір – 1883 р. священик, законовчитель Березоволуцького початкового народного училища Миргородського повіту.

Навроцький Михайло Федорович (бл. 1862 – ?) – син священика. Освіту здобув у Коростишівській учительській семінарії. В 1886 – 1893 рр. учитель початкового народного училища в с. Корсуновій Слобідці.

Навроцький – набірник Полтавської губернської друкарні, згодом, 1905 р. – у друкарні Дохмана. Соціаліст за переконаннями, ініціатор робітничих зібрань у друкарнях. Близький знайомий В.Г.Короленка. 1921 р., коли чекісти заарештували його за те, що виступав проти утисків свободи друку, Короленко став на його захист. Сини Навроцького, студенти В. і N., 1908 р. бували в с. Хатках Миргородського повіту в Короленка, приятелювали з Всеволодом Володимировичем Яковенком.

Навроцький Володимир Миколайович (5.08.1875 – ?) – полковник Армії УНР. Уродженець Полтавщини, закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, офіцерську артилерійську школу. Служив у Полтаві, учасник Першої світової війни, мав звання полковника, численні нагороди. З травня 1918 р. командир гарматної бригади Армії Української Держави. 1919 р. служив у Катеринославському коші Дієвої армії УНР, займався постачанням у військовому міністерстві УНР. З 1920 р. на еміграції в Польщі.

Навроцький (Навротський) Всеволод Олександрович (грудень 1911, с. Ладан Прилуцького р-ну, нині Чернігівської обл. – 1969, м. Полтава) – священик. Народився в сім'ї священика. Закінчив бухгалтерські курси, через утиски його як сина служителя церкви змушений був часто змінювати роботу. Перед війною працював бухгалтером у Полтаві. 1937 р. братів Всеволода Миколу і Василя Навротських було заарештовано й розстріляно під Полтавою. Мав сестру Євгенію. Під час німецької окупації о. Всеволод був рукоположений на священика, служив настоятелем у с. Федорівці Карлівського району. В 1943 – 1951 рр. служив настоятелем у миргородській церкві Всіх Святих, жив при церкві. В 1951 – 1958 рр. – настоятель Успінського собору в Миргороді й благочинний Миргородського району. Близько 1958 - 1959 р. переїхав до Полтави на посаду настоятеля Хрестовоздвиженського монастиря, а по його закритті працював у консисторії секретарем єпископа Феодосія і служив у Макаріївській церкві. Помер у Полтаві. Був одружений із полтавкою Євдокією Столяренко (шлюб 1933 р.). Мали доньку Любов (у шлюбі Войтенко) і сина Всеволода, відомого співака.

Навроцький Микола Олександрович (1894, Золотоніський район – 4.12.1937, м. Полтава) – священик, у 30-х рр. XX ст. жив у селищі Нових Санжарах, парафії не мав. Заарештований у листопаді 1937 р., утримувався в Полтавській в'язниці, засуджений до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований 1989 р.

Навроцький (Навродський) Микола Дмитрович – із 25 жовтня 1943 р. тимчасово виконував обов'язки директора Миргородської школи № 2; із 16 листопада 1943 р. вчитель фізики в Сорочинському педучилищі.

Навротський Василь Всеволодович, (12.02.1948, м. Миргород) – український оперний співак (бас), педагог. Заслужений артист УРСР (1985). Син священика. 1972 р. закінчив Одеську державну консерваторію ім. А.В.Нежданової. З 1979 р. соліст Дніпропетровського театру опери та балету. З 1992 р. викладач Одеської консерваторії, доцент (1996). Родич миргородських священиків Біловольських.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С.146; Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – С. 226; Червона трибуна. – 1959. – 26 квітня; Сандул В. Співак і педагог // Майдан (м. Миргород). – 1999. – 4 березня. – № 10 (121); Тинченко Я. Офіцерський корпус; АТП Полтавщини. – С. 138.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 19. – Арк.1-2; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1835 р. – № 500; МКМ. НА. – Альбом «Спогади М.Сидоренка про школу № 2»; Там само. – Тека «Церкви». – Лист доньки священика В.О.Навротського Л.В.Войтенко до наукового працівника МКМ Н. Годун.

Нагай Хома Романович (1846 - ?) – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 24 десятини землі.

Нагайченко Харко – козак Устивицької сотні (1718). Пор. також: Нагатченки.

Нагатки (Нагатченки).

Нагатченко Матвій із братом Семеном – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Нагатка Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Наганка.

Нагірні (див.: Нагорні).

Нагнибіда Павло – 1738 р. убогий козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Нагорні (Нагірні).

Нагорний Кузьма – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Нагорний Степан – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Нагорний Лаврін – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Нагорний Гришко – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Нагорний Григорій – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Нагірний (Нагурний) Семен – миргородський бурмистер (серпень і грудень 1715 р).

Нагорний Семен – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Нагорнівна Агрипина – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Нагірненко Харитон – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Нагірний Хома – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Нагорний Данило – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Нагорний Максим Іванович – збирач («сборщик») акцизного відомства в Миргородському повіті (1908).

Нагорний Яким Іванович (бл. 1849 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 15 десятин землі.

Нагірна С. – професор, авторка циклу бесід «З людьми і між людьми» (про правила доброго поводження), опублікованого в газеті «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр.

Нагорський – секретар Миргородського повітвиконкому (серпень 1922 р.).

Нагула Юсько – убогий піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Надежина – 1888 р. вчителька Шахворостівського початкового народного училища.

Надержинські. Знайомі родини Гоголів-Яновських. Не виключені їхні родинні зв'язки: дослідник В.Кривошея подає відомості про Івана Івановича Яновського-Надержинського (1724 – бл. 1771), військового канцеляриста (з 1739), бунчукового товариша (з 1744), власника приїжджого двору в м. Гадячі (1744), одруженого з Марфою N.

Надоржинський – секунд-майор, 1776 р. одержав понад 6000 дес. землі в Катеринославському повіті Азовської губернії.

Надержинський Єлисей Васильович – поміщик, знайомий родини Гоголів. Дружина Мотрона Олексіївна. Бували в Гоголів у Василівці. Їх згадує в листах до рідних Микола Гоголь.

Надержинський Михайло Єлисейович – колезький радник. Мав сина Олександра. Рід Надержинських затверджений у правах дворянства указом Герольдії 1892 р.

Надержинський – колезький реєстратор, у 40-х рр. XIX ст. служив при полтавській губернській креслярні на посаді особливого землеміра.

Хутір Надержинських (Надержинщина) був у Іорданівській волості Зіньківського повіту (1910).

Надіон (можливо, Найдьон) – козак, 1781 р. мав хутір (2 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Надтоки. (Див. також: Івашини-Надтоки).

Надтока Денис і Надтока Григорій – «можні» козаки с. Савинців (1718 – 1723).

Хвесько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732). Записаний третім після савинського отамана.

Юсько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Хведір – 1737 р. прикажчик у маєтку в с. Черевках, мав власний житловий двір.

Гаврило – 1837 р. був власником хутора Надтоки поблизу с. Савинців.

Яків Петрович (див.: Івашина-Надтока Я.П.).

Іван Васильович – козак, 1864 р. мав 10 дес. землі біля с. Савинців.

Павло Павлович (бл. 1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 31 десятину землі.

Василь Іванович (бл. 1854 – ?) – козак, жив у с. Савинцях, із 1891 р. був опікуном початкового народного училища в с. Савинцях. 1913 р. мав 238 десятин землі. 1915 р. був власником цегельні (6 робітників) при с. Савинцях.

Сергій Васильович (див.: Івашина-Надтока С.В.).

Семен Омелькович – голова колгоспу «Колос», створеного 1930 р. у с. Савинцях.

Яким Савович – голова колгоспу «Піонер», створеного 1930 р. у с. Савинцях.

Павло Іванович (1883, с. Черевки – ?) – селянин-одноосібник у с. Черевках. 1937 р. був заарештований, 1939 – засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Павло Михайлович (1902, с. Малий Байрак – ?) – селянин-одноосібник у Малому Байраці. 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Василь Андрійович (1903 – ?) – селянин-одноосібник у Миргородському районі. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1989 р.

Іван Єгорович (1909, с. Савинці – ?) – колгоспник колгоспу «Піонер» у с. Савинцях, 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Хутір Надтоки існував у Савинській волості.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 96; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1894. – С. 156; Вся Полтава и губерния. – С. 132; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. Ч. 1. – С. 15; Швидько. – С. 173, 174; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 410; Присяга М.п. 1732 р. – С.38.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46.

Надточії (Надточієнки).

Надточій Васько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Надточієнко Гурин – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Надточії – убогі посполиті в Сорочинцях у першій чверті XVIII ст.

Надточієнко Ярема – козак куреня с. Ярмаків (1718).

Надточієнко Хведір – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Надточієнко Гнат – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Надточієнко Трохим із сином Андрієм – 1738 р. виборні козаки в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові.

Надь М. – житель с. В.Сорочинців, у 1924 – 1926 рр. член Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг».

Назаревські.

Сидір (Ісидор) – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті священиком. 1900 р. законовчитель Корсуново-Слобідського початкового народного училища Комишанської волості. 1904 р. законовчитель Варваринської церковнопарафіяльної школи в с. Корсунівці Комишанської волості.

Надія – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. 1904 р. учителька Варваринської церковнопарафіяльної школи в с. Корсунівці.

Ксенія Андріївна – дворянка, 1904 р. «сиделица» чайної в м-ку Комишні.

Микола Сидорович (1896, с. Староаврамівка Хорольського району – ?) – у 30-х рр. XX ст. жив у м. Гадячі, священик. 1937 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Василь Сидорович (1904, с. Корсунівка, нині Лохвицького району – ?) – священик у с. Корсунівці. 1944 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Назаренки.

Василь – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Назаренко Карпо – козак куреня с. Біликів (1718).

Хведір і Сидір – козаки куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Назаренки – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723): Карпо з синами Харитоном і Федором; Леонтій із синами Григорієм і Микитою. Микита згадувався 1718 р. як козак куреня с. Слобідки.

Яків із братами Олексою і Гордієм – «можнійші» козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Пасько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.

Михайло – «можнійший» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Іван і Микита.

Семен із братом Лавріном – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ілляш – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Гаврило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Стецько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Павло – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Назаренків Карпо – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Карпо – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Федір і Яків – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Микита – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Микита, Дем'ян, Гаврило – жителі с. Слобідки, козаки Миргородської сотні (1732).

Іван (див.: Ревенко Іван Назарович).

Микита з братом Грицьком – 1738 р. виборні козаки с. Слобідки, малоґрунтові.

Хведір із братами Тарасом і Гаврилом; Дем'ян із сином Мартином – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. Слобідці.

Андрій – козак Багацької сотні (1732).

Іляш – житель Миргорода (1750), удівець, козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із синами Гаврилом, Семеном і Юхимом мав 1 двір, 2 хати, де жили 3 сім'ї.

Іван – городовий отаман м. Потоку Миргородського полку, 1752 р. мав власний житловий двір у м. Потоці.

Дмитро – козак 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Сергій – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Назаренки – козаки, один із них значковий товариш, 1781 р. мали хутір у 1-й Ковалівській сотні Гадяцького полку.

Гнат – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), жив у с. Черевках.

Іван Гнатович – губернський секретар, 1864 р. призначений на посаду пристава 1-го стану Миргородського повіту. В 1864 – 1871 рр. мав 132 дес. землі в х. Кирстівка і 14 дес. в урочищі Шостаків Ріг (усі в дачах м-ка Комишні).

Михей Силович (бл. 1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мальцях, мав 15 десятин землі.

Семен Силович (бл. 1864 – ?) – козак, житель с. Мальців, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Степан Юхимович – голова колгоспу «Вільне життя», створеного 1931 р. у с. Мальцях.

Степан Володимирович (1876, с. Слобідка – 18.11.1937) – із селян, освіта початкова, житель с. Слобідки. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Хома Юхимович (1882, с. Грем'яча – ?) – селянин-одноосібник у Грем'ячій. 1931 р. був засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Іван Юхимович (1885, с. Грем'яча – ?), селянин-одноосібник у Грем'ячій. 1931 р. був засуджений до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р

Назаренко Петро Іванович (1887, ін. дані 1894, с. В. Сорочинці – 1961) – учасник І світової війни, перший голова Миргородської ради робітничих, селянських і солдатських депутатів (квітень 1917). Із січня 1918 р. був у складі Великосорочинського ревкому. За іншими даними, цим діячем був П.Г.Назаренко (1887 – 1937). В 1930 – 1933 рр. був членом ВУЦВК, делегатом VIII Всесоюзного з'їзду Рад.

Назаренко – начальник Миргородської повітової міліції (літо 1922 р.).

Хутір Назаренків існував біля с. Мальців, а також у Шишацькій волості..

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 167; Реестра 1649 г. – С. 260; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 125; Швидько. – С. 27, 39, 57, 181, 182, 185; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 413; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23, 25.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 7 зв., 247; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 9, 24, 25; Алфавит дач. – Арк. 63, 67 зв.; МКМ. – Науковий архів.

Назарій – ігумен Сорочинського монастиря (див.: Тополя Назарій).

Назарови.

Назаров (Назарович) Филип – священик Михайлівської церкви с. Кибинців (1718). Його син Мойсей Филипович служив у цій церкві 1723 р.

Назаров Іван Михайлович – походив із селян. Протягом 24 р. працював на Петербурзькому порцеляновому заводі. Викладач керамічного малювання в Миргородській художньо-промисловій школі. Художник, учасник виставки художників у Миргороді 1917 р. Автор сільських краєвидів, натюрмортів.

Літ.: Ханко В. Перша виставка // П.п. – 1976. – 30 вересня.

Наземцов Григорій – міщанин, гласний Миргородської міської Думи (1848 – 1850). Пор.: Іноземцеви.

Назимки.

Назимок Матвій – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Назимок Омелько – середній посполитий у с. Черевках (1723). Пор.: Озимок.

Найди.

Найда Петро – 1738 р. підсусідок козака-підпомічника Яська Білибенка в с. Зубівці.

Найда В. – на початку 1920-х рр. – поет-початківець, член миргородської організації Спілки селянських письменників «Плуг». 1926 р. друкувався в донбаському журналі «Забой».

Найменко Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Наконечні.

Наконечний Семен – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Семен із сином Данилом – козаки середньої заможності с. Сорочинців (1723).

Наконечний Семен із сином Семеном – 1738 р. козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях.

Наконечний Юсько (Яськo? Йосько?) – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Наконечний Петро Дмитрович – голова колгоспу «Авангард» у Миргороді в 1943 – 1945 рр.

Налепинська-Бойчук Софія Олександрівна (1885, м. Лодзь – 11.12. 1937, м. Київ) – українська художниця, гравер, монументалістка. З 1918 р. по березень 1921 р. жила в Миргороді, працювала вчителькою малювання в Миргородському художньо-промисловому (художньо-керамічному) технікумі. Дружина художника Михайла Бойчука. Розстріляна органами НКВС.

Наливайки (Наливайченки).

Наливайко Іван – титар, 1723 р. належав до «можнійшого товариства» Омельницької сотні Миргородського полку.

Наливайченко (в публікації Г.Швидько, либонь, хибно – Нашвайченко) Герасим – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Максима.

Наливайко Сулим – війт Омельницької сотні Миргородського полку (1723).

Наливайко Йосип Самійлович – козак, близько 1863 – 1873 рр. мав 53 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Наливайко Левко Йосипович (бл. 1856 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Грянчихи Устивицької волості, мав 24 десятини землі.

Наливайко Андрій Йосипович (бл. 1858 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Грянчихи Устивицької волості, мав 19 десятин землі.

Наливайко Никифор Йосипович (бл. 1863 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Грянчихи, мав 24 десятини землі.

Наливайко Семен Йосипович (бл. 1865 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Грянчихи, мав 18 десятин землі.

Наливайко В. – отаман, керівник повстанського загону, який діяв проти більшовицької влади в Миргородському повіті, в лісах біля с. Попівки протягом 1919 – 1922 рр. За даними дослідника В.Ревегука, загін мав петлюрівську орієнтацію, складався з амністованих повстанців і невдоволених радянською владою колишніх службовців Кременчуцької й Полтавської ЧК. В своїй боротьбі об'єднувався з повстанським загоном Д.Пищалки. Не виключено, що Наливайко – це псевдонім, придбаний на честь українського героя, керівника козацького повстання XVI ст. Северина Наливайка.

Налісні.

Налісний Семен – отаман с. Манойлівки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Налісний Михайло з синами Іваном і Кирилом – заможні козаки с. Манойлівки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Налойки (Налойченки).

Налойченко (Налійченко, Налуйченко) Іван – козак Сорочинської сотні (1718).

Налойченко (він же Кирпос – див.: Кирпосенки) Антон – сотенний отаман Миргородського полку, 1785 р. жив у м-ку Сорочинцях. Дворянин у Сорочинцях (1830). Мав землі між Сорочинцями і с. Семереньками. Дружина Анастасія Іванівна. Мали доньку Марію (нар. 1785, її хрещеною матір'ю стала донька військового товариша Олена Леонтіївна, дружина Петра Максимовича).

Налойченкова Анастасія (бл. 1750 – 12.01.1820) – дворянка, жила й померла в Сорочинцях. Очевидно, це дружина Антона Налойченка.

Налойченко Гаврило (бл. 1774 – 29.08. 1818) – дворянин, вахмістр (1791), жив і помер у м-ку Сорочинцях, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. Мав доньок Катерину (доросла 1791) і Вассу (30 січня 1826 р. одружилася з сорочинським дворянином Лукою Калениченком).

Налойченко Омелян – дворянин у м-ку Сорочинцях (1794).

Налойченко Матвій – підпоручик, мав селян у Сорочинцях. Мав сина Петра (нар. 16.01.1814, «восприємником» був колезький реєстратор Іван Пищимуха).

Налойченко Семен – дворянин у Сорочинцях (1820), мав сина Василя.

Налойченкова Єфросинія – дворянка в Сорочинцях (1820).

Налойченко Архип – дворянин у Сорочинцях (1824).

Налойченко Павло Петрович (1864 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 19 десятин землі. Ймовірно, мав братів Данила, Андрія, Саву, Гната.

Налойченко Гнат Йосипович – у 30-х роках XX ст. і під час німецької окупації 1941 р. був директором Миргородської машинно-тракторної станції.

Налойченко (Щербак) Наталя Антонівна (1914, с. В.Сорочинці – після 1983). Напередодні війни, 1941 року працювала вчителькою с/ш № 1 і № 3 у Миргороді. З початком війни перевелася до В.Сорочинців, де працювала вчителькою географії. Учасниця партизанського руху на Миргородщині, розповсюджувала листівки, збирала відомості для партизанів. 1942 р. була заарештована, відправлена до гестапо в Миргород.

Налойко Михайло Свиридович – юнак, який у 1941 – 1942 рр. допомагав партизанському загонові «Перемога» розвідкою і листівками.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 43 зв.; Спр. 124. – Арк. 245 зв; Спр. 133. – Арк. 140; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 8, 21, 42, 84 зв.,115 зв., 119 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 27; МКМ. – НА. – Спогади Т.С.Додух. Записав О.П.Джунь; Спогади Н.А.Налойченко. Запис 1983 р.

Налупко (Наліпко?) Іван із сином Іваном – убогі піші козаки Сорочинської сотні (1723).

Наріжні (пор. також: Наружний, Андрієвські).

Наріжний Тимофій – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Сидір – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Наріжний (Наружний) Семен Онуфрійович – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723). Бурмистер сорочинський (1718 – 1725).

Павло – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Наріжний Андрій (в публікації Д.Вирського – Наружний) – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Трохим Іванович – із козаків, служив вахмістром у Чернігівському карабінерному полку, учасник російсько-турецької війни. Жив у с. Устивиці Миргородського полку (1780). Вийшов у відставку в званні вахмістра 1786 р., одержав право спадкового дворянства.

Василь Трохимович (1(13).01.1780, м-ко Устивиця Миргородського полку – 21.06 (3.07).1825, СПб.) – письменник. Початкову освіту здобув удома під керівництвом свого дядька Андрієвського-Наріжного. З 1791 р. навчався в дворянській гімназії в Москві та в пансіоні при Московському університеті, згодом із 1799 р. – на філософському факультеті університету, якого не закінчив. Близько 1803 р. вступив на службу в міністерство внутрішніх справ у Петербурзі на посаду писця у відділі «соляних справ». 30 травня 1807 р. вступив на службу до «Гірської експедиції Кабінету Його Величності» помічником експедитора. Автор трагедій «Кривава ніч», «Дмитрій Самозванець», «Єлена», «Світлосан», «Святополк» та інших. Автор збірки написаних прозою епічних поем «Славенські вечори», романів «Російський Жилблаз», «Арістіон», «Бурсак», «Два Івани», «Чорний рік, або гірські князі», незакінченого роману «Гаркуша, малоросійський розбійник», повістей «Багатий бідняк», «Запорожець», «Турецький суд», «Марія» та інших творів.

Парасковія Трохимівна (XIX ст.).

Феофан Трохимович (XIX ст.).

Анастасія (XIX ст.) – у шлюбі Андрієвська

Ганна Тихонівна (XIX ст.).

Трохим Іванович (XIX ст.).

Володимир Васильович – капітан, командир роти Петровського Полтавського кадетського корпусу (1852).

Федір Андрійович (1884, с. Бакумівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Бакумівці. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; 1937 – до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Єгор Степанович (1886, с. Бакумівка – ?) – колгоспник у с. Бакумівці. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Василь Лук'янович (1905, с. Великий Байрак – ?) – житель с. Великого Байраку, селянин-одноосібник. Двічі був засуджений: 1930 р. – до 3 р. заслання; 1937 – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Літ.: Киевская старина. – 1886, август. – С.648; Русская старина. – 1888, июль. – С. 117 – 148; 1890, май. – С. 394; 1891, май. – С. 471 – 480; Нарежный В.Т. Избранное. – М., 1983; Кузьменко А. Видатний прозаїк // Комсомолець Полтавщини. – 1970. – 7 квітня. - № 41; Герасименко О. Першому російському романістові // П.п. – 1985. – 20 листопада. – № 82. – С. 4; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С.417, 418.

Насвєтови.

Насвєтов – священик церкви Різдва Богородиці в с. Василівці Миргородського повіту (перша половина XIX ст.). Мав сина, диякона тієї самої церкви, і доньку (у шлюбі за Сутулинським, паламарем тієї таки церкви).

Григорій – закінчив духовну семінарію. В 1904 – 1908 рр. священик Дмитрівської церкви с. Ромодану, законовчитель церковнопарафіяльної школи при ній. 1908 р. передав до Полтавського церковного історико-археологічного комітету цінні старовинні речі, які зберігалися в церкві.

Іван Іванович – із 1893 р. в сані священика. 1902 р. священик Іллінської церкви м-ка Комишні.

Федір Григорович (бл. 1887 – ?) – надвірний радник (1912), землевласник Полтавського повіту.

Насвєтов В.М. – один із перших завідувачів сільської школи в Попівці (кінець XIX – поч. XX ст.).

Хутір Насвітів існував у Багачанській волості.

Науменки.

Лук'ян – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Лесько – курінний отаман Сорочинської сотні (1718).

Корній – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718).

Євтух – житель Миргородської сотні (1718).

Яким – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Дмитро – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Василь і Мусій – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Микола – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Федір і Мусій – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Яцько – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Микита – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Євтух – 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, убогий.

Павло – похідний отаман, 1752 р. мав власний житловий двір у с. Білецьківці Кременчуцької сотні Миргородського полку.

Науменко – поміщик у м-ку Багачці (перша чверть XIX ст.).

Феодосій Григорович – козак, близько 1861 – 1865 рр. мав 141 дес. землі в х. Науменковому (групи Грузько-Говтв'янських хуторів).

Федір Мусійович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 49 десятин землі.

Овксентій Пантелеймонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Отрішковій Балці Шишацької волості. Мав 63 десятини землі.

Михайло Прокопович (1897, с. Бутова Долина Великобагачанського району – 1930) – священик УАПЦ. Навчався в Миргородському художньо-керамічному інституті, згодом – у Київській академії мистецтв. Був старшиною армії УНР. Діяч УАПЦ на Полтавщині, священик громади УАПЦ в с. Кротівщині Великобагачанського району. Був заарештований 17.10.1929 р., засуджений до 10 р. ув'язнення. Перебував у концтаборі ст. Сорока над Білим морем, звідки не повернувся. Реабілітований 1989 р.

Науменко Василь Пантелійович (24.08.1924, с. Велика Багачка Полтавської області – 1991) – український маляр і графік другої половини XX ст. Народився на Миргородщині, юність минула на Донбасі. Учасник Другої світової війни. Освіту здобув у Львівському училищі прикладного мистецтва ім. І.Труша (1952), згодом у Львівському інституті прикладного і декоративного мистецтва (1975). Улюблені теми творів – шевченківські місця, сільські краєвиди. Автор, зокрема, творів «Околиця старого Миргорода», «Миргород старий» (1983).

Хутір Науменків існував у Шишацькій волості.

Наумчик Микола Степанович (1907 – ?) – за сталінських часів колгоспник колгоспу «Новий шлях», був репресований. Згодом реабілітований.

Находкін [Н.П.] – 1912 р. секретар Баранівського сільськогосподарського товариства.

Націєвська – 1935 р. працювала секретаркою Миргородського курортного управління.

Нашенко Марко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Неборак Ілько – заможний посполитий у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Невалені (Неваленки).

Невалений Яцько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Неваленко Яків – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Невдашенко Йосько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Неведомський Олексій (сер. XVIII ст.) – генерал, одружений із Анастасією Мусіївною Зарудною, донькою миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного (? – 1728).

Невіандт (Невіанд) Костянтин Олександрович (1869 – 13.04.1919, м. Ростов) – дворянин, православний, поручик у відставці з 1901 р. Служив земським начальником однієї з дільниць Полтавського повіту. Колезький радник. З 1908 р. – член Полтавської губернської землевпорядної комісії. З 1912 – член IV Державної думи від Полтавської губернії. Чиновник у структурі Міністерства внутрішніх справ. Власник будинку в Полтаві й маєтку в с. Крутий Берег. 1916 р. – управитель канцелярії Миргородської повітової земської управи, голова правління в справах місцевого господарства. Був причетний до створення Миргородського курорту. З 1918 р. – учасник «білого руху» в складі Донської армії. Дружина Агрипина Петрівна (з дому Дельсаль), дві доньки. Помер від тифу.

Невідомий Василь – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Невмиваки (Невмиваченки, Неумиваченки).

Неумиваченко Михайло – козацький отаман с. Зубівки Миргородської сотні (1732). Він же Невмивака Михайло, козак с. Зубівки, малоґрунтовий (1738).

Невмиваченко Дацько (Данило) – козак куреня с. Зубівки (1718). Невмиваченко Данило з сином Данилом – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723). Данило є також у реєстрі 1732 р. Невмивака Данило з братом Василем – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, малоґрунтові.

Невмивака Павло і брати Невмиваченки Савка і Гаврило – козаки с. Зубівки (1723).

Невмілі (Невміленки).

Невміленко Олекса – посполитий у с. Мальцях (1718).

Невпряганий Юсько (Йосько) – житель Миргородської сотні (1718).

Неводничі.

Неводниченко Іван – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Негеєвичі (рідко Негієвичі).

Микола – священик церкви Різдва Богородиці м-ка Багачки, служив до 1873 р. В 1860-их рр. мав 8 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Микола Миколайович (9.03.1843, с. Березняки Хорольського повіту. – 20.02.1902, Миргород) – син священика з Багачки. 1865 р. закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1866 р. у сані священика, служив у церквах Гадяча, Білоцерківки, Лохвиці. З 1895 р. мав сан протоієрея. 1898 р. нагороджений орденом св. Анни 2 ступеня. З 1900 р. священик Успінської соборної церкви м. Миргорода. Похований у Миргороді біля собору. Мав доньку Лідію.

Павло Миколайович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1856 р. священик церкви Андрія Критського у м-ку Яреськах Миргородського повіту. В 1863 – 1893 рр. опікун і законовчитель Яреськівського початкового народного училища. Діти: Іван, Андрій, Ганна, Марія, Катерина.

Іван Павлович (бл. 1868 – ?) – син священика. Освіту здобув у Миргородському повітовому училищі. В 1884 – 1911 рр. служив першим помічником учителя та вчителем у Яреськівському народному училищі.

Андрій Павлович – син священика Павла Миколайовича. Титулярний радник. У 1905 – 1907 рр. жив у Яреськах, був притягнутий до слідства за революційну пропаганду, але виправданий.

Ганна Павлівна – донька священика. В 1890 – 1893 рр. друга помічниця вчителя Яреськівського народного училища.

Марія Павлівна – донька священика. Закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька й викладачка Закону Божого в Яреськівському народному училищі.

Катерина Павлівна – донька священика. Закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. помічниця вчительки Яреськівського народного училища.

Андрій – 1883 р. учитель Корсуново-Слобідського початкового народного училища Миргородського повіту.

Іван Петрович (бл. 1881 – ?) – освіту здобув у Лубенській братській школі. Учитель грамоти в с. Зуївцях (1904). Диякон у Зуївцях (1911).

Костянтин Петрович – 1912 р. священик Миколаївської церкви у Великих Сорочинцях.

Негеєвич (Негієвич) Н.К. – учитель Сорочинської учительської семінарії (1918), лояльний до більшовиків.

Тимофій Семенович – потомственний почесний громадянин у м-ку Багачці (1916). Дружина Анастасія Павлівна.

Літ.: Клировая книжка. – С. 395; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.124; 1894. – С. 164; 1902. – С.94, 95; 1904. – С. 224; Постановления МУЗС. –1916. – С.316; Коротенко В. Священицький рід Негеєвичів // ПЄВ. – 1997. – Ч.4. – С.107.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 127 зв.

«Негодуйського брат Семен» – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Недбалий Федір – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Недбайло Семен Павлович (1897 – 1962) – уродженець с. В.Сорочинців, активний діяч зі встановлення радянської влади на Миргородщині. 1917 р. був кулеметником загону Г.Котовського. 1919 р. воював у складі Миргородського радянського полку, який боровся з селянськими повстанськими загонами.

Неділі (Неділенки, Неделенки).
Неделенко Пилип – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Недільки (Недільченки).
Неділько Данило Ілліч – житель м-ка Комишні, комишанський сотник Гадяцького полку (1715 – 1725), значковий товариш Гадяцького полку (1731), сотник 2-ї Зіньківської сотні Гадяцького полку (1736). Мав сина Ананія (нар. 1710 р.), військового товариша Гадяцького полку, який жив у м. Зінькові.

Недобори.
Недобор Кіндрат – «можнійший» посполитий у с. Милюшках (1723).
Недоборенко Г.Г. – землевласник у Яреськах (1901).

Недождипетра (в публікації О.Бодянського – Недойдипетра) Ярема, козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Недождії.
Недождій Григорій Петрович (1904, с. Грем'яча – ?) – селянин-одноосібник у с. Грем'ячій. 1931 р. був засуджений до 2 р. позбавлення волі.

Недоходи.
Недохід Юсько – убогий посполитий у с. Мальцях (1718 – 1723).

Недяки (Недяченки).
Недяченко Мартин – 1738 р. підсусідок виборного козака Яцька Затули в с. Попівці.

Неживі.
Неживий (? – раніше 1825) – миргородський полковий осавул. Його вдова Євдокія (бл. 1755 – ?) 1825 р. жила в с. Малих Сорочинцях Миргородського повіту, де мала посполитих – 13 душ обох статей. Ймовірно, цього Неживого стосується наступна інформація:
Семен – майор, житель м-ка Комишні; 29 січня 1794 р. одружився в церкві с. Довгалівки другим шлюбом із дівчиною Євдокією, донькою військового товариша Івана Данилевського.
Степан Степанович – канцелярист Миргородського земського суду (1836 – 1840).
Олександр Степанович – колезький реєстратор (1859). Йому близько 1859 р. заклав свій маєток (у Миргороді і в урочищі Рудці) колезький реєстратор Яків Андрійович Трибинський.
Степан – колезький реєстратор, 1892 р. жив у м-ку Комишні. Дружина Марфа. Діти: Олександр, Степан, Наталя.
Неживий – учасник повстання Дубчака в Миргороді у квітні 1919 р. Розстріляний за рішенням ревтрибуналу 1919 р.
Літ.: Ревегук В., Кочерга Н., Миргородське повстання. – С. 72.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 13 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк 1 зв..; Там само. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 11. – Арк. 20 зв.

Незабарний Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Незастіжа Михайло – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Неїжки (Неїжченки).
Неїжко Михайло – козак Миргородської сотні (1718).
Неїжченко Антон – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718).
Неїжко Іван – козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). Мав дорослого сина Микиту (1723).
Неїжко Іван із синами Максимом і Григорієм – козаки Миргородської полкової сотні, піші (1723).
Неїжченко (в публікації Г. Швидько – Неїженко) Максим – 1738 р. козак-підпомічник убогий в Миргороді.
Неїжченко Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату. Мав одного підсусідка.
Неїжко – знаменитий дзвонар і церковний сторож миргородської церкви Всіх Святих у 1920-их роках. Дзвонарської майстерності навчався в Хоми Гавриша.
Неїжко М.Г. – директор Миргородського арматурного заводу в 1970-х роках.

Хутір Неїжків Байрак існував у дачах м-ка Сорочинців. На східній околиці Миргорода існували урочища Неїжкове та Неїжкове Озеро.

Неїжмасло Михайло – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Нейбало Мисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Некраси (Некрашенки).
Некраса Хведір – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Некрашенко Степан Федорович (бл. 1857 – ?) – походив із козаків, освіту одержав у Золотоніському повітовому училищі. З 1873 р. служив учителем, зокрема, в с. Попівці Миргородського повіту; в 1883 – 1892 рр. учитель початкового народного училища в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту. Один із найкращих учителів повіту.

Немай (в публікації О.Бодянського – Нема) Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Неминущий Василь Федорович – губернський секретар, квартальний наглядач Миргородської міської поліції (1850).

Немсадзе (Невсадзе, Невсадзев) Матвій – грузинський дворянин, мав козацьке звання військовий товариш, займався торгівлею. 1756 р. жив у м-ку Біликах Полтавського полку, згодом у Полтаві. 1766 р. жив на території Миргородського полку.

Немуненко Іван із братом Тимофієм – «можнійші» козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Немцова Гіта Гершівна – жителька Миргорода, єврейка. 1916 р. мала в центрі міста (вул. Гоголівська, № 113) садибу: 600 кв. сажнів, 2 будинки, флігель, торгова лавка, 2 сараї.

Немченко (див.: Німченко).

Ненайда Левко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Нені (Нененки).
Нененко Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Бакумівці.

Непейцин Василій – підполковник, 1666 р. стояв на чолі «ратных людей московского полка» (рейтарського), який дислокувався в Миргороді. Збирав «стацію» – продуктовий податок з дворів на утримання «ратних людей». 1666 р. стольник Петро Андрійович Ізмайлов вів слідство про його зловживання в Миргороді.

Непийводи.
Непийвода Грицько – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).
Непийвода Захар Васильович (бл. 1853 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Плетенихи Зубівської волості, мав 20 десятин землі.
Непийвода Михайло Петрович – миргородський літератор. Походив із селян, службовець повітової земської управи в Миргороді бл. 1903 – 1905 рр., помічник секретаря управи (1908). Завідувач метеорологічної станції в Миргороді (з 1904 р.). Член Миргородського товариства взаємного кредиту (1905). За спогадами письменника Володимира Самійленка, «писав слабенькі вірші» й публікував їх у галицькому часописі «Зоря». У березні 1903 р. надіслав до редакції журналу «Киевская Старина» оповідання «Біля огнища», за що одержав гонорар. Там таки було опубліковано його вірші на тему скасування кріпацтва. Надсилав до цього часопису також п'єсу «Панянка», але рукопис йому було повернуто. 1903 р. через Опанаса Сластьона надіслав два свої вірші «Удівець» та «Рай і пекло» видавцям збірника «На вічну пам'ять Котляревському», які не були надруковані через їхнє запізніле надходження. 1904 р. в «Киевской Старине» було опубліковане його оповідання «Хто ж винен?»; 1905 р. – нарис «На вокзалі» (там само) – на теми безправного життя бідноти. Друкувався в часописі «Рідний край». Разом із С.Пасішниченком (див.) Непийвода брав участь як представник від Миргорода у з'їзді представників українських громад усієї України, який відбувся в Полтаві в липні 1905 р. 1914 р. служив у Миргородській повітовій земській управі, перебував під наглядом поліції як український соціал-демократ. Близько 1914 р. продав свою хату й виїхав із Миргорода. Подальша доля не відома.
Непийвода Ф.Р. – житель с. Кибинців, активний учасник проведення більшовицької політики після 1917 р.
Непийвода Петро – у січні 1927 р. був членом Шахворостівської сільської ради й одночасно дячком сільської церкви.
Непийвода Артем – селянин-одноосібник у с. Грем'ячій (червень 1933 р.).

Непийвода – з липня 1941 р. столяр у Миргородському евакогоспіталі № 1315, у евакуації в Саратовській області.
Літ.: Розсоха Л. Михайло Непийвода – забутий миргородський літератор // Розсоха Л. Предківщина. – С. 122-124.

Непийпиво.
Непийпиво Василь – починав військову службу козаком Миргородського полку 1760 р. Значковий товариш Миргородського полку, 1781 р. мав хутір (одну хату) в Яреськівській сотні Миргородського полку. Пішов у відставку в званні значкового товариша.
Степан – штабс-капітан (1815), жив у с. Тухах (Федунка).
Сидір – дворянин, житель с. Федунки. 1830 р. його син Павло (нар. 1819 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Непіян Василь – хорунжий Яреськівської сотні Миргородського полку (1770 – 1774). (За версією В. Кривошеї – Непуян).

Непокупний Демид Гнатович (псевдонім – Голодний) – родом із с. Березової Луки Миргородського повіту. Учасник повстання Дубчака в Миргороді в квітні 1919 р. Після поразки повстання пішов із Василем Яровим (див.) у ліси, де вони створили повстанський загін. Останній було знищено чекістами в урочищі Мелешках.

Непомящий Янкель Беркович – міщанин-єврей, 1915 р. мав у Миргороді цегельню з 6 робітниками. Його добротний будинок на Базарній площі, № 9, був націоналізований радянською владою.

Неприняч Мисько (в публікації 1995 р. – Минко) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Нереви-Дуди.
Нерева-Дуда Федір – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.
Нерева-Дуда Герасим – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Неркевичева Мавра (див.: Білоцерківець Григорій).

Нероди (Нероденки, Нерідки).
Нерідка Грицько – козак Устивицької сотні (1718).
Нерідка Іван – посполитий, член різницького братства Устивицької сотні (1718).
Нероденко Степан – посполитий у с. Зубівці (1723).
Нерідка Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Нероденко Павло – війт м-ка Багачки (1732).

Нерознак Микола Федорович – 1937 р. учитель української мови та літератури Миргородської школи № 2.

Нероновичі.
Василь – 1741 р. значковий товариш Миргородського полку.
Іван – 1742 р. значковий товариш Миргородського полку.
Василь Семенович – 1912 р. диякон Зубівської церкви Архістратига Михайла.
Олімпіада – з 1893 р. учителька початкового народного училища в с. Мальцях.
Євген Васильович [6.04 (23.03). 1890, інші дані 1888, с. Лукашівка Золотоніського повіту, за іншими даними біля м. Пирятина. – 24.03.1918, с. В.Сорочинці] – син диякона. Закінчив гімназію в Києві, 1908 р. вступив до Петербурзького політехнічного університету. Під час навчання в Петербурзі був учасником українського студентського руху, головою українського земляцтва. Під його керівництвом і редагуванням виходили студентські видання «Відродження» (1907) та «Український студент» (1913); за цю діяльність був виключений з останнього курсу університету. Діяч Української Соціал-Демократичної Робітничої партії. 1913 р. разом із Володимиром Ярошенком організував у Миргороді таємне Українське робітниче товариство. 1914 р. мобілізований на війну. В 1917 – 1918 рр. був членом Української Центральної Ради від військовиків. Стояв на чолі лівої фракції УСДРП, підтримував ідею створення незалежної української радянської держави. Згодом вийшов із УСДРП, став на бік більшовиків. У березні 1918 р. у складі більшовицького уряду в Україні мав посаду народного секретаря військових справ. Був одружений із донькою сорочинського священика Павловського. У квітні 1918 р. розстріляний українськими військами (загоном під командою полковника О.Шаповала) у с. Великих Сорочинцях Миргородського повіту, де й похований. У 1925 – 1931 рр. с. Великі Сорочинці мало назву Нероновичі.
Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 150; Дучинський А. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн. 3. – Державне видавництво України, 1928. – С. 285 – 289; Аббасов А. Він працював у Миргороді // П.п. – 1965. – 6 квітня; Довідник з історії України. – К., 1995. – Т.2. – С. 282 – 283; Аршинников О. Член уряду // П.П. 1991. – 3 січня; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 99.

Несвіт (у публікації Г.Швидько – Нисвіт) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Несвятловський Матфій – «пан», 1687 р. купив млин та інше нерухоме майно під с. Портянками Сорочинської сотні в місцевої жительки Ганни Сидорихи. Мав дружину і дітей.

Несевра Григорій (?, с. Кованьківка біля Полтави – 4.04.1919, Миргород) – один із керівників антибільшовицького повстання Дубчака в Миргороді 1 – 4 квітня 1919 р. В минулому – офіцер царської армії. Переконаний петлюрівець. Організатор повстанців під час гетьманщини. У листопаді 1918 р. очолював петлюрівське з'єднання, яке складалося з селян села Стасів та інших сіл Полтавського і Зіньківського повітів. Служив у Полтавському гарнізоні, був членом і інструктором Полтавського підпільного губернського комітету Української партії соціалістів-революціонерів (правих есерів-боротьбистів). Під час повстання Дубчака був надісланий із Полтави для підтримки миргородських повстанців. В розпал подій разом із Шарудою мобілізував у Шишаках і Яреськах загін, який мав підтримати повстання. Убитий уранці 4 квітня 1919 р. в Миргороді при спробі втекти, коли чекістами було заарештовано штаб Дубчака.

Несини.

Несин Гришко – записаний у козацькому реєстрі 1581 р.

Несин Андрушко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Нестеренки.

Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Лесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Олександр – миргородський полковий писар (1671).

Василь – отаман м-ка Манжелії Омельницької сотні Миргородського полку (1723).

Василь – війт Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Василь – житель Миргорода, ремісник («с кушниров»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Карпо – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Демко – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Лаврін – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Клим – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Яцько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Андрій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Стецько – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Андрій – наказний отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1738).

Пилип – хорунжий 2-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1761 – 1772).

Іван Іванович (бл. 1862 – ?) – із козаків. Початкову освіту здобув у Комишанському двокласному училищі. Навчався у Коростишівській учительській семінарії. В 1889 – 1892 рр. учитель Хомутецького, а 1901 р. – Дібрівського початкового земського народного училища.

Іван Іванович – миргородський нотаріус (1904 – 1917), особистий почесний громадянин. Незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912). Його нотаріальна контора розміщалась у Миргороді по вулиці Гоголівській, № 120 («при Базарній площі, в домі Максимович»). Згодом, очевидно, І.І.Нестеренко купив цей досить великий будинок. Радянська влада за перших років свого існування націоналізувала будинок. Під час миргородського повстання під проводом С.Дубчака в квітні 1919 р. в ньому розміщався штаб повстанців. З 1920-их рр. у будинку працювала медична амбулаторія. (Нині це територія меморіального комплексу «Вічний Вогонь»).

Яків – житель Миргорода, учень Миргородської художньо-промислової школи, 29 грудня 1915 р. був заарештований поліцією в місті за підозрою участі в українській молодіжній організації «Юнацька Спілка».

Нестеренко Ю. (або О.) – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Василь Павлович (1870 – ?) – 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 20 десятин землі.

Михайло Іванович – мав початкову освіту, навчальний заклад закінчив 1909 р. Із 1911 р. секретар Петрівцівського сільськогосподарського товариства.

Іван Пилипович (1882, м. Миргород – 22.05.1938, за ін. даними 12.12.1940) – походив із селян, житель Миргорода (вул. Котляревського). Учасник 1-ї світової війни, революційних подій 1905 і 1917 рр. Змолоду служив у пана. За радянської влади до колгоспу не пішов. У 30-х рр. служив сторожем артілі, охоронником цегельного заводу. Член комуністичної партії. Заарештований 1937 р. Засуджений до 10 р. позбавлення волі без права листування. За іншими даними, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Тихін Микитович (1888, с. Нестеренки Полтавського району - ?) – походив із селян. 1919 р. був позбавлений права голосу як служитель церкви. У 1930-х рр. жив у с. Хомутці Миргородського району, священик без парафії. Заарештований у жовтні 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Іван Панасович (1903 – ?) – вантажник станції Ромодан, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Хутір Нестеренків існував у Шишацькій волості.

Нестеровські.

Степан Васильович – титулярний радник, городничий м. Миргорода (1802). Зберігся його лист від 6.02.1821 р. з м-ка Шишаку до В.П.Гоголя-Яновського, який стосується закупівлі Гоголем у Нестеровського муки для Яреськівської економії.

Нестеровський – сусід яреськівських поміщиків Трощинських (1821).

Іван – священик, бл. 1830 р. мав землю біля с. Доброгірської й м-ка Устивиці, поруч із землями дідича Шимкова.

Нестеровський – поручик. Його дружина Уляна 1849 р. мала в Миргородському повіті маєток – понад 200 душ.

Нестеровський Микола – в 1927 – 1929 рр. – протоієрей, настоятель кафедрального собору УАПЦ в Полтаві. 1929 р. засуджений до 8 р. позбавлення волі, відбував покарання в м. Котласі. Після звільнення працював сторожем на Дніпропетровщині. З 1941 р. знову служив священиком.

Нестратенко Лесько – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Несходовський Тит – 1878 р. учитель Березоволуцького початкового народного училища Миргородського повіту. (Несходовські у XVIII ст. були знатними козаками в м-ку Чорнухах).

Несякало Пилип – 1666 р. міщанин с. Петрівців.

Неутрієвські.

Неутрієвський (Неутрієвич) Олександр – закінчив духовну семінарію, священик. У 1904 – 1907 рр. законовчитель початкового народного училища в с. Семереньках Миргородського повіту.

Неутрієвський Володимир Захарович – у 30-х рр. XX ст. викладав українську мову й літературу в школі в селищі Шишаках. Мав сина Петра, обоє загинули під час Другої світової війни.

Неутрієвська Антоніна – вчителька середньої школи в Шишаках, у 40-50-х рр. XX ст. була керівником хору в шишацькому клубі.

Нефедівський – військовий канцелярист, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Нехворосні (Нефоросні).

Нехворостні Павло й Юсько – заможні посполиті в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Нефоросний Яким Петрович – закінчив Полтавську фельдшерську школу. З 1904 р. фельдшер Хомутецької волості.

Нефоростний Антон Петрович – 1910 р. фельдшер у м-ку Березовій Луці. (Пор.: Нехворостін А.П.).

Нефоросна Наталя Василівна – в 1907 – 1915 рр. акушерка в м-ку Попівці.

Нефоросний Олексій Іванович (25.01.1897 (за ін. даними 1889), с. Бакумівка Миргородського повіту – 6.12.1937) – політичний, державний і освітній діяч. Більшовик, один із керівників повстанського комітету проти Гетьманщини (1918). Член Миргородського повітвиконкому (1919). Один із керівників об'єднаного загону (в ньому об'єдналися національно-патріотичні сили й комуністи), який наприкінці 1919 р. брав участь у ліквідації влади денікінців на Миргородщині. 4 квітня 1920 р. на 2-му з'їзді рад Миргородського повіту був обраний головою повітвиконкому. Делегат IV Всеукраїнського з'їзду рад. Жив у Миргороді на розі вулиць Троїцької й Шевченка (нині вул. Троїцька, № 32/36). У 30-х рр. XX ст. О.І.Нефоросний – ректор Харківського державного університету. Був виключений із партії як «ворог народу», який «припустив засмічення університету контрреволюційними елементами, троцькістами і націоналістами», й звільнений із посади. Після тривалих допитів його змусили до «зізнання» й розстріляли (за деякими спогадами, помер на суді «від розриву серця»). Дружина – Олена Мох (див.: Мохи; померла раніше від чоловіка); мали сина Віталія й доньку Оксану. В Нефоросних у Миргороді, як у своїх друзів, квартирувала Лариса Всеволодівна Крупська (див.) – дружина репресованого викладача Миргородського керамтехнікуму Я.Г.Землякова.

Нехворосний Іван Іванович – житель с. Бакумівки, 1905 р. був учасником страйків проти царського уряду, за що був заарештований.

Нехворосний Гаврило Іванович – в 1905 – 1907 рр. разом із братом Іваном вів революційну агітацію в с. Бакумівці. 1918 р. став організатором і керівником ТСОЗу «Трудовий шлях» у Великих Сорочинцях.

Нефоросний Віталій Олексійович (1930 – 1960) – син Олексія Івановича, жив у Миргороді на вул. Українській, 31. Згодом там мешкала його вдова Людмила Миколаївна Петриченко.

Нехворостін [А.П.] – 1904 р. лікар Миргородського повіту, працював у 1-й лікарській дільниці (Комишанська і Зуївська волості). Не виключено, що ця інформація стосується Антона Петровича Нефоростного (див.).

Неховайзуб Іван Петрович(1838 – ?) – козак, жив у х. Хорольському Піщанської волості Полтавського повіту; в Миргородському повіті мав 17 десятин землі.

Нечаї (Нечаєнки).

Нечаєнко Павло – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723). В ревізії села 1738 р. Павло Нечай записаний як убогий козак-підпомічник.

Нечай Кирило (1740 – ?) – походив із шляхетства, на військовій службі з 1769 р. Із лютого того самого року – сотенний отаман. № 1775 р. мав звання значкового товариша Миргородського полку.

Нечай Василь – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Нечай Іван – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Нечаєнко Григорій Іванович – 1725 р. сотенний хорунжий Білоцерківської сотні Миргородського полку.

Нечвиряда (так у публікації Г.Швидько) Ничипір – посполитий у с. Попівці (1723).

Нечес (Нечеса) Павло Федорович (10.06.1891 – 11.06.1969, Київ); за деякими даними, справжнє прізвище Примогенов. Активний діяч зі встановлення радянської влади на Миргородщині, голова ревкому в Миргороді. Походив із селян Курської губернії, служив моряком Чорноморського флоту. Член РСДРП з 1917 р., учасник штурму Зимового палацу. В 1918 – 1922 рр. секретар Миргородського повітового комітету КП(б)У. Малоосвічений, мав дуже жорстоку вдачу. На початку квітня 1919 р. разом із інтернаціональним полком Фекете брав участь у придушенні повстання Дубчака в Миргороді. Як командир частин особливого призначення боровся з повстанськими селянськими загонами Христового, Пищалки, Щуся. Завідувач юридичного відділу Миргородського повітвиконкому. 1919 р. видав наказ убити В.Г.Кричевського, тодішнього директора Миргородської керамічної школи (але наказ не було виконано). 1921 р. Г.І.Петровський вручав П.Нечесу прапор за виконання Миргородщиною продподатку. Член ВУЦВК 3-го і 4-го скликань. Делегат Х та XI з'їздів РКП(б). З 1922 р. – організатор кінематографії в Україні, в 1925 – 1926 рр. був директором Одеської кінофабрики, в 1928 – 1937 рр. – директор Київської кінофабрики. Учасник війни 1941 – 1945 рр. Автор сценарію художнього фільму «Борислав сміється» (1927) під псевдонімом Миргородський. Був репресований; по смерті Сталіна реабілітований. Нагороджений орденом «Знак пошани». 1967 р. комуністична влада Миргорода надала йому звання почесного громадянина міста. Дружина – Ванда (за деякими даними, єврейка), жила в Миргороді на вулиці Троїцькій, поряд із священиком В.Біловольським.

Літ.: Гончаренко Л. Почесний громадянин // П.п. – 1978. – 18 січня; Кричевська де Лінде Г. Спогади // Полтавський краєзнавчий музей: Зб. наукових статей 2004 р. – Полтава, 2005. – С. 731 – 732.

Арх.: МКМ. НА. – Документи П.Нечеса; Там само. – Спогади В.Волощенка.

Нечипоренки (див. також: Ничипоренко).

Костя – 1723 р. сотенний хоружий Власівської сотні Миргородського полку.

Грицько з сином Йосипом – «можнійші» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Іван із братом Онофрієм – «можні середні» козаки с. Савинців (1723).

Нечипоренко – козак, 1781 р. мав 2 хати на хуторі в Говтв'янській сотні Миргородського полку.

Василь – учень Миргородського повітового училища 1835 р.

Єлисей (інші дані – Олексій) – народився близько 1812 – 1815 рр., походив із козаків м-ка Шишаків Миргородського повіту. Початкову освіту одержав удома, згодом закінчив Миргородське повітове училище. В 1840 – 1851 рр. учитель Обухівського парафіяльного училища. У 40-х рр. жив у будинку засновника училища Капніста. Звільнений від служби в листопаді 1851 р. через хворобу.

Максим Павлович – поміщик у с. Семереньках, за переказами, походив із селян. Мав землі поблизу с. Савинців, біля м-ка Лютеньки, сінокоси в урочищі Туманівщині біля с. Великої Обухівки. Освіту одержав у повітовому училищі. 1851 р. призначений на посаду вчителя Обухівського парафіяльного училища замість Єлисея Нечипоренка. Губернський секретар (1882 – 1906). Частину землі купив у дідича Сергія Данилевського. 1886 р подарував будинок із садибою для початкового народного училища в с. Олефірівці, у 1887 – 1906 рр. опікун цього училища. Жив у с. Семереньках, займався пасічництвом. Мав землю в с. Сакалівці, власність у Хорольському повіті. Помер до 1917 р. Похований у Семереньках на сільському цвинтарі. Його чудовий будинок за радянського часу розібрали комсомольці й більшовицькі активісти. Кам'яний надгробок у вигляді вулика-дуплянки, виготовлений на замовлення сина Костянтина, зберігся досі.

Омелян Прокопович (бл. 1834 – ?) – козак, жив у с. Малій Обухівці Савинської волості, 1913 р. мав 36 десятин землі.

Ілля Прокопович (1841 – ?) – 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях Зубівської волості, мав 18 десятин землі.

Сава Іванович (1845 – ?) – козак, жив у с. Малій Обухівці Савинської волості; у 1896 – 1906 рр. опікун Малообухівського початкового народного училища. 1913 р. володів 35 десятинами землі.

Корній Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1902 р. учитель Гаркушинського початкового народного училища.

Костянтин Максимович – син Максима Павловича. 1891 – «неимеющий чина», повітовий член Хорольського повіту Полтавського судового округу (1891). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1904 – 1907) і Хорольського повіту (1904). Миргородський повітовий земський гласний (1904 – 1910). 1904 р. статський радник. В 1891 – 1909 рр. жив у м. Хоролі, де був повітовим членом Полтавського окружного суду, членом опікунської ради з освіти. Член Добродійного Товариства видання корисних і дешевих книжок (1899 – 1904). Жив також у Петербурзі.

Нечипоренкова Олена Костянтинівна (бл. 1883 – ?) – донька статського радника, мала в Миргородському повіті 287 десятин землі. 1913 р. жила в Санкт-Петербурзі, навчалася на Бестужівських курсах.

Ганна Євлампіївна – освіту одержала в міському училищі м. Вознесенська Херсонської губернії. 1904 р. учителька Успінської жіночої церковнопарафіяльної школи в с. Баранівці Миргородського повіту.

Нечипоренко О. – житель Миргородщини, член Української демократично-хліборобської партії, яка орієнтувалася на міцні фермерські господарства, підтримувала державну незалежність України. Роз'яснював селянам програму партії, за що був ледве не вбитий солдатами під час зібрання в Миргороді хліборобів-власників улітку 1917 р., зазнав арешту.

Василь Савович (1884, с. Велика Обухівки – ?) – із селян, освіта початкова, селянин-одноосібник у с. Великій Обухівці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Данило Васильович (1901, с. Малі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Малих Сорочинцях. 1927 р. став членом української підпільної патріотичної організації, яка діяла в селах Зубівці й Нероновичах (В.Сорочинцях). 1929 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Василь Никифорович (1908, с. Малі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Малих Сорочинцях. 15 лютого 1930 р. був засуджений до 7 р. позбавлення волі як нібито член підпільної антибільшовицької організації в с. Довгалівці, пов'язаної з УАПЦ. Реабілітований 1989 р.

Іван – радянський активіст у с. Гаркушинцях, під час голодомору 1932 – 1933 рр. відбирав у селян захований хліб.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1887. – С. 11, 23; 1897. – С. 146; Отчет МУЗУ. – 1903. – С. 73; 1905. – С. 176; 1907. – С. 68; Адрес-календарь, 1904. – С. 6, 7, 47; Отчет Благотворительного общества. – С. 89; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ревегук В. За волю України. – С. 44..

Арх.: МКМ. – Справи Миргородського повітового училища за 1835 р. – № 500; Там само. – Справи за 1843 р. – № 2084; МКМ. НА. – Циркуляр по управлению Киевского военного, Подольского и Волынского генерал-губернатора. – 1851. – 1 ноября. – № 11.

Нечитайли.

Нечитайло Яків – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Нечитайло Дацько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Нечитайло Михайло Олексійович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Затоні Багачанської волості, мав 19 десятин.

Нємченко (див.: Німченко).

Нижники (Нижниченки).

Нижниченко Семен – козак Зубівського куреня (1718), козак Миргородської сотні (1732). Він же Нижник Семен, 1738 р. козак с. Зубівки, малоґрунтовий.

Нижничка Настя – козачка с. Зубівки, вдова (1723).

Нижниченки – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку, 1774 р. продали «ґрунт» і сінокісну луку біля р. Псла князям Пхеїдзе.

Низькоклуб Петро – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Никитенки. (Пор. також: Микитенки).

Никитенко Сергій Тимофійович – козак, у 1860-их рр. мав 97 дес. землі в урочищі Осовому.

Никитенко Прокіп Дмитрович – у 1910 – 1913 рр. секретар Попівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.

Никитенко Андрій Гаврилович (1872 – ?) – козак, жив у х. Голубицькому Шишацької волості, 1913 р. мав 45 десятин землі.

Никитов – отаман, 1781 р. мав хутір (5 хат) у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Никитченко Остап – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Никифоренки. (Пор.: Ничипоренки).

Никифоренко Ілляш – цехмістр шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Никифоренко Мойсій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Никифоренко Іван – дяк Покровської церкви с. Біликів Миргородського полку (1723).

Никифорови.
Никифоров Василь Григорович – протоієрей, настоятель Соборно-Успінської церкви в Миргороді, повітовий спостерігач, голова Миргородського повітового відділення Полтавської єпархіальної училищної ради (1903).
Никифоров Павло Михайлович – житель Миргорода, потомственний почесний громадянин, 1904 р. служив на посаді збирача в казенному горілчаному складі м. Миргорода.
Никифоров Євген Васильович – контролер акцизного відомства в м-ку Сорочинцях, не мав чину (1899).

Никодим – ієромонах Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Никоненки.
Никон Іван – заможний посполитий у Хомутці (1723).
Никоненко Мирон – заможний посполитий у Хомутці (1723).
Никоненко Марко – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).
Никоненко Марко з братом Грицьком – 1738 р. виборні козаки в с. Петрівцях, малоґрунтові.
Никоненко Василь – 1841 р. соцький с. Петрівців.
Никоненко Павло Іванович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 17 десятин землі.
Никоненко Йосип Іванович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин землі.
Андрій Семенович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 28 десятин землі. Опікун церковнопарафіяльної школи с. Петрівців (1902).
Сергій Омелькович – житель с. Петрівців, радянський активіст, раніше 1941 р. був головою колгоспу. Під час німецької окупації працював у громадському дворі в Петрівцях; два сини були забрані до Німеччини.

Никонова Анастасія Никонівна – міщанка, близько 1862 – 1877 рр. мала разом із титулярним радником Самсоном Самсоновичем Селевком 20 дес. землі в м-ку Багачці.

Нисс Сруль Іоселевич – єврей, житель Миргорода. Його будинок середньої вартості був на вул. Сорочинській (в районі нинішнього краєзнавчого музею). Радянська влада його націоналізувала, а 1927 р. – денаціоналізувала.

Ницевич Станіслав Михайлович – за сталінських часів був працівником свинорадгоспу «Декабристи», репресований. Згодом реабілітований.

Ничики (див.: Нічики).

Ничипоренки (див. також: Нечипоренки, Никифоренки).
Ничипоренко Трохим – 1672 р. городиський сотник Лубенського полку.
Ничипоренко Мартин – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Ничипоренко Корній – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).
Ничипоренко Петро – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Ничипоренко Юсько – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).
Ничипоренко Павло – козак куреня с. Біликів (1718); житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). Ничипоренко Павло з братом Хведором, Ничипоренко Іван – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Біликах Миргородської сотні.

Ничко Лесько – сотник 1-ї Миргородської полкової сотні (1719).

Нищета І. – фельдшер у с. Почапцях 1942 р., обслуговував також х. Довге Озеро і шовківницьке господарство.

Ніжинець – багач у с. Єрках (середина – друга половина XIX ст.). Вклав значні кошти на будівництво нового храму Георгіївської церкви в селі (разом із Силою Данилевським). На поч. XX ст. існував Ніжинців хутір (між х. Стаднею й урочищем Ісовим).

Нікітан – секретар Медведівського осередку ВЛКСМ у Миргороді (1927). Жив на Приліпці.

Нікітін В.Д. – близько 1844 – 1887 рр. працював лікарем у м-ку Шишаках Миргородського повіту.

Нікітенки.

Нікітенко Прок. Дм. – одержав початкову освіту; з 1910 р. був секретарем Попівського сільськогосподарського товариства, на цій самій посаді – 1913 р.

Нікітенко – учасник повстання Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. Розстріляний за присудом трійки ВЧК у квітні 1919 р.

Ніколаєви.

Ніколаєв Костянтин Михайлович – 1904 р. полковник, командир Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який дислокувався в Миргороді.

Ніколаєв Петро Васильович – у 1911 – 1913 рр. сорочинський дільничний агроном (керував агрономічною службою 6 волостей). Мав високу освіту, навчальний заклад закінчив 1911 р.

Ніколаєнки.

Ніколаєнко Петро – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Ніколаєнко Іван Митрофанович (1863, Миргород – ?) – закінчив гімназію, юридичний та фізико-математичний факультети Київського університету. На початку XX ст. – мировий суддя і гласний Миргородського повіту. Був у близьких стосунках із В.Самійленком, О.Смагіним, С.Васильченком. Вчителював у гімназіях м. Переяслава. З 1915 р. – інспектор і вчитель, а з 1916 р. – директор Полтавської чоловічої гімназії. Викладав до 1930 р. Дружина Наталя Трохимівна, вчителька. Діти: Микола, Ігор, Віра.

Ніколаєнко Варвара Іванівна (1911 – 1952) – миргородська бандуристка і співачка (див.: Пучко Варвара Іванівна).

Ніколаєнко І.Є. – миргородський священик. Восени 1937 р. був засуджений за «контрреволюційну агітацію» до 10 років ув'язнення в таборах.

Ніколайчики.

Ніколайчик Федір Данилович (1857, м-ко Новий Ропськ Новозибківського повіту Чернігівської губернії – 1920, м. Бердянськ) – дослідник історії, літературознавець, краєзнавець, археолог, генеалог, бібліограф, критик, педагог. Походив із кріпаків князя О.К.Розумовського. Закінчив Чернігівську гімназію, два курси Петербурзького університету, після чого перейшов до історико-філологічного факультету Київського університету (закінчив 1882). Працював під керівництвом професора В.Б.Антоновича. Протягом 20 р. служив педагогом у Полтавській губернії – в Кременчуці, Ромнах, Пирятині. 1901 р. керував археологічними розкопками біля м. Ромен. Ініціатор створення й перший директор (у 1904 – 1906 рр.) учительської семінарії в Великих Сорочинцях (діяла з 1904 р., за його керівництва було збудовано приміщення семінарії). В Сорочинцях жив у родині місцевого вчителя земської школи Татаринова. 1906 р. призначений на посаду директора народних училищ Волинської губернії. Мав чин дійсного статського радника. У 1906 – 1912 роках служив на посаді начальника Сувалкської навчальної дирекції. Протягом 1883 – 1905 рр. був співробітником журналу «Киевская старина», автором численних статей, заміток, повідомлень, публікацій в цьому часописі з історії України й, зокрема, козаччини XVI – XVIII ст., з питань фольклору, етнографії, краєзнавства, генеалогії та інших тем. Автор історичного нарису «Город Кременчук» (СПб., 1891), рецензій на історико-літературні видання, журнальних оглядів. Йому належить стаття «Николаевская церковь в м. Новом Ропске, построенная Даниилом Апостолом» («Черниговские епархиальные ведомости», 1885). Плідно використовував матеріали архівів: Кременчуцької міської думи, архіву Міністерства юстиції та Румянцевського музею в Москві. Учасник XI археологічного з'їзду (К., 1899). Член Полтавської губернської Вченої Архівної комісії. Листувався з Д.І.Яворницьким.

Ніколайчик О.П. – викладач природничих наук Великосорочинського педучилища. Репресований (репресована?) 1937 р.

Літ.: Город Кременчук. Исторический очерк Ф.Д. Николайчика. – СПб., 1891; ПЕВ. – 1906. - № 34-35. – Ч. неофиц. – С.1411; Киевская Старина (1883 – 1905); Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 137 – 138; Енциклопедія українознавства. – Т.5; Розсоха Л. Федір Ніколайчик – дослідник історії й сорочинський педагог // Розсоха Л. Предківщина. – С. 75-77.

Ніколенки.

Ніколенко Семен – козак, комишанський волосний голова (1857 – 1861).

Ніколенко Михайло Олександрович – у 1904 – 1910 рр. помічник начальника залізничної станції Миргород. Голова музично-драматичного гуртка в місті (1910).

Нікольський Іван Михайлович – навчався в Полтавській духовній семінарії. В 1882 – 1884 рр. учитель Великообухівського початкового народного училища; один із найкращих учителів повіту. В 1899 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви в В.Обухівці.

Нілаші Франц – угорець, лікар у садибі дідича Д.П.Трощинського в с. Кибинцях (1820-і рр.).

Німець Кирило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р. (Див. також: Німченки).

Німий Денис – посполитий у с. Попівці (1723).

Німичі (Німиченки).

Німиченко Хведір – козак м-ка Сорочинців (1718).

Німич Іван – посполитий середній у с. Попівці (1723).

Німиченко Михайло – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Німич – козак, 1781 р. був власником хутора (1 хата) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Німич (Немич) Андрій Ілліч (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Хомутецької волості, мав 25 десятин землі.

Німич К.Н. – учитель історії Зубівської середньої школи. Краєзнавець. У співавторстві з В.Є.Лобурцем у грудні 1967 р. у газеті «Прапор перемоги» опублікував «Уривки з історії села Зубівки». Автор нарису «Зубівка» в томі «Полтавська область» багатотомного видання «Історія міст і сіл УРСР».

Німченки (Немченки, Нємченки).

Німченко Остап – козак м-ка Сорочинців (1718).

Німченко Петро з синами Йосипом і Мартином – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Німченко Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Німченко Юсько (Йосько?) – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718); козак Миргородської сотні (1732).

Німченко Яків із братами Антоном і Степаном – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Німченко Яким (бл. 1803 – 1885) – слуга Миколи Гоголя в Петербурзі (ранній період), кріпак Гоголів. Мав дружину Мотрону.

Німченко (Нємченко) Панас Пилипович – селянин, товариш старшини ремісничої управи в Миргороді (1899), старшина цієї управи (1901).

Німченко (Немченко) Степан Данилович (1823 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Німченко (Немченко) Гнат Лукич – житель Миргорода (вулиця Паськівська – нині це територія п'ятиповерхового будинку № 9 на вул. Д.Апостола), мав власний двір. У 20-х рр. XX ст. працював кравцем артілі ім. Менжинського. Був старостою Успінського собору і учасником хору (бас) за часів священика М.Г.Базилевського. Бл. 1937 – 1938 співав у хорі Держмлина. Під час німецької окупації Г.Немченко у своєму дворі рятував від загибелі сусіда – єврея Буховера, переховуючи його в ямі.

Німченко (Немченко) Петро Гнатович (1907, м. Миргород – ?) – мав початкову освіту. 1943 р. – червоноармієць. Був заарештований 31 травня 1943 р., засуджений за ст. 58 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1997 р. Родина Немченків у 30-х – 40-х рр. жила в Миргороді у власному будинку на вулиці Паськівській (згодом це вул. Котовського, ще пізніше вул. Д.Апостола).

Немченко Олександр Гнатович – брат Петра. Син Гната Лукича. За фахом чоботар. Жив на вулиці Паськівській у батьківській садибі. Був одружений із Агафією Андріївною Рогочою. Мав доньку Любов (у шлюбі Кочмала, див.) – відому в Миргороді бандуристку, співачку й драматичну акторку, і доньку Віру (в шлюбі Омельченко, 2011 р. жила в Ялті).

Німченко Марко Прокопович – артист драматичного гуртка Миргородського міського будинку культури (1946).

Німчик Кирик – житель Миргородської сотні (1718).

Ніс (див. також: Носенки).

Нос Ілляш – житель с. Біликів (1718).

Ніс (Нос) Степан – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Нос Ілляш – посполитий у с. Біликах (1723).

Носівна Анастасія – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Ніс Гаврило – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Нісмани.

Нісман Єлизавета Мойсеївна – дитячий лікар у Миргороді в середині XX ст. Дружина Якова Чортка (див.).

Нісман Софія Яківна – лікарка у Миргороді в першій половині – середині XX ст.

Нісс (див.: Нисс).

Ніхамкін [А.И.] – торговець у м-ку Сорочинцях, власник аптекарського магазину. На початку XX ст. видав серію чорно-білих поштових листівок з зображеннями різних об'єктів у містечку. Відомі видання його листівок: «Будинок, в якому народився М.В.Гоголь», «В.Сорочинці – Нетеча», «Сорочинці. Вигляд млинів на річці Пслі» та інші.

Нічики (Ничики).

Нічик Остап (1758 – ?) – походив із родини сотенного отамана. На військовій службі з 1768 р. Сотенний канцелярист (1772), сорочинський сотенний писар 1779 р. Із 1781 р. мав звання значкового товариша.

Ничик Артем (1763 – ?) – син значкового товариша. Служив у полку з 1778 р. копіїстом, 1781 р. полковий канцелярист, сотенний отаман. Із 1782 р. значковий товариш Миргородського полку, володів хутором у Сорочинській сотні.

Ніщевський Петро – 1858 р. «заседатель по части полицейской» Комишанської волості.

Новаки (Новаченки, Новашенки, Новащенки).

Новак Семен – козак с. Баранівки (1718).

Новак Йосип – козак с. Черевок Миргородського полку, який перейшов у поспільство (1723).

Новаченко Прокіп – «можнійший» посполитий у с. Петрівцях (1723). (Пор.: Новиченко).

Новаченко Андрій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Новащенко Мусій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Новашенко Мусій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Новак Харко – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718). Він же Новащенко Харко, 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Новак Павло Павлович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у хуторі Баранівської волості, мав 19 десятин землі.

Новакова Марія Данилівна – вдова поручика, 1820 р. удруге одружилася в м-ку Сорочинцях із жителем с. Зубівки колезьким реєстратором Василем Івановичем Лобурцем.

Новакович Данило Григорович – колезький реєстратор, 1794 р. підписав як свідок купчу на продаж маєтку княгині Тетяни Гурамової Антонові Богмевському (див.).

Новаковська Неоніла Іванівна – дворянка Миргородського повіту, вдова статського радника. Близько 1866 – 1873 рр. мала землі в дачах м-ка Березової Луки й с. Остапівки: 184 дес. в урочищі Осняги, 95 дес. – в урочищі Скарупиному. Була жива 1896 р. 1913 р. її спадкоємиця донька Ніна (нар. бл. 1882 р.), жителька Санкт-Петербурга, мала в Миргородському повіті 298 десятин землі. Хутір Новаківської існував у Березоволуцькій волості.

Новики (Новиченки).

Новиченко Яцько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Новик Грицько – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Новикови.

Новиков В.Д. – голова Миргородського повітового військово-продовольчого бюро (1919), більшовик.

Новиков Василь Григорович (1918, с. Гряда Осиповичського р-ну Могильовської обл. – 1985, м. Миргород) – народився в сім'ї лікаря. Учасник війни з білофінами. З вересня 1942 р. був партизаном у з'єднанні під командуванням С.А.Ковпака. З 1949 р. – завідувач сектору партійного обліку Миргородського райкому КПУ. З 1975 р. на пенсії, працював відповідальним секретарем Миргородської міської організації Товариства охорони пам'яток історії та культури. Мав численні нагороди.

Новицькі.

Марія (початок XVIII ст.) – донька Іллі Новицького, охочекомонного полковника (роки діяльності бл. 1669 – 1700). Дружина Степана Трощинського, племінника гетьмана Івана Мазепи.

Петро Іванович (1722 – пізніше 1776) – бунчуковий товариш (із 1745). 1750 р. служив у Миргородській полковій рахунковій комісії. Малоросійський полковник (із 1776). Шляхтич Лубенського повіту.

Новицькі – предки миргородського роду Вульфертів (через Корсунів, див.).

Адам Гнатович – потомственний дворянин, у 1851 – 1855 рр. управляв маєтком поручика графа Андрія Кириловича Гудовича в Миргородському повіті.

Йосип Адамович – дворянин, власник винокурні в м-ку Сорочинцях. Він і його дружина Марія Йосипівна близько 1864 – 1874 рр. мали 613 дес. землі в Маріїнському хуторі (у дачі м-ка В.Сорочинців). Марія Йосипівна (1836 – ?), дворянка, жителька Великих Сорочинців, 1913 р. мала 232 десятини землі.

Казимир Йосипович (1868 - ?) – дворянин, поміщик, жив у Великих Сорочинцях (1897 – 1912), де мав маєток, володів 320 десятинами землі. Повітовий земський гласний (1904). Член призовної Сорочинської дільниці (1910 – 1912). Восени 1905 р. селяни підпалили його економію. 1918 року його чудовий будинок було зруйновано, землі й майно націоналізовано; на базі його економії створено пункт зі спільного обробітку землі селян.

Михайло Вікторович – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик, 1912 р. правив у Троїцькій церкві с. Панасівки. Законовчитель початкового народного училища в с. Сакалівці (1909 – 1911).

Федір – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Новітній Клим – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Новодворська – миргородська фельдшерка, 1942 р. працювала в будинку інвалідів у Миргороді на Харківці.

Новокрещонов (Новокрещоний) Михайло – майор, житель м-ка Сорочинців (1791 – 1794). Його дружина Марія Іванівна в 1816 – 1823 рр. мала селян у Сорочинцях. Їхній син Олексій 1791 р. став хрещеним батьком Гаврила Андрійовича Карпатіоса (див.).

Новолатенко Мартин – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Новолат Мартин, «можній середній» козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Новомлинські.

Новомлинські – у XVIII ст. власники хутора Новомлинського (Новомлинівського) за 2 версти від Миргорода, либонь, на захід від міста. На початку XIX ст. хутором володів поручик Кременецький.

З роду Новомлинських відомі:

Новомлинський Гарасим Антонович – тафель-декер при дворі гетьмана Кирила Розумовського. Помер у Глухові 23.02. 1753 р.

Новомлинський Григорій (нар. бл. 1722) – купець у Полтаві (1765), торговець вином. Лавник Полтавського магістрату. Мав двір на Успінській вулиці: хату на 4 покої, житло для найманих робітників, комору, сарай. Володів підварком на Павлівській вулиці, де в нього був амбар для виробництва горілки. Мав город, ліс, землю. Дружина Марія Іванівна, діти Степан, Іван, Марія. У Г.Новомлинського жив робітник Степан Головко, молодий козак із с. Шахворостівки Миргородського полку.

Новомлинський Степан (нар. 1730) – син купця, житель Полтави (1765). Тітка Пелагія Іванівна. Дружина Агафія Петрівна. Жили в найманій хаті.

Новомлинський Іван (нар. 1735) – купець у Полтаві (1765), торговець вином. Його мати – Агафія Федорівна. Дружина Тетяна Михайлівна, 2 доньки.

Новоселецькі.

Новоселетченко Матвій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718).

Новоселетченки – заможні козаки с. Шишаків Хорольської сотні (1723): Василь із братом Романом; Тишко з синами Матвієм і Іваном; Степан із синами Мусієм і Романом.

Новоселецькі Матвій і Яків – козаки Хорольської сотні М.п. (1732).

Новоселицький – козак, 1781 р. мав хутір (одну хату) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Новоселецький Тимофій Іванович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбині Попівської волості, мав 24 десятини землі.

Новоселецький Трохим Григорович (1863 – ?) – козак, жив у х. Стовбині, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Новохатьки (Новохатченки, Новохатські).

Новохатський Іван – козак у с. Зуївцях (1718).

Новохатченко Яцько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Новохатченко Яків, козак с. Зуївців Миргородської сотні, який перейшов у поспільство (1723). Згадується 1732 р.

Новохатченко Іван – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зуївцях.

Новохатченко Василь – козак куреня с. Милюшок (1718). Він же Новохацький Василь – «можній середній» козак с. Милюшок (1723).

Ноґи.

Ноґа (Нокга) Леонтій Леонтійович – у березні 1689 р. входив до складу «вряду міського полтавського» серед інших «зацних персон» (отаманів, осавулів, бурмистрів).

Ноґа Іван – посполитий у с. Зуївцях (1718).

Ноґа Микита – козак Устивицької сотні (1718).

Ноґа Федір – піший зубожілий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Ноґа Михайло – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Ноґа Василь – «можнійший» посполитий у с. Зуївцях (1723).

Ноґи Андрій і Дем’ян – убогі посполиті в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Ноґа Іван – 1782 р. козак 2-ї Миргородської сотні.

Ноґи – дворяни Лохвицького повіту (XIX ст.).

Ноґа – колишній чиновник, 1918 р., за часів гетьмана Скоропадського, помічник Полтавського губерніального старости.

Ножин (Ноджин) хутір у 1-ій пол. XX ст. був біля с. Лещенків Біликівської сільської ради. (Письменник Павло Маляр у автобіографічному творі «Перевесники» з роману-трилогії «Золотий дощ» розповів про хутір Ноджин;

він виводив назву хутора не від прізвища Ноґа, а від прізвища Ноджа. За твердженням П.Маляра, житель хутора Роман Ноджа був повстанським отаманом, який боровся проти більшовиків. На нашу думку, етимологічна версія письменника є хибною: прізвище Ноджа на Миргородщині не зафіксоване).

Нодель [Е.] – 1915 р. закінчила Миргородську жіночу гімназію.

Норенко Степан – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Нос (див.: Ніс, Носенки).

Носані (Носаненки).

Носаненко Каленик із синами Данилом і Антоном – 1738 р. козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові.

Носань П. – член Миргородської повітової земської управи (бл. 1916).

Носань Андрій Самійлович (1891, с. Хомутець – ?) – походив із кустарів, житель Хомутця, робітник (верстатник) промартілі «15-й з'їзд ВКП(б)». Заарештований 21 липня 1941 р. 1942 р. був засуджений за антирадянську діяльність до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Носань Володя – хлопчик, учасник хомутецького підпілля, розстріляний німецько-фашистськими окупантами.

Хутір Носанівщина існував у Устивицькій волості.

Носар Василь – посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723); отаман с. Баранівки (березень 1733).

Носаченки.

Носаченко Євтух – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Носаченко Дем'ян Іванович (1861 – ?) – селянин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 25 десятин землі.

Носенки. (Див. також: Ніс).

Гаврило – козак м-ка Сорочинців (1718).

Роман із сином Петром – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Гаврило, Носенко Іван – козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піші (1723). Вони є також у реєстрі сотні 1732 р.

Михайло і Грицько – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Василь із сином Гордієм – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723). Гордій є в реєстрі 1732 р. В ревізії села 1738 р. вони записані як убогі козаки-підпомічники. За переказом, Гордій був засновником Носенкового хутора.

Остап – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Хвесько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Герасим – «можній середній» козак Сорочинської сотні (1723). Курінний отаман Сорочинської сотні (1732), житель м-ка Сорочинців.

Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Гаврило – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). Можливо, знатний.

Михайло – миргородський полковий канцелярист (1752).

Кирило Павлович – капітан (1822 – 1833), городничий м. Миргорода (1822 – 1829). Мав підданих у Миргороді. В середині XIX ст. мав 75 дес. землі біля р. Кир'янки (в 1-ій частині миргородських полів, біля с. Шахворостівки). В 1860 – 1864 рр. його спадкоємці мали 50 дес. землі в урочищі Стадні (в 1-ій частині миргородських полів). Був хрещеним батьком Миколи (нар. 1825 р.) – сина титулярного радника Дмитра Шульженка – хрещеного в Троїцькій церкві Миргорода. За свідченням О.З.Корольової (див.), Микола Гоголь із К.Носенка написав образ городничого в комедії «Ревізор». Мав сина Олександра.

Йосип – священик Благовіщенської церкви м-ка Яресьок (1824).

Сидір – священик, 1830 р. мав землю поблизу м-ка Яресьок.

Єлисей Панасович – унтер-офіцер Миргородської інвалідної команди (1833).

Олександр Кирилович – син капітана Кирила Павловича. Права дворянства затверджені указом Герольдії 1844 р.

Григорій Іларіонович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбині Попівської волості, мав 19 десятин землі.

Панас Семенович (1887, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у с. Петрівцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Василь Григорович (1890, с. Носенки – ?) – селянин-одноосібник у с. Носенках. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання. Реабілітований 1990 р.

Носенки – родина в с. Ярмаках, за непокору радянській владі на початку 1930-их рр. була виселена з села прямо в степ.

Михайло Семенович (1891, с. Петрівці – 3.06.1938) – походив із селян, у 30-х роках житель Миргорода, робітник курорту. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Кілька хуторів Носенків існували в Миргородській і Петрівській волостях.

Літ.: Месяцослов, 1829. – Ч.2. – С. 403; Реєстр 1744 р. – С. 21; Список дворян. – С. 486; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 27, 154, 166, 182, 300; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 451, 452; Присяга М.п. 1732 р.- С. 87.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 1. – Спр. 11437. – Арк. 156; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 174. – Арк. 84, 85; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 8 зв.; Алфавит дач. – Арк. 84 зв., 100; МКМ. ОФ. - № 2080. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р.

Носики.

Носик Павло – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Носик Григорій – посполитий у Хомутці (1723).

Носик Єлисей Гордійович – із 1895 р. служив фельдшером у с. Федунці Миргородського повіту. Був на цій посаді також 1915 р. 1910 р. – фельдшер у Яреськах.

Носови.

Носова – земський фельдшер у с. Петрівцях (1879).

Носов Олексій Ілліч – фельдшер у м-ку Попівці (1899), у с. Кибинцях (1904).

Носульки.

Носулько Самійло – посполитий середній у с. Попівці (1723).

Носулько Яків Феодосійович (? – початок жовтня 1911 р.) – селянин, житель м-ка Сорочинців, член сорочинської групи партії соціалістів-революціонерів. За даними поліції, у травні 1910 р. у нього відбувалися збори цієї групи. Похований на сорочинському цвинтарі. На похороні промовець говорив про нього як про борця за землю і свободу народу.

Носулько Порфирій Феодосійович (1898, с. В.Сорочинці – ?) – походив із селян, мав середню спеціальну освіту. 1936 р. – житель Полтави, без певних занять. Був заарештований 14 листопада 1936 р., засуджений за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Ночні.

Ночний Іван Іванович – у 1930-х рр. член драматичного театру, учасник хору, танцюрист при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. Миргородський бандурист, учасник Миргородської капели бандуристів (30-і – 40-і роки). Брав участь у хорі ветеранів праці при Миргородському районному будинку культури (70-і рр.).

Ночовні (Ночовненки).

Ночовненко Гнат – козак куреня с. Мальців (1718).

Ночовний Іван із братом Степаном – «можнійші» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Нужні (Нужненки).

Нужненко Марко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Нужненко Самійло – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718); записаний серед перших осіб куреня. Він же Нужний Самійло – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Нужненко Юхим (Євфимій) – козак куреня с. Попівки (1718), помер у Дербентському поході; його вдова Ганна 1723 р. жила в селі.

Нукрадзе Георгій (бл. 1731 – 9.02. 1781) – грузин, жив і помер у Миргороді.

Нуппенау.

Нуппенау Август Федорович – майор, справник Миргородського повітового поліційного управління (1871 – 1874). Мав сина Володимира.

Нуппенау Анастасія Олександрівна (за ін. даними, ймовірно, хибними, – Федорівна) – дружина майора, поміщиця Миргородського повіту. В 1863 – 1867 рр. мала 71 дес. землі в х. Нуппенау (в дачах м-ка Хомутця). 1866 року наділялися землею 16 душ селян, раніше належних їй, у х. Веселому (Хомутецькій волості).

Нуппенау Володимир Августович – син майора. Він і його мати Анастасія затверджені в правах дворянства указом Герольдії 1860 р.

Нюнюкали (Нюнюкаленки).

Нюнюкаленко Лазор – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). Він же Нюнюкало Лазар, «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні (1723).

Нюнюкало Семен – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Нюха Яцько – заможний посполитий у Хомутці (1723).

О

Обалковський Варфоломій (Бартоломій) – польський магнат, комірник польського короля Сигізмунда III. За королівським привілеєм від 11 (21) серпня 1621 р. його призначено управителем селітряних варниць у Київському воєводстві й на Лівобережній Україні. Цим самим привілеєм у володіння Обалковському було віддано містечка Березань, Бихів, Яблунів, Миргород і Хомутець (які раніше належали шляхтичеві Янові Чернишевському) з селами й хуторами – для того, щоб В. Обалковський «міг правильно і з вигодою всім цим управляти і забезпечити охорону селітри і доставку її до призначеного місця»; привілей короля давав йому також «повну владу і силу виробляти цю селітру у всій Київській землі». 1630 р. король віддав йому для розробки селітри також м-ко Комишню (згодом Комишня перейшла до Я.Вишневецького).

Літ.: Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967. – С. 698; Полтавщина. – С. 533, 698.

Оберемок Михайло – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Обертас Ярема – посполитий Шишацької сотні (1718). Обертас Ярема з синами Григорієм і Василем – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Обизин Андрій – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Обичайка Маркіян – автор гуморесок, оповідань, віршованих фейлетонів у миргородських газетах «Відродження» і «Миргородські вісті» (1942 – 1943): «Народний уряд», «Правильна любов», «Пригоди з жилеткою», «Як чорт носив тітку Лукину», «Хіба я крайній» та ін.

Обідейки.

Ілля Свиридович – козак, особистий почесний громадянин, член Миргородської повітової земської управи (1871,1874, 1886). Миргородський повітовий гласний (1874, 1878, 1887, 1893, 1898). 1898 р. жив у м. Миргороді.

Михайло Ілліч – закінчив Миргородське повітове училище. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. помічник учителя початкового народного училища в с. Черевках; у 1907 – 1917 рр. учитель-завідувач цього закладу.

Обідейко К.І. – козак, член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911).

Обідейко Марія Федорівна – до 1917 р. мала в Миргороді на вул. Гоголівській (№ 75 або 85) будинок середньої оціночної вартості, який був націоналізований радянською владою, а 1927 р. – денаціоналізований.

Обідні (Обідня).

Обідня Мойсій – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Обідня (Обедня) Матвій – посполитий у с. Єрках, підданий миргородського сотника Василя Зарудного (1752).

Обідні (Обідненки).

Обідненко Сидір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Обідні – жителі Миргорода, в XIX – XX ст. жили на Мочарській вулиці (нині Троїцька, № 29).

Обідний Георгій Йосипович (? – 1895) – житель Мочарської вулиці. Був одружений із Ганною Якимівною Зозулею, мав дітей: Івана, Наталю, Михайла, Григорія, Панаса, N (помер дитиною).

Обідний Іван Георгійович (бл. 1886 – ?) – інженер, директор Миргородського художньо-керамічного технікуму в 1920 – 1925 рр. Згодом виїхав із Миргорода. Мав доньку Лілю.

Обідний Михайло Георгійович (11 (23).07.1889, за іншими даними, 24.06.1889, м. Миргород – 7.01.1938, м. Мукачеве) – український поет, етнограф, пам'яткознавець, музеолог, організатор українського культурного життя в еміграції. Мав літературний псевдонім М.Мочарський. Народився в сім'ї селянина. Родина жила на Мочарі (нині вул. Троїцька, № 29). Закінчив чотирикласну школу, згодом середню школу № 1, далі – Армавірське педагогічне училище. З 1907 до 1910 р. учителював у аулі Хатукаївському тав станиці Устьлаба на Кубані. Збирав місцевий фольклор. Протягом деякого часу був співробітником Катеринославського музею ім. О.Поля, Київського мистецько-промислового музею та інших музейних установ. З пієтетом ставився до історика Д.І.Яворницького, присвятив йому вірша. В 1911 – 1913 рр. служив у 6-му Гренадерському полку в Москві, мав звання поручика. Учасник Першої світової війни, був тяжко поранений, після чого приїхав у відпустку до Миргорода, де займався літературно-культурною діяльністю. Із 1917 р. – учасник Української революції. Сотник армії УНР. В Києві керував роботою Військово-історичного відділу (згодом музею) в складі Генерального штабу української армії. Внаслідок поразки українських сил із 1920 р. опинився в Польщі, згодом у Чехословаччині. На еміграцію О. вивіз основні матеріали

свого музею. У липні 1921 р. в м. Тарнові був призначений на посаду начальника Головного військово-історичного музею-архіву Армії УНР. У вересні 1921 р. у Тарнові створив літературно-мистецьке товариство «Сонцецвіт», яке 1922 р. видало однойменний альманах. У м. Ченстохові влаштовував літературні збори в Українській читальні. У липні 1922 р. зустрічався з Головним Отаманом С.Петлюрою в справі збереження військово-історичних пам'яток. Переїхавши з Тарнова до Праги, перевіз із собою й Військово-історичний музей-архів, який склав основу Українського національного Музею-архіву. У 1923 – 1924 рр. був завідувачем цього архіву в Празі, а 1925 р. – його кустосом (зберігачем фондів), дієво дбав про його поповнення. В 1930 – 1933 рр. був на посаді референта Українського історичного кабінету при Міністерстві закордонних справ ЧСР. Навчався в Празькому університеті ім. Драгоманова, де здобув ступінь доктора філософії в галузі народознавства. 1933 р. переїхав на Закарпаття, де 1935 р. став одним із ініціаторів створення Етнографічного товариства Підкарпатської Руси й Етнографічного музею Закарпаття. Викладав у гімназії в Мукачеві. Крім історико-етнографічної праці, займався літературною діяльністю. У Миргороді 1917 р. видав дві збірки поезій «Під сяйвом волі» та «Левко Кобзаренко: Козацька дума» (остання була присвячена співцеві й бандуристові В.Шевченку). Публікував свої твори в часописах «Рідний край», «Маяк», «Дніпрова хвиля», «Літературно-науковий вісник», «Універсальний журнал» (виходив у Києві з 1918 р). Під псевдонімом Михайло Мочарський вийшла його поетична збірка «Над полем прокляття ридає любов» (К., 1918). 1923 р. видав збірку поезій «Нерозцвілі ранки». Автор численних статей на етнографічно-музейні та літературно-мистецькі теми: «В обороні могил поляглих лицарів» (Тарнів – Львів, 1921), «Як охоронялися пам'ятки» (ж-л «Нова Україна», Прага, 1925), «Наші завдання в охороні пам'яток» («Вісник Українського національного музею-архіву при Українському інституті громадознавства в Празі», 1928), «Графіка українських грошових знаків» («Стара Україна», Львів, 1925), «Старі гуцульські хати в селі Квасах» («Підкарпатська Русь», 1936) та ін. На еміграції приятелював із поетами-земляками з Миргородщини: Я. Доленком, П.Тенянком, В. Самійленком. Автор книжки «Володимир Самійленко на терезах поетичної думки» (Тарнів, 1921) і статті «Яків Доленко (В п'ять років по смерти поета)» («Нова Україна», 1923). Вів щоденник. Одруженим не був. Помер від туберкульозу легень, похований у Мукачеві; цвинтар не зберігся.

Михайло Обідний.

Обідний Григорій Георгійович (бл. 1890 – ?) – 1910 р. закінчив фельдшерську школу при Миколаївському морському шпиталі. З 4 червня 1911 р. фельдшер у м-ку Шишаках Миргородського повіту. Служив фельдшером під час Першої світової війни. У 30-х рр. закінчив Другий Харківський медичний інститут, до війни працював лікарем-дієтологом на Миргородському курорті. Не був одружений.

Обідний Панас (Офанасій) Георгійович (15.07.1892, м. Миргород – 12.10.1978, там само) – миргородський музика, бандурист. За соціальним станом селянин. Жив на Мочарі (нині вулиця Троїцька, 29). Сусід кобзарського поета Якова Доленка. Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі, яку не закінчив через побутові труднощі. У 30-х рр. працював першим директором Миргородського міського клубу (був на території сучасного хлібозаводу); знову був на цій посаді (клуб діяв на вул. Свидницького) з листопада 1943 р. Умів робити бандури, грав у Миргородській капелі бандуристів. Складав пісні (сам писав слова й музику), грав у духовому оркестрі. Похований у Миргороді. Мав доньку Розу (в шлюбі Балтіну), вчительку.

Обідний Василь Іванович. 1927 р.

Обідний Василь Іванович (1906, м. Миргород – 16.02.1942) – був членом бюро Медведівського комсомольського осередку в Миргороді (1927), в якому відповідав за військову роботу серед молоді. Перед початком Другої світової війни був директором миргородської пекарні. Жив на вулиці Довгоселівській (нині Зоріна), між будинками народної поетеси Х.Литвиненко і бандуристки А.Єланської. Під час війни – командир підрозділу розвідки партизанського загону «Перемога». Мав партизанський псевдонім Чапаєв. Під час виконання завдання в с. Обухівці був упізнаний і заарештований гестапо. Після допитів у Миргороді, коли його повели на страту до 4-ї школи, він зробив спробу втекти, але був застрелений. Дані про дружину відсутні (на його фото є примітка: «Теща Бережинська»).

Обідний – начальник миргородського міського господарства (1942).

Літ.: Земская медицина. – С. 128, 129; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн.3. – 1928. – С.312; М.М. Михайло Обідний // Миргородські вісті. – 1943. - № 38; Олексенко М. Не втекти від розплати // П.п. – 1979. – 6 липня; Енциклопедія українознавства. Словникова частина. Перевидання в Україні. – Т.2. – Львів, 1993. – С. 645; Т.5. – Львів, 1996. – С.1802; Ротач П. І слово, і доля, і пам'ять... – Полтава, 2000. – С.341; Розсоха Л. Михайло Обідний і Миргородщина // Миргород – гоголівський край. – 2003. – 19 лютого. – № 8. – С. 9; Її ж. Дружба двох миргородських поетів // Прапор перемоги. – 2014. – 7 лютого. - № 6 (12185). – С. 6; Палієнко М. Пам'яткоохоронна діяльність Михайла Обідного в Україні, Польщі та Чехословаччині // Пам'ятки України. Історія та культура. – 2005. - № 2. – С. 94 – 102; Дубровіна Л. Бібліотечна діяльність емігрантських українознавчих центрів у 20-30-х роках ХХ ст. // Бібліотечний вісник. – 2009. – №2. – С. 3 – 13; Розсоха Л. До життєпису українського патріота Михайла Обідного // Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – Гадяч: Гадяч, 2014. – С. 237-250.

Обізянський Микита Федорович (1884, с. Черевки – ?) – селянин-одноосібник у с. Черевках. 1937 р. був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Обломієв Василь Дмитрович – у 1903 – 1904 рр. титулярний радник, становий пристав 4-го стану Миргородського поліційного управління (м-ко Шишаки).

Обломієвські. (Можливо, рід походив із Власівської сотні Миргородського полку, де був х. Обломіївський).

Обломієвський Іоанн – священик, у 1880-их рр. мав 776 дес. землі й найманих робітників у х. Павлівщині Лубенського повіту.

Обломієвський Олексій Фед. – помічник начальника залізничної станції Гоголеве (1908 – 1910).

Обломієвський (Обламієвський) Гліб – член партійної організації більшовиків у с. Хомутці (початок 1918 р.). У 20-х рр. керував комуною в х. Заїр поблизу с. Бакумівки.

Обловущенки (Облоущенки).

Обловущенки Сава і Юхим – козаки Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Облоущенко (він же Галич) Іван – козак 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Оболонський Дем'ян Васильович (? – 1758) – генеральний суддя. Одружений із Тетяною Степанівною Родзянківною, донькою хорольського сотника (1723 – 1735), миргородського полкового обозного (1735).

Обревки.

Обревко Карпо – 1737 р. війт у с. Слобідці.

Обревко Олексій – дворянин, колезький реєстратор, 1830 р. його сини Степан та Іполит навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Обриньба Олена Петрівна – в 1930-х рр. миргородська співачка, артистка драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. Жила на вулиці Авангардній. У 1942 – 1943 рр. грала в виставах Миргородського українського театру ім. М.Старицького. Померла в м. Лубнах.

Обрізани (Обрізаненки).

Обрізан Іван – посполитий, член ковальського цеху Устивицької сотні (1718).

Обрізан Яків – посполитий, член різницького братства Устивицької сотні (1718).

Обрізаненко Лук'ян – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Обрезаненко Гнат – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Обрізко Іван – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Обрученко Семен – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Овдієнки.

Овдієнко Павло – «можний середній» козак с. Черевок Миргородського полку (1723).

Овдієнко Павло – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Овдієнко Карпо – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Овдієнко Уляна Семенівна (1917 – ?) – 1939 р. працювала завідувачкою відділу піонерів в Миргородському райкомі комсомолу. 1940 – 1941 рр. – директор Миргородської семирічної школи № 5. Під час війни була на підпільній роботі, розповсюджувала листівки. По війні до 1973 р. працювала в школі. Жила на вулиці Горбовій, 45.

Оверки (Оверченки).

За розповідями миргородців, одна з гілок Оверків походила з-поза меж Миргородщини, вони купили собі кілька хуторів у Миргородському повіті.

Оверченко Іван із братом Гаврилом – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Оверко Іван – заможний посполитий у с. Єрках (1723).

Оверченко Грицько з сином Василем – 1752 р. козаки-підпомічники в с. Єрках, кінні, малогрунтові.

Оверко Платон – 1883 р. опікун Єрківського початкового народного училища.

Оверко Андрій Федорович – дворянин, належав до Єрківського сільського товариства. 1886 р. порушував питання перед Миргородською повітовою земською управою про будівництво в с. Єрках приміщення для народного училища.

Оверко Йосип Федорович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Круглику Кибинської волості, мав 29 десятин землі.

Оверко Семен Андрійович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Круглику, мав 71 десятину землі.

Оверко Михайло Андрійович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Круглику, мав 71 десятину землі.

Оверко (Оверченко) – власник кількох хуторів між Миргородом, Шахворостівкою і Кибинцями (наприкінці XIX – на початку XX ст.). Вуличне прізвисько – Мотузка (див.).

Оверко Данило Іванович – почесний громадянин, житель м. Миргорода (1915).

Оверченко – донька заможного землевласника, на початку XX ст. навчалася в Миргородській жіночій гімназії.

Оверко, у вересні 1917 р. був обраний до складу Миргородської повітової земської управи (на виборах тоді перемогли українські есери у блоці з Селянською спілкою).

Оверко – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Оверко Ольга Семенівна – вчителька української мови й літератури на Миргородщині (зокрема, в Миргородській вищій початковій школі близько 1917 – 1920-их рр.). Патріотка України.

Оверко – вчитель природознавства й зоології в одній із шкіл Миргородщини (1927).

Оверко Семен Андрійович (1870, с. Єрки – ?) – селянин-одноосібник у с. Круглику. 1929 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Оверко Андрій Йосипович (1881, с. Єрки – 20.05.1938) – із селян, освіта початкова, житель с. Шахворостівки, член колгоспу «Червоний партизан». 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Оверко Данило Костянтинович (1899, с. Єрки – 22.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. У 30-х рр. XX ст. жив у Миргороді, працював охоронцем у артілі «Перемога». Перебував під слідством каральних органів. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Оверко Ф.П. – заможний селянин у с. Єрках. За більшовицької влади був розкуркулений, через утиски виїхав на Дніпрельстан, далі в Керч. Родину (3 дітей) активісти вигнали з села, вони пухли з голоду 1932 р., наймитували, жебракували. Ф.О. повернувся, що урятувати родину, але тут його засудили до 10 р. північних таборів. З Мурманська вирішив утікати, але був поранений при втечі. Йому ампутували ногу до коліна і за 2 тижні відправили на Біломорканал. Там після тяжких знущань оголосив голодування, направив протест прокуророві. Нарешті його, скаліченого й напівживого відпустили. Повернувшись до України, пічникував. Німецьку владу 1941 р. зустрів із сподіваннями на звільнення від більшовизму.

Кілька хуторів Оверків існували в Миргородській і Кибинській волостях.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Постановления МУЗС 1915 г. – Миргород, 1916. – С. 408; Листок социал-демократа (м. Миргород). – 1917. – 29 вересня; Миргородські вісті. – 1942. - № 10; Миргородський керамічний технікум. – с. 57; Швидько. – С. 188; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 458; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 91.

Арх.: МКМ. НА. – Документи дожовтневі; Приватний архів Т.С.Сироти (м. Миргород).

Овраменки (див.: Авраменки).

Оврунченко Яким – житель Миргородської сотні (1718).

Овсієнки.

Назар і Сис – заможні посполиті в Миргороді 1723 р.

Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Панас і Грицько – козаки Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Максим – міський війт у Сорочинцях (1739), неграмотний.

Сильвестр Митрофанович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ігнатенків Шишацької волості, мав 36 десятин землі.

Овсії.

Овсій Федір Андрійович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Озниці Березоволуцької волості, мав 23 десятини землі.

Овчарі (див. також: Овчаренки).

Овчар Марко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Микита – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Улас – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Семен – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Семен, Радько і Трохим – убогі посполиті в с. Савинцях (1723).

Буйсил – посполитий у с. Попівці (1723).

Лук'ян – середній посполитий у с. Кибинцях (1723).

Кость – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Івана Ксьонзенка.

Омелько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Дениса Лепченка.

Тарас – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Миколи Білецького.

Овчарівський хутір на поч. XX ст. існував у Кибинській волості.

Овчаренки (і **Овчаренки-Курячі**). Див. також: Овчарі, Курячі-Овчаренки.

Овчаренко Прокіп – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Самійла Даценка.

Овчаренко Федір – посполитий у с. Єрках, підданий сотника В.Зарудного (1752).

Овчаренко Антон Корнійович (бл. 1853 – ?) – козак, 1913 р жив у с. Малих Сорочинцях Зубівської волості, мав 46 десятин землі.

Овчаренко Устина – закінчила Жданівську двокласну школу. Учителька школи грамоти в с. Довгалівці Хомутецької волості (1904).

Овчаренко (Овчаренко-Курячий, Курячий-Овчаренко) Андрій Демидович – селянин, син кравця, закінчив духовне училище. Учитель співів у Миргородському парафіяльному училищі (1890). В 1908 – 1912 рр. псаломщик Троїцької церкви м. Миргорода. Згодом (до 1917 р.) учитель у с. Петрівцях. Гарний співак і організатор сільського хору, був улюбленцем учнів. Мав дочок. Його невеликий будинок у Миргороді на вул. Ведмедівській, № 8, був націоналізований радянською владою, а 1927 р. – денаціоналізований.

Овчаренко (Курячий-Овчаренко, Овчаренко-Курячий) Степан Демидович – син кравця, закінчив 4-класне Миргородське міське училище. У 70–80-х рр. XIX ст. служив писарем Миргородської повітової земської управи, водночас із цим викладав співи в народному училищі, був регентом Троїцької церкви в Миргороді. 1903 – 1908 рр. – учитель співів Миргородського парафіяльного чоловічого училища. Мав дочок.

Овчаренко Петро Іванович – голова волосного комітету незаможних селян у с. Попівці (1920).

Овчаренко Іван Антонович – один із 10 селян с. Зубівки, які були розстріляні 1921 р. за санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами комуніста Богині.

Овчаренко Іван Якимович (1877 – ?) – житель Миргорода, мав початкову освіту, 1937 р. – без певних занять. Був заарештований 16 квітня 1937 р., засуджений до 7 р. позбавлення волі, термін зменшено до 3 р. Реабілітований 1995 р.

Овчаренко Ганна Дмитрівна – ланкова колгоспу ім. Жданова Малосорочинської с/р, 1937 р. була нагороджена орденом Леніна за високі врожаї у вирощуванні цукрових буряків. Того самого року обрана першим депутатом Верховної Ради СРСР від Миргородщини.

Овчаренко Ольга Г. – в 1930-х рр. артистка драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді, учасниця художньої самодіяльності миргородського курорту. Грала в Миргородському українському театрі ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Овчаренко Петро – в 1930-х рр. учасник художньої самодіяльності миргородського курорту.

Овчаров Василь Михайлович – житель с. Зубівки, один із перших комуністів села. Очолював Миргородський повітовий відділ земельних справ. Помер молодим, похований у Зубівці.

Овчарьов [Е.] – 1836 р. землемір у Миргородському повіті (можливо, землемір Савинської економії поміщиків Фролових-Багреєвих).

Овчинников – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Огарьов Борис Петрович (бл. 1882/1886 – ?) – 1913 р. на військовій службі, штаб-ротмістр, постійно жив у Санкт-Петербурзі. Миргородський повітовий гласний (1911). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1911 – 1913). З 1914 р. опікун Гасенківського початкового народного училища Миргородського повіту. Власник 246 десятин землі в Миргородському повіті.

Огирі.

Огир Роман, Огир Іван – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Огій Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Огієвич Карпо – приятель Я.Марковича, генерального підскарбія. Можливо, був одружений з донькою Зарудного: у травні 1727 р. приїздив до Миргорода «сватати собі дочки у Зарудного».

Оголевці (Оголівці). Походили з козацької старшини Гадяцького полку.

Оголевець Яків Трифілійович – дворянин на Полтавщині, надвірний радник. Дружина – Марія Іванівна. Діти: Степан, Григорій, Дмитро, Михайло, Костянтин, Петро. 1884 р. їх дворянство було підтверджене указом Герольдії.

Оголевець Степан Якович (1857, м. Полтава – 1937, м. Москва) – громадський діяч Полтавщини, народник-сімдесятник. Навчався в Полтавській гімназії, де в середині 1870-их років був членом народницького гуртка Ростислава Стеблін-Каменського. У 70-х рр. працював фельдшером у с. Шишаках Миргородського повіту. За агітаційну роботу зазнав ув'язнення. З 1882 р. жив за кордоном, навчався на медичному факультеті в університетах Відня й Мюнхена. З 1884 р. знову жив у Полтаві. Приятель лікаря І.Г.Харечка (див.). Податковий інспектор при казенній палаті м. Полтави. Гласний Полтавської міської думи. Належав до демократичних кіл полтавської інтелігенції. Його родина дружила з сім'єю В.Г.Короленка. Щоліта відпочивав на дачі Короленка в с. Хатках Миргородського повіту. Дружина – Анна Василівна Тессен. Мали 9 синів і 2 дочок. Син – Віктор Степанович – автор спогадів про В.Короленка, художник, автор картини «Дача В.Короленка в Хатках. 1913 рік».

Оголевець Митрофан Костянтинович – небіж Степана Яковича Оголевця. Надвірний радник (1891), статський радник (1900 – 1907)), міський суддя в Миргороді (1891 – 1913). 1904 р. входив до складу старшин Миргородського громадського зібрання. Член Миргородського повітового з'їзду (1910 – 1912). Цікавився образотворчим мистецтвом, малярською творчістю Т.Шевченка.

Огородники.

Огородник Грицько – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Огородні (Огородненки).

Огородній Григорій – козак Миргородської полкової сотні (1718), загинув у поході. Його вдова Олена 1723 р. жила на території Миргородської сотні.

Огородненко Василь – посполитий у Миргороді 1723 р., належав Мгарському Лубенському монастиреві.

Огородненко Фесько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Огородня Надія Георгіївна – здобула освіту в Полтавському єпархіальному училищі. З 1911 р. учителька-завідувачка Семереньківського початкового народного училища. 1938 р. як представниця будинкоуправління була присутня при обшуку в учителя М.П.Перчика (див.) у Миргороді на вул. Вовчанській.

Огородній Михайло Іванович – політичний діяч Полтавщини. Член УСДРП; улітку 1917 р. став членом Української Центральної Ради від Полтавської губернії за квотою територіального представництва. Входив до складу комісій з реорганізації Комітету Центральної Ради і для розробки проекту статуту автономії України. Член Миргородської земської управи (був ним у лютому 1918 р.). Мав зв'язки з миргородцем, українським соціал-демократом Семеном Бакалом (див.).

Огромні (Огромненки).

Огромний Савка – посполитий у Миргородській сотні (1718); житель Миргорода 1723 р., посполитий.

Огромненко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Огромненко Харко – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Д.Вирського хибно – Огровеченко).

Огромний Іван – бурмистер миргородський (5.01.1741).

Огромний Михайло Іванович (1885, м. Миргород – 8.01.1938) – українець, із селян, освіта початкова. Житель Миргорода, у 30-х рр. XX ст. працював різноробом за наймом. 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Одарченко Тимофій Петрович (бл. 1848/1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Моначинському Баранівської волості, мав 18 десятин землі.

Одиниці.

Одиниця (в публікації О.Бодянського – Олениця; в публікації 1995 р. – Одениця) Степан – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Одиниця Яким – посполитий у с. Попівці (1723).

Одинці (Одинченки).

Одинець Василь – значковий товариш Миргородського полку (1711).

Одинець Яріш – козак Шишацької сотні (1718).

Одинченко Василь, Одинченко Ярема з братом Федором – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Федір є також у спискові сотні 1732 р.

Одинець – городиський сотник Миргородського полку (грудень 1759).

Одишилідзе (див.: Адешелідзе).

Однороги (Одноpоженки). (Пор.: Єдноpог).

Одноpоженко Антін – житель с. Біликів (1718).

Одноpоженко Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Одноpоженко Хведір – посполитий у с. Біликах (1723).

Одноріг Гордій із синами Артемом, Михайлом і братом Іваном – посполиті в с. Єрках, піддані сотника В.Зарудного (середина XVIII ст.).

Ожжа Федір – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723). У спискові жителів 1718 р. записаний Аджожа Хведір – член різницького цеху Сорочинської сотні. Либонь, це одна й та сама особа. (Є також прізвище пізнішого часу Ажажа).

Ожоги.
Ожог Петро (в публікації О.Бодянського – Орач Петро) – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Ожог Ясько – житель м-ка Березової Луки (1655).
Прізвище Ожог у XIX ст. зафіксоване також на території Зіньківщини.

Озерний Андрушко – посполитий у с. Зубівці (1723), піший.

Озимок Матвій – заможний посполитий у с. Черевках (1723). Пор.: Назимок.

Озмителі (Озмителенки).
Озмителенко Степан із братами Павлом і Максимом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Озмителенко Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Окрайко Василь Іванович – 1904 р. начальник залізничного роз'їзду Кибинці.

Окрушки (Окружки).
Окрушко Яким – заможний посполитий у с. Зуївцях (1718 – 1723).
Окружко Іван Семенович (1893, с. Остапівка – 20.05.1938) – із селян, освіта початкова. Житель с. Остапівки, службовець колгоспу. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

«Оксак Василенко» – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). В цій самій сотні записаний «Антон, Оксаків брат».

Оксацький Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Оксененко Яків Омелянович – селянин, 1905 р. опікун Ромоданівського початкового народного училища Кибинської волості.

Оксинович Ілляш – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Оксюки (див.: Аксюки).

Олександренко (див.: Александренко).

Олександровські (див.: Александровські).

Олексенки.
Гаврило і Матяш – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Гаврило – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Андрій – козак Миргородської сотні (1718).
Кіндрат – війт у с. Милюшках (1718).
Іван – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); миргородський бурмистер (1721).
Іван – «можний середній» козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).
Степан – «можній середній» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).
Степан – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Федора.
Василь – отаман с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1732).
Максим і Андрій – жителі м-ка Сорочинців, входили до калачницького цеху (1732).
Стецько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).
Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Іван – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді, убогий.
Яким – 1737 р. ратушний служник у Миргороді.
Трохим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із сином Мусієм мав 1 двір, 1 хату.
Степан – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).
Олексенки – козаки Кирило, Степан, Григорій, Іван і Никифор Гнатовичі, близько 1862 – 1877 рр. мали в дачах м-ка Багачки, в х. Балюковому, 837 дес. землі.
Тихон Іванович – козак, в 1862 – 1874 рр. разом із іншими співвласниками мав 3126 дес. землі.
Никифор Іванович – козак; близько 1866 – 1873 рр. його спадкоємці мали в дачах м-ка Березової Луки і с. Остапівки 3413 дес. землі.

Олексій – козак, 1879 р. утримував земську поштову станцію (4 коней) у с. Березовій Луці Миргородського повіту.

Олексенко М.П. – миргородський кобзар, співак, декламатор. На літературно-музичному вечорі, влаштованому в миргородському Народному Домі 15 травня 1911 р. для збору коштів на пам'ятник Т.Шевченкові в Києві, під акомпанемент кобзи виконував пісні на вірші Т.Шевченка.

Олексенків хутір існував у Миргородській волості.

Олексієви (див.: Алексеєви).

Олексієнки. (Пор. також: Алексієнки).

Олексієнко Данило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Олексієнко (Алексієнко) Артем – козак Хомутецького куреня (1718).

Олексієнко Макар – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Олексієнко Мартин – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із сином Олексієм мали 1 двір, 1 хату.

Олексієнко Кирик – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Петра Купенка.

Олексієнко Михайло Федорович (1908 – ?) – коваль колгоспу «Червона трибуна», за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Олексієнко В. – зоотехнік конярства в Миргородській земельній управі (1942).

Олексієнків хутір існував у Миргородській волості (між Миргородом і с. Гаркушинцями, з південного боку залізниці). Однойменні хутори існували також у Багачанській і Березоволуцькій волостях.

Олексійович Лук'ян – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Олексіюк – 1927 р. завідувач Миргородського дитячого будинку в правобережній частині міста.

Оленичі.

Оленич Харко – 1737 р. був на посаді «асаулчика» при ратуші в Миргороді.

Оленич П.К. – один із організаторів Зубівського кредитового товариства (1926).

Олефір (в реєстрі – Олихвір) – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Олефіри (Олефіренки). Див. також: Оліхверенко.

Олефіренко Трохим – заможний козак Миргородської полкової сотні (1723). Мав трьох синів – Григорія, Кирила й Микиту.

Олефіренко (Олехвіренко) Яків – житель Миргорода (1738, 1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із синами Мусієм і Якимом мали 1 двір, 2 хати.

Олефіренко Демко – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із зятем Леськом Кивенком і братом його Назаром мав 1 двір, 3 хати, де жили 3 сім'ї.

Олефір Яків Трохимович – ветеринарний фельдшер у м–ку Багачці (1903 – 1904).

Олефіренко Яків Антонович (бл. 1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 24 десятини землі.

Олефір Іван Васильович – колгоспник колгоспу «Надія» на Миргородщині, за радянської влади зазнав репресій, згодом був реабілітований.

Олешки. (Див. також: Олещенки).

Олешки Семен, Федір і Яків – посполиті в с. Попівці (1723).

Олешко Микола (1736 – ?) – на військовій службі з 1765 р. сотенним хорунжим Яреськівської сотні Миргородського полку. Значковий товариш із 1781 р. Мав 6 підданих у Городиському повіті.

Олешко Дем'ян – абшитований військовий товариш (1782).

Олешко [Н.Е.] – лікар, близько 1925 – 1928 рр. директор Миргородського курорту. 1925 р. видав у Миргороді, в друкарській артілі братів А. і Х. Шиків брошуру «Миргородский курорт».

Хутір Олещихи на поч. XX ст. існував поряд із с. Марченками.

Олещенки. (Див. також: Олешки).

Кирій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Макар – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ілляш – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Василь – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Олещенко Іван Щербич – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Олещенко – земський фельдшер у містечку Сорочинцях (1879).

Олишко Микола (1736 – ?) – служив у Миргородському полку з 1765 р. яреськівським сотенним хорунжим. Із 1781 р. значковий товариш.

Олійники (Олійниченки, Олійникови).

Олійник Фесько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Олійник (Олейник) – у жовтні 1657 р. костянтинівський сотник Миргородського полку. (Костянтинів – давня назва м-ка Чорнух).

Олійник Касян – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Олійник Сафон – 1666 р. міщанин с. Бакумівки.

Олійник Андрій – бурмистер Миргорода (1716).

Олійник Василь із синами Пилипом і Петром – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). В ревізії села 1738 р. вони записані як виборні козаки, малоґрунтові.

Олійник Павло – козак Зубівського куреня (1718). Павло з сином Герасимом – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). В ревізії села 1738 р. вони записані як виборні козаки, малоґрунтові.

Олійник Гаврило з сином Йосипом – «можні середні» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Олійниченко Тихін із братом Гаврилом – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Олійниченко Іван – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Олійник Хома – бідний піший козак у с. Обухівці Сорочинської сотні, титар (1723).

Олійниченко Радько – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Олійник Яким – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Олійниченко Яків – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Олійниченко Яків – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Олійниченки Роман і Іван – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Олійник Максим – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Олійник Павло з сином Гарасимом; Олійник Петро з братами Пилипом, Євтухом і Данилом – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, малоґрунтові. Данило Олійниченко згадувався також у реєстрі села 1732 р.

Олійник Грицько – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Олійниченко Юсько (Йосько?) – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Олійниченко Юсько – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Мальцях.

Олійник Андрій Іванович – козак, у 1864 – 1867 рр. мав 30 дес. землі в х. Олійника (в дачах м-ка Хомутця).

Олійник Іван Кирилович – із 1879 р. у сані священика. З 1884 р. законовчитель Молодиківщинського початкового народного училища Миргородського повіту. 1902 р. священик Благовіщенської церкви в с. Тухах (Федунці) Миргородського повіту. 1900 р. нагороджений скуфією.

Олійник Федір Андрійович (бл. 1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Руді Зубівської волості, мав 15 десятин землі.

Олійник Георгій Андрійович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 21 десятину землі.

Олійник Борис Маркович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Баранівці Миргородського повіту, мав 59 десятин землі.

Олійник Григорій Маркович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Баранівці, мав 54 десятини землі.

Олійникова Феодосія Іванівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1894 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька Пришибського початкового народного училища Шишацької волості.

Олійникова Олена Іванівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька Федунського початкового народного училища Яреськівської волості.

Олійников Іван – священик. Освіту здобув у Полтавській духовній семінарії. З 1901 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. законовчитель Федунського народного училища.

Олійников Євлампій – син священика, освіту одержав у Лубенській братській школі. 1904 р. учитель Різдво-Богородицької церковнопарафіяльної школи села Олександро-Миколаївки Попівської волості.

Олійник Сергій Васильович – один із 10 селян с. Зубівки, які були розстріляні 1921 р. за санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами комуніста Богині.

Олійник Іван Якович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 43 десятини землі. Один із 10 жителів Зубівки, які були розстріляні 1921 р. згідно з санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами комуніста Богині.

Олійник Андрій – заможний селянин с. Зубівки, 1921 р. був розстріляний комуністичною владою як заручник за вбивство в Зубівці невідомими особами члена комнезаму Богині.

Олійник Павло Іванович (1894 – ?) – селянин-одноосібник у Зубівці, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Олійник Іван Григорович (1898 – ?) – вантажник миргородського пункту «Заготзерно», за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 276; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1894. – С. 148; 1902. – С. 86, 90; 1905. – С.192; Малорос. книги. – С.65; Клировая книжка. – С. 427; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 26, 33, 172, 182; Ревегук В. За волю України. – С. 271; Присяга М.п. 1732 р. – С. 22, 31.

Оліхверенко Опанас – посполитий заможний у Миргороді (1723). Див. також: Олефіренки.

Олішевки (Олишевки). Див. також: Олішевські.

Олішевка Яцько – отаман козацький с. Бакумівки Миргородської сотні (1718, 1732). Либонь, він же Олішевський Яцько – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Олішевко Василь Іванович – селянин, 1915 р. власник цегельні (4 робітники) при с. Бакумівці.

Олішевко – службовець Миргородського повітового земства на початку XX ст., служив одночасно з письменником В.І.Самійленком, добре знався з ним. 1931 р. жив у Миргороді.

Олішевко Л.А. – завідувач Миргородської метеостанції в 1915 – 1933 рр.

Олишевко Федір Григорович (1885, с. Великий Байрак – ?) – із селян, освіта початкова. Житель Великого Байраку, робітник радгоспу «Декабристи». Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Олишевко Григорій Якович (1889, с. Бакумівка – ?) – із робітників, освіта початкова. Житель Бакумівки, під час німецької окупації працював столяром у громадському дворі. Був заарештований органами НКВС 5 жовтня 1943 р. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Олішевко Віктор Григорович (1893, с. Великий Байрак – 18.11.1937) – походив із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Великому Байраці. 30 вересня 1937 р. був заарештований, 1 листопада 1937 р. засуджений до розстрілу. Вирок було виконано. Реабілітований 1989 р.

Олішевко Павло Мусійович (1895, с. Бакумівка – не раніше 1969) – більшовицький активіст, член партії більшовиків із 1917 р. Командир миргородського комуністичного загону (1918). 1919 р. – член і продагент Зубівського ревкому, мав подяки за виконання продрозверстки в Зубівській волості. Воював проти військ УНР та Н.Махна. 1920 р. – командир загону, який займався ліквідацією селянських повстанських загонів, зокрема, Л.Христового. 1969 р. жив у Миргороді на вул. Багачанській, 7. Мав вищу освіту, був пенсіонером республіканського значення.

Олішевські (Олишевські, Олешевські).

Олішевський (Олешевський) Матяш – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).

Олишевський Яцько (див.: Олішевка Яцько).

Ольховик (Ольховий? – пор.) Карпо – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Ольхові.

Ольховий Петро – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського: «Петро Ольхового».

Ольховий Дем'ян – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Ольховий Панас – 1738 р. сотенний хорунжий Устивицької сотні.

Ольхові Іван і Федір – дворяни, в 1863 – 1873 рр. мали 266 дес. землі при хуторах Гирчиному, Гончаревому, Марченковому і Ліденковому (всі в устивицьких дачах).

Ольховий Іван Костянтинович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 20 десятин землі.

Ольховий Митрофан Трохимович – козак, 1913 р. жив у х. Бутів Устивицької волості, мав 38 десятин землі.

Хутір Ольховий існував у Устивицькій волості.

Ольховські.

Іван (1714 – ?) – лютенський сотенний отаман (1756 – 1771). Абшитований військовий товариш Гадяцького полку (1788). Набув прав дворянства.

Кіндрат Михайлович – колезький асесор, у 1860-их рр. разом із Хавронією (Февронією) Степанівною Салимовською, донькою губернського секретаря, мав 110 десятин землі в х. Салимівському (в дачах с. Федунки) і 1 десятину – в дачах м-ка Яресьок (в урочищі «За Табатазівщиною»).

Марія Іванівна – дворянка, дружина губернського секретаря (1860), титулярного радника (1870-і рр.). Мала 93 дес. землі в х. Ольховському (Гузевому) в 1-ій частині миргородських полів (очевидно, десь біля с. Шахворостівки), 17 дес. в урочищі Кильдіші, 17 дес. в урочищі Хуторищах (біля с. Малих Сорочинців). Володіла також урочищем Ольховський ліс біля м-ка Попівки.

Петро Якимович – канцелярський службовець, столоначальник цивільного столу Миргородського повітового суду (1864). Колезький секретар, «непременный заседатель» Миргородського повітового поліційного управління (1871 –1874). Колезький асесор, староста Троїцької церкви Миргорода, опікун церковнопарафіяльної школи Троїцької церкви (1899 – 1900).

Іван Кіндратович (бл. 1860 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Салимівщині Яреськівської волості, мав 72 десятини землі.

Петро Петрович – помічник секретаря з'їзду мирових суддів Миргородського повіту (1890). Секретар комітету опікунства про народну тверезість (1899). Титулярний радник, письмоводитель канцелярії миргородського предводителя дворянства (1899 – 1904).

Ольховський – власник хутора Ольховського в Яреськівській волості, в дачах с. Федунки (1900).

Ольховські – заможна інтелігентна дрібно-дворянська родина в Миргороді на початку ХХ ст. Їхня земля була по дорозі з Миргорода до с. Дібрівки («Вільхівська гора»). За деякими даними, Ольховські – родичі миргородської сім'ї Стельмахів (див.), з якою разом проводили всі свята. Від прізвища Ольховський утворилася назва садиби й урочища Вільхівщина, де були будинок і господарство Ольховських (це територія між нинішніми вулицями Ломиковського й Миргородських дивізій, на північний схід від Троїцького цвинтаря). Будинок Ольховських розміщався трохи північніше від нинішнього будинку № 30 на вулиці Ломиковського, до нашого часу не зберігся (зруйнований у 1970-их роках). Ольховські виїхали з Миргорода після 1917 р. За радянської влади на Вільхівщині розміщався колгосп «XVII партз'їзд», у колишньому панському будинку була контора колгоспу. В 30-х рр. ХХ ст. ще зберігався старий садок Ольховських (в районі нинішнього будинку № 8 на вулиці Миргородських дивізій).

Літ: Розсоха Л. Вільхівщина // Прапор перемоги. – 2021. – 29 січня. – № 4 (12548). – С. 8.

Ольшанські. (Пор. також: Вільшанські).

Павло – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Петро – походив із лубенської козацької родини. 17 серпня 1655 р. був посланий «от его милости пана полковника намес[ника] миргородского» для розгляду справи в Лохвицькій ратуші. Сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (березень 1658 р.). Протягом нетривалого часу 1658 р. був на уряді миргородського полковника, ймовірно, наказного. У квітні – травні 1658 р. разом із Павлом Охрімовичем Апостолом і Михайлом Тишею очолював посольство до Москви, послане миргородським полковником Степаном Довгалем.

Роман – козацький син, жив на території 2-ї Лохвицької сотні Лубенського полку. 1768 р. вступав до Війська Запорізького, про що просив кошового отамана П.Калнишевського значний козак Максим Яновський.

Омелько Іван – 1737 р. війт у с. Черевках. Пор.: Омелянова Ганна (його мати?)

Омельниченко (Омельченко?) Лазар – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732). Можливо, це Хоруженко Лазар (див.).

Омельченки.

Ярема – козак куреня с. Біликів (1718).

Дмитро – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Його вдова Химка – убога.

Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Іван – заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Василь – козак Багацької сотні Мирогородського полку (1732).

Грицько – отаман с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Андрій і Левко – жителі с. Біликів, козаки Миргородської сотні (1732).

Левко з братами Яцьком, Паськом і Данилом – 1738 р. виборні козаки с. Біликів, ґрунтові.

Федір – 1742 р. хорунжий полкової артилерії Миргородського полку.

Іван – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом «з невісткою Оксеною, зятем Трохимом, племенником Михайлом і зятем же Петром Лихоносенком» мали 1 двір, 5 хат.

Пасько – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, разом із «сином Данилом і зятем Андрієм, братом Яковом і племенниками Ігнатом, Корнієм, Федором і невісткою вдовою Пріською» мали 1 двір, 7 хат. Мав у підсусідках удову Тетяну Захожу.

Яків – житель Миргорода (1750), козак, мав у підсусідках удову Тетяну Михайличку.

Леонтій (1749 – ?) – значковий товариш Миргородського полку з 1768 р.

Леонтій – вахмістр, жив у м-ку Яреськах (1790). Дружина Агрипина Микитівна. Мали дітей.

Петро Дмитрович – козак; його спадкоємці в 1860 – 1864 рр. мали 23 дес. землі в х. Курочки (в дачах миргородських полів).

Герасим Іванович (бл. 1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 73 десятини землі.

Омельченко Г.І. – миргородський повітовий гласний (1878).

Григорій Петрович – фельдшер у Миргороді при лікареві К.Гаркушенкові (1899).

Ілля Онуфрійович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Білашів Яреськівської волості, мав 32 десятини землі.

Омельченко Д.П. – 1881 р. гласний Миргородської міської думи.

Дмитро – миргородський козак, житель Личанки. 1913 року брав участь у будівництві церкви Іоанна Богослова, став старостою цієї церкви. Його доньки співали в церковному хорі. Мав синів Семена і Василя Дмитровича Омельченка (див.) – директора Миргородського краєзнавчого музею.

Антон Петрович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Курочкиному Миргородської волості, мав 17 десятин землі. Мав брата Михайла.

Кирило Семенович (1862 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Ромоданівки Комишанської волості, мав 25 десятин землі.

Овксентій Миколайович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Семен Семенович (1870 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Ромоданівки Комишанської волості, мав 25 десятин землі.

Григорій Іванович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Білашах Яреськівської волості, мав 28 десятин землі.

Степан Олексійович – козак, 1902 р. мав землю в Миргороді біля хутора Маляра.

Степан Кузьмович – козак, 1902 р. жив в урочищі Почапського озера, на захід від Баранівського шляху.

Іван Федорович – козак, незаможний, 1903 р. продав свою садибу в Миргороді на Личанці козакові Петру Івановичу Джуню.

Петро Іванович (бл. 1880 – 1917) – житель Личанки. Учасник Першої світової війни. Помер після хвороби внаслідок поранення.

Степан Іванович (бл. 1886 – бл. 1975) – брат Петра, Івана, Платона. Житель с. Почапців. Працював майстром-столяром. Учасник Першої світової війни.

Платон Іванович (бл. 1890 – 1985) – брат Петра, Степана, Івана. Жив у Миргороді на Личанці. Мисливець. У місцевого панка навчився робити опудала птахів і тварин; у 30-х рр. робив опудала для експозиції Миргородського краєзнавчого музею.

Микола – на початку 20-х рр. XX ст. учасник драматичного гуртка «Просвіти» в Миргороді.

В.Д. Омельченко за молодих років.

Василь Дмитрович (12.01.1884, м. Миргород – 16.10.1942, м. Миргород) – миргородський художник і краєзнавець. Син козака Дмитра Омельченка, який був старостою церкви Іоана Богослова в Миргороді. Мати – Килина (Акулина). Мав сестер Палажку, Ганну, Марію, Анастасію. Жили на Личанці, по нинішньому Галушкинському провулку. В.Омельченко навчався в Миргородському парафіяльному училищі, згодом на художньому відділі Миргородської художньо-промислової школи, яку закінчив 1903 р., одержавши фах учителя малювання. Протягом 15 р. працював викладачем малювання в навчальних закладах Лубен: у духовному училищі, будівельному технікумі, профшколі. Був одним із організаторів і активістом Лубенського окружного музею (створеного 1919 р.). За порадою О.Сластьона 1920 р. перевівся до Миргорода на посаду заступника директора Миргородського повітового художньо-промислового і наукового музею. З 1924 р. – директор музею. Врятував від знищення багато старожитностей колишнього Миргородського повіту, зокрема, колекції поміщицьких садиб, церковні архіви, речі з родового склепу гетьмана Д.Апостола, що в Преображенській церкві с. Великих Сорочинців, дві кам'яні баби із села Яновщини. Керував краєзнавчим і астрономічним гуртком при музеї. Допомагав юному учасникові гуртка Павлові Маляру (майбутньому письменникові, див.), синові розкуркуленого селянина. Приятелював із О.Сластьоном, І.Плескачем, Я.Усиком. Автор статті «Миргородський науковий художньо-промисловий музей» (Український музей. – Вип. 1. – К., 1927). Коли в 30-их рр. більшовики руйнували Воскресінську церкву, він забрав із неї до музею ікони, писані В.Л.Боровиковським, але влада їх спалила як непотрібні для революції. 6 березня 1934 р. був заарештований, у помешканні було зроблено трус, речі реквізовано. Був звинувачений у контрреволюційній діяльності, в збереженні церковної та української старовини (про належність Омельченка до к/р організації показав такий собі Гордєєв). 16 травня 1934 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край, протягом 2 років працював на Півночі на лісоповалах. Повернувся додому хворий. Удруге був заарештований органами ГПУ 1939 р., велося слідство, понад місяць перебував у ув'язненні. Після 1939 р. працював ретушером у миргородського фотографа К.Капельки. Під час нацистської окупації реставрував розписи стін у Успінському соборі Миргорода. Малював на замовлення. Автор малярських робіт – краєвидів Миргорода і Лубен, оригінальних картин і копій відомих українських художників на козацьку тематику. Виконував оздоблювальні роботи для курорту. Сім'ї не мав, жив самітником. Похований у Миргороді на Личанському цвинтарі. Реабілітований 1989 р.

Іван Іванович (1888, м. Миргород – 23.07.1938) – із селян, освіта початкова. Житель Миргорода, мешкав на Личанці. Служив у царській армії, учасник Першої світової війни, 1915 р. – фельдфебель 5-го Гренадерського Київського полку. Працював у колгоспі на Личанці. Був заарештований 28 квітня 1938 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Омельченко Григорій Леонтійович (1901 – ?) – житель с. Попівки, вчитель. В 1932 р. працював секретарем райкому Спілки робітників освіти («Робос») у Миргороді. Мав зустрічі 1932 р. з О.Г.Сластьоном, про що написав спогади, опубліковані в газ. «Прапор перемоги», 15.11. 1983 р. Був громадським кореспондентом газети.

Дмитро Варфоломійович (1903 – 1997) – диякон церкви Іоана Богослова, був на цій посаді від перших років існування церкви протягом багатьох десятиліть. Родина Омельченків допомагала знесиленим дітям із личанського сиротинця під час голоду 1932 – 1933 рр.

Омельченки Уляна і дві Насті – учасниці хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Микола – на початку 20-х рр. XX ст. учасник драматичного гуртка «Просвіти» в Миргороді.

Омельченко Григорій Омелянович (нар. 4.05.1951, с. Новоселиця Миргородського району) – український політик, народний депутат України (1997), Герой України (2010). Кандидат юридичних наук, доцент, генерал-лейтенант. До 1992 р. працював викладачем в Українській академії внутрішніх справ. З 1992 р. – полковник служби Національної безпеки України, начальник відділу контррозвідки СБУ по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю.

Омельченків хутір на поч. XX ст. існував у Миргородській волості.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 481; Джунь О. З історії будинку по вулиці Єрківській, 31 у Миргороді // Прапор перемоги. – 2007. – 14 лютого. - № 12. – С. 3; Присяга М.п. 1732 р. – С. 29, 30; Розсоха Л. Василь Омельченко – художник, музейник, друг Сластьона // Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – Гадяч: Гадяч, 2014. – С. 251 – 256.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 1 зв., 2, 10 зв.; ДАПО. – Ф. 370. – Оп. 3. – Спр. 186. – Арк. 1; МКМ. НА. – Нестуля О. Матеріали до біографії Василя Дмитровича Омельченка: машинопис; Архів авторки. – Спогади М.С.Омельченка, небожа В.Д.Омельченка. Запис Л.Розсохи 1998 р.

Омеляненки.

Михно й Оверко – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іванець – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Юсько (Йосько) і Фесько – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лазар – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Семен – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Семен – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Ярема з братом Іллею – «можні середні» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Лук'ян – зубожілий піший козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Григорій, Федір і Василь із сином Тимофієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Федір і Тиміш є також у реєстрі сотні 1732 р.

Федір – козак с. Мальців (1723), який перейшов у поспільство.

Прокіп – заможний посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Олексій – посполитий у Хомутці (1723).

Фесько (Феодосій) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Василь – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Денис із братом Омеляном – 1738 р. виборні козаки в с. Бакумівці, малоґрунтові. В ревізії села записані першими.

Демко з сином Якимом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Мальцях.

Микита Кіндратович (1853 - ?), козак – 1913 р. жив у х. Колядиному Шишацької волості, мав 17 десятин землі.

Кіндрат Трохимович (1858 - ?), козак – 1913 р. жив у х. М'ялівщині Шишацької волості, мав 25 десятин землі.

Максим Омелянович (1875 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Колядиному, мав 18 десятин землі.

Хутір Омеляненка існував у Шишацькій волості.

Омелянки (Омельянки).

Омелянко Карпо Олексійович (1853 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 16 десятин землі.

Наум Іванович (бл. 1856 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Яреськівської волості, мав 20 десятин землі.

Дмитро Іванович (1873 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 16 десятин землі.

Омелянови.

Омелянова Ганна – 1723 р. вдова, власниця шинку в с. Черевках Миргородської сотні (шинкарем був Єфрем Щербаненко).

Омелянов Давид – відставний гусарський капрал, власник маєтку в с. Бакумівці Миргородського повіту (кінець XVIII ст.).

Омеляновичі.

Омелянович (це, ймовірно, по батькові) Антін – 1723 р. служив дяком у школі при Свято-Троїцькій церкві м. Миргорода.

Омелянович Сава (він же Омелянов Савка) – сотенний отаман Устивицької сотні (1731 – 1732).

Омелянченко Лесько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Онанченки.

Іван і Яцько – козаки Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Василь і Максим – козаки в с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Левко і Яків – козаки Шишацької сотні (1718). Левко з братом Яковом – піші козаки Шишацької сотні (1723).

Онацькі.

Онацький Матіяш – генеральний суддя в 1649 – 1650 рр.

Іван Петрович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Онацькому Березоволуцької волості Миргородського повіту, мав 20 десятин землі.

Овсій Никифорович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Онацькому, мав 16 десятин землі.

Володимир Микитович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Онацькому, мав 16 десятин землі.

Кирило Іванович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 18 десятин землі.

Онацький – голова колгоспу в с. Гаркушинцях, за його правління під час голодомору 1932 – 1933 рр. багатьох селян було засуджено за те, що збирали в полі сухе кукурудзиння.

Онащенко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Оникієнко Іляш – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Онисименко Іван – дяк Покровської церкви в с. Олефірівці Сорочинської сотні (1723).

Онисимовичі.
Василь – білоцерківський сотник Миргородського полку (1682).
Яків – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Омелян – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Онисимо-Яновські (Анисимо-Яновські).
Онисимо-Яновський (Анисимо-Яновський) Василь Олександрович (? – раніше або бл. 1887) – колезький реєстратор (1874 – 1887). Канцелярський службовець, судовий пристав з'їзду мирових суддів Миргородського повіту (1871). Служив судовим приставом Миргородського судового мирового округу, дільничним мировим суддею Миргородського повіту (1874). Дружина Марія Григорівна, донька корнета, близько 1861 – 1865 рр. мала 5 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах. 1887 р. – удова. Далека родичка Гоголів-Яновських, небога Харлампія Петровича Півинського (див.). З нею 1898 р. зустрічався письменник В.Гіляровський, якому вона розповіла історію з «мертвими душами» Х.Півинського; ця історія, за словами Марії Григорівни, підказала М.Гоголю ідею написання твору «Мертві душі». 1898 р. жила в Полтаві, на Монастирській вулиці в будинку Харитоненка.

Онищак Гнат Васильович – селянин-власник, у 1864 – 1869 рр. мав 54 дес. землі в урочищі Борівському (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Онищенки.
Онищенко (Онисченко) Федір – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Онищенко Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Либонь, ідентичний йому – Онищенко Андрій, миргородський полковий сотник (1661).
Онищенко Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Онищенко (в реєстрі – Онусченко) Гаврило, козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Онищенко Гаврило – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Онищенко Данило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Онищенков Тарасій – священик Троїцької церкви м. Миргорода (1780).
Онищенко Гордій – корнет, житель м-ка Сорочинців. Дружина Єфимія. Мали доньку Марію (нар. 13.08.1792 р.).
Онищенко Панас – дворянин у м-ку Сорочинцях (1815 – 1820), парафіянин Хрестовоздвиженської церкви.
Онищенко Оврам Гордійович – дворянин у Сорочинцях (1818 – 1832).
Онищенко Василь Якович – закінчив Лубенську чоловічу гімназію. З 1901 р. – вчитель Ярмаківського початкового народного училища.
Онищенків хутір існував у Зубівській волості.

Оніпки (Оніпченки).
Оніпченко Семен – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.
Оніпченко Петро – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Оніпко Семен – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732). В публікації Д.Вирського – Онопка.

Онішки.
Онішко Василь, Онішко Гаврило – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Онокій Григорій Павлович – селянин, 1913 р. був членом миргородського Українського робітничого товариства (близького до УСДРП), яким керували Є.Неронович і В.Ярошенко. Того самого року служив рядовим 5-ї роти Тарутинського 131-го полку.

Онопрієнки. (Див. також: Онупрієнки, Онофрієнки).
Онопрієнко Федір – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Онопрієнко Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).
Онопрієнко – заможний житель с. Бакумівки (поч. XX ст.), був розкуркулений, у його будинку в центрі села влаштували школу (будинок зберігся досі).
Онопрієнко Іван Олексійович (1920, с. Шахворостівка – 1943, м. Черкаси) – Герой Радянського Союзу. До війни працював у колгоспі рідного села. З 1940 р. – у лавах Радянської Армії. Під час війни воював на різних фронтах, брав участь у форсуванні Дніпра. Загинув у грудні 1943 р. у бою за звільнення Черкас, де й похований. Звання Героя одержав посмертно 1944 р.

Онофрієнки. (Див. також: Онопрієнки, Онупрієнки).
Семен – житель с. Шахворостівки Миргородського полку (1723), із козаків, перейшов у посполиті.
Юсько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Віцька, убога.

Онтоненки (див.: Антоненки, Вінтоненки)

Онупрієнки. (Див. також: Онопрієнки, Онофрієнки).
Онупрієнко Андрушко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Онутченко Кирило (таке прочитання прізвища в публікації Г.Швидько) – отаман с. Княжої Луки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав брата Леська.

Опанасенки. (Див. також: Панасенки).
Сахно – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Семен – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).
Прокіп – отаман Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Гаврила.
Грицько – заможний козак с. Портянок Сорочинської сотні, титар (1723).
Кирик і Яків – убогі піші козаки с. Портянок Сорочинської сотні (1723).
Юсько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Панько – дяк церковної школи в с. Петрівцях (1723).
Іван – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).
Семен – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Опари (Опаренки).
Опаренко (в публікації 1995 р. – Опареико) Зінець – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Опара Ілько – середній посполитий у с. Черевках (1723).
Опаренко Яцько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Вирського – Окаренко, либонь, це хибно).

Опацькі.
Опацький Потапій – житель Сорочинців, 1794 р. прикажчик у сорочинського дідича, надвірного радника Івана Никифоровича Чарниша.
Опацький Дем'ян Петрович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.
Опацький Микола Федорович (1913 р. н.) – педагог у Миргороді, викладав математику (1930-і роки); голова Миргородської районної ради депутатів трудящих у 1950-х роках, член КПРС.

Опішнянченко Хома – козак Шишацької сотні (1718). Опошнянченко Хома з сином Йосипом – піші козаки Шишацької сотні (1723).

Опришки (Оприщенки).
Опришко Дмитро – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Опришко Федір – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний третім після сотника.
Опришко Семен – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Оприщенко Гапон – посполитий у Хомутці (1723).

Опушенко Тиміш – 1741 р. сотенний осавул Сорочинської сотні. (Це дані В.Кривошеї. Таке прізвище не властиве для Сорочинців. Либонь, це хибне прочитання, слід: Онищенко або Оніпченко? Пор.)

Орач (див.: Ожог).

Ординці (Ординченки).
Ординець Іван – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).
Ординченко Юсько – посполитий у с. Бакумівці (1723).

Орли.
Орел Яцько – війт у с. Опришках Городиської сотні Миргородського полку (1723).
Орел Петро – ткач, убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Орел Петро, –посполитий середньої заможності у с. Попівці (1723).

Орел Андрій – офіцер-петлюрівець із с. Попівки. Член «Просвіти» в Попівці на початку 1920-их рр. Друг офіцера Андрія Гришка (див.). Репресований у 1930-их рр.

Орел Юхим Григорович (1887, с. Попівка – 20.05.1938) – із селян, освіта початкова. Житель с. Кітлярів, колгоспник. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Орєшкін – викладач математики в Миргородському міському училищі (поч. XX ст.). До 1917 р. – інспектор народних шкіл Миргородського повіту. За поглядами – монархіст, русифікатор.

Орженівські.

Орженівський Іван Савелійович – міщанин, у 1890 – 1893 рр. помічник учителя Миколаївського (Кротівщинського) народного училища Миргородського повіту. В 1898 – 1901 рр. помічник учителя в Шахворостівському народному училищі.

Орженівська Людмила – в 1912 р. учениця 2-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Ориничі.

Оринич Лука – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Оринки (Оринченки).

Оринченко Іван – козак Миргородської сотні (1718); 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, вбогий. 1750 р. він записаний як Іван Оринка, козак-підпомічник, убогий, піший; разом із зятем Паньком мали 1 двір, 2 хати.

Орищенки.

Орищенко Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Орищенко Пилип із братом Степаном – 1738 р. козаки-підпомічники в Миргороді, малоґрунтові.

Орлай де Карва Іван Семенович (1771 – 1829) – родом із Угорщини. Педагог і вчений, магістр словесних наук і доктор філософії в Кенігсберзькому університеті (1806), доктор медицини й хірургії. Переїхавши до Росії, був ученим секретарем Петербурзької Медичної академії і лейб-медиком, помічником лейб-медика Вільє. Почесний член Російської Академії Наук, дійсний член Товариства історії й старожитностей російських (його твори використовував історик М.Карамзін). Дійсний статський радник. У вересні 1821 р. призначений на посаду директора Ніжинської гімназії вищих наук. У серпні 1826 р. перейшов на посаду директора Рішельєвського ліцею (Одеса). Мав у Миргородському повіті невеликий маєток (6 душ). Бував у кибинському маєтку Трощинського, де познайомився з батьками М.Гоголя ще до свого призначення в Ніжинську гімназію. Був знайомий з родиною Муравйових-Апостолів, бував і жив у них у с. Хомутці. Масон. Автор публікації «История о Карпато-Россах, или о переселении Россиян в Карпатские горы и о приключениях, с ними случившихся» (Северный Вестник, 1804, № 9). Існує версія (І.Виноградов), що Орлай, під керівництвом якого навчався в Ніжинській гімназії М.Гоголь, послужив майбутньому письменнику прототипом директора училища Андрія Петровича – «незвичайного» шкільного наставника Тентетникова, одного з персонажів 2-го тому поеми «Мертві душі». Син Орлая брав участь у виставах садибного театру Д.П.Трощинського в с. Кибинцях (1820-ті роки).

Літ.: Придворный месяцослов. – 1826. – Ч.1. – С. XLV; Письма Гоголя. – Т.1. – С. 12; Ученические годы Гоголя. – С.56; Вересаев. – С. 55, 659; Задорожний В. Почесний член Російської Академії Наук // УІЖ. – 1970. – № 6. – С. 130 – 131; Виноградов И.А. Поэма «Мертвые души»: проблемы истолкования // Гоголевский вестник. – Вып.1. – М., 2007. – С. 216; Звідомлення дослідника В.Захарова.

Орлики (пор.: Орляченки).

Орлови.

Орлов Михайло Трохимович – підполковник, військовий начальник Миргородського повіту (1899 – 1900, можливо, також 1882).

Орлов Кельман – міщанин, у 1903 – 1904 рр. мав у м. Миргороді салон фотографії.

Орлов – член миргородської Надзвичайної Комісії (ЧК), розстріляний під час повстання Дубчака в Миргороді 3 квітня 1919 р.

Орловські.

Орловський Терентій – козак Говтв'янської сотні (1718); записаний першим після сотенної старшини. (Дослідник Д.Вирський вважає можливою його тотожність із Терентієм Прокоповичем, сотенним отаманом Говтв'янської сотні (1722).

Орловський Максим – канцелярист Миргородської полкової канцелярії (1731 – 1732). [В «Генеральном следствии о маетностях Миргородского полка» В.Барвінського прізвище цієї особи названо по-різному: Орловський (с.168) і Основський (с. 144)].

Орловський – значковий товариш, власник частини хутора в Білоцерківській сотні Миргородського полку (1781).
Орловські (пор.: Ангеленко-Орловські).

Орляченки (Орличенки, Орлики? Орлянченки? – Пор.).
Орляченко Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).
Орляченко Іван – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Орлянченко Іван Мусійович (? – бл. 1853) – відставний вагенмейстер, мав землю в дачах м-ка Устивиці Миргородського повіту.

Оробці (Оробченки). (Пор. також: Вробець, Воробець, Горобець).
Оробець Григорій – 1672 р. шишацький сотник Полтавського полку, серед інших козацьких старшин підписав Глухівські угоди.
Оробченко Павло – житель м-ка Шишаків. 1695 р. від нього до Лубенського Мгарського монастиря перейшов «пляц», який розміщався «подле брами Шишаковской» (цей «пляц» належав монастиреві й 1747 р.).
Оробченко Павло з братом Дем'яном – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Оробець Павло є також у спискові сотні 1732 р.
Оробець Яким – посполитий у Миргороді (1718).
Оробець Грицько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший, убогий (1718 – 1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.
Оробченко Роман – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).
Оробець Петро з братом Андрієм – «можні середні» козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1723). Петро Оробець і Андрій Воробець є також у реєстрі сотні 1732 р.
Оробченко Гарасим – посполитий заможний у Миргороді (1718 – 1723).
Оробченко Хвесько – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).
Оробець Омелько – козак куреня с. Єрок Миргородської сотні (1718). Козацький отаман у с. Єрках Миргородської сотні (1732). 1738 року – виборний козак у с. Єрках, малоґрунтовий.
Оробець Трохим – жив у с. Єрках, козак Миргородської сотні (1732).
Оробець Михайло – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Григорія Мамчича.
Оробець Лаврін – 1752 р. козак виборний малогрунтовий у с. Єрках. Жив на одному дворі з братами Грицьком, Михайлом, Хомою і Микитою Солдатенком – п'ятьма хатами. Лаврін записаний першим у спискові козаків села.
Оробець – козак, 1781 р. мав хутір у Білоцерківській сотні Миргородського полку.
Оробець Пилип Йосипович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. М'ялівщині Шишацької волості, мав 43 десятини землі.
Оробець Іван Михайлович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Єрках Кибинської волості, мав 22 десятини землі.
Оробець Микита Фомич (1882, с. Єрки – ?) – колгоспник у Єрках. Заарештований 2 жовтня 1943 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.
Оробець Остап Мусійович (1887, с. Єрки – ?) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Єрках. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Оробець Іван Мусійович (1891, с. Єрки – 20.05.1938) – із селян, житель с. Кибинців, чорнороб спиртозаводу. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.
Оробець Григорій Петрович (1897, с. Єрки – 20.05.1938), із селян, житель Миргорода, працював двірником миргородської лікарні. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.
Оробець – секретар Миргородської міської управи у квітні – липні 1943 р., за часів міського голови Харченка.
Оробець Дмитро Захарович (1900 – 1972) – житель Миргорода, мав добру освіту, до Другої світової війни працював у Миргородському банку. Коли під час війни банк було евакуйовано, залишився в окупованому Миргороді, через що після повернення радянської влади протягом кількох років відбував покарання в ув'язненні. Чоловік миргородської бандуристки Антоніни Сергіївни Єланської (див.). Жили на вулиці Довгоселівській, 31 (нині вул. Зоріна, 45). Похований на Троїцькому цвинтарі.
Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Величко. Т.2. – С. 152; Описи КН. – С. 151; Архів Коша. – С. 172; Швидько. – С. 155, 173; Миргородський керамічний технікум. – С. 57; Шишаччина. – С. 10; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 496 – 497; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 9 зв., 40 зв.; Родинний архів Єланських-Оробців.

Оропаї.
Оропай Наум – посполитий у Миргороді (1718).
Оропайка – вдова, убога посполита у Миргороді 1723 р.

О'Рурки, графи ірландського походження.
О'Роурк (Oroourk) Йосиф (грудень 1772 – ?) – син Корнилія Єгоровича Дероурка (генерал-майора з 2 травня 1781 р.). Один із діячів 1806 – 1815 рр. Генерал-лейтенант, 1810 р. нагороджений орденом св. Георгія з кл., 1812 р. – орденом св. Володимира 2 ступеня.

О'Рурк Моріц Єгорович (5.11.1805, ін дані 1796 – 2.04.1878, с. Ярмаки Миргородського повіту) – граф. 1822 р. із пажів імператорського двору вступив на військову службу. Близько 1826 р. служив у Сербії. Брав участь у польському поході 1831 р. 1843 р. вийшов у відставку з чином підполковника Волинського уланського полку. 1844 р. обраний миргородським земським справником (при земському суді), був на цій посаді до 1850 р. У 1850 – 1860 рр. земський повітовий суддя. В 1858 – 1859 рр. був членом Полтавського губернського комітету з облаштування й поліпшення побуту поміщицьких селян. Із 1860 р. упродовж 18 літ, аж до самої смерті, обирався предводителем миргородського дворянства. Вів значну громадську діяльність, цікавився творчістю Т.Шевченка й М.Гоголя. Був почесним мировим суддею, земським і міським гласним, головою Миргородської повітової земської управи (1865 – 1868, 1874 – 1878), головою військового присутствія, головою дворянської опіки, головою Миргородської межової комісії (1864), головою мирового з'їзду (1865 – 1874) та ін. Значний землевласник, мав 12 економій у Миргородському, Лубенському, Хорольському повітах. 1853 р. купив у штаб-ротмістра кавалерії Андріяна Миколайовича Остроградського маєток у дачах с. Ярмаків (29 десятин). Мав значні землі в дачах с. Ярмаків: 240 дес. при р. Кошарище, 75 дес. в урочищі Став, 14 дес. при р. Аврама, 6 дес. в урочищі Корсунівщина, окремі ділянки – 84 і 12 дес., тощо. Жив у Ярмаках, де й помер. Похований у церкві с. Ярмаків. Дружина померла 1851 р., похована в Ярмаках. Сини: Володимир, Микола, Віктор, Іполит.

В.М. О'Рурк (імовірний портрет). Світлина 1910 р.

О'Рурк Володимир Моріцович (1832 – 5.12.1917, Миргород) – граф. Освіту одержав у Естляндському дворянському училищі та Ревельському дворянському інституті. В 1851 – 1857 рр. на військовій службі, у відставку пішов поручиком. Поміщик Миргородського повіту. Кандидат у мирові посередники Миргородського повіту (1864); депутат миргородського дворянства (1868), недовго служив дільничним суддею. Мировий посередник (1871). Гласний Миргородської міської думи (1874). Голова Миргородської повітової земської управи (1873 – 1883, 1886 – 1892). Колезький радник, почесний мировий суддя Миргородського повіту, повітовий гласний (1884 – 1886). Опікун Ярмаківського початкового народного училища (з 1875 р.), Миргородської земської лікарні (з 1878 р.). Статський радник (1896 – 1917). Предводитель дворянства Миргородського повіту (1880 – 1881, 1889 – 1890, 1890 – 1892, 1917). Член Православного місіонерського товариства Полтавської єпархії (1897). Близько 1863 – 1873 рр. мав 93 дес. землі в х. Григоровичевої (в дачах м-ка Устивиці) й 14 дес. – в урочищі Низька Царина (в 2-ій частині миргородських полів, нині в межах м. Миргорода). 1911 р. купив у Миргороді на вул. Сорочинській садибу з двома будинками (тодішні №№ 75 і 77, нині це №№ 119 і 121) у колезького асесора Андрія Івановича Поспєлова. У травні 1917 р. О'Рурк продав один із цих будинків своєму родичеві Якову Івановичу Плескачу і його дружині (кастелянші) за 3 тис. крб. За даними сусідів, подружжя Плескачів мало 2 або 3 синів і доньку (всі бездітні), які жили поряд на вул. Сорочинській (нині будинок № 117). В.М.О'Рурк був убитий разом із дружиною в Миргороді, в своєму будинку на Сорочинській під час нічних грабунків із 4 на 5 грудня 1917 р.; напередодні вбивці тримали їх у підвалі їхнього ж будинку (№ 119). Були розстріляні й інші члени родини О'Рурків. За радянської влади їхня садиба була націоналізована. Будинок В.М.О'Рурка на вул. Сорочинській у Миргороді зберігся досі; у 20-х рр. XX ст. в ньому розміщалася контора Миргородського комунального господарства («комгосп»); у 30-х рр. – допоміжний корпус Миргородської неповної середньої школи № 2, у 80 – 90-х рр. – медвитверезник; із 2004 р. – молитовний будинок місцевої громади адвентистів. За даними О.Сластьона, граф О'Рурк мав у Миргороді ще один гарний будинок, який близько 1913 р. продав Федору Юхимовичу Яковенку (див.).

Микола Моріцович (? – 1917) – граф, замолоду, в 50-х рр. XIX ст., був старшиною на флоті. Служив при російському морському агенті в Парижі. Купив маєток у Миколи Петровича Волховського в с. Кулажинцях Пирятинського повіту. Дійсний статський радник (1898), предводитель дворянства Пирятинського повіту (1883 – 1902). Дружина – Катерина Петрівна Селецька, дочка Петра Дмитровича Селецького, київського губернського предводителя дворянства, гофмейстера імператорського двору (в 1821 – 1846 рр.); 1903 р. опікунка жіночого училища в Пирятині. М.М.О'Рурк помер випадково в Києві, похований у монастирі Малого Миколи в Печерську. Діти: Микола (служив у польовій жандармерії, після хвороби спаралізований, одружений із донькою сенатора Бартенєва); Володимир; Марія (н. 1880, у шлюбі з Василем Васильовичем Тарновським; була засуджена судом у Венеції до 8 р. ув'язнення за вбивство нею графа Л.Комаровського); Ольга (в шлюбі з М.К.Катериничем, якому Микола Моріцович О'Рурк

Колишній будинок В.М. О'Рурка в Миргороді. Світлина 2006 р.

1902 р. передав уряд предводителя пирятинського повітового дворянства); Олександр (інженер шляхів); Зоя (за князем А.Д.Голіциним).

Віктор Моріцович – граф. Мировий посередник першого призову в Миргородському повіті; працював над утіленням реформи 1861 р.

Іполит Моріцович – граф, майор, миргородський повітовий військовий начальник (1874). Генерал-майор (1898). Дружина Софія Петрівна. Діти: Володимир, Марія, Євгенія, Софія.

Микола Миколайович – син Миколи Моріцовича. Мав сина Миколу (поч. XX ст.).

За миргородським переказом (дані Бакалів, сусідів В.М.О'Рурка), вночі 5 грудня 1917 р. на вул. Сорочинській, у будинку Володимира Моріцовича О'Рурка були разом із ним убиті й інші чоловіки цього роду, на ймення достеменно не відомі.

Хутір О'Рурка в XIX ст.існував у Кибинській волості.

Літ.: Придворный месяцослов. – 1826. – Ч.1. – С.31; Памятная книжка, 1875. – С.134; [Некролог] Графа Морица Егоровича О'Рурк // ПЕВ. – 1878. – № 10. – Ч. неофиц. – С. 503 – 505; Ровинский Д. Подробный словарь русских гравированных портретов. – СПб., 1889. – Т.1. – Ст. 1194; Милорадович Г. Родословная книга Черниговского дворянства. – Т.2. – Ч.VI. – СПб., 1901. – С.185; Списки дворян, 1913. – С.9; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 88 – 89; Несвіцький. – С.26; Розсоха Л. Графи О'Рурки з Ярмаків // П.п. – 1997. – 13 вересня. – № 73; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 178; Розсоха Л. Сто років тому на Сорочинській // Миргород – наш дім. – 2010. – 21 січня. - № 3. – С. 7; Її ж. З історії миргородських вулиць. – К., 2012. – С. 94; Стороженко Микола. З мого життя. – К., 2005. – С.180 - 208.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 22 зв.; Алфавит дач. – Арк. 81 зв., 129; МКМ. – НА. – Купча В.М.О'Рурка 1917 р. – Копія; Родинний архів Бакалів, сусідів О'Рурків (м. Миргород).

Оса Федір – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Осавул Касіян – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Осадко Юхим – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Осадчі.

Осадчий Федір – «із дворових людей», 1836 р. учень Миргородського повітового училища.

Осадчий Дмитро – 1840 р. учень Миргородського повітового училища.

Осадчий Микола Мусійович – селянин, 1881 р. утримував у с. Кибинцях земську поштову станцію (4 коней). Повітовий земський гласний (1898 – 1904), жив у своєму хуторі (х. Осадчого) Кибинської волості.

Осауленки.

Осауленки – заможні козаки, жили поблизу м-ка Сорочинців. Осауленків садок згадується в документах XVIII ст.

Осауленко Яким – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Осауленко Андрій (? – бл. 1830) – підпоручик, житель м-ка Сорочинців. Дружина – Марфа (за іншими даними – Марія) Панасівна. Син Йосип.

Осауленко (Єсауленко) Йосип Андрійович (бл. 1820 – ?) – дворянин, житель Сорочинців (Преображенська парафія). 26.01.1847 р. одружився в Сорочинцях із Марією, донькою сорочинського дворянина Федора Золотаревського.

Осауленко Карпо Данилович (бл. 1860 – ?) – козак Зіньківського повіту, 1913 р. жив у м-ку Бірках Зіньківського повіту; в Миргородському повіті мав 41 десятину землі.

Оселедки (Оселедченки).

Оселедко Роман – посполитий, член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).

Оселедка Леонтій – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Ірина, убога.

Оселедка Роман – убогий піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Оселедченко Роман – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Осипенко Жданко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Осипови (трапляються також варіанти прізвища – Йосипови, Осифови, Йосифови; див. також: Іосифови, Перехрестови-Осипови). Знатний рід на Миргородщині, який бере свій початок від миргородського протопопа середини XVII ст. Пилипа (Филипа) та його сина, миргородського протопопа Леонтія Филиповича (див.), котрий 1688 р. за універсалом гетьмана І. Мазепи одержав у власність село Кибинці, що належало до Миргородської полкової сотні. По смерті протопопа миргородський полковник Д.Апостол своїм універсалом від 1715 р. передав Кибинці синові Леонтія Филиповича – полковому комісарові Йосипу Леонтієвичу (див.), нащадки якого стали писатися Йосиповими (Йосифовими, Осиповими).

Осипов Гаврило – сотенний писар Устивицької сотні Миргородського полку (1725).

Осипов Григорій – сотенний писар Омельницької сотні Миргородського полку (1725).

Іосифов – значковий товариш, 1746 р. володів селом Кибинцями.

[У наступних поколіннях роду здебільшого закріпилося прізвище Осипови].

Осипов Михайло (перша половина XVIII ст.) – мав доньок Марію і Марфу. Марія вийшла заміж за Василя Даниловича Перехрестова; донька останніх – Євдокія – побралася з Дем'яном Романовичем Лісницьким (див.). Друга донька Михайла Осипова, Марфа, 1727 р. була другою дружиною Івана Чарниша (нар. бл. 1702 р.); по її смерті І.Чарниш одружився втретє з Зіновією Якимівною Горленко.

Йосифов Кіндрат – 1753 р. – переписувач копій указів, «находящийся в услужении духовном» в духовному правлінні Миргородської протопопії.

Осипов Антін – 1766 р. жив у м-ку Багачці. Був хрещеним батьком Петра Захаровича Диздарьова.

Осипов (Йосифов, Йосипов, Іосифов) Григорій (? – раніше 1782) – син значкового товариша Йосипа Леонтієва (див.). В 1750 – 1763 рр. отаман першої полкової Миргородської сотні, 1760 р. миргородський городовий отаман, 1770 р. отаман першої Миргородської сотні, абшитований у званні сотника (1775). Значковий товариш. Мав 9 хат у Миргороді, 3 хати – «в хуторі при греблі під Миргородом», кілька хат у хуторах першої Миргородської сотні. Володів частиною села Кибинців. Мав приїжджий двір у Сорочинській сотні. У 1770-их рр. велися судові справи за взаємними позовами Григорія Йосипова й бунчукового товариша Миргородського полку Сидора Вишневського за ґрунти й підданих у с. Кибинцях. Дружина Параскева Леонтіївна (жива в 1787 р.). Мав сина Івана. Доньки: Ганна – за Антоном Богмевським (див.), Катерина – за Яковом Бровком (див.).

Осипов (Іосифов) Василь – брат Григорія. Співвласник с. Кибинців (разом із третім братом Федором усі троє володіли в Кибинцях 62 хатами). Їхньою двоюрідною сестрою була Марія Дубровська (див.).

Осипов Федір – брат Григорія і Василя. Співвласник с. Кибинців. Миргородський возний (1780).

Осипов Іван Григорович – мав дружину Катерину Федорівну. Їхній син Василь (нар. 1784 р.) був хрещеником миргородського жителя князя Давида Ратієва (див.).

Осипов Кирило Михайлович – корнет, 1791 р. житель с. Кибинців. 1806 р. – поручик, засідатель Миргородського земського суду (1806 – 1808). Комісар цього суду (1809 – 1811).

Осипов Микола Григорович (? – раніше серпня 1830) – значковий товариш Миргородського полку, канцелярист Миргородського повітового суду (1784 – 1785); дворянин, корнет (1787). Підсудок Миргородського повітового суду (1809). 1830 р. мав землі поряд із землями Василя Ломиковського і Бровків. Його вдова Маріамна Йосипівна близько 1830 – 1832 рр. жила в Миргороді, де мала підданих. 1830 р. їхні сини Семен (нар. бл. 1817 р.) та Микола (нар. бл. 1823 р.) навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Осипова – дідичка. 1810 р. їй належав хутір Ярошівщина – передмістя Миргорода.

Осипови (Йосипови) – сестри (початок XIX ст.), були подругами Надії Дмитрівни Хілкової, доньки кибинського поміщика Д.П.Трощинського.

Осипов Семен Іванович – підпоручик, від 1824 р. засідатель Миргородського земського суду.

Осипов Никифор Кирилович – 1829 р. колезький реєстратор, засідатель Миргородського нижнього земського суду. Його дружина доводилась далекою родичкою Гоголям-Яновським, приятелювала з Марією Іванівною Гоголь, яка бувала в Осипових. Мав сина Михайла.

Осипов Микола Миколайович – поміщик у с. Кибинцях. На початку 1860-их рр. мав 147 дес. землі поблизу села, при р. Лихобабівці. 1866 р. його спадкоємці наділяли землею належних їм 11 душ селян у Кибинцях, мали 25 дес. землі в урочищі Кошарище.

Осипова Олександра Павлівна – у 1885 – 1893 рр. працювала помічницею вчителя Кибинського початкового народного училища.

Осипов Михайло Никифорович (бл. 1833/1837 – ?) – дворянин, житель с. Кибинців, колезький реєстратор. 1852 р. його родина одержала указ Герольдії про затвердження в дворянстві. У 1860-их рр. разом із дружиною Настасією Семенівною мали 1435 дес. землі в с. Кибинцях і хуторах, 65 дес. біля р. Рудки (в дачах Кибинців) та інші дрібніші ділянки. В 80-х рр. володів хутором у Кибинській волості. В 1886 – 1888 рр. член Миргородської дворянської опіки. 1892 р. був завідувачем Кибинської військово-кінної дільниці; завідувач чайної в Кибинцях (відкрита 1898 р.). Колезький радник (1896). Власник 134 десятин землі (1913). Сини Григорій, Демид. Мав доньку Марію, яка одружилася з Леонідом Вікторовичем Духовим, фельдшером із Веприка, і мала сина Миколу Леонідовича Духова (1904 – 1964), ученого, члена-кореспондента АН СРСР, генерал-лейтенанта, тричі Героя соціалістичної праці, конструктора важких танків; інші діти Духових – Євген, Ада.

Осипова Наталя – з 1894 р. помічниця вчительки в Устивицькому початковому народному училищі Миргородського повіту.

Осипов Демид Михайлович – із 1896 р. працював на посаді помічника вчителя в Миргородському повіті.

Осипов Григорій Михайлович (бл. 1864 – ?), він же Михайленко – житель Кибинців, губернський секретар (1899). Ймовірно, був позашлюбним сином Михайла Никифоровича Осипова (звідси подвійне прізвище). Поміщик у с. Кибинцях на початку XX ст. 1905 р. мав 200 десятин землі, 30 десятин лісу.

Хутір Осипова існував поряд із с. Кибинцями (нині в межах села).

Літ.: Месяцослов. – 1829. – Ч.2. – С. 403; Дворянский адрес-календарь, 1897. – С. 254; Отчет МУЗУ. – 1894. – С.144; 1895. – С. 130; 1893. – С.29; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 83, 234; Списки дворян. – 1913. – С. 9; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 121 – 122, 252, 264 – 265; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 207 - 210.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 1. – Спр. 654. – Арк. 1 – 10; Спр. 694. – Арк. 1 – 19; Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 87, 106 зв.; Ф. 104. – Оп.2. – Спр. 2. – Арк.65; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 73. – Арк. 17; Спр. 124. – Арк. 313; ІР НБУВ НАНУ. – І, 58137. – Арк 6; РДІА. – Ф. 1291. – Оп.2. – Спр. 312; Ф.1343. – Оп. 23. – Спр. 6978. – Арк.21зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 21 зв., 26 зв.; Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 75; Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 79; Ф. 1034. – оп. 1. – Спр. 2. – Арк. 4; Алфавит дач. – Арк. 54, 69 зв.

Осипович – значковий товариш, 1787 р. мав хутір (2 хати) в Городиській сотні Миргородського полку.

Оскерко – лікар, титулярний радник (1861), миргородський і зіньківський окружний лікар державних маєтностей.

Ословські.

Ословський Леонтій – 1725 р. сотенний писар Яреськівської сотні Миргородського полку; сотенний писар Багацької сотні (1732 – 1738). (Пор. також: Основський, Орловський).

Ословський Сергій Іванович (1881 – 18.11.1937) – за суперечливими даними, виходець із Польщі. Мав початкову освіту. У 30-х рр. – житель Миргорода, службовець МТС. Був заарештований 12 вересня 1937 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Ословська Фаїна Юліанівна (1895 – ?) – полька, мала початкову освіту. 1937 р. – жителька м. Миргорода, без певних занять. Заарештована 12 листопада 1937 р. Засуджена як «соціально небезпечний елемент» до 5 р. заслання в Казахстан. Реабілітована 1959 р.

Основський Максим (див.: Орловський Максим).

Особа Ілляш – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Остапенки.

Семен – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Яків – отаман куреня с. Слобідки Миргородської сотні (1718 – 1723).

Андрій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723). 1732 р. входив до ткацького цеху.

Леонтій (Лесько) – в 1725 – 1729 рр. власівський міський війт Миргородського полку.

Григорій – військовий товариш, міщанин с. Ковалівки, 1729 р. заповів Сорочинському Святомихайлівському монастиреві своє поле поблизу монастирського села Перевозця.

Трохим – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Степан – козацький отаман у с. Савинцях (1718); житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Степан – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Семен і Мартин – козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Карпо – житель м-ка Комишні, 1736 р. значковий товариш Гадяцького полку.

Андрій – сотенний отаман Власівської сотні Миргородського полку (1732 – 1738), неписьменний.

Григорій Якович (1899, с. Зуївці Миргородського повіту – 16.10.1938) – 1938 р. жив у Полтаві, був робітником панчішної фабрики. Заарештований 18 квітня 1938 р., засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Остапки.

Остапко Василь – дворянин у м-ку Сорочинцях (1830). Мав землю по шляху з м-ка Устивиці до м-ка Сорочинців.

Остапки – козаки в Сорочинцях (1830).

Остапків хутір на поч. ХХ ст. існував у Сорочинській волості, біля х. Бесарабового.

Остапці.

Остапець Харлампій Степанович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Осташі (Осташенки, Остащенки).

Осташенко Стецько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Остащенко Савка – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Остен-Сакени.

Остен Карл – барон, член масонської ложі «З'єднаних Друзів» (1818 – 1819).

Остен-Сакен Станіслав Карлович – син Карла Федоровича, надвірного радника. Барон, полковник. 15 вересня 1813 р. нагороджений орденом св. Анни 2 ступеня. 1827 р. одружився з княжною Парасковією Іванівною Хілковою, онукою Д.П.Трощинського (див.), мали дочку Олену. Про нього згадував Микола Гоголь у листі до матері (пор. також: Сакен).

Остен-Сакен-Дрізен – поміщики с. Стефанівщини Миргородського повіту (початок ХХ ст.). З їхнього маєтку в 20-х рр. ХХ ст. до Миргородського краєзнавчого музею надійшов портрет багацького сотника Андрія Стефановича. (див. також: Стефановичі, Фон-Дер-Остен-Дрізен).

Остренки.

Семен Михайлович – за даними дослідника В.Кривошеї, полковий сотник Гадяцького полку (1666), гадяцький полковник (1666 – 1668, 1772). Військовий товариш. Прибічник гетьмана П.Дорошенка. Володів ранговими маєтностями: м-ками Комишнею й Рашівкою та селами Грим'ячкою, Остапівкою, Березовою Лукою. Дружина – Олена, яка по смерті чоловіка одружилася з гадяцьким городовим отаманом Карпом Біленченком.

Охрім – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Острик (пор.: Острицькі).

Острицькі.

Гаврило, Іван і Микита – козаки куреня с. Петрівців (1718); записані серед перших осіб куреня. Гаврило й Іван – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Остріжні (Остріжненки).

Остріжненко Кирик – козак Миргородської сотні (1718). Він же Остріжний Кирило, козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Остроженко Клим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 2 хати.

Остріжний Сава – член Миргородської квартирної комісії від козаків (1871).

Остріжний Яків Митрофанович – житель Харківки в Миргороді, знавець новітньої техніки. З 1910 р. служив кіномеханіком у миргородському кінематографі «Люкс».

Остріжний Андрій Іванович (1878, м. Миргород – 23.07.1938) – із селян, освіта початкова, житель Миргорода, асенізатор бійні. 1938 р. був репресований, засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Хутір Остріжний існував у Яреськівській волості.

Островерхи (Островерхі, Островершенки).

Островерх Федір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Островершенко Іван – війт с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).

Островерхий Филон – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Островерхий Михайло – 1738 р. козак, піший, підсусідок козаків Гавришів у Миргороді.

Островерхий Іван (1747 – ?) – козак Миргородського полку. На службі з 1765 р. В 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Островські (гілки різних національностей).

Антоній (бл. 1749 – 14.10.1839, Сорочинці) – житель м-ка Сорочинців, поручик. Дружина Васса (бл. 1760 – 1.03.1840, Сорочинці).

Григорій Васильович – 1874 р. «исправляющий должность учителя рисования, черчения и чистописання, без прав службы», служив у Миргородському повітовому училищі.

Ізраїль Янкелевич – єврей, міщанин Миргорода, купець. У 1913 – 1917 рр. мав у місті олійницю й паровий млин (із 4 робітниками). Вів торгівлю хлібом-зерном на базарній площі. Жили Островські в центрі міста, на вулиці Гоголівській, № 125, поблизу будинку дворянина Івашини-Надтоки. Мали добротний будинок, флігель, амбар, комору, сарай. Купець помер близько 1917 р. Майно успадкувала його дружина Бейла Йосипівна. За радянської влади два її будинки (за тодішньою адресою – Гоголівська, № 135) були націоналізовані.

Островська [И.И.], інші дані [Э.И.] – земська лікарка Миргородського повіту близько 1915 – 1916 рр.

Островська Ганна Михайлівна – єврейка, жителька Миргорода, 1942 р. була розстріляна з дитиною німецькими карателями. Місце поховання невідоме.

Остроградські – козацько-старшинський рід Миргородського полку, в XIX ст. – дворянський рід здебільшого Полтавської та Катеринославської губерній.

Іван (XVII ст.) – 1668 р. миргородський полковий осавул, бунчуковий товариш. Мав сина Матвія.

Матвій Іванович (1670 – після 1738) – розпочав службу в Миргородському полку рядовим козаком під час Чигиринського походу (1678). У 1680-х рр. навчався в Київській академії. Стояв з Миргородським полком у Кременчуці для оборони проти татарських наскоків. Був отаманом у Кримському поході 1689 р. За цю службу нагороджений чином сотника Говтв'янської сотні Миргородського полку (1691). (Інші дати сотництва М.Остроградського: 1688 – 1715). Брав участь у поході проти Петрика з ордами під Китайгород під командою миргородського полковника Д.Апостола 1693 р., у поході під Кизикермен у 1694 і 1695 рр. Виступив із Говтв'янською сотнею проти Петрика з ордами 1696 р. «Отправлен командиром з командою на лиман під Очаків», де розбили турків (1697). Стояв із військом на Орчику при здобутті турками Тавані. Брав участь у поході на Польщу та в облозі й у взятті замку в Варшаві, де перебував шведський генерал Горн зі своїми військами. Був із козацькими військами в поході під Бихів. «Во время шведского нашествия в Украину в многие партии посылан»; «також с князем Волконским под город Сенжаров ходилем, якого тогда посад разорыли» (1708). 1709 р. був у баталії під

Полтавою і під Переволочною в складі російських військ. «На Прутовій акції був» (1711); стояв на сторожі під Санжарами проти хана. 1714 р. командував Миргородським полком, «як ділана границя с Турком, взявши от Дніпра до Азова». 1715 року став полковим суддею Миргородського полку, був ним до 1734 р. 1722 р., коли Д.Апостол ходив з Малоросійським корпусом у Гилянський похід, М.Остроградський до повернення полковника тримав полкове миргородське правління. 1723 р. стояв із українськими козацькими полками на р. Коломаку на сторожі від ворожого нападу; 1731 р. – «на Берестовій при кріпості стояли». Був також у інших походах і службах. Підписав Коломацькі чолобитні Павла Полуботка (1723), за причетність до справи Полуботка був у Глухові під арештом (1725). Миргородський наказний полковник (1714, 1722, 1730). Мав звання бунчукового товариша. 20 травня 1734 р. через старість, хворобу і глухоту звільнений від усіх служб. 1731 р. за ним і за його сином Федором закріплене селище Броварки Миргородського полку. Мав синів Івана, Федора, Григорія.

Іван Матвійович (? – до 1757) – син Матвія Івановича, полкового судді. Служив у війську, мав звання значкового товариша Миргородського полку (1732 – 1738). 31 травня 1738 р. через каліцтво на прохання батька був звільнений від служби зі званням бунчукового товариша. Володів маєтностями і підданими в Говтв'янській сотні Миргородського полку – в слободі Пісочках, селах Мануйлівці (з приїжджим двором), Боняківці, Хорішках. Мав синів Івана й Володимира.

Федір Матвійович (бл. 1693 – бл. 1768) – син полкового судді. Іноді в документах згадується як Федір Матвіїв (Матвєєв). На початку XVIII ст. навчався в Київській академії, 1711 р. розпочав військову службу, того самого літа брав участь у Прутському поході. В 1715 – 1735 рр. – говтв'янський сотник Миргородського полку. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Із 19 травня 1734 р. – на посаді миргородського полкового судді замість батька, був ним до 1752 р. Учасник Кримського походу 1736 р. 1737 р. відбив напад татар від містечка Говтви. Брав участь у Хотинському поході 1739 р. Листувався з Миколою Ханенком (1732). Із 25 січня 1752 р. – на уряді миргородського полковника, був ним до 1768 р. (за деякими даними, і 1770 р.). Мав приїзний двір і будинок у м-ку Сорочинцях. Із 1728 р. володів селом Мануйлівкою, де 1742 р. мав 32 двори. 1760 р. був власником маєтностей: у Хорольській сотні – в с. Заїчинцях 95 хат, в с. Біляках 115 хат; у Говтв'янській сотні – в с. Мануйлівці 84 хати, в с. Броварках 32 хати, в х. Михнівці 4 хати; у Білоцерківській сотні – в м-ку Балаклії 109 хат рангових. 1770 р. мав 12 хат у м-ку Сорочинцях. Одружений із Парасковією. Мав синів Василя, Павла, Андрія, доньку Уляну.

Григорій Матвійович (1704 – ?) – син Матвія Івановича. Навчався в Київській академії. На військовій службі з 1722 р. Омельницький сотник Миргородського полку (1729 – 1760). В серпні 1760 р. – бунчуковий товариш при відставці. Брав участь у взятті Перекопу, Бахчисараю, Очакова, в Дніпровському й Хотинському походах. 1760 р. володів маєтностями в Омельницькій сотні (32 хати) і в Говтв'янській сотні (88 хат). Мав синів Миколу, Володимира, Івана, Павла, Андрія, Матвія, Максима, Григорія; дехто з них 1752 р. навчався в Лейпцігському університеті. Донька Г.Остроградського була одружена з миргородським полковим обозним Федором Московим (див.).

Іван Іванович (бл. 1730 – 12.02.1778) – з 1756 р. служив у Миргородському полку в званні військового товариша, те саме 1763 р. 1761 р. служив у канцелярії Малоросійського скарбу. Разом із братом Володимиром мав маєтності в м-ку Говтві (51 хату), с. Броварках (37 хат), при слободі Боняківці (58), при х. Пашенному (8). 1770 р. жив у м. Говтві, згодом у х. Пашенному. Одружений (1768) з Гафією (бл. 1738 – 1779), донькою козака Павла Іваненка з м. Городища, з якою мав дітей: 5 позашлюбних, яким Синод не дозволив називатися Остроградськими, і 7 законнонароджених. Їхній син Василь Іванович Остроградський (нар. 1774) – батько відомого математика М.В.Остроградського.

Володимир Іванович (бл. 1732 – раніше серпня 1795) – син Івана Матвійовича. В 40-х рр. навчався в Київській академії. З 1756 р. служив у Миргородському полку в званні військового товариша, те саме звання мав 1763 р. Другий миргородський полковий осавул (1752 – 1757), перший полковий осавул (1757 – 1770). Говтв'янський сотник Миргородського полку (1770 – 1783). Бунчуковий товариш із 1783 р., при звільненні. 1784 р. депутат шляхетства Говтв'янського повіту. Пирятинський сотник (1787). Прем'єр-майор (1790). Брав участь у військових походах. Дідич Говтв'янського повіту. 1787 р. володів маєтностями у Говтв'янському повіті: частиною слободи Вакулівки, частиною села Мануйлівки; мав у с. Боняківці 770 душ, у х. Пашенному 59 душ, в х. Повякалівському [Назва, очевидно, спотворена, можливо, слід – у х. Павелківському. – Л.Р.] – 30 душ; разом із Василем Остроградським мав 516 душ у с. Юрках того самого повіту. Одружений із Парасковією Іванівною Базилевич, донькою білоцерківського сотника.

Василь Федорович (1716 – раніше 1782) – 1727 р. учень «інфіми» Київської академії. На військовій службі з 1735 р., брав участь у поході проти ногайців. Військовий товариш. Говтв'янський сотник (1738 – 1761). Учасник Хотинського походу 1739 р. Брав участь у бою при взятті м. Фокшани. У 40 – 50-х рр. охороняв форпости по Дніпру. В 1741 – 1755 рр. за дорученням Миргородської полкової канцелярії брав участь у ревізії кількох сотень, зокрема, Багацької, Устивицької, Яреськівської, Шишацької. Звільнений від служби 5.10.1761 р. із званням бунчукового товариша. 1787 р. надвірний радник. У 40-х рр. закупив багато земель у Миргородському полку. Власник маєтностей у Полтаві, в Говтв'янському повіті: 30 хат у м-ку Говтві, 33 хати в х. Шамраївці (1760). Мав 4 хати в с. Єрках (Юрках), 31 хату в слободі Попівці. Власник кількох хуторів біля с. Сухорабівки. 1773 р. йому з братами Павлом і Андрієм надано 62 двори у м. Говтві. Раніше 1782 р. купив у грузинського князя Шермадина Сологова підданські двори в Говтві. 1787 р. мав у Говтв'янському повіті: 6 душ у хуторі Березняках, 99 душ у слободі Василівці, 15 душ у слободі Хорошманівці, 132 – у слободі Шамраївці; разом із Володимиром Остроградським мав 516 душ у с. Юрках. Діти: Іван, Василь, донька N (за князем Петром Шаховським, 1782).

Павло Федорович (бл. 1731 – раніше 1813) – навчався в Київській академії (40-і рр.), на військовій службі з 1754 р. У 50-х рр. за дорученням Генеральної військової канцелярії робив креслення земельних угідь і володінь на Лівобережжі та в Запорізькій Січі. Займався будівельними справами в Батурині. Бунчуковий товариш (1760). Підкоморій Миргородського полку (з 13.03.1764 р. по 1787 р.). Колезький радник (1793), депутат шляхетства Говтв'янського повіту в дворянському зібранні Київського намісництва (1784). Маєтності в Полтавському повіті: у м. Говтві – 104 душі, в с. Махнівці – 240, у х. Купчинському – 25 душ (усього 1395 душ обох статей). 1784 р. підписав грамоту Панасові Дем'яновичу Гоголю-Яновському про внесення його до родовідної книги Київського намісництва. Одружений із Марією, донькою гадяцького полковника Петра Галецького. Мали сина Петра, доньку Анастасію.

Андрій Федорович (бл. 1735 – 3.11.1774) – на службі з 5 червня 1760 р., бунчуковий товариш. Підкоморій Остап'ївського повіту Миргородського полку (1764 – 1773). Одружений із Марфою, донькою писаря Генерального суду Івана Піковця [у другому шлюбі вона була за Костянтином Лалошем, бригадиром (1781); похована в с. Мануйлівці]. Мали дітей: сина Олександра, дочок Параскеву, Ганну, Олену.

Уляна Федорівна (? – не раніше 1783) – донька миргородського полковника. Одружена з Степаном Григоровичем Кулябкою (бл. 1727 – 1787), надвірним радником, глухівським повітовим провідником шляхетства (1782 – 1786). Володіла маєтком у Лубенському повіті. Мали дітей: Ірину, Ганну, Тетяну, Олену (були в шлюбі відповідно: за Оболонським, Турковським, Лашкевичем, Рославцем).

Микола Григорович (1728 – ?) – син Григорія Матвійовича, омельницького сотника. У 40-х рр. навчався в Київській академії. Мав звання значкового товариша. В 1755 – 1761 рр. стояв на чолі козацького загону при охороні форпостів у Новій Сербії (на Задніпров'ї). З 28.08.1760 р. – омельницький сотник Миргородського полку, був на цьому уряді й 1767 р.

Володимир Григорович (? – раніше 27 травня 1794 р.) – син омельницького сотника. Навчався в Київській академії, із 1748 р. служив військовим канцеляристом в Генеральній Військовій канцелярії (до 1752 р.). 1752 р. – другий миргородський полковий осавул (до 1770 р., коли був звільнений із званням бунчукового товариша). З 1757 р. – миргородський перший полковий осавул. Служив у фортеці св. Єлизавети (1758), був командиром козацької команди для прикриття форпостів на Задніпров'ї (1763). Мав рангових 18 хат у с. Аврамівці Хорольського повіту (1760), хутір у Омельницькій сотні (1764). Власник 194 підданих. Дружина Ганна Олексіївна (бл. 1743 – ?), жила в м-ку Омельнику. Мали синів Антона й Капітона, доньок Олександру, Параску, Варвару.

Іван Григорович (бл. 1734 – раніше травня 1794) – служив із 1760 р. у Сербському гусарському полку. 1 червня 1760 р. – полковий обозний, 1763 р. – прапорщик, 1764 – підпоручик при відставці. Учасник походу до Прусії (1761). 1787 р. йому належали в Говтв'янському повіті: частина слободи Попівки, частина села Броварків, 41 душа в х. Роздільному, 25 душ у х. Кумках, 7 душ у х. Пилипчичі. Дружина Варвара Петрівна. Мали доньок Олену, Марфу, Ганну, Марію.

Павло Григорович (бл. 1734 – не раніше 1793) – на військовій службі з 1754 р. Служив у Македонському гусарському полку квартирмейстером. Капітан (1779), секунд-майор (січень 1780), прем'єр-майор (грудень 1780), суддя Говтв'янського повіту (1783 – 1785). Миргородський суддя (30 жовтня 1784). Надвірний радник (1785), колезький радник (1793). Голова Катеринославського губернського магістрату (1793). Жив у с. Броварках Городиського повіту. Одружений із Уляною, донькою генерал-майора Миколи Івановича Чорби. Мали синів Миколу, Наркіза, Дмитра, Григорія та доньок Анастасію, Євпраксію, Олександру, Єлизавету.

Андрій Григорович (бл. 1742 – ?) – з 1758 р. кадет Сухопутного Шляхетного кадетського корпусу. Секунд-майор (1785 – 1786). Надвірний радник (1786 – 1792). Кременчуцький повітовий провідник шляхетства (1787). 1775 р. купив у с. Зубівці Миргородського полку у княгині Тетяни Гурамової 10 підданських дворів (116 душ обох статей), яких 1785 р. продав колезькому асесорові М.Я.Трохимовському. Володів селом Григоріївським Кременчуцького повіту (1785). Був власником 600 душ у Олександрівському й Городиському повітах. Одружений із Ганною, донькою підполковника Якова Гаврилова. Мали синів Івана, Олександра, Миколу і доньок Віру, Наталю, Ольгу.

Матвій Григорович (бл. 1748 – ?) – на службі з 1729 р. Учасник штурму Перекопу, Бахчисараю, Очакова. Був у дністровському й хотинському походах. З 1764 р. – омельницький возний. Бунчуковий товариш (1767). Мав 53 душі в с. Платоновій-Ламаній і в м-ку Манжелії. Одружений із Іриною, донькою полтавського полкового судді Семена Бузанівського.

Максим Григорович (бл. 1753 – ?) – з 1765 р. на службі в Ізюмському гусарському полку. 1772 р. поручик, 1777 – капітан при відставці. Власник маєтку в слободі Дубах Городиського повіту, де 1792 р. мав 75 душ.

Григорій Григорович (бл. 1754 – ?) – з 1771 р. служив вахмістром у Македонському гусарському полку. 1782 р. прапорщик при відставці. Мав 79 душ у с. Демидівці Городиського повіту (1792).

Іван Васильович (бл. 1748 – 8.07.1818) – на службі з 1772 р. 1778 р. підпоручик, 1779 – поручик, 1781 – капітан. Підкоморій Кременчуцького повіту (1807). Володів маєтностями в Говтв'янському, Городиському, Полтавському, Кременчуцькому, Кобеляцькому, Лубенському повітах. Одружений: першим шлюбом – із Оленою, донькою бунчукового товариша Петра Ломиківського; другим шлюбом – із Ганною (бл. 1762 – ?), донькою підкоморія Івана Ілліча Александровича.

Василь Васильович (бл. 1755 – ?) – на службі з 1773 р. військовим товаришем Миргородського полку. Засідатель Верхнього земського суду Київського намісництва (1783). 30 вересня 1783 р. – бунчуковий товариш; 1 лютого 1788 р. – прем'єр-майор при відставці. Депутат 1-го Департаменту Полтавського Генерального суду (1803 – 1818).

Надвірний радник (1812 – 1818). 1796 р. мав 31 душу в слободі Хорошмановій Городиського повіту і 29 душ у слободі Василівській. Одружений із Марією (бл. 1763 – ?), донькою полтавського купця Миколи Пащенка.

Василь Іванович (бл. 1770 – ?) – колезький асесор (1809). Жив у с. Броварах Городиського повіту (1794). Мав 270 душ у Городиському й Полтавському повітах. Одружений з Іриною Андріївною Сахно-Устимович (див.: Устимовичі). Мали сина Михайла (1801 – 1861), відомого математика.

Микола Андрійович (бл. 1786 – раніше 1832) – розпочав службу 1801 р. в Морській артилерії Чорноморського флоту. При відставці (1813) одержав звання унтер-лейтенанта. Жив у с. Григорівці Кременчуцького повіту, де мав31 душу. 1824 р. був маршалом Кременчуцького повіту. Дружина – Ганна Миколаївна Ломиківська (бл. 1786 – ?), донька поручика.

Михайло Васильович [12 (24).09.1801, с. Пашенне (нині с. Пашенівка Козельщинського району Полтавської області) – 20.12.1861 (1.01.1862), Полтава] – відомий математик, педагог. Освіту здобув у Харківському університеті (1817 – 1820), у 1822 – 1827 рр. удосконалював освіту в Парижі. З 1828 р. – професор, викладав у Петербурзьких навчальних закладах. Приятелював із Т.Шевченком. Із 1830 р. – академік Петербурзької Академії Наук. Один із засновників петербурзької математичної школи, автор кількох підручників. Його донька С.М.Остроградська стала дружиною графа В.І.Капніста.

Андріян Миколайович – штаб-ротмістр кавалерії 3-го кавалерійського округу Новоросійського військового поселення. 1853 р. продав свій маєток у дачах с. Ярмаків Миргородського повіту поміщикові Моріцу Єгоровичу О'Рурку.

Ольга Василівна – вдова підполковника, 1861 р. мала в Миргородському повіті середньопомісний маєток. Близько 1866 р. володіла 806 десятинами землі в х. Буряківщині (в дачах м-ка Багачки) і 16 десятинами в дачах с. Федунки.

Остроградський-Апостол Михайло Михайлович (21.12.1870 – 30.10.1923) – військовий діяч, контр-адмірал військово-морського флоту УНР. Народився на Полтавщині, закінчив військово-морську академію. Восени 1917 р. перейшов на службу до війська УНР. 1918 р. був комендантом Севастополя, командувачем українського військово-морського флоту. Представник Української держави в Криму. В 1919 – 1920 рр. був на посаді товариша військово-морського міністра. На початку 1920-х рр. – військово-морський представник УНР у Румунії. Помер у м. Бухаресті, де й похований.

Варвара Всеволодівна (1886, м. Санкт-Петербург – 2.06.1938) – із дворян, мала середню освіту. Жителька Полтави, вихователька. Заарештована 14 березня 1938 р., засуджена до розстрілу. Реабілітована 1990 р.

Наталія Всеволодівна (1890, м. Санкт-Петербург – 2.06.1938) – із дворян, мала середню освіту. Жила в Полтаві, вихователька. Заарештована 14 березня 1938 р., засуджена до розстрілу. Реабілітована 1990 р.

Літ.: Список кавалерам российских императорских и царских орденов. – СПб., 1833. – С.568; Наказы. – С.65; Барвинский. – С.144; Лукомский. – С. 127; Модзалевский. – Т.3. – С.750 – 773; Астряб М. Старая Полтавщина и столетняя тяжба... // Труды ПУАК. – Вып. 8. – Полтава, 1912. – С. 170; Сита Г. Корінь великого роду // Україна. – 1986. - № 47. – С.7; Описи КН. – С. 259, 265; Реєстр 1744 р. – С.20; Кривошея. – Ч.1. – С. 40 – 43; КМА. – С.410 – 412; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 65 – 66; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.504.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп. 1. – Спр. 425. – Арк. 1 – 125; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 3 зв.; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 216 – 228, 259 – 272; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 19. – Арк. 45; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 1 зв., 242, 497; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 45 зв.

Остромийщенко Мисько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Острохиженко (Острохижа) Матвій Іванович (? – після 1752) – кременчуцький сотник Миргородського полку (1709 – 1716); належав до товариства полкового миргородського (1718); кременчуцький городовий отаман (1720), значковий товариш Миргородського полку (1722); кременчуцький війт (1721 – 1725); наказний кременчуцький сотник (1723). Входив до складу куреня стрільців, які 1723 – 1731 рр. в Кременчуці перебували в особистому розпорядженні миргородського полковника Д.Апостола.

Остряниці.

Остряниця (Острянин) Яків (? – 6.05.1641) – уродженець Чернігівщини, гетьман запорізьких козаків. Керівник козацького повстання 1638 р. проти польського гніту, яке охопило, зокрема, територію Миргородського полку; миргородські козаки брали участь у повстанні.

Остряниця Хвесько – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Остряниця Наум – заможний козак, належав до «товариства рядового можнійшого» Кременчуцької сотні Миргородського полку (1723). Є і в спискові козаків сотні 1732 р.

Остряницька Христина – козачка, убога вдова в Кременчуцькій сотні Миргородського полку (1723). Її чоловік загинув у Ладозькому або Терківському поході раніше 1723 р.

Остряниця Матвій – заможний посполитий у Кременчуцькій сотні Миргородського полку (1723).

Остряниця Федір – заможний посполитий у Власівській сотні Миргородського полку (1723).

Остряниця Левко – убогий посполитий у Кременчуцькій сотні Миргородського полку (1723).

Остряничиха Олена – належала до числа посполитих середньої заможності в с. Радалівці (маєтність Петра Кулябки) Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Літ.: Швидько. – С. 90, 94, 234, 244, 250, 251; Присяга М.п. 1732 р.– С. 58.

Осьмаки. (Пор. також: Осьмакови).

Осьмак Кирило Іванович (27.04 (9.05) 1890, м-ко Шишаки Миргородського повіту – 16.05.1960, м. Владимир, Росія) – діяч українського національно-визвольного руху. Закінчив Шишацьку народну й Миргородську повітову школи (навчався тут із 1902 по 1906 рр.), Полтавське Олександрівське реальне училище. З 1910 р. навчався в Московському сільськогосподарському інституті. Автор статей у часописі «Рілля» за 1914 р. Член Української Центральної Ради від Київського губернського земства. З 1917 р. працював у Генеральному Секретаріаті земельних справ, у Центральній кооперативній спілці. З листопада 1921 р. працював у Миргородському районному союзі сільськогосподарських кооперативів агрономом-інструктором, згодом – завідувачем агрономічного відділу (до лютого 1923 р.). З 1925 р. – в Інституті української наукової мови ВУАН (редактор відділу сільськогосподарської термінології). У 20-х – 30-х рр. кілька разів був заарештований, зокрема, у зв'язку із справою СВУ. Із січня 1941 до 1943 р. жив у Києві, працював у галузі кооперації, мав зв'язки з ОУН, був членом Української Національної Ради, вів агітацію проти нацистського режиму. З вересня 1943 р. жив у Західній Україні, брав участь в організації збройних сил УПА. 15 липня 1944 р. обраний на посаду Президента Української Головної Визвольної Ради. 12 вересня того самого року заарештований радянськими спецслужбами. 1948 р. засуджений до 25 р. ув'язнення. Помер у Володимирській тюрмі. Реабілітований 1994 р. Мав псевдонім Марко Горянський. Одружений: 1-м шлюбом (1916) із Марією Юркевич, працівницею Червоного Хреста, яка покінчила життя самогубством після арешту чоловіка 1937 р.; 2-м шлюбом – із Людмилою Богдашевською, з якою мали доньку Наталю (нар. 1941).

Літ.: Довідник з історії України. – К.: Ґенеза, 2001. – С.544 – 545; Проць Ярослав. Страдницький шлях Кирила Осьмака // МГК. – 2002. – 30.04. - № 24. – С.9; Магда В.І. Шишаки – перлина на Пслі. – Шишаки, 2006. – С. 81 – 82.

Осьмакови. (Пор. також: Осьмаки).

Осьмакова Олександра – 31 жовтня 1815 р. одружилася в Сорочинцях із сорочинським дворянином Олександром Золотницьким.

Осьмаков Іван – купець 3-ї гільдії, жив у с. Черевках Миргородського повіту (1844). Дружина Маріамна Григорівна. Мали доньку Килину (нар. 1844).

Осьмаков Лука Васильович – міщанин, 1841 р. купив у титулярного радника Дмитра Олексійовича Сидоренка маєток (7 дес. землі) у дачах м-ка Шишаку Миргородського повіту.

Осьмаков Яків Лукич (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Науменків Шишацької волості, мав 47 десятин землі.

Осьмаков Іван Юхимович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 15 десятин землі.

Осьмаков Митрофан Іванович (1885, с. Комишня – 25.01.1938, м. Харків) – мав незакінчену вищу освіту. Жив у с. Вороньках Чорнухинського району, дільничний ветлікар. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Осьмаков Яків Євтихійович (1918, с. Черевки – ?) – мав неповну середню освіту. Житель Миргородського району, колгоспник. 1939 р. був репресований, засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Отаманенки (див. також: Атаманенки).

Прокіп – козак, житель м-ка Сорочинців (1796). Дружина Оксана.

Іван (бл. 1773 – 4.01.1817) – поручик, житель Сорочинців, парафіянин Хрестовоздвиженської церкви. Помер у Сорочинцях.

Отвінський Григорій – гетьманський писар, 1716 р. одержав у власність село Обухівку, яким володів до 1723 р., коли воно перейшло до осавула Якимовича.

Отіськи (Отіщенки).

Отіщенко (Отющенко) Дорош – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Отіщенко (в публікації Г. Швидько – Отущенко) Дорош – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Отіщиха Пріська – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козачих підсусідків, піших, мала хату в дворі козака Івана Солошенка.

Отрицький Гаврило – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Петрівцях.

Отрішки (Отріщенки, Отрощенки).

«Отрошко Борисенко» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Отріщенко (Отрішко) Пилип – козак Шишацької сотні (1718). У лютому 1721 р. наказний шишацький сотник Миргородського полку.

Отрішко Назар – козак Шишацької сотні (1718).

Отріщенко Дмитро – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Отріщенки Ілляш, Трохим, Яцько, Грицько – козаки Шишацької сотні (1718).

Отрощенко Семен – козак Шишацької сотні (1718).

Отрещенко Степан із синами Григорієм і Михайлом, Отрощенко Пилип – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Отрощиха Марія – вдова, козачка в Шишацькій сотні (1723). Син Грицько.
Отрощенко Іван – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Отрощенко Дмитро – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).
Отрішко Яків – козак Омельницької сотні Миргородського полку (1732).
Хутір Отрішкова Балка в XIX ст. існував у Шишацькій волості.

Отченаші (Оченаші).
Отченаші – жителі с. Верхня Будаківка (кінець XIX – поч. XX ст.).
Отченаш Дмитро Лукич – член Української Центральної Ради, обраної 8 серпня 1917 р.
Отченаш Степан Митрофанович (1895, с. Березова Лука Миргородського повіту – 23.07.1938) – походив із селян, освіта початкова. У 30-х рр. – житель Миргорода, службовець контори «Заготзерно». Над ним велося слідство органів НКВС. За сфабрикованим протоколом його звинувачували як колишнього уповноваженого штабу УНР і керівника націоналістичного осередку в Миргороді. 1938 р. був засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований 1958 р.
Оченаші Степан, Михайло, Самсон, Микола – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й третині XX ст.

Охіньки (Охінки, Охоньки, Охінченки).
«Охонко Степанович» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Охінько Савка – посполитий у Миргородській сотні (1718).
Охінченко Леонтій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Він же Охонко Лесько – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.
Охонько Леонтій – житель Миргорода. Його донька Катерина одружена з миргородським козаком Карпом Мартиновичем Ґузем (1768).

Охматовські.
Леонтій із сином Семеном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Тимко з братом Калеником – 1738 р. виборні козаки в м-ку Хомутці, малоґрунтові.

Охріменки.
Василь – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. записаний із синами Іваном і Федором як виборні козаки, малоґрунтові.
Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Іван і Масько – цехові люди кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732).
Григорій – козак Сорочинської сотні (1782).
Охріменки – козаки, 1781 р. мали хутір у першій Комишанській сотні Гадяцького полку.
Дем'ян – миргородський козак, 1902 р. жив в урочищі Почапського озера, на захід від Баранівського шляху.
Петро Михайлович (бл. 1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Охріменків Попівської волості, мав 27 десятин землі.
Іван Захарович (бл. 1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Охріменків, мав 17 десятин землі.
Федір Михайлович 1-й (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Охріменків, мав 40 десятин землі.
Микита Йосипович (бл. 1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 24 десятини землі.
Федір Михайлович 2-й (бл. 1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Охріменків, мав 21 десятину землі.
Іван Михайлович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Охріменків, мав 21 десятину землі.
Василь Йосипович (бл. 1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 23 десятини землі.
Лука Михайлович (1857 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Охріменків, мав 25 десятин землі.
Михайло Йосипович (бл. 1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 23 десятини землі.
Левко – керівник антикомуністичного формування в містечку Комишні (грудень 1918 р.). Працював учителем у Комишні. 1920 року допоміг повстанцям із загону Д.Пищалки знищити Б.Лупандіна – секретаря комишнянського комуністичного осередку. Приєднався до повстанців.
Олексій Іванович (1891, с. Шульги – ?) – селянин-одноосібник у с. Шульгах (Охріменків хутір). 1931 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.
Василь – селянин-одноосібник у с. Грем'ячій (червень 1933 р.).
Яків Назарович (1914, с. Семереньки – ?) – комсомолець 30-их рр., жив у с. Семереньках, колгоспник. Під час німецької окупації став поліцаєм миргородської поліції, 1942 р. брав участь у облаві на партизанів. За ці дії 1943 р. був засуджений до 15 р. каторжних робіт.
Хутори Охріменків існували в Комишанській і Попівській волостях.

Оценко Василь, Оценко Клим – посполиті Шишацької сотні (1718).

Оченаші (див.: Отченаші).

Очеретки (Очеретьки).

Очеретко Степан – 1713 – 1725 рр. сотенний хоружий Сорочинської сотні Миргородського полку.

Очеретко Леонтій – миргородський полковий канцелярист (1737 – 1739). Мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.

Очеретко Петро – посполитий у с. Слобідці (1718).

Очеретко (Очередко) – канцелярист Кременчуцької сотні Миргородського полку (1764).

Очеретянка Матвій – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Очкані.

«Очканів зять Тихін» – заможний посполитий у с. Черевках (1723).

Очкаси (Очкасенки).

Очкасенко Жадан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Очкас Іван – 1679 р. товариш полку Миргородського.

Очкас Іван – козак куреня с. Ярмаків (1718); записаний першим після отамана. Іван із сином Тимофієм – «можнійшиє з діда і отця козаки» с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Очкасенко Федір – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Очкасенко Іван з братами Тимком, Хведором і Самійлом – 1738 р. виборні козаки с. Ярмаків, ґрунтові.

Очкас Гнат Степанович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Ярмаках, мав 17 десятин землі.

Очкас Дем'ян Степанович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Манжолиному Кибинської волості, мав 18 десятин землі.

Очкас Трохим Кузьмович (бл. 1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Манжолиному, мав 18 десятин землі; 1915 р. мав цегельню в с. Ярмаках.

Очкас Іван Якович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Ярмаках, мав 30 десятин землі.

Очкаси – родина в с. Ярмаках, розкуркулена, 1933 року її члени померли від голоду.

Очкас Олексій Дем'янович (1889, с. Ярмаки – ?) – із селян, житель с. Кибинців, різнороб відгодівельного пункту. 1937 р. був репресований, засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Очкас Степан Якович (1893, с. Ярмаки – 20.05.1938) – із селян, освіта початкова, житель Ярмаків. Був двічі засуджений: 1931 р. – до 5 р. позбавлення волі; після звільнення жив у Миргороді, працював різноробом на торфорозробці; 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Очкас Юхим Трохимович (1895, с. Ярмаки – ?) – із селян, житель с. Почапців, працював теслею в миргородській ветлікарні. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Очкас Кирило Степанович – секретар сільської управи в с. Ярмаках (1942 – 1943).

Існував хутір Очкаса.

П

Павелки – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Павелко Данило (? – до 1770) – у 1730 – 1737 рр. миргородський полковий сотник, 1742 р. абшитований сотник. У деяких документах згадується як Павлєв. 1732 р. гетьман Д.Апостол подарував йому с. Петрівці. 1736 р. перебував на форпостах, через хворобу повернувся додому. 1737 р. мав житловий двір у Миргороді та приїзні двори в Петрівцях, Попівці й м-ку Сорочинцях. Всього володів 84 дворами. 1770 р. його вдова Ганна мала 8 хат підданих у Миргороді, 2 хати в хуторах. Сини Йосип, Іван, Яків.

Йосип Данилович (1732 – не раніше 1782) – син сотника. Служба розпочиналася 1751 р. в Миргородській полковій і гродській канцеляріях. Значковий товариш (1758). Говтв'янський сотник (1767 – 1770), першомиргородський сотник (1775 – 1782), полковий миргородський сотник (23.04.1782). 1770 р. разом із братом Іваном мав у с. Петрівцях 73 двори, кілька хуторів у першій Миргородській сотні й 6 хат біля Багачки (очевидно, біля х. Багачки, що поблизу Петрівців). 1782 р. був власником 87 хат (228 душ). Жив у с. Петрівцях. Дружина Єфросинія (1736 – ?), донька Василя Сахно-Устимовича й Марії Яківни Апостол. Діти: Василь (нар. бл. 1755 р.), Данило (бл. 1755), Марія (бл. 1759), Яким (бл. 1762), Анастасія (бл. 1763), Єлизавета (бл. 1768), Іван (бл. 1771), Марина (бл. 1771), Йосип (бл. 1774), Катерина (бл. 1779).

Іван Данилович (бл. 1736 – бл. 1788) – син сотника, на службі в Миргородському полку з 1749 р. Значковий товариш (1757 – 1775), військовий товариш (1784), згодом поручик. Співвласник (разом із братом Йосипом) с. Петрівців, кількох хуторів у першій Миргородській сотні, зокрема, хутора Багачанського поблизу Петрівців. Дружина – Марина Федорівна (бл. 1746 – не раніше 1802), донька священика; 1800 року володіла 70 душами в х. Багачанському. Діти: Ганна (нар. бл. 1770 р.), Марія (бл. 1773), Прокіп (бл. 1776), Євдокія (бл. 1779), Пелагія (бл. 1782), Василь (бл. 1786).

Іван – значковий товариш Миргородського полку. 21.10.1761 р. обвінчався в Рождественській церкві м-ка Яресьок із дівчиною Марією Трощинською.

Яків Данилович (бл. 1743 – 1775) – брат Йосипа й Івана. Жив у с. Петрівцях. Неодружений.

Данило Йосипович (бл. 1755 – ?) – син сотника. Жив у с. Петрівцях. На службі з 1772 р. полковим канцеляристом. Значковий товариш Миргородського полку (1774 – 1782), військовий товариш (1784), поручик (1788 – 1800). Учасник Кримського походу. Власник 312 душ чол. ст. (1783). По скасуванні Миргородського полку виявив бажання служити далі в армії. 1790 р. подарував церкві с. Петрівців ікону з зображенням Богоматері з Сином (2002 р. ікона зберігалася в громадському музеї с. Петрівців). Дружина Марина (одружилися між 1788 і 1800 роками); наприкінці XVIII – на початку XIX ст. вона володіла в Петрівцях найбільшою кількістю селян.

Василь Йосипович (бл. 1755 – ?) – значковий товариш Миргородського полку (1772 – 1775).

Данило Данилович (1758 – ?) – на військовій службі з 1772 р. полковим канцеляристом. Із 1774 р. – значковий товариш. 1783 р. був власником 311 душ чол. ст.

Іван Йосипович (бл. 1771 – ?) – житель с. Петрівців. Корнет (1788). Дружина Марія Йосипівна (дані 1800 р.).

Андрій – сотенний отаман Миргородського полку, 1782 р. був «при справах» Миргородської полкової канцелярії.

Яків (Іванович ?) – сотник, 1787 р. разом із Яковом Зарудним був співвласником с. Петрівців. Жив у цьому селі також 1804 р.

Прокіп Іванович (бл. 1778 – раніше 1841) – житель Петрівців, корнет (1802 – 1828), капітан. Миргородський дідич (1828). Дружина Анфіса Семенівна (бл. 1782 – після 1849), 1849 р. володіла в Миргородському повіті маєтком, де налічувалося понад 100 душ. Мали сина Платона (бл. 1802 – ?), доньок Олександру (в шлюбі Адамович, див.) і Марфу (Мотрону?), в шлюбі Борчевську (див.), можливо, й інших.

Яків – колезький реєстратор. Мав сина Віктора.

Віктор Якович (бл. 1816 – ?) – 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1842 р. губернський секретар, мав селян у с. Петрівцях. 1850 р. – колезький секретар, засідатель Миргородського повітового суду.

Павелкова Агафія Лук'янівна – «корнетша», власниця хутора Павелківщини Миргородського повіту (1833).

Павелкова Марія – по смерті Прокопа Павелка їй належала частина павелківського маєтку в с. Петрівцях, але вона її не отримала, через що Гнат Васецький (див.), очевидно, родич Павелків, у 1840-х рр. позивався до спадкоємців Прокопа Павелка – Адамовичів і Борчевських.

Павелко – статський радник, жив у с. Злодіївці Устивицької волості (1896). Дружина Ольга Іванівна.

Павелко М.П. – керувала приватною жіночою «гімназією Павелко», заснованою 1907 р. в Полтаві (Сінна площа,3).

Павелко Григорій Якович (27.07.1906, с. Мала Перещепина, нині Новосанжарського району – 2.12.1982, Миргород) – художник, скульптор, реставратор скульптури. Походив із родини ремісника. Дитинство пройшло

в Миргороді. В 1926 – 1927 рр. навчався в Миргородській художньо-керамічній профшколі, його вчителем був О.Сластьон. 1932 р. закінчив Київський художній інститут, вчителював у м. Запоріжжі. З 1944 – 1953 рр. викладав малювання в Миргородському керамічному технікумі, згодом – у Миргородській с/ш № 6. Автор скульптурних і малярських творів, брав участь у виставках у Миргороді й Полтаві. Похований у Миргороді на Всіхсвятському цвинтарі.

Павелко Іван Якович – житель с. Жоржівки Шишацького району (1946). Дружина – Бабич Анастасія Андріївна; донька Софія (нар. 1946).

Ймовірно, до цього роду належали:

Павелки – кілька родин, які в другій половині XIX ст. – на початку XX ст. жили на Новосанжарщині (с. Крута Балка, Мала Перещепина); у 30-х рр. XX ст. 9 осіб із цих родин зазнали репресій. Ймовірно, це нащадки козацької старшини Миргородського полку, які в першій половині – середині 18 ст. переселилися на південні землі.

Павелко Василь – член Української Центральної Ради, обраний від фракції націонал-революціонерів 8 квітня 1917 р. на Всеукраїнському Національному конгресі.

Павелко Іван Гаврилович – український критик і публіцист. З України виїхав під час Другої світової війни. Жив у Західній Німеччині, Аргентині, США. Член партії «гетьманців». Автор нарису «Україна-Русь і московізм» (окреме видання, 1952). Друкувався у журналі «Пороги».

В Великобагачанському районі до 1970-их рр. існувало село (хутір) Павелки (Павелківщина).

Літ.: ПГВ. – 1850. – № 17. – Ч. неофиц. – С. 154; Постановления МУЗС. – 1897. – С. 118; Барвинский. – С.144; Модзалевский. – Т.4. – С.550; Описи КН. – С.122; Верстюк В., Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради. – К., 1998. – С. 210, 222; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 116; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 203; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 105; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.213 – 214; АТП Полтавщини. – С. 387.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 27; Ф. 193. – Оп.7. – Спр. 15. – Арк. 27; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 42 зв. – 43; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45, 46, 497; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 19 зв., 23 зв., 24 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 27; Спр. 174. – Арк. 33 зв., 82 зв.; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 17 – 29 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 11; МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; Громадський музей с. Петрівців Миргородського району. – Ікона «Богоматір з Сином» (дані з надпису на іконі).

Павенки.

Павенко Лаврін – заможний посполитий у с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).

Павенко Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Павленки.

Павленко Дахно – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Павленко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Павленки Онисько, Онушко, Лесько, Яцько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Павленко Панько – у травні 1661 р. війт м-ка Говтви.

Павленко Демко – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

«Штепура Павленко» – козак Хомутецького куреня (1718).

Павленко Дем'ян із братом Данилом – заможні козаки Миргородської полкової сотні, жили в одному дворі, по черзі відбували службу (1723).

Павленко Андрій – козак середньої заможності с. Савинців (1723).

Павленко Мусій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Павленко Семен – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Павленко Василь – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Павленко Грицько – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван і Роман – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Самійло – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Павленко Мусій – 1738 р. житель Миргорода, козацький підсусідок, мав окремий двір, убогий.

Павленко Андрій Васильович (1845 – ?) – козак Зіньківського повіту, 1913 р. жив у х. Павленків Шишацької волості, в Миргородському повіті мав 45 десятин землі.

Павленков Матвій Іванович – у 1912 – 1914 рр. секретар Яреськівського сільськогосподарського товариства. Мав початкову освіту.

Павленко Костянтин Іванович (1898, с. Мальці Миргородського повіту – ?) – походив із селян, освіта середня. Закінчив духовну семінарію. 1928 р. висвячений на священика єпископом Феофілом Булдовським. 1938 р. був засуджений Особливою трійкою НКВС до 3 років позбавлення волі. Після відбуття покарання служив священиком. Удруге засуджений 1945 р. до 8 років позбавлення волі, після чого знову служив священиком у Полтавській області.

Павленко Овксентій Костянтинович (1884 – ?) – чорнороб у колгоспі с. Савинців, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Павленко Парасковія Гнатівна (1892 – ?) – колгоспниця с. Савинців, була репресована за сталінщини. Згодом реабілітована.

Павлєв Данило (див.: Павелко Данило).

Павлики (Павличенки).
Павличенко Остап – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Павлишин Васько, козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Павлови.
Павлів (Павлов) Овсій – миргородський війт у липні 1665 р.
Павлів (Павлов) Гаврило – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.
Павлів Кіндрат – бурмистер, 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Павлів Семен – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Павлів (він же Павлов, Павленко, можливо, це по батькові) Захарій – 1723 р. писар Говтв'янської сотні Миргородського полку, 1725 р. писар Остап'ївської сотні Миргородського полку.
Павлов Семен – 1738 р. житель м. Городища Миргородського полку, належав до категорії «можные, знатным промыслом купеческим бавячиеся».
Павлов Симеон – 1747 р. пресвітер Воскресінської церкви с. Ярмаків Миргородської протопопії.
Павлів (Павлов) Тимофій – писар м-ка Хомутця, «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в Хомутці (1723).
Павлов Іван – цехмістр шевський у м-ку Говтві Миргородського полку (1732).
Павлів (Павлов) Пантелеймон – писець і копіїст духовних справ Миргородської протопопії в 1756 – 1761 рр.
Павлови – козацький рід у с. Бакумівці. 1835 р. там жили 4 родини Павлових.
Павлов Степан Іванович (1906, с. Бакумівка Миргородського повіту – ?) – українець, походив із селян, мав вищу освіту. 1938 р. жив у м. Пирятині, військовослужбовець. Був заарештований 16 березня 1938 р., засуджений за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1958 р.

Павловичі. (Пор.: Павловські).
Павлович Яцько – шишацький сотник Миргородського полку (1676).
Павлович Корній – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Павлович Севастян Якович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В священицькому сані з 1883 р. Священик Сорочинської Преображенської церкви (1896 – 1909). Законовчитель початкового народного училища в с. Савинцях з 1891 р., в церковнопарафіяльній школі Преображенської церкви у м-ку Великих Сорочинцях і одночасно в школі грамоти в х. Байраці. 1904 р. – член єпархіальної училищної ради.
Павлович Ганна – освіту одержала в Полтавському парафіяльному жіночому училищі. 1904 р. вчителька церковнопарафіяльної школи при Преображенській церкві Великих Сорочинців.

Павловські – священицький рід на території Гадяцького, Лубенського і Миргородського полків.
Павловський (Язловський) Феоктист (1706, м-ко Лютенька Гадяцького полку – 28.11.1744) – навчався в Київській академії. Відомий маляр. У 1730 – 1744 рр. начальник іконописної малярні Києво-Печерської лаври. 1733 р. під його керівництвом у цій малярні виконувались замовлення для гетьманської Преображенської церкви м-ка Сорочинців. Автор «Тезису Сильвестра Кулябки», ікон, пейзажів, портретів.
Максим – диякон Троїцької церкви м-ка Куземина Зіньківської протопопії (1766).
Павловський – сотник Гадяцького полку (середина XVIII ст.).
Іван – «асигнований значковий товариш, син сотничий», служив у Гадяцькому полку (1772).
Іван – військовий товариш Миргородського полку, при скасуванні полку не отримав російського чину (1788).
Корній (Корнилій) (бл. 1747 – ?) – диякон Преображенської церкви у с. Петрівцях Миргородського повіту (1797). Дружина Ірина Іванівна (бл. 1749 – ?). Діти: Єфросинія (нар. бл. 1783), Ганна (бл. 1786), Параскевія (бл. 1788).
Йосип Григорович – священик Троїцької церкви в м-ку Яреськах (дані за 1808 – 1825 рр.). Дружина Катерина Панасівна. Мав сина Семена (нар. 1816 р., хрещений батько – Іван Борковський), доньку Гафію. 2.06. 1814 р. Йосип Павловський хрестив у церкві новонародженого Дмитра Яновського (брата Миколи Гоголя), сина колезького асесора Василя Панасовича Гоголя-Яновського.
Трохим Олексійович (бл. 1771 – ?) – священик. Народився в с. Хильківці Хорольської сотні Миргородського полку. З 1787 р. навчався в Київській академії. З 1796 р. – диякон, з 26.11.1798 р. служив священиком Київської Володимирської церкви на Печерську. Із 1800 до 1818 р. обслуговував засуджених. Мав сина Івана (бл. 1798 – ?).
Василь (? – раніше 1825) – протоієрей Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви в 1791 – 1814 рр. Власник маєтку в Сорочинцях, володів селянами. Дружина Ганна. Діти: Сима (Серафима ?), доросла 1809 р.; Варвара (нар. 10.12.1791, восприємницею була Анастасія Романівська, дружина протопопа); Варвара (у шлюбі з Йосипом Марковичем Козиненком, сином майора); Богдан (нар. у квітні 1795 р.); Петро (нар. 10.07.1796); Параскева (нар. 1799 р., хрещеною матір'ю була Марія Павлівна, дружина лікаря М.Я.Трохимовського); Яків (нар. 7.10.1801 р., восприємником був корнет Григорій Кониський); Євдокія (нар. 1810 р., восприємниця – Анастасія, дружина корнета Миколи Бористена); Андрій (нар. 1813 р.).

Григорій – священнонамісник Хрестовоздвиженської церкви в м-ку Сорочинцях (1820 – 1823).

Григорій Якович (бл. 1780 – ?) – священик Сорочинської Преображенської церкви (1807 – 1850). Дружина Єфросинія (1786 – 1848).

Микола Семенович – капітан, городничий м. Хоролу (1829 – 1833).

Можливо, до цього роду належав Михайло Карпович Павловський, протоієрей, професор Новоросійського університету, викладач богослів'я і філософії. Знайомий і приятель Миколи Гоголя, з яким він часто бачився в Одесі (1850); мав великий уплив на Гоголя.

Антон Олександрович – дворянин, його спадкоємці в 1862 – 1878 рр. мали 53 дес. землі в х. Павловського (в дачах м-ка Багачки).

Андрій Степанович – колезький асесор, учитель російської мови Миргородського повітового училища (1864 - 1871).

Ілля Васильович – 1874 р. земський лікар 1-ї медичної дільниці Миргородського повіту, лікар Миргородського повітового училища, дійсний студент університету. 1878 р. титулярний радник, служив у Миргородській сільській медичній дільниці. Двічі був у шлюбі, одна з дружин – Катерина Костянтинівна. Мав доньок Євгенію, Ганну й Ольгу.

Іван Францович (9 (21).01.1851, с. Боброво Калузької губ. – 27.05.1922, Полтава) – історик-архівіст, секретар Полтавської вченої архівної комісії (1903 – 1917), автор численних праць із історії Полтавщини. Син купця 2-ї гільдії (за даними полтавського архівіста В.Коротенка, син миргородського купця). З Миргородщиною був пов'язаний у ранньому дитинстві протягом нетривалого часу, коли 1854 р. родина оселилася в с. Хомутці. З 1909 р. був завідувачем музею Полтавської битви.

Ольга Францівна – сестра архівіста Івана Францовича Павловського. Одружена з Ричардом Густавовичем Руппенейтом (див.), сином сорочинського лікаря Густава Яковича Руппенейта.

Павловський Ф. Матвійович – помічник миргородського поштмейстера (1886 – 1887).

Павловський – 1891 р. управитель Сорочинської вільної аптеки.

Олексій Остапович – у 1884 – 1902 рр. псаломщик Воскресінської церкви с. Ярмаків.

Йоакинф Артемович – у 1887 – 1902 рр. псаломщик Покровської церкви с. Портянок Миргородського повіту.

Євген Антонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кротівщині Багачанської волості, мав 23 десятини землі.

Лавр Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1903 р. – викладач Закону Божого і вчитель початкового народного училища в с. Довгалівці Хомутецької волості.

Анастасія – освіту одержала в Ярмаківському народному училищі.1904 р. учителька жіночої церковнопарафіяльної школи при Миколаївській церкві у містечку Слобідці Миргородського повіту.

Павлівська Палажка (кінець XIX – початок XX ст.) – співачка українських народних дум без супроводу інструменту, жила в Зіньківському повіті, на межі з Миргородщиною. Знала думи, зокрема, думу «Про дівку-бранку». П.Павлівську як виконавицю 1902 р. знав О.Г.Сластьон. Не виключено, що вона походила з роду церковних діячів Павловських (Павлівських), знаних на Миргородщині.

Євгенія Іллівна (бл. 1877/1879 – кін. 1897) – донька лікаря Іллі Васильовича. Навчалася на Колективних курсах у Москві, служила гувернанткою в родині батьків поета Валерія Брюсова, з яким у неї склалися романтичні стосунки. Писала вірші, листувалася з поетом. Захворівши на туберкульоз, померла в молодому віці в м-ку Сорочинцях або в с. Олефірівці; незадовго до її смерті до неї на Миргородщину приїздив попрощатися В.Брюсов.

Ганна Іллівна (1878, м. Миргород – 60-і рр. XX ст., с. Олефірівка) – донька Іллі Васильовича. Її хрещеними батьками були підполковник Костянтин Міллаур (Міллер?) і Марія Омелянівна Кашинська, дружина лікаря. Здобула освіту в Лубенській Олександрівській жіночій гімназії. З серпня 1895 р. на службі в Миргородському повіті. 1899 р. учителька початкового народного училища в с. Олефірівці, у 1901 – 1907 рр. учителька-завідувачка цього закладу. 1900 р. керувала літнім дитячим притулком у Олефірівці, за радянських часів – початковою школою. Дітей не мала. Дружила з родиною олефірівських дідичів Данилевських; хрещена мати професора О.С. Данилевського. Софія Миколаївна Бикова-Данилевська запрошувала її жити до себе в Полтаву, але Г.І.Павловська не захотіла виїздити з Олефірівки; її життя закінчилося в великій бідності.

Ольга Іллівна – працювала медсестрою в В.Сорочинському дитбудинку (бл. 1946 – 1952 рр.).

Федір – благочинний у м-ку Груні Зіньківського повіту (поч. XX ст.).

Федір Кирилович (1877– ?) – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 16 десятин землі.

Ганна Кирилівна – завідувачка ткацької майстерні у В.Сорочинцях (це філія Олефірівської майстерні, відкрита 1910 р.), де навчала учениць ремесла. Майстриня Олефірівської навчально-ткацької майстерні (1915).

Павловський – священик у м-ку Сорочинцях, тесть Євгена Нероновича (див.). За показаннями сорочинських жителів, Нероновича було розстріляно після того, як його видав тесть Павловський.

Павловський Ілля Максимович (1888 – після 1983) – 1918 р. організатор і керівник ТСОЗу (товариства зі спільного обробітку землі) «Пролетарська дружина» в с. Великих Сорочинцях; із 1925 р. – перший голова колгоспу «Пролетарська дружина».

Павловська Ірина – донька Миколи Філянського (див.).

Літ.: Месяцослов. – 1829. – Ч.2. – С.403; Памятная книжка, 1865 г. – С.97; Памятная книжка, 1875 г. – С.127, 133; Гоголь на родине: Альбом. – Полтава, 1901. – С.18; Клировая книжка. – С. 402, 419; Письма Гоголя. – Т. IV. – С. 353, 357; Отчет МУЗУ. – 1879. – С.62; 1902. – С.82; 1905. – С.188; 1916. – С.280; Постановления МУЗС. – 1892. – С.29; Вересаев. – С. 549; Жолтовський П.

Художнє життя на Україні в XVI – XVIII ст. – К., 1983. – С. 151; Полтавщина. – С. 824; Літопис Мгарського монастиря // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С. 11; КМА. – С. 416; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.247; Розсоха Л. Сорочинське плетиво доль (Валерій Брюсов на Миргородщині) // Прапор перемоги. – 2021. – 26 лютого. – № 8 (12552). – С. 5.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 36, 95 зв., 162; Спр. 138. – Арк. 20; Спр. 141. – Арк. 25, 136; Спр. 143. – Арк. 76; Спр. 167. – Арк. 38 зв.; Спр. 185. – Арк. 2 зв.; Спр. 187. – Арк.3; Спр. 192. –Арк.2, 53 зв., 66; Спр. 193. – Арк. 2, 27; МКМ. – ОФ. – № 8790 / Д-1695.

Павлось Андріян Степанович (1898 – ?) – житель Миргорода, українець, мав початкову освіту, 1925 р. працював діловодом Миргородського художньо-керамічного технікуму, згодом – помічником бухгалтера технікуму. Був заарештований 3 грудня 1937 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1956 р.

Павлоцькі (Павлоченки). Пор. також: Паволоцький.

Павлоченко Прокіп – козак Миргородської сотні (1718).

Павлоцький Василь – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Павлоцький Трохим – козак Миргородської полкової сотні, піший (1718 – 1723). Є в спискові 1732 р. В ревізії 1738 р. записаний як житель Миргорода, убогий козак-підпомічник.

Павлоцький Василь – заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Павлоцький Петро – житель Миргородської сотні (1718).

Павлоцький Петро – заможний козак с. Шахворостівки Миргородської сотні (1723).

Павлоцький Іван – 1738 р. козак-підпомічник у с. Шахворостівці, малогрунтовий.

Павлоцька Марія – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших. Разом із зятем Павлом мали одну бездвірну хату.

Павлоцький хутір існував на поч. XX ст. біля с. Шахворостівки. Урочище Павлоцьке було також у с. Гаркушинцях, на березі р. Хоролу.

Павлюки (Павлюченки).

Павлюк – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Павлюченко Харко – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Павлюченко Іван, Павлюченко Яким – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Попівці, малоґрунтові.

Павлюченки Панько і Омелько – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Павлюк Іван – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Павлюк Олексій Йосипович (1898, с. Попівка – ?) – житель Попівки, вчитель школи лікнепу. 1932 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Павлюченко Олексій Леонтійович – вчитель географії Миргородської с/ш № 1 (1950).

Паволоцький Микита – 1666 р. міщанин м-ка Багачки. (Пор. також: Павлоцькі).

Падалка Іван Іванович (15.11.1894, с. Жорнокльови Золотоніського повіту Полтавської губ. – 13.07.1937, Київ) – український художник. Походив із бідної родини. За клопотанням поміщика Лісаневича став земським стипендіатом у Миргородській художньо-промисловій школі (1909 – 1912), наприкінці 1912 р. був звільнений за «атеїзм», участь у шкільному страйку і читання української газети «Рада». З 1913 р. продовжив навчання в Київській художній школі, в 1917 – 1920 р. – в Українській академії мистецтв, де навчався у художника М.Бойчука. Автор творів монументального живопису. В 1920 – 1921 рр. викладав живопис у Миргородському художньо-керамічному технікумі й одночасно з цим завдував майстернею художніх іграшок, яку створила С.Налепинська-Бойчук. На рубежі 20 – 30-х рр. брав участь у міжнародних виставках. Був заарештований 29 вересня 1936 р. Після допитів був розстріляний у Києві як учасник терористичної організації. Реабілітований 1958 р. Дружина – Марія Яківна Пасько – відбувала несправедливе покарання в 1937 – 1945 рр.

Літ.: Білокінь С.І. На свято до Івана Падалки // Жовтень. – 1987. - № 7. – С. 115 – 117; Войналович В. Гордість українського національного мистецтва (Падалка Іван Іванович) // Реабілітовані історією. – К. – Полтава, 1992. – С.152 – 156.

Падусенко Павло Ларіонович (1897 – ?) – випалювач цегли в колгоспі станції Ромодан, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Пазенки.

Пазенко Петро Мусійович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусів Устивицької волості, мав 23 десятини землі.

Пазенко Йов Мусійович (бл. 1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусів, мав землю (не менше 20 десятин).

Пазенко – начальник міліції в м-ку Яреськах – підтримав миргородське повстання під проводом С.Дубчака у квітні 1919 р. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Пазенко Ісаак Йосипович – брав активну участь у керівництві повстанням С.Дубчака. За ухвалою надзвичайного військово-революційного трибуналу був розстріляний у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований у Миргороді на Вільхівщині.

Пазиничі.

Матвій – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Пазиничі – Василь Іванович, дворянин, і Федір Артемович, козак, у середині XIX ст. мали разом 3 дес. землі біля м-ка В.Сорочинців.

Іван Іванович – козак, у 1904 – 1910 рр. – «смотритель» Миргородської земської лікарні (за часів завідувача лікаря І.І.Рубцова).

Іван Олексійович (1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 15 десятин землі.

Микита Олексійович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 20 десятин землі.

Іван Петрович (бл. 1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 22 десятини землі.

Тарас Андрійович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 16 десятин землі.

Йосип Михайлович (1868 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 16 десятин землі.

Василь Іванович – дворянин, 1891 р. завідувач Зубівської військово-кінної дільниці.

Пазинич М.Т. – перший голова Зубівської волосної ради, обраний 14 лютого 1919 р.

Микола Гаврилович (1901, с. Бакумівка – ?) – із селян, освіта початкова. Житель с. Бакумівки. Взимку 1931 року його родину розкуркулили, вигнавши з дітьми із хати на мороз. Поневірялися в чужих людей. 1937 р. його заарештували, в Комишні відбувся суд. Звинувачували в агітації проти радянської влади, били, змушували визнати вину. Був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Відбував покарання в м. Біробіджані Хабаровського краю. Повернувся 1947 року. Реабілітований 1989 р.

Пазинич (Позинич) Степан Андрійович (1905, с. Руда Миргородського району – ?) – селянин-одноосібник у с. Зубівці. 1927 р. став членом українського молодіжного підпільного гуртка, вірний УАПЦ. Засуджений 1929 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Іван Андрійович (7 (20).05.1917, с. Зубівка – 9.06.2001, м. Миргород) – народний майстер-різьбяр, жив у Миргороді. У 30-их рр. працював художником у армійському клубі, кінотеатрі, курортторзі, автопідприємстві. Організував сувенірний цех лісгоспзагу. Його різьблені роботи зберігаються в музеях Києва, Львова, Полтави, Миргорода, Санкт-Петербурга та ін. міст.

Пайдасі.

Пайдасі Михайло Іванович (1884 – ?) – зоотехнік Дібрівського кінного заводу, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Пайдасі Олексій Іванович (1886, с. Вітрівка, нині Балаклійського району Харківської області – 29.10.1938) – мав середню освіту, житель с. Дібрівки, старший зоотехнік кінного заводу. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р.

Паки.

Пак Семен Трохимович (бл.1893/1895, м. Мерефа на Харківщині – 9.08.1943, м. Миргород). Навчався на фізико-математичному факультеті Харківського університету. В 20-х – 40-х рр. жив у Миргороді: приїхав на практику до Миргорода, де познайомився з Олександрою Никифорівною Трубицькою, з якою одружився в 20-х рр. До війни працював учителем фізики й математики в миргородських школах № 2 і № 3. Жив на вулиці Чумацькій (нині № 36). Мав літературний талант, публікувався в журналах, грав на кількох музичних інструментах. Автор рукописного твору «Безталанний». Під час німецької окупації переховував у своїй хаті двох радянських лейтенантів. Разом із старшим сином Левом (випускником с/ш №3) входив до миргородської підпільної групи, пов'язаної з партизанами (в групі були: подружжя В. і О.Дюкови, Я.Даль, В.Гаркавченко). Після арешту над С.Паком дуже знущалися, катували. 9 серпня 1943 р. батько й син разом із іншими членами підпільної групи були розстріляні німецькими карателями на північній околиці міста. Поховані біля Всіхсвятської церкви. Мав також сина Володимира (1939 р.н.).

Літ.: Розсоха Л. Миргородське підпілля // Миргород – наш дім. – 2012. – 13 вересня. – Число 37 (597). – С. 3.

Арх.: Родинний архів В.С.Пака (м. Миргород).

Палажченко Максим – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Паламаренки.

Михайло – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Григорій і Лук'ян із сином Федором – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Мусій – паламар Воскресінської церкви в с. Ярмаках (1723).

Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Василь – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Сергій – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Палибородa Йосип – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Паливоди.

Паливода Семен – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).

Палії (Палієнки).

Палій Омелян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Палієнко Андрій – отаман, керував військовою музикою Миргородського полку (1723).

Палієнко Данило – був у складі миргородської полкової музики 1723 р.

Палій Яків Леонтійович (середина XVIII ст.) – син козака с. Лихоліток, значковий товариш Миргородського полку.

Палій Омелян Якович (бл. 1744 – до 1830) – син козака с. Лихолітки. Пішов у відставку значковим товаришем Миргородського полку. Можливо, жив у Сорочинцях. 1787 р. корнет. Внесений до 2 частини родовідної книги дворян Київського намісництва 1788 р. У шлюбі з Пелагеєю Данилівною.

Палій Петро – купець, 1881 р. утримував земську поштову станцію в м-ку Шишаках (6 коней).

Палій Петро Степанович, дворянин (за іншими даними – купець). Близько 1864 – 1869 рр. мав 8 дес. землі в урочищі Макарівщина (в дачах м-ка В.Сорочинців). 1885 р. член Миргородського повітового податного присутствія. Опікун Великосорочинського двокласного училища міністерства народної освіти (1883 – 1884). Мав синів Григорія, Миколу.

Палій Йосип Степанович – мав сина Олександра.

Палій – дворянин, 1893 р. утримував поштову станцію (8 коней) у м-ку Сорочинцях.

Палій Олександр Йосипович (1861 – ?) – дворянин, 1913 р. житель м. Кременця Волинської губернії; в Миргородському повіті мав 36 десятин землі.

Палій Григорій Петрович (бл. 1860 - 1918) – дворянин, поміщик. Жив у Великих Сорочинцях. У 1904 – 1908 рр. – голова товариства споживачів у м-ку Сорочинцях (створеного 1899 р.); пожертвував 3 десятини землі під Сорочинську учительську семінарію. Член Миргородського податкового присутствія від Миргородського повітового земства. Землевласник Сорочинської волості (1911). Хліботорговець у В.Сорочинцях. 1913 р. мав у Миргородському повіті 49 десятин землі. 1910 р. купив у Миргороді в урочищі Бровківщині (нині вулиця Старосвітська) садибну землю в миргородського дворянина Григорія Олексійовича Ярошенка; 1914 р. продав цю землю під садиби миргородським жителям І.Гайдуку, Л.Дризі, К.Голубу. За часів гетьманщини, 1918 р., підтримував гайдамаків; у його садибі в Сорочинцях розміщався штаб сільської варти. За це був убитий більшовицьким загоном В.Бокітька.

Палій Йосип Петрович (1879 – ?) – дворянин, на службі з 1900 р. У 1901 р. помічник учителя Федунського початкового народного училища Яреськівської волості. 1913 р. жив у м. Києві, в Миргородському повіті мав 20 десятин землі.

Палій Семен Петрович – колезький реєстратор, жив у Сорочинцях (1902).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 285; Постановления МУЗС. – Хорол, 1887. – С. 6; Постановления МУЗС. – Миргород, 1899. – С. 235; 1903. – С. 232; Отчет МУЗУ, 1882. – С. 61, 113; 1885. – С. 116; 1901. – С. 90; Адрес-календарь, 1904. – С. 5, 11; Гоголевские дни в Великосорочинской учительской семинарии (1809 – 1909): Юбилейное издание семинарии под редакцией М.С.Григоревского. – Миргород, 1909. – С. 142; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 17; Кривошея-3. – Ч. 3, кн. 3. – С. 107.

Арх.: МКМ. НА. – План садибної землі дворянина Г.П.Палія, 1914 р.; МКМ. ОФ. – Спогади В.І.Бокітька. – Машинопис; Алфавит дач. – Арк. 112 зв.

Пальчики (Пальченки).

Пальченко Марко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Пальчик Матвій – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Пальчик Хведір – член шевського цеху Сорочинської сотні (1718); посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Паляничка Дмитро Якович – перший голова колгоспу «Плугатар», створеного 1927 р. в В.Сорочинцях.

Пан Іван – посполитий середній у с. Попівці (1723).

Панасевичі (пор.: Ханасевич).

Панасенки.

Федір – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Процик (Прокіп) – білоцерківський сотник Миргородського полку (1818 – 1719), сотенний отаман (1723).

Зінець – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Кирило – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Самійло – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Дмитро – житель Миргорода, займався купецьким промислом, до 1749 р. був у підданстві грузинського дворянина Ніколоза Хачапурідзе, згодом, як цеховий, був виключений із числа підданих.

Гнат – козак Сорочинської сотні (1782).

Михайло Якович – міщанин, гласний Миргородської міської думи (1864).

Григорій Іванович – міщанин, гласний Миргородської міської думи (1871).

Федот Романович – селянин, близько 1864 – 1871 рр. мав 38 дес. землі біля м-ка Комишні.

Іван Іванович – миргородський міщанин, 1904 р. – член сирітського суду в Миргороді.

Тимофій Денисович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Федунці Яреськівської волості, мав 28 десятин землі.

Федір Петрович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Малишів Баранівської волості, мав 20 десятин землі.

Степан Васильович [27.12.1878 (8.01.1879), м. Ічня, нині Чернігівської області. – 11.08.1932, м. Київ] – український письменник і педагог. Літературний псевдонім Степан Васильченко. Походив із селянської сім'ї. 1898 р. закінчив Коростишівську вчительську семінарію, працював учителем на Київщині й Полтавщині. Навчався в Глухівському учительському інституті (1904). З 1910 р. жив у Києві. Працював у газеті «Рада». За життя письменника вийшли збірки «Ескізи» (1911), «Оповідання» (1915), «Кармалюк» (1927), «Бусурман» (1927), «Мужицька арифметика» (1928), «Вибрані твори» (1928), «Авіаційний гурток» (1930). Кілька разів бував у Яреськах, Шишаках (де написав оповідання «Олив'яний перстень»). У липні 1920 р. разом із першою мандрівною капелою Дніпросоюзу бував у Миргороді, Ромодані, Кибинцях і Гаркушинцях. Часто бував у Миргороді, де до 1926 р. жила його дружина Килина Михайлівна Дубина (нар. 12.06.1893 р. в Миргороді). До одруження із Степаном Панасенком вона працювала у нього (на той час удівця) домашньою робітницею в Києві. У Миргороді жила по вул. Чапаєва (нині це місце будинку № 18 по вул. Лазоренка) – у хаті брата Петра Михайловича Дубини. На початку 40-х рр., під час війни, працювала в Миргороді на молочарні, згодом учителювала. По війні одержала нове помешкання (нині вул. Лазоренка, 49). 1940 р. К.М.Дубина передала рукописний архів чоловіка до відділу рукописів Інституту української літератури ім. Т.Г.Шевченка АН УРСР. Померла в Миргороді у травні 1984 р.

Юрій Степанович (1.08.1916, за ін. даними, 1914 р., м. Миргород – 13.12.1991, м. Оттава, Канада) – син письменника Степана Васильченка. Український архітектор. Мав псевдонім Юрій Кодак. До 12-літнього віку жив у Миргороді, навчався в 1-й школі, згодом у Київському будівельному технікумі. 1940 р. закінчив архітектурний факультет Київського художнього інституту. Під час Другої світової війни потрапив у полон, був звільнений американськими військами. З 1949 р. жив у Канаді. За його проектами збудовані 16 церков, школи, пам'ятники, урядові й приватні будинки в Канаді й США. Підтримував зв'язки з Миргородом. Дружина Наталя – українка. Діти: Ірина (у шлюбі з Орестом Новаківським), Борис, Галина, Ігор – живуть у Канаді.

Панасанків хутір існував у Баранівській волості.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Грудницька М., Курашова В. Степан Васильченко. – К., 1950; Енциклопедія українознавства. – Т.3; Українська літературна енциклопедія. – Т.1. – К., 1988. – С. 278 – 279; Розсоха Л. А душа в Миргороді // Майдан (м. Миргород). – 1993. – Червень. – № 4 (11); Мистецтво України: Біографічний довідник. – К., 1997. – С. 303 – 304; Розсоха Л. З історії миргородських вулиць. – С. 151 – 153.

Панасина Харитон Васильович (1868 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Туху Яреськівської волості, мав 28 десятин землі.

Панаски – миргородська родина, жителі історичного району Харківки.

Панаско Іван Георгійович (Юрович) – на початку XX ст. жив на Харківці (нині територія будинку № 41).

Панаско Меланія Георгіївна (13.01.1878 – 5.01.1950) – жителька Миргорода, у шлюбі з Василем Федоровичем Яшним. Жили на Личанці, № 17 (нині № 39). Їхні діти: Василь Яшний – один із перших миргородських трактористів; Агафія Яшна (див.) – перша миргородська жінка-бандуристка.

Панащатенки – козацький і дрібнодворянський рід.

Панащатиха Віцька – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до числа козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із сином Грицьком мали 1 двір, 2 хати. Мала підсусідка Павла Шуліченка.

Степан – козак, 1763 р. жив у Миргороді. Сотенний канцелярист першої Миргородської сотні (1780). Миргородський сотенний писар (1784).

Ананій – козак, житель Миргорода (1784).

Панащатенко – значковий товариш. Його дружина Мотрона, «удовствующая значковая товарищева», 1791 р. жила в Миргороді.

Михайло – різночинець, 1830 р. його син Федір навчався в Миргородському повітовому училищі.

Герасим – дворянин, колезький реєстратор. Дружина Параскева. Син Семен (нар. бл. 1825 р.) з 1835 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Остап – учень Миргородського повітового училища (1842).

Микола – учень Миргородського повітового училища (1842).

Петро Григорович (? – до 1833) – колезький реєстратор, житель Миргорода. Дружина Євдокія Іванівна, з дому Мартиненко. Із 1852 р. мала 25 десятин землі в м-ку Сорочинцях і його дачах. Донька Євдокія (22.01.1833 р. одружилася з Михайлом, сином Григорія Герасимовича Писаревського, дворянина з м-ка Комишні).

Панащатенко – канцелярський служитель у канцелярії Миргородського повітового предводителя дворянства (1851).

Іван Герасимович – дворянин, губернський секретар, 1871 р. член квартирної комісії від дворян Миргородського повіту. Разом із дружиною Євдокією Іванівною близько 1860 – 1865 рр. мали 70 дес. землі в урочищі Почапське Озеро (в 2-ій частині миргородських полів). Крім того, Євдокія мала 3 дес. землі в дачах с. Бакумівки.

Михайло Прокопович – із 1869 р. в сані священика. 1902 р. священик Воскресінської церкви м-ка Хомутця.

Федот Савович – 1855 р. був на посаді миргородського волосного голови. Член Миргородської межової комісії від козаків (1864). Близько 1860 – 1864 рр. мав 28 дес. землі в хуторі Білому 2-му, що в дачах першої частини миргородських полів, а також 6 дес. – при дорозі з Гаркушинців до Миргорода. Дружина – із миргородського роду Рудченків. Діти: Степан, Марфа (у шлюбі з миргородцем Олександром Шелюгом), Феодосія і ще двоє дітей.

Іван Герасимович – губернський секретар, 1889 р. мав землю «в даче местечка Хомутца, при речке Руде».

Петро Васильович (1851 - ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 32 десятини землі. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Петро – заможний житель Миргорода (ІІ пол. ХІХ – поч. ХХ ст.). Вуличне прізвисько родини – Панаски (див.: Панаски). Дружина Варвара. Мали господарства на Королівщині й Стадні. Раніше 1917 р. відділили в окреме господарство сина Івана (про нього див. далі).

Іван Іванович (1862 - ?) – колезький реєстратор, 1913 р. жив на залізничній станції Бестоєво Тульської губернії; в Миргородському повіті мав 36 десятин землі.

Яків Дмитрович – миргородський міський уповноважений (1913), службовець Миргородської міської управи (1914). Учасник аматорських гуртків при Народному Домі в Миргороді.

Іван Григорович – уродженець Миргорода. Учасник Першої світової війни. Старший унтер-офіцер, служив у 178-му піхотному Веденському полку. 12.09.1915 р. був поранений. Одружений.

Панащатенко Ф. (либонь, Федот) – миргородський міський гласний (1917).

Михайло – на початку ХХ ст. працював у Миргородському повіті на ниві просвіти. Дружина – Надія Осипівна. Мали доньку Уляну (за священиком І.І.Стасевським) і сина Василя (був одружений із лікаркою Любов'ю Олександрівною Петровою-Панащатенко).

Степан Федотович (11.12.1861, Миргород – 14.04.1936, Миргород) – козак. Працював писарем у земстві, згодом був присяжним повіреним. Жив у Миргороді (спочатку на Личанці, потім – на вулиці Шевченківській, № 10). В 1906 – 1914 рр. староста Миргородської міської управи, міський уповноважений (1908 - 1910). Голова сирітського суду (1910 – 1913). Незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912). Опікун Миргородського парафіяльного училища (1914 – 1916). З його ініціативи був посаджений міський парк (за радянського часу мав назву парк «Дружба»). З юних літ, з 12-річного віку співав у миргородському хорі, яким керував Степан Феофанович Макаренко. Разом із дружиною Анастасією брав участь у аматорських гуртках при Миргородському Народному Домі. Художник-аматор (олівцеві малюнки, пейзажі, портрети олійними фарбами). Понад 30 р. був знайомий із О.Сластьоном. Після 1917 р. будинок С.Панащатенка (4 кімнати) був націоналізований, але 1927 р. повернутий родині. Панащатенко похований на Личанському цвинтарі в районі церкви І.Богослова. Був одружений двічі: перша дружина померла молодою; друга дружина (шлюб 1907 р.) – Тукало Анастасія Іванівна (див.). Будинок Панащатенків був знесений 2016 року.

С.Ф. Панащатенко. 1914 р.

Павло Федотович – брат Степана, жив у Миргороді. Мав сина Василя й онука Івана Васильовича (нар. 1929).

Іван Петрович (? – 1918) – заможний житель Миргорода (ймовірно, син Петра Васильовича, який мав 32 дес. землі). Дружина – Тетяна Степанівна Сидоренко. Жили на Стадні. Мали дітей: Парасковію (1912 р.н.) і немовля (1918 р.н.). Улітку 1918 р. більшовицький активіст Антон Кандьор застрелив Івана Петровича разом із дружиною й немовлям. У хаті Панащатенків влада розмістила Стаднянську сільську раду (біля нинішнього профтехучилища №44).

Валентина Степанівна (15 (27).11.1908, Миргород – 26.09.2002, Миргород) – донька Степана Федотовича від 2 шлюбу. У 1926 – 1930 рр. навчалася в Миргородському художньо-керамічному технікумі. Викладачка Миргородського керамічного технікуму (1944 – 1971), художниця. У шлюбі з Пустовидком Олександром Мелетійовичем (1904 – 70-і рр. ХХ ст.), який був родом із Житомирщини. Похована на Троїцькому цвинтарі. Діти: Анатолій (нар. 1934), Ольга (нар. 1949) – живуть за межами Миргородщини.

Василь Михайлович (1881 – ?) – житель Миргорода, за деякими даними, лікар миргородської лікарні, за іншими даними, ветеринарний лікар. Чоловік лікарки Петрової-Панащатенко Любові Олександрівни (1878 – 1952; про неї див. у розділі «Петрови»). Жили на розі вулиць Гоголя і Троїцької (в кінці вулиці Троїцької, поряд із будинком Вірських), де з 1911 р. протягом 12 років орендували половину будинку (3 кімнати) у Костянтина Володимировича Єфимова, з яким приятелювали. Згодом жили на провулку Хорольному, № 4. Як ветлікар працював на беконній фабриці на Полтавщині. Звинувачувався органами ДПУ в тому, що був у Петлюрівській армії заступником начальника ветуправління, а за радянської влади нібито очолив на беконній фабриці контрреволюційний шкідницький осередок. 18 червня 1931 р. Василь Михайлович був засуджений до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р. Мали дітей Галину, Наталю, Михайла (в 50-х – 70-х рр. жив у Ленінграді).

Панащатенко Галина Василівна, народилася в родині лікарів Василя Михайловича Панащатенка і Любові Олександрівни Петрової. Жила на Мочарі. У шлюбі Балінська. В 1940 – 1950-х рр. працювала завідувачкою Миргородської бібліотеки. Мала сестру Наталю Василівну.

Панащатенко Наталя Василівна (1911, Миргород – 1996, Будапешт) – сестра Галини. За освітою – хімік-силікатник. В 1948 – на початку 70-х років працювала в Миргородському керамічному технікумі, викладала хімію і технологію силікатного виробництва. Згодом виїхала до Угорщини. В шлюбі Лазаренко. Мала дочку Лазаренко Ірину Микитівну (1937 р.н., в шлюбі Лукач), яка нині живе в Будапешті.

Панащатенко – працівник Миргородської МТС близько 1940 – 1950-их рр.

Панащатенків хутір у XIX – XX ст. існував у районі с. Хомутця.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 10. – Отд. 2. – С. 45; 1852. – № 43. – С. 466; Памятная книжка. – 1865. – С. 22; Постановления МУЗС. – 1907. – С. 4; Клировая книжка. – С. 412; Отчеты Миргородского, Поповского и Зуевского сельскохозяйственных обществ. – Миргород, 1912. – С. 52; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 132; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кучма В. Художники Миргородщини // П.п. – 1996. – 28 грудня. – № 104; Ханко В. Словник мистців. – С. 146; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 524; Розсоха Л. Старовинний будинок на вулиці Шевченка в Миргороді // Прапор перемоги. – 2020. – 27 листопада. – № 48. – С. 5.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 106; ІР НБУВ НАНУ. – І, 66079. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 78 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 61 – 62; Спр. 4. – Арк. 48; Алфавит дач. – Арк. 5, 7 зв., 96 зв.; Приватний архів Антоніни Михайлівни Марченко (м. Миргород).

Панбрат Іван – у грудні 1675 р. городовий отаман Багацької сотні.

Паніото Олек. Антонович – почесний громадянин, помічник завідувача казенного горілчаного складу в Миргороді (1903).

Панкратов (Панкратьєв) Іван Дмитрович – майстер у Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В. Гоголя (1903 – 1904).

Пановиченко Андрій – посполитий у Хомутці (1723).

Паночині.

Паночині Алоїз Йосипович (бл. 1820, Чехія – 11 (23).06.1863, м. Київ), справжнє прізвище Паноцний – музикант, композитор і педагог. За походженням чех. До України із Чехії прибув як учитель музики на запрошення українського дідича Угрич-Требинського. Із 1852 р. жив у Києві, викладав музику в навчальних закладах. Мав приватні лекції. У 1852 – 1855 рр. його учнем був композитор М.В.Лисенко. Автор фортепіанних п'єс.

Паночині – дворянська благодійна родина в м-ку Слобідці Миргородського повіту. За її сприяння та коштом Миргородського повітового земства 10 жовтня 1883 р. було відкрите Слобідське початкове народне училище, приміщення для якого подарували Паночині.

Паночині С.Д. – поміщиця, землевласниця в Слобідці (1883). Можливо, походила з роду Каракашів із м-ка Багачки.

Паночині (Паначіні) Лев Алоїзович (Олексійович) (1853 – 22.03.1886, Полтавська губернія) – дворянин, син колезького асесора, учителя музики. Освіту здобув у Київській і Полтавській гімназіях, згодом у Гірничому інституті в Санкт-Петербурзі. Землевласник Миргородського повіту. Відвідував зібрання київського народницько-революційного гуртка, в київських народницьких колах був відомий під псевдонімами Гребцов і Павленко. 1873 р. виїздив за кордон, 1874 року був притягнутий до слідства за антисамодержавну пропаганду. 1876 року справу було припинено через брак доказів. Того самого року притягався вдруге за одержання в Києві нелегальної літератури – народницького журналу «Набат». Був звинувачений у стосунках із женевськими емігрантами. З київської в'язниці звільнений 1877 року внаслідок хвороби. Заарештовувався також 1879 року. В одній із справ проходив разом із народником Богдановичем (див.). Під псевдонімом Л. Алексєєв у журналі «Русское богатство» (органі ліберального народництва) публікував свої сатиричні твори, статті «Ф.М.Достоевский», «Казка про білого бичка» (1881) та інші, в яких полемізував із М.Драгомановим на теми українофільства. 1883 року жив у своєму маєтку в Миргородському повіті, де до смерті перебував під негласним наглядом поліції. Листувався з матір'ю і сестрою Марією.

Паночині Олександр (31.10.1854 – 24.04.1866, м. Київ) – похований на Старобайковому цвинтарі в Києві поряд із могилою Софії Данилівни Паночині, на могилі якої написано: «Ум. 3 декабря 1854 на 58 году жизни».

Паночині Сергій Алоїзович (Олексійович) – дворянин, учитель і благодійник Слобідського училища Миргородського повіту (1883). Жив у Слобідці й 1905 р.

Паночині Микола Олексійович – народився в м-ку Багачці. Учасник 1-ї світової війни; служив у 256-му піхотинському Єлисаветградському полку «вольноопределяющимся». Був поранений, 31.07.1915 р. лікувався в шпиталі.

Паночині Софія – учасниця 1-ї світової війни. Служила в 322-му польовому рухомому шпиталі. Нагороджена Золотою нагрудною медаллю «За старанність» на Аннинській стрічці.

Паночині Сергій – підпоручик 151-го пішого запасного полку Казанського військового округу, 8 серпня 1917 р. від фракції української національно-революційної партії був обраний до Всеукраїнської Ради військових депутатів, яка входила до складу Української Центральної Ради. Із червня 1917 по квітень 1918 р. брав участь у роботі Малої Ради.

Паночині Сергій Сергійович (25.02 (9.03)1891 – ?) – виходець із Полтавщини, український літератор, філолог, публіцист, видавець, бібліограф, лексикограф, зоолог, перекладач. Ймовірно, народився в с. Слобідці (нині Миргородського району). Зважаючи на псевдонім С.Каракаш, припускаємося думки, що П. міг походити (за жіночою лінією) з козацькостаршинського роду Каракашів (див.). Співробітник харківської газети «Сніп» (1912),

член харківського просвітянського товариства ім. Г. Квітки-Основ'яненка (1912). Учасник 1-ї світової війни. З 20.09.1915 до 6.06.1916 р. служив прапорщиком у 151-му піхотинському запасному полку. З 1917 р. – один із фундаторів і співвласників видавничого товариства «Час» у Києві, секретар цього видавництва, член редколегії критико-бібліографічного щомісячного журналу «Книгарь» (який виходив 1917 – 1920 рр. у видавництві «Час»), вміщував у ньому свої рецензії. Досліджував проблему видання українських підручників. Автор статей «Книжкова українська продукція в 1917 р.» («Книгарь», 1918, №5) та «Огляд української книжкової продукції в 1918 році» («Книгарь», 1919, №20). Був знайомий з Д.Яворницьким, Є.Чикаленком. Переклав з англійської твір Вільяма Джекобса «Старий моряк». Співробітничав із Культпросвітною комісією Всеукраїнської Ради Військових депутатів, для якої перекладав російськомовні документи. 1917 р. редагував у Києві гумористичний тижневик «Будяк». Автор стислого життєпису Т.Шевченка у виданні: Кобзар (К.: Час, 1925, т.1). Уклав («злагодив») кілька видань «Кобзаря» Т.Шевченка, які вийшли в товаристві «Час» в 1926 – 1927 рр. Секретар Зоологічної секції УАН, дослідник м'якунів-молюсків. Співробітник Інституту Української Наукової Мови та друкованого органу цього інституту «Вісник» у 1928 – 1930 рр. Автор праць із української природничої таксономії. Збирач матеріалів з орнітології (1909 – 1910). Протягом певного часу жив у Лубнах: 1909 р. – на вул. Соборно-Кулябківській у будинку Мневської; 1910 р. на Тернівській толоці в будинку Омшанської (Ольшанської?). Автор рецензій на літературу природничої тематики. Упорядник 3-ї частини «Словника зоологічної номенклатури» (спільно з І.Щоголевим, 1928), «Словника біологічної термінології» (Харків, 1931, знищений 1933 р.). Його прізвище фігурувало в судовій справі «Спілки Визволення України». У 30-х роках за свою українську лексикографічну діяльність зазнав утисків від НКВС. Подальша доля невідома.

Паночин (Паночині) Борис Сергійович – народився в с. Зимниці Жиздринського повіту Калузької губернії. Учасник 1-ї світової війни. Служив ратником у 48-му піхотинському Одеському полку. Був поранений 6.11.1915 р., вибув на лікування.

Літ.: ПЕВ. – 1883. – № 24. – Ч. неофиц. – С. 1214 – 1215; Отчет МУЗУ. – 1884. – С. 100; Постановления МУЗС. – 1906. – С. 276; УРЕ. – Т. 8. – К., 1982. – С.82; Митці України. – С.445; Енциклопедія українознавства. Словникова част. – Перевидання в Україні. – Т.5. – Львів, 1996. – С. 1931; Епістолярна спадщина ак. Яворницького. – Вип. 1. – С415 – 418; Верстюк В., Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради. – К., 1998. – С. 217, 233; Україномовна книга у фондах Національної бібліотеки України іменв В.І.Вернадського 1798 – 1923: бібл. Покажчик. Т.2. К., 2003; Ревуцький Д. Микола Лисенко. Повернення першоджерел. – К., 2003. – С. 159; Гринівський Т. Теоретичні питання української бібліографії початку ХХ ст. // Український інформаційний простір. – 2013. – Число 1. – Част. 1. – С. 45; Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 179 – 185.

Пантелеймоновичі.

Пантелеймонович Михайло – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Пантелеймонович Василь – священик Свято-Георгіївської церкви с. Аврамівки (Староаврамівки) Хорольської сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Пантюхи Никифор і Іван – посполиті у с. Попівці (1723).

Панфілов Лев Павлович (1902 – ?) – українець, походив із міщан, мав вищу військову освіту. Жив у Миргороді, служив начальником топографічного загону 75-ї стрілецької дивізії. Був заарештований 4 березня 1931 р., засуджений за ст. 54 до 3 р. заборони проживати в центральних областях України і Росії. Реабілітований 1990 р.

Панцирний Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Панченки.

Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Стецько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Омелько – козак Миргородської сотні (1718).

Хвесько – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Василь – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Лаврентій із сином Тимофієм – жителі Сорочинців, «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Лаврін Панченко є також у реєстрі сотні 1732 р.

Йосько – козак куреня с. Кибинців (1718). Він же Йосип, із сином Константієм вони – заможні козаки с. Кибинців (1723). Панченко Йосько 1732 р. був отаманом с. Кибинців.

Левко з синами Костею і Василем – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Омелько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.; належав до розряду цехових людей (1732).

Максим – козак Говтв'янської сотні (1732).

Петро – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Біликах.

Матвій – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Хведір – 1738 р. убогий козак-підпомічник у Миргороді.

Ілля – козак 1-ї Миргородської сотні. Його донька Феодосія одружилася з Власом Івановичем Тимошенком, значковим товаришем Миргородського полку з 1765 р., полковим канцеляристом із 1772 р.

Панченкова Гапка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із синами Михайлом, Грицьком, ятрівкою вдовою Мариною і зятями її Степаном і Дем'яном мали 1 двір, 3 хати, де жили 4 сім'ї.

Панченко – козак, 1781 р. мав хутір (1 хату посполитих) у Сорочинській сотні Миргородського полку.

Іван Семенович (1848 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Фощевському Шишацької волості, мав 16 десятин землі.

Андрій Васильович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків Березоволуцької волості, мав 40 десятин землі.

Максим Уарович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 16 десятин землі.

Самсон Уарович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 24 десятини землі.

Дем'ян Іванович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 18 десятин землі.

Петро Іванович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 22 десятини землі.

Юхим Уарович (1862 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 16 десятин землі.

Іван Уарович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Панченків, мав 15 десятин землі.

Панченко І.П. – завідувач третьої школи в с. Попівці (1913).

Іван Григорович (1873, с. В.Сорочинці – ?) – із селян, малописьменний. Житель с. Хомутця, робітник артілі промкооперації. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Григорій Микитович (1889, Лубенський р-н? – ?) – походив із селян, мав середню освіту. Житель Миргорода, плановик райспоживспілки. Був заарештований 14 липня 1931 р., засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1996 р.

Василь Олексійович (1896, с. Попівка – ?), селянин-одноосібник у Попівці. Був засуджений тричі: 1932 р. – до 3 р. позбавлення волі – 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі; 1949 р. – до 3 р. заслання в Красноярський край. Реабілітований.

Антон Степанович (1912 – ?) – шофер миргородської міської пожежної команди, був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований.

Хутори Панченків існували в Сорочинській і Березоволуцькій волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 266, 267; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 124; Швидько. – С. 23, 109, 166, 185, 186; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 526, 527; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 142; Присяга М.п. 1718 р. – С. 47.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 5 зв.

Панчинські (Пенчинські).

Панчинський – полковий канцелярист, значковий товариш Миргородського полку (1776).

Панчинський Мусій Васильович – колезький секретар, підсудок Миргородського повітового суду (1827 – 1828). Мав сина Миколу. Ймовірно, Мусія Васильовича стосується наступна інформація:

Пенчинський (? – раніше 1853) – губернський секретар, учитель Миргородського повітового училища.

Надія Трифонівна – вдова колезького секретаря (Мусія Васильовича?), в 1860 – 1866 рр. мала 34 дес. землі в дачах с. Федунки.

Панчинський Микола Мусійович (? – раніше 1858) – штабс-капітан, власник маєтку в с. Федунці Миргородського повіту. Близько 1860 – 1866 рр. його спадкоємці мали 47 дес. землі в дачах с. Федунки.

Панчишин Дацько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Панчішки.

Панчішка Іван – мав стосунок до Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Панчошка Силуян – ієромонах Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1748).

Панчішники.

Панчішник Лаврін – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Панчішник Мартин, Панчішник Лаврін – убогі посполиті в с. Кибинцях (1723).

Панчоха Мисько – 1649 р. козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку. (На Миргородщині до XX ст. зберігся топонім – урочище Панчохові могили, який, імовірно, походить від прізвища Панчоха).

Панчішні (Панчошні, Панчошненки).

Панчошненко (Панчошенко) Ісай – у травні 1692 р. миргородський городовий отаман. 1693 р. товариш Миргородського полку.

Панчішний Лаврін – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Панчошненко Іван – середній посполитий у с. Кибинцях (1723).

Панчішний – житель с. Кибинців (1723).

Панчошченко – підданий дідича Ф.Г.Клименка в м-ку Шишаку (1798).

Хутір Панчішчина Балка існував у XIX ст. у Шишацькій волості.

Панчук Яким – посполитий у с. Попівці (1723). (Може, Пінчук? – Л.Р.)

Паня Павло – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Папірний Іван – козак м-ка Сорочинців (1718); піший козак Сорочинської сотні (1723).

Парани.
Паран Кіндрат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Паран Остап – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Паранки (Параньки, Паранченки).
Паранченко Мартин – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Паранька («Паранка», також Паранченко) Максим – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Парасенко Омелько – посполитий у с. Слобідці (1718).

Парасочки (Парасочченки).
Парасотченко Іван – посполитий у Миргородській сотні (1718).
Парасоченко Кирило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Парасоченко Юхим – миргородський козак, у 2-й пол. XVIII ст. володів урочищем Острів (під самим Миргородом). Землю цю купив ще його батько. Там були лоза, вільховий ліс і сінокіс на 50 копиць сіна. (Можливо, це Бровко Юхим. Пор.: Бровко Яків Юхимович, власник Острова).

Парахонич Грицько – козак куреня с. Мальців (1718).

Паращенко Петро – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Парпури (Порпури).
Парпура Левко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Парпура (Порпура) Парфентій Олександрович – колезький реєстратор, поміщик Миргородського повіту. 1866 року наділялися землею 25 душ селян, раніше належних йому, в с. Манадиківщині Миргородського повіту. Тоді ж мав (разом із Анною Вікторівною Фон-Принтц) 100 дес. землі в с. Молодиківщині (в дачах с. Федунки). Крім того, сам володів 73 дес. в дачах Федунки. Його спадкоємці в 1860 – 1866 рр. мали 136 дес. землі при х. Яновому (в дачах Федунки).
Порпура Георгій Парфентійович (бл. 1851 - ?) – губернський секретар, житель м. Ніжина Чернігівської губернії, 1913 р. володів у Миргородському повіті 198 десятинами землі, мав права виборця.

Партоли.
Партола Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Партолка Іван Йовенко (він же Іван Іваненко) – в червні 1659 р. лохвицький сотник Миргородського полку.

Парфацькі.
Парфацький (іноді Парфецький) Прокіп – 1723 р. «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці. 1737 р. староста м-ка Хомутця, мав тут власний житловий двір. (Дослідниця О.Васильєва подає відомості про Прокопа Паржацького, який із 18 грудня 1727 р. був старостою Кучеровського «дворця», що належав до гетьманських маєтностей у Глухівській сотні Ніжинського полку. Не виключено, що це – хибно прочитане прізвище Прокопа Парфацького).
Парфацький Семен – убогий посполитий у с. Обухівці (1718 – 1723). 1718 р. записаний як Парахватський.
Цілком імовірно, що фонетичним варіантом прізвища Парфацькі є прізвище Форфацькі (1692 року Марія Микитівна Форфацька продала млин у с. Ручках на р. Хоролі панові Степанові Трощинському – небожеві І.Мазепи).

Парфененко (Парфиненко) Анатолій Захарович (6.02.1918 – 5.05.1990) – бандурист. Народився в с. Покровському (нині Дніпропетровської області). Сліпий від дитинства. Гри на бандурі змолоду навчався у старого бандуриста Часника. В Полтаві познайомився з кобзарем Федором Кушнериком, із яким поїхав до Миргорода, де жив протягом деякого часу. Тут зблизився з місцевими бандуристами, зокрема, з Павлом Грищенком, був приятелем миргородських бандуристів Івана Скляра, Дмитра Самійленка, Якова Сітка. Став талановитим співаком і бандуристом-імпровізатором. Під час Другої світової війни жив поблизу станції Ромодан, ходив довколишніми селами, де виконував антифашистські пісні. Виступав у складі військової культбригади. По війні знову жив у Миргороді, разом із Д.Самійленком заснував капелу бандуристів на Миргородському крупозаводі. Із 1957 року жив у Харкові, де й помер.

Пархоменки.

Гришко і Назар – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Пилип, Василь, Степан – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Клим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Яків – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718).

Грицько – козак м-ка Сорочинців (1718).

Устим – 1723 р. належав до «значнійшого полкового товариства» Миргородського полку, служив сотником Власівської сотні.

Петро – козак у с. Черевках Миргородської сотні, який перейшов у посполиті (1723). 1732 року жив у Черевках.

Леонтій (Левко) – «можній середній» козак с. Милюшок Миргородського полку (1723). Отаман с. Милюшок (1737).

Василь – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зубівці.

Григорій – військовий товариш, 1787 р. мав частину хутора при урочищі Лагодиних Ставках у Хорольському повіті.

Пархомовичі (прізвище цієї родини іноді трапляється також у видозміні Пархоменки).

Пархомович Григорій – сотенний писар Хорольської сотні Миргородського полку (1767).

Пархомович Михайло (І чверть XIX ст.) – священик у м-ку Хомутці. Мав сина Василя, майбутнього архієпископа.

Пархомович Василь Михайлович, у чернецтві Афанасій (1.01.1828, м-ко Хомутець – 8.09.1910, м. Кишинів) – архієпископ. Був сином хомутецького священика. Навчався в Лубенському духовному училищі, Переяславській духовній семінарії, Київській академії (закінчив 1853 р.). Протягом 30 р. служив на духовних посадах у Бессарабії. 1885 р. пострижений в ченці й призначений вікарієм Чернігівським. З 1889 р. єпископ Сарапульський, 1891 – Катеринбурзький. В 1894 – 1908 рр. архієпископ Донський, з цієї посади звільнився на покій.

Пархомович Андрій Михайлович (3.10.1836, м-ко Хомутець – ?) – вихованець Лубенського духовного училища, Полтавської духовної семінарії й Київської академії. З 1863 р. викладав у Кишинівській духовній семінарії. Автор богословських праць.

Пархомович Йосип Михайлович (1846, м-ко Хомутець – ?) – одержав високу духовну освіту в Київській академії. Служив викладачем у Кишинівській семінарії. Автор праць із богослів'я.

Йосип – 1866 р. священик Олександро-Невської церкви с. Попівки Миргородського повіту.

Пархомович Василь – у 1876 – 1977 рр. священик Покровської церкви с. Мальців Миргородського повіту; із 1893 р. законовчитель народного училища в Мальцях.

Іван Якович – у 1841 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви с. Шарківщини. 1896 р. одержав золоту медаль за 50-річну службу.

Михайло Гнатович (1801 – 1881) – народився в с. Мальцях. З 1825 р. до смерті служив священиком Покровської церкви м-ка Хомутця. Мав сина Михайла.

Михайло Михайлович – син Михайла Гнатовича. Закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1873 р. В 1881 – 1912 рр. священик Покровської церкви м-ка Хомутця. В ті самі роки – законовчитель Хомутецького початкового народного училища, 1904 р. також законовчитель Хомутецької школи грамоти. Любитель і знавець місцевої старовини.

Анастасія Михайлівна – з 1890 р. друга помічниця вчителя в Хомутецькому народному училищі.

Іван Михайлович – з 1895 по 1902 р. псаломщик Михайлівської церкви в с. Зубівці.

Олександр Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1888 р. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1902 рр. священик Воскресінської церкви с. Пришиба Шишацької волості Миргородського повіту, законовчитель Пришибського народного училища.

Микола – освіту здобув у Полтавській духовній семінарії. З 1902 р. на службі в Миргородському повіті. 1904 р. священик, законовчитель Олефирівського початкового народного училища.

Пархомович Л. – на початку XX ст. жив у с. Дібрівці; приятель Захара Пищимухи (див.).

Пархомович – учасник повстання С.Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р., член повстанського штабу.

Літ.: ПЕВ. – 1877. – № 7. – Ч. неофиц. – С. 273; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 122; 1894. – С. 150, 158; 1902. – С. 86; 1905. – С. 157; Клировая книжка. – С. 397, 399, 412, 423; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 131.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1502. – Оп.1. – Спр. 151.

Паршин М. – улітку 1943 р. разом із членами миргородської підпільної групи Я.Далем, С.Паком, В.Гаркавченком, подружжям Дюкових утримувався німецькою окупаційною владою в тюрмі. Був розстріляний разом із ними 9 серпня 1943 р. на північній околиці Миргорода.

Парьоха Петро Михайлович (1898 – ?) – активний більшовицький діяч на Миргородщині. Уродженець с. Бакумівки Миргородського повіту. Член миргородського революційного комітету (1918 – 1919). Член підпільного більшовицького комітету за часів денікінщини (1919) в Бакумівці, вів таємні організаційні й агітаційні дії в селах Бакумівці, Зуївцях, Хомутці, Черевках. Повітовий комісар із питань відділення церкви від держави. Боровся проти селянських повстанських загонів, проводив вивезення хліба з Миргородщини до Росії.

Пасевіни.

Пасевін Іван Мусійович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Свистунів Березоволуцької волості, мав 20 десятин землі.

Пасевін Іван Іванович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Свистунів Березоволуцької волості, мав 20 десятин землі.

Пасенки.

Пасенко Грицько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Пасенко Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у м-ку Хомутці.

Пасічники.

Степан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Кирик – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Грицько – козак виборний малогрунтовий у с. Єрках (1752). Мав сина Грицька і зятя Якима.

Пасічниченки (Пасішниченки, Пасішники).

Пасічниченко Кузьма – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Пасічниченко Панас – посполитий середньої заможності у с. Кибинцях (1723).

Пасішниченко (Пасічниченко) Сергій Климович (Климентійович) (бл. 1872 – бл. 1920) – миргородський громадсько-політичний діяч перших десятиліть ХХ ст. Походив із козаків, належав до Ярмаківського сільського товариства. 1885 р. закінчив навчальний заклад. На початку ХХ ст. переїхав із родиною до Миргорода. В 1903 – 1906 рр. служив у Миргороді помічником бухгалтера Миргородської повітової земської управи. Приятелював із письменником Володимиром Самійленком, який згадував про Пасішниченка як «щирого українського громадянина»; близько 1905 р., коли Самійленко виїздив із Миргорода, він протягом деякого часу жив у Сергія. В липні 1905 р. разом із службовцем і літератором М.Непийводою (див.) Пасішниченко брав участь як представник від Миргорода у з'їзді українських громад усієї України, який відбувся в Полтаві. Член Української Демократичної партії (1905). Був кандидатом на виборах до першої Державної Думи від Полтавської губернії (14 квітня 1906 р.), але не пройшов за кількістю голосів. Секретар Миргородського сільськогосподарського товариства (1911). В 1908 р. – обліковець Миргородської повітової земської управи, член управи в 1908 –1909 рр.; у 1908 – 1914 рр. був завідувачем агрономічного діловодства в Миргороді. Організував у місті музично-драматичний гурток (1906 – 1908), часто грав на сцені. На літературно-музичному вечорі, влаштованому в миргородському Народному Домі 15 травня 1911 р. для збору коштів на пам'ятник Т.Шевченкові в Києві, грав одну з головних ролей – парубка Степана – у п'єсі М.Кропивницького «Невольник» за поемою Т.Шевченка, декламував вірші поета. Добре співав, умів грати на бандурі. 1914 р. – службовець Миргородської повітової земської управи. Цікавився творчістю Т.Шевченка: зробив список з невідомого раніше варіанту поеми Шевченка «Чернець», який він розшукав у нащадків одного з друзів великого поета. У Миргороді жив за адресою: вулиця Больнична, 12 (нині – вулиця В.Лазоренка, 10). Був під наглядом поліції як український соціал-демократ (1914). Виїхав із Миргорода. За свідченням сестри Сергія Ніни (в шлюбі Тереховської), він був артистом, працював у Харківському театрі. Близько 1920 р. Сергій разом із харківською театральною трупою мав виїхати до Польщі, але захворів і невдовзі помер (імовірно, в Харкові). Дружина – Оксана Луківна (бл. 1871 – не раніше 1932). Родина, очевидно, зазнавала утисків від більшовиків. У липні 1923 р. вдові Сергія було видано миргородською владою посвідчення про те, що їхня власна садиба повернута їй на правах повної власності. Мали дітей: Павла (1894 – ?), Володимира (1897 – ?), В'ячеслава (1902 – 1954), Антоніну-Ніну (1905 – бл. 2000), Леоніда (1908 – ?), Марію. Сергія портретував миргородський худ. Григорій Ксьонз (портрет не зберігся).

Сергій Пасішниченко з родиною. Близько 1905 р.

Пасішниченко Семен Климентійович (1875, Миргород – поч. 1920-их рр., Миргород) – брат Сергія, жив у Миргороді (вул. Гоголя, № 13, неподалік від млина купця Виноградова). 1919 р. був заарештований миргородською ЧК, але випущений за викуп. На початку 20-их рр. мав у місті невелике ковбасне виробництво й крамничку для продажу своєї продукції. Його добротний будинок був націоналізований радянською владою. Семен був освіченою людиною, часто подорожував, привозив багато книжок. Мав тісні зв'язки з Донбасом, протягом деякого часу родина жила в м. Горлівці. За звідомленням Опанаса Сластьона, Пасішниченко (ім'я не вказане), повертаючись із фронту, заразився висипним тифом й через кілька днів помер у Миргороді. Цей факт

Семен Пасішниченко.

підтверджують і нащадки Семена. Похований у Миргороді. Про долю родини С.Пасішниченка так писав О.Сластьон у листі до О.Тулуба 1931 року: «…шкода, що вся сім'я Пасічниченка перемерла. Єсть тільки один найменчий син його, що я й сьогодні його бачив… Десь чи в Києві, чи десь інде існує середній син Пасічниченка». (На жаль, не вдалося достеменно з'ясувати, кого саме з братів – Сергія чи Семена – стосується згадане повідомлення О.Сластьона). Мав дружину Євдокію Дмитрівну (1879 – 1933, м. Горлівка). Діти: Павло (н. 1902, Горлівка), Клим (н. 1904, Горлівка), Надія (н. 1908, м. Кисловодськ), Тетяна (н. 1914, Миргород). У колишньому миргородському будинку родини Пасішниченків згодом розміщалися міська їдальня, фабрика-кухня, потім його знесли.

Пасічниченко (Пасішниченко) Павло Сергійович (1894 – ?) – старший син Сергія Климовича. Уродженець Миргорода. Навесні 1919 р. був командиром 3-го батальйону 29-го Миргородського стрілецького полку в складі Червоної армії (також мав назву Миргородський Курінь 5-го совєтського полку). 18 квітня 1919 р. разом із братом Володимиром та іншими командирами-миргородцями в районі між містами Шепетівкою й Полонним перейшов до Корпусу Січових Стрільців. Один із найкращих старшин 6-го Миргородського полку Січових Стрільців. За свідченнями сусідів-миргородців, обидва брати Пасішниченки були «зарубані червоними».

Пасішниченко (Пасішник) Володимир Сергійович (1897 – ?) – син Сергія Климовича, молодший брат Павла. Спершу, разом із братом, служив у Червоній армії; 18 квітня 1919 р. перейшов до Січових стрільців; служив командиром роти 6-го Миргородського полку Січових Стрільців. У спискові старшин війська УНР, складеному близько 1920 – 1923 рр., Володимир Пасішник записаний як сотник. Подальша доля невідома, за свідченням миргородських сусідів, він загинув у бою з червоними.

Пасішниченко (ім'я не з'ясоване, ймовірно, це Семен) – учасник античекістського повстання в Миргороді під проводом С.Дубчака (1 – 4 квітня 1919 р.). Входив до складу повстанського штабу.

Пасічниченко (Пасішниченко) – миргородський кобзар. За даними Б.Жеплинського, репресований у 30-х рр. (очевидно, це помилкове твердження Б.Ж.; можливо, мався на увазі Сергій Пасішниченко).

Пасішниченко Вячеслав Сергійович (1902 – 1954) – син Сергія Климовича. У 1930-их – 1950-их рр. жив у Миргороді, працював охоронцем на пожежній каланчі. Дружина – Уляна Павлівна. Мали 5 дітей, зокрема: Леоніда (1927 р.н.), Бориса, Галину (1946 р.н., в шлюбі Павлову).

Пасішниченко Леонід Сергійович – син Сергія Климовича. Миргородський футболіст кінця 1930-их – початку 1940-их рр. Дружина – Ольга Антонівна. Мали дітей Валентина (1937 р.н.) і Наталю (бл. 1939 р.н., одружена з Анатолієм Солов'єм, мали доньку Олену; жили на вул. Грекова, нині № 46).

Пасішниченко Антоніна (Ніна) Сергіївна (1905 – бл. 2000) – донька Сергія Климовича Пасішниченка, сестра Павла й Володимира – командирів у війську С.Петлюри. Миргородська співачка, змолоду співала в хорі Троїцької церкви разом із Марією Михайлівною Скляр. Була одружена з Іваном Павловичем Тереховським (? – бл. 2005), вчителем Миргородського керамічного технікуму. Жили на вул. Українській. Домогосподарка. Мали сина Миколу Івановича Тереховського (? – бл. 2010).

Пасішниченко Марія Сергіївна – донька Сергія Климовича. В 1950-их рр. жила в м. Донецьку, часто приїздила до Миргорода.

Пасішниченко Леонід В'ячеславович (1927 р.н.) – онук Сергія Климовича. Був одружений із Марією Іванівною (в 1970-их рр. працювала лаборанткою в Миргородському керамтехнікумі).

Пасішниченко Валентин Леонідович (1937 р.н.) – син Леоніда Сергійовича. 2016 р. жив у Миргороді на вул. Енергетиків, № 6. Дружина – Олександра.

Пасішниченко Борис В'ячеславович – син В'ячеслава Сергійовича, онук Сергія Климовича. Був останнім із членів родини, хто жив у батьківській садибі на вулиці Лазоренка, 10 (колишній вул. Чапаєва). У 2-й пол. XX ст. продав садибу з хатою.

Пасішниченко Галина В'ячеславівна (1946 р.н.) – донька В'ячеслава Сергійовича. В шлюбі – Павлова. 2016 р. жила на Личанці (вул. Колгоспна).

До початку XXI ст. збереглася назва урочища Пасиченківське (між с. Кибинцями й Ярмаками, за 1,5 км на південний захід від Кибинців) – це предківщина роду Пасішниченків.

Літ.: Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. 1888 – 1908 гг. – Полтава, 1909. – С. 278; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе 1 января 1911 г.: Справочник. – СПб., 1911. – С. 115; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. Кн. 3. – 1928. – С. 310; Кучабський В. Корпус Січових Стрільців. – Чикаго, 1969. – С. 242; Жеплинський Б. Реєстр народних співців, які були знищені у 30-х роках… // Українська культура. – 1992. - № 6. – С. 26; Шемчук В. З когорти громадівців: Л.В.Падалка // Рідний край. – 2003. - № 1 (8). – С. 102; Швидько. – С. 187, 308; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 114, 119; Розсоха Л. Забуті герої – батько й сини Пасішниченки: До 100-річчя Української революції 1917 – 1921 років // Прапор перемоги. – 2016. – 11 березня. – № 11 (12294). – С.6.

Арх.: ДАПО. – Ф. 83. – Оп. 1. – Спр. 72; МКМ. НА. – Спогади О.Чучмая; Там само. – Спогади Яценка; Родинний архів жителя Миргорода В.Л.Пасічниченка; Родинний архів проф. О.О.Бровко (м. Київ), правнуки Семена Пасішниченка; Дані родинного архіву Інни Тереховської (Удовиченко), жительки м. Висагінас, Литва.

Паскевичі.

Паскевич Петро – 1787 р. бунчуковий товариш, співвласник м-ка Балаклії Говтв'янського повіту.

Пасевичева – «бригадирша», 1770 р. мала 2 хати в с. Семереньках Миргородського полку. (Очевидно, це Паскевичева. – Л.Р.).

Пасльон [А.А.] – 1912 р. секретар Петрівського сільськогосподарського товариства.

Пасталати (Постолати).

Постолаті – молдовське прізвище. На Миргородщині воно з'явилося, на нашу думку, від часів урядування миргородських полковників Павла й Данила Апостолів (волохів за походженням), які привели з собою чимало земляків із Волощини.

Пасталатій – 1709 р. намісник Крилівський (Крилівська сотня Миргородського полку).

Пасталат Євстафій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Пасталатій – «придворний» священик при маєтку Уляни Апостолової гетьманової в м-ку Хомутці (1737). Мав у містечку власний житловий двір.

Постолатка Євдокія – убога посполита у містечку Сорочинцях (1723).

Пастернак – 1915 р. власник х. Пастернака біля с. В.Сорочинців.

Паськи. (Пор. також: Пащенки, Пащенко-Пасько).

Пасько Панас (1758 – ?) – із українського шляхетства, на військовій службі з 1770 р., значковий товариш Миргородського полку з 1779 р.

Пасько Андрій (1760 – ?) –з 1773 р. служив у Миргородському полку, з 1781 р. значковий товариш.

Пасько (Паськов) Антін – сотенний хорунжий Шишацької сотні (1781).

Пасько Іван (1762 – ?) – на військовій службі з 1775 р., 1783 р. одержав звання значкового товариша Миргородського полку.

Пащиха Агафія – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Пасько Степан Сидорович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Олексенковому Миргородської волості, мав 19 десятин землі.

Пасько Семен Андрійович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 20 десятин землі.

Пасько Олексій Микитович – козак, житель Миргорода (1914).

Пасько – житель Миргорода, 1926 р. був уже вдівцем літнього віку. Жив на вул. Паськівській (нині це вул. Д.Апостола, територія буд. № 3). Свій невеликий трикімнатний будинок дав під житло для священика М.Г.Базилевського (див.) із умовою, що його доглянуть до смерті. Після загибелі священика залишився самітним, помер від голоду 1933 р.

Пасько Олександра Остапівна – жителька Миргорода, 1903 р. стала першою ученицею приватної жіночої гімназії Н.Грановської (в хаті її батька на Медведівці, буд. № 72, в найманій хатині Грановська створила першу гімназію).

Пасько Корній – отаман, керівник повстанського селянського загону, що діяв у Миргороді й поблизу Миргорода в 1918 – 1919 рр. Ще на початку 1918 р. він із земляком із Миргородщини Григорієм П'явкою (див.) приєднався на території Харківської губернії до Гайдамацького коша Слобідської України (петлюрівської орієнтації). Разом служили в Богданівському полку УНР. Під час гетьманщини, з весни 1918 р., не сприйнявши вступу німців на українські терени, повстали проти цього режиму. Наприкінці березня 1919 р. повстанський загін Паська боровся проти «комунії» на Миргородщині.

Пасько Іларіон Іванович (1884, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Нижня Будаківка Лохвицького району. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Пасько Федір Іванович (1894, с. Гаркушинці – 3.01.1938) – селянин-одноосібник у Лохвицькому району. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; після звільнення жив у Гаркушинцях, працював у радгоспі; 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Хутори Паськів існували в Миргородській, Багачанській і Петрівській волостях.

Пасюта Іван Андрійович (1876 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у Миргороді, мав 15 десятин землі.

Паталащенко Максим – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Патачеєв (Поточій? – Л.Р.) Федір – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Патківський (Патковський) Станіслав Антонович [11(23).11. 1880, м. Коломия – 1.07.1974, м. Київ] – кераміст, закінчив керамічну школу в м. Коломиї, австрійський підданий. У 1906 – 1932 рр. був керівником майстерень художнього відділення Миргородської художньо-промислової школи та викладачем цієї школи (згодом – художньо-

керамічного технікуму), майстром майолікової справи. Автор сервізів, барельєфів тощо. Мав добрий голос, співав разом із миргородськими співаками К.Горяновим, І.Рубцовим, В.Козаковим. Дружина – Ольга Панасівна Рудченко, жителька Миргорода. Мали доньку Маргариту. У 30-х рр. родина виїхала до Києва.

Патченко Курило – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Паулинський Володимир Миколайович – 1838 р. штатний доглядач («смотритель») миргородських училищ.

Пафнутій – ігумен Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (1750).

Пацей П.Т. – директор Великосорочинської педшколи 1939 р.

Пацюченко Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Пашенко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Пашкевич Петро – 1715 р. «писар замковий гадяцький», підписував універсали миргородського полковника Д.Апостола, дані з Сорочинців.

Пашківський (Пєшковський) Степан – 1725 р. кременчуцький війт Миргородського полку.

Пашки. (Пор. також: Пащенки).
Пашко Роман – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Пащевські.
Григорій – значковий товариш Гадяцького полку (1772), «з шляхетства».
Сидір – походив «із полкових канцелярист». На службі в Гадяцькому полку з 1745 р. Близько 1756 р. претендував на посаду комишанського сотенного отамана. Значковий товариш Гадяцького полку (1771 - 1780). Одружений із донькою значкового товариша Семена Кириченка. Діти – Федір, Василь, Іван, Уляна.
Пащевський – значковий товариш, 1781 р. володів хутором (1 хата) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку.
Петро Васильович – «заседатель по части полицейской» у Комишанській волості (1840). Комишанський волосний голова (1843), дбав про матеріальні потреби Комишанського парафіяльного училища.
Василь – козак, протягом нетривалого часу (з січня по травень 1857 р.) був на посаді комишанського волосного голови.
Лаврентій Петрович – козак х. Пащевського (біля с. Великого Грем'ячого), близько 1865 р. мав 9 дес. землі.
Овксентій Васильович – козак, у 1864 – 1871 рр. мав 80 дес. землі при х. Пащевського (біля Комишні).
Марія Павлівна – дружина козака, близько 1864 – 1871 рр. мала 238 дес. землі при х. Пащевських (біля Комишні).
Іван Васильович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пащевському Комишанської волості, мав 47 десятин землі.
Дмитро Овксентійович (1854 – ?) – козак, жив у х. Пащевському Комишанської волості; кандидат у повітові земські гласні (1899). 1913 р. мав 48 десятин землі.
Федір Лаврентійович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пащевському Савинської волості, мав 72 десятини землі.
Григорій Фролович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Біликах Зубівської волості, мав 17 десятин землі.
Василь Овксентійович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Пащевському Попівської волості, мав 42 десятини землі.
Назар Васильович (1876 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Пащевському Савинської волості, мав 15 десятин землі.
Трохим – заможний селянин, на початку ХХ ст. власник землі в х. Гаюновому-Пащевському. Радянська влада відібрала в нього землю, на якій поселили селян із с. Савинців. У 30-их рр. від голоду й репресій його родина втратила 14 чоловік (з них 8 дітей).
Григорій Іванович (1903 – 1968) – народився на Миргородщині, на початку ХХ ст. закінчив гімназію в Полтаві, здобув фах фінансиста. Був одружений із Раїсою Іполитівною Пащенко-Ліснянською (1910 – 1943). Мав сина Юрія, доньку Людмилу. Згодом переїхав на Донбас.
Юрій Григорович (нар. 29.06.1929 р. в м. Сніжному Донецької області) – кандидат економічних наук, президент асоціації боксерів Донбасу, суддя міжнародної категорії; генерал-полковник (з 2004 року), отаман Донецького центрального полку Українського козацтва (дані 2000 р.). Автор книжок спогадів «Зарубки памяти», «С боксом на всю жизнь» (Донецьк, 1997).
Можливо, до цього роду належав:
Пащевський І. – діяч Української Народної Громади, створеної в Києві 1917 р. (громада близька до Міхновського і Липинського).
Літ.: Белогриц-Котляревский. – С.20; Постановления МУЗС. – 1916. – С. 404; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 127; Полонська-Василенко Н. Історія України. – Т.2. – К., 1992. – С.489; Панашенко. – С. 137, 138; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 99 - 100.

Арх.: Архів авторки. – Родовід Пащевських, складений Ю.Г.Пащевським; Дані родинного архіву Б.Д.Дяченка; Алфавит дач. – Арк. 28 зв., 63, 66.

Пащенки. (Пор. також: Паськи, Пашки, Пащенко-Пасько).

Петро – комишанський сотник Гадяцького полку (1666 – 1671).

Тимко – отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1676).

Дмитро – омельницький сотник Миргородського полку (1672).

Петро – отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1682).

Йосько (Юсько) – козак куреня с. Попівки Миргородської сотні (1718).

Петро – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у спискові сотні – серед перших осіб.

Дмитро – «з діда і отця козак», отаман городовий яреськівський Миргородського полку (1723 – 1730).

Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Мотрона, убога.

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку. Помер раніше 1723 р. Вдова Євдокія, син Йосип.

Семен – посполитий заможний у Миргороді (1723).

Іван, Павло – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Грицько, Пащенко Дмитро – убогі посполиті в Миргороді (1723).

Василь – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Марко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Омелько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Назар (бл. 1723 – ?) – з 1746 р. на військовій службі, з 1758 р. військовий товариш Гадяцького полку. 1763 р. служив при селітряних заводах.

Тишко – «можнійший» посполитий у с. Гаркушинцях (1723).

Петро – отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1746).

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із племінниками Кононом, Дмитром, Гордієм і Данилом мали 1 двір, 4 хати, де жили 5 сімей.

Пантелеймон – кременчуцький городовий отаман, 1752 р. мав у с. Білецьківці Кременчуцької сотні Миргородського полку власний житловий двір.

Роман – військовий товариш Гадяцького полку (1763).

Яків – 1765 р. власник селітряного заводу на 2 котли в Миргороді.

Павло – бл. 70-х рр. XVIII ст. прикажчик миргородського полкового обозного В.Родзянка. Ймовірно, жив у м-ку Сорочинцях.

Петро Дмитрович – значковий товариш Миргородського полку, був за сотника яреськівського.

Микола (Павлович ?) – полтавський купець. Його донька Марія (бл. 1763 – ?) була в шлюбі з Василем Васильовичем Остроградським (бл. 1755 – ?), військовим товаришем Миргородського полку.

Пащенко – сотенний хорунжий, 1781 р. мав хутір (4 хати) в Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Василь (бл. 1751 – 24.12. 1826, м-ко Яреськи) – житель Яресьок, корнет (1771 – 1797); яреськівський возний (1771). Одружений: першим шлюбом – з Марією Яківною (? – 1793), другим шлюбом (з 1794 р.) – із Оксаною. Діти: від першого шлюбу – Йов, Максим (нар. 21.01.1791 в Яреськах), Параска (нар. 1793 р. в Яреськах); від другого шлюбу – Прокіп.

Панас Петрович – значковий товариш Миргородського полку (1786), житель м-ка Яресьок, корнет (1793 – 1796). Дружина Євфимія Федорівна. Мали доньку Домникію (одружена 1796 р.).

Тимофій Петрович – 1795 р. згадується як значковий товариш Миргородського полку. У шлюбі з Ганною, донькою військового товариша Михайла Гавриленка.

Корній (Корнилій) Андрійович (1743 – ?) – житель м-ка Яресьок. На військовій службі з 1756 р. Військовий товариш Миргородського полку (з 1782 р.). До 1783 р. у походах участі не брав. Миргородський полковий хоружий (1786). Секунд-майор (1791). Хрещений батько Агафії (нар. 1791 р. в Яреськах), доньки поручика Якима Данилевського. 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. Близький знайомий родини Гоголів-Яновських. 1791 р. підписав вірчий лист Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського, а 1794 р. підписав родовідне свідоцтво останнього. Сини Йов, Григорій, Данило, доньки Мотрона (доросла 1791 р.), Параска (одружена 1793 р.).

Василь Петрович (бл. 1756 – ?) – розпочинав службу 1772 р. підканцеляристом Миргородської полкової канцелярії, з 1775 р. – полковий канцелярист, із 1780 р. – абшитований значковий товариш Миргородського полку.

Йов Корнилійович (1765 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1772 р. полковим канцеляристом. З 1773 р. – сотенний отаман, із 1774 р. – значковий товариш.

Данило Корнилович (1760 – ?) – син секунд-майора, службу в Миргородському полку розпочав полковим канцеляристом (1770), сотенний отаман із 1771 р., значковий товариш із 1774 р.

Григорій Корнилович (1768 – ?) – служив у Миргородському полку з 1773 р. полковим канцеляристом. Із 1774 р. – сотенний отаман, з наступного року – значковий товариш Миргородського полку.

Тимофій – корнет, жив у м-ку Яреськах. Дружина Ганна Михайлівна. Син Яків (нар. 29.04.1792 р. в Яреськах).

Омелян – дворянин у Яреськах (1807), мав дружину Мотрону.

Данило – дворянин у м-ку Яреськах, поручик (1797). Дружина Надія. Син Хома (нар. 1807 р. в Яреськах).

Йов Васильович (6.07.1771, Яреськи – ?) – його хрещеним батьком був яреськівський житель майор Макар Жевахов. 1797 р. поручик, у 1803 – 1825 рр. титулярний радник. Яреськівський дідич, мав підданих у селі. Був хрещеним батьком Прокопа Васильовича Пащенка (очевидно, свого зведеного брата). 1825 р. підписав як свідок духовний заповіт Тетяни Семенівни Гоголь-Яновської. Дружина Любов (бл. 1777 – 1.01.1825, Яреськи).

Григорій Васильович (початок або 1-а пол. XIX ст.) – дворянин у Яреськах. Дружина Уляна; син Петро (нар. 1832 р. в Яреськах, хрещеним батьком був дворянин Павло Григорович Пащенко, житель с. Тухів).

Павло Тимофійович – дворянин, 1832 р. жив у с. Тухах.

Михайло Григорович – дворянин, раніше 1865 р. мав 61 дес. землі біля с. Федунки.

Пащенкова Надія (Надежда) Герасимівна – вдова штабс-капітана, в 1860 – 1866 рр. мала 68 дес. землі в дачах с. Федунки.

Григорій Іванович (бл. 1839 – не раніше 1899) – дворянин, колезький реєстратор (1897), жив у х. Пащенковому Яреськівської волості Миргородського повіту.

Пащенко – волосний старшина Комишанської волості (грудень 1875 р.).

Михайло Павлович – учитель російської мови Миргородського повітового училища (1874 – 1899). Колезький асесор, завідувач Миргородської громадської бібліотеки (1899 – 1900).

Василь Григорович (9.03.1868, х. Пащенки Яреськівської волості – 20.04.1932, за ін. даними 1923) – генеральний значковий Армії Української Держави та Армії УНР. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, Михайлівське артилерійське училище, Михайлівську артилерійську академію в Санкт-Петербурзі. Служив у царській армії, з 1907 р. – полковник, 1914 – генерал-лейтенант. Керував укріпленнями Кронштадтом, Свеаборгом. Із грудня 1917 р. – помічник начальника Українського Генерального штабу. З вересня 1918 р. – інспектор артилерії 1-го Волинського корпусу Армії Української Держави. 1919 р. – т.в.о. інспектора артилерії Дієвої армії УНР. 1921 р. емігрував до Словаччини, викладав математику в Російській реальній гімназії м. Моравська-Тршебова, де й закінчилося його життя.

Олексій Григорович (3.10.1869, х. Пащенки Миргородського повіту – 27.10.1909, м. Калуга) – потомственний дворянин, 1889 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. 1892 р. закінчив Михайлівське артилерійське училище. 1895 р. вступив до Михайлівської артилерійської академії. З 1900 р. служив у армії. Герой російсько-японської війни 1904 – 1905 рр. Автор мемуарів за 1904 – 1906 рр. З 24.01.1908 р. генерал-майор. Нагороджений 7 орденами, 3 медалями, Золотою зброєю «За хоробрість». Був похований у батьківській садибі; 1978 р. перепохований на центральному цвинтарі с. Сагайдака. Дружина Анна Олександрівна, з дому Гросман. Сини Борис і Володимир.

Іван Григорович (1.07.1872, х. Пащенки – 4.10.1952, м. Поважська Бистриця, Словаччина) – закінчив Полтавський Петровський Кадетський корпус (1890), Михайлівське артилерійське училище (1893), Михайлівську артилерійську академію (1896). У званні генерал-майора брав участь у Першій світовій війні, був поранений. Після 1917 р. емігрував до Югославії. У м. Сараєві працював викладачем офіцерської школи. 1947 р. переїхав до Словаччини. Дружина Любов Макарівна Сазанова, донька Ірина (зв'язки з ними втратив 1917 р.).

Євген Григорович (1874, х. Пащенки – 1923, м. Салоніки, Греція) – 1894 р. закінчив Полтавський Петровський кадетський корпус, потім Михайлівське артилерійське училище, 1902 р. – Михайлівську артилерійську академію в Санкт-Петербурзі. Учасник І світової війни в званні генерал-майора. Після 1917 р. емігрував до Греції, працював директором російської гімназії в м. Салоніках, де й помер і похований.

Боніфатій Михайлович – канцелярський чиновник Миргородського повітового з'їзду (1899).

Лідія Михайлівна – освіту здобула в Лубенській жіночій гімназії. З 1899 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1908 рр. помічниця вчителя Миргородського парафіяльного чоловічого училища.

Зінаїда Михайлівна – донька колезького асесора (ймовірно, Михайла Павловича), закінчила жіночу гімназію. 1904 р. – вчителька Троїцької церковнопарафіяльної чоловічої школи м. Миргорода.

Володимир Олексійович (нар.1906 р. в х. Пащенках) – син генерал-майора. Закінчив Московський політехнічний інститут (1929), мав фах інженера-будівельника, автор праць із питань мостобудівництва. Учасник Другої світової війни. Жив у Москві. Зберіг щоденник свого батька генерал-майора О.Г.Пащенка.

Тетяна Євгенівна (раніше 1917, х. Пащенки – 1996, Санкт-Петербург) – донька генерал-майора Є.Г.Пащенка. Кандидат біологічних наук.

Павло Васильович – із 1913 р. секретар Корсунівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.

Яків Михайлович – дворянин, на початку XX ст. його родина жила в Миргороді, на вулиці Шевченківській, № 17. Їхній будинок (середньої оціночної вартості) був націоналізований радянською владою, але 1927 р. повернутий господарям.

Федір Якович – до більшовицького жовтневого перевороту 1917 р. мав невеликий будинок у Миргороді, на вул. Кашинській, № 25. Він був націоналізований радянською владою, але 1927 р. денаціоналізований.

Софія Миколаївна – до 1917 р. мала 2 будинки на правобережній частині Миргорода (провулок Гончарний, № 2), які були націоналізовані радянською владою.

Лаврентій, Петро, Іван – жителі Миргорода (Довгоселівка), козаки; з 1890 р. їхнім сусідом став лікар І.А.Гиренко.

Петро – козак м. Миргорода, наприкінці XIX ст. жив на Ведмедівці (за радянських часів це район ДТСААФ). Розводив коней, мав випас біля річки. Володів землею в р-ні с. Якимового Миргородського повіту, там теж разом із трьома синами (Трохимом, Миколою і N) займалися конярством. Згодом Петро став прикажчиком у Дібрівському кінному заводі (власність Великого кн. Дмитра Костянтиновича Романова). Всі його три сини закінчили агрономічні школи й теж працювали управителями в Дібрівському кінзаводі. Мав дочок Ксенію (1887 – 1972; в шлюбі з Лукою Якимовичем Шевченком) і Олену (вийшла за оренбурзького козака Юхима Чернова, який служив у Миргороді, й виїхала з його військовою частиною до Ташкента).

Яким Антонович – миргородський козак, 1902 р. жив і мав землю в урочищі Неїжковому.

Пащенко – значковий, 26 грудня 1918 р. наказом Миргородського повітового коменданта (часів Директорії УНР) був призначений на посаду старшого осавула Миргородського повіту.

Ганна – 1918 р. завідувачка Остапівської однокласної 2-ї школи Миргородського повіту.

Варвара (1902 – 1920) – член миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої чекістами у травні 1920 р. Розстріляна за рішенням Полтавської ЧК.

Олімпіада Михайлівна – у квітні й серпні 1917 р. як представниця учительських організацій була обрана Всеукраїнським Національним Конгресом до складу Української Центральної Ради.

Пащенко А. – голова Миргородського районного комітету Червоного Хреста (1942), який розміщався на вул. Свидницькій, 12.

Андрій Іванович (1887, м. Миргород – ?) – із службовців, освіта незакінчена вища. Жив у Миргороді, директор керамічного технікуму. Був заарештований 25 жовтня 1943 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р. (Див. також: Пащенко-Пасько Андрій Іванович).

Трохим Григорович (1890, с. Остапівка – 11.12.1937) – колгоспник колгоспу «Шлях до соціалізму» с. Остапівки, репресований, 1937 р. був розстріляний. Реабілітований 1989 р.

Пащенко Петро Іванович – житель вулиці Бережанської (буд. № 42) в Миргороді. Загинув на фронті під час війни 1941 – 1945 рр., загинули також два його сини – Борис і Сергій.

Хутори Пащенків існували в Яреськівській волості.

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С. 133; Адрес-календарь, 1900. – С. 13; Белогриц-Котляревский. – Прим., с.43; Чаговец В. О Гоголе. – С. 45; К родословной Гоголей-Яновских. – С. 135; Отчет МУЗУ. – 1902. – С.66; 1905. – С.204; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 235; Беляев И.Т. Памяти А. Гр. Пащенко. – Артиллерийский журнал. – 1910. – № 1; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе... – СПб., 1914. – С.275; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 225; Ділова документація Гетьманщини. – С.234; Шишаччина. – С. 147 – 151; Верстюк В., Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради. – К., 1998. – С. 210, 223; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 540, 542; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 108; Присяга М.п. 1718 р. – С. 135.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 417 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 4 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – II, 4483. – Арк. 1 зв.; II, 18806. – Арк. 28 зв.; ДАПО. – Ф. 370. – Оп. 3. – Спр. 186. – Арк. 1; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 20 зв.; Спр. 159. – Арк. 9 зв., 31 зв.; Спр. 163. – Арк. 68; Спр. 190. – Арк. 33 зв.; Спр. 191. – Арк. 5 зв.; МКМ. – ОФ. – № 8765 / Д-1671. – Арк. 1 зв., 2, 4 зв.; № 8767 / Д-1673. – Арк. 3; № 8769 / Д-1675. – Арк. 6 зв.

Пащенко-Пасько Андрій Іванович (7.07.1887, м. Миргород – не раніше 1930) – український державний і церковний діяч. Походив із селян, успішно закінчив церковнопарафіяльну школу. До 1908 р. навчався в Миргородській худ.-пром. школі, згодом закінчив Миргородський художньо-промисловий інститут, педагогічні курси. Вчителював в Україні й Литві. 1916 р. закінчив Псковську школу прапорщиків, служив у царській армії. Був обраний членом Всеукраїнської ради військових депутатів та членом Української Центральної Ради. Працював у Генеральному секретаріаті освіти (з осені 1917 р.). Закінчив курси українознавства в Києві. 1918 р., щоб уникнути мобілізації до гетьманської армії, переїхав до Миргорода, де переховувався на його околицях. Створив загін для боротьби з німцями та гетьманцями, став його командиром. Повернувшись до Києва, навесні 1922 р. висвятився на священика УАПЦ, служив у м. Ромнах, жив у с. Пісках Лохвицького району, де в Успінській церкві 1924 р. отримав сан протоієрея. У жовтні 1929 р. був заарештований органами ДПУ, 27 березня 1930 р. засуджений за контрреволюційну агітацію до 10 р. позбавлення волі. Відбував покарання в таборі в Ухті, де працював на бурових установках. Реабілітований 1989 р. Був одружений із Пащенко Ольгою Степанівною. (Див. також: Пащенко А.І.).

Педан – убогий посполитий у с. Попівці (1723).

Педашко Процик – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Педини (Пединенки).

Педина Яцько – посполитий, житель Миргородської сотні (1718); убогий посполитий у Миргороді (1723). (У публікації Г.Швидько хибно – Перина).

Пединенко Федір – житель Миргорода, цеховий, до 1749 р. був у підданстві грузинського князя Д.Гурамішвілі.

Педоренки.

Федір, «у него братній син Іван» – заможні козаки с. Гаркушинців (1723).

Роман – посполитий («з мужиков») середньої заможності в Миргороді (1723). 1727 р. універсалом миргородського

полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Педоричі (Педориченки).

Педориченко Хведір – козак Миргородської сотні (1718).

Педорич Лук'ян – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732).

Педорич Олексій Карпович (1860 – ?) – козак с. Петрівців. 1910 р. мав дружину Пелагію 50 р. і сина Федора 15 р. Господарство мав бідне.

Педорич Дмитро Олексійович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Гаркушинцях, мав 21 десятину землі.

Педорич Трохим – талановитий музика, регент церковного хору в с. Гаркушинцях близько 1925 – 1928 рр.

Педорич Єлисей Іванович (1880, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Семенівському районі. 1930 р. був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Педорич Данило Павлович (1881, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Гаркушинцях. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 і 1995 р.

Педорич Нестор Корнійович (1888, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Гаркушинцях. Був засуджений двічі: 1930 р. – до 3 р. заслання в Північний край; після звільнення жив у Миргороді, не мав постійного місця роботи; вдруге засуджений 1937 р. – до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Педорич Андріян Дмитрович (1900, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Гаркушинцях. Був засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Педорич Іван – житель Гаркушинців, під час голодомору 1932 – 1933 років, згідно з законом «про п'ять колосків», був позбавлений радянською владою волі.

Педорич Андрій Дмитрович – поліцай у с. Гаркушинцях під час німецької окупації (1943).

Педоси (Педосенки).

Педос Максим – козак Шишацької сотні (1718 – 1732).

Педосенко Процик – козак Шишацької сотні (1718). «Можнійший козак» Шишацької сотні (1723). Він же Прокіп Педос (1732). Мав братів Григорія і Андрія.

Педосенко Грицько – козак Шишацької сотні (1718). «Можнійший козак» Шишацької сотні (1723).

Педченки.

Наум – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Тетяна, убога.

Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Лук'ян – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Олексій (1742 – ?) – диякон Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців (1792).

Іван – стихарний дячок Воскресінської церкви м. Миргорода (1824).

Педченкова Марія – дворянка в Миргородському повіті (1852).

Григорій Тимофійович – міщанин, у 1864 – 1869 рр. мав 18 дес. землі біля м-ка В.Сорочинців.

Василь Макарович – із 1862 по 1902 рр. служив псаломщиком Преображенської церкви с. Петрівців.

Прокіп Дмитрович – у 30 – 50-х рр. XX ст. староста миргородської Всіхсвятської церкви. Жив на околиці Миргорода, на вулиці Сорочинській.

Максим Прокопович (1913, м. Миргород – 20.05.1938) – із селян, житель Миргорода, працював вантажником, кучером на миргородському курорті. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Пекельний Грицько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Пекури – дрібні миргородські дворяни.

Михайло – учень Миргородського повітового училища (1840), відмінник навчання.

Михайло Іванович – колезький секретар, у 1862 – 1865 рр. разом із дружиною мали 12 дес. землі на Демидковому Озері (біля с. Малих Сорочинців). Близько 1865 – 1870 рр. його спадкоємці мали 22 дес. землі в с. Черевках. (Урочище Пекурівщина збереглося в М.Сорочинцях до поч. XXI ст.).

Пекурова – знайома Панаса Рудченка (П.Мирного) в Миргороді (1869), вони обмінювалися новими книжками й журналами.

Василь Михайлович (бл. 1859 – 1923) – особистий дворянин, навчався в Глухівському інституті. У 1883 – 1884 рр. учитель Миргородського парафіяльного чоловічого училища; опікун навчальних закладів. В 1888 – 1890 рр. – письмоводитель при предводителі миргородського дворянства О'Руркові. В 1894 – 1897 рр. – церковний староста Миргородської Воскресінської церкви; за його староства при церкві було відкрито першу в Миргороді жіночу церковнопарафіяльну школу, опікуном якої він був. Член Православного місіонерського товариства (1897). Миргородський нотаріус (1898 – 1919), працював у суді. Миргородський міський уповноважений 1904 – 1910), член

міського присутствія з квартирного податку (1904). Колезький асесор (1904 - 1910), титулярний радник (1913). Жив у Миргороді по вул. Воскресінській, № 15, тут таки мав нотаріальну контору. Член ради Миргородського сільськогосподарського товариства (1912), власник 76 десятин землі. Гласний Миргородської міської думи (1914 – 1916). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). Перебував у дружніх стосунках із знаними миргородськими родинами – Зубковськими, Рубцовими, Горяновими, Козаковими. Був досить близько знайомий з письменником В.І.Самійленком, який наймав помешкання на Воскресінській вулиці, за 4 хати від Пекурів. За радянської влади два його добротних будинки на вул. Воскресінській, №15, були націоналізовані. Похований на цвинтарі поблизу млина Виноградова. Дружина Євгенія Степанівна (? – 1941), з дому Богданович (див.), донька священика с. Зуївців. Освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. 1883 р. учителька Зуївського початкового народного училища. В 1888 – 1908 рр. учителька й учителька-завідувачка Миргородського парафіяльного жіночого училища. Близько 1917 – 1920 р. допомагала у створенні Миргородського музею. Похована на цвинтарі поблизу колишнього млина Виноградова. Діти: син Віктор, донька Надія. Будинок нотаріальної контори В.М.Пекура був спалений під час нацистської окупації 1943 р.

Василь Пекур.

Євгенія Пекурова.

Яків Михайлович (друга половина XIX – перша половина XX ст.) – закінчив Миргородське повітове училище. В 1883 – 1884 рр. працював помічником учителя Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту. Протягом певного часу служив у Варшаві в скарбництві, згодом переїхав до Херсона (бл. 1894 р.). Дружина Софія. Мав 5 дітей: В'ячеслава, Миколу, Михайла, Олену, Марію. В'ячеслав і Микола – офіцери царської армії, втекли з денікінцями до Туреччини, згодом до Франції, до Марселя. Нині в Марселі живе син одного з них – Олександр де-Пекур. Михайло і Олена жили в Херсоні, згодом Олена переїхала до Лебедина. Марія (була жива 1987 р.) спочатку мешкала в Києві, потім у Ленінграді; одружена з Сергієм Васильовичем Ісполлатовим, сином настоятеля Ісакіївського собору в Петербурзі.

Мавра Михайлівна – сестра Якова Михайловича, була одружена з Павлом Юхимовичем Пищимухою з с. Черевків Миргородського повіту (згодом жителем Миргорода).

Надія Василівна (вересень 1885, Миргород – червень 1949, Миргород) – донька Василя Михайловича. Див.: Білоскурська Надія Василівна.

Віктор Васильович (1898 – 1943) – син Василя Михайловича, працював секретарем містечкової ради в Попівці. Мав доньок Неонілу і Галину.

Неоніла (Неля) Вікторівна – донька Віктора Васильовича. Наприкінці XX ст. жила в Миргороді, по вул. Воскресінській, № 37. Свого часу в неї квартирувала Катерина Іванівна Зубковська (див.), яку Неоніла Вікторівна доглядала до смерті.

Галина Вікторівна – на поч. XXI ст. жила в Миргороді на вул. Воскресінській, №37.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885. – С.116, 122; 1894. – С.148; ПЕВ. – 1897. - № 9. – Ч. офиц. – С. 260; № 16. - Ч. неоф. – С. 608, 612; Отчет о деятельности Миргородского сельскохозяйственного общества... – Миргород, 1912. – С. 18; Списки лиц. – С. 1 – 6; Черкаський. – С. 92; Ханко В. Скульптор Михайло Гаврилко і його трагічна доля в період розгрому УНР // Полтавська Петлюріана. – Ч.2. – Полтава, 1996. – С. 100, 102; Розсоха Л. Столітній дуб на Воскресінській // Миргород. – 1998 – 12 листопада. – № 61; Її ж. Предківщина. – С. 190-191.

Арх.: ДАПО. – Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 98. – Арк. 1; Алфавит дач. – Арк. 37, 143.

Пеладій (Паладій) – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Пелехи (Пелихи, Пелешенки).

Пелешиха – вдова, заможна посполита в с. Зубівці (1723).

Пелехатенко Кирило – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Пелешненко – кравець у Миргороді, помер до 1749 р. Його вдова Уляна до 1749 р. була в підданстві грузинського дворянина Давида Чхарідзе.

Пелих Михайло Іванович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 23 десятини землі.

Пелих – петлюрівський офіцер, член «Просвіти» в с. Попівці на початку 1920-их рр. Друг Андрія Гришка (див.).

Пелих Т.М. – із 1926 р. очолював споживче товариство в с. Зубівці.

Пелих Іван Васильович (1892, с. Зубівка – ?) – житель с. Зубівки. Був двічі засуджений: уперше 1931 р. – за контрреволюційну агітацію – до 5 р. позбавлення волі; вдруге – 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Пелих Надія Іванівна – 1937 р. вчителька початкових класів Миргородської школи № 2.

Пелех – улітку 1941 р. був заступником голови Миргородської міської управи (головою був М.Роґочий).

Пелех В. (він же Пелих В.) – родом із с. Зубівки. Дописувач газети «Миргородські вісті» (1943). Автор заміток «Роботящому селянинові – своя земля» (про Зубівку), «На хуторі» (про х. Руду), оповідання «Брати» та ін.

Пелих Ф.К. – під час німецької окупації служив поліцаєм у Миргороді. Брав участь у розстрілах жителів міста. За ці вчинки 1979 р. був засуджений у Миргороді до розстрілу.

Пелипенки (див.: Пилипенки).

Пелюстка Гарасим – колишній козак Миргородської полкової сотні, який перейшов у поспільство (1723).

Пелюхівський А.М. – учитель, партизан загону «Перемога». 1942 р. був виданий у Миргороді окупаційній владі й розстріляний.

Рудольф Пельше.

Пельше Рудольф Андрійович (25.11 (7.12) 1880 – 30.10.1942) – художник прикладних мистецтв, педагог. Уродженець Латвії. 1905 р. закінчив Петербурзьке центральне училище технічного рисування барона Штігліца. Титулярний радник. Викладач малювання і чистопису в Миргородській чоловічій гімназії (1907). В 1906 – 1922 рр. викладач малювання і завідувач художньої бібліотеки Миргородської художньо-промислової школи, помічник директора й директор Миргородської художньо-промислової школи. Викладач малювання в Миргородській чоловічій гімназії (1908). Автор декоративної кераміки. Мав будинок у правобережній частині Миргорода (вул. Гоголівська, 155), який був націоналізований радянською владою. 1923 р. разом із дружиною Єлизаветою й сином повернувся до Латвії. Працював у Латвійській академії мистецтв (керівник керамічної майстерні, професор, проректор). Перший професійний латвійський художник-кераміст. Мав високі нагороди Латвії. 22 червня 1941 р. був примусово депортований з батьківщини. Після вислання чоловіка його дружина Єлизавета Олександрівна (донька миргородського поміщика О.Д.Старицького) зверталася по допомогу в справі чоловіка до його родича Арвіда Яновича Пельше (1941 р. секретаря ЦК Компартії Латвії), але той побоявся допомогти й відмовив їй. Рудольф Пельше помер у м. Петропавловську Казахської РСР; за даними миргородських родичів, був розстріляний, як і його старший син.

Пененжкевич [Е.Э.] – земський лікар Миргородського повіту (1916).

Пенчинські (див.: Панчинські).

Первак М.І. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Перваков Антон – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Пергуненко Василь – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). (Не виключено, що прізвище спотворене при публікації реєстру, либонь, це Вергуненко).

Пердимученко Пилип – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Перебийноси (Перебийносенки).

Перебийніс Василь – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Перебийносенко Корній – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Перебийніс Корній, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Перебийніс Тишко, Перебийносова Марія – посполиті середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Перебийносенко Ничипор – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Перебийносенко Ісай – посполитий (1718). Він же Перебийніс Ісай, житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із сином Кирилом і зятем Андрієм мали 1 двір, 2 хати, де жили 3 сім'ї.

Перебийніс Яків Іванович – дворянин у містечку Сорочинцях. Узяв шлюб 1805 р.

Перебийніс Леонтій Леонтійович (1910, м. Миргород – ?) – із службовців, освіта вища. Житель Миргорода. Вчитель фізики середньої школи №6 (на Личанці). Вперше заарештований 1931 р., але засуджений не був, через рік звільнений під підписку про невиїзд. Під час голоду 1932 – 1933 рр. він та його родина допомагали рятувати знесилених дітей із личанського дитячого притулку, беручи їх до своєї родини. Під час німецької окупації працював

у Миргороді в охороні бензоскладу. Вдруге був заарештований радянською владою 1 листопада 1943 р. Засуджений за ст. 54 до 15 р. позбавлення волі. З заслання до Миргорода не повернувся, доля його не відома. Реабілітований 1955 і 1995 рр.

Хутір Перебийносів існував у Сорочинській волості.

Перевізник Іван – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). З Потіцької сотні?

Перевозький Фабіян Абрамович – у 1899 – 1910 рр. провізор, управитель аптеки Г.М.Венгерова в м-ку Сорочинцях.

Переволочанський Семен – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Перегон Степан – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Передерії (Передерієнки).

Передерієнко Семен – сотник Комишанської сотні Гадяцького полку (1715). Супротивник Івана Чарниша, гадяцького полковника, власника містечка Комишні, з 1715 р. – генерального судді.

Передерієнко Карпо – козак Сорочинської сотні (1718).

Передерії Яків і Федір – козаки Сорочинської сотні, «армаші» в Миргородському полку 1723 р. Федір служив артилерійським служником і 1732 року.

Передерії Панас і Василь – посполиті середньої заможності в с. Зубівці (1723).

Передерій – священик, в 1780-их рр. мав хутір у Другій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Передерій Михайло – дворянин у м-ку Сорочинцях (1801), мав дружину Ганну.

Передерій Максим – дворянин у Сорочинцях (1804).

Передерій Іван Якимович (? – 1916) – у школі при військовому лазареті одержав медичну освіту, служив ротним фельдшером. У 1898 – 1916 рр. фельдшер у Попівці і Попівських хуторах Миргородського повіту, зокрема, 1904 р. був фельдшером у с. Олександро-Миколаївському (Клюшниківці).

Передерій Яків – син запасного фельдшера. Закінчив Гоголівську школу. В 1904 р. – другий учитель Різдво-Богородицької церковнопарафіяльної школи с. Олександро-Миколаївки Попівської волості Миргородського повіту.

Передерій Яків Андрійович – 1912 р. священик Преображенської церкви с. Шарківщини Миргородського повіту.

Передерій Прокіп Іванович – на початку 20-х рр. XX ст. секретар Великосорочинського волосного комсомольського осередку.

Передерій Микола Платонович (1869, с. Шахворостівка – 20.07.1938, м. Лубни) – житель Шахворостівки, у 1930 – 1936 рр. був секретарем церковної ради сільської православної громади. 1937 р. – священик без парафії. Заарештований у жовтні 1937 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Помер у слідчій в'язниці НКВС у Лубнах. Реабілітований 1990 р.

Передерій Сава Антонович (1894, с. В.Сорочинці – 4.06.1938) – житель с. Солонців, учитель. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Передерій Іван Пилипович (1895 – ?) – працював діловодом на станції Ромодан, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Хутори Передеріїв існували в Сорочинській, Комишанській і Березоволуцькій волостях.

Літ.: К.С. – 1905, лютий. – С. 134; Адрес-календарь, 1904. – С. 15; Отчет МУЗУ, 1904. – С. 192, 292; Земская медицина. – С. 126 – 127; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 7 – 9. –Миргород, 1917. – С. 39; Швидько. – С. 17, 193; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 552; Присяга М.п. 1732 р. – С. 38.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 137. – Арк. 116 зв.

Перекошенцев Дмитро Тимофійович – 1904 р. «не имеющий чина», виконував обов'язки начальника поштового відділення в м-ку Багачці Миргородського повіту.

Перекрести, Перекрестови (див.: Перехрести).

Перекупні.

Перекупненко Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Перекупненко Яків – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Перель Абрам Ілліч (1850 – 1891) – міщанин, житель Миргорода 2-ї половини XIX ст.

Перемисловець Гаврило – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Перепелиця Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Перепелів І.Н. – фельдшер у с. Попівці (1912).

Перерви (Перервенки).

«Перерва Андрусченко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Перерва Ждан – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Перерва Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Перервенко Демко – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же Дем'ян Перервенко, козак с. Кибинців, зубожілий, піший (1723).

Перервенко Стецько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Пересада Іван – лірник із с. Петрівки Миргородського повіту. 1901 року етнограф Порфирій Мартинович записав від нього думу «Азовські брати».

Перетятьки.

Перетятько Хома – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Юсько – козак Устивицької сотні (1718).

Максим – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Ясько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Кирило – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Сидір – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Перетятченко Лесько – 1737 р. шинкар у шинку, який належав Уляні Апостоловій, удові гетьмана Д. Апостола, в с. Попівці.

Панько – 1738 р. козак-підпомічник у с. Попівці, малоґрунтовий.

Степан – із українського шляхетства, розпочав службу 1757 р. військовим канцеляристом при Генеральній військовій артилерії. Із 1776 р. значковий товариш Миргородського полку.

Григорій – колезький реєстратор. 1830 р. його син Максим навчався в Миргородському повітовому училищі.

Роман Григорович – колезький реєстратор, канцелярський чиновник Миргородського повітового суду (1851), архіваріус цього суду (1864 – 1865).

Григорій Максимович – дворянин у м-ку Устивиці Миргородського повіту (1911).

Перетятьки – козаки Андрій і Іван, в 1863 – 1873 рр. мали 22 дес. землі у х. Варяничному (біля м-ка Устивиці).

Олексій Федорович (1839 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 39 десятин землі.

Іван Іванович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 51 десятину землі.

Семен Іванович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 23 десятини землі.

Герасим Дорофійович (1853 – ?) – козак, 1913 р. житель Устивиці, мав 19 десятин землі.

Панас Наумович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Варяничиному Устивицької волості, мав 20 десятин землі.

Гнат Іванович (бл. 1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 16 десятин землі.

Свирид Григорович (бл. 1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 22 десятини землі.

Юхим Іванович (1863 – ?) – козак, 1913 р. житель Устивиці, мав 18 десятин землі.

Перехрести (Перехристи, Перехристенки, Перехрестови, Перехристови, Перекрестови, Перекрьостови). Перехрестами називали тих іновірців, що приймали православну віру.

Перехрест Дмитро – 1638 р. сотник Миргородської сотні, яка після ліквідації Миргородського полку (1638) перебувала в складі Переяславського полку.

Перехрист Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Перехрист Гришко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Перехристка – 1654 р. була власницею корчми, розміщеної на шляху з Миргорода до Лохвиці.

Перехрист Дем'ян Іванович – 1716 р. ковалівський сотник Гадяцького полку.

Перехристенко Василь – козак у с. Милюшках (1718).

Перехристенки – козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723): Семен і Григорій із синами Гаврилом та Василем – «можнійші»; Іван із сином Лук'яном – «можні середні».

Перехристенко Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Перехрест Василь, Перехрест Іван – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Милюшках.

Перехрист Андрій – сотенний осавул, служив у Миргородському полку, 1752 р. мав власний житловий двір у м. Кременчуці.

Перехрист Федір – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Перехрестов Василь Данилович – син охтирського полковника Данила Перехреста; сумський полковник (1727 – 1737). Одружений із Марією Михайлівною Осиповою, донькою полковника. Від них пішла гілка Перехрестових-Осипових. Їхня донька Євдокія перебувала в шлюбі з Дем'яном Романовичем Лісницьким (середина XVIII ст.).

Перехрестов-Осипов (? – до 1792) – за ним у першому шлюбі була Ганна Родзянківна, донька миргородського полкового обозного (1772 – 1779) Ієремії Родзянка.

Перехрист Михайло Васильович (бл. 1756 – ?) – поручик у відставці, жив у м-ку Ковалівці (1786). Одружений із Параскою Данилівною Лісевич (Лисевич).

Перехрист Матвій (XVIII ст.) – козак с. Зуївців, який подавав донесення про нагородження його чином сотенного отамана.

Перехристов – отаман, 1781 р. мав хутір (5 хат посполитих) у першій Ковалівській сотні Гадяцького полку.

Перехрест Кирило – канцелярист Миргородського повітового суду (1786).

Перехрист Кирило – колезький реєстратор, мав селян у м-ку Сорочинцях (1817).

Перехрист Григорій Самійлович – козак, близько 1862 – 1877 рр. мав (разом із іншими співвласниками) 337 дес. землі в м-ку Багачці.

Перекрестов Василь Миколайович (? – раніше 1911) – син Миколи Михайловича. Дворянин Миргородського повіту. Титулярний радник, засідатель Миргородського повітового суду (1864). У 1860-их рр. мав 92 дес. землі в х. Перекрестова. Дідич села Пелагіївки Шишацької волості (1884), власник хутора Миколаївки тієї самої волості. Колезький асесор (1871 – 1896). Ймовірно, його брати – Микола, Петро, Лев, Лаврентій, сестри Дарія і Єлизавета. Дружина В.М.Перекрестова – Любов Андріївна. Їхні діти: Володимир, Дмитро, Сергій, Ольга, які 1911 р. подарували для школи садибу в х. Перехрестовому Шишацької волості.

Перекрестов Лев Миколайович – син Миколи Михайловича. Мав сина Івана.

Перекрестов Лаврентій Миколайович – син Миколи Михайловича. Дружина Ольга Іванівна. Діти: Костянтин, Михайло, Віра, Олександра.

Перекрестов – родич поміщика Івана Олександровича Лисевича (див.). По смерті Лисевича успадкував частину його майна.

Перекрестов Володимир Григорович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Перехрестовому Новоаврамівської волості Хорольського повіту; в Миргородському повіті мав 31 десятину землі.

Перекрестов Михей Григорович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Скибівщині Петрівської волості, мав 18 десятин землі.

Перекрестова Ольга Василівна – донька дворянина, 25 вересня 1883 р. стала в Миргороді хрещеною матір'ю Віри Іванівни Зубковської (див.).

Перекрестов (Перекрьостов) Сергій Васильович – редактор-видавець щоденної газети «Полтавский работник» (виходила 1906 р. в Полтаві), деякі публікації якої мали антиурядове спрямування. Власник садиби в х. Перехрестовому Шишацької волості Миргородського повіту; 1911 р. він із братами подарував цю садибу для місцевої школи.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 96; Реестра 1649 г. – С.266; Модзалевский В. Малороссийский родословник. – Т.3. – С. 91, 245; Модзалевский В. Генеральный судья Иван Чарныш и его род // К.С. – 1904, апрель. – С. 13; Списки лиц. – С. 1 – 6; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн. 3. – 1928. –С. 297; Описи КН. – С. 126; Яковенко Н. Українська шляхта з кінця ХІУ до середини ХУІІ ст. – К. 1993. – С. 249; Періодичні видання Полтави та Полтавської губернії (1838 – 1917). – Львів – Київ, 1996. – С. 58; Кривошея. – Ч.1. – С. 19 – 20; Маслійчук. – С. 166; Швидько. – С.30; Швидько-2. – С. 114, 115; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк.7; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 86 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 24.

Переяславці.

Переяславець Андрій – піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Переяславець Лесько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Переяславець Олексій Петрович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 24 десятини землі.

Переяславець Іван Лукич (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусовому Устивицької волості, мав 21 десятину землі.

Переяславські.

Переяславський Савка – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Переяславський Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Переяславський Степан Михайлович – дворянин. Дружина – Катерина Львівна. Мали дітей Михайла, Антоніну. 1860 р. одержали указ Герольдії про затвердження в дворянстві.

Переяславська Катерина Львівна – вдова губернського секретаря, в 1864 – 1871 рр. мала 36 дес. землі біля м-ка Комишні й 17 дес. землі біля м-ка Шишаків. (Чи не донька Лева Лапи-Данилевського? Пор.).

Перистенки (Перістенки).

Перістенко Грицько – козак куреня с. Мальців (1718).

Перистенко Василь – посполитий заможний у Миргороді (1718 – 1723).

Перчик Макар Петрович (25.07.1894, с. Єнківці, нині Лубенського району – 12.08.1938, за ін. даними 10.01.1941) – українець, син особистого почесного громадянина; за його даними в анкеті – із селян; освіта незакінчена вища. Освіту здобув 1916 р. у Лубенській учительській семінарії. Колишній офіцер царської армії, потім служив у Червоній

армії. Працював учителем і завідувачем шкіл у Лубенському й Хорольському районах, у ФЗУ, робітфаках, в кооперації. З 1932 р. – житель Миргорода, працював бухгалтером на курорті, викладачем Миргородського технікуму будівельних матеріалів, вчителем, завпедом і директор школи № 3. 1936 р. викладав фізику на Миргородському робітфаці, вечірньому лікнепі. Жив на вулиці Вовчанській, № 46. Був заарештований 20 лютого 1938 р. Помер у місцях ув'язнення. Засуджений (заочно) 28 вересня 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р. Мав сестру Ганну і брата Миколу. Дружина – Аполлінарія Григорівна Запеченко (? – 1944), вчителька. З нею Макар Петрович усиновив племінницю Марію Перчик.

Пестичі (Пештичі). Ймовірно, рід походить від волоської родини Пештичів.

Пестич Трохим – належав до козацької старшини, ймовірно, м. Лохвиці; зберігся текст універсалу гетьмана І.Мазепи 1699 р., що стосується Трохима Пестича.

Пештич – «священик Васильківський», у 1780-их рр. мав хутір у Другій Сенчанській сотні Лубенського полку, Лохвицького повіту.

Пестич Василь (? – 30-і рр. ХХ ст.) – житель м-ка Комишні, гончар. Мав синів Степана, Олександра, Данила.

Пестич Олександр Васильович (1894, с. Комишня – 28.05.1938) – українець, із службовців, освіта середня. Житель с. Комишні, вчитель. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Пестич Олександр Васильович (1896, с. Степуки Лохвицького повіту – ?), українець, із дворян, освіта початкова. Селянин-одноосібник у с. Степуках. 1931 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Пестич С. – учитель Комишнянської середньої школи, репресований у 1937 – 1938 рр.

Пестич Леонід Олександрович (нар. 13.01.1938, с. Комишня) – випускник і викладач (із 1969 р.) Миргородського керамічного технікуму, художник. Громадський діяч, активно підтримував незалежність України; депутат Миргородської міської ради (1994 – 1998).

Петрашевич Клим – миргородський полковий осавул (1710 – 1718). Він же Клим Бігол (див.). Володів с. Портянками.

Петрашевські й **Буташевичі-Петрашевські**. (Пор.: Петрушевські).

Петрашевський Павло – іконописець, розписував церкву в м. Лохвиці (не пізніше 1770 р.).

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Василь – священик Успінської церкви м-ка Сорочинців (1785 – 1794).

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Йосип (бл. 1743 – ?) – священик Покровської церкви с. Обухівки (1792 – 1795).

Петрашевський Іван – священик с. Ковалівки Полтавського повіту (1797).

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Яків – протоієрей Сорочинської Успінської церкви (1803 – 1815), Хрестовоздвиженської церкви (1815 – 1831). Мав доньку Надію (доросла 1819).

Петрашевський Костянтин – син священика Хорольського повіту, 1804 р. вибув на священицьке місце в с. Обухівку. Петрашевський Костянтин, протоієрей, 7 вересня 1812 р. благословляв повітове Миргородське ополчення (можливо, служив у Воскресінській церкві м. Миргорода).

Буташевич-Петрашевський Йосип – священик Покровської церкви у с. Обухівці (поч. – 1 чверть ХІХ ст).

Буташевич-Петрашевський Остап Осипович (Євстафій Йосифович) – 1807 р. закінчив Полтавську духовну семінарію. Із 28 січня 1808 р. диякон, а з 1809 по 1836 р. священик Покровської церкви в с. Обухівці. З 18 січня 1836 р. учитель, законовчитель Обухівського парафіяльного училища. В 1836 – 1853 рр. удівець. Мав синів: Максима (нар. бл. 1811), Івана (нар. бл. 1816), Микиту (бл. 1821).

Петрашевський Іван Осипович – 1821 р. закінчив Полтавську духовну семінарію.

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Кіндрат – протоієрей, соборний і міський благочинний м. Миргорода (1824 – 1827). Донька Лукія (1827 р. одружилася в Миргородській Воскресінській церкві з Юхимом Івановичем Стеблинським, сином комишанського протоієрея і благочинного).

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Максим Остапович (Євстафійович) – нар. бл. 1811 р., син священика. Закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1836 р. – священик Різдво-Богородицької церкви в м-ку Комишні. В 1843 – 1848 рр. наставник і учитель Комишанського парафіяльного училища. 1 січня 1849 р. був переведений на парафію до с. Обухівки. В 1849 р. – 1853 рр. – учитель 2 класу і законовчитель училища при Покровській церкві с. Обухівки. Власник 25 десятин землі (1853 р.). 1882 р. мав сінокісну землю в урочищі Туманівщині біля Обухівки. Дружина Феодосія Данилевська. Діти: Федір (н. 8.06.1843), Іван (н. 22.02.1846), Максим (н. 20.01.1851), Євдокія (н. 1848), Ольга (н.1853).

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Іван Остапович (бл. 1818 – ?) – із дворян Миргородського повіту. 1839 р. закінчив Полтавську духовну семінарію, 1841 р. рукоположений у священики Покровської церкви с. Обухівки Миргородського повіту. Законовчитель Обухівського парафіяльного училища. Власник будинку в Обухівці. Знайомий родини Гоголів. Мав сина Павла (бл. 1842 – ?).

Буташевич-Петрашевський Микита Остапович (бл. 1821 – ?) – священик, у 1860 – 1863 рр. його спадкоємиця мала 17 дес. землі біля сіл Великої і Малої Обухівок.

Петрашевський Іван Костянтинович – надвірний радник, 1865 р. призначений лікарем до Полтавської гімназії.

Петрашевський Григорій – священик, у 1880 – 1892 рр. законовчитель Шахворостівського початкового народного училища.

Петрашевський (Буташевич-Петрашевський) Максим Максимович – син священика, житель с. Обухівки. В 1873 – 1875 рр. працював учителем Комишанського парафіяльного училища. Закінчив Полтавську духовну семінарію, в сані священика з 1877 р. У 70-х рр. XIX ст. був законовчителем Комишнянського двокласного училища Міністерства народної освіти. Мав нагороди. В 1880 – 1912 рр. священик Покровської церкви с. В.Обухівки. Законовчитель Великообухівського народного училища Миргородського повіту. Мав землю в дачах села В.Обухівки, біля урочища Туманівщини.

Петрашевський І.Г. – священик, закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1884 р. законовчитель Шахворостівського початкового народного училища.

Петрашевський Олександр Максимович (1888, с. Велика Обухівки – 18.11.1937) – 1912 р. заштатний псаломщик Покровської церкви с. Олефірівки. Мав неповну середню освіту. У 30-х рр. жив у с. Великій Обухівці. 1937 р. працював робітником коноплезаводу. 1937 р. був засуджений до розстрілу, розстріляний. Реабілітований 1989 р.

Петрашевський Василь – житель с. В.Обухівки, допомагав партизанам загону «Перемога», загинув у листопаді 1941 р. в бою з німцями під с. Сакалівкою.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 175; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 122; 1894. – С. 138, 160; Белогриц-Котляревский. – С. 12, 46, 47; Клировая книжка. – С. 421; Письма Гоголя. – Т.IV. – С. 307; Справочная клировая книга. – С. 170, 171; Брага М. Партизанська земля // Прапор перемоги. – 1985. – 26 березня; Архів Коша. – С.130; Морозенко О. Пізнавання минувшини // Миргород. – 1995. – 21 червня; Розсоха Л. Родина Гоголів і духівництво Миргородщини // ПЄВ. – 1998 / 1999. – Ч.5. – С. 26 – 31; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 248 – 249; Коротенко В., 2005; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 560;

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 51 зв.; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 2038. – Арк. 25; ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 17-а. – Арк. 9-10; Спр. 92. – Арк. 25, 26; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 40; Спр. 141. – Арк.1, 19; Спр. 167. – Арк.11; Спр. 174. – Арк. 5 зв., 10 зв., 11, 24; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1843 р. – № 2084; Алфавит дач. – Арк. 25.

Петрашенки.

Петрашенко Андрій – заможний козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Федір, Денис, Іван.

Петрашенко Кіндрат – абшитований значковий товариш Миргородського полку (1773 – 1780).

Петренки і Петренки-Яриги. (Див. також: Ярига, Яригин-Петренко).

«Курило Петренко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Петренко Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Петренко Тишко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Петренко Грицько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Петренко Лесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Петренко Фесько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Петренко Лазор – отаман куреня с. Мальців Миргородської сотні (1718).

Петренко Тишко – отаман с. Портянок Сорочинської сотні (1718).

Петренко Яків – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Петренко Демко з братом Іваном – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Петренко Назар із братом Петром – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Петренко Яків – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Петренко Карпо – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Петренко Антін – козак Зубівського куреня (1718). Брати Антін, Федір і Гнат – «можнійші» козаки с. Зубівки Миргородської сотні (1723). Антін є також у реєстрі села 1732 р.

Петренко Іван із синами Антоном і Гаврилом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Петренко Гарасько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Петренки Григорій і Леонтій – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Степан, Лесько, Хома – жителі Миргорода, належали до розряду цехових людей (1732).

Петренко Григорій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Петренко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Петренко Іван – житель м-ка Сорочинців, член ковальського цеху (1732).

Петренко Авраам – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Петренко Іван – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді, убогий.

Петренко Яким – миргородський городовий отаман (1741 – 1753).

Петренко Яким – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із сином Петром мав 1 двір, 2 хати. Мав підсусідка Івана Шуліку.

Петренко Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із зятем Федором Цибулевським мав 1 двір, 1 хату.

Петренко Іван – дворянин, колезький реєстратор, житель Миргорода (1826).

Петренко-Ярига Пантелеймон – дворянин у Миргороді, 1830 р. мав землю поблизу Миргорода, біля озера Глевтяка.

Петренко (Петренко-Яригин) Іван (? – не раніше 1835) – дворянин, підпоручик, житель Миргорода (1826). Мав синів Андрія, Василя, Йосипа.

Петренко-Яригин – канцелярський служник Миргородського повітового скарбництва (1851).

Петренко-Яригин – канцелярський служник Миргородської міської поліції (1852).

Петренко-Яригин Андрій Іванович – мав сина Івана. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві одержали 1845 р.

Петренко-Яригин Василь Іванович.

Петренко-Яригин Йосип Іванович.

Петренко Левко – житель Миргорода, канцелярист Миргородського повітового скарбництва (1870), приятель молодого Панаса Рудченка (Панаса Мирного), якому допомагав у збиранні етнографічного матеріалу.

Петренко-Яригин Іван Андрійович – син Андрія Івановича. Житель Миргорода, колезький реєстратор, «письмоводитель» Миргородського повітового скарбництва (1874). Помічник бухгалтера скарбництва (1886). 1888 р. – титулярний радник, виконував обов'язки бухгалтера скарбництва. 1902 р. згадується як Петренко-Яришний, надвірний радник, жив у Миргороді (1902). 1904 р. – в цьому самому чині служив судовим приставом Полтавського окружного суду в Полтавському повіті; жив у Полтаві у власному будинку на Сінній площі. Дружина Ганна Іванівна. Мали синів Павла, Олексія, Іларіона, Юхима.

Петренко Іван – 1879 р. утримував земську поштову станцію (4 коней) у с. Кибинцях.

Петренко (іноді Петренко-Ярига) Панас Петрович (бл. 1861 – ?) – походив із дворян, за деякими даними, він був позашлюбним сином поміщика Петра Родзянка. Закінчив Миргородське повітове училище. Працював учителем початкових народних училищ у м-ку Попівці (1881 – 1883), у с. Петрівцях (1884 – 1893).

Петренко Іван Панасович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петренковому Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Петренко (Петренко-Яригин) Іван Федорович – козак, 1910 р. старшина Миргородської волості. 1911 р. член ради Миргородського сільськогосподарського товариства. 1914 р. обраний гласним Миргородської міської Думи; член міської управи (1914 – 1916). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. був у складі курортної комісії). До 1917 р. мав 2 невеликих будинки на Гоголівській вулиці, № 21 (за свідченням його правнуки Т.В.Яценко, це в районі нинішнього магазину «Фуршет»). Ці будинки були націоналізовані радянською владою, але 1927 р. денаціоналізовані.

Петренко (Петренко-Яригин) Павло Іванович (бл. 1878 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у Миргороді, де мав нерухоме майно, оцінене в 3400 крб. Був власником великого кварталу будинків у центрі Миргорода (вулиці Гоголівська, Базарна, частина Сорочинської). Зокрема, 1916 р. мав на вул. Гоголівській, № 110 (це поряд із міською управою, що під № 112) велику садибу: 1200 кв. сажнів, 2 будинки, флігель, сарай, 6 торгових лавок, амбар-лавка. 1916 р. також мав на Базарній площі, № 1, садибу: 300 кв. сажнів, будинок, сарай, погріб. Більшість його будинків були націоналізовані радянською владою.

Петренко Яким Федорович і його брат Андріян – жителі с. Новоселиці (біля Попівки), у 1930-их рр. потрапили під розкуркулення й були вислані (у хаті Андріяна зробили колгоспну бригадну хату).

Петренко Андрій Іванович (1885, м. Миргород – 8.01.1938) – із селян, малописьменний. Житель Миргорода. 1937 р. був засуджений до розстрілу.

Петренко Іван Андрійович (1911, с. Броварки, нині Лубенського району – 23.07.1938) – із селян, малописьменний. Житель Миргорода, працівник шовкорадгоспу, 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Петренко Микола О. – під час німецької окупації служив поліцаєм у Миргороді. Брав участь у розстрілах жителів міста в 1941 – 1942 рр. За ці вчинки 1979 р. в Миргороді був засуджений до розстрілу. В поліції також служив його брат.

Петренко Петро – виходець із Миргорода; в 2-ій пол. XX ст. – наприкінці 1980-их років фермер у Канаді.

Хутори Петренків в XIX – на поч. XX ст. існували поблизу с. Єрків, а також у Баранівській і Шишацькій волостях.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 10. – Отд.2. – С. 46; ПГВ. - 1852. – № 10. – Отд.2. – С. 75; Памятная книжка, 1875. – С. 132; Отчет МУЗУ. – 1880. – С. 49; 1885. – С. 120; 1894. – С. 152; Постановления МУЗС. – 1903. – С. 232; Адрес-календарь, 1904. – С. 47; Отчет Миргородской городской управы за 1914 г. – Миргород, 1915. – С. 8; Список дворян. – С. 536; Проект сметы доходов г. Миргорода на 1917 г. – Миргород, 1916. – С. 13; Олексенко М. Не втекти від розплати // П.п. – 1979. – 29 черв., 7, 10 лип.; Черкаський. – С.80; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.561; Швидько-2. – С. 80; Ваше превосходительство! – С. 138.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 12, 41 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 17 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 54; Ф. р-2072, оп.1, спр. 1, арк. 5 зв.

Петрик Степан Григорович – козак, житель с. Савинців, у 1903 – 1904 рр. волосний старшина Савинської волості, кандидат у земські гласні Миргородського повіту. 1905 р. орендував водяний млин графа Петра Олексійовича Капніста в с. В.Обухівці на р. Пслі, в якому працювали 14 робітників.

Петриченки.

Федір – козак м-ка Сорочинців (1718); убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Василь – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Федір – посполитий у с. Попівці (1723).

Петрів (Петров) Максим – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Петрівецький Ілля – 1666 р. міщанин с. Петрівців.

Петрови (і Петрови-Панащатенки).

Петров Симеон (бл. 1695 – 23.12.1783) – священик Святомиколаївської церкви в м-ку Сорочинцях (1759), вікарний ієрей цієї церкви (1765 – 1783). Помер у Сорочинцях.

Петров Іоан – 1759 р. ієрей Покровської церкви с. Обухівки. Можливо, від нього пішло прізвище Петрашевські.

Петров Павло (? – 1787) – священик Покровської церкви с. Портянків.

Петров Яків (бл. 1722 – ?) – ієрей Преображенської церкви с. Петрівців Миргородського полку (дані за 1758 – 1775 рр.). Дружина Уляна Михайлівна (бл. 1730 – ?). Мали доньку Марію (бл. 1760 – ?).

Петров (він же Ілляшенко-Петров) Іван Костянтинович – 1794 р. священик придворної Троїцької церкви м-ка Хомутця («священик дворовий»). Дружина Зіновія. Син Федір (нар. 8.02.1794 р.; хрещений батько – секунд-майор Михайло Данилович Апостол).

Петров Артем (Артемій) Іванович (20 (31).10.1780, за іншими даними 1779, м-ко Хомутець – 3.10.1849) – медик, вчений у галузі ветеринарії. Син священика з Хомутця. В кінці XVIII ст. навчався в Київській академії, згодом вступив до Санкт-Петербурзької медико-хірургічної академії (закінчив 1806 р.), працював при ній репетитором. За кордоном одержав ступінь доктора медицини (1818). Професор Санкт-Петербурзької медико-хірургічної академії, академік, учений секретар (1829 – 1833). Один із зачинателів ветеринарної освіти в тодішній Російській імперії. Помер від холери.

Петров Олексій Іванович (1787, м-ко Хомутець – 30.04.1870, м. Кременчук) – протоієрей. Народився в сім'ї священика, вірогідно, брат Артемія Петрова. 1817 р. успішно закінчив Київську академію. З 1819 р. служив священиком Благовіщенського собору в м. Костянтинограді Полтавської губернії, з 1814 р. – в соборі Різдва Богородиці в тому самому місті. З 1831 р. служив на різних високих духовних посадах у м. Кременчуці. Навертав до православ'я старообрядців і євреїв. Зажив великого авторитету й любові пастви.

Петрова Є.П. – жителька м-ка Шишак. Сучасниця і знайома родини Гоголів (середина XIX ст.).

Любов Петрова-Панащатенко, 1930-і роки.

Петров Аркадій (за іншими даними, Андрій) Платонович – поручик, 1852 або 1853 р. продав плац із будинком «о 4 покоях» і садком у Миргороді, на передмісті Довгоселівці (нині вул. Троїцька) священику Андрієві Феодосійовичу Зубковському.

Петрова Єфросинія – 1897 р. – донька священика (померлого?) Воскресінської.

Петрова-Панащатенко Любов Олександрівна (1878 – 1952, прізвище з дому Петрова) – миргородська земська лікарка-гінеколог. Батьки її жили в Миргороді на Мочарі (нині вул. Троїцька, 22). На службі в земстві з 1914 р. Здійснювала медичний нагляд над усіма 6 земськими школами в місті (1915). Дружина ветеринарного лікаря Василя Михайловича Панащатенка. Жила на території нинішнього провулку Хорольного, № 4 (будинок зберігся досі, перебудований). Померла в Миргороді, похована на Троїцькому цвинтарі. Мала дочок Ірину і Галину (див. Панащатенко).

Петров М.В. – лікар, 1922 р. був директором-розпорядником Миргородського курорту. Жив у районі вулиці Троїцької.

Петров Семен Трохимович (1900 – ?) – житель с. Остапівки (тодішньої Роменської округи). До листопада 1920 р. служив політкомісаром у Гадяцькій караульній роті (1920 р. розформована). Заможний, освічений, одружений. 1923 р. вступив у підпільну організацію петлюрівського спрямування в с. Березовій Луці, яку очолив Микола Кущенко (див.). 1923 р. був засуджений Полтавським губернським судом.

Літ. : ПГВ. – 1853. – № 44. – С. 453; ПЕВ. – 1897. - № 25. – Ч. офиц. – С. 641; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 227; Отчет МУЗУ. – 1916. – С. 114, 194; Гиляровский В. По следам Гоголя. – 1989. – С. 386; КМА. – С. 422, 423.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 40 – 40 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 290. – Спр. 3334. – Арк. 100, 104; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 183. – Арк. 67 зв.; МКМ. – БФ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Петровичі.

Петрович Василь – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Петрович Стефан – житель м. Миргорода, значковий товариш Миргородського полку (1731).

Петровські (козацька гілка).

Степан Петрович – лубенський полковий осавул (1671 – 1676); наказний лубенський полковник (червень 1676). Власник с. Жданів Сенчанської сотні.

Андрій Степанович – сотник Лубенського полку (1696), лубенський полковий осавул (1700 – 1717), бунчуковий товариш (1724 – 1735). 1696 р. стояв із загоном під Миргородом, де узяв у полон татарина.

Леонтій – городиський сотник Миргородського полку (1726).

Тарас – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Петрівцях. На його дворі жив своєю хатою Ілля Тарасенко (либонь, син).

Пилип Андрійович – із 1825 р. бунчуковий товариш; городиський сотник Миргородського полку (1740 – 1763); лубенський полковий обозний (16.12.1763 – 1768).

Максим Пилипович (бл. 1732 – ?) – городиський сотник Миргородського полку (1763 – 7.07.1781).

Матвій Пилипович – сотенний отаман Лубенського полку (1784).

Хутір Петровського існував у Шишацькій волості.

Петровські (священицька гілка).

Микола Васильович – 1840 р. священик, благочинний Миргородського повіту. Протоієрей Михайлівської церкви с. Зуївців (1862 – 1865). Близько 1843 – 1862 рр. був контролером навчально-виховної роботи Комишанського парафіяльного училища.

Дмитро Андрійович – псаломщик Троїцької церкви м. Миргорода в 1856 – 1904 рр.

Іван Дмитрович – в 1903 – 1904 рр. канцелярський службовець Миргородського поліційного управління.

Павло Іванович – лікар Полтавської духовної семінарії (1919).

Олексій Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1896 р. у сані священика. Священик Успінської церкви м-ка Сорочинців (1902 - 1904), законовчитель церковнопарафіяльної школи при ній. У 1922 – 1925 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях. Автор статті «До питання про предків Гоголя» (опублікована в «Полтавских губернских ведомостях», 1902 р., № 36).

Георгій Олексійович [24.11. (7.12) 1901, с. В.Сорочинці – 15.08.1957, м. Львів] – фармаколог і терапевт, з 1954 р. заслужений діяч науки УРСР. Син сорочинського священика. Закінчив Харківський медичний інститут. У 1932 – 1941 рр. – професор Дніпропетровського медичного інституту, з 1945 – Львівського медичного інституту. Наукові праці присвячені питанням фармакології, фізіології й патології печінки та ін.

Петроненко Степан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Петрушевські. (Пор. також: Петрашевські).

Петро (1763 – ?) – походив із чиновницьких дітей. 1783 р. значковий товариш, полковий канцелярист Миргородського полку.

Федір (1765 – ?) – походив із чиновницьких дітей. 1783 р. значковий товариш, полковий канцелярист Миргородського полку.

Петрушенко Іван – сотенний писар Потіцької сотні Миргородського полку (1725 – 1732).

Петушенко Мисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Пеунови.

Пеунов Сергій Васильович (бл. 1866 – ?) – дворянин. Освіту одержав у Орловському кадетському корпусі. Житель Миргорода, миргородський міський староста (1897). Міський уповноважений, повітовий земський гласний (1898 – 1910). 1904 – 1910 рр. – колезький реєстратор. Член Дворянської опіки Миргородського повіту (1908), протягом певного часу жив у м-ку Сорочинцях. За деякими даними, був дідичем також у с. Петрівцях. У 1891 – 1906 рр. опікун початкового народного училища в с. Петрівцях. 1913 р. власним коштом збудував будинок у цьому селі, де згодом розмістилася школа. На початку XX ст. мав будинок у Миргороді на Троїцькій площі (в його будинку жив також лікар К.П.Гаркушенко, див.). Член Миргородської повітової земської управи (1908 – 1909). 1903 р. – член правління Миргородського музично-драматичного гуртка. 1908 р. – голова Миргородського товариства споживачів (створеного 1900 р.). 1890 р. одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві. 1913 р. у відставці, протягом деякого часу жив у Києві. Власник 131 десятини землі в Миргородському повіті (можливо, в Петрівцях). Був близький до кола миргородських дворян Малинок і Старицьких. Дружина Валентина Володимирівна, 1892 р. була опікункою приймального покою Миргородської земської лікарні. Діти Володимир, Валентина.

Сергій Пеунов (1-й праворуч) серед дворян Миргородщини. 1897 р.

Печеники (Печениченки).

Печеник Грицько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Печеник Іван – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Печениченко Андрій – житель с. Біликів (1718).

Печениченко Грицько – козак куреня с. Єрок Миргородської сотні (1718); записаний першим після отамана. Григорій – заможний козак у селі Єрках Миргородського полку (1723).

Печеник Грицько – жив у с. Єрках, козак Миргородської сотні (1732).

Печеник Грицько – 1738 р. козак-підпомічник у с. Єрках, убогий.

Печерії.

Печерій Віктор Степанович – козак, 1910 р. старшина Яреськівської волості.

Печеріїв хутір існував у Яреськівській волості, в дачах с. Матяшівки. Печерія хутір 1900 р. був у Сорочинській волості, біля с. Мареничів.

Печерські (гілки різних національностей).

Уляна – убога посполита в с. Черевках (1723).

Василь – міщанин м-ка Комишні (1732).

Печерський (?) Олексій – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732). В публікації Вирського – Почерський.

Печерський Мойсей – купець, єврей, 1850 р. ратман Миргородської міської ратуші. 1861 р. мав будинок у Миргороді на Гоголівській вулиці. В його будинку письменником А.Свидницьким та миргородською інтелігенцією влаштовувалися літературні й музичні вечори.

Софія – дружина купця. В 1888 – 1893 рр. утримувала в Миргороді земську поштову станцію (16 коней).

Айзик Мойсейович – міщанин Миргорода, купецький син, ратман Миргородської міської ратуші (1864 – 1865). Купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи (1871 – 1881). До 1917 р. мав на початку вул. Сорочинської (нині це територія між краєзнавчим музеєм і курортом) два заможних будинки; також був власником 2 будинків високої вартості в центрі міста (вул. Гоголівська, № 102). Всі ці будинки були націоналізовані за перших років радянської влади.

Печерський [И.] – 1913 р. мав торгівлю залізними товарами в Миргороді на базарі.

Сура – власниця торгової лавки на базарній площі в Миргороді (1915).

Абрам Беркович – єврей, 1916 р. мав у центрі Миргорода на вул. Гоголівській, № 106, велику садибу: 1276 кв. сажнів, 2 будинки, кухня, амбар, 3 сараї. Більшовицька влада все це націоналізувала. А.Печерський мав також невеликий будинок на вул. Сорочинській, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. повернутий як незаможний. У 20-х – 30-х роках XX ст. Печерські жили в ньому (нині на цьому місці великий багатоквартирний п'ятиповерховий будинок на вул. Сорочинській, № 2). Це була інтелігентна родина нижче середньої заможності.

Печерський Бен. Гершович – єврей, мав добротний будинок на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 6-а, який був націоналізований за перших років радянської влади, а 1927 р. денаціоналізований. (У 80-их рр. XX ст. на його місці було збудоване 2-поверхове кафе «Горна Оряховиця»).

Абрам Ізраїлевич – єврей, до 1917 р. мав на правобережній частині Миргорода (вул. Гоголівська, № 146) будинок середньої заможності, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Павло Данилович (1884, с. Комишня – 11.12.1937) – українець, із селян, мав початкову освіту. Селянин-одноосібник, зазнав утисків (очевидно, був розкуркулений). У 30-их роках житель Комишні, без певного місця роботи, 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Печерська Моня – жителька Миргорода, єврейка. Розстріляна німецькими карателями 28.10.1941 р. Похована в Миргороді в братській могилі.

Печерський – у його будинку 1909 року орендувала приміщення для жіночої прогімназії її начальниця Н.А.Грановська.

Пештичі (див.: Пестичі).

Пивовари (Пивоваренки).

Пивоваренко Іван – хорунжий 2-ї полкової сотні Миргородського полку (1711).

Пивовар Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Пивоваренко Гаврило – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). Згадується такоє у реєстрі 1732 р.

Пивоваренки Василь і Улас – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Пивоваренко Петро – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Пивовар Василь – убогий підсусідок у м-ку Сорочинцях (1723).

Пивовар [Кир. Леонт.] – секретар Савинського сільськогосподарського товариства (1912 – 1913). Мав початкову освіту.

Пивоваров [Н.] – священик, 1897 р. – законовчитель Миргородської Воскресінської жіночої церковнопарафіяльної школи.

Пижов Микола (Мордухай) М. (бл. 1887 – не раніше 1930) – один із лідерів РСДРП на Миргородщині (партійна кличка Ніколай), більшовицький пропагандист. За національністю єврей. 1901 р. поширював прокламації в Кременчуці. Активний учасник робітничих страйків і антиурядових мітингів 1905 р. в Кременчуці, Миргороді, Устивиці. Брав участь у повстанні в В.Сорочинцях у грудні 1905 р., після чого зник. Як агітатор, був засуджений, відбув тюрму, каторгу, заслання. Після 1917 р. – активний співробітник Всесоюзного товариства політичних каторжан і ссильних переселенців, приїздив до В.Сорочинців, де мав намір ушанувати повстанців 1905 року.

Пилецький Антон Федорович (1908 – ?) – викладач української мови в школі с. Полив'яного, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Пилинський (Пілінський) Володимир – псаломщик Різдво-Богородицької церкви м-ка Багачки Миргородського повіту (липень 1916 р.).

Пилип (Филип) – миргородський протоієрей у 50-х рр. XVII ст. Мав сина Леонтія (див.: Филипович Л.) і, можливо, Якова.

Пилипасенко Ілько – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Пилипейко Яків Дмитрович – штабс-капітан. 1852 р. купив маєток у х. Хорольському Миргородського повіту в дворянина Прокопа Степановича Салимівського.

Пилипенки (і Пелипенки).

Пилипенко Михайло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Пилипенко Стецько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пилипенко Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пилипенки Іван і Яцько – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Пилипенко Іван – сотник устивицький (раніше 1666).

Пилипенко Пилько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Пилипенко Омелько – городовий (сотенний) отаман Багацької сотні (1718).

Пилипенко Данило – «пищалка» складі куреня військових музик Миргородського полку (1718). Він же – Данило Пищалка, сурмач (1723).

Пилипенченко Улас із братами Омельком та Іваном – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Пилипенко Роман – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Івана.

Пилипенко Федір – бурмистер Миргорода (1722), посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Пилипенко Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Пилипенко Омелько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Пилипенко Кузьма – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Пилипенко Дацько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Пилипенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Пилипенко Пилип – 1738 р. виборний козак у с. Петрівцях, ґрунтовий. Мав підсусідка.

Пилипенко Степан – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732).

Пилипенко Наум – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Пилипенко Степан, Пилипенко Павло – 1738 р. виборні козаки с. Слобідки, малоґрунтові.

Пилипенко Микита з братом Грицьком – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Мальцях.

Пилипенко Степан – 1779 р. возний Городиської сотні Миргородського полку; був також за земського писаря. В 1781 р. – возний земського суду Остап'ївського повіту.

Пилипенко Василь Кузьмович (бл. 1734 – ?) – дворянин у с. Петрівцях. Дружина Ганна Іванівна (бл. 1736 – бл. 1804, Петрівці). Син Петро.

Пилипенко Петро Васильович (бл. 1765 – ?) – дворянин, жив у Петрівцях. Дружина Анастасія Карпівна (бл. 1780 – ?), можливо, вона є його другою дружиною. Діти: Євдокія (нар. бл. 1790 р., либонь, від першого шлюбу); Феодосія (нар. бл. 1796); Євгенія (нар. бл. 1799); Яків (нар. бл. 1801 р.).

Пилипенко Степан (? – раніше 1800) – дворянин, жив у Петрівцях. Дружина Ірина Яківна (бл. 1737 – ?). Син Кирило.

Пилипенко Кирило Степанович (бл. 1765 – ?) – дворянин, житель Петрівців, корнет (1802), мав кріпаків. Дружина Ганна Іванівна (бл. 1771 – ?). Мали дітей: Якова (нар. бл. 1787), Домникію (бл.1792), Петра (бл. 1796), Івана (бл. 1798), Павла (бл. 1800), Ганну (бл. 1801).

Пилипенко Андрій Васильович (бл. 1785 – ?) – дворянин, житель Петрівців, унтер-офіцер (1804). Дружина Євдокія Андріївна (бл. 1785 – ?). Мали доньку Мотрону (нар. 1803).

Пилипенко Павло – дворянин у с. Петрівцях (1830 – 1840-і рр.). 1830 р. його сини Василь (нар. бл. 1811) та Харлампій (нар. бл. 1814) навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Пилипенко Павло Кирилович – дворянин, у 1861 – 1867 рр. мав 70 дес. землі біля с. Петрівців.

Пелипенко Гнат Овксентійович (1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 110 десятин землі.

Пелипенко Захар Іванович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 21 десятину землі.

Пелипенко Омелян Захарович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Слобідці Петрівської волості, мав 18 десятин землі.

Пелипенко Панас Іванович (бл. 1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин землі.

Пелипенко Федір Григорович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кузьменковому Петрівської волості, мав 30 десятин землі.

Пелипенко Василь Федорович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 21 десятину землі.

Пелипенко Данило Антонович (бл. 1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Багачанської волості, мав 22 десятини.

Пелипенко Данило Федорович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гайдабуриному Петрівської волості, мав 31 десятину землі.

Пилипенко Григорій Євдокимович – 1901 р. – учитель початкового народного училища в с. Бодаківці Миргородського повіту.

Пелипенко Пилип Михайлович – козак, волосний старшина Багачанської волості (1908).

Пилипенко Олександр Дмитрович – 1910 р. виконував обов'язки пристава 4-го стану в м-ку Шишаках; чину не мав.

Пилипенко (Пелипенко) Феофан Михайлович – козак, 1915 р. був співвласником цегельні в с. Петрівцях.

Пилипенко Василь Гнатович (1883, с. Петрівці – ?), селянин-одноосібник у с. Петрівцях, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Пилипенко Мирон Леонтійович (1894, с. Петрівці – 3.01.1938) – селянин-одноосібник у Петрівцях, 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1960 р.

Пилипенко Григорій Степанович (1894, с. Макорти – ?) – селянин-одноосібник у с. Макортах. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Пелипенко Юхим Захарович (1878, с. Петрівці – 3.06.1938) – із селян, житель Миргорода, 1938 р. – робітник курортного комплексу, був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Пелипенко Петро Данилович (1885, с. Слобідка – 18.11.1937) – селянин-одноосібник у с. Малярівщині. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Пелипенко Сергій Федорович (1894, с. Петрівці – 8.01.1938) – житель с. Петрівців, 1937 р. був засуджений до розстрілу.

Пелипенко Макар Захарович (1894, с. Петрівці – ?) – житель с. Почапців, працівник шовкорадгоспу. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Пелипенко Трохим Юхимович (1898, с. Петрівці – 23.07.1938) – житель Миргорода, працівник торфорозробок. 1938 р. був засуджений до розстрілу.

Пелипенко Марко Леонтійович (1901, с. Петрівці – 4.06.1938) – із селян, житель Миргорода, робітник цегельного заводу. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Пилипенко Іван Сергійович – староста громадського двору в с. Ярмаках (1942 – 1943).

Пелипенко – поліцай у с. Петрівцях (1942 – 1943).

Пилипенко Н. – актор-аматор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Пилипенків хутір існував у Багачанській волості.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 72; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 3. – С. 548, 571, 572; Швидько-2. – С. 111, 112, 115; Присяга М.п. 1732 р. – С. 28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 12; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 3 зв.; МКМ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців; Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Пилипча Юхим – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Пилюк Семен – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Пиляї.

Пиляй Іван – писар Говтв'янської сотні Миргородського полку (1767).

Пиляй Данило – сотенний осавул Говтв'янської сотні (1772 – 1781), був власником хутора (2 хати) на території сотні.

Пипки (Пипченки).

Пипченко Прокіп – житель с. Зубівки (1718).

Пипченко Ілько – посполитий у Миргородській сотні (1718); бурмистер миргородський (1722).

Пипченко Євтух – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Пипчиха Мотрона – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Пипченко Лук'ян – житель с. Зубівки (1718). Він же Пипка Лук'ян, середній посполитий у с. Зубівці (1723).

Пироги (Пирогови).

Пиріг Яків із сином Семеном – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку. (1723). Яків – козак Говтв'янської сотні (1732).

Пироги (Пирогови) – походили з роду Пирогів із с. Шахворостівки. Гаврило Дмитрович за радянських часів змінив прізвище на Пирогов. У Миргороді жили на Мочарі (нині провулок Кобзарський, 12).

Пирогов Олексій Гаврилович (1902 – 1971) – більшовицький активіст, один із перших комсомольців Миргорода. Із 1918 р. воював у Червоній армії. 2 травня 1920 р. був обраний секретарем Миргородського повітового комітету комсомолу. Брав участь у боротьбі з селянськими повстанськими загонами Христового, Пищалки, Мусієнка. З 1921 р. – на комсомольській, партійній і адміністративній роботі в повітах Полтавської області. Згодом жив у Росії, помер і похований у Москві. Цікавився краєзнавством, історією Миргорода.

Пирогов Олександр Гаврилович (6.12.1907, с. Шахворостівка – 31.10.1992, м. Миргород) – брат Олексія. За фахом бухгалтер. Миргородський кобзар. Із 1927 р. учасник Миргородської капели бандуристів. У 1944 – 1945 рр. працював у Києві, в Державному українському народному хорі, в 1946 – 1957 рр. – у Державній капелі бандуристів. 1957 р. повернувся до Миргорода, був активним учасником художньої самодіяльності. Мав українські патріотичні переконання. Похований у Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Пирський (див.: Пірський).

Пирятинські.

Василь – отаман Хомутецької сотні Миргородського полку (1669).

Петро – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Писанки.

Василь Прокопович – селянин, фельдшер на станції Ромодан (1899).

Максим Кіндратович (1887 – ?) – бандурист, уродженець м. Полтави. Його діяльність тісно пов'язана з Миргородом та миргородськими бандуристами. Разом із братами Левком, Костем і Данилом та іншими музиками кобзарював на Полтавщині. 1923 р. створив капелу бандуристів при одному з клубів Полтави. До них долучилися миргородці Дмитро Вовк і Федір Глушко. Протягом деякого часу М.Писанка працював як бандурист у Миргороді. Приєднавшись до Миргородської капели бандуристів, гастролював із нею Азово-Чорноморським краєм, бував на Закавказзі. З 1937 року створив капелу бандуристів при Полтавській філармонії, з якою багато мандрував. Під час Другої світової війни виступав як бандурист в госпіталях та інших військових об'єктах. По війні знову створював капели бандуристів. Із 1949 року став на чолі ансамблю бандуристів у Миргородському районному будинку культури. Мав численні нагороди.

Писанківські (Писанковські).

Писанківський (Писанковський) Семен – прапорщик, 1787 р. власник х. Окіпського (8 душ) Миргородського повіту. Житель м-ка Хомутця (1791 – 1794). Дружина Катерина. Сини Федір (нар. 1791), Андрій.

Писанківський Андрій Семенович (? – раніше 1826) – колезький реєстратор, секретар Миргородського земського суду (1807 – 1821). Титулярний радник (бл. 1824), жив у м-ку Хомутці. Мав сина Володимира. Був хрещеним батьком сина Якима Бокітька з Сорочинців.

Писанківський – канцелярський чиновник Миргородського межового суду (1852).

Писанці.

Писанченко Петро з братом Яськом – заможні козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Писанець Марко – козак с. Стайок Хорольської сотні М.п. (1732).

Писарі. (Див. також: Писаренки).

Писар Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

«Александер Писар» – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). Писар – це, либонь, є одночасно і прізвищем, і посадою: він записаний у реєстрі сотні третім після сотника.

Писар Григорій – писар жигмонтівський (устивицький) 19 грудня 1657 р.

Писаревські.

Павло Федорович – приятель миргородського священика Стефана Гординського (див.). Наприкінці XVIII ст. жив у Полтаві.

Яків Григорович – 1833 р. титулярний радник, суддя Хорольського повітового суду. Згодом надвірний радник. Мав сина Степана, можливо, й інших.

Герасим Ілліч (? – раніше 1861) – дворянин, власник маєтку в Миргородському повіті.

Григорій Герасимович – дворянин, житель м-ка Комишні. Мав сина Михайла, який 22 січня 1833 р. одружився в Миргороді з Євдокією, донькою колезького реєстратора Петра Григоровича Панащатенка.

Степан Якович – мав синів Олександра, Віталія, Михайла, Якова, Миколу. 1892 р. одержали указ Герольдії про затвердження в дворянстві.

Костянтин Якович – колезький секретар, у 1861 – 1868 рр. мав 183 дес. землі в с. Мелюшках Хорольського повіту.

Григорій Якович – колезький реєстратор, у 1864 – 1871 рр. мав 100 дес. землі біля м-ка Комишні. 1866 р. наділялися землею 17 душ селян, раніше належних йому в х. Солонецькому Миргородського повіту. Дідич с. Солонців Миргородського повіту (1884).

Михайло Григорович (бл. 1847 – ?) – із козаків, закінчив Комишанське початкове народне училище. В 1883 – 1886 рр. почесний опікун («блюститель») Комишанського двокласного училища міністерства народної освіти. В 1899 р. жив у Комишні.

Яків Григорович (бл. 1855 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Кривецькому Комишанської волості, мав 80 десятин землі.

Яків Григорович – одружений з Марією Іванівною Житньою (XIX ст.).

Марія Степанівна – закінчила педагогічні курси. В 1906 – 1906 рр. учителька Баранівського народного училища Миргородського повіту.

Іван Михайлович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 25 десятин землі.

Володимир Михайлович (1889, с. Комишня – 2.10.1938) – походив із козаків. Український педагог. 1913 р. закінчив Катеринославський учительський інститут. Позапартійний. Працював учителем у Бессарабії. Під час імперіалістичної війни був тяжко скалічений, залишився без ноги. З 1918 р. працював учителем української мови в Полтаві й Полтавському районі. Під час денікінщини був звільнений із посади через його протест на педраді проти денікінського наказу щодо викладання в школах України тільки російською мовою. Із 1929 р. працював викладачем української мови та літератури Полтавських окружних державних курсів українознавства, на викладацьких посадах інших закладів освіти. Свідома українська позиція стала причиною його арешту. 1938 р. педагог був розстріляний. Реабілітований посмертно 1957 р.

Хутір Писаревського існував у Комишанській волості.

Літ.: Месяцослов. – 1833. – Ч.2. – С. 316; ПГВ. – 1861. – № 51. – С. 600; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 116; 1907. – С. 81; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 76; 1899. – С. 237; Белогриц-Котляревский. – С. 61; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кочерга Н., Ревегук В. Репресивні заходи сталінізму проти наукової інтелігенціх Полтавщини; Реабілітовані історією. Кн.3. – с. 576.

Арх.: НБУВ НАНУ. ІР. – Ф. III. – Од. зб. 8973. – Арк.1; РДІА. – Ф. 1291. – Оп. 2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 78 зв.; Алфавит дач. – Арк. 64 зв., 78.

Писаренки. (Пор. також: Писарі).

Хома – посполитий Устивицької сотні (1718).

Василь – колишній козак с. Портянок Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Василь – на службі в Миргородському полку з 1770 р. Значковий товариш з 1780 р.

Хома – 1840 р. волосний голова Багачанської волості Миргородського повіту.

Семен [К.] – походив із м-ка Багачки. В 1870-х рр. стипендіат Миргородського повітового земства в Київському університеті; член університетського Миргородського народницького гуртка (1874). Ровесник і приятель І.А.Зубковського. З 1876 р. мав лікарську практику. Закінчив університет 1878 р. Відмовився служити земським лікарем у м-ку Комишні, куди був направлений, через що повертав земству кошти, витрачені на його навчання.

Семен Писаренко.

Семен Антонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Широкій Багачанської волості, мав 19 десятин землі.

Яким Костянтинович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Балюках Багачанської волості, мав 18 десятин землі.

Михайло Григорович – козак, освіту одержав у початковому народному училищі. В 1894 – 1906 рр. опікун 1-го Комишанського народного училища.

Матвій Васильович – у 1900 – 1904 рр. помічник учителя Устивицького початкового народного училища.

Іван Митрофанович – із 1904 р. помічник учителя Олефірівського початкового народного училища.

Кузьма Степанович (1888, с. Балюки, нині Великобагачанського району – ?) – закінчив педагогічні курси. В 1910 – 1911 рр. учитель-завідувач Малосорочинського початкового народного училища. Одержав вищу освіту. В 1927 р. – завідувач 2-ї Миргородської чотирирічної трудової школи. В 30-х рр. жив у Миргороді, працював учителем математики неповної середньої школи № 6 (на Личанці). Під час голоду 1932 – 1933 рр. допомагав рятувати знесилених дітей Личанського дитячого притулку. Зазнав репресій. Був заарештований 3 грудня 1937 р., засуджений Особливою трійкою при УНКВС 5 грудня 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. З місць ув'язнення не повернувся. Реабілітований 1989 р. Дружина – Антоніна Макарівна Ляшко, освіту одержала в Хорольській жіночій гімназії; з 1910 р. – учителька Малосорочинського початкового народного училища.

Хутір Писаренків і хутір Писаренкова Долина існували в Багачанській волості.

Літ.: Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания. – Полтава, 1879. – С. 15; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 157, 165; 1907. – С. 67; 1912. – С. 327, 328; Списки лиц. – С. 1 – 6; Черкаський. – С. 158; Аббасов А. Зубковский Иван Андреевич.

– Воронеж, 1998. – С. 30; Реабілітовані історією. – Кн. 3. – С. 578; Джунь О. З історії будинку по вулиці Єрківській, 31 у Миргороді // П.п. – 2007. – 14 лютого. - № 12. – С. 3.

Арх.: ДАПО. – Ф. 9083. – Оп. 1. –Спр. 219. – Арк.1.

Писарєв Георгій Якович – у 1908 – 1909 рр. виконував обов'язки начальника поштового відділення в м-ку Сорочинцях.

Письмаки.

Письмак Василь – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Письмак Діас Федорович (нар. 1941 р.) – поет-аматор у Миргороді. Закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут. Працював на новобудовах Казахстану, Крайньої Півночі. У 90-х рр. ХХ ст. – начальник відділу капітального будівництва при Миргородському районному агропромисловому об'єднанні. Його вірші друкувалися в 80-90-х рр. у миргородській газеті «Прапор перемоги».

Письменні.

Антін – миргородський житель. В архіві Коша Війська Запорізького є справа про розшук і повернення йому волів, викрадених у запорізькому степу (1760).

Михайло Ілліч – один із найбагатших купців у Миргороді (1900). Член Миргородського сирітського суду (1888). Член Миргородського податкового «присутствія» від міського управління (1904). В 1907 – 1913 рр. був власником магазинів горілчано-бакалійних товарів і залізних товарів на базарній площі, великого ресторану в Миргороді (у 2-й пол. ХХ ст. на цьому місці був універмаг, нині – супермаркет «Сільпо»). На початку ХХ ст. мав телефонний абонемент у Миргороді.

Письменний [Н.И.] – 1915 р. купець у Миргороді.

Письменний Мик. – житель Миргорода, українець. 1916 р. мав у центрі Миргорода (вул. Гоголівська, № 123-а) садибу: 217 кв. сажнів, будинок, сарай.

Письменна Марія Яківна – українка, мала в Миргороді заможний будинок на Базарній площі, № 2-а, який був націоналізований за перших років радянської влади. 1927 р. там розміщалася міліція. Нині це територія (невелике підвищення) за центральною районною поліклінікою, в напрямку до базару.

Микита Васильович (1877, с. Попівка – ?) – із селян, освіта початкова. Селянин-одноосібник («куркуль») у Попівці. Засуджений 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Письменний – заможний житель с. Попівки (куток Степанівка). Розкуркулений. У 1930-их роках ХХ ст. його хата була віддана для потреб колгоспної бригади.

Трохим – житель с. Попівки. Навесні 1933 року його родина (8 осіб) повністю вимерла з голоду.

Олена Яківна (1910, с. Попівка – ?) – українка, із селян, неписьменна. Колгоспниця колгоспу «1 Травня» в с. Попівці. Заарештована 28 січня 1944 р. Засуджена 1945 р. як «член сім'ї зрадника Батьківщини» до 5 р. заслання в Казахстан. Вирок скасовано 1946 р.

Хутір Письменного існував у Попівській волості.

Пицяки (Пицяченки).

Пицяченко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Пицяченко Іван – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Пицяк Юхим Степанович (1844 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 39 десятин землі.

Пишки.

Пишка Йосип (1757 – ?) – був на військовій службі з 1771 р. З 1773 р. підканцелярист, 1774 – полковий канцелярист. У 1776 – 1783 рр. – значковий товариш Миргородського полку.

Пишка Степан (1758 – ?) – був на військовій службі з 1772 р., підканцелярист, 1774 – полковий канцелярист. У 1778 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку.

Пищалки (Пищаленки).

Пищалка (він же Пилипенко) Данило – служив «пищалкою» (сурмачем) у курені військових музик Миргородського полку (1718). Пищалки Данило та Іван – сурмачі в складі Миргородської полкової музики також 1723 р.

Пищалка Іван (він же Тимченко Іван) – «пищалка» (сурмач) у складі куреня військових музик у Миргородському полку (1718 – 1723). Згадується також «Іван, Пищалчин зять» – козак Сорочинської сотні (1718).

Пищалчин Василь – підсусідок у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Пищаленко Павло Іванович – чиновник у Миргороді, колезький реєстратор, 1864 р. виконував обов'язки «надсмотрщика крепостных дел» у Миргородському повітовому суді. 1874 р. – титулярний радник, письмоводитель дворянської опіки Миргородського повіту (1871 – 1874).

Пищалка Тимофій – із селян, 1881 р. утримував у м-ку Хомутці земську поштову станцію (4 коней).

Пищалка (також Пищаленко) Олександр Павлович (бл. 1873 – ?) – дворянин, освіту одержав у повітовому училищі. Житель с. Шахворостівки (1909 – 1912), де мав 3 десятини землі.

Пищалка Федір – житель с. Попівки (кінець XIX ст.). Купив у німецького колоніста в Попівці суконну фабрику. Був засуджений (раніше 1917 р.) і висланий до Сибіру за те, що спалив свою фабрику, щоб одержати страхову виплату (за іншими даними – за те, що 1902 р. брав участь у підпалах поміщицьких маєтків). Мав сина Дмитра.

Пищалка Дмитро Федорович (1890 – 18.05.1929) – уродженець с. Попівки, син заможних селян, висланих до Сибіру. Закінчив гімназію в Тобольській губернії, вчителював. В 1914 – 1917 рр. служив офіцером у російській армії. З поверненням до України став членом партії боротьбистів. Був переконаним прихильником С.Петлюри. За часів гетьмана Скоропадського виступив проти його режиму, в Попівських лісах створив загін. В боротьбі об'єднувався з антигетьманським загоном Григорія П'явки (див.). Коли об'єднані повстанські сили 4 грудня 1918 р. витіснили гетьманців із Миргорода, Д.Пищалка був призначений Г.П'явкою на посаду коменданта Дібрівського кінного заводу. Д.Пищалка був учасником античекістського повстання Дубчака в Миргороді 1– 4 квітня 1919 р., членом повстанського штабу. Під час повстання командував загоном. Під його керівництвом повсталі червоноармійці захопили телефонну станцію й телеграф. Після поразки повстання Дубчака був заарештований більшовиками, але відпущений ними як член партії боротьбистів. Пищалка знову створив протибільшовицький загін, який діяв у районі сіл Попівки й Хомутця, Почапців, згодом села Кибинців. Вів боротьбу проти комуністів спільно з загонами отаманів В.Наливайка, Л.Христового, Яценка і Ярового. У грудні 1919 р. Пищалка пішов на ситуативне об'єднання з комуністичним загоном Г.Радченка заради вигнання спільними силами денікінців. За спогадами комуніста П.Парьохи, Григорій Радченко підступно планував: будь-що залучити загони Пищалки, Ярового, Яценка на свій бік, «влить их бойцов со всем вооружением в наш отряд, а командному их составу дать командные должности в нашем отряде. Когда мы возьмем власть, тогда с ними будет особый разговор». Так і сталося: після вигнання денікінців всі три отамани, силами яких, власне, й була забезпечена перемога, були посаджені до в'язниці. Але їм, напевно, тоді якимось чином вдалося звільнитися, бо пізніше, 1920 року, Пищалка знову продовжив боротьбу в лісі. Після розгрому його військового угрупування червоними загонами в серпні 1920 р. отаманові вдалося втекти. Його було оголошено поза законом, тому почалися роки переховувань, життя під чужим прізвищем у Кременчуцькому повіті. Але довго ховатися не міг: його бунтарська натура протестувала проти дій чекістів, згодом – проти колективізації. Пищалка був заарештований. 1929 р. його справу розглядала надзвичайна сесія Лубенського окружного суду, яка засудила вічного повстанця до розстрілу. Його рідня на Миргородщині зазнала репресій; членів його родини захищав від переслідувань письменник Володимир Короленко.

Пищаленко С. – до жовтневого перевороту 1917 р. служив офіцером царської армії. В 1919 – 1920 рр. командував піхотним полком Січових стрільців.

Пищалка Василь Якович (1897, с. Хомутець – ?) – із селян, освіта початкова. У 30-х рр. – колгоспник сільгоспартілі ім. Шевченка у с. Хомутці. 1937 р. був засуджений до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Пищалка Олександр Іванович (1902, с. Хомутець – ?) – селянин-одноосібник у с. Хомутці. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С. 133; Отчет МУЗУ. – Полтава, 1882. – С.61; Петлюрівця покарано // Червона трибуна (Миргород). – 1929. – 24 травня; Маляр Павло. Золотий дощ: Роман-трилогія. – Кн.1. – Детройт, 1965; Владимир Короленко. Письма к Луначарскому // Новый мир. – 1988. – № 10. – С. 198 – 218; Січові стрільці // Літературна Україна. – 1992. – 16 січня. – С.2; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 582; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають: Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Полтава, 2003. – С. 146; Ревегук В. Полтавці – поборники державної незалежності України. – Полтава, 2016. – С. 207 – 209; Розсоха Л. Миргородська повінь: Миргородщина в Українській революції 1917 – 1921 років / До 100-річчя миргородського повстання 1919 року під проводом Сергія Дубчака / Л.О.Розсоха. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2019; Шупик Д. Білан С. Дорога до рідного дому: Історія села Попівки. – Полтава, 2007. – С. 21.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1502. – Оп.1. – Спр. 151; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка; Спогади П.Парьохи; Спогади М.Шастуна.

Пищик – керівник повстанського загону, який 1923 р. діяв у Комишнянському районі проти непманів і «закуркулених» (корумпованих) комуністів, але визнавав радянську владу.

Пищимуки (одночасно з цим трапляється форма прізвища Пищимухи; остання переважає з кінця XIX ст.). Не виключено, що прізвище пішло від давнішого антропоніма Печимука.

Пищимука Тимофій – належав до сорочинської козацької старшини (очевидно, перша половина XVIII ст.).

Пищимука Тимофій і Пищимученко Яким – «можнійші» посполиті в м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Пищимуха Степан Тимофійович – священик церкви Різдва Богородиці м-ка Омельника Миргородського полку (1718 – 1723).

Пищимуки Яків і Остап – заможні посполиті в м-ку Сорочинцях (1732). Яків – впливовий парафіянин Сорочинської Преображенської церкви (1744).

Пищимучин Олекса – підсусідок у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Пищимука Лука – на службі в війську з 1741 р. В 1746 - 1753 рр. канцелярист Миргородської полкової канцелярії, в 1765 – 1767 р. старший полковий миргородський канцелярист. У березні 1767 р. був призначений депутатом до Комісії Уложення. В 1774 – 1783 рр. військовий товариш, із 1783 р. – губернський секретар. Жив у м-ку Сорочинцях, де мав 1 підсусідка. 1781 р. володів хутором (1 хата) в Сорочинській сотні Миргородського полку. Мав братів Федора, Михайла, Григорія, Іллю, Андрія. Сини: Василь, Панас, Семен.

Пищимука Данило (бл. 1757 – 1.01.1800) – дворянин, житель м-ка Сорочинців, колезький реєстратор (1794).

Дружина Дарія, була жива 1830 р., мала землю в Сорочинцях за Пслом. Доньки: Феодосія (1794 р. стала хрещеною матір'ю Килини, доньки козака Кіндрата Пищимуки), Катерина (1806 р. одружилася в Сорочинцях із жителем с. Зубівки колезьким реєстратором Єрофієм Пантелеймоновичем Дяченком).

Пищимука Панас Лукич (1758 – ?) – син військового товариша. Житель м-ка Сорочинців, парафіянин Преображенської церкви. На службі в полку з 1774 р., 1775 – підканцелярист, 1776 – канцелярист Миргородської полкової канцелярії. 1781 – значковий товариш на посаді артилерійського хоружого. Військовий товариш Миргородського полку. В військових походах не був. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії.

Пищимука Василь Лукич – син військового товариша, військовий товариш Миргородського полку (1784), абшитований 1785 р. Дворянин у Сорочинцях (кінець XVIII ст.). 1809 р. поручик. Мав доньку Євдокію (нар. 8.03.1809), її хрещеною матір'ю була Параскева Пищимукина.

Пищимука Василь Лукич – житель Сорочинців. Поручик (1830 – 1851). Близько 1830 р. удівець. 1851 р. подарував маєток у Сорочинцях і в дачах цього містечка (10 десятин) титулярному радникові Степанові Пилиповичу Пищимусі.

Пищимука Семен Лукич – дворянин у Сорочинцях. Дружина – сорочинська жителька Євдокія Ананіївна Журахівська (шлюб 14.02.1815 р. в Сорочинській Преображенській церкві, свідком був поручик Василь Пищимука).

Пищимука Федір – значковий товариш Миргородського полку, житель Сорочинців (1791).

Пищимука Павло Федорович (1765 – 1798) – житель Сорочинців, 1782 р. полковий канцелярист. Військовий товариш (1789). Помер у Сорочинцях. Дружина Марія. Донька Марія (нар. 1791, її хрещеною матір'ю була Марфа, дружина корнета Артема Кияшки) – сорочинська дворянка, 21.01.1812 р. одружилась із сорочинським дворянином Федором Андрійовичем Юхимовичем-Золотаревським.

Пищимука Лаврентій – значковий товариш, житель Сорочинців (1786).

Пищимука Яків (? – раніше 1791) – козак, житель м-ка Сорочинців.

Пищимука Кіндрат – козак, житель м-ка Сорочинців (1791– 1794). Дружина Уляна. Син Яків (нар. 1791), донька Килина (нар. 1794).

Пищимука Пилип Панасович (? – після 1841) – дворянин у Сорочинцях. Дружина Параскева. Мав доньку Ганну (нар. 3.02.1800), її «восприємницею» була Килина, дружина Максима Кропивки.

Пищимука Іван Павлович (? – раніше 1830) – дворянин, житель м-ка Сорочинців. Служив реєстратором при миргородському повітовому маршалові О.Данилевському (1804). Колезький реєстратор (1814 – 1818), секретар Миргородського земського суду (1827 – 1828). Дружина Параскева. Діти: Єфросинія (нар. 19.01.1814), Юхим (нар. 2.03.1815).

Пищимучиха Ірина – дворянка в Сорочинцях (1814).

Пищимука Йосип – колезький реєстратор у Сорочинцях (1820).

Пищимукина Дарія – дворянка в Сорочинцях (перша половина XIX ст.).

Пищимука Юхим – дворянин Миргородського повіту (1830).

Пищимука Іван – син дворянина, 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Пищимука Юхим Іванович (1815 – ?) – дворянин, у 1865 – 1872 рр. мав 45 дес. землі в х. Пищимуки (в дачах В.Сорочинців).

Пищимука Никифор Пилипович – губернський секретар (1833), титулярний радник (1841); секретар Миргородського повітового суду (1833 – 1841), засідатель Миргородського земського суду (1842). Кавалер ордена Св. Станіслава 3 ст. (дані 1841 р.). Сорочинський дідич (1841 – 1842). 1846 р. секретар Миргородської міської ратуші; одержав подяку від губернського начальника за «старанну його службу і зроблені від нього пожертви на користь миргородської городової ратуші і тамтешнього сирітського суду». Колезький асесор (1850 – 1855). «Непременный заседатель» Миргородського земського суду (1850). Права його дворянства підтверджено указом Герольдії 1850 р. Мав маєтки в м-ку Сорочинцях і в с. Кибинцях. В 1860 – 1863 рр. володів 450 дес. землі в урочищі Бутовій та 13 дес. при р. Лихобабівці (всі біля с. Кибинців). Його спадкоємці в 1860-их рр. мали поблизу села (в урочищі Вівчарійські Дубини) 25 дес. землі. Мав сина Якова. Був родичем Феофана Федоровича Макаренка (див.).

«Пещименкова Фотина» – дружина губернського секретаря, 1848 р. стала хрещеною матір'ю Івана Андрійовича Зубковського (див.) у с. Єрках. (На нашу думку, Фотина могла бути дружиною Никифора Пилиповича Пищимуки, власника сусіднього маєтку в с. Кибинцях. «Пещименкова» – це спотворене прізвище, мало б бути «Пищимукова»).

Пищимуха Никифор Якович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 140 дес. землі в хуторі Ворони й Пищимухи (в дачах В.Сорочинців).

Пищимука Степан Пилипович – житель м-ка Сорочинців, титулярний радник (1850 – 1855). Секретар Миргородської міської ратуші (1850). Мав 18 дес. землі у дачах м-ка Сорочинців. Його рід перервався.

Пищимуха Семен Пилипович – 1864 р. канцелярський службовець, виконував обов'язки бухгалтера Миргородського повітового скарбництва. В 1870 – 1874 рр. бухгалтер цієї установи, титулярний радник. Родич Панаса Мирного за лінією матері останнього – Тетяни Іванівни Гординської.

Пищимука (Пищемука) Л.Н. – один із перших опікунів Кибинського народного училища (між 1867 і 1886 рр.).

Пищимуха Павло Юхимович (середина XIX – початок XX ст.) – 1861 р. учень Миргородської повітової школи; разом із Т.Гиренком за дорученням письменника А.Свидницького переписував його роман «Люборацькі», написаний у

Миргороді (про цей факт згадував І.А.Зубковський). Став заможним господарем, мав у с. Черевках Миргородського повіту землю, хату, господарство, які на початку ХХ ст. продав за 4,5 тисячі карбованців і переїхав до Миргорода. Павло Пищимуха за молодих літ приятелював із Панасом Рудченком (П.Мирним) і, за свідченням Олени Захарівни Пищимухи, допомагав письменникові переписувати на чистовик його твори. Добрий знайомий Івана Рудченка. Дружив із скульптором і художником Михайлом Гаврилком, який 1906 р. зробив його олівцевий портрет, а також портрет його доньки Софії Павлівни Пищимухи (нині обидва зберігаються в фондах Миргородського краєзнавчого музею). Павло Пищимуха помер у Миргороді раніше 1917 р. Дружина – Мавра Михайлівна Пекур (сестра Якова Пекура). Мали дітей: Захарія, Варвару, Софію, Ганну; інші шестеро дітей померли в дитинстві.

Пищимука Яків Никифорович (бл. 1847/1853 – після 1917) – дворянин, освіту одержав у Миргородському повітовому училищі. Дідич у с. Кибинцях. 1884 р. опікун Кибинського початкового народного училища. Колезький реєстратор (1896 – 1913). Земський гласний Миргородського повіту (1898 – 1900). 1913 р. у відставці, жив у Кибинцях. Власник 264 десятин землі в Миргородському повіті. 1916 р. він мав велику садибу в Миргороді (вул. Гоголівська, № 126): 2061 кв. сажень, 2 заможних будинки, 2 амбари, конюшня, комора. За радянської влади два його будинки (на той час за адресою Гоголівська, № 124) були націоналізовані. 1927 р. в одному з них розміщався «Агрорайон». Діти Якова: Володимир, Ганна, Михайло, Валеріян. До ХХ ст. зберігалася форма прізвища Пищимука (нині селяни Кибинців згадують його: «пан Пищимка», «Пищимський ставок»).

Пищимука Д. – секретар Миргородської повітової земської управи (1894).

Пищимуха Д.С. – інженер у Полтаві, учасник гуртка аматорів музики, створеного 1897 р. в Полтаві скрипалем-віртуозом Д.В.Ахшарумовим; був у складі Полтавського симфонічного оркестру під керівництвом Ахшарумова.

Пищимука Володимир Якович (бл. 1879/1883 – ?) – дворянин. В 1911 – 1913 рр. відставний поручик, житель Кибинців, член Кибинського сільськогосподарського товариства, мав 150 десятин землі.

Пищимука (Пищемука) Петро Семенович (1879 – 1965) – відомий хімік, член-кореспондент АН Білоруської РСР, професор, доктор хімічних наук. Вищу освіту здобув у Харкові. В 1914 – 1950 рр. завідував кафедрою загальної й органічної хімії в Харківському сільськогосподарському інституті. Досліджене ним явище дало назву терміну в хімічній науці – «реакція Пищимуки».

Пищимуха – дідич у с. Кибинцях, 1905 р. мав 500 десятин землі, 25 десятин лісу.

Пищимука Василь – 1897 р. закінчив 4-й клас Полтавської духовної семінарії.

Пищимука [В.Е.] – дворянин, землевласник Сорочинської волості (1911).

Пищимуха – представник прогресивної інтелігенції, жив у Миргороді на початку ХХ ст. (за деякими даними, Пищимухи були нащадками декабристів). Його будинок стояв на розі вулиць Гоголя і Шевченка. С.С.Бець-Харченко згадував Пищимух як рідню Панаса Рудченка (П.Мирного).

Пищимуха Йосип Ілліч (1885, с. Поділ, нині Великобагачанського району – бл. 1939) – походив із селян, колгоспник у с. Подолі. Був заарештований 3 квітня 1938 р. У зв'язку зі смертю справу було припинено 13 березня 1939 р. Реабілітований 1966 р.

Захар Пищимуха.
Початок 1920-их років.

Пищимуха (Пищимука) Захар (Захарій) Павлович (1887, с. Черевки Миргородського повіту – 1979, м. Київ) – громадський діяч. Син Павла Юхимовича. Закінчив церковнопарафіяльну школу, ймовірно, в сусідньому селі Бакумівці. Згодом родина переїхала до Миргорода, мали також дачу в Яреськах. З 1907 р. служив писарем у канцелярії Миргородської повітової земської управи. Жив у Миргороді спочатку на Мочарі, згодом на Сорочинській вулиці, 54. Друг юності Михайла Обідного (див.). Член «Просвіти», кількох миргородських гуртків національно-демократичного спрямування. Близько 1916 р. розповсюджував на Миргородщині заборонену літературу. Співав у миргородському хорі, був знайомий із співаком М.Микишею. Згодом переїхав до Херсона, де служив у казенній палаті. У Херсоні познайомився з майбутньою дружиною Лідією Іоаникіївною Барабаш (? – 1961, Київ), донькою миргородця, який служив на керівній посаді в казенній палаті. Близько 1918 р. молоде подружжя переїхало до Києва. Був знайомий із поетом Павлом Тичиною, з багатьма бандуристами, зокрема, з Миргорода. Дотримувався українських патріотичних поглядів, збирав матеріали про Тараса Шевченка, які передав до Київського музею поета. Як український патріот був під наглядом радянських органів безпеки. Працював на залізниці. Під час Другої світової війни був примусово вивезений до Німеччини разом із донькою Оленою. Працювали обоє в м. Гота (Тюрінгія), де зібрав велику бібліотеку української літератури, зблизився з багатьма співаками українського хору під керівництвом Кошиця. У вересні 1945 р. повернувся до Києва, працював заступником головного лікаря з господарчої частини в одній із лікарень міста. Похований на Байковому цвинтарі (дільниця 42, ряд 17). Мав доньок Олену (нар. 1925) і Мавру (1928 – 1996).

Пищимуха Варвара Павлівна – донька Павла Юхимовича, після 1917 р. жила в Миргороді в будинку свого батька на Сорочинській вулиці. Коли радянська влада реквізувала будинок, вона одружилася з Іваном Михайловичем Костомаровим, жителем Миргорода, вдівцем. Костомарови продали будинок і переїхали до м. Слов'янська, де Варвара й померла. Мали синів Михайла і Сергія Костомарових.

Пищимуха Софія Павлівна – донька Павла Юхимовича. Близько 1907 – 1917 рр. жила в Миргороді в будинку на вул. Сорочинській, № 44 (згодом це № 54). За перших років радянської влади її будинок № 44 був націоналізований, але 1927 р. – денаціоналізований. Збудувала будинок на Сорочинській, № 56. Працювала в Миргороді в магазині товариства споживачів. Згодом виїхала до Києва, а в її миргородському будинку поселилася сестра Ганна. Зберігся портрет Софії роботи художника М.Гаврилка. Замолоду дружила з сестрою миргородського лікаря І.А.Гиренка Софією Андріївною.

Пищимуха Ганна Павлівна – 1901 р. прикажчиця («сиделица») чайної в м. Миргороді. В шлюбі з Юхимцем, начальником миргородської різниці. Коли люди спалили їхній будинок, подружжя перейшло жити до будинку сестри Софії Павлівни на вул. Сорочинську.

Пищимухи – у 30-х рр. XX ст. жили в Миргороді на Мочарі (нині вул. Корсуна).

Пищимука (Піщемука) Валерій (Валеріян) Якович (1892, с. Кибинці – близько 1930?) – походив із дворян, син Якова Никифоровича. Освіта початкова. Жив у Миргороді, приватний візник. Засуджений 14 грудня 1929 р. до розстрілу. Відомості про виконання вироку відсутні. Реабілітований 1989 р.

Пищимуха Павло Іванович – житель Миргорода, учасник Другої світової війни, інвалід зору. Був одружений із Галиною Петрівною Ковтуненко, донькою регента церкви І.Богослова. Жили на вулиці Малярівській (нині вул. 8 Березня, № 11). Мали сина Миколу Павловича Пищимуху (1954 р.н.).

Пищимук Тарас – 2009 р. обраний заступником президента Українського конгресового комітету в Америці.

Хутори Пищимук існували в Кибинській, Сорочинській, Хомутецькій волостях.

Літ.: Наказы. – С.289; Памятная книжка, 1875. – С.131; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.118; 1895. – С.2; 1907. – С.11; 1909. – С.8; ПЕВ. – 1897. - № 19. – Ч. офиц. – С. 466; Постановления МУЗС. – 1899. – С.4; ПГВ. – [1846 – 1860]; Список дворян, 1898. – С. 537; Списки дворян, 1913. – С.9; Эварницкий. – С. 669; Черкаський. – С. 76, 92; Розсоха Л. Миргородські зв'язки родини Рудченків // П.п. – 1999. – 15 травня. - № 38; Розсоха Л. Невідомі портрети художника Михайла Гаврилка // Миргород – гоголівський край. – 2003. – 1 жовтня. – № 40. – С.9; Її ж. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С.45 – 46; Реабілітовані історією. Кн.3. – С.582, 594; Розсоха Л. Рід Пищимух в історії Миргородщини // Розсоха Л. Предківщина: з історії Миргородського краю / До 100-річчя Миргородського краєзнавчого музею. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2020. – С. 64-69.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 226 зв. – 227 зв.; Спр. 133. – Арк. 140 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 56 зв. – 57; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 19 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 58137. – Арк. 4; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 140. – Арк. 36-а; Спр. 141. – Арк. 1, 8, 21; Спр. 166. – Арк. 2 зв., 9; Спр. 167. – Арк. 27 зв., 65; Спр. 183. – Арк. 59, 79 зв.; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 30; Архів МКМ; Приватний архів О.З.Пищимухи (м. Київ).

Півінські (іноді – Півинські, Пивинські, Певинські). Прізвище походить від прізвища Півень (пор.).

Півінський Федір Дем'янович – сотенний отаман Яреськівської сотні Миргородського полку (1763 – 1767). 1781 року – власник х. Півінського (4 хати) в Яреськівській сотні.

Андрій (? – раніше 1785) – козак, мав доньку Уляну, яка була в шлюбі з миргородським полковим осавулом Марком Козиненком (див.)

Панас – дворянин у Яреськах, парафіянин церкви Різдва Христового. Дружина – Олена Ільківна. Діти: Євгенія (1790 – 1791), Домникія (нар. 1791 р. в Яреськах, її хрещеною матір'ю була Ганна, донька колезького асесора Остапа Ворожченка).

Петро Федорович (1755 – ?) – син сотенного отамана ФедораДем'яновича Півінського. На військовій службі в Миргородському полку з 15 січня 1768 р. полковим канцеляристом. Із 15 березня 1773 р. до 1783 р. – сотенний отаман Миргородського полку. Був у походах під фортецею Кінбурном, де «завдавав тривоги неприятелю», у боях в Криму. По скасування Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії. 1794 р. секунд-майор. Власник 36 душ чол. ст. (1783). Близький знайомий родини Гоголів. 1794 р. підписав родовідне свідоцтво Панаса Гоголя-Яновського. Мав сина Харлампія.

Харлампій Петрович – жив у с. Туху (Федунці) Говтв'янського повіту. Губернський секретар (1830). Власник маєтку у Федунці (200 десятин землі, 30 душ, ґуральня та ін.). Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1849 р. Його спадкоємі в 1860 – 1866 рр. мали 142 дес. землі при х. Півінському і 71 дес. у дачах с. Федунки. Далекий родич Гоголів-Яновських. Збереглися його листи до Василя Панасовича Гоголя-Яновського – управителя яреськівської економії. Існує версія, за якою Х.Півинський є прототипом Чичикова з «Мертвих душ» М.Гоголя (Півинський теж скуповував у сусідів «мертві душі», щоб досягти цензу 50 душ на право утримання винокурні). Дружина – Марія Іванівна (за деякими даними, вона є прообразом Коробочки з «Мертвих душ»). Мали 5 дітей, із них відомі: Ферапонт, Наталя, Марія перша, Марія друга.

Андрій – колезький секретар, 1830 р. його син Степан (нар. бл. 1817) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Севастіян Васильович – штабс-капітан. Дворянство затверджене Герольдією 23.11.1850 р., указ № 8760. Діти: Микола, Григорій, Яків, Марія, Андрій, Михайло, Олександра, Марія друга.

Марко Якович – козак, у 1860 – 1866 рр. мав 25 дес. землі при х. Півінського (в дачах с. Федунки).

Степан Андрійович – колезький реєстратор, у 1860 – 1866 рр. мав 48 дес. землі в дачах с. Федунки.

Євдокія – 1860 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Федір Олександрович (1891, Миргородський повіт – 31.05.1938, м. Полтава) – дворянин. Закінчив міське училище, одержав свідоцтво на звання вчителя. З 1911 р. учитель-завідувач Ковердинського початкового народного

училища Миргородського повіту. Член Баранівського сільськогосподарського товариства (1913), мав 10 десятин землі. 1937 р. жив на х. Самаря (нині Шишацького району), вчителював. 1938 р. був засуджений до розстрілу, вирок виконано. Реабілітований 1958 р.

Юхим Митрофанович (нар. 12.03.1911, с. Федунка) – козак. Дружина – Ольга Федорівна. Мав сина Юрія.

Юрій Юхимович (нар. 26.02.1938 р. у Миргороді) – навчався в Миргородській міській школі №2. 1956 р. закінчив Миргородський керамічний технікум. Працював у м. Обнінську в Підмосков'ї, в інституту енергетичного машинобудування в Ленінграді. З 1993 р. – завідувач кафедри кераміки та вогнетривів Бєлгородської державної академії будівельних матеріалів. Академік, доктор технічних наук. Автор понад 300 наукових робіт із виробництва будівельних матеріалів.

У Яреськівській волості існували 3 хутори Півінських.

Літ.: Наказы. – С. 66; Список дворян, 1898. – С. 521, 548; К родословной Гоголей-Яновских. – С. 135; Отчет о деятельности Барановского сельскохозяйственного общества Миргородского уезда. – Миргород, 1914. – С.61; Вересаев. – С. 178; Гиляровский. – С. 389 – 390; Миргородський керамічний технікум. Миргород, 1996. – С. 7; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С. 21 – 22; Реабілітовані історією. Кн.3. – С. 569; Пивинский Ю.Е. История моих технологий и Юбилейные приложения. - СПб.: Борей-Арт, 2008. – 206 с.; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 266 – 276.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 110; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 416, 422; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 48 зв. – 49; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІІ. – Спр. 8906. – Арк. 1 – 2; Спр. 8947. – Арк. 1 – 2 зв.; ДАПО. – Ф. 379. – Оп. 3. – Спр. 2. – Арк. 548; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 15 зв.; Спр. 161. – Арк. 22; Спр. 163. – Арк. 51.

Півні (Півненки). У 1780-их рр. рід Півнів розділився: ті, що належали до козацької старшини, стали іменувати себе Півінськими (див.). Пор. також: Півничок.

Півень Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Півненко Захарко – житель Миргородської сотні (1718).

Півень Матвій – посполитий Шишацької сотні (1718).

Півненки Тимко, Хвесько, Іван – посполиті Шишацької сотні (1718).

Півень Демко із синами Федором і Яцьком – «можні середні» козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Півненко Яків є також у реєстрі Яреськівської сотні 1732 р.

Півень Данило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Півень Павло – посполитий у с. Попівці (1723).

Півень Данило – убогий посполитий у с. Слобідці (1723).

Півниха Євгенія – вдова козака с. Зуївців Миргородської сотні, загиблого в поході, убога, жила в Зуївцях (1723).

Півненко Семен – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Півненко Семен, Півненко Грицько – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Півень – значковий товариш Миргородського полку (1781).

Півненки – значкові товариші, 1781 р. мали хутори (2 і 5 хат) у Яреськівській сотні Миргородського полку.

Півненко Йосип – мав дружину Євдокію. 1791 р. їхню доньку Єфросинію «восприймала» Анастасія Богмевськівна в Успінській церкві м. Миргорода.

Півнева (Певнева) Марія Лаврентіївна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі й на Московських педагогічних курсах. Дружина міщанина. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті, 1901 р. учителька Попівського початкового народного училища. В 1903 – 1904 рр. завідувала бібліотекою-читальнею в м-ку Попівці (заснованою 1895 р.).

Півень Кирило Андрійович (1906, с. Федунка Миргородського повіту - ?) – селянин-одноосібник у с. Федунці. Засуджений 1932 р. до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1990 р.

Півненко Феодосія Степанівна (1886, с. Зуївці – ?) – із козаків, неписьменна, домогосподарка в с. Зуївцях. Заарештована 2 липня 1941 р. Засуджена Верховним судом Татарської АРСР 21 жовтня 1941 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1994 р.

Півненко Надія Іванівна (1921, с. Зуївці - ?) – із селян, жила в Полтаві, студентка курсів. Заарештована 17 жовтня 1946 р. Засуджена до 8 р. позбавлення волі. Реабілітована 1990 р.

Хутір Півнів існував у Яреськівській волості.

Півничок Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Півторадні (Півторадненки).

Півторадненко Гаврило – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Півтораки (див.: Повтораки).

Півторидядько Юрій Авакумович (1897, с. Яреськи – 23.02.1944, Магаданська область) – походив із селян, мав середню освіту. Офіцер Червоної армії. Житель Миргорода (вул. Гоголя), головний бухгалтер 2-го санаторію курорту «Миргород», зазнав репресій. Був заарештований 18 лютого 1938 р., під фізичним тиском визнав провину,

був засуджений за ст. 54 до 10 р. прозбавлення волі. Відправлений до Магаданської області, де й помер. Реабілітований 1957 р. Дружина – Марія Данилівна, донька відомого миргородського фельдшера Данила Захаровича Лавренка (див.). На час арешту мали 3 дітей: Євгена 16 р., Віталія 10 р., найменшого – 7 місяців. Сім'ю за 24 години влада виселила з помешкання, дружина переїхала до батьків.

Півчашний Яким – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Підберезні (Підберезненки).
Підберезний Каленик – заможний козак с. Довгалівки Миргородського полку (1723).
Підберезненко Грицько – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718). Він же Подберезний Грицько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Підварчанин (див.: Подварчанин).

Підгаєвський Володимир – паламар Сорочинської Миколаївської церкви (1840 – 1843).

Підгайний Роман – заможний посполитий, міщанин у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Підгайський – фельдшер у м-ку Шишаках Миргородського повіту (1879).

Підгірні (Підгорні, Підгірненки).
Підгорний Васько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Підгірненко Самійло – посполитий Шишацької сотні (1718). Він же Підгірний Самійло, міський війт у м-ку Шишаках Миргородського полку (1723).
Підгорний Данило – шишацький міщанин 1732 р. Либонь, знатний: записаний другим після війта.
Підгорний Анатолій Іванович (1879, сел. Юсківці, нині Лохвицького району – 26.11.1937) – українець, із міщан, мав вищу освіту. Священик Вознесінської церкви с. Зуївців, 1937 р. був заарештований, утримувався в лубенській в'язниці, засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований 1989 р.

Підгрушні (Підгрушненки).
Підгрушненко Гарасим – житель Сорочинської сотні (1718).
Підгрушний Н. – це прізвище власника збірки поезій миргородського поета Михайла Мочарського (М.Обідного) «Над полем прокляття ридає любов», виданої в Києві 1918 р., яка нині зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї. Прізвище Н.Підгрушного записане на титульному аркуші збірки. Либонь, це миргородський знайомий поета.

Піддубко (Поддубко) Микита – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Піддубні.
Піддубний (Поддубний) Лаврін – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Піддубний Василь – 1666 р. міщанин с. Зуївців. Орав на 2 волах.
Піддубний Омелько – середній посполитий у с. Зуївцях (1723).
Піддубний Василь Миколайович (1924 – 1978) – лікар-хірург, організатор медичної справи в Миргородському районі. Учасник Другої світової війни, нагороджений орденом Слави III ступеню. 1951 р. закінчив Харківський медичний інститут, працював хірургом у с. Великих Сорочинцях. У 1952 – 1978 рр. – головний лікар Миргородської районної лікарні. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. Похований у Миргороді.

Підковенки (Подковенки).
Підковенко (Подковенко) Гаврило – козак Устивицької сотні (1718). Гаврило із сином Іваном – козаки середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Підковенко Федір – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Подковенко Ярема – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний третім.

Підкоритов Микола – 1941 р. був командиром розвідки в партизанському загоні ім. Будьонного на Миргородщині.

Підкороговний Тимофій – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Підлісні.
Підлісний (Подлесний) Тишко (Тимко?) – сотник Гадяцької сотні Гадяцького полку (1682).
Підлісний (Подлєсний) Гаврило – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). 1732 року – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні. Мав брата Дем'яна.

Підлісний (Подлесний; в публікації Г. Швидько – Подлеский) Гаврило з сином Гаврилом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Попівці.

Підорвани (Подорвани).
Підорван (Подорван) Назар – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Підорван Гарасим – війт с. Радалівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Подорван Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Підошви (Підошвенки, Подошви).
Подошва Прокіп – міщанин у м-ку Сорочинцях (1718).
Підошвенко (Подошвенко) Микита і Підошвиха Мотрона – посполиті у м-ку Сорочинцях (1723).
Підошва (Подошва) Микита – «великант» (?), 1737 р. записаний у спискові значних жителів м-ка Сорочинців. Мав власний житловий двір у містечку.
Підошва Онуфрій Антонович – селянин, 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при м-ку Сорочинцях.
Підошва С.Т. – до 1917 р. служив стражником у В.Сорочинцях. За гетьманщини, 1918 р. вартовий Сорочинської варти.
Підошва П.С. – чабан колгоспу «Червона Зірка» з с. Полив'яного, 19 лютого 1933 р. був делегатом І Всесоюзного з'їзду колгоспників-ударників.

Підпальний Юрко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Підсадні (Підсадненки).
Підсадний Трохим із трьома братами – «можнійші» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).
Підсадненко Максим – козак с. Мальців Миргородської сотні (1718 – 1732).
Підсадненкова Оришка – 1738 р. убога вдова в с. Мальцях.

Підсарай Трохим – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Підсінні (Підсінненки).
Підсінний Михайло – козак с. Баранівки (1718). Підсінний Михайло з сином Григорієм – «можнійші» козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Підсінненків Євтух – підсусідок у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).
Підсінний (у публікації Г. Швидько – Подсійний) Максим із братом Дорошем – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях, малоґрунтові.
Підсінний Іван – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1771).
Підсінний (Подсінний) Олександр (1765 – ?) – син сотенного отамана Миргородського полку. На службі в полку з 1783 р. писарем Сорочинської сотні.
Підсінний – прикажчик у Яреськівській економії Трощинських (1821).

Підтиненко (див.: Подтиненко).

Підфілінська – жителька м-ка Сорочинців. У 80-х рр. XIX ст. Миргородське земство купило в неї будинок для Сорочинської лікарні.

Підчаський (див.: Подчаський).

Піковці (Піковченки) – належали до козацької старшини Лубенського полку XVII – XVIII ст. Дослідник В.Кривошея відносить їх також до Миргородського полку. У поминальнику Петра Піковця з с. Біляків Хорольської сотні (без дати) згадуються імена: Сергій, Устина, Власій, Настасія, Федора, Олена, Петро, Ганна, Катерина, Артемій, Осип, Іван, Євдокія, Олена, Марія, Катерина, Ірина, Меланія, Зіновія, Федора, Микита, Симеон, Давид, Марина, Федора, Марія.
Піковченко Семен – «можнійший» козак с. Біляків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Піковченко Леонтій – козак с. Мальців Миргородського полку, який перейшов у поспільство (1723).
Піковчиха Меланія – козачка с. Мальців, удова, дуже убога (1723).
Піковець Іван Васильович – лукімський сотник Лубенського полку (1732 – 1741), писар Генерального Військового суду (1742 – 1751). Навчався в Київській академії. Двоюрідний брат Данила Лесевича (див.). Дружина – Олена Андріївна Лизогуб, донька конотопського сотника. Рід Івана Піковця (за синодиком XVII ст., публікація В.Кривошеї): Дмитро, Олександр, Мануйло, Василь, Тимофій, Василь, Леонтій, Іван, Федір, Константій, Михайло, Степан,

Андрій, Герман, Максим, чернець Йосиф, Стефан, Яків, Юхим, Михайло, Данило, Андрій, Семен Іван, Антоній, яким, Тимофій; список доповнений також жіночими іменами.

Піковець Марфа Іванівна – донька писаря Генерального суду Івана Піковця; у першому шлюбі була за Андрієм Федоровичем Остроградським (? – 1774), підкоморієм Остап'ївського повіту Миргородського полку, у другому шлюбі (1780) – за Костянтином Лалошем, бригадиром (1781). Мала двори в м-ку Говтві, в с. Лизогубівці Почепської сотні, в с. Мануйлівці Говтв'янського повіту. Похована в Мануйлівці.

Літ.: Реєстр 1744 р. – С. 23; Кривошея. – Ч.1. – С. 33,37; Ч.2. – С. 12, 13, 65; КМА. – С.426; Швидько – с. 27.

Пікуленки.

Пікуленко Семен – посполитий у с. Попівці (1723).

Пікуленко Семен – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Пільгуки.

Пільгук Василь – козак Говтв'янської сотні (1718); записаний третім у спискові сотні.

Пільгук Хома – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Пінченко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пінчуки.

Пінчук (в публікації реєстру видання 1995 р. – Пиндюк) Пилип – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пінчук Кіндрат – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Пінчук Хома – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Пінчук Максим Федорович – на службі в Миргородському повіті з 1882 р. – фельдшером у Миргородській земській лікарні, при земському лікареві І.А.Гиренкові. Був на цій посаді 1915 р. Почесний громадянин (1899 – 1904).

Пінчук Павло Кіндратович (1872, ін дані 1887, с. Солониця Лубенського району – 27.11.1937, м. Лубни) – священик УАПЦ, в 1924 – 1932 рр. служив у Дмитрівській церкві с. Ромодану та в церкві с. Солониці. У січні 1933 р. зазнав арешту, того самого року був звільнений, жив у с. В'язівок Лубенського району, працював рахівником у споживчому товаристві. Вдруге заарештований у жовтні 1937 р., утримувався в лубенській в'язниці, був засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований 1989 р.

Пірки (Пірченки).

Пірченко Трохим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пірченко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). (В публікації 1995 р., либонь, хибно – Питченко).

Пірко Федір – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Пірко Павло Маркович (1874 – ?) – священик у с. Черевках. Репресований за радянських часів.

Урочище Пірків у XX ст. існувало між с. Петрівцями і Мальцями.

Село Пірки було наприкінці XVIII ст. в 3-ій Зіньківській сотні Гадяцького полку.

Пірські.

Пірський (Пирський) Андрій – можливо, є нащадком козацького гетьмана Пирського (1625). Лубенський курінний отаман (1649), лубенський сотник (1659), лубенський полковник (1662 – 1663). Дружина – донька миргородського полковника Матвія Гладкого (див.).

Пірський Микола Григорович – незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912).

Піршенки Савка і Хвесько – козаки Зубівського куреня (1718). (Пор.: Пірки).

Пісиченко Хвесько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Піскуненко Яків – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Пісоцький – козак. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний «Іван, Пісоцького зять», козак Устивицької сотні.

Піт Кіндрат – убогий посполитий у Миргороді (1723); належав до розряду цехових у Миргороді (1732).

Пітаде Павло Пимонович – 1904 р. губернський секретар, молодший штатний контролер у 6-у акцизному окрузі (м. Миргород) від Полтавського акцизного управління.

Піттьє – лікар, доктор медицини в Миргородському повіті (1829). Лікував, зокрема, пораненого генерал-майора Віктора Олексійовича Фролова-Багреєва, поміщика с. Савинців.

Піунови (див.: Пеунови).

Піхоти (Піхотенки).
Піхота Грицько – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).
Піхотенко Лаврін – 1722 р. належав до козацької старшини («корогви дворянської») Миргородського полку.
Піхотенко Лаврін – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Піхотенко Левко – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).
Піхотиха Євдокія – козачка, убога вдова с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мала сина Івана.
Піхотенко Яків – житель с. Баранівки Сорочинської сотні (1746).

Піч Франц Францович – австрійський підданий, закінчив керамічну школу в Богемії. В 1908 – 1912 рр. майстер і викладач керамічного живопису в Миргородській художньо-промисловій школі.

Пічкур Андрушко – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Піщалі.
Український письменник-миргородець Павло Маляр у автобіографічному романі-трилогії «Золотий дощ» згадує керівника повстанського загону, повітового отамана Марка Піщаля, який діяв на Миргородщині близько 1918 – 1921 років. Піщалі – це родове й вуличне прізвище козаків Корицьких, які жили власним хутором поблизу хуторів Лещенків, Полив'яного, Кивиного. Прізвище Піщаль утворилося від зброярського заняття предка роду. П.Маляр згадує також хутір Піщалів.

Піщенко Олександр (див.: Ксьонз Олександр Павлович).

Плавини.
Плавина Григорій – посполитий у с. Попівці (1723).
Плавина Григорій Семенович – купець Хорольського повіту (1860-і рр.).

Плакси (Плаксенки).
Плакса Степан – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Плаксенко Жадан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Плакса Василь – козак Шишацької сотні (1718). Василь із синами Семеном, Йосипом та Іваном – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Плакса Павло Олексійович (1886, с. Баранівка Шишацького району – ?) – житель с. В.Сорочинців, походив із селян, мав початкову освіту. Працював бухгалтером колгоспу. Був заарештований 27 березня 1937 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Пламенець Родіон – 1787 р. гадяцький полковник, власник частини с. Грем'ячки Миргородського повіту.

Пластун Василь – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Платковський Яків (сер. XVIII ст.) – домонтовський сотник, одружений із Ганною Мусіївною Зарудною, донькою миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного.

Платонови.
Платонов Сергій Іванович – лікар («неимеющий чина») у м-ку Шишаках Миргородського повіту (до 1888 р.). Член Миргородської повітової земської управи (1888).
Платонов Костянтин Іванович – доктор медицини, професор із Харкова. 1942 р. приймав хворих у Миргороді, в електролікарні курорту й удома – на вул. Шевченка, 1 (в будинку Лихобабенка).

Плахотін Віктор Андрійович – директор Миргородського курорту в 1953 – 1959 рр. Автор книжки «Курорт «Миргород» (К., 1955).

Плахтії – власники хуторів Плахтіїв, які в XIX – на поч. XX ст. існували в Баранівській і Шишацькій волостях.

Племенюк К.Й. – 1942 р. власник фотоательє з виготовлення кольорових світлин у Миргороді, на вул. Гоголя, 134.

Плескачі.

Плескач Леонтій – заможний кінний козак, жив на території Потіцької сотні Миргородського полку (1723).

Плескач Сидір – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Згадується в реєстрі сотні 1732 р.

Плескач Стецько – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Плескач Яків Іванович (друга пол. XIX ст. – перша пол. XX ст.) – житель Миргорода. За неточними даними нащадків, доводився зведеним або двоюрідним братом графа О'Рурка (кого саме, не відомо; див.: О'Рурки). Служив кухарем у царському війську. У травні 1917 р. купив у графа В.М.О'Рурка один із його будинків на вул. Сорочинській (нині № 121). Володів 24 десятинами землі. Дружина – Олена Михайлівна Плескачева, походила з простого стану, служила у графа кастеляншею, де й познайомилася з майбутнім чоловіком. Мали доньку Наталю (див.), яку виховували молоді бездітні графи О'Рурки. Яків Іванович мав 2 сестер.

Іван Плескач. 1911 р.

Плескач Іван Якович (1.11.1889 – після 1930, м. Лубни) – художник, музейний працівник, краєзнавець, громадський і церковний діяч. Народився, ймовірно, в Миргороді. (Родинні зв'язки з Яковом Івановичем Плескачем – див. вище – не з'ясовані). Протягом 1902 – 1907 років навчався в Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В.Гоголя, де одним із його вчителів був Опанас Георгійович Сластьон. Дійсний член Московського Археологічного інституту. З початком Першої світової війни служив добровольцем у війську; навесні 1917 р. ініціював створення на базі старої царської армії українських національних військових одиниць. Зі створенням у травні 1920 р. Миргородського повітового художньо-промислового і наукового музею став його першим офіційним завідувачем. 1 серпня 1920 р. призначений на посаду завідувача підвідділом охорони пам'яток старовини, мистецтва та природи при відділі освіти в м. Миргороді. Того самого року очолив новостворене Лубенське наукове товариство при ВУАН. Разом із етнографом і художником О.Сластьоном активно займався збором експонатів у Миргородському повіті. Захоплювався малярством, дружив із миргородським художником Данилом Федоровичем Бондаренком (див.). Був причетний до діяльності УАПЦ в Миргороді. 1923 р. був безпідставно засуджений на 1,5 року в справі викрадення цінних експонатів із Миргородського музею. Після виявлення справжнього викрадача і повернення експонатів І.Плескача було звільнено від несправедливого покарання. Згодом, близько 1924 р., його було призначено на посаду директора Лубенського окружного музею. 1928 р. проводив розкопки курганів в урочищі Коломак біля с. Хитців на Лубенщині. Тяжко хворів, помер у досить молодому віці.

Плескач (Плескачова) Олександра Іванівна – сестра Якова Івановича. У шлюбі з миргородцем Данилом Федоровичем Бондаренком (див.).

Плескач (Плескачова) Орина (Аріна) Іванівна – сестра Якова Івановича. Одруженою не була, жила в Києві.

Плескач Наталя Яківна (24.05(н.ст.) 1911, Миргород – 31.03.1992, м. Донецьк) – донька Якова Івановича Плескача (див.). До 6-річного віку виховувалася в родині бездітних графів О'Рурк – сусідів (і, за деякими даними, родичів), які жили на вулиці Сорочинській. Була свідком розстрілу 1917 р. усіх членів родини О'Рурк у їхньому будинку. Зберегла альбом гравюр, подарованих їй графом В.М.О'Рурком. У 20-их роках була учасницею церковного хору Успінського собору. Одержала освіту – 7 класів. Протягом 25 р. працювала на різних роботах у миргородському колгоспі «Авангард». Одружена з Василем Івановичем Бакалом; мали 3 дітей: Сергія (1930 – 2012), який жив у Миргороді, і Надію (нар. 1940), нині живе в м. Донецьку.

Плескач М.Д. – у 30-х рр. XX ст. протягом 13 р. перебувала в таборах Мінлагу.

Плескачевий хутір існував біля м-ка Комишні.

Літ.: Бондаренко С. Мої зустрічі з О.Г.Сластьоном // Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С. 94; Розсоха Л. Миргородський краєзнавчий музей: Віхи становлення й розвитку // Сторінки історії Миргородщини: Зб. наукових праць. – Вип. 1. – Полтава, 2000. – С. 168 – 169; Савчук В. Полтавська школа краєзнавства (початок 20-х рр. XX ст.) // Історія України: Зб. статей. – Вип. 12. – К., 2001. – С. 116, 121; Розсоха Л. Сто років тому на Сорочинській // Миргород – наш дім. – 2010. – 21 січня. - № 3 (459). – С. 7.

Арх.: Приватний архів миргородської родини Бакалів (нащадків Плескачів).

Плетененки Онопрій і Андрушко – посполиті в Миргородській сотні (1718).

Плетенці.

Плетенець Павло – козак м-ка Сорочинців (1718). Павло з братом Василем – жителі м-ка Сорочинців, «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Павло є також у реєстрі сотні 1732 р.

Плетенець Микита – козак м-ка Сорочинців (1718), убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Плетенець Яків – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Плетенецькі (Плетеницькі).

Плетенецький (Плетеницький) Панас – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Плетенецький Мартин – посполитий у Хомутці (1723).

Плетеницький Іван – автор статті «Знати славних земляків», опублікованої в миргородській газеті «Відродження» (1942).

Хутір Плетенихи існував неподалік від с. Деркачів.

Плешивцев Іван Іванович – співробітник миргородського районного відділу НКВС; у 1941 – 1942 рр. ординарець, ад'ютант командира Миргородського партизанського загону «Перемога».

Плішко (Плешко) Тарас Андрійович – псаломщик Миргородської Воскресінської церкви (1897 – 1908).

Плосконос Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Плохути.

Плохута Грицько – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Плохутівна Гапка – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, мала 1 бездвірну хату.

Плохута Семен – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Плужники (Плужниченки).

Плужник Федір і Йосько (Юсько) – козаки м-ка Сорочинців (1718). Федір і Йосип із сином Леонтієм – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Плужник Михайло – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Плужниченко Тарас – шинкар у шинку, яким володів Прокіп Грек, у м. Хоролі Миргородського полку (1723).

Плужниченко Федір – житель м-ка Сорочинців (1724), чумак, ходив до Криму по сіль. Дружина – «Зиновія Федориха Плужникова».

Плужниченко Ясько – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Ярмаках.

Плужник Іван Дмитрович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 31 десятину землі.

Плужник Григорій Дмитрович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 30 десятин землі.

Пльова (Пліова) Роман – посполитий с. Баранівки (1718).

Плюкало Феодосій Петрович – селянин, 1915 р. мав винокурню в х. Пологах Сорочинської волості, де працювали 14 робітників.

Плюти.

Плюта Семен – козак м-ка Сорочинців (1718). Плюта (в публікації Г.Швидько – Плита) Семен із сином Яковом – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Плютин Павло – посполитий у с. Обухівці (1723).

Плютиха Яковиха Марія – убога посполита в містечку Сорочинцях (1723).

Пляшники.

Пляшник Михайло Павлович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 17 десятин землі.

Пляшник Семен Павлович (1883 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 16 десятин землі.

Побідаші (Побідашенки).

Побідаш Пилип – козак у с. Зуївцях (1718); перейшов у посполиті (раніше 1723 р.).

Побідашенко Михайло – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Побідинські.

Побідинський Григорій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Побідинський Гнат – учень Миргородського повітового училища (1840).

Повзнери.

Повзнер Хая-Малка Мойсеївна – міщанка Миргорода. 1890 р. відкрила в місті миловарний завод (за 2 версти

від залізничної станції). Найманих працівників не було. Використовувалися матеріали: каустикова сода, сало, вассерглаз, кокосова олія, які привозили з Одеси. За 2004 р. було вироблено 400 пудів продукції, прибуток – 1000 крб. Збут – у Миргороді й повіті.

Повзнер Аврам Аронович – міщанин, купець у Миргородському повіті, гласний Миргородської міської думи (1881); жив у Миргороді 1890 р. 1915 р. мав у місті миловарний завод із 3 робітниками.

Повидайло Семен – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Повниці (Повниченки).

Повниця Василь – житель Миргородської сотні (1718).

Повниченко Тишко – козак куреня с. Єрок Миргородської сотні (1718). Повниченко Тихоній – зубожілий піший козак у селі Єрках Миргородського полку (1723). Тишко Повниченко записаний також у реєстрі села 1732 р.

Повниченко Іван – козак с. Єрок Миргородського полку, помер у Терському поході. Його вдова Євдокія Повничиха, дуже убога, 1723 р. жила в с. Єрках.

Повниченко Савка – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же посполитий середньої заможності в с. Кибинцях (1723).

Повниця Савка – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Повод Никифор Филимонович (1880 – ?) – колгоспник у с. Гаркушинцях, репресований у 1930-их рр. Реабілітований.

Повстенко Омелян – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Повстяний Іван – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Повтораки. (Пор.: Повторацькі).

Повторак Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Повторак Самійло – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Повтораченко (Пултораченко) Луцик – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Повторацькі. (Пор.: Повтораки, Полторацькі).

Повторацький Іван, Повторацький Ілько – козаки Шишацької сотні (1718). Іван із синами Яковом та Ільком – «можні середні» козаки Шишацької сотні (1723).

Повторацький Ясько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). Він же Повторацький Яків Іванович – шишацький сотенний хорунжий (1746).

Погарський Григорій Олексійович (бл. 1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 18 десятин землі.

Погоди.

Погода Кирило Іванович – одержав домашню освіту. В 1904 – 1912 рр. священик церкви св. Великомучениці Варвари в с. Гаркушинцях, законовчитель Гаркушинського початкового народного училища.

Андрій – закінчив Полтавську духовну семінарію, став священиком. З 1904 р. – законовчитель початкового народного училища в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту.

Катерина Кирилівна – освіту здобула в єпархіальному училищі. В 1906 – 1907 рр. і пізніше працювала вчителькою початкового народного училища в с. Петрівцях. Близько 1914 р. одружилася із завідувачем Петрівцівського училища Кузьменком.

Погоничі.

Погонич Лаврін – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Погореленки.

Погореленко Хома – «можнійший» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Погореленко Корній – 1752 р. підсусідок у с. Єрках.

Погорєлови. (Пор.: Погорілі).

Погорєлов Павло – власник маєтку в с. Черевках. Убитий у бою під час війни з Туреччиною (очевидно, близько 1739 р.). Мав сина Івана.

Іван Павлович – значковий товариш, згодом корнет, успадкував маєток у с. Черевках. Мав сина Тимофія.

Тимофій Іванович (1752 – раніше 1804) – син значкового товариша. Дідич с. Черевків. Із 1766 р. на військовій службі в Миргородському полку на посаді полкового копіїста. 1768 р. – канцелярист, 1770 – сотенний писар,

в 1780 – 1783 рр. сотенний отаман другої Миргородської сотні. 1782 р. одержав звання військового товариша Миргородського полку. В походах участі не брав. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в армії. Одержав чин майора. До 1794 р. служив миргородським земським справником. 1783 р. мав 51 душу чол. ст. Придбав маєтності в с. Зуївцях і в окрузі. 1794 р. жив у Зуївцях, де влаштував винокурню. Мав землю і ліси біля м-ка Попівки. На початку XIX ст. купив у Миргороді в поміщика Забіли «2 плеца с жилыми двумя избами в Троецкой парафии». Близько 1803 р. мав 65 душ чоловічої статі: в Зуївцях – 31, Миргороді – 8, Попівці – 8, Черевках – 3, Довгалівці – 8, у х. Тригубицькому – 7. Власник маєтку в с. Лютенських Млинах Гадяцького повіту. Одружений із донькою Григорія Марківського Маврою (за іншими даними – Ганною). Діти: Матвій, Федір, Петро, Іван (двоє останніх померли неодруженими раніше 1815 р.); доньки Ганна (1815 р. була в шлюбі з поручиком Дмитром Борисенком), Марія, Параскевія, Домнікія.

Михайло Денисович – корнет, жив у с. Зуївцях (1791 – 1794). Писар Миргородського повітового суду (1809 – 1821).

Матвій Тимофійович – дідич Миргородського і Гадяцького повітів. Колезький секретар, засідатель Миргородського земського суду (1806 – 1808). 1815 р. перебував на військовій службі (комісіонер 10 класу провіантського штату).

Іван – у 1840 – 1842 рр. був на посаді миргородського волосного голови.

Семен Васильович – колезький секретар (1858), житель Миргородського повіту.

Григорій Антонович – козак Устивицьких хуторів (поч. XX ст.). Знавець і любитель місцевої старовини.

Йосип Семенович – дворянин у Комишні. В 1902 – 1907 рр. перебував на утриманні миргородської земської богадільні.

Погорєлов (Погорілов) Сергій Ілліч (1918, с. Черевки – ?) – українець, освіта неповна середня. Селянин-одноосібник у с. Черевках. Засуджений 1939 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Хутір Погорілів існував біля с. Зуївців (між Зуївцями і х. Кошовим).

Літ.: ПГВ. – 1858. – № 27. – С. 372; Отчет МУЗУ. – 1908. – С. 124.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 145; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 4; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 30 зв.; Ф. 1051. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 13; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1842 р. – № 2083; МКМ. НА. – «Документи поміщиків Погорєлових».

Погорілі (Погорілченки), Погорійли (Погоріленки). Пор.: Погорєлови.

Погорійло Роман – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Погорілченко Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

«Манадика Погорілченко» – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Погорілченко Андрій – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Погоріленко Павло з братом Оврамом – заможні козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Погорілий Федір – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Погоріленко Мартин – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Погоріленко Іван – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Погоріла Пазька – посполита заможна в Миргороді (1723).

Погорілий Матвій – підсусідок у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Погорілий Кость – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Погорілий Авраам – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Погоріленко Сидір – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Погорілий Сидір із небожем Павлом – 1738 р. козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові.

Погоріла Пелагія – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, разом із зятем Юськом мала 1 бездвірну хату.

Погорілий – сотенний писар, 1781 р. мав два хутори (1 і 6 хат) у другій Миргородській сотні Миргородського полку.

Погорілий Роман – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), жив у с. Черевках.

Погорілий Роман – козак Сорочинської сотні (1782).

Погорілий Іван – поручик. Мав сина Гаврила (нар. бл. 1806), який 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Погорілий Семен Васильович – дворянин Миргородського повіту, колезький секретар. 1858 р. продав колезькому радникові Олексієві Васильовичу Капністу свою сінокісну землю поблизу с. Обухівки, в урочищі садка козака Коробки.

Погорілий Степан Кирилович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Кибинцях, мав 46 десятин землі.

Погорілий Петро Васильович (1863 – ?) – козак, кибинський волосний старшина (1900 - 1904). 1913 р. жив у х. Беєвому Кибинської волості, мав 15 десятин землі.

Погорілий Яким Петрович (1894, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у Кибинцях. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Погорілий Петро Федорович (1898, с. Бієве Миргородського району – ?) – селянин-одноосібник у с. Бієвому. Вперше засуджений 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у с. Кибинцях. Удруге засуджений 19 жовтня 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Погорілий Федір Иойсейович (1901, с. Єрки Миргородського району – ?) – житель Миргорода, робітник держсортфонду. Засуджений 1938 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Погорілий Іван Петрович (1905 – ?) – уродженець і житель с. Бієвого, селянин-одноосібник. Засуджений у березні 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Погорілий Іван – учасник Другої світової війни, кавалер двох орденів Слави, по закінченні війни жив і працював у Миргороді.

Погорілий хутір існував у Кибинській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 157, 261, 277, 298; Адрес-календарь, 1900. – С. 16; Малорос. книги. – С. 72; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 122; Швидько. – С. 39, 180, 199, 311; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 8.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 8 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 93 зв.; МКМ. НА. – Документи Капністів. – Тека № 12.

Погребенченко Захарко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Погребняки (Погрібняки).

Погребняк Максим – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Погребняк Тишко – посполитий у с. Попівці (1723).

Погрібняк Микола Степанович (5.12.1885, с. Козацьке, нині Звенигородського району Черкаської обл. – 30.05.1965, м. Дніпропетровськ) – український художник. Освіту здобув у Миргородській художньо-промисловій школі (1903 – 1908), учень О.Сластьона. Подальша доля пов'язана з Катеринославом (Дніпропетровськом). Збирач зразків українського орнаменту, оформлювач книжок для народного читання. Автор картин «Після дощу», «На Київщині», «Вечір», «Метелиця», «Колгоспна отара» та ін. (зберігаються в Дніпропетровському художньому музеї).

Погрібні.

Погрібний (Погребний) Гаврило – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Погрібний (Погребний) Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Погрібний Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). В публікації реєстру 1732 р. його прізвище хибно відтворене як Потрібний.

Погрібний Савка – посполитий у с. Попівці (1723).

Погрібний Юсько – посполитий у с. Слобідці (1718); житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Слобідці.

Погрібний Петро – сотенний хорунжий, служив у Миргородському полку, 1752 р. мав власний житловий двір у м. Цибулеві Миргородського полку.

Пода Іван – житель с. Петрівців, козак Миргородської сотні (1732).

Податі (Податенки).

Податенко Яцько – належав до ковальського цеху Миргородської сотні (1732).

Подать Максим Іванович (бл. 1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Рибалківщині Петрівської волості, мав 17 десятин землі.

Податченки.

Податченко Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Подварчани (Підварчани). (Прізвище означає: житель підварка, тобто передмістя).

Подварчанин Іван – посполитий Шишацької сотні (1718).

Подварчанин Логвин – посполитий Шишацької сотні (1718).

Поджний Михайло – наказний сорочинський сотник Миргородського полку (1721).

Подільний Улас – посполитий у с. Попівці (1723). (Пор.: Подольний).

Подлесні (див.: Підлісні).

Подоленки.

Іван – значковий товариш, 1770 р. мав 2 хати в Миргороді.

Максим – значковий товариш, власник однієї хати в Миргороді (1770).

Семен – значковий товариш, 1770 р. мав 2 хати в Миргороді.

Григорій – похідний отаман, 1770 р. мав у Миргороді 2 хати.

Подольні.

Подольний Денис – колезький секретар; 1830 р. його син Василь навчався в Миргородському повітовому училищі. (Пор.: Подільний).

Подольний Олексій Дмитрович (бл. 1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Білашах Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.

Подоляки (Подоляченки).

Подоляка Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Подоляченко Матвій – козак сотні Кирика Попівського (1649).

Подоляка Матвій (за деякими даними, Іванович) – миргородський полковий осавул (1654). Наказний полковник Миргородського полку (1654).

Подоляченко Павло – бурмистр Сорочинської ратуші (1687).

Подоляка Кіндрат – посполитий у с. Попівці (1723).

Подоляка Грицько з братом Паськом – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Подоляка Кирило – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Подоляка Ілля Іванович (1840 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Попівці, мав 16 десятин землі.

Подоляка Федір Іванович (1844 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Попівці, мав 16 десятин землі.

Подоляка Павло Ілліч (1863 - ?), козак, 1913 р. жив у м-ку Попівці, мав 20 десятин землі.

Подоляка Марія Кіндратівна – жителька Попівки. В 1920 і 1922 р. стала хрещеною матір'ю Ганни і Василя – дітей псаломщика Олександро-Невської церкви с. Попівки Макара Миколайовича Яновського (див.).

Подолянки.

Подолянка Григорій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав брата Романа.

Подолянка – козак, згадується в Лохвицькій ратушній книзі 1736 р.

В середині XIX ст. біля с. Попівки було урочище Ліс Подолянки.

Подорвани (див.: Підорвани).

Подорожки.

Подорожка Микола – козак Шишацької сотні (1718 – 1732). Піший (1723), мав дорослих синів Гаврила і Наума.

Подорожка Назар – козак Шишацької сотні (1718 – 1732).

Подтиненко Петро – посполитий у с. Попівці (1723).

Подфіліпські. Ймовірно, рід походив із Поділля.

Подфіліпська – дворянка, у 1880-их рр. мала будинок у м-ку Сорочинцях, який миргородське повітове земство купило в неї для Сорочинської лікарні.

Подфіліпський Леонард – майор у відставці, чоловік Марії Іванівни Яковенко (див.).

Подчаські (Підчаські).

Підчаський Радько – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718). Він же Подчаський Радько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Подчаський Семен Іванович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 18 десятин землі.

Подчаський Йосип Костянтинович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 21 десятину землі.

Підчаські – родина з 4 чоловік у с. Савинцях, 1933 р. уся померла з голоду.

Пожаренко Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Пожилов Микола – хутірський прикажчик у савинській економії дідичів Фролових-Багреєвих (XIX ст.).

Позивайбаби.

Позивайбабенко – убогий посполитий у с. Ярмаках (1723).

Позивайбаба Кирило – соцький с. Ярмаків (1863).

Позивайко Григорій Дмитрович (1861 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Озниці Комишанської волості, мав 23 десятини землі.

Позняківські.

Позняківський (Позняковський) Степан – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Позняковченко (в публікації О.Бодянського – Познаковченко) Демко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Позняковський Іван Данилович – титулярний радник, помічник окружного начальника Миргородського повіту (1850).

Позняковська Ганна Петрівна – дружина титулярного радника, 1853 р. купила будинок із двором у Миргороді, на передмісті Мочарі у дружини відставного «поштальйона» Тетяни Омелянівни Шелюжкової.

Позняков (Поздняков) Петро Михайлович – миргородський нотаріус у 1890 – 1901 рр.; 1890 р. мав контору в Миргороді на базарній площі в будинку Романовича.

Поїжчик Юсько – «можнійший» посполитий у с. Петрівцях (1723).

Покачайло Іван – козак Багацької сотні (1718).

Покидько Харко – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Корнія.

Покиньборода Мисько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Поклади (Покладенки).

Покладенко Гринець – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Поклад Семен Пимонович (1895, сел. Ромодан – травень 1938, Полтава) – походив із селян, мав середню освіту. В 30-х рр. жив у м. Лубнах, працював бухгалтером артілі. Репресований. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу, вирок виконано. Реабілітований 1956 р.

Поклад Сергій Пимонович (1900, сел. Ромодан – ?) – із селян, мав початкову освіту. Голова колгоспу імені 8 Березня, створеного 1929 р. на землях Ромоданівської сільської ради. У 30-их рр. – житель станції Ромодану, працював вантажником. 15 вересня 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Покотило Корній Кузьмович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 15 десятин землі.

Покрас Артем – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Покрови.

Покрова Гарасим – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Покрова Яків – посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Покрова І. – завідувач Миргородського повітового відділу юстиції (грудень 1920 р.).

Покутні.

Покутний Ярема – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Покутний Пилип – козак м-ка Сорочинців (1718).

Покутній Роман – житель Миргорода (Кут). Про його рід розповів український письменник-миргородець Павло Маляр у автобіографічному романі-трилогії «Золотий дощ». Ймовірно, це реальні особи. За даними П.Маляра, коли Р.Покутньому виповнилося 100 років, Опанас Сластьон намалював з нього портрет олійними фарбами.

Покутній Іван – син Романа. За даними П.Маляра, перед Першою світовою війною він закінчив вищу сільськогосподарську школу, працював агрономом у Миргородській повітовій земській управі. Під час Української революції під впливом Є.Нероновича зблизився з боротьбистами, очолив у них Земельний комітет. Коли на Миргородщину ввійшло німецьке військо, він 1918 року пішов у підпілля, готував повстання проти режиму П.Скоропадського, переховуючись у болотах Королівщини. Був заарештований і розстріляний комендантом Миргорода Кирпотою за приналежність до Земельного комітету та поділ поміщицької землі, за підготову повстання проти гетьманців.

Поламаний Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Полегаєнко Андрушко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Полежаченко (в публікації О.Бодянського – Полежайченко) Лесько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Полєнов Никифор Олексійович – 3 квітня 1658 р. був призначений царським указом на посаду воєводи в м. Миргород. Йому було виділено 300 чоловік «ратних людей».

Полетики (див.: Політики).

Поливані (Поливанці, Поливаненки). У м-ку Сорочинцях є історичний куток Поливанівка.
Поливаний Павло – козак м-ка Сорочинців (1718).
Поливанець Іван – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).
Поливаненко Прокіп – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Полив'яні.
Полив'яний Іван із сином Остапом – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). Остап – курінний отаман Сорочинської сотні (1732).
Дмитро – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).
Іван Савович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 193 дес. землі в х. Поливяному (в дачах В.Сорочинців).
Петро Панасович (1825 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Полив'яному Баранівської волості, мав 34 десятини землі.
Михайло Панасович (1836 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Полив'яному Баранівської волості, мав 18 десятин землі.
Гнат Кузьмович (1884, с. Полив'яне – ?) – із селян, житель с. Полив'яного, без певного місця роботи. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Андрій Семенович (1888, с. Полив'яне – ?) – із селян, житель с. Полив'яного. Мав середню освіту. Діяч української автокефальної церкви. Рахівник споживчого товариства в с. Полив'яному. Засуджений Особливою трійкою 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Покарання відбував на Далекому Сході, після повернення жив у Полив'яному. Реабілітований 1959 р.
Митрофан Павлович (1895, с. Полив'яне – ?) – житель с. Полив'яного, завідувач магазину. Заарештований 1937, засуджений 1939 р. за ст. 54, по суду виправданий.
Ананій Климентійович (1897, с. Полив'яне – 26.05.1938) – у 30-х рр. жив у Миргороді, без постійного місця роботи. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно.
Йосип Пилипович (1898, с. Полив'яне – 31.05.1938) – із селян, жив у селищі Гоголевому Великобагачанського району, без певних занять. Засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.
Петро Гнатович (1903, с. Зубівка – ?) – із селян, чоботар у с. Зубівці. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1964 р.
Григорій Романович – староста с. Полив'яного (1942 – 1943).
Федір Кирилович – староста громадського двору в с. Полив'яному (1942 – 1943).
Кіндрат Сидорович – поліцай у с. Полив'яному (1942 – 1943).

Полив'яний-Забажанов Сергій Іванович (1892 – ?) – кустар-одноосібник у с. Великих Сорояинцях, був репресований за сталінщини, згодом реабілітований.
Полікарпов Іван Михайлович – позаштатний диякон Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви (1902).

Політики (Полетики).
Політика Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Полетики – відомий дворянський рід козацько-старшинського походження Лубенського полку, згодом Роменського повіту. Мали зв'язки з миргородським дворянством.
Політика (частіше Полетика) Олександр Іванович (1776 – 1843) – капітан артилерії у відставці з 1798 р., надвірний радник (1805), колезький радник (із 1830). Нагороджений орденом св. Анни 2-го ступеню (1828). 1805 р. став опікуном маєтків генерал-майора Йосипа Петровича Чорниша в Миргородському повіті. Одружений: першим шлюбом – з Тетяною, донькою Флора Заріцького; другим – із Катериною, донькою Василя Капніста, письменника.

Поліськи (Полещенки).
Полещенко Мусій – житель м-ка Сорочинців, входив до ткацького цеху (1732).

Політьки (Політченки).
Політько Хвесько – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).
Політько Федір, Політько Іван – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).
Політько Олексій – посполитий у Хомутці (1723).
Політченко Хвесько – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1718 – 1723), піший.
Політченки Іван і Онисько – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).
Політько Хведір – 1738 р. виборний козак у с. Довгалівці, малоґрунтовий. У ревізії села записаний першим. Мав небожа Петра.
Політько («Політко») – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Поліщук Павло – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Полковський Петро – 1723 р. наказний сотник Власівської сотні Миргородського полку, за відсутності дійсного сотника Михайла Майбороди.

Половинки.
Половинка Панас – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Половинка Федір – козак с. Довгалівки Миргородського полку, зубожілий, піший (1723).
Половинка Василь – служитель Уляни Апостолової, вдови гетьмана, 1737 р. жив у одному з двох її дворів у м-ку Хомутці.

Полові.
Половий Іван Климович і ще один його однофамілець – у 1930-их рр. жителі с. Новоселиці (за 7 км від Попівки), були розкуркулені радянською владою й силоміць вислані.

Половки.
Половко Ілляш – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).
Половко Яцько – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Полов'ян Володимир Степанович (1895 – ?) – колгоспник колгоспу ім. Петровського, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Полозов – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Полонійчик Василь – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Полонські.
Полонський Йосько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Полонський Данило – із с. Чорнух. Близько 1926 р. був священиком УАПЦ в с. Довгалівці на Миргородщині.

Полонченко Курило – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Полохливець Архип Кирилович (1841 – ?) – селянин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 22 десятини землі.

Полоцькі.
Полоцький – міщанин, 1913 р. мав у Миргороді на базарній площі торгівлю швейними машинами.
Полоцький Олександр Аркадійович (1886, м-ко В.Сорочинці – 10.02.1938, м. Ухта) – більшовицький функціонер, фінансист, публіцист. Народився в заможній єврейській родині службовця – висококваліфікованого хіміка. Навчався в Харківському університеті, Харківському технологічному інституті. Як член української партії соціалістів-революціонерів був виключений із технологічного інституту. На 3 роки був засланий до Вологодської губернії. В лютому 1917 р. повернувся на Полтавщину. Був головою Гадяцького повітового виконкому (1917). У 20-х рр. перебував на керівних посадах у Харкові: членом колегії Наркомату зовнішньої торгівлі, очолював правління Укрбанку, працював у банках за кордоном. Автор праць із фінансових питань. У 1928 – 1933 рр. був на посаді заступника наркома освіти М.Скрипника, опікувався роботою музеїв, питаннями охорони пам'яток; 1928 р. намагався протистояти розпродажеві через Держторг за кордон цінних експонатів, вилучених із українських музеїв. Був на інших високих державних посадах. 4 грудня 1934 р. зазнав арешту в зв'язку зі справою боротьбистів, 28 березня 1935 р. одержав вирок – десять років каторги, де й загинув. Реабілітований 1956 р.
Літ.: Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 134; Данилюк Ю.З. У сфабрикованій «справі боротьбистів» // Реабілітовані історією. – Київ – Полтава, 1992. – С. 317 – 321; Коломеер М.С. Люди земли полтавской. – Полтава, 1999. – С. 28.

Полтавці (Полтавченки).
Полтавець Олексій – 1725 р. омельницький війт Миргородського полку.
Полтавченко Гарасим – посполитий у Хомутці (1723).
Полтавець Семен Корнійович (бл. 1833 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Слобідці Петрівської волості, мав 157 десятин землі.
Полтавець Степан Петрович (1904, с. Слобідка – ?) – із селян, житель Миргорода, робітник (чорнороб) курорту. Засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Полтавський (в реєстрі – Пултавський) Семен – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Полтораки (див. також: Повтораки).
Полторак Онисько – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Полторацькі. (Пор. також: Повторацькі).

Полторацький (в реєстрі – Пулторацький) Василь – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Полторацький Федір – дячок Сорочинської Успінської церкви (1782 – 1785).

Полторацький Марко Федорович (1729 – 1795) – український співак і диригент. Син козака м-ка Сосниці Чернігівського полку. До 1745 р. навчався в Київській академії. У 16-літньому віці гетьман К.Розумовський привіз його до Петербурга. Став співаком-солістом Придворного хору, диригентом, згодом – директором Придворної капели. «Будучи полковником и вспевальной музыки при Всероссийском Императорском Дворе начальником», 22 грудня 1763 р. одержав право дворянства. Мав чин дійсного статського радника (1780-і рр.). Одержав маєтки у Лубенському повіті. Дружина – Агафокла Олександрівна Шишкова, з якою мав 22 дітей. Його портрет написав В.Боровиковський.

Полторацький Петро Маркович (бл. 1775 – після 1851) – син Марка Федоровича. Розпочав службу в лейб-гвардії Семенівському полку 1795 р., покинув службу 1797 р. у званні підпоручика. Був дипломатом. Власник маєтку під Лубнами, де жив протягом більшої частини життя. Перший предводитель дворянства Лубенського повіту (1802 – 1809). Близько 1817 р. управляв маєтками І.М.Муравйова-Апостола в Миргородському повіті (Хомутець, Попівка, х. Стовбин) до одержання указу про законне введення Муравйова-Апостола в володіння спадщиною. Дружина – Катерина Іванівна Вульф (1871 – 2.03.1832). Доньки: Ганна (11.02.1800 – 27.02.1879), у шлюбі з генерал-лейтенантом Єрмолаєм Федоровичем Керном (1765 – 1841), їй присвячений вірш О.Пушкіна «Я пам'ятаю мить чудову»; Єлизавета (бл. 1802 – ?), у шлюбі з майором Решком.

Полторацький Дмитро Маркович – близький приятель Д.П.Трощинського, І.М.Муравйова-Апостола.

Полторацька Єлизавета Марківна (2.05.1768 – 3.07.1838) – одружена з Олексієм Миколайовичем Оленіним (1764 – 1843), директором Публічної бібліотеки в Петербурзі (з 1811), президентом Академії мистецтв (з 1817), істориком і археологом, членом Державної ради, з 1826 – державним секретарем, другом В.В.Капніста. Єлизавета – двоюрідна сестра Капністової дружини. Знайомі О.Пушкіна.

Літ.: Придворный месяцослов, 1826. – Ч.1. – С.61, 118; Ч.2. – С.21; Список кавалерам императорских российских орденов. – Ч.1. СПб., 1833. – С.49; Ч.2. – С.13; Общий гербовник дворянских родов Всероссийской империи. – Ч.2. – СПб. – С. 142 – 143; Из прошлого Полтавщины // К.С. – 1906, июль – август. – С. 80 – 81; Черейский. – С. 341 – 343; Попович М. Микола Гоголь. – К., 1989. – С. 17.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 51 зв.

Полтораченко (в реєстрі – Пултораченко) Луцик – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Полуботки (Полуботченки).

Полуботченко (в реєстрі – Полубонченко) Лаврін – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Полуботківна Марфа (дочка Леонтія Полуботка?) – дружина Григорія Даниловича Лісницького – миргородського сотника (1707).

Полуботчиха Марія – вдова, посполита середньої заможності в с. Зуївцях (1723).

Полудрибка Грицько – посполитий Устивицької сотні (1718), міщанин у м-ку Устивиці (1732).

Полулях Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Полуосьмачок Мисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Полупан Іван – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723), піший.

Полуусенко Курило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Полуяни.

Полуяненко Матюша – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Полуянівський Ярема – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Полуянов Григорій (? – раніше 1785) – каптенармус, житель м-ка Сорочинців. Дружина Єфросинія Іванівна, померла 1785 р. в Сорочинцях.

Полуянов Юхим (1747 – 22.06.1785) – прапорщик, помер у м-ку Сорочинцях.

Полцехместер Даниїл – 1793 р. у Яреськах Миргородського повіту став хрещеним батьком новонародженої доньки корнета Карла Івановича Фон-Шліхтина (див.).

Польський Корній – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Степана Бобиренка.

Польща Степан – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Полягаєнко Андрушко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Поляк Павло – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Полякови.

Поляков Михайло Мойсейович – доброволець-двадцятип'ятитисячник, комуніст, відряджений на Полтавщину для реалізації більшовицької політики на початку 20-х рр. ХХ ст., голова сільської ради в с. Гаркушинцях. На чолі комнезамівців проводив жорстокі дії, спрямовані на розкуркулювання господарів (навіть середняків) села. Був убитий, за офіційною радянською версією, куркулями під час проведення колективізації наприкінці 20-х років (застрелений через вікно сільської ради). Проте за даними колишнього жителя Миргорода О.Воскобійника, опублікованими в його автобіографічній книжці «Повість моїх літ» (2000), Полякова вбито не з політичних мотивів. Його застрелив з почуття гіркої кривди хлопчина-сирота Микола Гаркушинецький, якому свого часу дали притулок заможні добрі жителі села, а їх голова сільської ради Поляков несправедливо розкуркулив і спровадив до Сибіру. Комуністична влада назвала ім'ям Полякова вулицю в с.Гаркушинцях.

Роза Михайлівна (1921 – 1942) – уродженка Миргорода, зв'язкова й розвідниця партизанського загону «Перемога». Донька Михайла Мусійовича. До війни працювала друкаркою в Миргородському районному відділі НКВС, комсомолка. Жила в Миргороді в провулку Старосвітському. Під час виконання бойового завдання була схоплена німецьким патрулем. Під час жорстоких допитів і катувань не виказала друзів, і була страчена.

Полянські.

Ілляш – посполитий у с. Попівці (1723).

Іван – священик Варваринської церкви с. Гаркушинців (кінець XVIII ст.). Дружина Катерина.

Захарій – священик Варваринської церкви с. Гаркушинців (1791). Мав сина Павла і доньку Євдокію.

Семен Андріянович – колезький секретар, столоначальник Миргородського повітового поліційного управління (1874 - 1890). Титулярний радник (1900), секретар цього самого управління (1891 – 1900).

Павло Семенович – у 1903 – 1904 рр. колезький асесор, становий пристав 3-го стану Миргородського поліційного управління (м. Миргород).

Григорій Павлович – канцелярський службовець у Миргородському поліційному управлінні (1903).

Іван Іванович – диякон, псаломщик і законовчитель Миргородської Успінської соборної церкви (1908).

Михайло Степанович – закінчив міське училище. Диякон, із 1906 р. законовчитель Миргородського сільського початкового народного училища, з 1909 – народного земського училища. В 1910 – 1912 рр. диякон Миргородської Успінської соборної церкви.

Таїсія Михайлівна – освіту одержала в єпархіальному училищі. З 1906 р. учителька-завідувачка Тригубівського початкового народного училища Попівської волості Миргородського повіту.

Іван – член карального загону Кирпоти (див.). Розстріляний миргородськими чекістами у березні 1919 р.

Полянський Я. – у середині 20-х рр. ХХ ст. був членом Миргородської філії спілки селянських письменників «Плуг».

Літ.: Памятная книжка, 1874. – С. 127; Адрес-календарь, 1900. – С. 2; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1908. – С. 87, 93; Швидько. – С. 201.
Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 328; Спр. 133. – Арк. 261; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка.

Помагачі.

Помагач (в деяких документах хибно згадується як Помагар) Григорій – 1725 та 1731 рр. війт хорольський Миргородського полку.

Помагач Яким – міський хорольський війт (Миргородського полку) в 1729 – 1730 рр.

Помазани (Помазаненки).

Помазан Тимко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Помазан Іван – козак Миргородської сотні (1718). Житель м. Миргорода, входив до складу Миргородської полкової сотні, загинув у поході раніше 1723 р. Мав дорослого сина Павла.

Помазан Омелько – козак Миргородської сотні (1718). Він же Помазан Омелян, колишній козак Миргородської полкової сотні, який перейшов у посполиті (1723).

Помазан Василь – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Помазаненко Данило – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Помазаненко Ярема – посполитий у с. Петрівцях (1718).

Помазаненко Андрій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Помазан Параска Тимофіївна – донька козака. У шлюбі з Леонтієм Гавриловичем Келембетом, абшитований сотником (1768), значковим товаришем Прилуцького полку (1774).

Помазани – власники хутора Помазанового поблизу Миргорода (нині це, ймовірно, в західній частині міста) у першій пол. XIX ст.

Помазан (Помазанов) Гаврило – 1858 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус.

Помазан Петро – 1918 року служив у званні хорунжого в 1-ій Запорізькій дивізії Українського війська (під орудою полковника Івана Дубового, помічника полковника П. Болбочана); у березні 1918 р. дивізія діяла проти більшовицьких військ в районі селища Ромодану.

Поморська Софія Миколаївна – дворянка, дідичка в Миргороді, де мала підданих (1833).

Пом'янські.

Василь Павлович – паламар Сорочинської Миколаївської церкви (1844). Дружина Дарія Савівна. Донька Агапія (нар. 1844).

Левко Ількович (12.07.1906, Миргород – 1987, Москва) – письменник. Син миргородського лимаря. Одержав освіту в Миргородській чоловічій гімназії. Активіст комсомольського руху 20-х років на Миргородщині. Згодом жив у працював у Полтаві, Горькому, Москві. Автор книжки нарисів «Повернення в молодість» (К., 1980), події якої пов'язані з Миргородщиною, та інших творів, які друкувалися в часописах. Похований у Москві.

Понежа І.П. – керівник контори «Заготутиль» у Миргороді (1941 – 1943). Дописувач газети «Миргородські вісті». Автор заміток і нарисів «Брати», «Я знаю вашу біографію» (про засилля НКВС), «Краще вмерти» (про насильницьке переселення й руйнування більшовицькою владою Гайдабуриного хутора на Миргородщині в 1930-их рр.).

Пономарі (Пономаренки). Пор. також: Пономарьови, Паламаренки.

Пономар Сава – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Пономаренко Костя – житель м-ка Сорочинців, входив до кравецького цеху (1732).

Пономаренко Павло – хорунжий Хорольської сотні Миргородського полку (1732).

Пономаренко Микола Тимофійович – дворянин, 1890 р. відставний майор, житель м-ка Комишні. В 1890 – 1896 рр. – член Миргородської дворянської опіки.

Хутори Пономаренків існували в Комишнянській і Петрівській волостях.

Пономарьови.

Андрій (бл. 1774 – 1.09.1820) – священик Успінської церкви в м-ку Сорочинцях (1803 – 1820), священик Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви (1815). Помер у Сорочинцях від сухот. Донька Євдокія (нар. 1819).

Павло Андрійович – 1824 р. священик Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви, 1829 р. священик Сорочинської Миколаївської церкви, 1832 р. – Сорочинської Успінської церкви. 1839 р. благочинний Миргородського повіту. Мав доньку Марію (1832 р. доросла).

Понтовський Пантелеймон Стефанович (1734 – ?) – священик. Народився в с. Каленики Остап'ївської сотні Миргородського полку (нині Решетилівського району) в родині ієрея Стефана Матфієва. З 1752 р. навчався в Київській академії, де, очевидно, й придбав прізвище Понтовський. Під час навчання в академії викладав там таки курс риторики. 1759 р. був призначений на посаду церковнослужителя російської посольської церкви в Варшаві.

Літ: КМА. – С.440.

Попа Андрій – заможний житель, значковий товариш Миргородського полку (1735 – 1741), мав у Миргороді власний житловий двір. Жив також у с. Тухах Яреськівської сотні Миргородського полку.

Попадич Василь – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки. У списку жителів записаний другим після війта.

Попадиченко Іван Федорович – дисидент 70-их рр. XX ст. Народився в с. Кибинцях. За свої політичні погляди в 1976 – 1981 рр. відбував покарання в мордовських таборах суворого режиму. Автор мемуарів «Мордовсько-уральські мордування» (1983) та твору «Перетин двох прямих». В 1990-их рр. жив у Санкт-Петербурзі, згодом на Миргородщині. Помер у с. Кибинцях у січні 2018 р.

Попатенки – козацько-старшинський рід Яреськівської сотні Миргородського полку.

Степан (бл. 1682 – 29.09. 1756, м-ко Яреськи) – яреськівський сотник Миргородського полку (1744 – 1749). За деякими даними, волоський ротмістр.

Панас Степанович (бл. 1711 – 15.09.1790, Яреськи) – на військовій службі з 1736 р. Значковий товариш. Яреськівський сотник: у 1737 р. наказний, у 1749 – 1768 рр. дійсний. Учасник російсько-турецької війни 1735 – 1739 рр. У жовтні 1738 р. стояв на чолі загону козаків Миргородського полку, числом 115 шабель, у складі команди Лубенського полкового осавула Ф. Зарудного; охороняв кордон по р. Дніпрі. 1780 р. згадується як увільнений сотник. 1787 р. був власником х. Кривоузового Говтв'янського повіту. Володів селянами в Яреськах, мав хутір під Яреськами. 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. У 80-х рр. ХУІІІ ст. позивався в Говтв'янському повітовому суді до Панаса Гоголя-Яновського за коней, згодом був «за обиди подовольствован».

Протягом певного часу був жителем села Сорочинців (нині – с. Малі Сорочинці) поблизу Миргорода. Дружиною Попатенка, очевидно, була Наталя (бл. 1716 – 4.09.1758, Яреськи). Діти: Прокіп, Василь (1761 – 1.05.1771).

Павло – запорізький старшина, писар. 1772 р. полковник Війська Запорізького Іван Мандро й старшина Павло Попатенко очолили Другу (колишню Дніпровську) команду, яка з наказу Коша була відправлена в розпорядження Першої російської армії на Дунай і несла там бойову службу. 1773 р. після заворушень у команді її старшиною було призначено Павла Попатенка. Того самого року писар П.Попатенко увійшов до складу депутації «столичників» на чолі з полковником Микитою Самбоком, яку Кіш відрядив до російського імператорського двору по жалування для Війська Запорізького.

Михайло – запорізький старшина, писар. Брав участь у російсько-турецькій війні. Під час кампанії 1774 р., 26 квітня під турецькою фортецею Кінбурном запорізький полковник Опанас Ковпак і старшина Михайло Попатенко керували командою, розвідка якої вступила в бій із турками й захопила в полон Мурзу-Ахмета. З 1774 р. Михайло Попатенко – писар, який замістив свого земляка Семена Маєвського (див.), очоливши команду з 500 запорожців. Ця команда взяла участь у Кримському поході й під проводом М.Попатенка стояла на сторожі біля берегів Чорного моря. В архіві Коша Запорізької Січі збереглися листи М.Попатенка до кошового отамана Петра Калнишевського.

Попатенко – козацький старшина, 1776 р. одержав близько 2000 десятин землі в Катеринославському повіті Азовської губернії.

Попатенко – полковий осавул, 1781 р. був власником двох хуторів у Яреськівській сотні.

Прокіп Панасович (1751 – ?) – син сотника. Розпочав службу в Миргородському полку підканцеляристом 1767 р., із 1772 р. – канцелярист. Із 1780 р. – військовий товариш Миргородського полку. В походах участі не брав. По скасування Миргородського полку (1783) продовжив службу в армії. Поручик (дані за 1786 – 1806 рр.). Дідич у Яреськах. Мав підданих у Яреськах і в х. Хвощовому. Знайомий Гоголів-Яновських: 1794 р. підписав родовідне свідоцтво Панаса Гоголя-Яновського. 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. Дружина Марфа Семенівна (бл. 1758 – 31.05.1817, Яреськи). Діти: Григорій перший (нар. 7.01.1787 р. в Яреськах, його хрещеним батьком був грузинський князь Олексій Пхеїдзе); Володимир (нар. 15.07.1789 р. в Яреськах, «восприємником» був Петро Ворожченко, гвардії каптенармус); Григорій другий (нар. 16.11.1791 р. в Яреськах, «восприємник» – ротмістр Петро Остапович Ворожченко); Софія (нар. 18.09.1780 р., її хрещена мати – Софія, донька миргородського полкового хорунжого Семена Короленка).

Павло – поручик, жив у Яреськах. 1781 р. став хрещеним батьком Остапа – сина Івана Левицького, диякона Яреськівської Рождественської церкви.

Степан Петрович (? – раніше 1789), Петро Олександрович (? – не раніше 1789) – цих двох осіб згадує в листі 1789 р. до Опанаса Дем'яновича Гоголя-Яновського Олексій Данилевський із с. Олефірівки як спільних знайомих.

Олександр Степанович – син яреськівського сотника, мав звання значкового товариша. Сотник 2-ї миргородської сотні (1750 – 1771), 1779 р. сотник у відставці, «увільнений сотник» (1791). Власник хутора під м-ком Яреськами. Жив у с. Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці), був його співвласником (1787). Біля села був хутір Попатенка (1 хата). Мав сина Петра, доньку Катерину (1791 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої дитини Григорія Ковриги, сотенного отамана, жителя с. Малих Сорочинців).

Григорій – житель м-ка Яресьок (1793).

Петро Олександрович – житель м-ка Яресьок (1802).

Данило – дворянин, жив у Яреськах (1804).

Федір – штабс-капітан, жив у Яреськах (1815 – 1830).

Мотрона Федорівна – у шлюбі з Еразмом Михайловичем Сукачовим (див.).

Федір (? – раніше 1825) – корнет, житель с. Малих Сорочинців. Його спадкоємці 1825 р. мали в селі посполитих (20 душ обох статей). (У центрі села Малих Сорочинців до XXI ст. збереглася назва місцини Попатівщина; либонь, саме там і був маєток Попатенків; досі там іще залишилися 300-літні дуби).

Володимир (син Прокопа?) – колезький реєстратор, бл. 1825 – 1830 рр. жив у Яреськах. Діти: Дем'ян (нар. 1.11.1830 р. в Яреськах, «восприємником» був Харлампій Півінський), Микола.

Григорій Прокопович – колезький секретар (1816 – 1825), засідатель Миргородського земського суду (1816 – 1821). 1825 р. підписав як свідок духовний заповіт Тетяни Семенівни Гоголь-Яновської про спадщину в Василівці й Яреськах. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1847 р. Діти: Іван, Олексій. Його спадкоємці в 1864 – 1867 рр. мали 144 дес. землі в х. Хвощевому (в дачах с. Андріївки-Бузової) і 34 дес. у дачах м-ка Яреськів.

Попатенкова Марія Гаврилівна – 1864 р. мала 139 дес. землі в х. Кривоусовому Миргородського повіту.

Микола Володимирович – син колезького реєстратора, землевласник, поміщик с. Абазівки Полтавського повіту. Указом Герольдії 1847 р. внесений до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії. Дружина Надія Никифорівна. 1884 р. був у чині колезького реєстратора. 28 лютого 1884 р. став «восприємником» (разом із дворянкою Лідією Петрівною Ільїною) новонародженої Варвари – доньки лікаря В.С.Токарського (див.). Помер 1897 або 1904 р.

Іван Васильович (? – раніше 1904) – губернський секретар, жив у с. Малих Сорочинцях. Близько 1862 – 1865 рр. мав 56 дес. землі в урочищі Хуторища (біля Малих Сорочинців).

Іван Григорович – дворянин, син колезького реєстратора.

Олексій Григорович – брат Івана, дворянин, син колезького реєстратора, яреськівський житель. Із 1867 р. був казначеєм опікунської ради в церкві Андрія Критського. Колезький реєстратор (1897 – 1907).

Хутір Попатенків (Попатівка) існував у Яреськівській волості.

Літ.: Полтавская сельскохозяйственная выставка 1883 г. – Полтава, 1883. – С. 73 – 74; Списки дворян, 1898. – С.520; Чаговец В. О Гоголе. – С.45; К родословной Гоголей-Яновских. – С.135; Постановления МУЗС. – 1908. – С. 128; Описи КН. – С. 123, 155, 255; Архів Коша. – С. 121, 132, 152, 155; Кривошея. – Ч.1. – С.42, 43; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 24 – 25; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.128 – 132; Репан О. Миргородський полк в російсько-турецькій війні 1735 – 1739 рр. // Січеславський альманах. – Вип. 2. – Дніпропетровськ, 2006. – С. 69.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 11214. – Арк. 968 – 968 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 49, 418; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 5, 31 зв. – 32; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 4556, - Арк. 1 – 2 зв.; ІІ, 9204. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк. 3 зв.; Спр. 157. – Арк. 18 зв., 43 зв., 49 зв.; Спр. 158 . – Арк. 12 зв.; Спр. 162. – Арк. 8; Спр. 163. – Арк. 35, 51; Спр. 190. – Арк. 1 зв., 34; Спр. 193. – Арк.4.; Родинний архів В. І.Яніна (Бельгія).

Попенки.

Попенко Левко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Лук'ян із синами Лук'яном і Федором – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723).

Іван – 1723 р. власник шинкового двору в Миргороді, де шинкаркою була вдова Уляна Іванчиха.

Яків – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Григорій (1766 – ?) – на службі з 1778 р., полковий канцелярист з 1779 р., значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Попики (Попиченки).

Попиченко (в опублікованому реєстрі – Попученко) Яцько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Попик (Максим?) – фельдшер миргородської міської лікарні, на громадський засадах працював у Миргородській громадській бібліотеці, створеній 1861 р. письменником А.Свидницьким.

Попик Григорій Миколайович – козак. 1865 р. козаки Комишанської волості обрали його кандидатом на посаду попечителя Комишанського сільського парафіяльного училища.

Попик Михайло Герасимович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 36 десятин землі.

Попик Корній Іванович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 18 десятин землі.

Попик Тимофій Максимович – був стипендіатом Миргородського повітового земства. З 1906 р. – фельдшер Хомутецької земської лікарні. Із 20 червня 1906 р. – фельдшер у Миргороді. Був на цій посаді й 1911 р.

Попик І.Т. – 1929 р. був головою колгоспу «Червона нива».

Попівненко Кузьма – дворянин м-ка Яресьок. 1 травня 1804 р. обвінчався в Миколаївській церкві с. Матяшівки з Оксаною, донькою козака Марка Коробки.

Попівський Кирило (він же Кирик Якименко – див.).

Поплавський Адам – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Попови.

Іван Андрійович – управитель маєтків Андрія Андрійовича Трощинського (1831).

Олександра Миколаївна – дворянка, в 1860 – 1865 рр. мала 20 дес. землі при х. Короленковому (в дачі миргородських полів).

Данило – закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1902 – 1911 рр. священик у с. Матяшівці Яреськівської (згодом Устивицької) волості Миргородського повіту; законовчитель Матяшівського початкового народного училища.

Михайло Степанович – у 1888 – 1902 рр. псаломщик Іллінської церкви м-ка Комишні.

Олена Степанівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1893 р. помічниця вчительки в початковому народному училищі с. Остапівки Миргородського повіту, 1901 р. учителька цього закладу.

Іван – закінчив Лубенське духовне училище. Псаломщик у м-ку Комишні. 1904 р. учитель школи грамоти в Комишні.

Георгій Іванович – 1912 р. священик Преображенської церкви с. Черевків Миргородського повіту.

Поповичі.

Кіндрат – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Попович – православний священик із Правобережної України, 1670 р. перший будівничий і начальник Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря, згодом його ігумен.

Лукаш – козак Зубівського куреня (1718).

Іван – козак Миргородської сотні (1718), у реєстрі сотні записаний першим після отамана. Заможний, 1723 р. володів шинком у Миргороді.

Степан – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Максим – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718), записаний 3-ім у реєстрі куреня. Пушкар Миргородського полку 1723 р.

Михайло – посполитий середній у с. Попівці (1723).

Степан – 1738 р. козак-підпомічник у с. Милюшках Миргородської сотні, убогий.

Омелян – походив із дворян. Поручик, 1792 р. став у с. Тухах хрещеним батьком дітей Павла Роскладки і його дружини Феодосії Василівни: сина Олександра (15.03) і сина Данила (15.12).

Андрій Олексійович – козак, 1892 р. став у с. Петрівцях хрещеним батьком В.А.Кабачка, майбутнього бандуриста.

Попович [А.В.] – син управителя горілчаної державної монополії. В 1914 – 1918 рр. навчався в Великосорочинській учительській семінарії, однокласник І.Майстренка (див.). Під час навчання був байдужим до ідей українського національного відродження. Став активним анархістом, мав псевдо Чорний.

Дмитро Михайлович (1892, с. Остапівка – 3.01.1938) – із селян, житель с. Остапівки, без певного місця роботи. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Григорій Платонович (1900, с. Остапівка – ?) – селянин-одноосібник у с Бодакві Лохвицького району. Засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Поповиченко Трохим – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Поправка Олексій Іванович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Косярівщині Шишацької волості, мав 27 десятин землі.

Попруга Антон – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Попченко Яцько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Поради (Пораденки).

Пораденко Петро – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Пораденко Юсько (Йосько?) – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732); 1738 року – козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Зуївцях.

Порада Михайло – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Пораденко Денис – козак Сорочинської сотні (1782).

Поразинський Милослав Альбертович (бл. 1839 – ?) – дворянин, жив у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту (1899).

Поріцькі (Порецькі).

Поріцький Михайло-Людвик Осипович – штабс-капітан, в 1860 – 1865 рр. разом із дружиною Катериною Гнатівною мали 70 дес. землі при поштовій дорозі з Миргорода до м. Хорола.

Порецький – межовий службовець у Миргородському повіті (1866).

Порох Каленик – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Пороховники (Пороховниченки).

«Матвій Опанасенко Пороховник» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пороховниченко Йосько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Пороховник Макар – посполитий у с. Біликах (1723).

Пороховниченко Василь – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Пороховник Василь – сотенний отаман (1773) у Зіньківському повіті. 1781 р. мав хутір (1 хату) в 1-й Ковалівській сотні Гадяцького полку.

Порпура (див.: Парпура).

Портяні (Портяненки).

Портяний Тимко (в публікації 1995 р. – Портянин) – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Портяненко Яків – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Портяний Максим – убогий посполитий у с. Черевках (1723).

Портяницький Григорій – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Портянки (Портянченки).

Портянченко Антін – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Портянка (Портянко) Федір, Портянко Михайло – посполиті заможні в Миргороді (1718 – 1723).

Портянко Василь – міщанин Миргорода (1732), либонь, заможний.

Портянка Михайло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Портянка Степан – сотенний осавул Сорочинської сотні (1741).

Портянчиха Параска – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, мала 1 двір, 1 хату.

Портянко Кирило – житель м-ка Ковалівки Гадяцького полку (1767).

Портянка Семен («он же и Сукачев») – військовий товариш Миргородського полку, парафіянин Троїцької церкви в м-ку Яреськах (1786).

Портянченко Дмитро Филимонович (1897, м. Миргород – 1974, м. Миргород) – із селян, освіта початкова. Житель Миргорода, працював чоботарем удома. Пресвітер миргородської громади євангельських християн-баптистів. Засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Відбував покарання на Далекому Сході і в Архангельській області. Повернувся до Миргорода. Реабілітований 1959 р.

Портянська М.Б. – 1910 р. акушерка в с. Федунці.

Порубайвози.

Порубайвоз Лук'ян – посполитий середньої заможності в с. Попівці (1723).

Порубайвозенко Харко – заможний посполитий у с. Попівці (1723). 1737 р. Харко Порубайвоз був на посаді війта с. Попівки.

1781 р. існував хутір Порубайбуза.

Посвіти.

Посвіт Данило – убогий посполитий у с. Слобідці (1723).

Посвіт Павло Якимович (1908, с. Слобідка – 1945, Білорусія) – Герой Радянського Союзу. У 30-х рр. переїхав до с. Новачихи Хорольського району, де працював до початку війни. З перших днів війни на фронті. Мав військові нагороди. Загинув у боях на території Білорусії. Посмертно одержав звання Героя (24 березня 1945 р.).

Посошенки Іван і Радько – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записані другим і третім після сотника.

Поспєлови.

Поспєлов Іоанн – до 1897 р. був дияконом Воскресінської церкви м. Миргорода.

Поспєлов Андрій Іванович – 1901 р. титулярний радник, помічник бухгалтера Миргородського повітового скарбництва (1901), касир скарбництва (1904 – 1910), колезький асесор (1903 – 1911). Староста Успінського собору в Миргороді (1910). У нього в Миргороді, на вулиці Сорочинській, 1911 р. купив садибу («дворовое место с постройками» – будинки № 75 і № 77) граф В.М.О'Рурк.

Поспєлов Павло Іванович – у 1901 – 1904 р. «не имеющий чина», канцелярський службовець у Миргородському поліційному управлінні.

Постіл (див.: Постоли).

Постільники (Постільниченки, Постельники).

Постільниченко Назар – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Постельник Василь Дмитрович (1873, м. Зіньків – 2.11.1938, м. Полтава) – українець, із міщан, мав середню освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях. У 1932-1935 рр. - диякон місцевої Миколаївської церкви. Заарештований 15 жовтня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою УНКВС до 8 років позбавлення волі. Покарання відбував у сільськогосподарській виправно-трудовій колонії м. Полтави, де й помер. Реабілітований 1990 р.

Постнікова Віра Миколаївна – земська лікарка Миргородського повіту. 1910 р. закінчила Санктпетербурзький жіночий медичний інститут. Із 1911 р. працювала лікарем у Великих Сорочинцях, де й похована. Укладачка книжки «Отчет о состоянии земской медицины в Миргородском уезде, Полтавской губернии в 1912 году. Составлен врачом В.Н.Постниковой» (Миргород, 1913).

Постоли (Постоленки).

[В.Л.Модзалевський вважав (на нашу думку, хибно), що Постоленки належать до роду Апостолів, Апостоленків. В.В.Кривошея називає цей рід Постоленками-Потішними. Можливо, це були Потічні, тобто, вихідці з м. Потоку Миргородського полку?].

Постоленко Дем'ян Іванович – миргородський полковник (1664 – 1666). Під час поїздки з гетьманом Брюховецьким отримав права російського дворянства й грамоту царя на володіння 100 дворами в селі Савинцях Сорочинської сотні. Мав звання значного військового товариша (1672), одержав підтвердження прав на маєтність у Савинцях.

Постоленко Григорій – миргородський полковник (липень 1666 – січень 1668).

Постіл Андрій – козак Сорочинської сотні (1718).

Постоленко Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Постоленко Грицько – козак с. Савинців (1718). Грицько з братом Федором – «можнійші» козаки с. Савинців (1723). Постоленко Грицько – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Постоленко Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Постоленко Василь – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Постоленко Андрій – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Постіл (Постоленко) Степан Васильович – походив із козаків, на військовій службі з 1733 р., житель сорочинський (1745). Значковий товариш Миргородського полку з 1768 р. Військовий товариш (1782). Мав хутір поблизу м-ка Сорочинців (1 хата посполитих). Продав частину с. Савинців родині Апостолів. У шлюбі з Катериною Пантелеймонівною Богаєвською, донькою священика. Діти: Петро (нар. 24.08.1745), Микола (нар. 10.05.1762), Параскева.

Постіл (Постоленко) Микола Степанович (10.05.1762 –?) – сорочинський дворянин, корнет (1794 – 1798). Дружина Параскева. Син Михайло (нар. 1794).

Постіл (Постоленко) Степан Миколайович (1798, м-ко Сорочинці – ?) – його хрещеним батьком був значковий товариш Кіндрат Мовчаненко.

Постоленкова Параскева (бл. 1779 – 16.12.1818) – сорочинська дворянка, незаміжня, померла в Сорочинцях від сухот.

Постоленко Дем'ян (бл. 1790 – 10.11.1816) – дворянин, жив і помер у Сорочинцях (від сухот).

«Бороховичева Постолова Марія» (бл. 1787 – 4.12.1825) – дворянка, жила й померла в Сорочинцях.

Постоленко Олексій Миколайович (17.03.1800, Сорочинці – ?) – його хрещеним батьком був сорочинський дворянин Кіндрат Мовчан. У 1816 – 1819 рр. Олексій служив у Миргородському повітовому суді. В 1835 – 1839 рр. секретар при Таврійському губернаторі. 1839 р. мав разом із братами родових 200 десятин землі при м-ку Сорочинцях. Дружина Катерина Василівна. Сини: Іполит (1833 – ?), Володимир (1834 – ?), Микола (1843 – ?); донька Олександра (1836 – ?).

Постіл (Постоленко) Ілля – корнет, дворянин у м-ку Сорочинцях (1791), парафіянин Преображенської церкви. Дружина Юхимія. Доньки Анастасія (1788 – 1791), Олександра (1818 р. у Сорочинцях одружилася з Мусієм Даниловичем Радченком, відставним унтер-офіцером, удівцем, жителем с. Баранівки Миргородського повіту).

Постолова Меланія – дворянка в Сорочинцях (1820).

Хутір Постолів існував у Савинській волості до початку 1920-их рр. (Згодом це село Зірка, Червона Зірка).

Літ.: Модзалевский. – Т.1. – С. 10, 11; Описи КН. – С. 124; Кривошея. – Ч.1. – С. 40; Ч.3, кн. 3. – С. 115.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 140 зв., 231 зв.; ІРНБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 141. – Арк. 24, 111, 116; Спр. 166. – Арк. 2 зв.; Спр. 167. – Арк. 107 зв.; Спр. 177. – Арк. 14; Спр. 183. – Арк. 60.

Постолати. (Див.: Пасталати).

Посудзієвський Броніслав Павлович – міщанин, прикажчик горілчаної лавки в м-ку Комишні (1899).

Потак Григорій Назарович – солдат, близько 1862 – 1877 рр. мав 4 дес. землі в х. Гирок (у дачах м-ка Багачки).

Поталіцин Микола Лазарович – 1883 р. закінчив Харківський університет. Із 1893 р. – лікар у м-ку Сорочинцях. Протягом деякого часу (близько 1899 р.) працював у містечку Хомутці. З 1900 по 1913 р. знову постійно працював лікарем у Сорочинцях, зокрема, в учительській семінарії. «Не имеющий чина» (1910), колезький асесор (1912). З 1914 р. – на військовій службі. Помер у В.Сорочинцях після Другої світової війни. Там і похований.

Потапишин Кузьма – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Потаповичі.

Потапович Герман – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Потапович Станіслав Петрович (1895, сел. Ромодан – ?) – поляк, із робітників, мав початкову освіту. Жив у сел. Ромодані, машиніст депо. Засуджений 1937 р. за антирадянську агітацію до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1957 р.

Потебні (Потебненки).

Потебненко Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Потії (Потієнки).
Потієнко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Потієнко Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Потій Лесько – посполитий у Миргороді (1718). Його дружина (либонь, уже вдова) – Потійка Лесиха, посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Потолошний – заможний селянин у В.Сорочинцях (1920), мав найманих робітників.

Потопа Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Потурняк Радько – отаман с. Ковалів Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Івана.

Похвальний Іцько – купець, староста єврейського молитовного будинку в селищі Ромодані (1900).

Похиленко Хведір – посполитий у с. Попівці (1723).

Похилки (Похилченки).
Похилченко Федір – значковий товариш Миргородського полку (1713), служив у складі куреня Лісницького.
Похилко Григорій – «можнійший» козак с. Петрівців (1723). Мав синів Романа, Федора, Павла. В ревізії села 1738 р. Павло і Федір Похилки записані як виборні козаки, малоґрунтові.
Похилко Роман – посполитий у с. Петрівцях (1718).
Похилко Яків – посполитий у Миргороді 1723 р., належав Мгарському Лубенському монастиреві.
Похилченко Федько – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Похиль Денис – 1723 р. підданий Сорочинського Святомихайлівського монастиря.

Похитонов Микола Данилович (1857 – 1897) – учасник народницького руху 70-х – 80-х рр. XIX ст. Син генерал-лейтенанта, за деякими даними, народився в Миргороді. Брав участь у війні за визволення Болгарії від турецького ярма, один із героїв битви за Плевну. В 1882 – 1883 рр. штабс-капітан 9-ї артилерійської бригади, яка стояла в Кобеляках. Друг родини Вернадських (див.), соратник М.Ю.Ашенбреннера (див.), учасник військової організації «Народної волі» на Полтавщині (1882). Навесні 1883 р. заарештований царською охранкою. Засуджений до страти, згодом вирок замінено довічною каторгою.

Походун Василь Андрійович (1930 – ?) – житель х. Марченків В.Багачанського району. Активний діяч громади євангельських християн-баптистів (із 1948 р.). В 1950 – 1956 р. відбував покарання в таборах за відмову брати до рук зброю під час мобілізації до Радянської Армії. З 1956 р. – активний член громади ЄХБ в Миргороді, пресвітер, влаштовував недільні школи для дітей. В 1964 й 1966 рр. притягався за свою діяльність до кримінальної відповідальності й позбавлення волі на 3 р. Продовжив пресвітерську діяльність у 90-их рр. XX ст., громада збиралася в приміщенні старого арматурного заводу на вул. Гоголя. Дружина Євдокія Тимофіївна, 1958 р. за релігійні переконання була звільнена з посади завідувачки аптеки в с. Гоголевому.

Почапські.
Почапсченко Клим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Почапський Тимофій – 1666 р. міщанин с. (Малих) Сорочинців.
Почапський Улас із сином Семеном – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Починок Улас – посполитий у с. Попівці (1723).

Пошивайли – 1915 р. власники х. Пошивайлів, що був за 3 версти на схід від с. Зуївців.

Правда Мисько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Правдюки.
Правдюк Іван – посполитий у с. Попівці (1723).
Правдюк Олексій – син заможного козака з м-ка Опішнього, власника парового млина. В 1913 – 1917 рр. навчався в В.Сорочинській учительській семінарії. Мав українську революційну свідомість. Член управи В.Сорочинської «Юнацької спілки», мав вплив на юного Івана Майстренка (див.). З 1917 р. навчався в Полтавському учительському інституті. Активний український діяч у Полтаві й Опішньому. Прихильник української партіїсоціалістів-федералістів. Уникаючи нагляду ГПУ, виїхав до Харкова, де викладав українську мову й літературу в школі. Подальша доля не відома.

Правосуди (Правосуденки).

Правосуд Василь – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Правосудів Олексій, Правосудчин Кіндрат – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Правосуд Андрушко – посполитий у с. Гаркушинцях (1718).

Правосуденко Савка – отаман куреня с. Біликів (1718). Сава з сином Карпом – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Правосуд Кіндрат – житель Миргородської сотні (1718); заможний козак с. Гаркушинців (1723).

Правосуд Іван – колишній козак Миргородського полку, який перейшов у посполиті; 1718 р. – війт у с. Гаркушинцях; 1723 р. жив у Гаркушинцях.

Правосуд Олексій – 1737 р. війт с. Гаркушинців.

Пранціпали (див.: Принципали).

Пранцузи.

Пранцуз Кирило – «полку Полтавського житель», 1781 р. вінчався в Миргородській Успінській церкві.

Пранцузка Євдокія – 1781 р. жителька Миргорода.

Прасоли.

Прасол Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Мануйло, Андрій, Іван, Яків, Федір – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Прачі.

Прач Мисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Прач Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Прач Никифор Олексійович (1848 – ?) – селянин, житель м-ка Сорочинців. 1899 р. відкрив у м-ку цегельню з 13 найманими робітниками. 1913 р. мав 45 десятин землі. 1915 р. був власником цегельні (4 робітники) при м-ку Сорочинцях. З його цегли 1904 р. було збудовано В.Сорочинську учительську семінарію.

Прач Федір Никифорович (1878, с. В.Сорочинці – ?) – із селян, мав початкову освіту. У 30-х рр. жив у Полтаві, тимчасово не працював. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1956 р.

Прач Раїса Іванівна (1920, м. Миргород – ?) – українка, із селян, освіта середня. У 30-их рр. жила в Києві, працювала в установі. Засуджена 1945 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Преображенські.

Преображенський Трифон – священик церкви Різдва Христового в Шишаках (1865 – 1870). Доньки: Мотрона (служила проскурницею в церкві), Палагія (див.).

Преображенська Палагія Трифонівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. В 1883 – 1901 рр. учителька народного училища в м-ку Шишаках. Перша завідувачка (1886) Шишацького жіночого народного училища. В 1904 – 1915 рр. завідувачка Шишацької кравецько-швацької майстерні Миргородського повітового земства.

Преображенський Веніамін Сергійович (1876, м. Кінешма Костромської губ. – 13.08.1945) – «сповідник Василій», діяч церкви. Походив із родини священика. 1901 р. закінчив Київську духовну академію. Кандидат богословія. Викладав у Воронезькій духовній семінарії. Близько 1911 – 1914 рр. служив викладачем іноземних, латинської та російської мов, загальної історії й Закону Божого в Миргородській чоловічій гімназії. Згодом переїхав до Москви. 1920 р. був рукоположений у сан священика. З 1921 р. – єпископ Кінешемський. Зазнавав репресій, арештів і заслань у 1923, 1927, 1928, 1933, 1943 рр. Помер на засланні. Похований у монастирі м. Іванова.

Прибиловський Прокопій Дієвич – 1904 р. чиновник 5-го розряду в Миргородській поштово-телеграфній конторі.

Прибитков – житель Миргорода 1920-х рр., місцевий інтелігент. Жив на вулиці Шевченка (нині буд. № 11). Приятель Василя Михайловича Стельмаха (див.).

Привезець Степан – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Пригоди.

Пригода Карпо – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Пригода Григорій Іванович (1893, с. Бакумівка – не раніше 1959) – активний більшовицький діяч. Ізмолоду працював наймитом у поміщика Смагіна в Бакумівці, служив у царській армії (1914 – 1916). Із грудня 1917 до березня 1918 р. – член бакумівського сільревкому, учасник експропріації майна Смагіна. Член миргородського комуністичного загону по боротьбі з контрреволюцією, брав участь у знищенні селянських повстанських загонів. Голова Бакумівської сільської ради (1924 – 1925). Працював у комісії з хлібозаготівель. 1929 р. вступив до колгоспу. З 1941 р. – учасник партизанського руху, переховував партизанів, постачав їм харчі. Автор спогадів про свою діяльність і про с. Бакумівку (1959 р., Миргородський краєзнавчий музей).

Приймак – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Приклонський Іван Михайлович – стольник, російський воєвода в Миргороді (бл. 1665 – 1668), поставлений гетьманом І.Брюховецьким.

Примощин (можливо, від прізвища Примостко) Іван – товмач-перекладач. Походив із козацької родини Миргородського полку. Під час наскоку ординців на Миргородщину потрапив у полон. В неволі вивчив турецьку, татарську, волоську мови. 1748 р. вирвався на волю, став товмачем у Києві.

Принц (Принтц) – див.: Фон-Принтц.

Принципали (іноді Пранціпали).
Пранціпаленко Іван – житель Миргорода (1718).
Принципал Тиміш – посполитий заможний у Миргороді (1718 – 1723).
Пранціпаленко Яків – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, разом із матір'ю Ганною мав хату в дворі козака Олексія Скоробагача.
Пранціпалка Марія – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, разом із сином Василем мали 1 бездвірну хату.
Принципал Панас Микитович (? – раніше 1927) – житель Миргорода. Член Миргородської міської управи (1914). За даними нащадків, був писарем Миргородської міської управи. 1917 р. його садиба розміщалася на місці нинішньої Чумацької вулиці (нині будинки від № 7 до № 13), межувала з садибою графа В.М.О'Рурка. Мав синів Якова, Петра, Василя і доньок – Марію й Софію.
Принципал Василь Панасович – за перших десятиліть XX ст. працював у Миргородській управі.
Принципал Марія Панасівна (бл. 1898 – бл. 1981) – у першому шлюбі з Петром Богуном мала синів Івана (нар. 1922) і Олексія.
Принципал Софія Панасівна (1900 – 1965) – у шлюбі з миргородським жителем Адешелідзе.

Припутень Петро – посполитий середньої заможності в с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Присадненко Хведір – посполитий у с. Милюшках (1718).

Присецькі (див.: Прісецькі).

Притика Ничипір – житель с. Зубівки (1718); заможний посполитий у с. Зубівці (1723).

Приходьки (Прихідьки).
Приходько Андрій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Прихідьки Андрій і Петро – посполиті Шишацької сотні (1718).
Прихідько Марко – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Яцька Химотченка.
Приходько Марко – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Левка Кириленка.
Приходько Прохор – підпоручик, 1810 р. став хрещеним батьком Семена, сина Йосипа Козиненка (див.).
Приходько – поміщик села Семереньків у середині – 2-ій половині XIX ст. (Див. також: Тесленко-Приходькова).
Приходько Григорій Овксентійович (1855 – ?) – селянин, 1913 р. житель х. Новачихи Хорольського повіту; в Миргородському повіті мав 26 десятин землі.
Хутір Приходьків у XIX ст. існував у Яреськівській волості.

Прихожії.
Прихожій Лук'ян – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Прихожій Тимко – убогий підсусідок у містечку Сорочинцях (1723).

Прищенки (див.: Пріщенки).

Прідьми (Продьми, Прідьменки).
Прідьма Грицько – козак Хомутецького куреня (1718).
Прідьма (в публікації реєстру Миргородського полку 1723 р. хибно – Прядма) Максим – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).
Прідьменко (Прудменко) Тимофій – священик, 1737 р. мав власний житловий двір у с. Черевках.
Прідьма (Продма) Омелян Тимофійович (1726 – ?) – священик, настоятель Преображенської церкви в с. Черевках (1791 – 1794).
Прідьма (Продьма) Антон (1746 – ?) – 1792 р. служив дячком Преображенської церкви с. Черевків.

Прідьма Іван (1756 – ?) – пономар Преображенської церкви в с. Черевках (1792).
Прідьма Панас Тимофійович – у 1847 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви с. Черевків.
Прідьма Іван Федорович – 1902 р. позаштатний священик Черевківської Преображенської церкви.
Прідьма (Продьма) Іван Андрійович – 1904 р. реєстратор Миргородського поліційного управління, «не имеющий чина».
Прідьма Карпо А. – власник показового поля в с. Хомутці (1910).
Хутір Прідьми існував у Хомутецькій волості.

Пріми (Пріменки).
Пріменко Конон – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Пріма Семен – лубенський полковий осавул (1749).

Прісецькі – поміщики Миргородського повіту (початок ХХ ст.). Жили в с. Климовому Зінківського повіту й с. Малому Перевозі (Хатках) Баранівської волості Миргородського повіту, на північній околиці села, в сусідстві з Беренштамами. В їхньому маєтку була школа й церква. Із цього роду вийшли народовольці й соціал-демократи Іван, Софія (Богомолець, 1856 – 1892), Марія, Ольга. Прісецькі – родичі поміщиків Лисевичів, Саранчів, Ревковських.

Прісняченко Левко – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Пріщенки.
Пріщенко (Прищенко) Кузьма Тихонович (1890, с. Мальці – ?) – українець, із селян, освіта початкова. Священик Покровської церкви в с. Мальцях (1912). За радянського часу жив у с. Клепачах Хорольського району. Священик без парафії. Засуджений 1930 р. за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Пріщенко (Прищенко) Сергій Іванович (1891, с. Ярмаки – ?) – селянин-одноосібник у с. Ярмаках. Заарештований 9 жовтня 1943 р. Засуджений 1944 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1964 р.

Продани.
«Нестор Проданенко Волошин» – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Продьми (див.: Прідьми).

Прозоровська Олександра (див.: Фролова-Багреєва О.П.).

Проколії (Проколійці, Проколієнки).
Проколієць Андрій – козак Устивицької сотні (1718). Андрій із сином Мусієм – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Проколій Мусій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Проколій Пантелеймон Іванович – козак, у 1863 – 1873 рр. мав 20 дес. землі у дачах м-ка Устивиці.
Проколієнко Людмила Микитівна (1927, с. Дібрівка – 1989, м. Київ) – доктор психологічних наук, професор, авторка праць із питань психології й педагогіки.

Прокопенки.
Гурин – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Данило і Василь – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записані першим і другим після сотника.
Степан – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Пилип – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Гордій – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). 1732 р. він – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола.
Михайло і Афанас – заможні козаки Миргородської полкової сотні (1723).
Хведір – посполитий у с. Попівці (1723).
Кирик – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).
Матвій – козак Багацької сотні (1718 –1732).
Опанас – 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, вбогий.
Іван Каленикович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 26 десятин землі.
Прокопенко – миргородський жандарм, 1913 р. доносив у Полтаву про діяльність у Миргороді українських соціал-демократів.
Прокопенки – заможна миргородська родина, яка належала до міської знаті. На початку ХХ ст. Василь Олексійович (нар. бл. 1860 р.) з дружиною Лідією Іванівною жили в Миргороді на вул. Ведмедівській, № 4 (міцний будинок

зберігся донині, це № 24). В.О.Прокопенко був агрономом (за деякими даними, лісничим у Комишні), 1913 р. мав у х. Осовому Петрівської волості 100 десятин землі. Лідія Іванівна була вчителькою, за спогадами – розумною й доброзичливою людиною. За перших років радянської влади В.Прокопенка було заарештовано, а його будинок націоналізовано й роздано під житло іншим людям; Лідії Іванівні залишили тільки одну невелику кімнату, де вона доживала віку. Її чоловіка через деякий час відпустили, але він невдовзі помер, бо не пережив утиску родини. Прокопенки – сусіди Дяченків і Маковецьких (див.). Лідія Іванівна Прокопенко була близькою приятелькою Ольги Михайлівни Скляр (у шлюбі Галенко, див.). У 1-ій пол. – середині XX ст. працювала вчителькою середньої школи №1, прожила 102 роки.

Прокопенко В.П. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Прокопенко Ольга – складачка друкарні часопису «Миргородські вісті» у травні 1943 р.

Прокопенків хутір існував у Комишанській волості.

Лідія Прокопенко (ліворуч) із родичами. Початок XX ст.

Прокопці.

Прокопець Кіндрат – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Прокопець Іван Гнатович (1863 – ?) – козак, 1904 р. – волосний старшина Баранівської волості. 1913 р. жив у х. Самарів Баранівської волості, мав 33 десятини землі.

Прокоповичі (Прокопови).

Прокопович Степан – сотник 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (жовтень 1657 р.).

Прокопов (Прокопович) Степан – комишнянський сотник Миргородського полку (серпень 1657 – березень 1658 р.).

Прокопович Терентій – сотенний отаман Говтв'янської сотні (1722). Пор. також: Орловський Терентій.

Прокопович (також Прокопов) Василь – 1732 р. священик у Миргородському полку, 1737 р. мав власний житловий двір у с. Черевках.

Прокопович Іван – військовий товариш, 1783 р. продав миргородському городничому князеві Олексію Пхеїдзе свій двір із двома хатами і конюшнею «в городе Миргороде на форштате називаемом Пожезском».

Прокопович Іван – поручик, житель с. Черевків. Дружина Марія Павлівна. Донька Євдокія (нар. 1791, її хрещена мати – Олександра Григорівна Марковськівна).

Прокопович Василь Васильович (1729 – ?) – священик Преображенської церкви в с. Черевках (1791 – 1794).

Прокопович Яким – дворянин. 1830 р. його син Степан (нар. бл. 1817) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Прокофіїв Іван – військовий товариш, житель м-ка Сорочинців у 1788 – 1792 рр. Дружина Євдокія (бл. 1742 – 27.08.1792, Сорочинці).

Промисани.

Промисан Борис Панасович і його дружина Катерина Григорівна – селяни, записані в м. Миргороді як піддані Пимона Петровича Демидовича, губернського секретаря. 1852 р. вони були продані ним удові штабс-кпітана Марії Семенівні Ясниковій в містечко Комишню.

Промисани – на початку XX ст. рід у с. Великих Сорочинцях.

Промисан Марія Андріївна – жителька Миргорода, талановита співачка, на початку 20-х рр. XX ст. співала в хорі Троїцької церкви, у світському хорі. Протягом двох років навчалася в Московській консерваторії, яку змушена була покинути. Була одружена з Дмитром Георгійовичем Коротковим (див.), жили в Миргороді на вул. Троїцькій (нині № 35). Мали родичів на Ведмедівці.

Проненки.

Проненко Клим – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Клим із братом Григорієм – козаки середньої заможності с. (Малих) Сорочинців (1723).

Проненко Прокіп (1767 – 20.06.1791) – колезький протоколіст, помер у м-ку Яреськах.

Прончук Григорій Петрович – 1904 р. помічник начальника залізничної станції Ромодан.

Пронька Степан Антонович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 16 десятин землі.

Проньки – жителі Миргорода 2-ї пол. XX ст.

Пророки (Пророцькі).

Пророк Іван – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Пророцький (в публікації Г.Швидько – Прорецький) Василь із сином Іваном – «можнійші» козаки с. Портянок Сорочинської сотні (1723).

Пророцький Влас – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Пророцький Влас – козацький отаман с. Портянок (1732).

Просенко (Базилевський) Лаврін Васильович (? – після 1730) – білоцерківський сотник Миргородського полку (1700 – 1718). В 1729 р. згадується як колишній сотник. 1718 р. одержав від миргородського полковника Д.Апостола 6 дворів у м-ку Білоцерківці. (Пор.: Василієв Лаврін).

Проскури (Проскуренки). Цей рід пов'язаний із Проскурами-Сущинськими, українськими шляхтичами з Київського воєводства.

Проскура-Сущинський Іван – близько 1646 р. отримав королівський привілей на «добра» містечка Багачки на р. Пслі.

Проскура Роман – значний військовий товариш Миргородського полку (1708). Багацький сотник Миргородського полку (1711), брав участь у Прутському поході. З 1708 р. володів лісом у Багачці.

Проскуренко Роман – козак Багацької сотні (1718).

Проскура Лесько – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином.

Проскуренко Стецько – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином. Записаний серед перших осіб сотні. Він же – Проскура Степан (Стефан), багацький сотенний отаман (1736).

Проскуренко Яким – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Проскуренко Яким – житель с. Кибинців; козацькому реєстрі Миргородського полку 1723 р. записаний до розряду «Товариство можнійшиє з діда і отця козаки».

Проскуренко Тимофій (Тиміш) – наказний сотник Багацької сотні (1718); отаман городовий багацький Миргородського полку, сотенний отаман (1723), «з діда і отця козак».

Проскуренко Яків – козак Багацької сотні М.п. (1718).

Проскуренко Яків, Федір із сином Леонтієм, Данило – всі «можнійші» козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Проскуренки Василь, Гаврило, Ілько, Лаврін – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).

Проскури Роман, Федір, Мартин – козаки Багацької сотні (1732).

Проскуренко Тиміш – козак Багацької сотні (1732).

Проскуренко Данило з братами Дмитром і Тимошем – виборні козаки (1738); в с. Кибинцях записані як грунтові козаки, а в с. Єрках – як малогрунтові; в ревізії обох сіл 1738 р. записані першими.

Проскура Семен – на військовій службі з 1755 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1766 р. У шлюбі з донькою військового товариша Фальчевського.

Проскура Сидір – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Проскури С. і А. – жителі м-ка Багачки, 1768 р. продали один двір бригадирові Станіславському.

Проскура Андрій Степанович – розпочав військову службу 1744 р. в Миргородському полку при полковій канцелярії. Підканцелярист (із 1752), полковий канцелярист (1753), сотенний писар (із 1760). Значковий товариш з 1766 р. Військовий товариш, 1787 р. власник хутора Проскурівського (6 душ) у Хорольському повіті. Мав підсусідків. Був одружений із козацькою донькою.

Проскура Панас Андрійович (бл. 1759 – ?) – син військового товариша, на військовій службі з 1774 р. полковим канцеляристом. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Проскура Іван Андрійович (бл. 1760 – ?) – син військового товариша, на військовій службі з 1774 р. полковим канцеляристом. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Проскура Борис – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Проскура Микола Андрійович (бл. 1762 – ?) – син військового товариша, на військовій службі з 1774 р. полковим канцеляристом. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Проскура – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (1 хату) в Багацькій сотні Миргородського полку.

Проскура Петро Андрійович – козак, на початку 1860-их рр. мав землі біля с. Кибинців: в урочищі Кошарище 18 дес., разом із козаком Іваном Івановичем Проскурою – 33 дес. у х. Проскури.

Проскура Максим Гаврилович – козак м-ка Багачки (парафія Різдво-Богородицької церкви). Дружина Євдокія Петрівна. 1897 р. у них народився син Олексій, його хрещеною матір'ю була солдатка Агафія Петрівна Проскурина.

Проскура Володимир Петрович (1832 – ?) – козак, у 1860-их рр. мав 26 дес. землі в урочищі Проскуриному; 1913 р. жив у х. Проскуриному Кибинської волості, мав 60 десятин землі.

Проскура Павло Романович – козак, у 1860 – 1863 рр. мав 59 дес. у х. Дмитренковому (біля Кибинців).

Проскура Карпо Карпович – козак, близько 1862 – 1878 рр. мав 89 дес. землі в х. Проскури (в дачах м-ка Багачки).

Проскура Макар Максимович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 64 десятини землі.

Проскура Макар – 1879 р. утримував у м-ку Багачці земську поштову станцію (19 коней).

Проскура С.П. – миргородський повітовий гласний (1878).

Проскура Сила Павлович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Фальках Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.

Проскура Микита Петрович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Кибинцях, мав 125 десятин землі.

Проскура Кирило Петрович (1840 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Кибинців, власник 27 десятин землі.

Проскура Іван Васильович (1856 – ?), дворянин, 1913 р. жив у х. Проскуриному Багачанської волості, мав 20 десятин землі.

Проскура Олексій Васильович – дворянин, житель Миргорода (1901). 1914 р. засвідчив купчу на продаж землі в Миргороді сорочинським дворянином Г.П.Палієм селянинові Л.А.Дризі. В травні 1917 р. був свідком при продажу графом В.М.О'Рурком частини маєтку на вулиці Сорочинській селянинові Я.І.Плескачу.

Проскура [И.И.] – редактор-видавець часопису «Хорольське слово», який виходив у м. Хоролі в березні 1917 р.

Проскура Іван Степанович (бл. 1855 – не раніше 1911) – походив із козаків, житель с. Кибинців. Унтер-офіцер (1899). Член Миргородського повітового податкового присутствія (1896 – 1901). Товариш голови Кибинського сільськогосподарського товариства (1908 – 1911), голова цього товариства (1914); мав у с. Кибинцях 13 десятин землі.

Проскура Дмитро Григорович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Багачанської волості, мав 19 десятин землі.

Проскура Олексій Григорович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Багачанської волості, мав 20 десятин землі.

Проскура Михайло Карпович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 29 десятин землі.

Проскура Юхим Карпович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 28 десятин землі.

Проскура Іван Панасович (1868 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Грицютівщині Багачанської волості, мав 22 десятини землі.

Проскура (Проскурівна) Марія Степанівна (15.06 (інші дані 15.02)1863, с. Кибинці. – 19.10.1945, м. Київ) – донька козака. У шлюбі з Василем Леонтійовичем Семенком, кибинським волосним писарем, згодом повітовим писарем у Хоролі. Українська письменниця, її літературний псевдонім – Проскурівна. Освіту здобувала самотужки. Авторка прозових творів «Од сіна до соломи», «Уляся», «Пані писарка», «Маруся-Московка», які опубліковані до 1914 року. Друкувалися в журналах «Рідний край», «Червоний шлях», «Всесвіт», «Глобус». Тематика творів розвивалася, здебільшого, в етично-етнографічному ключі. За радянських часів зверталася, зокрема, до теми людської жорстокості (оповідання «Святий дух», «Опорок», оприлюднені в 20-их роках). Залишився численний не оприлюднений архів письменниці: повісті, оповідання, п'єси, спомини, твори для дітей. Мала синів Михайла Семенка (поета), Миколу, Василя, Олександра і дочок Марію, Софію, Олександру. Померла у сина Олександра в Києві.

Проскура Сава Петрович (1886 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Багачанської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Проскура Михайло Микитович – член Української партії соціалістів-революціонерів (боротьбистів). 1918 р., за гетьмана М.Скоропадського, очолив у Миргороді Комітет повстанців проти гетьманського режиму. Миргородський повітовий комісар, який був призначений 1918 р. Директорією УНР. 17 січня 1919 р., на 3-му повітовому з'їзді селянства Миргородщини, був обраний депутатом до Трудового конгресу України від селянства – головного законодавчого органу УНР часів Директорії. 1 лютого 1919 р. увійшов до складу Миргородського повітвиконкому, був заступником голови виконкому. У лютому 1919 р. – комісар Миргородської земельної управи. На початку квітня 1919 р. схвалював повстання Дубчака проти ЧК.

Проскура Яків Петрович (1888 – 1966) – житель х. Дмитренкового Кибинської волості, столяр. Був власником вітряка, землі. Під час колективізації здав до колгоспу свого вітряка, в якому став працювати мельником.

Проскура Андріян Степанович (1889, с. Кибинці – 22.05.1938, м. Лубни) – співзасновник парафії УАПЦ в с. Кибинцях. Працював рахівником у колгоспі (за ін. даними, на спиртзаводі). 1937 р. заарештований більшовицькою владою, замучений, на допиті в відділенні НКВС підписав зізнання про те, що в липні 1937 р. він став членом повстанської контрреволюційної організації, до якої його завербував офіцер царської армії Матвій Степанович Герасименко. Розстріляний у лубенській тюрмі. Реабілітований 1959 р.

Проскура Федір Іванович (1882, с. Скибівщина Великобагачанського району – ?) – селянин-одноосібник у Скибівщині. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Проскура Федір Федосійович (1894, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у Кибинцях. Засуджений 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Проскура Єфрем Платонович (1894, с. Кибинці – 18.11.1937) – селянин-одноосібник у Кибинцях. Був засуджений двічі: уперше – 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край; удруге – 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Проскура Микола Петрович (1895, с. Кибинці – ?) – колгоспник у с. Кибинцях. 1937 р. засуджений до 8 р. позбавлення волі, термін зменшено до 3 р. Реабілітований 1990 р.

Проскура Дмитро Петрович (1898, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у Кибинцях. Засуджений 1932 р. за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Проскура Григорій Іванович (1902 – ?) – житель Хорольського району, репресований.

Проскура Олексій Павлович (1903, с. Кибинці – 3.06.1938) – із селян, жив у Миргороді, працював вантажником держмлина. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований посмертно 1958 р.

Проскура Петро Павлович – житель с. Беєвого, репресований за сталінських часів, був у місцях позбавлення волі.

Проскура Іван Демидович (1909, с. Кибинці – ?) – червоноармієць, засуджений 1942 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1997 р.

Проскури – родина в с. Дмитренках (перша половина ХХ ст.).

Три хутори Проскури до середини ХХ ст. існували біля с. Кибинців, один хутір – у Багачанській волості; хутір Проскурівщина був у Новоаврамівській волості Хорольського повіту (1910).

Літ.: Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1878 г. – Полтава, 1879. – С. 3; Постановления МУЗС. – 1897. – С. 82; 1899. – С. 234; Адрес-календарь, 1900. – С. 5; Отчет МУЗУ. – 1880. – С. 49; 1899. – С. 234; 1909. – С. 4; Списки лиц. – С. 1 – 6; Миргородське життя. – 1919. – 29 січня. - № 4; Описи КН. – С. 132, 269; Реабілітовані історією. – Київ – Полтава, 1992. – С. 119; Періодичні видання Полтави та Полтавської губернії (1838 – 1917). – Львів – Київ, 1996. – С. 69; Кривошея В. Генеалогія українського козацтва: Нариси історії козацьких полків. – К., 2002. – С. 77; Реабілітовані історією. – Кн. 4. – С. 54-55; Швидько-2. – С. 107, 108; Присяга М.п. 1718. – С. 146, 219, 227; Брижіцька І. Творчість М.Вольвачівни, М.Проскурівни та Т.Сулими в контексті української літератури кінця ХІХ – поч. ХХ ст. – Автореферат дисертації. – К., 2009 / Ел. ресурс: https://revolution.allbest.ru; Розсоха Л. Марія Проскурівна – письменниця з роду кибинських козаків // Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – Гадяч: вид-во «Гадяч», 2014. – С. 228-231.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 47 зв. – 48; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 24; МКМ. ОФ. – № 5559 / Д-891; Алфавит дач. – Арк. 37, 54 зв., 104; МКМ. – НА. – Купча В.М.О'Рурка 1917 р. – Копія.

Проскурні (Проскурня, Проскурненки).

Проскурненки Андрій і Никон – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Проскурненко Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Проскурненко Павло – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Проскурня Грицько і Проскурненко Грицько – козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1718).

Проскурня Матвій – 1723 р. отаман с. Савинців Сорочинської сотні (маєтність миргородського полковника Данила Апостола). Мав брата Грицька.

Проскурня Грицько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Проскурненко Кіндрат – козак Сорочинської сотні (1718), записаний другим після курінного отамана. Він же Проскурня Кіндрат, житель с. Обухівки, піший козак Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Проскурненко Тиміш – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Проскурненко Яким – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Протасенко Нестір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Протопопенки.

Протопопенко Стефан – козак Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732), у спискові – серед перших козаків сотні.

Протопопенко Йосип (він же Леонтієв Йосип Леонтійович, див.).

Прохватили (Прохватиленки).

Прохватило Михайло – козак Сорочинської сотні (1718).

Прохватиленко Яків – козак м-ка Сорочинців (1718).

Прохватило Микита з зятем Яковом – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Прохватило (Прохватиленко) Дмитро із братом Дмитром (так!) – жителі м-ка Сорочинців, «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1718 - 1732).

Прохватиленко Василь – піший козак Сорочинської сотні (1723).

Прохватило Данило – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Прохватило Пантелеймон Никифорович – козак, у 1864 – 1869 рр. мав 35 дес. землі в х. Прохватила (в дачах м-ка В.Сорочинців).

Прохвацькі.

Прохвацький Степан – «человек» (слуга) родини Гоголів-Яновських, 1798 р. подавав скаргу на «людей» шишацького помішика Федора Клименка, які вкрали дуба.

Прохвацький (Прохвоцький) – імовірно, нахлібник у родині Гоголів у Василівці. Його згадує Микола Гоголь у листі до П.Косярівського із Ніжина 1827 р.

Прохоренки.

Прохоренко Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723), сотенний отаман цієї сотні (1731 – 1732), наказний багацький сотник (1731, 1737, 1738).

Прохорови.

Прохоров Омелян Іванович – парафіянин Воскресінської церкви м. Миргорода. Помер 10 лютого 1899 р. від сухот у віці 42 р. Похований на парафіяльному цвинтарі.

Прохоров Трохим Іванович (1854 – ?) – походив із міщан, фельдшер, 1913 р. жив у м. Тифлісі, в Миргородському повіті мав 25 десятин землі.

Прохорович Дмитро (сер. XVIII ст.) – бунчуковий товариш, одружений із Агафією Мусіївною Зарудною, донькою миргородського сотника Мусія Григоровича Зарудного.

Процай Іван Омелянович (1839 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків Шишацької волості Миргородського повіту, мав 26 десятин землі.

Проценки.

Іван – козак куреня с. Біликів (1718).

Гарасим – козак куреня с. Мальців (1718).

Яків – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Карпо – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Є також у реєстрі сотні 1732 р.

Іван і Грицько – жителі с. Портянок, козаки Сорочинської сотні (1732).

Андрій із братами Грицьком, Кирилом, Прокопом та Іваном – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Григорій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братами Прокопом, Іваном, Микитою і небожем Якимом мали 1 двір, 5 хат.

Іван – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Дарія Петрівна (1887, с. Семереньки – ?) – колгоспниця в с. Олефірівці, неписьменна. Засуджена 1945 р. як член сім'ї зрадника Батьківщини до 5 р. заслання в Казахстан. Реабілітована 1989 р.

Микола Петрович (1895, м. Миргород – 19.05.1938, м. Полтава) – із селян, житель Миргорода, службовець держбанку. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Проценко Григорій Семенович – господарський і комуністичний діяч у Миргороді. В 1930-их рр. був головою колгоспу в с. Єрках. У 1950-х рр. завідувач їдальні у льотній військовій частині; згодом працівник Миргородського райвиконкому. Дружина (либонь, Раїса Павлівна) походила з роду дворян Ковалевських.

Проценко Мотрона – директор інкубатора в Миргороді в 1950-их рр.

Проценко Микола Григорович (1911 – 1943) – уродженець Бахмутського повіту. 1923 р. з батьками переїхав до Дібрівського конезаводу. З 1931 р. – на комсомольській роботі в Миргороді, член бюро Миргородського райкому комсомолу, «комдитрух». Був уповноваженим в період суцільної колективізації. Від 1936 р. – заступник редактора миргородської газети «Червона трибуна». 1941 р. добровольцем пішов на фронт. Помер від ран у квітні 1943 р. у Краснодарському краї, де й похований.

Проценко Павло Денисович (1907 – 1943) – уродженець і житель с. Семереньків, безпартійний, рядовий колгоспник. Під час німецької окупації став поліцаєм миргородської поліції. Один із організаторів облави на партизанську групу Г.Іващенка 1942 р. 4 листопада 1943 р. був засуджений до повішення, що виконано привселюдно в Миргороді 5 листопада 1943 р.

Варвара Степанівна (з дому Нестеренко; 8.12.1920, м. Миргород – 19.01.1993, там само) – миргородська бандуристка, гітаристка, співачка. За фахом – секретар-друкарка, працювала в установах Миргорода. Гри на бандурі навчалася в миргородських музик, зокрема, в своєї тітки – бандуристки Варвари Іванівни Ніколаєнко. Жила спершу на Личанці, а в 60-их рр. збудували хату на вулиці Озерній (нині № 3). В повоєнний період та в 50-х – 70-х роках входила до складу ансамблю бандуристів Миргородського районного будинку культури. Залучила до гри на бандурі свою доньку Любу, разом із якою виступала дуетом на сцені. Похована в Миргороді на Личанському цвинтарі. Музиками й співаками були також чоловік Варвари Степанівни Іван Михайлович Проценко (1920 – 1976), їхній син Володимир (скрипаль, акордеоніст) та донька Валентина.

Любов Іванівна (15.03.1948, м. Миргород – 28.05.2000, там само) – миргородська бандуристка. Донька бандуристки Варвари Проценко, від якої навчалася основ гри на бандурі. Грала також на інших музичних інструментах. Закінчила Гадяцьке училище культури. Працювала вчителькою музики і співів Миргородської неповної середньої школи № 2. Керувала в школі ансамблем «Чураївна». Похована на цвинтарі по вулиці Єрківській.

Процун Григорій Самсонович – активний учасник миргородського повстання під проводом С.Дубчака в квітні 1919 р. За участь у повстанні й розстрілі членів миргородської ЧК рішенням надзвичайного військово-революційного трибуналу був розстріляний у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р., похований на Вільхівщині.

Прочаєви.

Прочаєв Микола Михайлович – близько 1912 – 1917 рр. священик Успінської церкви Великих Сорочинців. Дружина – М.Я.Прочаєва. Мали доньок, приятелювали з сорочинськи священиком Павловським (див.). Жив у будинку Івана Петровича Лебедя (поряд із нинішнім музеєм М.В.Гоголя).

Прудиуси (Прудиусенки).

Прудиус Яцько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Прудиусенко Лесько, козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682).

Пруси – єврейська родина в Миргороді, члени якої були розстріляні німецькими окупантами 1941 року.

Прядки (Прядченки).

Прядко Левко – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Прядко Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Прядченко Яків – 1725 р. хорунжий Потіцької сотні Миргородського полку.

Прядка Яків – козак Потіцької сотні М.п. (1732), записаний 9-им у списку козаків сотні.

Прядка (Прядко) Михайло – син козака містечка Комишні. В 1870-х рр. успішно навчався в Комишанському училищі, був авдитором (тобто, помічником помічникові наставника за невелику платню).

Прядка (Прядко) Митрофан Юхимович – навчався в Комишанському двокласному училищі (після 1876 р.). Близько 1892 р. служив у поштовому відомстві.

Прядкина Софія Миколаївна – 1904 р. акушерка в м-ку Березовій Луці.

Прядко Трохим Федорович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Прядкиному Комишанської волості (згодом село Прядки), мав 21 десятину землі.

Прядко Антон Михайлович – командир Червоної армії, був відряджений із Харкова до Миргорода. 1919 року, під час окупації міста денікінцями, хтось виказав його, і денікінці розстріляли його в миргородській тюрмі. Похований у парку біля керамтехнікуму в спільній могилі разом із іншими розстріляними в тюрмі. А.М.Прядко – дід за материнською лінією миргородця Валентина Леонідовича Пасічниченка.

Пташко Карпо – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Пташні.

Пташний Федір – сотник Устивицької сотні Миргородського полку (1718); учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Пташний Пилип – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718).

Пташники (Пташниченки).

Пташниченко Яцько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Пташник Федір – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723).

Пташченко Мартин – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Пугачі (Пугаченки).

Пугач Данило – війт с. Біликів Миргородської сотні (1718).

Пугач Мартин – війт с. Зуївців Миргородської сотні (1718).

Пугаченко (Пугач) Олексій – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722). 1732 р. він – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола.

Пугаченко Михайло – козак куреня с. Біликів (1718).

Пугаченко Антон – козак куреня с. Біликів (1718); «можній середній» козак с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Пугаченко (Пугач) Оврам – козак Шишацької сотні (1718). Аврам із братами Григорієм і Павлом – «можні середні» козаки Шишацької сотні (1723).

Пугач Гаврило – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Є в реєстрі 1732 р.

Пугачі Василь і Грицько – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Пугач Данило – зубожілий піший козак с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Пугаченко Гнат – козак с. Біликів Миргородської сотні, помер у поході раніше 1723 р.

Пугаченко Степан – житель с. Біликів (1718). Він же Пугач Степан, із братом Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Біликах. Мали підсусідка.

Пугаченко Кузьма – 1738 р. підсусідок козака Гната Куповенка в с. Зуївцях.

Пугач Данило Іванович – солдат, у 1864 – 1869 рр. мав 16 дес. землі в х. Колісниченків (у дачі В.Сорочинців).

Пугач Кіндрат Григорович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. М'ялівщині Шишацької волості, мав 18 десятин землі.

Пугач Михайло Степанович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Петренковому Шишацької волості, мав 15 десятин землі.

Пугач Степан – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Хутір Пугачки існував у Комишанській волості, Пугачів хутір – у Шишацькій волості.

Пуглаєнко [А.Н.] – у 1912 – 1915 рр. викладачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Пузачі (Пузаченки).

Пузач Савка – 1737 р. «придворний козак» у маєтку Уляни Апостолової, вдови гетьмана, в м-ку Хомутці.

Пузаченко Василь – син Савки, придворний служник у маєтку Апостолової в Хомутці (1737).

Пузаченко Кузьма – 1738 р. підсусідок козака-підпомічника Каленика Кваса в с. (Малих) Сорочинцях.

Пузенко Антон – житель с. (Малих) Сорочинців (1718). Антон із сином Юхимом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. (Малих) Сорочинцях.

Пузик Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Пузини (іноді – Пузинкови, Пузинкіни, Пузино).

Пузина Іван – син козака з с. Шишаків Миргородського полку (нині – Хорольського району). Навчався в Київській академії. На прохання власника Шишаків капітана Андрія Кулябки 1776 р. був призначений на половину приходу священика в Успінську церкву с. Шишаків Миргородської протопопії.

Пузина (також Пузинкієв, Пузинкин) Кирило Іванович – у 80-х рр. XVIII ст. – прапорщик, жив у Миргороді. 1782 р. миргородський повітовий землемір, уклав геометричний генеральний план Миргородського повіту тодішньої Київської губернії. 1797 р. згадується як колишній землемір. У 90-х рр. – городовий секретар. 1797 р. просив дати йому посаду повітового землеміра в Зіньківському повіті. 1782 р. став хрещеним батьком Симеона – сина Іллі Грузинця і його дружини Ксенії (в Воскресінській церкві м. Миргорода). 1813 р. відміряв землі родини Гоголів-Яновських у х. Яновщині, частину яких Тетяна Семенівна Гоголь-Яновська продала Олексієві Данилевському. Мав дружину Марту, доньку Марію.

Пузина Марія Кирилівна (1784 – ?) – народилась у Миргороді, її хрещеною матір'ю була грузинська княгиня Тетяна Гурамова, дружина поета Д.Гурамішвілі. У шлюбі – за Іваном Семеновичем Модзалевським (1774 – раніше 1837), відставним поручиком, який 1820 р. жив у с. Приюті Бахмутського повіту, помер і похований у Катеринославі.

Пузино Полікарп Іванович (1781 – 1866) – походив із дворян Хорольського повіту. Навчався в Петербурзькій медико-хірургічній академії. Був у військових походах. 1809 р. нагороджений діамантовим перснем «За отличные труды и успехи в пользовании больных и раненых воинских чинов». Учасник Вітчизняної війни 1812 р. З 1817 – у відставці. Був повітовим предводителем дворянства і в.о. губернського предводителя дворянства в Новгородській губернії. Служив до 1851 р. Переклав кілька книжок із німецької мови. Земляк і знайомий художника А.Мокрицького, який 1835 р. написав портрети лікаря П.І.Пузино і його дружини Є.І. Пузино (з дому Анічкової).

Пузина Костянтин (1790 – 1850) – уродженець Полтавщини, поет. Навчався в Полтавській (у Переяславі) духовній семінарії. Як один із її найкращих учнів, із 1809 р. продовжував навчання в Петербурзькій духовній академії (закінчив 1814 р.). Із 1814 р. працював учителем староєврейської і французької мов у Вологодській духовній семінарії. 1822 р. постригся в ченці під ім'ям Філадельфа. Помер у Київському Видубецькому монастирі. Писав вірші українською та російською мовами. Твори: «От малоросса к малороссу», «Вірша», «Поздравление с старшинством Г.А. Левицкому 6 сентября 1812 г.» та інші. Найвідоміший твір «Ода – малороссийский крестьянин» (1909 – 1814), написаний із чітких демократичних позицій. Його твори були опубліковані тільки 1909 р.

Пузино Орест Полікарпович (24.02.1818 – 30.06.1891, м. Новгород) – син Полікарпа Івановича. 1836 р. закінчив Морський кадетський корпус. Служив на Чорноморському флоті, Тихому океані, командував загоном міноносців у Фінляндії; 1880 р. був командиром Петербурзького порту. Віце-адмірал.

Пузина Іван Петрович – священик, у 1860-их рр. мав 121 дес. землі в селі Шишаках Хорольського повіту.

Пузини – власники хутора Пузинівщини, який на початку ХХ ст. розміщався за 3 версти на північний захід від с. Майорщини Покрівсько-Багачанської волості. Згодом хутір став називатися Бузинівщиною. Хутір від Пузин (Пузиновських, селяни їх називали Бузиновськими) перейшов до хорольського городничого П.А. Папкевича-Левицького та його сина, а від них – до поміщика Попова, який володів хутором на початку ХХ ст.

Літ.: Павловский И.Ф.Полтавцы. – С. 238; Білоусенко І.О. Перед світом (Поет-демократ К.Пузина). – К., 1918; Історія української літератури в 8 томах. – Т.2. – К., 1967. – С. 169 – 170; Бурлеск і травестія в українській поезії першої половини XIX ст. – К., 1959. – С. 17 – 19, 566 – 567; Костянтин Пузина – наш земляк // Зоря Полтавщини. – 1970. – 5 квітня. – № 80; Рубан В. Український портретний живопис І пол. XIX ст. – К., 1984. – С. 351 – 352; Розсоха Л. Свидетельствуют архивные данные: Давид Гурамишвили и его миргородское окружение // Литературная Грузия. – 1987. № 7. – С. 178; Її ж. Миргородська старовина. – С. 137 – 138; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 215 - 217.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1076. – Спр. 169. – Арк. 1 – 19; Ф. 990. – Оп. 1. – Спр. 1639. – Арк. 1 зв.; Спр. 1745. – Арк. 16 зв.; Ф. 1336. – Оп.1. – Спр. 904 (дані опису); Оп.4. – Спр. 681. – Арк. 1 – 3; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. ІІІ. – Спр. 8953. – Арк. 2; Хорольський краєзнавчий музей. – Науковий архів. – Копія з рукопису Тимофія Бредуна. Бл. 1945 р. – С. 80.

Пузії (Пузієнки).

Пузій Олексій із синами Артемом і Дем'яном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). Артем Пузієнко – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Пузій Дем'ян – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у м-ку Хомутці.

Пузій Степан Матвійович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 42 десятини землі.

Пузій Василь Юхимович (1878, с. Хомутець – 8.01.1938) – із селян, у 30-х рр. – житель Миргорода, різнороб. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Пузій Олексій – юний учасник підпілля в с. Хомутці під час німецько-фашистської окупації 1941 – 1943 рр.

Пузь Левко – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Пукали (Пукаленки).

Пукаленко Савка – козак куреня с. Мальців Миргородської сотні (1718 –1732).

Пукало Ілляш – посполитий у с. Мальцях (1718).

Пукасі (Пукасенки). Пор. також: Пукачі.

Пукась Федір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Пукась Яків – житель Сорочинської сотні (1718).

Пукасенко Матвій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Пукасиха Катря – козачка, вдова, дуже убога, жила 1723 р. в с. Аврамівці Хорольської сотні Миргородського полку.

Пукасенко Панас – дяк у школі при Воскресінській церкві м. Хорола Миргородського полку (1723).

Пукась Георгій Якович – закінчив Красногірське народне училище. У 1900 – 1901 рр. помічник учителя Кибинського початкового народного училища Миргородського повіту, 1905 р. і пізніше – учитель цього закладу, член таємного гуртка інтелігенції села Кибинців (разом із Д.І.Шульгою та іншими).

Пукачі (Пукаченки).

Пукач Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пукаченко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пукаченко Степан – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Пупорізний Іван – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Пурка Степан – міщанин Миргорода першого розряду, жив «у дворі», мав пасіку з 8 вуликів. (Можливо, це прізвище неправильно прочитане в оригіналі документа; слід – Пірко? – пор.).

Пурховський – священик, 1781 р. мав хутір із 5 хат у Городиській сотні Миргородського полку. (Можливо, це Пурковський – утворене від прізвища Пірко, пор.).

Пуршенки. (Пор. також: Пурка, Пурховський).

Пуршенко Савка – козак Зубівського куреня М.п. (1718).

Пуршенко Хвесько – козак Зубівського куреня М.п. (1718). Він же Федір Пуршенко – заможний козак с. Зубівки (1723).

Пуршенко Гарасим – заможний посполитий у с. Хомутці (1723).

Пуссен (Пуссеп) Едуард Мартинович – лютеранського віросповідання, прапорщик запасу. Закінчив університет св. Володимира, в 1910 – 1913 рр. викладач математики й фізики Миргородської чоловічої гімназії та жіночої гімназії Н.Грановської. Секретар педради чол. гімназії.

Пустовійти (Пустовіти), Пустовійтенки (Пустовойтенки).

Пустовойтенко Андрушко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний другим після сотника.

Пустовійтенко Яким – козак м-ка Сорочинців (1718).

Пустовійтенко Семен – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Пустовойт Семен є і в списку 1732 р.

Пустовойтенко (Пустовойтенко) Федір – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Пустовойт Юсько і Пустовойтенко Тишко – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Пустовійт (Пустовойт) Степан – сотенний хорунжий Білоцерківської сотні М.п. (1731 – 1732).

Пустовойт Артем із сином Кирилом – 1738 р. виборні козаки в м-ку Хомутці, малоґрунтові. Кирик Пустовійтенко – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Пустовійтиха – козачка, 1781 р. була власницею хутора (2 хати) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Пустовіт Семен Павлович – походив із козаків м-ка Комишні, випускник Комишанського двокласного міністерського училища (1879). Запасний унтер-офіцер. В 1891 – 1893 рр. був викладачем гімнастики Комишанського училища, наприкінці 90-х рр. XIX ст. – на початку XX ст. працював учителем цього закладу. 1905 р. вів серед селян агітацію проти самодержавства, розповсюджував нелегальну літературу, листівки. 1919 р. був повішений денікінцями на базарній площі за те, що перетримував 25 партизанів.

Пустовійт Антон Михайлович – козак, старшина Комишанської волості (1910).

Пустовійт Д.Й. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Пустовойтов Пафнутій Петрович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1887 – 1912 рр. священик Покровської церкви у с. В.Байраці Миргородського повіту, законовчитель Байрацького земського училища й Покровської церковнопарафіяльної школи в с. В.Байраці.

Пустовіт Опанас Васильович (1895, сел. Комишня – 11.11.1937) – із селян, малописьменний, колгоспник. 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Хутори Пустовійтів існували в Комишанській волості й біля с. Кітлярів.

Пустогваренко (в публікації реєстру, либонь, хибно – Пустотваренко) Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Путенко Василь – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Путівець Тишко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Путятина Марія Миколаївна – дружина поручика, в 1865 – 1875 рр. мала 270 дес. землі в с. Корсуновій Слобідці Миргородського повіту.

Пух (Пуха? – Л.Р.) Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Пухленки.

Пухленки Герасим і Іван – козаки Багацької сотні Миргородського полку, піші (1723).

Пухленки Кіндрат і Гарасим – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Пучки (Пучченки).

Пучченки Лесько і Василь – жителі Миргородської сотні (1718), либонь, м. Миргорода.

Пучко Григорій – миргородський міліціонер, комуніст. Член миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої ЧК у травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.

Пучко (у шлюбі Ніколаєнко) Варвара Іванівна (грудень 1911, м. Миргород – жовтень 1952, там само) – миргородська бандуристка й співачка 20-их – 40-их років XX ст. Батьки – коваль Іван Пучко й його дружина Анастасія. Учасниця Миргородської капели бандуристів у 30-х роках. 1942 р. разом із іншими миргородськими бандуристами грала в комедії М.Кропивницького «Пошилися в дурні», поставленій на миргородській сцені режисером П.Горбенком (див.). Учасниця Державного українського народного хору ім. Г.Верьовки з 1943 року. Подруга миргородської бандуристки Агафії Яшної, з якою виступала в концертах у багатьох філармоніях тодішнього Радянського Союзу. З кінця 40-х років жила в Миргороді в батьківській садибі на вулиці Озерній, № 1 (нині № 3). На її похороні були присутні й грали всі миргородські бандуристи. Мала сина Олександра Ніколаєнка, який працював у миргородській друкарні.

Пушенко Максим – убогий підсусідок у містечку Сорочинцях (1723).

Пушенко Омелько – посполитий у с. Попівці (1723).

Пушкарі (Пушкаренки).

Пушкар Ясько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

«Мусій Корнієнко Пушкар» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пушка (Пушкар?) Ілляш Лукич – осавул полкової артилерії Миргородського полку (1711 – 1713).

Пушкаренко Савка – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Пушкеля Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пушко Іван Миколайович – 1910 р. молодший бухгалтер Миргородського повітового скарбництва.

Пхаєнко Федір, Пхаєнко Ілько – посполиті в Яреськівській сотні (1718).

Пхеїдзе – грузинська князівська родина з емігрантів першої чверті XVIII ст.

Пхеїдзе Хосія (Осип Ревазович) – імеретинський князь, 1724 р. у почті грузинського царевича Вахушті емігрував до Росії. На початку 40-х рр. отримав 10 дворів у м-ку Устивиці і 20 дворів у м-ку Яреськах Миргородського полку.

Пхеїдзе Олексій Йосипович (Хосієвич) (1736 – не раніше 1800) – як малолітній князь отримав 5 дворів у м-ку Устивиці. Згодом іще придбав маєтності в Хорольському і Говтв'янському повітах. На службі з 1752 р. – у званнях капрала, каптенармуса, 1757 – прапорщика, 1766 – поручика, 1770 – ротмістра, 1780 – секунд-майора. 1781 р. за указом Сенату був призначений на посаду городничого м. Миргорода, був на цій посаді й 1791 р. Із 1784 р. – дворянський засідатель Миргородського нижнього земського суду. 1794 р. був нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня. В Миргороді його будинок стояв на Пожежі. Володів маєтком у м-ку Яреськах. Подружжя Пхеїдзе приятелювало з яреськівською родиною Трощинських. 1828 р. Д.П.Трощинський надавав фінансову підтримку збіднілій княгині Пхеїдзе.

Пхеїдзе Давид Йосипович (Хосієвич) – брат Олексія. 1781 р. секунд-майор Ізюмського гусарського полку. 1770 р. разом із Олексієм мали 31 хату в м-ку Устивиці. Власник дворів у Яреськах і в Багачці.

Пхеїдзе Павло – грузинський князь, 1770 р. мав 5 хат у м-ку Білоцерківці Миргородського полку. 1807 р. нагороджений орденом св. Анни 4 ступеня. 1823 р. генерал-майор, кавалер ордена св. Володимира 3 ступеня.

Пхеїзина Ганна (Анна) – 1830 р. поміщиця в м-ку Яреськах, мала землю й ліс під Яреськами, а також біля с. Доброгоської.

Літ.: Плохинский, Иноземцы. – С.222; Кубанейшвили, Д.Г. – С. 165; Пайчадзе Г. К истории грузинской колонии в Москве в XVII – XVIII веках. – Тбилиси, 1982. – С. 227; Тарсаидзе Н.Г. Сведения о грузинах в России во второй половине XVIII в. – Тбилиси, 1983. – С. 128, 131, 133; Розсоха Л. Давид Гурамішвілі: пошуки і знахідки // П.п. – 1985. – 24 вересня; Її ж. Грузини в Україні. – С. 214 – 215 та ін.; Її ж. Гоголівські Яреськи. – С. 31.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп. 1. – Спр. 3075. – Арк. 3 зв., 4; Ф. 105. – Оп.2. – Спр. 9. – Арк. 505 – 506 зв.; Ф. 193. – Оп. 1. – Спр. 1445. – Арк. 1-2; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 12. – Арк. 1а – 1а зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 20 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 1 – 8; Спр. 8. – Арк. 4; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 23; Спр. 2. – Арк. 38 зв.

Пшеничненки.

Гаврило – 1723 р. підданий Михайлівського Сорочинського монастиря.

Іван – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Пшенишникова [А.Ф.] – земська лікарка Миргородського повіту, 1916 р. працювала в м-ку Комишні.

Пшеничні (батько Яків Васильович і син) – родом із Кременчуччини, майстри буріння свердловин, 1912 р. пробили першу свердловину для води в Миргороді.

Пшінківський (Пшенковський) Харитон – миргородський полковий осавул (1711).

П'явки.

П'явка Ярема – посполитий у с. Черевках (1718 – 1723).

П'явка Назар Кіндратович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 26 десятин землі. Володів лісом.

П'явка Варвара Назарівна – донька козака П'явки Назара Кіндратовича. Одружена з Дорошенком Яковом Степановичем (див.) із с. Хомутця. Мали синів Михайла й Василя, які служили в війську С.Петлюри, і дочок.

П'явка Андрій Дмитрович (? – квітень 1919 р.) – червоний командир, родом із с. Комишні. На початку 1919 р. став командиром новосформованого 14-го Миргородського радянського полку, який згодом став 29-им Миргородським полком у складі Червоної армії. Полк пройшов від Миргорода до Шепетівки. П'явка убитий близько 18 квітня 1919 р. поблизу м. Полонного за нез'ясованих обставин, коли група командирів-миргородців (див.: Т.Виборний, П.Пасішниченко, А.Калениченко), усупереч позиції А.П'явки, перейшла до війська УНР. Похований у Комишні.

П'явка Григорій Дмитрович (? – 10.12.1918, Миргород) – діяч повстанського руху на Миргородщині 1918 р. Мав петлюрівську орієнтацію. На початку 1918 р. він і миргородець Корній Пасько вступили в Харківській губернії до Гайдамацького коша Слобідської України, служили в Богданівському полку УНР. Отаман Г.П'явка очолював Миргородський курінь у складі Армії УНР. З початком гетьманщини, не змирившись із приходом німців на територію України, створив загін, який діяв у лісі в районі села Попівки. Його збройне угруповання об'єднувалося для спільних дій проти гетьманців із місцевими отаманами Д.Пищалкою, І.Тимоном і І.Бойком. У грудні 1918 р. внаслідок каральної експедиції, очолюваної князем Черкаським, Г.П'явка був узятий в полон. Після нелюдських катувань був розстріляний разом із братом та іншими повстанцями на вокзалі в Миргороді. Похований, імовірно, на правобережжі Миргорода, на території парку «Дружба».

П'явка Роман Дмитрович (1892, с. Комишня – 2.11.1938) – у 30-х рр. колгоспник у с. Комишні. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

П'явка Сава Іванович (1892, с. Мокріївка – 20.05.1938) – із селян, житель с. Мокріївки. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Літ.: Списки лиц. – С. 1-6; Швидько. – С. 197; Присяга М.п. 1718 р. – С. 70; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С.71; Ревегук В. Полтавщина. – С. 218;

Арх.: МКМ.НА. – Спогади О.Чучмая; Архів авторки. – Лист Т.О.Конькової до Л.Розсохи від 9.03.2011 р.

П’ятаки (П’ятаченки).
П’ятаченко Іван – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).
П’ятак Харко з братом Дем’яном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

П’ятигірські.
Лейба Іцькович – купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи (1874).
П’ятигірський – купець, 1893 р. утримував у с. Кибинцях поштову станцію (4 коней).

П’ятигорець Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

П’ятниці.
П’ятниця Демко – посполитий у с. Панасівці (1718).
П’ятниця Данило Антонович (бл. 1854 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Панасівці Савинської волості, мав 60 десятин землі.

П’ятьки (П’ятченки).
П’ятченко Денис – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. (Малих) Сорочинцях.
П’ятько Іван Кирилович (1897, с. Малі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Малих Сорочинцях. 1925 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Р

Рабиновичі.
Аврам Євзерович – міщанин, у 1862 – 1873 рр. мав 74 дес. землі в дачах м-ка Яреськів (в урочищі Базилевщині).
Яків Авігдерович – житель Миргорода, до 1917 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 92) добротний будинок, який був націоналізований радянською владою.

Равич Микола Антонович – у 1904 – 1905 рр. лікар Багачанської медичної дільниці Миргородського повіту.

Радилов (Радалов?) Гаврило (? – раніше 1737) – значковий товариш, мав двір у с. Петрівцях.

Радевич-Сегайлов В.В. – з листопада 1915 р. військовий ветеринарний лікар у Великих Сорочинцях.

Радзишевський Владислав Адольфович (бл. 1883 – ?) – дворянин, 1911 р. одержав вищу освіту. В 1911 – 1916 рр. учений агроном Комишанської дільниці Миргородського земства, член ради Хомутецького сільсько-господарського товариства. Миргородський повітовий агроном (1912).

Радивиленки.
Радивиленко Семен – козак Шишацької сотні (1718).
Радивиленко Ярема – козак Шишацької сотні (1732).

Радикоп Давид Веніамінович (1912, Донецька область – 11.10.1938, м. Полтава) – німець, у 30-х рр. – житель Миргорода, робітник контори «Заготзерно». 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Радіонов Яким – городовий отаман м. Цибулева Миргородського полку, 1752 р. мав власний житловий двір у Цибулеві.

Радкевич – підпоручик, 1781 р. мав хутір (3 хати) в Городиській сотні Миргородського полку.

Радовільські Семен і Михайло Родіоновичі – брати, перші комсомольці Миргорода з 1920 р.; працювали в приватній миргородській друкарні.

Радомські.
Радомський Семен Павлович (? – 1904) – у 1871 – 1904 рр. фельдшер Сорочинської медичної дільниці. Мав будинок і працював фельдшером у с. Савинцях (1899). Донька Єлизавета.
Радомський [А.А.] – 1913 р. лікар-хірург у Полтаві, приймав за адресою вул. Єкатерининська, 16.

Радченки.
Радченко Мисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Радченко Куць – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Радченко (Ратченко) Макар – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Радченко (згадується також як Ратченко, Райченко – див.) Михайло – у червні 1651 р. наказний миргородський полковник, 1652 р. суддя Миргородського полку. У 1655 – 1669 рр. миргородський полковий обозний, згодом – генеральний суддя. (Синодик його роду опублікував В.Кривошея. – Ч.2. – С. 38). Зберігся малюнок його печатки.
Радченко Лаврін – власівський сотник Миргородського полку (1690), городиський сотник (1799).
Радченко Василь – козак м-ка Сорочинців (1718), записаний першим після сорочинського курінного отамана. Василь із сином Микитою – 1723 року «можнійші» козаки Сорочинської сотні (у реєстрі записані першими). Василь – сорочинський сотенний отаман (1731 – 1732).
Радченко Василь – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Ілляш, Василь.
Радченко Харко – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).
Радченко Іван – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).
Радченко Іван із братом Павлом – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Радченко Ілля (1733 – ?) – із української шляхти, на службі з 1758 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1775 р. Володів 76 підданими чол. ст. (1783).

Радченко Дем'ян (1738 – ?) – на службі з 1775 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Радчиха Віцька – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. З сином Іваном мали 1 двір, 1 хату.

Радченко Гаврило (1760 – ?) – син осавула полкової артилерії. На службі з 1771 р. канцеляристом. Із 1775 р. – значковий товариш, власник хутора в Хорольській сотні. 1783 р. мав у власності 75 душ чол. ст.

Радченко – козак, 1781 р. був власником хутора (2 хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Радченко – козак, 1781 р. мав хутір (1 хату) в Багацькій сотні Миргородського полку.

Радченко Корній – 1787 р. сотенний хоружий, жив у с. Бакумівці Миргородського повіту. 1794 р. – корнет, житель м-ка Хомутця, мав там підсусідків.

Радченко Андрій – у 80-х рр. XVIII ст. значковий товариш Миргородського полку. 1788 р. не отримав російського чину.

Радченкова Ірина (бл. 1765 – 29.01.1820) – дворянка, жила й померла в м-ку Сорочинцях.

Радченко – гусар, житель с. Баранівки, з 1816 р. став управителем яреськівської економії Трощинських.

Радченко Мусій Данилович – відставний унтер-офіцер, житель с. Баранівки Миргородського повіту, вдівець; 28.04. 1818 р. одружився в Сорочинській Преображенській церкві з сорочинською дворянкою Олександрою Іллівною Постіл (донькою Юхимії Постолової).

Радченко Омелян – дворянин у Сорочинцях (1822). Мав доньку Євдокію, яка 2 травня 1826 р. обвінчалася в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з дворянином м-ка Устивиці Яковом Васильовичем Ліскевичем.

Радченко Антін – дворянин у Сорочинцях. Діти: Георгій (нар. 4.02.1818), Петро (нар. 29.06.1820).

Радченко Іван – дворянин у Сорочинцях. Мав сина Степана (нар. 1825).

Радченко Іван Тимофійович (бл. 1811 – ?) – походив із однодвірців м. Миргорода. Одержав домашню освіту. З 5 березня 1836 р. був на посаді учителя 1-го класу Обухівського парафіяльного училища.

Радченко Григорій Павлович (1.02.1890, с. Дар Надежди Сахновщинського повіту, нині на Харківщині – 23.11.1940, ін. дані 1939, Колима) – лідер миргородських більшовиків. Закінчив медичний факультет Московського університету, за фахом санітарний лікар. Під час Першої світової війни вступив до партії більшовиків. До 1917 р. протягом певного часу працював земським лікарем у Великих Сорочинцях. Організатор радянської влади на Миргородщині. В перші дні радянської влади очолив Миргородський повітовий тимчасовий військово-революційний комітет. 1918 р., за гетьманщини – один із керівників повстанського комітету. Із 1 лютого 1919 р. – голова Миргородського повітвиконкому і повітового парткому. 4 лютого проводив 1-й з'їзд рад Миргородського повіту (в приміщенні Миргородської художньо-промислової школи); за спогадами миргородців, «бігав по сцені з маузером і змушував голосувати за радянську владу». За денікінщини перебував на підпільній роботі, здійснював загальне керівництво з Бакумівських лісів. З 1920 р. – голова повітвиконкому в м. Красноградi, член ВУЦВК. З 1922 р. голова окружного виконкому на Херсонщині, де організовував боротьбу з голодом. У 1925 – 1927 рр. ректор Харківського медичного інституту. Керував профосвітою України. З 1929 р. – директор Київської кінофабрики. В 1930 – 1933 рр. консул СРСР у Львові. 1933 р. повернувся до Харкова. У травні 1935 р. в Люботині був заарештований органами НКВС, звинувачений у нібито проведенні контрреволюційної діяльності в Львові. Був засуджений до 3 р. перебування в Біломоро-Балтійському таборі, 1938 р. цей термін подовжили ще на 5 р. Помер на Колимі. 1957 р. реабілітований посмертно. Дружина Ганна Ф. Маковецька (родом із Миргородщини). Син Гелій (близько 1928 р.н.).

Хутори Радченків існували в Баранівській волості, а також у дачах сіл В.Сорочинців і Бакумівки.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257, 290; Бабич І. З історії боротьби комуністів за радянську владу в Миргородському повіті на Полтавщині в 1919 р. // УІЖ. – 1959. – № 1. – С. 132; Герасименко О. Голова військревкому //П.п. – 1977. – 12 липня; Описи КН. – С. 124, 130, 132, 133; Кривошея. – Ч.1. – С.40, 41, 46; Ч.2. – С. 38; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 64; Швидько-2. – С. 102; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 33 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 40; Спр. 19. – Арк. 1, 2; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 13 зв., 46 зв., 61 зв., 120, 132; Спр. 167. – Арк. 107 зв.; Ф. 1034. – Оп.1. – Спр. 3. – Арк. 1; МКМ. НА. – Спогади М.Шастуна; Спогади В.Волощенка; Спогади І.М.Пазинича (1999 р.).

Раєвські. (Пор.: Роєвські).

Раєвська Олена Павлівна – освіту одержала в Лебединській жіночій прогімназії. З 1899 р. на педагогічній роботі в Миргородському повіті. 1901 р. помічниця вчителя в Пришибському народному училищі Шишацької волості. З 1911 р. учителька 2-го Миргородського народного училища.

Раєвський Григорій Мусійович (1896 – 1942) – житель Миргорода (1927). Мешкав у садибі (район вул. Сорочинської), яка раніше, до 1917 р., належала Іванові Даниловичу Бугаєвському. До війни був головою колгоспу в с. Хомутці. Під час війни був членом партизанського загону «Перемога» на Миргородщині разом із Євдокією Лук'янець. Не раз переховувався від німців у своїх миргородських знайомих Огнарьових (родичів Є.Лук'янець) на вулиці Сорочинській, 16. Був заарештований німцями у дворі Огнарьових і розстріляний.

Райник Михайло – посполитий у с. Попівці (1723).

Райченки. (Не виключено, що рід Райченків походить від прізвища Райко. Якийсь купець Ілля Райко жив у м. Хоролі, де 1772 р. збудував церкву).

Райченко Михайло (згадується також як Радченко – див.). Дослідник В.Кривошея вважає його покозаченим шляхтичем. 1651 р. наказний полковник Миргородського полку, згодом – полковий суддя; миргородський полковий обозний (1655 – 1669). Його нащадки жили в м. Хоролі.

Райченко – значковий товариш, мав 3 хутори (1, 12 і 3 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку (80-і рр. 18 ст.).

Раки (Раченки).

Рак Семен – житель с. Біликів (1718).

Раченко Кирій – посполитий у с. Гаркушинцях (1718). Він же Кирило, житель с. Гаркушинців, колишній козак, який перейшов у посполиті (дані 1723 р.).

Рак Андрій – 1738 р. убогий козак у с. Гаркушинцях.

Раченко Омелько – посполитий у с. Попівці (1723).

Рачиха – удова, посполита в с. Попівці (1723).

Рак Іван Сидорович (1762 – ?) – на службі з 1776 р. Значковий товариш Миргородського полку (1781 – 1783). Власник 8 підданих.

Рак Григорій (1767 – ?) – із 1783 р. значковий товариш Миргородського полку.

Рак Василь (1769 – ?) – дворянин, на службі з 1783 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Рак Іван (1770 – ?) – на службі з 1783 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Рак Михайло – значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Рак Андрій Григорович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Луців Яреськівської волості, мав 22 десятини землі.

Рак – керівник повстанського загону петлюрівського спрямування, який діяв 1920 р. у Миргородському повіті й був ліквідований загоном ЧОП Миргородського повітового військкомату.

Рак Омелько – уповноважений Зубівської сільської ради, під час голоду 1932 – 1933 рр. відбирав у селян зерно й харчі.

Є урочище Ракове поблизу с. Бакумівки.

Раковичі.

Ракович (XVII ст.) – належав до козацької старшини. Мав дружину Єфросинію і доньку. По його смерті Єфросинія вдруге вийшла за Лазаря Горленка, прилуцького полковника в 1661 – 1687 рр.; їхній син Дмитро Горленко був прихильником гетьмана І.Мазепи.

Григорій (1762 – ?) – походив із козаків Миргородського полку. З 1777 р. на військовій службі полковим копіїстом. 1780 р. – полковий канцелярист, в 1782 – 1783 рр. «сотенний отаман на посаді писаря сотенного остапівського».

Ракович – сотенний осавул, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Єлизавета – донька бунчукового товариша. У шлюбі за Олексієм Івановичем Ломиківським, земським комісаром Миргородського повіту (1807 – 1812).

Ракович – секретар Миргородського земського суду (1840).

Ракович – 1848 р. виконував обов'язки миргородського повітового стряпчого.

Василь Михайлович (? – раніше 1851) – канцелярист, секретар Мирг. земського суду (1841); губернський секретар, власник маєтку в Миргородському повіті.

Літ.: ПГВ. – 1851. – № 8. – Отд. 2. – С. 35; Модзалевский. – Т.3. – С. 193; Описи КН. – С. 151.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 50 зв. – 51; МКМ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080.

Ракосіцькі.

Ракосіцький Іван із сином Макаром – убогі піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Ракосіч – так називався куток у м-ку Шишаках.

Ракосіцький Микола – війт у м-ку Шишаках 1732 р.

Рамбург Іван (бл. 1807 – ?) – син титулярного радника, 1820 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ранюки.

Ранюк Григорій Григорович (бл. 1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту, мав 57 десятин землі.

Ранюки – власники хутора Ранюків Березоволуцької волості в XIX – на початку XX ст.

Ранюки Григорій, Йосип, Ранюк (Захарків) – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Ратієви – князі, грузинський емігрантський рід, що походив від князів Ратішвілі.

Зураб (Юрій, Георгій) Ратішвілі (? – 1736) – князь, зачинатель роду (емігрантського відгалуження). 1724 р. емігрував із Грузії як шталмейстер у складі почту грузинського царя Вахтанга VI. Одружений: першим шлюбом із княжною Анною Сологашвілі (? – бл. 1725), від неї був син Давид; другим шлюбом – із Хазуєю Потап'євою, з якою мав дітей Георгія, Миколу (Ніколоза), Василя. Хазуя, овдовівши, вдруге вийшла за Автанділа Кобулова.

Давид – князь, син Зураба від 1-го шлюбу. (Народився близько 1711 р., за іншими даними, близько 1721 р. у Грузії. Помер 19.06.1792 р. в м. Миргороді). З 1740 р. служив у Грузинському гусарському полку. На початку 40-х рр. одержав 10 дворів у м-ку Устивиці та 20 дворів у м-ку Бакумівці Хорольської сотні Миргородського полку (нині Семенівського району). Підполковник (1772 – 1784). Учасник російсько-шведської кампанії 1741 – 1743 рр., Семилітньої війни, російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр., походу до Польщі 1772 – 1773 рр. До Миргорода переїхав близько 1749 р. Суддя Миргородського повітового суду (1784). 1764 р. мав 26 дворів (38 хат, 119 душ селян), 1782 р. – 44 хати в Миргороді, 5 душ на хуторі при урочищі Рудці поблизу міста. На початку 90-х років володів вітряком на околиці Миргорода. Близький знайомий грузинського поета Давида Гурамішвілі. Одружений із Марією Саакадзе (бл. 1749 – 1791), донькою грузинського поета-емігранта Дмитра Саакадзе. Мав дітей Івана, Петра, Євдокію, Марію. Давид Ратієв – дядько грузинського письменника Габрієла Ратішвілі.

Єгор (Георгій) – князь, син Зураба від другого шлюбу. Народився бл. 1727 р. Можливо, навчався в кадетському корпусі. До 1752 р. служив перекладачем Колегії іноземних справ, знав грузинську, російську, німецьку, латинську мови. Згодом служив у Грузинському гусарському полку в званні капітана. Мав землю («пустырь») у Москві на Пресні (1766). 1770 р. із братом Ніколозом (Миколою) мав 27 хат у м. Миргороді, де жив протягом певного часу. Одружений із Анастасією, донькою Андрія Трощинського. Мав дітей Павла, Петра, Олександра, які успадкували батьків маєток, а 1782 р. віддали його в заклад своєму дядькові Давиду Ратієву. В 1781 – 1782 рр. Єгор Ратієв мав звання підполковника, був комендантом м. Тюмені Тобольської губернії; 1788 р. був головою цивільного суду в Тюмені.

Микола (Ніколоз) Юрійович (1731 – 1803) – син Зураба від 2-го шлюбу. Можливо, навчався в кадетському корпусі. Був на військовій службі. Протягом деякого часу (у 80-х – 90-х рр.) жив у Миргороді, мав чин бригадира. В 1785 р. він купив частину миргородського маєтку Івана та Іллі Одешелідзе. В 1787 р. уже генерал-майор, купував у Миргороді нові землі (у Семена Ячного). Мав землю в урочищі річки Рудки (нині це біля с. Деркачів). У Миргороді жив приблизно до 1796 р. 1803 р. генерал-лейтенант у відставці, жив у Москві. Кавалер ордена Володимира 2-го класу, Мальтійського Хреста 2-го класу, св. Георгія 2-го класу, Анни 2-го класу. Мав повну пенсію. Одружений із правнукою гетьмана Полуботка.

Василь – син Зураба, помер у дитинстві.

Іван Давидович (? – 1825) – фаховий військовик, генерал-майор. Народився в Петербурзі. З 1765 р. служив у армії. В 1771 р. – ад'ютант начальника штабу Ізюмського легкокінного полку. Полковник (1798). Учасник російсько-турецької війни 1789 – 1794 рр., ліквідації Запорізької Січі. З 1799 р. – генерал-майор, шеф Сумського гусарського полку. Вийшов у відставку 1803 р. Наприкінці XVIII – у першій чверті XIX ст. жив у власному маєтку в Миргороді (або поблизу Миргорода). Одружений із Катериною Павлівною Кулябкою (1779 – ?). Мали дітей: Миколу, Івана, Олександру (в шлюбі з Гудим-Левковичем), Марію (в шлюбі з Соколовським).

Ратієв – поміщик м. Миргорода. В його маєтку в 30-х рр. XIX ст. відбувалися селянські заворушення.

Іван Єгорович – поручик. Мав дітей Аполлона, Марію, Ганну, Катерину, Софію, Надію, Віру.

Микола Іванович – онук Давида. Поручик, мав маєток у м-ку Устивиці (23 душі, 200 десятин землі, господарчі будівлі). 1852 р. цей маєток продавався з публічного торгу.

Іван Іванович (1812 – 1876) – онук Давида. Князь, губернський секретар (1860-і рр.), дідич Миргородського повіту. 1849 р. в його маєтку налічувалося понад 100 душ. До 1861 р. мав кількох кріпаків у с. Петрівцях. Ще до реформи 1861 р. відпустив на волю значну частину своїх селян (60 душ), віддавши їм у володіння 373 десятини землі (по 2 десятини на ревізьку душу чоловічої статі). 1843 р. був уповноваженим дідички Полтавської губернії підполковниці Уляни Капніст (доньки підполковника Білухи-Кохановського), вів справи щодо суду її батька з козаками с. Козлова Переяславського повіту. В 1860 – 1864 рр. мав 217 дес. землі в х. Варварівському (в дачах миргородських полів) і 10 дес. – в урочищі Білий Трактир (у дачах с. Малих Сорочинців). 1869 р. мав трактир в урочищі Рудці на Лохвицькому поштовому шляху. 1899 р. колишні землі кн. Ратієва на південній околиці Миргорода було викуплено в селянської громади (його колишніх кріпаків) для прокладення лінії залізниці. Одружений із Варварою, донькою миргородського дідича Якова Івановича Мамчича. Діти: Петро, Анатолій (помер 1887 р.), Антін, Анастасія (за дійсним статським радником Сковородою), Іван, Олександра (за дійсним статським радником Лукомським), Варвара. Внесені до дворянської родовідної книги Полтавської губернії, указ Герольдії 1850 р.

Петро Іванович – син Івана Івановича, князь. Мав доньку Марію. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії.

Юрій Петрович – князь, полковник. 1814 р. нагороджений орденом св. Анни 2 ступеня. Мав дітей Олександра, Павла. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії, указ Герольдії 1850 р.

Іван Петрович – штабс-ротмістр. Мав синів Петра, Миколу. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії.

Олександр Юрійович – син Юрія Петровича. Мав сина Леоніда. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії.

Петро Іванович – син Івана Петровича. Мав сина Андрія (поч. XX ст.).

Літ.: Акты, собранные Кавказской Археографической комиссией. – Т.1. – Тифлис, 1866. – С. 83; Полное собрание законов Российской империи. – Т.XXVI. – С.600; Список дворян, 1898. – С. 596; Павловский И. К истории полтавского дворянства. – Т.2. – Полтава, 1907. – С. 25, 28; Косарик Д. Братні зорі. – К., 1948; Кубанейшвили. Д.Г. – С. 244, 262; Тарсаидзе Н. Материалы по истории поселения грузин в России. – Тбилиси, 1964; Ратишвили Г. Малая повесть о России. – Ч. 2 // Литературная Грузия. – 1987. – № 3. – С.117; Рудинська Є. Листи В.Горленка до П. Мирного. – К., 1928. – С. 18 – 19; Розсоха Л. Їхнім домом став Миргород // П.п. – 1986. – 14 червня. – № 94; Її ж. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С. 168 – 169; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 67 – 68, 284 – 286; Її ж. Грузини в Україні. – С. 162 – 169 та ін.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 104. – Оп.2. – Спр. 2. – Арк. 140 зв. – 141 зв.; Ф. 193. – Оп.7. – Спр.15. – Арк.12, 13, 26; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1745. – Арк. 17 зв.; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 102; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр.4. – Арк.8; НБУВ НАНУ. ІР. – Збірка О.М.Лазаревського. – І, 57483. – Арк. 91 – 92; ДАПО. – Ф. 379. – Оп.3. – Спр. 2. – Арк. 596; Оп.3. – Спр.3. – Арк. 86; Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 20 зв.; Архів авторки. – Листи Л.О.Ратієва до авторки. 1985 р.

Ратушенко Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Ратушний Тиміш – козак Потіцької сотні М.п. (1732). У спискові козаків сотні записаний п'ятим.

Ратьков – голова Миргородської комісії по боротьбі з дезертирством (грудень 1920 р.).

Рахуби.

Рахуба Михайло – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Рахубовські.

Семен Микитович – поручик. Дружина Євдокія. Мали доньку Домніку (нар. 5.01.1798 р. в м-ку Сорочинцях, її «восприємницею» була Варвара, донька купця Петра Гнилозубова).

Марія Рахубовська (див.: Бикова Марія).

Олексій Дмитрович – з 1895 р. в сані диякона, 1902 р. диякон Воскресінської церкви с. Шафранівки Миргородського повіту.

Рачки.

Рачко Іван – посполитий середньої заможності в с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Рачко Грицько – посполитий середньої заможності в с. Савинцях (1723).

Рашки. (Пор.: Ращенко).

Рашко Сидір – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Рашко Кирик – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Рашівські (Рашавські).

Рашівський Данило – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Вирського – Рашавський.

Рашівський (в публікації Г.Швидько – Рошавський) Федір, посполитий у с. Попівці (1723).

Рашовський Семион – священик, 1737 р. мав у с. Попівці житловий двір.

Рашпіль (Рашполь) Іван (1737 – ?) – походив «із чиновницьких дітей». 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Ращенки.

Ращенко Ярош – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ращенко Кирик – козак м-ка Сорочинців (1718).

Рвачі (Рвачевські).

Рвачевський Родіон – лубенський полковий хорунжий (1739 – 1746), полковий осавул Лубенського полку (1739, 1746 – 1772).

Рвачевська Явдоха (Авдотія) – співвласниця сіл Лазірок і Нетратівки Лубенського повіту; 1787 р. вдова.

Рвач Феодосій – закінчив учительську семінарію, 1904 р. учитель Дмитрівської церковнопарафіяльної школи в с. Ромодані; 1908 р. псаломщик Дмитрівської церкви в селищі Ромодані.

Рвихвост (в публікації О.Бодянського – Двихвост) Ісай – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Ребіцький (див.: Рибіцький).

Ребрики.

Ребрик Степан Григорович – житель с. Кибинців, кріпак, у 1810-их – 1820-их рр. служив прикажчиком у економії Д.П.Трощинського. 1843 р. відпущений на волю.

Ребрики – селяни с. Кибинців, кріпаки дідича А.А.Трощинського, яким він 1843 р. дав «відпускну».

Ребрик Семен Степанович – диякон церкви в с. Кибинцях, у 1860 – 1863 рр. мав 4 дес. землі в урочищі Рекалок біля села.

Ребрикова Домініка Степанівна – жителька с. Кибинців, дружина солдата. 1892 р. стала хрещеною матір'ю Михайла Семенка (див.), майбутнього поета.

Ребрик Дем'ян Кузьмович – фельдшер у Миргородському повіті (1894). 1899 р. – фельдшер у м-ку Березовій Луці, 1908 р. – у с. Олександро-Миколаївці (Клюшниківці).

Ребрик Семен Андрійович – козак, 1899 р. в.о. кибинського волосного старшини.

Ребрики – два брати з с. Кибинців, які під час денікінщини в листопаді 1919 р. були заарештовані Конотопським каральним загоном, утримувалися в миргородській тюрмі, після чого були розстріляні в місті на єврейському цвинтарі.

Ребрик Дмитро – учасник миргородського повстання під проводом С.Дубчака в квітні 1919 р., роззброїв начальника ЧК в Миргороді Анатолія Литвина.

Ребрик Дмитро Михайлович, за ін. даними Макарович (1891, с. Кибинці – 20.05.1938) – колгоспник у с. Кибинцях. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Ребрик Іван – співзасновник парафії УАПЦ в с. Кибинцях, за що 1931 р. зазнав арешту й ув'язнення. Після звільнення його постійно переслідували. Помер від голоду в Криму.

Ребрик Іван Степанович (1891, с. Кибинці - ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях. 1932 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Ребрик Семен Семенович – сількор с. Кибинців, 1924 р. в своїх дописах до газети «Червона Лубенщина» викривав зловживання голови Кибинської сільської ради Мартиненка. Після цього голова, щоб дискредитувати Ребрика, дав ДПУ і слідчим органам неправдиві відомості про його нібито контрреволюційну діяльність і про перетримуванням ним крадених речей. Після перевірки наклеп було виявлено, і голова був притягнутий до кримінальної відповідальності. Ймовірно, цієї самої особи стосується наступна інформація:

Ребрик Семен Семенович (1892, с. Кибинці - ?) – із селян, 1932 р. жив у с. Миропілля Сумської області, працівник установи. 1932 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у Миргороді, працював бухгалтером райспоживспілки. Вдруге засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований 1962 та 1989 р.

Ребрик Микита Андрійович (1900, с. Кибинці - ?) – житель Кибинців. Працював від Миргородської МТС у селах району, машиністом молотарки в миргородському колгоспі ім. 17-го партз'їзду. Передовик виробництва. Був заарештований 7 серпня 1937 р. під час роботи на току. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Останній лист рідня одержала близько 1940 – 1941 рр. із м. Улан-Уде. Подальша доля невідома. Дружина – Ялосовета Прокопівна (1904 р.н.). Мали 4 дітей: Явдоха – з 1943 р. працювала в госпіталі на Миргородському курорті; Марія – 1942 р. була вивезена до Німеччини, де працювала на фабриці; син Сергій Микитович.

Ребричка Галина – сліпа ворожка в Миргороді (близько 30-х – 50-х рр. ХХ ст.). Її донька Анастасія одружена з Іваном Федоровичем Сітком, обоє були самодіяльними артистами, співаками, бандуристами середини ХХ ст. (див. Сітко); по-вуличному їх прозивали Ребриками.

Реви (Ревенки).

Рева Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Ревенко Василь – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Ревенко (Рева) Іван Назарович (він же Іван Назаренко) – сотенний хорунжий Потіцької сотні Миргородського полку (1732). Потіцький сотенний отаман (1737).

Ревенко Савка – посполитий (1732); 1737 року – війт села Сорочинців (нині Малих Сорочинців).

Ревенко Микола Володимирович – відставний поручик, начальник станції Ромодан (1899).

Ревенко Олександра Романівна (1874 – 1952, Миргород) – вдова, у другому шлюбі – з Миколою Григоровичем Данилевським (див.).

Ревковські.

Ревковська Варвара Семенівна (? – 1919), з дому – Саранча (Саранчова). За свідченням місцевих жителів, ця пані на початку ХХ ст. жила в с. Хатках Миргородського повіту, неподалік від садиби Беренштамів. На фото того часу мала близько 80 р. Ймовірно, була сестрою Софії Семенівни Саранчової, одруженої з Миколою Максимовичем Прісецьким (це дід і баба майбутнього академіка О.О.Богомольця). У травні 1919 р. комісія Полтавського губернського відділу освіти, яка займалася обліком мистецько-історичних цінностей, одержала завдання реєстрації й охорони архівів-бібліотек Беренштама, Ревковської й В.Г.Короленка в с. Хатках.

Ревуцький Дмитро Миколайович (5.04.1881 – 29.12.1941) – український музикознавець, фольклорист і музичний діяч. Імовірно,1916 р. працював у Миргородській чоловічій гімназії; в травні того року разом із учнями старших класів їздив на екскурсію до с. Кибинців, до маєтку Б.П.Вульферта (колишній маєток Д.П.Трощинського), про що збереглася світлина. У вересні 1934 р. лікувався на миргородському курорті, писав працю про Шевченківські вечори в Україні.

Реґеди (Реґеденки).

Регеденко Мартин – козак Зубівського куреня (1718).

Регеденко Стецько – житель с. Зубівки (1718).

Регеденко Антін – козак Зубівського куреня (1718). Він же Реґеда Антін, отаман с. Зубівки (1723). 1732 р. – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні, записаний третім після отамана села.

Регеденко Трохим – козак Зубівського куреня (1718). Він же Реґеда Трохим – «можнійший» козак с. Зубівки (1723).

Регеденко Данило – козак Зубівського куреня (1718). Реґеда Гаврило з синами Данилом і Микитою – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723). Регеда Данило – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732), записаний другим після отамана села.

Регеденко Микита – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Реґеда (в публікації Г. Швидько хибно – Реґеґа) Остап – 1738 р. виборний козак с. Зубівки, малоґрунтовий.

Реґеденко (в публікації Г. Швидько хибно – Реґеґенко) Микита з братом Іваном – 1738 р. убогі козаки-підпомічники в с. Зубівці.

Реґеда (Регида) Терентій Петрович (1851 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 21 десятину землі.

Регіт Кузьма – автор сатиричних віршів, політичних віршованих гуморесок, популярного циклу «Усмішки Кузьми Регота», опублікованих у миргородських газетах «Відродження» й «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр. Ймоврно, Регіт – це псевдонім.

Редьки.

Редька Іван, Редька Яцько – козаки Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Редьчин Васько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Редька Федір – поручик, комісар Миргородського нижнього земського суду (1802).

Редька Петро Іванович (1868 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Портянках Баранівської волості, мав 18 десятин землі.

Редька Яків Петрович – козак, на поч. ХХ ст. жив у м-ку Яреськах, знавець і любитель місцевої старовини.

Редькина Дарія Фролівна – фельдшер-акушерка в м-ку Сорочинцях (1899).

Редько Дмитро Олександрович – мав університетську освіту, в 1911 – 1912 рр. учитель математики Миргородської чоловічої гімназії.

Резнікова Олександра – зв'язкова і розвідниця миргородського партизанського загону «Перемога» (1941 – 1942); до війни – секретар Машівського райкому КП(б)У.

Рейдери.

Рейдер Михайло (ймовірно, Олександрович; бл. 1855 – ?) – виходець із Полтавської губернії, можливо, із Кременчука, дворянин. Навчаючись у Полтавській гімназії, 1874 р. став членом гімназійного гуртка, а невдовзі членом українського Миргородського народницького гуртка (перша половина 70-х рр. ХІХ ст.). В 1874 – 1878 рр. навчався в Київському університеті, мав зв'язки з київськими народницькими гуртками, вів пропаганду в робітничому середовищі. За участь у русі народників і в студентських заворушеннях навесні 1878 р. був виключений із університету з забороною на 3 роки вступати на навчання. Змушений був працювати домашнім учителем у маєтку поміщика Бокія на Полтавщині. Як політично неблагонадійний був ув'язнений і засланий до Вологодської губернії під нагляд поліції, а згодом за політичні висловлювання –до Архангельської губернії. Знайомий миргородського лікаря-народника І.А.Зубковського.

Михайло Рейдер. 1874 р.

Рейдер Марія Олександрівна (бл. 1861, м. Кременчук – ?) – дворянка, донька капітана. Випускниця Полтавського інституту шляхетних панн (1878), близька до руху народників, учасниця демонстрацій у Полтаві навесні 1879 р., за що була під слідством у Полтавському губернському жандармському управлінні. Ймовірно, родичка Михайла Рейдера.

Реймерс Федір Федорович – німець, 1858 р. відкрив у Миргороді першу приватну аптеку; власник і провізор вільної аптеки у Миргороді 1869 р.

Рейнталі.

Рейнталь Юлій Іванович – естонець, родом із Ревеля. Був привезений на Миргородщину як висококласний фахівець-пічник кибинським поміщиком Б.Вульфертом під час будівництва спиртзаводу в Кибинцях. Одружився з Олександрою Лазарівною Старостенко (бл. 1875 – після 1936) з м-ка Устивиці. Мали сина й дочок Марію (в шлюбі Шавгарова, працювала телеграфісткою в Миргороді) та Ольгу (в шлюбі Янушкевич, див.). За сталінських часів миргородські Рейнталі зазнали репресій за своє «іноземне» прізвище.

Река Яким із сином Федором – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Рекали (Рекаленки).

Рекаленко Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний також «Конон, Рекалов зять».

Рекало Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Рекало Ясько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Урочище Рекало (Рекалок) у XIX – XX ст. було біля с. Кибинців.

Рекеша (?) Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Реклінський Василь – художник XVIII ст., мав майстерню в Полтаві. Існує припущення, що Реклінський є автором іконостасу в Сорочинській Преображенській церкві.

Ремиґи.

Ремиґи – козаки, 1781 р. мали хутір (2 хати) в Яреськівській сотні Миргородського полку.

Ремиґа Гнат Васильович (1885 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ремиґиному Яреськівської волості, мав 15 десятин землі.

Рентель Василь Адамович (1925 р. н.) – житель Миргорода. З дитинства працював у миргородському колгоспі «Країна Рад» (на Личанці). Свідок голодомору 1932 – 1933 р. Живий 2007 р.

Репети (Репетини, Репетіни).

Репета Семен – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

«Репетинівна Марина» – жителька м-ка Комишної, 1791 р. вступила до шлюбу з комишнянським козаком Трохимом Міщенком.

Репетин (Репетін) Петро Олексійович (1879, ін. дані 1870, м-ко Комишня – 28.07.1952, м. Вінниця) – громадський діяч, літературознавець, статистик. Походив із службовців. Закінчив Комишанське двокласне училище, близько 1892 р. служив помічником писаря в Комишанському волосному правлінні. Здобув середню освіту. В 1895 – 1903 рр. служив столоначальником у Миргородській повітовій земській управі, жив у Миргороді (неподалік від О.Сластьона). 1902 р. у нього квартирував М.Гаврилко. З 1903 р. працював у Полтавському губернському земстві, в Полтавській міській управі й казенній палаті. Приятель Панаса Мирного. З 1905 р. – член нелегальної Полтавської організації Української громади. Друкувався в газетах «Рідний край», «Полтавський день» та ін. В 1939 – 1941 рр. – секретар літературного факультету Полтавського педагогічного інституту. Автор розвідок про Т.Шевченка й П.Куліша, Панаса Мирного, О.Сластьона, А.Свидницького, О.Пчілку, С.Єфремова, М.Драгоманова, М.Коцюбинського, Б.Грінченка, Л.Падалку та інших у газеті «Голос Полтавщини» за років нацистської окупації. Після війни жив у Комишні, працював бухгалтером редакції газети. Заарештований 11 грудня 1945 р., засуджений 1946 р. за антирадянську агітацію до 10 р. позбавлення волі. Помер у Вінниці під час відбування покарання. Реабілітований 1991 р. Збереглися листи письменника Панаса Мирного до П.Репетіна за 1914 – 1918 рр. Сприяв роботі музею П. Мирного в Полтаві (1941). Автор спогадів про П.Мирного та спогадів про Полтавську організацію Української громади в 1901 – 1917 рр. (рукописи спогадів зберігаються в Полтавському літературно-меморіальному музеї П.Мирного). Досліджував архів Миколи Андрійовича Дмитрієва, українського діяча, редактора «Рідного краю».

Репетін (Репитін) Григорій Миколайович – із козаків, закінчив Комишанську двокласну школу, Полтавське фельдшерське училище. З 1880-х рр. фельдшер у Федунській медичній дільниці Миргородського повіту (в м-ку Яреськах), працював там також 1904 р. 1899 р. – фельдшер у м-ку Багачці.

Репетін Микола Олексійович – козак, житель Комишні. Закінчив Комишнянське парафіяльне училище. Із 1871 р. – «авдитор», тобто помічник наставника цього училища, із 1914 р. опікун Комишанського 2-го двокласного початкового народного училища.

Репетін Андрій Миколайович – працював фельдшером у Сорочинцях (із 15 червня 1909 р.), був на цій посаді також 1911 р.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 75, 76; Адрес-календарь, 1904. – С. 16; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 302; Земская медицина. – С.122 – 123; Постановления МУЗС. – 1915. – С. 454; Граб В. Видатний громадівець // Археологічний літопис Лівобережної України. – 1997. – № 1–2. – С.9; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 91; Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 287-289.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 127; Літературно-меморіальний музей П.Мирного (м. Полтава). – ОФ. – № 248-д / 3635. – Арк. 10-13; № 254-д / 3651, № 254-д / 3652.

Решетили (Решетиленки).

Решетило Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Решетиленко Роман – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Решетило Яків – заможний посполитий у с. Опанасівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Решітник Лук'ян – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Решітьки.

Решітько Василь – козак м-ка Сорочинців (1718).

Решітько – козак м-ка Сорочинців (1718). Радько з сином Павлом – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). «Решіткий Павло» – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Решітько Юсько – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Решітько Пилип Федорович – учитель Сорочинської учительської семінарії (1908).

Решітько Єлизавета Минівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1910 р. учителька-завідувачка Байрацького початкового народного училища Сорочинської волості.

Хутори Решітьків існували в Сорочинській і Хомутецькій волостях.

Рещенко Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Рєпін Володимир Миколайович – 1910 р. підполковник, командир Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який дислокувався в Миргороді.

Ржечицький Петро Францович – у 1910 – 1912 рр. миргородський інженер-будівельник, технік при повітовій земській управі. 1912 р. зробив проект будинку Миргородської міської управи.

Рибалки (Рибалченки).

Рибалка Ілляш – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Рибалки Антон, Лаврін – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Рибалченко Дмитро – козак куреня с. Петрівців (1718).

Рибалка Василь – посполитий у с. Петрівцях (1718).

Рибалченко Олексій – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Рибалка Іван – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Рибалка Тимофій – посполитий заможний у Миргороді (1723).

Рибалки Петро, Сидір – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Рибалка Іван – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Рибалка Гнат – сотенний хорунжий Говтв'янської сотні Миргородського полку (1725 – 1732).

Рибалченки Лесько й Іван – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Рибалченко Петро – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Рибалка Андрій – житель с. Петрівців, козак Миргородської сотні (1732). 1738 року Рибалка Андрій із небожем Іваном, зятем і свояком – виборний козак у с. Петрівцях, ґрунтовий. У реєстрі села 1738 р. записаний другим після найбагатшого козака Пилипенка.

Рибалчиха Настя – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Із сином Кіндратом мали 1 двір, 1 хату.

Рибалченко Олексій Овксентійович – козак, 1852 р. продав свій житловий плац у Миргороді, на передмісті Ліску (2 хати, 3 дес. землі, садок) дружині козака Мотроні Бовкуновій.

Рибалка Г.О. – миргородський повітовий земський гласний (1878), гласний Миргородської міської думи (1881).

Рибалко Г.О. – житель Миргорода. Його портрет (1937) роботи миргородського маляра Григорія Ксьонза зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї.

Рибалка Василь Михайлович – член Миргородського «присутствія» з квартирного податку (1899).

Рибалка Омелян Прокопович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Рибалківщині Петрівської волості, мав 23 десятини землі.

Рибалка Порфирій Степанович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Рибалківщині Петрівської волості, мав 18 десятин землі.

Рибалка Гаврило Прокопович (1871 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Петрівців, власник 16 десятин землі.

Рибалка Дмитро Васильович – 1914 р. служив у Миргородській міській управі.

Рибалка – учасник повстання Дубчака в Миргороді у квітні 1919 р.

Рибалка Яків Степанович – житель Миргорода (Личанка), член ВУЦВК (1920-і рр.). На сесії проголосував проти колективізації, за що був позбавлений депутатських прав. Мав велику родину, все майно якої було забране. Невдовзі Я.Рибалка помер. Під час голоду 1932 – 1933 р. померли два його сини.

Рибалка (Рибалко) Карпо Андрійович (1881, с. Рибальське – ?) – селянин-одноосібник у с. Ярмаках. Член парафіяльної церковної ради Свято-Воскресінської парафії с. Ярмаків. У жовтні 1927 р. був делегатом 2-го Всеукраїнського Собору УАПЦ. 1929 р. засуджений до 3 р. заслання в Архангельську область. Реабілітований 1994 р.

Рибалко Василь Порфирович (1882, с. Рибальське – 3.06.1938) – із селян, у 30-х рр. житель Миргорода, різнороб держкурорту. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Рибалка Варлаам Омелянович (1890, с. Рибальське – ?) – селянин-одноосібник у с. Рибальському. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Рибалко (Рибалка) Іван Дмитрович (1898, ін. дані 1895, м. Миргород – 1930) – із службовців, освіта середня. Освіту здобув у Миргородській гімназії. В березні 1917 р. закінчив Київське військове училище, служив прапорщиком. Наприкінці 1917 р. повернувся до Миргорода. 1918 р. за мобілізацією служив у армії гетьмана П.Скоропадського. В січні 1919 р. був мобілізований до армії С.Петлюри. Разом із армією був інтернований до Польщі. В жовтні 1922 р. повернувся до Миргорода. 1924 р. був висвячений на священика УАПЦ, служив у церкві с. Матяшівки Шишацького району. Священик громади УАПЦ у с. Великій Багачці (з 1928 р.). Був одружений. Заарештований у жовтні 1929 р., у січні 1930 р. засуджений до розстрілу, розстріляний у в'язниці в м. Лубнах. Реабілітований 1989 р.

Рибалко Василь Митрофанович (1882 – 1956) – житель Миргорода (нині вулиця Колгоспна, 2). Службовець канцелярії фінансової організації в Миргороді (30-і рр. ХХ ст.). Під час голоду 1932 – 1933 рр. він із сином Яковом допомагали знесиленим дітям дитячого притулку на Личанці, возили їм дрова. Помер у Миргороді.

Рибалко (Рибалка) Яків Васильович (нар. на поч. ХХ ст.) – житель Личанки, учасник хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925). Був офіцером Радянської Армії.

Рибалка – голова колгоспу ім. Будьонного в Миргороді (1943 – 1945).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 264; Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1878 г. – Полтава, 1879. – С. 3; Личный состав. – С. 11; Астряб М.Г. – С.75; Списки лиц. – С. 1 – 6; Другий Собор УАПЦ. – С. 547; Швидько. – С. 110, 180, 182, 183, 199; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 96; Джунь О. З історії будинку по вулиці Єрківській, 31 у Миргороді // П.п. – 2007. – 14 лютого. - № 12. – С. 3; Присяга М.п. 1732 р. – С.29; Репресовані діячі УАПЦ. – С. 85.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 4 зв.; ДАПО. – Ф. 1502. – Оп.1. – Спр. 151; Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 224. – Арк.2.

Рибаси.

Рибас Роман – посполитий у Хомутці (1723).

Рибас Петро Михайлович – у 1890 – 1902 рр. псаломщик Вознесінської церкви в с. Зуївцях.

Рибіцькі.

Рибіцький (Ребіцький) Михайло Антонович – дворянин, судовий пристав у Миргороді (1890).

Рибіцька Софія Михайлівна – закінчила єпархіальне училище. З 1906 р. учителька Миргородського парафіяльного училища.

Рибка Михайло Софронович – 1904 р. начальник поштового відділення в м-ку Сорочинцях, «не имеющий чина».

Рибкін – архітектор при Миргородській земельній управі (1942).

Ривкінди.

Рівкінд Євзер, син Азрієля – купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи 1-ї категорії (1874).

Ривкінд Лейба – купець у Миргородському повіті (1887).

Ривкінд Зельман Євзерович (бл. 1851 – ?) – міщанин у Миргороді, комерсант, купець. У 1904 – 1917 рр. мав у центрі міста 2 великі садиби на вул. Гоголівській, № 116 і № 118 (це територія нинішнього меморіального комплексу «Вічний Вогонь»): площа садиби – 1271 кв. сажень, 2 житлові будинки, олійниця, на якій працювали 5 робітників, вальцьовий млин, 2 комори, сарай. Мав торгові лавки на базарній площі. За перших років радянської влади ці його будинки були націоналізовані, так само, як і 4 його будинки в центрі на вул. Гоголівській, № 129 (нині це територія торгового центру «Мир»; колишні муровані купецькі лавки З.Є.Ривкінда зберігалися на території базару як власність споживчої кооперації аж до 70-их рр. ХХ ст.).

Ривкінд Давид-Ізраїль Євзерович – купець у Миргороді, гласний Миргородської міської думи (1881), власник аптекарського магазину (1899 –1904). Мав у місті на базарі лісовий склад (1907 – 1915). 1916 р. був власником великої садиби з 2 будинками в центрі міста (вул. Гоголівська, № 119).

Ривкінд Юда Євзерович – міщанин Миргорода, 1910 р. утримував номери для приїжджих на вул. Багачанській (нині південна частина вул. Гоголя, ближче до центру). 1913 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю хлібом-зерном

і борошном. 1916 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 111) велику садибу: 600 кв. сажнів, заможний будинок, флігель, торгова лавка, комора, сарай. За перших років радянської влади два його будинки (за тодішньою адресою Гоголівська, № 121) були націоналізовані.

Ривкінд М.Ю. – 1913 р. мав торгівлю на базарній площі в Миргороді бакалійними товарами й вином, а в Ліску – хлібом-зерном.

Ривкінд Зельман Давидович – 1905 р. був членом Миргородського товариства взаємного кредиту.

Ривковська (див. Ревковська).

Риґа Пантелеймон – дворянин у Миргороді (перша половина XIX ст.).

Ридзел (?) Ігнат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Очевидно, прізвище хибно прочитане в оригіналі. В публікації О.Бодянського хибно – Дизель. Ймовірно, це – Ґидзель (давнє слово «ґицель» означало виловлювач собак заради шкур, живодер).

Риженки.

Риженко Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Риженко Клим – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Риженко – отаман, власник хутора (1 хата) у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1781).

Риженко (Риженков) – військовий товариш, у 1787 р. співвласник с. Мануїлівки (тоді Говтв'янського повіту).

Рижов Семен – титулярний радник (1851), володів маєтком (55 десятин землі, 4 душі селян) у х. Дарновому, що в дачах м-ка Шишаків. 1851 р. маєток виставлявся на продаж за сплату боргу надвірному радникові Данилові Тукалевському.

Римарі (Римаренки).

Римар Федір – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Римаренко Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Римар Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Римаренко Грицько – 1715 р. хорунжий Комишанської сотні Гадяцького полку. Супротивник Івана Чарниша, власника містечка Комишні, до 1715 р. гадяцького полковника.

Римаренко Іван – козак Миргородської сотні (1718).

Римар Степан – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Римар Степан із сином Павлом та Римаренко Іван – козаки Миргородської полкової сотні, піші (1723). Римаренко Павло – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні – записаний також у реєстрі Миргородської сотні 1732 р.

Римаренко Григорій – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Римарі Петро, Микита, Семен – посполиті в містечку Сорочинцях (1723).

Римар Омелько – посполитий у с. Біликах (1723).

Римаренко Тиміш – хорунжий Комишанської сотні Гадяцького полку (1735 – 1736).

Римар Павло – житель Миргорода (1738, 1750), козак-підпомічник, убогий, малоґрунтовий, кінний. Разом із синами Трохимом і Василем мали 1 двір, 2 хати. Павло мав підсусідка Клима Коляду.

Римар Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Удівець. Разом із «сестренцем Семеном Тахтаулом» мали 1 двір, 2 хати.

Римарчик Йосько (Юсько) – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Римченко Яким – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Пор.: Римші.

Римші. (Пор.: Римченко).

Не виключено, що миргородські Римші пов'язані родинними зв'язками з чернігівською гілкою Римш, зокрема, зі значковим товаришем Іваном Римшею, який 1723 р. був узятий «під караул» у Петербурзі разом із П.Полуботком, І.Чарнишем, С.Савичем, а в 1728 – 1744 рр. був седнівським сотником Чернігівського полку, мав синів Івана і Федора.

Римша Іван – військовий товариш (1696).

Іван – осавул Миргородського полку, володів с. Мальцями (1723).

Іван – військовий товариш (1781 – 1785). Володів частиною с. Баранівки Говтв'янського повіту (разом із Ф.Заньківським та І.Чарнишем). У 1787 р. – колезький асесор, співвласник с. Зубівки Миргородського повіту (разом із секунд-майором Остроградським і військовим товаришем Семеном Ячним).

Павло – 1787 р. колезький асесор, співвласник с. Бірків Говтв'янського повіту (разом із Петром Жеваховим та іншими власниками) і села Довгалівки Миргородського повіту (разом із братами Забілами і Якимом Рудем).

Федір – бунчуковий товариш, 1791 р. мав підданих у с. Малих Сорочинцях.

Петро – колезький реєстратор, 1825 р. мав у с. Малих Сорочинцях посполитих – 13 душ обох статей.

У Баранівській волості Миргородського повіту на початку XX ст. був хутір Римшина Балка.

Літ.: Лукомский. – С.156; Модзалевский. – Т.3. – С. 67, 114; Описи КН. – С. 239, 241, 248, 250; Апанович О. Ще одне джерело з історії України XVIII ст. // Україна: Наука і культура. Щорічник. – К., 1991. – С. 217; Реєстр 1744 р. – С. 22.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 51 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк. 5 зв.

Риндичі.

Риндич Василь Микитович – закінчив учительську семінарію. В 1911 – 1913 рр. учитель зразкового училища при В.-Сорочинській учительській семінарії. Викладач природничого циклу Сорочинської учительської семінарії; завуч, потім директор Сорочинської педшколи, учитель природничих наук Нероновицького педтехнікуму (1930). Активний громадський діяч села. Був ректором заочного відділення Ніжинського педінституту, доцент. Репресований 1937 р., засуджений до 10 р. ув'язнення без права листування за нібито неправильне викладання біології (в період т.з. «лисенківщини»). Помер у Сибіру від запалення легень. Дружина Риндича Єфросинія Миколаївна (Проня) дружила з артисткою Наталею Ужвій, поетом Максимом Рильським. Мали синів Володимира і Юрія. Портрети В.М. і Є.М.Риндичів 1929 р. написав сорочинський художник, приятель подружжя Семен Семенко (див.).

Портрети Василя і Єфросинії Риндичів. Худ. С.Семенко. 1929 р.

Риндич П. – житель В.Сорочинців, у 30-их – 40-их рр. XX ст. грав у місцевому аматорському драмтеатрі. (Можливо, це Єфросинія Миколаївна – Проня, дружина Василя Микитовича).

Риндіни.

Риндін Микола Кирилович – штабс-капітан, дворянин Полтавської губернії. 1841 р. – начальник з господарчої частини при Міністерстві державних маєтностей у Миргороді. Мав синів Олександра й Олексія. Олексій Миколайович мав сина Миколу. Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві вийшов 1848 р.

Риндіна Софія Петрівна – вдова штабс-капітана, близько 1860 – 1863 рр. мала землі в дачах с. Шахворостівки: 69 дес. у х. Покровському, 61 дес. в урочищі «Степ біля Рокит», 5 дес. в урочищі Круглику.

Рипиленки.

Рипиленко Яким – козак Шишацької сотні (1718).

Рипиленко Гаврило, Рипиленко Яків – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Ріг (див.: Рог).

Різники.

Мусій, Василь, Іван – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Степан, Павло, Гаврило – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Іван – член різницького цеху Сорочинської сотні (1718).

Сидір – власник шинкового двору в Миргороді 1723 р.

Самійло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Омелько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Степан Григорович – міщанин, 1902 р. – церковний староста Іллінської церкви м-ка Комишні.

Захар Антонович (1853 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Солонецькому Комишанської волості, мав 18 десятин землі.

Хома Романович (1854 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Березової Луки, власник 30 десятин землі.

Федір (1899 – 1920) – співробітник ЧК. Став членом Миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої чекістами в травні 1920 р. Розстріляний за рішенням Полтавської ЧК.

Хутір Різничиха в XIX ст. існував у Шишацькій волості.

Різницькі.

Іван (1757 – ?) – походив із дворян, на військовій службі з 1770 р. Із 1782 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Різницький Павло – козак, 1904 р. разом із козаком Петром Кирієм та селянином Іваном Солодовником збудували в с. Хомутці паровий млин, де працювали 3 робітники.

Різницький З. – 1913 р. мав у Миргороді на базарі торгівлю шкіряними товарами.

Мотря Прокопівна (1898, с. Хомутець – ?) – українка, із селян, неписьменна. Домогосподарка в Хомутці. Заарештована 1949 р., засуджена до 3 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Сергій Якимович (1927, с. Хомутець – ?) – житель с. Хомутця, походив із службовців, освіта початкова. Червоноармієць. Засуджений 1950 р. до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Різуни.

Різун Кирик – посполитий у с. Попівці (1723).

Михайло Пантелеймонович (1845 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Шарківщині Кибинської волості, мав 19 десятин землі.

Юхим Гаврилович (1889, с. Шарківщина – ?) – селянин-одноосібник у Шарківщині. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Антін Гаврилович (1899, с. Шарківщина – ?) – селянин-одноосібник у Шарківщині. Засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. (Заарештований і засуджений був одночасно з Юхимом Гавриловичем). Реабілітований 1990 р.

Рій (див.: Рої).

Рінкевич Едуард Станіславович (1903, м. Вільнюс – ?) – поляк, із робітників, у 30-х рр. жив у селищі Комишні, без певних занять. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Ріпенко Феодосій Васильович (1888, с. Супруненки - ?) – селянин-одноосібник у с. Супруненках. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Ріпки (Ріпченки).

Ріпко (Ріпка) Яків – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Ріпка Хвесько – житель Миргородської сотні (1718).

Ріпка Кіндрат – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Ріпка Грицько – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Ріпченко – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший, займався бондарством.

Ріпківна Євдокія – посполита середньої заможності в Миргороді (1723).

Ріпченко Онопрій – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Максима Явора.

Ріпка Давид Ф. – родом із с. Шахворостівки, учасник громадянської війни. Учасник партизанського підпілля 1941 р., замордований і страчений нацистською окупаційною владою в Миргороді 1942 р.

Робаченко Фесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Можливо, це прізвище хибно прочитане в оригіналі. Слід читати Роґоченко? (Пор.: Роґочі).

Ровенські (Ровенченки).

Ровенський Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записані також «Іваш-ко, Ровенського зять» і «Степан, Ровенського зять».

Ровенченко Жадан – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ровинська С.З. – земська лікарка Миргородського повіту (1916).

Рог (Ріг) Григорій Захарович (1897, сел. Семенівка Полтавської обл. - ?) – українець, із селян. Наприкінці 20-х рр. жив у селищі Ромодані, робітник артілі. Вперше засуджений 1929 р. за сектантство до 3 р. позбавлення волі. Вдруге заарештований 2 липня 1941 р. Засуджений 1943 р. за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1959 р.

Рогачевські – єврейські родини на Миргородщині.

Гершко Йоселевич – міщанин Миргорода, купець, гласний Миргородської міської думи 2-ї категорії (1874 – 1881). Член Миргородської міської управи (1888), член сирітського суду (1888 – 1890).

Ісай – купець у м-ку Сорочинцях (1906).

Берко Ісайович – купець, член Миргородського повітового податкового присутствія (1896). Староста єврейського молитовного будинку в Сорочинцях (1899 – 1900).

Рогачевський – учасник Миргородського музично-драматичного гуртка, суфлер (жовтень 1908 р.). Ймовірно, це Йосип Рогачевський (див. нижче).

Захар – житель Миргорода, мав велику родину. 1919 р. услід за своїми старшими синами переїхав до Харкова разом із дружиною і меншим сином. Помер у Харкові 1923 р., дружина – 1937 р.

Ісаак Захарович (близько 1895 – 1937 або 1940) – ще до початку 1-ї світової війни переїхав з Миргорода до Харкова. Закінчив робітфак, Харківський інститут народного господарства, Сталінський металургійний інститут. 1923 р. вступив до ВКП(б). З 1931 р. – директор заводу ім. Петровського в м. Дніпропетровську. З 1934 р. – перший директор заводу «Запоріжсталь». Після аварії на заводі 1937 р. був звинувачений за участь у нібито «контрреволюційній троцькістській організації» і засуджений до розстрілу як «ворог народу». Реабілітований 1956 р. Дружина Зінаїда Михайлівна Гіршман теж була заарештована. Мали сина й доньку.

Йосип Захарович (бл. 1891, м. Миргород – 31.03.1985, м. Брюссель) – співак (тенор). Юнаком виїхав із родиною до Харкова, жив на вул. Римарській поряд із оперним театром. 1913 р. поїхав до Парижа навчатися вокалу. Під час 1-ї світової війни вступив добровольцем до французької армії, двічі був поранений. 1920 р. вступив до Паризької консерваторії. З 1923 р. працював у Бельгії, в брюссельському оперному театрі «La Monne» – спочатку протягом 30 р. співаком (ліричний тенор), згодом, із 1953 р. директором. Гастролював у багатьох містах Європи й Америки.

Борис Захарович (1905, м. Миргород – 25.03.1938, м. Харків) – походженням записаний «із службовців». Раніше 1913 р. виїхав з Миргорода до Харкова, одержав вищу освіту. В 30-х рр. жив у Харкові. Помічник прокурора Харківського військового округу. В серпні 1937 р. був виключений із партії за зв'язок із братом Ісааком, «ворогом народу». Заарештований 15 листопада 1937 р. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Вирок виконано в Харкові. Реабілітований 1956 р.

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С. 128; Постановления МУЗС 1896 г. –Полтава, 1897. – С. 82; Берлин В. Мне б только растревожить старину… – Харків: Ранок, 2004. – С. 166 – 171; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 106.

Арх.: ДАПО. – Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 224. – Арк. 2; Архів авторки. – Лист В.Д.Берліна до авторки, 1997 р.

Рогачов Павло Миколайович – колезький секретар, старший землемірний помічник Миргородської межової комісії (1864).

Рогівники.

Рогівник (Роговник) Демко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Либонь, ідентичний наступному:

Рогівник (Роговник) Дементій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Роговник – 1689 р. мав хутір поблизу Миргорода, либонь, біля нинішнього села Любівщини.

Рогіз Павло – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Роговець Яків – сотенний хорунжий Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732).

Рогові (Роговенки).

Роговенко Юрко – житель Миргородської сотні (1718); він же Роговий Юрко – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Роґовенко Федір – посполитий середньої заможності в с. Ярмаках (1723).

Роговий Павло Єлисейович (? – раніше 1927) – житель Миргорода. У травні 1917 р. мав садибу на вул. Великосорочинській, поруч із садибами графа В.М.О'Рурка і селянина Я.І.Плескача. (Нині це садиба № 123 на вулиці Сорочинській).

Роговий Федір Євсійович (1879, м. Миргород – ?) – українець, із селян, освіта початкова. Житель Миргорода. Заарештований 1937 р., засуджений 1939 р. до 5 літ позбавлення волі (термін зменшено до 3 р.). Реабілітований 1997 р.

Роговий Микола Федорович (1918, м. Миргород – ?) – з самого дитинства виростав при миргородському Успінському соборі, де й став служити. З 1937 р. – іподиякон Успінського собору. До 1995 р. служив паламарем при церкві. Протягом деякого часу служив у миргородській церкві Іоана Богослова. Жив на вулиці Бережанській, 19. Дружина Ганна Іванівна (1921 р.н.).

Хутір Рогового існував у Зубівській волості.

Роговник (див.: Рогівник).

Рогозівський Григорій Абрамович (? – 28.10.1941, за ін. даними, 15.09 або 15.11. 1941, м. Миргород) – журналіст, краєзнавець, громадський діяч. Походив із єврейської родини. Працював у миргородських газетах «Вісник Миргородської повітової ради робітничих, селянських та вояцьких депутатів», «Селянська правда»,

«Пролетарський голос», «Голос праці», «Червоний прапор», «Червона трибуна». До 1917 р. та за років Української революції працював складачем у миргородській друкарні Г. Когана й С. Роднянського, писав дописи до газет. Комуніст. Під час Гетьманщини, 1918 р. за завданням комуністичної партії був на підпільній роботі. За перших років радянської влади брав активну участь у діях частин особливого призначення (загонів ЧОП) проти селянських повстанських загонів та інших воєнізованих угрупувань на Миргородщині. 1921 р. був завідувачем відділу УКРОСТА Миргородської першої Державної друкарні, випускав друковану стінну газету та листівки УКРОСТА. Протягом деякого часу був на редакторській посаді в Миргороді. У 20-х рр. був членом Миргородської філії спілки селянських письменників «Плуг». Керував гуртком дитячих кореспондентів при Миргородському повітовому музеї. Газета «Правда» називала його «героєм червоної преси». Став першим радянським журналістом, який був нагороджений орденом Червоного Прапора (1922). В 1925 – 1935 рр. жив у Полтаві, працював у газеті «Більшовик Полтавщини». Автор статей у журналах «Всесвіт», «Глобус», «Пламя», «Курортное дело», «Культура і побут», у московських, київських, харківських, полтавських газетах. Приятель миргородського лікаря І.А.Зубківського, художника О.Г.Сластьона; автор некролога про Сластьона. Тематика публікацій Г.Рогозівського: визначні миргородці, декабристи на Миргородщині, діяльність Миргородського курорту та інше. Зібрав і опублікував (1931) матеріали про перебування Тараса Шевченка на Миргородщині. Миргородські журналісти й літератори українського національного спрямування критично оцінювали публікації Рогозівського як часто неправдиві. У 30-х роках працював у Києві, у видавництві. Напередодні Другої світової війни повернувся до Миргорода, де був розстріляний 1941 р. німецькою окупаційною владою. Похований у братській могилі на північній околиці Миргорода. Мав сина Іллю (учасника війни, по її закінченні був живий).

Літ.: Аббасов А. Рицар пера // Зоря Полтавщини. – 1969. – 15 червня; Герасименко О. Пам'ятаємо, згадуємо, не забудемо // Миргород. – 1998. – 10 вересня. - № 52. – С.3; Коломеер М.С. Люди земли полтавской. – Полтава, 1999. – С.29; Корж М. На віку, як на довгій ниві. – Харків, 2001. – С. 51.

Роґочі (Роґоченки). За деякими даними, прізвище Роґочі походить із Волощини, де поширене прізвище Ракочі. Ймовірно, переселення носіїв цього прізвища могло статися за часів миргородського полковника Павла Апостола (1618 – 1678), вихідця з Волощини.

Роґоченко (пор.: Робаченко).

Рогоченки Павло і Яцько – козаки Миргородської сотні (1718).

Рогочий Грицько – козак Миргородської сотні (1718).

Роґоченки Яків і Денис – піші козаки Миргородської полкової сотні (1723). Денис Рокочий (так у публікації Д.Вирського) – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732). Яцько Рокочий – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Роґоча Марія – жителька Миргорода (1750), вдова, належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, кінних. Разом із «синами Петром, Грицьком, племінницею вдовою Гапкою Шимчихою і синами її Юськом і Денисом» мали 1 двір, 4 хати.

Роґочий Василь – житель Миргорода (1738, 1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із сином Антоном мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка.

Роґоченко Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Роґочий Кіндрат – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із братом Іваном мав 1 бездвірну хату.

Роґочий – виборний козак, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Роґочий Іван Федорович – із 15 липня 1907 р. фельдшер у с. Зуївцях Миргородського повіту. Був на цій посаді також 1911 р.

Роґочий Карпо – житель Миргорода, козак. Дружина – Галина. Мали синів Івана і Михайла.

Роґочий Андрій Васильович – із 1913 р. секретар Миргородського сільськогосподарського товариства. Жив у Миргороді. Навчальний заклад закінчив 1910 р.

Роґочий Іван Карпович (бл. 1872 – ?) – житель Миргорода, мав добру освіту, працював юридичним агентом у Миргороді. Дружина – Палажка.

Рогочий П.В. – житель Миргорода. 1914 р. Полтавська вчена архівна комісія за рекомендацією Миргородської земської управи доручила йому зробити опис матеріалів Миргородського архіву.

Роґочий Михайло Карпович (бл. 1878 – бл. 1943) – 1915 р. був секретарем Миргородської міської управи. Член Миргородської повітової земської управи (обраний у вересні 1917 р., коли на виборах перемогли українські есери у блоці з Селянською спілкою). На початку окупації Миргорода німцями (1941) був обраний миргородцями на посаду голови Миргородської міської управи; використовуючи свою посаду, переховував від нацистів двох поранених радянських офіцерів. Палко підтримував ідею незалежності України. З відступом німців на еміграцію не пішов – не бачив за собою вини. Коли повернулася радянська влада, його було заарештовано. Подальша доля точно не відома: за одними даними, він був розстріляний, за іншими – помер на засланні. Дружина – Явдоха Павлівна Коробка (1882 – 1963). Мали сина Олександра (1902 –1986), одруженого з Надією Костянтинівною Єфимовою (див.).

Рогочий Ілля Іванович – учасник громадянської війни на боці більшовиків, 1937 року воював у Іспанії в складі інтернаціональної танкової бригади.

Рогоча Марія Григорівна – перша працівниця миргородського курорту, помічниця лікаря І.А.Зубковського. Одружена (шлюб 1920 р.) з Павлом Якимовичем Сітком (див.). Нагороджена знаком «Відмінник охорони здоров'я».

Рогочий Василь Прокопович (1906, м. Миргород – ?) – із селян, житель Миргорода, колгоспник. 1932 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Рогочий Михайло Мефодійович (1918, с. Дібрівка – ?) – українець, із селян. Червоноармієць. Заарештований 24 червня 1941 р. Засуджений до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Рогочий Олександр – житель Миргорода (про нього див.: Трубицькі).

Літ.: Местный агрономический персонал. – 1914. – С. 275; Земская медицина. – С. 118, 119; Отчет Миргородской городской управы за 1915 год. – Миргород, 1916. – С. 108; Листок социал-демократа (м. Миргород). – 1917. – 29.09; Відродження. – 1941. - № 2; Описи КН. – С. 127; Воскобійник О. Повість моїх літ. – К., 2000. – С. 119; Єфимов Володимир. Це все – ми: Рід Єфимових. – Дніпропетровськ, 2004. – С. 33, 46, 291, 292; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 396 – 397; Швидько. – С. 20; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 107; Присяга М.п. 1732 р. – С. 30; Розсоха Л. Предківщина. – С. 198-199.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 3 зв., 6 зв., 8 зв.; Архів авторки. – Лист В. Єфимова до Л. Розсохи від 17.07.2004 р.

Родзянки – козацько-старшинський рід Миргородського полку.

Іван – жив у XVII ст.

Василь Іванович (бл. 1652 – 11.12.1732) – сотник Хорольської сотні Миргородського полку (1701 – 1704, 1710), миргородський полковий обозний (1710, 1723 – 1732). Підписав Коломацькі чолобитні Павла Полуботка (1723). В 1724 – 1725 рр. був наказним миргородським полковником за відсутності дійсного полковника Д.Апостола. Мав поранення, був взятий у полон шведами, протягом 7 літ перебував у неволі в Стокгольмі. Мав двір у м. Хоролі, два шинки в місті, власник сіл Хвощівки, Єньків Хорольської сотні Миргородського полку; володів хутором, млинами у Єньках. Дружина Феодора (?). Дослідник В.Кривошея опублікував синодик із розписом роду Родзянків (1728): Василь, Феодора, Стефан, Семен, мл. Йосиф, Петро, Марія, Олексій, Параска, Стефан, Єлизавета, Іван, Ганна, Настасія, Василь, Марія, Іван, Феодора, Євфимія, Галактіон, Ірина, Стефан, Яків, Прокіп, Ярема, Ілля, Семен, Василь, Олена, Марія, Григорій, Любов, Стефан, Пелагея.

Ясько – 1712 р. значковий товариш.

Григорій – 1712 р. значковий товариш.

Степан Васильович (бл. 1687 – 31.08.1736) – син Василя Івановича. Військову службу розпочав 1706 р. Хорольський сотник Миргородського полку (1722 – 1735). Підписав Коломацькі чолобитні Павла Полуботка (1723). Із 17 січня 1735 р. призначений на уряд миргородського полкового обозного замість померлого батька, був на цьому уряді й 1736 р. Мав двір у Києві, на Подолі, на території Братського монастиря. Дружина Палагія Семенівна. Мали дітей: Ярему, Івана, Семена, Василя, Івана (молодшого), Палагію, Тетяну, Настю.

«Родзянчина Стефанова Пелагея Семеоновна» – дружина Степана Васильовича. 1738 р. «бувшая обозная полковая вдовствующая» мала в Хорольській сотні підсусідків (які жили в її хатах): у м. Хоролі – 9 хат; «за городом» – 25 хат; у слобідці Родзянках – 74 хати, в с. Вергунах – 2 хати; 1760 р. мала 63 хати в с. Хвощівці, 67 – у с. Єньках, 61 – в х. Родзянках, 36 – у м. Хоролі та інші маєтності.

Ганна Василівна (? – не раніше 1746) – донька Василя Івановича. У шлюбі з Григорієм Лазаревичем (? – ?), козаком Миргородського полку. Мала синів Михайла і Данила.

Ярема (Єремій, Ієремія) Степанович (бл. 1713 – раніше 1786) – син Степана Васильовича. Згадується в документах також як Ієремій Стефанов. Народився в м-ку Хоролі Миргородського полку. 1727 р. учень «інфіми» Київської академії, 1735 р. канцелярист Генеральної військової канцелярії. Хорольський сотник замість батька (березень 1735 – 1737). 1737 р. мав приїзний двір у м-ку Сорочинцях. У 1732 – 1765 рр. чинив масову закупівлю і захоплення маєтностей у Хорольській сотні. Миргородський полковий обозний (1766 – 1779). 5 травня 1779 р. одержав чин малоросійського полковника. 11 жовтня 1755 р. з братами одержав універсал К.Розумовського на 49 дворів у с. Тройняках, с. Бакумівці, с. Княжій Луці (всі Хорольської сотні) та в с. Опанасівці Сорочинської сотні; 1760 р. мав 33 хати в м. Хоролі; 1770 р. мав 81 хату в с. Черевках. Його діти: Федір, Микола, Петро, Ганна.

Іван Степанович (старший), (? – раніше 1786) – син Степана Васильовича. 1738 р. канцелярист Генеральної Військової канцелярії. Хорольський сотник. Був усунутий з цієї посади за зловживання і захоплення земель у козаків і посполитих. Гадяцький полковий суддя (1738 – 1760), гадяцький полковий обозний (1758 – 1760). Підкоморій. 1760 р. мав 20 хат у м. Хоролі, 15 – при хуторі на Кривій Руді. Діти: Степан, Василь, Павло, Федір.

Іван – гадяцький полковий осавул (1755).

Іван – гадяцький полковник (1749 – 1757).

Семен Степанович, він же Сотниченко Семен (бл. 1721 – раніше 1800) – син Степана Васильовича. Канцелярист Генеральної Військової канцелярії. Хорольський сотник. У 1746 – 1752 рр. був на уряді другого миргородського полкового осавула, 1755 – гадяцький полковий осавул. 1759 р. у відставці; у 1773 – 1776 рр. суддя Миргородського земського суду. Колезький асесор (1786 – 1787). 1786 р. жив у с. Семенівці (назване за його йменням) Хорольського повіту. 1760 р. мав 13 хат у м. Хоролі, 11 – при хуторі на Кривій Руді; у Говтв'янській сотні – 14 хат при хуторі Піщаному. Одружений (1773) із Ганною, донькою бунчукового товариша Михайла Мартоса, яка мала двір у м-ку Лохвиці й половину села Брисів (це її 2-й шлюб, у 1-му була за конотопським сотником Федором Костенецьким). Мав дітей: Омеляна, Палагію. Приятелював із Капністами.

Василь Степанович (бл. 1727 – раніше 1800) – син Степана Васильовича. 1741 р. навчався в Київській академії. 1755 р. військовий канцелярист. Бунчуковий товариш Миргородського полку (з 1756). Колезький асесор, провідник шляхетства Хорольського повіту (1784). Маєтності: у с. Опанасівці Миргородського полку мав 1770 р. – 44 хати, 1786 р. – 190 душ обох статей; 1786 р. у м. Хоролі – 238 душ обох статей, у с. Родзянках – 882 душі, у с. Заїчинцях – 435 душ, у с. Хвощівці – 110 , у с. Вишняках – 40, у слободі Кривій Руді – 102, у хуторах – 174 душі, циган – 79 душ. 1786 р. жив у м. Хоролі. Одружений із Ганною (бл. 1736 – ?), донькою бунчукового товариша Григорія Борозни, яка 1786 р. володіла 188 душами в Стародубському й Суразькому повітах. Мали дітей Гаврила, Івана, Ганну, Марію, Варвару.

Іван Степанович (молодший), (бл. 1734 – раніше 1784) – син Степана Васильовича. З 1752 р. служив у Миргородському полку. 1755 р. військовий канцелярист. Із 1757 р. мав звання військового товариша. Згадується 1763 р.

Іван – хорольський сотник Миргородського полку (1767).

Пелагія Степанівна (? – раніше 1746) – донька Степана Васильовича. У шлюбі (його перша дружина) з Матвієм Прокоповичем Куликівським (1711 – кін. XVIII ст.), сином харківського полковника, полковником (1767), провідником шляхетства Харківської округи.

Тетяна Степанівна – донька Степана Васильовича. У шлюбі з Дем'яном Васильовичем Оболонським (? – 1758), генеральним суддею.

Анастасія Степанівна (бл. 1723 – ?) – донька Степана Васильовича. У шлюбі з Іваном Васильовичем Лазаровичем (бл. 1715 – ?), підкоморієм. Дітей не мали.

Федір Єремійович (1748 – ?) – син Єремія Степановича. В службі з 1764 р., того самого року одержав звання значкового товариша. З 1770 р. – військовий товариш Миргородського полку. Миргородський полковий обозний (22.01.1776 – 1783). До 1783 р. в походах не був, служив при полку; був відряджений «за линию для освидетельствования по учрежденным по крымской дороге почтам находившойся команды». Прем'єр-майор у відставці (1786 – 1800). Жив у м. Хоролі. Мав підданих у м. Хоролі, в Хорольському повіті: м-ку Білоцерківці, у селах Хвощівці, Вишняках, Княжій Луці, Вергунах, Старій Аврамівці, Тройняках, Бакумівці, в хуторах Карписі, Вандиному, Третяковому – всього 653 душі обох статей. Мав хутір у Говтв'янському повіті, 26 хат у Миргородському повіті. Одружений із Анастасією (бл. 1753 – ?), донькою бунчукового товариша Олексія Свічки.

Микола Єремійович (бл. 1748 – ?) – син Єремія Степановича. Секунд–майор у відставці (1786 – 1800). У 1786 – 1800 рр. жив у с. Єньках Хорольського повіту, де мав 714 душ. Усього мав 1409 душ у м. Хоролі, с. Єньках, Хвощівці, Вишняках, Вергунах, Товстій, у хуторах Хорольського повіту. Дружина – Єлизавета, донька армійського полковника Івана Тернавіота, з Ніжинського повіту.

Петро Єремійович (бл. 1756 – не раніше 1800) – син Єремія Степановича. Виховувався в гімназії при Московському університеті. На службі з 1769 р. Надвірний радник (1787); радник Катеринославської Казенної Палати (1792). Кавалер ордена св. Володимира 3 ступеня (1787). Підполковник у відставці (1800). Жив у с. Вільному Новомосковського повіту (1800), одержаному за дружиною. Мав підданих у селах у хуторах Хорольського повіту. Одружений із Євдокією Петрівною Фадеєвою.

Ганна Єреміївна – донька Єремія Степановича. У першому шлюбі – за Перехрестовим-Осиповим. У другому шлюбі – за генерал-поручиком Петром Петровичем Коновніциним. Володіли маєтностями на Слобожанщині (нині Краснокутський район Харк. обл.) та ін. Була жива 1792 р. Мали сина Петра Петровича Коновніцина (1764 – 1822), генерала від інфантерії, учасника війни 1812 р., військового міністра (1815 – 1819), графа (з 1819), одруженого з Анною Іванівною Корсаковою (1769 – 1843).

Степан Іванович (бл. 1740 – ?) – син Івана (старшого). Служив із 1760 р. , 1773 р. – капітан при відставці із Бахмутського гусарського полку. Був у боях і походах. Жив у с. Радалівці Миргородського повіту (1786), мав у повіті 117 душ обох статей. Дружина Марія Прокопівна (1789 р. стала хрещеною матір'ю Тетяни Василівни Чигалевської в с. Портянках).

Василь Іванович (бл. 1745 – ?) – син Івана (старшого). Капітан у відставці (1786), жив у м. Хоролі.

Павло – бунчуковий товариш Миргородського полку (1782), власник 350 хат підданих.

Павло Іванович (бл. 1748 – не раніше 1803) – син Івана (старшого). 1786 р. колезький асесор, хорольський повітовий суддя. (1788 р. його судовими справами цікавився Панас Дем'янович Гоголь-Яновський). Підкоморій Хорольського повіту (1800), хорольський повітовий маршал (1803). Жив у Хоролі (1786), а також у с. Радалівці. 1800 р. мав 729 душ обох статей у селах і хуторах Хорольського повіту. Одружений 2-м шлюбом (після 1786) із Марією Іванівною Траскіною, донькою надвірного радника. Мав 9 дітей.

Федір Іванович (бл. 1751 – не раніше 1800) – син Івана (старшого). Служив у званні капітана, у 1786 – 1800 рр. секунд-майор у відставці. Жив у с. Іванівці. Одружений (з 1785 р. в м-ку Опішні) з Марією, дочкою прем'єр-майора Максима Пащенка, яка мала маєтності в Хорольському повіті.

Омелян Семенович (бл. 1748 – не раніше 1800) – син Семена Степановича. Бунчуковий товариш (1776), колезький асесор (1786 – 1800). Власник маєтків у Хорольському повіті, жив у с. Семенівці (1800), де мав 944 душі. Його першою дружиною була Євдокія, донька Павла Руденка, бунчукового товариша; другим шлюбом одружений 1776 р. в Хоролі з Євдокією, донькою сотника Йосипа Часника. Мав сина Семена.

Палагія Семенівна (бл. 1761 – ?) – донька Семена Степановича. Згадується в 1786 р. У шлюбі з Василем Михайловичем Старицьким (бл. 1737 – ?), прем'єр-майором.

Гаврило Васильович (бл. 1752 – не раніше 1805) – син Василя Степановича. На службі з 1775 р. Секунд-майор (1786 – 1790), надвірний радник (1800). Маршал шляхетства Хорольського повіту (1786 – 1805). Колезький радник (1802). Кавалер ордена св. Володимира 4 ступеня. 1786 р. мав 835 душ обох статей у с. Біляках Хорольського повіту і 27 душ у м. Хоролі. 1800 р. мав підданих у селах і хуторах Хорольського повіту. Всього мав 2479 душ. Жив у с. Родзянках (Веселому Подолі). Приятелював із родиною Капністів. У маєтку Родзянків у с. Веселому Подолі служив управителем Іван Назарович Глібов – батько майбутнього байкаря Л.І.Глібова. Г.В.Родзянко був одружений із Марфою (бл. 1774 – ?), донькою колезького асесора Михайла Шрамченка (про неї згадує в щоденнику В.Я.Ломиківський). Мали 8 дітей.

Іван Васильович (бл. 1765 – ?) – син Василя Степановича. Поручик Єлецького піхотинського полку (1786), ротмістр у відставці (1800). Мав 1982 душі обох статей у селах і хуторах Хорольського повіту: в с. Біляках, с. Василівці та інших. Жив у с. Василівці. Одружений із Наталією (бл. 1770 – ?), донькою надвірного радника Петра Лукашевича.

Ганна Василівна (? – після 1817) – донька Василя Степановича. У шлюбі з Олександром Лесевичем (бл. 1749 – ?), прем'єр-майором.

Марія Василівна (? – пізніше 1822) – донька Василя Степановича. У шлюбі з Яковом Петровичем Ломиковським (див.). Від батька успадкувала частину с. Панасівки (Опанасівки). Мати В.Я.Ломиковського, історика й етнографа.

Варвара Василівна (бл. 1768 – ?) – донька Василя Степановича.

Михайло Петрович (1788 – 1828) – народився в Хоролі. 1801 р. був пажем, 1806 – поручиком Павлоградського гусарського полку. Брав участь у бойових діях. Нагороджений орденом св. Анни 3 класу (1806), Золотим хрестом (1807). 1820 р. командував Лубенським гусарським полком. Генерал-майор (1827). Помер у Харкові.

Олена Петрівна (1787 – 1830) – сестра Михайла Петровича.

Марфа Михайлівна (з дому Шрамченко, походила з м. Воронежа Глухівського повіту) – тітка В.Я.Ломиковського (по чоловікові). 1822 р. жила в с. Родзянках Хорольського повіту. Близько приятелювали з Д.П.Трощинським. Мала синів.

Семен Омелянович (1782 – 1808 ?) – троюрідний брат Аркадія Родзянка і Василя Ломиковського (див.). Поет. Вихованець Шляхетного пансіону при Московському університеті (навчався в 1798 та ін роках), де почав писати вірші. 1799 р. разом із Жуковським переклав на французьку мову оду Державіна «Бог». Став членом «Дружнього літературного товариства», де виділявся з-поміж інших особливою релігійністю. Його вірш «До Бога» високо цінували сучасники як зразок філософської поезії. Близько 1802 р. у нього почали проявлятися ознаки божевілля. Самітність і меланхолія привели до ранньої смерті С.Родзянка.

Михайло – гвардії капітан, член масонської ложі «З'єднаних Друзів» (1818 – 1819), 1831 р. жив у Хоролі.

Іван – майор, 1831 р. жив у Хоролі.

Петро – ротмістр, 1831 р. жив у Хоролі.

Володимир – гвардії штабс-капітан, 1831 р. жив у Хоролі.

Олександр – гвардії поручик, 1831 р. жив у Хоролі.

Єгор – поручик, 1831 р. жив у Хоролі.

Аркадій Гаврилович (1793 – 1846) – син Гаврила Васильовича. Двоюрідний брат Василя Ломиківського; троюрідний брат Семена Родзянка. Поет. Виховання одержав у Московському Університетському шляхетному пансіоні. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1801 р. З 1814 р. служив у армії юнкером. 1816 р. переїхав до Петербурга, вступив до гвардії. Із січня 1818 р. прапорщик лейб-гвардії Єгерського полку, з квітня 1819 р. підпоручик Орловського піхотинського полку. Входив до кола членів Союзу Благоденства. Член Петербурзького літературно-політичного товариства «Зелена лампа». Був притягнутий до дізнання у справі декабристів, але за відсутності доказів «залишений поза увагою». Член Товариства любителів красного письменства, наук і мистецтв (1825). Співробітник альманахів «Полярная звезда» (1824), «Невский альманах» (1826), «Памятник отечественных муз» (1827) та інших видань. В 1818 – 1819 рр. познайомився з О.Пушкіним, приятелював із ним. Навесні 1821 р. пішов у відставку в званні капітана. З 1821 р. жив у с. Родзянках (Веселий Поділ), де мав кілька сотень душ. 1824 р. в маєтку А.Родзянка в Веселому Подолі бував О.Пушкін, якого господар хотів привезти до с. Кибинців. Знайомий з Г.Державіним, С.Аксаковим. Про А.Родзянка згадує в щоденнику Т.Шевченко, який мав із ним зустрічі 1845 р.; Р. листувався з Шевченком. Дружив із родиною Трощинських, із синами В.Капніста, бував у них у Обухівці. Сватався до княжни П.І.Хілкової. Приятелював із сусідкою по маєтку – Ганною Полторацькою (див.). Дружина – Надія Якимівна Клевцова (шлюб 1830 р.), якій присвячено збірник віршів Аркадія (зберігся донині). Мав синів Вадима, Гаврила (нар. бл. 1843), якого 1845 р. портретував Т.Шевченко, Всеволода і, ймовірно, сина Сергія; дочок Марфу і Марію.

Порфирій Гаврилович (1794 – 1844) – син Гаврила Васильовича. Дідич Хорольського і Кременчуцького повітів. З 1829 р. надвірний радник. У серпні 1824 р. з ним бачився О.Пушкін у маєтку його брата Аркадія. Пушкін згадував його в листі до А.Родзянка. П.Родзянко – покровитель Л.І.Глібова, майбутнього українського байкаря, сприяв його освіті.

Платон Гаврилович (1802 – 1860) – син Гаврила Васильовича. Підполковник, хорольський повітовий предводитель дворянства (1833 та ін. роки, з перервами). Мав 517 дес. землі в Хорольському повіті. Літератор, відомий під псевдонімом Платон Щербатий. Хрещений батько Леоніда Івановича Глібова, українського байкаря. 1845 р. П.Родзянко зустрічався з Т.Шевченком у Веселому Подолі й у своєму маєтку в селі Платонівці (нині у складі с. Пузикового Глобинського району Полтавської області), а також у с. Шарківщині на Миргородщині. Дружина – Євгенія

Іванівна Глинка, донька колезького радника. Мав сина Андрія і ще двох синів Михайла й Олександра, які померли рано, та дочок Марію, Софію, Олександру, Наталю.

Семен Гаврилович – письменник початку XIX ст., перекладач, автор віршів «На прибуття імператора Олександра I до Москви».

Михайло Петрович (1788 – 1828) – полковник лейб-гвардії гусарського полку, ад'ютант військового міністра графа П.П.Коновніцина, згодом генерал-майор. Хорольський дідич (перша половина XIX ст.). 1818 р. одружився з Катериною Володимирівною Квашніною-Самаріною, донькою полковника. Її портрет 1821 р. написав художник В. Боровиковський. По смерті чоловіка Катерина Володимирівна була начальницею Катерининського інституту в Санкт-Петербурзі.

Микола (бл. 1810 – ?) – у 1827 р. був «вольноприходящим» учнем Ніжинської гімназії вищих наук; близький до прогресивних учителів і учнів цієї гімназії; був допитуваний у «справі про вільнодумство» (1827). Знайомий юного М.Гоголя.

Олександр Олександрович – титулярний радник, 1865 р. – губернський гласний.

Олександр Михайлович – ротмістр, 1865 р. був обраний полтавським губернським гласним.

Андрій Платонович [3 (15).12.1839, с. Платонівка – ?) – син Платона Гавриловича. Український піаніст. Закінчив Київський університет (1861). Учень і послідовник Ф.Ліста. Концертував в Україні та в Росії. Почесний мировий суддя Хорольського повіту (1872 – 1875). Власник понад 5 тисяч десятин землі. Дружина Євгенія Еміліусівна. Діти: Сергій, Андрій, Ольга.

Олександра Платонівна – одружена з Василем Андріяновичем Сахно-Устимовичем (1833 – ?).

Петро Єгорович – син Єгора Павловича. В 1861 – 1907 рр. губернський секретар. Дідич с. Шарківщини Миргородського повіту (1861), де мав великопомісний маєток (75 дворів, 578 душ), 578 дес. землі в Шарківщині й 41 дес. – в дачах с. Шахворостівки (в урочищі Холодний Яр). Депутат Полтавського дворянського депутатського зібрання від Миргородського повіту (1864). Подарував багато книжок для Миргородської громадської бібліотеки, якою керував письменник А.Свидницький (див.). За деякими даними, П.Родзянко мав позашлюбного сина Панаса Петровича Петренка (див.).

Валер'ян (1841 – 1912) – дорадник у складі проводу Української студентської Громади, яка з 1859 по 1866 р. діяла при Московському університеті.

Родзянко – дійсний статський радник. Його вдова Аделаїда Олексіївна Родзянко (Зубова) була опікункою двокласного училища (відкритого 1879 р.) у с. Василівці Хорольського повіту, згодом – начальницею Київського інституту шляхетних панн; письменниця, автор прозових творів і комедій, мала псевдонім Тальцева, під яким друкувалась у журналах «Сын Отечества» і «Пантеон».

Гаврило Аркадійович (1843 – після 1911) – син Аркадія Гавриловича. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1848 р. 1878 р. в газеті «Харьков» у кількох числах були опубліковані його статті «Из Хороля о Хороле» про негативні явища в земських і судових установах Хорольщини. 1911 р. подарував Харківській картинній галереї свій портрет у 2-річному віці, написаний Т.Шевченком 1845 р. Мав сина Аркадія.

Родзянко [А.М.] – редактор видання «Вести Хорольской уездной земской управы», яке виходило в м. Хоролі в 1864 – 1880 рр.

Михайло Володимирович (1859 – 1924), дідич Катеринославської губернії, державний і політичний діяч, голова III і IV Державних Дум (1911 – 1917).

Віктор Володимирович – землевласник с. Паніванівки Хорольського повіту, учасник сільськогосподарської виставки в Полтаві (1883).

Леонід Володимирович – член Хорольської повітової земської управи.

Віталій Віталійович (кінець XIX – поч. XX ст.) – одержував пенсію від хорольського дворянства, жив у богадільні в Хоролі.

Сергій Михайлович – закінчив юридичний факультет університету; присяжний повірений у м. Хоролі. Навесні 1918 р. разом із М.М.Родзянком очолював Хорольську повітову спілку хліборобів-власників.

Микола Миколайович, дідич Хорольського повіту, 1918 р. разом із С.М.Родзянком став лідером Хорольської повітової спілки хліборобів-власників.

Родзянко С. – хорольський повітовий староста під час гетьманського режиму (листопад 1918 р.).

Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 193; Русский инвалид. – 1831. – № 249. – С.996; Российская родословная книга. – Ч.3. – СПб., 1856. – С. 512; Памятная книжка, 1865. – С. 8; Постановления МУЗС. – 1910. – С. 232; Барвинский. – С. 144; Лукомский. – С. 151; Модзалевский. – Т.4. – С. 296 – 302; ПГВ. – [1850 – 1861]; Поэты 1820 – 1830-х годов. – Т.1. – Л., 1972. – С. 153 – 155; Описи КН. – С. 130 – 131, 342 та ін.; Черейский. – С. 372 – 373; Періодичні видання Полтави та Полтавської губернії (1838 – 1917). – Львів – Київ, 1996. – С. 28; Кривошея. – Ч.2. – С.21; Швидько-3. – С. 37, 39, 40 – 43; Розсоха Л. Родина українських патріотів // Миргород. – 1997. – 24 січня. – 5; Козлов А. Родзянки на Хорольщині // Вісті Хорольщини. – 1997. – №№ 25, 27, 29, 31, 34, 36, 38; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 67, 77, 229 – 241; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 205 - 207.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2, 6 зв. – 7; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497; III, 8519. – Арк. 1.

Роднянські.

Роднянський [С.И.] – у 1912 – 1925 рр. співвласник (із М. Каганом) друкарні в Миргороді, яка розміщалась за адресою: вул. Гоголівська, 114.

Олексій – житель Великих Сорочинців, активний учасник подій 1918 – 1920 років на Миргородщині, діяв на боці більшовиків. Згодом став членом комуністичної партії.

Сіма Марківна (1901, с. В.Сорочинці – ?) – із міщан, освіта початкова. У 30-х рр. – домогосподарка в Полтаві. Засуджена 21 червня 1938 р. як член сім'ї зрадника Батьківщини до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1960 р.

Роднянський – голова сільського споживчого товариства у В.Сорочинцях у 1930-их рр. Згодом – директор «Коптаху» в Миргороді. Жителям міста запам'яталася його захланність.

Роєв В.В. – таксатор корпусу лісничих Миргородського повіту. Уповноважений від Головного Управління землеробства і землевпорядкування в Миргородському повіті (1912). Жив у Миргороді (1911), мав телефонний абонемент.

Роєвські. (Пор. також: Раєвські).

Роєвський Іван – прапорщик, жив у м-ку Яреськах (1804 – 1807). Мав доньку Олександру, яка народилась 1807 р. у Яреськах, її хрещеною матір'ю була Євдокія, дружина яреськівського жителя Карла Шліхтинга.

Рожа Григорій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Рожевський Данило – миргородський лікар (1784).

Рожки.

Рожко (в публікації О.Бодянського – Ровко) Хома – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Рожко – миргородський повітовий продовольчий комісар (1921 – 1922).

Рожок Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Рожченки.

Рожченко Мартин – козак м-ка Сорочинців (1718). Мартин із братом Іваном – піші козаки Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Рожченко (Рощенко) Кирик – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Роздайбіда Павло – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Роздобудько Грицько – убогий козацький підсусідок, 1738 р. жив у Миргороді в хуторі козака Романа Сидоренка.

Розенгейн Іван Федорович – губернський секретар (1807), титулярний радник (1810 – 1813). Миргородський повітовий землемір (1807 – 1821).

Розенко Олександр – в 1943 – 1947 рр. був режисером Миргородського міського будинку культури.

Розкаряччeнко Петро – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Розкішний – дідич у с. В.Сорочинцях на початку ХХ ст. Збудував у селі притулок для бідних людей. Після жовтневого перевороту до 20-х рр. ХХ ст. у дерев'яному будинку дідички Розкішної (на Горбанівці) діяла школа. (Пор. також: Розковшенко. Либонь, мали спільних предків – Розкошенків).

Розкладки (Роскладки).

Розкладка (Роскладка; в публікації Г.Швидько хибно – Росиладка) Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у реєстрі сотні записаний другим. «Можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні (1723).

Роскладка Степан (Стефан) (нар. 1817) – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). 1764 р. – житель с. Тух, військовий. Дружина Марія (нар. 1818). Їхні діти (дані 1764 р.): Андрій 28 р. з дружиною Мотроною 23 р.; Семен 25 р., Григорій 22 р.

Роскладченко Григорій (нар. 1842) – козак с. Тух. Дружина Параскева Мартинівна. В липні 1780 р. в них народилася донька Марія, «восприємницею» якої в Благовіщенській церкві була Тетяна, донька ієрея Олексія Гординського. Мали також сина Андрія (нар. 1792).

Розкладка Павло (1753 – ?) – походив із українського шляхетства, на військовій службі з 1776 р. Із 1779 р. – полковий канцелярист, із 1780 р. – значковий товариш Миргородського полку. Жив у с. Тухах. Дружина Феодосія Василівна. Діти: Ганна (нар. 1789), Іван, Олександр (охрещений 15.03.1792), Данило (15.12.1792), двох останніх «восприймав» дворянин, поручик Омелян Попович. Можливо, були й інші діти.

Роскладка Іван Павлович (нар. 1802) – поміщик с. Федунки. Походив із дворян, на службу вступив 1818 р.

юнкером до 5-го єгерського полку. 1821 р. – прапорщик, неодружений. Підпоручик (1825, 1831); 1844 р. – підпоручик у відставці. В Федунці мав 6 душ чол. ст. і 8 душ жін. ст. У 1860 – 1866 рр. мав 41 дес. землі в дачах с. Федунки. Дружина – Марфа Гаврилівна Лещенко (нар. 1803), дворянка. Діти: Марія (її в Тухівській Благовіщенській церкві 3.03.1827 р. «восприймала» Марія Гаврилівна Лещенко, див.); Варвара (4.12.1828 р., «восприємниця» та сама); Феодосія (4.11.1830, «восприємниця» Ірина Гаврилівна Лещенко); Гаврило (25.03.1831 р. «восприймали» капітан Омелян Дмитрович Гончаревський і дворянка неодружена Єлизавета Гаврилівна Лещенкова); Віктор (12.11.1833 р. «восприймав» дворянин Васль Левицький); Георгій (нар. 1832 р. або пізніше); Марія 2-а (2.10.1838 р., «восприємники» штабс-капітан Іван Пащенко і Єлизавета Гаврилівна Лещенко). Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві 1847 р. Хутір Розкладки – поблизу с. Великої Бузової Миргородського повіту, нині Шишацького району.

Гаврило – син Івана Павловича. Нар. 25.03.1831 р. в с. Тухах. З 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Розкладка (Роскладка) Тимофій Семенович (1833 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Розкладкиному Яреськівської волості, мав 58 десятин землі.

Розкладка Петро Тимофійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Федунці (Тух) Яреськівської волості, мав 22 десятини землі.

Розкладка Никифор Феодосійович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Затоні Багачанської волості, мав 17 десятин землі.

Розкладка Яків Федорович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Розкладкиному Яреськівської волості, мав 34 десятини землі.

Розкладка Микола Єгорович (1879 – ?) – дворянин, 1913 р. житель с. Федунки, власник 40 десятин землі.

Розкладка Кирило Петрович (1882 – ?) – селянин-одноосібник у х. Розкладки Шишацького району. 1929 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Розковшенки.

Розковшенко (Росковщенко) Іван Васильович (4 (16). 08.1809, Сумський повіт – 25.04 (7.05.1889, с. Високе Курської губ.) – письменник, перекладач, педагог. Походив із дворян Полтавської губернії, мав невеликий родовий маєток у Миргородському й Зіньківському повітах. Освіта – приватний пансіон у Харкові, філософський факультет Харківського університету (1826 – 1930). Був членом гуртка І.Срезневського, разом із яким видавав «Украинский альманах», де друкував свої вірші. З 1832 р. – на чиновницько-педагогічній службі в Україні, Грузії, Росії (Москва). Від 1880 р. – у відставці. Автор віршів, перекладів, рецензій у періодиці 1830-их рр. Його колекція старовинних монет була придбана Ермітажем. Дійсний статський радник, у 1865 – 1872 рр. мав 157 дес. землі на Миргородщині, в дачах м-ка В.Сорочинців (в урочищі Перетічки). Помер у маєтку своїх дочок у Курській губернії.

Росковшенко Іван – таємний радник, житель м-ка Сорочинців, 1906 р. мав дочок Софію, Любов, Людмилу.

Розлери.

Розлер Венцеслав Антонович – титулярний радник (1851), колезький асесор (1864 – 1865). Наказом Київського учбового округу від 6 листопада 1851 р. був переведений із посади вчителя Роменського повітового училища на посаду штатного смотрителя Миргородського повітового училища (після Кувичинського). Був на цій посаді також 1865 р.

Розлер М.Д. – дворянин, власник маєтку (близько 100 дес. землі) в с. Крутьки Гадяцького повіту (по р. Пслі) в 1880-их рр.

Петро Розов (за ідентифікацією Ю.П'ядика). 1903 р.

Розови – дворяни.

Розов – кандидат до першої Державної Думи від Полтавської губернії (йшов від однієї з правих партій) 1906 р., не набрав потрібної кількості голосів.

Розов Дмитро Олександрович – молодший помічник акцизного наглядача в м-ку Сорочинцях, «не имеющий чина» (1899 – 1901).

Розов Олександр Дмитрович – колезький реєстратор, молодший помічник акцизного наглядача Миргородського акцизного відомства в м-ку Сорочинцях (1903 – 1910); акцизний чиновник у Сорочинській волості (1911).

Розов Сергій Олександрович (бл. 1885 – 1908) – навчався в Полтавській гімназії. З 1903 р. – на природничому факультеті Київського університету Св. Володимира, де приятелював із студентом університету Віктором Андрієвським; обидва були членами Київської студентської громади. 1906 р. жив у Києві в помешканні Павла Житецького, українського мовознавця й громадського діяча. Життя Розова закінчилося трагічно, він застрілився в Полтаві 1908 р.

Розов Петро – входив до кола інтелігенції Полтавщини; він є на груповій світлині серед учасників свята 1903 р. з нагоди відкриття в Полтаві пам'ятника І.П.Котляревському.

Розов [Г.А.] – дворянин у Сорочинській волості (1911).

Розова Катерина (бл. 1891 – 1940-і рр.) – дворянка в м-ку В.Сорочинцях (початок ХХ ст.). Місцеві жителі називали її «Розовша». В її родині близько 1906 – 1908 рр. бувала Леся Українка, записуючи в Сорочинцях народні пісні (К.Розовій було тоді 15 р.). Була знайома з В.Г.Короленком та діячами з роду Імшенецьких. Після 1917 р. радянська влада відібрала маєток Розової, а натомість виділила їй одну кімнатку в колишньому будинку поміщиків Чарнишів (де згодом став санаторій для туберкульозних хворих). Жила дуже бідно, за харчі давала уроки французької й німецької мов для дітей. Дружила з сорочинськими інтелігентними родинами Риндичами й Імшенецькими, які допомагали їй вижити за тяжких умов. Наприкінці життя її забрала до себе Єфросинія Миколаївна Риндич. Померла К.Розова в Сорочинцях у 1940-их рр.

Літ.: Розсоха Л. Переказ про Лесю Українку у Великих Сорочинцях // Прапор перемоги. – 2021. – 19 лютого. – № 7. – С. 5.

Розсадний Луцик – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Розсохи (Росохи). Див. також: Сахатови.

Розсоха Мартин – сотник у складі загону Якова Остряниці (1638).

Розсоха (Росоха) Кіндрат – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Розсошин Савка – 1649 р. козак Багацької сотні Полтавського полку.

Росоха Іван – наказний отаман с. Мачух Полтавського полку (грудень 1682 р.); наказний полтавський полковий суддя (1689 – 1690).

Росоха Василь – козак с. Решетилівки Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Розсоха (Росоха) Йосип (Йосько, Юсько) – стрілець Власівського куреня (курінь Д.Александровича) Миргородського полку (1718); дійсний сотник Потіцької сотні Миргородського полку (1723 – 1724). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Помер 1724 р. у Сулацькій фортеці під час Перського походу. Дружина – Анастасія Іванівна, 1729 р. мала в м-ку Потоках 8 дворів, наданих за універсалом миргородського полковника Д.Апостола. Мали синів Остапа, Омелька, Івана.

Розсоха (Росоха) Остап із братом Мусієм – «можнійші» козаки с. Решетилівки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Росоха Дмитро – житель Решетилівки, титар, відбував військову службу (1723). Дмитро – козак Багацької сотні, записаний також у реєстрі 1732 р.

Розсоха Семен – середній посполитий у с. Зуївцях (1723).

Розсоха Юрій (він же Соха Юрій, Сахатов Юрій, Сохатий Гринь) – у 1735 – 1736 рр. значковий товариш Миргородського полку. Потіцький сотник Миргородського полку (1736 – 1750). 1737 р. мав приїзний двір у м-ку Сорочинцях. 1745 р. мав у власності острів Дубівка на Дніпрі, ліс поблизу с. Кам'янки та інші угіддя. В Потіцькій сотні існувало село Росохівка. Помер не пізніше 1767 р. Його дружина 1764 р. була власницею 5 хуторів у Потіцькій сотні.

Розсоха Остап Йосипович – син потіцького сотника, значковий товариш Миргородського полку (1737). 1745 р. був власником стінки (лісового схилу) при с. Кам'янці Потіцької сотні Миргородського полку на Задніпрі. 1752 р. мав 18 байраків і сінокоси на р. Цибульнику. 1752 р. жив у с. Кам'янці. Дружина – донька Трохима Авраменка, наказного омельницького сотника (1718 – 1719). Їхня донька була в шлюбі з Федором Золотаревським (див.), значковим товаришем Миргородського полку (1754 – 1774).

Росоха Омелян Йосипович – козак Потіцької сотні Миргородського полку, 1745 р. мав на території сотні на р. Омельничку хутір із 2 хат, став, греблю, млин, поле, луки, пасіку. 1752 р. жив у с. Кам'янці.

Росошенко Іван Йосипович – брат Остапа й Омеляна, 1742 р. значковий товариш. Згадується як Іван Росоха, козак Потіцької сотні Миргородського полку, бл. 1745 р. мав володіння на р. Кам'янці. 1752 р. жив у с. Кам'янці.

Росоха Степан – козак Потіцької сотні Миргородського полку, бл. 1745 р. мав володіння на р. Кам'янці.

Розсоха Григорій – козак комишанський Миргородського повіту (1788).

Розсоха – власник Розсохиного хутора в дачах м-ка Багачки (ХІХ ст.).

Розсоха Олексій – активний учасник підпілля в Комишні (1941 р.), страчений гестапівцями.

Розсоха Олександра Миронівна (1884, с. Зуївці – ?) – із селян, освіта початкова. Домогосподарка в с. Комишні. Заарештована 18 лютого 1946 р., засуджена до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1946 р.

Розсоха Пелагея Федорівна (1891, с. Комишня – ?) – домогосподарка в Комишні. Заарештована 18 лютого 1946 р., засуджена до 6 р. позбавлення волі. Реабілітована 1993 р.

Россоха Станіслав Григорович (22.11.1943, м. Глобине Полтавської області – 8.11.2003, м. Київ) – український поет, прозаїк, належав до покоління шістдесятників. За родинним переказом, його рід походив із козацьких писарів. Закінчив середню школу в селищі Сахновщині Харківської області. Трудову діяльність розпочав на заводах Харкова, одночасно відвідуючи літературні студії міста. Перші поетичні спроби належать до початку 60-х років. Входив до кола харківських письменників-дисидентів. Навчався на філологічному факультеті Харківського державного університету, 1969 року був виключений із 4 курсу за вільнодумні настрої й національно-патріотичні погляди. Зазнавав переслідувань з боку КДБ. В 1970 – 1971рр. працював учителем у Мажарській середній школі Кегичівського району на Харківщині. Від 1972 року до 1984 року жив і працював у м. Миргороді, де вчителював у школах міста, СПТУ-14, проте через утиски змушений був покинути педагогічну діяльність, працював на різних

роботах. Був членом Миргородського літературного об'єднання «Любисток». Через багато років зміг поновити своє навчання на філологічному факультеті Дніпропетровського університету й закінчити його. З 1983 року до останніх днів жив у Києві. Автор збірок поезії й прози «Сказ» (К., 1998), «Червоно поле перекоти» (Харків, 2005), «Навздогін за женцем» (К., 2008) – дві останні збірки видані посмертно. Лауреат премії Фонду Воляників-Швабінських (фундація Українського Вільного Університету в Нью-Йорку) 2007 року – за збірку віршів і прози «Червоно поле перекоти». Поезія С.Россохи образно насичена, експресивна, певною мірою асоціативно ускладнена. Одружений першим шлюбом (1969) із Людмилою Олександрівною Боровок (Л.Розсохою, авторкою цієї праці), другим шлюбом – із Валерією Борисівною Богуславською (м. Київ), поетесою. Від першого шлюбу мав доньок Оксану (1970 р.н., у шлюбі Рижова) і Любов (1972 р.н., у 1 шлюбі Бакало, в 2 шлюбі Артикульна).

Хутір Розсохи існував у XIX – на поч. XX ст. в Багачанській волості, біля х. Широкої Долини.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 270, 289; Личный состав. – С.11; Астряб М. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Барвинский. – С. 133; Заморозки на ранній цвіт // Майдан (м. Миргород). – 1993. – № 2. – С. 4; Жикол Анатолій. Доля – як спрага волі // Київ. – 2003. - № 10. – С. 72 – 75; Сазанський А. Відійшов у вічність // Миргород – гоголівський край. – 2003. – 19 листопада. - № 47. – С. 9; Розсоха Л. Був яскравий, як спалах, і болючий, мов рана // У кн.: Станіслав Россоха. Червоно поле перекоти: Вірші, проза, спогади. – Харків: Митець, 2005. – С. 333 – 355; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 111; Рудницький Л. Нові лауреати. Премія Фонду Воляників-Швабінських // Літературна Україна. – 2007. – 8 листопада. - № 43. – С.8; Пивовар А. – С.257; Швидько. – С. 95, 141; Присяга М.п. 1732. – С. 36, 42; Присяга М.п. 1718. – С. 228; Кривошея-3. – С. 121.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 20316. – Арк. 13зв.; Ф. 127. – Оп. 1020. – Спр. 5823. – Арк. 21зв.

Розуми (Розуменки).

Розуменко Панько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Розумов – народник, педагог, викладав математику в Миргородському повітовому училищі. З 1859 по 1862 р. жив у Павла Шершевицького в Миргороді як домашній учитель його дітей. В 1859 р. бачив Тараса Шевченка в домі Шершевицького. У 70-х рр. XIX ст. жив у Києві. На пропозицію миргородця, студента Київського університету Миколи Павловича Шершевицького відкрив на Маловасильківській вулиці в Києві слюсарну майстерню як базу для народницької пропаганди.

Розумовський Кирило Григорович (1728 – 1803) – останній гетьман України (1750 – 1764), граф, генерал-фельдмаршал. 1787 р. був співвласником містечок і сіл Миргородського повіту – Ковалівки, Загрунівки, Перевозу, Троянівки; до 1785 р. – с. Опанасівки.

Рої.

Рой Павло – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Рой Яків, Рой Кіндрат – убогі посполиті в Хомутці (1723).

Роїв хутір існував у Попівській волості, біля с. Великої Грем'ячої.

Роїки.

Роїк. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний «Хвесько, Роїков зять» (у публікації 1995 р. – «Раїков»).

Роїк Сергій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Рокитченко Сахно – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Рокочий (див.: Роґочий).

Роман Трохим Микитович (1886 – ?) – селянин, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 16 десятин землі.

Романенки.

Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ясько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – сорочинський сотник Миргородського полку (1686 – 1689).

Микола – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Степан із братом Данилом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав брата Романа.

Пилип із братом Василем – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Яцько – козак куреня с. Мальців (1718). Яків із сином Семеном – козаки с. Мальців Миргородського полку (1723), піші. Яків – отаман с. Мальців (1732, 1737).

Гнат – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Яків – отаман м-ка Хомутця Миргородської сотні (1732).

Стецько – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Романенкова Пелагея Петрівна – козачка, в 1864 – 1871 рр. мала 53 дес. землі біля м-ка Комишні.

Микола – козак, у 1879 – 1881 рр. утримував у м-ку Комишні земську поштову станцію (8 коней).

Микола Іванович (1829 – ?) – козак, у 1856 – 1858 рр. волосний засідатель у м-ку Комишні. 1865 р. був обраний і затверджений на посаду опікуна Комишанського сільського парафіяльного училища. 1875 р. уповноважений від місцевої громади з питань освіти. 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 21 десятину землі.

Олексій Іванович – козак, закінчив Комишанське училище. Близько 1892 р. – помічник старшини Комишанської волості.

Іван Павлович – позаштатний псаломщик Іллінської церкви м-ка Комишні (1902).

Семен Кирилович – козак, 1904 р. миргородський повітовий гласний, обраний від сільської громади.

Марко Йович (1843 – ?) – козак Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, мав 29 десятин землі.

Яків Іванович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 19 десятин землі.

Іван Павлович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кривецькому Комишанської волості, мав 15 десятин землі.

Тимофій Федорович (1881 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 24 десятини землі.

Петро Матвійович (1909, с. Гасенки – ?) – селянин-одноосібник у с. Гасенках. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Хутір Романенків існував у Комишанській волості.

Романівські (див.: Романовські).

Романови.

Дмитрій Костянтинович (1(13).06.1860 – січень 1919) – великий князь, генерал від кавалерії (1914); із 1888 р. засновник і власник Дібрівського кінного заводу. Придбав землі у сусідніх поміщиків Фон-дер-Фельдена, Аккермана та інших, йому відійшла частина земель біля х. Стовбина (всі ці землі в першій половині XIX ст. належали родині Муравйових-Апостолів). 1913 р. мав у Миргородському повіті 3135 десятин землі.

Сергій – російський комуніст, продовольчий агент, присланий на Миргородщину для забезпечення хлібоздачі для промислових центрів Росії, член колегії Миргородського повітового продовольчого комітету. В 1918 – 1919 роках забезпечував із продзагоном вивезення зерна, харчів та інших товарів від селянських господарств Миргородщини до міст більшовицької Росії. Був заарештований під час миргородського повстання під проводом Дубчака у квітні 1919 р.

Стефан – ієрей Михайлівської церкви у с. Савинцях у 1759 – 1785 рр.

Василь – священик, на службі з 1877 р. Законовчитель Миргородського парафіяльного училища (1905 – 1906).

Ганна Петрівна – можливо, із священицької родини. Закінчила єпархіальне училище. В 1905 – 1907 рр. учителька-завідувачка Почапського початкового народного училища.

Романовичі.

Жадан – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – 1676 р. сорочинський городовий отаман.

Григорій – унтер-офіцер. Його дружина Дарія Григорівна 1852 р. жила в Миргороді, у передмісті Пригородку. Син – Улян.

Улян Григорович – фельдшер державних маєтностей (1852), жив у Миргороді. Земський фельдшер в Миргородському повіті (1869), в м. Миргороді (1879). 1890 р. був свідком при купівлі садиби на Довгоселівці лікарем І.А.Гиренком. Романович – власник будинку в Миргороді на базарній площі. 1890 р. у цьому будинку мав контору миргородський нотаріус Петро Михайлович Позняков.

Романовські (Романівські).

Данило (? – бл. 1794) – священик, благочинний, протоієрей Преображенської церкви в м-ку Сорочинцях (1787). Дружина Анастасія, в 1798 – 1800 рр. жила в Сорочинцях. Син Михайло (нар. 1794, його хрещеним батьком був капітан Михайло Михайлович Трохимовський).

Корній – начальник столу в Миргородському повітовому скарбництві (1792 – 1795).

Матвій – диякон Троїцької церкви в м-ку Яреськах Миргородського повіту (1803). Син Прокіп (нар. 1803, хрещеним батьком був дворянин Микита Кафтаров).

Федір (1745 – ?) – священик Михайлівської церкви с. Савинців (1791 – 1794). Дружина Уляна (1771 – 10.03.1791), померла в Савинцях.

Федір (1759 – ?) – дячок Михайлівської церкви с. Савинців (1792).

Петро Хомич – виходець із Миргородського повіту (ймовірно, з Яресьок). У 1790-их рр. навчався в Санкт-Петербурзькому сухопутному шпиталі на лікаря.

Данило – священик, 1834 р. мав землю (2 ниви мірою понад 2 десятини) поблизу с. Савинців.

Михайло Данилович – поручик, засідатель Миргородського земського суду (1826). Житель м-ка Сорочинців (1830 – 1842), де мав підданих. Дружина Параскева Іванівна (померла 1842 р. в Сорочинцях).

Іван Федорович (бл. 1787 – ?) – походив із дворян. Закінчив Переяславську духовну семінарію (1815). Служив у Лубнах, у Єлизаветграді. Із 30 квітня 1829 р. переведений із Єлизаветградського училища до Миргородського повітового училища на посаду штатного смотрителя. Був на цій посаді також 1835 р. Титулярний радник (1835). 1830 р. був не одружений.

Остап Федорович – дворянин. Мав у с. Савинцях плац із садком і 16 десятин землі (раніше 1851 р.).

Віктор Григорович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1864 р., одержав наперсний хрест 1897 р. У 1900 – 1912 рр. священик Хрестовоздвиженської церкви Великих Сорочинців. Благочинний Миргородського повіту (1900). В 1864 – 1870 рр. мав 3 дес. землі біля В.Сорочинців.

Віктор – у 1908 – 1916 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях.

Яків Іванович – 1902 р. позаштатний псаломщик Вознесінської церкви с. Савинців.

Михайло Вікторович – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1894 р. в сані священика. З того самого року – священик Георгіївської церкви у с. Єрках. Законовчитель Єрківського народного училища (1894 – 1902). Дружина – вчителька. Мали доньку Марію, письменницю.

Антін Якович – у 1883 – 1902 рр. псаломщик Вознесінської церкви с. Савинців. Мав синів Василя і Саву.

Георгій Якович (бл. 1866/1868 – ?) – особистий почесний громадянин, житель с. Савинців. Член Савинського сільськогосподарського товариства (1911), мав 15 десятин землі.

Михайло Якович – 1912 р. настоятель церкви, землевласник Роменського повіту Полтавської губернії.

Йосип Іванович – позаштатний псаломщик Воскресінської церкви м. Миргорода в 1902 – 1912 рр.

Олександр Васильович (1880, с. Хитці Гадяцького району – 31.05.1938) – із поміщиків, мав вищу юридичну освіту. Жив у с. Хитцях, різнороб лісництва. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Василь Антонович – у чернецтві Антоній (6.03.1886, с. Савинці – 7.11.1962, Ставрополь) – діяч православної церкви. Народився в сім'ї сільського псаломщика, рано залишився без батька. Освіту здобував у Савинцях у церковнопарафіяльній школі, в Миргородській повітовій школі, в Полтавській духовній семінарії (закінчив 1909 р.). Вступив до Київської духовної академії, яку закінчив 1913 р. Із 1911 р. пострижений в ченці з ім'ям на честь прп. Антонія Києво-Печерського. 1913 р. призначений викладачем богословських наук Тифліської духовної семінарії. В 1919 – 1921 рр. – інспектор цієї семінарії і благочинний російських монастирів у Грузії. З 1924 р. – єпископ Єреванський і управитель Сухумської єпархії. В січні 1927 р. був заарештований і ув'язнений в Бутирській тюрмі. Відбув 2 роки заслання в Марійській республіці. 1936 р. – нове заслання й позбавлення волі. У вересні 1943 р. в сані архієпископа назначений на Ставропольську кафедру. З 1945 р. – архієпископ Ставропольський і Бакинський. 1962 р. одержав сан митрополита. Помер від раку.

Сава Антонович (1887, с. Савинці – 31.05.1938) – із духівництва, мав середню освіту. Жив у с. Савинцях, без певних занять. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Ганна Антонівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1911 р. учителька Хомутецького початкового народного училища.

Романовський Юрій Вікторович – син священика. Навчаючись у Сорочинській учительській семінарії, був учасником селянського повстання 1905 р. Був висланий із Сорочинців під нагляд поліції. Після 1917 р. повернувся, викладав математику в Сорочинському педтехнікумі. 1944 р. працював викладачем Великосорочинського педучилища.

Романівська Марія Михайлівна (15 (28).07. 1901, с. Єрки. – 21.09.1983, м. Харків) – письменниця, сценаристка, музикантка, акторка. Донька священика Михайла Вікторовича Романівського. Із с. Єрків виїхала у віці 4 років. Дошкільне дитинство пройшло в Кобеляках. Закінчила прогімназію, згодом, 1918 р. – Зіньківську жіночу гімназію (7 класів), Харківський музичний технікум (вступила 1921 р.), Харківські вищі музичні курси (1922 – 1926). Викладала музику, працювала в редакції газети «Вісті». Навчалась у Полтаві на історико-філологічному факультеті Інституту народної освіти і в Полтавській музичній школі Ахшарумова, які не закінчила через життєві труднощі. Працювала в державних установах, на педагогічній, журналістській, кінематографічній роботі. З 1922 р. почала публікувати свої твори. Була членом спілки селянських письменників «Плуг», 1925 р. заснувала в м. Зінькові гурток «Плуг». В 1926 – 1927 рр. зіграла ролі у фільмах «Гамбург», «Черевички». Із 1932 р. на літературній роботі, з 1934 р. – член Спілки письменників України. Під час війни евакуювалася до Таджикистану, де видала книжку для дітей «Подарок Мамлакат». Авторка збірок казок, оповідань, фейлетонів «Мурашина перемога» (1927), «Напровесні» (1927), «Марійка» (1930), «Маскарад» (1941), «Високий літ» (1950), «Червоний тюльпан» (1956), «Болотна солов'їха» (1959), «Рятівне коло» (1969). Авторка критичних статей, нарисів, фейлетонів, кількох повістей, роману «Любов і мир» (1966). За її сценарієм поставлено перший дитячий фільм «Марійка» (1925).

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1895. – С.114; 1904. – С.184; ПЕВ. – 1897. - № 9. – Ч. офиц. – С. 261; Клировая книжка. – С. 396, 401, 416, 420; Отчет об агрономической помощи. – С.21; Марія Романівська: Некролог // Літературна Україна. – 1983. – 6 жовтня. – № 40; Ротач П. І слово, і доля, і пам'ять... – Полтава, 2000. – С. 229; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С.249.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 143 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 166. – Арк.4; Спр. 185. – Арк.11, 30; Спр. 191. – Арк. 2; Ф. 1018. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 26; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 4. – Арк. 19; МКМ. ОФ. – № 8769 / Д-1675; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Ромасі (Ромасенки).

Ромасенкова (з дому Роменська) – жителька с. Федунки Миргородського повіту, дрібна збідніла дворянка, вдова по чоловікові-чиновнику, який служив на поштамті. 1816 р. перед смертю своїм духовним заповітом вона

призначила опікункою над її двома малолітніми синами (Федором 8 р. і молодшим 6 років) і бідним маєтком поміщицю м-ка Яресьок Ганну Матвіївну Трощинську. Остання мала намір віддати той маєток на відкуп задля підтримки сиріт Ромасенків. За сприяння Трощинських Федора було влаштовано на військову службу.

Ромась Іван Васильович – колезький реєстратор, у 1864 – 1871 рр. мав 71 дес. землі біля м-ка Комишні.

Ромась Андріян Іванович (бл. 1862 – ?) – особистий дворянин, житель м-ка Комишні. Надвірний радник, 1913 р. жив у м. Харкові; в Миргородському повіті мав 33 десятини землі.

Ромась Михайло Іванович (1866, Миргородщина – 31.01.1927, м. Москва) – громадський діяч, народоволець, політв'язень, мемуарист. Освіта – Лубенська гімназія. Як член «Народної волі» в 1880-их роках займався пропагандою ідей у селах Полтавщини. Від 1887 р. мав кілька арештів, ув'язнень і заслань (Тюмень, Вілюйськ, Томськ та ін.). 1903 р. з власної волі повернувся до Миргорода, але був заарештований і знову засланий до Бійська. 1906 р. одержав амністію, жив у Полтаві й Москві. Автор спогадів про своє життя й заслання (журн. «Каторга и ссылка», 1927, 1929).

Ромась Макар Антонович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бузовій Шишацької волості, мав 19 десятин землі.

Ромась Микола Павлович (він же Горбенко Микола Трохимович) – нар. 1894 р., житель с. Малих Сорочинців, без певних занять. Репресований у 1930-их рр. Згодом реабілітований.

Хутір Ромасів існував у Яреськівській волості.

Ромашки. (Див. також: Ромащенки).

Ромашко Володимир Іванович – 1910 р. виконував обов'язки поліційного наглядача Миргородського повіту; чину не мав.

Ромашко Максим Якович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мальцях Петрівської волості, мав 16 десятин землі.

Ромашко Іван Йосипович (1881 – ?) – козак, житель с. Мальців, власник 20 десятин землі (1913).

Ромашко Іван – тимчасово виконував обов'язки редактора миргородської газети «Вісті» (лютий 1919 р.).

Ромашко М. – у липні 1932 р. був на посаді завідувача Миргородської 1-ї семирічної трудшколи.

Ромашко Віктор Кононович (1888, с. В.Сорочинці – ?) – походив із селян, освіта початкова. Житель В.Сорочинців, 1943 р. без певних занять. Був заарештований 25 жовтня 1943 р., засуджений 1944 р. до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Ромашко Лазар Максимович (1891, с. Мальці – ?) – із селян, мав початкову освіту. Житель с. Мальців, 1932 р. без певних занять. Був засуджений 21 лютого 1932 р. за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Ромашко Петро Григорович (1918, с. Мальці – ?) – із селян, освіта початкова, червоноармієць. Був заарештований 3 липня 1941 р., засуджений за ст. 58 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Ромащенки. (Див. також: Ромашки).

Аврам – козак с. Мальців Миргородського полку (1723), який перейшов у поспільство.

Матвій – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Павло – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Ілько – козак куреня с. Мальців (1718). Ілько з братом Іваном і сином Павлом – козаки виборні малоґрунтові в с. Мальцях (1738).

Роменські.

Іван – житель Сорочинської сотні (1718).

Степан – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Опанас – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Тиміш – убогий підсусідок у містечку Сорочинцях (1723).

Андрій – 1738 р. козацький підсусідок у Миргороді, убогий.

Кирило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний, мав 1 двір, 1 хату. 1756 р. «асигнований в значкові товариші», в 1757 – 1760 рр. значковий товариш 1-ї Миргородської сотні. 1779 р. – абшитований сотник.

Антін – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із сином Савкою мали 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Никона Ткача.

Улас – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Степан – запорізький козацький старшина, писар Микитинського перевозу (1768). У 1771 – 1772 рр. разом із Дмитром Сіромахою за дорученням Коша Запорізької Січі вів у Миргородській полковій канцелярії в м-ку Сорочинцях слідство у справі шишацького сотника Миргородського полку Михайла Лісницького.

Михайло Андрійович (бл. 1737 – 27.06.1780, Яреськи) – яреськівський житель. Походив із козацької старшини. Значковий товариш Миргородського полку (1757 – 1761), військовий товариш (1777 – 1780). Дружина – Ганна Прокопівна Трощинська, донька військового товариша (шлюб 4.02.1761 р. в Христорождественській церкві містечка Яресьок). Діти: Василь, Іван, Кирило (нар. 19.03.1777); Єфросинія (нар. 1779, її хрещеною матір'ю була Ганна Долгова (див.), дружина яреськівського сотника).

Роменський – возний, 1781 р. мав 2 хутори в Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Лука – миргородський городовий козак (1784).

Мусій – дворянин Миргородського повіту. 1830 р. його син Микола (нар. бл. 1819) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Григорій Самійлович – 1902 р. позаштатний псаломщик Георгіївської церкви у с. Єрках.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 298; Клировая книжка. – С. 401; Описи КН. – С. 150; Архів Коша. – С. 135; Швидько. – С. 183, 185, 305;

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 3, 5, 5 зв.; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк 53 зв., 86 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 157. – Арк. 26 зв.; Спр. 158. – Арк. 3, 27; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 61; МКМ. ОФ. - № 2081. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р.

Ромодайло Лука Денисович – житель с. Малих Сорочинців. 1908 р. закінчив навчальний заклад. У 1912 – 1914 рр. секретар Зубівського сільськогосподарського товариства.

Ромодани (Ромоданенки).

Ромоданенко Петро – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Ромодан Яків Іванович – козак, 1904 р. – кандидат у земські гласні Миргородського повіту.

Ромодан Михайло Іванович – до 1917 р. був сільським старшиною в с. Попівці.

Ромодан Антін – родом із с. Попівки, служив офіцером у війську С.Петлюри. Член «Просвіти» в Попівці на початку 1920-их рр. Друг Андрія Гришка (див.). Репресований у 1930-их роках.

Ромодан Іван Федорович (1888, с. Попівка – 31.05.1938) – із службовців, мав початкову освіту. Житель с. Попівки, контролер ощадкаси. Засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Ромодан Микола Іванович (1922, с. Попівка – ?) – із селян, мав початкову освіту. Жив у м. Кременчуці, студент. Заарештований 23 жовтня 1940 р., засуджений до розстрілу; вирок замінено на 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Ромоданови.

Ромоданов Петро Дмитрович – закінчив Казанський університет; житель Миргорода, викладач історії й російської мови в Миргородській чоловічій гімназії і жіночій гімназії Н.Грановської (1911 – 1913). В чоловічій гімназії викладав також співи.

Ромоданова Олена Дмитрівна – за освітою домашня вчителька; в 1911 – 1913 рр. працювала викладачкою російської мови і словесності в Миргородській чоловічій і жіночій гімназії Н.Грановської. До 1917 р. П. і О. Ромоданови мали добротний будинок на вул. Велико-Приліпській, № 6, який був націоналізований радянською владою.

Росенко – бургомістр, 1725 р. оселився в с. Обухівці, зробив греблю на р. Обухівці, водяний млин, при шляху винокурню і ставок. На цих роботах використовував працю місцевих селян.

Россинські (Россінські, Росинські).

Россинський Григорій Олександрович – син священника с. Вергунів Хорольського повіту. Закінчив духовну семінарію. Столоначальник поліційного управління Миргородського повіту (1909 – 1910); чину не мав. Згодом був переведений на службу до м. Зінькова. Дружина Варвара.

Росинський Іван (Іоанн) Олександрович (26.11.1885, с. Вергуни Хорольського повіту – 29.11.1947, с. Мальці Миргородського району) – священник, син священника с. Вергунів. Брат Григорія Россинського. Освіту одержав у духовній семінарії. За даними дослідниці К.В. Марченко, служив священником на Зіньківщині (с.Троянівка), згодом – на Миргородщині (с. Полив'яне), з 1927 р. – через утиски працював на Донбасі на коксохімзаводі. Від 1943 р. – жив у с. Мальцях, служив у Покровській церкві. Помер від голоду 1947 р., похований біля своєї церкви. Дружина Анастасія (пом. 1968), доньки Віра, Раїса (нар. 1920).

Россинський Я. – в 1915 – 1916 рр. інспектор Миргородського вищого початкового училища, член Миргородської повітової училищної ради.

Россінський Віктор – харківський поет, літературний вечір якого було влаштовано в кінотеатрі м. Миргорода під час нацистської окупації 1941 – 1943 рр.

Росицький Андрій, козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Не виключено, що прізвище спотворене при публікації (пор.: Косинські).

Роскладка (див.: Розкладка).

Росковщенко (див.: Розковшенко).

Рославлева Олександра – з 1893 р. друга помічниця вчительки в Устивицькому початковому народному училищі Миргородського повіту.

Росоха, Россоха (див.: Розсоха).

Ростовські.

Григорій – син священика. На військовій службі з 1730 р., військовий товариш. Брав участь і російсько-турецькій війн 1736 – 1738 рр., у Кримському, Хотинському й Очаківському походах. 1750 р. під орудою миргородського полковника В.П.Капніста брав участь «в искоренении гайдамак» за Дніпром. Володів островом на р. Пслі біля с. Портянків. Мав синів Петра і №.

Василь – 1759 р. ієрей Святомихайлівської церкви у с. Савинцях.

Микола (1739 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку. 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Петро Григорович (1753 – ?) – козак Сорочинської сотні Миргородського полку, на службі з 1763 р., письменний. 1773 р. канцелярист Миргородської полкової канцелярії. Військовий товариш (із 1780); учасник російсько-турецької війни. Секунд-майор. Абшитований 1785 р. Колезький асесор, із кінця 1780-их рр. прокурор губернського магістрату Полоцького намісництва. 1795 р. у відставці. Поміщик у с. Портянках Миргородського повіту (1795 – 1798), власник 77 душ обох статей, не одружений. 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. До скасування Сорочинського монастиря (1786) зазнавав кривд, з приводу чого просив захисту й підтримки в своїх приятелів – знатної яреськівської родини Трощинських.

Тихін Григорович (1724 – 1797) – священик у с. Хатках, згодом, у 1791 – 1794 рр. священик Покровської церкви в с. Портянках Миргородської протопопії.

Микола – корнет, житель с. Портянок (1794). Небіж Петра Григоровича Ростовського. Дружина Килина.

Захар – корнет, житель с. Портянок (1794). Дружина Євдокія, син Панас (нар. 1794, хрещеним батьком був корнет Федір Ростовський).

Іван Максимович (1732 – ?) – на військовій службі з 1745 р.; сотенний говтв'янський писар (1753 – 1764), комісар миргородський (із 1769), писар підкоморського суду Миргородського повіту (з 1770 р.). Наглядач канцелярії Малоросійського скарбу в с. Портянках (1765). «Коморник» Миргородського повіту (1771 – 1773). Військовий товариш Миргородського полку (з травня 1773, також 1784). Володів лісовим зрубом при с. Портянках Сорочинської сотні. Дружина – Наталія, донька значкового товариша Миргородського полку Івана Чутовського. Від батька їй дісталися «леонтовські грунти» біля с. Туху Яреськівської сотні, якими вона 1771 р. помінялася з «бригадиршею» Софією Андріївною Капністовою на землі бригадирші при с. Портянках. Того самого року Іван купив у Софії Андріївни Капністової та її синів «грунти» біля с. Портянків (плец, хату, садок, леваду, гай). 1782 р. Іван мав 8 хат підданих у Говтв'янському повіті. Поміщик у Портянках (1784). Діти: Захар (н. 1768), Андрій (1771), Олена (1769).

Іван – житель с. Портянок, військовий товариш Миргородського полку, «коморник» Миргородського повіту (жовтень 1781 р.).

Іван (1753 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку. 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку. Військовий товариш. Співвласник с. Портянок, хутора поблизу цього села і хутора біля села Туху Говтв'янського повіту (1787). 1795 р. із братом, колезьким асесором Петром мав кілька млинів на р. Пслі при с. Портянках.

Іван – 1782 р. полковий канцелярист, 1788 р. значковий товариш Миргородського полку.

Федір – син Власа («Федір Власенко Ростовський»), житель с. Портянок, корнет (1791).

Тарас – сотенний отаман; дворянин (1790-і рр.).

Степан – 1791 р. корнет у с. Портянках. Дружина – Параскева.

Андрій – корнет, житель с. Портянок (1794). Дружина Євдокія. Син Семен (нар. 1794, хрещеним батьком був козак Данило Ростовський).

Єлисей – козак, жив у с. Портянках Миргородського повіту. 1794 р. просив дозволу на повторний шлюб.

Василь – 1803 р. священик с. Малого Перевозу.

Григорій – дячок Хрестовоздвиженської церкви м-ка Сорочинців (1804 – 1814).

Ганна (бл. 1761 – 6.11.1824) – дворянка, жила й померла в Сорочинцях.

Панас Захарович – дворянин у с. Портянках (бл. 1817). Дружина Домаха Іванівна. Діти – Михайло, Леонтій.

Онуфрій Федорович (бл. 1797 – 1847) – дворянин у с. Портянках. Одружений з Євдокією Улізьківною, донькою сорочинського козака Федора Улізька (шлюб 14.04.1821 в Сорочинській Преображенській церкві). Помер у Сорочинцях.

Яків (1803 – 28.04.1827) – паламар Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви, помер у Сорочинцях від сухот.

Григорій – дячок Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви (1827).

Григорій – дворянин у с. Портянках (1839).

Зиновій Іванович – 1838 р. закінчив курс філософії. Близько 1870 р. – причетник, дячок, псаломщик Покровської церкви в с. Портянках.

Леонтій Панасович (бл. 1817 – ?) – дворянин у с. Портянках. Дружина (шлюб 1839 р. в Сорочинцях) – Марія Іванівна Яременко (бл. 1819 – ?), сорочинська дворянка.

Іван – 1835 р. титулярний радник, штатний смотритель Миргородського повітового училища.

Сава – священик Хрестовоздвиженської церкви м-ка Сорочинців (1840 – 1844).

Михайло Панасович (бл. 1821 – ?) – дворянин у с. Портянках. Дружина (шлюб 1844 р. у Сорочинцях) – Марія Ханкова (бл. 1822 – ?), донька сорочинського козака Кирила Ханка.

Корній Андрійович (бл. 1826 – ?) – дворянин у с. Портянках, 1844 р. одружився в м-ку Сорочинцях із місцевою козачкою Марією Максимівною Ханковою (бл. 1825 – ?).

Семен Андрійович – дворянин у м-ку Сорочинцях. Дружина Параскева Максимівна. Син Артем (нар. 1845, Сорочинці).

Іван Олександрович – дворянин у с. Портянках (друга пол. XIX ст.), церковний староста Покровської церкви (1870-і рр.).

Карпо Кіндратович і Яків Кіндратович – дворяни, близько 1870 р. мали в с. Портянках 0,7 десятини землі.

Кирило Кіндратович – дворянин у с. Портянках (друга пол. XIX ст.).

Артем Кіндратович – дворянин, 1870 р. мав у с. Портянках 4 десятини землі.

Степан Костянтинович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ростовському Баранівської волості, мав 22 десятини землі.

Полікарп Іванович – в середині та в другій половині XIX ст. псаломщик Покровської церкви в с. Портянках. 1902 р. позаштатний псаломщик у цій церкві.

Ростовський – житель с. Хаток (Малий Перевіз). На початку XX ст. письменник В.Г.Короленко знайшов у нього документ про Сорочинський монастир за 1720 р.

Михайло – козак, 1893 р. опікун Баранівського земського училища Миргородського повіту.

Іван Савович – 1902 р. позаштатний псаломщик Миколаївської церкви м-ка Сорочинців.

Яків Мик. – козак, волосний старшина Савинської волості (1908-1910).

Федір Полікарпович (1849 – ?) – син паламаря, 1913 р. жив у х. Маслівців Баранівської волості, мав 23 десятини землі.

Юхим Антонович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ростовському Баранівської волості, мав 41 десятину землі.

Євдоким Іванович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Великій Обухівці, мав 20 десятин землі.

Іван Данилович (1859 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Ростовського, власник 25 десятин землі.

Сава Миколайович (1859 – ?) – козак, житель с. Великої Обухівки Савинської волості; в 1899 – 1900 рр. савинський волосний старшина. 1913 р. був власником 33 десятин землі.

Мартин Савович – козак, у 1911 – 1916 рр. опікун Ковердинського початкового народного училища Миргородського повіту.

Ілля Васильович (бл. 1883 – ?) – козак, член Баранівського сільськогосподарського товариства (1913), мав 7 десятин землі.

Роман – писар у штабі повстанського селянського загону Леонтія Христового (1920).

Іван Павлович (1865 – ?) – хлібороб-середняк у с. Портянках, петлюрівець. Петлюрівцями були також жительки села Портянок Ростовські Тетяна (1865 р.н.), Оришка (1878 р.н.) і Марина (1903 р.н.). Всі вони за їхню діяльність були позбавлені 1922 р. виборчих прав.

Ростовський – член селянського повстанського загону Максима Мандика, який 1921 р. діяв на Зіньківщині й частково на Миргородщині.

Степан Юхимович (1884 – 1956) – житель х. Коверди Михайликівської сільської ради.

Семен Якович (1892, с. Велика Обухівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Великій Обухівці. 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Іван Якович (1902, с. Велика Обухівка – ?) – колгоспник у с. Великій Обухівці. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Федір Євдокимович (1897, с. Велика Обухівка – ?) – селянин-одноосібник у Великій Обухівці. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Яків Іванович (1900, с. Михайлики Шишацького району – ?) – селянин-одноосібник у с. Михайликах. 1929 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Микита Савович (1903, с. Велика Обухівка – ?) – селянин-одноосібник у Великій Обухівці. 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Василь Максимович (1911, с. Великий Байрак – ?) – із селян, мав початкову освіту. Червоноармієць. Засуджений 28 липня 1943 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1996 р.

Ростовський – 1935 р. завідувач складів Миргородського курорту; 1936 р. був засуджений за розкрадання.

Денис Кузьмович – житель х. Ковердина Балка Шишацького району. Був контужений на війні, після чого помер 1946 р.

Іван Степанович – житель х. Безверхого Шишацького району. Дружина Антоніна Григорівна. Син Володимир (нар. 1948 р.).

Федір Микитович – житель с. Баранівки Шишацького району. Дружина Ганна Степанівна. Син Микола (1946 р.н.).

Петро Пантелеймонович – житель с. Ковердина Балка Шишацького району. Дружина Тетяна Потапівна. Сини Володимир (1946 р.н.), Петро (1949).

Ростовська Варвара Миколаївна – жителька с. Ковалівки. Мала позашлюбного сина Ростовського Георгія (1946 р.н.).

Ростовські – жителі правобережної частини Миргорода (в першій пол. XX ст. жили за 1-ю школою; після 1945 р. судовий виконавець Ростовський жив по вул. Шевченка, 37).

Два хутори Ростовських існували в Баранівській волості.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С.136; Постановления МУЗС. – 1912. – С.773; 1915. – С. 454; Адрес-календарь, 1900. – С.16; Клировая книжка. – С. 417, 419; Договор монастыря со снецарем (1720). – Сообщил Вл. Короленко // К.С. – 1906, июль-август. – Т. XCIII. – С.71; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ділова документація Гетьманщини. – К., 1993. – С. 234; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 120; Кривошея-3. – Ч.3. Кн.2. – С. 89; Розсоха Л. Сорочинський Святомихайлівський монастир. – Миргород, 2008. – С. 1 – 42; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 249.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 316 – 317; Оп. 1020. – Спр. 6128; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 5, 60 зв. – 61; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 88 зв.; Спр. 140. – Арк. 20; Спр. 141. – Арк.72; Спр. 167. – Арк. 123, 123 зв.; Спр. 186. – Арк.66 зв.; Спр. 187. – Арк. 6 зв., 33 зв., 36 зв.; Приватний архів М.І.Фурси (с. Куйбишеве). – Метричні книги Миколаївської церкви с. Ковалівки (1946 – 1949).

Рошавський (див.: Рашівські).

Рощаківські (Рощаковські) – козацько-старшинський рід Гадяцького полку, нащадки Захарія Рощаківського, бунчукового товариша в 1718 – 1731 рр. Перебували в родинних стосунках із Яновськими, Данилевськими, Лишнями, Бутовичами, Дублянськими, Галенківськими, Ратієвими.

Рощаковська Ганна Павлівна (згадується 1720, 1756 рр.) – онука гадяцького полковника Михайла Бороховича (донька Феодосії Михайлівни Борохович і її чоловіка Павла Миколайовича N). Дружина (бл. 1724) Захара Рощаковського (? – раніше 1747), значного військового товариша Гадяцького полку, бунчукового товариша. Принесла чоловікові посаг – містечко Лютеньку, села Лисівку, Млини, Сакалівку, Перевіз. Жила в Лютеньці. 1747 р. як вдова володіла посполитими в Комишанській і Лютенській сотнях.

Рощаковський Петро – військовий товариш, 1773 р. служив у Гадяцькій лічильній полковій комісії; 1787 р. власник хутора над Мужевою Долиною (38 душ) Миргородського повіту.

Рощаковська Уляна – дружина військового товариша (Петра або Василя), 1787 р. мала 44 душі в хуторі при Мужевій Долині.

Рощаковський Пантелеймон Петрович (1787 – 1827) – титулярний радник. Дружина – Олександра Григорівна Зерцалова (1793 – 1865). Мали сина Фадея і доньку Ганну (одружена з надвірним радником Романом Федоровичем Горонескулом, поміщиком м-ка Сорочинців).

Рубаєнко Клим – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Рубани (Рубаненки).

Рубаненко Олекса – козак Устивицької сотні (1718).

Рубан Степан – хорунжий Миргородського полку, 1708 р. був полонений шведами, перебував у м. Стокгольмі в полоні разом із сотником Миргородського полку Василем Родзянком. (За іншими даними, це Іван Степанович Рубан).

Рубан Степан – козак с. Зуївців Миргородської сотні, який перейшов у поспільство (1723).

Рубан Мартин із сином Кирилом – козаки с. Мальців (1718 – 1723), піші.

Рубан Іван – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Рубаненко Артем – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Рубан Мартин із сином Артемом – 1738 р. козаки виборні в с. Мальцях, малоґрунтові.

Рубаненко Клим із братом Леськом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Ярмаках.

Рубан (Рубанов) – козак Хорольської сотні Миргородського полку, значковий товариш (1774).

Рубан Григорій (1765 – ?) – походив із козаків с. Ярмаків 1-ї Миргородської сотні. 1791 р. служив капралом у Миргородській штатній команді (м. Миргород).

Рубан Григорій Ізмаїлович (бл. 1866 – 12.02.1919) – міщанин, жив у с. Гаркушинцях. Освіту здобув у реальному училищі. В 1897 – 1906 рр. опікун Гаркушинського початкового народного училища. Близько 1911 – 1913 рр. мав у с. Гаркушинцях цегельний завод. Власник 18 десятин землі (1913). Організатор спілки хліборобів-власників Миргородщини. За умов більшовицького терору і репресій на початку 1919 р. покінчив життя самогубством (застрелився), щоб не потрапити до рук ЧК. Був другом миргородця Костянтина Володимировича Єфимова (див.); 1911 р. став хрещеним батьком Катерини – новонародженої доньки К.В.Єфимова. За сільським переказом, мав позашлюбного сина від своєї економки. Будинок Рубана згодом став дитсадком, потім сільбудом.

Рубанова Катерина Якимівна – вдова губернського секретаря, 1907 р. жила в с. Гаркушинцях.

Рубан Іван Васильович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Щучки Петрівської волості, мав 38 десятин землі.

Рубан Михайло Омелянович (1899, с. Ярмаки – 4.06.1938) – походив із службовців. У 20-х рр. – священик УАПЦ, настоятель парафії в с. Шарківщині. У 30-х рр. жив у м. Лубнах, служив бухгалтером у артілі. Заарештований більшовиками як автокефаліст, був замордований і розстріляний у лубенській тюрмі.

Рубани Петро Іванович і Пилип Леонтійович – входили до фундаторів Покровської Автокефальної церкви с. Мальців (1924).

Рубан Сергій Павлович – перший голова колгоспу ім. Леніна, створеного в січні 1931 р. на землях Мальцівської сільської ради.

Рубан Андрій Фролович (нар. 1914, с. Мальці) – закінчив неповну середню школу в с. Петрівцях, учасник колективізації. Закінчив Роганську авіаційну школу, 1940 р. – Вищу школу штурманів. Із серпня 1941 р. воював штурманом на різних фронтах. 1945 р. присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Рубанів хутір існував у Устивицькій волості.

Рубанівський – «партприкріплений» до Медведівського осередку ВЛКСМ у Миргороді (1927).

Рублі (Рубленки).

Рубленко Микола – козак с. Баранівки (1718).

Рубленко Клим – «можнійший» козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав брата Миколу.

Рубель Федір Іванович – козак, у 1865 – 1870 рр. разом із іншими співвласниками мав 1416 дес. землі в Барановських хуторах на р. Говтві.

Рубель Іван Аліпійович (1833 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ремиґиному Баранівської волості, мав 23 десятини землі.

Рубель Пилип Якович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах Баранівської волості, мав 40 десятин землі.

Рубель Михайло Іванович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 19 десятин землі. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Рубель Михайло – козак, 1893 р. опікун чоловічого та жіночого народних училищ у м-ку Шишаках.

Рубель Омелян Васильович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах, мав 40 десятин землі.

Рубель Семен Іванович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Боханів Баранівської волості, мав 50 десятин землі.

Рубель Павло Іванович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Мишуриних Вилах, мав 19 десятин землі.

Рубель Ісак Якович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Голубицькому Шишацької волості, мав 38 десятин землі.

Рубель Карпо Костянтинович (1861 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Петренків Баранівської волості, власник 17 десятин землі.

Рубель Яків Іванович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ремиґиному Баранівської волості, мав 19 десятин землі.

Рубель Василь Пилипович (1867 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Михайлівки Баранівської волості, мав 30 десятин землі.

Рубель Конон Іванович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ремиґиному, мав 19 десятин землі.

Рубель Григорій Семенович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Крохмалях Баранівської волості, мав 29 десятин землі.

Рубель Федір Омелянович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів Баранівської волості, мав 15 десятин землі.

Рубель Микола Омелянович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів, мав 17 десятин землі.

Рубель Симон Павлович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів, мав 41 десятину землі.

Рубель Петро Самсонович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Боханів Баранівської волості, мав 69 десятин землі.

Рубель Трохим Іванович (1874 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Голубицького Шишацької волості, власник 25 десятин.

Рубель Іван Семенович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Боханів, мав 31 десятину землі.

Рубель Іван Омелянович (1877 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Ярошів, власник 15 десятин землі.

Рубель Василь Омелянович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів, мав 15 десятин землі.

Рубель Степан Павлович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів, мав 23 десятини землі.

Рубель Іван Павлович (1887 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярошів, мав 23 десятини землі.

Рублі – селяни-одноосібники с. Баранівки Шишацького району, 1930 р. засуджені до позбавлення волі або заслання на Північ термінами від 3 до 5 р. кожен: Іван Пилипович (1879 – ?), Василь Іванович (1893 – ?), Костянтин Іванович (1895 – ?), Федір Іванович (1907 – ?), Гнат Семенович (1904 – ?).

Рубель В. – автор численних поезій, статей і заміток просвітницького змісту в миргородських газетах «Відродження» й «Миргородські вісті» (1942 – 1943).

Хутори Рублів існували в Миргородській, Сорочинській і Шишацькій волостях.

Рублевський Мендель – житель Миргорода, єврей, розстріляний під час німецької окупації в Миргороді у жовтні 1941 р.

Рублівенко Семен – 1738 р. козак-підпомічник у Миргороді, убогий.

Рублівські. (Пор.: Врублівські).

Рублівський (Рубльовський) Іван – значковий товариш Миргородського полку (1713), служив у складі куреня Лісницького.

Рублівський Іван – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Рубльовський Іван – священик (1768).

Рублевський Улас – «осавул полкової лубенської артилерії», 1767 р. підписав (серед інших старшин) наказ депутатові від шляхетства Лубенського полку. В іншому документі того таки часу він – «асаул полковой Лубенской канцелярии».

Рублівський – можливо, власник хутора Рублівського (Рублівщини), який до ХХ ст. був на західній околиці Миргорода.

Рубцови.

Рубцов Іван Іванович, лікар. Фото 1923 р.

Рубцов Іван Іванович (бл. 1868 – 1930, інші дані – 1929) – миргородський лікар із плеяди народників. Мав велику популярність як фахівець-медик і як високоосвічена інтелігентна людина. Освіту здобув у Київському університеті св. Володимира (закінчив 1893 р.). Працював ординатором у лікарні м. Кременчука під керівництвом знаменитого лікаря О.Т.Богаєвського. Із 3 серпня 1899 р. протягом багатьох років був завідувачем Миргородської земської повітової лікарні. Член міської управи. Організатор лікарняної справи в Миргороді. У 1902 – 1904 рр. його заходами збудовано великий лікарняний комплекс у західній частині міста. Працював хірургом у міській лікарні. Водночас у 1904 – 1912 рр. – лікар у Миргородській художньо-промисловій школі. Спочатку жив на подвір'ї лікарні, а близько 1909 – 1910 рр. спорудив собі у Миргороді добрий будинок із мезоніном за проектом О.Сластьона на вул. Довгоселівській, № 2 (зберігся до нашого часу за нинішньою адресою: вулиця Троїцька, 112). Досліджував лікувальні властивості миргородської води (1912). Протягом деякого часу за років Першої світової війни жив у Києві. 1916 року знову в Миргороді, недовго працював у Миргородській гімназії. 1916 р. увійшов до складу миргородської міської курортної комісії. Громадський діяч, знавець мистецтва. Автор кількох сотень віршів і байок на політичні й злободенні теми, написаних російською й частково українською мовами. Висміював «сладость крупных разговоров и горечь скучных малых дел». Дружив із поетом Володимиром Самійленком, зберігав у себе його вірші. О.Г.Сластьон стверджував, що поезії Рубцова – «не гірші Самійленкових». Приятелював із І.А.Зубковським, В.Г.Короленком, О.Г.Сластьоном, В.Г.Ярошенком (майбутнім мовознавцем). Завідувач Миргородської громадської бібліотеки (1906 – 1908), заснованої письменником А.Свидницьким 1861 р. В 1909 – 1914 рр. входив до складу дирекції Миргородської громадської бібліотеки, дійовий учасник міських літературно-музичних заходів. За перших років радянської влади три його будинки на вул. Довгоселівській були націоналізовані. В 1920-х рр. брав участь у літературних вечірках, які влаштовувала миргородська філія Спілки селянських письменників «Плуг». Протягом багатьох років вів щоденник, цінними записами й фактичними даними якого користувався О.Сластьон при написанні спогадів про М.В.Лисенка. Автор мемуарів. Помер у Миргороді від раку шкіри, похований на Троїцькому цвинтарі (у північно-західній частині цвинтаря, неподалік від місця розстрілу дубчаківців). Некролог написав І.А.Зубковський. В колишньому будинку Рубцова діяв дитячий притулок (за переказом, Рубцов ще за життя сам віддав власний будинок під притулок після смерті своєї малолітньої дитини). 1933 р. там розміщався гуртожиток Миргородського силікатного інституту; в 1960-их рр. там теж був студентський гуртожиток. І.І.Рубцов був одружений двічі. Друга його дружина Марія Миколаївна Рубцова, овдовівши, переїхала з Миргорода до Києва (вул. Пироговська, 1, пом. 5), навчалася на фельдшерських курсах. Іноді приїздила до Миргорода, де в керамічному технікумі навчався її син. 1931 р. вона писала І.А.Зубковському, що готує до видання книжку з літературної спадщини чоловіка (вірші російською мовою, української вона не визнавала). Даних про видання цієї книжки не знайдено.

Рубцов Анатолій Петрович (22.05.1914, Мордовія – 21.08.1954, Миргород) – військовий льотчик. Учасник Другої світової війни (з 1941 р). Герой Радянського Союзу (1942). По війні служив у військовій частині в Миргороді. Трагічно загинув під час навчального польоту. Похований на цвинтарі по вул. Гурамішвілі. У Сквері Вічної Слави йому споруджено бронзове погруддя.

Літ.: Земская медицина. – С. 120, 121; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 1-3. – Миргород, 1915. – С. 71; Постановления МУЗС. – 1916. – С. 449; Некролог доктора И.И.Рубцова // Врачебное дело. – 1930. – № 8; Кондратенко О. Ів. Ів. Рубцов // Відродження. – 1942. - № 48. – С.4; НТЕ. – 1979. – № 2. – С.59; Ревуцький Д. Микола Лисенко. Повернення першоджерел. – К., 2003. – С. 215; Розсоха Л. З історії Миргородської лікарні // П.п. – 1999. – 25 грудня. – № 100; Її ж. Миргородські історичні етюди. – С. 203-206; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 120 – 122; Усні звідомлення миргородського лікаря-краєзнавця М.О.Варченка; Звідомлення миргородців; Миргород. Ветеранська слава. – Мирг., 2010. – С. 39.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 4.

Руденки.

Дмитро – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Фесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Данило – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Кіндрат і Василь – козаки середньої заможності Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Андрій із братами Юрієм, Юхимом і Василем – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723). Андрій є також у реєстрі 1732 р.

Андрій з синами Степаном і Федором – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Григорій з братами Максимом і Григорієм – піші козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Панас із сином Яковом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). В реєстрі сотні 1732 р. записані Панас і Яким.

Іван – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Федір – «можнійший» посполитий у Миргороді (1723).

Омелько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Матвій – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Назар – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Грицько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Пилип – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Охрім – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Андрій – 1738 р. козак-підпомічник у с. Біликах, малоґрунтовий; мав підсусідків.

Прокіп – житель Миргорода, швець, цеховий, до 1749 р. був у підданстві грузинського дворянина Давида Чхарідзе.

Руденко – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із братами, шуряк виборного козака Йосипа Щербаня, у дворі якого мав хату.

Ничипір – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Якова Чуднівця.

Роман – городовий отаман м-ка Багачки Миргородського полку (сер. XVIII ст.). Мав сина Павла, бунчукового товариша, і доньку Євдокію (в шлюбі з Омеляном Родзянком).

Павло Якович – бунчуковий товариш, бургомістр Полтавського магістрату (1773), полковник; із 1775 р. власник м. Глобиного. У 1781 р. – бунчуковий товариш, мав хутір (2 хати) у Говтв'янській сотні Миргородського полку. 1787 р. – надвірний радник, власник с. Сухорабівки (413 душ) Говтв'янського повіту. Його портрет 1778 р. написав Володимир Боровиковський.

Павло Романович – син городового отамана м-ка Багачки. Бунчуковий товариш Миргородського полку (1775 – 1782). Його землі 1775 р. захопив підкоморій Остроградський. Власник 350 хат у Говтв'янському повіті (1782).

Руденко – козак виборний, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Руденко – зубівський отаман (1791).

Руденко Павло Андрійович – заступник коменданта табору партизанського загону «Перемога» (1941 – 1942); до війни – заступник начальника Миргородського райвідділу НКВС.

Літ.: Роспись чиновных особ, 1773. – С. 190; Месяцеслов, 1813. – Ч.2. – С. 395; Реестра 1649 г. – С. 261, 288; Описи КН. – С. 128, 145, 273; Реєстр 1744 р. – С. 21; Архів Коша. – С. 98, 140; Кривошея. Ч.1. – С. 70, 71; Швидько. – С. 31, 43, 57, 177, 180, 184, 188; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35, 99.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 9 зв.; Ф. 1632. – Оп. 1. – Спр. 411. – Арк. 103; МКМ. ОФ. – Документи Погорєлових.

Руденко-Назаренко Дмитро Іванович – міщанин, учитель школи при Успінській соборній церкві в Миргороді (1903).

Рудичі (Рудиченки).

Рудиченко Данило – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Рудиченко (в публікації О.Бодянського, либонь, хибно – Дудиченко) Денис – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Рудиченко Єремій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Рудич Гаврило – миргородський житель, 1691 р. разом із миргородцем Іваном Романенком продав острів за селом Сорочинцями (Малими Сорочинцями) миргородському урядовцеві Дорошу Чорнушенку.

Рудиченко Левко – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав братів Самійла й Тимоша. Тиміш є в реєстрі села 1732 р.

Рудич Федір – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Рудич Яків Федорович – селянин-власник, 1902 р. церковний староста Воскресінської церкви м-ка Хомутця.

Рудич Дмитро Іванович (перша пол. XIX – бл. 1902) – іконописець, власник майстерні у Хомутці (кінець XIX – початок XX ст.). Деякі з його ікон («Юрій Переможець», «Архістратиг Михаїл», «Свята мучениця Параскева» та інші) зберігаються в Полтавській галереї мистецтв.

Рудич Павло Тимофійович (1872 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Устивиці, власник 20 десятин землі.

Рудич Х.О. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Рудич Йосип Степанович (1898, с. Широка Долина Великобагачанського району – ?) – із селян, мав середню освіту. У 30-х рр. жив у Миргороді, працював у райвиконкомі. Двічі був засуджений: уперше 1939 р. за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі, через півроку судом виправданий. Удруге заарештований 29 травня 1945 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1961 р.

Рудиченко Євгенія Сергіївна – в 1930-х рр. артистка аматорського драмтеатру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Рудич Федір Пилипович (бл. 1902 – 1959) – компартійний і господарчий діяч; кобзар-аматор. Родом із м-ка Комишні. Учасник громадянської війни на боці більшовиків, із 1922 р. працював на відповідальних посадах комсомольської, партійної, радянської й господарської роботи. До 1941 р. був завідувачем фінансового відділу Комишнянської районної ради депутатів трудящих. В 1941 – 1943 рр. на партійній роботі в Росії. Із вересня 1943 по 1945 р. – перший секретар Комишнянського райкому КПУ. З 1945 по 1951 р. – голова Чорнобаївського райвиконкому Полтавської області. В 1951 – 1959 рр. – голова Опішнянського райвідділу Держбанку, голова колгоспу ім. Кірова в с. Човно-Федорівка Опішнянського району. Нагороджений орденами і медалями. Похований у Опішні. Дружина – Луговська Марфа Дмитрівна.

Хутір Рудича існував у Устивицькій волості.

Літ: Реестра 1649 г. – С. 256, 277, 374, 381; Клировая книжка. – С. 412; Скалацький К. «Писал Дмытрій Рудич» // Криниця. – Полтава, 1993. - № 10-12. – С.81-86; Швидько. – С. 177; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С.227 – 228; Реабілітовані історією. – Кн.4. – С. 128; Присяга М.п. 1732 р. – С.39.

Арх.: МКМ. ОФ. - № 9916 / р-7822; Приватний архів І.Я.Березовця (м. Миргород).

Руді.

Рудий Васько, Рудий Гнат – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Рудий Матюша – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Рудий Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Руді Данило, Юсько (Йосько), Олекса – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Рудий Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723), швець.

Рудий Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р., тесля.

Рудковські. (Пор. також: Рутковські).

Рудковський – управитель панського маєтку в м-ку Комишні (І половина – середина XIX ст.).

Рудковський Станіслав Антонович – 1904 р. помічник начальника залізничної станції Ромодан.

Рудницький Іван (Ян) Федорович – польський шляхтич, близько 1656 – 1657 рр. був війтом у Миргороді. Значний козак Миргородського полку. 1658 р. входив до складу посольства миргородського полковника П.Апостола до царя. 1659 р. здобув королівський привілей на с. Баранівку на р. Пслі. 1661 р. служив писарем у генерального судді Григорія Лісницького. 1661 р. одержав королівські привілеї на м-ко Баранівку, с. Перевіз і с. Портянки (на р. Пслі) і м. Тальне у Білоцерківському старостві.

Рудохви (Рудокви).

Рудохва (Рудоква?) Яцько – посполитий, член ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Рудохва Василь – посполитий, член кушнірського братства Устивицької сотні (1718).

Рудченки.

Рудченки – миргородські козаки. В XIX ст. дрібнодворянський рід м. Миргорода. (Див. також: Рутченки).

Рудченко (Рутченко) Стецько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сидір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Тишко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Максим – козак куреня с. Біликів (1718), записаний другим після отамана. Максим із сином Яковом – «можнійші» козаки с. Біликів Миргородської сотні (1723).

Максим – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Григорій – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Максим – 1738 р. «козак виборний ґрунтовий сім'янистий» у с. Біликах. В ревізії села 1738 р. записаний першим. Мав сина Омелька. В підсусідках у Максима жила вдова Олена Семенівна.

Максим – житель с. Біликів Миргородської полкової сотні (1750), виборний козак, убогий, удівець. Жив із синами Яковом, Іваном і Омельком. Мали 1 двір, 3 хати, де жили 4 сім'ї.

Рудченко (поч. XIX ст.) – хорунжий із с. Грем'ячої. Його донька N одружилася з жителем Миргорода Дмитром Івановичем Шелюгом (див.).

Григорій Іванович (? – бл. 1824) – учасник війни 1812 р., був поранений, повернувся в званні прапорщика, придбав маєток у с. Біликах. Підпоручик. Дружина Катерина Яківна. Мали дітей: Андрія, Ганну (Агапію), Якова. Дід письменника Панаса Мирного.

Андрій Григорович (бл. 1808 – ?) – з 1816 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Служив канцеляристом, 1841 р. виїхав до Таврійської губернії.

Ганна (Агапія) Григорівна – мала доньку Параску Рудченкову-Золотарьову, якій Яків Григорович Рудченко подарував хату в с. Біликах.

Яків Григорович [15.05 (23.04) 1823 – 24 (12) листопада 1890], син Григорія Івановича. Батько письменника Панаса Мирного. 1838 р. закінчив Миргородське повітове училище. Служив канцеляристом, згодом бухгалтером

у Миргородському повітовому скарбництві. 5 вересня 1844 р. одружився зі своєю далекою родичкою Тетяною Іванівною Гординською. Колезький реєстратор (1847). 1848 р. мав 10 десятин землі від Рудченків і 67 десятин землі від Гординських. 1848 р. подарував свій будинок у Біликах небозі Рудченковій-Золотарьовій, а сам переїхав до Миргорода, до будинку Гординських. Старший бухгалтер (1852), колезький секретар (1853), колезький асесор (1865). 1857 р. переведений до Зінькова, а незабаром до Гадяча, де служив скарбничим. Мав дітей: Івана, Панаса, Георгія, Луку, Олександру.

Рудченкова Тетяна Іванівна (1824 – 1910) – донька колезького реєстратора Івана Гординського. Дружина Якова Григоровича Рудченка. Мати письменника Панаса Мирного. В 1860 – 1865 рр. разом із зятем, колезьким реєстратором Олексієм Пантелеймоновичем Борисенком володіла 79 дес. землі в урочищі Кильдиша.

Федір – житель с. Біликів Миргородської волості (1855).

Рудченко Григорій Гаврилович (1827 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Біликах, мав 15 десятин землі.

Рудченківна (можливо, сестра Якова ?) – у шлюбі за миргородцем Федотом Савовичем Панащатенком. Мали дітей: Степана (1863 – 1937), Марфу (за Олександром Шелюгом), Феодосію і ще двох.

Іван Якович [21.08 (2.09). 1845, м. Миргород – 18.09 (1.10) 1905] – син Якова Григоровича. Фольклорист, етнограф, літературний критик, прозаїк, поет-лірик, перекладач. Навчався в Миргородському повітовому трикласному училищі, яке закінчив 1857 р. Із 12-річного віку служив дрібним чиновником. Із 1858 р. жив у м. Гадячі, служив у повітовому скарбництві. В 1865 – 1867 рр. вільний слухач історико-філологічного факультету Київського університету. Фахівець податкової справи. Служив у Казенній палаті в Полтаві, Житомирі, Петербурзі. Автор збірок «Народні південно-руські казки» (1868), «Чумацькі народні пісні» (1874). Співавтор і перший редактор роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», написаного разом із братом письменником П.Мирним. Переклав українською мовою твори Г.Гейне, Дж. Байрона, А.Міцкевича, І.Тургенєва та інших. Автор статей на шевченківську тематику. Друкувався під псевдонімами Іван Білик, Іван Кивайголова, Іван Руїна, І.Яковенко. Помер від інфаркту на х. Куоколлі, недалеко від Петербурга. Похований на Микільському цвинтарі Олександро-Невської лаври. Одружений: першим шлюбом (19 жовтня 1869 р.) – з Марією Петрівною Вітковською (? – 1899), донькою надвірного радника, поліцейського справника; другим шлюбом – із Марією Марківною. Діти: Параска (Євпраксія) – нар. 1870 р.; Петро, Ольга (в заміжжі – Літник).

Панас Якович [1(13).05.1849, м. Миргород. – 28.01.1920, м. Полтава] – український письменник Панас Мирний. 1857 р. розпочав навчання в Миргородському парафіяльному училищі. З 1858 р. жив у м. Гадячі, 1862 р. закінчив Гадяцьке повітове училище. Служив у канцеляріях Гадяча, Прилук. Із вересня 1867 р. знову жив у Миргороді, в 1867 – 1871 рр. служив помічником бухгалтера в Миргородському повітовому скарбництві. 1871 р. переведений до Полтави, де служив бухгалтером у губернському скарбництві й казенній палаті. Колезький реєстратор (1871). Дійсний статський радник (1914). Автор романів «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» (у співавторстві з братом І.Біликом), «Повія», повістей «Лихі люди», «Лихо давнє й сьогочасне», оповідань, драматичних творів. У Миргороді ним написані ранні твори: вірші «Три сльози жіночої долі», «Пісня жіноча», «Приговор музі», «Дороги», оповідання «Грицько і Галя», поезії в прозі «Думки» та ін. Дружина (шлюб 16.04.1889 р. в Карлівці) – Олександра Михайлівна Шейдеман (16.11. 1863 – 11.05.1943). Діти: Віктор, Михайло, Леонід. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1901 р.

Лука Якович (1851, м. Миргород – 1917, м. Київ) – брат письменника П.Мирного, чиновник Київської казенної палати. Дружина – Антоніна Матвіївна.

Олександра Яківна (5.03.1847, м. Миргород – ?) – сестра письменника, у шлюбі з Олексієм Борисенком, колезьким секретарем, бухгалтером Гадяцького скарбництва. Діти: Андрій, Катерина (за Андрієм Івановичем Короленком).

Георгій (Юрій) Якович (1859, м. Миргород – 1877) – брат письменника П.Мирного. Учасник визвольної війни Болгарії проти Туреччини. Мав звання унтер-офіцера. В серпні 1877 р. був смертельно поранений у бою біля Шипки.

Рудченко Яків Данилович (1863 – ?) – козак, житель с. Біликів, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Георгій Максимович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Біликах, мав 15 десятин землі.

Рудченко – бухгалтер Миргородського повітового скарбництва (1914).

Петро Іванович – син Івана Яковича. Дружина Віра Олександрівна, син Михайло.

Ольга Іванівна (? – 24.12.1918) – донька Івана Яковича. Одружена з Олександром Левовичем Літником, викладачем фізики Можайського реального училища.

Віктор Панасович [23 (11).06.1892, м. Полтава – 1915] – син Панаса Яковича. Навчався в 1-й Полтавській головній гімназії (1901 – 1910), згодом закінчив юридичний факультет Московського університету. Під час Першої світової війни навчався на офіцерських курсах, загинув на фронті 1915 р. Похований у Полтаві на Військовому цвинтарі (нині могила втрачена).

Михайло Панасович [18 (6).11. 1893, Полтава – 4.04. 1974, там само] – син Панаса Яковича. Закінчив Полтавську гімназію (1913), Варшавський політехнічний інститут і Катеринославський гірничий інститут. Працював гірничим інженером на Донбасі. В 1939 – 1962 рр. був першим директором музею П.Мирного в Полтаві, дослідник і популяризатор творчості батька, автор спогадів, статей і розвідок про нього. Був одружений двічі (першим шлюбом із Вірою), мав сина Юрія.

Леонід Панасович [21 (9).05.1898, м. Полтава – бл. 1919) – син Панаса Яковича. Закінчив Полтавську гімназію, Київське артилерійське училище.

Олександра Луківна – донька Луки Яковича. Небога письменника Панаса Мирного. У шлюбі з Пархоменком, жили в Києві, до Другої світової війни знімали помешкання в одній квартирі з колишнім миргородцем і далеким родичем Захаром Пищимухою (див.) за адресою: провулок Десятинний, 8, кв.2.

Яким Павлович – козак, 1902 р. церковний староста Покровської церкви с. Біликів Миргородського повіту.

Рудченко Ольга – жителька Миргорода, дружина Станіслава Патківського (див.).

Яків Семенович – голова колгоспу ім. Борисенка (створеного в лютому 1930 р.) на території Біликівської сільської ради.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 260, 261, 266; Списки лиц. – С. 1 – 6; Панас Мирний. Зібрання творів у 7 томах. – Т.7. – К., 1971; Северин М. Сини Панаса Мирного // Прапор. – 1969. – № 5. – С.82 – 83; Черкаський В. Панас Мирний. – К., 1972; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С. 163 – 170; Її ж. Миргородські зв'язки родини Рудченків // П.п. – 1999. – №№ 37, 38; Шемчук В. Панас Мирний. Відоме й невідоме. – Полтава, 1999; Швидько-2. – С. 80; Присяга М.п. 1732 р. – С. 28, 31.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 11 зв.; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 83 зв.; Спр. 13. – Арк. 81 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081; Справи за 1835 р. – № 500; Справи за 1842 р. – № 2083; МКМ. – ОФ. – № 8737 / Д-1644.

Рудь (Руді).

Рудь Роман – «можній середній» козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Василь – війт у с. Бакумівці Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Рудь Василь, Рудя Кіндрат – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Григорій – сотник крилівський Миргородського полку (1744 – 1753). 1752 р. мав власний житловий двір у м. Крилові.

Григорій – сотник хорольський Миргородського полку (1763). 1770 р. мав у с. Гаркушинцях 6 хат, у с. Мальцях – 6 хат, у с. Довгалівці – 10 хат. Неписьменний. 1763 р. посягав на майно козака с. Гаркушинців С.Семенова.

Микола – поміщик с. Довгалівки Миргородського полку. 1771 р. його заходами в селі споруджено Успінську церкву.

Мусій (бл. 1709 – 8.10.1760, м-ко Яреськи).

Рудь – полковий старшина, 1776 р. одержав 12600 дес. землі в Катеринославському повіті Азовської губернії.

Степан – значковий товариш Миргородського полку (1781).

Яким Григорович (1753, за ін. даними, 1748 – раніше 1810) – син сотника. На військовій службі з 1766 р. Військовий товариш Миргородського полку (з 1774). До 1783 р. в походах участі не брав. Поручик (1789). Засідатель Миргородського повітового суду (1787). Разом із братом та іншими співвласниками (братами Забілами і П.Римшею) володів селом Довгалівкою Миргородського повіту. Жив у с. Гаркушинцях, де, за ревізією 1795 р., йому належали 3 ревізькі душі, мав підданих у с. Мальцях. Колезький асесор. Дружина Уляна. Сини Василь, Андрій, донька Євдокія (доросла 1794).

Рудь – запорізький козак, курінний отаман, за родинним переказом миргородців Курячих-Овчаренків (див.), був засновником їхнього роду. Згідно з переказом, Рудь по відставці з війська займався вівчарством у херсонських степах, переганяв отари. Якогось року рання зима застала його з отарою в Миргороді. Тут він і зазимував із синами, домовившись із миргородським поміщиком Кирпотенком про годівлю отари взимку. За це Кирпотенко зробив Рудя і двох його синів своїми кріпаками, назвавши їх Овчаренками (від роду їхнього заняття).

Рудева Олімпіада Йосипівна – вдова колезького реєстратора, 1836 р. влаштовувала свою доньку Олену до Полтавського інституту шляхетних панн. Близько 1862 – 1877 рр. мала 111 дес. землі в м-ку Багачці.

Василь Якимович (1.03.1791 – ?) – дворянин, син Якима Григоровича. Хрещеними батьками Василя були секретар Миргородського повітового суду Георгій Короленко й Параскевія Зарудна. 1849 р. одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві. Власник маєтку в урочищі Щучках (поблизу с. Петрівців) Миргородського повіту. В 1855 р. маєток продавався з торгів. Губернський секретар, член Миргородської межової комісії (1864). Близько 1861 – 1870 рр. мав у с. Гаркушинцях 92 дес. землі, а також землю в спільній власності. 1871 р. – колезький секретар, почесний мировий суддя Миргородського повіту.

Андрій Якимович – колезький реєстратор, засідатель Миргородського земського суду (1816 – 1821). Підсудок Миргородського повітового суду (1822 – 1824).

Василь – син колезького реєстратора, 1836 р. учень 3-го класу Миргородського повітового училища.

Рудь – ймовірно, на початку XX ст. був власником землі в урочищі Рудевому (між с. Портянками й Баранівкою Миргородського повіту).

Яків Павлович (1889, с. Вербки Семенівського р-ну – 4.06.1938) – у 30-х рр. жив у сел. Ромодані Миргородського району, завідувач хлібопекарні. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Либонь, із прізвищем Рудь пов'язана назва Рудівський ліс, що на південь від с. Кибинців.

Літ.: ПГВ. – 1855. – № 3. – Отд.2. – С. 31; Памятная книжка, 1865. – С. 21; Клировая книжка. – С. 402; Труды ПУАК. – Вып. 15. – Полтава, 1912; Гайдамацький рух. – С. 185; Описи КН. – С. 248; Архів Коша-1. – С.300; Кривошея. – Ч.1. – С. 46; Присяга М.п. 1732 р. – С. 95, 97.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1020. – Спр. 5882. – Арк. 1-8; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 5, 263 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 24 зв., 25 зв., 29 зв.; Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 11. – Арк. 22; Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 46 зв.; Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 3. – Арк. 12 зв.; Родинний архів Р.І.Карюк (м. Миргород). – «Родовід Курячих-Овчаренків», запис Р.І.Карюк, 2005 р.

Руженцов – начальник комишнянської жандармерії за денікінщини (1919).

Ружицькі.

Ружицький Михайло Григорович – інспектор Київської приватної гімназії, статський радник. З 1 серпня 1909 р. по 1912 р. директор Миргородської чоловічої гімназії (після К.Шварсалона). Викладав латину й історію. До вересня 1912 р. був головою педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. 1912 р. пішов у відставку й невдовзі помер (був немолодий).

Ружицька А.М. – дворянка, у 1880-их рр. здавала в оренду землю (45 дес.) у Гадяцькому повіті по р. Пслі.

Ружко Григорій – козацький отаман у с. Портянках Сорочинської сотні (1758).

Рукавець Петро – сотенний хорунжий Остап'ївської сотні Миргородського полку (1732 – 1746), остап'ївський сотенний отаман (1750).

Рунівські (Руновські).

Іван – писар Миргородського полку (1718 – 1719).

Рунівська – донька Андрія Рунівського (полтавського полкового писаря, генерального писаря, полтавського полкового обозного). Дружина Федора Заньківського (бл. 1723 – бл. 1802), миргородського полковника (1771 – 1781).

Рунівські – знайомі Гоголів-Яновських, судовими справами цієї родини 1784 р. цікавився Панас Дем'янович Гоголь-Яновський.

Руппенейти.

Руппенейт (Рупейнет, Рупеннет) Густав Якович (бл. 1807 – ?) – походив із міщан м. Риги («из лифляндских уроженцев»). Одержав ступінь доктора медицини в Дерптському університеті. 1843 р. служив лікарем при Миргородському повітовому і Обухівському училищах Миргородського повіту. В 1848 – 1865 рр. жив у м-ку Сорочинцях. Мав вільну практику («лікар маєтків деяких поміщиків Миргородського повіту»). Надвірний радник (1865), колезький радник (1874). Земський лікар (1867). Близько 1864 – 1869 рр. володів 36 дес. землі біля Сорочинців, зокрема, в урочищі Борисенкова Левада. Мав сестру Наталю (1856 р. жила в Сорочинцях). Одружений із жінкою лютеранського віросповідання. Діти: Берта (нар. 1841), Емма (нар. 1842), Іда (1843 – 1848), Ричард.

Руппенейт Альберт (? – 1886) – у 80-х рр. XIX ст. утримувався в Полтавському добродійному («богоугодному») закладі за рахунок Миргородського земства у зв'язку з психічним захворюванням.

Руппенейт Наталя Іванівна – в 1877 – 1893 рр. була класною дамою в Полтавському інституті шляхетних панн.

Руппенейт Ричард Густавович – син лікаря, 1904 р. капітан, командир 10-ї роти 33-го піхотного полку, жив у Полтаві. Згодом полковник. Одружений із Ольгою Францівною Павловською – сестрою Івана Францовича Павловського (1851 – 1922), історика й архівіста. Мали синів Володимира й Миколу.

Руппенейт Володимир Ричардович (17 (29).07.1880, м. Кременчук, за ін. даними, м. Полтава – 20.10.1930, м. Москва) – військовий інженер, письменник і перекладач. Освіту здобув у Петровському Полтавському кадетському корпусі (1897), в Михайлівському артилерійському училищі та Михайлівській артилерійській академії. Служив у Головному артилерійському управлінні, штабс-капітан гвардії (1911). В 1906 – 1907 рр. в «Артиллерийском журнале» опублікував кілька статей на тему армійської важкої артилерії. Редагував праці інших авторів на військову тематику. Підполковник, 1917 р. жив у Петрограді. Після більшовицького жовтневого перевороту служив як військовий фахівець у Червоній армії, жив у Москві. 15 листопада 1929 р. був заарештований за нібито шкідництво в Артилерійському управлінні Червоної армії. Розстріляний 20 жовтня 1930 р. в Москві, похований на Ваганьківському цвинтарі. Реабілітований 1957 р. Дружина – Вікторія Костянтинівна.

Руппенейт Микола Ричардович – військовий діяч. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус (1902), Михайлівське артилерійське училище. Поручик артилерійської бригади (1909). Закінчив Михайлівську артилерійську академію (1910), штабс-капітан. Із 1916 р . – полковник, інспектор Миколаївського артилерійського училища в Києві. Був репресований у травні 1938 р. в Ростовській області.

Рурк (див.: О'Рурк).

Русавський Григорій Григорович – фельдшер 4-ї медичної дільниці (в містечку Шишаках) Миргородського повіту (1874 – 1879).

Русалки.

Русалка Мануйло – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Русалка Хведір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Русиненко Процик – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Рутковські – дворяни Миргородського повіту (пор. також: Рудковські).

Рутковський (Рудковський) Іван – козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682), записаний серед перших осіб сотні. В липні 1689 р. слуга при гетьманському дворі Івана Мазепи. Після 1689 р. до 1704 р. – дозорця Переволочанської сотні Полтавського полку.

Рутковський Вікентій – дворянин (1854), мав дружину Ганну. Сини Станіслав і Едуард.

Рутковський Степан (середина – друга пол. XIX ст.) – житель Миргородського повіту. Поляк за походженням. Дружина, ймовірно, Марфа. Мав сина Тимофія і доньку Софію, одружену з дияконом с. Грем'ячої Євграфом Максимовичем Симоновим.

Рутковський Тимофій Степанович – закінчив Комишанське двокласне училище. Близько 1892 р. служив у залізничному відомстві.

Рутковська Олена С-на (Степанівна? Станіславівна?) –1883 р. учителька Яреськівського початкового народного училища, 1884 р. – помічниця вчителя Попівського народного училища Миргородського повіту.

Рутковська Гликерія – дрібна дворянка, жителька Миргородського повіту (1890).

Рутковський Станіслав Антонович – начальник залізничної станції Сагайдак Миргородського повіту (1908).

Рутченки. (Див. також: Рудченки).

Стецько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Семен – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Ручинський Лесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ручки (Рутченки).

Ручки Грицько й Іван – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Рутченко Андрій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Ручка Яцько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ручка Тимко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Ручка Яків – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду, кушнір.

Ручка Леонтій (Лесько) – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Ручка Семен – міщанин Миргорода (1732), заможний.

Ручка Василь – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718); житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Рученко (Рутченко) Семен – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Ручка Семен – житель Миргорода, займався купецьким промислом; до 1749 р. був у підданстві грузинського князя Ратієва, потім виключений із числа підданих.

Ручка Омелян Федорович – козак, 1904 р. волосний старшина Сорочинської волості.

Ручко (Ручка) Гнат Омелянович (20.01.1883, с. В.Сорочинці – 2.12.1938, м. Київ) – лікар-мікробіолог, учений-бактеріолог, професор. Народився в В.Сорочинцях. З 1914 р. – на службі в армії. 1925 р. закінчив Харківський медичний інститут. Директор інституту мікробіології й епідеміології АН УРСР (1932), член-кореспондент АН УРСР (1934). Працював у бактеріологічному інституті в Берліні. Доктор біологічних наук (1936). Займався проблемою бактеріофагів. Репресований 1938 р.

Хутір Ручки існував у Сорочинській волості.

Рушай – близько 1940 – 1941 рр. працював науковим співробітником Миргородського краєзнавчого музею, куди прийшов працювати з Миргородського керамічного технікуму. З початком війни пішов на фронт, подальша доля не відома.

Рюберг – гебітскомісар у Миргороді (1943).

Рюміна Марфа Корніївна – освіту одержала в Хорольській жіночій гімназії. З 1901 р. на службі в Миргородському повіті на посаді помічниці вчительки Багачанського народного училища.

Рябі.

Рябий Василь – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Рябий Петро – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зубівці.

Рябки.

Рябко Мисько – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718). Він же Рябко Михайло, заможний посполитий у с. Савинцях (1723).

Рябко – козак виборний, 1781 р. мав хутір (4 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Рябко Панас Пантелеймонович (1861 - ?) – козак, житель с. Савинців, 1913 р. мав 36 десятин землі.

Рябко Микола Мусійович (1896, с. Савинці – ?) – колгоспник у Савинцях. Заарештований 1937 р., засуджений 1939 р. за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Рябко К.О. – голова сільської ради в с. В.Обухівці. У вересні 1941 р. командир загону ополченців села (близько 20 чол.).

Рябокобили (Рябокобилі).
Рябокобилий Василь – житель с. Зубівки (1718).
Рябокобила Остап – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Рябокобиленко Грицько – козак Миргородської сотні (1732). Він же Рябокобил Грицько, 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Черевках.

Рябоколесий Яків – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Рябошапка Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Рябошляхта Мисько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Рябухи (Рябушенки).
Рябуха Андрій – посполитий у с. Слобідці (1718).
Рябушенко Савка – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723), піший.

Рябущенко Федір – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Рябцев Володимир (бл. 1896 – червень 1919) – учасник миргородського повстання під проводом С.Дубчака. Походив із Зіньківського повіту. 1916 р. був актором Українського театрального товариства. 1918 р. служив у червоногвардійському полку. Під час гетьманщини – учасник повстанського загону, згодом вояк у Армії УНР, потім знову в Червоній армії. За даними дослідника В.Ревегука, Рябцев після знайомства в Полтаві з Г.Несеврою вступив до протибільшовицької підпільної організації. Взяв участь у миргородському повстанні С.Дубчака, за що через 3 місяці був розстріляний.

Рябчевські.
Рябчевський Павло – 1912 р. був настоятелем церкви, землевласник Роменського повіту Полтавської губернії.
Рябчевський Борис Павлович (1900, м. Лохвиця – ?) – священик УАПЦ. Походив із духівництва, мав середню освіту. 1919 р. закінчив Полтавську гімназію, 1 курс Харківського ветеринарного інституту. Через голод приїхав на Миргородщину. Протягом двох років учителював у школі с. Кибинців. До 1922 р. працював діловодом народного суду в Миргороді. З 27 листопада 1922 р. – священик УАПЦ, протягом 9 місяців служив настоятелем храму в с. Клюшниківці, згодом – у с. Ручках. Із 1927 р. – священик УАПЦ в м. Лохвиці, голова церковної ради. Дружина – Ольга Захарівна. Був заарештований 30 вересня 1929 р. в Лохвиці. 19 лютого 1930 р. засуджений до 7 р. позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р.

Рябченки.
Рябченко (в публікації О.Бодянського – Рибченко; в публікації 1995 р. – Рабченко) Сидір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Рябченко Василь – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Рябченко Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Катерина, убога.
Рябченко Василь – «можнійший» козак с. Савинців Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Рябчуни (Рябчуненки).
Рябчун Яків – посполитий у с. Ярмаках (1718).
Рябчун Іван – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Рябчуненки Грицько і Андрій – посполиті в містечку Сорочинцях (1723).
Рябчуненко Хома – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).
Рябчун Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із «зятем Іваном Тешенком і маткою Гапкою» мали 1 двір, 2 хати.
Рябчун Василь Васильович – козак, в 1903 – 1904 рр. – волосний старшина Миргородської волості; миргородський повітовий земський гласний (1904 – 1906). Жив у Миргороді. Член міського товариства допомоги бідним (1910).
Рябчун Іван Васильович – до 1917 р. мав у Миргороді, на вул. Луговій (№ 51 або 57) два невеликих будинки, які були націоналізовані радянською владою, але 1927 р. денаціоналізовані.
Рябчун Дмитро Васильович (1878 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Пологах Сорочинської волості, мав 19 десятин землі.
Хутір Рябчунів існував у Шишацькій волості.

Ряднина Хвилон – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Ряднинка Іван, Ряднинка Дмитро – члени ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Є

Саакадзе – грузинська князівська родина XVIII ст. в Україні (на території Миргородського і Прилуцького полків).

Дмитро, син Василя – князь, грузинський поет-емігрант XVIII ст. У 30-х рр. жив при грузинському цареві Вахтангові VI в Москві. У 80-х рр. бував, а можливо, й жив у Миргороді. Тесть миргородського жителя князя Давида Ратієва (див.).

Марія Дмитрівна (бл. 1749 – 1790) – донька Дмитра Саакадзе, поета. Одружена з Давидом Георгійовичем Ратієвим (бл. 1721 – 1792). Жили в Миргороді в 2-й половині XVIII ст. Діти: Іван, Петро, Євдокія, Марія.

Єлизавета Дмитрівна – княжна, донька поета. Жила в Миргороді. Була хрещеною матір'ю сестер Катерини і Варвари (1791) – дочок миргородського жителя Дем'яна Гавриша (див.).

Літ.: Баканідзе О. Грузинсько-українські літературно-мистецькі взаємозв'язки. – К., 1984. – С.12; Розсоха Л. Поет, друг поета // П.п. – 1986. – 7 жовтня. – № 159; Її ж. Свидетельствуют архивные данные…: Давид Гурамишвили и его миргородское окружение // Литературная Грузия. – 1987. – № 7. – С.180 – 183; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 127 - 134.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 18; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 18. – Арк. 15, 31 зв.

Сабадаші (Сабадашенки).

Сабадаш Степан – посполитий у с. Хомутці (1723).

Сабадашенко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Сабельников Іван Михайлович – закінчив Миргородське повітове училище. З 1902 р. помічник учителя Кибинського початкового народного училища.

Савели – козацький рід у с. Бакумівці.

Савела Панас Мусійович – 1820 р. був узятий у рекрути в віці 26 літ.

Василь Мусійович (нар. 1799) –1835 р. жив у селі, мав сина Парфенія.

Савелієв Ян – «жителствующий в Сорочинцях грек» (липень 1767).

Савенки.

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Григорій – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Данило – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Максим – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Олександр Якович – 1910 р. учитель Миргородського міського 4-класного училища.

Савини (див. також: Савич, Савенки).

Савин Хома – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Сависько Яків – убогий посполитий у с. Олефірівці (1723).

Савитченко Лесько – посполитий у с. Черевках (1723).

Савицькі – козацько-старшинський рід, здебільшого, Лубенського полку. Його представники жили також на території Миргородського полку.

Савицький – записаний у козацькому реєстрі 1581 р.

Самійло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Самійло – писар, 1663 р. гетьман І.Брюховецький заслав його в оковах до Москви як прихильника наказного гетьмана Якима Сомка.

Роман – пресвітер (1687), власник с. Жданів Лубенського полку. Мав сина Василя (1710).

Степан Васильович (? – бл. 1751) – син Василя Романовича, лубенський полковий писар (1714 – 1731), відставний писар (1743). Перекладач. 1718 р. переклав частину книги польського письменника С.Твардовського «Війна домова». Самійло Величко називав його «благорозумним мужем». Мав дітей Олексія, Григорія, Ананія, які служили в Лубенському полку.

Степан (Стефан) – «дворянин» миргородського полковника Д.Апостола (1718 – 1722).

Григорій – лубенський полковий осавул (1773 – 1777).

Василь – лубенський полковий писар (1779 – 1781).

Олексій – лубенський полковий осавул (до 1787).

Андрій – військовий товариш Миргородського полку; возний Курінської сотні (1779).

Андрій Олексійович – 1785 р. колезький секретар, підписав як свідок купчу про продаж підданих поміщика с. Зубівки Миргородського повіту Андрія Григоровича Остроградського лікареві Михайлові Яковичу Трохимовському. Колезький асесор (1801). Близький знайомий яреськівської родини Трощинських; як чиновник-«межовщик» сприяв цій сім'ї. Протягом певного часу (1804) жив у м. Катеринославі. Дружина – Христина Семенівна Пилипенко. Можливо, А.Савицькому належав хутір Савицького поблизу м-ка Комишні.

Семен Мусійович – 1813 р. майор, суддя Лохвицького повітового суду.

Андрій – 1815 р. закінчив Харківський університет. Помер у віці 34 р. в одиночній камері в московській в'язниці.

Савицькі Григорій Федорович і Петро Федорович – дворяни, на початку 1860-х рр. мали 15 душ селян у х. Озницькому Миргородського повіту. Близько 1864 – 1871 рр. володіли 73 дес. землі біля м-ка Комишні.

Григорій Іванович – міщанин м. Миргорода, 1903 р. мав садибу на Личанці.

Володимир Болеславович (1898, м. Новоузенськ, нині Російської Федерації - ?) – походив із службовців, мав незакінчену вищу освіту. У 30-х рр. жив у Миргороді, працював завідувачем юридичної консультації. Заарештований 20 вересня 1937 р., засуджений 20 січня 1938 р. до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1939 р.

Павло Григорович (1890, м. Миргород - ?) – із селян, освіта початкова. У 30-х рр. жив у Миргороді. 1937 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Йосип Климентійович (1900 - ?) – сторож паровозного депо станції Ромодан, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Дмитро Я. – у 1941 – 1943 рр. служив у поліції м. Миргорода. Брав участь у розстрілах жителів міста, палив будинки при відступі окупантів. За ці вчинки 1982 р. був засуджений у Миргороді до розстрілу.

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.2. – С. 401; Реестра 1649 г. – С. 257; Личный состав. – С. 28; Модзалевский. – Т.4. – С. 414 – 415; Величко. – Т.1. – С. 303 – 304; Т.2. – С.29; Герасименко О. Упирі-перевертні // П.п. – 1983. - № 157. – С.3; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 141.

Арх.: РДІА. – Ф. 1291. – Оп. 2. – Спр. 312; ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 19. – Арк. 46; Алфавит дач. – Арк. 65.

Савич (також Савченко, Савин) Микита – в 1718 –1737 р. священик Покровської церкви в с. Мальцях.

Савлучинський Іван Левович – псаломщик-диякон Покровської церкви в с. Мальцях (1912).

Савостьянови Юрій, Марко – 1666 р. убогі міщани с. Черевків.

Саврас Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Савченки.

«Манько Савченко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Тиміш – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Лесько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Петро – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Антон – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Гордій – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723).

Гордій – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Федір із братом Максимом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Семен – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кирило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Кирило – 1723 р. паламар у церкві с. Кибинців.

Іван – заможний посполитий у с. Єрках (1723).

Остап – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Василь – 1725 р. бурмистер Сорочинської сотні Миргородського полку.

Андрій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Павло і Андрій – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні (1732).

Карпо і Семен – жителі с. Біликів, козаки Миргородської сотні (1732).

Хведір – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732). В реєстрі записаний першим після отамана села.

Микита – 1737 р. священик у с. Мальцях, мав там власний житловий двір.

Савченки – жителі с. Портянків Сорочинської сотні, 1739 р. продали В.П.Капністу двір із хатою, грунтом, лісом, садом, городом.

Гнат Семенович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості Миргородського повіту, мав 37 десятин землі.

Феодосій Семенович (1857 – ?) – козак, житель с. Остапівки, із 1891 р. опікун Остапівського початкового народного училища. 1913 р. мав у власності 38 десятин землі.

Микола Петрович – у 1900 – 1902 рр. псаломщик Успінської церкви м-ка Сорочинців.

Опанас – кобзар у с. Черевках (див.: Бар Опанас).

Сергій Каленикович (1902 – ?) – колгоспник колгоспу ім. Леніна (с. Ярмаки), за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Савченко Микола Лаврінович (20.02.1921, с. Березова Лука, нині Гадяцького р-ну – 1.01.1979, м. Детройт, США) – походив із селянської родини. Закінчив Миргородський керамічний технікум. Мав звання лейтенанта. Під час відступу червоної армії 1941 р. залишився на Полтавщині. З кінця 1943 р. приєднався до УПА в Карпатах. Був командиром різних підрозділів УПА, очолював сотню «Східняки». Мав псевдоніми Петро Миколенко, Байда, «377». В 1944 – 1948 рр. ходив рейдами по Західній Україні. Стояв на чолі частин УПА, які перейшли на Захід. 1949 р. за наказом Української Головної Визвольної Ради одержав звання майора. 1950 р. емігрував до США, де продовжив навчання, працював інженером. Був головою Об'єднання колишніх вояків УПА, засновником і співробітником Видавничого комітету «Літопис УПА». Активний діяч УАПЦ.

Савченко Андрій Макарович (нар. в с. Черевках) – радянський офіцер, знав три іноземні мови. У вересні 1941 р., перебуваючи поблизу урочища Шумейкового, відпросився в командира ненадовго додому, в Черевки. Вночі поліцай видав його німцям, які, погрожуючи йому розстрілом його сім'ї, змусили Савченка стати старостою в с. Черевках. 1943 р. виїхав за кордон, де й помер. Доводився правнуком кобзаря Опанаса Савченка-Бара, теж грав на бандурі.

Савченко Дмитро – дописувач до газети «Миргородські вісті» (1943).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 261, 267, 288; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1894. – С. 150; Клировая книжка. – С. 416; Личный состав. – С. 10; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 74; Списки лиц. – С. 1 – 6; Панченко О. Уродженець Гадяччини – один із найуспішніших командирів в Українській Повстанській Армії; Швидько. – С. 143, 168, 178, 184, 188, 315; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв.

Савченко-Більський Михайло Олександрович – український громадсько-політичний діяч. Його предки були козаками Ніжинського полку. Мав фах агронома. З 1 червня 1909 р. по 9 липня 1910 р. був на посаді вченого агронома Миргородського повітового земства – в Миргородській і Сорочинській дільницях. Активний учасник кооперативного руху Полтавщини. Служив на посаді повітового агронома в Борзнянському повіті Чернігівської губернії. Викладав кооперацію в вищих навчальних закладах. Член Української партії соціалістів-революціонерів. Із 21.08. 1917 р. протягом нетривалого часу (до середини листопада) був на посаді генерального секретаря земельних справ в уряді УНР. Пішов у відставку з цієї посади через свою незгоду з проголошеними III Універсалом принципами земельної реформи. Після перевороту, вчиненого П.Скоропадським, Савченка-Більського було обрано членом президії Всеукраїнського земельного союзу. В жовтні 1918 р. він став директором середньої загальнокооперативної школи в Києві.

Літ.: Отчет об агрономической помощи населению Миргородского уезда в 1910 г. – Миргород, 1911; Журналы второго съезда представителей кооперативных учреждений мелкого кредита Полтавской губернии 13 – 14 сентября 1909 года. – Полтава, 1910. – С.8; Верстюк В., Осташко Т. Діячі Української Центральної Ради. – К., 1998. – С. 154 – 155, 235; Довідник з історії України. – К., 2001. – С. 708.

Саґа Данило – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Сагайдаки (Сагайдаченки).

Сагайдак Микита – посполитий у с. Попівці (1723). Пор.: Сайдак.

Сагайдак Матвій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сагайдак Іван із братом Микитою – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Попівці.

Сагайдаченко Опанас – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у Миргороді.

Сагайдак Филимон Федотович (1883, м. Миргород – 19.05.1938) – житель Миргорода, у 30-х рр. робітник курорту. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Сагайдак Микола Пилипович (1913, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, листоноша. Засуджений 20 січня 1933 р. за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сагайдаки – родина в Миргороді (вул. Новобережанська, № 32), у якій під час війни 1941 – 1945 рр. загинули батько Іван Петрович і його син Микола.

Хутір Сагайдак (Сагайдачний) існував у Яреськівській волості.

Сагайдачні (Сагайдачненки).

Сагайдачний Гаврило – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сагайдачненко Лесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сагайдачний Гнат – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Сагайдачний Михайло Гаврилович – сотник Комишанської сотні Гадяцького полку (1659).

Сагайдачний Юрій Іванович – миргородський війт (1659).

Сагайдачний Дем'ян – «можнійший» посполитий, війт м. Миргорода (1712 – 1714, 1723).

Сагайдачний Дем'ян (? – раніше 1756) – житель Миргорода. Мав доньку Марію (у шлюбі – Богмиха); 1756 р. вона жителька Миргорода, вдова, дала заповіт синам.

Сагайдачні Максим, Іван – посполиті середньої заможності в Миргороді 1723 р. Сагайдачний Максим – миргородський міський війт у 1716 та 1729 – 1730 рр.

Сагайдачний Дацько – посполитий у Миргороді (1718); він же Сагайдачненко Данило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Сагайдачний Антін – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Сагайдачний Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Сагайдачний Євген Якович (22.04.1886, м. Херсон – 21.08.1961, м. Косів) – скульптор, маляр, кераміст, декоратор, збирач народного мистецтва, педагог. Навчався в Санкт-Петербурзі. В 1911 – 1918 рр. створював декорації в театрах Петербурга і Києва. З 1917 р. – професор Української Академії мистецтв. У 1920-х рр. працював викладачем Миргородської художньо-промислової школи. З 1940-х рр. жив і працював у Косові. Автор краєвидів, декоративних розписів, акварелей із життя Гуцульщини.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 265, 289; Барвинский. – С. 144; Швидько. – С. 180, 182; Кривошея В. Козацька еліта Гетьманщини. – К., 2008. – С. 137; Присяга М.п. 1718 р. – С. 76.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 6 зв., 8; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 53; ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 9.

Сагани (Сагані).

Саган Петро – житель Сорочинської сотні (1718); посполитий середньої заможності в м-ку Сорочинцях (1723).

Саган Грицько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Сагань Андрій Мусійович – діловод у Миргородському управлінні воїнського начальника (1910).

Сагарди.

Сагарда Яків – дворянин у Миргороді. 1852 р. продавалася його садиба (плац, будинок із 4 покоїв, сарай тощо) на передмісті Пожежі.

Сагарда Микола Іванович (? с. Глобине Кременчуцького повіту – 26.04.1911, м. Полтава) – син священика, закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1887 р., служив у с. Дмитрівці Кременчуцького повіту. З 1894 р. на службі в Миргородському повіті. В 1901 – 1902 рр. священик Успінської церкви с. Баранівки Миргородського повіту, законовчитель Баранівського початкового народного училища. За кілька літ до смерті зняв сан. За духовним заповітом залишив капітали на користь церков Полтави, Глобиного, с. Дмитрівки, а також на користь Товариства взаємодопомоги жінок-трудівниць та бідних парафіян. Мав сестру [А.И.]Сагарду.

Сагарда Арсеній Михайлович – позаштатний псаломщик Покровської церкви с. Мальців Миргородського повіту (1902).

Сагинадзе (Сегенадзе, Сегинадзе, Сегеназ) – миргородський рід грузинського походження. Дворяни Сагинадзе були в почті грузинського царевича Вахушті Багратіоні в Москві в 30-х рр. XVIII ст. У 2-ій половині століття Сагинадзе жили в Миргороді як дворові служники князя Давида Гурамішвілі, грузинського поета: Іван (бл. 1730 – ?) із синами Михайлом і Леонтієм. Їхні нащадки Сегенадзе (Сегеназ) у XX ст. жили на вул. Лазоренка, деякі з них живуть у місті й нині.

Сегенадзе Семен Васильович – воєнком у Миргороді в 1938 – 1941 рр. Під час окупації Миргорода нацистами був виданий зрадниками й розстріляний окупантами 1941 року (ін. дані –1942 р.).

Сегинадзе Яким Васильович – учитель с/ш № 6 у Миргороді.

Сегеназ Віра – 1946 р. артистка драматичного гуртка Миргородського міського будинку культури.

Садковські.

Лаврентій Петрович – священик. Освіту здобув у Полтавській духовній семінарії. З вересня 1873 р. – учитель Комишнянського земського училища, на цій посаді працював протягом 2 тижнів. Із 1874 р. – законовчитель Комишнянського сільського, згодом двокласного училища Міністерства народної освіти.

Ксенія Лаврентіївна (бл. 1880 – ?) – із 1897 р. помічниця вчительки в Миргородському повіті, 1912 р. учителька в м-ку Попівці.

Олімпіада Лаврентіївна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. В 1901 – 1904 рр. помічниця вчительки в Попівському початковому народному училищі.

Семен Лаврентійович – із 1906 р. учитель-завідувач Єрківського початкового народного училища Миргородського повіту.

Садковська В.Г. – 1910 року жителька м-ка Попівки. Ймовірно, мала доньку або сестру Марію (дорослу 1910 р.).

Садковська Марія (в шлюбі Соборницька) – приятелька й родичка родини Філянських (див.) із Попівки. На фото 1903 р. має (на вигляд) років 25.

Ймовірно, миргородські Садковські належали до роду, з якого вийшов і Віктор Садковський (? – 1803), єпископ Переяславський і Бориспільський, коад'ютор Київської єпархії, архімандрит Святотроїцького монастиря у м. Слуцьку, єпископ Мінський, архієпископ Чернігівський, відомий діяч у боротьбі з унією.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 46; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 73, 84; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 84; 1908. – С. 84; Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – С. 96; Отчеты Миргородского, Поповского и Зуевского сельскохозяйственных обществ. – Миргород, 1912. – С. 52; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 3 вересня. – № 71.

Садовські.

Садовський Андрій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, піший (1723). В публікації Вирського – Саговський.

Садовський Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Садовський – член партії УСД-меншовиків. У 1930-их рр. перебував під слідством органів НКВС.

Саєнки.

Саєнко Михайло Данилович – козак, близько 1864 – 1867 рр. мав невелику землю в урочищі Загірщина (в дачах с. Зубівки).

Саєнко Олександр (1899 – 1985) – випускник Миргородського керамічного технікуму. Народний художник УРСР.

Хутір Саєнків існував у Зубівській волості.

Сазонов К.І. (1900 – 1961) – генерал-майор, командир 373-ї стрілецької дивізії, яка визволяла Миргородщину від німецько-фашистських загарбників у вересні 1943 р.

Сайдак Матвій – середній посполитий у с. Попівці (1723). Можливо, правильно – Сагайдак (пор.).

Сайки (Сайченки).

Сайченко Грицько – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Сайченко Михайло з братами Леонтієм і Прокопом – «можнійші» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Сайченко Лук'ян – козак с. Милюшок Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Залишилися сини Іван і Пилип.

Сайко Максим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Савченко Семен – козак куреня с. Милюшок (1718). Він же Сайко Семен із братами Хведором і Давидом – 1738 р. козаки с. Милюшок, малоґрунтові.

Сайко Іван (1717 – ?) – походив із дворян, на службі з 1739 р. Із 1782 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Сайко Семен (1727 – ?) – із дворян, служив у війську з 1760 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Сайко Петро (1766 – ?) – із дворян, служив у війську з 1779 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Саки. (Див. також: Саченки).

Сак Корній – житель Миргорода, швець, до 1749 р. був у підданстві грузинського князя Д.Гурамішвілі, але згодом, як цеховий, був виключений із числа підданих.

Сакали (Сакаленки).

Сакало Прокіп (в публікації Бодянського хибно – Іван) – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Сакаленко Данило – житель Миргородської сотні (1718).

Сакаленко Іван – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Сакаленко Іван – посполитий у с. Попівці (1723). (В публікації Швидько хибно – Сапаленко).

Сакало Грицько з сином Петром – 1738 р. козаки виборні в с. Зуївцях, убогі.

Сакаленко Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Сакаленко Семен – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Демком мали 1 двір, 2 хати.

Сакаленко Йосип – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Малих Сорочинців.

Сакало Тимофій Миронович (бл. 1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Сакало Федір Прохорович (1862 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Сакало (Сакалов) Костянтин Федорович (за деякими даними, Петрович) – син солдата. Закінчив Миргородське повітове училище. З 1891 р. помічник учительки Матяшівського початкового народного училища Миргородського повіту. 1901 р. учитель початкового народного училища в с. Петрівцях, 1907 р. учитель-завідувач цього закладу.

Сакало Дем'ян Володимирович (1879 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Сакало Петро Іванович – житель Миргорода (Харківка, кінець XIX – початок XX ст.). Мав сина Миколу (див.).

Микола Сакало.
20-і роки XX ст.

Сакало Микола Петрович (7.07.1902, м. Миргород – 13.02. 1991, м. Джексон, США) – діяч УАПЦ в Україні, педагог, громадсько-політичний і церковний діяч на еміграції. Народився в Миргороді (нині вул. Харківка, буд. № 3) в родині службовця казначейства-банку. Навчався в Миргородській чоловічій гімназії, яку з відзнакою закінчив 1920 р. (гімназія тоді вже називалася школою). В першій половині 20-их рр. навчався на історико-філологічному факультеті Харківського університету, де зблизився зі священиком УАПЦ, професором О.Ф.Сердюком. 1922 р. перейшов до Полтавського педінституту (де навчався до 1925 р.). 1924 р. очолив ініціативну групу зі створення громади УАПЦ в с. Довгалівці на Миргородщині. В другій половині 20-их рр. переїхав до Києва, де став активним діячем УАПЦ, служив секретарем митрополита Василя Липківського, був близьким до ідеолога УАПЦ В.М.Чехівського, співпрацював із єпископом Володимиром Дахівником-Дахівським. Ймовірно, був учасником Українського церковного хору-капели Софійського собору під орудою композитора П.Г.Гончарова. Палкий патріот України, інтелігент, чудовий промовець. На початку вересня 1926 р. на нараді єпископів і представників УАПЦ був обраний заступником секретаря новоствореної Всеукраїнської комісії з унормування церковного життя УАПЦ. Після арешту митрополита Липківського 1927 р. повернувся до Миргорода. В жовтні 1927 р. як парафіянин Свято-Воскресінської церкви м. Миргорода був делегатом 20-го Всеукраїнського Собору УАПЦ в Києві. 1928 р. обвінчався в Миргородській Воскресінській церкві з Аполонарією (Лесею) Михайлівною Матвієнко-Шовкопляс (див.), жителькою вулиці Воскресінської. Вчителював разом із дружиною в селах Шульжанах, Зірці й Бакумівці на Миргородщині, ледве не помер від голоду 1932 – 1933 рр. Під час німецької окупації підтримав церковний рух за відродження УАПЦ (соборноправної) на Полтавщині. 1943 р. емігрував. 1944 року евакуювався до Німеччини з дружиною і маленькою донькою Аллою (нар. 1937). Протягом 3 місяців перебували в німецькому концентраційному таборі, 1946 р. потрапили до американського табору переміщених осіб, 1952 р. виїхали до США (штат Нью-Джерсі), де й жили до смерті. Все життя М.Сакало віддав служінню українській церкві, але прийняти сан священика так і не відважився. Брав жваву участь у житті парафії св. Михаїла в Нью-Йорку, був секретарем парафіяльної ради цієї церкви. Кореспондент журналу «Православний українець», його дописи відзначалися високим літературним рівнем. Був членом Союзу Земель Соборної України – Селянської партії й довголітнім генеральним секретарем її Центрального комітету. Мав велику пошану серед земляків. Похований на цвинтарі біля церкви св. Володимира в м. Джексоні. Донька Алла Миколаївна (в шлюбі Лонг) протягом 40 р. працювала педагогом у американських школах. Вона зберегла частину батькового фотоархіву, який 2013 р. передала до Миргородського краєзнавчого музею.

Сакало Володимир Якович (1892, м. Миргород – 28.05. 1938) – із селян, освіта неповна середня. Служив офіцером у війську С.Петлюри. Жив у Миргороді, бухгалтер електростанції. Звинувачений у контрреволюційній діяльності. Його далекий родич Михайло Денисович Галущенко на допиті в відділенні НКВС під тортурами показав, що Сакало залучив його до військово-повстанської організації в Миргороді. 1938 р. Сакало засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Сакало Микола Митрофанович – житель Миргорода, до війни 1941 р. був дільничним міліціонером у місті. Під час нацистської окупації – учасник партизанського руху. Був заарештований окупаційною владою 18 січня 1942 р., розстріляний 23 березня того самого року на території колишньої 4 школи.

Сакало – працівник НКВС, у вересні 1941 р. був призначений командиром 3-го підрозділу партизанського загону «Перемога» на Миргородщині; згодом виявився зрадником, видавши поліцаям і німцям багатьох партизанів.

Сакало – під час німецької окупації 1941 р. служив секретарем у миргородській поліції.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 262; Отчет МУЗУ за 1893 г. – Миргород, 1894. – С. 148; Списки лиц. – С. 1-6; Тромса Д. Пам'яті М.Сакала // Свобода: Український щоденник. – Джерзі Сити і Ню Йорк. – 1991. – 7 червня. – Ч. 107. – С. 3; Миргородський керамічний технікум. – С. 58; Швидько. – С. 201; Швидько-2. – С. 89, 103; Реабілітовані історією. Кн.4. – С.149; Другий Всеукраїнський Православний церковний собор УАПЦ 17-30 жовтня 1927 року. – К., 2007. – С.20; Присяга М.п. 1718 р. – С. 60, 65.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.5; ДАПО. – Ф.1050. – Оп.1. – Спр.8. – Арк. 25зв.; МКМ. НА. – Спогади Алли Лонг (Нью-Джерсі, США), доньки М.П.Сакала; МКМ. НА. – Тека «Петрівці»; Архів авторки. – Спогади А.Й.Дойнікової. Запис авторки 2014 р.

Сакени. (Пор. також: Остен-Сакен, Остен-Сакен-Дрізен, Фон-Дер-Остен-Дрізен).

Сакен Ф.В. – генерал, під його командуванням діяв російський корпус у складі Сілезької армії проти французьких військ Наполеона (серпень 1813).

Сакен Олександр (інші дані – Олексій) Федорович – «надвірний радник і кавалер», миргородський повітовий скарбник (1805 – 1815).

Сакуни (Сакуненки).

Сакуненко Сидір – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Сакуненко Пилип – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Сакуненко Андрушко – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Салагови (див.: Сологови).

Саламаха (див.: Соломаха).

Сали (Саленки).

Салиха Марія – 1666 р. вдова, міщанка Миргорода меншого розряду.

Саленко Дмитро Михайлович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 34 десятини землі.

Салимівські (Салимовські).

Федір Федорович – надвірний радник (1826), колезький радник (1832), мав селяну містечку Яреськах і в хуторі Хорольському Миргородського повіту. Салимовські – приятелі яреськівських дідичів Трощинських.

Василь – колезький асесор. Мав дітей Петра, Панаса, Аграфену, Ганну.

Яків – колезький реєстратор. 1830 р. його син Яків навчався в Миргородському повітовому училищі.

Прокіп Калинович – колезький асесор, одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1846 р. Діти: Іван, Василь, Ганна, Марфа.

Прокіп Степанович – дворянин, 1852 р. продав маєток у х. Хорольському Миргородського повіту штабс-капітанові Якову Дмитровичу Пилипейкові. 1853 р. продав 14 ревізьких душ чол. ст. із землею в Миргородському повіті підполковнику Федору Іллічу Адешелідзеву.

Салимовська Марфа Андріївна – вдова поручика, в 1864 – 1871 рр. мала 71 дес. землі біля м-ка Комишні.

Салимовська Февронія Степанівна – донька губернського секретаря, в 1860-их рр. мала (разом із колезьким асесором Кіндратом Михайловичем Ольховським) 110 дес. у Салимівському хуторі Яреськівської волості (в дачах с. Федунки) і 1 дес. у яреськівських дачах.

В Яреськівській волості у 2-й пол. XIX – на початку XX ст. існував хутір Солимівщина. Салимівський хутір був також у Комишанській волості.

Салогуби (Сологуби).

Салогуб Фесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Салогуб Данило – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Салогуб Платон Петрович (бл. 1812 – ?) – походив із дворян Харківського повіту, навчався в Харківському духовному повітовому училищі. В 1842 – 1843 рр. – колезький реєстратор, учитель парафіяльного училища в с. Петрівцях Миргородського повіту. Мав дітей: Ганну (нар. бл. 1837), Миколу (нар. бл. 1838), Степана (нар. бл. 1841).

Салогуб Іван Трохимович (1907, Смілянський район Черкаської обл. – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. В 30-х рр. жив у с. Григорівка Миргородського району, працював у радгоспі. 1937 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сологуб Василь Омелянович (1882, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у с. Клюшниківці. 1932 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1990 р.

Сологуб Василь Омелянович (1895, с. Клюшниківка – ?), селянин-одноосібник у с. Клюшниківці. 1931 р. засуджений до 3 р. ув'язнення в концтаборах умовно. Реабілітований 1990 р.

Хутір Салогубівка існував біля с. Клюшниківки.

Сальський Костянтин Костянтинович – один із активних керівників миргородського повстання під проводом С.Дубчака у квітні 1919 р., начальник повстанського штабу. Керував сотнею, яку Дубчак вислав у бік с. Кибинців проти червоного загону. За рішенням надзвичайного військово-революційного трибуналу розстріляний у Миргороді між 8 і 10 квітня 1919 р. Похований на Вільхівщині.

Самаєнко Федір – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Самарі – власники хутора Самарів у Шишацькій волості (XIX ст.).

Самарін – лікар, любитель театру, в 20-х рр. XX ст. став режисером міського клубу в Миргороді.

Самарський Пантелеймон (1735 – ?) – із 1749 р. запорізький козак. У 1777 – 1784 рр. значковий товариш Миргородського полку.

Самборенко Стефан – козак с. Матяшівки Устивицької сотні (1718).

Самійленки (Самойленки).

Самойленко Кіндрат – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Самійленко Каленик – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718).

Самійленко (Самойленко) Іван із синами Савою і Харком – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Самійленко (Самойленко) Пантелеймон – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Самійленки (Самойленки) Данило і Федір – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Самійленко Федір – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Самійленко (Самуйленко) Петро – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Самійленко (Самойленко) Петро – козак Говтв'янської сотні М.п. (1732).

Самойленко Павло – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Самойленко Павло, з братами Миколою і Іваном – козаки виборні грунтові в с. Пирогах Городиської сотні Миргородського полку (1738).

Самойленко Роман Якович (він же Гладченко) – 1830 р. мав землі поблизу Миргорода: біля Панчошиних могил, біля озера Глевтяка, на Святій Горі.

Самойленко Василь Лазарович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Вовків Шишацької волості, мав 23 десятини землі.

Самойленко Митрофан Гнатович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Зубовому Шишацької волості, мав 22 десятини землі.

Самойленко Павло Лазарович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Вовків, мав 28 десятин землі.

Самійленко Микита Юхимович (1880 – ?), козак, житель х. Озниці Попівської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Володимир Самійленко.

Самійленко Володимир Іванович [22.01.(3.02) 1864, м-ко В.Сорочинці. – 11 (інші дані 12).08.1925, с. Будаївка, поблизу Боярки] – поет, прозаїк, драматург, мовознавець, перекладач, публіцист. Народжений як позашлюбний син селянської дівчини з Сорочинців Олександри Кіндратівни Самійленко й багатого дідича Івана Олександровича Лисевича (? – бл. 1870; див.), який жив у с. Климовому Зінківського повіту, за 10 верст від Сорочинців. Хрещеним батьком був Антін Кучмида, чоловік материної сестри Насті. Виховувався в маєтку поміщика Олексія Михайловича Трохимовського в с. Михайлівці (за 18 верст від Сорочинців), де мати служила управителькою. В дитинстві протягом року навчався і жив у Миргороді в Аристарха Феофановича Андрієвського, штатного доглядача Миргородського повітового училища. В 1875 – 1884 рр. навчався в Першій Полтавській чоловічій гімназії, в 1885 – 1890 рр. – на історико-філологічному факультеті Київського університету, де зблизився з громадівським гуртком К.Арабажина, був членом літературного гуртка «Плеяда». Належав до «Братства Тарасівців». Працював у Києві, Чернігові, Катеринодарі. 1902 р. із Кубані знову переїхав до Миргорода, де служив секретарем повітової земської управи (за голови Сергія Смагина) до 1905 р.; чину не мав. У Миргороді жив у найманих помешканнях: спочатку на вулиці Воскресінській у будинкові власниці Штучної, згодом – на Довгоселівці в домі лікаря Іларіона Андрійовича Гиренка; це неподалік від О.Г.Сластьона, з яким Самійленко заприязнився. 1904 р. був членом правління Миргородського музично-драматичного гуртка. Належав до Української Демократичної партії. Приятелював із Сергієм Пасішниченком, патріотично налаштованим службовцем управи, з колегою Василем Савовичем Козаковим, з письменником-початківцем Михайлом Кочурою (в якого часто бував на хуторі), з вихідцем із Миргородщини Михайлом Обідним, з миргородським літератором Григорієм Михайлецем. Сприяв відправленню на навчання талановитого співака Михайла Микиші. У Миргороді писав вірші українською та російською мовами, переклав 5 байок Ляшамбоді. Брав участь у виставах драматичного гуртка при Народному Домі. З 1905 р. перебував на різних службах у Києві й Чернігові. Після Лютневої революції 1917 р. працював у Києві при уряді, сформованому Центральною Радою, працював начальником інформаційного відділу, у міністерстві фінансів. У січні 1919 р. разом із міністерством виїхав до Вінниці. Влітку 1919 р. у Кам'янці-Подільському редагував друкований орган Директорії – газету «Україна»; тут таки служив у міністерстві сповідань (під орудою І.Огієнка) в перекладацькій комісії. 1919 р. разом із міністерством виїхав до Галичини, де жив до 1924 р.: в Станіславі, Тарнові, в с. Карлові, с. Міловані. Під час перебування в Галичині, у Тарнові зблизився з земляком-миргородцем Михайлом Обідним, який підтримував його. Влітку 1924 р. одержав дозвіл на повернення в Україну. З дружиною Ольгою Степанівною Орешко-Якименко (шлюб 1896 р., померла між 1925 – 1928 рр.) мав двох синів і двох доньок, які всі померли. В.Самійленко помер, живучи на дачі свого знайомого агронома В.Ващенка в с. Будаївці, похований на цвинтарі біля сільської церкви. За життя знав 9 мов, перекладав твори античних авторів, французьких, італійських, іспанських і російських письменників. Друкуватися почав 1886 р. в часописі «Зоря». За життя вийшли книжки: «З поезій Вол. Самійленка» (1890), «Україні» (1909, 1919), «Дбаймо про фонетичну красу мови» (1918), «Чужомовні слова в українській мові» (1918), «Роля діялектів в українській літературі» (1919). Вірші й статті публікувалися в часописах «Зоря», «Правда», «Дзвінок», «Дзеркало», «Приазовский Край», «Літературно-Науковий Вісник», «Громадська думка», «Україна», «Українське Слово», «Нова Громада», «Глобус», «Червоний Шлях».

Самойленко – поміщик, був заарештований Миргородською ЧК, перебував у Миргороді під арештом, але на початку 1919 р. був відпущений чекістами за хабарі.

Самойленко Олександр Степанович (1887, с. Великі Сорочинці – 28.05.1938) – із службовців, мав середню освіту. У 30-х рр. жив у м. Кременчуці, службовець організації. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Самійленко (Самойленко) Дмитро Павлович (31.05.1908 – 10.05.1980, Миргород) – миргородський бандурист. Походив із с. В.Сорочинців, у 20-х рр. грав у Сорочинській капелі бандуристів. Згодом – учасник Миргородської капели бандуристів. На початку 1943 р. знову входив до складу Сорочинської капели бандуристів. Із 1944 р. учасник капели бандуристів Державного українського народного хору Г.Верьовки. У Миргороді жив на Портянках (нині – провулок Наріжного, 7). По закінченні війни разом із Анатолієм Парфиненком створив капелу бандуристів на Миргородському крупозаводі. Дружина Мотря працювала бібліотекаркою в Миргородській дитячій бібліотеці, мали сина Петра.

Хутори Самійленків існували в Миргородській, Сорочинській і Шишацькій волостях.

Літ.: Адрес-календарь, 1903. – С.2; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дорошкевич О. Володимир Іванович Самійленко // В.Самійленко. Вибрані твори. – К.: Книгоспілка, 1925; Тулуб Олександер. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ: Матеріяли з громадського й літературного життя України XIX і початків XX століття. – Кн.3.– Державне вид-во України. – 1928. – С. 295 – 314; Слоньовська О. Чоловік з ніжним почуттям // Дивослово. – 1998. - № 8; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 154; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 111 – 122; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 101.

Самки (див.: Самченки).

Самойленки (див.: Самійленки).

Самойлови.

Самойлов Гавриїл – священик у Миргородському полку (1732), 1737 року мав власний житловий двір у с. Слобідці.

Самойлов Микола Борисович – 1787 р. таємний радник, власник х. Порскалового (7 душ) і співвласник (з графом К.Розумовським) сіл Перевозу і Троянівки – всі Миргородського повіту.

Самойловичі.

Самойлович (він же іноді – Васильєв) Михайло Васильович – небіж гетьмана І.Самойловича, гадяцький полковник (1678 – 1687), 1689 р. – воєвода в Лебедині, з 1690 – в Устюзі. Володів, зокрема, м-ками Рашівкою, Комишнею, селами Грим'ячкою (нині Грем'яча) і Остапівкою. Одружений із Марією, донькою Максима Ілляшенка, лубенського полковника; померла 1688 р., похована в Москві на Новодівичому цвинтарі.

Самойлович Іван – священик Свято-Миколаївської церкви м-ка Попівки Миргородської сотні (1723). Був, очевидно, сином Самійла Захарієвича – ієрея церкви Миколая Чудотворця в с. Попівці (1718) і священика («презвитера») Спаської церкви с. Попівки (1723). Либонь, від них у Попівці пішов священицький рід Самойловичів.

Самойлович (Самуїлович, це по батькові) Гаврило – священик церкви Св. Миколая в с. Слобідці (1718 – 1737).

Самойлович Іван – значковий товариш Миргородського полку (1767).

Степан (Стефан) – 1791 р. священик Преображенської церкви м-ка Попівки.

Василь (? – раніше 1791) – протопіп у м-ку Сорочинцях, мав доньку Олену.

Самойлович – полковий хорунжий. 1787 р. його дружина Ірина володіла хутором Сороча Долина (3 душі) Миргородського повіту і частиною с. Мокіївки Лубенського повіту.

Самойлович Микола – псаломщик у Миргороді (кінець XIX – поч. XX ст.). Мав сина Семена (див.).

Лука (? – раніше 1907) – священик у м-ку Попівці. Мав сина Олександра, священнослужителя.

Власій – священик, ймовірно, в м-ку Попівці. Помер раніше 1907 р.

Василь – священик у Попівці. Помер раніше 1907 р.

Симеон – священик у Попівці. Помер раніше 1907 р.

Олександр Лукич – священик у Попівці (XIX ст.). Мав 5 синів, один із яких – Степан – був псаломщиком у Попівці, ще один син – полковник царської армії.

Олександр – диякон у Попівці. Помер раніше 1907 р.

Микола Павлович – позаштатний псаломщик Миргородської Воскресінської церкви (1899 – 1902).

Данило – освіту одержав у Полтавській духовній семінарії, служив священиком у м-ку Комишні. В 1904 – 1908 рр. законовчитель Комишанського початкового народного училища, в 1904 р. законовчитель школи грамоти в м-ку Комишні і в х. Пащевському.

Павло Іванович – «неимеющий чина», начальник поштового відділення в м-ку Комишні (1903).

Степан Олександрович – у 1868 – 1902 рр. псаломщик Миколаївської церкви м-ка Попівки. Дружина – Мотрона Гордіївна Гончар, донька хомутецького гончара. Мали 7 дітей: Олександру, Антоніну, Марфу, Марію, Раїсу, Полікарпа, Ганну.

Полікарп Степанович (1885 – 1932) – псаломщик у м-ку Попівці Миргородського повіту (1911). Потім висвятився на священика, протягом деякого часу служив за межами Миргородщини, але згодом повернувся – на посаду священика в с. Велику Грем'ячу. Був засуджений органами НКВС, загинув у застінках. Дружина – Ольга Костянтинівна Аксьонова (1882 – 1975), здобула освіту в Харківському інституті шляхетних панн. Мали одну доньку Лідію (1904 – 1946), пошлюблену з Іваном Федоровичем Клименком (1904 – 1984), полковником, льотчиком.

Раїса Степанівна (? – 1972, м. Київ) – донька псаломщика з Попівки. Одружена з ветеринарним лікарем Дмитром Даниленком (? – 1949), з яким жили в Лубнах, потім у Києві. Мали одну доньку Марію (пом. 1975), одружену з Павлом Семеновичем Рибалком – генералом бронетанкових військ, маршалом; їхній син Володимир Павлович – викладач історії в Київському інституті іноземних мов.

Ганна Степанівна (25.01.1894 – 1979) – наймолодша донька псаломщика з Попівки. 1905 р. закінчила курс Олександро-Невської церковнопарафіяльної школи в м-ку Попівці. Одружена з дяком Макаром Миколайовичем Яновським (див.). Мали доньку Галину (1920 – 1994) і сина Василя (1922 – 1943).

Данило – священик Воскресінської церкви м. Миргорода (жовтень 1918 р.). Дружина – вчителька церковно-парафіяльної школи. Мали 7 дітей: Любов, Надію, Віру, Марію, Дмитра, Костянтина і ще одного брата.

Дмитро Данилович [бл. 1896/1898 – 13 (інші дані 17).11.1918, м. Миргород] – син миргородського священика. У Миргороді жив на Пожежі (нині вул. Старосвітська). Початкову освіту здобув у церковнопарафіяльній школі Воскресінської церкви (школа була біля млина Виноградова). Навчався в Лубенському духовному училищі, Полтавській духовній семінарії, Миргородській художньо-промисловій школі. Художник, карикатурист. Поет-аматор, автор сатиричних віршів. (1915 р. в миргородській друкарні Ш.Шик вийшов «Сборник стихотворений» за криптонімом «Д.С.», ймовірно, це Дмитро Самойлович). 1917 р. пішов добровольцем на фронт, служив на Кавказі, 1917 р. вступив до Червоної армії. 1918 року не сприйняв гетьманського режиму, був причетний до антигетьманських повстанців. Розстріляний із наказу коменданта Миргорода Кирпотенка за розповсюдження листівок. Похований у Миргороді (нині територія парку в правобережній частині міста).

Дмитро Самойлович.

Костянтин Данилович (1903 – не раніше 1960-их) – син миргородського священика, брат Дмитра. В 1960-х рр. жив у м. Слуцьку, зоотехнік.

Марія, 1897 р. – вдова паламаря Олександро-Невської церкви м-ка Попівки. Мала доньку.

Самойлович Семен Миколайович [19 (31).07.1881, м. Миргород – 9.11.1937, Кемеровська обл.; за ін. даними, нар. 2.08. нов.ст. 1881 р., помер 22.10.1937] – архієпископ Серафим, діяч церкви, священномученик, архієпископ Углицький. Народився в сім'ї миргородського псаломщика. 1902 р. закінчив Полтавську духовну семінарію, після чого служив місіонером на Алясці і в Осетії. В 1920 – 1928 рр. – архієпископ Углицький, вікарій Ярославської єпархії. 17 лютого 1928 р. заарештований і висланий до м. Могилева, до монастиря. 1929 р. був заарештований в Буйницькому монастирі, звинувачений у поширенні антирадянської документації. Засуджений до 3 р. ув'язнення в Соловецькому таборі особливого призначення. Скалічився на будівельних роботах на Соловках. 1932 р. був відправлений до Комі-Зирянської області, де очолив нелегальну церкву, таємно висвячував священиків і постригав ченців. 1933 р. знову засуджений до 3 р. заслання в Архангельськ. 1934 р. – ще один арешт за звинуваченням у створенні нової контрреволюційної організації; був засуджений до 5 р. табірного ув'язнення, відбував покарання у Кемеровському виправно-трудовому таборі (одному з відділень «Сиблагу»). 1937 р. був заарештований у цьому таборі й розстріляний. 2000 р. причислений до святих мучеників. Арх. Серафим – автор праці «Історія Толгського монастиря» (1910).

Семен Самойлович (архієпископ Серафим).

Самойлович А.М. – 1916 р. служив інструктором споживчої кооперації.

Самойлович – адвокат, 1918 р. створив у Миргороді молодіжну організацію національно-патріотичного спрямування «Січ».

Олександр – родом із Попівки. 1950 р. працював учителем фізики в Миргородській с/ш № 1. Помер нестарим. Дружина – Коробцова Ф.Ф., завуч 1-ї школи.

Літ.: Адрес-календарь, 1900. – С.8; Клировая книжка. – С. 396; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 220; 1908. – С. 86; Модзалевский. – Т. 4. – С. 479; Описи КН. – С. 120, 272; Присяга М.п. 1718. – С. 22, 26.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 84, 246 зв.; Архів авторки. – Нотатки до роду Самойловичів; Архів миргородської жительки І.В.Литки. – Родовідне дерево Самойловичів.

Самохвали.

Самохвал Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Самохвал Кон (?) – посполитий середньої заможності в с. Слобідці (1723).

Самохвал Павло – посполитий Шишацької сотні (1718). У спискові посполитих записаний другим.

Самсоненки.

Лесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Порфирій Гнатович (1843 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Ходосихи Шишацької волості, мав 28 десятин землі.

Василь Іванович (1848 – ?) – козак, жив у с. Великому Перевозі Баранівської волості, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Самусі (Самусенки).

Самусь Василь – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Самусенко Кирило з братом Василем – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). Самусенко Кирик є також у реєстрі 1732 р.

Самусенко Яків – козак Зубівського куреня (1718). Самусенко Лук'ян із братом Яковом – «можні середні» козаки с. Зубівки (1723). Самусенко Луцик є також у спискові козаків 1732 р.

Самусенко Зіновій – «можній середній» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Грицько, Остап, Павло, Іван, Василь.

Самусенко Яків – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Зубівці. Мав підсусідка Петра Литвина.

Самусенко Кирик – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Самусь Яків Степанович (? – раніше 1784) – значковий товариш Лубенського полку, 1751 р. утримував правління Архангелогородської сотні Миргородського полку. Сотник Лубенського полку, жив у м. Чигириндуброві.

Самусь Степан Пилипович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 16 десятин землі.

Самусь Юхим Степанович (1898, с. Зубівка – ?) – із селян, мав початкову освіту. Жив у Зубівці, в 30-х рр. без певного місця роботи. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.

Самченки (Самки).

Самченко Павло – заможний козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Самченко Павло з сином Мартином – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у Малих Сорочинцях.

Самко Данило – «можнійший» посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723).

Самченко Омелько – житель м-ка Сорочинців, входив до калачницького цеху (1732).

Самченко Улас – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718); 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Самки – козацький рід у с. Бакумівці. Самко Григорій Федорович помер у селі 1835 р. Жив у Бакумівці його син Нестір (1835 р. мав 22 роки) й новонароджений онук Карпо.

Самко Михайло Панасович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 24 десятини землі.

Самко Олексій Панасович (1850 – ?) – козак, житель с. Малих Сорочинців, 1913 р. мав 27 десятин землі.

Самко Микола Йосипович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 26 десятин землі.

Самко Андрій Мик. – до 1917 р. мав у Миргороді на вул. Шевченківській, № 20, будинок середніх статків, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. денаціоналізований.

Сандули.

Сандул (Олександр) Маневич – волох, у 90-х рр. XVII ст. був сотником першої Миргородської сотні Миргородського полку, володів землями під Миргородом. Був сотником також у 1707 р.

Сандул (Сандул-Стуров) Іван Олександрович – син волоха, миргородського сотника. Військову службу розпочав 1738 р. в поході на м. Хотин в обслузі миргородського полковника Василя Капніста. Мав двір у Миргороді (1752). 1754 р. «асигнований у значкові товариші» Миргородського полку; мав шваґра Василя Васильєва, «миргородського обивателя». Сотенний отаман 1-ї миргородської полкової сотні (1755 – 1760). Миргородський полковий комісар із 1758 р. Сотенний отаман 2-ї полкової сотні (1760 – 1763). Сотник Багацької сотні Миргородського полку (1770 – 1772). Мав у підпорядкуванні підсусідків: 8 осіб у Миргороді й 4 – у с. Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці) 2-ї Миргородської сотні. Дружина – Пелагея, донька священика, 1781 р. мала хутір (1 хату) в Багацькій сотні Миргородського полку. 1774 р. не мали дітей.

Сандул Йосип – житель м. Миргорода, 1756 р. продав свою хату в Миргороді вдові Мотроні, попаді з м-ка Багачки. Мав брата – отамана Івана Сандула.

Сандул (Сандул-Стуров) Микола (1754 – ?) – на службі з 1766 р., значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Наприкінці XIX ст. поблизу Миргорода існував х. Сандолова. У Миргороді до початку XXI ст. збереглася назва урочища – Сандолова (на розі сучасних вулиць Єрківської й Колгоспної), давніша назва – Сандулова лука.

Літ.: Описи КН. – С. 133; Кривошея-3. – Ч.3, кн.3. – С. 127; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 121; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 49-50.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 52зв., 64; ІР НБУВ НАНУ. – II, спр. 18806. – Арк.11.

Санжаровенко Терешко з братом Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Біликах Миргородської сотні.

Санцевичі.

Санцевичева Євдокія Омелянівна – дворянка, близько 1861 – 1865 рр. мала 18 дес. землі в урочищі Демидковому Озері (біля с. Малих Сорочинців).

Санчевичева – знайома П.Рудченка (Панаса Мирного) в Миргороді (1869), з якою він обмінювався новими книжками й журналами.

Санченко Харко – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649). Пор.: Самченко.

Сапіга Іван – убогий посполитий у с. Петрівцях (1723).

Сапсай Володимир Прокопович – у 1930-х роках вчитель історії, завідувач клубу в с. Попівці. Під час німецької окупації 1941 р. працював завідувачем чайної, допомагав партизанам харчами, надавав їм оперативну інформацію. Керівник підпільної молодіжної групи, створеної в вересні 1941 р. в с. Комишні (група діяла до січня 1942 р., коли була викрита). Загинув у січні 1942 р. (страчений після катувань окупантами).

Саранчі. (Можливо, вихідці з с. Саранчівки, що нині в Зіньківському районі).
Саранчова Варвара Семенівна (див.: Ревковська В.С.).
Саранча Андрій – миргородський бандурист 1930-их років. Незрячий, віртуозно володів інструментом.

Саранчуки.
Саранчук Ф.Г. – миргородський повітовий гласний (1878).
Василь – селянин, 1915 р. був співвласником цегельні в Сорочинській волості, «під Горою».
Марко Тимофійович (1890, с. Великі Сорочинці – 22.05.1938) – із селян, освіта початкова. Пасічник колгоспу у Великих Сорочинцях. 1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 1959 р.

Саренки.
Остап – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Кирик і Кузьма – убогі посполиті у містечку Сорочинцях (1723).
Саренко – фельдшер у м-ку Устивиці Миргородського повіту (1869).

Саричев Андрій Петрович – прапорщик, 1785 р. жив на Миргородщині.

Сарма-Соколовський Микола Олександрович (див.: Соколовські).

Сарський Харко – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Сатановський – 1913 р. був власником мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.

Саханські (див.: Соханські).

Сахарови.
Сахаров Олександр – колезький реєстратор (1890), жив у Миргородському повіті.
Сахарова Анфіса – акушерка Березоволуцької медичної дільниці Миргородського повіту (1904).

Сахатови.
Сахатов Юрій (він же Розсоха Юрій, Соха Юрій, Сохатий Гринь) – потіцький сотник Миргородського полку. (Про нього див.: Розсоха Юрій).
Сахатов Антон Юрійович (Сохатов Антон Гриньович) – син потіцького сотника. 1767 р. – значковий товариш Миргородського полку. Успадкував батькові володіння в Потіцькій сотні.
Сахатов Петро – омельницький сотник Миргородського полку (70-і рр. XVIII ст.).

Сахненки. (Див. також: Сахно-Устимовичі, Устимовичі, Устименки).
Сахненко Григорій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). Див. також: Лісницький Григорій.
Сахненко Юрко (в публікації 1995 р. – Гацко) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Сахненко Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Сахненко Микита – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Сахненко Остап – 25 липня 1654 р. був уповноваженим від миргородського наказного полковника до Лохвицької ратуші для розгляду там скарг і майнових справ.
Сахненко Микита – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Сахненко Степан, 1666 р. міщанин с. Бакумівки.
Сахненко Фесько – сотник першої Миргородської сотні Миргородського полку (травень 1672 р.).
Сахно – сотник городиський (максимівський) Миргородського полку (1678).
Сахненко (Сахнович) Устим – син городиського сотника Сахна. Засновник роду Сахно-Устимовичів (див.). 1691 р. «житель і товариш сотні Уласівської» Миргородського полку. Зять Якова Скоробагатька, жителя м. Городища. В 1702 – 1708 рр. власівський сотник Миргородського полку, був на цьому уряді близько 10 років. Від миргородського полковника Д.Апостола одержав землю біля м. Крилова. 1723 р. разом із синами Василем і Дмитром належали до

«можнійшого товариства» Власівської сотні. Устименко Василь (див.) одружився з донькою гетьманового небожа Якова Васильовича Апостола – Марією Яківною Апостолівною.

Сахненко Іван із сином Гаврилом – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Сахненко Назар – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Сахненко Стецько – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сахненко Омелько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сахненко Корній – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Сахненко Федір – староста с. Зуївців (1837).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 255, 260, 267, 270, 298; А.Л[азаревский]. К истории землевладения в Левобережной Малороссии // К.С. – 1892. – С. 410 – 414; Малорос. книги. – С. 66, 68; Величко. Т.2. – С. 153; Кривошея. Ч.1. – С. 42, 46; Швидько. – С. 35, 161, 304; Присяга М.п. 1732 р. - С.31.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 23-а. – Арк. 12 зв.

Сахно Мирон із синами Корнієм і Семеном – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Сахнович Устим (див.: Сахненко Устим).

Сахновські.

Григорій – миргородський полковий суддя (березень 1767 – червень 1771).

Осип – листувався з батьком письменника Миколи Гоголя – Василем Панасовичем Гоголем-Яновським (1814), обіцяв сприяння в розгляді скарги останнього.

Олександр Миколайович (10.03.1847 – ?) – був охрещений у с. Сідаківці Полтавського повіту. Його хрещена мати – поміщиця Миргородського повіту Марія Іванівна Гоголь-Яновська (мати письменника М.Гоголя).

Сахно-Сахновська Софія Лазарівна – в 1886 – 1887 рр. працювала фельдшером у м-ку Шишаках Миргородського повіту.

Сахно-Устимовичі (пор. також: Устимовичі, Устименки).

Сахно – сотник городиський (максимівський) Миргородського полку (1678).

Сахненко (Сахнович) Устим (? – бл. 1727) – син городиського сотника Сахна. Засновник роду Сахно-Устимовичів. 1691 р. «житель і товариш сотні Уласівської» Миргородського полку. Зять Якова Скоробагатька, жителя м. Городища. В 1702 – 1708 рр. власівський сотник Миргородського полку, був на цьому уряді близько 10 років. Від миргородського полковника Д.Апостола одержав землю біля м. Крилова. 1723 р. разом із синами Василем і Дмитром належали до «можнійшого товариства» Власівської сотні. Дружина – Євдокія Яківна Скоробагата, донька городиського сотника.

Сахно-Устимович (Устимович) Василь Устимович (бл. 1697 – 1779) – син Устима Сахненка, власівського сотника, онук городиського сотника. Народився в с. Устимівці Кременчуцького повіту. На військовій службі з 1711 р. Із 1722 р. – значковий товариш Лубенського, згодом (1732) – Миргородського полку. Утримував сотенне правління Цибулівської сотні Миргородського полку. 1766 р. звільнений з чином військового товариша. Був у походах під Дербентом, Хотином. Володів кількома хуторами поблизу с. Аврамівки Хорольської сотні. Мав посполитих і підсусідків на Задніпров'ї. Мав брата Дмитра, з яким судився за спадщину. Дружина – Марія (бл. 1708 – ?), донька Якова Апостола, миргородського полкового осавула, і двоюрідна онука гетьмана Д.Апостола. Її маєтності були в Хоролі.

Сахно-Устимович (Устимович) Дмитро Устимович – син власівського сотника Устима Сахненка. Значковий товариш Миргородського полку (1724 - 1752). На військовій службі з 1724 р., учасник Сулацького походу. Полковий комісар (1731). 1735 р. виконував обов'язки полкового командира над командою в 800 чоловік на Українській лінії. Брав участь у Хотинському поході 1739 р. Власник маєтностей у с. Власівці (мав власний житловий двір із 2 хатами), в Городиській і Крилівський сотнях Миргородського полку (1760). Володів хуторами при р. Цибульнику та при Кагарлику. В 1750-их – 1760-их рр. мав судову суперечку з братом Василем за батьківщину.

Сахно-Устимович (Устимович) Назар (Назарій) Устимович– син власівського сотника Устима Сахненка. Значковий товариш Миргородського полку (1732 – 1741).Онук городиського сотника. Був священиком Преображенської церкви м-ка Власівки (1757 - 1760). У Власівці мав житловий двір. Володів «ґрунтами» і хуторами в Городиській і Омельницькій сотнях Миргородського полку. Мав володіння в с. Устимівці.

Сахно-Устимович Іван Устимович – значковий товариш Миргородського полку (1741).

Сахно-Устимович Омелян – 1738 р. значковий товариш Миргородського полку, житель Хорольської сотні.

Сахно-Устимович Гаврило – 1788 р. значковий товариш Миргородського полку.

Сахно-Устимович Яків Назарович (1724 – ?) – син значкового товариша Назара Устимовича. Військовий товариш Миргородського полку. 1786 р. – відставний полковий осавул. У шлюбі з Парасковією, донькою полкового осавула Пилипа Петровського.

Сахно-Устимович Іван Назарович – син значкового товариша Назара Устимовича. 1779 р. – військовий товариш Миргородського полку. Дружина – Параска Петровська, донька абшитованого полкового обозного Лубенського полку.

Сахно-Устимович (Устимович) Андрій Васильович (бл. 1726 – ?) – син Василя Устимовича і Марії Яківни Апостол. З 1741 р. на службі, був призначений до справ Миргородської полкової канцелярії. З 1746 р. – військовий канцелярист. Був за полкового командира на Українській лінії. В 1764 – 1781 рр. земський писар Остап'ївського повіту. Земський суддя Остап'ївського повіту (1781), хорольський повітовий скарбник (1787). Власник с. Герасимівки і хутора (25 хат) у Городиській сотні Миргородського полку. Мав 3 хутори (2, 6 і 12 хат) у Хорольській сотні Миргородського полку. Разом із братом Петром успадкував від матері: маєток у с. Аврамівці, ставок і ліс між селами Хомутцем і Бакумівкою Миргородського повіту. Жив у с. Устимівці Хорольського повіту. У шлюбі з Хіврею (Февронією, нар. бл. 1730), донькою лубенського полкового писаря Степана Савицького.

Сахно-Устимович Петро Васильович (бл. 1735, м. Хорол – ?) – син значкового товариша. На військовій службі з 1757 р. Військовий товариш Миргородського полку, 1785 р. у відставці. Від матері, Марії Яківни Апостол, успадкував половину «апостолівського» лісу між с. Хомутцем і Бакумівкою. Володів маєтностями в Хорольському повіті. Одружений із Тетяною (бл. 1737 – ?), донькою сотника Федора Базилевича.

Сахно-Устимович (Устимович, іноді Устименко) Василь Васильович (1748 – ?) – син значкового товариша, з 1757 р. служив при письмових справах у Миргородській полковій канцелярії. З 1759 р. – полковий канцелярист. Значковий товариш (1763), військовий товариш (із 1779). Брав участь у боях під м. Очаковом, де був поранений картеччю в обидві ноги. 28 липня 1783 р. – поручик при відставці. Мав хутір (1 хату) в Городиській сотні Миргородського полку й підданих – 74 душі чол. ст.

Сахно-Устимович (Устимович) Марія Василівна – дружина Дем'яна Москаленка-Стефановича, військового товариша Миргородського полку (1779).

Сахно-Устимович (Устимович) Ірина Андріївна (бл. 1771 – ?) – донька колезького асесора. Дружина (з 26 серпня 1794 р. в с. Хорішках) Василя Івановича Остроградського (див.). Мали сина Михайла (1801 – 1861), відомого математика.

Сахно-Устимовичі – численні представники цього роду, знатні козаки Миргородського полку, в XVIII ст. володіли маєтностями в Хорольській, Крилівській і Городиській сотнях Миргородського полку, по течії р. Цибульника.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 268; Модзалевский. – Т.4. – С. 546 – 550, 565; Кривошея-3. – Ч.3. – Кн.2. – С.94; Кн.3. – С. 127; Присяга М.п. 1732 р. – С. 19, 20.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 125; Ф. 55. – Оп.1. – Спр. 53; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 4; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 84 зв.; Родинний архів Г.Г.Орбеліані-Булатнікової (м. Дніпро).

Саховичі (див.: Соховичі).

Сачавці.

Сачавець Йосип – в 1791 - 1821 рр. священик Рождественської церкви у м-ку Шишаку Миргородського повіту.

Яків – у 1806 - 1823 рр. парафіяльний священик Преображенської церкви м-ка Шишаків.

Феодосій Іванович – священик у Миргородському повіті. Дружина Марія Данилівна. 1850 р. написав духовний заповіт.

Олексій Киріякович – дворянин м. Миргорода, в 1899 – 1907 рр. перебував на утриманні миргородської богадільні.

Саченки (див. також: Саки).

Саченко Павло – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сашенко Харко – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Сватков Іван Лаврентійович (1890, с. Хотіївка Семенівського району Чернігівської обл. – ?) – українець, із селян, мав початкову освіту. 1945 р. жив у селищі Ромодані Миргородського району, вугільник паливного складу. Заарештований 28 червня 1945 р., засуджений за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі з поразкою в правах і конфіскацією майна. Реабілітований 1994 р.

Свердели.

Свердел Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Свердел Процик – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Свердлики (Свердличенки).

Свердличенко Іван – козак Устивицької сотні (1718).

Свердлик Петро – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Свердлов Ісаак Єлисейович – міщанин, власник сільської аптеки в м-ку Багачці (1899).

Свердловський Д.І. – комісар фінансів у Сорочинському волосному ревкомі (з лютого 1918 р.).

Свердулик Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Свиденки.
Свиденко Данило – посполитий середньої заможності у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).
Свиденко Роман – житель Миргорода (1794), кріпак князівської родини Гурамішвілі.

Свидина Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Анатоль Свидницький.

Свидницький Анатолій (Анатоль) Патрикійович [1(13).09.1834, с. Маньківка Гайсинського повіту Подільської губернії – 18 (30).07.1871, м. Київ] – український письменник, фольклорист, етнограф, педагог, просвітницький діяч. Навчався в Крутянській духовній школі Балтського повіту, Кам'янець-Подільській духовній семінарії, на історико-філологічному факультеті Київського університету (в 1857 – 1859 рр.). Один із засновників недільних шкіл у Києві. З кінця 1860 до 1862 р. жив у Миргороді, працюючи на посаді вчителя російської словесності в Миргородському повітовому училищі. Його учнями були майбутні відомі лікарі І.Зубківський та О.Богаєвський. 1861 р. Свидницький відкрив у Миргороді недільну школу, разом із лікарем Н.С.Кашинським створив першу громадську бібліотеку, влаштовував літературно-музичні та мистецькі вечори, поширював просвітницьку літературу. Живучи в Миргороді, підтримував зв'язки з членами Полтавської «Громади» Д.Пильчиковим, О.Кониським, В.Лободою та ін. У Миргороді ним написано першу частину роману-хроніки «Люборацькі», статтю на етнографічну тему «Великдень у подолян» та інші твори – оповідання, нариси, поезії. В статті «Із Миргорода», опублікованій у журналі «Основа», йдеться про звичаї міста Миргорода. За свідченням І.Я.Рудченка, саме в Миргороді Свидницьким написана пісня «Вже більше літ двісті». За свою культурно-просвітницьку діяльність зазнав утисків із боку влади. У червні 1862 р. переїхав із Миргорода до м. Козельця Чернігівської губернії, згодом працював у інших містах України. В 1869 р. служив помічником завідувача Київського центрального архіву. Твори публікувалися в часописах «Основа», «Киевлянин», «Одесский вестник» та ін. Дружина – Олена Іванівна Величківська (шлюб 1863 р.) – донька лікаря з м. Козельця Чернігівської губернії. Похований у Києві, могила не збереглася. Мав дітей: Юлію (нар. 2.05.1864), Катерину (нар. 2.11.1866), Василя (23.07.1868), Івана (7.01.1870).

Літ.: Зубковський І. Свідницький на Миргородщині: Уривок із спогадів // Плуг. – 1928. – № 12. – С.61 – 63; Герасимов М. Анатолій Свидницький // Червона трибуна (м. Миргород). – 1959. – 13 вересня. – № 109. – С.4; Мацевич А.Ф. Анатолій Свидницький: Біографічна повість. – К., 1984; Хропко П.П. Анатолій Свидницький // Анатолій Свидницький. – К., 1985. – С. 5-26; Ротач П. Книги, даровані Свидницьким ? // П.п. – 1988. – 6 вересня. – № 142; Розсоха Л. З історії Миргородської міської бібліотеки // Миргородська міська бібліотека імені Д.Гурамішвілі (До 140-річчя заснування). – Миргород, 2001. – С. 3-21.

Свидовий Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Свинарі (Свинаренки).
Свинаренко Карпо – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Свинар Левко – посполитий Шишацької сотні (1718).
Свинаренко Іван – посполитий Шишацької сотні (1718).
Свинаренко Мартин – 1723 р. посполитий середньої заможності в Миргороді; 1737 р. миргородський бурмистр.
Свинаренко Кость – посполитий середньої заможності в с. Обухівці Сорочинської сотні (1723).
Свинар Василь – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).
Свинаренко Василь – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723), який перейшов у поспільство.
Свинаренко Улас – середній посполитий у с. Попівці (1723).
Свинар Григорій – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.
Свинаренко Василь – житель с. Довгалівки – козак Миргородської сотні (1732).
Свинаренко Назар – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Попівці.

Свинарці.
Свинарець Степан – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).
Свинарець Степан – дворянин у Миргороді, 1830 р. мав землю поблизу міста, в урочищі Міськові Могили.

Свириденко Савка – «можнійший» козак с. Петрівців (1723).

Свиридови.

Свиридов Олексій Михайлович – житель с. Черевок Зуївської волості (близько 1911 – 1917 рр.). Його родина належала до сільської інтелігенції; з членів родини відомі: дружина Марія Тимофіївна, доньки Ольга Олексіївна і Надія Олексіївна (1913 року вже були паннами); ймовірно, ще був син Михайло. Свиридови – родичі сім'ї зуївського фельдшера Панаса Бублієвського (див.) і заможної місцевої родини Фурсенків.

Свиридов Іван Семенович – 1910 р. учитель земської ремісничо-навчальної майстерні в м-ку Сорочинцях.

Свиридов Михайло Олексійович (1887, сел. Комишня – 20.05.1938) – із селян, українець, мав середню освіту. Працював ветеринарним фельдшером у Комишні. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Свиридов Леонтій Іванович – до початку Другої світової війни працював ветфельдшером на Миргородщині. Під час війни активно допомагав партизанам у боротьбі з німецькими окупантами.

Свирські (Свирщенки).

Свирщенко Тиміш – козак с. Петрівців (1718).

Свирщенко Андрушко – козак с. Петрівців (1718); він же Свирський Андрій – «можний середній» козак с. Петрівців (1723).

Свирська Олена – козачка, убога вдова в с. Петрівцях (1723).

Свирська О.І. (або Ф.І.) – вчителька Миргородської жіночої гімназії (1915).

Свислоцький Василь Іванович – титулярний радник, миргородський повітовий землемір (1864 – 1871).

Свистичі (Свистиченки, Свистенки).

Свистич Остап – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Свистенко Гарасим – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же – Свистич Герасим, заможний козак с. Зуївців (1723); отаман с. Зуївців Миргородської сотні (1732).

Свистич Павло – заможний козак с. Зуївців (1732).

Свистиченко Петро – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); він же Свистич Петро, 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Свистуненко Мисько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Свищі (Свищенки).

Свищ Федір – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Свищенко Степан – козак Устивицької сотні (1718). Степан із синами Трохимом і Матвієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Трохим є також у реєстрі сотні 1732 р.

Свищенко Іван – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Хутір Свищів у XIX ст. існував у Шишацькій волості.

Свідерські.

Леонтій – житель м-ка Сорочинців, колезький реєстратор (1815), губернський секретар (1830). Його син Василь (нар. 30.01.1816 р.) 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Свідерський [Ев.И.] – секретар Миргородської повітової земської управи (1905).

Свірська О.І. (або Ф.І.) – 1915 р. викладачка Миргородської жіночої гімназії.

Свістельников Микола – секретар Миргородського райкому комсомолу в 1930 – 1932 рр. (райком тоді розміщався в х. Заїр, колишньому маєтку дідича С.Смагіна), член бюро райкому, уповноважений в період суцільної колективізації.

Світалки – убогі посполиті у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Світи.

Світ Беніамін Міхелевич – миргородський міщанин, єврей, 1852 р. подарував синові Симху житловий плец, «в г. Миргороде на предместьи старого базара состоящий».

Світ Дон Аронович – міщанин Миргорода, депутат від купців і міщан євреїв до Миргородської повітової квартирної комісії, ратман Миргородської ратуші (1864). Купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи, член Миргородської міської управи (1874).

Світ Гершун – купець, у 1879 – 1881 рр. утримував земські поштові станції в м. Миргороді (30 коней) і в м-ку Багачці (9 коней).

Світ Г.Д. – гласний Миргородської міської думи (1881).

Світлицький Степан – колезький асесор, дідич із м-ка Сорочинців (1844 – 1847). Мав доньку Параскеву, яка 1847 р. одружилася в Сорочинцях із губернським секретарем Бойком із м. Кременчука.

Світличні. (Не виключено, що Світлицькі й Світличні – це варіанти одного прізвища).

Світличний Левко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Світличний Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Світличний Степан Іванович – колезький секретар, доглядач і управитель в економії Трощинських у м-ку Яреськах (1826).

Світлична Ольга Іванівна – дружина колезького асесора, дідичка, власниця селян у м-ку Сорочинцях (1851). В 1864 – 1869 рр. її спадкоємці мали 24 дес. землі в урочищі Молодецький Колодязь (у дачах м-ка Сорочинців).

Свічарний Петро – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Свічкарі.

Свічкарка Марія – заможна посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Свічкарі – заможні козаки м-ка Яресьок (XVIII – XIX ст.).

Свіяжський Федір – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Святаші.

Святаш Мартин – 1752 р. виборний козак у с. Єрках Миргородської сотні, убогий. Брат Андрія Ярошенка (див.).

Северини.

Северин – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Северин – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Северин Андрій – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Северини – убогі посполиті в м-ку Сорочинцях (1723).

Северин Осип – миргородський бургомістр (1792).

Северин Григорій Федорович – дворянин у м-ку Комишні (1833).

Северин Тимофій Трохимович – козак, житель с. Остапівки Березоволуцької волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.

Северин Тимофій Тимофійович (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці, мав 33 десятини.

Северин Михайло Пантелеймонович (1863, с. Остапівка – ?) – селянин-одноосібник у Остапівці. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Северин Яків Григорович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Озниці Березоволуцької волості, мав 24 десятини землі.

Северин Іван Митрофанович [23.09 (5.10)1881, с. Остапівка Миргородського повіту – 20.02.1964, м. Київ] – український художник. Народився в родині селянина. Мав сестер Варвару, Катерину, Уляну. Шестилітнім залишився без матері. Навчався в сільській церковно-парафіяльній школі, згодом – у Миргородській художньо-промисловій школі у художника О.Сластьона. Далі продовжував навчання у Харківській міській школі рисування і живопису, в Краківській Академії мистецтв (1905 – 1907). Працював на Гуцульщині. Студіював малюнок у академіях Риму (1908), Парижу (1912 – 1913). Належав до кола майстрів-імпресіоністів. Займався громадською і політичною діяльністю, за зв'язки з соціал-демократами був під наглядом поліції. Подорожував Західною Європою, Кубанню, Кавказом, Середньою Азією. З 1917 р. жив у м. Пржевальську. 1925 р. повернувся до Харкова, викладав у Харківському художньому технікумі (згодом у інституті). 1935 р. зазнав арешту й заслання. У Харкові пережив тяжкі роки німецької окупації; під час війни була знищена велика частина його мистецької спадщини. З 1954 р. утратив зір. Останні роки жив у старшого сина Святослава в Києві. Мав також синів Леонарда і Володимира, художників-студентів, які загинули на Ленінградському фронті. Автор пейзажів, циклів картин «Гуцульщина», «Закопане», «Вечори в Альпах», «Зимовий вечір у Карпатах», «На Дніпрельстані» та ін., портретів українських діячів, етнографічних типів різних народностей, численних замальовок.

Северин Григорій Тимофійович (1882, с. Остапівка – ?) – із селян, неписьменний. Жив у с. Снітині Лубенського району, працював у радгоспі. Вперше засуджений 1831 р. Миргородським народним судом за ст. 58 до 6 р. позбавлення волі. Вдруге засуджений 1937 р. за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Северин Остап Лукич (1885 – ?) – священик у с. Портянках, 1922 р. був позбавлений радянською владою виборчого права.

Літ.: УРЕ. – Т.9. – 1983. – С. 521; Ханко В. Палітра видатного митця // П.п. – 1981. – 23 вересня. - № 151; Ніколаєнко В. Він і досі живе серед нас // Там само; Ханко В. Доля митця // Зоря Полтавщини. – 1981. – 27 вересня. - № 223; Євстахович В. Самобутній талант // П.п. – 1983. – 5 лютого; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 166, 167.

Севкущенко (в публікації О.Бодянського – Селкущенко) Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649). Пор. також: Селкушка.

Сеґедини (Сегидини, Сегединенки).

Сегединенко Луцик – козак куреня с. Біликів (1718). Він же Сеґедин Лук'ян – 1723 р. «можній середній» козак с. Біликів Миргородської сотні; 1737 р. отаман с. Біликів.

Сегедин Лук'ян – 1738 р. козак у с. Біликах, убогий.

Сегедин (Сегидин) Павло (нар. бл. 1804) – син дворянина, з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Сегедин Іван – колезький реєстратор, 1830 р. його син Іван (нар. бл. 1817 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Сегенадзе, Сегеназ (див.: Сагинадзе).

Сезун – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Сежченко (Сезченко) Йов – значковий товариш, у 1736 – 1738 рр. говтв'янський сотник Миргородського полку. Миргородський полковник В.Капніст не допустив його до командування, через що Сезченко жив у м-ку Переволочній. Мав підсусідків у Келебердянській сотні, володів урочищами на правому березі Дніпра.

Селевець Йосип Адамович (1888 – ?) – житель Миргородщини, безпартійний, у 1930-их рр. був репресований, згодом реабілітований.

Селевки (Селевченки).

Селевченки Грицько й Левко – козаки Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Селевченко Корній – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Селевченко Роман – козак Багацької сотні, в 1716 – 1718 рр. був у поході на будівництві каналу під Царицином.

Селевко Грицько – городовий (сотенний) отаман Багацької сотні (1718).

Селевченки Григорій, Афанас із сином Романом, Василь із сином Данилом – усі «можнійші» козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723). У присязі 1732 р. Василь записаний як Селевко, а Данило – як Дацько Селевченко.

Селевченко Ярема – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі 1732 р. записаний як Селевко.

Селевченко Луцик – козак Багацької сотні (1718). Він же Селевко Лук'ян – козак Багацької сотні (1732).

Селевченко Филон – козак Багацької сотні (1732).

Селевко Павло (1742 – ?) – походив із козаків. На військовій службі з 1757 р., із 1770 – сотенний осавул, із 1.10.1781 по 1783 – сотенний отаман Багацької сотні Миргородського полку. В 1781 – 1783 рр. мав хутір (6 хат) у Багацькій сотні, володів 18 душами чол. ст.

Селевко Юхим – корнет. Діти: Іван, Самсон (нар. бл. 1807, з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Аполлон.

Селевко Іван Юхимович – губернський секретар, засідатель Миргородського земського суду (1824 – 1828).

Селевко Аполлон Юхимович (бл. 1809 – ?) – з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1862 р. – колезький реєстратор, мав у м-ку Багачці 141 дес. землі (спільно зі своїми колишніми селянами).

Селевко Парамон Аполлонович (1854 – ?) – син колезького реєстратора, 1913 р. жив у х. Грицютівщині Багачанської волості, мав 15 десятин землі.

Селевко Самсон Самсонович – титулярний радник, близько 1862 – 1877 рр. мав 20 дес. землі в м-ку Багачці (разом із міщанкою Никоновою Анастасією Никонівною).

Хутір Селевків існував у Багачанській волості.

Селезні (Селезненки).

Селезненко Семен – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Селезень Яким – 1764 р. отаман у с. Гаркушинцях.

Селецькі.

Михайло – наказний яреськівський сотник (1705).

Василь – козак Миргородської сотні, наказний миргородський полковий підосавул (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Миргородський сотенний отаман (червень 1722); заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Савка – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Іван Якович (бл. 1743 – 1810) – чоловік Марії Данилівни Апостол, правнуки гетьмана Д.Апостола. Чернігівський губернський прокурор (1781 – 1786), згодом новоросійський (катеринославський) генерал-губернатор. Автор віршів (опубліковані 1775 р.). Його донька Софія, у шлюбі з Василем Івановичем Синельниковим (1777 – 1846), жила в Мелітопольському повіті Таврійської губернії. Протягом деякого часу (до 1817 р.) жили в хомутецькому маєтку Муравйових-Апостолів, за який Синельникова позивалася з Іваном Матвійовичем Муравйовим-Апостолом. Інша донька Івана Яковича – Варвара –була за Дмитром Ларіоновичем Алексеєєвим (див.).

Тетяна – донька військового товариша, дружина Василя Яковича Трохимовського (нар. бл. 1749), миргородського повітового лікаря, 1786 р. жив у Миргороді; мала як посаг 16 душ у м. Сосниці (1786).

Іван Іванович – поручик, 20.09.1791 р. обвінчався в Сорочинській Преображенській церкві з Анастасією Ґорковською, донькою полкового осавула Павла Ґорковського.

Селецький Д. – генерал-майор, маршал дворянства Пирятинського повіту (початок 40-х рр. XIX ст.), жив у с. Малютинцях.

Петро Дмитрович (1821 – 1879) – гофмейстер імператорського двору. Київський віце-губернатор, губернський предводитель дворянства (з 1866 р.) піаніст, композитор. Близький знайомий родини Капністів, Тараса Шевченка. Володів маєтками в Києві, на Пирятинщині.

Катерина Петрівна (1.08.1850 – ?) – донька Петра Дмитровича, була в шлюбі з графом Миколою Моріцовичем О'Рурком (див.).

Марія Петрівна – донька Петра Дмитровича, фрейліна імператриці, одружена з Григорієм Євгеновичем Бразолем, предводителем дворянства Зіньківського повіту.

Ганна Петрівна – донька Петра Дмитровича, фрейліна імператриці, у шлюбі з [А.Н.] Милорадовичем.

Селецький – київський лікар, професор, у 1920-их рр. працював на Миргородському курорті.

Літ.: Модзалевский. – Т.4. – С. 592, 597; Записки П.Д.Селецкого // К.С. – 1884, февраль. – С. 277, 274; Муравьев-Апостол И.М. Письма из Москвы в Нижний Новгород. – СПб., 2002; Швидько. – С.19; Присяга М.п. 1718 р. – С. 149; Присяга М.п. 1732 р. – С. 99, 155.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 230 зв.

Селіванов Я. – у травні 1899 р. виконував обов'язки інспектора Миргородського вищого початкового училища.

Селівестр – ієромонах Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Селітреник Яків – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду. Мав пасіку з 8 вуликів.

Селіцькі (див.: Селецькі).

Селкушки.

Селкушка Пахом (в публікації 1995 р. – Пархом) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Селкущенко Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Селкущенко (Селкусченко) Кирик, козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Селушинський Полікарп Захарович (1887 – ?) – різноробітник Великосорочинського сільського споживчого товариства, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Сельський (див.: Сальський).

Семак (Сьомак? Пор. Сьомаки) – голова Миргородської повітової управи, обраний у вересні 1917 р.

Семененки.

Марко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Мисько, Іван, Андрушко, Гарасим – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Логвин і Мисько – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Іван Андрійович – очолив 670 чоловік із Миргорода й навколишніх сотень, які виступили проти гетьмана І.Виговського і перейшли на Слобожанщину, де заснували с. Салтов.

Іван – у лютому 1676 р. городовий отаман Багацької сотні Миргородського полку.

Василь – козак м-ка Сорочинців (1718).

Прокіп – служив у складі куреня військових музик Миргородського полку (1718). Він же – Прокіп Тренбач (1723).

Онисько з братом Карпом – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Пилип – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Мотрона, убога.

Петро – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Юхим – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Степан – посполитий у Миргороді 1723 р., належав Мгарському Лубенському монастиреві.

Гнат – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Яким – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Яків – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Мисько – житель м-ка Сорочинців, входив до калачницького цеху (1732).

Іван (1747 – ?) – на військовій службі з 1763 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1769), військовий товариш (з 1782).

Андріян Миколайович (бл. 1857 – ?) – дворянин (за ін. даними, міщанин), 1913 р. житель с. Корсунівки Комишанської волості, володів 535 десятинами землі. 1915 р. мав млин (3 робітники) у хуторі Лукашівці Комишанської волості.

Ганна Іванівна – дідичка Миргородського повіту. Освіту здобула в гімназії. З 1898 р. – опікунка Корсуново-Слобідського початкового народного училища Комишанської волості Миргородського повіту.

Тимофій Федорович (1871 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 28 десятин землі. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Семененко Тимофій – житель Зубівки початку XX ст. Одружений із Єлизаветою Дмитренко з Зубівки (див.: Дмитренки). Мали дітей: Івана, Василя, Марію, Марфу. Наприкінці 1920-их – на початку 1930-их рр. родину Тимофія розкуркулили й вислали до Мончегорська разом із дітьми Іваном і Марією. Василь врятувався тим, що зробив офіційну відмову від батьків, жив у Лубнах. Марфу врятувало від заслання заміжжя з незаможником Григорієм Марченком із Миргорода (див.: Марченки).

Данило Васильович (1881 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у х. Колпачиному Баранівської волості, мав 18 десятин землі.

Іван Омелянович – житель Миргорода, до 1917 р. мав на вул. Царівській (згодом Українській), № 20, будинок невеликої вартості, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Олексій Петрович – житель Миргорода (можливо, вулиці Сорочинської), 1927 р. підписав духовний заповіт миргородського жителя Я.І.Плескача.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257, 260; Отчет МУЗУ за 1906 г. – Полтава, 1907. – С. 67; Списки лиц. – С. 1-6; Швидько. – С. 183, 186; Кривошея-3. – Ч.3, Кн.2. – С. 95; Присяга М.п. 1732 р. – С. 27, 38, 101; Присяга М.п. 1718 р. – С. 38.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. II, спр. 18806. – Арк 11 зв.; МКМ. НА. – Духовний заповіт Я.І.Плескача: копія; Родинний архів А.М.Марченко (м. Миргород).

Семенів (див.: Семенови).

Семенки.

Семенко Яків із синами Кузьмою і Степаном – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Семенко Василь Леонтійович – волосний писар у с. Кибинцях (наприкінці XIX ст.). Близько 1912 – 1913 рр. жив у м. Хоролі, на вулиці Кладовищенській, де мав власний будинок, служив писарем Хорольської повітової земської управи. Згодом знову родина жила в Миргороді. Дружина – Марія Степанівна Проскура (1863 – 1945), донька заможного козака с. Кибинців, відома як письменниця Марія Проскурівна. Мали синів Михайла, Миколу, Василя, Олександра і дочок Марію, Софію, Олександру.

Михайло Васильович (19 (31).12.1892 – 24.10.1937) – син Василя Леонтійовича. Український поет, відомий як Михайль Семенко. Народився в с. Кибинцях (за деякими даними, в Хоролі). Хрещеними батьками були селянин-власник Олексій Кривченко та дружина солдата Домініка Степанівна Ребрикова. Навчався в Кибинцівській школі, згодом у реальному училищі в м. Хоролі, звідки перевівся в старші класи Кременчуцького реального училища. В 1911 – 1912 рр. навчався на петербурзьких загальноосвітніх курсах педагога О.С.Черняева. 1912 р. вступив слухачем природничо-історичного відділення педагогічного факультету Петербурзького психоневрологічного інституту. Перші твори опубліковані 1913 р. Один із організаторів і учасників літературних угрупувань «Аспанфут», «Комункульт», «Нова генерація». Засновник української літературної течії кверофутуризму, поет-урбаніст. Автор збірок віршів і поем «Прелюди» (1913), «Дев'ять поем» (1918), «Інтимні поезії» (1918), «Проміння погроз» (1921), «Кобзар» (1924), «Сучасні вірші» (1931), «Поезії» (1936) та інших. Редагував журнали «Мистецтво», «Нова генерація», збірник «Червоний декламатор». У 20-х рр. працював редактором на Одеській кіностудії. Автор численних статей з питань літератури і мистецтва. Член спілки письменників з 1934 р. Бував у Кибинцях у батьків, жив там протягом нетривалого часу (зокрема, в грудні 1917 – квітні 1918 рр.). Репресований, розстріляний. Був одружений: першим шлюбом (1916, м. Владивосток) – з Лідією Іванівною Горенко (1898 – не раніше 1987), яка походила з сім'ї українських переселенців на Далекий Схід; їхні діти: Ірина Михайлівна, кандидат філологічних наук, викладачка Київського університету, і Ростислав (1926 – ?), інженер; другим шлюбом (1926) одружений з Наталією Михайлівною Ужвій (1898 – 1986), народною артисткою СРСР, Героєм соціалістичної праці (1973). З нею мав сина Михайла (нар. 1927 р., помер юнаком, навчаючись на 4 курсі Київського університету).

Василь Васильович (бл. 1895 – 1915) – брат Михайла. Художник, започаткував кубізм у українському образотворчому мистецтві. Був дуже близький за світоглядом із братом Михайлом. Із його малярських творів відомі назви «Місто», «Залізниця». Загинув на фронті під час Першої світової війни у віці 20 років.

Олександр Васильович (нар. бл. 1900 р.) – брат Михайла. Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі (разом із поетом Дмитром Самойловичем), згодом у політехнічному інституті. Працював інженером у Києві. Його мати Марія Степанівна (письменниця Марія Проскурівна) доживала віку в його родині.

Семенко Семен Войтехович (за ін. даними Вaптосович) – син священника. Закінчив художнє училище. На поч. XX ст. художник у Сорочинській волості Миргородського повіту. В 1911 – 1913 рр. учитель графічного мистецтва в В.Сорочинській учительській семінарії. Викладач Великосорочинського педтехнікуму (педшколи) в 1930 – 1939 рр.

Друг сорочинської родини Риндичів; 1929 р. написав олійними фарбами два портрети цього подружжя: Василя Микитовича Риндича (див.) і його дружини Єфросинії Миколаївни. В цій родині художника називали по-батькові не Войтеховичем, а Ваптосовичем, Аптосовичем.

Семенко Петро Андрійович (1898, с. Попівка – ?) – із селян, мав початкову освіту. У 30-х рр. – без певного місця роботи і проживання. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Літ.: Манько П. Наш земляк // П.п. – 1977. – 1 квітня; УРЕ. – К., 1983. – С.564; Білокінь С. Студентські роки Михайла Семенка // П.п. – 1983. – 26 липня; Бажан М. Вступне слово; Адельгейм Є. Михайль Семенко // Михайль Семенко. Поезії. – К., 1985. – С. 3 – 42; Черниш Г. Не обминайте Семенка! // Літературна Україна. – 1988. – № 33; Дубинка П. Нові дані про М.В.Семенка // П.п. – 1991. – 2 серпня; Розсоха Л. «Я не умру від смерти, я умру від життя»: Михайль Семенко // Література рідного краю. – Миргород, 1999. – С.19 – 22; Розсоха Л. Переказ про Лесю Українку у Великих Сорочинцях / Л.Розсоха // Прапор перемоги. – 2021. – 19 лютого. – № 7 (12551). – С. 5.

Арх.: Архів авторки. – Лист П.М.Манька, краєзнавця, колишнього завідувача Кибинцівського громадського музею, до Л.О.Розсохи від 23.11.1992 р.; Нотатки миргородського лікаря-краєзнавця М.О.Варченка. 1990-і рр.; Родинний архів Я.В.Скотник (с. В.Сорочинці).

Семенови (Семеновичі).

Семенів Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Семенів (Семенов) Влас – козак Хомутецького куреня (1718).

Семенович Леонтій – належав до «дворян» миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Семенів (Семенович) Супрун, він же Семенов Софрон – «полковницький дворянин» (1718 – 1722), другий миргородський полковий хорунжий (1723 – 1732), «прапєрщик полковий» Миргородського полку 1723 р.

Семенов Федір – 1738 р. городовий отаман Городиської сотні Миргородського полку.

Семенів Денис – наказний багацький сотник Миргородського полку (1739).

Семенів (Семенов) С. – абшитований козак с. Гаркушинців, 1763 р. його майно захопив хорольський сотник Григорій Рудь.

Семенов – священик, 1781 р. мав 2 хутори (1 і 3 хати) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Семенов Михайло – близько 1801 р. ієрей с. Остапівки Комишанської сотні. У поминальному спискові (за упокій) його роду записані: Симеон, Григорій, Пелагея, Тимофій.

Семенов – командир 1-го Миргородського радянського Трудового полку (1921); ад'ютантом при ньому був В.Бокітько (див.).

Семенів М. – у 1924 – 1926 рр. був членом Миргородської філії селянських письменників «Плуг».

Сементовський [И.П.] – титулярний радник, управитель маєтку Д.А.Трощинського в с. Кибинцях (1862).

Семенча Петро – міщанин м-ка Яресьок (1732). (Пор.: Семеняки).

Семенченки.

Семенченко Григорій Феофанович (бл. 1857 – ?) – козак, житель Миргорода, миргородський повітовий земський гласний (1887). 1904 р. – помічник бухгалтера Миргородської повітової земської управи, секретар Миргородського товариства допомоги бідним. Гласний Миргородської міської думи (1915, 1916). Церковний староста Воскресінської церкви м. Миргорода (1910 – 1912). 1913 р. мав 28 десятин землі. Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). До 1917 р. мав будинок на вул. Воскресінській, № 6, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. денаціоналізований.

Семенченко Андріян Миколайович – у 1904 – 1910 рр. земський начальник Миргородського повіту, член єпархіальної училищної ради.

Семеняки (Семеняченки).

Семеняченко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Семеняка – полковий канцелярист, 1781 р. власник хутора (3 хати) в Яреськівській сотні Миргородського полку.

Семеняченко – полковий канцелярист, 1781 р. володів хутором (6 хат) у Яреськівській сотні Миргородського полку.

Семеняка Іван Григорович (1748 – ?) – син козака, на військовій службі з 1763 р., наступного року – полковий канцелярист. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку. 1783 р. був власником 24 душ; мав підданих і землю в м-ку Яреськах (1799). На початку XIX ст. – поручик, дідич у Яреськах. Був живий 1830 р. Дружина – Софія Іванівна, з дому Трощинська. (За іншими даними, Софія Іванівна Трощинська була дружиною Григорія Івановича Семеняки, поміщика с. Федунки).

Семеняка Григорій Якович – корнет. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1844 р. Мав дітей: Миколу, Василя, Ксенію, Олександру, Марію.

Семенякина – сусідка Гоголів, жила поблизу Яновщини. Мала доньку Олександру Григорівну, яка приятелювала з Ольгою Василівною Гоголь, часто гостювала в Яновщині.

Семеняка Григорій Іванович – корнет, 1842 р. віддав свого сина Миколу до Миргородського повітового училища.

Семенякина Софія Іванівна – дворянка, 1860 р. мала 28 дес. землі в с. Андріївка (Бузова).

Семеняка Михайло Федорович – селянин, був обраний на посаду попечителя Комишанського сільського парафіяльного училища на трирічний термін 1869 – 1871 рр.

Семеняка Іван Михайлович (1883 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Солонцях Комишанської волості, мав 63 десятини землі.

Хутори Семеняк існували в Комишанській і Яреськівській волостях.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – Прим., с. 18; Из семейной хроники. – С. 20; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С.156; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 26; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 130; Присяга М.п. 1718 р. – С. 135; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 104-105.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 25; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк 22; Спр. 2. – Арк 44 зв.; Алфавит дач. – Арк. 1.

Семеренки (Семеренченки).

Семеренченко Демид – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Семеренченко Дацько – житель с. Семереньків Миргородського полку; 1699 р. скаржився гадяцькому полковникові Михайлові Бороховичу на жителя сусіднього села Ковалівки Гадяцького полку, який завдав шкоди його риболовним рівцям.

Семеренко Денис – козак с. Баранівки (1718). Денис із сином Кононом, «можні середні» козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Семеренко Павло – посполитий середньої заможності у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Семеренко Лесько – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Семеренко Андрій – середній посполитий у с. Попівці (1723).

Семиренко Федір Никифорович (1912, с. Кибинці – ?) – із селян, мав початкову освіту. Житель с. Комишні, робітник електростанції. Заарештований 8 липня 1941 р. Засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Семибок (Седмибок) Матвій – міщанин м-ка Багачки (1732).

Семиволос Степан – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718); убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Семикози.

Семикоз Савка – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Семикіз (Семикоз) Мисько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Семикопенко Артем – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Семинога Мусій Степанович – селянин-власник, у 1862 – 1877 рр. мав 2 дес. землі в х. Семиноги (в дачах м-ка Багачки).

Семіньки. (Пор. також: Симиньки).

Семінько Артем Іванович – 1915 р. учень Миргородської художньо-промислової школи, член «Юнацької спілки». У грудні 1916 р. разом із Семеном Бакалом (див.) був делегатом від Миргорода на всеукраїнській конференції «Юнацьких спілок» у Полтаві. Автор прокламацій до юнацтва. Член Української соціал-демократичної партії.

Семіхненко Петро – 1738 р. убогий козак у с. Гаркушинцях, мав 1 вола.

Семченки.

Йосип – козак середньої заможності Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Іван – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). Записаний другим після отамана села.

Данило – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Гордій – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Семяновський Олександр Степанович – фельдшер. У 1870-их рр. був членом петербурзького нелегального студентського гуртка народників. У 2-й половині 70-их рр. працював фельдшером при земському лікареві Василеві Михайловичу Ільїну (див.), разом із яким вів народницьку пропаганду в Сорочинцях.

Сененки (Сененченки). Див також: Сень.

Сененко Юсько (в публікації О.Бодянського – Іосько) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сененко Роман – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сененко Тиміш – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). 1732 р. записаний як Синенко Тишко.

Сененко Петро – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Сененко Василь – козак Сорочинської сотні (1718); житель Сорочинців, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Сененко Андрій – отаман с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Син Федір.

Сененко Лук'ян із сином Семеном – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Сененко Леонтій – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Сененко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Сененко Хведір – посполитий у Хомутці (1723).

Сененко Омелько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сененко (Синенко) Тишко – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Сененченко Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Сененко Яськo (так у публікації Г. Швидько; можливо, це Юсько – див. далі) – 1738 р. убогий козак-підпомічник у Миргороді.

Сененко Семен – 1738 р. убогий козак-підпомічник у Миргороді.

Сененко Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Сененко Радько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Сеники.

Сеник Іван – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Сеники – козацький рід, у першій половині ХХ ст. жили в хуторі Плетенисі на північ від Миргорода.

Сеник Яків Семенович – козак у Миргороді. 1900 р. мав землю в Зінчашевому хуторі.

Сеник Марина Василівна – миргородська співачка, учасниця хору ветеранів праці при Миргородському районному будинку культури (1970-і рр.)

Сенишич Матвій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Можливо, це Сенишин (пор.: Сень).

Сенкевич Євген Іванович – житель Миргорода (перші десятиліття ХХ ст.). Учасник Першої світової війни. Був одружений із Надією Василівною Стельмах (див.), жили на початку вулиці Шевченка. Працював кухарем на миргородському курорті. Мали сина В'ячеслава.

Сенча (Сеньча) – у травні 1658 р. миргородський полковий писар.

Сенченки. (Пор. також: Сеньки).

Сенченко Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Сенченко Панас – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сенчишин Гаврило – 1666 р. міщанин с. Петрівців.

Сенченко Леонід – ветеринарний фельдшер у Миргороді (1906).

Сенчуки (Сенчученки).

Сенчученко Семен з братами Яковом і Марком – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Сенчук Панас – 1788 р. значковий товариш Миргородського полку.

Сенютка Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Сені. (Див. також: Сененки).

Сенів Зиновій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Сень Микита Васильович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лібенків Устивицької волості, мав 28 десятин землі.

Сень Пилип Петрович – селянин, 1915 р. співвласник цегельні (5 робітників) при м-ку Устивиці Миргородського повіту.

Сень Іван Порфирович (9.03.1928, с. Широка Долина, нині Великобагачанського р-ну – 17.01.1997, смт Буди Харківської обл.) – художник-кераміст. 1949 р. закінчив Миргородський керамічний технікум, працював художником на Будянському фаянсовому заводі (1949 – 1988). Автор ваз, куманців, комплектів посуду тощо.

Сеньки. (Див. також: Сінько; пор.: Сенченки).

Сеньків Герасим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козачки вдови Зіньки Криворотчихи.

Сенько (Сенькова) Агафія – солдатка, до 1863 р. мала 7 десятин землі в х. Федоренковому в дачах м-ка Попівки.

Сенько Олександр Гаврилович (1906, с. Попівка – ?) – із селян, мав середню освіту. Жив у с. Гасенках, учитель. Засуджений 1935 р. за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1961 р.

Сеперович Герасим – 1735 р. «писець дому ея ясневельможності» Уляни Апостолової, гетьманової, в м-ку Хомутці.

Серабіа Йосиф Дієгович – генерал-майор, близько 1860 – 1865 рр. мав 30 дес. землі в дачах миргородських полів – в урочищі «При Великих Буртах», що біля Неїжкового озера.

Серафіон – ігумен Сорочинського Святомихайлівського монастиря (див.: Мокієвський Семен).

Сербини.

Сербин Іван – козацький полковник, очолював компанійський полк, який стояв у Миргороді в січні 1658 р.

Сербин Іван Федорович – лубенський полковник (1671 – 1676). Убитий в Умані.

Сербин Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Сербинова Марія Іванівна – вдова штабс-капітана (1911), жила в м-ку Багачці Миргородського повіту.

Серга Остап – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Сергієнки.

Ждан – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Радько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Денис – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Олехвір (Олихвір) – козак куреня с. Петрівців (1718); «можнійший» козак с. Петрівців (1723).

Сергієнки – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723): Леонтій із синами Іваном, Дем'яном, Микитою, Василем; Мусій із синами Юхимом і Карпом.

Кирило – паламар Свято-Григоріївської церкви с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Леонтій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Яким – 1725 р. бурмистер у Хорольській сотні Миргородського полку.

Сава – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Павло – 1737 р. війт с. Петрівців.

Сидір – хорунжий 1-ї полкової сотні Миргородського полку (1774 – 1783).

Павло – козак м. Миргорода. В 1792 – 1793 рр. його дружина Тетяна позивалася з секунд-майором Іллею Адешелідзе.

Йосип Никифорович – дворянин Миргородського повіту (1861).

Гордій Іванович (1844 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 15 десятин землі.

Іван Харлампійович – уродженець Миргорода, випускник ветеринарної школи (відкрита 1900 р.) при Дібрівському кінному заводі. Ветеринарний фельдшер Шишацької ветдільниці Миргородського повіту (1910).

Сергієнко Ст. Олек. – до 1917 р. мав у Миргороді на вул. Сорочинській, № 38, будинок середньої заможності, який був націоналізований радянською владою, але 1927 р. денаціоналізований.

Василь – житель м. Миргорода, мешкав у Ліску (нині вул. Грушевського, № 10-а). Учасник миргородського повстання проти ЧК 1919 р. під проводом С.Дубчака. Згодом працював у Миргороді бухгалтером або касиром. Помер у Миргороді в 80-х рр. XX ст.

Гліб Семенович – начальник міліції Петрівцівської волості, політкомісар (1919). Житель х. Павелківщини. Був страчений денікінцями в листопаді 1919 р., після катувань у миргородській тюрмі, розстріляний у Миргороді на єврейському цвинтарі. Разом із ним були страчені також його брати Іван (за іншими даними Семен) і Григорій.

Сергієнко – відомий свого часу червоний партизан, член комуністичної партії. Під час сталінських репресій навесні 1939 р. помер у Лубенській тюрмі.

Олексій (1908, с. Білики – ?) – червноноармієць, 1944 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований.

Сергійович Григорій – миргородський полковий писар (бл. 1660 р.).

Сердюки (Сердюченки). Пор.: Сердюківський.

Сердюк – отаман Багацького куреня (до або близько 1580 р.).

Сердюк Данило – житель Миргородської сотні (1718).

Сердюченко Марко – війт у с. Єрках Миргородської сотні (1718).

Сердюк Харко – належав до козацької старшини (дворян полковника) Миргородського полку (1722).

Сердюченки Карпо і Супрун – козаки Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Сердюченко Панас – козак у с. Зуївцях (1718).

Сердюк Онисько – козак Шишацької сотні (1718).

Сердюченко Іван – козак куреня с. Мальців (1718).

Сердюченко Яків – козак куреня с. Черевків (1718).

Сердюк Кузьма – козак куреня с. Петрівців (1718); «можний середній» козак с. Петрівців (1723). В ревізії села 1738 р. він записаний як козак-підпомічник малоґрунтовий.

Сердюченко Ілля – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі 1732 р. записаний як Ілляш Сердюченко.

Сердюк Йосип – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Сердюк Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Сердюченко Каленик – 1723 р. паламар Спаської церкви в с. Черевках Миргородської сотні.

Сердюк Семен – посполитий середньої заможності у с. Олефірівці (1723).

Сердюченко Михайло – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Сердюченко Данило – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Сердюченко Кость – посполитий у с. Попівці (1723).

Сердюченко Костя – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сердюченко Дмитро – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Сердюченко Улас – козак Багацької сотні (1732).

Сердюченко Семен – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Сердюченко Кость із братами Омельком і Дорошем – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Попівці.

Сердюченко Федір із синами Федором і Максимом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зуївцях.

Сердюк – козак, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Горошинській сотні Лубенського полку.

Сердюк – колезький реєстратор, жив у Миргородському повіті (1861). Дружина Марфа.

Сердюк Олексій Миколайович – селянин, 1904 р. «сиделец» чайної в м-ку Шишаках.

Сердюк Дмитро Потапович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 20 десятин землі.

Сердюк Яким Андрійович – родом із м-ка Шишаків. Служив у червоноармійській частині Миргородського гарнізону. Учасник античекістського повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. Був заступником командира сотні в складі повстанців. Після поразки повстання засуджений військово-революційним трибуналом до розстрілу «как безземельный крестьянин, изменивший делу трудового народа, но, принимая [во внимание] его темноту и невежество, его наказание смягчается до 5 лет принудительных работ».

Сердюченко Григорій – у 50-их – 60-их рр. XX ст. керівник літературного гуртка, який діяв при редакції миргородської газети «Червона трибуна» (згодом «Прапор перемоги»).

Сердюків хутір існував у Петрівській волості.

Літ.: ПГВ. – 1861. - № 2. – С. 3; Личный состав. – С. 12; Адрес-календарь, 1904. – С. 17; Барвинский. – С. 144; Описи КН. – С. 135; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С. 11; Кривошея В. Генеалогія українського козацтва: Нариси історії козацьких полків. – К., 2002. – С. 257; Швидько. – С. 28, 152, 161, 309, 317; Присяга М.п. 1732 р. – С. 97.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 102. – Оп. 2. – Спр. 101. – Арк. 31; ДАПО. – Ф. 1502. – Оп. 1. – Спр. 151; Ф. 3978. – Оп. 1. – Спр. 5.

Сердюківський (Сердюковський) Улас – у 1725 – 1730 рр. городиський сотенний (городовий) отаман Миргородського полку. В спискові козаків Городиської сотні 1732 р. записаний першим після сотенної старшини.

Середи (Середенки, Середини).

Середа Іван і Роман – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Середа Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Середа Тимко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Середенко Яцько – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Середенко Іван – козак куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Середа Олексій – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Середенко Каленик, Середенко Кіндрат – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). В реєстрі 1732 р. Каленик записаний як Середа.

Середенки Яків, Іван – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні (1732).

Середенко Федір – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Середин Лук'ян – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Середа Іван Лук'янович (бл. 1730, м-ко Сорочинці – ?) – освіту здобув, імовірно, в Київській академії. З 1758 р. був солістом Придворного хору в Петербурзі, куди його запросив із Києва придворний співак Степан Андрієвський (родом із Сорочинців), який займався набором співаків на Україні.

Середа Олександр [Ник.] – у 1911 – 1912 рр. секретар Миргородського сільськогосподарського товариства (м. Миргород). Мав початкову освіту.

Середа Тимофій Васильович – голова комітету незаможних селян у с. Попівці за перших років радянської влади.

Середа Тиміш – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Середа Павло Оксентійович – голова колгоспу ім. Стаханова, створеного 1930 р. в х. Кузьменковому на території Петрівської сільради.

Середа Данило Михайлович (1889, с. Комишня - ?) – походив із селян, мав початкову освіту. У 30-х рр. жив у с. Пісках Лохвицького району, працював у радгоспі. 1936 р. був заарештований, 9 січня 1937 р. засуджений за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1961 р.

Серединський Микола Михайлович – священик Миколаївської церкви в м-ку Комишні. Із листопада 1850 р. до квітня 1862 р. був наставником Комишанського парафіяльного училища (по смерті В.П.Стеблинського).

Середини-Суботіни.

Середін-Суботін (Середін-Сабатін) Іван Тимофійович – колезький асесор, у 1864 – 1865 рр. мав 40 дес. землі на р. Святуха біля м-ка Попівки. У 1880-их рр. – скарбник Лубенського повітового скарбництва.

Середіна-Сабатіна (Середіна-Суботіна) Людмила Іванівна (1876 – 5.08.1948) – донька Івана Тимофійовича. Українська ткаля, освіту одержала в Олександрійській Лубенській жіночій гімназії, навчалася в Рунівщинській ткацькій майстерні і Дігтярівській навчально-ткацькій майстерні. Жила в с. Олефірівці Миргородського повіту. Близько 1902 – 1917 рр. була завідувачкою Олефірівської навчально-ткацької майстерні Миргородського повітового земства (заснована 1902 р.). У 1920-их рр. жила в Миргороді, 1927 р. працювала керівницею підготовчої вишивальної майстерні в Миргородському дитбудинку (в правобережній частині міста). Винайшла новий спосіб ткання. 1932 р. удостоєна почесного звання «Майстер народного мистецтва». Учасниця виставок: у Києві (1936), в Парижі (1937). Близько знайома з художником О.Г.Сластьоном, істориком Д.І. Яворницьким, в листування цих діячів 1928 р. згадується її ім'я; часто бувала у Сластьонів у Миргороді; на замовлення Д.Яворницького виготовляла плахти, сукно на жупани тощо. Померла в Олефірівці, похована на сільському цвинтарі.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1909. – С. 269; Ханко В. Сторінки з історії Миргородщини // П.п. – 1990. – 19 вересня. – № 139; Клименко В. Олефирівська ткацька // П.п. – 1990. – 3 жовтня; Полтавщина. – С. 824; Аббасов А. Поиски и находки краеведа. – Воронеж, 1999. – С. 37; Епістолярна спадщина ак. Яворницького. – Вип.3. – С. 376 – 388.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 103 зв.; МКМ. – ОФ. – Інв. № 1880/р-118.

Сесюки (Сесюченки, Сисюки).

Сесюченко Юхим – козак с. Баранівки (1718 – 1723). В присязі 1718 р. записаний першим серед козаків села. Мав сина Степана.

Сесюченко Іван – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718). Сотенний хорунжий (1746).

Сесюк (Сисюк) Никифор – колишній козак с. Баранівки Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Сесюченко Тимофій – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав братів Івана й Микиту.

Сесюченко Стецько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Сисюк Петро – козак Сорочинської сотні (1782).

Хутір Сисюків існував до XX ст. поблизу с. Солонців. Рід знищений за років колективізації.

Сечавський – миргородський полковий комісар у 1754 р. (Пор.: Сочавський).

Сещієнко (Сесчієнко) Грицько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сєдов Михайло Пилипович (1882, м. Санкт-Петербург – 23.07.1938) – росіянин, із міщан, мав середню освіту. Жив у селиці Ромодані, головний інженер хлібозаводу. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Сєчин Михайло Флорович (бл. 1885 – ?) – в 1911 р. начальник пошти в м-ку Яреськах Миргородського повіту, мав 50 десятин землі.

Сибірські (Сибірченки) – жителі Миргорода, вулиці Троїцької. На початку XX ст. мати Сибірських служила в миргородського пана Маковецького. Її син Сергій Сибірченко в 20-х рр. був бандуристом. Цілком можливо, що Сибірські – це нащадки Сибірцевих (див.).

Сибірченко – лікар у Миргороді, сучасник лікаря І.А.Зубковського. У 20-30-х рр. XX ст. жив по вулиці Шевченка (нині буд. № 13), поблизу перехрестя з вулицею Троїцькою. Мав велику садибу, що простягалася аж до сучасного парку, 2 будинки. Не виключено, що походив із роду Сибірцевих (див.).

Сибірцови (Сибірцеви). Пор. також: Сибірські, Сибірченки.

Сибірцов Іларіон – купець, 1794 р. був «восприємником» новонародженої дитини в жителя м-ка Сорочинців.

Сибірцов Семен – кременчуцький купець, 1807 р. жив у м-ку Яреськах.

Сибірцов – купець, мав землі в Миргороді і «в дачах устивицьких» (початок – перша половина XIX ст.).

Сибірцов Борис – миргородський міський голова (за іншими даними, це Андрій, купець 2-ї гільдії). 1813 р. віддав свій чудовий дерев'яний будинок із землею під повітове училище.

Сибірцов (Сибірцев) Олексій – купець 3-ї гільдії в Яреськах (1810-і рр.). Інколи виконував господарсько-фінансові доручення багатих яреськівських поміщиків Трощинських. Після 1813 р. переїхав жити до с. Устивиці. Купець у

Миргороді (1815); у середині XIX ст. мав у місті право горілчаного відкупу. Діти: син Іван; донька Меланія (хрещена 17.01.1810 р. у Благовіщенській церкві с. Тух, хрещеними батьками були колезький асесор Іван Трощинський і корнетша Катерина Семенякина).

Сибірцеви – за деякими даними, мали родинні зв'язки з декабристами.

Сибірцов – миргородський купець, 1830 р. мав землі біля Миргорода, поряд із землями селянина Савелія Степуренка, в урочищі Ляхового садка і в «дачах Устивицьких».

Сибірцева Катерина – з дому Яригина, дворянка, миргородська дідичка (1830).

Сибірцева Катерина Павлівна – міщанка. В 1862 – 1866 рр. тримала трактир, вимежований із х. Овнянки. Урочище довкола нього теж мало назву Трактир, там К.Сибірцева володіла 26 дес. землі.

Сибірцов Іван Олексійович – міщанин у Миргороді, купець 3-ї гільдії. 1852 р. його маєток у місті (плац, житловий будинок, флігель, інші господарчі споруди, 12 десятин землі в дачах Миргорода) було призначено на публічний продаж. Ратман Миргородської міської ратуші (1850 – 1865). Дружина Єфросинія.

Сибірцов Василь – купець, 1881 р. утримував земську поштову станцію в м-ку Устивиці Миргородського повіту (4 коней).

Сибірцев Яків Іванович – земський фельдшер, служив у Миргородській лікарні в 1852 – 1898 рр. 1874 р. – лікарський помічник при Миргородській земській лікарні. Титулярний радник, староста Миргородської міщанської управи, миргородський міський староста (1898 – 1904). Міський уповноважений, член розпорядчого комітету, голова сирітського суду (1900 - 1904). За родинним переказом, був одружений із потомственою дворянкою, донькою декабриста N. (На правобережжі Миргорода, де жили Сибірцеви, до кола декабристів належали Шершевицькі й Пищимухи). Із синів цього подружжя відомі Леонід і Михайло (нар. 1863). Два добротні будинки Сибірцевих на вул. Гімназичній, № 14, були націоналізовані радянською владою.

Сибірцев Леонід Якович – син миргородського фельдшера. 1900 р. служив поручиком у м. Владивостоці; заохотив і брата Михайла переїхати на Далекий Схід.

Сибірцев Михайло Якович (1863 – 1932) – син миргородського фельдшера. За родинним переказом, онук декабриста за материнською лінією. Член народницького руху. На останньому курсі гімназії зазнав ув'язнення за свої контакти з організацією «Народна Воля». З цієї самої причини з 1881 по 1891 рік він змушений був чотири рази змінити навчання в різних університетах. Зокрема, 1886 р. він був студентом фізико-математичного факультету Петербурзького університету й одержував стипендію від Миргородського земства. Ще раз був ув'язнений і вп'яте виключений – із Петербурзької Військово-медичної академії за участь у студентських заворушеннях. 1883 року одружився в Петербурзі з 17-річною першокурсницею Бестужівських курсів Марією Володимирівною Кунц, донькою зросійщеного німця з Астрахані. (Молодшою сестрою Марії була Антоніна Кунц (Фадєєва), мати майбутнього письменника Олександра Фадеєва). Все життя Сибірцев був під наглядом поліції. З 1894 до 1910 р. служив на Далекому Сході на різних посадах – військових, чиновницьких, педагогічних, адміністративних, зокрема, був першим редактором газети «Приамурские ведомости». Займався громадською роботою, театральною самодіяльністю. Діти: Вероніка (в шлюбі Шушаріна), Ігор, Всеволод (нар. 1893). Обидва брати були далекосхідними більшовиками. Ігор 1919 р. разом із О.Фадеєвим був організатором радянської влади. Всеволод, за деякими даними, навесні 1920 р. разом із більшовиком Сергієм Лазо (теж далеким родичем) був заарештований японцями у Владивостоці й переданий білокозакам, які стратили його.

Сибірцев Михайло Якович. 1916 р.

Сибірцев Онисим Прохорович – миргородець, закінчив Комишанське двокласне училище Міністерства народної освіти. Як учень, що мав видатні здібності, одержав стипендії Миргородського повітового земства на навчання в Дегтярівському ремісничому училищі (1879), Лубенській цивільній гімназії (1886 р. навчався в 8 класі) та на медичному факультеті Харківського університету. Мав фах хірурга. На початку XX ст. працював хірургом у Полтаві (жив у буд. на нинішній вул. Остроградського, 9).

Сибірцев – житель м-ка Сорочинців (бл. 1914 р.), його садиба була на Нетечі.

Сибірцев Василь П. – син крамаря в В.Сорочинців. У 1914 – 1918 рр. навчався в В.Сорочинській учительській семінарії, однокласник Івана Майстренка (див.). За словами останнього, був «вдумливим ідеалістом», палким українським патріотом. Сибірцев і Майстренко навесні 1918 р. мали намір вступити в Миргороді до українського війська, але їх не взято, бо вони невдовзі мали закінчувати навчання. В 1920-их рр. Сибірцева заарештували як петлюрівця. Майстренко: «Гадаю, що він входив до якоїсь підпільної організації».

Сибірцев Микола Петрович (1902 – 1944) – житель с. В.Сорочинців, загинув на фронті.

Сибірцев, Сибірський, Сибірченко – так близькі знайомі називали миргородського бандуриста Леоніда Удовиченка (перша пол. – середина XX ст.), який жив у Миргороді на вулиці Шевченка. Ймовірно, за материнською лінією походив із роду Сибірцевих. Мав дружину Марію, родом із Макошина. У 30-х рр. мандрував Україною разом із миргородськими бандуристами Іваном Корицьким, Олександром Пироговим та іншими.

Літ.: ПГВ. – 1852. - № 8. – С.30; 1861. – № 2. – С.3; Памятная книжка, 1865. – С. 96: Отчет МУЗУ. – 1882. – С. 61, 113; Обзор

состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С.6; Постановления МУЗС 1886 г. – Полтава, 1887. – С. 17; Белогриц-Котляревский. – С. 75; Адрес-календарь, 1904. – С. 2, 6, 7; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 176; Її ж. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 102, 122; Три истории из жизни далекой окраины [Електронний ресурс]: 7 квітня 2015 р. // facebook.com

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 159; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк.38 зв., 48; Спр. 174. – Арк. 3, 52; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 52 зв.; МКМ. – БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Сибірченки (див.: Сибірські; пор.: Сибірцови).

Сивані (Сиваненки).

Сивань Іван – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Івана Короленка.

Сиваненко Трохим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Прокопа Снісаря.

Сиваш Зіновій Федорович – козак, майстер у Миргородській художньо-промисловій школі (1903).

Сивокобильський Кость – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Сивоконі (Сивоконенки).

Сивокінь Марко з сином Микитою – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Сивоконенко Костя – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сивоконенко Федір – козак Багацької сотні (1732). (В публікації Вирського прізвище відтворене хибно – Сивоколенко).

Сивокоровки.

Сивокоровка Семен – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Сивокоровченко Максим – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Сидоренки.

Степан і Грицько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Дем'ян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649). Записаний у реєстрі сотні другим після сотника.

Фесько – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718).

Семен – заможний козак Миргородської полкової сотні (1723).

Василь – миргородський сотенний отаман (вересень 1721).

Василь – козак Миргородської полкової сотні (1723). Мав наймита Гната.

Василь – заможний козак у селі Єрках Миргородського полку (1723).

Максим – козак середньої заможності с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Грицько, Степан, Петро.

Іван – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Юхим – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732).

Луць (Лук'ян) – козак Багацької сотні (1732).

Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Роман – козак, 1738 р. жив у Миргороді своїм хутором.

Василь із сином Семеном – 1738 р. козаки виборні в м. Миргороді.

Василь – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, з синами Грицьком, Семеном, Корнієм мав 1 двір, 4 хати.

Семен – житель Миргорода (1750), козак виборний, малогрунтовий, мав 1 двір, 1 хату.

Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братом Ільком мали 1 двір, 2 хати.

Данило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Сидоренко – сотник, 1781 р. мав хутір (1 хату) в Устивицькій сотні Миргородського полку.

Олексій – сотенний хорунжий Шишацької сотні Миргородського полку (1781 – 1783).

Омелян Якович – дворянин у м-ку Устивиці, колезький реєстратор, «устивицький начальник» (1780-і рр.). Колезький реєстратор, «коморник» у Миргородському підкоморському суді (1805 – 1808). Знайомий і довірена особа яреськівської родини Трощинських.

Данило –1830 р. дворянин у Миргороді, мав землю біля міста, біля Веселої Балки і в урочищі р. Рудки.

Павло – дворянин, 1830 р. його син Іван (нар. бл. 1817 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Никифор – 1836 р. учень Миргородського повітового училища.

Іван – дворянин (початок – перша половина XIX ст.), мав землі в Миргороді, біля гаркушинської дороги.

Дмитро Олексійович – титулярний радник, 1841 р. продав 7 дес. землі в дачах м-ка Шишаку міщанину Луці Осьмакову.

Василь Михайлович – губернський секретар, у 1861 – 1865 рр. мав 92 дес. землі в х. Сидоренковому (групи Грузько-Говтв'янських хуторів).

Герасим Трохимович – губернський секретар, у 1861 – 1865 рр. мав 60 дес. землі при хуторах Сидоренкових (групи Грузько-Говтв'янських хуторів).

Костянтин Іларіонович – дворянин, близько 1865 – 1877 рр. мав 143 дес. землі в х. Сидоренка і 18 дес. – у х. Зарудному (всі при р. Говтві).

Павло Іванович – міщанин, у 1860-их – 1870-их рр. мав 28 дес. землі в х. Сидоренків (на р. Говтві).

Іван Олексійович – козак, 1874 р. гласний Миргородської міської думи.

Яків Васильович – із селян, 1874 р. був земським фельдшером 2-ї медичної дільниці Миргородського повіту.

Степан – житель Миргорода, ймовірно, Стадні (кін. XIX ст.). Дружина Олександра Федотівна. Мали доньку Тетяну (в шлюбі Панащатенко, див.), яку з чоловіком Іваном і немовлям 1918 р. застрелив більшовицький активіст Кандьор.

Федір Йосипович (бл. 1850 – ?) – козак, житель Миргорода, 1904 р. – миргородський міський уповноважений. 1913 р. мав 35 десятин землі.

Олексій Юхимович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 15 десятин.

Михайло Григорович (бл. 1870 – ?) – козак, житель х. Буряківщини Багачанської волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Сидоренко – секретар Гаркушинської сільської ради (1919). Розстріляний денікінцями в Миргороді в листопаді 1919 р., після катувань у миргородській тюрмі.

Віктор Митрофанович (1875 – ?) – житель Миргорода, служитель культу, був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований.

Савка – паламар миргородської церкви Іоанна Богослова, учасник церковного хору (1925).

Василь Миколайович – до 1917 р. служив жандармом при миргородській тюрмі, при якій мав помешкання. Згодом поселився на Ведмедівці (нині буд. № 7). 1937 р. був репресований. Його онука – миргородська лікарка Любов Олександрівна Горбань – нині живе на цій садибі. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Василь Миколайович (1876, м. Миргород – 4.06.1938) – із службовців, мав початкову освіту. Колгоспник у Миргороді. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Гнат Іванович (1882, м. Миргород – 23.07.1938) – із службовців, освіта початкова. Житель Миргорода. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Михайло Петрович (1885, м. Миргород – 23.07.1938) – із селян, мав початкову освіту. Колгоспник у Миргороді. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Михайло Трохимович (1905, м. Миргород – 23.07.1938) – із селян, мав початкову освіту. Робітник держмлина в Миргороді. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Михайло Якович (1895, м. Миргород – ?) – із селян, житель Миргорода, кравець-кустар. 1932 р. засуджений за ст. 54 до 3 заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Леонтій Андрійович (1906, с. Зубівка – ?) – селянин-одноосібник у Зубівці. У другій половині 1920-их рр. входив до української підпільної патріотичної організації села. Ворожнеча Леонтія з братом Трохимом (теж учасником підпілля) спричинилася до викриття організації. 1929 р. був засуджений до 7 р. позбавлення волі в таборах, звідки втік у березні 1931 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р.

Дмитро – в 1930-х рр. актор драматичного гуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Сидоренко І.І. – житель Миргорода. Два його портрети (1931,1934) олійними фарбами написав миргородський маляр Григорій Ксьонз (нині зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї).

Сидоренко П.І. – 1940 р. вчителька миргородської середньої школи № 3.

Микола Васильович (1923, м. Миргород – ?) – із селян, освіта неповна середня. Житель Миргорода. Червоноармієць. 15 листопада 1941 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Сидоренки – жителі Миргорода (вулиця Ведмедівка, № 7). Під час війни 1941 – 1945 рр. загинули на фронті троє братів із цієї родини – Данило, Григорій і Василь.

Хутори Сидоренків існували в Миргородській, Устивицькій і Шишацькій волостях.

Літ.: Памятная книжка, 1874. – С. 128, 130; Реестра 1649 г. – С. 257; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 132; Швидько. – С. 2, 19, 22, 24, 58; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 189 – 191; Ревегук В. Отамани Полтавського краю. – С. 252; Присяга М.п. 1732 р. – С. 28.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 1 зв., 2, 5 зв., 7 зв.; Ф. 209. – Оп. 2. – Спр. 1238. – Арк. 1; ДАПО. – Ф. 958. – Оп. 1. – Спр. 13. – Арк. 75 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 3, 5, 27 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. - № 2081; МКМ. НА. – «Документи Чарнишів».

Сидорови.

Сидорів Йосип – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Сидорів (Сидорівський) – житель Миргорода 1694 р. Його двір був поряд із «пляцем» Михайла Бута і Даниленковим «пляцем».

Сидорів Іван – багацький сотник (1772 – 1782) Миргородського полку, 1787 р. був власником х. Заїківщини Хорольського повіту. Згадується також як сотник Сидоренко.

Сидоров Олександр Олександрович – син купця з м. Оранієнбаума Петербурзької губернії. Закінчив Владимирські педагогічні курси, 1871 р. розпочав службу на посаді народного учителя. В 1877 – 1878 рр. працював учителем підготовчого класу Комишанського двокласного училища Миргородського повіту, був також викладачем гімнастики в цьому закладі.

Сидоров Андрій – товариш голови (заступник) Миргородської ради селянських, солдатських і робітничих депутатів (7.11.1917 р.), член комісії з боротьби зі спекуляцією.

Сидорко (Сидірко) Василь Степанович (1906, с. Попівка – ?) – колгоспник у с. Попівці. 1940 р. засуджений за ст. 54 до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Сидорук – командир 75-го артполку в Миргороді (1930-і рр.), білорус. Був репресований близько 1937 – 1938 рр., його подальша доля не відома. Дружина – полька, працювала в Миргороді на пошті. Мали сина Леопольда. Жили в районі вулиць Троїцької й Української. Після арешту батька влада виселила родину зі службового помешкання, і вона потім жила в будинку Гиренків.

Сизоненко Демко – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Сизько Яким Петрович – радянський активіст, перший голова комбіду в с. Ярмаках (1918). Убитий у червні 1920 р.

Сили (Силенки).

Сила Петро – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Силенко Богдан – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Силенки Андрушко, Богдан, Іван і Микита – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сила Семен – козак Говтв'янської сотні (1718). Сотенний хорунжий Говтв'янської сотні (1722 – 1723). 1717 р. возив на Січ відповідь на прохання запорожців до гетьмана та миргородського полковника клопотати про пробачення їх царем.

Силенко Семен – паламар Покровської церкви в с. Перевозі Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Силин Андрій – козак середньої заможності у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1723).

Силич Влас Васильович – титулярний радник, учитель-інспектор Миргородського міського 3-класного училища (1907) і викладач арифметики приватної жіночої прогімназії Н.Грановської (1908). Член училищної ради в Миргороді (1907), голова педради гімназії (1908).

Силівестрович (див.: Сильвестрович).

Силки (Силченки).

Силка – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). Згадується також «Грицько, Силчин зять», козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Силченко Павло – козак Миргородської сотні (1718).

Силчиха Агафія – козачка, вдова, жила на території Миргородської полкової сотні. 1723 р. мала дорослого сина Павла.

Силка Павло – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Силка Онуфрій (? – раніше 1738) – значковий товариш Миргородського полку, жив у Хорольській сотні.

Силченко Наум з братами Павлом і Петром – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, малоґрунтові.

Силченко Грицько – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Силка Петро – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату. Мав підсусідка Юська Шеремета.

Силка Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Силки – козаки, 1781 р. мали два хутори (1 і 2 хати) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку. (Ймовірно, з цього роду походив і наказний гетьман Іван Силка, супротивник гетьмана Івана Виговського, який із загоном протистояв Виговському в Зінькові 1658 р.; після взяття штурмом Зінькова був закутий у кайдани; убитий 1659 р.; наказним гетьманом після нього став миргородський полковник Павло Апостол).

Силка Яків Трохимович (1848 – ?) – козак, жив у с. Корсуновій Слобідці Комишанської волості, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Силка Федір Олексійович (1855 – ?) – козак, житель х. Филихи Комишанської волості, 1913 р. власник 22 десятин землі.

Силка Мефодій Миколайович (1906, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у Клюшниківці. 1932 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Сильвестр, ієромонах (див.: Селівестр).

Сильвестров (Силівестрович) Андрій – священик Пречистенської і Успінської церков м-ка Сорочинців (1718 – 1737).

Силуян – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Симеон (Семион) – чернець Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Симиньки. (Пор. також: Семінько).
Симинько Лаврентій Іванович (1855 - ?) – козак, житель м-ка Березової Луки, 1913 р. мав 17 десятин землі.
Симинько Тимофій Іванович (1870 - ?) – козак, житель м-ка Березової Луки, 1913 р. мав 18 десятин землі.

Симоненки.
Жадан – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Мартин – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). Житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).
Семен – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Семен – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.
Симоненко Маруся – керівниця антибільшовицького загону, який 1919 р. діяв поблизу м-ка Комишні. Маруся помстилася комуністам за вбивство ними свого чоловіка й сина: убила чотирьох винних у цьому вбивстві, зокрема, місцевих комуністів Литвишка й Литвина.

Симонови.
Симонов Семен – комишнянський сотник Миргородського полку (28 серпня 1659 р.).
Симонов – значковий товариш, мав хутір у Веприцькій сотні Гадяцького полку (близько 1784 – 1796 рр.).
Симонов Мусій Терентійович – колезький асесор у Лубенському повіті (помер бл. 1852 р.).

Олександр Симонов.

Євграф Симонов.

Симонов Олександр Іванович (1854 – 1878) – син священика с. Пісків Лохвицького повіту. Закінчив Полтавську гімназію, 1871 р. вступив до медичного факультету Київського університету, який закінчив 1876 р. Член Українського Миргородського студентського народницького гуртка (1974), знайомий І.А.Зубковського, разом із яким під час навчання в університеті жив у одній кімнаті (гурток збирався в їхньому помешканні). Як медик брав участь у війні на Балканах, був направлений до військово-тимчасового шпиталю № 45 у м. Яси, згодом до шпиталю № 47 у м. Зимниці, де помер від висипного тифу. Його некролог написав І.А.Зубковський.

Симонова Надія Матвіївна (псевдо Наталка Полтавка; в шлюбі Кибальчич Н.М. – див.).

Симонов В.І. – працював лікарем Миргородського повіту: в м-ку Шишаках, 1894 р. – в Хомутці.

Симонов Євграф Максимович – з 1894 р. у сані диякона. Псаломщик Покровської церкви с. Грем'ячої (1890), Успінської церкви с. Остапівки Миргородського повіту (1902). Дружина – Софія Степанівна, донька Степана Рутковського (Рудковського?). Їхні діти: Марія (нар. бл. 1887), Віра (бл. 1890), Оксана (1893/1894), Євген (бл. 1896), Анастасія (1900), Анатолій (бл. 1902 – 1917).

Симонов Федір Максимович (нар. бл. 1870 – 1875 рр.) – брат Євграфа. Мав дітей: Марію (нар. бл. 1903), Михайла (бл. 1905), Миколу (1908 – 1978), Наталю, Анатолія, Бориса, Варвару.

Симонов Євген Євграфович – син диякона, народився на Миргородщині. Закінчив у Петербурзі військово-повітряну академію. Під час першої світової війни проводив розвідку ворожої армії з повітряної кулі. Мав тісні приятельські стосунки із чоловіком своєї сестри Марії Костем Курилом (див.). 1936 р. був заарештований у м. Луганську як колишній царський офіцер. Під час другої світової війни потрапив у полон, згодом виїхав до Німеччини, звідти до США. Там зустрівся з сином Олегом (1925 р.н.), який був вивезений до Німеччини як остарбайтер.

Симонова Марія Євграфівна (бл. 1887 – ?) – народилася в с. Грем'ячій. Одружена з хорунжим армії УНР Костем Миколайовичем Курилом (див.). Після від'їзду чоловіка до Польщі залишилася в Україні. У 30-их роках вона жила й учителювала в залізничному селищі Микитівці Горлівського району Донецької області. 16 січня 1938 р. була заарештована органами НКВС і засуджена військовим трибуналом Харківського військового округу на 15 років виправно-трудових таборів із позбавленням прав на 5 років. Реабілітована 1956 року.

Симонова Оксана Євграфівна (записана 1893 р.н., справжній 1894 р.н.) – 1912 р. закінчила Полтавське єпархіальне училище, одержала звання вчительки. Працювала в школі. Вчительське звання підтверджене 1938 р. Дружина Григорія Мельченка (див.), керівника селянського повстанського загону, що діяв у Зубівській волості. Мали доньку Наталю (1919 р.н.). У другому шлюбі – Пилипенко.

Симонова Анастасія Євграфівна (22.12.1900 – ?) – донька диякона, закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище, в 1917 – 1918 рр. навчалася в додатковому (7-му) класі цього училища, яке закінчила з дуже добрими знаннями і правом на звання домашньої вчительки. (В училищі старшою класною виховательницею в неї була Ганна Соборницька, членом-викладачем – протоієрей Феофіл Булдовський). 1924 р. працювала «навчителькою» в Миргородській 3-й трудшколі, а з 1 вересня 1924 по 1 вересня 1932 р. – в 6-й Миргородській семирічній трудовій школі. Жила в школі на Личанці.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1891. – С.11; Отчет МУЗУ. – 1895. – С. 16,48; Клировая книжка. – С. 409; Аббасов А.М. Зубковский Иван Андреевич. – Воронеж, 1998. – С. 30, 32, 41; Бульвінський А.Г. Українсько-російські взаємини... – С. 618; АТП Полтавщини. – С. 140.

Арх.: Приватний архів Тетяни Миколаївни Почапської, нащадка роду Симонових.

Марія Євграфівна Симонова.

Симонович Дмитро – з 9 вересня 1897 р. служив псаломщиком Вознесінської церкви с. Зуївців.

Симоновські.

Симоновський Василь Андрійович – поміщик, знайомий яреськівської родини Трощинських – Ганни Матвіївни і її сина Андрія Андрійовича (кінець XVIII ст.).

Симоновський [Р.И.] – поміщик, який входив до кола спілкування знатних миргородських родин (Трощинських, Родзянків, Ломиковських). 1822 р. вже був старим, мав славу «оригінала».

Симоновська Марія – по смерті дідича Прокопа Павелка (див.) їй належала частина павелківського маєтку в с. Петрівцях, яку вона не одержала, через що поміщик Гнат Васецький (див.) позивався до інших спадкоємців Прокопа Павелка.

Оксана Євграфівна Симонова.

Симонченко Павло – житель Миргорода, посполитий, 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Сингир – білоцерківський сотник Миргородського полку (1671).

Синегуби.

Синегуб Данило – міщанин м-ка Яресьок (1732).

Синегубченки Іван і Устим – козаки середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Синельникови.

Синельникова Софія Іванівна (1773 – 25.12.1829) – з дому Селецька, праправнука гетьмана Данила Апостола. Була донькою Марії Данилівни Апостол (правнучки гетьмана) і катеринославського губернатора Івана Яковича Селецького. Одружена з майором Василем Івановичем Синельниковим, жили в маєтку Іванівське-Синельникове Мелітопольського повіту Таврійської губернії. Як нащадок роду Апостолів Синельникова позивалася з І.М.Муравйовим-Апостолом за спадщину, зокрема, за маєток у Хомутці, яким Синельникови протягом деякого часу (до 1817 р.) володіли, занедбавши садибу. Мали 3 синів і 4 дочок (дві з них у шлюбі Комстадіус і Лінден). 1829 р. гостювала й жила в Трощинських у с. Кибинцях, де лікувалася в місцевих лікарів. Померла в с. Васеньках Хорольського повіту в садибі поміщика Оболонського. Сестра Софії Іванівни Варвара була одружена з Дмитром Ларіоновичем Алексеєвим (див.).

Синельникова Марія Миколаївна (1817 – 1892), з дому Ходаревська – двоюрідна сестра М.В.Гоголя. Її батько – Микола Власович Ходаревський (1791 – 1825), мати – Катерина Іванівна Косярівська (див.). Виховувалася в тітки Катерини Власівни Ходаревської в м. Катеринославі. Жила у Власівці на Харківщині. У Власівку до своєї кузини Марії приїздив М.В.Гоголь, чим вона дуже пишалася, листувався з нею. В М.Синельникової зберігалися речі з Косярівщини – родового маєтку її матері.

Синенки (див.: Сененки).

Синеокови-Андрієвські (іноді Андрієвські-Синеокови, Синеокови) – дворяни Полтавської губернії. Походили з козаків Переяславського полку.

Синеоков-Андрієвський (Андріївський-Синеоков) Іван – в середині XVIII ст. засновник слободи Синеоківки Кропивнянської сотні; колезький асесор, співвласник с. Синеоківки Золотоніського повіту (1787).

Синеоков Михайло Васильович – чиновник, 1861 р. вів справи маєтку поміщика Д.А.Трощинського в с. Кибинцях. Письмоводитель Миргородської межової комісії, титулярний радник (1864). Член Миргородської повітової земської управи (1864 – 1871). Колезький асесор, почесний мировий суддя миргородського повіту (1871).

Синеоков-Андрієвський Григорій Васильович – колезький секретар, в 1864 – 1865 рр. був на посаді секретаря Миргородського повітового поліційного управління.

Синеокова-Андрієвська Олександра Григорівна – освіту одержала в Полтавській гімназії. З 1896 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька Миргородського чоловічого початкового народного училища, 1902 р. – завідувачка цього училища. Одночасно викладала історію й географію в Миргородській художньо-промисловій школі. З 1913 р. – завідувачка Миргородського початкового церковнопарафіяльного училища. З 1914 р. – завідувачка початкової земської школи № 2 (її перша завідувачка).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 22, 94; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 66,67; Описи КН. – С.250.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 486. – Оп. 5. – Спр. 426. – Арк. 56.

Синиці (Синиченки).

Синиця Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). Григорій із сином Іллею – «можнійші» козаки Устивицької сотні (1723).

Синиченко Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718).

Синиця Іван – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Синиченко Онисько – посполитий у с. Попівці (1723).

Синиченки Давид і Семен – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Синиця Аристарх Сидорович (бл. 1840 – ?) – міщанин, житель с. Ярмаків Кибинської волості, 1913 р. мав 34 десятини землі.

Синильники.

Синильник Василь – житель Миргорода, ремісник, 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Синильник Федір – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із братами Корнієм, Петром і Іваном мали 1 двір, 3 хати.

Синягівські (Синяговські, Синяговці).

Синяговець Лесько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). (В публікації О.Бодянського – Синятовець).

Синяговський Григорій – сотенний отаман Хорольської сотні (1746).

Синяговський Дмитро (1730 – ?) – походив із козаків Миргородського полку, в службі з 1756 р. В 1776 – 1783 рр. сотенний осавул Хорольської сотні Миргородського полку. 1783 р. мав підданого – 1 душу чол. ст.

Синяговський Дмитро – хорунжий 2-ї Миргородської (Петрівської) сотні Миргородського полку (1776 – 1782).

Синяговський Іван (1754 – ?) – із шляхти. На службі з 1769 р., полковий канцелярист із 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1772 р.

Хутір Синягівський був у Єньківській волості Хорольського повіту (1910).

Синягівський Олексій Давидович (1906 – ?) – бетонник залізничної станції Ромодан, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Синящоки.

Синящок Герман Захарович (1861 – ?) – козак, жив у х. Синещоків Березоволуцької волості Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Синько (див.: Сенько, Сінько).

Сипки (Сипченки).

Сипко (в публікації О.Бодянського хибно – Сивко) Васько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сипченко Сидір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сипко Кузьма – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Сипченко Павло – козак Шишацької сотні (1718), у спискові козаків сотні записаний другим.

Сипченко Іван із сином Левком – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Сипченко Семен – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Сипко Яцько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Сипченко Грицько – житель Миргорода, займався купецьким промислом; до 1749 р. був у підданстві грузинського дворянина Давида Чхарідзе, але згодом, як цеховий, був виключений із числа підданих.

Сипка Іван Юхимович (1855 – ?) – козак, жив у х. Сипків Шишацької волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Сирітка Михайло – посполитий у с. Попівці (1723).

Сироватень Іван – посполитий у с. Слобідці (1718).

Сироватченко Малий – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Сироти (Сиротенки).

Сирота Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сиротенко Іван – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Сирота Матвій (1748 – ?) – походив із козаків; 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Сиротенко Антін (XIX ст.) – кобзар із с. Слобідки Миргородського повіту.

Сирота Хома Макарович (1858 – ?) – козак, жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Сирота Петро Степанович (1880, с. Остапівка – ?) – селянин-одноосібник у Остапівці. 1932 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Сирота Яків Герасимович (1893, с. Остапівка – ?) – селянин-одноосібник у Остапівці. 1932 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Сиси (Сисенки). Прізвище походить від власного імені Сис.

Сис Павло – житель Миргородської сотні (1718).

Сисюки (Див.: Сесюки).

Ситало (Сітало) Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Ситенські – козацько-старшинський рід Гадяцького полку, мали зв'язки з миргородцями.

Олександр – гадяцький полковий писар, 1721 р. за універсалом гетьмана Скоропадського перекладав із польської на українську мову «правні книги». Помер у Терківському поході раніше 1715 р. Був одружений із донькою Степана Трощинського (див.).

Федір – гадяцький полковий канцелярист (1747), військовий канцелярист (1753). Колезький асесор (1787), співвласник с. Загрунівки Миргородського повіту.

Йосип – гадяцький полковий осавул (1747), полковий обозний (1770 – 1773).

Іван – гадяцький полковий писар (2-а половина XVIII ст.).

Марія Федорівна – донька колезького асесора. Перша дружина Павла Петровича Ломиківського (бл. 1760 – ?), власника маєтку в с. Шахворостівці Миргородського повіту.

Літ.: Гадяцкая полковая канцелярия. – С. 781; К.С. – 1888, ноябрь. – С. 372; Модзалевский. Т.3. – С. 51, 192; Роспись чиновных особ. – С. 187; Ділова документація Гетьманщини. – С. 64; Кривошея. – Ч.1. – С. 16, 18; Розсоха Л. Розвиток автономістських і незалежницьких тенденцій у козацько-старшинському та шляхетському середовищі Миргородщини другої половини XVII – початку XIX ст. // Сторінки історії Миргородщини: Збірник наукових праць. – Вип. 1. – Полтава: Полтавський літератор, 2000. – С. 11 – 32.

Ситники (Ситниченки).

Ситниченки Клим і Супрун – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ситник Михайло з сином Петром – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Ситниченко Роман із сином Петром – «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Ситник Іван із синами Леонтієм і Семеном – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ситник Іван – 1725 р. шишацький городовий отаман Миргородського полку.

Ситник Терентій – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ситник Опанас – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Ситник Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Ситник Лесько і Ситниченко Лесько – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Ситниченко Самійло – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Ситниченко Антон – козак Багацької сотні (1732).

Ситник Іван Андрійович (1841 – ?) – козак, житель с. Байраку Багачанської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Ситник Панас Андрійович (1855 – ?) – козак, житель с. Байраку Багачанської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Ситник Микита Григорович (1875 – ?) – козак, житель с. Байраку Багачанської волості, 1913 р. мав 33 десятини.
Ситник – на початку ХХ ст. заможний житель хутора Духової Балки (нині в складі с. Вовнянки).
Ситник Михайло – автор віршів, зокрема, вірша публіцистичного змісту «Слово бувшого комсомольця», опублікованих у газеті «Миргородські вісті» влітку 1943 р.
Ситників хутір існував до ХХ ст. біля с. Вовнянки (Овнянки), потім увійшов до складу села.

Сичевський – 1781 р. колезький радник, мав хутір (6 хат) у Хорольській сотні Миргородського полку.

Сідельник І.Ю – випускник ХІ випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Сідий Данило – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Сікали (Сікаленки).
Сікаленко Іван – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).
Сікало Іван – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).
Сікало Осиф – козак Сорочинської сотні (1782).

Сікачі.
Сікач – козак. У козацькому реєстрі записаний «Ігнат, Сікачів зять», козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Сікач Іван Радивонович – заможний селянин с. Зубівки, 1921 р. брав участь у таємних зборах жителів села, невдоволених радянською владою, які збиралися в священика І.І.Стасевського.

Сікорський – титулярний радник, учитель Миргородського повітового училища; звільнений з посади за його проханням у березні 1847 р.

Сільвестров Іван (1895 – ?) – священик УАПЦ в с. Яреськах. 1929 р. був засуджений, одержав 10 р. неволі, де й помер.

Сільські (Сільченки).
Сільський Грицько – посполитий, член шевського цеху Устивицької сотні (1718).
У Миргородській волості існував хутір Сільченків.

Сінний Є.П. – земський ветеринарний лікар у м-ку Великих Сорочинцях (1911 – 1912).

Сінько (Синько) Гнат Юхимович (16(29).12.1904, м-ко Попівка Мирг. пов.– 6.12.1980, Москва; похований у Києві) – український літературознавець, з 1960 р. кандидат філологічних наук. 1925 р. закінчив Великосорочинський педагогічний технікум, 1932 – літературний факультет Харківського Інституту народної освіти. На початку 30-х рр. працював у семирічній школі с. Попівки на Миргородщині. Навчався в аспірантурі при Харківському університеті. Літературознавчі статті публікував із 1926 р. В 1935 – 1937 рр. завідував рукописним відділом Інституту Тараса Шевченка. За сталінщини, 1937 р. був репресований, 10 років відбував покарання «за шкідницьку діяльність» у таборах Горьківської області. Після звільнення жив у Попівці, потім учителював на Дніпропетровщині. 1950 р. зазнав другого заслання, реабілітований 1956 р. До 1970 р. працював у Інституті літератури ім. Т.Г.Шевченка АН УРСР. Дослідник української дожовтневої та радянської літератури, автор низки опублікованих літературознавчих праць.

Сіренки.
Сіренко Мусій – житель Миргородської сотні (1718).
Сіренко Устим з синами Петром і Пилипом – козаки середньої заможності с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Йосип – піший козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Самійло – заможний посполитий («з мужиків») у Миргороді (1723). 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.
Сіренко Тиміш – козак м-ка Сорочинців (1718). Тимофій із сином Сидором – жителі Сорочинців, «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). Тиміш Сіренко є також у реєстрі 1732 р. 1737 року Тиміш записаний як «реґулярний», мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.
Яків – середній посполитий у с. Черевках (1723).
Яків – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).
Мусій – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із синами Максимом і Василем мав 1 двір, 3 хати.

Сіренко – управитель спиртового заводу в дідички Олени Смагіної в х. Двірці поблизу с. Бакумівки на початку ХХ ст.

Василь Якович (1888, с. Савинці – ?) – житель с. Савинців, без певних занять. 1937 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Василь – житель хутора Гаюн-Пащевського, мав сім'ю з 17 душ, із них 10 малолітніх дітей. Родину було зараховано до куркульських сімей, виселено й перевезено в Бєлгородську область, до безлюдного села, обгородженого колючим дротом, де вони почали вимирати. З цього концтабору зуміли втекти доньки Марія і Ганна, а згодом і їхній батько Василь. Але в Миргороді енкаведисти їх виявили. Василя відправили до м. Чити, де згодом його розстріляли за організацію повстання в таборі. Марію відправили на будівництво донецьких шахт, а неповнолітню Ганну – до дитячого притулку для дітей куркулів на Личанці. Завдяки втечі з притулку (по суті, концтабору) вона врятувалася від неминучої голодної смерті. Під час війни Ганна була забрана до Німеччини як остарбайтер, потрапила до німецького концтабору, з якого втекла під час бомбардування; повернулася на Миргородщину. В шлюбі – Ганна Дяченко.

Петро Прокопович (1888, с. Почапці – ?) – конюх у Миргороді. 1937 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Сіренків хутір існував у Савинській волості.

Сірі.

Сірий Семен – козак с. Обухівки (1718).

Сірий Гарасим – козак Шишацької сотні (1718).

Сірий Тимофій – посполитий заможний у Миргороді (1723).

Сірий Лесько – посполитий у с. Біликах (1718 – 1723).

Сірий Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Сірики (Сіриченки). Не виключено, що деякі з наведених нижче прізвищ є хибно прочитаним прізвищем Сіряк (Сіряченко).

Сірик Демко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Сіриченко Андрій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Сіриченко Федір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сіриченко Максим – житель Миргорода (1718); він же Сірик Максим – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Сірик Андрій – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Сіриченко Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Сірик Хведір – десятник, ратушний служник у Миргороді (1737).

Сірко Остап – козак Устивицької сотні (1718). Остап із сином Андрієм – «можні середні» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Сіробаби – 1900 р. власники хутора Сіробаб у Попівській волості, біля с. Стовбиного.

Сіроклини.

Сіроклин Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Сіроклиненко Антін – посполитий у Хомутці (1723).

Сіромахи.

Сіромаха – військовий писар у наказного гетьмана П.Полуботка. За імператриці Єлизавети одержав землі між р. Інгулом і р. Вербовою. Дружина – фрейліна імператорського двору, родом із Італії; їй належала чудодійна ікона Козельщинської Божої Матері, яка від Сіромах перейшла в спадщину Козельським – Параскеві Дмитрівні та її синові Павлові Івановичу, від них через дружину – Володимиру Івановичу Капністу, а від останнього – до Марії Ростиславівни Капніст.

Сіромаха Дмитро – запорізький старшина, в 1771 – 1772 рр. вів слідство в м-ку Сорочинцях, у Миргородській полковій канцелярії, разом із Степаном Роменським, у справі шишацького сотника Миргородського полку Михайла Лісницького (див.); проводив також інші слідства за дорученням Коша.

Сіромаха Кирило Федорович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 15 десятин землі.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Архів Коша. – С.135; Кочевська Л. Марія Капніст. – К., 1994. – С. 62 – 65.

Сіроштани.

Сіроштан Лук'ян – отаман с. Пирогів Городиської сотні Миргородського полку (1723). Мав брата Мартина.

Сіроштан Іван (1862/1863 – І пол. ХХ ст.) – кобзар, жив у с. Хомутці. 1885 року з ним у Миргороді познайомився

письменник Василь Горленко. 1902 р. про нього як кобзаря знав Опанас Сластьон. Музика був репресований у 1930-х роках.

Сіряк (пор.: Сірик).

Сітало (див.: Ситало).

Сітки.

Сітко Павло Якимович – освіту здобув у Миргородській художньо-промисловій школі. Навчався у О.Г.Сластьона. Працював першим завгоспом на миргородському курорті. За порадою Сластьона був запрошений Д.І.Яворницьким до Катеринославського музею старожитностей для реставрації старовинної кераміки. 1920 р. одружився з Марією Григорівною Рогочою, працівницею курортної водолікарні. Подружжя приятелювало з лікарем І.А.Зубковським; до Сітків перейшла бібліотека родини Зубковських.

Сітко Яків Петрович (17.03.1903, м. Миргород – 26.01.1972, там само) – миргородський бандурист і співак, учасник і протягом деякого часу керівник хору Троїцької церкви (автокефальної) м. Миргорода (20-і – початок 30-их рр.), Миргородської капели бандуристів (з 1927 р.). У 30-х рр. працював артистом-бандуристом при філармоніях України. Учасник війни 1941 – 1945 рр. По війні працював у Києві: в Державному українському народному хорі, в Державній капелі бандуристів (1946 – 1959), в Житомирській філармонії. До Миргорода повернувся 1959 р. , працював керівником ансамблю бандуристів при районному будинку культури. Жив на Українській вулиці (нині № 16). Помер у Миргороді. Дружина – Марія Михайлівна. Мали сина Миколу (нар. бл. 1932 р.) та Івана.

Яків Петрович Сітко.

Сітко Марія Михайлівна (1.01.1904, Миргород – 26.05.1991, там само), з дому Скляр – сестра відомого бандуриста Івана Михайловича Скляра й співачки Ольги Михайлівни Скляр. Дружина бандуриста Якова Сітка. Учасниця хору української автокефальної Троїцької церкви м. Миргорода в 20-30-х рр. XX ст., миргородська бандуристка в 30-40-х рр.

Сітко Микола Петрович – молодший брат Якова, миргородський бандурист. В 20-х рр. XX ст. був учасником Миргородської капели бандуристів, згодом – Харківської капели бандуристів, із якою довго мандрував Україною, через що його було визнано радянською владою за дезертира; трагічно помер у віці 30 років: наклав на себе руки, боячись суду військового трибуналу. Його похорон у Миргороді мав великий резонанс; ховали його всі кобзарі Миргородщини, священик УАПЦ Симон Явтушенко (див.).

Іван Сітко,
син Якова Сітка й Марії.

Сітко Іван Якович – син бандуриста Якова Сітка і Марії Михайлівни Скляр. Миргородський художник-аматор, автор пейзажів та картин на етнографічну тематику. Одна з його картин «Проводи козака» нині зберігається в Склярів – нащадків його матері Марії Михайлівни на провулку Гончарному. На картині зображений хутір на околиці Миргорода (нині там територія санаторію МВС).

Сітко Іван Федорович (8.02.1903, Миргород – 9.09.1978) – у 30-х – 50-х рр. XX ст. миргородський бандурист, самодіяльний артист, борець на сцені. Мав невисокий зріст, але велику фізичну силу. Мав вуличне прізвисько Ребрик (либонь, за прізвищем предків по лінії дружини). Жив у районі вулиці Леваневського (нині вул. І.Білика). Дружина – Анастасія Сітко (див.). Помер у Миргороді в 60-х рр. XX ст. Мав сина Олега, який виїхав із Миргорода.

Сітко Анастасія – миргородська бандуристка, співачка в 40-х – 50-х рр. XX ст. Донька сліпої миргородської ворожки Ребрички. Дружина бандуриста Івана Федоровича Сітка (див.). Домогосподарка, протягом усього життя була активною учасницею художньої самодіяльності в Миргороді. Артистка будинку культури Держмлина № 17. Співала в усіх миргородських хорах (міському, курортному, церковному та ін.), зокрема, й під час війни. По-вуличному мала прізвисько Ребричка.

Сітко Любов Панасівна (1907 – після 2001) – донька миргородського жителя Панаса Соколова. Мешкала в Миргороді на вул. Шевченка. Її вітчим Гаврило Павлович Жук близько 1918 – 1920 рр. служив сторожем у миргородській тюрмі.

Сітко Микола Павлович (7.12.1921, м. Миргород) – миргородський педагог, по закінченні історико-філологічного факультету Полтавського педінституту викладав у середніх школах м. Миргорода російську мову та літературу, історію й інші гуманітарні предмети. Керував драматичним гуртком, до якого входили вчителі міста. Знавець творчості Т.Шевченка, автор краєзнавчих публікацій та віршів, присвячених поетові. Дружина Любов Іванівна (1928 р.н.). Донька – Наталя Миколаївна Сітко, вчителька молодших класів школи № 5.

Літ.: Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 396 – 397; Спогади М.Сарми-Соколовського // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С. 42; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Кн.2. – С. 339; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 102 – 105.

Арх.: МКМ. НА. – Автобіографія Я.П.Сітка. – 1970 р. – Машинопис. – Арк. 1 – 2.

Січиокно (Січиокненки).

Січиокно Масько – житель Миргородської сотні (1718), либонь, м. Миргорода.

Січиокно Яків – козак Миргородської полкової сотні, піший (1718 – 1723).

Січиокненко Павло, він же Січиокно Павло – заможний посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Січиокно Мусій із братами Іваном і Хведором – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Січиокненко (Січиокно) Григорій – житель Миргорода. Дружина Мотря. 1791 р. їхню доньку Марію «восприймала» княгиня Тетяна Гурамова, дружина грузинського поета Давида Гурамішвілі.

Січиокно Максим Григорович – губернський секретар, депутат від дворянства в Миргородській квартирній комісії (1850).

Січиокно Василь Іванович – поштово-телеграфний чиновник у Миргороді (1909).

Січкарі (Січкаренки).

Січкар Євнух – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Січкар Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Січкаренко Сидір – міщанин м-ка Яресьок (1732).

Січні (Січненки).

Січний Лаврін – козак Шишацької сотні (1718). Лаврін із синами Іваном і Яковом – піші козаки Шишацької сотні (1723).

Січненки Іван і Павло – козаки Шишацької сотні (1718).

Січний Лаврін, Січненко Хома – посполиті в с. Черевках (1718 – 1723).

Січненко Дмитро – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Січовий Мартин – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Сказки.

Сказки – родина, що на початку XX ст. мала хутір Сказків поблизу с. Попівки.

Сказко Яків Григорович (1874, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. 1932 р. засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Сказко Савелій Самійлович (1875, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Сказко Павло Родіонович (1891, с. Булуки – ?) – селянин-одноосібник у с. Булуках. Засуджений 17 лютого 1930 р. як «антирадянський елемент» до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Сказко Іван Родіонович (1899, с. Булуки – ?) – селянин-одноосібник у Булуках. Засуджений 17 лютого 1930 р. як «антирадянський елемент» до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Сказко Олександр Самійлович (1899, с. Попівка – 3.01.1938) – у 1930-х рр. житель с. Попівки, без певного місця роботи. 1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 1960 р.

Сказко Данило Степанович (1910 – 1944) – житель с. Попівки, загинув на фронті.

Сказки – родина гончарів, яка в XIX – XX ст. жила в селі Великій Грим'ячій.

Скалацькі.

Іван – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1718 – 1723).

Василь – 1794 р. посполитий у м-ку Сорочинцях.

Василь – 1830 р. селянин графа Гудовича в м-ку Сорочинцях. Мав землю в урочищі Улізьковому байраці.

Григорій Федорович – відставний унтер-офіцер, завідувач Сорочинської військово-кінної дільниці (1903 – 1906).

Скалацький П.О. – сорочинський волосний старшина (березень 1917), голова волосного Комітету громадського спокою, який підтримував Тимчасовий уряд.

Скалацький П.С. – директор Миргородського маслозаводу в 1970-х роках.

Скаленко Микита – із селян м-ка Комишні, успішно закінчив Комишнянське парафіяльне училище. Під час навчання, 1871 р., був авдитором, тобто помічником помічника наставника цього училища (за невелику платню).

Скалон Софія Василівна (див.: Капніст Софія).

Скачки.

Скачко Прокіп Петрович – селянин, 1904 р. «сиделец» чайної в м-ку Хомутці.

Скачко І.П. – начальник міліції в Сорочинському волосному ревкомі (з лютого 1918 р.).

Скачковська Марія Іванівна – дружина священика. Сестра священика Захара Івановича Борзаківського. В 1864 – 1874 рр. її спадкоємці мали невелику землю в урочищі Поділ біля м-ка Комишні.

Сквирський (пор.: Свирський).

Скиби (Скибенки). Пор.: Скибинські.

Скибенко Тиміш – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Скиба Тиміш – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Скибенко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Скиба Іван – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Скиба Гарасим – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Скибенко Мартин – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Скибенко Григорій із братом Мартином – козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Скибенко Роман із братом Прокопом – убогі піші козаки Сорочинської сотні (1723).

Скибенко Гнат – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Скиба Гаврило – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Скаба.

Скиба Йосип Григорович (1738 – ?) – походив із козаків Багацької сотні. Із 1762 р. на військовій службі в Миргородському полку, 1764 – возний Яреськівської сотні, 1769 – 1774 рр. сотенний отаман Багацької сотні, у 1775 – 1783 рр. військовий товариш Миргородського полку. Освічений. У походах не був. По скасуванні Миргородського полку (1783) не виявив бажання служити далі в російській армії. Жив у Остап'ївському повіті Миргородського полку. 1779 р. придбав у м-ку Багачці «плец» шляхом заміни з земським суддею Григорієм Базилевським; 1780 р. купив «пустой плец» у Багачці в полковниці Апостолівни Катерини Павлівни Битяговської. 1783 р. був власником 55 душ чол. ст., мав хутір (13 хат) у Багацькій сотні Миргородського полку. Мав підсусідків у Багачці й Яреськівській сотні. Корнет (1793). Брат Євдокії Скиби (Скибинської, див.). Одружений із Ганною Данилівною Машевською, донькою священика с. Сергіївки Рашівської сотні Гадяцького полку. Хрещений батько Трифона (нар. 1793 р. в Сорочинцях), сина корнета Петра Кониського.

Скиба Йосип (1761 – ?) – син військового товариша (Йосипа Григоровича Скиби?), 1783 р. служив «зверх комплекту» в Миргородському полку, значковий товариш.

Скиба Павло Назарович (? – 1925) – активний діяч за зміцнення радянської влади в с. Зуївцях, заступник секретаря місцевого комсомольського осередку. Був убитий противниками більшовицької політики на селі.

Скиба Павло Савкович (25.11.1909, с. Кононівка (Терни) Лубенського району – ?) – після демобілізації з армії 1934 р. молодий комуніст приїхав до Миргорода, був посланий на роботу на миргородський курорт. Викривав зловживання і крадіжки на курорті, за що був виключений із партії як «наклепник» і 1935 р. заарештований. У тюрмах Миргорода й Лубен його били, вимагаючи підписатися під неправдивими свідченнями. Після звільнення працював у споживчому товаристві. Підставні свідки дали фальшиві показання, що Скиба агітував проти радянської влади. Вдруге був заарештований 1938 р. як «ворог народу», але судом виправданий. Учасник і інвалід війни.

Хутір (село) Скибівщина існував у Петрівській волості. Нині село Скибівщина є в В.Багачанському районі.

Скибинські. (Пор. також: Скиби).

Скибинська (Скиба) Євдокія – донька колезького асесора. У шлюбі з Петром Романовичем Кониським (бл. 1758 – ?), корнетом у відставці (1786). Мали доньку Анастасію (нар. бл. 1785 р.).

Скибинський Йосип Йосипович – капітан, комісар у Миргородському земському суді (1803 – 1824).

Іван Йосипович (? – не раніше 1851) – у 1829 – 1833 рр. губернський секретар і кавалер, депутат Миргородського повіту в Полтавському дворянському депутатському зібранні. 1840 р. був поручителем (разом із штабс-капітаном Яковом Зарудним) з боку молодого при вінчанні в м-ку Сорочинцях пристава Федора Козиненка з Надією Георгіївною Малинкою.

Анастасія Федорівна (з дому Зарудна) – донька Федора Яковича Зарудного (1740 – ?). Одружена з губернським секретарем Скибинським (либонь, Іваном Йосиповичем ?). Три брати Анастасії померли неодруженими, тому вона успадкувала весь багатий маєток батька.

Олександр Степанович – колезький реєстратор, 1860 р. був власником маєтку в Миргородському повіті (на межі з Хорольським повітом – за 25 верст від Миргорода і за 20 верст від м. Хоролу, поблизу поштового шляху Київ – Лубни – Полтава): 500 десятин землі з лісом, 74 душі, будинок «о 8 покоях», садок, господарчі будівлі, вітряк, трактир, 2 ставки, 400 овець та ін. Жив О.Скибинський також у с. Литвяках Лубенського повіту. Близько 1862 – 1870 рр. мав 399 дес. землі в х. Скибівщині (в дачах м-ка Багачки). 1866 року наділялися землею 54 душі селян, раніше належних йому, в Скибівщині.

Іван Скибинський. 1874 р.

Ізмаїл Іванович (син Іван Йосиповича?) – поручик, 1861 р. мав у Миргородському повіті середньопомісний маєток – 73 двори, 234 душі в м-ку Слобідці й с. Скибівщині. Близько 1862 – 1870 рр. мав землі: в м-ку Багачці 329 дес., біля с. Гаркушинців 69 дес., в х. Королівщині (вимежованому з с. Ярмаків) 54 дес.; біля сіл Слобідки й Мальців – 223 дес. (в урочищі Силівщина) і 56 дес. (в урочищі Миколаївський Плав). Володів також землею в с. Лагодівка Хорольського повіту.

Скибинський Іван – член Миргородського народницького гуртка в Київському університеті (1874).

Скибинська Надія Мик. – дворянка, у 1880-их рр. мала в с. Литвяках Лубенського повіту 221 дес. землі, 22 робітники; влітку наймала для робіт 45 жінок.

Скибицькі (Скибіцькі).

Іван – священик Троїцької церкви м-ка Яресьок Миргородського повіту (бл. 1757 – 1790). Діти: Яків, Марія, Олена – всі дорослі 1787 р.

Яків – у 1794 – 1803 рр. дячок Троїцької церкви м-ка Яресьок Миргородського повіту. Мав дружину Анастасію, сина Федора (нар. 9.02.1794).

Данило – 1825 р. дячок Троїцької церкви м-ка Яресьок.

Олексій – закінчив 2 класи Лубенської учительської школи. Із 24 березня 1911 р. – псаломщик Троїцької церкви с. Жоржівки (нині Шишацького району).

Олександр Іванович – священик Миргородського повіту. Освіту одержав у духовному училищі. Законовчитель Олефірівського початкового народного училища (1908 – 1911) і Семереньківського початкового народного училища (1909 – 1911), можливо, і в наступні роки. Похований у с. Олефірівці. Дружина, ймовірно, з роду Данилевських. Мав доньку Катерину.

Катерина Олександрівна – донька священика. Доводилася небогою Олександру Григоровичу і Миколі Григоровичу Данилевським (див.). До 1941 р. працювала учителькою в селах Солонцях і Бесарабах, по війні – в селі Мареничах. Протягом останніх років життя працювала вихователькою дитячого садка в Миргороді на коноплезаводі (у 50-х рр.), там і померла. У шлюбі не була, власного житла не мала. Була в близьких родинних стосунках із сім'єю свого дядька Миколи Григоровича Данилевського, який жив у Миргороді. Похована, ймовірно, у селі Гаркушинцях.

Марина – з 1920 р. працювала співачкою Російської державної опери в м. Харкові (одночасно з Іваном Козловським).

Скидани (Скиданенки).

Скидан Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Скиданенко Іван – посполитий середніх статків у с. Кибинцях (1723).

Скиданенки Роман і Степан – заможні посполиті в Хомутці (1723).

Скидан Петро – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Скиданів (Скиданов) Микита – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Скиданенко Стефан – козак Хомутецького куреня (1718). Він же Скидан Степан, козак Миргородської сотні (1732). Скидан Степан із братами Хведором, Маськом і Остапом – 1738 р. виборні козаки м-ка Хомутця, малоґрунтові.

Скидани – династія іконописців у с. Хомутці (початок – перша половина XX ст.).

Хутір Скидана існував біля с. Черевків.

Скирта С.П. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Скитські.

Іван Іванович (17.06.1851, м. Зіньків – 1916) – юрист. Його батько володів 200 дес. землі в Гадяцькому повіті. Освіту здобував у Полтавській гімназії та юридичному факультеті Київського університету (в 1872 – 1876 рр.). Разом із дружиною були членами Миргородського народницького гуртка в університеті (1874). Служив у судових установах. 1891 р. – титулярний радник, член Лубенського окружного суду. Згодом жив у Харкові, в 1915 – 1916 рр. був начальником департаменту Харківської судової палати. Нагороджений кількома орденами. Дійсний член Полтавської Вченої Архівної Комісії; автор публікації з історії гетьманських володінь XVIII ст. («Труды ПУАК», вип. 11, 1914). Бував у Миргороді, знайомий лікаря І.А.Зубковського. Приятелював і листувався з миргородцями Олександром і Юхимом Ксьонзенками – друзями ще від часів Миргородського народницького студентського гуртка.

Іван Скитський з дружиною. 1874 р.

Скитський К. – священик. У 1880-их рр. мав землі в Гадяцькому повіті (на р. Хоролі), з яких 60 десятин здавав у оренду козакам і селянам.

Неоніла – з 1891 р. працювала на посаді першої помічниці вчительки Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту.

Василь – 1897 р. псаломщик Різдво-Богородицької церкви м-ка Багачки Миргородського повіту, при священикові Миколі Жадьку-Базилевичі. З 1897 р. став помічником учителя місцевої школи грамоти.

Микола Іванович (1880, с. Жуженці Звенигородського р-ну Київської обл. – 8.02.1942) – походив із дворян, мав вищу юридичну освіту. До 1917 р. був судовим слідчим Лубенського окружного суду і його членом. Працював слідчим у Казані; за часів Тимчасового уряду – член Катеринославського окружного суду. Під час гетьманщини – помічник начальника Лубенської повітової варти; під час денікінщини – член Лубенського окружного суду. 1924 р. позбавлений права голосу. Позапартійний. До 1941 року працював учителем Солоницької школи Лубенського району. Потрапив під слідство органів НКВС, був звинувачений у контрреволюційній агітації з 1929 р. і в антирадянській агітації на початку війни. Військовим трибуналом військ НКВС Татарської АРСР від 31 жовтня 1941 р. було винесено вирок – розстріл. Вирок виконано 1942 р.

Скік Йосько – житель Сорочинської сотні (1718).

Склярі.

Скляр Ілля – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Скляр Андрій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Остап – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Федір Якович – селянин, старшина Миргородської ремісничої управи (1889 – 1891).

Склярі Дем'ян і Михайло – брати, на початку XX ст. жили в Миргороді (нині провулок Гончарний, № 13). Михайло одружився зі Степанидою Удовиченко. Мали дітей: Марію (1903 р.н., у шлюбі за Яковом Сітком); Івана (1906 – 1970), Ольгу (1909 р.н., за Галенком).

Іван Михайлович Скляр. 1920 р.

Іван Михайлович (21.02.1906, ін. дані 12.02.1906, м. Миргород –26.10.1970, м. Київ) – миргородський бандурист, співак (драматичний тенор), майстер із виготовлення бандур, композитор, фольклорист, художник-аматор, автор віршів. Жив у Миргороді на Гончарному провулку, № 7. Мати Степанида, сестри Марія, Ольга. Його двоюрідними братами були миргородські бандуристи Іван Іванович і Михайло Іванович Склярі. Навчався гри в миргородського бандуриста П.Коробки. З 1925 р. – учасник Миргородської капели бандуристів, був її керівником протягом 1927 – 1937 рр. Під час Другої світової війни жив у Миргороді, керував капелою бандуристів, яка протягом 1941 – 1943 рр. дала понад 200 концертів у Мирогороді й у селах району, мала в репертуарі понад 35 історичних, побутових та інших пісень. Ймовірно, був пов'язаний із підпіллям ОУН. Із 1944 р. працював у Державному українському народному хорі Г.Верьовки. Конструктор і удосконалювач бандури та інших музичних інструментів. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. Протягом останніх років жив у Києві на вулиці Лабораторній. Перша дружина – Оксана з Приліпки (м. Миргород); друга дружина Валентина Тимофіївна (з Решетилівки) разом із чоловіком працювала співачкою в хорі Г.Верьовки.

Марія Михайлівна (1903 р.н.) – миргородська співачка й бандуристка (20-40-х рр.), сестра Івана Михайловича Скляра, дружина Якова Сітка (див.).

Ольга Михайлівна (11.06.1906, м. Миргород – 26.03.1993, там само) – миргородська співачка, сестра Івана і Марії. Співала в хорі української автокефальної Троїцької церкви м. Миргорода (у 20-30-х рр.), у світському Українському народному хорі під керівництвом В.П.Гальченка. У шлюбі з Петром Павловичем Галенком (див.). Мали дітей Алісу і Юрія. Приятелька родини Прокопенків (див.).

Сестри Марія і Ольга Склярівни з матір'ю Степанидою. 1920-і роки.

Олександра – співачка хору Троїцької церкви в Миргороді (20-30-і рр.). Двоюрідна сестра Івана, Марії й Ольги Склярів. У першому шлюбі була за бандуристом Павлом Івановичем Коробкою (див.). Жила в будинку Коробок на нинішній вулиці Шевченка, 6/2, де за життя зупинявся поет Т.Г.Шевченко. У другому шлюбі – за Колесником (див.).

Іван Іванович (1900, м. Миргород – ?) – миргородський кобзар, співак (баритон), танцюра, драматичний і комедійний артист, учасник Миргородської капели бандуристів (1925 – 1935), Державного українського народного хору (з 1944 р.). Виготовляв бандури. Під час німецької окупації жив у Миргороді. 1942 р. грав у

Іван Іванович Скляр. 1937 р.

Михайло Іванович Скляр. 1969 р.

комедії М.Кропивницького «Пошилися в дурні» (поставленій П.Горбенком) роль Дранка. В 1941 – 1942 рр. був пов'язаний із підпіллям ОУН. Виконував «Думу про утікання Мазепи» на новорічному вечорі в Миргороді 1943 р. Останні роки життя провів у Києві. Дітей не мав. Мав брата Михайла, теж бандуриста. Двоюрідний брат Івана Михайловича Скляра (див).

Михайло Іванович (7.07.1907, Миргород – 20.12.1990, там само), брат Івана Івановича. Народився і помер у Миргороді. З 1925 р. – учасник Миргородської капели бандуристів, з 1944 – Державного українського народного хору. Жив на вулиці Горбовій (згодом Братів Козленків), № 38. Дружина – Євдокія Василівна Кузьменко (померла в 1970-х рр.). Дітей не мав. У 80-х рр. у нього зберігалася картина художника й бандуриста М.Соколовського «Кобзар». Бандура й картина згоріли під час пожежі в його хаті в 1990-х рр.

Леонід Іванович (16.07.1932, м. Миргород – 2.06.1960, м. Миргород) – миргородський кераміст, поет-аматор. 1959 р. закінчив Миргородський керамічний технікум (у групі викладачки В.С.Панащатенко). Жили на вул. Піонерській (нині Незалежності), №14, за садибою Соколових; дуже бідували. Його батько загинув на фронті. Мати – Марія Андріївна. Працював у закладах культури. Писав ліричні вірші російською й українською мовами, які публікувалися в миргородській газеті «Червона трибуна». Учасник драматичних гуртків. Похований на Всіхсвятському цвинтарі.

Скляр Катерина Павлівна – вчителька молодших класів Миргородської с/ш №1 (1950).

В Устивицькій волості існували чотири хутори Склярів.

Літ.: Малорос. книги. – С. 66; Миргородські вісті. – 1943. – 7 січ. – Ч.3. – С.4; Немирович Іван. Народний митець // Дніпро. – 1964. - № 7; Горбенко П. Народний умілець // П.п. – 1966. – 14 липня. - № 83; Сарма-Соколовський М. Червона плащаниця // Київ. – 1997. - № 3-4. – С. 20; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 106 – 110.

Арх.: МКМ. ОФ. – Інв. № 9893/р-7799; МКМ. НА. – Жолдак М.П. Спогади про Скляра Івана Івановича: рукопис. – 1996 р. – Арк. 1 – 4; Архів авторки. – Спогади Т.В.Козакової. Запис авторки 2000 р.; Спогади Н.І.Макоздюби. Запис авторки 2001 р.; Спогади Д.І.Плахотіної, нащадка роду Склярів. Запис авторки, 2011 р.; Спогади Зінаїди Скляр-Орлик. Записав Ю.В.Скляр, 2011 р.; Спогади А.П.Жижки, сусідки Склярів. Запис авторки, 2013 р.

Скоба Антін Якович (бл. 1865, ін. дані 1853 – 1908) – сліпий лірник, рецитатор. За одними даними, він жив у містечку Багачці Миргородського повіту, за іншими – в Малій Багачці (хутір Багачка, що поблизу села Петрівців). Грав у Хорольському, Миргородському й Лубенському повітах. Знав думи і кілька десятків псалмів. Його виконання записували О.Сластьон і Ф.Колесса.

Скок Олекса – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Скопченко Луцик – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Скорик Іван – посполитий Шишацької сотні (1718).

Скоробагачі (Скоробагатьки, Скоробагатченки).

Скоробагатько Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). В реєстрі записаний також «Онацько, Скоробагатьків зять», теж козак сотні Кирика Попівського.

Скоробагатченко Мелешко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Скоробагач Олефір – військовий товариш Миргородського полку (1693), жив у Миргороді.

Скоробагач Петро – козак Миргородської сотні (1718).

Скоробагаченко Гордій – козак Миргородської сотні (1718).

Скоробагаченко Петро з братом Гордієм – заможні козаки Миргородської полкової сотні, жили на одному дворі (1723).

Скоробагатько Яків – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Скоробагач Петро з сином Остапом і небожем Дем'яном – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, малоґрунтові.

Скоробагач Олексій – житель Миргорода (1750), козак, мав родину підсусідків – Якова Пранціпаленка з матір'ю Ганною.

Скоробагатченко Олексій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із дядиною Варкою мали 1 двір, 2 хати.

Скоробагач Петро Петрович (бл. 1857 – ?) – дворянин, член Сагайдацького сільськогосподарського товариства Миргородського повіту (1911).

Скоромні (Скоромненки).

Скоромненко Мусій – козак у с. Зуївцях (1718). Він же Скоромний Мусій – козак с. Зуївців Миргородської сотні, зубожілий, піший (1723).

Скоромненко Грицько – козак у с. Зуївцях (1718).

Скоромненко Мартин – козак Миргородської сотні (1732).

Скоропадські.

Михайло Васильович (бл. 1697 – 2.01.1758, м. Глухів) – бунчуковий товариш Чернігівського полку, генеральний підскарбій Війська Запорізького (1740 – 1758). Учасник походів на Кавказ (1729), до Польщі, під м. Хотин (1739). Упорядник скарбової системи Гетьманської України. Знався на літературі, мав добру бібліотеку, де зберігав старовинні документи. Власник маєтностей у Чернігівському полку, зокрема, в с. Локні (Локнистому). Мав будинок у м. Глухові (на Білополівці), садибу з господарством у м-ку Сорочинцях Миргородського полку. 7 квітня 1725 р. в м-ку Сорочинцях одружився (другим шлюбом) з Параскою Данилівною Апостол (див.), донькою гетьмана. Разом із ними 1725 р. в Сорочинцях жив батько Василь Скоропадський. Михайло Васильович мав синів Івана та Якова. Їхній нащадок – гетьман Павло Петрович Скоропадський (1873 – 1945).

Іван Михайлович (9.08.1727 – 1782) – син Михайла Васильовича. Народився в м-ку Сорочинцях. Навчався в Київській академії, бував за кордоном. З 1752 р. служив у війську в званні бунчукового товариша Чернігівського полку. Генеральний осавул (1762 – 1781), одержав чин бригадира при відставці. Депутат шляхетства від Глухівського повіту до Комісії зі складання проекту Нового Уложення законів Російської імперії. Серед українських кіл його вважали можливим претендентом на уряд гетьмана. Був чудовим промовцем. Власник маєтностей у Киселівській і Синявській сотнях. Жив у с. Локні. Дружина (вона другим шлюбом, від 23.05.1759 р.) – Уляна Василівна Кочубей, донька полтавського полковника. Їхні діти: Василь (бл.1754 – ?), суддя 1-го департаменту Чернігівського генерального суду; Софія (1767 – 1833) – за генерал-майором кн. Петром Олександровичем Прозоровським. Мали родинні стосунки з Фроловими-Багреєвими (див.).

Ганна Семенівна – селянка графа К.І.Гудовича в Сорочинцях (1835). Ймовірно, раніше належала Скоропадським.

Літ.: Дневник генерального подскарбия Якова Марковича // К.С. – 1893, ноябрь. – Приложения. – С. 164; КМА. – С.491.

Арх.: ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 143. – Арк. 53 зв.

Скороходи (Скороходенки).

Скороходенко Левко – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718).

Скороходенко Процько – козак Сорочинської сотні, «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723). Скороход Троцько (Трохим?) – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Скороходів Михайло – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Скороход Павло (1749 – ?) – служив у війську з 1764 р. Із 1783 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Скорчелетті Єлизавета Йосипівна – з 1913 по 1916 р. служила фельдшером-акушеркою в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту. 1922 р. записана серед підзвітних осіб Миргородського курорту.

Скочкар Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Скочки.

Скочко Іван – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Савка – заможний посполитий у с. Черевках (1723).

Скочко Іван Р. – родом із В.Сорочинців. У 1913 – 1918 рр. навчався в В.Сорочинській учительській семінарії, однокласник Іванан Майстренка (див.). Навчався погано, мав брутальний характер. Після 1917 р. став на бік більшовизму. 1942 р. був начальником поліції в одному з районів окупованого Києва; за припущенням І.Майстренка, був пов'язаний із сталінським підпіллям Києва.

Скочко Микола – миргородський бандурист 1920-х років. Його біографічні дані відсутні.

Скочко Євдокія (близько 1897, м. Миргород – 80-ті рр. ХХ ст., там само) – миргородська бандуристка, співачка, авторка пісень, віршувальниця. Жила на Мочарі (нині вулиця Берегова). Ще задовго до створення Миргородської капели бандуристів вона стала однією з перших у місті жінок-кобзарок. За часів молодості Євдокії поблизу її хати була толока, де на колодках вечорами збиралася молодь. Євдокія грала їм на бандурі, співала народні пісні, а також власні короткі гостро-дошкульні сатиричні пісеньки. У 30-х – 50-х роках Є.Скочко була учасницею Миргородської капели бандуристів, виступала з цим колективом на Полтавщині та за її межами. Похована в Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Скраги.

Скрага Грицько – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Скряга Іван – посполитий у с. Савинцях (1718). 1723 р. згаданий Іван Скрига – козак у с. Савинцях.

Скребці.

Скребець – керівник повстанського козацько-селянського загону, який 1637 р. діяв проти польської шляхти на Лубенщині.

Скребець Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Скребець Василь Якович – лохвицький сотник Миргородського полку (вересень – листопад 1657 р.), лохвицький сотник Лубенського полку (травень 1659 р.).

Скребець Василь – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Скребчиха Ганна – козачка Миргородської полкової сотні, вдова, мала наймитів (1723).

Скрипники.

Скрипник Яким – житель Миргородської сотні (1718).

Скрипник Юсько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Скрипникова Пилипиха – убога посполита у Миргороді 1723 р.

Скрипник Василь – війт у м-ку Багачці Миргородського полку (1723).

Скрипник Іван – посполитий у с. Біликах (1723).

Скрипник Василь – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Скрипник Максим – посполитий у с. Попівці (1723).

Скрипник Матвій – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Скрипничка Ганна – убога посполита в с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Скрипник Трохим – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Скрипник Андрій Андрійович (1890, с. Велика Обухівка – ?) – колгоспник колгоспу ім. Кірова в с. Великій Обухівці, тесля. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Скрипченки.

Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Скрілі.

Скріль Андрій – козак Хомутецького куреня (1718). Андрій із сином Олексієм – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). В ревізії містечка 1738 р. Андрій записаний як козак-підпомічник малоґрунтовий.

Скрілиха Марія – посполита в Хомутці (1723).

Скубатенко Ничипір – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях, 1723 р. (Це прочитання дослідниці Г.Швидько).

Скубієнко Григорій з братом Михайлом – козаки середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Скублії (Скублієнки). Пор. також: Скубатенко.

Існують відомості про козацького старшину Скубрія (чи не Скублія?), четвертованого поляками близько 1638 р.

Скублієнко Остап – козак Сорочинської сотні (1718).

Скублієнко Ничипор – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). 1732 р. записаний на тій самій службі як Скублій.

Скульські.

Скульська Роза Ліпівна – донька багатого миргородського купця Ліпи Маневича Виноградова (див.), глуха від народження. Була видана в Миргороді заміж за бідного студента Михайла Скульського (за іронічним висловом їхньої онуки письменниці Олени Скульської, чоловік для Рози «был приобретен на мукомольные деньги»), який у майбутньому вивчився на лікаря. До 1917 р. Роза Скульська була власницею двох дуже заможних будинків, придбаних на батьківські кошти, на самому початку вул. Сорочинської (це приблизно в районі нинішніх санаторіїв «Хорол» і «Райдужний»). За перших років радянської влади її будинки були націоналізовані й віддані в підпорядкування курорту. Роза мала сина Григорія Михайловича Скульського (див.), письменника, й онуку Олену Григорівну Скульську, теж письменницю.

Скульський Григорій Михайлович (26.09. (9.10).1912, м. Миргород – 12.07.1987, м. Таллін) – поет, прозаїк, драматург. Народився в родині лікаря-єврея. Предки за материнською лінією (купці Виноградови, див.) мали в Миргороді млин. Дитинство Григорія було бідним, з юних літ довелося дбати про свою одиноку матір. Освіту здобував у фінансовому технікумі, згодом на філологічному факультеті Київського педагогічного інституту (закінчив

1937 р.), навчався в аспірантурі. Мандрував. Учасник Другої світової війни, військовий кореспондент, мав нагороди. В перші дні звільнення Миргорода був у місті з редакційною машиною. По закінченні війни служив у військово-морському флоті. З 1950 р. жив у м. Талліні. Автор романів «В далекій гавані» й «Білі скелі», повістей та оповідань на військово-морську тематику, статей. Остання книга – «Тривога» (1987). Писав естонською й російською мовами. Донька літератора – Олена Скульська (н. 8.08.1950) – письменниця.

Григорій Михайлович Скульський.

Скупко Федір – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Слабченко Омелько – посполитий Шишацької сотні (1718).

Сластьони.

Сластьон (Сластіон, Сластіонов) Опанас Георгійович [2 (14).01.1855, м. Бердянськ. – 24.09.1933, м. Миргород] – український графік, живописець, архітектор, мистецтвознавець, етнограф, фольклорист, бандурист, педагог, музеолог, громадський діяч. Батько – Георгій Дмитрович Сластьон, іконописець-реставратор, мати – Марія Мартинівна. Навчався в Санкт-Петербурзькій академії мистецтв (1874 – 1882). В 1897 – 1899 рр. працював художником технічного комітету військового міністерства. З 1 січня 1900 р. жив у Миргороді, в 1900 – 1928 рр. викладав у Миргородській художньо-промисловій школі (художньо-промисловий інститут, художньо-керамічний технікум) малювання і композицію орнаментики. Протягом деякого часу виконував обов'язки директора. Викладав малювання в профшколі технікуму, на миргородських педагогічних курсах. Був зберігачем музею в художньо-промисловому інституті. Губернський і повітовий земський гласний. 1904 р. – член правління Миргородського музично-драматичного гуртка. На літературно-музичному вечорі, влаштованому в миргородському Народному Домі 15 травня 1911 р. для збору коштів на пам'ятник Т.Шевченкові в Києві, був автором постановки «живих картин» за поемою Т.Шевченка «Гайдамаки». Мав чин губернського секретаря. В 1917 – 1920 рр. став ініціатором створення й організатором Миргородського краєзнавчого музею, очолив комісію зі збирання історико-культурних цінностей на Миргородщині. Голова Миргородського товариства «Просвіта» (1919). Сластьон – один із засновників українського архітектурного стилю; автор ансамблю курортних будівель у Миргороді (1917 – 1918), низки проектів житлових будинків у місті. Ілюстратор творів Т.Шевченка, Д.Мордовця, М.Коцюбинського, праць Д.Яворницького. Автор численних історичних, жанрових картин, зокрема, картини «Миргород» (1901), серії портретів українських кобзарів. Автор статей із питань мистецтва, етнографії тощо. В 1912 – 1913 рр. писав під псевдонімами Гончар, Опішнянський гончар. За його участі в Миргороді 1925 – 1926 рр. створено Першу селянську капелу бандуристів ім. Т.Г.Шевченка. У Миргороді О.Сластьон жив у найманих і службових помешканнях: у трикімнатній квартирі при художньо-промисловій школі (1900), в хаті Помонихи на Мочарі (1902), по вулиці Лікарняній, № 37 (1915), знову на службовій квартирі в керамтехнікумі (з 1924 р.), у флігелі садиби І.А.Зубковського по вул. Пролетарській, тодішній № 17 (у 1927 – 1933 рр.). В 90-х рр. XIX ст. протягом деякого часу Сластьони жили в с. Василівці й м-ку Шишаках. Навесні 1909 р. О.Сластьон купив собі хутір Дернів на р. Пслі й улітку жив там. Мав надзвичайно широке коло знайомих.

Опанас Сластьон.

Сластьонова Марія Іванівна – дружина О.Г.Сластьона. Походила з роду Лизогубів (внучата небога матері М.В. Гоголя). Набагато молодша від чоловіка. Активна діячка культурного життя Миргорода початку XX ст., протягом деякого часу працювала в Миргородській художньо-промисловій школі, була членом опікунства Миргородської земської богадільні (1908). 1911 р. була розпорядницею літ.-муз. вечора, присвяченого Т.Шевченкові в Народному Домі Миргорода. Марія Іванівна померла пізніше від чоловіка. Діти: двоє синів померли немовлятами; донька Ганна (бл. 1896 – ?), у шлюбі Лінч – закінчила курс у Лондонському комерційному інституті, вийшла заміж за англійця, з 1922 р. жила в Італії, 1924 – в Рурській області Німеччини, матеріально допомагала батькам; син Юрій.

Микола Георгійович (1871 – ?) – брат Опанаса Сластьона. В 1906 – 1913 рр. був зберігачем Катеринославського музею ім. О.М.Поля.

Юрій Панасович (1903, м. Миргород – 1980, м. Денвер, штат Колорадо) – син О.Г.Сластьона. Архітектор, художник, композитор. У Миргороді в 1920-х рр. виконав проект перебудови будинку Івашини-Надтоки під краєзнавчий музей; за його проектами будувалися перші житлові корпуси Миргородського курорту (на території колишнього маєтку поміщика Ковалевського). 1924 р. навчався в Києві, 1934 р. жив у Харкові (вул. Технологічна, буд. 10, пом. 8). По смерті Опанаса Георгійовича влада виселила його дружину Марію Іванівну до іншого, значно меншого помешкання, тому Юрій передав до Миргородського краєзнавчого музею більшу частину батькової бібліотеки та деякі його речі. Після Другої світової війни емігрував, із 1949 р. оселився в США, де займався художньою творчістю. Дружина (шлюб 1924 р.) – Софія Мазниченко, донька миргородського міщанина.

Літ.: Аббасов А. Опанас Сластьон: Життя і творчість. Нарис. – К., 1973; Опанас Сластьон: Бібліографічний покажчик. – Упорядник В.М.Ханко. – К., 1988. – С. 3 – 6; Ханко В. О.Г.Сластьон і народне мистецтво // П.п. – 1973. – 25 вересня. - № 114; Його ж. Шевченкіана художника і мистецтвознавця О.Г.Сластьона // НТЕ. – 1988. - № 2. – С. 32-41; Опанас Георгійович Сластьон: Каталог виставки. – Упоряд. В.Ханко. – Полтава, 1985; Нестуля О. І С. Невідома автобіографія О.Г.Сластьона // Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С.78 – 80; Епістолярна спадщина ак. Яворницького. – Вип.3. – С. 722; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – 236 с.

Арх.: МКМ. НА. – Соколовська Є. Опанас Георгійович Сластьон: Портрет з пам'яті (Неопубліковані спогади). – Машинопис.

Сливицький (**Сливинський**, у деяких документах – Сливкин) Степан – у 1770 – 1773 рр. гадяцький полковий писар. У 1787 р. – стряпчий, володів хутором Ковалівським (8 душ) Миргородського повіту.

Сливні (Сливненки).

Сливні Яцько і Іван – козаки в с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Сливенко (Сливненко) Яцько – «можній середній» козак с. Савинців (1723).

Сливненко Трохим – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Сливний Іван Савович (1859 – ?) – козак, місце його проживання – «дачи с. Олефировки Савинской волости»; 1913 р. мав 20 десятин землі.

Сливник Олексій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Слиньки – в XIX ст. власники Слинькового хутора в районі с. Попівки.

Сліпенькі (Сліпенченки).

Сліпенький Ярема і «Степан, Сліпенького брат» – посполиті в Миргородській сотні (1718).

Сліпенченко Василь – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сліпенький Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Довгалівці.

Сліпець Яким – староста шпиталю при церкві Різдва Христового м-ка Багачки Миргородського полку (1723).

Сліпі.

Сліпий Андрушко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – староста шпиталю при Свято-Воскресінській церкві м. Миргорода (1723).

Ярема – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Яким – посполитий у с. Попівці (1723).

Сліпченки.

Грицько – козак Миргородської сотні (1718).

Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Федір – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – «можнійший» козак с. Слобідки Миргородського полку (1723). Є в реєстрі 1732 р.

Гаврило з синами Кузьмою і Кирилом – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).

Іван – 1738 р. виборний козак у с. Гаркушинцях, малоґрунтовий.

Ілля – 1738 р. козак-підпомічник у с. Петрівцях, малоґрунтовий.

Віктор – 1919 р. служив у червоній військовій частині в Миргороді, командував кулеметною сотнею. Під час повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. сотня Сліпченка приєдналася до повстанців. Був членом повстанського штабу, брав участь у роззброєнні членів ЧК.

Микола – житель с. Гаркушинців, під час голодомору 1932 – 1933 років, згідно з законом «про п'ять колосків», був позбавлений радянською владою волі.

Петро – радянський активіст у с. Гаркушинцях, під час голодомору 1932 – 1933 рр. відбирав у селян захований хліб.

Василь Михайлович (1905, с. Комишня – ?) – із селян, бухгалтер у с. Попівці. 1946 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1946 р.

Слісаренко [А.А.] – 1912 р. секретар Миргородського сільськогосподарського товариства.

Слітенко – козак-підпомічник, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 1-ій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Слободинський Кіндрат Володимирович – 1904 р. начальник залізничної станції Ромодан.

Слобожан Федір Макарович (1847 – ?) – козак, житель с. Баранівки Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Слоновський Михайло Іванович – 1785 р. губернський протоколіст, можливо жив на Миргородщині (посвідчив купчу А.Остроградського М.Трохимовському).

Слухаєвські.

Слухаєвський Кіндрат – священик Миколаївської церкви м-ка Потоку Миргородського полку, 1752 р. мав у Потоці власний житловий двір.

Слухаєвський Федір Кирилович –освіту здобував у Полтавській духовній семінарії. З 1891 р. в сані священика. З 1897 р. на службі в Миргородському повітіі. В 1902 – 1912 рр. священик Преображенської церкви м-ка Комишні. Законовчитель Комишанського 1-го народного училища.

Слухаєвська Євгенія Федорівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1905 р. учителька-завідувачка Комишанського народного училища, була на цій посаді також 1911 р.

Сергій Григорович (11.02.1896 – ?) – із священицької родини на Полтавщині. Одержав освіту в Полтавському духовному училищі (семінарії?). 1916 р. закінчив школу прапорщиків, у царській армії мав звання підпоручика. В жовтні 1920 р. служив у Армії УНР помічником командира 3-го Чернігівського кінного полку Окремої кінної дивізії. Подальша доля невідома.

Володимир Петрович (1897, с. Остап'є, нині Великобагачанського району – 23.11.1937, м. Полтава) – походив із духівництва, мав вищу освіту (закінчив Полтавську духовну семінарію й Санкт-Петербурзький лісовий інститут. З 1922 р. – священик УАПЦ., служив у церквах Зіньківського й Кобеляцького районів. Близько 1923 – 1924 рр. був настоятелем Лубенського собору УАПЦ. Жив у с. Великих Сорочинцях. Уперше був заарештований 1929 р., засуджений до 10 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у Полтаві, працював бухгалтером. Вдруге засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Борис Петрович (1901, с. Остап'є – 2.06.1938, м. Полтава) – із духівництва, мав середню освіту (закінчив 1919 р. Полтавську духовну семінарію). З 1926 р. - священик УАПЦ у селищі Диканьці. Заарештований у вересні 1929 р. Був засуджений 1930 р. до 3 р. позбавлення волі. Після звільнення працював бухгалтером промартілі в Полтаві. Вдруге засуджений 1938 р. до розстрілу. Реабілітований 1990 р.

Микола Петрович (1902, с. Остап'є – 23.11.1937, м. Полтава) – походив із духівництва, мав незакінчену вищу освіту (закінчив Полтавську духовну семінарію, навчався в Полтавському інституті народної освіти). Священик УАПЦ з 1923 р. Служив у церквах Миргородського, Чорнухинського й Лубенського районів. 1929 р. жив у с. Великих Сорочинцях, служив священиком місцевої громади УАПЦ. Уперше був заарештований 1929 р., засуджений 1930 р. до 5 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у Полтаві, працював бухгалтером. Вдруге засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Літ.: Отчет МУЗУ за 1901 г. – Миргород, 1902. – С. 78; Клировая книжка. – С. 401; Отчет МУЗУ за 1907 г. – Миргород, 1908. – С. 85; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 225; Тинченко Я. Офіцерський корпус. – С. 149; Терор проти церков [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http: // www.poltava-repres.narod.ru

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 247.

Слуцькі.

Слуцький Павло – українець, козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Тимофій – осавул полкової артилерії Полтавського полку (1734).

Слуцькі – міщани-євреї, власники лавок у Миргороді на базарній площі (1913).

Слуцький Давид Зельманович – до 1917 р. мав у центрі Миргорода (вул. Гоголівська, № 105) велику садибу: 2 заможні будинки, комора, 2 сараї – мурований і мазковий. За радянської влади ці його будинки були націоналізовані. Більшовиками були націоналізовані також 2 добротних будинки Д.Слуцького на початку вул. Сорочинської (нині це територія курорту), які були передані в підпорядкування курорту.

Слуцький – житель Миргорода, єврей, близько 1917 – 1918 рр. мав садибу на Соборній площі, що поряд із пожежнею й старим скарбництвом.

Берко й Беніамин – міщани, 1915 р. мали в м-ку Попівці млин із двигуном, де працювали 3 робітники.

Соломон Маркович – директор Миргородського міського клубу в 1920-х рр. Мав акторські й режисерські здібності.

Слуцький – директор Миргородського курорту (1935).

Зельман – у 1930-х рр. був членом гуртка астрономії (світознавства) в Миргороді, яким керував В.Д.Омельченко.

Случевський Костянтин Костянтинович (1837 – 1904) – громадський діяч, літератор, географ, етнограф. Жив у Санкт-Петербурзі. Син сенатора, здобув освіту за кордоном. Мав звання гофмейстера. Автор публікацій у часописі «Современник». Головний редактор газети «Правительственный вестник». Володів маєтком (дачею) у Миргородському повіті, поблизу м-ка Шишак (до кінця ХХ ст. в Шишаках збереглася назва Долина Случевського).

Сльоти.

Сльотенків Лук'ян – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Сльота Роман – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, кінний, мав хату в дворі священика Троїцької церкви Іоанна Григорієва.

Слюзи – козацько-старшинський рід переважно Сенчанської сотні Лубенського полку.

Слюз Павло Федорович (бл. 1746 – ?) – у 1771 р. військовий канцелярист , сотник другої Сенчанської сотні. 1782 р. – бунчуковий товариш, 1791 – прем'єр-майор. Лохвицький повітовий предводитель дворянства. Дружина – Олена Андріївна (померла між 1786 і 1798 рр.), донька підкоморія А.Остроградського.

Слюз Степан Олексійович – голова Миргородсько-Лохвицької Межової комісії (1869 – 1872).

Слюзик Франц Войцехович – ветеринарний фельдшер у м-ку Сорочинцях (1903 – 1910).

Слюсарі (Слюсаренки).

Слюсар Богдан – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Слюсар Фесько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Слюсар Олефір – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Слюсар Федір і Слюсаренко Демко – 1723 р. піддані Михайлівського Сорочинського монастиря.

Слюсаренко Хведір – козак с. Баранівки (1718).

Слюсар Назар із братом Федором – козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Слюсар Тимко – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Слюсар Андрій – 1738 р. козацький підсусідок у с. (Малих) Сорочинцях.

Слюсар Михайло Степанович (1861 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Слюсар Єремій Степанович (1866 – ?) – козак, житель с. Баранівки, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Слюсар Георгій Карпович (1873 – ?) – селянин, жив у м-ку Березовій Луці, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Слюсаревські.

Слюсаревський Дмитро Петрович – поручик, близько 1862 – 1870 рр. мав 89 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Слюсаревська Дарія Єрмолаївна – жителька Миргородського повіту, дружина поручика. 1897 р. була членом Православного Місіонерського товариства.

Смаги (Смаженки).

Смаженко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Смага Гордій з братом Гордієм – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). Смага Гордій є і в списковi козаків 1732 р. як житель Хомутця.

Смага Никифор (Ничипор) – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Смага Кузьма – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); козак с. Зуївців Миргородської сотні, зубожілий, піший (1723).

Смаґа Хома – заможний посполитий у с. Зуївцях (1723).

Смага Ничипор – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Смаженко Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Смаженко Андрушко – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Він же Смага Андрій, із сином Антоном вони – виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові (1738).

Смаженко Ілля – 1738 р. козак-підпомічник у с. Зуївцях, малоґрунтовий.

Смага Андрій – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Смагіни.

Іван – дворянин, власник маєтку (179 душ) у Сумському повіті Харківської губернії. Мав дітей Івана, Олександру.

Іван Іванович – син дідича Сумського повіту, 1831 р. вступив у службу юнкером до Артилерійського училища. Звільнений від служби 11 листопада 1848 р. у званні гвардії штабс-капітана. Дідич села Токарів Сумського повіту Харківської губернії, де мав 560 десятин землі. У Миргородському повіті мав 1256 десятин землі (посаг дружини). У шлюбі з Ганною, донькою Олександра Дмитровича Хрущова (див.), поміщика с. Бакумівки Миргородського повіту. Діти: Олександр, Сергій, Олена.

Ганна Олександрівна – дворянка, дружина Івана Івановича. Близько 1864 – 1869 рр. мала землі: 428 дес. у м-ку В.Сорочинцях із хуторами; 374 дес. в х. Хрущова (вимежованому з дач м-ка В.Сорочинців); 137 дес. при с. Бакумівці; 323 дес. у х. Смагіної (в дачах с. Бакумівки). 1896 р. була вдовою гвардії штабс-капітана, жила в Бакумівці. 1915 р. її спадкоємці мали гуральню (10 робітників) при с. Бакумівці.

Олександра Іванівна – сестра Івана Івановича, дворянка Сумського повіту, 1860 р. була незаміжньою.

Олександр Іванович (21.11.1860 – вересень 1929) – син Івана Івановича, дворянин. Прогресивний земський і громадський діяч кінця XIX – початку XX ст., журналіст, видавець. Народився в с. Токарях Сумського повіту. Хрещені батьки: перша пара – Василь Іванович Муравйов-Апостол, дідич Миргородського повіту, і Ганна Іванівна Хрущова, дідичка Миргородського повіту; друга пара – Павло Петрович Гарднер, губернський секретар, житель Москви, і Олександра Іванівна Смагіна, дворянка Сумського повіту. Закінчив Сумське реальне училище. 1882 р. розпочав службу в Київському акцизному управлінні молодшим помічником наглядача, 1888 р. став

Смагін Олександр. 1897 р.

старшим помічником. 24 серпня 1889 р. обраний мировим суддею 3-ї дільниці Миргородського судового мирового округу (замість померлого А.І.Гречки), був на цій посаді до 1890 р. З 12 липня 1889 р. по 1891 р. виконував обов'язки земського начальника 4-ї дільниці Миргородського повіту; в 1891 – 1902 рр. – земський начальник. Із 1902 до 1904 р. був обраний полтавським дворянством на платну посаду члена Полтавського відділення Дворянського банку. Член Полтавської губернської земської управи (1904 – 1906). 1892 р. одержав указ Герольдії (по Харківській губернії) про затвердження роду в правах дворянства. Із 1893 р. опікун Бакумівського початкового народного училища, яке розміщалося в будинку Смагіних. Мав чин губернського секретаря (1896). Губернський земський гласний (1898 – 1902). Повітовий земський гласний (1904 – 1910). Надвірний радник (1904 – 1913). З 1 жовтня 1905 р. разом із Василем Яковичем Головнею був видавцем щоденної літературно-економічної і громадської газети «Полтавщина». Служив у Полтавському земельному банку. 1906 р. був кандидатом до першої Державної Думи, але відмовився від балотування. Близький знайомий В.Г.Короленка, автор спогадів про нього. У грудні 1905 р. займався розслідуванням Сорочинської трагедії. Приятелював і листувався з А.П.Чеховим. В 1899 – 1904 рр. був членом Добродійного товариства видання корисних і дешевих книжок. На початку XX ст. жив на х. Крячунівщині поблизу с. Бакумівки Миргородського повіту, де в нього переховувалися переслідувані поліцією політичні діячі. З 1914 р. був мировим суддею Миргородськго повіту. 1913 р. мав 45 десятин землі; 1915 р. володів цегельнею при х. Крячунівщині, де працювали 6 робітників. Після жовтневого перевороту 1917 р. все його майно було конфісковане радянською владою. За гетьманщини, навесні 1918 р. Смагін повернувся до Бакумівки, вимагав повернення йому конфіскованого майна. Дружина – Любов Василівна (бл. 1878 – після 1917), яка, за даними жителів с. Бакумівки, походила із селян, служила покоївкою у О.Смагіна; вони обвінчалися без згоди матері Смагіна в с. Грем'ячій; 1913 р. жила в с. Бакумівці, була власницею 226 десятин землі в Миргородському повіті; померла в старечому притулку. Мали доньку Наталю, яка у 20-річному віці захворіла на психічну хворобу. За одними даними жителів Бакумівки, О.Смагін помер у Полтаві, за іншими – помер у дорозі після того, як його побили в с. Токарях.

Смагін Сергій Іванович.

Сергій Іванович (бл. 1864/1867 – ?) – син Івана Івановича. Дворянин. 1888 р. вступив до Харківського ветеринарного інституту, одержав вищу освіту. В 1893 – 1907 рр. голова Миргородської повітової земської управи, земський гласний. Губернський гласний у 1893 – 1902 рр. Мав чин колезького секретаря (1898), титулярного радника (1904), колезького асесора (1906). Завідувач бібліотеки-читальні в Хомутці (1896 – 1900), завідувач нововідкритої чайної в Хомутці (1897 – 1904). Ініціатор створення і перший голова правління Миргородського товариства взаємного кредиту (1905 – 1906). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1904 – 1913). Член Миргородської училищної ради (1908). Володів 1500 десятинами землі (за іншими даними – 423 десятинами). Жив у с. Бакумівці, де 1907 р. Смагіни мали винокурний завод, і в х. Заїр Сорочинської волості, де володів 410 десятинами землі. В Заорі збудував пивний завод із водогоном, тягнув до нього залізницю, але не встиг запустити завод у дію. Наприкінці 1917 – на початку 1918 р. радянські активісти конфіскували у Смагіна х. Заїр, землю, завод, усі будівлі, інвентар, худобу, зерно. 1926 р. на землях Смагіна створено комуну 75-го артилерійського полку. Подальша доля діяча невідома. Дружина – Віра Дмитрівна. Мали доньку Віру, в шлюбі Серафимович. (За даними місцевих жителів, доньку Смагіних звали Уляною). С.Смагін був близько знайомий із письменниками А.Чеховим, В.Гіляровським.

Смагіна Віра Дмитрівна (з дому Данилевська?) – дружина Сергія Івановича Смагіна. 1910 р. була головою Товариства допомоги бідним у м. Миргороді; в 1911 – 1913 рр. була опікункою ткацької майстерні в с. Олефірівці. До 1917 р. мала в Миргороді на вулиці Сорочинській добротний будинок (там, де нині південно-східне крило багатоквартирного будинку на вулиці Сорочинській, № 2). За перших років радянської влади будинок В.Д.Смагіної був націоналізований, а 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Смагіна Олена Іванівна (бл. 1855 – не раніше 1914) – донька Івана Івановича. Дворянка, жителька с. Бакумівки. Одержала домашню освіту. В 1894 – 1906 рр. була опікункою Бакумівського початкового народного училища Миргородського повіту. Власниця 294 десятин землі (між с. Бакумівкою і Байраком) та хутора Двірця поблизу Бакумівки. В Двірці мала гарну садибу з садком, економію, де були спиртовий завод (спирт відправляла до Німеччини), водяний млин, ковбасний цех, великий табун коней, багато корів і волів. Близько 1914 р. виїхала до Німеччини, подальша доля невідома. Маєток був зруйнований близько 1917 – 1918 рр. Була неодруженою, дітей не мала.

Два хутори Смагіних існували в Хомутецьцій волості, один – Сорочинської волості.

Літ.: Адрес-календарь, 1891. – С. 177; Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – С. 278; Списки дворян, 1913. – С.10; Отчеты МУЗУ (за 1893 – 1913 рр.); Списки лиц. – С. 1 – 6; Герасименко О. А.П.Чехов і брати Смагіни // П.п. – 1988. – 28 серпня. – № 138;

Полтавщина. – С. 43; Періодичні видання Полтави та Полтавської губернії (1838 – 1917). – Львів – Київ, 1996. – С. 59; Аббасов А. Бакумовская находка // Между Доном и Днепром: Сб. – Воронеж, 1997. – С. 58 – 74; Розсоха Л. Брати Смагіни // Миргород. – 1999. – 16 вересня. – № 40.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 9, 10 зв.; Алфавит дач. – Арк. 4 зв., 110 зв., та ін.

Смаглії (Смаглієнки).

Смаглій Павло – посполитий у с. Попівці (1723).

Смаглієнко Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Смаглій Трохим – житель Миргорода (1794), кріпак родини княгині Т.Гурамішвілі.

Смаглієнко Федір Савович – селянин, 1904 р. – начальник залізничної станції Миргород.

Смаженки (див.: Смаги).

Смаленко Кіндрат – 1725 р. міський війт Шишацької сотні Миргородського полку. (Пор.: Смоленко).

Смалі.

Смаль Демко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Смаль Василь Матвійович (1851 – ?) – козак, житель м-ка Шишаків, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Смаль Федір Матвійович (1860 – ?) – козак, житель м-ка Шишаків, 1913 р. мав 37 десятин землі.

Смаль І.Ф. – учитель Великосорочинської учительської семінарії (1918). Мав політичні погляди, близькі до більшовицьких.

Смальченко Гнат – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Смарков Григорій Іванович – 1864 р. титулярний радник, «смотритель» міської лікарні в Миргороді.

Сметанін Н.С. – 1937 р. співробітник Миргородського райвідділу НКВС, у місцевій тюрмі знущався над репресованими. У листопаді 1937 р. заарештовував, зокрема, Григорія Васильовича Воскобійника (див.).

Сметанки.

Сметанка Яків – козак Сорочинської сотні (1718).

Сметанка Михайло – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Сметанник Павло – значковий товариш Миргородського полку (1788).

Смирнови.

Смирнов Григорій Іванович – титулярний радник, 1865 р. доглядач Миргородської міської лікарні; 1878 р. згадується як колишній «смотритель» Миргородської земської лікарні. 1878 р. одержував від земства щомісячну допомогу в розмірі 5 карбованців.

Смирнов Іван – наприкінці XIX ст. – секретар Миргородської повітової земської управи.

Смирнов П.Я. – миргородський повітовий спеціаліст із бджільництва (1912).

Сміливий Юсько (в публікації О.Бодянського – Іосько) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Смілий Ясько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Смілівський Степан (1756 – ?) – походив із дворян, служив у війську з 1769 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Смілянські.

Смілянський Грицько – козак Устивицької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні; сотенний отаман Устивицької сотні Миргородського полку (1723), мав сина Петра.

Смілянський Роман – козак Устивицької сотні (1718); козак середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723); устивицький сотенний отаман (1737).

Смілянський – купець у м-ку Комишні (поч. XX ст.). Був убитий разом із донькою за допомогу денікінцям. У його будинку було створено клуб.

Смола Іван – наказний сотенний хорунжий Потіцької сотні М.п. (1718). Стрілецький отаман Потіцького куреня (1723, 1725).

Смоленко Дем'ян із братом Іваном – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). (Пор.: Смаленко).

Смолешенко Степан – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Смоліни.

Смолін Федот – козак Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який близько 1904 – 1910 рр. дислокувався в Миргороді. Брав участь у придушенні селянського повстання в Сорочинцях 1905 р. Мав дружину в Оренбурзі, але не повернувся до неї, пристав у прийми до миргородської дівчини Насті з Приліпки (жили на нинішній вулиці Лазоренка, №2). Мали синів Віктора й Олександра.

Смолін Віктор Федотович – у 1930-х рр. XX ст. став директором миргородського санаторію Міністерства соціального забезпечення. Згодом був переведений на посаду керівника санаторію в Гагри, ще пізніше жив у Києві. Мав дітей Руслана, Людмилу, Ніну.

Смолін Олександр Федотович – розстріляний у Миргороді під час німецької окупації міста 1941 – 1943 рр.

Смолоніжки (Смолоніжченки, Смолоноги).

Смолонога Прокіп – козак Шишацької сотні (1718). Він же Смолоніжченко Прокіп – «можнійший» козак Шишацької сотні (1723). (В публікації Г.Швидько хибно – Смолопужченко). Він же Смолоножка Пронь – козак Шишацької сотні (1732).

Смолоноженко Пронь – 1766 р. значковий товариш Миргородського полку. (Іноді прізвище хибно згадується як Столоноженко. В.Кривошея подає відомості про Столоноженка Проня – значкового товариша (1713) з куреня Лісницького Миргородського полку).

Смолоніжки – козаки, 1781 р. мали хутір у Шишацькій сотні – 6 хат виборних козаків.

Смоляга Панас Сергійович (1901 – 1972) – кобзар-аматор із с. Савинців. Навчався гри на бандурі 1945 р. у двох сліпих мандрівних старців-бандуристів із м-ка Лютеньки. Виконував народні пісні, твори на слова Т.Шевченка, «Думу про Бондарівну».

Смоляк Онаній (Ананій) Єлисейович (1899, Вінницька обл. – ?) – українець, із селян, мав середню освіту. Директор школи в с. Шахворостівці Миргородського району. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Смотренко Грицько – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Смотрило Григорій – убогий посполитий у с. Мальцях (1723).

Снігур Яким – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Тихона.

Снігурівський Арсеній – священик у с. Ярмаках. Закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1904 р. законовчитель Ярмаківського початкового народного училища та сільської школи грамоти.

Снідень Степан – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Сніжченко Герасим із сином Яковом – заможні козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Снісарі (Сніцарі).

Сніцар Василь – сорочинський майстер, який 1720 року виконував оздоблювальні роботи (різьблення) в Сорочинському Свято-Михайлівському монастирі.

Снісар Грицько – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Снісар Прокіп – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із Григорієм Ляхневичем мали 1 двір, 2 хати. Снісар мав двох підсусідків – Трохима Сиваненка і Марію Великородівну.

Сніцар Федір – майстер народної скульптури в Миргороді (початок XIX ст.).

Снітовський Йосип Костянтинович – 1850 р. миргородський міський лікар, лікар 1-го відділення.

Снопок Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Собаченки (Собачченки).

Собачченко Фесько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Собатченко Хведір – козак Багацької сотні (1718). Либонь, він же – Собаченко Федір, піший козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Собецькі.

Собецький Захарій – козак Кременчуцької сотні Миргородського полку (1732), либонь, знатний: у спискові козаків записаний третім.

Собецький – осавул Кременчуцької сотні (1764).

Собки (Собченки).

Собко Опанас – убогий піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Собченко Іван з братом Григорієм – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Грицько Собко є також у реєстрі сотні 1732 р.

Собко Григорій – устивицький сотенний осавул (1738 – 1742).

Собченки Андрій і Максим – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723). Собко Андрій – міщанин Миргорода (1732).

Собки Василь і Петро – заможні посполиті у Хомутці (1723).

Собко – у квітні 1920 р. виконував обов'язки начальника мобілізаційного відділу при Миргородському повітовому військовому комісаріаті.

Собченко Никандр Леонтійович (бл. 1882 – ?) – міщанин, житель Мальцівської сільради, 1923 р. був позбавлений радвладою виборчих прав як противник «советов». Член громади УАПЦ в с. Мальцях (1924).

Соболєви.

Соболєв Семен Микитович – у 1881 – 1915 рр. служив старшим фельдшером у с. Петрівцях і Петрівцівській волості від Миргородської земської лікарні. Мав свідоцтво про спеціальну медичну освіту від Харківського військово-медичного управління.

Соболєв – власник будинку в Миргороді на Базарній площі, в якому 1890 року розміщалася друкарня міщанина М.А.Шика.

Соболєв (Соболь) Ш. – на поч. ХХ ст. відомий у Миргороді кравець чоловічого одягу, єврей, торгував на базарі готовим одягом. Мав свій магазин готового одягу на Воскресінській вулиці. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Соболєв Шолом (Шльома) Янкелевич – міщанин, житель Миргорода, єврей. 1890 р. – товариш старшини Миргородської ремісничої управи. 1916 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 114), поряд із міською управою (№ 112), досить велику садибу: 600 кв. сажнів, 3 заможних будинки з магазином, приміщення для електротеатру, комора, 2 погреби. За радянської влади два його будинки були націоналізовані.

Соболєв Петро Митрофанович (1888, м. Миргород – 19.05.1938) –українець, із робітників, мав початкову освіту. Робітник заводу в Миргороді. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Соболі.

Соболь Арон Веніаминович – комерсант-єврей, інспектор дрібного кредиту при Полтавському відділенні Державного банку (1911 – 1914), відіграв значну роль у становленні кредитових кооперативів на Миргородщині. Власник кінотеатру-ілюзіону «Люкс» у Миргороді (1910 р. привіз кінематограф із Харкова; розміщався біля базару, там, де нині ріг торгового центру «Мир», що виходить на вул. Я.Усика). Мав дружину Сару.

Соборницькі.

Олексій Романович (бл. 1786 – ?) – священик Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців (1825). Дружина – Гликерія Іванівна (бл. 1791 – ?).

Федір Іванович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1881 р. у сані священика. Близько 1892 – 1912 рр. служив священиком Троїцької церкви с. Бакумівки, законовчителем Бакумівського й Черевківського початкових народних училищ. 1897 р. Нагороджений скуфією.

Олександр Іванович (бл. 1851 – ?) – 1912 р. священик у Полтавській губернії, землевласник Полтавського повіту.

Василь – закінчив 1 клас духовної семінарії. В 1904 р. учитель Покровської церковнопарафіяльної школи в с. Грем'ячій Попівської волості Миргородського повіту.

Олександра Федорівна – донька священика, закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. В 1890-их – 1913 рр. працювала учителькою й завідувачкою Олександро-Невської церковнопарафіяльної школи м-ка Попівки. У 20-их рр. працювала в Попівській семирічній школі.

Ганна Федорівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. В 1911 – 1911 рр. учителька Довгалівського початкового народного училища Хомутецької волості. 1918 р. – старша класна вихователька Полтавського єпархіального жіночого училища.

Соборницька С.Ф. – 1912 р. працювала учителькою Бакумівського земського початкового народного училища.

Марія (з дому Садковська) – приятелька священицької родини Філянських (див.) із м-ка Попівки (початок ХХ ст.).

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 136, 160; 1905. – С. 192, 194; 1912. – С. 322; ПЕВ. – 1897. – 1 февр. - № 4. – Ч. офиц. – С. 66; Клировая книжка. – С. 413; Дорога до рідного дому. – С. 112.
Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк.1.

Собченки (див.: Собки).

Сова Грицько – посполитий у с. Черевках (1723).

Совгиря Яким Андрійович – 1910 р. учитель земської ремісничо-навчальної майстерні в м-ку Сорочинцях.

Сокальські.
Федько – козак Лютенської сотні Полтавського полку (1649).
Василь Васильович, у чернецтві Володимир (бл. 1725 – 4.04.1790) – син священика з с. Устивиці Миргородського полку. З 1741 р. виховувався в Київській академії. Ієромонах, настоятель Самарського Миколаївського монастиря. Настоятель Січової Покровської церкви (1762), останній архімандрит Запорозької Січі (з 26.04. 1774 по 1775 р.), керував усіма січовими церквами (числом близько 47). По зруйнуванні Січі став архімандритом Батуринського Крупицького Миколаївського монастиря (1775 – 1790), членом Новгородсіверської духовної дикастерії. З 14.03. 1790 р. на покої. Був близький до Новгородсіверського українського патріотичного гуртка, який у 80 – 90-х рр. діяв із позицій українського автономізму.
Сокальський – устивицький священик, 1779 р. його землі межували з землями сотника Оврама Гришка (див.).
Сокальський Сергій (? – близько 1811) – священик м-ка Устивиці. Мав сина Миколу, який 5.11.1811 р. одружився з Мотроною Петрівною Левицькою, донькою яреськівського корнета Петра Левицького.
Максим Сергійович – дячок у м-ку Сорочинцях, 20 квітня 1819 р. обвінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Ганною Захарівною Ханківною, донькою козака. Діти: Уляна (нар. 13.12.1819), Микита (нар. 1821).
Федір – дячок Сорочинської Хрестовоздвиженської церкви (1825 – 1826).
Микола – диякон, 1830 р. мав землю по шляху з Устивиці до Миргорода.
Андріян Матвійович – з 1855 р. у сані священика, служив у Михайлівській церкві м-ка Устивиці Миргородського повіту. В 1897 – 1902 рр. благочинний Миргородського повіту. В 1873 – 1873 рр. володів 136 дес. землі в дачах м-ка Устивиці. Мав доньку Ольгу (у шлюбі Соколова), яка 1898 р. навчалася в Санктпетербурзькому жіночому медичному інституті.
Мотрона – 1897 р. вдова паламаря Успінської церкви м-ка Устивиці.
Літ.: Постановления МУЗС. – 1899. – С. 223; Адрес-календарь, 1900. – С.9; Клировая книжка. – С. 426; Мезько-Оглоблин О. Люди Старої України та інші праці. – Острог – Нью-Йорк, 2000. – С. 331 – 332; КМА. – С.503 – 504.
Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 19 зв., 51, 93; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 32 зв.

Сокира Роман – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Сокирка Дацько – козак Шишацької сотні (1718).

Соколи (Соколенки). Пор. також: Соколови.
Соколенко Супрун – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Соколенко Мисько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Сокіл (Сокол) Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Сокіл Василь – коваль, козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Соколенко Данило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Сокіл Іван – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).
Соколиха Мотря – убога посполита в с. Єрках (1723).
Соколенко Яким – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).
Соколи – козаки, 1781 р. власники хутора (1 хата) в 1-ій Комишанській сотні Гадяцького полку.
Сокіл Назар – у 1850 – 1852 рр. волосний засідатель Комишанської волості.
Соколів хутір існував поблизу с. Дібрівки.

Соколики.
Соколик Хведір – посполитий у с. Ярмаках (1718).
Соколик Процик – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу під Царицин для будівництва каналу (1716 – 1718); у спискові похідних козаків Говтв'янської сотні був записаний першим. Прокіп Соколик із сином Петром – заможні козаки Говтв'янської сотні (1723).
Іван – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1718 – 1723).
Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.
Соколики – кріпаки родини Трощинських у Яреськах (1820-і роки). Один із Соколиків займався справами економії Ганни Матвіївни Трощинської в Яреськах. Можливо, походили з с. Кибинців.

Федір – селянин, утримував земську поштову станцію в с. Кибинцях (1897).

Павло – учасник античекістського повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. Брав участь у захопленні приміщення ЧК.

Соколови. (Пор. також: Соколи).

Єлисей Андрійович – капітан 1-го рангу, кавалер, 1853 р. купив землю і 9 душ чоловічої статі в Миргородському повіті у поручика Івана Олексійовича Данилевського.

Іван Миколайович – міщанин Миргорода, гласний Миргородської міської думи (1864 – 1865).

Олексій Єгорович – в 1874 – 1875 рр. титулярний радник, помічник поштмейстера миргородської поштової контори В.Вишневського.

Соколов Микола Михайлович. 1930 р.

Соколова Марія Михайлівна.

Софія Семенівна – 1891 р. закінчила медичні курси при Суворовському училищі. В 1897 – 1911 рр. фельдшер-акушерка Шишацької медичної дільниці Миргородського повіту.

Микола Сергійович – 1912 р. священик Зубівської церкви Архістратига Михайла.

Соколов Михайло (? – 1937) – житель Миргорода (поч. ХХ ст.). Походив із Кубані, служив у Росії військовим кравцем. Переїхав до Миргорода, одружився з дівчиною із с. Дібрівки. Їхній будинок був на розі вулиць Дворянської Незалежності й Кашинського (навпроти нинішньої районної бібліотеки; він зображений на поштовій листівці поч. ХХ ст. «Вулиця Кашинська» і на малюнку худ. Ан. Кривобоченка в Миргородському краєзнавчому музеї). Кравецтво дозволяло йому жити небідно, родина мала добрі меблі, які радянська влада реквізувала. Діти: Микола (відомий співак-тенор), Марія (співачка), Олександра (в шлюбі Стельмах).

Соколов («Сокіл») Микола Михайлович (30.04.1906, м. Миргород – 18.07.1994, м. Миргород) – миргородський співак (тенор), бандурист. У 1-ій пол. ХХ ст. жив у власному будинку на перехресті вулиць Дворянської й Кашинського (стверджував, що саме його в дитинстві біля свого будинку сфотографовано на відомій поштовій листівці початку ХХ ст. «Вулиця Кашинська»). З 1925 р. співав у хорі Воскресінської церкви, з 1936 р. – учасник Миргородської капели бандуристів і соліст хорової капели. Учасник новорічного українського концерту 1943 р. в окупованому німцями Миргороді, виступав дуетом із лікарем Горяновим. З 1944 р. – соліст Державного українського народного хору ім. Г. Верьовки. Працював у філармоніях, зокрема, в Житомирській (1960-і рр.), брав участь у гастролях. Нагороджений медаллю «За доблестный труд» та іншими нагородами. Останні роки життя пройшли в Миргороді, де брав активну участь у художній самодіяльності. Мав зустрічі з поетом В.Сосюрою.

Олександра Михайлівна – сестра Миколи Соколова; дружина миргородського художника й самодіяльного артиста Олександра Васильовича Стельмаха (див.). Мала добрий голос, на початку ХХ ст. співала в церковних хорах миргородських церков – Успінської й Воскресінської. На початку ХХ ст. жила на розі вулиць Дворянської й Кашинського (поблизу сучасної бібліотеки), після одруження жила на початку вул. Шевченка.

Соколова Марія Михайлівна (1901 – 1950, в шлюбі Кривобоченко) – сестра Миколи і Олександри, жителька Миргорода. У 20-их рр. – співачка хору Воскресінської церкви, світського хору під керівництвом Гальченка. Близько знайома з лікарем і співаком К.І.Горяновим. Її портрет написав миргородський маляр Григорій Ксьонз. Похована на цвинтарі на Дранках. Чоловік – Максим Іванович Кривобоченко (див.). Мали сина Миколу Максимовича (це батько художника А.М.Кривобоченка).

Літ.: ПГВ. – 1853. - № 32. – С. 337; Памятная книжка, 1865. – С. 94; Адрес-календарь, 1904. – С. 16; Земская медицина. – С. 128, 129; Отчет МУЗУ за 1904 г. – Миргород, 1905. – С. 294; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 113-114.

Арх.: МКМ. НА. – Спогади М.М.Соколова; Архів авторки. – Звідомлення А.М.Кривобоченка, родича Соколових. – Записи авторки 1999 р. і 2015 р.

Соколовичі.

Соколович Яків Григорович – 1881 р. гласний Миргородської міської думи. В 1901 – 1904 рр. – надвірний радник, входив до складу старшин Миргородського громадського зібрання.

Соколович Володимир Якович – дворянин, українець. Входив до складу старшин громадського зібрання Миргорода (1899). У 1907 – 1909 рр. – «делопроизводитель» Миргородського відділення єпархіальної училищної ради. Член Миргородської повітової єпархіальної училищної ради (1908). До 1917 р. був у Миргороді власником

двох заможних будинків у правобережній частині міста – на вул. Больничній, № 37, поряд із будинком Верхацьких (див.). За перших років радянської влади 2 будинки В.Соколовича були націоналізовані.

Соколович Олександра Іванівна – незмінний член опікунської ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1911 – 1912). Ймовіно, дружина В.Я.Соколовича.

Соколович Ольга – 1913 р. учениця 5 класу Миргородської жіночої гімназії Н.А.Грановської. Рішенням педради їй було знижено оцінку з поведінки за «гуляние по городу в малороссийском костюме».

Соколович Леонід (1904 – ?) – житель Миргорода, закінчив Миргородську гімназію. Близько 1926 р. – священик УАПЦ, служив у церкві с. Довгалівки на Миргородщині (після О.Кийченка, див.). 1931 р. був заарештований, засуджений до позбавлення волі, загинув під час ув'язнення.

Соколовські.

Грицько – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Криштоф Григорович – належав до військового товариства Гадяцького полку (1678).

Соколовський Іван (1 пол. – сер. XVIII ст.) – чоловік Марії Мусіївни Зарудної (див.), доньки миргородського сотника.

Соколовський – був одружений із Марією Ратієвою, донькою генерал-майора (1799) Івана Давидовича Ратієва (м. Миргород).

Соколовський – земський пристав Миргородського повіту (1863).

Яків Григорович – колезький секретар, у 1861 – 1864 рр. мав землю – 62 дес. біля с. Петрівців та в х. Павелківщині.

Микола Іванович – міщанин, близько 1866 – 1873 рр. мав 81 дес. землі в х. Свистунка (в дачах с. Остапівки).

Соколовська Марія – вдова капітана, жителька Миргородського повіту (1890).

Михайло Самійлович – миргородський художник-реставратор, антиквар-колекціонер, знавець старовини, майстер-годинникар. Приятель О.Г.Сластьона. Цікавився мистецькою спадщиною Т.Г.Шевченка, який бував у Миргороді. 1913 р. придбав у миргородського судді М.К.Оголевця пастельний малюнок «Жінка на канапі», а 1914 р. купив у Федора Юхимовича Яковенка (див.) картину «Весілля на Макаренковому хуторі», вважаючи їх творами Т. Шевченка. Член ініціативної групи зі створення Миргородського краєзнавчого музею (1920), одним із перших здав до музею експонати. Був членом комісії зі збирання предметів старовини, організованої О.Сластьоном. Мав 3 доньок. Родина жила в Миргороді поблизу чоловічої гімназії (нині вулиця Василя Лазоренка), будинок не зберігся.

Іван – учень Миргородської художньо-промислової школи, 1912 р. був виключений з неї за читання нелегальної літератури. Згодом навчався в Київському художньому училищі.

Єфросинія Михайлівна (17.05.1907, Миргород – пізніше 1988) – донька реставратора-колекціонера. По смерті батька виховувалася в родині О.Сластьона, її хрещеного батька. Учениця О. Сластьона. 1932 р. закінчила Київський інститут народного господарства, за фахом інженер. З 1946 р. член Спілки художників України; заслужений майстер народної творчості УРСР. У 70-х – 80-х рр. XX ст. жила в Харкові. Листувалася з О. Гончаром. 1973 р. в харківському видавництві «Прапор» вийшла її книжка «Из клубка и лоскутка», 1988 р. в Мінську – книжка «На спицах и крючком». Автор спогадів про О.Сластьона, про Миргород (зберігаються в науковому архіві Миргородського краєзнавчого музею). Зберегла і передала до Миргородського музею деякі особисті речі О.Сластьона.

Соколовський (Сарма-Соколовський) Микола Олександрович (6(19).05.1910, с. Хороше Павлоградського повіту Катеринославської губ. – 9.08.2001, м. Новомосковськ) – священик Української Автокефальної Православної Церкви, поет, художник, кобзар, політичний і громадський діяч. Син священика Олександра Соколовського з Січеславщини (нині Дніпропетровщини), розстріляного чекістами 1923 року. П'ятнадцятирічним юнаком приїхав до Миргорода навчатися у профшколі при керамічному технікумі, його вчителями були О.Сластьон та Ф.Красицький. Входив до кола миргородських бандуристів, мандрував із ними. Згодом закінчив у Полтаві духовні курси УАПЦ і був рукоположений на священика. За років сталінщини, звинувачений у контрреволюційній діяльності, відбував покарання в таборах Карелії. По звільненні був призваний на військову службу. Навчався під чужим ім'ям у Київському художньому інституті (закінчив 1938 року), пережив загрози арештів, 1940 року переїхав до Полтави. На початку німецької окупації Микола Соколовський у Полтаві зблизився з підпіллям ОУН (мельниківським крилом), став одним із його найдієвіших членів. Наприкінці зими 1942 року гестапівцями було розгромлено полтавську організацію українських патріотів, розстріляно 12 підпільників-мельниківців, серед страчених була й Діна Шматько, дружина Соколовського. Подальша доля закинула священика-підпільника далеко від Полтави – на Поділля й Буковину. 1944 р. був заарештований органами ДПУ, пережив ув'язнення, допити, етапування до Полтави, втечу, поранення, повернення до Карпат. Здійснював нелегальну діяльність у ОУН-УПА (керував партизанською боївкою в Коломиї під придбаним ім'ям Микола Біда), був заарештований, отримав смертний вирок, замінений на 25 років таборів. В м. Інті створив ансамбль бандуристів. 1961 року після інтинських і мордовських

Сарма-Соколовський Микола Олександрович.

таборів повернувся в Україну. В зросійщених Луганську і Новомосковську дбав про збереження української духовности, активно сприяв створенню українських демократичних громадських організацій. 1980 року під псевдонімом Микола Сарма видав у Києві збірку поезій «На осонку літа». Ним опубліковані роман «Червона плащаниця», поема-дума «Анафема»(1993), збірка поезій «Коріння пам'яті»(1997), публікації в часописах. У творах часто згадував свою миргородську молодість і багатьох миргородців. Похований у м. Новомосковську. Перша дружина – Діна Шматько, розстріляна німцями як учасниця оунівського підпілля 1942 р.; друга дружина – Варвара Степанівна Климко.

Літ.: Отчет МУЗУ за 1890 г. – Миргород, 1891. – С. 88; Т.Шевченко. Повне зібрання творів в 10 томах. – Т. 10. – К., 1963; Спогади М.Сарми-Соколовського // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С. 168 – 182; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 27.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 98, 121; МКМ. НА. – Соколовська Є. Опанас Георгійович Сластьон: Портрет з пам'яті (спогади). – Машинопис. https://medium.com/@slastionschools/sokolovskaya-portret-po-pamyati-e5d51eaa8e0c

Сокологорські.

Сокологорський Павло Іванович – земський лікар у м-ку Шишаках (1887), у Великих Сорочинцях (1888). Член Миргородської повітової земської управи (1886 – 1888).

Іван Васильович – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1889 р. у сані священика. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті – священиком Воскресінської церкви с. Шафранівки. 1901 р. законовчитель Молодиківщинського початкового народного училища Яреськівської волості й Бузівського 1-го початкового народного училища Шишацької волості.

Меланія Василівна – освіту одержала в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. З 1897 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учителька Ромоданівського початкового народного училища Кибинської волості. З 1911 р. учителька Хомутецького початкового народного училища.

Олександр Іванович (1894 – ?) – українець, із духівництва, освіта вища. Вчитель у с. Шахворостівці. Вперше був засуджений 1932 р. до 5 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у с. Малій Бузовій Шишацького району, священик. Удруге засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Сокольницький Григорій – 1791 р. священик Воскресінської церкви с. Ярмаків.

Сокури.

Сокур – сліпий кобзар із Хорольського повіту (XIX ст.). Часто бував у Миргороді на ярмарках, виконував думи «Про Азовських братів», «Коновченко» та інші. 1885 р. на миргородському ярмарку фольклорист Василь Горленко записав від нього думи.

Сокур П. – у травні 1899 р. був викладачем Миргородського вищого початкового училища.

Сокур Михайло Павлович – на початку XX ст. був миргородським гласним. 1914 р. – кандидат у гласні Миргородської міської думи. Жив разом із братом Федором у власному будинку середньої заможності на вулиці Воскресінській, № 18. Дружина – Євдокія. За перших років радянської влади будинок братів Сокурів був націоналізований, а 1927 р. – ненаціоналізований.

Сокур Федір Павлович – брат Михайла Сокура (див.).

Сокур – ймовірно, на початку XX ст. мав будинок у с. Гаркушинцях. В селі його ще й досі згадують як «пана Сокаря».

Сокур Григорій Павлович (1888, м. Миргород – 28.05.1938) – мав середню освіту. Вчитель у Миргороді. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Сокур О.Ф. – у 1930-х рр. був членом гуртка астрономії (світознавства), яким керував В.Д.Омельченко при Миргородському музеї.

Сокури – миргородська родина, в 2-й половині XX ст. жили на розі вулиць Чумацької й Бережанської.

Солдати (Солдатенки).

Солдат Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Солдат Семен – у вересні 1688 р. городовий отаман Багацької сотні Миргородського полку.

Солдат (Салдат) Павло – посполитий у с. Попівці (1723).

Солдатенки Микита і Кирик – посполиті середньої заможності в с. Єрках (1718 – 1723).

Солдатенко Микита – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Солдатенко Микита – козак виборний малогрунтовий у с. Єрках (1752). (Ймовірно, Солдатенко – це прізвисько, а родове прізвище Микити – Оробець; пор.: Оробець Лаврін).

Соленики. (Пор. також: Соляники).

Соленичка Христя – жителька Миргорода (1750), козачка, вдова, мала підсусідка Нестора Литвина.

Солов'ї (Солов'яненки).

Соловей Кирик – козак Шишацької сотні (1718). Він же Кирило, убогий піший козак Шишацької сотні (1723).

Соловей Андрій і Кирило – козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Солов'яненко Юхим – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Соловей Антін – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із тещею Євдокією, вдовою, мали 2 бездвірні хати.

Соловей Дмитро Федорович [4.11 (23.10).1888, м. Срібне Прилуцького повіту Полтавської губернії. – 9.07.1966, м. Сейнт-Пол (США)] – український історик, економіст, статистик, публіцист, педагог, культурний діяч. Походив із селян. Один із організаторів осередків «Юнацької Спілки» на Полтавщині, зокрема на Миргородщині. Освіту здобув у гімназії в м. Сумах та на історико-філологічному факультеті Харківського університету. 1914 р. висланий під нагляд поліції до Полтави, де жив із перервами до 1925 р. В 1916 – 1917 рр. служив у російській армії, де вів пропаганду з позицій українського патріотизму. 1917 р. разом із дружиною Катериною Шарудою, Н.Чумаком та М. Чорнобаєм створив «Просвіту» в м-ку Шишаках Миргородського повіту. 1920 р. заарештовувався ЧК. Працював у системі кооперації й економічної статистики в Полтаві, Харкові, Києві, у Центральному статистичному управлінні республіки, в Інституті української культури ім. Д.Багалія. Під час німецької окупації був директором української школи в Харкові, там таки працював у «Просвіті». З 1944 р. на еміграції. Дійсний член Української Вільної Академії Наук (США). Автор історико-політологічних праць «Голгота України» (1953), «Україна в системі совєтського колоніалізму»(1959), «Українська наука в колоніальних путах» (1963), «Розгром Полтави» (1974) та ін. Дружина Катерина родом із м-ка Шишак (її брат служив у війську С.Петлюри). Донька Оксана (нар. 2.07.1919 р. в Полтаві) – українська письменниця, перекладачка, етнограф; із 1943 р. на еміграції, жила в м. Сейнт-Пол (США).

Літ.: Соловей Д. Розгром Полтави. – Полтава, 1994; Радевич-Винницький Я. «Блідими були б фарби великого Данте, щоб змалювати це пекло!» // Соловей Д. Голгота України. – Дрогобич, 1993. – С.5-7; Ротач П. Розвіяні по чужині: Полтавці на еміграції. – Полтава, 1998. – С. 131 – 133; Соловей О., Юренко О. Матеріали до бібліографії Дмитра Солов'я // Полтавська Петлюріана. Число 5. – Полтава, 2003. – С. 225 – 227.

Соловйови.

Григорій Олександрович – дворянин, збирач казенних коштів при горілчаному складі № 14 у Миргороді (1899).

Клеонік Іполитович – селянин, церковний староста Покровської церкви с. Шахворостівки (1902).

Солов'ян Євтух – заможний козак у с. Черевках М.п. (1723).

Солов'яненки (див.: Солов'ї).

Сологови – грузинський князівський емігрантський рід (Сологашвілі) на Полтавщині (XVIII ст.).

Анна (початок XVIII ст.) – князівна, перша дружина князя Зураба Ратішвілі (в Грузії), мати Давида Ратієва (див.).

Шермадин – одержав 30 дворів у містечках Миргородського полку: 10 – у Говтві, 10 – у Яреськах, 10 – в Устивиці. 1770 р. вахмістр, мав 11 хат у Миргороді. 1782 р. продав говтв'янські двори Василеві Остроградському, колишньому говтв'янському сотникові.

Папуна (Павло) – народився бл. 1714 р в Грузії. На службі в Росії з 1734 р. Одержав 20 дворів у м-ку Говтві й 10 – в Устивиці. Вахмістр 1-ї роти Грузинського гусарського полку (1753), поручик (1766 – 1767). 1767 р. підписався під наказом місцевого шляхетства депутатові. Мав двори також у м. Хоролі.

Лев – 1782 р. відставний поручик, мав 30 хат у Говтв'янському повіті, 1802 р. володів підданими в м-ку Яреськах. Дружина Мотрона. Мали сина Івана (нар. 22.09.1808 р. в Яреськах, хрещеним батьком був князь Олексій Пхеїдзе.

Літ.: Наказы. – С. 67; Плохинский, Иноземцы. – С. 222; Модзалевский. – Т.3. – С. 753, 756; Кубанейшвили, Д.Г. – С. 218; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С. 30 – 31; Її ж. Грузини в Україні. – С. 218 – 219.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 425. – Арк. 29; Ф. 105. – Оп.2. – Спр. 9. – Арк. 49; Ф. 193. – Оп.7. – Спр.15. – Арк. 13; Ф. 2164. – Оп.3. – Спр. 239. – Арк. 28 – 28 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр.1. – Арк. 20 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 160. – Арк. 13.

Сологуби (див.: Салогуби).

Солоди (Солоденки).

Солоденко Луцик – житель Миргородської сотні (1718).

Солод Михайло – піший козак с. Гаркушинців (1723).

Солоденки Тимко і Данило – жителі с. Гаркушинців, козаки Миргородської сотні (1732).

Солод Михайло – убогий козак-підпомічник у с. Черевках (1738).

Солод – волосний старшина Багачанської волості Миргородського повіту (1883).

Солод Дмитро – у 30-х рр. XX ст. був директором пекарні Миргородського міського споживчого товариства.

Солодиченко Іван із сином Лук'яном – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Солодкі (Солодченки).

Солодкий Омелько – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Солодченко (Солодкий) Григорій – 1737 р. канцелярист Сорочинської сотні, житель м-ка Сорочинців.

Солодовники (Солодовниченки).

Солодовниченко Грицько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Солодовниченко Михайло – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Солодовник Семен – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Солодовник Марко, козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Солодовник Василь – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Солодовник Дмитро – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Солодовник Касян – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Солодовник Петро – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Солодовник Герасим – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із невісткою Одаркою і сином Тишком мали 1 двір, 3 хати.

Солодовник (Солодовников) Михайло Петрович – селянин-власник, у 1860-их рр. мав 31 дес. землі в урочищі Мала Стінка (в дачах м-ка Хомутця).

Солодовник Іван – селянин, утримував поштову станцію в Хомутці (1896).

Солодовник Іван – селянин, 1904 р. разом із козаками Павлом Різницьким і Петром Кирієм збудували в с. Хомутці паровий млин, де працювали 3 робітники.

Солодовник Антін Михайлович (бл. 1846 – ?) – селянин, житель м-ка Хомутця, хомутецький волосний старшина (1899 – 1900). Мав 15 десятин землі (1913).

Солодовник Назар Михайлович (1848 – ?) – селянин, житель Хомутця, 1913 р. мав 19 десятин землі.

Солодовник – голова Хомутецького сільвиконкому (1919).

Солодовник Кость Федотович – житель Миргорода, до 1917 р. мав два невеликих будинки на вул. Воскресінській, № 23. За перших років радянської влади будинки були націоналізовані, а 1927 р. – ненаціоналізовані.

Солодовник Софія – учасниця хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Солодовник Сергій Ілліч (1896, с. Хомутець – 26.11.1937) – із селян, завгосп промартілі в Хомутці. Засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Солодченко Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Соломатенко Панько – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав братів Мартина й Івана.

Соломахи (Соломашенки).

Соломаха Прокіп – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Соломаха Лук'ян – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 - 1731). 1737 р. миргородський городовий (сотенний) отаман, мав власний двір у Миргороді. Значковий товариш Миргородського полку.

Соломаха Лук'ян – 1738 р. «козак подпоможчик малоґрунтовий одинокий», житель Миргорода. Мав підсусідка Лук'яна Литвина.

Соломаха Гаврило – отаман с. Зуївців Миргородської сотні (1723 – 1737), мав брата Іллю, з яким жили на одному дворі.

Соломаха Трохим – козак Зуївського куреня (1718); Трохим із сином Фирсою – козаки середньої заможності с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Соломаха Іван – «можнійший» посполитий у с. Зуївцях (1723).

Соломашенко Павло – піший козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723 - 1732).

Соломашенко Степан – козак Зуївського куреня (1718); він же Соломаха Степан, козак Миргородської сотні (1732).

Соломаха Юсько (Йосько?) – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Соломаха Пилип, Соломахин Ілля – козаки Миргородської сотні, жили в с. Черевках (1732).

Соломаха Гаврило – 1738 р. виборний козак у с. Зуївцях, убогий.

Соломаха (Саламаха) Данило – дворянин у м-ку Сорочинцях, 20 січня 1817 р. одружився в Сорочинцях із місцевою дворянкою Софією Борисенковою.

Соломашенко Ананій – уродженець с. Зуївців, канцелярист Миргородського повітового скарбництва. Володів старовинним рукописом 1822 р., який містив записи народних рецептів, молитви народного походження тощо.

Соломаха Софія Олексіївна – з 1888 р. учителька Стефанівщинського початкового народного училища Миргородського повіту.

Соломаха Пантелеймон Петрович (1879 – 1949) – житель с. Зуївців. Знавець історії села.

Соломаха – парторг колгоспу «Країна Рад» Стаднянської сільської ради (1933).

Соломаха Михайло Павлович (1906, с. Комишня – ?) – директор середньої школи в с. Шарківщині. Засуджений 1939 р., судом виправданий.

Соломаха Іван Трохимович (1915, с. Комишня – ?) – із селян, червоноармієць. Засуджений 1942 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Соломіни.

Соломін Петро – закінчив природничий факультет Петербурзького університету. Працював при мінералогічному кабінеті Київського університету, 1880 р. був студентом медичного факультету Київського університету. Був запідозрений жандармерією в зберіганні забороненої літератури. Його розшукували в Полтаві, Миргороді, с. Кибинцях, де його дружина працювала фельдшером. У Кибинцях у подружжя зробили обшук, встановили нагляд.

Соломіна – земський фельдшер у с. Кибинцях (1879 – 1880).

Соломки.

Соломка Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Соломка Петро – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Солонини.

Солонина Матвій – «можнійший» посполитий у с. Петрівцях (1723).

Солонина Яцько – входив до ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Солонинки (Солонинченки).

Солонинка Іван – осавул Миргородського полку, 7 – 16 листопада 1656 р. був посланий миргородським полковником для розгляду справи лохвицького сотника та ін. справ у Лохвицькій ратуші. В іншому документі того самого часу він названий Іваном Микитенком.

Солонинченко Лук'ян – значковий товариш Миргородського полку (1713), служив у курені Лісницького.

Солонинка Іван Гапоненко – миргородський полковий осавул (1656).

Солонинченко Матвій – посполитий с. Петрівців (1718).

Солонинченко Лук'ян – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Солониця Іван – житель с. Біликів (1718).

Солонненська Євфросинія – убога посполита в с. Черевках (1723).

Солонуха Федір – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Солопеки.

Солопека Федір – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Солопека Микита Васильович – козак с. Бакумівки, 1835 року мав 50 літ, жив у селі з дружиною Феодосією, сином Андрієм і онуком Максимом.

Солохи (Солошенки).

Солоха (Волошенко) Роман – «можній середній» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Солошенко Аврам – посполитий у Хомутці (1723).

Солошенко Панько – убогий посполитий у с. Єрках (1723).

Солошенко Юсько – житель м-ка Сорочинців, член шаповалівського цеху (1732).

Солоха Степан – значковий товариш Миргородського полку (до 1773), військовий товариш (із 1773).

Солошенко Гордій – житель Миргорода (1794), кріпак княгині Гурамішвілі.

Солошенко Іван – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка – вдову Пріську Отіщиху.

Солоха Федір Іванович (1851 – ?) – козак, житель х. Григорівщини Устивицької волості, 1913 р. мав 24 десятини землі.

Солоха Федір Михайлович (1853 – ?) – козак, житель х. Григорівщини Устивицької волості, 1913 р. мав 29 десятин землі.

Солоха Іван Іванович (1881 – ?) – козак, житель х. Григорівщини, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Солоха Антон Павлович (1891, сел. Ромодан – ?) – із селян, робітник депо в с. Ромодані. 1933 р. засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Солошич Іван – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав сина Тимофія.

Соляненко Олексій (бл. 1852 – ?) – кобзар, жив у с. Хомутці. 1902 р. його знав мистецтвознавець О.Сластьон.

Соляники (Соляникови). Пор.: Соленики.

Соляник Федір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Соляник Каленик – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Соляник Грицько – житель Миргородської сотні (1718), либонь, м. Миргорода.

Соляник Гаврило – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Соляников Іван Кирилович – 1904 р. колезький реєстратор, молодший штатний контролер 6-го округу Полтавського акцизного управління (в м. Миргороді).

Сомко Юрій Андрійович (1908, м. Миргород – 1938) – український поет і критик. Освіту здобув у Полтавському інституті народної освіти. Вірші друкувалися в полтавських студентських та інших часописах (1927 – 1928).Заарештований у грудні 1937 р. Засуджений до розстрілу 9.01.1938 р.

Сопігай (можливо, Сопіга? – Л.Р.) Іван – посполитий у с. Черевках (1723).

Сопійченко Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Сопільник Василь – посполитий у с. Милюшках (1718). Він же – «можній середній» козак с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Сопілняки Іван і Прокіп – посполиті с. Баранівки (1718).

Сороки (Сороченки).

Сорока Мусій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Сороченко Грицько – козак м-ка Сорочинців (1718). Сорока Григорій із сином Федором, «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723).

Сорока Василь – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Сороченко Клим – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Сорока Яків – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Сорока Захар – селянин, 1842 р. прикажчик у маєтку дідички Олександри Адамовичевої в с. Петрівцях.

Сороколіт Лесько – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Сорокотяга Лаврін – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козачки удови Варки Яворихи.

Сорокотяжа Грицько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Сорочинські.

Сорочинський Петро (не виключено, що походив із м-ка Сорочинців) – кошовий отаман Запорізької (Чортомлицької) Січі в 1701 – 1702, 1706 – 1707 та 1709 рр. В політичній діяльності був супротивником Москви. Навесні 1709 р. вів переговори з кримським ханом Девлет-Гіреєм II про спільну допомогу гетьманові І.Мазепі проти Москви. Після переходу влади на Січі до кошового отамана К.Гордієнка доля П. Сорочинського невідома.

Сорочинський Данило – курінний отаман Запорізької Січі. У складі російських військ брав участь у поході до Польщі 1733 – 1735 рр., під час якого 1735 р. дезертирував на чолі 8 запорожців. Був упійманий у Польщі російським офіцером Баскаковим і відправлений до м. Немирова.

Сорочинський Іван – швець, посполитий у Хомутці (1723).

Сорочинський Іван – бурмистер у м-ку Комишні (1732).

Літ.: К.С. – 1886, липень. – С. 529; Костомаров М. Мазепа // УІЖ. – 1990. – № 4. – С. 131, 132; Архів Коша. – С.24; Архів Коша-1. – С.214; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 304, 324; Українське козацтво. – С. 459.

Сосченко Кузьма – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Сотники (Сотниченки).

Сотник Андрос – сотник «Андросової сотні» Миргородського полку (1649). У реєстрі сотні записаний також «Мисько, Сотників зять».

Сотник Павло Григорович – сотник Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сотник Павло – сотник Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Сотник Філон – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Сотниченко Гнат – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Сотниченко Ігнатенко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Сотник Євтихій – житель Миргорода 1666 р., либонь, миргородський сотник. Мав у Миргороді на посаді водяний млин «об одном колесе да толчею, а в ней 7 толкачей» – на греблі р. Хоролу.

Сотниченко Данило – козацький підсусідок у с. Портянках Сорочинської сотні (1771), володів лісом при с. Портянках.

Сотник Іван Софронович – казенний селянин, 1874 р. гласний Миргородської міської думи.

Сотник Гнат Максимович – казенний селянин м. Миргорода. Мав сина Григорія, який у 1879 – 1881 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі як стипендіат Миргородського земства; в 1907 р. Григорій був капітаном 8-го Східносибірського стрілецького полку.

Сотник Ілля Павлович – міщанин, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 37 десятин землі.

Сотник Віктор Аполлінарійович (бл. 1883 – ?) – особистий почесний громадянин. Одержав освіту в землеробському училищі. 1911 р. служив управителем маєтку (ймовірно, Фролових-Багреєвих у с. Савинцях), був головою Савинського сільськогосподарського товариства.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 265, 268, 270, 292; Малорос. книги. – С. 67; Постановления МУЗС. – 1908. – С. 269; Списки лиц. – С. 1 – 6; Отчет об агрономической помощи. – С. 21.

Софроній – ієромонах Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732), намісник цього монастиря (1739).

Софронський Степан Григорович (можливо, походив із роду Супруненків). Навчався в духовній семінарії. З 1879 р. у сані священика. В 1902 – 1912 рр. священик Миколаївської церкви м-ка Попівки Миргородського повіту. 1904 р. законовчитель Різдво-Богородицької церковнопарафіяльної школи с. Олександро-Миколаївки Попівської волості.

Сохи. (Див. також: Сошенки).

Соха Юрій (Див.: Розсоха Юрій, Сахатов Юрій, Сохатий Гринь).

Соханські.

Максим Петрович – сотник Шаповалівської сотні Ніжинського полку, 1756 р. мав суперечку за володіння селом Кибинцями з удовою і синами значкового товариша Миргородського полку Йосипа Леонтієва. Бунчуковий товариш, 1770 р. мав 1 хату в Миргороді, 60 хат у с. Кибинцях; був співвласником Кибинців 1787 р. 1788 р. його кибинський маєток купив Д.П.Трощинський. 1781 р. Соханський мав хутір із 2 хат у 1-й Миргородській сотні Миргородського полку. 1787 р. володів також хутором, що лежав на межі з Лубенським повітом, між селами Кибинцями й Шарківщиною, при хуторі був трактир Соханського; священик с. Шарківщини В.Мохов просив Лубенське духовне правління зарахувати цей хутір і трактир до своєї парафії в Лубенський повіт.

Константій – 1763 р. у Миргороді підписав як свідок купчий запис Пелагеї Федорової, дружини миргородського протопопа.

Дмитро – секунд-майор, 1787 р. був співвласником с. Кибинців (тоді – Лубенського повіту); жив поблизу слободи Конюшів хутір.

Соханські – в XIX ст. дворяни Кременчуцького повіту.

Літ.: Астряб М.Г. Земли церквей. – С. 41; Описи КН. – С. 121, 252; Протокол допиту гайдамаки Семена Гаркуші // УІЖ. – 1990. - № 11. – С. 130.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп. 1. – Спр. 1450. – Арк. 1-23; Спр. 1452. – Арк. 1-9; Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 112; ДАПО. – Ф. 858. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 19зв., 26 зв.

Соханька Ірина – заможна посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Сохатий Гринь (Див.: Сахатов Юрій, Розсоха Юрій, Соха Юрій).

Сохацькі.

Сохацький Іван – лубенський полковий обозний (1685).

Сохацький (Сахацький, Сохаченко) Петро – згадується 1768 р. як козак Калниболоцького куреня Війська Запорізького.

Сохацький Гаврило Андрійович – селянин, церковний староста Різдво-Богородицької церкви с. Клюшниківки (1902).

Сохацький Антон Степанович – учитель міністерського двокласного училища в Комишні, 1905 р. вів серед селян агітацію проти самодержавства, розповсюджував заборонену літературу, за що був заарештований поліцією і відправлений на заслання.

Сохацький І.І. – 1921 року став одним із перших членів першого в с. Попівці СОЗу (спільний обробіток землі).

Сохацький Дмитро – діяч УАПЦ в с. Клюшниківці. 1932 р. за оборону церкви засуджений до 10 р. ув'язнення, страчений.

Сохацький Йосип Микитович (1884, с. Попівка – 20.05.1938) – колгоспник у с. Попівці. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Сохацький Йосип – діяч УАПЦ в Клюшниківці, 1932 р. зазнав 10-річного ув'язнення, звідки не повернувся.

Сохацький Йосип Павлович (1889, с. Клюшниківка – ?) – колгоспник у Клюшниківці. Засуджений 1937 р. за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Сохацький Йосип Йосипович (1895, с. Клюшниківка – 11.12.1937) – колгоспник у с. Клюшниківці. 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно.

Сохацький Пантелеймон Данилович (1887, с. Сохацьке – 4.06.1938) – походив із селян, жив у с. Сохацькому. Працював у кооперації заготовачем вторинної сировини. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Сохацький Віктор Степанович (1888, с. Сохацьке - ?) – колгоспник у с. Сохацькому. 1939 р. засуджений за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Сохацький (Сахацький) Гаврило Павлович (1894, с. Сохацьке – 7.11.1937) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Клюшниківці, рахівник споживчої кооперації. 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Сохацький Максим Григорович (1900, с. Сохацьке - ?) – селянин-одноосібник у с. Клюшниківці. Засуджений 28 квітня 1933 р. до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сохацький Максим – діяч УАПЦ в Клюшниківці, 1932 р. зазнав 10-річного ув'язнення, звідки не повернувся.

Федір Васильович – житель с. Сохацького, бл. 1932 р. був розкуркулений і виселений з села, згодом заарештований владою за зірваний колосок і вивезений у невідоме місце. Його донька Марія, в шлюбі з Григорієм Петренком, жила в с. Новоселиці, мали сина Івана.

Сохацька П. – колгоспна ланкова в с. Попівці (бл. 1944 р.).

Сохацька Галина Антонівна (бл. 1911 – 90-і рр. ХХ ст.) – навчалася в Миргородському керамічному технікумі, згодом у Кам'янець-Подільському інституті. Кандидат технічних наук, спеціаліст із цементового виробництва. Жила в Москві. Постійно підтримувала зв'язки з Миргородом. Приятелька Панащатенко Наталі Василівни (див.).

Сохацькі – жителі с. Сохацького. 12 осіб із них загинули на фронтах протягом 1941 – 1944 рр.

Ймовірно, до цього роду належав Сохацький Василь Феофанович, член УСДРП, який у серпні 1917 р. став членом Української Центральної Ради.

Літ.: Клировая книжка. – С. 410; Архів Коша. – С.31, 32, 56; Архів Коша-1. – С. 587; Кривошея. Ч.1. – С. 30; Сазанський А. «За Україну його замучили колись» // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 30 червня. - № 27. – С.9; Книга пам'яті України. – Т. 8. – С. 549; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 158, 249-250; Шупик Д., Білан С. Дорога до рідного дому (Історія села Попівки). – Полтава, 2007. – С. 34, 55.

Соховичі (Саховичі).

Сохович Дмитро Андрійович – з 1890 р. учитель Баранівського початкового народного училища Миргородського повіту. Мав доньку Серафиму, яка навчалася в Лубенській гімназії.

«Саховичка» (також «Соховичка») – на початку ХХ ст. дідичка Миргородського повіту, власниця маєтку в с. Баранівці та землі поблизу с. Портянок (на горі, за Портянською церквою). Ймовірно, була родичкою портянківського дідича К.Царенка (див.). Очевидно, її стосується інформація:

Сахович Ганна Олексіївна (бл. 1859 - ?) – почесна громадянка, жителька с. Баранівки, 1913 р. мала 168 десятин землі.

Соцький Іван – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сочавський Петро – 1770 р. відставний гусар, мав 1 хату в м-ку Хомутці. (Пор.: Сечавський).

Сошенки. (Див. також: Сохи).

Сошенко Онисько – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Спасибог Павло – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Спаський М. – голова виконкому Миргородської районної ради депутатів трудящих (1961).

Спиридон – ієродиякон Сорочинського Святомихайлівського монастиря (1732).

Спиці (Спиченки).

Спиця Петро – 1723 р. служив дяком у школі при Свято-Григорівській церкві с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку.

Спиченко Кость – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Спиченко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Співаки.

Співак Андрій – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Співак Іван – козак Сорочинської сотні, служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). «Армаш» у Миргородському полку 1723 р.

Сподиненко Грицько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Сподіни.

Сподіни – дворяни Полтавської губернії. Права дворянства затверджені указом Герольдії 1882 р. Степан Гаврилович – колезький асесор. Дружина Уляна Михайлівна. Діти: Олександр, Василь, Костянтин, Наталя.

Сподін – за часів гетьмана П.Скоропадського, навесні 1918 р., був призначений на посаду коменданта Миргорода. Інвалід. Кілька разів був заарештований радянською владою. Звільнений з-під арешту завдяки втручанню В.Г.Короленка після звернення дружини Сподіна до письменника. Але після двох нових арештів, хворий після невдалої операції, він помер у м. Сочі в застінках ЧК. Мав доньку, доля якої невідома.

Сралі (Сраленки).

Сраленко Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Сраль Семен – посполитий у с. Попівці (1723).

Сраченко Юсько – убогий посполитий у с. Мальцях (1723).

Срібні (Срібненки).

Срібненко Остап – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Срібненко Степан із братом Леонтієм – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Срібний Кіндрат – «можнійший козак рядовий» Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Мав двох синів.

Срібний Харко – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Срібницькі.

Микола – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик. Служив у Пирятинському повіті. 1879 р. переведений на посаду священика Успінської церкви с. Баранівки, був на цій посаді до 1895 р. У 1883 – 1884 рр. законовчитель Баранівського початкового народного училища Миргородського повіту. Донька Олександра (доросла 1882 р.).

Петро Миколайович – з 1890 р. учитель Федунського початкового народного училища Миргородського повіту.

Олександра – працювала на посаді помічниці вчителя Федунського народного училища (з 1891 р.).

Сергій Миколайович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1893 р. у сані священика. 1902 р. – священик Успінської церкви м-ка Устивиці, законовчитель Широкодолинського початкового народного училища Петровської волості й Мар'янського початкового народного училища Устивицької волості. 1911 р. священик у хуторі Широкій Долині. Служив священиком у Миргороді. Був живий бл. 1925 – 1927 рр.

Олексій Миколайович (бл. 1882 – 1918) – брат Сергія. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Служив священиком Воскресінської церкви в с. Ряському (нині Машівського району). Помер від тифу. Похований у с. Ряському поблизу церкви. Дружина – Агафія Василівна Іванова, з Саратова, навчалася в Полтавському єпархіальному училищі, в гімназії. Мали 8 дітей: Костянтина, Раїсу, Миколу, Валентина, Ігоря, Тамару, Галину, N.

Віра Миколаївна – сестра Сергія і Олексія.

Павло Орестович (1880 – 1937) – із духівництва, житель с. Малої Перещепини Новосанжарського району. 1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Пантелеймон Орестович (1882 – ?) – священик без парафії, без постійного місця проживання. 1939 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1988 р.

Не виключено, що до цього роду належали:

Срібницький Никодим (? – 12.06.1751, м. Переяслав) – вихованець Київської академії, по закінченні якої прийняв чернецтво. З 1734 р. управляв Костромським Іпатіївським монастирем. 1736 р. архімандрит Никодим був переведений на посаду настоятеля Московського Новоспаського монастиря й одночасно з цим призначений членом Священного Синоду. 6 грудня 1738 р. був посвячений в єпископа Чернігівського і Новгород-Сіверського. Згодом служив у Москві без єпархії – при Архангельському соборі. 1742 р. за наказом імператриці Єлизавети Петрівни назначений першим єпископом нововідкритої Санкт-Петербурзької єпархії, управителем Олександро-Невського монастиря і нагороджений орденським знаком Олександра Невського. 2 лютого 1745 р. за його проханням був переведений в Україну, на кафедру єпископа Переяславського. Похований у Переяславському Вознесінському монастирі – «в кафедре переяславской, под манастырем, близ олтара». Відомий своєю боротьбою проти мандрівного духівництва і проти втручання козацької старшини в справи духівництва та Переяславської семінарії.

Срібницький [И.А.] (початок ХХ ст.) – дослідник біографії та творчості М.Гоголя. В «Гоголевском сборнике» (Київ, 1902) опублікована його праця «Матеріали для біографії М.В.Гоголя із архіву гімназії вищих наук».

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885, с.16; 1894, с.158; 1902, с.82, 92; Клировая книжка. – С. 426; Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – С. 23 – 25; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 254.

Арх.: Архів авторки. – Листи небоги С.М.Срібницького Т.О.Касьянової до Л.О.Розсохи (1998 р.).

Срібрянські – приятелі яреськівської родини Трощинських (1827).

Срієнко Корній із сином Василем – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Стабровська Наталя (у другому шлюбі – Хоменко, у третьому – Калиновська) – польська графиня, після 1917 р. приїхала до Миргорода. Її другий чоловік – інженер Хоменко – спорудив будинок по вул. Троїцькій, в районі Ведмедівки. В першій половині ХХ ст. працювала в Миргороді медсестрою. Мала сина Валентина Стабровського (нар. бл. 1928 р.), який товаришував із лікарем Кащенком (див.), й онука.

Ставинські (Ставинченки).
Ставинський Олекса – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Ставинченко Василь – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Ставиські (Ставищенки).
Стависький Захарко – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у реєстрі сотні записаний серед перших осіб. Він же Ставищенко Захарко – козак с. Тух Яреськівської сотні, піший (1723).
Стависький Іван – козак с. Тух Яреськівської сотні, піший (1723).
Ставищенко Лесько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході до 1723 р. Вдова Оришка, убога.
Стависький Василь – 1787 р. полковий осавул, власник слободи Піщаної Говтв'янського повіту.

Ставицькі.
Ставицький Грицько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).
Ставицький Іван – урядник Івана Чарниша, полковника Гадяцького полку (1715), невдовзі генерального судді.
Ставицький Іван – значковий товариш Гадяцького полку (1732).
Ставицький (Ставецький) Яків – козак с. Шишаків Хорольської сотні Миргородського полку (1732); в 1731 – 1732 рр. сотенний писар Хорольської сотні, хорольський городовий писар.

Ставищенки (див.: Ставиські).

Стаденков Михайло Степанович – 1910 р. фельдшер у с. Остапівці.

Стадники (Стадниченки).
Стадник Лук'ян – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Стадниченко Степан – 1722 р. хорунжий Кременчуцької сотні Миргородського полку.
Стадник Зінець – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Стадничка Марія – убога посполита в Миргороді 1723 р.
Стадник Зінець – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Стадник Іван – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).
Стадниченко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Стадниченко – в 30-х рр. ХХ ст. голова колгоспу ім. Яковлева у с. Почапцях.

Сталенко Кіндрат – 1725 р. міський війт у м-ку Шишаках Миргородського полку.

Сталінський Іоан – у 1759 – 1765 рр. ієрей церкви Покрови Богоматері у с. Олефірівці.

Станіславські – козацький і священицький рід.
Станіславський – бригадир, 1768 р. купив один двір у м-ку Багачці в родини Проскурів.
Станіславський – протопіп у Полтаві (середина XVIII ст.). Мав сина Іоана, який у 1783 – 1786 рр. викладав у Катеринославській семінарії латину, згодом риторику і поетику.
Іван – закінчив Київську академію. В 1783 – 1791 рр. служив викладачем поетики і риторики у Полтавській слов'янській семінарії; був учителем і наставником письменника І.П.Котляревського.
Микола Герасимович – майор, підкоморій Гадяцького повіту (1813).
Яким Якович – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик, у 1886 – 1907 рр. законовчитель Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту. Наприкінці XIX ст. протягом деякого часу жив у с. Попівці. Був протопресвітером с. Устивиці. 1904 р. – член єпархіальної училищної ради. 1920 р. його сина Івана було замордовано за те, що він – син священика. 1929 р. влада викинула священика Якима з хати. В 1937 – 1938 рр. були розстріляні й інші родичі. Онука священика Галина Олексіївна Король нині живе за кордоном.
Іван Якович – закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1886 р. у сані священика. В 1902 – 1904 рр. священик Успінської церкви в с. Устивиці, законовчитель устивицької Успінської церковнопарафіяльної школи. В 1914 р. – голова Устивицького кредитового товариства.
Феодосія Федотівна – із 1890 р. помічниця вчителя початкового народного училища в с. Попівці.

Олексій Васильович – у 1908 – 1912 рр. священик Дмитрівської церкви в с. Ромодані.

Станіславський Олекс. Васильович – священик с. Озеряни Лохвицького повіту (поч. ХХ ст.), знавець і любитель місцевої старовини.

Федот Миколайович – з 1885 р. у сані священика; 1902 р. священик Покровської церкви с. Грем'ячої Миргородського повіту.

Федір Миколайович – в 1912 – 1920 рр. священик Олександро-Невської церкви в с. Попівці.

Олександр – настоятель церкви, землевласник Роменського повіту Полтавської губернії (1912).

Василь Іванович (28.12.1870 (9.01.1871), м. Кобеляки – 30.05.1927, м. Прилуки) – краєзнавець, автор літературознавчих статей і розвідок. З 1911 р. – старший бухгалтер Полтавської казенної палати, співробітник Панаса Мирного. Друкувався в часописі «Рідний край» (псевдо М.Оленин). Збирач матеріалів і дослідник творчості П. Мирного, перший упорядник архіву письменника. Знайшов метричний запис Троїцької церкви м. Миргорода про народження П. Рудченка. Підготував публікацію: Листи Панаса Мирного до М.П.Старицького. Подав В.Станіславський // Записки історично-філологічного відділу Української академії наук. – Кн.5. – К., 1925. – С. 64 – 71. Автор статей і публікацій, які стосуються, зокрема, Миргородщини: Дума про сорочинські події 1905 р. // Україна, 1924. кн. 1- 2; Недруковані твори А.П.Свидницького // Науковий збірник за рік 1926. – К., 1926. – С.164 – 167; Спомини про П.Я.Рудченка (П.Мирного) // Записки Полтавського наукового при Всеукраїнській академії наук товариства. – Вип. 2. – Полтава, 1928. – С. 93-96.

Літ.: Клировая книжка. – С. 410, 426; Отчет МУЗУ. – 1894, с. 154, 156; 1904, с. 198; 1908, с.79; Постановления МУЗС. – 1915. – С. 342; Енциклопедія українознавства. – Т.8; Черкаський. – С. 4, 5, 386, 389; КМА. – С. 510; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Кн. 2. – С. 363.

Станіславські – купці-євреї.

Давид Лейбович – купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи 1-ї категорії (1874).

Авраам Іцько – міщанин, 1882 р. був охрещений з нареченням Георгій священиком Успінської церкви с. Баранівки Миколаєм Срібницьким.

Рувим – купець, скарбник єврейського молитовного будинку в м-ку Сорочинцях (1899).

Лейба Давидович – купець у м-ку Сорочинцях (1898 – 1912).

Станіславський – 1913 р. власник мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.

Зельман Давидович – купець у Миргороді. Миргородський міський уповноважений (1900 – 1904), член Миргородського податкового «присутствія» від міського управління (1904). Гласний Миргородської міської думи (1914 – 1915). 1916 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 122), біля р. Хоролу досить простору садибу (1200 кв. сажнів) з 2 заможними будинками й сараєм. За перших років радянської влади його 2 будинки були націоналізовані.

Старець Василь – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Старець Петро – посполитий у с. Попівці (1723).

Старі.

Старий Михно і Старий Юхно – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Старий Єрема – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Старий Самійло Стефанів – яреськівський сотник Миргородського полку (квітень 1722 – жовтень 1723). (Див. також: Стефанов Самійло, Ященко Самійло).

Старий Кирило – козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Мав сина, який загинув у поході. Онук Іван, дорослий 1723 р.

Старий Кирило – козак с. Кибинців, зубожілий, піший (1723).

Старий Ярош – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Старий Роман – заможний посполитий у с. Біликах (1723).

Стариков Степан Михайлович – земський ветеринарний фельдшер у м-ку Комишні в 1903 – 1910 рр., можливо, й пізнішого часу. Помер до травня 1916 р.

Старицькі – розгалужений козацько-старшинський рід переважно з Полтавського полку, представники якого жили також на території Миргородського полку, а згодом – на території Полтавського, Миргородського, Костянтиноградського, Новомосковського та інших повітів.

Ярош – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Лука Семенович (? – 1700) – полтавський протопіп (1665 – 1671), володів с. Горбанівкою. Мав синів Якова, Захара, Михайла.

Захар – син Луки, 1711 р. полтавський полковий сотник, другим шлюбом був одружений із Горпиною (Агрипиною), донькою полтавського полковника Леонтія Черняка, мав із нею сина Луку. Третя дружина невідома, дітей не було; Четверта дружина – Катерина Юхимівна Рудникова, мали дітей Саву, Григорія, Івана, Ганну. Захар Лукич помер 1714 р.

Лука Захарович (? – 1753) – полтавський городовий отаман (1721 – 1733); наказний полтавський полковий сотник (1727); військовий товариш (1742 – 1751). Сини Яків і Михайло.

Михайло Лукич (бл. 1712 – ?) – син Луки Захаровича. В службі з 1726 р., значковий товариш Полтавського полку. З 1742 р. – військовий товариш. Брав участь у Хотинському поході 1739 р. 1747 р. обраний полтавським полковим комісаром. Бунчуковий товариш при відставці (1765). Одружений із Уляною, донькою Сави Таранухи, кобеляцького сотника (1712 – 1726). Мали синів Григорія, Василя, Саву.

Василь Михайлович (бл. 1737 – раніше 1795) – військовий канцелярист (1762 –1765). Миргородський полковий хорунжий (1768 – 1773); з 24 травня 1773 р. – миргородський другий полковий обозний, 1774 – 1775 рр. – миргородський полковий обозний. Брав участь у військових походах, у боях не був. Говтв'янський повітовий земський справник (1784); прем'єр-майор (1787). На початку 80-х рр. мав хутори в Хорольській сотні Миргородського полку, 136 душ у х. Ладижині Полтавського повіту. Жив у с. Княжій Луці Хорольського повіту (1791), яким співволодів із Родзянками. За його спадкоємцями в 1795 р. числились піддані: в Хорольському повіті (с. Княжа Лука, Богданівка, х. Гиренківський, при урочищі Олешкового озера), в с. Піщаному Кременчуцького повіту, в с. Ладижинській Полтавського повіту. Знайомий Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. Одружений із Палагією (бл. 1761 – ?), донькою Семена Родзянка, колезького асесора. Мали 11 дітей: Семена, Варвару, Василя (старшого), Дмитра, Івана, Андрія, Миколу, Василя (Молодшого), Олену, Марію, Олександру.

Будинок Старицьких. Катерина Олександрівна з братом біля свого будинку в Миргороді, вул. Гоголя або Ведмедівка. Близько 1917 – 1919 рр.

Григорій Михайлович – полтавський полковий хорунжий (1765 – 1770).

Семен Васильович (1778 – ?) – син Василя Михайловича, 1798 р. жив у с. Княжій Луці Хорольського повіту. Колезький секретар (1812). Хорунжий Хорольського повіту (1807), хорольський повітовий маршалок дворянства (1818 – 1826). Діти: Дмитро, Софія, Катерина, Єлизавета, Надія, Варвара.

Василь Васильович (бл. 1781 – раніше 1816) – син Василя Михайловича, миргородського полкового обозного. Корнет. Жив у с. Княжій Луці (1798). Одружений із донькою шляхтича Тетяною Мазуренко, власницею 89 душ у с. Богданівці Хорольського повіту (1816). Діти Олександр, Порфирій, Василь.

Дмитро Васильович (бл. 1784 – ?) – син Василя Михайловича, миргородського полкового обозного. Кадет Інженерного кадетського корпусу (1798). Колезький асесор, підкоморій Хорольського повіту (1832). Мав сина Олександра.

Олександр Васильович (раніше 1800 – ?) – син Василя Васильовича. З 1812 р. служив у армії; 1818 р. поручик при відставці. В 1825 – 1826 рр. земський комісар Хорольського повіту. Служив чиновником у Харкові, Курську, Херсоні.

Іван Дмитрович – мав дружину Дарію Терентіївну. Діти: Митрофан, Олена, Надія, Єлизавета, Ганна.

Дмитро Семенович (? – раніше 1883) – син Семена Васильовича. Колезький секретар (1853 – 1860). У квітні 1853 р. купив у Владислава Горчакова (небожа В.Я.Ломиковського) в Миргородському повіті 85 ревізьких душ і 540 десятин землі. 1860 р. мав у с. Парк-Трудолюб і ще в 3 селах 32 двори з 102 душами селян; мав кінний завод (12 маток) у с. Княжій Луці Хорольського повіту. В 1860-их рр. мав 72 дес. землі біля с. Мелюшок. Поміщик с. Панасівки Миргородського повіту (очевидно, купив його у нащадків В.Я.Ломиковського); 1881 р. там йому сплачували викупні платежі 16 ревізьких душ. Дружина Олександра Павлівна. Діти: Михайло, Олександр, Параскева, Микола, Марія, Костянтин, Олена, Євген, Софія, Володимир, Павло, Сергій, Надія, Дмитро.

Олександра Павлівна – дружина Дмитра Семеновича. 1860 р. мала в Миргородському повіті середньопоміський маєток. У 1860-их рр. володіла землями: в х. Трудолюбів Парк – 201 дес.; біля с. Шахворостівки – 61 дес. (як відрубне володіння); в урочищі «Степ біля Ракит» (у дачах Шахворостівки) – 103 дес.; в урочищі Круглик – 18 дес.; 1883 р. їй як удові Дмитра Семеновича перейшов маєток у селах Панасівці й Сакалівці – 153 дес.

Євген Дмитрович (? – 29.12.1902) – син Дмитра Семеновича. Голова Хорольської повітової земської управи в 1886 – 1902 рр., губернський гласний. Троюрідний брат драматурга М.П.Старицького. Одружений із Емілією, донькою дворянина Олексія Малинки. Діти: Дмитро (помер у дитинстві), Олександра, Олена, Софія.

Володимир Дмитрович – син Дмитра Семеновича. З 1911 р. – член Хорольського повітового земського зібрання. Одружений із Марією, донькою дворянина Олексія Малинки.

Михайло Дмитрович – син Дмитра Семеновича. Мав дітей: Дмитра, Костянтина, Анастасію, Бориса.

Павло Дмитрович – син Дмитра Семеновича. Мав сина Миколу.

Дмитро Дмитрович, син Дмитра Семеновича. Діти: Микола, Олена.

Олександр Дмитрович (1843 – 17.10.1907) – син Дмитра Семеновича. Закінчив курс 2-ї Харківської гімназії. 1867 р. вступив на службу до Хорольського повітового скарбництва, де служив до 1872 р. В 1874 – 1881 рр. був на посаді «непременного члена Хорольского по крестьянским делам присутствия». Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1875 – 1885). З 4 липня 1881 р по 18 жовтня 1883 р. – миргородський повітовий провідник шляхетства, голова земського зібрання. В 1884 – 1886 рр. – голова Миргородської повітової земської управи. Миргородський повітовий гласний (1878, 1884, 1904 – 1910). Із 1890 р. – земський начальник 1-ї дільниці Миргородського повіту (Миргородська, Кибинська, Петрівцівська волості); те саме 1908 р. Титулярний радник (1891), статський радник (1904 – 1908). Близько 1902 – 1905 рр. службовець Миргородської повітової земської управи, де служив одночасно з поетом Володимиром Самійленком, літературну творчість якого високо цінував. Член ради Миргородського товариства взаємного кредиту (1905). Жив у х. Парк-Трудолюб Миргородського повіту. Мав будинок у Миргороді на Ведмедівці (на вул. Царівській, яка згодом названа Українською, буд. № 9; нинішня адреса цього будинку: вул. Гоголя, № 150; нині там військкомат). Згодом у цьому будинку жили його доньки від 2-го шлюбу, в яких він теж часто мешкав. Мав землі в урочищі Ісовому. Влітку 1902 р. до нього в Трудолюб приїздив його родич композитор М.В.Лисенко. Перша дружина О.Д.Старицького – Анастасія Андріївна. Їхні діти: Дмитро, Олександр, Марія. Друга дружина – Марія (раніше була його економкою), яка мала власну доньку Любу. Їхні спільні діти: Єлизавета (Ліля), Надія, Олена, Катерина (нар. близько 1900 р.), Антоніна (1906), Микола, Сергій та, ймовірно, Василь.

Микола Кузьмович (21.09.1853 – ?) – статський радник. 1913 р. мав у Хорольському повіті 771 десятину землі. Гласний Полтавського губернського земського зібрання від Хорольського повіту (1913). Одружений з Єлизаветою, донькою Олексія Малинки. Діти: Борис, Віра, Міліца.

Старицька Наталя Олександрівна (1873 – 1960) – донька Олександра Павловича Старицького (1841 – 1925), полтавського повітового предводителя дворянства, члена Держдуми. Випускниця Бестужевських жіночих курсів. Начальниця Полтавської приватної жіночої гімназії (діяла в 1908 – 1918 рр.).

Єгор Павлович (1825 – 1899) – правник, громадський діяч. 1845 р. вступив на службу до Міністерства юстиції. Голова державного департаменту законів Сенату. Член Державної ради. Дружина – Марія Іванівна Зарудна (1829 – 1914). Тесть В.І.Вернадського (батько Н.Є.Вернадської). Похований у Полтавському Хрестовоздвиженському монастирі.

Старицький Георгій Єгорович (1867 – ?) – син Єгора Павловича. Полтавський адвокат. Земський діяч. Брав участь у виданні газети «Полтавщина» (1906). На початку XX ст. мав дачу в Шишаках, на Бутовій горі. Одружений із Єлизаветою Петрівною Вальковою-Примаковою. Член партії кадетів. 1919 р., за часів денікінщини – полтавський губернатор. 1920 р. емігрував за кордон, до Болгарії.

Наталя Єгорівна (1861 – ?) – донька Єгора Павловича. Дружина (громадянський шлюб) В.І.Вернадського (див.). Протягом деякого часу жила в м-ку Шишаках Миргородського повіту.

Марія Єгорівна (1869 – 1942) – донька Єгора Павловича.

Параскева Дмитрівна – сестра Олександра Дмитровича. Одружена з миргородським лікарем Корнієм Горяновим (див.). Жила в Миргороді.

N Дмитрівна – рідна сестра Параскеви. Жила в Миргороді, перебувала в шлюбі з миргородцем Михайлом Демидовичем Дяченком (див.).

Дмитро Олександрович – син Олександра Дмитровича від 1-го шлюбу. Мав дітей: Зінаїду, Олександра, Валерію, Ганну.

Олександр Олександрович – син Олександра Дмитровича від 1-го шлюбу.

Марія Олександрівна – донька Олександра Дмитровича від 1-го шлюбу.

Василь Олександрович (бл. 1885 – ?) – син Олександра Дмитровича, ймовірно, від 2 шлюбу. Одержав домашню освіту. Почесний громадянин. Землевласник Миргородського повіту, жив у х. Парк-Трудолюб (1911 - 1913), мав 95 десятин землі.

Любов Олександрівна (1888 – ?) – прийомна донька Олександра Дмитровича Старицького (донька його другої дружини Марії). Жила в Миргороді, була одружена; нині в місті живе її онука Ольга Володимирівна Гиренко (нар. 1951).

Єлизавета (вона ж Ліля, Ялосовета) Олександрівна – донька Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. До 1917 р. жила разом із с. Оленою та іншими сестрами в Миргороді, в їхньому спільному будинку на вул. Царівській (згодом Українській), № 9. За перших років радянської влади їхній будинок був націоналізований як поміщицький. (За радянських часів у колишньому будинку Старицьких розмістився районний військовий комісаріат, він там і до сьогодні. Нинішня адреса будинку: вул. Гоголя, № 150). Єлизавета була одружена з Рудольфом Андрійовичем Пельше (див.). Мали сина Ігора. Родина Пельше виїхали з Миргорода до Латвії.

Антоніна Олександрівна (1906 – ?) – була одружена з Іваном N, дітей не мала.

Олена Олександрівна – донька Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. До 1917 р. жила разом із сестрою Єлизаветою та іншими сестрами в Миргороді, в спільному будинку на вул. Царівській (згодом Українській), № 9. Доля Олени після націоналізації радянською владою їхнього будинку невідома. На світлині перших десятиліть XX ст. вона сфотографована в одязі молодої черниці.

Катерина Олександрівна Старицька. Фото близько 1917 – 1918 рр.

Микола Олександрович – син Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. Мав доньку Марію Миколаївну, в шлюбі Алексеєву. За радянських часів служив у одному з міністерств у Москві. За хрущовської «відлиги», близько 1957 р., приїздив на батьківщину, до с. Трудолюба.

Сергій Олександрович (1905, м. Миргород – 28.10.1969, м. Софія, Болгарія) – син Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. Емігрував, довго жив у Болгарії. Мав дружину Ніну. Помер після тривалої хвороби, похований в м. Софії на російському цвинтарі.

Надія Олександрівна – донька Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. 1912 р. – учениця 1-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Була одружена з Анатолієм Тітовим, мали сина Олега, онука Владислава.

Катерина Олександрівна (бл. 1900 – бл. 1926) – донька Олександра Дмитровича від 2 шлюбу. В 1913 – 1917 рр. навчалася в Полтавській жіночій гімназії Н.Старицької, де закінчила 7 класів. Під час навчання жила в одному найманому помешканні разом зі своєю родичкою Марією Горяновою (донькою Параскеви Дмитрівни Старицької й миргородського лікаря Корнія Івановича Горянова), приятелювала з нею; Горянови допомагали обом дівчаткам матеріально. 1918 р. закінчила 8-ий клас у Миргородській жіночій гімназії. Невдовзі вийшла заміж за Дмитра Тітова. Жили в Миргороді, протягом деякого часу – на ст. Баришівці, де мали будинок. Їхній єдиний син Олександр Дмитрович Тітов (1924 – 1994) мав доньку Катерину (нар. 1953 р., одружена з Миколою Пронькою). Їхні нащадки Проньки живуть у Миргороді.

Софія – 1912 р. учениця 3-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Галина – 1912 р. учениця 1-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Її батьки жили в м-ку Шишаках.

Ольга (бл. 1918 – ?) – у 20-х рр. жила в Миргороді, згодом виїхала з міста. Мала родинні стосунки з миргородськими дворянами Вірськими.

Літ.: Адрес-календарь, 1891. – С. 177; Список дворян, 1898. – С.612; Модзалевский. – Т.4. – С.741 – 756; ПГВ (1851 – 1861); Постановления МУЗС. – 1884, с. 42, 70; 1908. – С. 330; 1911. – С.283; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 132, 253, 258; Пам'ятки України. – 1992. – № 2-3. – С. 109; Щоденник Володимира Вернадського // К.С. – 1993. – № 3 (примітки); Кривошея. – Ч.1. – С. 40, 42; Бутенко Е. Родословная Старицких. – Глобине, 2005. – С. 8-54; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 118; Розсоха Л. Миргородська гілка роду Старицьких // Розсоха Л. Предківщина. – С. 55-59.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп. 1. – Спр. 1815; ІР НБУВ НАНУ. – ІІІ, 8519. – Арк. 1; Алфавит дач. – Арк. 97, 122, 146 та ін.; ДАПО. – Ф. р-2072. – Оп.1, спр. 1, арк.4; Родинний архів Андрія Миколайовича Проньки (м. Миргород), нащадка Старицьких. – Щоденник гімназистки Каті Старицької; Родинний архів Ольги Володимирівни Гиренко (м. Миргород), родички Старицьких.

Стариченко Іван – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Старови.

Старов Василь Іванович – дворянин, «попечитель» хлібних запасних магазинів Миргородського повіту (1850 – 1851). Титулярний радник, кандидат у мирові посередники Миргородського повіту (1864); член училищної ради Миргородського повіту (1874). Колезький асесор, поміщик у с. Зуївцях (1884 – 1896). У 1860-их рр. мав землі: у х. Старова (біля с. Черевків) – 254 дес., у дачах с. Зуївців – 4 дес. 1892 р. рід Старових одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві. Мав доньку Ольгу.

Старовольський Петро – 1666 р. міщанин с. Матяшівки.

Стародуби (Стародубенки).

Стародуб Грицько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Стародубенко Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Стародуб Федір – козак Городиської сотні М.п. (1732), поважний, бо записаний серед перших осіб списку сотні. 1738 р. – житель м. Городища Миргородського полку, належав до категорії: «можные, знатным промыслом купеческим бавячиеся».

Стародуб – значковий товариш, 1781 р. володів хутором (2 хати) в Городиській сотні Миргородського полку.

Старожитній Леонтій – «можній середній» козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Старосвіцький Антін – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Старостка Крисько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Старченко Василь – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Стасевські.

Петро – священик Вознесенської церкви с. Нової Аврамівки Хорольського повіту (1833).

Мефодій Семенович (1822 – 1882) – із 1846 р. диякон Зубівської Михайлівської церкви; з 1850 по 1882 р. – священик цієї церкви. З 1852 р. став власником маєтку в дачах с. Зубівки, який раніше належав І.Дяченкові. 1869 р. разом із дружиною Анастасією Іванівною мали 20 дес. землі у х. Педькиному (в дачах м-ка В.Сорочинців). Похований у с. Зубівці біля нової церкви, яка будувалася 1882 р.

Іван Мефодійович – 1870 р. працював разом із Панасом Рудченком (Панасом Мирним) у Миргородському повітовому скарбництві. Мав синів Івана (священика), Федора і 2 дочок – Ганну і N (ймовірно, Олену).

Андрій – закінчив духовну семінарію. В 1861 – 1893 рр. священик Георгіївської церкви в с. Єрках Миргородського повіту, законовчитель Єрківського початкового народного училища.

Степан Іванович – здобув освіту в Переяславській (за іншими даними – в Полтавській) духовній семінарії. В 1861 – 1901 рр. священик Воскресінської церкви в с. Ярмаках, законовчитель Ярмаківського початкового народного училища. 1902 р. позаштатний священик Воскресінської церкви.

Василь Андрійович – закінчив Миргородське повітове училище. В 1883 – 1885 рр. учитель Єрківського початкового народного училища Миргородського повіту.

Мефодій Андрійович – освіту одержав у Миргородському повітовому училищі. В 1883 – 1884 рр. учитель народного училища в с. Остапівці Миргородського повіту. В 1888 – 1893 рр. учитель Єрківського училища. В 1896 – 1908 рр. псаломщик Георгіївської церкви в с. Єрках.

Олександр Степанович – священик. Близько 1879 – 1882 рр. служив учителем у початковому народному училищі в с. Петрівцях.

Олексій Степанович – закінчив Миргородське повітове училище. В 1883 – 1884 рр. учитель Стефанівщинського початкового народного училища Миргородського повіту, створив там хор півчих.

Іван Степанович – дворянин Полтавської губернії, колезький радник. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві одержав 1881 р. Діти: Микола, Петро, Катерина, Юлія.

Іван Іванович (бл. 1870 – ?) – син Івана Мефодійовича. Освіту одержав у Полтавській духовній семінарії. З 1899 р. в сані священика. В 1900 – 1912 рр. служив священиком Зубівської церкви Архістратига Михайла, законовчитель Зубівського початкового народного училища. Член Зубівського сільськогосподарського товариства (1911). Жив у хуторі між селами Зубівкою і Рудою (ближче до Зубівки). Знавець і любитель місцевої старовини. 1920 р. в його будинку таємно збиралися заможні зубівські жителі й селяни (близько 30 осіб), невдоволені радянською владою, серед них і вчителька Одарка Ксьонзенко. Хутір Стасевського був знищений 1937 року. Доля священика не відома. Був одружений із Уляною Михайлівною Панащатенко (див.: Панащатенки). Мали дітей: Ксенію, Петра, Тетяну. Всі жили в Зубівці, навчалися в Миргороді.

Ганна Іванівна – донька Івана Мефодійовича. Її доля невідома: пропала безвісти разом із чоловіком Дмитром, ймовірно, під час Першої світової війни.

Стасевська Олена Іванівна – жителька Миргорода, до 1917 р. мала досить заможний будинок у правобережній частині міста (провулок Хорольний, № 2), який за перших років радянської влади був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований.

Федір Іванович – брат Івана Івановича. Мав дочок Тетяну і Євгенію.

Іван Мефодійович – священик у с. Єрках (початок ХХ ст.). Одружений із Олександрою, донькою Варфоломія Гиренка (див.).

Стасевський Є. – автор книжки «Очерки по истории царствования Михаила Федоровича» (К., 1913).

Ксенія Іванівна (нар. бл. 1899) – донька Івана Івановича. 1912 р. учениця 1-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Була одружена, померла під час пологів.

Микола Федорович (1899 – ?) – із службовців, мав середню освіту. В 30-х рр. працював шевцем у артілі м. Полтави. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Петро Іванович (нар. 1900) – син Івана Івановича. Навчався в Миргородській чоловічій гімназії. Згодом – інженер цукрової промисловості. Мав доньку Ірину (2004 р. жила в Фінляндії).

Тетяна Іванівна (1907 – 1946) – донька Івана Івановича. Була одружена. Померла від туберкульозу.

Іван – священик, у першій третині ХХ ст. жив у Миргороді на вул. Троїцькій (нині будинок № 22/2). Репресований у 1930-х рр. Його донька Олена, вчителька, жила в батьківському будинку, померла перед початком війни 1941 – 1945 рр.

Літ.: ПГВ. – 1853. – № 15. – С.143; ПЕВ. – 1882. – Ч. неофиц. – № 14. – С. 723 – 724; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 118, 120, 122; 1894. – С. 140; Клировая книжка. – С. 397, 401, 402; Постановления МУЗС. – 1909. – С. 180; Отчет об агрономической помощи. – С.36; Падалка Л. Прошлое Полтавской территории… - Полтава, 1914. – С. 233.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 96; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 84 зв.; МКМ. НА. – «Петрівцівська середня школа»: рукопис; Архів авторки. – Листи Ірини Петрівни Стасевської (м. Тампере, Фінляндія) до Л.Розсохи, 2004 р.; Звідомлення жительки м. Миргорода Н.І.Макодзюби.

Стасі (Стасенки). Очевидно, прізвище Стась походить від власного імені. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. в полковій сотні записаний козак Стась Андрієвич. (Пор. також: Стесенко).

Стасенко (в публікації 1995 р. – Стасечко) Кость – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Стасенко Тимко – бурмистр Сорочинської ратуші (1687).

Стасенки Тимко і Семен – козаки Хомутецького куреня (1718).

Стасенко Григорій із братом Федором – заможні козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Стасенко Хведір – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1718 – 1732). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). 1737 р. отаман с. Ярмаків.

Стасенко Федір – 1723 р. підданий Сорочинського Святомихайлівського Сорочинського монастиря.

Стась Григорій – із 1755 р. значковий товариш Миргородського полку.

Стасенко Олексій (1757 – ?) – козацький син, на службі в Миргородському полку з 1770 р., значковий товариш із 1781 р.

Стась Гаврило – 1841 р. соцький с. Ярмаків.

Стасева Пелагія (? – раніше 1842) – дворянка, мала майнове право на частину маєтку дідича Прокопа Павелка (див.) у с. Петрівцях, який успадкували Адамовичі й Борчевські.

Стасенко – колезький реєстратор, канцелярський чиновник Миргородського земського суду (1851).

Стасенко Михайло – штабс-капітан, дворянин Полтавської губернії (XIX ст.). Сини Іван, Гаврило.

Стась Іван Свиридович (1853 – ?) – козак, жив у с. Ярмаках, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Стасенко Іван Михайлович (26.09.1891, м. Миргород – 25.06.1963, м. Буффало, США) – підполковник армії УНР. Мав козацьке коріння. Освіта – Роменське реальне училище, Тверське кавалерійське училище (закінчив 1910 р.). Учасник Першої світової війни в складі 7-го драгунського Кінбурнського полку. Мав численні бойові нагороди: орденами Св. Володимира всіх чотирьох ступенів, Георгіївською зброєю, солдатським хрестом Св. Георгія IV ступеня. Зазнав поранень. Службу в російській армії закінчив у званні ротмістра. З осені 1917 р. займався українізацією війська, був представником Центральної Ради при 7-й кавалерійській дивізії; у листопаді з українців цієї дивізії сформував 1-й Український Запорізький полк у складі військ Центральної Ради. Із вересня 1918 р. служив у складі Корпусу кордонної охорони Української Держави командиром кінного загону Курської бригади. З травня 1919 р. був командиром 1-го запасного кінного полку, який згодом увійшов до 2-го кінного Переяславського полку Дієвої армії УНР; командир дивізіону цього полку. В грудні 1919 р. воював у складі Української Галицької армії. З 13 квітня 1921 р. тимчасово виконував обов'язки командира бригади 1-ї Окремої кінної дивізії Армії УНР. 1923 р. емігрував до Польщі, жив у м. Каліші. Від 1950 р. жив у США. Займався активною діяльністю на ниві української православної церкви. Ймовірно, його стосується інформація, звідомлена жителями вулиці Ведмедівки в Миргороді:

Стасенки – на початку і в першій третині XX ст. жили в східній частині вулиці Ведмедівки, ближче до річки. Там мешкала Марія Стасенко; її брат пропав безвісти за років Української революції, а після Другої світової війни опинився в Америці. Будинок Стасенків на Ведмедівці (на лівому боці вулиці) зберігся досі.

Стасенко Михайло Дмитрович (1870 – 1958, Дібрівка) – відомий тренер-наїзник Дібрівського кінного заводу в 1930-их – 1940-их рр., видатний майстер рисистого тренінгу міжнародного класу. У Миргороді жив на вул. Ведмедівці (район ДТСААФ), у будинкові, який належав Дібрівському кінному заводові (там був його заїзд).

Стасенко Сергій – відповідальний секретар міської управи м. Миргорода в 1941 – 1942 рр.

Стасенко – завідувач газового заводу в Миргороді, член Миргородського добродійного товариства «Братерство» (квітень 1942).

Стасі – родини з таким прізвищем нині живуть у селах Ярмаках, Шахворостівці, Кибинцях та інших сусідніх селах.

Літ.: ПГВ. – 1851. - № 40. – Отд. 2. – С. 220; Реестра 1649 г. – С. 261, 298; Списки лиц. – С. 1 – 6; Тинченко Я. Офіцерський корпус; Швидько. – С. 24.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв.; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 2 зв., 27 зв.

Стативенко Ничипор – козак, братанич заможного виборного козака м. Городища Миргородського полку Йоська Цапенка (див.), жив поряд із ним.

Стативка Семен – член ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Статников [А.] – статистик Миргородського повіту, служив при Миргородській повітовій земській управі бл. 1916 р., за часів голови управи Г.Лаппо-Данилевського.

Стахович Андрій – городиський сотник Миргородського полку (? – 1715).

Стахівські.

Стаховський Іван – «піп вікарій», 1752 р. мав власний житловий двір у м. Потоці Миргородського полку.

Стахівський Я.І. – один із перших піонерів у Миргороді 1920-х рр.

Стеблевець Сава – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Стеблевські (Стеблівські).

Стеблевський Роман – миргородський городовий отаман (1723), у складі Миргородської полкової сотні. В 1732 – 1737 р. значковий товариш Миргородського полку, мав власний житловий двір у с. Милюшках.

Стеблевський (Стеблівський) Іван – значковий товариш Миргородського полку (1738 – 1742), житель с. Милюшок першої Миргородської сотні. Власник двора у Миргороді.

Стеблевський Стефан – мешканець милюшківський, 1737 р. значковий товариш Миргородського полку.

Стеблини.

Стеблина Марко – 1649 р. був козаком Багацької сотні Полтавського полку.

Стеблина Максим – 1666 р. міщанин м-ка Багачки.

Стеблин-Камінські (Стеблін-Каменські).

Стеблін-Каменський Микола – полковник. Дружина – Віра Платонівна Милорадович (див.). Мали сина Михайла.

Стеблін-Камінський (Стеблін-Каменський) Михайло Миколайович (3.11.1857 – раніше 1907) – служив у армії з 1876 р. Поручик кавалерії (1896 – 1911). Житель Полтави (1900), разом із тим був власником маєтку в м-ку Березовій Луці й с. Остапівці Миргородського повіту. Кандидат у члени дворянської опіки Миргородського повіту (1900). Жив у х. Передеріївці Березоволуцької волості Миргородського повіту (в 1897 – 1899 рр.), де в його садибі 1897 р. мав намір робити розкопки могили історик Д.І.Яворницький. Мав землю в дачах м-ка Березової Луки, 1911 р. ця земля вже перейшла до Полтавського відділення Селянського Поземельного Банку. Дружина – Цецилія Осипівна (1869 – після 1914), спадкоємиця чоловікового маєтку на Миргородщині, жителька Полтави (1914). Діти: Михайло, Петро.

Стеблін-Камінський Михайло Михайлович (21.09.1893 – після 1960) – син Михайла Миколайовича. Дворянин Миргородського повіту. Навчався в Київському університеті. Офіцер. Після ІІ світової війни жив у Польщі. Дружина Зофья Колодрич.

Стеблін-Камінський Петро Михайлович (25.06.1899, м. Полтава – ?) – син Михайла Миколайовича. Дворянин Миргородського повіту. Навчався в 2-й Полтавській гімназії. Служив у армії, прапорщик (1917).

У Березоволуцькій волості існував хутір Стеблін-Каменського.

Літ.: Дворянский адрес-календарь, 1897. – С. 254; Постановления МУЗС. – Миргород, 1899. – С. 236; 1912. – С. 286; Адрес-календарь, 1900. – С. 7; Коротенко В. – С. 118, 119, 172.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 10 зв.

Стеблинські. (Ймовірно, рід походить від козаків Стеблин – див.).

Іван – диякон, у 1764 р. прокуратор і наглядач «бурси» в Переяславській семінарії, водночас із цим – старший канцелярист консисторії. 1773 р. священик Успенської церкви м. Переяслава і писар консисторії, кафедральний писар. Із 1774 р. член консисторії.

Лука Андрійович (бл. 1741 – ?) – диякон церкви Різдва Богородиці в м-ку Комишні (1782); священик цієї церкви (1791). Дружина Меланія Петрівна (бл. 1752 – ?). Діти: Петро (нар. бл. 1772), Параскева (нар. бл. 1774), Яким (нар. бл. 1780).

Петро – священик, настоятель церкви в с. Грем'ячій Миргородського повіту (поч. ХХ ст.). Мав синів Йосипа і Прохора.

Степан – 1787 р. відставний підпоручик, власник с. Антипівки Золотоніського повіту й хутора (20 душ) при с. Богуславці на р. Згарі того самого повіту.

Іоанн (? – між 1818 і 1827) – священик. Освіту здобував у Київській духовній академії. Протоієрей, настоятель Комишнянської Різдво-Богородицької церкви, з 1791 по 1819 рр. тримав у Комишні приватну домашню школу для навчання дітей. Благочинний у м-ку Комишні. Мав сина Юхима.

Павло – 1829 р. священик Різдво-Богородицької церкви м-ка Комишні.

Юхим (Євфимій) Іванович (бл. 1799 – 9.12.1878, Миргород) – походив із дворян Миргородського повіту. Навчався в Полтавській духовній семінарії, яку закінчив 1825 р. Із 19 травня 1827 р. рукоположений в священики Воскресінської церкви м. Миргорода, служив у ній і 1833 р. В 1830 р. призначений співробітником Полтавського попечительства «о призрении бедных духовного звания». Бл. 1831 р. одержав парафію в Комишанській церкві Різдва Богородиці від свого попередника й родича священика М. Кийкова (див.). 1833 р. – член Хорольського духовного правління, член віспяного комітету. Із 15 жовтня 1834 р. – законовчитель у Миргородському парафіяльному училищі. В 1838 – 1840 рр. законовчитель і викладач латинської мови Миргородського повітового училища. Благочинний протоієрей (1840 – 1844). В 1865 р. – протоієрей Соборної Успінської церкви м. Миргорода, міський благочинний. Заштатний протоієрей м. Миргорода. Мав у місті будинок і 25 десятин землі (1864). Крім того, в 1860-их рр. володів землями: в урочищі Сандуловому (в 1-ій частині миргородських полів) – 77 дес.; в урочищі Кійченкове Озеро – 92 дес.; в урочищі Ємцева Долина (у дачах сіл Слобідки і Мальців) – 1 дес. Похований у Миргороді біля цвинтарної церкви. Дружина (шлюб 30.01.1827 р. у Воскресінській церкві Миргорода) – Лукія Кіндратівна (? – раніше 1864), донька Кіндрата Буташевича-Петрашевського, протоієрея, соборного і міського благочинного. Діти Юхима: Марія (бл. 1830 раніше 1853), Тетяна (бл. 1831 – раніше 1853), Ганна (бл. 1833 – раніше 1845), Параска (бл. 1835 – ?), Анастасія (бл. 1837 – ?), Павло (1838 – ?), Євдокія (бл. 1839), Любов, Іван.

Йосип Петрович (бл. 1816 – ?) – 1840 р. закінчив курс Переяславсько-Полтавської духовної семінарії.

Василь Петрович (? – 14.09.1850) – священик церкви Різдва Богородиці в м-ку Комишні. Із 16 червня 1849 р. до своєї смерті був наставником Комишанського сільського народного училища. Дружина Параскева, син Прохор.

Параскева – вдова комишанського священика В.П.Стеблинського, 1864 р. виділила у власному будинку дві великі кімнати для відкриття в них жіночого відділення Комишанського сільського парафіяльного училища, яке вона вирішила утримувати власним коштом.

Іван – позаштатний священик Преображенської церкви в м-ку Комишні (1872). 1879 р. жив у м. Лубнах, де служив духівником при лубенському міському благочинному протоієреї Олексієві Дамаскіну.

Павло Юхимович (15.12.1838 – ?) – дворянин, закінчив Полтавську губернську гімназію, навчався в Харківському університеті. Миргородський повітовий гласний (1874, 1891), гласний міської думи (1874). Завідувач Миргородської позиково-ощадної каси (1900 – 1908). Близько 1902 – 1905 рр. член Миргородського товариства народної тверезості, був причетний до створення й діяльності Народного Дому. Член Миргородського музично-драматичного гуртка (1903). Входив до складу старшин Миргородського громадського зібрання (1908). В 1910 – 1911 рр. – член Миргородського повітового відділення Полтавського опікунського щодо тюрем комітету. Володів 76 десятинами землі. 1913 р. жив у Миргороді, де мав нерухоме майно, оцінене в 1700 крб. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Стеблинський – житель Миргорода (кінець XIX – початок XX ст.), мав будинок на Гоголівській вулиці – на Пісках, правобережній частині міста, поруч із пожежнею і колишнім будинком Шершевицьких (див.). Раніше, 1861 року, в цьому будинку була повітова школа, в якій письменник А.Свидницький влаштував недільну школу для дорослих. Згодом цей будинок став власністю Стеблинського. За радянської влади будинок було націоналізовано; спалений німцями при відступі з Миргорода 1943 р.

Іван Юхимович (нар. 1842; ін. дані: 16.04.1850 – ?) – дворянин, 1874 р. виконував обов'язки судового пристава Миргородського повіту; дільничний мировий суддя Миргородського повіту.

Прохор Васильович (бл. 1849 – ?) – син священика Василя Петровича. Закінчив Лубенське духовне училище. Протягом 25 р. працював на педагогічній роботі. В 1871 – 1873 рр. був помічником наставника Комишанського сільського училища. 1873 р. переведений на посаду вчителя до с. Зубівки. У 1891 – 1893 рр. помічник учителя в Комишанському, а згодом знову в Зубівському початкових народних училищах. Був живий 1904 р.

Олександр Григорович (бл. 1857 – ?) – колезький реєстратор, землевласник Золотоніського повіту (1912).

Стеблинська Євдокія – донька померлого священика Різдво-Богородицької церкви м-ка Комишні, 1897 р. одержувала допомогу від єпархіального попечительства.

Стеблинська Марія Павлівна – жителька Миргорода. Ймовірно, донька Павла Юхимовича Стеблинського (див.). До 1917 р. мала заможний будинок (очевидно, ще батьківський) у правобережній частині міста (вул. Гоголівська, № 141 – це нумерація 1927 р.). За перших років радянської влади її будинок, оцінений у 1300 крб, був націоналізований. Доля Марії Павлівни не відома.

Від прізвища Стеблинських, які жили в Миргороді наприкінці XIX – на початку XX ст., утворилася назва вулиці Стеблинської (в районі нинішнього провулка Старосвітського й вулиці Лугової).

Хутір Стеблинських існував 1900 р. в Миргородській волості, між Миргородом і с. Єрками.

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С. 127, 133; [Некролог] Заштатного протоиерея г. Миргорода Евфимия Стеблинского. – П.А.З. // ПЕВ. – Ч. неофиц. – 1879. – № 4. – С. 215; Белогриц-Котляревский. – С.7, прим. с.2, 37; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 144; Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – С. 78; Постановления МУЗС. – 1904. – С. 324; Списки лиц. – С. 1 – 6; Зубковський І.А. Анатоль Свидницький у Миргороді (Із згадок його учнів) // Література. Збірник І-й. – Видання ВУАН. – 1928. – С. 152 – 157; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні (1843 – 2003) // П.п. – 2003. – 3 вересня. - № 71; Коротенко В. – С. 191 – 198; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 119.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 125; ДАПО. – Ф.958. – Оп.1. – Спр. 19. – Арк.1-2; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 24, 29; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080; МКМ. ОФ. – № 8773 / Д-1679.

Стегнієва Леоніла Терентіївна – донька козака, 1904 р. – помічниця вчительки в Миргородській приватній жіночій прогімназії Н.А.Грановської. (Пор. також: Стогнії).

Стельмахи.

Стельмах Ілляш – «армаш» у Миргородському полку 1723 р.

Михайло Панасович – міщанин Миргорода, купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи, член Миргородської міської управи, заступник миргородського міського голови (1874). Миргородський повітовий гласний (1886 – 1887), член повітового податного присутствія. Член Миргородського повітового сирітського суду (1900).

Олексій Панасович – купець 2-ї гільдії, гласний Лубенської міської думи, заступник лубенського міського голови (1874).

Карпо Панасович – купець 2-ї гільдії, лубенський міський голова (1866), гласний Лубенської міської думи (1874). В 1864 – 1870 рр. мав 32 дес. землі у с. Черевках Миргородського повіту. В 1880-их рр. мав у х. Стельмахів (в центральному районі Лубенського повіту) 73 дес. землі, де працювали 4 найманих робітники.

Микола Панасович – купець 2-ї гільдії, гласний Лубенської міської думи (1874).

Никифор Панасович – купець у м. Лубнах (1870-і рр.).

Олена Іванівна (? – раніше 1911) – міщанка Миргорода, власниця трактиру і номерів для приїжджих (1900 - 1908).

Марія Мусіївна – дружина міщанина, 1902 р. у с. Малих Сорочинцях стала «восприємницею» (хрещеною матір'ю) Лідії Василівни Стельмах (див.). До більшовицького перевороту 1917 р. мала в Миргороді 2 заможних будинки на Базарній площі, № 3 (це приблизно територія нинішньої центральної районної поліклініки). За перших років радянської влади її будинки були націоналізовані.

Микола Михайлович – 1910 р. був членом сирітського суду Миргородського повіту. 1913 р. мав у Миргороді на Базарній площі, № 5 (територія нинішньої центральної районної поліклініки), великий заможний будинок і готель, який був націоналізований за перших років радянської влади. 1927 року там розміщався «Сельбудинок» (Селянський будинок – заклад типу готелю для приїжджих селян).

Василь Михайлович (1870 – 5.03.1945, Миргород) – був на службі з 1897 р. Помічник учителя Попівського початкового народного училища Миргородського повіту (1901 – 1902), Малосорочинського народного училища (1902 – 1904). Родина жила в с. Малих Сорочинцях. Близько 1908 р. купив будинок у правобережній частині Миргорода (тоді вулиця Шевченківська, № 6, нині № 10). З 1911 р. працював учителем-завідувачем початкового народного училища в с. Сотницькому. 1938 р. був у списках підозрілих осіб в одній із справ НКВС як «женатый на помещице». Дружина – дворянка «Наталія Іоаннова» (дані метричної книги Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців) або Наталія Петрівна (за непереконливим свідченням родичів). Вона народилась близько 1882 р., померла в Миргороді у вересні 1939 р.; її предки мали землі в районі сіл Малих Сорочинців, Савиного Кута, Довгалівки, Зубівки; на нашу думку, вона могла бути донькою дворянина Івана Івановича Лобурця, поміщика Малих Сорочинців або Зубівки. За розповідями родичів, два її брати були розстріляні чекістами бл. 1918 р. Близькою ріднею Наталії були миргородські дворяни О.О.Марковський, Маковецькі, сорочинський лікар Хоруженко; Наталія мала троюрідну сестру, яка була одружена з відомим мільйонером Савою Морозовим. Стельмахи перебували в родинних зв'язках із миргородським родом Пекурів. Василь Михайлович Стельмах дружив із миргородським педагогом Олександром Григоровичем Данилевським, з лікарем Корнієм Івановичем Горяновим, разом із яким співав у дворянському хорі й хорі Троїцької церкви. За перших років радянської влади будинок Стельмахів середньої заможності на Шевченківській вулиці (на той час № 8) був націоналізований, але 1927 р. денаціоналізований. (Нині це буд. № 10; нащадки Стельмахів живуть там і сьогодні). Василь Михайлович мав дітей Олександра, Надію і Лідію (інші діти померли в дитинстві). Подружжя Стельмахів поховане в північній частині Троїцького цвинтаря, недалеко від Марковських. Їхні могили зруйновані наприкінці 1980-х рр.

Микола Михайлович – міщанин, член Миргородського повітового сирітського суду (1900 – 1910). Працював майстром у Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В.Гоголя (1903 – 1904). Касир Миргородського товариства взаємного кредиту (1915).

Олександр Васильович (14.03.1898, с. Малі Сорочинці Миргородського повіту – 12.05.1968, Миргород) – син Василя Михайловича. Миргородський художник, педагог, актор-аматор. Із 1912 р. жив у Миргороді. В 1914 – 1918 рр. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі, в 1918 – 1919 рр. на художньо-педагогічних курсах при Миргородському художньо-промисловому інституті. Протягом нетривалого часу в 20-х рр. викладав у керамічному технікумі малювання і креслення. Головний фах і рід занять – бухгалтер. Миргородці згадують Стельмахів як непманів 1920-их років, які торгували крамом, варили мило, мали торгову ятку на базарі. Їхнє майно (товари, меблі та ін.) на початку 30-х рр. було реквізоване більшовицькою владою. О.В.Стельмах – автор малярських робіт (пейзажі, народно-побутова тематика). В Миргородському краєзнавчому музеї зберігаються його картини «Перед грозою», «Місячна ніч», «Біля річки», «Дівчина на березі річки», «Жнива». Написав картину «Рибалка на річці», яка не збереглася, але з неї свого часу зробив копію родич Стельмаха, на той час художник-початківець Анатолій Миколайович Кривобоченко; нині ця копія зберігається в фондах Миргородського краєзнавчого музею. Стельмах був миргородським самодіяльним артистом, у першій чверті XX ст. грав ролі в виставах у Народному Домі. Актор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943). Дружина – Олександра Михайлівна Соколова – мала будинок на розі вул. Дворянської й Кашинської (навпроти нинішньої Центральної районної бібліотеки); в 1950-их рр. домогосподарка. Мали доньок Любов (жила в Миргороді в будинку Стельмахів на вул. Шевченка, № 10, померла близько 1997 р.) і Валентину (1937 р.н.; 1957 р. навчалася на 5 курсі керамтехнікуму, група художньої кераміки, клас В.С.Панащатенко; нині живе поза межами Миргорода).

Олександр Стельмах. Початок XX ст.

Надія Василівна (1900, с. Малі Сорочинці – бл. 1974, Миргород) – донька Василя Михайловича. З 1912 р. була ученицею Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Працювала на миргородському курорті медсестрою. У шлюбі з поляком Євгеном Івановичем Сенкевичем, який теж працював на курорті.

Лідія Василівна (21.01.1902, с. Малі Сорочинці – бл. 1984, Миргород) – донька Василя Михайловича. Її хрещеними батьками були дворянин Іван Порфирійович Алексєєв і дружина міщанина Марія Мусіївна Стельмах. З 1912 по 1918 р.– учениця Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. На початку 20-х рр. працювала учителькою в с. Попівці, 1922 р. – вчителькою молодших класів середньої школи № 1. Згодом працювала бібліотекаркою

Миргородської районової бібліотеки, в шкільній книгозбірні школи № 1. Одружена з Федором Миколайовичем Кирпосенком (1890 – 1934), який походив із шевців с. Попівки, був червоним партизаном, за радянських часів служив начальником кримінального розшуку в Миргороді. Їхні діти: Ніна Федорівна (нар. 1923 р., нині живе по вул. Шевченка, 10), Олег Федорович (нар. 1932 р., закінчив Дніпропетровський медінститут, лікар, із 1958 р. працював у Миргородській лікарні, має сина Костянтина).

Літ.: Памятная книжка, 1875. – С. 121, 127; Очерки помещичьего хозяйства. – С. 50, 51; Адрес-календарь, 1900. – С. 7, 14; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 84; 1905. – С. 153; Отчет Миргородского городского общественного управления за 1911 г. – Миргород, 1912. – С. 87; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 133; Відродження. – 1942. - № 18; Миргородський керамічний технікум. – Миргород, 1996. – С. 57; Ханко В. Словник мистців. – С. 183; Розсоха Л. З історії миргородського купецтва // Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 26-28.

Арх.: ДАПО. – Ф.р-2072, оп.1, спр.1, арк. 3 – 4 зв.; Архів авторки; Архів О.Ф.Кирпосенка (м. Миргород).

Стеньки.

Стенько Петро Степанович (1895, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у Клюшниківці. Вперше засуджений 1931 р. до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у с. Дібрівці, працював робітником на конезаводі. Вдруге засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 і 1990 р.

Стенько Пантелеймон Степанович (1898, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у с. Клюшниківці. 1930 р. засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Стенько Степан Степанович (1900, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у Клюшниківці. Вперше засуджений 1931 р.до 3 р. заслання в Північний край. Після відбуття покарання жив у с. Гасенках, працював у бурякорадгоспі. Вдруге засуджений 1937 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 і 1990 р.

Степаненки.

Костюк – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Мисько і Филон – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Опанас, Онисько, Роман і Герман – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Улас – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Тиміш – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Михайло – війт у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Федір з двома синами Іванами – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Іван із сином Гнатом і Степаненко Іван з братом Михайлом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Гнат – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Семен – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732).

Панас – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Степаненко (Степанов) – 1737 р. «дворщик» у с. Зуївцях.

Максим Іванович – відставний підполковник. Його донька (N) служила вчителькою Федунського училища Миргородського повіту, померла 1904 р.

Надія Степанівна – освіту одержала в прогімназії. З 1906 р. учителька-завідувачка Шульгівського початкового народного училища Миргородського повіту.

Степаненки – родина на території Зубівської сільської ради, середняки, на початку 1930-их років були розкуркулені, виселені з хати, майно відібране. Жили в землянці під с. Полив'яним, потім виїхали на Донбас.

Микола Степаненко.

Микола Омелянович (18.12.1918, с. Микільське поблизу Полтави – 14.03.1993, м. Бавнд-Брук) – український громадський, політичний, церковний діяч, письменник, журналіст, історик, бандурист-аматор. Народився в родині, яка зазнала репресій від радянської влади: батько Омелян Симонович був петлюрівцем, мати Галина Теодорівна походила з інтелігентної сім'ї. 1938 р. закінчив філологічний факультет Полтавського педінституту, вчителював. Наприкінці 30-их рр. працював викладачем української мови й літератури в Великосорочинському педучилищі. Під час німецької окупації продовжував педагогічну діяльність, 1942 р. очолив сільськогосподарський технікум, створений у селищі Шишаках. Разом із М.Воскобійником (див.) займався у Миргороді виданням газет «Відродження», «Миргородські вісті». Писав під власним ім'ям та під псевдонімом М.Степовий. Член Миргородської повітової комісії з відзначення пам'яті Т.Шевченка. Автор численних нарисів, статей, заміток з питань розвитку української культури, інформацій про життя Шишаччини, ліричних віршів, опублікованих у миргородських газетах. Дописувач до газети «Голос Полтавщини» (1942). По війні опинився на Заході, в Німеччині, став активістом культурно-громадського життя української еміграції. Близько співпрацював із Іваном Багряним, Павлом Маляром. Переїхавши 1949 р. до США, став одним із ініціаторів створення кіль-

кох українських демократичних організацій. У 1966 – 1969 рр. був на посаді генерального секретаря Української Революційно-Демократичної партії. Здобув ступінь доктора філософських наук Нью-Йоркського університету, був професором славістики Мічиганського університету. Автор праць «Петлюра як людина і громадянин», «Борець за ідеї української нації», «Симон Петлюра – дослідник української культури», «Українська культура в добу Брежнєва і Косигіна», автор кількох сотень публікацій у західних виданнях. 1989 р. висвятився на священика. 1991 р. створив у США Товариство сприяння Полтавському краєзнавчому музею. Похований у Бавнд-Бруку.

Степанець Мисько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Степанецькі (Степаницькі).
Степаницький Лаврін – козак с. Петрівців (1718). Він же Степанецький Лаврін – житель с. Кибинців або с. Петрівців, козак Миргородської сотні (1732).

Степанів-Кияшко Михайло (див.: Кияшко М.).

Степанови (див. також: Степаненки).
Степанів Йосип – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.
Степанів Степан – 1666 р. бурмистр м-ка Жигимонтового (Устивиці).
Степанов Хведір – 1737 р. «дворщик» у с. Зуївцях.
Степанов Іван Ілліч – міщанин Миргорода, 1915 р. мав у х. Королівщині шкіряний завод, де працювали 3 робітники.

Степановичі (див. також: Стефановичі).
Степанович (Стефанов) Сидір – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718). Миргородський війт (1725).

Степаньки (Степанченки).
Степанченко Терешко – 1737 р. війт с. Ярмаків.
Степанько Йосип Никифорович – миргородський педагог. Народився в с. Єрках. У 1930 – 1932 рр. – завідувач дитячого притулку на Личанці. 1937 р. завпед Миргородської школи № 2, вчитель природознавства й хімії. Напередодні війни вчитель біології в с/ш № 1; посадив біля школи сосни й берези, які збереглися досі. Лектор з питань охорони природи, автор заміток у періодичних виданнях. У 1950-их – 1960-их рр. учитель ботаніки й зоології с/ш № 1. Брав активну участь у створенні Миргородської станції юних натуралістів (1964). Жив у Миргороді на Приліпці – на Садках (нині провулок Озерний).
Степанько Олександр Дмитрович – у 1931 – 1932 рр. голова колгоспу «Вільне життя» в с. Єрках.
Степанченко Анастасія Іванівна – закінчила гімназію, мала звання домашньої вчительки; працювала класною доглядачкою й викладачкою рукоділля в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1911 – 1913).
Степаньків хутір існував у Кибинській волості, біля с. Ємців.

Степовиденко Петро – кобзар, жив у с. Черевках Миргородського повіту. 1902 р. з ним був знайомий мистецтвознавець О.Сластьон. (Не виключено, що це переінакшене тамтешнє прізвище Пустовиденко).

Степові.
Степовий – керівник одного з підрозділів у повстанському загоні Л.Христового. За даними дослідника В.Ревегука, наприкінці серпня 1920 р. керована Степовим група повстанців (понад 300 возів із «неорганізованою піхотою» та 40 – 50 кавалеристами) вирушила з Гадяцького до Миргородського повіту, щоб підіймати селян на боротьбу проти більшовизму. Загони Степового бували в селах Великій і Малій Обухівці, Попівці, Савинцях, Березовій Луці, Бакумівці, Хомутці, Комишні. Йшли з боями проти частин Червоної армії, ліквідовуючи органи радянської влади, їхні документи й засоби зв’язку.
Степовий Михайло – псевдонім Миколи Степаненка (див.). Співробітник газети «Миргородські вісті» (1942 – 1943), автор численних заміток на теми театрального життя Миргорода й Шишаків, нарисів про життя молоді за більшовицької влади, про роботу громадських дворів на Миргородщині. Автор віршів і рецензій на поетичні збірки. Дописувач газети «Голос Полтавщини» (1942).

Степури (Степуренки).
Степура Іван – посполитий у Миргороді (1718).
Степуриха – вдова, заможна посполита в Миргороді (1723).
Степуренко Семен – 1738 р. козацький підсусідок, мав окремий двір у Миргороді.
Степуренко Савелій – казенний селянин, житель Миргорода, 1830 р. мав землю в Миргороді поряд із землею купця Сибірцова.

Степура Сава Якович, казенний селянин, у 1830 – 1853 рр. мав хату в Миргороді.

Степура Семен Іванович (бл. 1853 – ?) – заможний селянин, власник Степуриного хутора Миргородської волості, 1913 р. мав 154 десятини землі. 1914 р. був кандидатом у гласні Миргородської міської думи. Мав 12 дітей. За радянської влади був розкуркулений, виселений з його садиби. Деякі члени родини були силоміць вислані до Татарстану, до м. Набєрєжниє Челни. С.І.Степура, за переказом, похований на цвинтарі біля Гаряжиного хутора. Територія Степуриного хутора нині в межах міста, це кінець сучасної вулиці Котляревського, де до сьогодні збереглися залишки Степуриного садка.

Степуренко Павло Олексійович (бл. 1856 – ?) – селянин, місце його проживання – «дачі с. Олефірівки Савинської волості»; 1913 р. мав 18 десятин землі.

Степура Олексій Семенович (1881, м. Миргород – 23.09.1937, м. Харків) – із селян, мав початкову освіту. Жив у Миргороді, землекоп. Заарештований 3 серпня 1937 р. Засуджений Особливою трійкою при УНКВС Харківської обл. 11.09.1937 р. за ст. 54-10 ч. 1 КК УРСР до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований 11.04.1989 р.

Степура Іван Семенович (1892, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Гаркушинцях. Заарештований 9 лютого 1930 р. Засуджений 1 березня 1930 р. за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Степура Панас (4.02.1921, м. Миргород – 20.02.1988, м. Торонто, Канада) – родом із Степуриного хутора, із селян (ймовірно, син Семена Івановича). Після Другої світової війни разом із дружиною виїхав на еміграцію до Німеччини, потім до Бельгії, згодом – до Канади. Український церковний діяч у м.Торонто, діяльний член Катедральної громади св. Володимира. Був невтомним ініціатором розбудови «Києва» – українського культурного центру поблизу Торонто. Давав пожертви на український часопис «Нові дні» в Торонто. Діяч кредитової спілки. В пам'ять про нього член кредитової спілки So-Use Олександр Мильченко (помер раніше 2005 р.) заснував щорічну премію імені Панаса Степури для студентів українських організацій в Канаді. Дружина (шлюб 1942 р.) – Марія Михайлівна Степура (10.10.1924 – 28.05.1959, Торонто), з дому Шелюгівна, була родом із Миргорода, її батько Шелюг жив у Миргороді, в Ліску. По смерті дружини залишилися діти: Володимир (12 р.) і немовля Петро.

Панас Степура.

Ймовірно, до цього роду належав Іван Степура – унтер-офіцер канцелярії Головного начальника постачання 11-ї армії Південно-Західного фронту, який у серпні 1917 р. був обраний до складу Української Центральної Ради.

Степченко Лук'ян – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Стесенко Олексій – 1782 р. сорочинський сотенний отаман Миргородського полку. (Пор.: Стасенко).

Стефанови. (Див. також: Стефановичі).

Стефанов Ієремій (див.: Родзянко Ярема Степанович).

Самійло – «з діда і отця козак», яреськівський сотник Миргородського полку (1723). (Див. також: Старий Самійло Стефанів).

Василь – ієрей Воскресінської церкви в с. Хомутці (1718).

Омелян – кременчуцький городовий писар Миргородського полку (1723).

Сидір – 1725 р. війт м. Миргорода.

Яків – значковий товариш Миргородського полку (1732).

Яків – дозорця індукти на кременчуцькому перевозі (1737), мав двір у м. Кременчуці Миргородського полку.

Григорій – 1737 р. священик у с. Кибинцях, мав власний житловий двір.

Максим – житель Миргорода (1750), дяк, належав до розряду козаків-підпомічників, дуже убогих, піших, мав 1 двір, 1 хату.

Стефановичі (**Степановичі**, іноді – Степанови, Стефанови) – козацько-старшинський рід Миргородського і Лубенського полків. (Див. також: Москаленки, Москаленки-Стефановичі).

Степанович Охонко (Панас ?) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Стефанів Тимко – козацький писар (1659).

Степанович Іван – лохвицький протопіп (1684).

Степанович Григорій – устивицький сотник Миргородського полку (1694).

Стефановичі (Степановичі) – рід, прізвище якого походить від імені багацького сотника (1698 – 1709) Миргородського полку Стефана (Степана) Васильовича Москаленка, який був убитий 1709 р.

Степанович – канцелярист, 2 серпня 1697 р. був захоплений у полон ордою під Кизикерменом.

Стефанович Панас – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718).

Степанович Марко – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Степанович Артем – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Стефанович (Стефанів, Стефанов) Андрій Степанович, він же Андрій Степанович Москаленко (? – раніше 1764) –

син багацького сотника Стефана Васильовича Москаленка. В 1716 – 1744, 1750 рр. дійсний сотник Багацької сотні Миргородського полку. В 1716 – 1718 рр. був на чолі сотні в поході на будівництві каналу під Царицином. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). 1710 р. його заходами споруджено церкву Різдва Богородиці в Багачці. За універсалом миргородського полковника Д.Апостола 1718 р. одержав 6 дворів у м-ку Багачці. 1738 р. спорудив там іконостас Різдво-Богородичної церкви. 8 вересня 1750 р. подарував на цей храм велике євангеліє московського друку 1748 р., оправлене в срібло з позолотою. Мав синів Корнія та Йосипа. Портрет Андрія Стефановича зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї.

Портрет Андрія Стефановича, сотника Багацької сотні. Невідомий художник XVIII ст.

Стефанович Йосип – священик Воздвиженської церкви м-ка Сорочинців (1718 – 1723).

Стефанів (Стефанович) Самійло (Старий) – яреськівський сотник у 1722 – 1723 рр. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). (Див. також: Старий Самійло, Ященко Самійло).

Стефанів (Стефанов) Сидір – 1725 р. миргородський городовий війт.

Стефанов Сава – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний другим. На думку дослідника Вирського, це міг бути син Стефана Кийка (див.), яреськівського городового отамана.

Стефанович Василь Васильович (1697 – 1773) – лохвицький сотник Лубенського полку (1729 – 1739, 1740 - 1751). Закінчив Київську академію, навчався за кордоном – у Шльонську, в Саксонії, Моравії, у Празі, Відні, Римі, Мілані, Венеції, Бреславі, де 1722 р. першим одержав ступінь магістра вільних наук і філософії. В Петербурзі працював у імператорській канцелярії перекладачем, вів дипломатичне листування. Був професором філософії та риторики в семінарії, яку заснував Феофан Прокопович. На запрошення гетьмана Д.Апостола з 1729 р. був у Глухові в складі Кодифікаційної комісії, метою якої було упорядкування українського законодавства; в комісії працював протягом 8 років, очолював її в 1729 – 1734 рр. Мав звання бунчукового товариша. Брав участь у походах на Хотин і проти татар. У 1751 – 1773 рр. був на уряді лубенського полкового судді. Мав двір у с. Жабках Лохвицької сотні. Дружина – Марія Іванівна Гамалія, донька бунчукового товариша.

Стефанович (Москаленко-Стефанович, Москаленко-Степанович) Йосип Андрійович (бл. 1722 – ?) – син багацького сотника Андрія Степановича Стефановича. 1732 р. записаний у списку Багацької сотні як «Йосиф Андрієв, син сотницький». 1736 р. навчався в Київській академії. В 1747 – 1770 рр. сотник Багацької сотні Миргородського полку. Бунчуковий товариш, 1779 р. абшитований бунчуковий товариш Миргородського полку. Жив у містечку Багачці. 1781 р. мав кілька хуторів (8, 2, 2, 1 хати) у Багацькій сотні Миргородського полку. 1787 р. співвласник с. Решетилівки Говтв'янського повіту. Дружина Марія, 1787 р. була власницею хутора при Широкій Долині (107 душ) і хутора Росошина (6 душ) – Говтв'янського повіту.

Стефанович (Москаленко) Корній Андрійович – син багацького сотника Андрія Степановича Стефановича. Навчався в Київській академії, служив козаком Багацької сотні. З грудня 1764 р. – військовий канцелярист. Співвласник хуторів у Багацькій сотні. У 1770-их рр. мав суперечку з братом Йосипом за володіння батьківщиною.

Стефанович Григорій Іванович (бл. 1729 – ?) – учень класу синтаксими Переяславської слов'яно-латинської школи.

Стефанович (Стефанів) Андрій – 1748 р. старший канцелярист Лубенської полкової канцелярії. В 1753 – 1760 рр. лубенський полковий писар.

Стефанович Іван Васильович (бл. 1730 – ?) – син Василя Васильовича. З 1743 р. навчався в Київській академії. Значковий товариш Лубенського полку, лохвицький сотник (1761). Одружений із Тетяною, донькою майора Степана Афендика.

Стефанович (Степанович, Москаленко) Дем'ян – полковий, згодом військовий канцелярист. Військовий товариш Миргородського полку (1779). Дружина (1767) – Марія Василівна Сахно-Устимович, донька Василя Устимовича і Марії Яківни Апостол.

Стефанович Антін Йосипович (? – раніше 1786) – мав дружину Надію (у другому шлюбі була за хорунжим Зарудним).

Степанович – військовий канцелярист, 1781 р. мав 2 хутори (1 і 13 хат) у Багацькій сотні Миргородського полку.

Стефанович – священик, 1781 р. був власником хутора (3 хати) в Говтв'янській сотні Миргородського полку.

Стефанович Яків Павлович – дячок Сорочинської Миколаївської церкви (1828 – 1838). Дружина Єлизавета Мусіївна. Син Григорій (нар. 1830).

Стефанович Данило Якович – губернський секретар, суддя Мирг. повітового межового суду (1841). 1849 р. володів маєтком у Миргородському повіті (понад 100 душ). 1850 р. член комітету нагляду за продажем спритових напоїв. 1860 р. мав 42 двори з 144 душами селян у с. Стефанівщині й м-ку Багачці. Зокрема, йому належали землі й селяни в х. Стігло (в дачах Багачки). Раніше 1862 р. мав 978 дес. землі в х. Стефанівщині (біля Багачки), а також у дачах сіл Слобідки й Мальців, а саме: в х. Окіп – 161 дес.; в урочищі Миколаївський Плав – 29 дес.; в х. Мацьковому – 84 дес. 1858 р. володів землею з населенням 85 душ селян у Костянтиноградському повіті. Його спадкоємці в

Ілля Стефанович.

1870-их рр. мали 232 дес. в х. Греківщині (в дачах Багачки) та 58 дес. у сс. Слобідці й Мальцях. 1855 р. спорудив Всіхсвятську церкву в с. Стефанівщині Багачанської волості Миргородського повіту. Мав сина Іллю.

Стефанович Ілля Данилович (12.04.1828, с. Стефанівщина – 18.03.1895, ін. дані 1894) – землевласник Миргородського повіту. Освіту одержав у Полтавській гімназії й історико-філологічному факультеті Київського університету (закінчив 1851 р. зі ступенем кандидата). Успадкував батькову землю в Костянтиноградському повіті. Предківський маєток у с. Каракашівщині (пор.: Каракаш) Миргородського повіту перейменував на Стефанівщину, де жив постійно. Власник винокурні в м-ку Багачці. Колезький асесор; із 1864 р. гласний Миргородської повітової земської управи. Був мировим посередником. 1858 р. висловлювався за необхідність звільнення селян від кріпосної залежності. Один із засновників Полтавського земельного банку і його перший голова протягом 1872 – 1895 рр. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві одержав 1895 р. 1876 р. заснував у своєму будинку в с. Стефанівщині народне училище. Був його опікуном, щороку офірував на його потреби 400 крб. За духовним заповітом надав як пожертву Полтавській Маріїнській жіночій гімназії капітал у сумі 10400 крб. На утримання народного училища в Стефанівщині пожертвував відсотки від капіталу в 22300 крб. По його смерті в Полтаві на Кобищанах коштами міста було влаштовано школу його імені. Крім того, його ім'я носила також стипендія, заснована акціонерами Полтавського земельного банку в Полтавській першій чоловічій гімназії. Дружина Марія Степанівна. Мали доньку Олександру.

Стефанович Олександра Іллівна (бл. 1878 – 1933) – успадкувала маєток у Стефанівщині, володіла 817 десятинами землі. В шлюбі з бароном Фон-Дер-Остен-Дрізеном (див.). Опікувалася Стефанівщинським народним училищем. Під час перевороту 1917 р. виїхала із Стефанівщини до Полтави, де працювала вчителькою іноземної мови. Померла від голоду в Полтаві. В їхньому маєтку в Стефанівщині близько 1920 р. створено комуну «Червона поляна».

Стефанович Параскева Феофанівна, у шлюбі – Киринова. Освіту одержала в єпархіальному училищі. З 1906 р. учителька Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту.

Стефанович Ганна Феофанівна – закінчила єпархіальне училище. З 1906 р. учителька Устивицького народного училища.

Стефанович Андрій Іванович – міщанин Миргорода, 1913 р. був близький до миргородського Українського робітничого товариства, яким керували члени УСДРП Є.Неронович і В.Ярошенко. Активний агітатор за радянську владу на Миргородщині в 1917 – 1919 рр.

Літ.: Наказы. – С. 53; Эварницкий. – С. 669; Левицкий. Отчет. – С.38; Личный состав. – С.10; Барвинский. – С.135 – 136, 144; Модзалевский. – Т.2. – С.137; Отчет МУЗУ. – 1880. – С. 96; 1885. – С.122; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С. 260; Величко. – Т.2. – С. 555; Реєстр 1744 р. – С.23; Дучинський Антонин. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн.3. – Державидав України, 1928. – С. 287; Полонська-Василенко Н. Історія України. – Т.2. – К., 1992. – С. 221; Пріцак О. Доба військових канцеляристів // К.С. – 1993. – № 4. – С. 64; Кривошея. – Ч.1. – С. 31, 35, 44; Данько П. Обереги нашої пам'яті: Нариси з історії Багачанщини. – Полтава, 1999. – С. 79, 80; КМА. – С.512-513; Присяга М.п. 1718 р. – С. 135, 140; Присяга М.п. 1732 р. – С. 87.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – II, 18806. – Арк. 11; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 185. – Арк. 2 зв., 19; Спр. 187. – Арк. 3; Алфавит дач. – Арк. 35 зв., 120, 121 та ін.

Стефанська [Е.Н.] – 1915 р. викладачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Стеценки.

Гаврило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – козак Зубівського куреня (1718).

Іван із сином Григорієм – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Семен – «дворник» (тобто, управитель) «дворця полковничого» (Данила Апостола) в с. Хомутці, 1723 р.

Михайло – «можнійший» посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723).

Наум із сином Ілляшем – заможні козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Петро і Михайло – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Максим і Макар – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Петро Іванович – освіту здобув у Полтавській духовній семінарії (за іншими даними – в Коростишівській учительській семінарії). З 1900 р в сані священика Миргородського повіту; 1902 р. священик Михайлівської церкви с. Зубівки. В 1904 – 1912 рр. священик Покровської церкви с. Грем'ячої Попівської волості, законовчитель Покровської церковнопарафіяльної школи в Грем'ячій і народного училища в с. Шульгах Попівської волості.

Іван Кіндратович – за перших десятиліть XX ст. жив і навчався в Миргороді. Знайомий О.Г.Сластьона (очевидно, був його учнем у керамічному технікумі).

Стецини (Стециненки).

Стецина Михайлович – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Стецина Андрій – зубожілий піший козак с. Біликів Миргородської сотні (1723).
Стециненко Олефір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Є також у спискові сотні 1732 р.

Стецуни (Стецуненки).
Стецуненко Яків – посполитий у Хомутці (1723).
Стецун – власник хутора в Хомутецькій волості (1900).
Стецюнів хутір існував також у Шишацькій волості.

Стець (Стеці, Стеценки).
Стеценко Іван – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).
Стець Грицько – козак Багацької сотні М.п. (1732).
Стеценко Федір Юхимович – вахмістр миргородської повітової кінно-поліційної півсотні (1910).

Стешенки (Стишенки).
Стешенко Семен – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). У ревізії містечка 1738 р. записаний як виборний козак, малоґрунтовий.
Стешенко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).
Стешенко Тишко – заможний посполитий у Хомутці (1723).
Стешенки Федір, Іван, Семен – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).
Стешенко Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Зять козака-підпомічника Юська Рябчуна, разом із яким мали 1 двір, 2 хати.
Стишенко – козак, 1781 р. мав хутір (1 хата) в другій Миргородській сотні.
Стишенко – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (6 хат) у Остап'ївській сотні Миргородського полку.
Стешенко Юхим Андрійович – козак, у 1860-их рр. мав 47 дес. землі в дачах м-ка Хомутця (при озері Немлієвому).
Стешенко Харлампій Степанович (1889, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. Зазнав утисків, у 30-их рр. був без певних занять. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.
Стешенко Захар Іванович (1904, с. Довгалівка – ?) – походив із родини селянина-середняка (його батько мав 8 дес. землі), селянин-одноосібник у Довгалівці. Навчався в Довгалівській семирічній школі, в Хомутецькій агрономічній профшколі. Служив у Червоній армії молодшим командиром. З 1924 р. став прихильником УАПЦ. За даними чекістів, був одним із ініціаторів створення антибільшовицької групи в с. Довгалівці (1929). У нього вдома проходили зібрання організації. В серпні 1929 р. був заарештований як нібито член сільської організації Спілки Визволення України. 15 лютого 1930 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі в таборах. Реабілітований 1989 р.

Стібайло Ілляш – убогий посполитий у с. Савинцях (1718 – 1723).

Стільниченки (див.: Сцільниченки).

Стовби (Стовбе).
Стовба (Стовбе) Григорій Юхимович – перебував на військовій службі в 1819 – 1852 рр. Відставний полковник у Миргородському повіті (1860). Мав орден Георгія 4 ст. Його дружина Фотинія 1861 р. мала в повіті середньопомісний маєток – 27 дворів зі 101 душею селян у м-ку Березовій Луці та інших хуторах і селах. У 1870-их рр. Г.Стовба мав 295 дес. землі при х. Стовбе (Стовбиному) і ще 66 дес. землі (всі в дачах м-ка Березової Луки й с. Остапівки). Права дворянства підтверджено указом Герольдії 1873 р. Можливо, предкам цієї родини у XVIII ст. належав також Стовбинський хутір, що неподалік від с. Гасенків, та хутір Стовбинський Степ, що біля с. Штомпелів.
Стовба Іван Григорович – був на службі в 1833 – 1855 рр. Мав орден Георгія 4 ст.

Стогнії (Стогнієнки). Пор. також: Стегнієви.
Стогнієнко Грицько з братом Марком – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Стогнієнко Яків з братом Михайлом – козаки середньої заможності Хорольської сотні Миргородського полку (1723).
Стогній Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Стокіз Кирик – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Стокіпні (**Стокопні**, іноді Стокупні).
Стокіпний (Стокопний) Яцько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). В реєстрі сотні записаний четвертим після сотника.
Стокопенки (Стокупенки) Мисько і Степан – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Стокум Максим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Столярі (Столяренки).
Столяр Петро – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Столяренко Кость – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Сторіжчич (ймовірно, Сторіжчин) Лесько – посполитий у с. Попівці (1723).

Сторожевський Євген Миколайович – 1890 р. контролер Миргородського повітового акцизного управління.

Сторожі (Стороженки).
Сторож Сидір – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Сторож Василь – «можнійший» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Івана.
Стороженко Іван (Васильович?) – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).
Стороженко Григорій – середній козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723).
Стороженко Савка – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні, 1723 р.
Сторож Яків – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Сторож (також Стороженко) Корній (бл. 1753 – 11.11. 1798, Яреськи) – дворянин у м-ку Яреськах.
Стороженко Яків – дворянин у Яреськах. Мав сина Олексія (нар. 1804).
Сторож (Стороженко) Гаврило – дворянин у Яреськах (1815).
Сторожі – козаки Антон, Пантелеймон і Костянтин Тарасовичі в 1860 – 1866 рр. мали разом 67 дес. землі при х. Сторожевому (у дачах с. Федунки).
Стороженко Федір – раніше 1891 р. служитель Миргородської міської лікарні. 1891 р. одержував від земства дрібну грошову допомогу.
Стороженко Григорій Федорович – козак, волосний старшина Хомутецької волості (1908 – 1910).
Сторож Дмитро Федорович (1845 – ?) – козак, жив у м-ку Яреськах, 1913 р. мав 15 десятин землі.
Сторож Іларіон Никифорович (1857 – ?) – козак, жив у Яреськах, 1913 р. мав 17 десятин землі.
Сторож Леонтій Антонович (1863 – ?) – козак, житель х. Сторожів Яреськівської волості, 1913 р. мав 23 десятини землі.
Стороженко Павло – з 1892 р. учитель Шишацького чоловічого народного училища Миргородського повіту.
Сторож Іван – 1905 р. був активним учасником підпільного гуртка в с. Бакумівці, яким керував Н.Калюжний (див.). Вів революційну пропаганду, був під наглядом поліції. Автор статті «Революційний рух в 1905 р. в с. Бакумовці» (газ. «Червона Лубенщина», 1925, № 14).
Стороженко Антін Григорович – голова колгоспу ім. Шевченка, створеного 1930 р. на території Кітлярівської сільської ради.
Сторож Антон Іванович (1892, с. Бакумівка – ?) – 1945 р. голова колгоспу в с. Зуївцях. Засуджений 1945 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1954 р.

Сторчуни.
Сторчуненко Дмитро – козак Шишацької сотні (1718). Він же Сторчун Дмитро з братом Грицьком – «можні середні» козаки Шишацької сотні (1723).
Сторчун Іван (у публікації Г.Швидько хибно – Сторгун) – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Сторчун Іван є також у спискові сотні 1732 р.

Стояни.
Стоян Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Стоян Михайло – посполитий у с. Попівці (1723).

Стоянов Михайло Іванович – серб, у 1744 – 1753 рр. полковник Сербського гусарського полку. В 1787 р. секунд-майор, володів (разом із братом Іваном, секунд-майором) с. Березовим Гаєм, Мокіївкою, Сергіївкою, Мокляками та х. Лутаївським – усі Пирятинського повіту. Генерал-майор. Одружений із донькою Івана Івановича Ломиківського, онукою Д.Апостола (за іншими даними – з Уляною, донькою Данила Апостола). Його діти: Уляна – за Спиридоном Семеновичем Жеваховим (бл. 1745 – 1830), який 1782 р. мав звання секунд-майора; Ганна – за Є.І.Шевичем; Софія – за генералом Депрерадовичем; Тетяна – за Хорватом. Мали віддалені родинні зв'язки з Гоголями-Яновськими.
Літ.: Родословная роспись рода Жеваховых (Российская ветвь). – К., 1914. – С. 6, 7; Модзалевский. – Т.3. – С. 191; Описи КН. – С. 248, 258, 260, 271.

Страдненко Васько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Странішевські.

Странішевський Олексій (перша чверть XIX ст.) – дячок церкви с. Обухівки на Миргородщині, був несправедливо відданий у рекрути. Його захищав письменник В.В.Капніст у листі до генерал-губернатора Миколи Рєпніна 1817 р.

Странішевський Петро Федотович (1896, с. Панасівка Миргородського повіту – ?) – колгоспник у с. Панасівці. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Страхов Вадим Тимофійович (? – 8.08.1943) – журналіст, поет. Син Тимофія Даниловича Страхова (1890 – 1960), доктора біологічних наук, професора Харківського університету. Юнак навчався в Харківському університеті. Незалежне мислення привело його восени 1937 р. до казематів НКВС, але йому вдалося вирватися звідти. 1941 р. закінчив біологічний факультет Харківського університету. Восени 1941 р., після вступу німецьких військ до Харкова, В.Страхов приїхав до Миргорода, де став працювати в редакції миргородської газети «Відродження» як заступник редактора М.Воскобійника (див.). Автор статей у цій газеті. Далі працював редактором часопису «Лубенський Вісник», згодом редактором часопису «Восход» м. Білгорода. Співробітник газети «Миргородські вісті». Його статті й дописи мали гостре протибільшовицьке спрямування. Викривав дії комуністів, брехливу радянську ідеологію й сталінську пропаганду. Одночасно співпрацював власним кореспондентом берлінської газети «Новое слово», писав статті до інших часописів. Його однодумцями були миргородці М.Воскобійник, П.Лебідь, О.Зуєвський, А.Цибуля, М.Гопало, П.Маляр та інші. Трагічно загинув у молодому віці.

Літ.: Невтомний борець // Миргородські вісті. – 1943. – 22 серпня. - № 70.

Страшки (Стращенки).

Стращенко Іван – козак у с. Черевках Миргородської сотні (1718). Іван із братом Гнатом – козаки с. Черевків, піші (1723).

Страшко Никифор Гнатович (1724 – 20.11.1791) – дворянин, жив і помер у с. Черевках.

Страшко Захар Тимофійович (1851 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 30 десятин землі.

Страшко Михайло Захарович (1888, с. Черевки – ?) – селянин-одноосібник у с. Черевках. Засуджений Колегією Миргородського політбюро 18 грудня 1921 р. за видачу повстанському селянському загонові (за радянською термінологією, «банді») радянського працівника – до 6 місяців позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Страшні.

Страшний Марко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Страшний Владислав – астроном. У 1930-х рр. був учасником астрономічного гуртка й гуртка любителів світознавства, що діяв при Миргородському повітовому художньо-промисловому й науковому музеї та при школі №1, яким керував В.Д.Омельченко. Згодом став старшим науковим співробітником Харківської обсерваторії. Автор книжки «Крізь скло на небо», що вийшла друком 1925 р. у серії «Світознавство». Був страчений нацистами в окупованому Харкові (1941 – 1943 рр.).

Стрелецький Михайло Іванович (1909, м. Дніпропетровськ – ?) – поляк, із селян, мав середню освіту. Жив у Миргороді, працював технологом маслозаводу. 1938 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Стрельбицькі (див.: Стрільбицькі).

Стрельченко (див.: Стрільченко).

Стржебецький Станіслав Теофілович – 1904 р. молодший бухгалтер Миргородського повітового скарбництва, «не имеющий чина».

Стрижі.

Стриж Тишко – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Стриж Гаврило Тарасович – житель м-ка Хомутця, 1905 р. служив мінним машиністом на броненосці «Потьомкін», учасник відомого повстання на ньому. 1906 р. повернувся до Хомутця з Румунії, тяжко хворів на туберкульоз.

Стрижаки.

Стрижак Юсько (Йосько) і Дем'ян – козаки Устивицької сотні (1718).

Стрижак Олекса із сином Степаном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Федір – козак середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Семен – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Стрижак Д.М. – вчитель історії в Миргороді, в 1940 – 1941 рр. директор Миргородської середньої школи № 3.

Стрижак – соліст Миргородської хорової капели в 1942 – 1943 рр.

Стрижевські (Стрижівські).

Стрижівський (в публікації 1995 р. – Стрижавський) Лаврін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Стрижевський Олександр Іванович (бл.1745 – бл. 1825) – корнет, 1819 р. удівець; житель с. Малих Сорочинців (1825). Діти: Параскева (бл. 1778 – не раніше 1825), у шлюбі Леонтієва; Євдокія (бл. 1791 – не раніше 1825).

Стрижевський Яків Олександрович – колезький радник, у 1862 – 1865 рр. мав 24 дес. землі біля с. Малих Сорочинців (в урочищі Хуторища).

Стрижибовт Гордій – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Стрижиус Іван Степанович (бл. 1843 – ?) – козак, жив у х. Різничихи Шишацької волості, 1913 р. мав 21 десятину землі.

Стрий Степан – посполитий у с. Зубівці (1723).

Стрілецький Михайло Іванович (1909 – ?) – за сталінських часів працював технологом маслозаводу в Миргороді, був репресований. Згодом реабілітований.

Стрільці (Стрільченки, Стрельченки).

Стрілець Федір – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Стрілець Семен – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).

Стрільченко Тиміш – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), убогий.

Стрільченко Ісай – козак с. Черевок Миргородського полку, зубожілий, піший (1723).

Стрільченко Мартин – дворянин у м-ку Устивиці Миргородського повіту (1815).

Стрельченко Микола Карпович – селянин, близько 1866 – 1871 рр. мав 59 дес. землі при х. Стрельченка (в дачі с. Баранівки).

Стрілець Антон Іванович (бл. 1859 – ?) – селянин Роменського повіту, жив у х. Свистунів Березоволуцької волості Миргородського повіту, 1913 р. мав 25 десятин землі.

Стрілець Іван Іванович (бл. 1863 – ?) – селянин, житель х. Свистунів, власник 42 десятин землі (1913).

Стрільченко Петро Андрійович (бл. 1883 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Портянках Баранівської волості, мав 28 десятин землі.

Стрільченко Степан Андрійович (бл. 1886 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Портянках Баранівської волості, мав 23 десятини землі.

Стрільченки (Стрільці) – в 1920-их рр. власники цегельні в с. Маначинівці (Портянківської сільради).

Стрілець – голова Миргородської міської ради (листопад 1937).

Стрілець Кирило Петрович (1894, с. Тишки Лубенського району – 17.10.1938, м. Полтава) – житель Миргорода, 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1959 р.

Хутори Стрільців і Стрільченків існували в Баранівській волості.

Стрільбицькі (Стрельбицькі).

Стрельбицький Стефан – лохвицький городовий отаман (1662, 1669, 1673).

Стрільбицький Стефан (? – не пізніше 1753) – 1737 р. священик Святоуспінської церкви в Миргороді; миргородський протоієрей (1740 – 1747). Дружина – Пелагея Адамівна Конашевич (див.: Конашевичі). 1770 р. «удовствующая протопопша» Стрільбицька мала в Миргороді одну хату (підданих).

Стрільбицький Данило – в 1815 – 1831 рр. священик церкви Різдва Христового в м-ку Яреськах Миргородського повіту. З 1843 р. – священик церкви Різдва Богородиці в м-ку Багачці. Дружина Ксенія.

Стрільбицький Василь Григорович (бл. 1864 – ?) – псаломщик у м-ку Яреськах (1897 – 1904, можливо, й пізніше). Завідувач яреськівської бібліотеки-читальні (1904). 1923 р. він і його 21-літній син Анатолій були позбавлені виборчих прав як служителі культу.

Стрільбицька Олександра Петрівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1896 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. помічниця вчительки Яреськівського початкового народного училища.

Стрільбицька Мотрона Григорівна – донька померлого диякона Андріївської церкви у м-ку Яреськах (1897).

Можливо, до цього роду належали:

Стрільбицький Іван – український гравер кінця XVII – початку XVIII ст.

Стрільбицький М. – золотар XVIII ст., працював у Києво-Печерській лаврі.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1898. – С. 146; Отчет МУЗУ. – 1902. – С. 94-95; Лохвицька ратушна книга. – С. 117, 145, 162; Пам'ять століть. – 1996. – № 1. – С. 115.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 42 – 42 зв., 58 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 43; Спр. 162. – Арк. 1-11; Ф. 1065. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 28; МКМ. БФ. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви с. Малых Сорочинец… за 1736 год по 1746 год. – Інв. № 2072. – Обкладинка. – С. 3; МКМ. ОФ. – № 8794 / Д-1699.

Стрільники (Стрільниченки).
Стрільник Мисько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Стрільниченко Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Стрільченки (див.: Стрільці).

Стріхи.
Стріха Вихтор – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). (В публікації Бодянського – Стрий, в публікації 1995 р. – Стрих). У реєстрі записаний також «Клим, Стрішин зять», козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Строганови. У 1-й пол. XIX ст. донька полковника Строганова мала в Миргородському повіті хутір «за Олехвірівкою», з розвиненим скотарством. Ймовірно, це була донька Олександра Григоровича Строганова (1796 – 1891) і Наталії Вікторівни Кочубей. Землі між с. Олефірівкою і сусіднім селом Савинцями (відстань між ними 2 версти) у XVIII ст. належали родині Кочубеїв. Строганова була приятелькою яреськівської дідички Ганни Матвіївни Трощинської-Долгової. Строганови лікувалися в сорочинського лікаря М.Я.Трохимовського.

Строкал (так у публікації Г.Швидько) Іван – посполитий у с. Попівці (1723). Пор.: Струкаленко.

Стромівський Іван – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1718 – 1723), піший.

Стронські.
Стронський – титулярний радник, 1853 р. його дружина Віра Фадеївна купила в м. Миргороді при ярмарковій площі плац у купця М.Батоврина.
Стронський Яків Максимович – колезький секретар, стряпчий Миргородського повіту (1850 – 1855).
Стронський Панас Васильович – губернський секретар, столоначальник кримінального столу Миргородського повітового поліційного управління (1865); титулярний радник, секретар цього управління (1871 – 1874).

Строцькі (див.: Струцькі).

Струкаленко Яцько – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732). (Пор.: Строкал).

Струпченко Стецько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Струцькі (Струччeнки, Струтченки, Струценки).
Струценко Яцько – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Струцький Яків із сином Михайлом – заможні козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723).
Струтченки Гордій і Кіндрат – жителі с. Довгалівки, козаки Миргородської сотні (1732).
Струцькі (Строцькі) Михайло з братом Кіндратом – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Довгалівці.
Струччeнко Гнат – козак куреня с. Довгалівки (1718). Він же Струцький Гнат, із братами Іваном і Гордієм вони – козаки-підпомічники убогі в с. Довгалівці (1738).
Струцький Михайло – в 1737 – 1744 рр. отаман с. Довгалівки Миргородської сотні.
Струцький Степан – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).
Струцький Яків – житель с. Довгалівки. 1930 р. заарештований у справі Спілки Визволення України (разом із Степаном Гайдаром, див.). Подальша доля не відома.
Струцький Карпо Васильович – завуч Зубівської школи в 30-х рр. XX ст. Учасник радянсько-німецької війни.
Струцький Микола Васильович (1912 – ?) – родом із с. Довгалівки. Близько 1935 – 1937 рр. був у складі команди альпіністів України. По закінченні інституту працював у Миргороді на інкубаторі.
Струцький Юхим Васильович – у 1941 – 1943 рр. голова громадського двору в с. Довгалівці; допомагав рятувати радянських військовополонених із табору «Хорольська яма».

Стрюки.
Стрюк Микита – посполитий у с. Ярмаках (1718). Він же «можнійший» посполитий у с. Кибинцях (1723).
Стрюк П.Т. – писар у «деревні» Ромодані Кибинської волості (1901).

Стукали (Стукаленки).
Стукаленко (Здукаленко) Іван – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Стукало Денис – убогий посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718 – 1723).
Стукало Яцько з братом Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Мальцях.

Стукало Сильвестр Степанович (бл. 1866 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Стуконоженко – командир кавалерійського взводу миргородської міліції, відзначився під час облави на отамана Андрія Марченка (див.), керівника повстанського селянського загону петлюрівської орієнтації, у х. Мелашенковому Миргородської волості 24 листопада 1922 р., за що був представлений до нагородження орденом Червоного прапора.

Ступи (Ступенки).

Ступа Антін – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Ступенки Савка і Гнат – козаки Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718). Ступенко Савка з сином Якимом та Гнат із братами Романом і Корнієм – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Ступенко Савка – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ступиха Стеха – посполита у містечку Сорочинцях (1723).

Ступа Роман – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Бакумівці.

Ступаки (Ступаченки).

Ступак Петро – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ступаченко Корній – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Ступак Степан – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Ступак Іван – козак у с. Зуївцях (1718).

Ступак Петро Кирилович (1849 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Олефірівці Савинської волості, мав 18 десятин землі.

Ступак Іван Петрович (1886, с. Панасівка – ?) – колгоспник у с. Панасівці. Засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Ступашенко Лук'ян – 1738 р. козак малоґрунтовий у с. Зубівці.

Ступенки (див.: Ступи).

Ступка – військовий товариш, у 1780-их рр. разом із сотником Кочановським (див.: Коченевські) володів хутором у 2-ій Комишанській сотні Гадяцького полку. Хутір Ступки існував у Березоволуцькій волості до XX ст.

Хутір Ступки був також у 1-й Комишанській сотні (нині село Ступки Миргородського району).

Стуров (див.: Сандул-Стуров).

Стусі (Стусенки).

Стусенко Максим – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Стусенко Мартин – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Стусь Іван. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний «Яцько Стусів Іваненко» (либонь, син Івана) – козак сотні Гаврила Гладченка.

Стусенків хутір існував на поч. XX ст. біля с. Зуївців.

Суботи (Суботенки).

Суботенко Дахно – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Суботенко Кузьма – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Субота Пилип – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Суботенко Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Суботиха Ганна – вдова; Суботенко Левко з братом Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. Зуївцях.

Субота Андрій – священик с. Олефірівки (1803).

Суботин хутір на початку XX ст. існував біля с. Зуївців.

Суботіни.

Суботін Микола Федорович – із 1890 р. в сані священика; 1902 р. священик Олександро-Невської церкви м-ка Попівки.

Суботіна Ганна Нилівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. В 1888 – 1901 рр. помічниця вчителя Шишацького чоловічого народного училища.

Суботовський Іван – заможний посполитий у с. Попівці (1723 - 1732).

Сук Яків – посполитий у с. Попівці (1723).

Сукачі (Сукаченки, Сукачови).

Сукач Мисько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). У реєстрі полку згадується також «Андрушко Сукачів зять» – козак сотні Гаврила Гладченка.

Сукаченко Павло – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1718). Він же Сукач Павло – козак Миргородської сотні (1732); миргородський городовий і сотенний отаман (1738).

Сукаченко Данило – козак Миргородської сотні (1718).

Сукаченко Стецько – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Сукаченко Антон – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

Сукач (Сукаченко) Антін (? – раніше 1756) – заможний козак Миргородської полкової сотні. 1723 р. разом із братом Степаном жив у Миргороді в одному дворі. Був одружений із попівною Параскевою, донькою миргородського ієрея Якова Матвєєва, вікарія Троїцької церкви.

Сукач Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), убогий, піший.

Сукач Хвесько – посполитий середньої заможності в Багацькій сотні Миргородського полку (1723).

Сукач Павло – житель Миргорода, 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий; 1750 р. козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із сином Петром мали 1 двір, 1 хату.

Сукач (Сукаченко) Семен Степанович (1733 – ?) – син козака. Онук Павла, миргородського сотенного отамана. Служив у війську з 1745 р. на посаді полкового підканцеляриста. З 1752 р. – полковий канцелярист. Із 1765 р. – значковий товариш Миргородського полку. Одружений із Марією, донькою військового товариша Мартина Трощинського. Знайомі з родом Гоголів-Яновських.

Сукач (Сукачів, Сукачев) Василь (1756 – ?) – син значкового товариша, на військовій службі з 1774 р. Із 1782 р. – військовий товариш Миргородського полку. Брав участь у Кримському поході, під м. Кінбурном.

Сукач (Сукаченко) Михайло (1768 – ?) – на військовій службі в Миргородському полку з 1780 р., значковий товариш із 1783 р.

Сукач (Сукаченко) Василь (1770 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1781 р, значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Сукач – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Яреськівській сотні Миргородського полку.

Сукач – військовий товариш, 1787 р. співвласник с. Федунки Говтв'янського повіту.

Сукачів (Сукачев) Мелетій – житель Миргорода, парафіянин Успінської парафії. Член розправи Миргородського повітового суду (1796). Удівець, 28 січня 1789 р. одружився другим шлюбом у м-ку Сорочинцях із Пелагією, донькою майора Марка Козиненка.

Сукачов Панас – дворянин у Миргороді (початок XIX ст.), 1830 р. мав землю в урочищі біля Панчішних могил.

Сукачов Михайло – дворянин у с. Федунці (Туху), 1818 р.

Сукачов Яків Васильович – штабс-капітан, в 1825 – 1837 рр. жив у с. Туху Миргородського повіту. Його діти: Григорій, Іларіон, Петро, Андрій, Дарія, Парасковія, Іван, Полікарп, Євсіон, Никифор. В 1860 – 1864 рр. спадкоємці Якова Васильовича мали 58 дес. землі в х. Сукачевому (в дачах с. Андріївки-Бузової).

Сукачов Григорій Якович – дворянин у с. Тухах (1826).

Сукачов Іван Якович – син Якова Васильовича. Дворянин. Мав сина Миколу.

Сукачов Полікарп Якович – син Якова Васильовича. Дворянин. Дружина Надія Миколаївна. Їхні сини Віктор, Микола.

Сукачов Степан – дворянин у м-ку Шишаках (1826).

Сукач (Сукачов) Еразм Михайлович (1819 – ?) – колезький реєстратор, жив у Миргородському повіті (1853). 1850 р. колезький реєстратор, письмоводитель Миргородської квартирної комісії. 1864 р. губернський секретар, мав 111 дес. землі в х. Хвощевому (в дачах с. Андріївки-Бузової). Дружина Мотрона Федорівна Попатенко. Мали синів Федора і Степана.

Сукачов Федір Еразмович – дворянин, член Миргородської повітової управи з 1907 р.; миргородський повітовий гласний (1907 – 1910).

Сукачов Федір Іванович (бл. 1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сукачів Яреськівської волості, мав 19 десятин землі.

Сукачов Захар Павлович (бл. 1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сукачів Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.

Сукачов Степан Еразмович (бл. 1860/1861 – ?) – дворянин, член Миргородської повітової земської управи (1902 – 1904), повітовий гласний (1903 - 1904). Завідувач чайної в м-ку Шишаках (1904). Мав 120 десятин землі в Яреськівській волості, 70 десятин землі в Сагайдаку (1911). 1913 р. жив у х. Кринках Яреськівської волості, мав 63 десятини землі. Дружина – Ігнатьєва Євдокія Степанівна.

Сукачов Павло Іванович – із 1873 р. служив у канцелярії Миргородської повітової земської управи, в 1904 – 1908 рр. на посаді реєстратора. Член Миргородського товариства допомоги бідним (1904). Особистий почесний громадянин, церковний староста Троїцької церкви м. Миргорода (1907 – 1912).

Сукачов Павло Якович – освіту одержав у повітовому училищі. 1904 р. помічник учительки Троїцької церковнопарафіяльної школи м. Миргорода.

Сукачов Павло – вчитель у с. Єрках (1905), виступав із радикальними антицарськими закликами, спонукав селян до страйків, до ліквідації поміщицького землеволодіння.

Сукачов Павло Якимович (1882, м. Миргород – ?) – українець, мав середню спеціальну освіту. 1933 р. жив у Полтаві, працював завідувачем медпункту взуттєвої фабрики. Засуджений 15 лютого 1933 р. за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Сукач С. – управитель маєтку поміщиці Яковлевої в Яреськах. На початку 1918 р. очолював у Яреськах групу хліборобів-власників (40 – 45 осіб).

Сукач Михайло Володимирович (1889 – ?) – селянин-одноосібник на х. Сукачах Шишацького району. 1930 р. засуджений до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сукач Лука Андрійович (1899, с. Комишня – 25.05.1938) – із селян, машиніст електростанції в с. Комишні. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Сукач Охтанась Володимирович (1908 – ?) – селянин-одноосібник на х. Сукачах Шишацького району. 1930 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сукачова (Сукач) Ольга Яківна – на початку XX ст. учениця 2-го випуску Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (в будинку Максимовича на Базарній площі), яку закінчила 1906 р. 1911 р. закінчила Кременчуцьку акушерсько-фельдшерську школу. В 1911 – 1912 рр. фельдшер-акушерка в Миргороді, 1912 р. – фельдшерка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Сукачов Григорій – близько 1914 – 1915 рр. навчався в 3 класі Полтавської першої чоловічої гімназії (в одному класі з Степаном Скрипником, майбутнім Патріархом Мстиславом I).

Сукачов Іван – житель м-ка Березової Луки, вчитель, український патріот, прихильник С. Петлюри. Заарештований більшовицькою владою в листопаді 1921 р. Подальша доля невідома.

Сукачов Михайло Іванович (1895 – 19.05.1938) – мав вищу освіту, в 30-х рр. XX ст. викладач хімії Миргородського технікуму будівельних матеріалів (керамтехнікуму). 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Сукачка – жителька Миргорода 1930-х рр., жила в маленькому будинку на розі вулиць Гоголя й Української (в дворі нинішнього військкомату). Займалася продажем квітів.

Можливо, до цього роду належав:

Сукачов Леонід Іванович [14 (01).04.1912, Полтава. – 19.12.1937] – поет, критик, дослідник української літератури, педагог, журналіст, громадський діяч. Репресований.

Хутори Сукачів існували в Миргородській і Яреськівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 255, 257; Отчет МУЗУ. – 1903. – С.13; 1905. – С. 204; 1908. – С. 6, 9; Адрес-календарь, 1904. – 2, 3, 8; Земская медицина. – С. 120-121; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 155, 275; Ковган В., Ханко В. Миргородський державний керамічний технікум. – Миргород, 1996. – С. 29; Ротач П. Колоски з літературної ниви. – Полтава, 1999. – С. 184 – 186; Шемчук В. Панас Мирний. Відоме й невідоме. – Полтава, 1999. – С. 46; Швидько-2. – С. 77, 118; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 276, 277; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 139; Присяга М.п. 1718 р. – С. 45, 53; Присяга М.п. 1732 р. – С. 22.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 5 зв.; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 56 – 56 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 5, 31 зв. – 32; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 15 зв.; Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 23а. – Арк. 13; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 6; Спр. 192. – Арк. 84 зв.; Спр. 193. – Арк. 3, 36 зв.; МКМ. ОФ. – «Документи Чарнишів»; МКМ. НА. – Спогади М.Я.Бильчинської: рукопис. – С.2; МКМ. БФ. – Протоколы заседаний Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – Арк. 14 зв.

Сулецькі – дворяни.

Іван Іванович – поручик (1794 – 1810), житель м-ка Сорочинців, мав там підданих. Дружина Анастасія. Син Михайло (нар. 1798 р., його «восприємник» – надвірний радник Михайло Трохимовський).

Сулецький – справник (можливо, в м-ку Яреськах, кін. XVIII – поч. XIX ст.).

Павло – портупей-прапорщик (1842 – 1855), житель м-ка Сорочинців. 1855 р. маєток П.Сулецького в м-ку Сорочинцях та його дачах (6 душ чол. ст. і 27 десятин землі) був призначений до публічного продажу за борги С. Пищимуці. Дружина Ганна Павлівна (1810 – 1842), померла в Сорочинцях. Донька Ганна – дворянка в Сорочинцях (1907).

Сулими.

Сулим Федір – член ткацького братства Устивицької сотні (1718).

Сулима Мирон – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших козаків сотні. Мирон із зятем Лавріном – піші козаки Шишацької сотні (1723).

Сулима Процик – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сулима Матвій – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сулима Іван Павлович (? – 1758) – сотник у Великих Будищах Полтавського полку (1723 – 1734). Наказний миргородський полковник у 1730-их рр. Наказний полтавський полковник (1744). Дружина Ганна.

Сулима Федір Дмитрович – селянин, випускник Комишанського парафіяльного училища. Комишанський волосний засідатель (1869), волосний урядник (1873). 1869 р. – помічник старшини Комишанської волості й помічник наставника Комишанського парафіяльного училища. 1876 р. разом із козаком Л.Косинським займався будівництвом приміщення для місцевого двокласного училища Міністерства народної освіти.

Сулима Йосип Миколайович – штабс-капітан, у 1904 – 1909 рр. земський начальник 5-ї дільниці (м-ко Шишаки) Миргородського повіту. Жив у м-ку Яреськах.

Сулима Дмитро Григорович (1890 – 16.08.1918) – випускник Великосорочинської вчительської семінарії. 1916 р. закінчив Одеське піхотне училище. Учасник громадянської війни в Сибіру. З 1917 р. – начальник гарнізону м. Барнаула, депутат ради. Загинув 1918 р.

Сулимівський хутір існував у Комишанській волості.

Сулименченко Хома з сином Іваном – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Сулимовський Іван – поручик, 1835 р. його сини Лука (нар. 1819 р.) та Феодосій навчалися в Миргородському повітовому училищі.

Суличич (Суличин, у іншому документі – Сулячичин) Іван – у 1723 – 1742 рр. сотенний писар Власівської сотні Миргородського полку. На думку дослідника Д.Вирського, він міг бути нащадком Михайла Суличича – паволоцького полковника (1653 – 1658), генерального судді (1665 – 1666), наказного гетьмана (1673).

Сульженкова Уляна (бл. 1780 – 20.12.1822) – дворянка, жила й померла в м-ку Сорочинцях. (Пор.: Шульженки).

Сульжикови. (Прізвище, ймовірно, походить від козаків Гадяцького полку на прізвище Сульжик).

Іван Васильович – ротмістр, дворянин Полтавської губернії (середина XIX ст.). Дружина Ольга Карлівна. Діти – Алевтина, Єліконіда, Вікторин.

Єліконіда Іванівна – закінчила Полтавське Маріїнське жіноче училище. В 1878 – 1884 рр. учителька Миргородського жіночого земського початкового народного училища (працювала одночасно з А.Ф.Зубковським).

Вікторин Іванович – закінчив Полтавську гімназію і Київський університет. Викладач Полтавської гімназії. Згодом інспектор Полтавського інституту шляхетних панн, дійсний статський радник. Мав дітей Олександра, Вікторина, Євгена.

Сулятицькі.

Митрофан – одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. В 1883 – 1884 рр. учитель Великосорочинського двокласного училища Міністерства народної освіти. Один із найкращих учителів Миргородського повіту. 1897 р. – священик Покровської церкви с. Березняків Хорольського повіту. 1904 р. – священик і скарбник у раді Полтавського єпархіального Свято-Макаріївського братства.

Варвара – в 1883 – 1884 рр. помічниця учителя Великосорочинського двокласного училища.

Сулятицька (початок XX ст.) – приятелька молодих членів родини священика Г. Філянського (див.) із м-ка Попівки Миргородського повіту.

Павло М. (1884, с. Великі Сорочинці – 1932, м. Варшава) – український громадський і політичний діяч, юрист. Член Революційної Української партії. У 1914 – 1916 рр. служив мировим суддею в м. Маріуполі, згодом у Катеринодарі, де був також заступником голови місцевої «Просвіти». В 1917 – 1920 рр. був членом управи Кубанської Української Національної Ради та міністром юстиції в уряді Кубанської Народної Республіки. Після 1920 р. емігрував, жив у Чехословаччині й Польщі. Його праці: кілька статей у «Кубанському краї»; «Нариси з історії революції на Кубані» (Прага, 1926); нарис «Кубань» (польською мовою); стаття «Московська преса про українську справу за часів Добрармії» (опубліковано в збірнику «За державність. Матеріали до історії Війська Українського». – Зб.7. – Варшава, 1937. – С. 226 – 229).

Ймовірно, до цього роду міг належати Степан Сулятицький (1897 – 1978), учасник національно-визвольних змагань українців у 1918 – 1920 рр., чотар Української Галицької Армії, комендант Карпатської Січі (збройних формувань Карпатської України), її кошовий, поручник. Зазнав жорстоких тортур у мадярських тюрмах і концентраційних таборах, але не виказав імен січових старшин. Діяч ОУН (мельниківського крила). Напередодні Другої світової війни керував військовою референтурою ОУН у Кракові, там таки був комендантом офіцерської школи ім. Коновальця. У другій половині вересня 1941 р. у складі похідних груп ОУН сотник С.Сулятицький прибув до Києва, брав активну участь у створенні Київської міської управи. За деякими даними (П.Мірчук, «Революційний змаг за УССД»), С.Сулятицький співробітничав із німецькою службою СД, якій видавав бандерівців; за даними П.Мірчука, в жовтні 1941 р. С.Сулятицький виказав німецькій «Айнзацгруппе СД» діяча похідної групи ОУН Миколу Лемика, якого несподівано зустрів на вулиці Миргорода і який загинув унаслідок цієї сутички.

Сулячичин Іван (див.: Суличич).

Супруни.

Супрун Софрон Семенович – миргородський полковий хорунжий (1723 – 1731). Підписав Коломацькі чолобитні (1723).

Супрун – власник водяних млинів у В.Сорочинцях (поч. XX ст.). Його сина офіцера, який служив у гетьманському війську, 1918 р. знайшли убитого у р. Пслі.

Супруненки.

Андрій – кременчуцький сотник Миргородського полку (1649).

Тимко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Гнат – комишанський сотник Гадяцького полку (1672 – 1675).

Петро з братами Тимофієм, Савкою і Лук'яном – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. записані першими як виборні козаки, грунтові.

Хома з синами Іваном і Романом – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Андрій і Матвій – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Трохим – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Давид – «з шляхетства», значковий товариш Гадяцького полку (1753 – 1775). У шлюбі з донькою українського шляхтича. 1771 р. мали сина і двох доньок.

Йосип – на службі в війську з 1754 р., виборний козак, мав звання значкового товариша Гадяцького полку (1776 – 1780). Власник хутора. Був одружений двічі. Один із трьох його синів був сотенним возним.

Супруненко – значковий товариш, 1781 р. мав кілька хуторів (2, 2, 2 і 7 хат) у першій Комишанській сотні Гадяцького полку. (Можливо, що цими хуторами володіла не одна особа, а кілька різних осіб – Супруненків, значкових товаришів).

Йосип (Йосипович?) – житель м-ка Комишні Миргородського повіту, поручик (1802); у поминальному спискові «Поменника Софії Київської» від його роду є запис 2 червня 1802 р.: «За упокой Іосифа, Варвары, Моисея, Варвары, Григория, Марии, Марии».

Йосип Іванович – колезький реєстратор (1829), губернський секретар (1833). В 1829 – 1833 рр. був на посаді секретаря Миргородського нижнього земського суду. 1850 р. – титулярний радник; становий пристав 1-го стану Миргородського повіту (1841 – 1850). 1866 р. наділялися землею 18 душ селян, належних йому до реформи в х. Солонецькому Миргородського повіту. Близько 1864 – 1871 рр. мав 236 дес. землі в х. Супруненків (у дачах м-ка Комишні). Поміщик у с. Солонцях Миргородського повіту (1884). Мав дітей: Івана, Петра, Якова, Василя, Михайла, Анастасію, Костянтина.

Михайло Якович – підпоручик (1827), дворянин у м-ку Комишні (1833).

Данило – дворянин, підпоручик. 1830 р. його син Захар (нар. бл. 1819 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Петро Васильович – полковник (1840 – 1842). У 1834 – 1840 рр. його син Андрій навчався в Миргородському повітовому училищі; 1842 р. до цього училища вступив його син Олександр (нар. 1832 р.).

Супруненко – письмоводитель Миргородської міської поліції (1836).

Захар Дем'янович – 1850 р. губернський секретар, квартальний наглядач Миргородської міської поліції.

Іван Йосипович – син Йосипа Івановича. Дворянин, колезький реєстратор, 1896 р. жив у с. Малих Сорочинцях. Мав синів Івана, Іларіона.

Петро Йосипович (бл. 1836 – після 1913) – дворянин Миргородського повіту. Колезький асесор (1896), жив у м-ку Комишні (1904). 1913 р. у відставці, жив у м-ку Лютеньці Гадяцького повіту; власник 106 десятин землі в Миргородському повіті. В Миргороді мав нерухоме майно, оцінене в 3300 крб.

Яків Йосипович (бл. 1843 – після 1913) – син Йосипа Івановича, дворянин, житель Миргородського повіту. Колезький реєстратор, протоколіст Миргородської дворянської опіки (1864 – 1865). Колезький асесор (1896), служив справником у м. Прилуках. 1913 р. – колезький радник у відставці, жив у Прилуках. Власник 46 десятин землі в Миргородському повіті. Діти: Михайло, Ганна.

Василь Йосипович – син Йосипа Івановича. Дворянин Миргородського повіту. 1896 р. жив у м. Лубнах, титулярний радник, служив старшим нотаріусом Лубенського окружного суду. Діти: Петро, Надія, Іван, Віра, Ганна.

Михайло Йосипович (бл. 1855 – після 1913) – син Йосипа Івановича. Дворянин Миргородського повіту, колезький радник, бл. 1896 – 1913 рр. жив у м. Кременчуці, служив на посаді кременчуцького повітового лікаря. Мав у Миргородському повіті 45 десятин землі. Діти: Микола, Сергій, Ростислав, Олексій, Петро, Любов.

Костянтин Йосипович – син Йосипа Івановича. Мав сина Івана.

Іван Васильович – дворянин, штабс-капітан, кавалер. 1830 р. його сини Никифор 1-й (нар. бл. 1821 р.) та Яків (нар. бл. 1822 р.) навчалися в Миргородському повітовому училищі; мав також синів Арсена і Никифора 2-го, дочок Марію і Євдокію. Близько 1861 – 1870 рр. спадкоємці Івана Васильовича мали 71 дес. землі при х. Супруненковому.

Михайло Васильович – дворянин, близько 1865 р. мав 22 дес. землі в с. Великій Грем'ячій.

Федір Васильович – колезький реєстратор, близько 1864 – 1871 рр. мав 30 дес. землі в дачах м-ка Комишні.

Кіндрат Гаврилович – дворянин, в 1864 – 1867 рр. мав 12 дес. землі в Супруненковому хуторі (біля с. Зубівки).

Супруненкова Євгенія Іванівна – дворянка, близько 1864 – 1869 рр. мала 9 дес. землі в х. Супруненків (у дачах м-ка В.Сорочинців).

Никифор 1-й Іванович – син Івана Васильовича. Мав дітей: Миколу, Людмилу, Олену.

Арсен Іванович – син Івана Васильовича. Із 1842 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. 1864 р. – колезький секретар, засідатель Миргородського повітового суду.

Яків Трохимович – козак, близько 1864 – 1871 рр. мав 211 дес. землі в дачах м-ка Комишні.

Панас Данилович – губернський секретар, близько 1864 – 1871 рр. мав 64 дес. землі біля м-ка Комишні.

Супруненко – канцелярський чиновник Миргородського межового суду (1852).

Лаврентій Гаврилович (бл. 1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Попівської волості, мав 38 десятин землі.

Петро Якович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Комишанської волості, мав 17 десятин землі.

Акіндин Олександрович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Попівської волості, мав 24 десятини землі.

Андрій Васильович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Комишанської волості, мав 23 десятини землі.

Федір Федорович (бл. 1858 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 36 десятин землі.

Іван Васильович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Комишанської волості, мав 20 десятин землі.

Герасим Васильович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Комишанської волості, мав 18 десятин землі.

Олексій Йосипович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Комишанської волості, мав 25 десятин.

Іван Костянтинович (бл. 1872 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Безводному Комишанської волості, мав 49 десятин землі.

Василь Панасович (1875 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав господарство в Комишанській волості, 70 десятин землі

Костянтин Федорович (1885 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 36 десятин землі.

Супруненко Х.Ф. – дворянин, землевласник Сорочинської волості (1911).

Супрунка – так селяни називали поміщицю в с. В.Сорочинцях; 1918 р. в її дворі було створено пункт сільськогосподарського інвентарю для спільного обробітку селянських земель.

Микола Олексійович – житель х. Супруненків, 1930 р. був репресований як заможний селянин, виселений за межі хутора. Згодом реабілітований.

Павло Андрійович (1891, с. Шульги, нині Миргородського району – ?) – селянин-одноосібник у с. Шульгах. Засуджений 1930 р. за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Андрій Михайлович (1896, Миргородський повіт – 20.05.1938) – українець, мав початкову освіту, жив у Миргородському районі, 1938 р. не мав певних занять. Був засуджений 1938 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Павло Петрович – педагог, родом із с. Зубівки. Вчитель фізкультури Миргородської с/ш № 1 (1950), згодом директор Миргородської дитячої спортивної школи.

Два хутори Супруненків існували в Комишанській волості, два – в Попівській волості, один – у Березоволуцькій волості, а також біля м-ка В.Сорочинців, біля с. Зубівки й біля с. Гаркушинців.

Літ.: Месяцослов, 1833. – Ч.2. – С. 316; ПГВ. – 1852. – № 49. – С.532; Памятная книжка, 1865. – С. 96; Реестра 1649 г. – С. 257; Отчет об агрономической помощи. – С. 25; Постановления МУЗС. – 1884. – С.76; 1904. – С. 300; Списки дворян, 1913. – С. 9; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 126 – 128; Величко. – Т.2. – С. 155; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 281, 282; Поменник Софії Київської. – С. 108; Швидько-2. – С. 100; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 140.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 11. – Арк. 7 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 174. – Арк. 24, 78 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080.

Супряги (Супрягини).

Супряга Григорій – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Супрягін – за часів гетьманату П.Скоропадського (1918) був на Миргородщині першим повітовим старостою. Відвертий українофоб.

Суражі (Сурожі).

Сурож Семен – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сураж Васько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Суржки (Суржкови).

Суржко Остап – козак Устивицької сотні (1718). Остап із братом Мусієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Суржко Штейко (либонь, Штефко, Стефан?) – козак Устивицької сотні (1718). Він же – Степан Суржко з сином Василем – козаки Устивицької сотні (1723). Записані в реєстрі серед «піших, что могут пішую понести службу».

Суржко (Суржків, Суржков) Оврам (бл. 1729 – пізніше 1793) – походив «із дворян». З 1761 р. служив у Миргородському полку, з 1778 р. військовий товариш. Брав участь у поході в Крим. Звільнений від служби 1787 р. поручиком.

Суржко (Суржков) Іван (1758 – ?) – походив із козаків. Розпочав службу 1775 р. копіїстом у Миргородському полку, 1780 – канцелярист, у 1782 – 1783 рр. сотенний писар Устивицької сотні Миргородського полку.

Суржко – дворянин Миргородського повіту, власник Суржкового хутора (1830).

Суржков Антип – титулярний радник, мав синів Олександра і Єлисея. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1853 р.

Суржко Іван Максимович – козак, колишній дворянин. 1896 р. жив у Устивицьких хуторах Петрівської волості.

Суржко Матвій – козак у війську УНР. Поручик у корпусі Січових Стрільців. Нагороджений Хрестом Симона Петлюри.

У XIX – XX ст. існував Суржків хутір в Устивицькій (згодом Петрівській) волості.

Літ.: Постановления МУЗС. – Полтава, 1897. – С. 116; Список дворян, 1898. – С. 618; Тинченко Я. Офіцерський корпус. Кн. 2; Швидько. – С. 144, 146; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С.168; Присяга М.п. 1718 р. – С. 148, 149.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 51 зв. – 52; ДАПО. – Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 2. – Арк. 33; МКМ. НА. – Грамота відставного поручика Оврама Суржкова.

Суріни.

Юхим Регінальдович (? – бл. 1879) – дворянин Миргородського повіту, колезький реєстратор (1861 – 1874). 1861 р. мав середньопомісний маєток у с. Зуївцях (34 двори, 151 душа селян), володів цукровим заводом у Зуївцях, який щороку продукував 1282 пуди цукру. В урочищі Острівок у Зуївцях Сурін збудував також підприємство з виробництва полотняної мануфактури. Близько 1864 – 1874 рр. мав у дачах с. Зуївців 196 дес. землі й 48 дес. лісу; його дружина Марія Семенівна мала 124 дес. землі й 24 дес. лісу. Був санітарним попечителем Комишанської дільниці. Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1874). За спогадами І.А.Зубковського, в 1870-их роках він уже був старим і не надто приязно ставився до інтелігенції народницького спрямування. Мав дітей: Аполлона, Леоніда, Георгія, Михайла.

Аполлон Юхимович (бл. 1853 – після 1913) – житель Миргородського повіту, дворянин, губернський секретар (1887). З 21 липня 1906 р. служив управителем канцелярії в закладах імператриці Марії. З 1910 р. сенатор. Таємний радник (1913). Власник 720 десятин землі в Миргородському повіті.

Георгій Юхимович – дворянин Миргородського повіту. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1872 р. Дружина Надія, син Всеволод.

Михайло Юхимович (1869 – не раніше 1915) – дворянин, із 1902 р. почесний мировий суддя Миргородського повіту. Повітовий земський гласний (1904 – 1906). Надвірний радник (1904), статський радник (1913). 1913 р. жив у Санкт-Петербурзі, служив у Міністерстві внутрішніх справ. 1913 р. власник 352 десятин землі в с. Зуївцях, 1915 р. мав у цьому селі цегельню. Його житловий будинок стояв у центрі с. Зуївців, на південний захід від Михайлівської церкви.

Леонід Юхимович – дворянин Миргородського повіту.

За місцевим переказом, під час нацистської окупації 1941 – 1943 рр. один із дворян Суріних приїздив до с. Зуївців.

Сурмачі (Сурмаченки).

Сурмач Василь – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Сурмаченко Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Сурмії.

Сурмій Яків Андрійович (1900, с. Петрівці – 20.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. 1938 р. жив у с. Петрівцях, працював за наймом. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Сурмій – учасник Миргородського хору ветеранів праці (70-80-і рр. XX ст.).

Сурожі (див.: Суражі).

Сутирна Ольга Михайлівна (1908, м. Київ – ?) – росіянка, із службовців, мала неповну середню освіту, домогосподарка в Миргороді. 1937 р. засуджена за контрреволюційну діяльність до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1989 р.

Суткові.

Сутковий Юсько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). 1723 р. згадується Сутковий Ясько з синами Леськом і Хомою – «можнійші» козаки Устивицької сотні.

Сутула Дмитро – житель Миргородської сотні (1718).

Сутулінські.

Сутулінський – паламар церкви Різдва Богородиці в с. Василівці (Яновщині) Миргородського повіту в першій половині XIX ст. Був одружений із донькою священика цієї церкви Насвєтова.

Віталій Іванович (1893, с. Бірки Великобагачанського району – ?) – із духівництва, мав вищу освіту. Священик у с. Остап'ї Великобагачанського району. 1929 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Суханов (Сухоніс) Василь Григорович (23.02.1888, с. Шишаки Мирг. пов. – 14.06.1975, там само) – художник, іконописець. Син козака Григорія Мусійовича Сухоноса. Закінчив відділення столярства й різьблення ремісничого училища в В.Сорочинцях (1907 – 1911), Харківське художнє училище (1915) і вечірнє відділення Харківського університету за фахом історика і географа. В 1915 – 1921 рр. працював у ремісничій трудовій школі в В.Сорочинцях. У 1921 – 1939 рр. викладав малювання в Харкові. З 1939 р. жив у Шишаках. Автор ікон і картин. (Див. також: Сухоноси).

Літ.: Скалацький. Пошуки. – С.93; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 260.

Сухаревські.

Сухаревський М.Х. – 1905 р. житель Миргорода, член Миргородського товариства взаємного кредиту.

Сухаревський Микола Олексійович – родом із с. Шахворостівки, 1923 р. служив чекістом у м. Прилуках.

Сухаревський Володимир Петрович (1897, с. Остап'є, нині Великобагачанського району – ?) – українець, із духівництва, мав вищу освіту. Священик, жив у Полтаві. 1930 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Сухаревський Олександр Іванович (1921 – ?) – художник, родом із Ворошиловградської області. В 1954 – 1957 рр. жив у Миргороді, викладав художні дисципліни в Миргородському керамічному технікумі. Написав картини про селянські повстання 1905 р. в Сорочинцях і Хомутці, які в 1950-их рр. експонувалися в Миргородському краєзнавчому музеї.

Сухарченко Гнат – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Сухі (Сухенки).

Сухий Ясько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Сухий Іван – козак Шишацької сотні (1718).

Сухенки Яким і Андрій – козаки Шишацької сотні (1718).

Сухенко Опанас – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Сухенко Омелько з братами Опанасом і Максимом – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Сухий Лесько – 1738 р. козацький підсусідок у с. Зуївцях.

Сухенко Григорій (1762 – ?) – на військовій службі з 1777 р., значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Сухини (Сухиненки).

Сухина Петро – заможний козак, житель с. Шахворостівки Миргородського полку (1718 – 1723).

Сухина Григорій – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1718 – 1723).

Сухина Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у реєстрі сотні записаний п'ятим після сотенної старшини. Іван із зятем Іваном – козаки середньої заможності Яреськівської сотні (1723). Сухина Іван – козак Яреськівської сотні в реєстрі 1732 р.

Сухиненко Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Сухина Гарасим – посполитий середньої заможності в с. Зубівці (1718 – 1723).

Сухина Данило – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Шахворостівці.

Сухина Грицько з братом Іваном – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в Миргороді.

Сухина Іван, житель Миргорода (1750), козак, Мав у підсусідках Гапку Шарківну.

Сухиниха Ганна – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із сином Кириком мали 1 двір, 1 хату. Мала підсусідків Михайла Качана з сином Сидором.

Сухиниха Євдокія – житель Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Разом із сином Карпом мали 1 двір, 1 хату.

Сухобрус – голова Бакумівської сільської ради, з 1941 р. командир партизанської групи с. Бакумівки.

Суховववченко Дем'ян – «можнійший» козак с. Черевок Миргородського полку (1723), мав дорослих синів Івана та Якова.

Суховські.

Суховський Антон – посполитий, член шевського цеху Устивицької сотні (1718).

Суховські Андрій і Панас – цехові люди в м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Суходровський Василь Іванович – мав університетську освіту, в 1911 – 1912 рр. був наставником із фізики й математики в В.-Сорочинській учительській семінарії.

Сухомайненко Назар – посполитий у с. Попівці (1723).

Сухомлини (Сухомлиненки).

Сухомлин Павло – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Сухомлин Кіндрат – посполитий у Миргороді (1718).

Сухомлин Степан – козак с. Попівки Миргородської сотні, 1723 р. Його син Іван був у Дербентському поході.

Сухомлинова Ганна – козачка с. Попівки, вдова, 1723 р. мала 3 дорослих синів: Гордія, Степана, Гаврила.

Сухомлин Кость – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Сухомлин Іван – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Сухомлиненки Василь і Гарасим – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Сухомлиненко Степан із братами Гаврилом, Дмитром, Гарасимом і Василем – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Сухомлин Семен Семенович – міщанин, близько 1861 – 1877 рр. мав 29 дес. землі в х. Сухомлина (в дачах м-ка Багачки).

Сухомлин Йосип – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (1933).

Сухомлинова Галина Іванівна – миргородська бандуристка 1930-х рр.

Сухомлин Панас – український поет і публіцист, родом із Миргородщини. Мав псевдонім С.Панас. Протягом якогось часу жив у Харкові. У 1930-их рр. був репресований. Деякі його твори публікувалися 1942 р. в газеті «Голос Полтавщини». Під час війни емігрував до Австралії, згодом до Німеччини, потім до США. Автор статей про українських діячів і письменників. За даними П.Ротача, у м. Зальцбургу (Австрія) в газеті «Промінь» були опубліковані архівні матеріали, які П.Сухомлин вивіз із Миргорода.

Сухоноси (Сухоносенки). Див. також: Суханов.

Сухоніс (Сухонос) Іван із синами Леоном і Романом – заможні козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Сухоніс (Сухонос) Харко – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Сухоніска Тетяна – убога посполита в с. Єрках (1723).

Сухоносенко Роман – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Сухоніс Хома – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Сучавицький Хома – значковий товариш Миргородського полку, 1752 р. жив у с. Жуках.

Сушки (рідко Сушкови; див. також: Сущенки).

Сушко Андрій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Сушко Сидір – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Сушко Гарасим – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Сушко Кирик – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Сушко Степан – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Сушко Василь – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Сушко Олексій – житель Миргорода (1794), кріпак княгині Т.Гурамішвілі.

Сушков Михайло Микитович – 1874 р. колезький асесор, пристав 2-го стану поліцейського управління Миргородського повіту.

Сушко Іван – керівник селянського повстанського загону, який улітку 1921 р. діяв у Бірківській волості Гадяцького повіту. До сфери його впливу потрапляла також північно-східна частина Миргородського повіту.

Сушко Самійло Захарович (1880, с. Попівка – ?) – українець, із службовців, мав початкову освіту. Диякон православної церкви у с. Попівці. 1937 р. засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Відбував покарання в м. Свободний Хабаровського краю. Реабілітований 1990 р.

Хутір Сушківщина на початку XIX ст. існував неподалік від м-ка Сорочинців. Урочище Сушки було в середині XIX ст. приблизно біля х. Кивиного.

Сушлик Данило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Сущевські.

Сущевський (Сусчевський) Хвесько – посполитий Шишацької сотні (1718).

Сущевський Іван – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Сущевська – поміщиця в с. Попівці, померла з голоду 1933 р. в Попівці.

Сущенки (див. також: Сушки).

Сущенко Левко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Григорій – козак с. Савинців (1723).

Прокіп – козак середньої заможності с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Григорій – посполитий у с. Довгалівці Миргородської сотні (1723), піший.

Прокіп – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Сущенки Микита і Процько (Прокіп) – козаки Багацької сотні М.п. (1732).
Тиміш – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718); 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Сцеленко Процик – козак Хорольської сотні М.п. (1649).

Сцільниченки.
Сцільниченки Тиміш і Петро – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (Ймовірно, це переінакшене прізвище Стільниченко).

Сюсюкали.
Сюсюкало – козак, 1781 р. мав хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.
Сюсюкало Матвій Пилипович – козак, 1874 р. член Миргородської повітової земської управи.
Сюсюкалова Мотрона Тимофіївна – козачка, близько 1864 – 1871 рр. мала 4 дес. землі при м-ку Комишні.

Сьомаки. (Пор. також: Семак).
Сьомак Фесько – посполитий, член ткацького братства Устивицької сотні (1718).
Василь – запорізький козак, козацький старшина. Раніше 1774 року звільнився від служби і одержав «атестат» на проживання в м. Миргороді.
Матвій – запорізький старшина, 1762 р. входив до складу слідчої комісії, яка розглядала справу про пограбування гайдамаками сотника Омельницької сотні Миргородського полку Остроградського.
Леонтій – козак у Миргороді, на початку XX ст. мав землю біля хутора Маляра.
Сьомак І.Л. – 1911 р. член ради Миргородського сільськогосподарського товариства.
Сьомак – у вересні 1917 р. був обраний на посаду голови Миргородської повітової земської управи (на виборах тоді перемогла партія українських соціалістів-революціонерів у блоці з Селянською спілкою).
Дмитро – землемір Миргородського повіту (поч. XX ст.).
Дмитро Леонтійович, у 1929 – 1930 рр. був членом нелегального новоствореного Миргородського оргбюро Української партії соціалістів-революціонерів.
Мотря – миргородська співачка, у 30-х рр. XX ст. учасниця хору при Держмлині № 17. Померла від туберкульозу наприкінці 30-х рр.

Т

Табатадзе – грузинські дворяни на Полтавщині.

Єгор – 1767 р. поручик, підписався під наказом шляхетства депутатові. 1770 р. прапорщик, мав 15 хат у м-ку Устивиці Миргородського полку. 1781 р. мав 4 хати в Яреськівській сотні, хутір (4 хати) в Білоцерківській сотні Миргородського полку; 4 душі на хуторі при річці Туха Говтв'янського повіту (1787). 1773 р. був «восприємником» Івана, сина Макара Грузина в Яреськах. (Назва урочища Табатазівщина в дачах м-ка Яреськів зберігалася ще в другій половині XIX ст.).

Іван – у 1789 – 1791 рр. городничий м. Лубен; із 1791 р. переїхав жити до свого маєтку в Устивиці.

Табор Трохим – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732). Існує припущення дослідника Д.Вирського: «Може, тотожний Трохиму Таборцю, дарителю (1759) срібного напрестольного хреста у церкві Різдва Богородиці м-ка Багачки».

Тавленко Іван – козак Городиської сотні М.п. (1732).

Тавринка Василь – миргородський полковий обозний (1726), жив у с. Єньках.

Тагунов К.М. – 1909 р. агроном Комишнянської дільниці Миргородського повітового земства.

Таїров [А.] – земський лікар у Миргороді (1884).

Талда Мисько – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Тамарес Мовша Юхимович – житель Миргорода, єврей. До 1917 р. мав на Базарній площі, № 7, заможний будинок, який був націоналізований за перших років радянської влади.

Таненко Семен Захарович – активний учасник миргородського античекістського повстання під проводом С. Дубчака 1919 р. Після розгрому повстання військово-революційний трибунал засудив його до смертної кари, але згодом йому як вихідцю з бідних селян, котрий мав велику родину, було присуджено 5 років примусових робіт з поразкою в громадянських правах.

Тарадина Петро – посполитий у Хомутці (1723).

Таразький Лук'ян – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Лук'ян із братом Василем – 1723 р. заможні козаки с. Зуївців.

Тарозький (так у публікації Г. Швидько) Василь – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Таранда Грицько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Тарани (Тараненки).

Таран Максим – 1650 р. миргородський полковник.

Тараненко Кость – козак куреня с. Мальців (1718).

Таран Іван – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Федора.

Таран Роман – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Тараненко Федір – козак с. Портянок Сорочинської сотні (1723).

Таран Данило – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Таран Олексій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Таран Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Тараненко Роман – посполитий середній у м-ку Сорочинцях (1723).

Таран Трохим – заможний посполитий у с. Єрках (1723).

Тараниха Уляна, убога посполита в с. Кибинцях (1723).

Таран Антін – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732). Либонь, знатний: записаний серед перших прізвищ реєстру сотні.

Тараненко Корній – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

«Таран Коваленко Іван» – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Таран Василь – запорожець. 1750 р. – житель Миргорода, козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Таран Василь Максимович – із 1740 р. служив у Війську Запорізькому, товариш Шкуринського куреня, брав участь у «государственних службах», військових діях. 1752 р. одружився і з того часу жив у Миргороді. У травні 1758 р. Кіш видав йому атестат про службу, який посвідчив, зокрема, дядько Василя Тарана – військовий старшина Павло Кирилов, колишній військовий суддя. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Таран Василь – козак, житель Миргорода (1756). Зять Григорія Короленка, миргородського похідного отамана.

Таран Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Тараненки – козаки-підпомічники, 1781 р. мали хутір (1 хату) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Тараненко Петро – козак 2-ї Миргородської сотні, житель с. Малих Сорочинців (1782).

Тараненко Петро – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Тараненко Дмитро Андрійович (бл. 1776 – ?) – унтер-офіцер, житель с. Петрівців (1804). Дружина Параскева Мокіївна (бл. 1786 – ?).

Таран Тарас Родіонович – земський фельдшер 1-ї медичної дільниці Миргородського повіту (1874), фельдшер у с. Зубівці Миргородського повіту (1879).

Таран Іван Петрович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Рокити Хомутецької волості, мав 30 десятин землі.

Таран Антон Савович (1855 – ?) – селянин, житель с. Шарківщини, 1913 р. мав 17 десятин землі.

Таран Андрій Карпович – відставний рядовий, волосний старшина в с. Петрівцях (1899 – 1904).

Таран Андрій Андрійович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 17 десятин землі.

Таран Дмитро Іовлевич (бл. 1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 28 десятин землі.

Таран Митрофан Савович (1868 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Шахворостівці, був власником 18 десятин землі.

Таран Архип Оврамович – закінчив навчальний заклад 1909 р. У 1912 - 1913 рр. секретар Великосорочинського сільськогосподарського товариства. Знавець місцевої та миргородської старовини.

Тараненко Федір – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Таран Василь Андрійович (1893, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у с. Бехтерщині Великобагачанського району. 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Таран Опанас Андрійович (1896, с. Петрівці – ?) – колгоспник колгоспу ім. Любченка в с. Петрівцях. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Таран Іван Андрійович – селянин-одноосібник із с. Петрівців, близько 1930 р. був виселений із родиною до с. Головінки Краснодарського краю.

Тараненко Яків Данилович (1895, м. Миргород – бл. 1938) – із селян, мав середню освіту. Вчитель, 1938 р. жив у с. Вергунах Хорольського району. Засуджений 1 жовтня 1938 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Тараненко Митрофан Юхимович (1899, с. Вільшанка Лубенського району – ?) – із духівництва, мав початкову освіту. Жив у Миргороді, 1937 р. без певних занять. Був засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Таран Іван Митрофанович (1901, с. Шарківщина – ?) – відомий діяч УАПЦ. Походив із селян (батько володів 25 дес. землі). Навчався в Миргородському реальному училищі. Мав незакінчену вищу освіту. Воював у Армії УНР. 1920 р. став учасником протибільшовицького повстанського комітету в Полтаві. Був заарештований чекістами, утримувався в концтаборі. Після звільнення, з 1923 р. став священиком УАПЦ, був настоятелем Святовоскресінського кафедрального собору в Полтаві. Прихильник митрополита В.Липківського. Делегат ІІ Всеукраїнського Православного Собору. Наприкінці 20-х рр. навчався в Московській богословській академії й Московському університеті, жив у Полтаві. Заарештований у жовтні 1929 р., у березні 1930 р. засуджений до 10 р. позбавлення волі. (За даними В.Ревегука, спершу був засуджений до розстрілу, але потім вирок замінено на ув’язнення в концтаборі). Покарання відбував у Північно-східному таборі НКВС. Після звільнення працював на підприємствах Далекого Сходу. Реабілітований посмертно1989 р.

Таран – бандурист, майстер із виготовлення бандур. На початку 1930-их рр. жив у с. Кибинцях.

Таран Федір Іларіонович – у 1930-х рр. голова колгоспу ім. Сталіна в с. Петрівцях. Дружина – Марина Никифорівна. Мали 5 дітей. Ф.І.Таран загинув на фронті в 40-х рр.

Таран Іван Васильович (1904, с. Шарківщина – 31.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Беєвому, робітник відгодівельного пункту. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Таран Юхим Андрійович (1904, с. Кибинці – ?) – із селян, мав вищу освіту. Жив у с. Кибинцях. Директор підприємства. Заарештований 19 жовтня 1943 р. Засуджений 1944 р. військовим трибуналом військ НКВС Полтавської області за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1947 р.

Таран Олександр Митрофанович (1909, с. Шарківщина – ?) – селянин-одноосібник у Шарківщині. 1930 р. засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Тараненко Олена Іванівна (1912 – ?) – колгоспниця в с. Зуївцях, за часів сталінщини була репресована, згодом реабілітована.

Тараненко – голова Великосорочинської сільської ради в 1944 – 1945 рр.

Хутір Тарана існував біля с. Шарківщини, хутір Тараненків – у Шишацькій волості.

Літ.: Памятная книжка, 1874. – С. 130; Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С. 6; Адрес-календарь, 1900. – С. 16; Списки лиц. – С. 1 – 6; Местный агрономический персонал, 1914. – С. 275; Описи КН. – С. 124; Архів Коша. – С. 461, 462; Швидько. – С. 110, 152, 183, 185, 297; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 291 – 296; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 6, 9; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 52 зв.; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 9, 25 зв.; МКМ. БФ. – Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців.

Таранець (Таранці, Таранченки). Див. також: Таранцов.

Таранець Трохим – посполитий у с. Єрках (1718).

Таранченко Кирило – наказний сотник Комишанської сотні Гадяцького полку (1736).

Таранці – власники Таранцевого хутора в 2-й Миргородській сотні (1781).

Таранцева Ганна (? – раніше 1786) – перша дружина миргородського жителя Івана Васильовича Короленка, сотенного отамана.

Таранець Павло Самсонович (1898, с. Попівка – 20.05.1938), колгоспник у с. Попівці. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Тараниченко Микола з братом Гаврилом – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Таранівський Микола Герасимович (бл. 1808 – ?) – син протоієрея Курської губернії. Закінчив Курську духовну семінарію. З 1830 р. учитель математичних наук Миргородського повітового училища.

Таранко Омелян – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Таранов Артем Кузьмович – губернський секретар, 1910 р. служив секретарем поліційного управління Миргородського повіту.

Таранухи.

Таранушин Павло – посполитий с. Обухівки (1718).

Тарануха Сава Михайлович – кобеляцький сотник Полтавського полку (1712 – 1730). Його дочка Єфросинія була в шлюбі з Павлом Івановичем Ломиковським (див.); за припущенням В.Модзалевського, це перша дружина Ломиковського.

Таранушенко Стефан Андрійович (1889 – 1976) – визначний український мистецтвознавець. В 1920 – 1933 рр. працював директором республіканського музею українського мистецтва в Харкові. Восени 1926 р. здійснив експедицію на Миргородщину з метою дослідження історичних пам'яток. 1927 р. приїздив до с. Нероновичів (В.Сорочинців) із метою оглянути й визначити завдання для охорони пам'ятки – будинку, де народився М.В.Гоголь. Вивчив залишки козацької доби в Сорочинцях (будинок полкової артилерії, адміністративні споруди XVIII ст. тощо). Порушував клопотання перед народним комісаріатом освіти УСРР про виділення коштів на реставрацію будинку Муравйових-Апостолів у Хомутці та інших історичних пам'яток Полтавщини.

Таранцов Іван – 1819 р. був на посаді вчителя 2-го класу Миргородського повітового училища. (Див. також: Таранці).

Тарапати (Тарапатенки).

Тарапата Василь – посполитий у с. Попівці (1723).

Тарапатенко Семен – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Тарасевич Микола Данилович – житель с. Дібровки, за часів сталінщини був репресований, відбував покарання в місцях позбавлення волі.

Тарасенки.

Петро і Богдан – козаки Миргородського полку (1649).

Петро і Симон – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – козак м-ка Сорочинців (1718).

Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Петро – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Савка – козак куреня с. Слобідки (1718); записаний першим після отамана. Савка з братами Демком, Семеном і Юськом – 1738 р. виборні козаки с. Слобідки, малоґрунтові. Демко є в реєстрі 1732 р.

Іван – дворянин у м-ку Сорочинцях (1804).

Феодосій Павлович (бл. 1790 – 3.04.1835) – підпоручик, жив і помер у м-ку Сорочинцях, володів там селянами.

Павло Ф. – священик, в 1887 – 1894 рр. законовчитель Попівського початкової народної школи.

Андрій Петрович – із 1894 р. в сані диякона; 1902 р. псаломщик Михайлівської церкви в с. Кибинцях.

Тарасенки – козаки, власники кількох хуторів під однойменною назвою Тарасенкові хутори (кінець XIX – перша чверть XX ст.), поблизу с. Солонців.

Іван Іванович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 16 десятин землі.

Прокіп Кузьмович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 28 десятин землі.

Кузьма Прокопович (1893, с. Солонці – 16.XI.1937) – із селян, освіта початкова. Житель с. Солонців, селянин-одноосібник. 1932 р. без певних занять (очевидно, «розкуркулений»). Уперше засуджений 1932 р. до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у с. Солонцях, робітник заводу. Вдруге засуджений 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1990 р.

Микола Савич (1896, с. Солонці – 22.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Солонцях, різнороб. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Кирило Іванович (1902, с. Солонці – 22.05.1938) – із селян, житель с. Солонців, працівник артілі. 1938 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Степан Андрійович (1904, с. Солонці – 19.05.1938, м. Полтава) – походив із селян, житель с. Солонців, робітник промартілі. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Уляна Никифорівна (1910, с. Солонці – ?) – із селян, жила в с. Баранівці Шишацького району, робітниця підприємства. Була заарештована 28 серпня 1941 р. Засуджена військовим трибуналом за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Тарасенко – староста громадського двору в с. Слобідці (1942).

Тарасенків хутір існував у Сорочинській волості.

Тарасови (либонь, те саме, що Тарасенки).

Тарасів Павло – 1659 р. сотник у м-ку Сорочинцах.

Тарасів Левко – 1672 р. яреськівський сотник Полтавського полку. (Чи не від нього пішов рід яреськівських Леонтієвих Миргородського полку? – Л.Р.).

Тарасовський Гордій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Тарнавські.

Тарнавський Стефаній – бунчуковий товариш, за даними щоденника Миколи Ханенка, у листопаді 1719 р. був посланий до Миргородського полку для вчинення ревізії посполитих.

Тарнавський – 1869 р. мав трактир у Миргородському повіті.

Тарнавський Валентин – наприкінці XX ст. житель вулиці Берегової в Миргороді. Онук маляра і різьбяра Івана Григоровича Кучеренка (див.).

Тарновські.

Тарновська Фекла Тимофіївна (друга половина – кінець XVIII ст.) – дворянка. У 2-му шлюбі була дружиною Івана Даниловича Тарновського (бл. 1739 – до 1777), бунчукового товариша (1769), полковника гадяцького. 1777 р. купила в підпоручика Івана Капніста за 13 тисяч карбованців маєток у Миргородському полку: в селах Обухівці, Черевках, Зуївцях, Комишні, Попівці). Вела тривалий позов із родиною Капністів за володіння маєтностями. Мала дітей: синів-офіцерів Івана, Михайла, Петра і доньку Олену, одружену зі Степаном Антоновичем Милорадовичем.

Тарновський Євтихій М. – титулярний радник, 1849 р. мав у Миргородському повіті маєток понад 100 душ.

Тарозький (див.: Таразький).

Тарутіни.

Тарутін Мартин – штабс-капітан (1840). За ним у другому шлюбі була Ольга Шафранова (див.: Шафранов Іван).

Тарутіна Ірина Мартинівна – дружина Івана Семеновича Власенка (див.).

Татаренко Григорій – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Татарин Василь – посполитий у с. Біликах (1723).

Татаринець Яків – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Татаринов – на початку XX ст. учитель земської школи в м-ку В.Сорочинцях. Із 1903 р. в його сім'ї жив Федір Данилович Ніколайчик, перший директор Великосорочинської учительської семінарії.

Татарчук Лаврін – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Тахтаул Семен – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. «Сестренець» козака Грицька Римаря, разом із яким мали 1 двір, 2 хати.

Твардовський (Твердовський) Дем'ян – 1781 р. військовий товариш, мав хутір (2 хати) у Хорольській сотні Миргородського полку.

Тверді.

Твердий Гнат із братом Іваном – «можні середні» козаки Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Гнат є також у реєстрі сотні 1732 р., де він записаний 5-им.

Твердоступи.

Твердоступ Дмитро Іванович (1863 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Корсуновій Слобідці Комишанської волості, мав 15 десятин землі.

Твердоступ Кирило Іванович (1875 – ?) – міщанин, 1913 р. жив у с. Корсуновій Слобідці, мав 26 десятин землі.

Твердохліби.

Твердохліб Тимофій із сином Олексієм – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Дем'ян – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Василь – козак Багацької сотні (1732).

Іван Андрійович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях Зубівської волості, мав 21 десятину землі.

Олексій Іванович – житель Миргорода, до 1917 р. мав на Гоголівській вулиці, № 68, будинок середньої заможності; за перших років радянської влади цей будинок був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований.

Твердохлібова Ксенія Семенівна – освіту здобула на Зіньківських педагогічних курсах. Із 1910 р. учителька початкового народного училища в с. Зуївцях Миргородського повіту.

Твердохліб Ісаак – керівник невеликого селянського повстанського загону, який улітку 1920 р. діяв у Зубівській волості. Спершу об'єднував селян, які уникали мобілізації до Червоної армії, згодом улився до повстанського загону отамана Д.Пищалки в Попівському лісі.

Твердохліб Федір – родом із с. Міські Млини біля Опішного. 1914 р. вступив до В.Сорочинської учительської семінарії. Політичний вихованець земляка Андрія Заливчого, вождя боротьбистів. 1918 р. в Сорочинцях вступив до українського війська. Згодом разом із боротьбистами влився до КП(б)У в м. Костянтинограді. Закінчив Харківський технологічний інститут, став інженером, їздив до Німеччини та США вивчати новітню техніку, через що за років єжовщини був запідозрений у ворожості й зник, імовірно, був розстріляний владою.

Іван Григорович (1898, с. Почапці – ?) – 1937 р. був засуджений з політичних міркувань за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р. Мав доньку Марію, в шлюбі Лазоренко.

Хутір Твердохлібів існував біля с. Малих Сорочинців.

Телевні.

Телевний Дмитро Лукич (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Сохацькому Попівської волості, мав 104 десятини землі.

Телевний Михайло Лукич (1914, с. Сохацьке – 9.01.1938, м. Харків) – українець, із селян, мав початкову освіту. 1938 р. – червоноармієць, засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1997 р.

Телепки.

Телепко Євген Степанович (1902, Брестська обл. – 10.12.1937, м. Харків) – росіянин, із робітників, мав незакінчену вищу освіту. Жив у Миргороді, військовослужбовець. 1937 р. засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1961 р.

Телепко Євгенія Михайлівна (1904, м. Кременчук – 4.01.1938) – українка, із службовців, мала середню освіту. Жила в Миргороді, домогосподарка. 1937 р. була засуджена за ст. 54 до розстрілу. Реабілітована 1961 р.

Теличенко Данько – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Теліпайленко Мартин – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Телуєвський Микита, належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Телюченко Омелян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Темки (див.: Тимки).

Темники (Темниченки).
Темниченко Василь – говтв'янський сотник Миргородського полку (січень 1671 р.).
Темник Панас – козак Устивицької сотні (1718).
Темник Онисько – козак Говтв'янської сотні (1718); у спискові сотні записаний другим.

Темривецький Микита – посполитий у Хомутці (1723).

Тенахи.
Тенах Григорій – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).
Тенах Іван – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Тендетники (див.: Лясковські-Тендетникови).

Тенянки.
Тенянко Петро Володимирович [27.06 (9.07).1884, с. Великі Сорочинці – 1957, м. Вінніпег, Канада] – поет, перекладач, педагог. У рідному селі закінчив двокласову школу, розпочав навчання в Великосорочинській учительській семінарії, але через участь у підпільному гуртку змушений був перервати навчання. Лише згодом він одержав освіту в Новобузькій учительській семінарії. 1905 р. працював учителем у с. Нехайках (нині Драбівського району Черкаської області), вів агітацію проти самодержавства по селах, зокрема, і в рідних Сорочинцях. За це був заарештований і під конвоєм спроваджений до повітової в'язниці до м. Пирятина. Перебував під слідством до суду (23 жовтня 1906 р.). Відпущений під заставу під негласний нагляд поліції, він проте не припинив своєї діяльності. Друкувався в альманасі «Вільне слово» (Радомисль, 1910). Протягом 1911 – 1915 рр. учителював у Диканьці, Каневі. 1911 р. був секретарем Великосорочинського сільськогосподарського товариства, організатором «Селянської спілки», за що зазнав репресій. За деякими даними, був висланий до Сибіру, із заслання повернувся 1917 року. Прихильник ідеї української національної держави. Член Українських установчих зборів; член Київської губерніальної народної управи (1918), де головою був С.Петлюра. Опікувався розвитком української освіти, дбав про вшанування пам'яті Т.Шевченка, про впорядкування його могили. 1920 р. емігрував з України, жив у Польщі, Чехословаччині, Німеччині (був директором Української гімназії в м. Новому Ульмі), Канаді. На еміграції знався з земляком-миргородцем поетом Михайлом Обідним. 1921 р. в м. Тарнові (Польща) входив до створеного М.Обідним літературно-мистецького товариства «Сонцецвіт», взяв участь у виданні однойменного альманаху (1922). Удосконалював свою освіту в Українському високому педагогічному інституті ім. М.Драгоманова, який діяв у Празі в 1923 – 1933 роках. Мав літературний псевдонім П.Сорочинський. Автор збірок «Перша ластівка» (1905), «До раю злотосяйного» (Черкаси, 1917). Друкувався в часописах «Рідний край», «Слово», «Полтавщина», «Шлях», «Літературно-науковий вісник» та ін. Автор поетичних перекладів із Надсона і Петефі. Протягом останніх років жив у Канаді. 1964 р. за редакцією д-ра П.Тенянка вийшла праця: С.Килимник. Український рік у народних звичаях в історичному освітленні. – Т.І. – Праці інституту дослідів Волині. – Вінніпег, Торонто, – присвячена культурі предків передхристиянської доби. П.Тенянко покінчив життя самогубством.

Григорій Дем'янович – перший голова колгоспу «Майбутня комуна», створеного 1927 р. у с. Великих Сорочинцях.

Тенянко М.Г. – наприкінці 1930-х років голова колгоспу ім. Шевченка в В.Сорочинцях. Розстріляний під час німецької окупації за участь у партизанському русі.

Андрій Прокопович – педагог. 1908 р. був на засланні у Вологді. У 40-х рр. XX ст., по війні, працював учителем у с. Великій Обухівці. Художник, фотоаматор. Разом із М.А.Брагою – співзасновник Великообухівського громадського музею (1961). Писав вірші. Помер у 80-х рр. Дружина – Мотрона Мартинівна, вчителька Великообухівської школи.

Літ.: Справочные сведения о сельскохозяйственных обществах. Ч. 1. – СПб., 1911. – С.11; Клименко В. Віддавали нам себе // П.п. – 1987. – 2 вересня; Ротач П. Розвіяні по чужині. – С. 138 – 139; Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 261 – 264; Крупач М. Літературно-мистецькі товариства в таборах для інтернованих воїнів армії УНР на території Польщі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://yandex.ua/yandsearch
Арх.: МКМ. – Науковий архів.

Тепличенко Онофрій – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Терехівські (Тереховські).
Мартин Матвійович (1740, м. Гадяч, ін. дані с. Вел. Павлівка – 1796, СПб.) – син священика з Гадяча. 1763 р. закінчив Київську академію, згодом Санктпетербурзьку медичну школу. Навчався в м. Страсбурзі (одночасно з поетом Й.-В. Гете), 1775 р. там одержав ступінь доктора медицини. Викладач медичних шкіл Кронштадта й Санкт-Петербурга. Автор медичних праць «Начальные основания естествословия», «Польза, которую растения смертным приносят», написаних у віршованій формі.

Федір – син священика с. Великої Павлівки Гадяцького полку. Його донька Марія Федорівна була в шлюбі з Пантелеймоном Малинкою (1749 – ?), значковим товаришем Миргородського полку.

Матвій – священик, благочинний намісник у Зіньківському духовному правлінні (1799 – 1800), протоієрей (1803). На межі XVIII – XIX ст. мав хутір у 3-ій Зіньківській сотні Гадяцького полку.

Василь Павлович – дворянин, житель м-ка Комишні, початкову освіту здобував у Комишанському двокласному училищі. Після 3-го курсу 1-го класу цього закладу навчався в Полтавській фельдшерській школі, яку закінчив 1887 р. В 1890 – 1915 рр. фельдшер 1-ї лікарської медичної дільниці Миргородського повіту (Комишанська і Зуївська волості).

Марія Борисівна (до хрещення – Малка Дон-Берівна Маркович) – одержала свідоцтво про медичну освіту від Харківського університету (1896) та свідоцтво про закінчення повного курсу Суворівського училища (1904). В 1910 – 1915 рр. служила земською акушеркою в м-ку Комишні.

Павло Павлович (? – 1918) – дворянин, доглядач («смотритель») Миргородської земської лікарні (1899 – 1903). Староста Троїцької церкви в Миргороді, жив на вулиці Українській. Одружений із Березовець Олександрою Матвіївною (? – 1946). Мали 8 дітей: Євгенію, Олімпіаду, Валентину, Вікторію, Івана, Георгія, Олександра, Неонілу.

Олімпіада 1-а – 1912 р. учениця 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н. Грановської.

Олімпіада 2-а – 1912 р. учениця 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Валентина – 1912 р. учениця 1 класу гімназії Н.Грановської.

Вікторія Павлівна – у 1920-х рр. працювала завідувачкою швейної та вишивальної майстерні миргородського дитячого будинку; в 1932 – 1933 рр. вчителька трудового навчання Миргородського дитячого будинку (нині вул. Гоголя, 165), навчала вихованок вишивання. Мала невелике помешкання на Воскресінській вулиці.

Іван Павлович (бл. 1915 – бл. 2005) – син Павла Павловича. Працював учителем у Миргородському керамічному технікумі. Дружина Антоніна (Ніна) Сергіївна (1905 – бл. 2000), з дому Пасішниченко (див.); змолоду співала в хорі Троїцької церкви. Мали сина Миколу.

Микола Іванович (? – бл. 2010) – працював завучем у Миргородському керамтехнікумі. Помер у Миргородському міському притулку для старих. Мав доньку Інну.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – С. 75; Гл.Л. Список докторов медицины из малороссов, практиковавших в России в XVIII столетии // К.С. – 1896, март. – С. 101; Отчет МУЗУ. – 1895. – С. 59; 1905. – С. 290; 1909. – С. 200; 1912. – С. 365; Земская медицина. – С. 118 – 119; Хижняк З. Києво-Могилянська академія. – Вид.2. – К., 1981. – С. 103; Радиш Я. Українські військові лікарі // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С. 130; Кривошея-З. – Ч.3, кн.3. – С. 86; АТП Полтавщини. – С. 143.

Арх.: МКМ. БФ. – Протоколы заседаний педагогического совета Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – С. 2 зв., 46; МКМ. ОФ. – Інв. № 1877/р-115, №1880/р-118; МКМ. НА. – Спогади Т.С.Додух. Записав О.П.Джунь. 2007 р.; Родинні архіви миргородських родин Тереховських, Пасішниченків, Березовців.

Терешкевичі.

Терешкевич Тимофій Іванович, чернече ім'я Аполлос (21.02.1746, м-ко Говтва Миргородського полку, нині село Козельщинського району. – 19.01.1817, м. Харків) – походив із сім'ї козака Івана Терешкевича. Близько 1760 – 1777 рр. успішно навчався в Київській академії. 1780 р. став ченцем Олександро-Невської лаври в Петербурзі. Виконував службу священика на російському флоті в Середземному морі (1781 – 1785), працював викладачем у семінаріях, був на керівних посадах у монастирях: ігуменом Ошевенського монастиря в Карелії, архімандритом Архангельського Миколаївського монастиря (з 1790), настоятелем Курського Знаменського монастиря (з 1803). Був ректором Архангельської семінарії та виконував обов'язки ректора Бєлгородської семінарії. З 1813 р. став єпископом Слобідськоукраїнським і Харківським. Жив у Харківському Курязькому монастирі, дбав про розвиток Харківського колегіуму та інших закладів. Мав велику бібліотеку. Похований у Харківському Покровському монастирі.

Олександр Степанович) – дворянин, у 1891 – 1899 рр. завідувач («штатный смотритель») Миргородського повітового училища, член повітової училищної ради. 5 листопада 1899 р. передав майно і справи училища вчителю російської мови Михайлові Пащенку.

Євдокія (Авдотія) – дворянка, 1891 р. мала намір відкрити в Миргороді жіноче училище з курсом прогімназії. Земська управа відмовила в фінансуванні.

Леонід Олександрович – дворянин, із 1893 р. служив на посаді помічника учителя початкового народного училища в с. Петрівцях.

Федір Антонович (1900 – ?) – за даними, звідомленими ним самим під час слідства, народився в м. Сарни (нині Рівненської області). Походив із службовців. 1944 р. жив у селищі Ромодані, службовець організації. Заарештований 1 лютого 1944 р. Засуджений за ст. 54 до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1894. – С.154; Отчет курсов садоводства и огородничества для народных учителей в г. Миргороде в 1892 г. – Полтава, 1892. – С. 54; Постановления МУЗС. – 1892. – С. 16, 17; Адрес-календарь, 1900. – С. 9; КМА. – С. 526; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 309.

Арх.: МКМ. ОФ. – № 8708 / Д-1615. – Опись имуществу и делам Миргородского уездного училища 1899 г.

Терещенки.

Семен – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Данило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Сава – лохвицький сотник Миргородського полку (квітень 1658 р.).

Сава із сином Семеном – «можнійші» козаки с. Савинців (1723).

Данило – посполитий у с. Хомутці (1723).

Максим – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Яким – житель Миргорода (1794), кріпак княгині Т. Гурамової.

Влас Гаврилович – колезький асесор, у 1807 – 1808 рр. виконував обов'язки миргородського городничого. 1809 р. – городничий м. Миргорода.

Василь Павлович – фельдшер у м-ку Устивиці Миргородського повіту. У нього 1845 р. бував Тарас Шевченко, малював його портрет, подарував йому «Кобзаря» з дарчим надписом (згодом «Кобзар» перейшов до жителя Устивиці П.Г.Баля). За легендою, Шевченко залишив у Терещенка свої вірші, які не підлягали цензурі.

Терещенки – козаки Федот Васильович, Дмитро Якимович і Василь Якимович близько 1862 – 1877 рр. мали 5 дес. землі в урочищі Кильдіші поблизу Миргорода.

Данило Іванович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 31 десятину землі.

Дмитро Данилович (? – 1921) – житель с. Малих Сорочинців, заможний (мав землю, вітряк, 2 коней); на час сільськогосподарських робіт наймав людей. Був присяжним засідателем у Зубівському волосному суді. Став одним із 10 селян с. Зубівки, які були розстріляні 1921 р. за санкцією Миргородської повітової військової наради («трійки») за вбивство невідомими особами 1920 року зубівського комуніста Богині. Розстріляний владою у глинищі с. Зубівки. Місце поховання не відоме. Майно конфісковане. Мав дітей Никифора (див. далі) і Мотрону (одружену з Іваном Миколайовичем Киященком).

Никифор Дмитрович (1893/1894, с. Малі Сорочинці – 8.01.1938) – син господаря, розстріляного більшовицькою владою. Селянин-одноосібник у Малих Сорочинцях. Уперше був засуджений 1930 р. до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Миргороді, працював різноробом. Удруге засуджений 1937 р. до розстрілу. Реабілітований 1989 і 1995 рр.

Марко Якович (1904, с. Мальці – ?) – із селян, жив у с. Мальцях, робітник підприємства. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Петро Петрович – 1937 р. вчитель математики Миргородської школи № 2.

Терещенків хутір існував у Багачанській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 260, 262; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ротач П. Миргородська Шевченкіана // П.п. – 1981. – 10 березня; Швидько. – С. 173, 205; Бульвінський А.Г. Українсько-російські взаємини… - С. 618; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 311.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 58; МКМ. НА. – «Список лиц, расстрелянных по Зубовской волости Миргородского уезда… 1921 г.»; Там само. – «Спогади М. Сидоренка про школу № 2».

Терлецькі.

Терлецький – колезький реєстратор. До 1858 р. – канцелярський чиновник Миргородського повітового суду, з 1858 р. – Миргородського земського суду.

Терлецький Олександр Іванович – 1871 р. капітан, помічник миргородського повітового справника.

Терлецький Вітольд Адольфович – дворянин, завідувач горілчаного складу № 14 у Миргороді (1899).

Тернавський Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Тернові (Терновенки).

Терновенко Андрій із братом Семеном – козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Терновенко Андрій – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732). Записаний у реєстрі сотні 3-ім після отамана села.

Хутір Тернового в XIX – XX ст. існував у Сорочинській волості, між В.Сорочинцями й Савинцями.

Тертичні.

Тертичний Петро – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Тертишний Тихон Сільвестрович (1898, Черкаська обл. – 23.07.1938) – із службовців, мав середню освіту. Житель Миргорода, працівник установи. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Тертичники (Тертиченки).

Тертиченко (в публікації О.Бодянського – Тиртиченко) Остап – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Тертичник Роман – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Тертичники Микита, Іван, Олексій, Хома – убогі посполиті в Миргороді 1723 р. Іван згадується ще в присязі 1718 р.

Тертичник Матвій – підсусідок у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Тертичник Пилип – посполитий у Хомутці (1723).

Тертичник Грицько – заможний посполитий у с. Петрівцях (1723).

Тертичник Омелько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із шуряком Кирилом мали 1 бездвірну хату.

Теряники (див.: Торяники).

Теслі (Тесленки).
Теслі Улас і Ясько – козаки Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Тесля Юрій – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.
Тесля Матвій, Тесля Михайло – посполиті в с. Зуївцях (1723).
Тесленко Панас – війт у с. Міняйлівці Городиської сотні Миргородського полку (1723).
Тесленко Онисько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).
Тесленко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Тесленко Іван – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Тесленко-Приходьки. (Див. також: Приходьки).
Тесленко-Приходькова Ганна Василівна – дружина губернського секретаря. Дідичка, близько 1850 – 1861 рр. мала середньопомісний маєток у с. Семереньках Миргородського повіту (28 дворів, 114 душ селян) і в Зіньківському повіті. Близько 1865 – 1872 рр. її спадкоємці мали 192 дес. землі в дачах сіл Олефірівки й Семереньків, а також інші дрібні ділянки. 1881 р. їй сплачували викупні платежі 78 селян.
Тесленко-Приходько Катерина – 1866 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.
Тесленко-Приходько Анастасія – 1867 р. закінчила Полтавський інститут шляхетних панн.

Тетіївський (Тетієвський, Татієвський) Корній – козак Сорочинської сотні, «армаш» у Миргородському полку 1723 – 1732 рр.
Тетіївський хутір існував у Сорочинській волості до XX ст.

Тетієнко Павло – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732). В публікації Д.Вирського – Тебієнко.

Тикви (Тиквенки).
Тиква Лесько – посполитий у с. Милюшках (1718).
Тиквенко Данило – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).
Тиква Степан Вікторович (1898 – ?) – працівник за угодою, був репресований у 1930-их рр., згодом реабілітований.

Тилевич [М.И.] – мав помешкання і телефонний абонемент на станції Ромодані (1907 – 1908).

Тимки (Темки).
Тимко Іван – військовий товариш Комишанської сотні Гадяцького полку (1678).
Темко Михайло – 1874 р. волосний старшина Комишанської волості.
Темко Іван Іванович (1851 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Комишні, власник 18 десятин землі.
Темко Петро Петрович (1856 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Комишні, власник 16 десятин землі.
Темко Юхим Михайлович (1867 – ?) – козак, 1913 р. житель м-ка Комишні, власник 18 десятин землі.
Тимко Іван Петрович (1884, сел. Комишня – ?) – селянин-одноосібник у Комишні. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.
Тимко Сергій Юхимович (1897, сел. Комишня – ?) – селянин-одноосібник у Комишні. 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Тимони (Тиміни).
Тимони – козаки кінця XIX – поч. XX ст., заможні жителі с. Попівки, сусіди родини Філянських. По-вуличному їх прозивали Січовенками (предки були січовиками).
Тимон Григорій – 1893 р. козак містечка Попівки.
Тимін Пилип – 1910 р. мав у Попівці показове поле.
Тимін (Тимин) Лука Григорович (1899, с. Попівка – ?) – українець, із селян, мав початкову освіту. Близько 1919 р. був у складі загону отамана Зеленого. У 30-х рр. – колгоспник колгоспу ім. Молотова в с. Попівці. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі (за участь у загоні Зеленого). Реабілітований 1989 р. Мав братів Семена й Ілька. Мав сина Михайла.
Тимон (Тімон) Іван – житель с. Попівки. Під час гетьманського правління П.Скоропадського (1918) разом із отаманами Дмитром Пищалкою й Григорієм П'явкою та жителем с. Хомутця Іваном Бойком створили в лісах партизанське збройне об'єднання антигетьманського спрямування.
Тимін Семен – керував повстанським селянським загоном, який бл. 1920 – 1921 рр. діяв у районі с. Попівки, мав 60 осіб кавалерії та 100 чоловік піхоти. Наприкінці літа 1921 р. загін С.Тимона в повному складі перейшов на бік Червоної армії.
Тимони – родина (3 брати), у 1930-их рр. жили в с. Новоселиці (за 7 км від Попівки).
Тимін (Тімон) Михайло Лукич (1922, с. Попівка – ?) – українець, із селян, мав середню освіту. Жив у с. Попівці,

студент курсів. Заарештований 26 жовтня 1940 р., засуджений 28 березня 1941 р. за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Тимін Раїса Савівна (нар. 5.10.1930, с. Попівка; у шлюбі Вакула) – майстриня декоративно-ужиткового мистецтва, художниця. Закінчила Миргородський керамічний технікум ім. М.Гоголя (1951). В 1951 – 1987 рр. працювала на Будянському фаянсовому заводі в Харківській області. Авторка посуду, композицій з фарфору, сувенірів на українську тематику. Член Національної Спілки художників України, учасниця численних виставок.

Літ: Ханко В. Словник мистців Полтавщини. – Полтава, 2002. – С. 34 – 35; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають: Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Полтава, 2003. – С.146; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 317, 327 – 328; Розсоха Л. Миргородська повінь. – С. 153-154.

Арх.: МКМ. НА. – Копії з документів ДАПО, зроблені науковим працівником музею М.М.Марченком; Родинний архів Гришка Юрія Андрійовича, уродженця с. Попівки, і його звідомлення (запис авторки 1997 р.).

Тимофієви (Тимофєєви). Пор. також: Тимошенки.

Тимофєєв Андрій – краснопільський сотник Миргородського полку (березень 1658 р.).

Тимофіїв Яким – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

«Тимофєєв Євстафій» – сотенний писар Миргородської полкової сотні (1723).

Тимофіїв (Тимофєєв) Мартин – 1725 р. хорунжий Омельницької сотні Миргородського полку.

Тимофіїв (Тимофєєв) Максим (за ін. даними Марко) – миргородський полковий обозний, був депутатом від Миргородського полку до Комісії з укладення нового «Уложення» 1767 – 1768 рр.

Тимофєєв – возний, 1781 р. мав 2 хутори (по одній хаті кожен) у 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Тимофєєва Марина Петрівна – «удовствующая госпожа», 1791 р. жила в с. Черевках, мала там підсусідків.

Тимофєєв Андрій Максимович – «колегийский канцелярист» (1794), поміщик у с. Черевках; 2 серпня 1794 р. у селі помер немовлям його син Василь.

Тимофєєва Анастасія – дружина колезького реєстратора, 1818 р. мала в с. Черевках 35 душ чоловічої статі.

Тимофєєва Марфа Львівна – вдова капітана, близько 1860 – 1865 рр. її спадкоємці мали 7 дес. землі при Батіївському хуторі (в 2-ій частині миргородських полів).

Тимофєєв Кіндрат Євсевійович – «духовный по происхождению», закінчив Комишанське училище. Близько 1892 р. служив псаломщиком.

Тимофієнко Федір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Тимофійовичі.

Тимофієвич Лукаш – знатний козак, один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.).

Тимофійович Остап (Євстафій) – миргородський сотенний писар (1713 – 1723).

Тимофійович Максим – значковий товариш Миргородського полку (1764), мав хутір біля с. Черевків. Пор.: Тимофіїв Марко (Максим).

Тимошевські.

Михайло – 1770 р. «попович Троїцький», мав 3 хати в Миргороді й 1 хату в хуторі.

Іван Мусійович – дворянин, в 1861 – 1869 рр. його спадкоємці мали 51 дес. землі в с. Петрівцях.

Іван Тимофійович – дворянин, його спадкоємці близько 1860 – 1865 рр. мали 9 дес. землі при х. Тимошевському (в 2-ій частині миргородських полів).

Микола Павлович (1865 – ?) – почесний громадянин, 1913 р. жив у с. Сенчі Лохвицького повіту; в Миргородському повіті володів 48 десятинами землі, мав права виборця.

Тимошенки. (Пор. також: Тимофієви).

Юсько (Йосько), Артюх і Семко – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Савка – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Левко – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718).

Іван – козак куреня с. Мальців (1718).

Іван – козак куреня с. Попівки (1718).

Максим – устивицький сотник (1722), наказний устивицький сотник (1723, 1725). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). Його вважають сином Тимоша Яковича Якубовича-Барло (див.), устивицького сотника.

Василь – курінний отаман Миргородської сотні (1711), значковий товариш (1738).

Тимко – козак Зубівського куреня (1718).

Гарасим – козак Шишацької сотні (1718); записаний першим у реєстрі «товариства можнійшого» Шишацької сотні (1723). Сини Мусій і Василь.

Іван – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Матвій – козак середньої заможності с. Зубівки (1723). Матвій, Іван, Семен – жителі с. Зубівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Тимошенки – заможні козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723): Андрій з синами Гнатом, Кирилом, Михайлом; Тимошенко Марко.

Юсько з синами Степаном, Опанасом, Іваном – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Дацько – «можнійший» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Максим – 1722 р. устивицький сотник Миргородського полку, 1725 р. – наказний сотник Устивицької сотні (дійсного сотника на той час «не определено»). 1725 р. був «послан в транжамент (тобто, ретраншемент – Л.Р.) Черкасский на комиссию».

Іван – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Грицько – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Михайло – значковий товариш Миргородського полку (1734 – 1752). Жив у м-ку Устивиці, де мав приїжджий дім.

Павло – значковий товариш Миргородського полку, 1738 р. жив у м-ку Устивиці.

Василь – устивицький сотник (1737).

Тимошенко (? – раніше 1763) – устивицький сотник. Мав сина Михайла (дорослий 1763 р.).

Тимошенко Влас (Тимошенков Власій) Іванович (1743 – ?) – походив із козаків. Розпочав військову службу в Миргородському полку 1759 р. Із 1761 р. – полковий копіїст, 1762 – полковий канцелярист, 1765 – значковий товариш, 1781 – 1783 рр. – військовий товариш. Брав участь у походах на Кримський півострів, воював у складі 2-ї армії. 1783 р. мав 61 душу чол. ст. Поручик, 1794 р. підписав родовідну грамоту Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. Одружений із Феодосією Іллівною Панченко, донькою козака 1-ї Миргородської сотні.

Тимошенко – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Устивицькій сотні Миргородського полку.

Тимошенко – військовий товариш, 1787 р. був співвласником с. Федунки Говтв'янського повіту.

Іван – дворянин у м-ку Яреськах Миргородського повіту (1801). Дружина Марія. Донька Варвара (нар. 5.01.1801 р.).

Кирило – дворянин, жив у м-ку Яреськах близько 1804 – 1807 рр.

Кирило – дворянин, житель с. Федунки Миргородського повіту (1830). Його син Матвій (нар. бл. 1817 р.) 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Іван, штабс-капітан; з його донькою Ольгою близько 1839 р. узяв шлюб учитель Миргородського повітового училища Олексій Іванович Лобасов.

Харитон – дворянин, житель м-ка Устивиці Миргородського повіту (1846).

Петро Іванович (бл. 1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зубівці, мав 37 десятин землі.

Мефодій Данилович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 23 десятини землі.

Давид Григорович (бл. 1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 83 десятини землі.

Федір Мефодійович (1875, с. Малі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Малих Сорочинцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край умовно. Реабілітований 1990 р.

Євдоким (Явдоким) – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.). Либонь, його стосується інформація:

Євдоким Васильович (1889, с. Попівка – 20.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. Житель с. Попівки, голова сільгосптовариства. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Іван Михайлович (1901, с. Зубівка – 12.10.1929, м. Лубни) – селянин-одноосібник у Зубівці. Його родину як «куркулів» позбавили виборчих прав, відібрали землю, утискували. В 1922 – 1923 рр. був на строковій службі в Червоній армії. У Зубівці радив селянам готувати збройний опір більшовикам. Вів агітацію за самостійність України серед червоноармійців 75-го артполку в Миргороді. Автор патріотичних віршів. Неофіційний лідер української підпільної патріотичної організації в с. Зубівці (1927), за що після розгрому організації 1929 р. був засуджений до розстрілу. Страчений у Лубенському відділенні ДПУ. Похований на міському цвинтарі, сліди поховання знищені. Реабілітований 1989 р.

Григорій Олексійович (1903 – ?) – селянин-одноосібник, згодом без певних занять, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Тимошенків хутір існував у Сорочинській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.257, 267; Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – С. 75; Личный состав. – С. 10; К родословной Гоголей-Яновских // Труды ПУАК. – Вып.1. – Полтава, 1905. – С. 135; Отчет МУЗУ. – 1908. – Ч.2. – С. 228; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 132, 275; Полтавщина. – С. 935; Кривошея. – Ч.1. – С. 44; Швидько. – С. 33, 52, 153, 156, 178; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 318, 320; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 247, 256; Присяга М.п. 1732 р. – С.87.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 110; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 4 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 40; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Тимошиненко Радько – козак куреня с. Біликів (1718).

Тимошинін Іван Порфирійович – із 1908 р. лікар у м-ку Хомутці; 1910 р. обслуговував також Зубівську й Попівську волості.

Тимченки.

Андрій, Кіндрат – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Василь і Яцько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лук'ян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Карпо і Пархом – козаки Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – «пищалка» в складі куреня військових музик у Миргородському полку (1718). Він же – сурмач Іван Пищалка (1723) в Сорочинцях.

Семен – козак Яреськівської сотні (1718).

Василь – козак Яреськівської сотні (1718).

Остап – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Григорій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Ярема – козак Багацької сотні (1718 – 1732), один із перших козаків сотні.

Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – «компанійщик», 1752 р. мав власне житло (хату) при селітряному заводі в м. Кременчуці Миргородського полку.

Тимченко Данило – 1765 р. мав селітряний завод на 2 котли в м-ку Остап'ї Миргородського полку.

Тимченко – військовий товариш (2 пол. XVIII ст.), власник селітроварень, входив до Опішнянської селітряної компанії. Володів хутором Говтв'янським (85 жителів) Миргородського повіту. 1845 р. родина Тимченків володіла селітряними заводами в селах Зіньківського повіту – Опанасівці (нині с. Панасівка Миргородського району), Дейкалівці й Федорівці.

Кирило Олексійович – надвірний радник, миргородський повітовий маршал із липня 1802 до вересня 1805 р.

Федір – дідич, володів маєтком у с. Федорівці, що за 30 верст від с. Василівки (Яновщини). Родина Тимченків була приятелями Гоголів. Мали велику родину – синів і дочок. Син – Володимир Федорович – двічі відвідував у Петербурзі Миколу Гоголя і його сестер Ганну й Єлизавету, коли ті з 1832 р. навчалися в Патріотичному інституті. Із дочок Федора Тимченка відомі: Олександра, Олімпіада, Марина, Ксенія і Лукерія. Микола Гоголь у листах із Петербурга 1828 – 1831 рр. часто згадує Тимченків. Олександра Федорівна Тимченко довго жила в домі Гоголів за часів дитинства письменника. Він називав її «сестрицею»; вона збирала для письменника інформацію про народні звичаї та повір'я. Ксенія Федорівна Т. згадується в листах М.Гоголя під жартівливим прізвиськом «Чцюцюшка».

Спиридон – опікун церковнопарафіяльної школи с. Петрівців (1902).

Гаврило Григорович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 40 десятин землі.

Тимофій Гаврилович – козак с. Петрівців, 1904 р. – миргородський повітовий гласний, обраний від сільської громади. Знавець і любитель місцевої старовини. Не виключено, що саме цієї особи стосуються 3 наступних інформації:

Тимченко (Тимченков) – 1911 р. був головою Петрівцівського сільськогосподарського товариства.

Тимченко Тимофій – заможний селянин, «куркуль» із с. Петрівців, мав водяні млини (жив «на Млинах») і вітряк. 1918 р. керував повстанським селянським загоном, який боровся проти більшовицької влади в районі сіл Петрівців і Кибинців, дії його загону сягали й Миргорода.

Тимченко Микола (?) – заможний житель с. Петрівців. За гетьмана Скоропадського, навесні 1918 р., був заступником миргородського повітового старости Ю.Левестама.

Никифор Маркович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, був власником 21 десятини землі.

Феодосій Васильович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у Петрівцях, мав 24 десятини землі.

Лука Іпатійович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у Петрівцях, мав 17 десятин землі.

Мирон Іпатійович (1883 – ?) – козак, 1913 р. жив у Петрівцях, мав 17 десятин землі.

Тимченко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Антон Федорович (1894, с. Петрівці – 4.06.1938) – із селян, мав початкову освіту. Житель Миргорода, робітник міськторгу. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958, 1961 рр.

Корній Лукич (1900, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у Петрівцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Тимченко – агроном-садівник, жив у Миргороді, у правобережній частині міста. Був одружений із Лідією Григорівною Маковецькою. Радянська влада відібрала в них будинок, згодом Тимченки повернули його собі під час німецької окупації. Остерігаючись репресій за це з боку радянської влади, 1943 року вони виїхали з Миргорода.

Тимченко В. – старший зоотехнік при Миргородській повітовій земельній управі (1942 – 1943). В Миргороді тоді діяла племконтора в провулку Старосвітському.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 256, 261, 269; ПГВ. – 1850. – № 49. – С. 414; Письма Гоголя. – Т.1. – С. 33, 82, 197; Адрес-календарь, 1904. – С. 3; Гоголь Н.В. Собрание сочинений в 8 томах. – Т.8. – М., 1984. – С. 34, 332; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 320, 321; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 102 – 103; Щербань А. Історія селітроваріння в Опішному // К.С. – 2009. - № 5 – 6. – С. 29, 34, 42.

Тиндики.

Тиндик – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Тиндик Андрій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Марія, убога.

Тинков (Тиньков) – секунд-майор, у лютому 1768 р. був призначений Малоросійською колегією для вчинення Генерального опису в Миргородському полку (замість секунд-майора Чередина).

Тисаревські (Тиссаревські) – рід священнослужителів із с. Тух (Федунка) Миргородського повіту. Ймовірно, рід походитв від Єремії Тиссаровського, православного львівського єпіскопа І пол. XVII ст.

Тисаревський (Тиссаревський) Павло Федорович – житель Полтави наприкінці XVIII – на початку XIX ст. 1803 р. служив учителем Полтавського народного училища, в 1808 – 1809 рр. – викладачем латини Першої Полтавської чоловічої гімназії. Його згадує як свого приятеля священик Стефан Гординський (див.) у листі до Василя Панасовича Гоголя-Яновського в Полтаву (без дати, ймовірно, близько 1796 р.). Автор вірша про Полтавський бій.

Тисаревський Андрій Васильович – у 1859 – 1902 рр. псаломщик Миколаївської церкви с. Матяшівки Миргородського повіту.

Тисаревський Костянтин Васильович – освіту здобув у Полтавській духовній семінарії. В 1869 – 1897 рр. священик Благовіщенської церкви у с. Федунці (Туху) Миргородського повіту, законовчитель Федунського початкового народного училища. 1902 р. позаштатний священик Благовіщенської церкви.

Тиссаревський С. – у травні 1916 р. був на посаді наставника Лубенської учительської семінарії; в січні 1919 р. – голова Лубенської повітової шкільної управи. Автор посібника для вчителів «Методика природознавства» (Лубни, 1918). Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Тисаревський Сергій Семенович (1885, сел. Решетилівка – 2.06.1938, м. Полтава) – українець, мав вищу освіту. 1938 р. жив у м. Лубнах, викладач учительського інституту. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Тисаревський Юрій Тимофійович (16.11.1895 – 2.09.1964) – уродженець с. Решетилівки. Випускник Одеського військового училища, учасник Першої світової війни в званні штабс-капітана. З 1918 р. служив в українській армії. Учасник Першого Зимового походу 1920 р. Командував дивізіоном Уманського Запорізького полку в складі кінної дивізії Армії УНР. Мав бойові поранення. У 20-их рр. на еміграції в Польщі. В. 1944 – 1945 рр. служив у Українській національній армії генерала П.Шандрука. З 1950 р. жив у США. Похований у Баунд-Бруці.

Титаренки. (Пор. також: Ктиторенки).

Іван і Яків – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Роман з синами Іваном і Демком – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, убогі.

Юсько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі священика Воскресінської церкви Федора Іванова.

Титаренко – козак, 1781 р. разом із козаком Гасенком мав хутір (4 хати) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Гнат – козак 2-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782). В деяких документах він названий Ктиторенком.

Данило Максимович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 17 десятин землі.

Кирило Степанович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 15 десятин землі.

Гордій Степанович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гасенків Попівської волості, мав 15 десятин.

Гнат Олексійович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 21 десятину землі.

Мартин Іванович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 24 десятини землі.

Никифор Степанович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 16 десятин землі.

Степан Гордійович (1897, с. Гасенки – ?) – селянин-одноосібник у Гасенках. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1995 р.

Василь Степанович (1901, с. Попівка – 20.05.1938) – колгоспник у с. Попівці. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Титаренків хутір існував біля с. Гасенків.

Титови.

Титов Афанасій Миколайович – викладач Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя (1908 – 1911).

Титов Анатолій – був одружений із Надією Олександрівною Старицькою, донькою миргородського поміщика Олександра Дмитровича Старицького. Мали сина Олега.

Титов Дмитро – був одружений із Катериною Олександрівною Старицькою (бл. 1900 – 1926), донькою миргородського поміщика Олександра Дмитровича Старицького. Мали сина Олександра.

Тихенки.

Тихенко Гринь – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Тихенки Іван і Яків – посполиті в містечку Сорочинцях (1723).

Тихенко Андрій Йосипович – дворянин, титулярний радник. Одружений (близько 1815 р.) з Марією Львівною Лаппо-Данилевською, донькою дідича з м-ка Шишаку. Вона одержала в посаг селян у Шишаку (37 душ чол. ст. і 35 жін.). 1839 р. позивалася до брата Георгія Левовича Лаппо-Данилевського за частину спадщини по померлих братах. Діти Тихенків: Лев, Йосип, Андрій, Володимир, Олена, Пелагея, Марія.

Тихенко Андрій Андрійович – статський радник. Діти: Іван, Володимир, Сергій, Ольга. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1892 р.

Тихенкова Марія – дідичка в с. Пелагіївці Шишацької волості Миргородського повіту (1884).

Тихенко Андрій Левович (1877 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 20 десятин землі.

Тихенко Володимир Левович (1879 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 30 десятин землі.

Тихомиров Іван Порфирійович – 1912 р. служив священиком Преображенської церкви у Великих Сорочинцях.

Тихоновичі.

Тихонович (Тихонов) Антоній – у 1718 – 1723 рр. священик Рождественської церкви в сотенному містечку Шишаках Миргородського полку. На цій самій посаді був і 1732 р.

Тихон – 1738 р. миргородський полковий писар.

Федір – миргородський полковий писар (бл. 1735 – 1741), брав участь у Кримському поході 1735 р. Володів селом Черевками, даним йому на ранг. 1737 р. мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях і приїзний двір у Черевках, у якому за його відсутності жив Іван Катренко.

Пахом Іванович – губернський секретар (1864), пристав 1-го стану Миргородського повітового поліційного управління.

Володимир Петрович – 1874 р. пристав 3-го стану поліцейського управління Миргородського повіту, «неимеющий чина».

Тихонович Варвара Пимонівна (бл. 1845 – після 1932) – з дому Демидович. Хазяйка будинку в Миргороді, в якої в 1902 – 1904 рр. наймав помешкання О.Г.Сластьон, його сусідка. Була знайома з істориком Д.І.Яворницьким. Двоюрідна сестра Федора Юхимовича Яковенка (див.), двоюрідна небога Феофана Федоровича Макаренка (див.).

Тичина Хома – колезький канцелярист, 1794 р. служив у Миргородському повітовому суді.

Тиші. (Див. також: Тишенки).

Тиша Михайло – баранівський сотник Миргородського полку (березень 1658 р.). У квітні – травні 1658 р. разом із Павлом Охрімовичем Апостолом і сотником Петром Ольшанським очолював посольство до Москви, послане миргородським полковником Степаном Довгалем.

Тишин Андрій – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Тишенки. (Див. також: Тиші).

Тишенко Конон – козак Шишацької сотні (1718); «можній середній» козак Шишацької сотні (1723). Шишацький городовий (сотенний) отаман (1732).

Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Павло – сотенний хорунжий Шишацької сотні (1741 – 1742).

Максим (1763 – ?) – син козака, на військовій службі з 1776 р. полковим копіїстом. Із 1780 р. – полковий канцелярист, із 1781 – сотенний отаман. Значковий товариш Миргородського полку (1782 – 1783).

Роман – житель с. Баранівки Миргородського повіту, прапорщик (1791). Знайомий Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського, який позичав гроші Тишенкові.

Тишенко – шишацький поміщик, у якого 1822 р. купила частину землі яреськівська дідичка Ганна Матвіївна Трощинська.

Григорій Романович – колезький реєстратор (1822 – 1824), губернський секретар (з 1825 р.). Писар Миргородського повітового суду (1822 – 1826), підсудок цього суду (1829).

Степан Романович – колезький секретар, писар Миргородського повітового суду (1827 – 1829).

Федір Максимович – титулярний радник, «заседатель по корчемной части» Миргородського повіту (1850). Близько 1861 – 1870 рр. мав 79 дес. землі при х. Тишенка (біля с. Гаркушинців).

Іван Федорович – 1871 р. колезький реєстратор, 1874 р. – губернський секретар. Письмоводитель канцелярії предводителя дворянства Миргородського повіту О'Рурка в 1871 – 1874 рр.

Тишенко – дрібний поміщик у Миргороді. За ним була в першому шлюбі Ганна Володимирівна Єфимова (1860 – 1954). У Миргороді в них народилося двоє дітей – донька Олександра і син Петро. Тишенко помер рано, і Ганна Володимирівна вдруге одружилася з Яковом Порфировичем Гончаренком. Діти Ганни Володимирівни від другого шлюбу були записані на її прізвище Тишенко. Їхні численні нащадки Тишенки нині живуть у Росії.

Хутори Тишенків існували в Миргородській і Шишацькій волостях.

Тишкевич Антон – 1858 р. штабс-капітан, був свідком при купівлі землі Олексієм Васильовичем Капністом у дворянина Семена Васильовича Погорілого біля с. Обухівки.

Тишки.

Тишко Олексій Юхимович (1857 – ?) – козак Кременчуцького повіту, 1913 р. жив у х. Скибівщині Петрівської волості, мав у Миргородському повіті 130 десятин землі.

Тишко Андрій Юхимович (1873 – ?) – козак Кременчуцького повіту, 1913 р. жив у х. Скибівщині Петрівської волості, мав у Миргородському повіті 90 десятин землі.

Тищенки.

Ярош – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іван і два Федори – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Максим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Яків – гадяцький полковник, на полковницький уряд отримав близько 1669 р. м-ка Рашівку, Комишню, Березову Луку, села Грим'ячку й Остапівку.

Самійло – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Павло – козак, отаман с. Портянок Сорочинської сотні (1723).

Федір – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні; «можнійший» козак Шишацької сотні (1723). Мав сина Грицька.

Йосип із зятем Савкою – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Федір – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Є також у списку 1732 р.

Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); в реєстрі сотні записаний другим після сотенної старшини; козак середньої заможності Яреськівської сотні (1723).

Іван із сином Василем – козаки с. Савинців (1723).

Яків – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Юрко – посполитий у с. Попівці (1723).

Кіндрат – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Лесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Улас – козак-підпомічник у с. Єрках Миргородської сотні (1752), піший, убогий.

Пантелеймон – 1770 р. «поп беловский» (можливо, мається на увазі біликівський. – Л.Р.), мав одну хату в с. Зубівці.

Григорій – земський писар Миргородського повітового земського суду, 1825 р. підписав духовний заповіт Тетяни Семенівни Лизогуб (Гоголь-Яновської).

Яків Антонович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тищенків Шишацької волості, мав 34 десятини землі.

Климентій Пантелеймонович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Багачці, мав 29 десятин.

Федір Максимович – титулярний радник, жив у Миргороді (1856).

Тищенко І.Ф. – колезький секретар, жив у Миргородському повіті (XIX ст.).

Тищенко – командир 75-ї стрілецької дивізії в Лубнах. 1938 р. був заарештований органами НКВС і звинувачений (за сфальсифікованою справою) як учасник змови в лавах Робітничо-Селянської Червоної армії і як член повстанського комітету, пов'язаного з миргородськими повстанцями.

Хутори Тищенків існували в Багачанській, Шишацькій і Яреськівській волостях.

Літ.: ПГВ. – 1856. – С. 316; Реестра 1649 г. – С. 256, 258; [Л.П.] Гадяцкая полковая канцелярия… // К.С. – 1887, август. – С. 782; Постановления МУЗС. – Хорол, 1888. – С. 16; Чаговец В. О Гоголе. – С. 45; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. Ч. 1. – С. 68; Швидько. – С. 151, 156, 173, 174, 201; Присяга М.п. 1732 р. – С. 90, 91.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 41; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 28 зв.

Тірютін Денис (Діонісій) Дмитрович (бл. 1816 – ?) – походив із міщан м. Могилева. Навчався в Могилівській губернській гімназії (1824 – 1834). Із 7 лютого 1835 р. – учитель математичних наук і географії в Миргородському повітовому училищі, був на цій посаді також 1840 р. 1836 р. виконував обов'язки штатного доглядача цього училища. Досяг високих успіхів у навчанні своїх учнів. 1839 р. затверджений також на посаду бібліотекаря і «содержателя» книжкового магазину училища. Мав чин колезького асесора. З 1954 р. – штатний доглядач Лубенського повітового училища, з 1862 р. – Полтавського повітового училища. Одружився пізніше 1840 р. Дружина – Марія Яківна Тукалевська (нар. бл. 1824). Діти: Андрій (н. 1844), Федір (н. 1847), Дмитро (н. 1850), Ганна (н. 1854). Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1873 р.

Тітови (див.: Титови).

Ткалич Лідія Петрівна (нар. 1913) – завідувачка відділу культури Миргородського райвиконкому в 1950-х роках. Член КПРС.

Ткаленко Степан Хомич – голова колгоспу ім. Шевченка, створеного на території Ромоданівської сільської ради в січні 1930 р.

Ткалуни.

Ткалун Василь Павлович (1889, Миргородський район – 20.05.1938) – мав середню освіту. Жив у селищі Ромодані, вчитель. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Ткалун Петро Пахомович (1894, с. Шарківщина – 29.07.1938, Москва) – радянський військовий діяч. Народився в багатій родині. По смерті батька працював робітником залізниці на ст. Ромодан. 1911 р. вступив до В.Сорочинської учительської семінарії, яку закінчив близько 1916 р. Працював приватним репетитором у Ромодані. Навчався

в Віленському військовому училищі в Полтаві (1916). З 1917 р. офіцер. 1923 р. був у Києві й Харкові начальником української школи червоних старшин. Став комуністом, дослужився до високих офіцерських посад. Кар'єрист, здавав органам ДПУ своїх знайомих, колишніх петлюрівців. Протеже Михайла Фрунзе. В 1926 – 1935 рр. – комендант Москви, комендант Кремля (1935 – 1936). 1935 р. одержав військове звання комдив. 1938 р. був розстріляний.

Ткачі.

Парфеній – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Йосип, Гнат, Михайло, Федір, Семен, Яків – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Федір – стояв на чолі ткацького цеху Сорочинської сотні (1718).

Семен, Кузьма, Яків – жителі с. (Малих) Сорочинців (1718).

Іван, Матвій, Ярема – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Степан – шинкар у шинку, який належав Данилові Апостолу в м-ку Сорочинцях (1723).

Василь – паламар Покровської церкви с. Олефірівки Сорочинської сотні (1723).

Тарас – паламар церкви Різдва Христового в м-ку Багачці Миргородського полку (1723).

Дмитро – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Терешко – посполитий у с. Біликах (1723).

Андрій – житель Миргорода, ремісник («с ткачув»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Никон – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Антона Роменського.

Ткаченки.

Іван із братом Данилом; Хведір із небожем Василем – 1738 р. козаки-підпомічники в с. Довгалівці, малоґрунтові.

Ткаченко – фельдшер, у нього в м-ку Устивиці 1845 р. бував поет Тарас Шевченко.

Василь Григорович (1880, с. Перекопівка, нині Великобагачанського району – 20.05.1938) – селянин-одноосібник у с. Черкащанах. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Григорій Григорович (1916 – ?) – колгоспник на Миргородщині. Під час німецької окупації служив поліцаєм у миргородській поліції, був учасником облави на партизанську групу Г.Іващенка в січні 1942 р. За ці дії восени 1943 р. був засуджений до 20 р. каторжних робіт.

Товкачі.

Товкач Лесько – посполитий середньої заможності в с. Олефірівці (1718 – 1723).

Товкач Василь – посполитий у с. Олефірівці (1718).

Товкач Костянтин Іванович (1882, ін. дані 1883 – 1930-і рр.) – діяч УАПЦ, політичний діяч, правник, адвокат. Родом із Полтавщини. Навчався в Полтавській духовній семінарії. Був приятелем С.Петлюри під час навчання в семінарії. 1903 р. закінчив Мінську семінарію. 1904 р. – священик російської православної церкви, законовчитель Покровської церковнопарафіяльної школи в с. Великому Перевозі Миргородського повіту. Згодом відійшов від церковних справ. Закінчив юридичний факультет Харківського університету. 1916 р. жив у Полтаві на Павленківській площі. 1917 р. був членом адвокатської палати в Полтаві, головою З'їзду мирових суддів Полтавської судово-мирової округи, членом губернської земської управи, головою Полтавської міської думи. Того самого року очолював полтавський осередок УПСФ. Навесні 1918 р. був призначений на посаду старшого прокуратора Київського апеляційного суду; в 1918 – 1919 рр. був генеральним суддею УНР. 1920 р. розпочав активну діяльність у справі відродження Української Автокефальної Православної Церкви, став одним із організаторів релігійної громади УАПЦ в Полтаві. 1929 р. зазнав арешту, 1930 р був засуджений у справі СВУ (органи ДПУ вважали його керівником організації СВУ в Полтаві й пов'язаним із С.Єфремовим і Андрієвським). Був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Загинув у Ярославському політичному ізоляторі, де відбував покарання. Був одружений першим шлюбом із попівною, мали сина Володимира. Другий шлюб – громадянський – із Марією Яківною Рудинською. Мав брата Олексія, який служив на Чорноморському флоті, був поза політикою, однак 31 березня 1918 р. розстріляний у Полтаві невідомими солдатами.

Товпиженко (в публікації О.Бодянського – Толпиженко) Лаврін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Товсті (Товстенки).

Товстий Василь – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Товстий Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Товстий Андрій і Лук'ян – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Товстий Фесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Товстенко Дмитро – «можній середній» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Товстий (Товстій) Іван – 1741 р. значковий товариш Миргородського полку.

Товстий Панас Микитович (1892, Царичанський район Дніпропетровської обл. – ?) – 1937 р. священик у с. Гаркушинцях, був засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Товстик Олексій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Товстицький (рідко – Толстецький) Костянтин Володимирович – із 1895 р. лікар у м-ку Шишаках Миргородського повіту, був на цій посаді й 1903 р. Жив у Шишаках. Понадштатний лікар у Миргородській земській лікарні (1904), служив при завідувачі І.І.Рубцові. Укладач опублікованих звітів про санітарний стан Миргородського повіту.

Товстоноги (Товстоноженки).

Товстоноженко Улас – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Товстоноси.

Товстоніс Юсько – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Товстоніс Віталій Павлович (22.04. (ін дані 24.03).1883 – 11.02.1936) – український драматург, прозаїк. Псевдоніми В.Таль, Аргус, Забгай-Товстонос, Стодоля. Народився у м. Знам'янці Олександрійського повіту на Херсонщині. Предки походили з козаків. Батько – технічний агент на залізниці, мати – полька родом із Італії, лікарка. Працюючи на Катеринославщині, в Нижньодніпровську, в майстерні, познайомився з Дмитром Красицьким, онуком Т.Шевченка. За участь у робітничому страйку 1901 р. разом із Д.Красицьким потрапив до в'язниці. Грав у аматорському театрі, мандрував із трупою. Служив на різних посадах на залізниці. З 1914 р. жив у Криму. Автор п'єс і оповідань. Перше оповідання «Гематоген» опубліковане 1908 р. в журналі «Рідний край». Друкувався в журналах «Село», «Засів», «Плуг», «Плужанин», «Життя і революція», у газетах «Рада», «Червоне село» та ін. П'єси виходили окремими книжками: «Червоний вогонь» (1913), «Культурна місія» (1916), «Товариш Прилітайко», «Нова ревізія» (1917), «День правди», «Жінка з голосом» (1913, 1918), «День правди» (1918), «Круча» (видана в миргородській друкарні Ш.Шик, 1918), «Містерія (Все як було)» (1918), «Культурна місія (Наговорна вода)» (1918), «На перелазі» (1925), «Бувший перший на все общество», «Майка», «Скибині діти», «Смерть Тараса Бульби» (1926), «За друзі своя» (1911, 1919, 1927), «Незвичайні пригоди бурсаків» (1929), «У світ» (1930). У 1918 – 1925 рр. жив у Миргороді, входив до Миргородської філії Спілки селянських письменників «Плуг», керував аматорським драматичним колективом і виступав як актор і режисер. Автор кіносценарію «Чуєте, мертві» та інших творів. Мав українські патріотичні переконання. Протягом деякого часу жив у Великій Багачці. Був репресований, загинув 1936 р.

Літ.: Плужанин. – 1925. – Листопад. - № 5. – С. 35; Енциклопедія українознавства. Словникова частина. – Перевидання в Україні. – Т.9. –Львів, 2000. – С.3233; Україномовна книга у фондах Національної бібліотеки України. Т.2, К. 2003; Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 257-260.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф.Х. – Спр. № 6449 – 6450. – Арк. 1 – 4 зв.

Товстухи.

Товстушенко Василь – 1723 р. паламар Михайлівської церкви в с. Савинцях Сорочинської сотні.

Товстяк Петро (нар. 1960 р.) – священик. Походить із віруючої селянської родини. 1993 р. закінчив Одеську духовну семінарію, служив священиком у Одеській єпархії. В 1998 – 2002 рр. – у с. Веприку Гадяцького району. З 2003 р. – настоятель церкви Іоанна Богослова в Миргороді. Жив на вулиці Єрківській, поряд із церквою.

Товченко Семен – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, кінний, мав хату в дворі значкового товариша Дем'яна Лісницького.

Токарева – поміщиця в м-ку Яреськах до 1917 р. 1919 р. на її землі в Яреськах була утворена шкільна трудова комуна, яка розвалилася з приходом денікінців.

Токаревські.

Ймовірні предки роду Токаревських: Токаренко Жадан, козак Миргородського полку (1649); Токаревський Кіндрат, попенко, козак Паньківської сотні Миргородського полку (1649); Токаренко Фесько, належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Токаревський Яків – священик, 1752 р. мав власний житловий двір у с. Ухівці Цибулівської сотні Миргородського полку.

Токаревський Іван – священик, 1752 р. мав власний житловий двір у с. Дмитрівці Цибулівської сотні Миргородського полку.

Дмитро Йосипович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1890 р. – священиком с. Машівки Костянтиноградського повіту. На службі в Миргородському повіті з 1895 р. (інші дані – з 1897). Священик Миколаївської церкви в с. Попівці (1897 – 1912). Законовчитель Попівського початкового народного училища (1901), Попівської школи грамоти (1904), Тригубівського народного училища (з 1909 р.). Мав 17 дітей.

Іван Дмитрович (1878, с. Семенівка Зачепилівського р-ну Харківської обл. – 1.05.1939) – син священика, закінчив 4 класи Переяславського духовного училища, дяк. Із 1898 р. – псаломщик Миколаївської церкви в с. Попівці, регент церковного хору, учитель і завідувач школи грамоти при Миколаївській церкві в Попівці (1901 – 1913). У 30-х рр. – колгоспник у Попівці. 23 листопада 1937 р. був заарештований Комишнянським районним відділом НКВС за звинуваченням у контрреволюційній агітації, засуджений до 10 р. таборів. Помер у Лубенській в'язниці. Реабілітований 1959 р. Дружина – Одарка Куряча (померла 1995 р. в м. Горькому Російської Федерації). Донька Галина – учасниця Другої світової війни, одружена з лікарем Михайлом Григоровичем Григорьєвим, жили в Попівці, згодом у м. Горькому.

Дмитро Токаревський, священик.

Олександр Дмитрович (1879, с. Семенівка Зачепилівського р-ну Харківської обл. – ?) – син священика. 1897 р. закінчив 1-й клас Полтавської духовної семінарії (навчався в одному класі з Симоном Петлюрою). На початку 30-х рр. XX ст. священик Миколаївської церкви с. Попівки. Був заарештований 9 листопада 1933 р., звинувачений владою в контрреволюційній агітації. 3 січня 1934 р. був засуджений, засланий на 3 р. до Західного Сибіру. За спогадами родича Ю.А.Гришка, він, побоюючись переслідувань, пізніше взяв прізвище дружини – Садковський. За даними двоюрідної онуки Г.В.Постової, працював агрономом у радгоспі «Кримська троянда» Білогірського району (АР Крим). Реабілітований посмертно 1989 р. З дружиною Тетяною мав 2 доньок.

Маркіян Дмитрович.

Лідія Дмитрівна – освіту здобула в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. Учителька Георгіївської церковнопарафіяльної школи в с. Єрках Миргородського повіту (1904). В 1905 – 1913 рр. вчителька-завідувачка початкової народної школи в Попівці. Згодом – заслужена вчителька, жила в Полтаві (вул. Сковороди, 17), де й померла в 80-х рр. XX ст. Одружена з Дмитром Івановичем Шульгою (див.), петлюрівським офіцером, кооперативним діячем, який зазнав репресій за радянських часів. Дітей не мали.

Євлампія Дмитрівна – одружена зі священиком із Попівки Григорієм Григоровичем Філянським (братом письменника Миколи Філянського). Мали дітей: Ганну, Віру, Ніну.

Софія Дмитрівна.

Михайло Токаревський.

Михайло Дмитрович [20.02.1882 (інші дані 19.02.1884), с. Машівка Костянтиноградського повіту Полтавської губ. – 28.03.1974, м. Львів] – кооперативний, політичний, громадський і освітній діяч, дослідник культури, бандурист. З 1895 р. жив у м-ку Попівці Миргородського повіту. Навчався в Переяславському духовному училищі, Полтавській духовній семінарії, Ярославському правничому ліцеї, Московському комерційному інституті. Став членом Революційної Української партії. Був активним учасником революційних заворушень у с. Попівці восени 1905 р., 9 грудня був заарештований поліцією, після чого жителі Попівки і хуторів зібралися на масовий мітинг, вимагаючи його звільнення. В Полтаві вступив до Української соціал-демократичної робітничої партії, став одним із її лідерів, за що зазнавав переслідувань, арештів (1911 – 1913), перебував під наглядом поліції. Допомагав у роботі підпільного осередку УСДРП в Миргороді (кер. Семен Бакало). Працював у структурах Полтавської кооперації, активним організатором якої він був. Один із засновників Українського Червоного Хреста. Член Полтавської губернської земської управи, гласний Полтавської міської думи (1917). З 8 квітня 1917 р. член Української Центральної Ради. Із 21 грудня 1917 р. – голова Полтавської губернської земської управи. Автор статей із економічних питань у журналі «Полтавський кооператор» та інших виданнях. Його зусиллями на початку 20-х рр. створено Полтавський агрокооперативний технікум. Працював у Харкові, Києві, був проректором Українського кооперативного інституту. Опікувався перспективами економічного й освітнього розвитку установ Миргорода – курорту й художньо-промислової школи. Не раз зазнавав арештів, тюрем (1920, 1936). З 1945 р. жив у Львові, де й помер. Дружина – Ніна Сергіївна Стопневич (13.01.1888 – 25.06.1963), педагог. Син Роман, помер малолітнім 1920 р.; донька Ірина (Орися), 1914 р.н., у шлюбі Кондевська, мешкала у Львові, мала сина Романа (1949 р.н.).

Семен Дмитрович.

Володимир Дмитрович (7.07.1888, с. Попівка – 13.10.1961, с. Межирів Жмеринського р-ну Вінницької обл.) – із 1899 р. навчався в Лубенському духовному училищі, з якого, незважаючи на добрі успіхи, був звільнений 1902 р. згідно з проханням батька. 1907 р. закінчив ветеринарно-фельдшерську школу при Дібрівському кінному заводі. Учасник Першої світової війни в складі уланського кавалерійського полку. Нагороджений двома Георгіївськими хрестами. Після 1917 р. одружився з Вандою Владиславівною Шуберт-Стемпковською, дворянкою з м. Білої Церкви. Мали одну доньку – Марію Володимирівну Токаревську (1920 – 2008), у шлюбі Терещенко, яка мала 3 дітей: Галину(1940 р.н.), Ольгу (1945) і Володимира (1948).

Сергій Дмитрович.

Анастасія Дмитрівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1907 р. – учителька 1-го початкової двокласної народної школи в с. Попівці, була на цій посаді й 1913 р. Згодом жила в Полтаві, де одружилася з Миколою Хондажевським. Мали сина Олега (помер бл. 1994 р. в Полтаві).

Парасковія Дмитрівна.

Літ.: ПЕВ. – 1897. - № 19. – 1 июля. – Ч. офиц. – С. 471 – 472; Клировая книжка. – С.410; Отчет МУЗУ. – 1905. – С.184, 208; 1908. – С. 91; 1912. – С.333; Дубів В. Михайло Дмитрович Токаревський // Наукові записки (Український технічно-господарський інститут). – Вип. XXII. – Мюнхен, 1971/72. – С. 244 – 251; Несвіцький. – С.29, 228; Розсоха Л. Осередок української духовности в с. Попівці на Миргородщині наприкінці XIX – у першій половині XX ст. // ПЄВ. – 2001. – Ч.7. – С. 72 – 81; Її ж. Михайло Токаревський – діяч доби українського національного відродження // Полтавська Петлюріана. – Ч.4. – Полтава, 2001. – С. 51 – 65; Її ж. Деякі аспекти культурно-просвітницької діяльності кооператора Михайла Токаревського// Полтавський краєзнавчий музей: Збірник наукових статей. – Полтава, 2005. – С. 298 – 312; Граб В. Переслідуваний кооператор (за матеріалами кримінальних справ) // Полтавський краєзнавчий музей: Збірник наукових статей 2004 р. – Полтава, 2005. – С. 290; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 334; Терещенко В.И. О далеком и близком. – М.: Информ-Знание, 2009. – 128 с.

Арх.: Приватні архіви нащадків Токаревських – родин О.М.Кондевської (м. Львів) і Г.В.Постової (м. Київ); Архів авторки. – Листи О.М.Кондевської до Л.Розсохи; Спогади Ю.А.Гришка, родича Токаревських. – Запис авторки, 1996 р.

Токаренки (пор. також: Токаревські).

Токаренко Жадан – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Токарські.

Токарський – пристав 2-го стану в Хорольському земському суді (до 1841 р.).

Токарська Єлизавета Гаврилівна – дворянка, вдова колезького реєстратора, близько 1860 – 1866 рр. мала 65 дес. землі при х. Токарської (він же х. Стінка) Яреськівської волості (в дачах с. Федунки). Сестра дворянина Івана Гавриловича Лещенка, разом із яким у 1860-их рр. мала 25 дес. землі в урочищі Стінка, що в дачах с. Федунки.

Токарський – лікар у Великих Сорочинцях (1883 – 1884). Ймовірно, це Василь Семенович Токарський (див. нижче).

Токарський Василь Семенович (Симонович), нар. 1851 р. – лікар, колезький радник (1883 – 1884). Володів невеликим маєтком у Миргородському повіті Полтавської губернії (разом із братом Іваном). В середині 1870-их рр. вивчав медицину в університеті. Мав звання лікаря (з 1876 р.). Був близький до народницьких кіл Миргородського повіту. Перебував під негласним наглядом поліції. Служив військовим лікарем у Полтаві (1890-і рр.). 1892 р. в Імператорській військово-медичній академії була допущена до захисту його дисертація на здобуття ступеня доктора медицини. 1903 р. – колезький радник, старший лікар 33-го Єлецького піхотного полку, який дислокувався в Полтаві. Жив у Полтаві на вул. Пороховій, № 11, у будинку, орендованому в Попатенків (див.). Дружина – Юлія Костянтинівна, з дому Кальченко, яка в першому шлюбі була за народником Петром Ільїним (див.). Токарські мали доньок Надію, Катерину, Варвару.

Токарська Надія Василівна – донька Василя Семеновича. Жила в Полтаві, на Пороховій вулиці, в будинку № 30.

Токарська Катерина Василівна жила в Полтаві на вул. Фабрик, № 167.

Токарська Варвара Василівна (нар. 3.12.1883 р.), при хрещенні в с. Абазівці Полтавського повіту її хрещеними батьками були: Микола Володимирович Попатенко (див.) і Лідія Петрівна Ільїна (донька Юлії Костянтинівни від 1-го шлюбу). 1906 р. закінчила навчання в Полтавській Маріїнській жіночій гімназії. Була одружена з Михайлом Яковичем Берсоном (Берзоном) (1883, м. Кишинів – 3.03.1946, м. Москва), який у 1906 – 1907 рр. зазнав ув'язнення й заслання за революційну діяльність. Берсон і Варвара разом навчалися в Берні й Цюріху. По закінченні навчання 1919 р. він повернувся до Полтави. Мав псевдонім Зорін, тому подружжя носило прізвище Берсон-Зоріни (їхній шлюб стався між 1902 і 1907 рр.).

Токарський Петро Семенович (бл. 1870 – ?) – особистий дворянин, 1913 р. колезький радник, жив у х. Принтцевому (поблизу х. Стінки) Яреськівської волості, мав 55 десятин землі.

Токмили (Токмиленки). Пор. також: Томиленко.

Токмило Грицько – козак куреня с. Петрівців (1718).

Токмило Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.; член шевського цеху Миргорода (1732).

Токмило Іван – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, зять козака виборного Йосипа Щербаня, жив у його дворі, де мав хату.

Токмило Семен – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Токмило Онисим – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Токмило Семен Олександрович (1847 – ?) – козак, у 1899 – 1901 рр. миргородський міський уповноважений. 1913 р. жив у Миргороді, мав 15 десятин землі.

Токмило Сергій Данилович (1910, м. Миргород – 3.06.1938) – із селян, мав початкову освіту. У 30-х рр. – житель Миргорода, робітник підприємства. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Токмило – фельдшер медпункту в будинку глухонімих у Миргороді на Личанці (1942).

Толмаченко Роман – житель м-ка Сорочинців (1718).

Толоки (Толоченки).

Толок Тиміш – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Толоченко Іван – посполитий у с. Слобідці (1718). Він же Толок Іван – заможний посполитий у Слобідці (1723).

Толоченко Степан – посполитий у с. Слобідці (1718). Він же Толок Степан – заможний посполитий у с. Слобідці (1723).

Толок – редактор миргородської газети «Червона трибуна» (1935).

Толочний Савка – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Толпиженко (Товпиженко? Товпига? – Л.Р.) Лаврін – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Толстецький (див.: Товстицький).

Тома (Томи, Томенки).

Томенко Андрій – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). Андрій Тома – «армаш» у Миргородському полку 1723 р., козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Томин Максим – 1723 р. паламар Воздвиженської церкви м-ка Сорочинців.

Тома Роман – 1806 р. підданий майора Михайла Киріяки в м-ку Сорочинцях. Мав сина Пилипа, доньку Уляну.

Тома Гаврило – козак у м-ку Сорочинцях (1829).

Тома Леонід Васильович (нар. 7.04.1950, с. В.Сорочинці) – український поет, прозаїк, драматург. Походить із учительської родини. В 1967 – 1972 рр. навчався на філологічному факультеті Харківського університету. Працював журналістом у харківських газетах «Заводська правда», «Вечірній Харків», редактором газети «Червона зірка», заступником головного редактора журналу «Березіль», займався літературним редагуванням на Харківському телебаченні, в Харківському драматичному театрі ім. Т.Г.Шевченка, працював головним редактором культурно-просвітницького Центру Леся Курбаса. Автор збірок поезії «Ранок» (1976), «Поклик зорі» (1978), «Таємниця дороги» (1986), «Народження істини» (1988), «Дві природи» (1990) та ін. Цікавиться історією Миргородщини. Автор книжки «Микола Гоголь», історичного нарису «Великі Сорочинці» (1985), кількох п'єс, літературознавчих статей, перекладів п'єс російських і польських письменників, численних публікацій у пресі. Член Національної Спілки письменників України з 1983 р.

Томара (Томарівна) Софія – донька Степана Томари, переяславського полковника (1708 – 1715). В 1-му шлюбі була за миргородським сотником Мусієм Григоровичем Зарудним (? – 1728), у 2-му шлюбі – за бунчуковим товаришем Яковом Дуніним (див.). Жила постійно в Миргороді. Сестра Софії Катерина одружена з Марком Марковичем.

Томахи (Томашенки).

Томах Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Томашівський (Томашевський) Василь Захарович – учитель історії й географії Миргородського повітового училища і приватний учитель у Миргороді (1874).

Томиленки.

Андрій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іван із братом Степаном – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Тонкачови.

Іван Микитович – секунд-майор, житель Миргородського повіту. 1786 р. як свідок підписав купчу на продаж поміщиком Давидом Гурамішвілі сінокісної луки поміщику Василю Маркову.

Олександра – дворянка, жила в х. Скибівщині Миргородського повіту (1908).

Тонкачов – учасник церковного хору одного з сіл Миргородського повіту (2-а пол. XIX ст.)

Тонконоги (див. також: Тонконоженки).

Тонконоги – власники села («деревні») Тонконогівки Цибулівської сотні Миргородського полку (середина XVIII ст.).

Тонконіг Григорій – полковник компанійського полку, який 1723 р. дислокувався на території Гадяцького й Лубенського полків.

Тонконога – писар компанійського полку (1723).

Тонконіг Ієзекіїль (він же Григорієв Ієзекіїль) – ігумен. Син наказного полковника охочекомонного полку Григорія Тонконога. Ігумен Нехворощанського монастиря (до літа 1742 р.), згодом – Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (в 1742 – 1750 рр.). Мав родинний зв'язок із Лесевичем, ковалівським сотником Гадяцького полку.

Тонконіг (Тонконог) Данило Демидович – у 1898 – 1902 рр. псаломщик Преображенської церкви м-ка Комишні.

Тонконоженки (див. також: Тонконоги).
Тонконоженко Марко – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), убогий.
Тонконоженко Іван – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1723).

Тонкоусенко Грицько – «можнійший» козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Він є також у реєстрі сотні 1732 р.

Топальський Юрій – значковий товариш Лубенського полку, 1752 р. згадується як померлий. Мав приїзний двір у с. Самбросівці Цибулівської сотні Миргородського полку.

Тополя Назарій – ігумен Сорочинського Свято-Михайлівського монастиря (близько 1740 – 1742). Через конфлікт із священиком Георгіївської церкви с. Малого Перевозу о. Самуїлом Єврахом (Єврашенком) був позбавлений сану ігумена й переведений ченцем до Київського Видубицького монастиря. Після Назарія ігуменом Сорочинського монастиря став Ієзекіїль Григорієв (Тонконіг).
Хутір Тополі в XIX ст. існував неподалік від с. Зуївців.

Топорки (Топірки, Топірченки).
Топірченко Яким – козак с. Баранівки (1718). Він же Топорко (Топірко) Яким, козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Топорка (Топірко) Никифор – колишній козак с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – підданий миргородського полковника Д.Апостола.

Топчило Трохим – значковий товариш Миргородського полку (1711), входив до складу куреня Лісницького.

Топчії (Топчієнки).
Топчій Грицько – 1723 р. паламар Нікольської церкви м-ка Сорочинців.
Топчій Василь – заможний посполитий у с. Попівці (1723).
Топчієнко Грицько – піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Торби. (Пор. також: Торбинські).
Іван – військовий товариш, належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Степа – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Семен – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Тюрба.
Матвій із сином Мусієм – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Мусій – дворянин Миргородського повіту, 1830 р. мав маєток приблизно в районі м-ка Устивиці й с. Доброгірської.
Торба (? – після 1905) – житель Миргорода, за молодих років зустрічався з Тарасом Шевченком під час перебування останнього в Миргороді в середині XIX ст.

Торбинські. (Пор. також: Торби).
Торбинський Іван – поручик, «устивицький начальник» (1780-і рр.).
Торбинська Анастасія – дворянка, 1861 р. мала землю в дачах м-ка Устивиці Миргородського повіту.

Торгоні (Торгані).
Торгоня (Торгона, інколи Торгань) Федір Григорович – дрібний поміщик Миргородського повіту. У 1860-их рр. поручик, мав 45 дес. землі в х. Торгоні (біля м-ка Комишні). 1866 р. наділялися землею його колишні кріпаки (21 душа) в с. Остапівці й х. Сліповоронському (останній мав також назву Торгонин хутір). Мав дітей Лідію, Олександру, Марію. 1898 р. в Герольдії розглядалася їхня справа про затвердження в дворянстві.

Торнєв – значковий товариш Миргородського полку (1781).

Торські.
Торський Григорій – український козацький полковник, очолював козацькі загони на Південній Слобожанщині (в середній течії Сіверського Дінця). 1645 року в м-ку Торі (нині м. Слов'янськ) збудував фортецю для захисту від татар. Мав зв'язки з миргородським козацтвом. 1647 року їздив до Миргорода і привів звідти на Дінець 2 тисячі козаків. У грудні 1648 р. під проводом Г.Торського «200 миргородских казаков ходили грабить Московския Слободы на речке Донце». (На Слобожанщині, в нинішньому Зміївському районі Харківської області є село Миргороди. Либонь, це поселення засноване за часів Г.Торського).

Торський Микола – 1897 р. священик у с. Мальцях Миргородського повіту.

Торський Василь Петрович (бл. 1868 – ?) – священик Троїцької церкви с. Жоржівки (нині Шишацького району). 1923 р. він, а також його дружина Ольга Родіонівна і син Василь (19 р.) були позбавлені виборчих прав як служителі культу.

Торяники (Торяниченки, Теряники).

Торяник Микита – козак Шишацької сотні (1718).

Торяник Степан – піший убогий козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Торяниченко Матвій – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Торяник Іван, Торяник Яків – заможні посполиті в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Торяник Хведір – посполитий у с. Черевках (1723).

Торяник Кирик – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Торяник Мартин – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Теряник (Торяник) Василь – перший голова комітету незаможних селян у В.Сорочинцях (1918 – 1919).

Теряник Ларіон Григорович – перший голова колгоспу «Ланок», створеного 1927 р. в с. В.Сорочинцях.

Торяник Стратон Федорович (1901 – 1974), родом із Гадяча – миргородський лікар-хірург. В роки війни начальник санітарного поїзда, хірург Миргородського евакогоспіталю № 1315. По війні – головний лікар Миргородської районної лікарні (1950-і рр.), завідувач хірургічного відділення лікарні (1960-і – 1970-і рр.). Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора (1951). Заслужений лікар Української РСР (1953). Похований у Миргороді на Троїцькому цвинтарі.

Тоцькі (Тоценки).

Тоцький Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), убогий, піший.

Тоценко Степан – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Тоцький Іван – посполитий середньої заможності у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Тоцький Яків – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Трапські.

Трапський Іван – член шевського цеху Сорочинської сотні (1718); в публікації Г.Швидько – Транський Іван, убогий посполитий у м-ку Сорочинцях.

Трапські Іван і Михайло – жителі м-ка Сорочинців, входили до калачницького цеху (1732).

Траум Марія Августівна – лютеранського віросповідання, мала звання домашньої вчительки, в 1911 – 1913 рр. вчителька німецької мови в Миргородській чоловічій гімназії. 1913 р. викладачка Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Требинські. (Походили з Сербії або Волощини).

Требинський Словуй – 1716 – 1739 рр. ірклiївський сотник Переяславського полку. Власник маєтностей у Лубенському полку.

Сава – 1734 р. ірклiївський сотник.

Олексій – 1744 р. ірклiївський сотник.

Мавра Григорівна – у першому шлюбі – Новицька; у другому шлюбі – дружина Миколи Васильовича Капніста (див.).

Яків Андрійович – колезький реєстратор (1860), володів маєтком (хата і садок) у Миргороді, мав 20 десятин землі в урочищі Рудці поблизу Миргорода. Раніше 1859 р. він заклав цей маєток колезькому реєстраторові Олександрові Неживому.

Требинський П. – протоієрей у Миргороді (1916 – 1917).

Требухи (див.: Трибухи).

Трегуби (див.: Тригуби).

Трембіцький – лікар, знайомий В.Я.Ломиковського (див.), 1822 р. лікував дворян Миргородського й Лубенського повітів.

Тренбачі.

Тренбач Савка – «повний отаман» (тобто дійсний, не наказний) куреня військових музик Миргородського полку (1718).

Тренбач Прокіп – трембач у складі військової музики Миргородського полку 1723 р. Він же – Семененко Прокіп (див.).

Трепезун Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Третяки (Третяченки).

Третяченко Тишко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Третяк Ілля – значковий товариш Миргородського полку, 1757 р. разом із Степаном Третяком служив при Генеральній військовій артилерії.

Третяк Георгій Маркович (1889, с. Солонці – ?) – селянин-одноосібник у с. Солонцях. 1921 р. був засуджений за контрреволюційну діяльність до 1 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Трефинські (Трифинські, Трифінські).

Трифинський Наум – священик у Миргороді наприкінці XVIII ст.; священик Миргородської Воскресінської церкви (1824).

Трефінський (Трифінський) Андрій Наумович (бл. 1790, м. Миргород – ?) – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 18 травня 1813 р. священик Миргородської Троїцької церкви. З 19 лютого 1823 р. законовчитель Миргородського повітового училища, був на цій посаді також 1830 р. 1849 р. хрестив у Троїцькій церкві Панаса Рудченка (П.Мирного). 1830 р. мав дітей: Луку 14 р., Якова 9 р., Наталю 4 р., Марію 2 р.

Трефінський – 1850 р. письмоводитель Миргородської поштової контори.

Трефинський Яків (Андрійович ?) – 1854 р. колезький реєстратор, жив у Миргородському повіті.

Трибухи (Требухи, Трибушенки). Пор.: Трибушні.

Трибух Фесько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Трибушенко Гаврило – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Требух Пантелеймон Оврамович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Требухів Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Требух Григорій Оврамович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Требухів Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Трибушні. (Пор.: Трибухи).

Трибушний Ісай – убогий посполитий у Миргороді 1723 р. 1732 р. входив до ткацького цеху.

Михайло – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із зятем Матвієм Доленком мали 1 двір, 2 хати.

Іван – дворянин у м-ку Яреськах (1799). Дружина Килина.

Василь (бл. 1880, Миргород – після 1839, Польща) – кераміст, вихованець Миргородської художньо-промислової школи. За часів УНР служив у Українській армії, на початку 20-х років емігрував до Польщі, керував майстернею кераміки в Краківській Академії мистецтв (1926 – 1939).

Грицько – учасник хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Літ.: Ханко В. Словник мистців. – С. 188; Швидько. – С. 184.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 6 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 159. – Арк. 19.

Тривайли.

Тривайло Харитон (1748 – ?) – походив із української шляхти, на військовій службі з 1768 р. Із 1778 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Тривайло (Тривайлов) Гордій (1757 – ?) – походив із козаків (за іншими даними, із шляхти). Служив у війську з 1770 р. 1772 р. – полковий канцелярист. В 1774 - 1783 рр. служив у Миргородському полку сотенним хоружим Яреськівської сотні. Значковий товариш Миргородського полку (1778 – 1784).

Тригуби (Тригубенки, Трегуби).

Трегуб Федір – 1666 р. міщанин с. Зуївців, орав на 2 волах.

Тригуб Дацько – житель Миргородської сотні (1718).

Тригуб Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Тригуб Максим – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Тригубенко (Трегубенко) Юхим – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав брата Романа. В ревізії с. Попівки 1738 р. Юхим Тригубенко з синами Яковом, Романом, Хведором записані як козаки виборні малоґрунтові. Мав 3 підсусідків.

Тригуб Петро – козак куреня с. Попівки (1718); записаний першим після отамана. Либонь, його стосується наступна інформація:

Тригубенко Петро – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав брата Клима.

Тригубенки Ілько, Юхим, Федір – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Тригубенко Овсій – козак, 1737 р. отаман с. Попівки, мав у селі власний житловий двір.

Тригубенко Овсій – 1738 р. козак-підпомічник у с. Попівці, убогий.

Тригубенки – козаки, мали хутір (1 хату) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку (1781).

Трегубенко Андрій Матвійович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 78 десятин землі.

Тригубенко (Трегубенко) Василь Андрійович – великий землевласник («куркуль») у селі Комишні Миргородського повіту. Після жовтневого перевороту 1917 р. вся його родина зайняла різко негативну позицію щодо радянської влади. Мав 4 синів: Василя, Олександра, Івана, Андрія, які воювали проти більшовицької влади. Разом із синами був у загоні «лісовиків», який під орудою М.М.Яценка діяв у лісах поблизу Комишні. Після остаточного встановлення радянської влади сім'я евакуювалася. В.А.Тригубенко помер в Одесі.

Тригубенко Василь Васильович – найстарший син Василя Андрійовича. Офіцер царської армії. Очолив дії родини Тригубенків проти радянської влади. 1918 р., під час гетьманщини, вступив до загону гетьманців, який знищував радянських діячів і червоних партизанів (на станції Миргород цим загоном було вбито 17 осіб). Перебував за це під арештом у Миргороді, але на початку 1919 р. був відпущений миргородськими чекістами за хабарі. Після встановлення радянської влади евакуювався. На час суду над іншими членами родини Тригубенків (вересень 1929 р.) він не був розшуканий каральними органами радянської влади.

Тригубенко Олександр Васильович (бл. 1899 – ?) – син Василя Андрійовича. Одержав середню освіту. 1918 р., за гетьманщини, брав участь у каральному загоні проти радянських активістів. Після відступу гетьманців пішов із батьком і братами до лісового загону М.Яценка, з яким боровся проти вивезення з Миргородщини хліба і продуктів для червоної армії. Зі встановленням радянської влади евакуювався. З початку 1921 р. служив на посаді склографіста служби зв'язку на телеграфі Південної залізниці на станції Харків. Був одружений. Позапартійний. Заарештований органами ДПУ 1929 р. 8 вересня 1929 р. Надзвичайна сесія Лубенського окружного суду засудила його за ст. 54, п.13 Кримінального кодексу УРСР до 10 років позбавлення волі з суворою ізоляцією, конфіскацією майна, пораженням у правах на 5 років після відбування терміну й забороною жити в Лубенській і сусідніх округах.

Тригубенко Іван Васильович (бл. 1900 – ?) – син В.А. Тригубенка. Середньої освіти здобути не встиг. 1918 р., за гетьманщини, жив у Комишні, де допомагав братам боротися з радянськими активістами. Після відступу гетьманців пішов до «лісовиків» М.Яценка. За денікінщини повернувся до Комишні. Вступив до денікінського карального загону під назвою «Конотопський каральний загін». Після встановлення радянської влади, 1920 р. пішов до повстанського загону Виборного, робив напади на радянських діячів. Потім потрапив до РККА (Робітничо-селянської червоної армії), закінчив військову школу, служив командиром взводу 5-го стрілецького полку 2-ї Білоруської дивізії. Був одружений. Заарештований органами ДПУ 1929 р. Засуджений, як і брат Олександр, із таким самим покаранням.

Тригубенко Андрій Васильович (бл. 1902 – ?) – разом із батьком і братами різко виступив проти радянської влади, її активістів, допомагав гетьманцям. Був у загоні М.Яценка. За денікінщини повернувся до Комишні, вступив до Конотопського карального загону. Згодом евакуювався до Одеси, звідти потрапив до Могилева-Подільського, 1927 р. був призваний до Червоної армії; вигадавши собі нову автобіографію, вступив до ОСНАЗу ДПУ при Маріупольському окружному відділі ДПУ, де й був заарештований 1929 р. 8 вересня 1929 р. засуджений Надзвичайною сесією Лубенського окружного суду за ст. 54 КК УРСР до позбавлення волі на 6 р. 8 міс. із суворою ізоляцією. На час арешту був одружений.

Тригуб (Трегуб) Павло Демидович (1892, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. 1932 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Тригуб Тихон Григорович (1912, с. Попівка – ?) – житель с. Комишні, лісник, 1948 р. був засуджений за ст. 54 до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1949 р.

Тригубинський хутір (Тригубівка) існував поблизу с. Клюшниківки; за радянського часу перейменований у с. Травневе.

Літ.: Малороссийские книги. – С. 67; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 122; Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. – Ч. 3. – Полтава, 1999. – С. 65; Швидько. – С. 48, 160, 185; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 341, 345; Присяга М.п. 1732 р. – С.24, 27; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 25, 133; Її ж. Миргородська повінь. – С. 156-158.

Арх.: ДАПО. – Ф. 2113. – Оп.1. – Спр. 74; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 46 зв.

Триконенки (Трикопенки).

Триконенко Микола з братом Петром – середні козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Трикопенки Микола і Петро – посполиті Шишацької сотні (1718). Вони ж – козаки Шишацької сотні (1732).

Трилевські (див.: Трілевські).

Трипольські.

Панас Леонтійович (бл. 1852 – ?) – підполковник (1912), землевласник Полтавського повіту.

Панас Іванович – закінчив 2 класи духовного училища. Псаломщик Вознесінської церкви с. Савинців Миргородського повіту (1894 – 1918). Учитель Вознесінської церковнопарафіяльної школи в с. Савинцях (1904).

Григорій Дем'янович (1899, с. Заворскло, нині Полтавського району – ?) – 1937 р. жив у Миргороді, спеціаліст електростанції. Був засуджений 1937 р. до 8 р. позбавлення волі; термін зменшено до 3 р. Реабілітований 1990 р.

Хутір Трипільський існував у Шишацькій волості.

Трифинський (див.: Трефинський).

Трілевські (Трилевські). Пор.: Тріль, Тріленки.

Трілевський Трохим Миколайович (1754 – ?) – син значкового товариша. Розпочав службу в Миргородському полку 1766 р. полковим копіїстом, 1773 р. – полковий канцелярист, служив у полковій лічильній комісії. Значковий товариш Миргородського полку (1773 – 1782), житель м-ка Сорочинців. Учасник Кримського походу. Під час російсько-турецької війни 1773 р. він, «состоя под командою полковника миргородского Занковского во время содержания оным главного форпоста от Крыма и по берегу Черного моря и лимана, находился при полонении с ним с его командою военного разъездного судна з бывшою на оном в сороку человеках неприятельскою партиею». В 1776 – 1779 рр. був у Криму, на Салгирі, під час упокорення татарського бунту. Брав участь у забезпеченні діяльності комунікацій і військових пошт у Криму та при фортеці Петровській (біля Азовського моря). Був у закордонних відрядженнях. За даними 1783 р., «исправляет все письменные полковой миргородской канцелярии дела». По скасуванні Миргородського полку виявив бажання служити далі в російській армії. 1791 р. – поручик, житель с. Савинців. Майор (1803 – 1808). Мав підданих – 15 душ чол. статі в с. Савинцях (1808). Дружина Парасковія. Сини: Іван, Олександр (нар. 1791, його хрещеним батьком був Василь Трілевський).

Трілевський Василь (1748 – ?) – син значкового товариша, на військовій службі з 1766 р. В 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Трілевський Василь Григорович – дворянин, колезький реєстратор, житель с. Савинців Миргородського повіту, 18 січня 1825 р. обвінчався в Сорочинській Хрестовоздвиженській церкві з Наталією, донькою колезького реєстратора Микити Кальнобродського (поручителями при шлюбі були дворяни Микита Трілевський і Степан Борисенко).

Іван Трохимович – дворянин Зіньківського повіту, штабс-ротмістр. Діти: Григорій, Іван, Василь, Павло. Указ Герольдії про затвердження прав дворянства 1850 р.

Трилевський Григорій Васильович (1895, с. Лютенька, нині Гадяцького району – ?) – у 30-х рр. XX ст. колгоспник у Лютеньці. Був заарештований 3 липня 1941 р., засуджений 1943 р. до 5 р. Заслання ввідбував у Комі АРСР. Реабілітований 1989 р.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 170; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 23 зв. – 24; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 59 зв.; Спр. 183. – Арк. 59 зв.; МКМ. ОФ. – «Рекрутські набори».

Трілі (Трилі, Тріленки). Див. також: Трілевські, Трілецькі.

Тріленко Іван – посполитий у с. Хомутці (1723).

Тріленко Андрій – посполитий середньої заможності в Хомутці (1723).

Тріль Василь – військовий товариш, дворянин у м-ку Сорочинцях (1811). Дружина Марфа.

Триль Іван Федосійович (1893, с. Лютенька, нині Гадяцького району – 4.09.1937, м. Харків) – у 30-х рр. колгоспник у Лютеньці. 1937 р. був засуджений за контрреволюційну агітацію до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Ймовірно, до цього роду належав Віктор Триль – український емігрант, громадський і політичний діяч. Після Другої світової війни жив у м. Лондоні (на півдні Канади), в 1959 – 1961 рр. був секретарем лондонського осередку Української революційно-демократичної партії.

Хутір Трілева Долина існував біля с. Савинців.

Трілецькі (Пор. також: Трілі, Трілевські).

Трілецький Степан Йосипович (1900 – ?) – кучер радгоспу «Декабристи», за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Троїцькі.

«Троїцький Миргородський Даміан» – правитель Миргородської протопопії, згадується в документі 20 липня 1736 р. Очевидно, був священиком Троїцької церкви м. Миргорода.

Троїцький Віктор Іванович – 1904 р. надвірний радник, лікар 3-ї батареї Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, який дислокувався в Миргороді.

Троневські. (Пор.: Троні).

Панас (1733 – ?) – служив у Миргородському полку з 1750 р. полковим канцеляристом. У 1754 – 1769 рр. шишацький сотенний писар. Значковий товариш Миргородського полку з 1779 р.

Максим (1759 – ?) – походив із української шляхти, на військовій службі з 1770 р., був на посаді полкового канцеляриста з 1771 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1777 р.

Захар (1759 – ?) – служив у війську з 1776 р., з 1782 р. значковий товариш Миргородського полку.

Пилип Григорович (1766 – ?) – на службі з 1779 р., значковий товариш Миргородського полку з 1780 р.

Іван Григорович (1768 – ?) – значковий товариш Миргородського полку (з 1781 р.).

Іван Юдович (1833 – ?), козак, 1913 р. жив у х. Чаплиному Баранівської волості, мав 17 десятин землі.

Варфоломій Михайлович – житель м-ка Шишаків, працівник міліції Миргородського повіту. Лівий український есер (боротьбист). Влітку – восени 1918 р. був одним із керівників антигетьманського підпілля в Шишаках. Активіст місцевої «Просвіти». Один із керівників античекістського повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді на початку квітня 1919 р. У Шишаках зібрав молодіжний загін на підтримку повстання й привів його до Миргорода. Після поразки повстання за ухвалою надзвичайного військово-революційного трибуналу розстріляний у Миргороді на Вільхівшині між 8 і 10 квітня 1919 р.

Троневський Онисим – житель м-ка Шишаків, у середині 1920-их років був членом Шишацької капели бандуристів, очолюваної Никифором Чумаком.

Троні (Троненки). Пор. також: Троневські.

Троні – козаки й значковий товариш, 1781 р. мали хутір (9 хат) у Шишацькій сотні Миргородського полку (В «Описах КН» хибно записані як Торні. – Л.Р.). Хутір Тронів зберігся до XX ст.

Троненко Матвій з братами Юськом і Іваном – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Тронь Пилип – козак 2-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Тронь Олександр – значковий товариш, житель м-ка Сорочинців (1784).

Тронівна Євдокія – дворянка в м-ку Сорочинцях (1818).

Троні – кілька родин у с. Зуївцях, які традиційно займалися колісництвом (2-а пол. XIX ст.).

Троні – заможні землевласники с. Зуївців наприкінці XIX ст.

Тронь Панас Остапович (1832 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів Шишацької волості, мав 18 десятин землі.

Тронь Микола Миколайович (1849 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів, мав 18 десятин землі.

Тронь Карпо Костянтинович (бл. 1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів, мав 50 десятин землі.

Тронь Борис Костянтинович (бл. 1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів Шишацької волості, мав 51 десятину землі.

Тронь Степан Васильович (бл. 1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів, мав 28 десятин землі.

Тронь Федір Андріянович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Тронів, мав 22 десятини землі.

Тростянеченко Роман – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Трофимови.

Трофимов Тимофій – начальник столу в Миргородському повітовому скарбництві (1784).

Трофимов Георгій Миколайович – у 1903 – 1904 рр. «не имеющий чина», виконував обов'язки секретаря поліційного управління в Миргороді.

Трофимович (либонь, це по батькові) Яків – 1732 р. належав до сотенної старшини Городиської сотні Миргородського полку (записаний останнім у списку сотенної старшини).

Трохимович Стефан – священик Михайлівської церкви с. Зуївців (1718).

Трохименки.

Устим – козак Хомутецького куреня (1718). Устим із синами Петром, Марком і Дем'яном – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Павло – убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Тимофій – 1723 р. дяк у школі при Воскресінській церкві м-ка Хомутця.

Тиміш – шинкар у шинку Данила Апостола в м-ку Хомутці, 1723 р.

Трохименко Карпо Дем'янович (1885 – 1979) – український художник. Народний художник УРСР (1944), лауреат Державної премії УРСР ім. Т. Шевченка (1969). Автор численних жанрових картин, портретів, пейзажів, натюрмортів, акварельних етюдів. 1918 року дбав про збереження Спасо-Преображенської церкви в с. В.Сорочинцях та склепу гетьмана Д.Апостола в ній. Імовірно, він близько 1918 р. розписував Успінський собор у Миргороді.

Трохимовські (Трофимовські).

Михайло Якович (1739, ін. дата нар. 1733 – 21.09.1813; за іншими даними, дати смерті інші: 1815, 1824) – відомий лікар. Син священика з с. Безуглівки на Ніжинщині. Із 24 жовтня 1752 р. навчався в Київській академії. Із листопада 1761 р. зарахований лікарським учнем у школі при Санктпетербурзькому генеральному сухопутному шпиталі (навчання закінчив 1763 р.). Під час російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр. служив військовим лікарем. Учасник ліквідації чуми на Півдні України. З 1773 р. – миргородський повітовий лікар, жив у м-ку Сорочинцях (мав старий будинок із 18 кімнат, флігель для хворих). Із 1777 р. штаб-лікар. Надвірний радник (1791). 1772 р. видав у Петербурзі книжку «Міркування про рослини кримського степу, які угледів полковий лікар». Свої лікарські рецепти публікував у журналі «Вестник естественных наук и медицины» (1829). Автор праці «Про причини жіночого безпліддя». Був обраний кореспондентом Петербурзької медико-хірургічної академії. 1792 р. згадується як «депутат». Уперше розпочав на Миргородщині віспощеплення, застосовував лікувальні води. Друг письменника Василя Капніста, художника Володимира Боровиківського, лікаря Данила Самойловича, дослідника

старовини Василя Ломиковського, Івана Романовича Мартоса. Приятель і лікар родини Гоголів-Яновських – Опанаса Дем'яновича і Василя Панасовича; в будинку Трохимовського в м-ку Сорочинцях народився письменник Микола Гоголь. Лікував вельможу Д.П.Трощинського. В останній чверті XVIII ст. придбав значні маєтності на території Миргородського полку (згодом – Миргородський повіт) – у містечку Сорочинцях і селі Зубівці. 1781 р. мав хутір (1 хату посполитих) у Сорочинській сотні; у 1780-х рр. був співвласником сіл Зубівки, Семереньків, Єрків, м-ка Сорочинців, мав там селян (всього 240 душ), володів хутором Сушківщиною (6 душ) Миргородського повіту і хутором Лікарським. Мав ниви, луки, луги, левади, ліс, водяні млини, винокурню, сукновальню, пасіку, але все занедбане. По смерті лікаря в пам'ять про нього В.Ломиковський, його друг, поставив йому пам'ятник біля свого будинку в с. Трудолюбі. Дружина – Марія Павлівна (за деякими даними, туркеня), неписьменна. 1785 р. вона стала хрещеною матір'ю доньки сорочинського жителя військового товариша Василя Каценка, 1791 р. – Уляни, доньки Якова Бровка (див.), 1799 р. – «восприємницею» Параскеви, доньки протопопа Василя Павловського. Із дітей Трохимовських відомий син Михайло, донька Марія (1791 р. неодружена панна, жителька Сорочинців). Овдовівши, Марія Павлівна мала напружені стосунки з невісткою Ганною Петрівною, яка після розлучення з Михайлом Михайловичем Трохимовським претендувала на сорочинський маєток.

Михайло Трохимовський.

Василь Якович (бл. 1749 – ?) – брат лікаря М.Я.Трохимовського. 1771 року – підлікар; друг і помічник відомого лікаря Д.С.Самойловича під час ліквідації чуми в Москві. 1786 р. – житель м. Миргорода, миргородський повітовий лікар. 1786 року купив у Миргороді в секунд-майора Михайла Даниловича Апостола землю біля мосту, з броварем і солодовнею, а в удови капітана Анни Йосипівни Єнікуцевої – частину її двору. Дружина – Тетяна Селецька, донька військового товариша, яка була власницею 16 душ у м-ку Сосниці (1786).

Михайло Михайлович – син М.Я.Трохимовського. 1794 р. – капітан Ординського карабінерного полку. Згодом полковник, військовий радник. Успадкував у Сорочинцях батьківський маєток із селянами, заклав його за 12 тис. крб. в «Приказ общественного призрения». Друг родин Капністів, Гоголів-Яновських, Трощинських; дієво долучався до вирішення господарських справ своїх знайомих. Хрещений батько письменника Миколи Гоголя. 1794 р. став хрещеним батьком Михайла, сина сорочинського протоієрея Данила Романівського. Одружений був із Ганною Петрівною, позашлюбною донькою графа П.К.Розумовського, від якої мав двох синів; за словами В.Ломиковського, вона покинула своїх малолітніх дітей, вийшовши заміж «за молодого и бесприютного недоросля» і забравши з дому гроші й цінності. Граф П.Розумовський поклав її синам 100 тис. крб. до їхнього повноліття. Згідно з імператорським наказом, діти мали виховуватися в Царськосельському ліцеї казенним коштом. Михайло Михайлович мав добру натуру; за свідченням В.Ломиковського, він «в толпе вольнодумцев, именующих себя модным светом», підпав під «иноземные плевелы» (зазнав упливу масонства? – Л.Р.). В останні роки життя багато мандрував і «умер в горести, под чужим кровом». Портрети М.М.Трохимовського, його дружини і сина 1802 р. написав Володимир Боровиковський.

Уляна – панна, небога лікаря М.Я.Трохимовського, 1791 р. жила в м-ку Сорочинцях.

Микола Михайлович – син Михайла Михайловича. Поручик, 1849 р. мав у Миргородському повіті маєток (понад 200 душ). Володів також маєтком у с. Юрівцях, що за 7 верст від м. Білостоку. У травні 1839 р. познайомився з М.Гоголем, коли привіз йому до Рима листа від його друга О.С.Данилевського.

Олексій Михайлович (? – бл. 1878) – син Михайла Михайловича. Житель м-ка Сорочинців, власник середньопомісного маєтку. Поручик (1835), відставний поручик (1856). Дружина Каміла Михайлівна, донька підполковника Михайла Познанського (помер до 1839 р.); володіла маєтком у Луцькому повіті Волинської губернії (1856); раніше 1851 р. вона купила маєток при с. Миколаївці (Ніколаївці) Миргородського повіту в майора К.Гришка-Горишевського; приятелювала з родиною Гоголів; М.В.Гоголь згадував її як «мадам Трофимовскую». Мали синів Михайла, Миколу, Петра, Олексія, доньку Леонтину (1837 – 1843). Права дворянства родини були підтверджені указом Герольдії 1850 р. Олексій Михайлович – хрещений батько Миколи Бикова (див.), який народився в будинку О.М.Трохимовського в Сорочинцях (пологи приймав лікар Г.Руппейнет). Приятелював із родиною Лисевичів – дідичів сіл Ковалівки і Климового Зінківського повіту (І.О.Лисевич – батько майбутнього письменника В.І.Самійленка).О.М.Трохимовський на межі 60-70-х років XIX ст. продав сорочинський маєток дідичеві Чарнишеві, переїхавши до свого другого маєтку в с. Михайлівку, що за 18 верст від Сорочинців. В 1860-их – 1870-их рр. мав 692 дес. землі в дачах м-ка Устивиці й 88 дес. в урочищі Застав'я (с. Єрки). 1866 р. наділяв землею 67 душ селян, раніше належних йому, в с. Михайлівці. У Михайлівці проходило дитинство майбутнього письменника В.Самійленка (див.), мати якого служила управителькою в Трохимовського. О.М.Трохимовський був власником великої бібліотеки. Знайомий із Михайлом Драгомановим.

Микола Олексійович (1838, Сорочинці – ?) – син Олексія Михайловича. Протягом 6 років навчався в Полтавській гімназії, згодом в університеті (в Петербурзі ?). Поміщик Миргородського повіту, житель м-ка Сорочинців. На рубежі 70 – 80-х рр. був «старшим головою Варшавської судової палати». Сенатор. Жив у Петербурзі (1886). Дійсний статський радник; почесний суддя Миргородського повіту (1884), повітовий гласний. Близький знайомий

родини Гоголів-Яновських; автор статті «Марія Іванівна Гоголь» («Русская старина», 1888). В нього зберігалися портрети пензля В.Боровиківського. Будинок Трохимовських у Сорочинцях, у якому свого часу народився М.Гоголь, було продано дідичеві Чарнишу, потім Олександренку, а від останнього будинок купив становий пристав П.М.Яресько, очевидно, в 90-х рр. XIX ст. За радянських часів, до 1926 р. в будинку був гуртожиток міліції.

Євпраксія Миколаївна – художниця, жила в Петербурзі (Васильєвський Острів, 2-а лінія, 29). Член Добродійного товариства видання корисних і дешевих книжок для українського населення (початок XX ст.).

Михайло Іванович – походив із родини священика, закінчив учительський інститут. На початку 1920-х рр. – учитель 7-річної школи в с. Кибинцях, секретар комсомольської організації села. Серед учнів зажив слави винятково справедливого й чесного учителя з українськими пріоритетами.

Два хутори Трохимовського існували в XIX ст. на схід і на захід від В.Сорочинців.

Літ.: И.Б. Благодетельный врач в Малороссии // Вестник Европы. – 1803. – Ч. 12, № 21. – С. 88 – 91; ПГВ [1850 – 1861]; Ровинский. – Т.2. – С.1752 – 1753; Список дворян, 1898. – С.696; Шенрок. – Т.IV. – С. 703 – 704; Воспоминания и рассказы. – С. 307, 338, 339; Постановления МУЗС. – 1884. – С.41; Частная переписка Ивана Романовича Мартоса // К.С., 1898, т. LXI, июнь, с. 459 – 463; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // За сто літ. – Кн.3. – 1928. – С. 197 – 299; Герасименко О. Гоголь і Миргородщина // П.п. – 1971. - № 117 – 139; Бородій М. Лікар Гоголя // Київ. – 1984. – № 12. – С. 147 – 150; Розсоха Л. Лікар Трохимовський // П.п. – 1987. – 7 серпня. – № 126; Її ж. – Миргородські лікарі XVIII ст. // Слово лікаря (м. Миргород). – 1992, червень. – № 7-8; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 157 – 165; Щоденник Є.В.Гоголь. – С.87.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 97. – Арк. 45 зв.; Спр. 124. – Арк. 226 зв.; Спр. 133. – Арк. 143 зв.; Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк. 6, 7, 46 зв.; ІР НБУВ НАНУ.– Ф. II. – Спр. 9204. – Арк. 1; Ф. 196. - Спр. 30. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 379. – Оп. 3. – Спр. 2. – Арк. 696; Ф. 1011. – Спр. 137. – Арк. 95 зв.; Спр. 141. – Арк. 8, 56; Спр. 185. – Арк. 32; Ищенко В. Встречи (воспоминания). 1986 г. – Рукописний зошит із приватного родинного архіву с. Мальців.

Троценки.

Троценко Кирило – козак Миргородської сотні (1718).

Троценко Трохим – посполитий у с. Попівці (1723).

Троценко Юсько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Троцина Анатолій Автономович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1894 р. На службі в Миргородському повіті з 1895 р. – священиком Покровської церкви с. Шахворостівки. 1901 р. законовчитель Дібрівського і Шахворостівського початкових народних училищ. Був священиком також у листопаді 1917 р.

Троцинський (пор.: Трощинський Бакум).

Троцькі – козацько-старшинський рід.

Троцький – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Троцький – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Троцький Момотенко – козак Ковалівської сотні Полтавського полку (1649).

Троцькі – козацько-старшинський рід Лубенського полку XVIII ст.

Троцький Максим – лубенський полковий писар (1697 – 1704), лубенський полковий суддя (1710 – 1719), власник сіл Лазірок, Повстина та ін.

Троцький Яким Максимович (1701 – 18.10.1751) – бунчуковий товариш Лубенського полку (1735 – 1751). Служив у Лубенській полковій рахунковій комісії. 1751 р. був наказним миргородським полковником. Мав житловий двір у Лубнах, невеликі маєтності в Пирятинській, Чорнуській, Лукімській сотнях Лубенського полку.

Троцький Кирик – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Троцький Василь Юрійович – лубенський повітовий маршал (1813).

Троцький [А.И.] (бл. 1872 – ?) – дворянин. Статистик. Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911).

Троцько Василь – анархо-комуніст у Миргороді (1922).

Трощинські – козацько-старшинський і дворянський рід.

[В Києво-Золотоверхому монастирі зберігався синодик із розписом (без дати) роду Трощинських: «Давид Андрійович Трощинський, чернець, уставщик Михайлівського монастиря: Андрій, Марія, чернець Давид, Горпина, Єфимія, Григорій, Іван, Лука» // Кривошея В.В. Українська козацька старшина. – Ч.2. – К., 1998. – С. 55].

Федір Тихонович – гадяцький полковий писар близько 1669 р., власник с. Ручки Гадяцького полку.

Бакум – отаман Хомутецької сотні Миргородського полку (1671). (Прізвище Трощинський Бакум подаємо за дослідником В.Кривошеєю. Не виключено, що це Троцинський Бакум: Троцьки, Троцькі, Троценки, Троцини жили в хомутецькому ареалі протягом XVII – XX ст. Цілком можливо, що від імені Бакум утворилася назва сусіднього з Хомутцем села Бакумівки).

Степан (? – між 1708/1716) – виходець із Правобережжя. Родич (за деякими даними, свояк, за іншими – небіж) гетьмана Івана Мазепи, його прихильник. Військовий товариш, із травня 1690 р. до січня 1697 р. – господар Гадяцького замку, «прикащик замку Гадяцького» (тобто управитель гетьманських маєтностей у Гадяцькому полку).

Одержав від Мазепи село Ручки Комишанської сотні (раніше належало полковому писареві Ситенському). Гадяцький полковий осавул (1695), гадяцький полковий обозний (1697 – 1704), гадяцький полковник (1704 – 1708). По Мазепиній катастрофі був позбавлений полковництва «за юродство» з гетьманом. Дожив віку й помер у с. Ручках. Із 1690 р. одружений з Марією (за іншими, менш достовірними даними, з Ганною), донькою Іллі Федоровича Новицького, гадяцького полковника, компанійського полковника, сестрою мазепинця Григорія Новицького, 1709 р. засланого до Сибіру. Степан Трощинський мав синів Андрія та Івана, доньку Євдокію (у шлюбі з гадяцьким полковим писарем Олександром Ситенським) і доньку N (? – після 1748), яка 1701 р. в Гадячі взяла шлюб із Степаном Степановичем Забілою (? – 1738), значним військовим, згодом бунчуковим товаришем.

Трощинський – канцелярист, «свойственник Мазепе, и отец его умер в Киеве за караулом». 1712 р. одержав село від гетьмана Скоропадського.

Андрій Степанович (? – 1740) – син господаря Гадяцького замку. Канцелярист Генеральної канцелярії (1716 – 1725), 1718 р. отримав гетьманський універсал на половину с. Ручок Комишанської сотні. Брав участь у Сулацькому поході 1725 р.; приятель генерального підскарбія Я.Марковича. Бунчуковий товариш (1725 – 1740). За часів гетьманства Д.Апостола – господар Гадяцького замку (з 28 серпня 1730 р. до травня 1731 р.). 1734 р. перебував у почесній жалібній варті на похороні гетьмана Д.Апостола. Дружина Уляна. Мали синів – Прокопа, Мартина, Михайла і Дем'яна (за деякими даними, також Федора).

Іван Степанович (? – 1733) – син господаря Гадяцького замку. Учасник Сулацького походу 1725 - 1729 рр. Бунчуковий товариш Гадяцького полку (1718 –1730). Володів половиною с. Ручок. Помер у Польському поході 1733 р. За деякими даними, дітей не мав, за іншими даними, мав сина Андрія.

Іван (бл. 1670 – 29.09.1760) – помер у м-ку Яреськах Миргородського полку.

Трощинський Іван Іванович (1729 – 1799) – він же Амфілохій, архімандрит Київський, згодом єпископ Переяславський. За молодих років служив у Миргородській полковій канцелярії. Дядько Д.П.Трощинського, протегував своєму небожеві.

Андрій Андрійович – значковий товариш Миргородського полку (1751), з наступного року – військовий товариш.

Прокіп Андрійович (? – 25 серпня 1754) – син Андрія Степановича, бунчукового товариша. На військовій службі з 1727 р. у Миргородській полковій канцелярії. Миргородський полковий комісар (грудень 1746), полковий «зборщик» (1751). Військовий товариш (1741 - 1757), військовий писар. 1754 р. скуповував маєтності в Яреськівській сотні. Дружина – Марина Леонтіївна (вдруге вийшла заміж 29 липня 1757 р. у Яреськах за Данила Леонтієва, канцеляриста Миргородської полкової канцелярії, вдівця по двох дружинах; жива 1868 р.). Мав синів Дмитра, Дем'яна, Юхима, Андрія і доньок, зокрема, Катерину і, ймовірно, Ганну.

Михайло Андрійович – син Андрія Степановича. Про нього згадує в своєму щоденнику генеральний хорунжий Микола Ханенко від 25.07.1748 р.: «Михайлу Андрееву сыну Трощинскому, что он внук Стефана Трощинского и малороссийский шляхтич, подписали мы все трое [також графи Гудович і Гендриков – Л.Р.] свидетельство в Герольдию».

Мартин Андрійович – син Андрія Степановича, військовий товариш із 1752 р. Збирач військового податку в Миргородському полку (1751). Мав сина Антона (помер до 1827) і доньку Марію, яка була в шлюбі з Семеном Сукачем, миргородським полковим канцеляристом.

Дем'ян Андрійович – син бунчукового товариша Андрія Степановича Трощинського. Значковий товариш Миргородського полку (1734 – 1751), військовий товариш (1754), прапорщик у відставці (1779), секунд-майор. 1784 р. був на вакансії ад'ютанта в штабі князя М.В.Рєпніна. Мешканець м-ка Яресьок.

Марія – в шлюбі (21 жовтня 1761 р. в Яреськах) із Іваном Павелком, значковим товаришем Миргородського полку.

Антін – житель яреськівський (1767).

Андрій Іванович – син Івана Степановича, житель м-ка Яресьок, сотник (1771).

Яким – 1768 р. був «восприємником» Остапа – сина яреськівського ієрея Василя Левицького.

Іван – житель Яресьок, 1771 р. став «восприємником» Івана – сина яреськівського ієрея Василя Левицького.

Іван Федорович – яреськівський житель, мав дружину Христину Іванівну (померла 1797 р.).

Іван Федорович (кінець XVIII – початок XIX ст.) – житель м-ка Яресьок, власник 11 душ підданих. З 1785 р. служив у Головному Поштовому управлінні. Колезький асесор при відставці (1799). Дружина – Ірина Федорівна Косярівська, донька поручика, шлюб бл. 1797/1798 р. Мав дітей: Іларіона, Григорія (Георгія), Романа, Василя, Андрія (за іншими даними, Антона), Карпа, Уляну, Софію, Марію, Ганну, Ольгу.

Дмитро Прокопович (26.10.1749, ін. дані 1754 – 26.02.1829) – син Прокопа Андрійовича. Небіж єпископа Переяславського Амфілохія. Народився в Яреськах, за деякими даними – в Глухові. Закінчив Київську академію. Був гадяцьким полковим писарем (раніше 1770 р.). Жив у м-ку Яреськах, 1770 р. служив військовим канцеляристом, згодом дрібним чиновником Малоросійської колегії. З 1773 р. – секретар князя М.Г.Рєпніна. З 1784 р. – управитель дипломатичної канцелярії князя О.Безбородька. 1787 р. згадується як полковник, мав підданих у Яреськах. 1788 р. придбав маєток М.Соханського в с. Кибинцях. 1793 р. статс-секретар імператриці Катерини II, дійсний таємний радник. Був близький до кола українських автономістів (В.Капніста, П.Коропчевського та ін.). За Павла I призначений сенатором. 1801 р. головний директор пошт, член Державної Ради. В 1802 – 1806 рр. мав посаду міністра уділів. В 1806 – 1814 рр. жив у Кибинцях, розбудовував садибу. Полтавський губернський маршал (1806 – 1814, за іншими даними, 1811 – 1814). В 1814 – 1817 рр. міністр юстиції. За років відставки (1817 – 1829),

Портрет Д.П. Трощинського. Худ. В.Л. Боровиковський.

знову жив у Кибинцях. 1822 р. розпочав будівництво домової церкви в своїй садибі. Власник домашніх театрів у Кибинцях і Яреськах, великих бібліотек. Мав власного священика, лікаря, аптекаря, управителів, численну обслугу. В Кибинцях і Яреськах бували відомі родини Капністів, Муравйових-Апостолів, Гоголів-Яновських, Рєпніних, Родзянків, Ломиківських, Шамшевих та інших. Помер у Кибинцях, похований у церкві, яка стояла навпроти садиби. Одруженим не був; за одними даними, його позашлюбною дружиною була Парасковія Степанівна, родом із Чернігівщини, донька кронштадтського моряка, яка жила при дворі Трощинського, близько 1800 р. вона одружилася із смоленським поміщиком Скобеєвим; за іншими даними (М.Греч), ім'я цієї жінки (ймовірно, кріпачки) – Мотрона. Мав позашлюбну доньку Надію Дмитрівну (? – 1816), яка одружилася з князем Іваном Хілковим. По смерті Трощинський залишив великі маєтності: 70 тисяч десятин землі в Полтавській, Київській, Подільській і Воронезькій губерніях, 6 тисяч душ кріпаків, будинки в Петербурзі, Києві, Кагарлику, маєтки в селах Кибинцях, Яреськах, Федунці, майно на суму близько 1 мільйона карбованців сріблом та інше. По реформі 1861 р. садибу в с. Кибинцях разом із економією й горілчаним заводом придбав від Дмитра Андрійовича Трощинського (двоюрідного онука Д.П.Трощинського) поміщик Шишкін, а згодом Вульферт (див.). 1927 р. будинок Трощинського був проданий місцевою владою на злам, і його придбало місцеве кооперативне товариство.

Дем'ян Прокопович – син Прокопа Андрійовича. Козак Яреськівської сотні, яреськівський житель (1768), відставний прапорщик (1780). Разом із братами був співвласником м-ка Яресьок та хутора Бузового (12 душ) Говтв'янського повіту (1787). Дітей не мав. Хрещений батько Івана Юхимовича Трощинського.

Дем'ян – помер у Яреськах 14 листопада 1776 р. у віці 48 літ.

Юхим Прокопович (помер до 1786 р., за ін. даними, між 1787 і 1791 рр.) – військовий канцелярист (1781), сержант, прапорщик (1782). Разом із братами був співвласником м-ка Яресьок і хутора Бузового. Жив у Яреськах. 1791 р. згадується як померлий. Дружина – Параскева Давидівна, вдова після першого шлюбу з Леонтьєвим; залишившися вдруге вдовою по Ю.Трощинському, 1804 р. була дідичкою в Яреськах. Мали дітей: сина Юрія (від 1-го шлюбу), доньку Євдокію (Авдотію) Юхимівну (нар. 1777) і сина Івана Юхимовича (нар. 1780). (За даними дослідниці С.Лопацької, була ще донька Параскева).

Андрій Прокопович (бл. 1743, Яреськи – 21.06.1776, там само) – син Прокопа Андрійовича. Служив козаком на Запорізькій Січі. Військовий товариш (1766 – 1767), сотник Яреськівської сотні Миргородського полку (1771 – 1776). Дружина – Ганна Матвіївна Косярівська (тітка Марії Іванівни Гоголь-Яновської, з дому Косярівської); овдовівши, Ганна вдруге вийшла заміж у Яреськах 13 листопада 1780 р. за яреськівського сотника Йосипа Андрійовича Долгова (див.); померла 1833 р. А.П.Трощинський мав сина Андрія й доньку Анастасію. 1782 року його спадкоємці мали у власності 44 душі чол. ст.

Катерина Прокопівна – жителька Яресьок. По смерті свого брата Д.П.Трощинського доживала віку в с. Василівці, в родині Марії Василівни Гоголь (Трушківської), сестри письменника М.Гоголя.

Ганна Прокопівна – 4 лютого 1761 р. одружилася в Яреськах із Михайлом Роменським, значковим товаришем Миргородського полку. Бувала в Яреськах також 1769 р.

Трощинська (не виключено, що ця інформація стосується Ганни) – донька Прокопа, жила в Яреськах. Померла раніше від сестри Катерини.

Меланія – «дочка Трощинської» (ймовірно, дочка Марини і Прокопа – Л.Р.), жителька Яресьок, доросла 1768 р.

Степан – служив у війську з 1770 р. З 1776 р. – полковий канцелярист Миргородської полкової канцелярії. З 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Ананій – 1773 р. став у Яреськах хрещеним батьком Прокопа – сина Остапа Ворожченка.

Антон Мартинович – син Мартина Андрійовича. Дружина Марія Степанівна. Мали сина Остапа.

Ганна Мартинівна – 1774 р. одружилась у Яреськах із миргородським жителем писарем Іваном Ячним.

Єгор – яреськівський житель (1790), мав доньку Євдокію.

Остап Антонович – син Антона Мартиновича, збіднілий дворянин, жив у м-ку Яреськах. Дружина – N Петрівна Генбачівна (див.: Генбачі). Його діти: Антоній (нар. 18.01.1806 р. в Яреськах, його хрещеним батьком був титулярний радник Василь Панасович Гоголь-Яновський); Петро (нар. 1808 р. в Яреськах, «восприємником» був капітан Іван Левицький); Сидір (нар. 4.02.1810 р. в Яреськах); Параскева (нар. 1817 р в Яреськах, її хрещеною матір'ю була Параскева, донька колезького асесора Карла Фон-Шліхтинга). Всі сини Остапа Антоновича були дрібними поміщиками в Яреськах. 1823 р. Остап Трощинський став «восприємником» Мусія – сина дворянина Григорія Шепітька.

Параскева Давидівна – вдова корнета Трощинського, 1825 р. жила в Яреськах.

Ганна – дружина колезького асесора Трощинського, 1804 р. жила в Яреськах.

Іван Юхимович (12.11.1780, Яреськи – 24.08.1832) – його «восприємником» був відставний прапорщик Дем'ян Трощинський. Дослужився до генерал-лейтенанта. Мав нагороди: ордени св. Анни 4 ступеня (1806), св. Георгія 4

класу (1808), св. Володимира 3 ступеня (1812). У 1820-х рр. був командиром 3-ї уланської дивізії, керував новоросійськими військовими поселеннями зі штабом у Новомиргороді, перебудував це місто на військовий лад. Івана Трощинського згадує в листах М.В.Гоголь. Хрещений батько Никифора Тукалевського (нар. 1788 р. в Яреськах) – сина яреськівського жителя корнета Панаса Тукалевського. Мав землю в Яреськах і біля х. Очеретуватого.

Євдокія (Авдотія) Юхимівна (нар. 5 березня 1777 р. в Яреськах) – донька Юхима Прокоповича. Її хрещеною матір'ю була Катерина, «дочь отца протопопи грузинського» Давида Мікеладзе. 1793 р. Євдокія вже перебувала в шлюбі з Карлом Івановичем Фон-Шліхтингом (див.). Їхні діти: Василь, Парасковія. (Генеалог В.Л.Модзалевський, на нашу думку, хибно вважав дружиною Карла Фон-Шліхтинга Парасковію Юхимівну Трощинську; Парасковія – це донька Карла).

Андрій Андрійович (1774 – 26.10.1852, м-ко Кагарлик Київського повіту) – син Андрія Прокоповича. Небіж Д.П.Трощинського і його спадкоємець. Виховувався в домі свого дядька, згодом часто гостював у нього. Двоюрідний брат Марії Іванівни Косярівської (Гоголь-Яновської), двоюрідний дядько Миколи Гоголя. З юних років служив у гвардії, 1792 р. – армійський капітан. Був нагороджений орденом св. Анни 2 ступеня (1803). 1807 р. був учасником бою при Фрідланді, де командував батальйоном міліції. 1808 р. одержав звання генерал-майора, з нагородженням орденом св. Георгія 4 класу. Відставний генерал-майор (із 1811 р.). 1815 р. управляв маєтками свого дядька Д.П.Трощинського. По смерті Д.П. Трощинського успадкував від нього будинок у Києві, маєток у Кагарлику, села Кибинці, Яреськи, Федунку. 1849 р. в його маєтках Миргородського повіту налічувалось понад 700 душ. Мав будинок у Одесі, на Надеждинській вулиці, де в нього 1850 р. жив Микола Гоголь, якому Трощинський допомагав матеріально. Одружений (з 1821 р.) із Ольгою Дмитрівною Кудрявцевою (1804 – 1839), донькою генерал-майора, онукою (за лінією матері) останнього польського короля Станіслава Августа Понятовського; Ольга Дмитрівна була кумою І.Р.Мартоса (див.), хрещеною матір'ю Єлизавети Василівни Гоголь. Андрій Андрійович був шафером на весіллі Єлизавети Василівни Гоголь і Володимира Івановича Бикова в Василівці 3 жовтня 1851 р. Трощинський мав єдиного сина Дмитра і дочок Ганну і Софію (дівчатка померли в дитинстві).

Анастасія Андріївна – у шлюбі з Георгієм Зурабовичем Ратієвим (див.), жили в с. Ручках.

Іларіон Іванович (бл. 1799 – 1860-і) – син Івана Федоровича. З 1810 р. виховувався в Полтавському будинку бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського. 1818 р. – учень Полтавської гімназії, нагороджений книжкою і похвальним листом. У 1819 – 1820 рр. навчався в Харківському університеті, звідти надсилав Василеві Панасовичу Гоголю-Яновському «для критики» свої літературні спроби. Служив помічником із господарської частини секретаря канцелярії Київського військового губернатора (1831). Мав чин титулярного радника, колезького радника. 1848 р. служив чиновником «для усиления» при 2-у департаменті державних маєтностей. В 1860-их рр. мав 86 дес. землі при х. Трощинського (в дачах с. Федунки). З його ранніх літературних творів відомі: «Весна» (1819, наслідування Карамзіна), «Поняття про високе» (1820). З Миколою Гоголем вони разом читали вірші та інші твори; ймовірно, мав уплив на майбутнього письменника. Гоголь у листі до матері (1834) називає його Ларієм Івановичем. Помер у х. Трощинського.

Григорій (Георгій) Іванович (бл. 1801 – раніше 6.09.1846) – син Івана Федоровича. З 1811 р. виховувався в Полтавському будинку бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського. З 1819 р. служив юнкером 18-го єгерського полку, з 1826 р. – підпоручик, 1831 – корнет 1-го Малоросійського козацького полку. З 1834 р. служив у кавалерії. Поручик при відставці. Разом із братами мав у Миргородському повіті 11 душ і 100 десятин землі. Дружина – Уляна Данилевська, донька колезького секретаря (шлюб 9.07 1838 в с. Тухах Миргородського повіту). Мали доньку Олександру (нар. 1839 в с. Тухах) і сина Лавра (нар. 1841 в м-ку Решетилівці). Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві 1847 р.

Роман Іванович (бл. 1805 – ?) – син Івана Федоровича, з 1816 р. виховувався в Полтавському будинку бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського.

Василь Іванович (бл. 1806 – ?) – син Івана Федоровича, з 1816 р. виховувався в Полтавському будинку бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського.

Антін Іванович (бл. 1806 – ?) – син Івана Федоровича, з 1816 р. виховувався в Полтавському будинку бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського.

Карпо Іванович (нар. 21.05.1809 в с. Тухах).

Ганна Андріївна (14.07.1824 – 17.03.1837, Київ) – донька Андрія Андрійовича. Часто жила в Яреськах, їздила в Василівку до своїх троюрідних сестер Ганни і Єлизавети Гоголів. Померла в дитинстві, похована на Аскольдовій могилі в Києві.

Софія Андріївна (27.07.1826 – 23.04.1837, Київ) – донька Андрія Андрійовича. Часто жила в Яреськах, їздила в Василівку до своїх троюрідних сестер Ганни і Єлизавети Гоголів. Померла в дитинстві, похована на Аскольдовій могилі в Києві.

Ірина Гаврилівна – дружина кременчуцького міщанина, купця Івана Назаровича Глібова; мати українського письменника-байкаря Леоніда Івановича Глібова (1827 – 1893). Жила в маєтку поміщиків Родзянків у с. Веселому Подолі.

Трощинський [Н.Г.] – 1848 р. жив у Одесі. Знайомий з Миколою Гоголем. Разом із Левом Пушкіним (братом російського поета) квартирував на вулиці Дерибасівській, в будинку Крамаревої.

Трощинський Трохим – житель м-ка Яресьок, підданий поручика Прокопа Попатенка (1806).

Дмитро Андрійович (25.01.1831, Київ – ?) – син Андрія Андрійовича. Хрещеним батьком Дмитра був Іван Юхимович Трощинський. Дмитро – троюрідний брат Миколи Гоголя. Навчався в Одесі, в Рішельєвському ліцеї,

служив у Одесі в губернському управлінні Новоросійського краю. Губернський секретар (1852), колезький секретар (1861). Володів великопомісними маєтками в Кагарлицькій волості Київського повіту, в с. Рудяковому Переяславського повіту Полтавської губернії та середньопомісними маєтками у с. Кибинцях (1860 р. було 55 дворів, 434 душі, 929 дес. землі) й м-ку Яреськах (103 двори, 286 душ) Миргородського повіту. 1860 р. мав 77 дес. землі в урочищі Острів (у 1-ій частині миргородських полів; нині ця територія в межах м. Миргорода). Жив також у Одесі. 1855 р. його маєтки в Кибинцях, Яреськах, Дмитрівці й Андріївці було закладено в Петербурзькому державному позиковому банкові. 1860 р. кибинський маєток було призначено на продаж. Після 1861 р. його купив поміщик Шишкін. За борги було продано й інші маєтки. 1860 р. з Д.А.Трощинським вів переговори Тарас Шевченко, який хотів купити в дідича ділянку для садиби в м-ку Ржищеві поблизу Кагарлика, але той йому відмовив. 1887 р. Трощинський служив секретарем Полтавського губернського статистичного комітету. За його редакцією складено «Полтавский адрес-календарь на 1887 год». Публікувався в журналі «Русская старина». Був хрещеним батьком сестер Марії Володимирівни (1852), Ганни Володимирівни (1857) та їхнього брата Володимира Володимировича (1859) Бикових. Помер у Полтаві наприкінці 80-х рр. XIX ст. Був одружений із Софією Ростиславівною Кудрявцевою – своєю двоюрідною сестрою по матері. Діти Ольга і Василь померли в дитинстві.

Ймовірно, до цього роду належав Трощинський Михайло Никифорович (нар. 1819 р. на Полтавщині) – іконописець, вихованець Петербурзької Академії мистецтв, у 50-х роках XIX ст. працював у Грузії, де розписував храми, театр.

Хутір Трощинський існував у Яреськівській волості до XX ст.

Літ.: Улей. – 1811. – № 1. – С. 477; [Михайловский-Данилевский]. Описание Отечественной войны 1812 г. – Ч.2. – СПб., 1843. – С.43; Лазаревский А. Люди старой Малороссии. 20. Трощинские // К.С. – 1888. – Т. XXXIII, ноябрь. – С.371 – 373; Дневник Я. Марковича // К.С. – 1892, октябрь. – С.301, 302; Список дворян, 1898. – С. 691, 697; Модзалевский В.Л. Т.5, Вип.3, С. 10 – 14; Павловский И. К истории полтавского дворянства. – Полтава, 1907. – С.283; Лукомский. – С. 188; Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона. – Т.XXXIII-а. – СПб., 1901. – С.908; Чаговец В. О Гоголе. – С. 47; Воспоминания С.В.Скалон (урожденной Капнист) // Исторический Вестник. – 1891. – Май. – Т.XLIV. – С.362 – 367; Костомаров М. Мазепинці // УІЖ. – 1990. – № 11. – С.144; Величко. – Т.2. – С.475; Вересаев. – С. 24 – 25; Барабаш Ю. Кибинці й недалеко Кибинців // К.С. – 1994. – № 2. – С. 58; Щоденник Є.В.Гоголь. – С. 85 – 88; Щербак В. Українське козацтво: Формування соціального стану... – К., 2000. – С. 156; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.4-38; Її ж. Книжка і театр на Миргородщині // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип. 3. – Полтава, 2000. - С. 113 – 156; Васильєва О. Урядники та служителі гетьманського двору часів правління Данила Апостола // К.С. – 2009. - № 1 – 2. – С. 152; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 115 – 123, 225 - 229; Салій О. Дмитро Трощинський – козак знатний. – К., 2000. – 254 с.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 486. – Оп. 5. – Спр. 333. – Арк. 173; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 14 зв., 16 зв., 19, 20 зв., 38; Спр. 160. – Арк. 51 зв., 136; Спр. 192. – Арк. 1 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 10, 22; МКМ. ОФ. – № 8769 / Д-1675.

Трояни.

Троян Іван – житель Миргородської сотні (1718).

Троян Василь – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Трояновський Іван – сотник 2-ї Комишанської сотні Гадяцького полку (1767).

Трубайці – таке прізвище мали предки дворянського роду Чигалевських (див.).

Трубецькі.

Трубецький Михайло – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Трубецькой Григорій Платонович – князь, 1909 р. був уповноваженим у Миргородському повіті в справах Ольги Чарниш, яка жила в В.Сорочинцях (донька надвірного радника Івана Васильовича Чарниша і Марії Григорівни).

Трубицькі (рідко Трубецькі).

Трубицькі – козацько-старшинська родина середнього щабля Лубенського полку.

Григорій Іванович (1731 – ?) – із 1761 р. служив у Лубенському полку, з 1773 р. – сотенний отаман, 1777 р. – вакансовий сотенний отаман, на початку 80-х років – військовий товариш. Одружений із Соломонидою, донькою значкового товариша Григорія Коропчевського; її брат Павло Григорович Коропчевський у 1773 – 1775 рр. служив миргородським полковим писарем.

Трубецький Мартин – вакансовий хорунжий Лубенського полку (1776 р. був у Кінбурні).

Трубицький Никифор – у другій половині – наприкінці XIX ст. житель м. Ромен (належало до колишнього Лубенського полку). Його родина переїхала до Миргорода на початку XX ст. Володіли власним великим будинком на вулиці Шапочанській (нині район дитсадка № 2 «Оленка», що на вулиці П.Мирного). Мав сина Гаврила і дочок Ганну, Марфу, Анастасію, Марію, Олександру.

Трубицький (у деяких документах Трубецький) Гаврило Никифорович (1894, м. Ромни, нині Сумської обл. – 20.05.1938, м. Полтава) – українець, із службовців. 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії, згодом Полтавський кадетський корпус, служив артилерійським офіцером у царській армії. Після 1917 року до Денікіна не пішов. У 20-х – 30-х рр. XX ст. жив у Миргороді, працював на курорті агентом із постачання. Приятелював із І.А.Зубковським. 1926 р. під керівництвом Г.Трубицького були висаджені сосни (що поряд із нинішнім курортним пляжем) і Березовий гай (ці роботи були оголошені комсомольською будовою). В березні 1938 р. був заарештований і засуджений як колишній царський офіцер до розстрілу, вирок виконаний. Реабілітований

14 березня 1958 р. З дружиною Оленою Августівною мали доньку Євгенію, яка одружилася з Олександром Рогочим із Личанки. Їхні нащадки Рогочі живуть сьогодні в Миргороді.

Гаврило і Олена Трубицькі. 1930-і роки.

Трубицька Олена Августівна (1892, місце нар. невідоме – 21.08.1968, м. Миргород) – дружина Гаврила Никифоровича, за походженням німкеня, навчалася в інституті шляхетних дівчат. 1919 р. викладала в Миргородській жіночій гімназії. 1937 р. закінчила Московський інститут іноземних мов (є атестат) і була удостоєна звання учительки середньої школи. В 30-х рр. працювала вчителькою німецької мови в школах Миргорода. За спогадами, знала напам'ять «Фауста» Гете. Протягом деякого часу (очевидно, після арешту чоловіка) жила і працювала педагогом в Успенському районі Ворошиловградської області. Повернулася до Миргорода, під час німецької окупації працювала перекладачкою з німецької мови. Померла Миргороді, похована на Троїцькому цвинтарі, могила збереглася.

Ганна Никифорівна – була одружена із священиком Гонтаровським у м. Ромнах. Їхні нащадки Гонтаровські сьогодні живуть у Миргороді.

Анастасія Никифорівна – вийшла заміж за денікінського офіцера, поїхала за ним, її подальша доля не відома.

Олександра Никифорівна – одружена з Семеном Трохимовичем Паком (1895 – 1943). (Див.: Пак С.Т.). Приятелювала з учителькою Ганною Павлівною Хропаль (див.). По смерті чоловіка дуже бідувала, здавала житло квартирантам. Похована на цвинтарі по вулиці Гурамішвілі.

Марфа Никифорівна – 1912 р. була ученицею 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської. Після 1945 р. працювала директором школи глухонімих. Жила на вулиці Леваневського, поряд із вірьовочною фабрикою (сьогодні це навпроти школи № 5). У 2-му шлюбі була за Бокітьком. Її онук – Колодяжний Олександр Борисович нині живе в Миргороді.

Марія Никифорівна – 1912 р. учениця 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Арх.: МКМ. – Протоколи педагогічної ради Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської; Родинні архіви жителів Миргорода С.О.Рогочого, В.С.Пака.

Трутенко Артем – говтв'янський сотник Миргородського полку (1672).

Трутненко Гринець – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Трухан Петро – убогий посполитий, 1723 р. жив у Миргороді в фільварку, який належав священикові Миргородської Троїцької церкви о. Іванові Юрієвичу.

Труші (Трушенки).

Трушенко Федір – гадяцький міський писар (1670), полковий писар (1676).

Трушенко Павло – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Труш Левко – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Труш (в публікації Г. Швидько – Трущ) Опанас – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Черевках.

Труш – отаман, близько 1784 – 1796 рр. мав хутір у 1-ій Лохвицькій сотні Лубенського полку, Лохвицького повіту.

Труш Григорій – майор, 1818 р. мав селян у м-ку Сорочинцях.

Труш – торговець у с. В.Сорочинцях. Улітку 1917 р. місцева рада батрацьких і бідняцьких депутатів відібрала в нього продовольчі товари. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Труш – заможний житель с. В.Сорочинців, до 1917 р. служив десятником. Був майстром – робив мости й меблі. Сорочинський дідич О.Малинка посилав його до Петербурга, щоб той подивився в Ермітажі дорогі старовинні меблі й виготував йому такі самі. Труш мав будинок перед мостом через р. Псьол; будинок радянська влада відібрала (за радянських часів на тому місці була аптека). Його син Іван одружився з Людмилою Панасівною Ляхно, донькою священика УАПЦ. Мали доньку Олену (1928 – 1998), одружену з Михайлом Васильовичем Ігнатюком, педагогом.

Трушин Максим Никифорович – фельдшер 4-ї дільниці Миргородського повіту (1869 – 1874).

Трушковські.

Павло Йосипович (1808 – 1836) – уродженець Кракова, безмаєтний. 1833 р. чиновник 14 класу, полтавський повітовий землемір, служив у креслярні. Одружений (24.04.1832 р.) із Марією Василівною Гоголь-Яновською (1811 – 1844), сестрою Миколи Гоголя. Одружившись, жив у с. Василівці, їздив на службу до Полтави. Запровадив у Василівці парники, виноградники, тютюнову плантацію, шкіряну фабрику, на чому збанкрутував. Мали синів Миколу, Івана, Михайла (двоє останніх рано померли).

Микола Павлович (9.04.1833 – 10.07.1862, Москва) – небіж Миколи Гоголя. З 11 років залишився круглим сиротою. Навчався в гімназії, згодом у Казанському університеті на факультеті східних мов; закінчив курс у Санктпетербурзькому університеті. В 1855 – 1856 рр. за його редакцією вийшло повне зібрання творів М.Гоголя (видання завершене П.Кулішем). Автор статті «Диканька» («Моквитянин», 1852, № 6). Помер у Москві внаслідок психічного захворювання. Похований, імовірно, в с. Василівці (бо по його тіло до Москви їздили Марія Іванівна і Ганна Василівна Гоголі).

Іван Павлович (1834 – ?) – його хрещеним батьком був Микола Гоголь (заочно).

Михайло Павлович (нар.1836 р., прожив 6 тижнів). Хрещеним батьком був Микола Гоголь (заочно).

Літ.: Сочинения Г.П.Данилевского. – Изд. 5-е. – Т.VI. – СПб., 1887. – С. 292; Письма Гоголя. – Т.1. – С.249, 301; Вересаев. – С. 157, 654; Щоденник Є.В.Гоголь. – С.93; Виноградов. Новые мемуарные источники. – С. 299.

Трясируки (Трясирученки).

Трясирученко Харко – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Трясирука Харко – «дворянин» миргородського полковника (1722); «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723); віднесений до категорії убогих піших козаків (1723).

Трясирученко Марко – козак Сорочинської сотні (1718).

Тубольці. (Тобольці?).

Туболець Іванець і його син Іван – козаки сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Туболець Юрко – полтавський полковий суддя (1670 – 1672).

Туз Іван Пантелеймонович (1855 – ?) – селянин с. Милюшок Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Маньках Петрівської волості, мав у Миргородському повіті 21 десятину землі. Тузів хутір існував у Петрівській волості.

Тукалевські. (Пор. також: Тукали).

Герасим – священик Троїцької церкви в м-ку Яреськах (бл. 1757 – 1778).

Панас Герасимович – дідич у м-ку Яреськах. Корнет (1788), відставний корнет (1803). 1830 р. мав землю в урочищі Бутовій, біля Яресьок. Дружина Феодосія Іванівна. Діти: Ганна (у шлюбі з Іваном Мокієвським, сином священика з м-ка Багачки, шлюб 9.06.1794 р. в Яреськах); Катерина (доросла 1803 р.); Марія (нар. 1782); Йосип (нар. 1783, хрещеним батьком був підпоручик Георгій Табатадзе); Никифор (нар. 14.03.1788 р. в Яреськах, хрещений батько – Іван Юхимович Трощинський); Данило (нар. 11.12.1793 в Яреськах, хрещений батько – Матвій Тукалевський); Дем'ян. Один із дітей Тукалевських був хрещеником Ганни Матвіївни Трощинської.

Василь – ієрей, намісник Миколаївської церкви с. Матяшівки Хорольського духовного правління (1804). Мав сина Данила (1804 р. дорослий).

Павло – з 1811 р. священик Благовіщенської церкви в с. Тух (Федунка). Дружина Параскева.

Дем'ян Панасович – 1819 р. надвірний радник, нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня. 1825 р. жив у м-ку Яреськах.

Йосип Панасович (1783 – раніше 1853) – статський радник. 1828 р. став кавалером ордена св. Анни 2 ступеня.

Данило Панасович (нар. 11.12.1793 в Яреськах, хрещений батько – Матвій Тукалевський). Близько 1864 – 1867 рр. надвірний радник, мав 120 дес. землі в х. Степашковому і 4 дес. – в урочищі Тукалевського (всі в яреськівських дачах).

Яків Васильович (нар. між 1782 і 1793 рр.) – із дворян Миргородського повіту. З 1803 по 1815 р. навчався в Полтавській духовній семінарії. З 1818 р. священик Миргородської Соборно-Успінської церкви. З 1822 по 1825 р. – учитель малювання в Миргородському повітовому училищі. 1826 р. призначений на посаду «увещателя преступников» Миргородського повіту. З 1832 р. – цензор проповідей у повіті. Законовчитель Миргородського повітового училища (з 2.10.1833 р.). 1834 р. став довіреною особою «для содействия и пользы … по части продовольствия страждущих от голода по случаю неурожая». 1835 р. – настоятель Успінського собору і Миргородський міський благочинний. Мав у Миргороді будинок і 20 десятин землі (1835). Одружений. Мав дітей: Миколу (нар. бл. 1820 р., 1835 р. навчався в Переяславському духовному повітовому училищі), Євдокію (нар. бл. 1822 р.), Марію (нар. бл. 1824 р., одружена з Денисом Тірютіним, див.), Івана (нар. бл. 1827, 1836 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Ольгу (нар. бл. 1829), Дмитра (бл. 1830), Олександру (бл. 1832), Федора (бл. 1833).

Тукалевський – губернський секретар, письмоводитель Миргородського повітового стряпчого; 1851 р. з цієї посади був переведений на посаду пристава 2-го стану Полтавського повіту.

Володимир Миколайович (1881, м. Полтава – ?) – навчався в Полтавській гімназії, Київському університеті (який не закінчив). 1911 р. закінчив курс Петербурзького університету. Працював у Києві й Петербурзі. Відомий як дослідник у галузі природничих наук і російської літератури.

Марія – 1912 р. учениця 1-го класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської, відмінниця навчання.

Хутір Тукалівщина існував у Яреськівській волості до XX ст.

Літ.: Придворный месяцослов. – 1826. – Ч.2. – С. 325; Список кавалерам императорских и царских орденов за 1832 г. – Ч.3. – СПб., 1833. – С. 210; ПГВ. – 1851. – № 10. – С.45; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 211 – 212.

Арх.: ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 75 зв.; Спр. 19. – Арк. 1,2; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 190. – Арк. 6; Спр. 193. – Арк.

27; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 8 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища. – № 500, 2080; «Документи Чарнишів»; МКМ. БФ. – Протоколы заседаний педагогического совета Миргородской женской гимназии Н.А.Грановской. – Арк. 2 зв., 74 зв.

Тукали. (Ймовірно, споріднені з Тукалевськими; пор. також: Тупало).

Тукало Пилип Юхимович – освіту здобув у Хорольському двокласному міському училищі. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учитель Кибинського початкового народного училища.

Тукало Анастасія Іванівна (бл. 1887 – 1947) – миргородська художниця, дружина Степана Федотовича Панащатенка (див.). Народилася в Хорольському повіті, близько 1907 р. закінчила Миргородську Гоголівську школу за фахом художник-кераміст; працювала медсестрою на Миргородському курорті, вчителькою малювання в школі. Авторка картин, писаних олійними фарбами: «Коні на водопої», «Стара оселя», «Рибалки на Змійках», «Хата на березі Хоролу». Померла в Миргороді.

Тукало – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Тукало О.С. – вчителька німецької мови в Миргородській с/ш № 3 (1940 – 1941рр.).

Тулецький Андрій – ієрей м. Миргорода (1814). В поминальному спискові Софії Київської є запис «О здравии Андрея, Мотроны» від «Г[убернии] Кіевской города Миргорода род іер Андрея Тулецкого 1814 мая 30». Мотрона, либонь, його дружина.

Тулинські (Тулинченки, Туленченки).

Туленченко Лазар – в козацькому реєстрі 1649 р. козак Краснопільської сотні Миргородського полку. В реєстрі записані також козаки «Мисько, Тулинського зять» і «Тарас, Тулинченків зять».

Тулинський Дем'ян – сільський отаман с. Савинців (травень 1693).

Тулинський Остап (Євстафій) – належав до полкового товариства Миргородського полку (1718). «Можнійший» козак с. Савинців Сорочинської сотні (1723).

Тулинський Антін (? – раніше 1741) – значковий товариш Миргородського полку, 1737 р. мав власний житловий двір у с. Савинцях Сорочинської сотні, належав до числа сільської знаті. Одружений.

Тулинські Михайло, Олексій, Кирило – брати, значкові товариші Миргородського полку (1742).

Тулинський Тихін – значковий товариш Миргородського полку, 1738 р. мав приїзний двір у м-ку Сорочинцях.

Тулинський Іван – штабс-капітан артилерії, 1839 р. звільнений штабс-капітан. Продав у с. Савинцях свій будинок «з ґрунтом і плецом» генерал-майору Віктору Олексійовичу Фролову-Багреєву (1839).

Тулинський Василь Григорович – козак, близько 1864 – 1869 рр. мав 112 дес. землі в хуторах Сторублевому й Гаюновому (всі в дачах м-ка В.Сорочинців).

Тулинський Олександр Амфілохійович – 1871 р. закінчив Полтавський кадетський корпус. Штабс-капітан. 1889 р. одержав указ Герольдії про затвердження в дворянстві.

Тулинський Іван Осипович – титулярний радник, опікун хлібних запасних магазинів Миргородського повіту (1850). Штабс-капітан, 1898 р. його справа про затвердження в дворянстві розглядалася в Герольдії.

Тулинські – кілька родин у с. Зеленому Куті (перша половина XX ст.).

Тулов (Тулєєв) Герасим (він же Тулашвілі Ерасті) – грузинський дворянин, народився 1703 р., очевидно, в Грузії. З 1738 р. на російській службі, жив у Петербурзі. На початку 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у м-ку Остап'ї Миргородського полку.

Тулубецькі.

Тулубецький Петро – козак Хомутецького куреня (1718).

Тулубецький Михайло з братом Петром – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723). За ревізією м-ка 1738 р. Михайло записаний як виборний козак, малоґрунтовий.

Тулюпи.

Тулюпа Панько – убогий посполитий у с. Мелюшках (1723).

Тулюпиха Марія – убога посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Тулюпи – власники урочища Тулюпівщина біля с. Портянків, неподалік від Сорочинців (назва Тулюпівщина зафіксована в І половині XX ст.).

Тумарінсони – єврейська родина в Миргороді в І половині XX ст. Походили з м. Вітебська.

Хая Мордухівна – мати Михайла Леонідовича Рутгайзера (був директором миргородського хлібозаводу наприкінці XX ст.).

Дора Мордухівна – 1938 р. закінчила 10 класів Миргородської с/ш № 3, згодом навчалася в Харкові. Виїхала до Ізраїлю.

Тупали.

Тупало Панько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Тупалов А. – дворянин Хорольського повіту; 1792 року Київське дворянське депутатське зібрання видало йому грамоту, на якій був прикладений малюнок із зображенням печатки м. Миргорода (хрест і восьмикутна зірка).

Тупальські (Тупальщенки).

Тупальський – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Тупалщенко Андрій – «можнійший» козак с. Портянок Сорочинської сотні (1723). 1748 р. Андрій Тупальський віддав у заставу Сорочинському монастирю свій ліс і ниву біля х. Монастирського в долині Безодні.

Тупальський Самсон – дворянин Миргородського повіту. 1830 р. його онук Андрій (нар. бл. 1816 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Хутір Тупальський існував у Баранівській волості.

Тур (Тури). (Див. також: Туренки).

Тур Василь – 1666 р. міщанин с. Бакумівки.

Турів Василь – 1666 р. бідний міщанин с. Черевків.

Тур Хведір – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Тур Хведір – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Тур Федір – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Турів («Туров») Борис – 1723 р. староста шпиталю при Воскресінській церкві м. Хорола.

Тур – козак, 1781 р. мав хутір у Хорольській сотні Миргородського полку.

Тур Семен – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1718 – 1723).

Тур Павло – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Турик Федір із синами Євтихієм, Карпом, Семеном, Іваном, Василем, Климом – «можнійші» козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Тураєв Степан – нащадок грузинів Тулашвілі (Тулаєви, згодом Тураєви), поселених у 18 ст. в м-ку Остап'ї. Секунд-майор (1794 – 1804), мав підданих у м-ку Яреськах (1804). Знайомий родини Гоголів-Яновських. Дружина – Агрипина Іванівна. Про неї згадувала в прощальному листі 1833 р. яреськівська дідичка Ганна Матвіївна Трощинська-Долгова, просячи своїх нащадків не покинути без допомоги бідну й безпомічну, либонь удову, Тураєву. Син Степана Іван народився 1795 р. в Яреськах, «восприємником» був військовий товариш Прокіп Попатенко.

Туранські. (Пор. також: Туренський).

Ілляш – полтавський полковий писар 1666 – 1667 рр.

Михайло – належав до козацької старшини. Дружина – Васса.

Олексій Михайлович (? – 1716) – закінчив Київську академію, служив у Глухові міським, згодом сотенним писарем, городовим отаманом, глухівським сотником (1701). В.Кривошея подає синодик із розписом його роду: Михайло, Васа, Григорій, Никон, Мотрона, Настасія, Катерина, ієрей Іван, Марія, Настасія, Лаврентій, Єфимія, Феодора, Уляна, схимонах Афанасій, Олексій. В іншому синодику, крім цих, згадано також імена: Євгенія, Федір.

Туранськівна Ганна – у шлюбі з шишацьким сотником Миргородського полку Романом Лісницьким (? – раніше 1729). Мали синів (один із них – Дем'ян), доньку Єфросинію. По смерті чоловіка Ганна володіла селом Матяшівкою Устивицької сотні й містечком Шишаками Миргородського полку.

Туранський Петро – значковий товариш Гадяцького полку (1732).

Літ.: Барвинский. – С.145, 147; Кривошея. – Ч.2. – С. 39, 63; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 121, 161.

Турбаби.

Турбаба Данило – житель м-ка Сорочинців, піший козак Сорочинської сотні (1718 - 1732).

Ілля – 1879 р. утримував у В.Сорочинцях земську поштову станцію (8 коней).

Григорій і Лаврентій – 1907 р. пожертвували садибу в х. Байраці Сорочинської волості для будівництва на ній народного училища.

Тарас Федорович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Байраці Сорочинської волості, мав 19 десятин землі.

Турбаба – заможний землевласник у Великих Сорочинцях, після 1917 р. його землі було націоналізовано.

Василь Ілліч (1888, с. Великі Сорочинці – 19.05.1938) – мав свідоцтво лікарського відділення Полтавського губернського правління (1907). Із 20 квітня 1910 р. – фельдшер у В.Сорочинцях; на тій самій посаді 1916 р. 1938 р. мав вищу освіту, жив у с. Хомутці, медпрацівник. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Михайло Сергійович (1900, с. Великий Байрак – ?) – селянин-одноосібник у Великому Байраці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Великому Байраці, робітник (тесля) радгоспу «Декабристи». Вдруге був засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Михайло Йосипович (1900, с. Великий Байрак – ?) – із селян, мав початкову освіту. Житель с. Великого Байраку, в 30-х рр. – без певного місця роботи. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1965 р.

Турбаненко Іван (в іншому документі його прізвище записане як Турубай) – у квітні 1658 р. городовий отаман Говтв'янської сотні Миргородського полку.

Турбель Карл Юрійович (1895, м. Пярну, Естонія – 9.01.1938, м. Харків) – естонець, із робітників, мав початкову освіту. Військовослужбовець. Жив у Миргороді, на вулиці Сорочинській у націоналізованому будинку заможних миргородців Воїнових (нині будинок № 29). Був заарештований 17 вересня 1937 р., засуджений 8 січня 1938 р. до розстрілу. Вирок виконано наступного дня. Реабілітований 1958 р.

Туренки. (Див. також: Тури).
Туренко Семен – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).
Туренко – волосний писар Петрівського (с. Петрівці) волосного правління Миргородського повіту (1910).
Кирило Петрович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 18 десятин землі.
Іван Васильович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Михеєнків Петрівської волості, мав 16 десятин.
Феодосій Петрович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 16 десятин землі.
Василь Данилович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Степаненків Петрівської волості, мав 18 десятин землі.
Хутір Туренків існував у Петрівській волості.

Туренський Крисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649). Пор. також: Туранські.

Турівці.
Туровець Фесько, Туровець Ясько – козаки Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Туркевич Олександр Іванович – син священика, закінчив Петербурзький історик-філологічний інститут зі званням учителя гімназій; в 1912 – 1921 рр. служив учителем історії й латинської мови в Миргородській гімназії, завідував бібліотекою.

Туркистанов Єгор Борисович (він же: Туркистанішвілі Гіоргі, син Баадура) – нащадок грузинських князів-емігрантів. 1770 р. корнет, мав 7 хат у м-ку Остап'ї Миргородського полку. 1781 р. колезький радник, директор Санктпетербурзького банку. 1784 р. генерал-майор. 1789 р. – дійсний статський радник, обер-контролер Військової колегії.

Турковський Федір – городовий прилуцький писар, 1716 р. підписував універсали Д.Апостола, дані з Сорочинців.

Турубай (див.: Турбаненко).

Турукали (Турукаленки).
Турукало Микола – хорольський сотник Миргородського полку (червень 1672 р.).
Турукало Микита – сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1685).
Турукаленко Ілляш із синами Андрієм і Степаном – козаки с. Стайок Хорольської сотні Миргородського полку (1723), які перейшли в поспільство.

Турченки.
Турченко Ярема – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Турченко Андрій Трифонович (1886 – ?) – вантажник льодопункту станції Ромодан, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Турчини (Турчиненки).
Турчиненко Процик – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Турчин Дацько – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718).
Турчин Павло – посполитий середньої заможності в с. Портянках Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Турчинко Данило – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Тутенко Олихвір – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Тутинченко Самійло – середній посполитий у с. Кибинцях (1723).

Тутич Стефан – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Тухарелови – грузини-емігранти (Тухарелі).

Микола (Ніколоз) – грузинський дворянин, жив на території Миргородського полку. 1767 р. вахмістр Грузинського гусарського полку. 1770 р. мав 8 хат у м-ку Багачці. Одружений із Ганною, донькою Миколи Хачапурідзе (див.).

Любов Олексіївна – дворянка, 1818 р. вступила до Полтавського дворянського благодійного інституту. Близько 1862 – 1877 рр. разом із Павлиною Олексіївною Тухареловою мали 68 дес. землі в м-ку Багачці.

Семен (? – раніше 1852) – підполковник, власник маєтку в Миргородському повіті.

Іван Олексійович – титулярний радник (1850 – 1860). Засідатель Миргородського повітового суду (1850). Власник маєтку в с. Зубанях Хорольського повіту (158 десятин землі, 15 душ чол. статі); 1860 р. продавав цей маєток. Близько 1862 – 1877 рр. мав 424 дес. землі в м-ку Багачці. Його дружина Глафіра 1860 р. жила в Багачці. Ймовірно, його стосується інформація:

Тухарелов [И.А.] – у 1877 – 1878 рр. був на посаді опікуна Миргородської земської лікарні; звільнений через похилий вік.

Тухарелова – 1891 р. жителька м-ка Багачки Миргородського повіту.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 28. – Отд. 2. – С. 321; 1860. – № 9. – С. LII; Наказы. – С. 67; Журнал Миргородского уездного чрезвычайного земского собрания 1878 г. – Полтава, 1879. – С. 27; Мазанов. – С. 35; Материалы к оценке земель. – С. 21; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С.163 – 170; Її ж. Грузини в Україні. – С. 220 – 221.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 1577. – Арк. 1- 6; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 38 зв.; Алфавит дач. – Арк. 12 зв.

Туцевичева Ганна Мартинівна – дружина підполковника. Близько 1865 – 1875 рр. її спадкоємці мали землю при х. Вовківському (у дачах с. Корсунової Слобідки). Сестра Клеопатри Мартинівни Китициної (див.).

Тушманов (Тушманішвілі) Павло (бл. 1709 – раніше 1784) – грузинський дворянин, із 1725 р. перебував у Москві в почті грузинського царевича Бакара в Москві. У 40-х рр. одержав 10 дворів у с. Баранівці Сорочинської сотні Миргородського полку. 1753 р. капрал 1-ї роти Грузинського гусарського полку. 1770 р. прапорщик, мав 9 хат у м-ку Білоцерківці Миргородського полку. Дружина Марія.

Тютюнники (Тютюнниченки).

Тютюнниченко Самійло – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Тютюнник Ничипір – посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723), піший.

Тютюнниченко Максим з братами Данилом і Григорієм – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Тютюнник Юхим – голова сільської ради в с. Петрівцях. У травні 1924 р. його труп було знайдено в колодязі.

Тютюнник Захар Антонович – перший голова колгоспу «Перше Травня», створеного в с. Шарківщині 1930 р.

Тягло Сидір – житель Сорочинської сотні (1718).

Тягнії (Тягнієнки, Тягнєєви).

Тягній Михайло – заможний посполитий, 1723 р. війт с. Кибинців. У «Присязі Миргородського полку» 1718 р. записаний як Тягнієнко Михайло, посполитий у с. Ярмаках.

Тягній Михайло – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Тягнієнко Назар – посполитий середньої заможності у с. Кибинцях (1723). У «Присязі» 1718 р. записаний як посполитий у с. Ярмаках.

Тягнєєв (імовірно, Тягній) Марко Максимович – у 1802 – 1804 рр. колезький секретар, був на посаді секретаря Миргородського нижнього земського суду. Підсудок Зіньківського повітового суду (1813).

Тягнибервено (Тягнибревно?) Юсько (Йосько) – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

У

Убийвовк Юсько (Йосько?) – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Убийворонченко Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), піший.

Убийдядько Микита – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Убийконі.
Убийкінь Влас – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Убийконь Семен – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Убийсобака Сильвестр Йосипович – опікун Федунського початкового народного училища Миргородського повіту (1893).

Убогий Устим – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Угоненкова Уляна – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Угрич-Требинська Катерина Василівна – дружина штаб-ротмістра, близько 1862 – 1877 рр. мала 201 дес. землі в м-ку Багачці.

Угроватий Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Удовець Юхим – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козачки вдови Марії Кийчихи.

Удовиченки.
Удовиченко Іван – житель Миргородської сотні (1718).
Удовиченки – брати Остап, Мартин, Степан та брати Михайло і Григорій – козаки середньої заможності с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).
Хведір – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).
Данило Севастянович (1848 – ?) – козак Красноколядинської волості Конотопського повіту, 1913 р. жив у с. Корсунівці Комишанської волості, мав у Миргородському повіті 17 десятин землі.
Пилип Гнатович (бл. 1858 – ?) – селянин, 1913 р. житель с. Корсунівки Комишанської волості, мав 18 десятин.
Степанида – дружина миргородця Михайла Скляра. Жили на провулку Гончарному (нині № 13). Мали дітей – співаків і бандуристів: Марію (нар. 1903 р., в шлюбі з Яковом Сітком); Івана (1906 – 1970); Ольгу (1909 р.н.).
Леонід – миргородський бандурист 20-х – 40-х років. Жив у Миргороді на вулиці Шевченка. Бандуристи називали його також на прізвище Сибірцев, бо Леонід став прийомним сином бездітної миргородської сім'ї Сибірченків (Сибірцевих). Родич бандуриста Івана Михайловича Скляра, мати якого – Степанида – була з роду Удовиченків. З 1927 року – учасник Миргородської капели бандуристів. У 30-х роках гастролював із І.Ф.Корицьким, О.Г.Пироговим та іншими миргородськими бандуристами. У складі капели виступав на фронті у розташуванні 93-ї Миргородської стрілецької дивізії. З 1943 року працював у ансамблі бандуристів Державного українського народного хору під керівництвом Г.Верьовки, також співав у хорі. Дмитро Вовк називав його видатним бандуристом.

Удоди.
Удод Гнат – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).
Удод Кирик – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Ужака Кіндрат – житель Миргородської сотні (1718).

Узлики (Узличенки).
Узлик Микита – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718). 1723 р. козак, жив у с. Черевках. Його син помер у Ладозькому поході на канальних роботах.

Узличенко Хведір – козак куреня с. Черевків (1718). Він же Узлик Хведір – 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Черевках.

Українець Іван Каленикович (6 (18).08. 1888 (за ін. даними, 18.09. 1888), м. Ічня на Чернігівщині – 7.05.1945, Миргород) – український художник, кераміст, майстер із виготовлення музичних інструментів. Дитинство минуло в м-ку Баранівка на Житомирщині. З 1913 по 1917 р. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі, стажувався на Мейсенському порцеляновому заводі в Німеччині. З 1927 по 1941 р. працював викладачем Миргородського керамічного технікуму, де викладав малюнок і скульптуру, завідував музеєм технікуму. Автор декоративних тарелів, ваз, куманців, чайників, сервізів, композицій, т. з. агітаційного фарфору, портретів, краєвидів, зокрема, картини «Повінь у Миргороді». Мав хист до музики. Виготовляв музичні інструменти (мав їх цілу колекцію), зокрема бандуру, ювелірні вироби. Мав дружину і сина, але жив у Миргороді одинаком у скромних найманих помешканнях, у гуртожитку технікуму. Під час німецької окупації був виселений із гуртожитку; протягом останніх років життя, за свідченнями миргородців, жив у великій бідності в північній частині Миргорода, в землянці, виритій у глинищі. Помер, як стверджують, від голоду.

Українські.

Український Михайло – 1791 р. житель с. Зуївців.

Українська Анастасія Мусіївна (1916, с. Черкащани Миргородського повіту – ?) – українка, походила з селян, одержала вищу освіту. 1941 р. жила в сел. Красногорськ Марійської АРСР, працювала офіціанткою в їдальні. Була заарештована 29 жовтня 1941 р., засуджена військовим трибуналом 5 березня 1942 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1955 р.

Улаженко Андрій – 1730 р. устивицький наказний сотник Миргородського полку.

Уласенки. (Див.: Власенки).

Уласович Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Улашиненко Тиміш – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Улащенко Мисько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Улитенко Минько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Уличі (Уличенки).

Уличенко Андрій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Улич Олександр – корнет, житель м-ка Яресьок (друга половина XVIII ст.). Мав доньку Ганну (доросла 1787 р.).

Улізьки (Улізченки).

Улізченко Яцько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Улізько Яків Петрович (? – раніше 1686) – належав до козацької старшини за гетьмана Тетері (1665); походив із корсунського полковницького роду. Генеральний суддя за гетьмана П.Дорошенка (1674). Улізьки переселилися на Лівобережжя, мали осідок у Стародубському полку. Нащадки жили на Полтавщині. В синодику з розписом роду Якова Улезька, що зберігався в Києво-Софійському монастирі (без дати), записано два імені: Іван і Марія. Можливо, від Якова Улізька й походять Улізьки в Миргородському полку.

Улізченко Антон – «обыватель ярескoвский» (1670).

Улізько Левко – бурмистер Лохвицького магістрату (1678, 1680).

Улізько – заможний господар у м-ку Сорочинцях (1694); мав слугу Кіндрата Білашенка.

Уліжченко Стефан – міщанин м-ка Сорочинців (1718).

Улізченко Степан із сином Андрієм – жителі м-ка Сорочинців, «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Улізько Степан – наказний миргородський сотник (1721), наказний сорочинський сотник Миргородського полку (1737).

Улізько (Влізько) – козак с. Обухівки (1718).

Улізько Андрій – наказний устивицький сотник Миргородського полку (1730).

Улізченко Григорій – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723). Він же Улізько Григорій – впливовий парафіянин Сорочинської Преображенської церкви (1744).

Улізько Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Улізьки – козаки, 1781 р. мали хутір (4 хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку.

Улізько Прокіп Остапович – сорочинський дворянин. Дружина – Наталя, донька козака Петра Марченка, шлюб 1806 р., у Сорочинцях.

Улізько Федір – сорочинський козак, мав доньку Євдокію, яка 1821 р. одружилася в Сорочинцях із Онуфрієм Федоровичем Ростовським, дворянином із села Портянок.

Улізькова Агафія (бл. 1775 – 1842) – дворянка, жила й померла в м-ку Сорочинцях.

Улізько Григорій Остапович (? – раніше 1858) – губернський секретар, писар Миргородського повітового суду (1812 – 1815); колезький секретар (1825 – 1833), засідатель Миргородського повітового суду (1833). Житель м-ка Сорочинців (1830 – 1840). Мав підданих у Сорочинцях і в х. Улізьковому Байраці. 1825 р. став хрещеним батьком Кирила – сина колезького асесора Олексія Ігнатієва, сорочинського жителя. 1840 р. був поручителем у шлюбі Надії Георгіївни Малинки з Федором Козиненком (див.). Дружина Г. Улізька – Тетяна Василівна.

Тетяна Василівна (? – раніше 1858), з дому Чигалевська – рідна сестра губернського секретаря Івана Васильовича Чигалевського (див.); дружина Григорія Остаповича Улізька, «губернська секретарша». 1832 р. разом із Василем Яковичем Ломиковським «восприймала» Івана Олександровича Лисевича (народився в м-ку Ковалівці). Тетяні належали маєтності в м-ку Сорочинцях та його дачах, а також у дачах сіл Савинців і Перевозу. У Сорочинцях Тетяна мала будинок на 4 кімнати, з «людськими» хатами та іншими господарчими будівлями, 31 десятину землі. На межі 30-их і 40-их років XIX ст. Департамент Герольдії затвердив Івана, Тетяну і їхню сестру Марію в правах дворянства.

Улізько Прокіп (? – раніше 1858) – козак, мав доньку Олену (перебувала в шлюбі з дворянином Безвіконним), яка 1858 р. була спадкоємицею померлих Григорія і Тетяни Улізьків.

Улізько Степан – колезький реєстратор, 1858 р. спадкоємець Григорія Улізька.

Улізько Олександр Панасович – козак, в 1864 – 1869 рр. мав 17 дес. землі в х. Улізька (в дачі м-ка В.Сорочинців).

Улізько Семен Петрович – козак, сорочинський волосний старшина (1900 – 1903). Кандидат у миргородські повітові земські гласні (1904).

Улізько Семен Петрович – 1904 р. столоначальник у Миргородській повітовій земській управі.

Улізько Г.С. – 1908 р. випускник першого випуску В.Сорочинської учительської семінарії.

Улізько Василь Данилович (бл. 1877 – ?) – колезький реєстратор, службовець Золотоніського повітового земства (1912).

Улізько Г.П. – 1918 р. став організатором і керівником ТСОЗу «Перше травня» у Великих Сорочинцях.

Улізько Яків Прохорович (1881, с. Солонці – ?) – із селян, малописьменний. Жив у Миргороді. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Улізько Василь Самсонович, за деякими даними, Семенович (1882, с. Полив'яне – 11.12.1937) – із селян, малописьменний. Житель с. Полив'яного. 1932 р. був засуджений за контрреволюційну діяльність до 5 р. позбавлення волі, терміну не відбував через хворобу. Чорнороб. Удруге був засуджений 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Улізьки – 40 родин Улізьків жили в с. Великому Байраці на початку 1940-их рр. Із них 10 родин по-вуличному прозивали Демиденками, 7 родин – Запорожцями.

Улізько Клим Григорович – житель с. Великого Байраку. Тяжкою працею заробив 20 десятин землі, за що на початку 1930-их рр. був розкуркулений, все майно було відібране владою.

Улізько – агроном у Миргороді (1942), публікував поради агронома в миргородській газеті «Відродження».

Хутір Улізьків Байрак 1830 р. був поблизу м-ка Сорочинців. Улізьків хутір існував у XIX ст. у Сорочинській волості, також поблизу с. Полив'яного. Хутір Улізьківський був у Юсківецькій волості сусіднього Лохвицького повіту (1910).

Літ.: Месяцослов. – 1812. – С. 389; 1813. – Ч.2. – С. 392; Адрес-календарь, 1900. – С.16; Величко. – Т.2. – С. 46; Літопис Граб'янки. – С. 148; Лохвицька ратушна книга. – С. 174, 176; Кривошея. – Ч.1. – С. 44; Ч.2. – С.29; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 219; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 363, 364; Присяга М.п. 1732 р. – С. 35 – 36; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 168-169; Її ж. Села і хутори Миргородщини. – С.134, 135; Акти Полтавського полкового суду. – С. 344.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 230; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 48; Спр. 167. – Арк. 27 зв.; Спр. 187. – Арк. 14; Алфавит дач. – Арк. 125.

Уляненко Остап – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Уляшиненко Тиміш – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Улященко (Улащенко) Михайло – козак с. Зуївців Миргородської сотні, який перейшов у посполиті (1723).

Ульченки.

Михайло – козак м-ка Сорочинців (1718). Михайло з синами Федором, Петром і Никифором – жителі м-ка Сорочинців, «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723). Федір є також у реєстрі сотні 1732 р.

Іван – житель Сорочинців, убогий піший козак Сорочинської сотні (1718 - 1732).

Панас Харитонович (бл. 1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бокітьків Сорочинської волості, мав 28 десятин землі.

Уманець-Дмитровський (Уманцов) Іван Миронович – у 1819 – 1821 рр. жив у с. Кибинцях, був землеміром і управителем економії дідича Д.Трощинського. Титулярний радник. 1819 р. він писав листа до Василя Панасовича Гоголя-Яновського, звідомлюючи про справи в кибинській економії. Мав сина Хому (Фому), який 1812 р. був нагороджений орденом св. Анни 4 ступеня.

Уманівські (Умановські).
Умановський (Уманівський) Григорій (1742 – ?) – стихарний дячок Михайлівської церкви с. Зуївців (1792).
Трохим Матвійович (1760 – ?) – священик Михайлівської церкви с. Зуївців (1791 – 1794).
Умановський Стефан (1769 – ?) – паламар Покровської церкви в с. Біликах (1792).
Сидір Денисович – псаломщик Миколаївської церкви у м-ку Комишні (1863 – 1902).
Никифор Степанович – паламар у с. Бакумівці Миргородського повіту (1906).

Уродливці.
Уродливець Стецько – посполитий у Яреськівській сотні (1718).
У XIX ст. був х. Вродливців у Миргородському повіті.

Усатюк Галина Омелянівна (нар. 1923 р.) – партизанка, зв'язкова в загоні «Діда Івана», який діяв на території Миргородщини 1941 р.

Уси (Усенки).
Усенко Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Ус Матвій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Ус Федір – у травні 1672 р. городовий отаман Говтв'янської сотні Миргородського полку.
Усенко Іван і «Андрій, Усів зять» – посполиті в с. Черевках Миргородської сотні (1718).
Усенко Грицько – житель Миргородської сотні (1718).
Ус Іван – козак Шишацької сотні (1718). Іван із сином Якимом – піші козаки Шишацької сотні (1723).
Ус Мартин – убогий посполитий у містечку Сорочинцях (1723).
Ус Яків – посполитий у с. Попівці (1723).
Усенко Андрій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Усенко В.Ф. – 1914 р. голова Шишацького кредитового товариства.
Ус-Усенко [Фед. Мир.] – з 1911 р. секретар Яреськівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.
Усенко Гаврило Сергійович (1895, с. Попівка – ?) – із селян, житель с. Попівки, у 30-х рр. працював теслею за наймом. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.
Усенко В.Ю. – директор школи в с. Зубівці (1934 – 1941).
Усенко П.В. – студент Великосорочинської педшколи в 1936 – 1939 рр.

Усатий Кіндрат – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Усаченки Грицько і Ничипір – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Усенки (див.: Уси).

Усики (Усиченки).
Усик Яцько – козак Ковалівської сотні Полтавського полку (1649).
Усиченко Антон – козак Устивицької сотні (1718). Він же – Усик Антон, із братом Федором вони були «можнійшими» козаками Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Антон є також у реєстрі 1732 р.
Усик Микита – 1723 р. належав до особливого товариства Кременчуцької сотні Миргородського полку – «стрільців куреня пана полковника Миргородського» Данила Апостола.
Усик Грицько – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Усик Фесько – убогий посполитий, ткач у с. Єрках (1723).
Усиченко Олексій – цеховий Говтв'янської сотні (1732).
Усиченко Омелько – 1737 р. миргородський бурмистр.
Усик Лесько – миргородський бурмистр (5.01.1741).
Усик Микита Власович (1847 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Шарківщині, мав 16 десятин землі.
Усик Яків Олександрович (28.01. (9.02)1872, с. Мар'янське – 6.02.1961, Миргород) – миргородський маляр і різьбяр. Учень хомутецького іконописця Д.Рудича. Працював малярем за підрядом у миргородського міщанина Худоминського. Працював у Катеринославі й Красноярську. Перебував під наглядом поліції. Від 1907 р. – знову в Миргороді, де виконував малярні й оформлювальні роботи. 1914 р. був кандидатом у гласні Миргородської міської думи. Один із засновників Миргородського музею (1920). У 20-их – 30-их роках працював у Миргородському керамтехнікумі й на курорті. Автор різьблених портретів Т.Шевченка, І.Котляревського, П.Мирного, жителів Миргорода, різьблених тематичних композицій. Малював види старого Миргорода, писав ікони для церкви Всіх Святих. Автор портрета Петра Ковтуна, регента. 1957 р. нагороджений орденом «Знак пошани». Похований у Миргороді на Всіхсвятському цвинтарі.
Усик Михайло Тарасович (1907, с. Шарківщина – ?) – із селян, мав неповну середню освіту. Житель с. Шарківщини, студент педтехнікуму. 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Усик-Базилевський Боніфатій Йович – нащадок миргородських родів Усиків і Базилевських. 1915 р. служив рахівником комерційного відділу управління Катеринославської залізниці, був членом Товариства українських поступовців (яке утворилося з Катеринославської організації УСДРП). 1916 р. став начальником комерційного відділу цієї залізниці. Член ради катеринославської «Просвіти», цікавився старожитностями, розшукав старовинний портрет гетьмана І.Мазепи.

Уславцев В.І. – робітник-двадцятип'ятитисячник із Харкова, більшовик, 1930 р. приїхав до с. Попівки з метою організації колгоспу.

Услон (?) Василь – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). (Можливо, прізвище при публікації реєстру хибно прочитане, ймовірно, це Гаюн).

Устенки.

Василь – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Семен – козак середньої заможності Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Мав братів Якова, Ониська, Михайла.

Устим Микита – житель м-ка Сорочинців, член ковальського цеху (1732).

Устименки. (Див. також: Устимовичі. Пор.: Сахно-Устимовичі).

Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – 1649 р. козак Краснопільської сотні Миргородського полку (згадуються два Івани Устименки).

Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Фесько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Демко – належав до категорії «сотни Миргородской посполитие, мещане» (1718).

Юсько – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Микита – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Семен – козак Хорольської сотні М.п. (1732).

Демко – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Марко з братом Дем'яном –1738 р. виборні козаки м-ка Хомутця, «ґрунтові».

Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із братом Павлом і небожем Демидом мали 1 двір, 3 хати.

Василь – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Василь Васильович (див.: Устимович В.В.).

Григорій – 1786 р. канцелярист Миргородського повітового суду.

Семен – губернський секретар, 1830 р. його син Олексій (нар. бл. 1818 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Іван Семенович – колезький асесор, близько 1860 – 1865 рр. його спадкоємці мали 25 дес. землі в Лещенковому хуторі (в 2-ій частині миргородських полів).

Григорій Мусійович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ромоданівці Комишанської волості, мав 70 десятин землі.

Петро Іванович (1850 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 24 десятини землі.

Федір Оврамович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Гаркушинцях, мав 16 десятин землі.

Іван Мусійович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Гаркушинцях, мав 16 десятин землі.

Тимофій Макарович (бл. 1864 – ?) – педагог, фольклорист, краєзнавець. Син селянина, освіту здобув у Миргородському повітовому училищі (закінчив 22 червня 1879 р.). 1881 р. склав іспит при Педагогічній раді цього закладу на звання вчителя початкових училищ. Із вересня 1881 р. працював учителем народних училищ: у Шишаках, у Петрівцях (1883), знову в Шишаках (1883), у Зуївцях (1884 – 1896), знову в Петрівцях (1896 – 1897). За політичними поглядами був близьким до народників, любив бувати серед селян, але марксистом не був. Через підозри з боку поліції змушений був змінювати місце роботи. За роки вчителювання в Зуївцях написав нарис «Село Зуївці Миргородського повіту Полтавської губернії» (1893), який був виданий у Полтаві як додаток до звіту Миргородської повітової земської управи 1894 р. 10 липня 1896 р. нагороджений срібною медаллю з надписом «За усердие» за працю на ниві народної освіти. Через хворобу звільнився від служби 1 листопада 1897 р. Був одружений із донькою надвірного радника Олімпіадою Тимофіївною Євстигнєєвою. Вона здобула освіту в Київській Фундуклеївській жіночій гімназії, з 1886 р. працювала помічницею вчителя Зуївського початкового народного училища, була на цій посаді й 1893 р. 1901 р. – учителька Хомутецького народного училища.

Архип Макарович (бл. 1860 – після 1928) – житель Миргорода, особистий почесний громадянин. Початкову освіту здобував у Миргородському повітовому училищі, де його вчителем математики був І.А.Зубковський (1871). Бухгалтер Миргородської повітової земської управи (1884 – 1908). Виконував обов'язки секретаря повітової земської управи, був завідувачем окладного столу (1897). Миргородський міський уповноважений, скарбник Миргородського товариства допомоги бідним (1903 - 1910). Член правління Миргородського музично-драматичного

гуртка (1904), учасник інших аматорських гуртків при Народному Домі в Миргороді. За твердженням миргородців, «місцевий поет і оригінал». Член правління Миргородського товариства взаємного кредиту (1905 – 1906). В 1914 – 1917 рр. директор Миргородського міського Громадського банку (відкритий 1 листопада 1912 р.). Знавець красного письменства, автор оригінальних творів. До 1917 р. був власником добротного будинку № 7 на вулиці Дворянській (нині вул. Незалежності, територія господарчого двору міської ради). За радянської влади його «ущільнили». 1923 р. Устименко жив у тому самому будинку (за тодішньою нумерацією, вул. Свидницька, № 9), але в частині приміщення протягом 1920 – 1923 рр. розміщався Миргородський повітовий художньо-промисловий і науковий музей (цей заклад займав 4 кімнати і передпокій). Дружина – Марфа Оврамівна (див. далі). Будинок не зберігся. За спогадами І.А.Зубковського, 1928 року Устименко був «старик с совершенно белой бородой».

Устименко [А.К.] – дворянин, служив управителем поміщицького маєтку (1908 – 1911). Член Сорочинського сільськогосподарського товариства (1911).

Марфа Оврамівна (? – 1922) – миргородська поетеса-аматорка. Народилася в Миргороді (за деякими даними, в с. Біликах) у родині ремісника-каретника. Дружина Архипа Макаровича Устименка (див.). Працювала кравчинею. Мала близькі стосунки й тривалий час листувалася з українською письменницею Оленою Пчілкою. В 1914 – 1915 рр. опублікувала кілька віршів у журналі «Рідний край». 1917 р. видала в Миргороді, в друкарні Ш.Шик, збірку віршів і байок «Поетичні твори», куди ввійшли її вірші 1900 – 1917 рр. Під час Української революції написала вірш «Воля», присвячений Т.Шевченкові.

Федір – козак, церковний староста Варваринської церкви с. Гаркушинців (1902).

Федір Іванович – згадується в листі П.Мирного до І.Зубковського від 20 січня 1913 р. як їхній спільний знайомий, земляк (ймовірно, з Миргорода), земський лікар, який жив у Старовірівці (1913).

Антоніна – 1913 р. учениця 1 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Андрій Петрович – житель с. Хомутця, до 1917 року мав 30 десятин землі, 1933 р. – 1,27 гектара. Виїзним засіданням Миргородського райвиконкому в с. Хомутці 28 квітня 1933 р. було ухвалено: за саботаж посівної кампанії вилучити в Устименка всю землю, конфіскувати майно, будівлі, сільськогосподарський реманент, а його з родиною «виселити на кулацький виселок як кулака».

Василь Григорович (1890, с. Гаркушинці – ?) – із селян, мав початкову освіту. В 30-х рр. жив у Миргороді, працював різноробом на маслозаводі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Дмитро Іванович (1899, с. Гаркушинці – ?) – колгоспник у Гаркушинцях. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Олексій Іванович (1904, с. Гаркушинці – 3.06.1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у Миргороді, працював рахівником держкурорту. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Матвій (о. Матфей) – у 1945 – 1955 рр. був настоятелем Преображенської церкви у с. Великих Сорочинцях.

Дмитро Матвійович (1926 – ?) – українець, уродженець Омської області (ймовірно, дані про місце народження вигадані ним самим під час арешту), із службовців, мав неповну середню освіту. Колгоспник у с. Великих Сорочинцях. 1950 р. був засуджений за ст. 54 до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Устименки – рід у с. Овнянці (Вовнянці) в 1-й пол. XX ст.; за жіночою лінією походили з роду Ячних. Рід Устименків був знаний як народні знахарі, що лікували зіллям.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 260, 263, 264; А.Л. К истории землевладения в Левобережной Малороссии // К.С. – 1892. – С. 410 – 414; Адрес-календарь, 1900. – С.3; Отчет Миргородского общества взаимного кредита за 1905 г. – С.8; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 142; 1908. – С.31; Постановления МУЗС. – 1898. – С.260; 1904. – С. 332; 1915. – С. 388; Списки лиц. – С. 1 – 6; Петров Р. Невідома миргородська поетеса // П.п. – 1987. – 14 березня. – № 41-42; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С.74; Реабілітовані історією. Кн.4. – С. 370, 371.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 290. – Спр. 2913. – Арк. 80; ЦДАВОВУ. – Ф. 109. – Спр. 173; ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 133 зв.; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 20. – Арк. 30 зв.; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 14; МКМ. – ОФ. - № 1641 / Д-549; МКМ. НА. – Варченко М. «До історії села Зуївців»: машинопис. – С.1-4.

Устимови.

Устимів Дмитро – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Устимова Килина (Акулина) Василівна – дружина підпоручика, в 1860 – 1864 рр. мала 20 дес. землі в урочищі «Біля Білого» (в 1-ій частині миргородських полів).

Устимовичі (пор. також: Сахно-Устимовичі, Устименки).

Устимович М. – значковий товариш Миргородського полку (1750).

Устимович Йосип Йосипович – підпоручик, житель с. Старої Аврамівки Хорольського повіту, 1833 р. одружився з Ячною Килиною Василівною (див.).

Устимович – дворянка, дружина Меркурія Кириловича Яновського (див.).

Устимович Федір Петрович – священик Преображенської церкви с. Шарківщини; 1912 р. священик Воскресінської церкви с. Ярмаків Миргородського повіту.

Устич Семен – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Уступні (і Уступні-Глушки).

Уступний-Глушко Федір Якович – колезький секретар. Дружина Марія Андріївна. Діти: Андрій, Федір, Петро, Євдокія, Олексій, Катерина. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1857 р.

Уступний-Глушко Онисим Савович – колезький реєстратор, близько 1865 – 1877 рр. мав 97 дес. землі в х. Уступного на р. Говтві.

Уступний-Глушко Василь Савович – дворянин, житель х. Говтв'янського Шишацької волості (1911).

Уступний Федір – дворянин Миргородського повіту, капітан. Його діти: Семен, Феодосій, Марія.

Уступний Семен Федорович – дворянин Миргородського повіту, мав сина Василя.

Уступний Федір Семенович – дворянин Миргородського повіту. Дружина Євдокія Йосипівна, син Георгій. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1848 р.

Уступний Василь Семенович – дворянин Миргородського повіту. Дружина – Акулина Прокопівна, їхній син Петро. 1903 р. внесені до родовідної дворянської книги Полтавської губернії.

Уступний Євграф Онисимович (1858 - ?) – дворянин, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості Миргородського повіту, мав 19 десятин землі.

Уступний Дмитро – ветеринарний лікар у Полтаві (1904), жив на Сінній площі в будинку Яковлєва.

Уступний Іван – працівник миргородської міліції, учасник античекістського повстання під проводом С.Дубчака 1919 р. Коли 2 квітня в Миргороді розпочалося повстання, до нього приєдналася миргородська міліція. Уступний цього дня був черговим у міліції. В травні 1920 р. у зв'язку з цим перебував під слідством Полтавської губернської ЧК. Подальша доля не відома.

Хутір Уступний існував у Шишацькій волості.

Уточка Кіндрат – посполитий у Миргороді 1723 р., «живет за монастырем Мгарским Лубенским» (тобто, належав монастиреві).

Ухань Павло – посполитий у містечку Сорочинцях (1723).

Ушаков Михайло – бригадир, у 1808 – 1810 рр. мав одного підданого в м-ку Сорочинцях.

Уюненки (В'юненки).

Уюненко Хвесько – козак с. Ярмаків (1718).

Уюненко Олехвір – убогий посполитий у с. Мальцях (1723).

Ф

Фабрикант Іван Миколайович – 1912 р. священик Комишнянської церкви Різдва Богородиці. (Особи на прізвище Фабрикант жили також у Полтаві, на Павленках).

Фалєєви.

Юлія Максимівна – 1901 р. одержала медичне свідоцтво від Харківського університету. З 1903 р. на службі в Миргородському повітовому земстві. Палатна наглядачка міської дільниці Миргородської земської лікарні й акушерка в Миргороді (1903 – 1915).

Клавдія Максимівна – 1901 р. одержала медичне свідоцтво від Харківського університету. Акушерка Комишнянської медичної дільниці Миргородської земської лікарні (1904), Устивицької медичної дільниці (1911 – 1912).

Віктор Максимович – 1907 р. закінчив Київський політехнічний інститут. З 1910 р. на посаді гадяцького повітового агронома (м. Гадяч).

Фальки (Хвальки, Фальченки, Хвальченки).

Хвальченко Мусій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Фальченко Михайло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний третім.

Фальченко Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

На поч. ХХ ст. хутір Фальки існував у Яреськівській волості.

Фалькович – міщанин-єврей, 1913 р. разом із міщанином М.Геніним вів у Миргороді спільну торгівлю меблями. 1916 року заможні будинки Фальковича і Геніна стояли поряд, на одній садибі в центрі міста (за адресою вул. Гоголівська, № 110; це перед будинком міської управи, яка мала № 112). На цій самій садибі стояв також будинок торгівця Креймана. Після жовтневого перевороту 1917 р. будинки всіх трьох торгівців були націоналізовані більшовицькою владою.

Фандисті.

Фандистий Яцько і Фандистенко Грицько – посполиті Устивицької сотні (1718).

Фарби.

Фарба Олексій – талановитий хоровий диригент. Із 1897 р. – хормейстер хорового гуртка в Миргородській художньо-промисловій школі ім. Гоголя. Давав перші фахові настанови молодому співакові Михайлові Микиші (див.). Згодом учитель Миргородської парафіяльної школи, наприкінці 1919 р. створив у Миргороді хор учителів. У Миргороді наймав житло в родині батьків Данила Федоровича Бондаренка. На початку 1922 р. під орудою О.Фарби в м. Прилуках створено хор у складі 65 співаків, який ставив за мету вивчення і збереження української народної пісні; хор виконував близько 50 пісенних творів; навколо нього стали об’єднуватися й інші хори Прилуччини. Ф. був дійсним членом Музичного товариства ім. М.Леонтовича. З 1925 р. працював у Харківській філії цього товариства, був заступником голови її правління.

Фарба – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Фастівці (Хвастівці).

Хвастовець Гаврило – посполитий у Яреськівській сотні (1718).

Фастовець Федір – міщанин м-ка Яресьок (1732).

Феденко Іван – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Федини (Фединенки).

Фединенко (Хвединенко) Дмитро – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Фединенки Степан і Іван – убогі козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Федина Яків – сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1752).

Фединські. (Пор.: Фединенки, Хвединські).

Володимир Гнатович – нар. 1899 р. у м. Полоцьку, де закінчив чоловічу гімназію. Вступив до Петербурзької

військово-медичної академії, яку не закінчив через те, що 1904 р. був призваний на російсько-японську війну. По завершенні війни закінчив академію. 1908 р. переїхав до м-ка Багачки Миргородського повіту на посаду земського лікаря. В 1912 – 1916 рр. земський лікар у м-ку Попівці, завідувач Попівської медичної дільниці Миргородської земської лікарні. Був членом РСДРП (меншовиків). Із 1916 по 1923 рр. жив у Миргороді, працював миргородським міським і курортним санітарним лікарем, був причетний до відкриття миргородського курорту (1916 р. увійшов до складу міської курортної комісії). Автор статей на медичні теми, зокрема, статті «Миргород – курорт на Україні» (журн. «Профилактическая медицина», 1923, № 1-2). 1923 р. на загальних зборах спілки «Медсантруд» у Миргороді під впливом Фединського була ухвалена резолюція меншовицького характеру, через що органи ДПУ взяли лікаря під контроль і планували його усунення. 1923 р. Фединський переїхав до Москви. Дружина – Марія Володимирівна Дитріх.

Всеволод Володимирович (1.05.1908, м-ко Багачка – 17.06.1978, м. Москва) – син В.Г.Фединського. Вчений-геофізик, лауреат Державної премії СРСР, член-кореспондент АН СРСР, професор, доктор фізико-математичних наук. У 20-х роках відвідував гурток астрономії при Миргородській школі № 1 і при Миргородському музеї, яким керував директор музею В.Д.Омельченко.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1913. – С. 364; Благова Т. [и др.]. Всеволод Владимирович Федынский. – М., 1984; Аббасов А. Зубковский Иван Андреевич. – Воронеж, 1998. – С. 121; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 155.

Арх.: ДАПО. – Ф.9083. – Оп.1. – Спр. 225. – Арк. 42; МКМ. ОФ. – № 4490/Р-3552.

Федірки. (Пор. також: Федорченки).

Федірка (Федорка) Федір (XVIII ст.) – належав до козацької старшини, був на Запорізькій Січі.

Федірка Ф. Ів. – дворянин, землевласник Сорочинської волості (1911).

Федорко Юрій Федорович (1910, с. Великі Сорочинці – ?) – житель с. В. Сорочинців, студент технікуму. 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Федоренки (рідко – Федоренченки).

Герман – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Василь, Васько й Остап – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Максим – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Улас – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Федоренко (Хведоренко) Іван – наказний отаман Білоцерківської сотні М.п. (1718).

Федоренко (Хведоренко, Федоров) Іван – писар Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Федоренки (вони ж Хведоренченки) Марко і Наум – козаки куреня с. Петрівців (1718); записані першими після отамана. «Можні середні» козаки с. Петрівців (1723).

Матвій – жив у с. Єрках, козак Миргородської сотні (1732).

Мартин і Наум – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Федоренко – сотенний писар, 1781 р. мав хутір (3 хати) в Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Григорій – значковий товариш Миргородського полку (1780-і рр.).

Іван – сотенний писар 2-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Петро Васильович (? – раніше 1858) – священик Преображенської церкви с. Петрівців (1841). Володів маєтком у с. Петрівцях і його дачах.

Іван – козак, церковний староста Успінської церкви с. Довгалівки Хомутецької волості Миргородського повіту (1902).

Василь Якович – козак, 1904 р. – старший телеграфіст залізничної станції Миргород.

Йосип Якович (бл. 1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці, мав 20 десятин землі.

Василь Іванович (1855 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Грем'ячій Попівської волості, мав 16 десятин землі.

Захар Федорович (бл. 1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці, мав 17 десятин землі.

Марко Петрович (бл. 1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у Довгалівці, володів 23 десятинами.

Дмитро Остапович (1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у Довгалівці, володів 50 десятинами.

Мусій Гаврилович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Грем'ячій Попівської волості, мав 16 десятин землі.

Тимофій Васильович (1881, с. Довгалівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Яків Вакулович (1908, с. Довгалівка – 1930) – житель с. Довгалівки, походив із родини селянина-середняка, якого влада зарахувала до «куркулів» і продала частину його майна. Освіту здобував у Хомутецькій 7-річній школі. З 1925 р. став членом громади УАПЦ в Довгалівці, а 1929 р. – одним з ініціаторів створення підпільної протибільшовицької групи в селі. Шукав зв'язків із миргородським підпіллям. 1929 р. був заарештований за звинуваченням у нібито організації Спілки Визволення України. 15 лютого 1930 р. особлива нарада при колегії ДПУ УСРР винесла йому смертний вирок.

Федір Дмитрович (1881, с. Довгалівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Довгалівці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Хутори Федоренків існували в Попівській і Хомутецькій волостях.

Федорови.

Федорів Лаврентій – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Федорів Андрій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду, кушнір.

Федорів Юхим – 1672 р. полковий осавул Миргородського полку.

Федорів Яків – 1672 р. полковий обозний Миргородського полку.

Федорів (Хведоренко, Федоров) Іван – писар Яреськівської сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Федорів Іван – 1725 р. писар Багацької сотні Миргородського полку.

Федоров Павло – житель с. Портянків, козак Сорочинської сотні (1732).

Федоров Павло – комісар Миргородського полку (1732), займався питаннями постоїв, квартирування тощо.

Федорова (за ім'ям чоловіка) Пелагея – дружина священика Троїцької церкви м. Миргорода о. Федора; 1763 р. удова. Мала сина Михайла Федоровича і доньку, яка 1763 р. була в шлюбі за священиком Троїцької церкви Стефаном Гординським.

Федорів (Федоров) Іван – священик Миколаївської церкви м-ка Сорочинців (1764).

Федорів Федір – священик, 1770 р. був власником однієї хати на хуторі біля Багачки Миргородського полку.

Федоров Антон (1728 – ?) – на військовій службі з 1752 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1755 р., миргородський полковий писар із 1784 р.

Федорови – возний і значковий товариш, 1781 р. мали хутір (6 хат) у Білоцерківській сотні Миргородського полку.

Федорова Ганна Миколаївна – закінчила вищі жіночі курси зі званням домашньої наставниці. В 1912 – 1913 рр. викладачка російської мови і словесності в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської.

Федоров В.А. – 1938 р. керував опергрупою УНКВС у Миргороді. Вів слідства у справах контрреволюційної діяльності миргородців. Полтавське керівництво (О.Волков) вимагало від нього створювати фальшовані дані до протоколів допитів заарештованих.

Федоровичі.

Яків – миргородський полковий обозний (1670-і рр.).

Максим – омельницький сотник Миргородського полку (1676).

Григорій – ієрей Успінської церкви с. Баранівки Сорочинської сотні (1718).

Іван – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Матвій – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).

Василь – у 1718 – 1737 р. священик Михайлівської церкви с. Савинців Сорочинської сотні.

Йосип – 1723 р. священик Спаської церкви м-ка Шишаків Миргородського полку.

Павло – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Гаврило – кременчуцький сотник Миргородського полку (1752).

Матвій (1757 – ?) – розпочав службу з 1770 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Федорченки. (Пор. також: Федірки).

Федорченко Кирило – «можнійший» козак с. Зубівки (1723). Федорченко Кирик є також у реєстрі козаків с. Зубівки Миргородської сотні 1732 р.

Федорченко Омелько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Федорченко Тишко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Михайло – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Федорченко Петро Юхимович – селянин, 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при с. Савинцях.

Федорченко Микола Дмитрович (1897 – ?) – колгоспник у с. Комишні, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Федоряки (Федоряченки).

Федоряка Каленик із сином Григорієм – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Федоряченки (Хведоряченки) Гнат і Яків – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Федоряка Юхим Андрійович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мальцях Петрівської волості, мав 15 десятин землі.

Федоряка Севастян Васильович (1844 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мальцях, мав 41 десятину землі.

Федоряка Феодосій Севастянович (бл. 1870 – ?) – козак, церковний староста Покровської церкви с. Мальців (1902). «Злісний куркуль», позбавлений радянською владою виборчих прав (1923).

Дмитро Єлисейович (бл. 1896 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Федоряка Микола Спиридонович (1896, с. Мальці – 20.12.1937) – із селян, мав початкову освіту, житель с. Кибинців, службовець установи. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1962 р.

Федоряка Григорій Спиридонович (1910, с. Мальці – ?) – колгоспник у с. Мальцях. 1947 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Хутір Федоряки існував у Яреськівській волості Миргородського повіту.

Федотов Олексій – дворянин, 1858 р. був свідком при купівлі землі Олексієм Васильовичем Капністом у дворянина Семена Погорілого біля с. Обухівки.

Федченки (див.також: Хведченки).
Федченко Роман – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Федяї.
Федяй Григорій Іванович – сотенний писар Хорольської сотні Миргородського полку (1752).
Федяї – козаки, 1781 р. мали хутір у 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.
Федяй – військовий канцелярист, 1781 р. власник хутора (1 хата) в Хорольській сотні Миргородського полку.
Федяй Сила Мусійович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Супруненків Попівської волості, мав 18 десятин землі.

Федьки.
Федько Андрій – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).
Федько Андрій Маркович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Федьків Шишацької волості, мав 39 десятин землі.

Фекете Рудольф (1891, м. Будапешт – ?) – угорський інтернаціоналіст. Інтернаціональний полк під його командуванням прибув із Полтави до Миргорода 5 квітня 1919 р. після розгрому античекістського повстання під проводом С.Дубчака (див.); разом із ним прибув К.Ворошилов, який провів у Миргороді нараду з питань боротьби з «контрреволюційними силами». Дані про подальшу долю Фекете суперечливі. За одними, він був убитий 1919 р. на Київщині під час придушення повстання отамана Зеленого. За іншими, його полк продовжував воювати з частинами Армії УНР; після 1921 р. служив у органах ЧК, у 30-х рр. був директором Київського гідротехнічного інституту.

Фельден (Див.: Фон-дер-Фельден)

Фененки (див.: Хвененки).

Феодорович Йосип – ієрей Преображенської церкви в м-ку Шишаках (1724).

Фердман К.С. – земський лікар Миргородського повіту (1915), жив у м-ку Комишні.

Фесенки.
Дмитро, Іван – козаки Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Фесенко (Хвесенко) Мирон – «можній середній» козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Лесько і Юхим.
Іван і Грицько з сином Федором – піші зубожілі козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Леонтій – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Андрій і Каленик – заможні посполиті в с. Кибинцях (1723).
Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Яцько – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).
Остап і Іван – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Михайло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).
Гнат – 1741 р. значковий товариш Миргородського полку.
Василь (1749 – ?) – походив із дворян, на службі з 1757 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.
Яків (1749 – ?) – походив із дворян, на службі з 1764 р. Із 1777 р. – полковий канцелярист, із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.
Семен (Симеон) – священик Троїцької церкви в м-ку Яреськах (1757 – 1790).
Григорій (1768 – ?) – на службі в полку з 1774 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.
Йосип – «наглядач-реєстратор» Миргородського повітового суду (1786).
Степан (? – бл. 1854) – священик Троїцької церкви м. Миргорода (1825). По його смерті в місті залишився невеликий маєток. Мав сина Івана.
Іван Степанович – син священика, житель Миргорода, студент, закінчив курс богословія; 11 травня 1830 р. одружився з Іриною, донькою губернського секретаря Семена Ксьонзенка.
Семен Харитонович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 16 десятин землі.
Юда Іванович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 17 десятин землі.
Іван Федорович (27.05.1846, с. Баранівка Миргородського повіту – січень 1882) – громадський діяч, народник. Народився в родині диякона Федора Григоровича Фесенка. Навчався в Полтавській духовній семінарії, на юридичному факультеті Петербурзького університету. Організатор народницьких гуртків у Петербурзі (1874 – 1876) і Києві (1874 – 1875). Вів народницьку роботу в Одесі (1878), знайомий з народниками Д.Лизогубом, В.Малинкою (див.). В січні 1880 р. був заарештований. Помер під час відправлення на заслання.

Василь Андрійович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В сані священика з 1878 р. На службі в Миргородському повіті з 1888 р. – священиком Петропавловської церкви х. Кротівщини Багачанської волості. Законовчитель Миколаївського (Кротівщинського) початкового народного училища (1888 – 1901) і Петропавловської церковнопарафіяльної школи в х. Кротівщині (1904). 1897 р. був членом Православного Місіонерського товариства.

Петро Андрійович – син священика, уродженець с. Бірок Гадяцького повіту. Закінчив Полтавську духовну семінарію, з 1885 р. в сані священика, тоді ж таки розпочав службу в галузі народної освіти. Служив священиком Миколаївської церкви в м-ку Комишні (бл. 1890 – 1912 рр.), був законовчителем церковнопарафіяльної школи при цій церкві й у Комишанському двокласному училищі. Член єпархіальної училищної ради (1904).

Євгенія – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище, 1904 р. вчителька Миколаївської церковнопарафіяльної школи в м-ку Комишні.

Василь Іванович – колезький реєстратор, і його дружина Єфросинія Григорівна близько 1861 – 1865 рр. мали 92 дес. землі при х. Фесенковому (групи Грузько-Говтв'янських хуторів). Власник землі в дачі м-ка Шишаків (1907).

Фесенко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Свирид Григорович – житель Миргорода, 1927 р. підписав як свідок духовний заповіт миргородця Я.І.Плескача, жителя вулиці Сорочинської.

Іван Петрович – голова колгоспу «Червоний клин», створеного в с. Савинцях 1930 р.

Тетяна – молода артистка драмгуртка при клубі Держмлина № 17 у Миргороді в 1930-х рр. Грала у виставах Миргородського українського театру ім. М.Старицького в 1942 – 1943 рр.

Лідія Василівна – зв'язкова партизанського загону «Перемога», із с. Сакалівки. Загинула від рук німецько-фашистських окупантів.

Хутори Фесенків існували в Багачанській, Шишацькій і Яреськівській волостях.

Літ.: Белогриц-Котляревский. – Прим., с. 63-64; ПГВ. – 1854. – № 46. – Арк. 607; ПЕВ. – 1897. - № 9. – Ч. офиц. – С. 244; Клировая книжка. – С. 407; Личный состав. – С. 25; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 150; 1905. – С. 198; Списки лиц. – С. 1 – 6; Шишаччина. – С.86; Фесенко А. Миргородщина та народницький рух // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип.1. – Полтава, 2000. – С. 42; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 148; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 169; Присяга М.п. 1732 р.- С. 88, 100, 101.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 1843. – Оп.1. – Спр. 20. – Арк.7, 30 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 14 зв.; Спр. 174. – Арк. 54; Спр. 190. – Арк. 1; Алфавит дач. – Арк. 30 зв.

Фесун (Фесюн?) Андрій – 1723 р. належав до «можнійшого товариства» Потіцької сотні Миргородського полку.

Фесько – заможний господар у Миргороді наприкінці XIX ст. Феськове урочище – садиба з садком і землею – була неподалік від Олексенкового хутора, на південній околиці Миргорода (нині тут пролягає вулиця Шляхова). Коли прокладалася залізниця Київ – Харків, Фесько не дав згоди на відведення його землі під залізничне полотно, через що колія в цьому місці робить помітний вигин. Під час колективізації, на межі 1920-их – 1930-их років родину Феська було розкуркулено.

Фесюренко Микола, Фесюренко Юхим – 1752 р. посполиті в с. Єрках Миргородської сотні, піддані сотника В.Зарудного.

Фещенки.

Фещенко (Фесченко) Тишко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Фещенко Митрофан Свиридович – ветеринарний фельдшер у м-ку Шишаках (1903 – 1904).

Филипови (Филиповичі).

Филип Леонтієвич – засновник роду Филиповичів. В 1718 – 1723 рр. служив священиком («презвитером») Успінського храму в Миргороді.

Филипов Петро – підписувався в документах Миргородського полку 1730 р. замість неписьменного миргородського полкового хорунжого В.Бежана.

Филипович (також Филипов) Леонтій (? – бл. 1715/1717) – його прізвище утворене від найменування по батькові: він був сином миргородського протопопа Пилипа (Филипа), який жив у середині XVII ст. Мав посаду миргородського протопопа (близько 1688 – 1715 рр.). 1688 р. за універсалом гетьмана І.Мазепи одержав с. Кибинці («Гетман Мазепа протопопі миргородскому Леонтію Филиповичу універсалом 1688 году апріля 24 д. респектом церковних побожних єго порядков подал до ласки войсковой селце і пустош в уєзді Миргородском Кибинці, позволяя внов сколько можно будет людей осадити»). 1715 р. миргородський полковник Д.Апостол своїм універсалом підтвердив його право на володіння цим селом. Написав тестамент (духовний заповіт; дослідник В.Кривошея датує час його написання між 1717 і 1720 рр.). Мав синів Йосипа Леонтієва (див.: Леонтієвич Йосип; від нього пішов рід миргородських поміщиків Осипових), Івана (див.: Протопопенко Іван) і Пилипа (див.: Леонтієв Филип).

Филипович Яків – священик, зять лубенського полковника Леонтія Свічки (1688). Був у спискові жертводавців на Лубенський Мгарський монастир 1688 р. («обіцяв церкву святого Михайла вималювати всю»).

Филипович (Филипов) Мусій (Мойсій) – священик церкви в с. Кибинцях, 1723 р. Здогадно, брат Леонтія Филиповича. Мойсей згадується як піп також 1732 р. 1738 р. миргородський полковник Павло Апостол видав

універсал про надання Мойсеєві 10 дворів у с. Кибинцях. 1742 р. – хорольський намісник (Хорол тоді входив до Миргородської протопопії). Мав доньку Филипову (Філіпову) Ірину Мусіївну, яка була в шлюбі з Сидором Вишневським (див.).

Филипович (Филипов) Стефан – син священика Филипа Леонтієва (див.). 1755 р. був священиком у с. Вергунах Хорольської сотні Миргородського полку.

Филипович (Филипов) Лук'ян – священик церкви Різдва Христового в м-ку Багачці Миргородського полку (1718 – 1734).

Літ.: Барвінський. – С. 127, 128; Літопис Мгарського монастиря // Пам'ять століть. – 1997. – № 1. – С. 24; Мицик. З документів. – С. 34; Швидько. – С. 315; Присяга М.п. 1732 р. – С.14; Кривошея В., Кривошея О. Заповіти козацької старшини Гетьманщини: кількість, географія // Наукові праці історичного факультету Запорізького Національного університету. – 2010. – Вип. XXVIII. – С. 437.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 1. – Спр. 654. – Арк. 2 зв. – 3; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 47 зв.; МКМ. БФ. – № 2072. «Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие … за 1736 год по 1746 год»: Рукописний збірник. – Арк. 220.

Филоненки (див.: Філоненки).

Филоничі Василь, Ярина – жителі с. Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Филонко Яків – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Філатова Тамара Михайлівна – у першому шлюбі була за Олександром Миколайовичем Биковим (див.), у другому – за Борисом Дмитровичем Грековим (див.).

Філенки.

Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Іван – у липні 1675 р. наказний городовий отаман Багацької сотні Миргородського полку.

Клим – посполитий у м-ку Хомутці (1723).

Філоненки. (Див. також: Хвилоненки).

Григорій із синами Данилом і Василем – козаки середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Давид – паламар Михайлівської церкви с. Зуївців, 1723 р.

Мартин – заможний посполитий у Хомутці (1723).

Василь – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із братом Данилом, синами Грицьком і Данилом та небожем Кіндратом мали 1 двір, 2 хати, де жили 5 сімей.

Никифор Дмитрович – козак, у 1875 – 1877 рр. був опікуном Комишанського сільського (згодом двокласного міністерського) училища.

Дмитро Никифорович – козак, закінчив Комишанське двокласне училище, Полтавську фельдшерську школу. Близько 1880-х рр. працював медиком.

Філоненків хутір існував у Багачанській волості.

Філонич – козак виборний, мав 2 хутори у 2-ій Комишанській сотні Гадяцького полку (1780-і рр.).

Філонови.

Філонов Марко – 1789 р. ієрей Миргородської Воскресінської церкви.

Філонов – статський радник, чиновник Полтавського губерніального правління, очолював каральний загін, який 21 грудня 1905 р. учинив розправу над повсталими селянами с. Великих Сорочинців. Невдовзі був убитий студентом Кириловим, есером-терористом.

Філянські.

Походження роду можливе від козака на прізвище Хвиля (у реєстрі Миргородського полку 1649 р. у складі сотні Кирика Попівського був козак Мисько Хвилишин; неподалік від м-ка Попівки існував хутір Хвилиха).

Філянський Федір – 1791 р. священик Миколаївської церкви м-ка Попівки.

Григорій Матвійович – священик м-ка Попівки, в 1864 – 1865 рр. мав 56 дес. землі в урочищі Степ Григорівщина біля Попівки.

Віктор Федорович – губернський секретар, житель Миргородського повіту, мав дружину Ольгу Іванівну. 1852 р. вони одержали в дар від нащадків поручика Григорія Золотаревського землю (35 десятин) біля хутора Сліповоронського «в урочищі при Ромодановому шляху» в Миргородському повіті. Близько 1864 – 1871 рр. мав 89 дес. землі в х. Філянського (в дачах м-ка Комишні). Його син Микола Вікторович – дворянин м-ка Попівки (1897).

Григорій Григорович (1863, м-ко Попівка – 1933, м. Харків) – син священика з Попівки. Закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1889 р. учитель початкового народного училища м-ка Попівки, де працював протягом 8 р. У сані священика з 1897 р., служив ієреєм Олександро-Невської церкви в Попівці, був на цій самій посаді 1912 р., 1922 р.

Законовчитель, опікун і завідувач церковнопарафіяльної школи при цій церкві (1904), завідувач бібліотеки-читальні в Попівці (1900). Голова Попівського сільськогосподарського товариства (1911). Цінував мистецтво, збирав матеріали з історії с. Попівки. Публікував замітки і статті церковно-громадського змісту в численних виданнях: в ж. «Пастырский Собеседник» (стат. «Із життя парафіяльного священика», 1905), в ж. «Красный Звон», в «Полтавских епархиальных ведомостях» («Мысли и заметки», 1905 – 1907; видано також окремою брошурою), в ж. «Церковный Вестник», ж. «Луч Света», в збірнику «Русские учителя за границей». Автор рукописної праці «Значение церковно-археологических музеев как хранителей произведений искусства» (бл. 1909). Одружений з Євлампією Дмитрівною (бл. 1877 - ?), донькою попівського священика Дмитра Токаревського (див.). Мали дітей Ганну, Віру, Ніну.

Родина Філянських. Попівка, близько 1903 р.

Микола Григорович [6 (18).12.1873, м-ко Попівка – 12.01.1938, м. Київ] – брат Григорія Григоровича. Поет, музеєзнавець, етнограф, історик архітектури, художник, літературознавець, природознавець. Освіту здобув у Лубенській гімназії та на фізико-математичному факультеті (відділ природничих наук) Московського університету. Кандидат природничих наук. З 1903 р. навчався у Франції. Працював у Москві, на Уралі, в музеях міст Полтави, Харкова, Дніпропетровська, Запоріжжя. У Миргородському повіті мав 17 десятин землі. За узгодженням із Д.І.Яворницьким 1903 р. був відряджений Московським археологічним товариством для дослідження пам'яток архітектури на території України. В 1920-их рр. працював у Сорочинському лісництві. Поезії почав друкувати з 1906 в ж. «Рідний Край», «Сяйво», «Промінь» та ін. Автор поетичних збірок «Лірика» (1906), «Calendarium» (1911), «Цілую землю» (1928), книжки подорожніх нарисів «Від порогів до моря» (1928), статей з питань мистецтва, краєзнавства, архітектури. Зокрема, написав історію с. Попівки та її церков, але ці рукописи загубилися, коли 1931 року радянська влада експропріювала майно Філянських у Попівці. Репресований, розстріляний у Києві. Реабілітований посмертно 21 листопада 1959 р. Дружина – Євгенія Іванівна, вчителька, жила, здебільшого, в Попівці. Мав дочок Галю (бл. 1913 – 1931) та Ірину (в шлюбі Павловська, протягом деякого часу жила в Полтаві, працювала художницею).

Михайло – брат Григорія Григоровича.

Гнат Григорович (бл. 1862 - ?) – син священика, брат Григорія Григоровича. 1913 р. жив у м. Олександрії Херсонської губернії, в Миргородському повіті володів 45 десятинами землі, мав права виборця.

Варвара – сестра Григорія Григоровича.

Ганна Григорівна (22.12.1898, Попівка – 10.09.1984, Попівка) – донька священика Григорія Григоровича Філянського. Навчалась у Києві на історичному факультеті (університету?). У 20-х рр. керувала «Просвітою» в м-ку Попівці. Мала фольклористичні зацікавлення, була інформатором мистецтвознавця-фольклориста Опанаса Сластьона (він записував від неї пісні). У шлюбі з Андрієм Гришком (див.), мали дітей Юрія, Марину, Олександру.

Віра Григорівна (17.07.1900 – 6.03.1980) – донька Григорія Григоровича. Народилася в с. Попівці. Художниця-керамістка. Закінчила Межигірський художньо-керамічний технікум, працювала в майстернях при ньому. Жила й померла в м. Конакові Калінінградської області, де працювала на фарфоровому заводі. Заслужений художник РРФСР, нагороджена орденом Леніна (1966). Брала участь у всесоюзних і міжнародних виставках.

Ніна Григорівна – донька Григорія Григоровича. Одружена з Дмитром Джеджелієм, який був репресований у 30-х рр. XX ст.

Філянського хутір існував у Попівській волості.

Літ.: Отчет курсов садоводства и огородничества. – Полтава, 1892. – С.36; Клировая книжка. – С. 411; Справочная клировая книга. – С. 172; Списки населенных мест Полтавской губернии. – Полтава, 1910. – С. 262; Труды Полтавского церковного историко-археологического комитета. – Вып. 3. –Полтава, 1912. – С. 199; Бубнова Е. Конаковский фаянс. – М., 1978. – С.214; Шевчук В. Син землі // Микола Філянський. Поезії. – К., 1988. – С. 17 – 34; Граб В. Нерозривно пов'язаний з Україною // Реабілітовані історією. – К., Полтава. – 1992. С.112-116; Розсоха Л. Доля родини – доля України // Миргород. – 1996. – 6 липня. – № 35; Її ж. Осередок української духовності в селі Попівці на Миргородщині // ПЄВ. – 2001. – Ч.7. – С.72 – 81; Ханко В. Словник мистців. – С.193.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 93; Алфавит дач. – Арк. 62; Архів авторки. – Спогади Ю.А.Гришка (родича Філянських). Запис авторки 1996 р.

Фільштинський Лейб – міщанин, скарбник єврейського молитовного будинку в Миргороді (1901).

Фініцький Микита Йович – учитель Миргородського повітового училища (1888), чину не мав.

Фісик Гнат (бл. 1860 – ?) – старший унтер-офіцер, житель с. Ярмаків (1899).

Фірсова – служила учителькою в м-ку Яреськах на початку XX ст., ставши на посаду замість своєї подруги Марії Іванівни Власенко (за її пропозицією), з якою вона разом навчалася в сирітському будинку в Петербурзі.

Фішбейн Ліба-Голда – міщанка Миргорода, єврейка. 1916 р. мала в центрі міста (вул. Гоголівська, 103) садибу: 240 кв. сажнів, будинок, сарай, кузня, торгова будка.

Флоринський Андрій (1720, м-ко Сорочинці – 30.04.1797, м. Ростов) – чернече ім'я Авраамій, освіту здобув у Київській академії в 40-х рр. XVIII ст. 1753 р. постригся в ченці. Мав посаду префекта і викладача філософії в Київській академії (1757 – 1758). З 1758 р. до смерті був на посадах архімандрита монастирів: Віленського Святодухівського (1758 – 1762), Владимирського Царевокостянтинівського (1762 – 1773), Ростовського Борисоглібського (з 1786). Перекладач релігійних творів. Український рід Флоринських дав багатьох діячів церкви, літератури, науки.
Літ.: КМА. – С. 561.

Фоменко Павло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Фомини. (Пор. також: Хоменки).
Фомин (Хомин? Хоменко?) Мирон – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду, бурмистер.
Фомин (Хоменко?) Костантій із братом Дем'яном – «можнійші» козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1723).
Фомин Василь – житель м-ка Сорочинців, входив до калачницького цеху (1732).
Фомін [А.Вас.] – сусід поміщиків Трощинських у Яреськах, які купили в нього ліс (1821).

Фоминова Ірина Миколаївна – дворянка, в 1860 – 1863 рр. мала 11 дес. землі в урочищі Рекалок біля с. Кибинців.

Фоминські.
Фоминський Микола Якович – із козаків, земський фельдшер 3-ї медичної дільниці Миргородського повіту (1869 – 1974), фельдшер у с. Баранівці (1880).
Фоминська – фельдшерка в Миргородському повіті (до 1887 р.).

Фон-Бюлов [Г.А.] – миргородський повітовий агроном (1914).

Фон-Візнер Роман Олекс. – управитель маєтку княгині Марії Мещерської в х. Стовбині Комишанської волості (1911).

Фон-Герен (Герен) – див.: Фон-Ерн.

Фон-дер-Остен-Дрізен (також **Фон-дер-Сакен-Дрізен**) – барон, поміщик села Стефанівщини Миргородського повіту. Капітан (1913). Дружина – Олександра Іллівна Стефанович (бл. 1878 – 1933), баронеса, 1913 р. жила в Петербурзі, в Миргородському повіті мала 817 десятин землі. 1915 р. була власницею цегельні (10 робітників) у Стефанівщині. Близько 1920 р. на базі маєтку в Стефанівщині була створена комуна «Червона поляна». (Див. також: Степановичі, Сакен, Остен-Сакен, Остен-Сакен-Дрізен).

Фон-дер-Фельдени.
Фон-дер-Фельден – поміщик, полковник. В XIX ст. володів частиною с. Дібрівки, його садиба була в центрі села. Згодом у його будинку розміщалася земська школа. Володів землями навколо Дібрівки, які наприкінці XIX ст. купив великий князь Д.К.Романов.
Фон-дер-Фельден Анна Іванівна – дружина полковника, 1860 р. власниця середньопомісного маєтку в Миргородському повіті (72 двори, 224 душі селян у с. Дібрівці й хуторі, 1299 дес. землі), кінного заводу (48 маток) у с. Шахворостівці (1860 – 1861).

Фон-Ерни (Ерни).
Ерн Михайло Карлович – здобув освіту в Фінляндському кадетському корпусі. В 1852 – 1856 рр. служив офіцером у Полтавському кадетському корпусі.
Ерн Фр. Карлович – за освітою магістр фармакології Дерптського університету. В 1866 – 1870 рр. служив управителем аптеки в Полтавському кадетському корпусі. 1870 р. вибув до Тифліського госпіталю.
Фон-Ерн (Ерн) Антон-Вільгельм Миколайович (1797, Ліфляндія – 1861) – походив із старовинного шведського роду. З 1812 р. – кадет Фінляндського топографічного корпусу. Полковник (1851). Генерал-майор у відставці (з

1858 р.). Раніше 1861 р. мав селян у х. Безводівка (за кілька верст від м-ка Комишні); після реформи 1861 р. його селяни одержали в хуторі 35 дес. землі. На початку 1860-их рр. мав середньопомісний маєток у с. Зуївцях Комишнянської волості (177 дес. землі) та в х. Солонівщині (452 дес.), що в дачах Комишні, та 120 душ селян. Близько 1864 – 1874 рр. його спадкоємці мали в дачах с. Зуївців 177 дес. землі. Указ Герольдії про затвердження роду в дворянстві одержаний 1892 р. Дружина – Валерія Францівна Флоріані (1825 – 1900), в минулому бідна гувернантка родом із Італії (її батько Франческо Флоріані 1825 р. був придворним лікарем). Обвінчався з Валерією 1856 р. у м. Ржищеві. 1896 р. жила в маєтку на х. Солонівщині поблизу Комишні. Їхні діти: донька Аліна, син Микола.

Фон -Ерн Антон-Вільгельм.

Фон-Ерн Аліна Антонівна (1857 – 27.03.1943) – донька Антона Миколайовича. 1874 р. закінчила Смольний інститут, за родинним переказом, на випускному балу танцювала мазурку з імператором Олександром II. Одружена з Миколою Івановичем Мотовиловим, своїм двоюрідним братом. Жила в м-ку Сорочинцях, часто бувала в с. Кибинцях у поміщиків Вульфертів. 1913 р. жила в х. Озниці Комишанської волості, мала 175 десятин землі. Аліна мала дочок: Зінаїду (1879 – 1970), Софію (1881 – 1966), Віру (н.1885). Зінаїда Миколаївна Мотовилова закінчила медичний ф-т Лозаннського університету, 1915 р. повернулася до Києва, лікарка; була в шлюбі з Платоном Некрасовим; часто їздили в с. Хатки на Миргородщині, де проводили літо; мали старшого сина Миколу (1902 – 1919), який юнаком був на смерть забитий у Миргороді в ЧК шомполами червоних, і молодшого сина, майбутнього письменника Віктора Платоновича Некрасова (1911 – 1987).

Фон-Ерн (Ерн) Микола Антонович (1859 – кінець листопада 1914, х. Солонівщина) – син Антона Миколайовича, дворянин. Одержав середню освіту – закінчив військову школу. По війні 1877 р. вийшов у відставку й поселився в Миргородському повіті. Жив у м-ку В.Сорочинцях, в хуторі Солонівщині й хуторі Ерна Комишанської волості. Власник 285 десятин землі (1913). Титулярний радник (1904), колезький асесор (1908 – 1910), надвірний радник (1913). Громадський діяч, служив по дворянських виборах, був членом Миргородського повітового земського зібрання (1886), головою земського зібрання. Помічник предводителя миргородського дворянства (1907 – 1910). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1896 – 1913). Член Миргородської Дворянської опіки (1896 – 1900). Повітовий земський гласний (1904 – 1910), земський начальник 3-ї дільниці (з 1905 р.), був вибраний дільничним суддею. За родинним переказом, урятував від погрому місцевих жителів-євреїв. Член Миргородського товариства взаємного кредиту (1905). Член Миргородської економічної ради (1911). Подарував земству цінну садибу і будинок для лікарні в В.Сорочинцях, садибу в х. Солонівщині Комишанської волості під народне училище (бл. 1907 р.). З 1901 р. в х. Солонівщині діяла його цегельня, де працювали 5 робітників. 1913 р. жив у х. Ерна. Частину свого майна заповів земству. Помер у х. Солонівщині. Дружина Олександра Яківна успадкувала його маєток. Частину маєтку (179 дес.), яка належала сестрі Аліні Антонівні, здавала в оренду, а їй надсилала гроші. М.А. Фон-Ерн із дружиною мали сина Сергія. Протягом деякого часу родина жила в В.Сорочинцях, згодом мати з сином – у Миргороді.

Фон-Ерн (Ерн) Сергій Миколайович (31.08.1884, с. Великі Сорочинці – 9.01.1938) – син Миколи Антоновича. Закінчив природничий факультет університету, згодом медичний факультет. Дворянин-ліберал, лікар-офтальмолог, працював у Миргородській лікарні, мав приватну практику. Дуже багатий. Мав вищу освіту. Був безпосередньо причетний до відкриття лікувальних якостей миргородської мінеральної води й започаткування Миргородського курорту. Миргородський повітовий гласний (1904 – 1915), член Миргородської повітової училищної ради (1915). Мав цегельню (2 робітники) в хуторі Солонецькому (Солонівщині) Комишанської волості. Опікун двокласної земської школи в с. Попівці й Солонівщинської початкової народної школи (1914 – 1916). На Миргородщині його знали також як Герена (Фон-Герена). Наприкінці XIX – на початку XX століття розвів за Миргородом, по шляху на Комишню, великий садок, ягідник, виноградник, пасіку (збереглася назва «Геренів садок»). Після жовтневого перевороту садок було сплюндровано, хутір Ерна спалено. Після 1917 р. жив у Миргороді на вулиці Больничній (нині вул. Лазоренка, біля сучасного стадіону). Приятелював із миргородським лікарем К.І.Горяновим, священиком М.Г.Базилевським. Як офтальмолог мав величезну популярність серед населення, до нього завжди стояли черги хворих із далеких країв. За свідченням родичів, був скнарою, однак миргородці свідчили, що незаможних хворих він лікував безплатно. За радянських часів, намагаючись відвернути загрозу закриття Успінського собору в Миргороді, віддав свої кошти на сплату великого податку, який було накладено владою на храм. 1929 р. був санітарним лікарем Миргородського повіту. Під час голодомору 1932 – 1933 рр. збирав відомості про загиблих. Зазнав переслідувань від радянської влади за релігійні переконання. 25 жовтня 1937 року був заарештований, 27 грудня засуджений до розстрілу. Реабілітований посмертно 1989 р. Одруженим не був, дітей не мав.

Фон-Ерн Сергій. 1933 р.

Літ.: Дворянский адрес-календарь на 1897 год. – СПб., 1896. – С. 14, 254; Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С. 107, 108; Адрес-календарь, 1900. – С.7; Постановления МУЗС. – 1884. – С.72; 1897. – С.208; 1914. – С. 458; 1915. – С.2-3; 1916. – С. 1, 155; Земская медицина. – С.19; Списки дворян, 1913. – С.9; Списки лиц. – С. 1 – 6; Врачебно-санитарная хроника. – Вып. 1-3. – Миргород, 1915. – С.59; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 96, 156; Її ж. Миргородський лікар-гуманіст Фон-Ерн // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 29 вересня. - № 40. – С. 9; Реабілітовані історією. Кн. 2. – С. 459; Розсоха Л. Історія дворянського роду з Миргородщини // Прапор перемоги. – 2015. – 31 липня. – № 31. – С.6; Її ж. – Предківщина. – С. 45-49; Воспоминания С.Н.Мотовиловой [Електронний ресурс] / Режим доступу: http: // www.famhist.ru

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 8; Алфавит дач. – Арк. 63.

Фон-Принтці (Принтці).

Принтц Карл Іванович – лікар, доктор медицини, в 1827 - 1827 рр. обслуговував недужих дворян у кибинській і яреськівській садибах Д.П.Трощинського. Дружина Катерина Миколаївна.

Фон-Принтц Микола Густавович.

Фон-Принтц (Фон-Принц) Микола Густавович (1836 – 3.05.1905) – дворянин, землевласник Миргородського повіту. Закінчив школу правознавства. На службі в Міністерстві юстиції з 1854 р. З 1877 р. – сенатор в касаційному департаменті, з 1896 – в департаменті Герольдії. Жив у Петербурзі. Миргородський повітовий земський гласний, дільничний санітарний опікун 4-ї медичної дільниці (1874 – 1878). Більшу частину життя проводив поза Миргородським повітом. Таємний радник (1878 – 1893), дійсний таємний радник (1898). 1883 р. його родина брала участь у Полтавській сільськогосподарській виставці. Чимало зробив у справі самодопомоги в середовищі дворянства: пропонував запровадити страхування поміщицьких садиб, с/г інвентарю. Опікувався влаштуванням притулків для літніх людей, створенням повітових початкових училищ. Намагався запровадити в гімназіях викладання курсів сільськогосподарського профілю. Був власником цегельні. Дружина Ганна Вікторівна. Діти: Катерина (в шлюбі Гулькевич, див.), Юлія, Надія (всі народилися раніше 1898 р.). До кінця XX ст. збереглося село (хутір) Принцеве – за 3 км на схід від с. Сагайдака.

Ганна Вікторівна – дружина Миколи Густавовича. В 1860-их рр. мала землі в дачах с. Федунки: при х. Принтців – 1274 і 53 дес., при х. Яновому – 11 дес.; у Грузько-Говтв'янських хуторах – 56 дес.; у дачах м-ка Яресьок (у лісовій частині, за Казенними могилами) – 27 дес.; у х. Тух – 30 дес., в урочищі Гузівщині – 18 дес. Разом із Парфентієм Олександровичем Порпурою в 1860-их рр. мала 100 дес. землі в с. Молодиківщині (у дачах с. Федунки). 1885 р. тимчасовозобов'язані селяни хуторів Тух і Жабокриків викупили в неї земельні наділи. В 1880-их рр. була опікункою народного училища в с. Молодиківщині Яреськівської волості. Була жива 1896 р.

Фон-Шліхтинг (Фон-Шліхтин) – див.: Шліхтин.

Фон-Штофель (Штофель, Штоффельн, Штофельн) Карл Федорович – син генерала Федора (Фрідріха) Фон-Штофельна (? – 1747), що походив із німців, і його дружини Анни. Закінчив кадетський корпус, служив у регулярних військах Українського корпусу і в ландміліційних полках Української лінії. В 1725 – 1726 рр. мав звання капітана, підтримував приятельські стосунки з Данилом Апостолом і його синами Петром і Павлом. 1732 р. – генерал-квартирмейстер, очолював комісію зі складання реєстру маєтностей і, зокрема, млинів Задніпря на території Миргородського полку. Відзначався негативним ставленням до Запорізької Січі. З 1762 р. – генерал-майор. Власник значних маєтностей. У 50-х рр. XVIII ст. мав 18 сімей посполитих у с. Скубіївці Крилівської сотні Миргородського полку. Володів маєтком у с. Вознесенському на Черкащині. Був у другому шлюбі з Якилиною (Акулиною, Акилиною) Іванівною Апостол (? – 15.02.1780), удовою Павла Івановича Апостола (див.). Вона похована в Москві, в соборній церкві Донської Божої Матері. Карл мав доньку Анну від першого шлюбу. Вітчим Катерини Павлівни Апостол (див.). Помер між 1769 і 1774 рр. у Козелецькій фортеці Української лінії внаслідок паралічу.

Фон-Штруве – полковник, 1942 р. польовий комендант у Миргороді, мав 66 літ. Учасник Першої світової війни.

Форфацькі (пор.: Парфацькі).

Фостенко (Хвостенко?) – омельницький сотник Миргородського полку (1711).

«Француз» (прізвище чи національність?) – управитель маєтку Трохимовських у м-ку Сорочинцях (1832).

Фрейдини.

Фрейдин – житель Миргорода (поч. XX ст.), входив до складу дирекції Миргородської громадської бібліотеки (разом із Рубцовим, Єлагіним, Шоттом).

Фрейдін (Фрейдіна) Авігаіль (в рукописному документі – Авігайла) Євзерівна – жителька Миргорода, єврейка. 1916 р. мала в центрі міста (вул. Гоголівська, № 121) садибу: дуже заможний будинок (оцінений в 4500 крб.), 9 номерів торгових лавок, сарай. За перших років радянської влади її будинок (на той час мав № 131) був націоналізований.

Фреймани.

Фрейман Мордхо – купець 3-ї гільдії, ратман Миргородської міської ратуші (1850).

Фрейман – купець у Миргороді (1882).

Фреймани – брати, 1912 р. мали в Миргороді фабрику олійних фарб, лаків і оліфи.

Фрейман Г. – міщанин, 1913 р. вів у Миргороді на базарі торгівлю лако-фарбовими товарами.

Фрейман [И.] – 1913 р. торговець шкіряними товарами на миргородському базарі.

Фрейман Іцько (Іцхак) Мордухович – житель Миргорода, до 1917 р. мав будинок середньої заможності на вул. Новопрокладеній (нині вул. Андреєва), № 5. За перших років радянської влади будинок був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований.

Фрейман М. – торгував галантерейними товарами в Миргороді на базарі (1913).

Фріден (за іншими даними, Фрідман) Меєр-Лейб, син Гершка – міщанин Миргорода, помічник равина, раввин в єврейському молитовному будинку (1899 – 1901).

Фрідрікевич Григорій Григорович – дійсний статський радник. З 1765 р. – чоловік Ганни Яківни Чарниш (див.: Чарниші).

Фріч – зондерфюрер, начальник відділу пропаганди в Миргороді (1942).

Фроги.

Фрог – фельдшер у Миргородському повіті (до 1869 р.), опікувався населенням Шишацької й Баранівської волостей. У січні 1869 р. перейшов на службу до Гадяцького повіту.

Євна Фрог.

Фрог Євна Зельманович (? – 28.10.1941) – міщанин Миргорода, найпопулярніший у місті фотограф, винахідник. На рубежі XIX – XX ст. мав фірму «Є.Фрог і сини» й фотосалон у Миргороді на власній садибі в центрі міста; 1916 р. адреса садиби була: вул. Гоголівська, № 104 (нині це територія між супермаркетом «Сільпо» й готелем «Україна»). Вів на Гоголівській вулиці торгівлю годинниками і виробами з золота. За даними довідника 1910 р., фотосалон Є.Фрога був також на вулиці Багачанській (це південна частина нинішньої вулиці Гоголя). За фотороботи фотограф був удостоєний Срібної медалі на Імператорській виставці 1907 р. у Ростові-на-Дону. За перших років радянської влади його заможний будинок (оцінений в 1800 крб.) на вул. Гоголівській, № 104, був націоналізований. Є.Фрог зафіксував унікальні речі зі склепу гетьмана Д.Апостола в Сорочинській Преображенській церкві (20-і рр. XX ст.). Мав численну родину. Розстріляний нацистами в Миргороді разом із іншими жителями єврейської національності, похований у братській могилі на північній околиці міста. Чимало його світлин збереглося в музеях і родинах Миргорода.

Фрог Ейгудіс – 1912 р. була ученицею 6 класу Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Фрог Г.Г. – 1915 р. випускниця Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської.

Фроги – три чоловіки, жителі Миргорода, євреї. Розстріляні німецькими карателями в Миргороді 28.10.1941 р. Поховані в братській могилі.

Фрог Іда – жителька Миргорода. Розстріляна німецькими карателями в Миргороді 28.10.1941 р. Похована в братській могилі.

Фрог Хіля Абрамівна (1901 – 28.10.1941) – жителька Миргорода. Розстріляна німецькими карателями в Миргороді. Похована в братській могилі.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1870. – С. 53; Постановления МУЗС. – 1899. – С. 249; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 314; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 352 - 354.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр. 1, арк. 1 зв.; МКМ. ОФ. – Інв. № Д-11, Д-507.

Фролов Микола Олексійович (1923 – 1.11.2011) – учасник визволення Миргородщини від нацистських загарбників. Почесний громадянин м. Миргорода.

Фролови-Багреєви – дворяни.

Фролов-Багреєв – бригадир, у 1747 – 1751 рр. проводив численні слідства за скаргами на козацьких старшин у полках Лівобережної України.

Петро (XVIII ст.) – генерал.

Яків – генерал-лейтенант. Його підпис, серед інших офіцерів, стоїть на указі Державної Військової Колегії про відставку поручика князя Давида Гурамішвілі від 6 липня 1760 р.

Олексій Петрович (бл. 1750 – 1829) – військовий діяч. Розпочав службу сержантом у Ямбурзькому карабінерному полку. 1770 р. – секунд-майор, 1788 – полковник. Бригадир (1793), при відставці (1797) – генерал-поручик. Брав участь у російсько-шведській війні 1788 – 1790 рр. та в придушенні польського повстання 1794 р. Кавалер ордена св. Володимира 3 ступеня (1794). Член масонської ложі «Мінерва» (1785), мав ступінь посвячення «майстер стільця ложі». Власник маєтків у Прилуцькому та інших повітах Чернігівської губернії, зокрема, в с. Локні й у с. Локнистому (1812). Жив також у с. Савинцях Миргородського повіту – родовому маєтку своєї дружини Агрипини Павлівни (1761 – ?), з дому Кочубей (їхній шлюб у Полтаві 9.01.1781 р.; за деякими даними, він викрав свою наречену таємно). А.П.Фролова-Багреєва – сестра В.П.Кочубея (1768 – 1834), відомого державного діяча, графа, віце-канцлера, міністра внутрішніх справ, голови Державної ради. Мала підданих у Савинцях – 563 душі чоловічої статі (1796). Жила в Савинцях у 1806 – 1813 рр., а також у інші роки. Фролови-Багреєви утримували в Савинцях садибний кріпацький театр (мали театр і в Прилуцькому повіті). Внесені до 1-ї частини книги дворянських родів Полтавської губернії. З дітей відомі Олександр і Віктор.

Олексій Фролов-Багреев.

Володимир Петрович (перша половина XIX ст.) – полковник.

Олександр Олексійович (1783, с. Локня – 11.09.1845), син Олексія Петровича, жив, здебільшого, в Петербурзі. З 1802 р. служив у колегії іноземних справ, при Берлінській місії. З 1806 р. за власним бажанням пішов служити до земського війська під орудою головнокомандувача кн. Прозоровського. Учасник війни 1812 р. Чернігівський губернатор (1818 – 1824). Був членом ради міністра фінансів. Управитель Державного позикового банку (1826 – 1834), сенатор (із квітня 1834 р.). Дійсний статський радник. Бував у брата Віктора в Савинцях. Дружина (шлюб 16 серпня 1822 р.) – Єлизавета Михайлівна Сперанська (5.09.1799 – 28.03.1857), донька графа М.М.Сперанського, відомого російського державного діяча, статс-секретаря Олександра I, одна з найвидатніших жінок свого часу. Є.М.Сперанська – авторка віршів і прозових творів, написаних російською, французькою та німецькою мовами, серед них: «Чтение для малейших детей» (СПб., 1828), «Ein Kosaken-Czar. Dramma» (Прага, 1855), роман «La vie de chateau en Ukraine» (1857) та ін. Мала в Петербурзі літературний салон, де бували О.Пушкін, М.Карамзін, К.Брюлов, А.Міцкевич. Подружжю Фролових-Багреєвих належав маєток Бурімка Золотоніського повіту, який раніше був у власності канцлера князя О.А.Безбородька. В своєму маєтку влаштувала кілька притулків. Часто бувала в с. Савинцях Миргородського повіту в родичів. Подружжя мало двох дітей: Михайла (? – 1844), загинув на дуелі на Кавказі; Марію (1826 – ?), одружена з Родіоном Кантакузеном, жили в Золотоніському повіті.

Агрипина (Аграфена) Фролова-Багреева.

Віктор Олексійович (бл. 1791 – не раніше 1860) – син бригадира Олексія Петровича. На службу вступив 1807 р. юнкером лейб-гвардії Єгерського полку. 1810 р. прапорщик, 1813 – поручик, 1817 – капітан, 1819 – полковник. 1823 р. служив чиновником особливих доручень при новоросійському генерал-губернаторі. 1828 р. – генерал-майор. Був у походах і боях: у серпні 1812 р. – проти французьких військ при Смоленську, за що одержав орден св. Анни; 24 і 26 серпня 1812 р. – в генеральній битві при Бородіні, де був поранений у щоку з пошкодженням щелепи, одержав контузію, був нагороджений Золотою шпагою з надписом «За хоробрість»; 1813 р. – в поході на Варшаву і Прусію. Був у боях під м. Пірною, Лейпцигом та ін., мав багато поранень. Нагороджений орденами, мав медаль за взяття Парижа 1814 р. В 1829 р. – командир 4-ї учбової бригади військових кантоністів. Звільнений від служби 18 грудня 1833 р. «за ранами ..., з мундиром і пенсіоном повного окладу». Жив у с. Савинцях, де успадкував від матері дерев'яний будинок і 545 душ селян (1849), був власником селян у хуторах. Мав будинок у Полтаві, який 1852 р. продав генералові О.Забаринському. Володів також маєтком у Чернігівській губернії. Дружина – княжна Олександра Петрівна Прозоровська, донька генерал-майора князя Петра Олександровича Прозоровського і Софії Іванівни, з дому Скоропадської. За Олександрою Петрівною було 350 душ селян у Сосницькому повіті Чернігівської губернії. Фролови-Багреєви мали дітей: Софію, Олексія і Петра. (На нашу думку, у Віктора Олексійовича бував Микола Васильович Гоголь, який згодом використав елементи побуту в садибі Фролова-Багреєва для опису інтер'єру вітальні Собакевича в поемі «Мертві душі»).

Олексій Вікторович (20-і рр. XIX ст. – 21.05.1853, м. Палермо, Італія) – син Віктора Олексійовича. 1834 р. був пажем при імператорському дворі. Штабс-капітан імператорської лейб-гвардії. Помер в Палермо, де служив від Міністерства іноземних справ Росії. У шлюбі не був.

Петро Вікторович (? – раніше 1913) – син Віктора Олексійовича. 1834 р. був пажем при імператорському дворі. Поручик. Жив на Чернігівщині й на Полтавщині: 1855 р. в с. Локнистому, 1859 – в Чернігові, згодом – переважно в с. Савинцях Миргородського повіту, а також у м. Вознесенську Херсонської губернії. В 1860-их рр. мав біля Савинців 1374 дес. землі, із них 788 дес. в урочищі Довгалівський луг. Володів у селі водяним млином, що діяв «с древних лет», де працювали 6 робітників. 1860 р. мав у Савинцях кінний завод на 10 маток. Того самого року збудовано цегельню (4 робітники). 1871 р. коштом П.В.Фролова-Багреєва в селі було споруджено нову муровану Вознесінську церкву. Був почесним мировим суддею Миргородського повіту (1874 – 1884), опікуном Савинцівського початкового народного училища. 1900 р. разом із дружиною влаштував у Савинцях приймальний лікарняний покій. Володів землею і лісом біля містечка Лютеньки. Дружина – Софія Вікторівна, здобула освіту в інституті шляхетних панн; із 1895 р. була опікункою Савинцівського народного училища. Мали доньку Олександру.

Софія Вікторівна – донька Віктора Олексійовича, дворянка Полтавської губернії.

Олександра Петрівна (бл. 1854 – ?) – донька Петра Вікторовича, власниця економії в с. Савинцях на початку ХХ ст. 1913 р. постійно жила в Полтаві; в її савинцівському маєтку було 1302 десятини землі. Після жовтневого перевороту 1927 р. з савинцівської садиби Фролових-Багреєвих до Миргородського краєзнавчого музею надійшло чимало цінних експонатів: бібліотека XVIII – XIX ст., колекція середньовічної зброї, твори живопису, речі дворянського побуту тощо.

Літ.: Список кавалерам российских императорских и царских орденов всех наименований за 1832 год. – Ч.3. – СПб., 1833. – С.91; Памятная книжка, 1875. – С.132; Семейная хроника. Записки Аркадия Васильевича Кочубея (1790 – 1873). – СПб., 1890. – С. 5 – 19; Модзалевский. – Т.2. – С.538; Постановления МУЗС. – 1900. – С.211; Отчет МУЗУ. – 1908. – С.76; Клировая книжка. – С.419; Списки дворян, 1913. – С.9; Списки лиц. - 1 – 6; Черейский. – С. 470 – 471; Энциклопедический словарь. Издатели Ф.А.Брокгауз, И.А.Ефрон. – Т.XXXVI-а. – СПб., 1902. – С.811; Лукомський Г. З української художньої спадщини. – К., 2004. – С. 170; Розсоха Л. Фролови-Багреєви: До історії дворянських родів і поміщицьких садиб на Миргородщині // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип. 2. – Полтава, 2001. – С.90 – 104; Її ж. Книжка і театр на Миргородщині // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип. 3. – Полтава, 2002. – С. 113 – 156; Її ж. Садибний театр на Миргородщині за гоголівських часів // К.С. – 2003. – № 5. – С. 166 – 175; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – К.: ТОВ «ВБ Аванпост-прим», 2009. – С. 229 – 235, 270 – 273.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; МКМ. ОФ. – «Документи Фролових-Багреєвих».

Фуґлі (Хуґлі).

Хуґоль Гаврило – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Фуґлі (Хуґлі) – козаки, 1781 р. володіли трьома хуторами (1, 1 і 2 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку. (В «Описах Київського намісництва 70 – 80 років XVIII ст.» – К., 1989 – це прізвище вказане неправильно: Фудлі).

Фуґоль Кирило Трохимович – у 1867 – 1902 рр. псаломщик Успінської церкви с. Остапівки Миргородського повіту.

Фуґоль Михайло – 1875 р. комишанський волосний старшина.

Фуголь (Фуґель) Іван М. – землевласник, жив у хуторі Фуґля Комишанської волості, 1911 р. мав там показове поле.

Фуґоль Павло Михайлович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Фуґлів Комишанської волості, мав 23 десятини землі.

Фуґоль Гаврило Федорович (бл. 1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 26 десятин землі.

Фуґоль Прохор Григорович (1888 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Фуґлів, мав 15 десятин землі.

Фуґоль Гаврило, житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Фуголь Євдокія Володимирівна – жителька х. Вірьовчиного. Після 1945 р. була засуджена за ст. 58 (ворожа діяльність, шкідництво) на 10 р. за те, що 1941 р. під час евакуації колгоспної худоби з Миргородщини вчинила невідповідний догляд худоби поблизу м. Харкова. Одержала 10 років заслання до Магадану. Одружена з Йосипом Савовичем Віташем (із родини розкуркуленого селянина з с. Попівки). Мати відомої миргородської спортсменки-альпіністки Анастасії Йосипівни Дойнікової (1939 р. н., з дому Віташ), яка під час материного ув'язнення перебувала в дитбудинку в с. Верхній Будаківці.

Фуголь Мотря Федорівна (у шлюбі Деркач) – близько 1945 р. працювала вчителькою в дитячому будинку в с. Верхній Будаківці й у школі в с. Шульжанах.

У Комишанській волості існували кілька хуторів Фуґлів.

Фукало – дописувач газети «Червона трибуна» (1932).

Фурманенко Карпо – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Фурси (Фурсенки, Хурси, Хурсенки).

Хурсенко Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Хурсенко Яків – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).

Хурса Іван із братами Гордієм та Іваном – «можнійші» козаки с. Черевок Миргородського полку (1723).

Хурса Гордій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Хурса Омелько – посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718). Він же Фурса Омелян, козак с. Портянків Сорочинської сотні (1723). В реєстрі 1732 р. Омелько Хурса записаний другим після отамана села.

Хурсенко Іван – 1738 р. виборний козак у с. Черевках, малоґрунтовий.

Фурса Іван – значковий товариш (1773), мав землю в Зіньківському повіті.

Фурса – військовий товариш, 1781 р. був співвласником хутора в 1-й Ковалівській сотні Гадяцького полку.

Фурса Іван – козак, власник частини с. Ковалівки Миргородського повіту (1787).

Хурсенко Охрім – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Фурсенко Іван Карпович – корнет, житель с. Черевків (1794). Дружина Марфа Степанівна. Син Петро (нар. 1794, хрещеними батьками були Семен і Уляна, син і донька Данила Никифоровича Чарниша).

Фурсенки – кілька сімей у с. Зуївцях, які традиційно займалися щетинницьким промислом (2-а пол. XIX ст.).

Фурсенко Герасим Дмитрович – козак, у 1864 – 1870 рр. мав землі в с. Черевках (22 дес.) та в дачах села – в урочищах Захороллі (51 дес.) і Писарщині (18 дес.).

Фурсенко Тимофій Герасимович (бл. 1840 – ?) – козак, жив у с. Черевках, церковний староста Преображенської церкви (1902). 1913 р. мав 78 десятин землі.

Фурсенко Михайло Тимофійович – козак, із 1892 р. опікун Черевківського початкового народного училища Миргородського повіту.

Фурсенко Филимон Тимофійович (1855 – ?) – козак, черевківський житель, у 1903 –1904 рр. – миргородський повітовий гласний. 1905 р. був членом Миргородського товариства взаємного кредиту. 1913 р. володів 47 десятинами землі. 1915 р. мав у с. Черевках цегельню, де працювали 4 робітники.

Фурсенко Сергій Тимофійович (бл. 1862 – ?) – козак, жив у с. Черевках, 1913 р. мав 90 десятин землі.

Фурсенко Михайло Тимофійович (бл. 1866 – ?) – козак, жив у х. Долині Зуївської волості, 1913 р. мав 108 десятин землі.

Фурсенко Павло Федорович (бл. 1881 – ?) – козак, жив у х. Долині Зуївської волості, 1913 р. мав 20 десятин землі.

Фурсенко Прокіп Якович (бл. 1887 – ?) – козак, жив у с. Черевках, 1913 р. мав 31 десятину землі.

Фурсенко (либонь, один із вищеназваних) – багатий козак, до 1917 року збудував вимощену дорогу («кам'янку») між селами Черевками і Бакумівкою.

Фурсенко Галина – випускниця 2-го випуску Миргородської жіночої приватної гімназії Н.Грановської (1906).

Фурсенко Надія Михайлівна – жителька с. Черевків. 1910 р. навчалася в м. Лубнах, у 2 класі Лубенського єпархіального жіночого училища. Її сестра (можливо, двоюрідна) – Анастасія Свиридова з с. Черевків.

Фурсенко Василь М. – син багатого селянина. З 1914 р. по 1918 р. – учень В.Сорочинської учительської семінарії, однокласник І.Майстренка (див.). Пішов до денікінського війська.

Фурса (він же Хурса, Фурсенко) – син заможного селянина з с. Черевків, офіцер царської армії. Керівник селянського повстанського загону, який 1919 р. діяв проти більшовицької влади в лісах на Миргородщині, в селах Зуївцях і Черевках. Загін був добре озброєний, мав кулемет. Влаштовував виступи селян кількох сіл проти більшовицької влади. Загін був ліквідований протягом одного дня 1919 р. об'єднаними силами червоних (комуністичним загоном М.Шастуна, батальйоном ЧОП, кавалерійським ескадроном башкирів і загоном хомутецького комнезаму).

Фурсенко Йосип Трохимович – у липні 1919 р. був головою Черевківського селянського викому.

Фурсенко Филимон Сергійович (1898, с. Черевки – ?) – колгоспник у с. Черевках (за ін. даними, в колгоспі ім. Петровського). 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Фурсенко Костянтин Гнатович (1912, с. Черевки – ?) – із селян, мав початкову освіту, жив у с. Черевках. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Фурсенко Анастасія – жителька Миргорода. Застрелена німецькими солдатами у квітні 1943 р. за відмову віддати харчі. Похована на миргородському міському цвинтарі.

Фурсенко Федора Іларіонівна (1890 – 1943) – жителька Миргорода, застрелена поліцаєм у липні 1943 р. Похована на старому цвинтарі м. Миргорода.

Хутір Фурсенків існував між с. Бакумівкою і х. Гаюновим-Пащівським.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 276, 286; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1894. – С. 160; Клировая книжка. – С. 314; Адрес-календарь, 1904. – С. 3; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 125, 253; Майстренко І. Історія мого покоління. – С. 15; Полтавщина. – С. 360; Швидько. – С. 39, 175; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають (Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади) // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С.140 – 156; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 397; Присяга М.п. 1732 р. -С.39.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 53; Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – II, 4802. – Арк. 1 зв.; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 20 зв.; МКМ. ОФ. - № 9916 / р-7822; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка; Спогади М. Шастуна. – Рукопис. – 1959 р.; Приватний архів миргородського лікаря О.Кондри.

Х

Хаборський Ілля Іванович – священик Миргородського повіту. Народився в с. Дем'янці Переяславського повіту. Закінчив курс філософії. На початку XIX ст. служив дияконом у Покровській церкві с. Портянків, з 1817 р. став там священиком, служив понад 20 років. Жив бідно, мав суворий характер, не завжди знаходив порозуміння з парафіянами. В літньому віці протягом року мандрував святими місцями України й Росії, по поверненні прожив удома 3 роки. 1836 р. передав парафію своєму зятеві Григорію Олекс. Крем'янському. Помер у віці 80 р. у полтавському шпиталі.

Хавер (Хавор) Яків – козак Говтв'янської сотні (1718).

Хавин [А.М.] – міщанин, 1913 р. мав у Миргороді на базарній площі торгівлю галантерейними товарами, шапками і капелюхами, був власником магазину взуття на базарі.

Хаєцький Люціян Йосипович – дворянин, близько 1864 – 1871 рр. володів 209 дес. землі в х. Куцівщині Миргородського повіту.

Хазанович Герш Нахманович – міщанин Миргорода, до 1917 р. мав на вул. Дворянській (згодом Свидницькій), № 18, невеликий будинок. За перших років радянської влади будинок був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований.

Хаїмовичі (Хаймовичі).
Хаймович Мойша Беніамінович – міщанин Миргорода, скарбник єврейського молитовного будинку в місті (1901).
Хаїмович М. – 1913 р. мав у Миргороді на базарній площі торгівлю бакалійними товарами.

Хай Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Хайли (Хайленки).
Хайленко Лук'ян – житель Сорочинської сотні (1718).
Хайло Корній (у публікації Г.Швидько – Хабло) – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Халецький Харко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Халимоненко Яким – наказний сотник Омельницької сотні Миргородського полку (1732), за часів дійсного сотника Григорія Остроградського. Ймовірно, був сотенним хорунжим у 1741 – 1742 рр.

Халяви, Халявки (Холявки).
Халявин Семен – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).
Халявка (Холявка) Савка – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Хамардюк А.П. – 1917 р. видав у миргородській друкарні Ш.Шик збірку віршів «Перед зірницею» і книжку «Що треба знати всім, а особливо хліборобам і агрономам про аграрне (земельне) питання».

Хамула Юсько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Хамхути (Хамхутенки).
Хамхутенко Савка з братом Степаном, Хамхутенко Никифор із сином Павлом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Ханасевич Іван – говтв'янський городовий писар Миргородського полку (1723).

Хандоґії (Хандіжки, Хандоженки).
Хандоґій Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Хандоґій Мисько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Хандіжка Лук'ян – посполитий у с. Перевозі Сорочинської сотні (1718).

Хандоженко Трохим – заможний посполитий у м. Городищі Миргородського полку (1723).

Хандожка Федір – убогий посполитий у Хорольській сотні Миргородського полку (1723).

Хандоженко Федір – міщанин Говтв'янської сотні (1732).

Хандожко (зросійщена форма Хандошкін) Іван Остапович (1747, с. Перевіз Миргородського полку – 1804) – талановитий скрипаль, композитор, диригент, педагог, збирач народних пісень. Був кріпаком родини Муравйових-Апостолів. Відпущений із кріпацької неволі Іваном Матвійовичем Муравйовим-Апостолом. У Миргородському повітовому суді велася справа з цього приводу. З початку 60-х рр. XVIII ст. служив камер-музикантом при імператорському дворі в Петербурзі, викладав у Академії мистецтв. За деякими даними, близько 1788 – 1789 рр. працював у Кременчуці, де очолював хорову капелу. Зачинатель російської скрипкової школи, відомий віртуоз, імпровізатор. Автор численних скрипкових творів, сонат, варіацій на теми російських пісень та інших музичних творів.

Літ.: Калюжний І. Культурно-історичні пам'ятники на Миргородщині // Червона трибуна. – 1954. – 3 грудня; Ямпольский И. Скрипичное творчество И.Е. Хандошкина // Советская музыка. – 1947. – № 3; БСЭ. – 2 изд. – Т. 46. – М., 1957. – С.54; Кузьмин А.И. У истоков русского театра. – М., 1984. – С. 41.

Ханки – поширене здебільшого в В.Сорочинцях прізвище козаків, рідше – дворян і селян.

Ханко Остап Васильович – дворянин, житель Сорочинців, 1810 р. одружився з Євдокією Костянтинівною Сидоренко, підданою графа І.В.Гудовича.

Кирило – козак, житель Сорочинців. Його донька Марія (нар. бл. 1823 р.) 1844 р. одружилася з дворянином с. Портянок Михайлом Панасовичем Ростовським (нар. бл. 1821 р.).

Максим – козак у Сорочинцях. Його донька Марія (нар. бл. 1825 р.) 1844 р. одружилась у Сорочинцях із дворянином із с. Портянок Корнієм Андрійовичем Ростовським (нар. бл. 1816 р.).

Лука – дворянин у Сорочинцях (1841).

Єлисей Якович – 1912 р. церковний староста Успінської церкви м-ка Сорочинців за священика М.Прочаєва.

Максим Васильович (бл. 1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 20 десятин землі.

Сергій Данилович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Сорочинської волості, мав 38 десятин землі.

Максим Єлисейович (1890, с. Великі Сорочинці – 15.02.1930) – походив із селян, освіту здобув у Сорочинській учительській семінарії як стипендіат Миргородського повітового земства (до 1910 р.). З 1911 р. учитель Зубівського двокласного училища, з 1921 до 1923 р. вчителював у В.Сорочинцях. У 1924 – 1925 рр. – священик у с. Ярмаках. З 1927 р. настоятель Покровської церкви в селищі Градизьку Кременчуцького округу. Закликав до об'єднання українців навколо УАПЦ. Був заарештований 1 вересня 1929 р., засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований 1989 р. Дружина Валентина Тихонівна (1895 – ?), діти Борис, Юрій, Нонна.

Іван Васильович (бл. 1900 – ?) – житель Сорочинців 1925 р.

Федір Васильович – 1935 р. навчався в Сорочинському педтехнікумі, активний учасник драмгуртка. Грав у військовому духовому оркестрі (1936).

Ханків хутір існував у Сорочинській волості.

Літ.: Постановления МУЗС. – 1910. – С. 283; Отчет МУЗУ. – 1912. – С. 323; Справочная клировая книга. – С. 174 – 175; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 401; Репресовані діячі УАПЦ. – С. 101.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 50; Спр. 186. – Арк.72; Спр. 187. – Арк. 33 зв., 36 зв.

Харапуда Іван – 1666 р. міщанин с. Зубівки.

Харечки (Харечченки).

Харечко Лук'ян – 1700 р. сотник Шишацької сотні Миргородського полку.

Харечко Трохим – козак Шишацької сотні (1718).

Харечко Максим – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Є також у спискові 1732 р. (в публікації Д.Вирського хибно – Харенко).

Харечченко (Харетченко) Гарасим – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Харечков Павло – капітан. Сини: Петро, Василь. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1844 р.

Харечко (Харечков) Василь – 1851 р. закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус. Дослужився до полковника артилерії. Помер 1889 р.

Харечко – поміщик у Шишаках (1861).

Харечко Герасим Герасимович – дворянин, близько 1861 – 1865 рр. його спадкоємці мали 57 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах.

Харечко – поміщик у Миргороді. Серед миргородців зберігся переказ про те, що в його садибі на вулиці Сорочинській в середині XIX ст. зупинявся Тарас Шевченко під час перебування в Миргороді. Ймовірно, це Олексій Герасимович або Семен Герасимович Харечко (див. нижче).

Харечко Олексій Герасимович – титулярний радник, пристав 2-го стану Миргородського повітового поліційного управління (1864 – 1865).

Харечко Семен Герасимович (? – близько або після 1887) – житель Миргорода, дворянин. 1864 р. – колезький асесор, у 1871 – 1887 рр. надвірний радник. Скарбник Миргородського повітового скарбництва, очолював його (1864 – 1887); служив разом із Панасом Рудченком (П.Мирним) у Миргороді. Помер у чині колезького радника. Мав 2 будинки (більший і менший) у Миргороді на вул. Сорочинській, № 61, що на розі вулиць Сорочинської й Шапочанської. За перших років радянської влади обидва будинки були націоналізовані. Стара дворянка Хареччиха у 30-х рр. ХХ ст. ще була жива; влада залишила їй лише частину будинку, в іншій же частині розміщалися різні заклади й установи, зокрема, до Другої світової війни – лісопильний завод, по війні – дитячий будинок. На початку ХХІ ст. в цих двох старих будинках розміщався районний відділ освіти (на той час за адресою: вул. Сорочинська, № 53). Будинки були знесені в 2012 – 2013 рр.

Харечко Кіндрат Герасимович – титулярний радник, бухгалтер Полтавського губернського скарбництва (1874); служив у Полтаві разом із П.Мирним.

Харечко Олександр Семенович – син колезького радника. Дружина Варвара Петрівна. Їхні діти: Марія, Ольга, Клавдія. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1886 р.

Харечкова (Єлисеєва-Харечкова) Катерина Олексіївна – дружина титулярного радника, близько 1861 – 1865 рр. мала 29 дес. землі при х. Харечковому (групи Грузько-Говтв'янських хуторів) і 132 дес. – в урочищі Бужинщина на р. Говтві.

Харечкова Агафія Григорівна – дружина поручика, 1864 р. мала 55 дес. землі при р. Говтві (в Грузько-Говтв'янських хуторах) і 214 дес. землі в с. Новоселівці, вимежованому з с. Андріївки (на Шишаччині).

Харечкова Олена Микитівна – дружина колезького секретаря, в 1860-их рр. мала 75 дес. землі в х. Поповій Долині на р. Говтві й 56 дес. – у Грузько-Говтв'янських хуторах.

Харечкина Ольга Олександрівна – дружина колезького асесора, в 1860-их рр. мала 91 дес. землі при р. Овнянці.

Харечко Іван Георгійович (24.06.1857 – ?) – лікар. Походив із дворян. Народився на хуторі між м-ком Шишаками і с. Піщаним (на межі Миргородського й Полтавського повітів). Закінчив Полтавську гімназію і медичний факультет Київського університету (1885). Під час навчання в гімназії, в середині 1870-их рр. був членом полтавського народницького гуртка, створеного Ростиславом Стеблін-Каменським. У 1887 – 1893 рр. служив ординатором військового шпиталю в м. Івангороді. Протягом 2 р. – полковий військовий лікар. Ординатор Полтавського «богоугодного» закладу (1895 – 1905). Лікар внутрішніх і нервових хвороб. У 1904 – 1905 рр. викладав у Полтавській фельдшерській школі курс загальної патології й діагностики; був одним із тих небагатьох викладачів, хто протестував проти покарання учнів школи карцером. Колезький радник (1904). В листопаді 1909 р. відкрив лікарню в Полтаві. В 1904 – 1910 рр. жив у Полтаві у власному будинку на Н.-Полтавській вулиці, 1913 р. – на вул. Стрітенській, 35. За останньою адресою діяв інститут фізичних методів лікування (фізико-терапевтичні кабінети), директором якого він був, а також санаторій д-ра І.Г.Харечка. Приймав хворих у будинку на розі вулиць Шевченка й Стрітенської. На 2 поверсі його будинку на Стрітенській у 1918 – 1920 рр. розміщалася бібліотека Полтавського університету. До кола його знайомих і друзів входили письменник В.Г.Короленко, народники С.Я. Оголевець, лікарі О.О.Волкенштейн і І.А.Зубковський, адвокат В.В.Беренштам. У нього лікувалися також миргородці, зокрема, М.Д.Токаревський. У Полтаві І.Г. Харечко читав лекції про Миргородський курорт (за перших років діяльності цього закладу). Автор кількох науковий праць; його книжка «Краткое руководство общей патологии» перевидавалася кілька разів. Був живий на початку 1920-х років.

Харечко Ксенія Георгіївна – 1904 р. – акушерка в Полтаві.

Харечко – лікар у Миргороді, ймовірно, в першій половині ХХ ст. Дані про нього відсутні.

Харечко Параскева Герасимівна – дворянка м. Полтави (1897).

Харечко – власник хутора Харечка в Шишацькій волості Миргородського повіту (1900).

Харечко Олена (1901, Полтава – ?), в шлюбі Савицька. Генетик-ембріолог, авторка праць із генетики цукрового буряка. З 1944 р. на еміграції в Німеччині, США. Чоловік – В'ячеслав Савицький, її співавтор у виведенні деяких сортів буряка.

Ймовірно, до миргородського роду Харечків належав:

Харичков Костянтин Васильович (1865 – ?) – із дворян Полтавщини. Закінчив Петербурзьку гімназію й фізико-математичний факультет Петербурзького університету. З 1882 р. працював у м. Баку хіміком з дослідження нафтопродуктів. З 1903 р. – магістр технології при Харківському університеті, фахівець у галузі дослідження нафти, учасник V міжнародного конгресу з проблем ужиткової хімії. Автор понад 50 наукових праць.

В Шишацькій волості існували 2 хутори Харечків і хутір Харечкова Балка.

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 94, 95; Памятная книжка, 1875. – С.131; Отчет МУЗУ за 1882 г. – Полтава, 1883. – С. 154; Павловский И.Ф. Исторический очерк. – С. 15; Постановления МУЗС. – Миргород, 1893. – С. 20; ПЕВ. – 1897. - № 22 – 23. – Ч. офиц. – С. 556; Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – С. 216; Вся Полтава и губерния. – Полтава, 1913. – С. 72, 73; Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967. – С. 957; Енциклопедія українознавства. – Т.7; Оголевець А. Про полтавське оточення В.Г.Короленка // Рідний край. – 1999. - № 1. – С. 124; Спогади письменника Павла Маляра; Швидько. – С. 157, 162; Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – С. 169; Її ж. З історії миргородських вулиць. – С. 87-88; Її ж. Перекази про Тараса Шевченка на Миргородщині. – Миргород, 2014. – С. 10-11; Присяга М.п. 1732р. – С. 92.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 58153. – Арк. 48; Алфавит дач. – Арк. 31, 81, 96 та ін.; Архів Миргородського районного відділу освіти. – Інвентарна картка обліку основних засобів.

Харитонови.

Харитонов Давид (1704 – не раніше 1768) – грузинський емігрант. 1737 р. жив у Москві, був дияконом у почті грузинського царя Вахтанга VI. 1753 р. – священик Грузинського гусарського полку. 1768 р. – протопіп, жив на території Миргородського полку, ймовірно, в м-ку Багачці.

Харитонови Іван і Яків – дворяни (либонь, нащадки грузинських емігрантів), у 1860-их рр. мали 1 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Харич Дмитро Денисович (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 38 десятин землі.

Харківські (тобто, жителі Харківки – передмістя Миргорода).

Харківський Ничипор – житель Миргородської сотні (1718).

Харківський Івашко – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Харпаки (Харпаченки).

Харпаченки Василь і Гришко – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Харпак. У реєстрі сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649) записаний «Павло, Харпаків зять».

Хутір Харпачки існував біля с. Кибинців.

Харченки. (Див. також Бець-Харченки).

Костя і Курило – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Антін – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Іван – житель с. (Малих) Сорочинців (1718).

Денис – хорольський сотник Миргородського полку (1691).

Лук'ян – колишній козак Миргородської полкової сотні, який перейшов у посполиті (1723).

Остап – «можнійший з діда і отця козак» с. Ярмаків Миргородського полку (1723). Мав зятя Гордія, козака.

Гарасим – козак куреня с. Ярмаків (1718); козак с. Ярмаків (1723). Його син Зиновій помер у Дербентському поході.

Лесько – козак с. Петрівців (1718). Він же Леонтій, «можний середній» козак с. Петрівців (1723).

Роман із сином Трохимом, Сидір із сином Іваном – усі заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Іван – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723).

Іван і Михайло – піші убогі козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Михайло – заможний посполитий у Миргороді (1723), міщанин Миргорода (1732); належав до розряду цехових людей (1732).

Іван, Мусій, Семен – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723). Семен (згадувався ще 1718 р.) належав до розряду цехових людей (1732).

Савка – посполитий у с. Зубівці (1723), піший.

Кирило – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Іван – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Павло, Василь – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Іван – 1737 р. десятник, служив при ратуші в Миргороді.

Микита – козак Омельницької сотні Миргородського полку (1732). Записаний другим у спискові козацької сотні.

Матвій, Іван – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. (Малих) Сорочинцях.

Гордій – житель с. Ярмаків, козак Миргородської сотні (1732), записаний другим після отамана. 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Ярмаках.

Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із матір'ю-вдовою мали 1 двір, 1 хату. Мав одного підсусідка.

Сава Михайлович (1717 – пізніше 1783) – походив із козаків м. Миргорода, письменний. На службі в Миргородському полку з 1742 р. Хорунжий 1-ї полкової сотні. В 1767 – 1783 рр. сотенний осавул 1-ї Миргородської сотні. Його підписи як свідка стоять на численних документах (купчих) миргородської знаті 1760-х рр. 1774 р. мав 4 підсусідків в урочищі Багачанському. 1781 р. володів хутором Харченка (5 хат) у першій Миргородській сотні Миргородського полку. 1783 р. був власником 11 душ чол. ст. У шлюбі з Софією, донькою Петра Волковського, священика с. Ручок Гадяцького полку.

Харченко – виборний козак, у 1780-их рр. володів хутором у 2-ій Комишанській сотні Гадяцького полку.

Петро (1766 – ?) – значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Степан (Захарович?) (1767 – ?) – на військовій службі з 1779 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1783 р.

Харченко (Харченков) Юхим – у березні 1785 р. служив «в исправлении дел» (тобто діловодом) при миргородському городничому О.Пхеїдзе.

Іван – молодик, житель Миргорода, 29.06.1791 р. обвінчався в церкві с. Шахворостівки з Марією, донькою шахворостівського священика Василя Варвинського.

Павло – у березні 1797 р. служив реєстратором при миргородському городничому.

Харченко – колезький секретар, бухгалтер Миргородського повітового скарбництва (1852).

Павло Петрович (бл. 1859 – ?) – козак Кобеляцького повіту, 1913 р. жив у х. Грицютівщині Багачанської волості, де мав 35 десятин землі.

Федір Петрович – козак Кобеляцького повіту, 1913 р. жив у х. Грицютівщині Багачанської волості, де мав 35 десятин землі.

Харченко В. – житель Миргорода (друга половина XIX – початок XX ст.), власник домашньої бібліотеки; деякі з його книжок зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї.

Харченко І.С. – на початку 1917 р. листувався з І.А.Зубковським (збереглися 3 його листи з Полтави) з приводу фінансування робіт з благоустрою джерела миргородської мінеральної воли.

Харченко М.Г. – кастелянша в Миргородській міській лікарні (1916).

Харченко П.П. – близько 1932 р. вчитель Ромоданівської школи. Репресований наприкінці 30-х рр.

Олександр Трохимович (1886, м. Миргород – 23.07.1938) – походив із службовців, мав початкову освіту. Працював у Миргороді різноробом млина. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Харченко І. – редактор миргородської газети «Червона трибуна» в проміжку між 1930 і 1941 рр. На початку 30-их рр. створив при редакції районний штаб дитячих кореспондентів (голова – Микола Корж).

Харченко П. – голова управи м. Миргорода 1942 р.; у червні – липні 1943 р. бургомістр (голова міста) Миргорода; на деяких документах підписувався як «старшина міста». Влітку 1942 р. видав наказ про повернення миргородським вулицям традиційних народних та історичних назв замість комуністичних, запроваджених більшовиками в 20-их – 30-их роках.

Харченко – начальник фінансового відділу Миргородської міської управи (1941 – 1942). Автор заміток про бюджет і фінансову дисципліну, опублікованих у миргородській газеті «Відродження».

Харченко – начальник фінансового відділу Миргородської районної управи (квітень 1943 р.).

Віктор Олексійович – лікар. Один із співзасновників і директор миргородської медичної фірми «Хатіс» (кінець 80-х – 90-і рр. XX ст.). Разом із лікарем О.П.Тілікіним був засновником, а з січня 1992 р. протягом нетривалого часу – редактором газети «Слово лікаря». На громадських засадах викладав курс медичної психології та соціоніки в Миргородській мистецькій колегії.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Миргородські вісті. – 1943. – 24 червня, 16 липня; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 404; Швидько-2. – С. 88, 109; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 150; Присяга М.п. 1732 р. – С. 32, 71; Розсоха Л. Предківщина. – С. 199-200.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 26, 124 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 308; Ф. 736. – Оп.1.- Спр. 92. – Арк. 52 зв. – 53; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 6. – Арк. 75; Спр. 8. – Арк. 343.

Хаценко Лесько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Хачапурідзе – грузинська дворянська родина в Миргороді.

Ніколоз (? – бл. 1748) – грузинський дворянин (азнаур), на початку 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у Миргороді. Мав дочок Єлизавету і Ганну, які по його смерті виховувалися в Москві у тітки Марії Хачапурідзе, монахині. 1770 р. сестри мали в Миргороді 16 хат.

Єлизавета – донька Ніколоза, одружена з Іваном Антоновичем Грековим (див.). Прабаба Панаса Рудченка (письменника Панаса Мирного). Мала дітей: Якова (дорослий 1785 р.), Віру (доросла 1782 р.), Романа (нар. 1780 р.), Катерину (нар. 1781 р.). Одна із дочок Єлизавети вийшла заміж за колезького реєстратора Івана Гординського, це була баба П.Мирного.

Ганна – донька Ніколоза, одружена з Миколою Тухареловим (див.).

Літ.: Плохинский, Иноземцы. – С. 222; Розсоха Л. Віхи родоводу Панаса Мирного // К.С. – 1999. – № 4. – С.165 – 167; Її ж. Грузини в Україні. – С. 221 – 223.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 1577. – Арк. 1- 4; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 98. – Арк.1; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 102 зв.; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.20 зв.

Хваленки.

Іван – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Іван і Левко – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Хвальки (див.: Фальки).

Хвандистий (див.: Фандистий).

Хвастівці (див.: Фастівці).

Хвединенки (див. також: Фединські).

Хвединенко Ілляш – «можнійший» рядовий козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Юхим і Омелько.

Хвединський Яків – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732). (В публікації Д.Вирського його прізвище відтворене як Хвандиский).

Хведоренки (див.: Федоренки).

Хведченки.

Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Василь – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Мисько – посполитий Шишацької сотні (1718). Він же Михайло з сином Іваном – козаки Шишацької сотні Миргородського полку, що перейшли в посполиті (1723). Іван згадується також 1732 р.

Андрушко – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Хведяєнки.

Хведяєнко Василь – гадяцький городовий отаман (1682).

Хведяєнко Іван з братом Грицьком – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Хвененки (Фененки). Див. також: Хвень.

Хвененко Грицько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Хвененко Павло – козак куреня с. Біликів (1718).

Хвененко Данило – колишній козак с. Обухівки Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Хвененко Андрій – козак Зубівського куреня Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Хвененко Стецько – козак Зубівського куреня (1718).

Фененки – заможні козаки с. Зубівки (1723): Федір із синами Андрієм і Назаром, Степан із братом Андрієм. Стецько Фененко є також у реєстрі козаків села 1732 р.

Хвененко Василь – козак Зубівського куреня (1718). Він же Фененко Василь, козак с. Зубівки, середньої заможності (1723 – 1732). Отаман с. Зубівки (1737). Козак-підпомічник малоґрунтовий у с. Зубівці (1738).

Фененко Роман – козак с. Зубівки, піший (1723).

Фененко Дмитро – козак с. Біликів Миргородської сотні, помер у поході раніше 1723 р.

Фененко Петро – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Хвененко Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Хвененки Іван і Федір – жителі с. Зубівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Хвененки Іван і Гаврило – 1738 р. козаки-підпомічники убогі в с. Зубівці.

Фененко Семен – 1752 р. козак-підпомічник у с. Єрках, піший, убогий.

Фененко Гнат Павлович (1876, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у с. Попівці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Його родину радянська влада серед зими примусово виселила за межі села, до яру. Після звільнення жив у Попівці. 1937 р. засуджений удруге до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Фененко Тимофій Павлович (1879, с. Попівка – ?) – селянин-одноосібник у Попівці. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Попівці, без певних занять. 1937 р. засуджений удруге до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Фененко (Финенко) Микита Семенович (1902, с. Єрки – ?) – із селян, мав початкову освіту, жив у с. Шахворостівці. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Фененко Никифор Семенович (1894, с. Єрки – 8.01.1938) – із селян, мав початкову освіту, житель с. Шахворостівки. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1960 р.

Фененко Андрій Никифорович (1916, с. Трудолюб – ?) – із селян, мав початкову освіту. Червоноармієць. Був заарештований 6 вересня 1941 р., засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Хвенниченко Гарасим – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Хвені (пор. також: Хвененки).

Хвень Павло – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Хвиленко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); записаний серед перших осіб сотні.

Хвилишин Мисько, козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649). (Пор.: Філянські).

Хвилоненки.

Хвилоненко Грицько – курінний отаман Миргородської сотні (1718).

Хвилоненко Данило з братом Василем – 1738 р. козаки-підпомічники в Миргороді, малоґрунтові.

Хвіст Ярема – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). В реєстрі записаний як Хвост.

Хворостини.

Хворостина Яків – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Хворостина Петро – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 - 1732). Миргородський сотенний (городовий) отаман (1735 – 1736). В ревізії Миргородського полку 1738 р. записаний як козак-підпомічник, житель Миргорода, малоґрунтовий. Мав підсусідка Тимоша Кравця.

Хворостиненко Грицько – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Хворостина Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зуївцях.

Поблизу м. Миргорода в XIX ст. був хутір Хворостинівський (нині ця територія в межах міста, в його західній частині).

Хворостяни.

Хворостян Процик – посполитий Устивицької сотні (1718).

Хвостенко (див.: Хвіст, Фостенко).

Хвостики.

Хвостик Лесько Тарасович – яреськівський сотник Миргородського полку (1671 – 1675; 1682).

Хвостик Іван – посполитий середньої заможності в с. Обухівці, ткач (1723).

Хвостова [А.] – 1915 р. випускниця Миргородської жіночої гімназії Н.А.Грановської.

Хвощій Улас – козак Шишацької сотні (1718). На Шишаччині в XIX ст. існували хутори Хвощевий і Хвощівка.

Хейли.

Хейло Олексій Федорович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 18 десятин землі.

Тимофій Якович (бл. 1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці, мав 21 десятину землі.

Яків Степанович (бл. 1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 17 десятин землі.

Хендрикова Євгенія Валер'янівна – з 1903 р. акушерка Сорочинської медичної дільниці (1908 р. також).

Хераскова Ганна Андріївна (1699, Молдова – 14.03.1732, м-ко Сорочинці) – із 1717 р. дружина Павла Даниловича Апостола, миргородського полковника, сина гетьмана Данила Апостола. На нашу думку, вона могла бути донькою знатного волоського шляхтича Андрія Костянтиновича Хераскова, який з родиною 1711 р. переселився до Росії водночас із молдовським господарем Дмитром Кантемиром. Була похована в родинному склепі Апостолів у Преображенській церкві м-ка Сорочинців (дошка з її епітафією 1933 р. ще зберігалася в Миргородському краєзнавчому музеї).

Літ.: Модзалевский. – Т.1. – С. 11; Розсоха Л. До історії роду гетьмана Данила Апостола // Гетьман Данило Апостол, його роль і місце в історії України: Матеріали наукових читань. – Полтава, 2005. – С. 60 – 64.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 278. – Спр. 985. – Арк. 1-2.

Херхеулідзе – грузинський князівський емігрантський рід.

Заал. У почті грузинського царя Вахтанга VI і царевичів у Москві в 20-х – 30-х рр. XVIII ст. числились два князі з однаковим ім'ям – Заал Херхеулідзе: один був сином Хохони, інший – сином Заала. Один із них загинув у поході проти турків 1738 р. Інший у лютому 1742 р. одержав у Миргороді 20 дворів, а 1749 р. володів дворами в Миргороді і Яреськах; мав сина Симона.

Симон – син Заала, іноді в російськомовних документах згадується як Семен Захарович (бл. 1737 – раніше 1816). Із 1752 р. служив у Грузинському гусарському полку, 1753 р. – писар 1-ї роти. З 1768 р. секунд-майор, служив у Козловському піхотному полку, в Українських піхотних полках (у фортеці св. Єлизавети). 1781 р. підполковник, служив у палаті казенних справ Рязанського намісництва директором економії. В 1794 – 1797 рр. підполковник, засідатель палати верхнього земського суду Московської губернії. Був спадкоємцем батькового маєтку на Миргородщині. 1767 р. заклав Єгору Герсеванову (див.) 20 дворів у Миргороді, 10 – у м-ку Яреськах і 5 – у м-ку Багачці з землею та угіддями за 600 карбованців, після чого маєтності перейшли у власність Герсеванова. 1770 р. мав 16 хат у Миргороді й 4 – в Яреськах. Статський радник (початок XIX ст.). Його дружина перебувала в дружніх стосунках із родиною Петра Васильовича Капніста (див.). 1810 р. поміщиця Херхеулідзева володіла підданими в Яреськах. Мали дітей Захара, Теміру, Олександру, Клеопатру, які жили здебільшого в Петербурзі.

Захар Семенович (1805 – 1856) – син Семена Захаровича, князь. Близько 1816 – 1818 рр. виховувався в родині П.В.Капніста у с. Трубайцях разом із М.Лорером (див.), майбутнім декабристом. Служив у Петербурзі в гвардійському Преображенському полку; в 1823 – 1824 рр. – в Одесі разом із О.С.Пушкіним в управлінні генерал-губернаторства Новоросійського краю, ад'ютантом генерал-фельдмаршала Воронцова. Одержав звання полковника, за деякими даними – генерал-майора. З 2 січня 1833 по 27 січня 1850 р. – Керч-Єнікальський градоначальник. Губернатор м. Мінська і Смоленська. В 1850 – 1855 рр. член масонської ложі «Орла Російського». Помер від тифу в м. Севастополі, де й похований.

Теміра (Тетяна) Семенівна (бл. 1792 – 26.09.1868) – княжна. Виховувалась у Смольному інституті (закінчила 1809 р.), належала до літературних кіл Петербурга, займалась художніми перекладами. Як і сестри Олександра й Клеопатра, близька до пушкінського оточення. Їй присвячено відомий вірш поета І.Козлова «Вечерний звон». У шлюбі з Володимиром Івановичем Вейдемейєром (1785 – 28.03.1828), дійсним статським радником.

Олександра Семенівна (1802 – 2.11.1848) – у шлюбі з Олександром Миколайовичем Мордвиновим (5.06.1792 – 31.01.1869) – сином порховського поміщика, учасником Вітчизняної війни 1812 р.; в 1831 – 1839 рр. був управителем III відділення, згодом сенатор, дійсний статський радник; за даний ним дозвіл надрукувати портрет декабриста Бестужева-Марлінського 1839 р. був звільнений від служби.

Клеопатра Семенівна – 1826 р. була в спискові «девиц, помещенных жительством с фрейлинами» при імператорському дворі.

Леван – князь, 1874 р. закінчив Полтавський кадетський корпус.

Херхеулідзе N – князь, 1876 р. закінчив Полтавський кадетський корпус.

Літ.: Российская родословная книга, издаваемая кн. Петром Долгоруковым. – Ч. III. – СПб., 1856. – С.484; [Павловский И.Ф.] Исторический очерк Петровского Полтавского кадетского корпуса. – Полтава, 1890. – С.56, 61; Записки декабриста Н.И. Лорера. – М., 1931. – С.221 – 222; Кубанейшвили, Д.Г. – С. 171; Горгидзе. – С. 144 – 145; Мачарадзе В. Материалы по истории русско-грузинских отношений второй половины XVIII века. – Ч.2. – Тбилиси, 1968. – С. 233; Черейский. – С. 62; Розсоха Л. К истории грузинской колонии на Украине (Вторая половина XVIII века – XIX век) // Литературная Грузия. – 1984. – № 8. – С. 188 – 189; Її ж. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Полтава, 2001. – С.49 – 50; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 223 – 225.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 105. – Оп.2. – Спр. 9. – Арк. 60 зв.; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 104; ДАПО. – Ф. 858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.20 зв, 59 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 159. – Арк. 59 зв.

Хижі (Хижа).

Хижа Степан – посполитий середньої заможності у Хомутці (1723).

Хижа Фенько – посполитий у Хомутці (1723).

Хижа Павло Йосипович (1879 – ?) – уродженець і житель с. Хомутця, селянин-одноосібник. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Хомутці, працював робітником у ветзоотехнікумі. 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Хижа Олександр Корнійович (1885, с. Котлярі – 20.05. 1938) – селянин-одноосібник, 1931 р. був засуджений за невиконання плану хлібозаготівлі до 5 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у с. Попівці. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 і 1989 рр.

Хижа – староста с. Кітлярів (квітень 1943 р.).

Хиженко Федір – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), піший.

Хижняки (Хижняченки). (Див. також: Хижняківські).

Хижняк Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Хижняк Васько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Хижняк Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Хижняченко Михайло – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Хижняк Грицько – козак Сорочинської сотні (1718).

Хижняк Юхим – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723). Впливовий парафіянин Сорочинської Преображенської церкви (1744).

Хижняченко Леонтій – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Хижняченко Тарас – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Хижняк Матвій (див.: Хижняківський Матвій).

Хижняк Петро Матвійович (див.: Хижняківський Петро)

Хижняківські. (Див. також: Хижняки).

Хижняківський (Хижняк, Хижняковський) Матвій (? – між 1761– 1771) – значковий товариш Миргородського полку (1749 – 1764), житель м-ка Сорочинців. Приймач грошових сум у Миргородській полковій канцелярії. Неписьменний, на одному з документів замість нього «руку приложил» його син Григорій Хижняківський. 1771 р. згадується як померлий.

Хижняківський (Хижняк) Петро Матвійович – син значкового товариша. 1761 р. служив у команді Якова

Гаврилова, кременчуцького сотника Миргородського полку, згодом – у військовій канцелярії на Січі. Козак куреня Кущівського. Був полковим старшиною Миргородського полку. 1776 р. одержав близько 2 тисяч десятин землі в Катеринославському повіті на річці Орелі.

Хижняковський Гаврило (1760 – ?) – сотенний отаман Миргородського полку (1783). Жив у м-ку Сорочинцях (1791). Дружина Степанида.

Хилченко (Хильченко) Роман – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Хименко Яків – посполитий середній у с. Кибинцях (1723).

Химичі.

Химичі – посполиті в с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Химич Мирон – заможний посполитий у с. Зуївцях (1723).

Химич Мирон – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Микита Дмитрович (бл. 1858 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Химичів Кибинської волості, мав 38 десятин землі.

Дмитро Дмитрович (1859 – ?) – селянин Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Куцівщині Устивицької волості Миргородського повіту, мав 56 десятин землі. За деякими даними, мав 120 десятин землі біля с. Полив'яного Миргородського повіту (до 1917 р.).

Митрофан Дмитрович (1867 – ?) – селянин, житель Петрівської волості Миргородського повіту, 1913 р. мав 15 десятин землі.

Григорій Дмитрович (1874 – ?) – селянин Хорольського повіту, 1913 р. жив у х. Куцівщині Устивицької волості Миргородського повіту, мав 35 десятин землі.

Химичі – подружжя вчителів у с. Полив'яному наприкінці 1920-их років.

Андрій Дмитрович (1891 – 19.05.1938, м. Полтава) – родом із Миргородського повіту, із селян, мав середню освіту. 1911 р. учитель-завідувач Гасенківського початкового народного училища. У 30-х рр. жив у с. Шахворостівці, вчитель. Репресований. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Лідія – в 1930-х рр. артистка драматичного театру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Химочки (Химочченки).

Химочченко Михайло – посполитий у с. Попівці (1723).

Химочченко (Химотченко) Василь – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Химоченко Лесько – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Химочченко (Химотченко) Яків – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, кінний, убогий. Удівець. Разом із сином Леськом і небожем Федором мали 1 двір, 2 хати. Мав підсусідка Марка Прихідька.

Химочка (Химотченко) Антон Мусійович – дворянин Миргородського повіту, штабс-капітан. Діти: Амплій, Яків, Феофан. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві наданий 1849 р. Близько 1862 – 1877 рр. його спадкоємці володіли 5 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Химотченко Амплій Антонович – мав сина Федора.

Химотченко Феофан Антонович – мав сина Олександра, якому права дворянства було надано з 1905 р.

Химочка Онисим Петрович – селянин, близько 1862 – 1871 рр. мав 8 дес. землі в урочищі Осовому.

Химочка Данило Максимович – козак, гласний Миргородської міської думи (1874).

Химочка Г.С. – гласний Миргородської міської думи (1881).

Химочка Михайло Іванович (1840-і рр. – бл. 1930); за іншими даними, Михайло Олександрович (1846 – бл. 1920) – маляр, іконописець, жив у Миргороді. Навчався в рисувальній школі М.І.Мурашка в Києві. Автор народних традиційних картин з етнографічними сюжетами. Деякі з його картин і ікона «Святий Миколай» зберігаються в Полтавській галереї мистецтв. Його учнями були художники В.І.Хитько, І.М.Северин та Г.П.Ксьонз. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Химочка Михайло Олександрович – 1910 р. був миргородським міським уповноваженим. 1914 р. – член Миргородської міської думи.

Химочка Мефодій [И.] – в 1883 – 1884 рр. опікун Шишацького початкового народного училища Миргородського повіту.

Химочка Омелян Данилович – козак, член Миргородської міської управи (1886 – 1888), миргородський волосний старшина (1899 – 1900).

Химочка Антон Феофілович (1856 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Буряківщині Багачанської волості, мав 39 десятин землі.

Химочка Сава Євдокимович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 22 десятини землі.

Химочка Ф.К. – кандидат у гласні Миргородської міської думи (1914).

Химочка – заможний господар у Миргороді (в Ліску), за перших десятиліть XX ст. мав трактор бельгійського виробництва.

Химочка (Химочко) Сергій – сотник у Армії УНР.

Химочка Марія – учасниця хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Химочка Іван Савович – художник (І пол. ХХ ст.), родом із Миргорода. Закінчив художню школу іконопису при Києво-Печерській Лаврі. Розписував церкви в Україні, Грузії, Бессарабії. Мав сина Івана, художника.

Химочка Іван Іванович – син Івана Савовича. Жив у с. Старокозачому Одеської області, був художником і самодіяльним артистом. Помер 1994 р. Дружина Марфа Іванівна (померла 1982 р.). Син Івана Івановича – Степан (нар. 1936 р.) – теж художник, жив на Одещині; учень художниці Тетяни Яблонської.

Химочка Дмитро Якимович (1875, м. Миргород – ?) – із селян, жив у с. Скибівщині Великобагачанського району. 1932 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Химочка Килина Кіндратівна (див.: К.К.Бакало) – дружина репресованого священика Федора Бакала (див.). Співачка, регент хору.

Химочка Іван Іванович – у 1930-х рр. учасник хору і танцюрист при клубі 17-го Держмлина в Миргороді. Самодіяльний артист у Миргороді в 1960-их рр. Працював методистом районного будинку культури, грав у драматичному гуртку, виконавець гумористичних ролей. Ведучий масових заходів разом із Володимиром Гуньком. Жив на Личанці (провулок Веселий).

Химочка Олексій Омелянович (1889, м. Миргород – ?) – із селян, мав початкову освіту. Селянин-одноосібник у Миргороді, 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Химочка Віктор Омелянович (1890, м. Миргород – 19.05. 1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у Миргороді, працював касиром головлісдреву. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Химочка Микола О. – 1941 р. служив у поліції м. Миргорода. Брав участь у облавах на партизанів. 1943 р. виїхав із Миргорода. Через багато років був заарештований, 1982 р. засуджений у Миргороді до розстрілу.

Літ.: Памятная книжка 1874. – С. 128; Отчет МУЗУ, 1885. – С. 122; Адрес-календарь, 1900. – С. 6, 16; Списки лиц. – С. 1-6; Список дворян. – С. 729; П.п. – 2000. - № 86-67. – С. 3; Скалацький. Пошуки. – С. 94, 95; Швидько. – С. 162, 200; Реабілітовані історією. – Кн. 4. – С. 408, 409; Виставка творів українського художника Химочки С.І. «Україна – ненька моя»: буклет. – Одеса, 2010; Присяга М.п. 1718 р. – С.129; Присяга М.п. 1732 р. – С. 91; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 294;

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 3зв., 9 зв.; ДАПО. – Ф. 9083. – Оп. 1. – Спр. 224. – Арк. 2; МКМ. НА. – Тека «Культура Миргорода»; Алфавит дач. – Арк. 13зв., 119 зв.; Родинний архів Н.В.Ткаченко (м. Миргород).

Химченки.

Андрушко – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Яків із братом Хведором – 1738 р. виборні козаки м. Миргорода, «нищетні».

Хирненко Петро – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Хитайгора Семен – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Хитайко Максим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Хитистенко [можливо, прізвище переінакшене, має бути Китистенко? – Л.Р.] – отаман, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Багацькій сотні Миргородського полку.

Хитренко Ілля – військовий товариш (1785), ймовірно, жив у Миргороді, кум відомого маляра Володимира Боровиківського. Дружина Ірина.

Хитун Іван – житель м-ка Сорочинців (1718).

Хитьки (Хітьки).

Хитько – посполитий, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Хитьки. За родинним переказом, який переповіла Надія Іванівна Макодзюба (1937 р.н.), витоки миргородського роду Хитьків ідуть від жінки на ймення Уляна, яка жила близько 1834 – 1889 років. Вона служила в миргородського дідича Ковалевського (нар. 1839 р.), мала від нього позашлюбного сина Івана. Згодом вона одружилася з чоловіком на прізвище Ярига, котрий теж служив у Ковалевського, але залишила за собою батьківське прізвище Хитько. Ковалевський дав подружжю хату на території свого маєтку, на Мочарі. Від прізвища Яриги Хитьків стали по-вуличному прозивати Яричками. Вони славилися в Миргороді як малярі-іконописці. (Див. також: Петренко-Ярига, Ярига-Петренко, Ярички).

Іван Федорович (1853 - 1929) – син Уляни, миргородський маляр-іконописець. Жив у Миргороді на Мочарі (нині садиба по вулиці Троїцькій, 11). У дитинстві зустрічався в Миргороді з поетом і художником Тарасом Шевченком. Закінчив духовну семінарію. Виконував іконописні замовлення по селах Миргородського повіту. Разом із сином Іваном писав ікони для миргородської церкви І.Богослова. Дружина – Ганна Горобець. Мали 9 синів (Іван, Кирило, Григорій, Федір, Павло, Василь, Семен, Ілля, Михайло) і 2 доньок (Марія і Ганна), більшість дітей одержали освіту в гімназії.

Іван Іванович (16.07.1878 – 1951) – художник-самоук, різьбяр, столяр, кобзар. Жив у Миргороді на Пожежі

(вул. Новопроложена, 9, нині вул. Андреєва). У 20-х рр. був учасником Миргородської капели бандуристів. Дружина – Ксьонзенко Уляна Іванівна (1881 – 1947). Діти: Олександр (1911 – 1945), Тетяна (1915 – 1945), Марія (нар. 1908 – 2006, у шлюбі Мазуркевич), Сергій (1910 – 1946), Михайло (1909 – ?), Володимир (1912 – 1925), Микола (1912 – 1920).

Кирило Іванович (1879 – 1927) – одружився з селянкою з с. Попівки, займалися землеробством. Діти: Яків (1918 – 1956), Ілько, Параска.

Григорій Іванович (1880 – 1925) – столяр, наймитував по селах.

Марія Іванівна (1881 – 1974) – одружена з Мельником Михайлом Кириловичем (1880 – 1933), електриком. Жили на Ведмедівці. Мали 9 дітей, із них: Віра (1906 – 1995), Андрій (1910 – 1996), Марія (1914 – ?), Микола (1916 – 1987), Віктор (нар.1918).

Федір Іванович (1883 – 1962) – жив у Миргороді на Стадні, працював майстром на м'ясокомбінаті. Дружина Шелюг Євдокія Іванівна (1887 – 1966). Діти: Килина (1917 – 1999), у шлюбі Грицай, Василь (1913 – 1986), Петро (1923 – 1948), Анастасія (1912 – 1995), Іван (1924 – 1944).

Павло Іванович (1884 – 1968) – жив у Миргороді на Пожежі. Здобув освіту, був на посаді директора цегельного заводу. Дружина Євдокія Рибак. Діти: Марія (1914 – 199?), Галина (1921 – ?), Олександра (1923 – 2001).

Василь Хитько.

Василь Іванович (25.01 (6.02) 1885, Миргород – 11.06.1977, там само) – талановитий миргородський маляр. Закінчив Миргородську трикласну початкову школу. Малярства навчався в батька, згодом протягом 3 років – у іконописця Михайла Химочки. З 1906 по 1910 рік перебував на військовій службі в Київському окрузі, потому повернувся до Миргорода. Писав пейзажі, портретував миргородців. Допомагав батькові писати ікони для Миргородської церкви Іоанна Богослова. Розвиткові його мистецького хисту сприяло знайомство з художниками Ф.Красицьким і О.Сластьоном. На замовлення Д.І.Яворницького за ескізами О.Сластьона написав ряд козацьких типів для Дніпропетровського музею. Із 1937 р. працював керівником художньої студії при Миргородському Будинку культури. Жив у найманих помешканнях. У 1970-х рр. жив на провулку Хорольському, 12. Автор картин на шевченківську, козацьку, народно-етнографічну тематику, портретів діячів Миргородщини, миргородських краєвидів. Учасник обласних і республіканських виставок. Його роботи експонувалися в музеях Києва, Дніпропетровська, Полтави. Частина робіт нині зберігається в Миргородському краєзнавчому музеї. Похований на Троїцькому цвинтарі в Миргороді. Був одружений двічі: уперше – з Лідією Едуардівною, яка померла молодою; удруге – з її сестрою Варварою Едуардівною. Діти від 1 шлюбу: Володимир (1914 – 1984), Євген (1916 – 1974). Від 2 шлюбу Василь Іванович мав доньку Аллу (нар. 1925, закінчила Миргородський керамічний технікум, працювала художником по фарфору в м. Коростені; у шлюбі з Калішиним Віталієм Лукичем).

Ганна Іванівна (1887 – 1979) – одружена з Костянтином Федоровичем Рабиновичем (1891 – 1985), ветеринарним фельдшером. Жили в Миргороді на Мочарі (вулиця Троїцька, 7).

Семен Іванович (1888 – 1972) – маляр, кобзар, співак, музика, учасник Першої Миргородської селянської капели бандуристів у 20-х рр. Умів робити бандури. Жив у Миргороді. В 30-х рр. XX ст. мандрував і гастролював із бандуристами. Мешкав у батьківській хаті на Мочарі. Здобув фах кравця і шевця. Дружина Ганна Іванівна Рудич (1889 – ?). Дітей не мали.

Ілля Іванович (1889 – 1976) – жив у Миргороді на вулиці Озерній, №40, мав архітекторські й малярські здібності, виготовляв художні вироби з металу. Дружина Анастасія Скляр (1889 – 1934). Діти: Марія (1916 – 2000), у шлюбі з Семеном Корнієнком; Микола (1918 – 1944), дружина Пріська Корнієнко; Михайло (1923 – 1926); Іван (нар. 1927), дружина Валентина Іванівна Яроцька.

Михайло Іванович (1895 – 1949) – учасник Миргородської капели бандуристів (1920 –і рр.). Одружений з Євдокією Андріївною Костенко (1892 – 1972). Діти: Ганна (1918 – 2001), у 1 шлюбі з Іваном Ксьонзом, у 2 – з Олександром Івлєвим; Варвара (1920 – 1944); Надія (1922 – ?), у 1 шлюбі з Федором Кащеєвим, у 2 – з Миколою Фісиком; Володимир (нар. 1924); Ніна (нар. 1929).

Володимир Васильович (16.09.1914, Миргород – 1984) – син Василя Івановича. Художник, різьбяр. З 1930 до 1932 р. навчався в студії образотворчого мистецтва при Московській Спілці художників (1930 — 32), у 1934 – 1936 рр. – в підготовчих класах живописного факультету Всеросійської Академії Мистецтв в Ленінграді. Автор тематичних панно, стендів, барельєфів, декоративних тарелів. Жив у м. Донецьку, мав дружину Клавдію (нар. 1920).

Євген Васильович (16.04.1916, Миргород – 1974) – син Василя Івановича. Художник. Із 1924 по 1930 р. навчався в Миргороді в школі, де закінчив 6 класів. Працював художником на фарфоровому заводі селища Мархлевськ Новоград-Волинської області (1936 – 1937). З 1940 р. – художник Полтавського обласного театру ім. Гоголя. З 16 липня 1941 р. – в армії, учасник війни. 1946 р. звільнений у запас. В 1946 – 1947 рр. – акордеоніст, а в 1948 – 1949 рр. – директор Миргородського районного будинку культури. З 1950 по 1968 р. працював у Харкові художником – у Будинку культури «Металіст», на Харківському контейнерному заводі, на ВАРЗ ХТТУ. Дружина Тамара (нар. 1922 р.).

Іван Федорович – житель Миргорода, червоноармієць, загинув 26.08.1943 р.

Літ.: Словник художників України. – К.: УРЕ, 1973. – С.242; Ханко В. Найстаріший художник // П.п. – 1975. – 6 лютого. – С.4; Довгаль І. Шевченкіана миргородського художника // Зоря Полтавщини. – 1975. – 11 березня; Олійник-Локай О. Залишив добру пам'ять // П.п. – 1986. – 10 січня. – № 6. – С.4; Макодзюба Н. [Спогади про В.І.Хитька] // Сторінки історії Миргородщини: Зб. – Вип. 2. – Полтава, 2001. – С. 170 – 179; Ханко В. Миргородський мистецький словник. – С. 295 – 299; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 123-124; Макодзюба Н.І. Родинна книга Хитьків. – Миколаїв, 2020. – 160 с.

Арх.: МКМ. НА. – Автобіографія (Є.Хитька); Приватний архів Н.І.Макодзюби (м. Миргород). – Родовідне дерево Хитьків.

Хібацький Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Хівренки. (Пор. також: Куга-Хівренко).

Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723), міщанин Миргорода (1732).

Василь – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Андрій – посполитий у с. Попівці (1723).

Дацько – козацький підсусідок, кінний, близько 1750 р. жив у Миргороді, мав хату в дворі священика Троїцької церкви Іоанна Григорієва.

Ілля – значковий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Хівричі (Хівриченки).

Хівриченко Корній – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Хілкови.

Хілков Іван Михайлович – князь, уланський офіцер. Мав хутір Хілківщину в Лубенському повіті (нині в Хорольському районі є село Хільківка). Грав ролі в домашньому театрі Д.П.Трощинського в с. Кибинцях. Листувався з В.В. Капністом. Близький знайомий родини Гоголів. Дружина – Надія Дмитрівна, позашлюбна донька Дмитра Прокоповича Трощинського, померла в Петербурзі 1816 р. Либонь, саме його стосується інформація:

Хільков Іван – князь, колезький асесор, був «восприємником» Симона (нар. 4.02.1810 р. в м-ку Яреськах), сина яреськівського священика Данила Стрельбицького.

Хілкова Парасковія Іванівна (бл. 1804 – середина березня 1829) – донька князя І.Хілкова, жила в с. Кибинцях. Одружена з полковником бароном Станіславом Карловичем Остен-Сакеном. Мали доньку Олену (1829 – 1836).

Літ.: Письма Гоголя. – Т.1. – С. 92; Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ. – С. 410, 423; Павловский И.Ф. К истории Малороссии во время генерал-губернаторства кн. Н.Г.Репнина. – Полтава, 1905. – С. 22, 23; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 117, 118, 222, 226, 250.

Арх.: ДАПО. – Ф.1011. – Оп.1. – Спр. 160. – Арк.136.

Хільдебрандти (див.: Гільдебрандти).

Хімічі (див.: Химичі).

Хітьки (див.: Хитьки).

Хлебинський (пор.: Хлівинський).

Хлєбніков Іван Іванович – колезький реєстратор, жив у м-ку В.Сорочинцях (1907). Дружина Катерина Іванівна.

Хлистун Павло Олексійович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Вовків Шишацької волості, володів 15 десятинами землі, мав права виборця.

Хлівинські (Хлівинченки).

Хлівинченко Тиміш – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Хлівинський Лесько – козак Миргородської сотні (1732).

Хлівинський Олекса – козак у с. Зуївцях (1718). Він же Олексій із братом Семеном – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії с. Зуївців 1738 р. записані Олексій Хлебинський із сином Леськом – козаки-підпомічники убогі. (Очевидно, Хлівинський і Хлебинський – одна й та сама особа).

Хлюст (?) Васько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Хмаладзе – грузинські дворяни.

Автандил (Афанасій) – нар. бл. 1717 р. В службі з 1724 р. Емігрував із Грузії. Із 1750 р. вахмістр Грузинського гусарського полку. На початку 40-х рр. одержав 10 дворів у Миргородському полку. 1770 р. мав з хати в м-ку Білоцерківці Миргородського полку.

Йосип (бл. 1715 – не раніше 1781) – на службі з 1724 р., емігрував із Грузії. Дворянин у почті грузинського царевича Вахушті Багратіоні в Москві. З 1739 р. служив у Грузинському гусарському полку, з 1750 р. у званні вахмістра. Одержав 10 дворів на території Миргородського полку; 1770 р. мав 7 хат у м-ку Білоцерківці.

Павло – мав двори в м-ку Білоцерківці Миргородського полку (1749).

Літ.: Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 281, 412.

Хмари.

Хмарин Сава – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Хмельницькі. Ймовірно, походять від сотника В.Хмеля (див.).

Хмельницькі – родина (батько з синами) в м-ку Сорочинцях, 1772 р. займалися слюсарною роботою, виготовляли зброю, залізні вироби.

Павло – священик (кінець XVIII – початок XIX ст.); священик с. Петрівців, жив у Миргороді (1841).

Гліб Павлович (бл. 1802 - ?) – навчався в Полтавському духовному повітовому училищі. Розпочав службу в Хорольському духовному правлінні підканцеляристом (1826), служив канцеляристом (1827). 1831 р. переведений до Полтавської духовної консисторії, де одержав чин колезького реєстратора. З 1833 р. – священик Преображенської церкви с. Петрівців Миргородського повіту; був на цій посаді також 1848 р. В 1840 – 1842 рр. законовчитель Петрівцівського церковнопарафіяльного училища. Власник будинку в с. Петрівцях. Мав доньку Варвару (нар. 1841 р.). Хрещений батько відомого миргородського лікаря І.А.Зубковського (див.).

Марія Федорівна – вдова священика, в 1861 – 1869 рр. мала 66 дес. землі в с. Петрівцях.

Федір – 1842 р. навчався в парафіяльному училищі с. Петрівців.

Літ.: Розсоха Л. Хрещені батьки І.А.Зубковського // Прапор перемоги. – 2017. – 15 грудня. - № 50. – С.5.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 59. – Оп.1. – Спр. 7107. – Арк. 4 зв., 8 зв.; Алфавит дач. – Арк. 97 зв.; МКМ. ОФ. – Інв. № 8771 / Д-1677; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1843 р. – № 2084.

Хмельницькі – єврейська родина в Миргороді (початок – середина XX ст.).

Хмелі (Хмеленки, Хмельненки).

Хміль Василь – сотник Устивицької сотні Миргородського полку (1649); жигмонтівський (устивицький) сотник Миргородського полку (19 грудня 1657 р.).

Хміль Мартин – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Хмелів Павло – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Хміль Василь – посполитий у Хомутці (1723).

Хмельненко Корній – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Він же Хміль Корній, посполитий у с. (Малих) Сорочинцях (1723), піший.

Хмелівський Фесько – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Хміль Григорій Ількович (? – 10.12.1964) – бібліотекар, учитель історії, краєзнавець у с. Хомутці, збирав історичні й етнографічні матеріали. 1965 р. створив перший сільський громадський музей. Автор матеріалів про с. Хомутець до видання «Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область» (1967). Автор досліджень про видатних діячів, пов'язаних із Миргородщиною, – про родину декабристів Муравйових-Апостолів, Т.Г.Шевченка, А.П.Чехова та ін. Спілкувався з І.І.Гуриним.

Хмурий Василь (див.: Бутенко Василь Онисимович).

Ходаревські.

Ходаревська Катерина Іванівна (з дому Косярівська – див.).

Ходики.

Ходика (Ходиґа? В публікації О.Бодянського – Ходикса) Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ходиківна Катря – убога жителька м-ка Сорочинців, жила в підсусідках (1723).

Ходіс (див.: Ходоси).

Ходовські.

Йосип – 1819 р. учитель 1-го класу Миргородського повітового училища.

Іван (? – раніше 1856) – колезький реєстратор, володів маєтком і селянами в Миргороді і Миргородському повіті. По його смерті маєток успадкував двоюрідний брат Петро Омелянович Ходовський, надвірний радник, який не жив у Миргороді; маєтком розпоряджався за його дорученням титулярний радник Федір Максимович Тищенко (до 1856 р.).

Ходоси (Ходосенки). Пор. також: Ходосовські.

Ходосенки Василь і Грицько – козаки Шишацької сотні (1718).

Ходосенко Семен із братом Прокопом – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Семен є також у спискові 1732 р.

Ходос Прокіп – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського записаний як Ходод.

Ходосенко Яким – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ходіс (Ходос) Семен Гнатович (бл. 1837 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ходосів Шишацької волості, мав 34 десятини землі.

Ходіс (Ходос) Никифор Іванович (бл. 1848 – ?) – козак, 191 3 р. жив у х. Ходосів, мав 17 десятин землі.

Ходіс (Ходос) Зиновій Леонтійович (1857 – ?) – козак, житель х. Ходосів, власник 60 десятин землі (1913).

Ходіс (Ходос) Іван Петрович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ходосів, мав 18 десятин.

Ходіс (Ходос) Терентій Григорович (бл. 1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Горішних Шишацької волості, мав 31 десятину землі.

Ходос – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Протягом XIX – поч. XX ст. у Шишацькій волості існували кілька хуторів Ходосів.

Ходосовські. (Пор. також: Ходоси).

Ходосовський Трохим Михайлович – військовий товариш (1768), мешканець Миргорода. Він же – Трохим Михайлов (див.).

Ходосовський (Ходасовський) Омелян – родом із Миргорода, син військового товариша Трохима Михайлова (Ходосовського), 1766 р. навчався в Переяславському колегіумі.

Холоди.

Холод – полковий писар Миргородського полку за полковництва Матвія Гладкого (жовтень 1649 р.).

Васько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Гриць – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – житель м-ка Сорочинців, цехмистр кравецького цеху (1732).

Григорій – 1738 р. значковий товариш Миргородського полку, володів хутором (8 хат посполитих) при с. Бабичівці Городиської сотні Миргородського полку.

Андріян Прокопович – 1908 р. фельдшер Шишацької й Баранівської волостей, 1910 р. працював у Яреськах.

Опанас Прокопійович (1888, с. Комишня – ?) – походив із службовців, мав вищу освіту. Працював лікарем у м. Карлівці Полтавської області. 1942 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1991 р.

Лаврентій Васильович (1894, с. Черевки – 1942) – 1920 р. воював із повстанським загоном Леонтія Христового. До 1941 р. був головою сільської ради в с. Зуївцях Комишнянського району. Під час нацистської окупації очолив одну з груп Комишнянського партизанського загону, який розміщався в Зуївських лісах. Його групою було вбито німецького коменданта, знищено 15 ворожих солдатів, 2 автомашини. В бою з німцями в січні 1942 р. був поранений, захоплений у полон і розстріляний. Дружина – Марія Гнатівна Холод – 1965 р. жила в Зуївцях.

Холодні.

Холодний Дмитро – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Лесько – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Трохим – дворянин Миргородського повіту, 1830 р. мав землі в районі м-ка Устивиці, с. Доброгоської, в урочищі Глибока Долина.

Сидір – дворянин Миргородського повіту, 1830 р. мав землю біля с. Доброгорської.

Холошина Дарія Петрівна – дружина міщанина м. Лохвиці. 1905 р. її спадкоємці мали в м-ку Комишні паровий млин і олійницю (засновані 1904 р.), які обслуговувалися 2 робітниками.

Холявки (див: Халявки).

Хоменки. (Див. також: Фомин).

Остап – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Филон (у публікації Бодянського – Филип) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Степан – нащадок козаків Миргородської полкової сотні, який перейшов у посполиті (1723).

Яків із сином Степаном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Ярош і Дем'ян – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Клим із братом Савкою – «можнійші» козаки с. Петрівців (1723).

Михайло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Яків – староста шпиталю при церкві Різдва Христового в м-ку Яреськах Миргородського полку (1723).

Іван – козак Сорочинської сотні, отаман «фурманщиків», які належали до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Василь – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).

Василь – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Семен – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). Семен із братом Кіндратом 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, малоґрунтові.

Кіндрат – військовий товариш, житель м-ка Сорочинців. Дружина Тетяна, 1799 р. «восприймала» в Сорочинцях Євгенію, доньку Степана і Параскеви Кутурницьких (див.).

Кіндрат – значковий товариш, житель Сорочинців (1802).

Михайло – з м-ка Сорочинців, 1821 р. листувався з Василем Панасовичем Гоголем-Яновським з приводу розподілу маєтків сорочинських поміщиків Ляховичів.

Мануйло (бл. 1791 – 2.10.1825) – дворянин, колезький реєстратор, жив і помер у Сорочинцях.

Панас – миргородський козак, 1902 р. жив у урочищі Почапського озера, на захід від Баранівського шляху.

Іван Дмитрович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 18 десятин землі.

Оврам Григорович (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 16 десятин.

Микола Григорович (1862 – ?) – козак, житель с. Петрівців, власник 17 десятин землі (1913).

Василь Іванович (1872 – ?) – 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 21 десятину землі.

Олександр Іванович – на початку ХХ ст. викладач Яреськівської Української мішаної гімназії.

Хоменко О.І. – 18 червня 1917 р. був обраний головою Миргородського повітового бюро «Просвіти».

Хоминські.

Хоминська – кріпачка дідичів Фролових-Багреєвих у с. Савинцях Миргородського повіту. На рубежі XVIII – XIX ст. грала ролі в садибному кріпацькому театрі Фролових-Багреєвих.

Хоминський Степан Васильович – колезький реєстратор, начальник поштового відділення в м-ку В.Сорочинцях (1899 – 1900).

Хомутенко Гаврило – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Хомутецькі.

Хомутецький Супрун – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Хомутецький Юрій – посол до Москви від миргородського полковника Степана Довгаля (1658, 1659). Полковник миргородський (1659), полковник миргородський і гадяцький (1660), знову полковник миргородський (1671 – 1673, 1676 – 1678).

Хомутецький Марко – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Хомутецький Семен – піший убогий козак у с. Пирогах Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Хомутецький Филон – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 261; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа та його доба. – Вид.2-е, доповнене. – Нью-Йорк, Київ, Львів, Париж, Торонто. – 2001. – С. 69; Швидько. – С.299.

Хомченко Василь – значковий товариш Миргородського полку, 1711 р. входив до складу куреня Олександра Яралого (Яралія).

Хомякови.

Хомяков Юхим (? – раніше 1829) – колезький реєстратор, жив у м-ку Сорочинцях. Мав доньок Олександру (доросла 1829 р.) і Пелагею.

Хомякова Пелагія Юхимівна (4.05.1818 – 10.08.1880, с. Олефірівка) – дружина Івана Олексійовича Данилевського (див.). Похована в с. Олефірівці.

Хорвати.

Хорват І. – серб, офіцер на службі в російській армії. 1751 р. за дорученням уряду привів до України кілька тисяч сербів, чорногорців, болгар і створив із них кінні гусарські й пандурські (піші) полки, які поселилися в Тресягах (нині Новомиргород), Кальниболоті, Архангельському городку, Цибулеві та інших південних і задніпровських містах Миргородського полку. Приятелював з миргородським полковником Ф.Остроградським і полковим писарем М. Ляховичем. І.Хорват був призначений начальником Нової Сербії зі штабом у Новомиргороді. 1763 р. був усунутий від керівництва Новою Сербією через зловживання.

Хорват Георгій – генерал-майор, 1781 р. володів частиною хутора Товстянського (Товстого) – 16 хат – у Шишацькій сотні Миргородського полку й хутором (1 хата) в Курінській сотні Лубенського полку. Його дружина Ірина 1787 р. була співвласницею с. Литв'яків і х. Путівського Лубенського повіту.

Хорват – був одружений із Тетяною Стояновою, донькою генерал-майора Михайла Івановича Стоянова (див.).

Літ.: Известие о похождениях Симеона Степ. сына Пишчевича. (1731 – 1785). – Ч. 1-3. – М., 1883. – С. 418, 419; Родословная роспись рода Жеваховых (Российская ветвь). – К., 1914. – С. 7; Історія міст і сіл УРСР. Кіровоградська область. – К., 1972. – С. 16; Описи КН. – С. 157, 257, 269, 274; Архів Коша. – С. 62, 86.

Хорішко (див.: Хорошко).

Хорольці (Хоролченки).

Хоролченків Макар – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Хоролченко Петро – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Хоролець Василь – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Хоролець Дмитро Васильович (1836 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях Баранівської волості, мав 20 десятин землі.

Хоролець Федір Васильович (1841 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Солонцях, мав 26 десятин землі.

Хоролець Роман Васильович (1847 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів Баранівської волості, мав 44 десятини землі.

Хоролець Яків Андрійович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 39 десятин землі.

Хоролець Семен Григорович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 16 десятин землі.

Хоролець Іван Антонович (1865 – ?) – козак, волосний старшина Баранівської волості (1908 – 1910). 1913 р. жив у х. Самарів, мав 22 десятини землі.

Хоролець Микола Павлович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 21 десятину землі.

Хоролець Михайло Дмитрович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Михайлівці Баранівської волості, мав 19 десятин землі.

Хоролець Захар Іванович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 17 десятин землі.

Хоролець Панас Максимович (1869 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 16 десятин землі.

Хоролець Григорій Антонович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 15 десятин землі.

Хоролець Степан Григорович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 15 десятин землі.

Хоролець Іван Максимович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Баранівці, мав 17 десятин землі.

Хоролець Никифор Леонтійович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у Шишацькій волості, мав 15 десятин землі.

Хоролець Михайло Павлович (1880 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 20 десятин землі.

Хоролець Олексій Леонтійович (1882 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 36 десятин землі.

Хоролець Андрій Григорович (1885 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 15 десятин землі.

Хоролець Микола Леонтійович (1885 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 36 десятин землі.

Хоролець Никифор Максимович (1885 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 16 десятин землі.

Хутір Хорольця існував у Баранівській волості.

Хорольські.

Хорольський Клим – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Пашко – 1666 р. міщанин м-ка Баранівки.

Савостян – козак Шишацької сотні (1718).

Федір із синами Зінцем, Андрієм і Максимом; Грицько з братами Яковом і Устимом – усі «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Федір і Зінець є ще в спискові Присяги М.п. 1718 р.; Грицько і Максим є у спискові 1732 р.

Григорій – наказний шишацький сотник (1731), шишацький сотенний отаман (1738).

Сидір – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Данило Федорович (1847 – ?) – козак Полтавського повіту, 1913 р. жив у х. Хорольському Піщанської волості Миргородського повіту, де мав 28 десятин землі.

Андрій Степанович (1851 – ?) – селянин, 1913 р. жив у х. Молодиківщині Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Андрій Панасович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусів Устивицької волості, мав 21 десятину землі.

Петро Панасович (1864 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусів Устивицької волості, мав 26 десятин землі.

Іван Панасович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Забусів, мав 21 десятину землі.

Тетяна Трохимівна (1896, м. Миргород – ?) – селянка-одноосібниця в Миргороді. 1930 р. була засуджена за невиконання плану хлібозаготівлі до 1,5 року позбавлення волі. Після звільнення жила в Миргороді. 1939 р. була засуджена вдруге до 5 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Хутори Хорольських існували в Шишацькій і Яреськівській волостях.

Хороняка Мисько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Хорошевський Степан – художник, який у 30-их рр. XIX ст. виконав серію акварельних портретів родини поміщиків Фролових-Багреєвих із с. Савинців Миргородського повіту.

Хороші.

Хороший Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Хороший Яцько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Хорошенки.

Хорошенко Матвій – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Хорошенко Марія Іванівна – з 1893 р. працювала вчителькою Бакумівського початкового народного училища Миргородського повіту.

Хорошки.

Хорошко (Хорішко?) Ничипір – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Хорошко Гарасим – козак с. Баранівки (1718).

Хорошмани.

Хорошман Семен із синами Грицьком і Іваном – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Хорошманенко (в публікації Г.Швидько – Хорошмаченко) Грицько – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718 –1723).

Хоруженки.

Яким – до 1655 р. був миргородським полковим обозним.

Лазар – «армаш» у Миргородському полку 1723 р. (Пор.: Омельниченко Лазар).

Панько – козак Зубівського куреня (1718); «можний середній» козак с. Зубівки Миргородської сотні (1723). В ревізії 1732 р. записаний 4-им після отамана села. В ревізії села 1738 р. записаний як козак малоґрунтовий.

Іван – «можній середній» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Є також у спискові 1732 р.

Хоруженки – козаки, 1781 р. вони «з племінниками» володіли двома хуторами в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.

Григорій Тимофійович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Хоруженків Попівської волості, мав 49 десятин землі.

Федір Савович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Хоруженків Попівської волості, мав 19 десятин.

Олексій Петрович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Золотаревському Комишанської волості, мав 38 десятин землі.

Хоруженко Ганна Фотіївна – до 1917 р. мала в Миргороді на вул. Старосвітській, № 37, два будинки середньої заможності. За перших років радянської влади вони були націоналізовані, а 1927 р. денаціоналізовані.

Хоруженко О. – голова Комишнянської сільської ради 1927 р. Очолював процес колективізації в Комишні.

Петро Федорович (1874, с. Черкащани – 3.01.1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Вирішальному Лохвицького району, працював у радгоспі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Григорій Петрович (1895, с. Комишня – ?) – із селян, мав вищу освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях, працював лікарем-терапевтом. Був заарештований 15 листопада 1943 р., засуджений 1944 р. за ст. 54 до 6 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Іван Петрович (1907, с. Черкащани – ?) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Вирішальному Лохвицького району, працював у радгоспі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Микола Петрович (1913, с. Черкащани – 11.12.1937) – із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Вирішальному Лохвицького району, працював різноробом у радгоспі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Хоруженко Олександр Іванович – відомий свого часу на Миргородщині лікар, хірург, жив у Великих Сорочинцях (мав будинок на Горбанівці). 1938 р. був завідувачем Сорочинської лікарні.

Хоружі.

Хоружий Никон – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Хоружий Омелян – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). У спискові куреня записаний 2-им. Дослідник Д.Вирський вважає його тотожним Омелькові Чардину (з компуту 1723 р.) і Омелькові Іваненку – хорунжому миргородської полкової артилерії (1711), а також Омелькові Лук'янову (див.) – «артилерійському служителю» (1732).

Хоружний Яким – миргородський полковий обозний (1655). Ймовірно, раніше був миргородським полковим хорунжим.

Хохи.

Хоха Михайло – козак Сорочинської сотні (1718).

Хоха Іван – належав до «дворян» миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Хоха Лесько – «фурманщик», належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723). Хоха Лесько з синами Іваном і Леськом – убогі піші козаки Сорочинської сотні (1723).

Хоха Павло Маркович – селянин, 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при м-ку Сорочинцях.

Хоха Микита – адміністративний хорунжий у Армії УНР.

Хоха Марія Василівна – вчителька молодших класів Миргородської с/ш № 1 (1950). Жила на вулиці Шевченка, 14. Її чоловік – начальник Миргородського шляхового відділу.

Хохлови.

Хохлов Василь Іванович і Хохлова Єлизавета Іванівна – в 1860-их рр. мали 9 дес. землі в урочищі Цапів Яр (у дачах сіл Березової Луки й Остапівки). В.І.Хохлов – санітарний попечитель Миргородського повіту (1886, 1887).

Хохлова Минодора Іванівна – дружина титулярного радника. Близько 1866 – 1873 рр. її спадкоємці володіли 94 дес. землі в урочищі Хохлова (в дачах Березової Луки й Остапівки).

Хохулі (Хохуленки).

Хохуля Захар – 1666 р. міщанин с. Черевків, меншого розряду, орав на 2 волах. У спискові свого розряду записаний першим.

Хохуленко Тимко – козак куреня с. Черевків (1718). Тимофій із братом Корнієм – заможні козаки с. Черевків Миргородської сотні (1723).

Хохуленко Радько (Радіон, Родіон) – козак куреня с. Черевків (1718). Родіон та Іван Хохулі – козаки с. Черевків Миргородської сотні, які перейшли в поспільство (1723).

Хохуленко Хома – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Хохуля Тимко – козак Миргородської сотні (1732), либонь, житель с. Черевків.

Хохуля Тарас (1709 – ?) – шляхтич, на військовій службі з 1733 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Хохуля Тимко з сином Грицьком – 1738 р. виборні козаки в с. Черевках, малоґрунтові.

Хохуля Іван (1730 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1757 р. Із 1780 р. – значковий товариш.

Хохуля Іван (1740 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1772 р. Із 1782 р. – значковий товариш.

Хохуля Федір (1749 – ?) – із шляхти, козак Миргородського полку, на службі з 1770 р. підканцеляристом. Із 1774 р. полковий канцелярист. Із 1779 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Хохуля Пилип (1756 – ?) – син значкового товариша (бл. 1740 – ?), на військовій службі з 1760 р. З 1770 р. перебував на військовій службі, 1783 р. – значковий товариш Миргородського полку. Мав 4 душі підданих.

Хохуля Григорій (бл. 1740 – ?) – на військовій службі з 1760 р. Із травня 1781 р. – сотенний отаман Миргородського полку. Із червня того самого року – значковий товариш при відставці (через хворобу).

Хохуля Михайло – козак Миргородського полку, служив у 2-й Миргородській сотні. 1781 р. пішов у відставку за віком у званні значкового товариша.

Хохуля Григорій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Хохуля Микита – військовий товариш Миргородського полку, 1791 р. жив у с. Черевках, мав там підданих і підсусідків.

Хохуля Павло Юхимович – полковий писар Миргородського полку, 1794 р. жив у с. Черевках.

Хохуля Климентій Тарасович – дворянин у с. Черевках (1794).

Хохуля Андрій – губернський секретар, 1830 р. його син Роман навчався в Миргородському повітовому училищі.

Хохуля Іван Романович (бл. 1857 – ?) – дворянин Полтавської губернії, учасник народницького руху. Виховання одержав у Полтавській гімназії (1874 – 1877), де ввійшов до молодіжного народницького гуртка, створеного Ростиславом Стеблин-Каменським. 1877 р. був звинувачений у розповсюдженні заборонених книжок. З 1878 р. перебував під негласним наглядом поліції. Наступного року навчався в Київському університеті, де мав стосунки з народниками. 13 червня 1879 р. згідно з розпорядженням київського генерал-губернатора, за зв'язки з людьми «преступного сообщества» був висланий під гласний нагляд до Полтавської губернії. 1881 р. навчався на фізико-математичному факультеті Московського університету, закінчив його 1882 р. За стосунки з народником М.Сажиним знову був висланий до Полтави під негласний нагляд.

Хохуля Федір Іванович (бл. 1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 36 десятин землі.

Хохуля Наталя Іванівна – освіту одержала в Тульській гімназії. З 1902 р. вчителька Зубівського початкового народного училища Миргородського повіту.

Хохуля Василь Миколайович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 20 десятин землі.

Хохуля Петро Єрофейович (1877, с. Черевки – ?) – із селян, мав початкову освіту, жив у с. Черевках. 17 липня 1945 р. був заарештований, засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Хохуля – паламар миргородської церкви Всіх Святих (50-і рр. XX ст.).

Літ.: Малорос. книги. - С. 68; Отчет МУЗУ. – Миргород. 1903. – С. 75; Списки лиц. – С. 1-6; Швидько. – С. 39, 41; Кривошея-3. – Ч.3, Кн. 3. – С. 151, 152; Присяга М.п. 1718 р. – С.49, 68.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 143зв., 145зв.; Спр. 133. – Арк 51, 57 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 92. – Арк. 26зв., 27; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп.1. – Спр.8. – Арк. 32; МКМ. НА. – Тека «Церкви»; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 г. – Інв. № 2081.

Храмови.

Храмов Георгій Федорович – начальник залізничної станції Гоголеве (1910).

Храмов Петро – помічник миргородського повітового старости часів гетьмана П.Скоропадського (початок грудня 1918 р.), керував каральним загоном.

Храпалі (див.: Хропалі).

Храповицькі.

Храповицька (? – 1760) – у шлюбі з лубенським полковником Петром Даниловичем Апостолом (див.). Її брат на початку січня 1734 р. був у Глухові, мав доступ до оточення гетьмана Д.Апостола.

Хрестовий (див.: Христовий).

Христенки.

Дем'ян – заможний козак Багацької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Він же – Дем'ян Христеня, значковий товариш (1732).

Павло – козак Багацької сотні (1718).

Іван – козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Син Лук'ян.

Павло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Улас – посполитий у с. Попівці (1723).

Грицько – належав до розряду цехових у м-ку Багачці (1732).

Степан – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718). Степан із братом Яськом – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях.

Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. (Малих) Сорочинцях.

Іван – миргородський городовий писар (1738).

Іван – намісник миргородський (1755 – 1756), підписував церковні документи «за отсутствия его превелебности отца протопопа миргородского Романа Кониского». (Див. також: Іван Християнович).

Іван Павлович – диякон Воскресінської церкви м. Миргорода (1758 – 1763).

Герасим (нар. між 1746 і 1755 рр.) – походив із української шляхти. Козак Миргородського полку, на службі з 1764 р. У 1779 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку.

Іван (нар. між 1747 і 1757 рр.) – із шляхти. Козак Миргородського полку, на службі з 1764 р. Із 1779 р. значковий товариш Миргородського полку.

Христенко – отаман Багацької сотні Миргородського полку, 1781 р. мав хутір (2 хати посполитих).

Петро (1756 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1769 р. Із 1783 р. значковий товариш Миргородського полку.

Дем'ян (1756 – ?) – на службі в війську з 1772 р. Значковий товариш Миргородського полку (1779 – 1783).

Степан (1760 – ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1773 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1780 р.

Роман (1763 – ?) – на службі в війську з 1772 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1782 р.

Панас Тимофійович – дворянин Миргородського повіту (1853).

Яків Тимофійович – дворянин Миргородського повіту (1853).

Андрій Архипович – козак, член Миргородської повітової земської управи (1901 – 1905). Миргородський повітовий гласний (1903 – 1910), обраний від сільської громади. 1905 р. попечитель Багачанського кредитового товариства. В 1907 - 1910 рр. – секретар Миргородської повітової земської управи. Член товариства допомоги бідним у Миргороді (1910).

Йосип Петрович (1849 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки Багачанської волості, мав 93 десятини землі.

Микола Маркович (1854 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки, мав 26 десятин землі.

Ілля Панасович (1865 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки, мав 27 десятин землі.

Ілля Григорович (1869 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки, мав 18 десятин землі.

Павло Панасович (1869 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки, мав 16 десятин землі.

Гаврило Панасович (1875 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Миколаївки, мав 24 десятини землі.

Яків Архипович – козак, закінчив Полтавську фельдшерську школу. З 1899 р. – фельдшер у Багачанській волості Миргородського повіту, працював на цій посаді й 1908 р. Із 1903 р. – опікун Багачанського початкового народного училища.

Микита Михайлович – навчальний заклад закінчив 1904 р.; із 1911 р. секретар Зуївського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту.

Хутір Христенків у XX ст. існував у Багачанській волості, а також біля с. Великого Байраку.

Літ.: ПГВ. – 1853. – С. 448; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1903. – С. 13; Адрес-календарь, 1904. – С. 2, 3, 16; Отчет МУЗУ. – Полтава, 1907. – С. 66; Постановления МУЗС. – Миргород, 1904. – С. 31; Местный агрономический персонал. – 1912. – С. 155; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 37, 136, 183, 202; Кривошея-3. – Ч.3, кн. 3. – С. 152; Присяга М.п. 1732 р. – С. 19, 20.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 49, 77, 109 зв.; ДАПО. – Ф. 1065. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 307; МКМ. БФ. – № 2071. – Указы и правительственные распоряжения, принадлежащие Параскевиевской церкви села Малых Сорочинец Миргородского уезда Полтавской епархии, с 1756 по 1761 год включительно. – Арк. 39, 83.

Христин Савка – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Христиненко Іван – 1737 р. десятник, служив при ратуші в Миргороді.

Христичі (Христиченки).
Христиченко Ілько – козак Потіцької сотні Миргородського полку (1732).

Христіянов Іван – колезький реєстратор, 1784 р. служив у Миргородському повітовому скарбництві.

Християновичі.
Петро – військовий товариш (1767 – 1775). Одружений (1767) з Єфросинією Василівною, яка в першому шлюбі була за Максимом Самойловичем (? – раніше 1767), військовим товаришем (1758).
Іван – намісник миргородський, настоятель Миргородської Воскресінської церкви (1766 – 1770). 1770 р. мав 2 хати в Миргороді і 5 хат у хуторі. Його дружина 1781 р. мала дві хати посполитих у хуторі першої Миргородської сотні. (Пор. також: Іван Христенко; ймовірно, це одна й та сама особа).
Максим Петрович – колезький асесор (1813), одружений із Марією, донькою Івана Забіли.

Христовий (Хрестовий) Леонтій Федорович (за деякими даними, Остапович; бл. 1896 – бл. 1920/1922 рр.) – родом із с. Лютеньки, син заможного селянина, керівник повстанського селянського загону. В роки Першої світової війни служив у царській армії, з 1918 р. перебував на службі в армії УНР. У 1919 – 1920 рр. перебував у київському підпіллі, мав зв'язки з петлюрівськими організаціями. Був у Гадячі командиром загону караульної служби. Сформований ним загін мав понад 2 тисячі осіб і з 1920 р. діяв на території Гадяцького й північно-східної частини Миргородського повітів. В загоні служили бійці з Миргорода. Христовий захищав місцеве населення від терору комуністів, а надто після спалення останніми села Лютеньки. Боровся з продзагонами, які викачували хліб у населення, з більшовицькими активістами. 1920 р. його загін увійшов до Миргорода з боку Попівки під виглядом червоних, узяв провіант і вийшов із міста. Основні сили загону Христового було ліквідовано об'єднаними силами комуністів у вересні 1920 р. в районі с. Остапівки Миргородського повіту. Але Христовий продовжував повстанську діяльність. Подальша його доля вимальовується в суперечливих свідченнях. Лютенський кобзар Петро Гузь виконував «Думу про отамана Христового».
Літ.: Пашко М. Повстанський ватажок Леонтій Хрестовий // Полтавська Петлюріана. – Полтава, 1993. – С. 53 – 57; Яненко З. «Настрій селян петлюрівський...» // Там само. – С. 50; Довідник з історії України. Вид. 2-е. – К., 2001. – С.1028; Чайка І. Дзвони над Лютенькою: Документальний роман. – Гадяч, 2001; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають (Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади) // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С. 147 – 149.
Арх.: МКМ. НА. – Спогади В.Бокітька, Г.Пригоди, М.Шастуна, В.Яценка.

Хрін Максим – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Хріневич Ксенофонт Саватійович – селянин, 1904 р. помічник начальника залізничної станції Миргород.

Хробусти.
Хробуст Захар, Зіновій – 1666 р. убогі міщани с. Матяшівки.

Хроли (Хроленки).
Хроленко Олешко – 1649 р. козак Багацької сотні Полтавського полку.
Хрол (Хролик) Петро – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського хибно – Кролик.
Хрол Яків (кін. XIX – поч. XX ст.) – миргородський бандурист і співак, у 30-х рр. XX ст. жив у Миргороді на розі вулиць Сорочинської й Бережанської.

Хропалі (Храпалі).
Храпаль Григорій (1753 - ?) – на військовій службі перебував із 1767 р. Сотенний канцелярист (із 1771), сотенний отаман (1776 – 1780). Абшитований військовий товариш Гадяцького полку (1788), мав 4 підданих. Одружений із Парасковією Іванівною Саранчею, донькою військового товариша.
Храпалі – дворяни м-ка Рашівки (кінець XVIII ст.), які займалися торгівлею, щетинницьким промислом, доки дворянам не було заборонено займатися торгівлею.
Храпальова Марія – дворянка в м-ку Комишні (1830).

Храпаль Тимофій Дорофійович – поручик. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1846 р. Діти: Іван, Михайло, Тимофій, Яків, Григорій, Павло, Микола, Надія, Анастасія, Марія, Тетяна та інші.

Хропаль Олексій Іванович (26.03.1813 – 27.03 (9.04). 1886) – службовець цукроварно-промислової фірми «Брати Яхненки і Симиренко», управитель городищенських цукроварних заводів, зять Федора Симиренка. Вважається, що 1845 р. в Миргороді з ним познайомився Тарас Шевченко; вони мали приязні стосунки, листувалися. Завдяки посередництву О.Хропаля Платон Симиренко профінансував видання творів Т.Шевченка.

Хропаль (Храпаль) Павло Георгійович (? – 1933) – дворянин козацького роду, офіцер, родич О.І.Хропаля. Штабс-капітан, у 1886 – 1887 рр. «делопроизводитель» управління воїнського начальника Миргородського повіту. На початку ХХ ст. жив у Миргороді (урочище Хропалівщина було між Миргородом і с. Почапцями, нині це початок вулиці Новобережанської). Був учасником російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр. Власник великого садка в Миргороді, який ще зберігався в 20-их – 30-их рр. ХХ ст. Одружений із донькою поміщика Малинки. Мав сина Миколу і дочок Наталю, Ганну, Тетяну, Марію. Помер у похилому віці в доньки Наталі в с. Лютеньці Гадяцького повіту.

Храпаль – за даними письменника-миргородця Павла Маляра, це був козак у Миргороді на початку ХХ ст., який вів чумацький промисел, наймаючи чумаків із місцевих людей. (Ймовірно, це стосується П.Г.Хропаля).

Хропаль Микола Павлович – син Павла Григоровича, загинув на війні, ймовірно, під час першої світової війни.

Хропаль Наталя Павлівна (? – 1953, Миргород) – навчалася в Полтаві, до 1934 р. вчителювала в с. Лютеньці, згодом жила в Миргороді. Неодружена. Похована на цвинтарі, що по вулиці Гурамішвілі.

Хропаль Ганна Павлівна (бл. 1890 – серпень 1977, Миргород) – закінчила жіночу гімназію в Миргороді, навчалася в Полтаві, працювала вчителькою іноземної мови в м. Хоролі (де жили Малинки, її родичі по матері), згодом у с. Гаркушинцях, із 1943 р. – у Миргородській школі № 2. Була парафіянкою миргородської церкви Всіх Святих, співала в хорі. Дружила з Олександрою Никифорівною Трубицькою (див.). Останні роки жила в Миргороді, в батьківській хаті (нині – вул. Бережанська, 81). Похована на цвинтарі по вул. Гурамішвілі. У шлюбі з Андріяном Наумовичем Лисенком. Мали сина Олеся (1920 – бл. 2000), підполковника, який жив у Баку.

Хропаль Тетяна Павлівна – навчалася в Полтаві, недовго працювала вчителькою на Миргородщині, померла в 18-річному віці.

Хропаль (Храпаль) Марія Павлівна – виховання одержала в Полтавському інституті шляхетних панн. Із 1911 р. учителька Єрківського початкового народного училища Миргородського повіту. Померла в с. Єрках. Була одружена, ймовірно, зі священиком.

Літ.: Список дворян, 1898. – С. 322; Шевченківський словник. – Т.2. – К., 1978. – С.326; Спогади про Тараса Шевченка. – К., 1988. – С. 556; Слабошпицький М. Українські меценати // Березіль. – 2001. – № 1-2. – С.127 – 128; Розсоха Л. Хропалів садок // Миргород – гоголівський край. – 2004. – 25 лютого. - № 9. – С.9; Кривошея-3. – Ч.3, Кн.2. – С. 113.

Арх.: Архів авторки. – Спогади Віри Іванівни Бобир (м. Миргород), сусідки й хрещениці Г.П.Хропаль. – Запис авторки 2002 р.

Хрулі (Хруленки).

Хруленко Яким – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Хруль Гринець – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Хруль Іван із сином Іваном – козаки с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Хруль Никифор – убогий посполитий у с. Баранівці Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Хутір Хрулів існував у Комишанській волості.

Хрущови.

Хрущов Олександр Дмитрович (? – 1868) – походив із Сумського повіту. В середині XIX ст. – поміщик с. Бакумівки Миргородського повіту, власник великопомісного маєтку (понад 400 душ). Мав землю біля с. Великої Обухівки (1858). 1813 р. О.Д.Хрущов, як і І.М.Муравйов-Апостол, був дійсним членом Санктпетербурзького Вільного товариства любителів словесності, наук і мистецтв. Мав родинні зв'язки з кн. М.Рєпніним. Колезький радник (1849 – 1861). Дружина Ганна (? – 1866), донька Івана Матвійовича Муравйова-Апостола, одержала як посаг с. Бакумівку, де й жила (мешкала в колишньому мисливському будинку гетьмана Д.Апостола, у неї зберігалися матеріали про її братів-декабристів); 1860 р. мала в селах Бакумівці, Зубівці й х. Байраці 222 двори селян (506 душ). У бакумівському маєтку Хрущових був власний лікар-іноземець. Мали доньку Ганну (одружену з І.І.Смагиним, див.). Їхній маєток у Бакумівці перейшов до онуків Смагиних. У бакумівському будинку Хрущових до 1920 р. зберігалися листи братів-декабристів Муравйових-Апостолів. Портрет О.Д.Хрущова, написаний 1868 р., після жовтневого перевороту 1917 р. надійшов до Миргородського краєзнавчого музею (1933 р. він ще зберігався там).

Хрущов Андрій – за даними старожилів с. Остапівки, був управителем маєтку у дідича Д.Граббе в с. Остапівці (в садибі Озниці). Відзначався жорстокістю. За дорученням поміщика напередодні жовтневого перевороту 1917 року розпродав землю місцевим селянам.

Хутір Хрущова («Хрущів хутір») існував у Хомутецькій волості.

Літ.: Месяцослов. – 1813. – Ч.1. – С. 489; ПГВ. – 1850. – № 17. – Ч. неофиц. – С. 154; Павловский И.Ф. К истории Малороссии во время генерал-губернаторства кн. Н.Г.Репнина. – Полтава, 1905. – С. 22, 109, 151; Воспоминания и рассказы. – С. 423, 435; Рогозівський Г. У декабристському гнізді // Глобус. – 1930 . – № 17. – С. 267; Розсоха Л. Двірець Апостолів // Миргород – наш дім. – 2006. – 12 жовт. – С.2.

Хуґлі (див.: Фуґлі).

Худенко Клим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Худолії (Худолієнки).

Худолієнко Грицько – козак Устивицької сотні (1718).

Худолієнко Пилип – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718).

Худолій Семен – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718). Семен із сином Матвієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні (1723).

Худолій Семен – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Івана.

Худолій Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Мав сина Івана.

Худолієнки Юхим, Петро, Онисько, Панас – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Худолій Данило Мусійович – колгоспник колгоспу ім. Леніна, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Худоминські.

Самуїл Симхович – міщанин Миргорода, був на посаді товариша старшини Миргородської ремісничої управи (1899 – 1901).

Яків Фроїмович – міщанин Миргорода. В 1900 – 1908 рр. очолював «Товариство взаємного страхування посівів від градобиття», був агентом «Російського страхового Товариства». Утримував номери для приїжджих. Власник друкарні в Миргороді (з 1909 р.). 1916 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 102) невелику садибу з 2 заможними будинками, які за перших років радянської влади були націоналізовані.

Худоминський – підрядчик у Миргороді, в нього наприкінці XIX ст. працював малярем Яків Олександрович Усик.

Раїса Худоминська.

Раїса Давидівна (кінець 70-х рр. XIX ст. – 28.10.1941, Миргород) – миргородська вишивальниця. Власниця і керівниця вишивальної майстерні в Миргороді (заснована 1909 р., функціонувала до 2-ї половини 1920-х рр.), яка стала основою майбутньої артілі «Троянда» (діяла до 1935 р. теж під її керівництвом). Учасниця багатьох кустарно-промислових виставок у Миргороді, Полтаві, Києві, Санкт-Петербурзі та інших містах, мала нагороди цих виставок. 1916 р. мала на передмісті Харківці (вул. Харківська, № 30) садибу з невеликим будинком, флігелем і коморою. За перших років радянської влади будинок і флігель були націоналізовані, а 1927 р. – денаціоналізовані. Так само був націоналізований її досить заможний будинок на вул. Новопрокладеній (нині вул. Андреєва), № 14, але 1927 р. повернутий власниці. Учасниця художньої самодіяльності міста. Розстріляна німцями в Миргороді серед іншого єврейського населення. Похована в братській могилі на північній околиці Миргорода.

Худоминські – мали будинок у Миргороді на Харківці (за нинішнім санаторієм «Слава»), який здавали в оренду. У 1920-их рр. там наймали житло Іван Труш і Людмила Панасівна Ляхно (див.).

Худоминський – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Худоминський В.Н. – понад 30 років працював лікарем у с. Попівці (у 1-й пол. XX ст.).

Худоминський – лікар-єврей у Миргороді (2-а пол. 1930-их рр.).

Худоминський – житель Миргорода, єврей. Розстріляний німецькими карателями 28.10.1941 р. Похований у Миргороді, в братській могилі.

Літ.: Адрес-календарь. – 1900. – С.3, 14; Маяк. – 1913. – 16 травня. – № 19. – С. 13; [Ханко В.] Вишивання // Полтавщина. – С. 126; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 348-351.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 3 – 4 зв.; спр. 2, арк. 5-6 зв.

Худом'ясенко Михайло – війт с. Балаклійки Білоцерківської сотні Миргородського полку (1723).

Худоносенко Денис – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Д. Вирського – Ходоносенко). У спискові козаків сотні записаний другим.

Худяки.

Худяк Сава Григорович (1881 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Снітині Лубенського повіту; в Миргородському повіті володів 15 десятинами землі, мав права виборця.

Худяк Макар Ульянович (1897 – ?) – працівник Дібрівського цукрорадгоспу, за сталінських часів був репресований, згодом реабілітований.

Хукало Андрій – посполитий с. Баранівки (1718).

Хупавий Михайло – війт м-ка Багачки (1718).

Хурманенко Микола – посполитий у с. Попівці (1723).

Хурса, Хурсенко (див.: Фурса).

Хусточка Богдан – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Хуторянський А. – автор оповідання «Брати» в газеті «Миргородські вісті» (липень 1943 р.). Здогадно, це псевдонім А. Цибулі (див.).

Ц

Цапи (Цапенки).

Цапенко (Цап) Йосип (Юсько, Йосько) – сотенний хоружий Городиської сотні Миргородського полку (1718 – 1719, 1723, 1725). Наказний городиський сотник (1731); сотенний отаман (1752). Згадується також як Царенко (див.). За ревізією 1738 р. – житель м. Городища, козак виборний ґрунтовий. Поряд жив його братанич Ничипор Статівенко.

Цапенко Михайло – посполитий у с. Черевках (1723).

Цап Семен Микитович (1884, с. Березова Лука – 23.07. 1938) – більшовицький військовий діяч. Колишній штабс-капітан царської армії. 1918 р., за гетьманщини, командував червоним загоном у с. Березовій Луці Миргородського повіту. У лютому 1919 р. командував батальйоном у 29-му Миргородському радянському полку. В вересні 1920 р. брав участь у ліквідації повстанського селянського загону Л.Христового в с. Остапівці. 1938 р. був звинувачений органами НКВС (за сфальсифікованою справою) як керівник Березоволуцького повстанського полку. Засуджений Особливою трійкою, розстріляний.

Цапко Кирило – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723), убогий, піший. Сини Федір, Грицько.

Цапля (див.: Чапля).

Цапок Омелько – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Цареградський Василь Олексійович (бл. 1857 – ?) – священик у м-ку Шишаках. Закінчив Полтавську духовну семінарію. Законовчитель школи грамоти при Преображенській церкві у м-ку Шишаках (1904). 1924 р. він, як і його дружина Анастасія, були позбавлені виборчих прав.

Царенки (рідко – Царі). Від цього прізвища в Миргороді походить давня назва району – Царівка (нині вулиця Українська).

Царенко Стецько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Царенко Матяш – миргородський полковник (1633). Під час Смоленської війни 1632 – 1634 рр., коли 11 жовтня 1633 р. московсько-донське військо спалило значну частину Миргорода,12 жовтня поблизу міста (на «Серевському полі») ним же був розбитий польсько-козацький загін. Цим загоном керували, зокрема, миргородський полковник Матяш Царенко, лубенський Федір Пирський і лохвицький полковник Турський (два останніх загинули в тому бою, разом із ще 500 полеглими). На нашу думку, Матяш Царенко – це може бути Матвій Гладкий (пор.).

Царенко (див.: Апостол Павло).

Цар Стефан – житель м. Полтави (1675).

Царенко – житель Миргорода. 1688 р. його двір із хатою й садком на урочищі Ведмедівці перейшов «за легацією» від нього до Лубенського Мгарського монастиря.

Цар Лук'ян – козак Шишацької сотні (1718), у спискові козаків третій.

Царенко Грицько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу під Царицин для будівництва каналу (1716 – 1718).

Царенко Йосип – сотенний хоружий Городиської сотні Миргородського полку (1723). (Згадується також як Цапенко, див.).

Царенко Грицько – житель с. Біликів (1718).

Царенко Михайло – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Царів Гаврило – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Царенко Лесько – посполитий (1718); житель Миргорода, ремісник («з шевців»), 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Царенко Микита – 1738 р. козак-підпомічник малогрунтовий с. Вишняків Хорольської сотні Миргородського полку.

Царенко Петро Іванович – «неимеющий чина», 1874 р. служив у Миргородському поліційному управлінні.

Царенко Андрій Іванович – колезький реєстратор, столоначальник Миргородського повітового поліційного управління (1890).

Царенко Костянтин Іванович (1857, ін. дані 1864 – 28.06.1949, х. Величків Воскобійниківської с/р Шишацького

району) – походив із козаків, унтер-офіцер, дрібний поміщик с. Портянків Баранівської волості (1899). 1913 р. мав 53 десятини землі. Член партії Всеукраїнський союз хліборобів-власників (1918), через що 1922 р. був позбавлений виборчого права. Ймовірно, мав родинні зв'язки з портянківською дідичкою Сохович (разом мали у власності 300 десятин землі). Будинок Царенка розміщався в центрі села, неподалік від церкви; за радянських часів у ньому була школа; будинок згорів близько 1941 – 1943 рр., під час нацистської окупації.

Царенко Іван Васильович – дворянин у с. Біликах Миргородського повіту. Мав вітряк (1907).

Царенко І.Ф. – пристав однієї з частин Полтави (1897); начальник полтавського розшукового відділення (1908).

Царі – родове й вуличне прізвище сім'ї Завоєнків у Миргороді (перші десятиліття ХХ ст.).

Царенки – жителі с. Черевків Миргородського району (перша половина ХХ ст.).

Літ.: Памятная книжка, 1874. – С. 127; Реестра 1649 г. – С. 255; Постановления МУЗС. – Миргород, 1899. – С. 235; Там само. – 1907. – С. 130; Астряб М.Г. Лубенский Мгарский Свято-Преображенский монастырь // Отд. оттиск из XIII вып. Трудов ПУАК. – Полтава, 1915. – С. 46; Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – С. 105; Списки лиц. – С. 1 – 6; Книга пам'яті України. – Т. 8. – С. 683 – 684; Присяга М.п. 1718. – С. 63, 222; Акти Полтавського полкового суду. – С. 41 – 42; Розсоха Л. Миргородські назви сягають сивої давнини // Прапор перемоги. – 2021. – 19 лютого. – № 7. – С. 5.

Арх.: МКМ. ОФ. - № 447. – Універсал П.Апостола; Приватний архів М.І.Фурси (с. Покровське Шишацького району). – Метрична книга Миколаївської церкви с. Ковалівки (1946 – 1949): рукопис.

Царинний Антін Іванович – у 1910 – 1913 рр. сільськогосподарський староста с. Корсунівки Миргородського повіту, секретар Корсунівського сільськогосподарського товаритсва; 1912 р. комишанський агрономічний староста.

Царієви.

Дрібнодворянський рід грузинського походження, із емігрантів, асимільований на Полтавщині в XVIII – XIX ст.

Царієв (Царіов) Шермазан – грузин, «квартермістр», 1751 року жив на території Полтавського полку.

Царієв Йосиф – прапорщик, власник водяного млина біля х. Яковенкового на Шишаччині (1795).

Царієв – грузин, бідний дворянин, у 1-й третині XIX ст. жив із 3 братами в невеличкому маєтку неподалік від м-ка Яресьок. Близько 1831 р. (або раніше) сватався до яреськівської жительки, дрібної грузинської дворянки Парасковії Кафторової (Кафтарьової, див.) – дівчини з оточення родин Гоголів-Яновських, Долгових, Трощинських. Приятелем і родичем Царієва був Левицький, особа з того самого оточення.

Царієва Марія Григорівна – дворянка, 1864 р. мала 65 дес. землі в х. Яковенковому (біля с. Андріївки-Бузової). Існував також хутір Царіїв.

Царькови.

Царьков Василь – майстер-кераміст, у середині 20-х рр. ХХ ст. викладач майоліки в Миргородській профшколі при художньо-керамічному технікумі. Жили в Миргороді в районі сучасної вулиці В.Лазоренка. Більшість із Царькових поховані на Троїцькому цвинтарі.

Царьков Олександр Васильович – народився в Миргороді, в середині ХХ ст. жив у м. Прилуках.

Царькова Марія Василівна – була одружена з лікарем Гиренком (Петром?), сином відомого миргородського лікаря Іларіона Андрійовича Гиренка (див.).

Царькова Ганна Василівна – бл. 1932 р. одружилася з жителем Миргорода Віталієм Даниловичем Бондаренком, сином Данила Федоровича Бондаренка (див.).

Катерина Василівна.

Євдокія Василівна.

Анастасія Василівна, в 60-х рр. ХХ ст. працювала лаборанткою в середній школі № 1 м. Миргорода.

Цвєтков Володимир Олексійович (бл. 1866 – ?) – земський лікар на Миргородщині. Освіту здобув у Київському університеті св. Володимира (закінчив 1894 р.). З 1897 р. на службі в Миргородському повіті: земським лікарем без чину в м-ках Хомутці (1897 – 1899), В.Багачці (1899 – 1904). Завідувач чайної в В.Багачці (1904). В 1904 – 1915 рр. лікар Федунської медичної дільниці. З 1904 р. опікун початкового народного училища в с. Федунці. Був санітарним лікарем Миргородського повіту.

Цвиги.

Цвига Михайло – козак Багацької сотні М.п. (1718).

Цвілогрошний Стась – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Цвітайло – у 1920-их роках кримінальний елемент, конокрад у с. Попівці.

Цегельник Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Целюрики, Целюриченки (див.: Цилюрики).

Цепінський О.О. – викладач Нероновицького педтехнікуму 1930 р.

Церетелі (Цертелєви) – грузинський князівський рід на Полтавщині, з емігрантів.

Церетелі Давид – син Давида, імеретинський князь («имеретинской земли боярин»), 1724 р. з царем Вахтангом VI приїхав до Росії. Служив у Грузинському гусарському полку. Під час російсько-турецької війни 1739 р. потрапив до полону, звідки 1740 р. був викуплений родичами й повернувся до Росії. За указом імператриці Анни Іванівни від 1739 р. у вересні 1742 р. одержав 30 дворів у м. Хоролі Миргородського полку. Служив капітаном Апшеронського піхотного полку. 1759 р. згадується як «державця» Миргородського полку, колезький асесор. Дітей не мав, його маєток по смерті перейшов до двоюрідного брата Автандила Церетелі.

Церетелі Автандил – син Левана, імеретинський князь. Виїхав із Грузії в 30-х рр. XVIII ст., був при цариці Русудан у Москві. З 1741 р. служив у Грузинському гусарському полку. Двоюрідний брат Давида Церетелі. У вересні 1742 р. одержав 30 дворів у м. Хоролі Миргородського полку. Успадкував маєток Д.Церетелі. Дружина – Ганна.

Церетелі Давид – син Матвія, князь, двоюрідний брат Автандила і Давида Церетелі. За їхнім проханням теж одержав землю в м. Хоролі (після 1750 р.).

Церетелі Андрій Автандилович (? – 1792) – «мелетинський князь», корнет. Жив у Хоролі. 1787 р. був співвласником хутора при урочищі Штомпелівському Хорольського повіту, мав підданого в х. Павловій Долині. Одружений з Іриною Яківною Володьківською (у другому шлюбі – Павловська).

Цертелєв Микола Андрійович (1790, м. Хорол – 8 (20).09. 1869, м. Моршанськ Тамбовської губ.) – князь. Чиновник-освітянин, фольклорист. Одержав домашню освіту. Служив у Чернігівському повітовому скарбництві. 1810 р. вступив до Харківського університету, 1814 р. – на етико-філологічний факультет Московського університету, по закінченні якого повернувся на Полтавщину. Жив у м. Хоролі й у с. Андріївці поблизу Хоролу. Служив у Міністерстві фінансів, згодом – у Міністерстві освіти на посаді директора училищ Полтавської губернії (30-і рр.), помічником попечителя Харківського навчального округу. Останні роки життя провів у Москві. 1819 р. видав у Петербурзі книжку «Опыт собрания старинных малороссийских песней», куди ввійшли думи, записані ним на Миргородщині, в Кибинцях, у Хоролі. В 1818 – 1820 рр. написав праці «Про старовинні малоросійські пісні», «Про твори давньої руської поезії», «Про віршування старовинних руських пісень» та інші. Знайомий Л.Боровиковського, В.Капніста, Д.Трощинського. Одружений другим шлюбом із Чулковою Варварою Семенівною. Мав синів Миколу, Петра, Олексія, Дмитра. Помер у Моршанську, по дорозі до Москви.

Цертелєв Микола Миколайович (1831 – ?) – син Миколи Андрійовича.

Цертелєв Петро Миколайович (1833 – ?) – син Миколи Андрійовича. Дійсний статський радник. 1912 р. церковний староста Вознесінської церкви с. Андріївки Хорольського повіту. Мав сина Павла.

Цертелєв Олексій Миколайович (1848 – 1883) – син Миколи Андрійовича. Дипломат. 1865 р. вступив на юридичний факультет Московського університету. Вивчав слов'янські мови. Працював секретарем генерального консульства в Бєлграді. Генеральний консул Росії в Болгарії. 1873 р. другий секретар посольства Росії в Константинополі. Воював за звільнення Болгарії від турецького поневолення, був дуже популярним у Болгарії.

Цертелєв Дмитро Миколайович (1852 – 1911) – син Миколи Андрійовича. Юрист, доктор філософських наук. Автор творів про філософію А.Шопенгауера. Поет, перекладач, журналіст. Був редактором журналів «Русское обозрение», «Дело», «Русский вестник».

Літ.: Бухе А. Князья Цертелевы. – М., 1913; Кубанейшвили, Д.Г. – С. 171; Гвинчидзе О. Николай Андреевич Цертелев. – Тбилиси, 1980; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 173 – 177.

Церковний Павло – убогий посполитий у с. Портянках Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Церулики. (Див. також: Цилюрики, Цирулики).

Церулик (Цирулик) Стефан – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Церулик Якуб – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Церулченки Максим і Васько – козаки Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Цирюлик Олександр – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Целюриченко (Цилюриченко) Онисим – житель Миргорода (1781).

Цехмістренко Грицько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Цешинський – співробітник Миргородського скарбництва, 1917 р. належав до групи ентузіастів, які допомагали О.Г.Сластьону в створенні Миргородського музею.

Циби (Цибенки).

Циб Тимко – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Цибенко Назар – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Цибенко Кирик – посполитий у с. Зуївцях (1718).

Цибенко Тимофій – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723). Він же Цибенко Тимко – козак Миргородської сотні, записаний у с. Черевках (1732).

Цибенко Іван із братом Яковом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. вони записані як козаки-підпомічники малоґрунтові.

Цибиха Марія – козачка с. Зуївців, удова (1723).

Циб Федір – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Цибенко Петро – посполитий у с. Попівці (1723).

Цибиха Остапиха – посполита в с. Попівці (1723).

Цибенко Гаврило – посполитий у с. Зуївцях (1723).

Цибенко Нестер із братами Уласом, Хведором, Леськом – 1738 р. виборні козаки в с. Зуївцях, малоґрунтові.

Цибенки – кілька родин у с. Зуївцях, які традиційно займалися щетинницьким промислом.

Циб Степан Герасимович (1846 - ?) – козак, житель с. Зуївців, 1913 р. мав 20 десятин землі. Церковний староста Вознесінської церкви в Зуївцях (1902).

Циб Степан Федорович (1859 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 19 десятин землі.

Циб Сергій Федорович (1862 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 26 десятин землі.

Циб Андрій Васильович (бл. 1880 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 18 десятин землі.

Циб Василь – селянин-одноосібник Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Циб Іван Якович (1895 - ?) – колгоспник колгоспу ім. 17-го партз'їзду, за часів сталінщини був репресований. Згодом реабілітований.

Цибенко Кирило Данилович (1901, с. Зуївці - ?) – із селян, мав початкову освіту. Червоноармієць, 1945 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Цибиченко Грицько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Цибулевські.

Іван – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Цибулевський Іван – дозорця (смотритель) вільних маєтностей Миргородського полку (1748), смотритель описних маєтків (1749), казенних маєтностей (1750); із 1750 р. на його посаду призначено Л.Любибратича. 1752 р. – «смотритель описних посполитих» у Миргородському полку, мав власний житловий двір у м. Потоці Миргородського полку.

Федір – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Зять козака-підпомічника Івана Петренка, разом із яким мав 1 двір, 1 хату.

Федір – 1753 р. козак м. Миргорода, грамотний.

Васса – вдова, у другому шлюбі (з 1766 р.) – за Лукою Боровиком (Боровиківським, див.). Мачуха художника Володимира Боровиківського.

Хома – козак, житель містечка Сорочинців (1782 - 1791), парафіянин Успінської церкви.

Іван – 1897 р. закінчив 4-й клас Полтавської духовної семінарії.

Літ.: ПЕВ. – 1897. – Ч. офиц. - № 19. – С. 467; Швидько. – С. 304

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 7 зв., 247; Ф. 55. – Оп.1. – Спр. 26, 48; Оп.2. – Спр. 379; Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 41 зв.; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1745. – Арк. 5; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 183. – Арк. 58.

Цибулі.

Цибуля (в реєстрі – Цебуля) Левко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Цибуля Хведір – заможний посполитий Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Цибуля Омелько – козак куреня с. Петрівців (1718). Цибулі, козаки с. Петрівців 1723 року: Омелян – «можний середній», Василь – зубожілий, піший. В ревізії села 1738 р. записані Омелько Цебуля (так!) із сином Артемом як козаки-підпомічники малоґрунтові.

Цибуля Пилип Тимофійович (1905 – 1943) – житель с. Мальців, загинув на фронті.

Цибуля Антін Данилович (1907, м. Миргород – ?) – миргородський літератор, поет, журналіст. Походив із робітників, мав незакінчену вищу освіту. Жив у Миргороді. До 1941 р. працював секретарем редакції миргородської газети «Червона трибуна», мав друга – працівника друкарні Миколу Губенка. Писав вірші національно-патріотичного спрямування, які не були опубліковані. Наймав помешкання на Личанці неподалік від школи. Під час війни зблизився з українськими патріотами-миргородцями М.Воскобійником, П.Маляром, М.Гопалом та іншими. У газетах «Відродження» та «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр. публікував статті, замітки просвітницько-культурологічного змісту, інформації про життя сіл району. Автор нарису «Анатоль Свідницький». 15 липня 1943 р. під криптонімом «А.Ц.» була опублікована його стаття про встановлення хреста на могилі біля с. Марченків у пам'ять про 138 жителів села, загиблих під час голодомору 1933 р. Після повернення радянських військ працював коректором у миргородській газеті «Червона трибуна». За спогадами миргородського вчителя М.П.Сітка, А.Цибуля пропустив помилку в газеті: у фразі «Перемога буде за нами» було опубліковано «за ними». Був заарештований 6 жовтня 1943 р., засуджений військовим трибуналом Полтавського гарнізону 6 жовтня 1944 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі з поразкою в правах на 5 р. та з конфіскацією майна. Реабілітований 1997 р. (Див. також: Лук А.).

Літ.: Розсоха Л. Предківщина. – С. 187 – 188.

Цибульник Андрушко – посполитий у с. Черевках Миргородської сотні (1718).

Цивинда Василь – убогий посполитий у с. Олефірівці (1718 – 1723).

Цигани (Циганенки).
Циганенко Денис – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Циган Тишко – посполитий Устивицької сотні (1718), входив до ковальського цеху, у спискові якого записаний першим.
Циган Василь – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Циганенко Гаврило – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Циган Грицько – посполитий у Хомутці (1723).
Циганенко Антон – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).
Циганенко Федір Якович (бл. 1876 – ?) – 1911 р. служив псаломщиком у с. Петрівцях.

Циганчуки.
Циганчук Процик – посполитий Шишацької сотні (1718).
Циганчученки Хвесько, Гарасько, Василь і Левко – посполиті Шишацької сотні (1718).
Циганчуки Яцько, Гарасько і Василь – цехові люди ткацького цеху в м-ку Шишаках (1732).

Цикаленко Каністрат Єпіфанович – миргородський сільський староста Миргородської волості (1890), неписьменний.

Цилюрики (Целюрики, Целюриченки). Див. також: Церулики.
Целюриченко Лесько – посполитий у Яреськівській сотні (1718).
Цилюриченко Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Цилюрик Прокіп – посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Цимбал Демко – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Цимбалисті (Цинбалисті).
Цимбалистий Яцько – житель Миргородської сотні (1718).
Цимбалистий Василь – посполитий у с. Слобідці (1718).
Цинбалистий Іван – заможний посполитий у Миргороді (1723).
Цинбалистий Грицько – заможний посполитий у с. Єрках (1723).
Цинбалиста Марія – посполита в с. Зубівці (1723), безкінна.
Цимбалистий Федір (нар. бл. 1897) – помічник начальника кримінальної міліції Миргорода, комуніст. Очолив підпільну патріотичну (петлюрівську) організацію, яку було розкрито чекістами у травні 1920 р. Розстріляний.

Циркун (в публікації О.Бодянського – Циркокун) Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Цирулики (див.: Церулики, Цилюрики).

Цисі (Цисенки).
Цись Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).
Цисенко (Цись) Яцько – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).
Цись Петро – заможний посполитий у с. Олефірівці (1723).
Цись Дацько, Цисенки Іван, Савка – убогі посполиті у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).
Цись (Цис) Тишко – посполитий середній у м-ку Сорочинцях (1723).
Цись (Циз) – «артилерієць», виборний козак, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Сорочинській сотні Миргородського полку (у XIX ст. це Цисів хутір).
Цись (Цис) Данило Антонович – підпоручик (1819 – 1830), житель м-ка Сорочинців. Дружина Мотря Максимівна. Мали синів: Петра (нар.1819 р.), Корнія (нар. 14.09.1821 р.), Івана (нар. 1832 р.), Олександра.
Цисі (Циськи) – власники хутора Циськів (на мапі 1826 – 1840 рр. позначений за кілька верст на південний захід від м-ка Сорочинців; поряд – село Апостолове).
Цись Петро Данилович (нар. 29.06.1819 р.) – дворянин, 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі, 1840 р. канцелярист у Миргородському повіті.
Цис (Цись) Олександр Данилович – на початку 60-х рр. XIX ст. навчався в Київському університеті. Підпоручик, військовий лікар. Літератор, автор кількох драм із українського життя. Знайомий з письменником А.Свидницьким. Діти: Дмитро, Володимир, Олександра, Ольга. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1852 р.
Цисс (Цись) Олена – з 1893 р. учителька Ромоданського початкового народного училища Миргородського повіту.

Цись Тимофій – селянин, 1915 р. був співвласником цегельні (в якій працювали 4 робітники) у Сорочинській волості, «Під Горою».

Цись Максим Юхимович – голова колгоспу «Пролетар», створеного 1929 р. у Цисевому хуторі Великобайрацької сільської ради Миргородського району.

Цись Ганна – жителька В.Сорочинців, знаменита ланкова 1930-х рр., вирощувала високі врожаї цукрових буряків.

Цись Дмитро Гнатович (1883, с. Великий Байрак – 8.01.1938) – мав початкову освіту, жив у Миргороді, чорнороб на тимчасових роботах. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Цись Олексій Дмитрович (1907, с. Великий Байрак – 22.05.1938) – із селян, мав початкову освіту. Колгоспник у Миргороді. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Цись Микола Кузьмович – 1937 р. вчитель математики Миргородської школи № 2.

Цись М.Ф. – 1944 р. був директором Великосорочинського педучилища.

Цись Петро Миколайович (26.09.1914, с. В.Сорочинці – 21.03.1971, м. Львів) – походив із селян. 1937 р. закінчив географічний факультет Харківського університету, викладав у вишах. Доктор географічних наук, геоморфолог, професор Львівського університету (50-і рр. XX ст.).

Цись Іван Федорович – житель с. Великої Обухівки, у 70 – на початку 90-х рр. XX ст. громадський кореспондент газети «Прапор перемоги», автор віршів, опублікованих у цій газеті. Член миргородського літературного об'єднання «Любисток».

Цисів хутір існував у Сорочинській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.277; Отчет МУЗУ. – Миргород, 1894. – С. 154; Список дворян. – С. 736; Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967. – С. 683; Енциклопедія українознавства. – Т. 10; Швидько. – С. 297, 299, 309; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 439.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 141. – Арк. 16 зв., 29 зв.; МКМ. БФ. - № 2081. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р.; Справи за 1840 р.; МКМ. НА. – Спогади М. Сидоренка про школу № 2.

Цицюри (див.: Цюцюри).

Цілик Панько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Ціловальниченко Дмитро – посполитий Шишацької сотні (1718).

Цілуйки.

Цілуйчиха Марія – убога посполита в с. Обухівці (1723).

Ціха – козак, 1781 р. мав хутір (1 хату) в Сорочинській сотні.

Цмокало Василь – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Цокотун Яків – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Цорн Федір Альбертович – закінчив Гамбурзьке комерційне училище. В 1909 – 1912 рр. працював на посаді бухгалтера, викладача рахівництва, кореспондента, перекладача статей із технічних газет і журналів у Миргородській художньо-промисловій школі. Жив у Миргороді на розі вулиць Троїцької та Іващенка.

Цукермани.

Цукерман Рада – одна з перших піонерок Миргорода 1920-их рр.

Цукерман – голова Миргородського районного бюро комсомолу (1928).

Цуревські (іноді – Цюри, Цюрівські, Цюревські).

Цуревські – поміщики Миргородського повіту. Близькі сусіди і приятелі Гоголів-Яновських, жили в с. Воронянщині, що за 1 версту від Яновщини. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії.

Цюра (він же Цуревський) Степан Андрійович – поручик (1802 – 1805), жив у м-ку Яреськах, де мав підданих.

Цуревський Петро Федорович – губернський секретар. Був одружений із однією з сестер Олександри Федорівни Тимченко (див.). Мав селітряний завод, про що згадує в листі до матері Микола Гоголь (1831). Діти: Іван, Олексій, Андрій, Дмитро, Петро.

Цуревський Іван Петрович – син Петра Федоровича. Мав сина Мефодія.

Цуревський Іван Іванович (1908, с. Яроші Миргородського повіту – 17.10.1937) – мав дворянське походження, освіта – початкова. Колгоспник у с. Ковердиній Балці Шишацького району. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Цуревський Ф. – сторож Миколаївської церкви с. Ковалівки Шишацького району (1958).

Цюрин хутір існував у Яреськівській волості.

Цуриков Василь Олександрович – губернський секретар, поліційний наглядач Миргородського повітового поліційного управління (1864 – 1865).

Цурка Василь – служив у гетьмана І.Мазепи. Другий чоловік Марії Данилівни Лісницької (див.).

Цьови (Цьовенки).

Цьовенко Павло – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Павло Цьова (Цова) є також у спискові 1732 р.

Цьовенко Іван – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Цьова П.А. – 1886 р. гласний Миргородського повіту.

Цьова Григорій Андрійович – козак, старшина Шишацької волості (1910).

Цьова Митрофан Павлович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Чарнишівці Шишацької волості, мав 47 десятин землі.

Цьова Василь Павлович – 1910 р. земський повітовий гласний Миргородського повіту, опікун 1-го Бузівського початкового народного училища Яреськівської волості.

Цьова Іларіон Іванович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. М'ялівщині Шишацької волості, мав 16 десятин землі.

Цьова Микола Андрійович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Свищів Шишацької волості, мав 23 десятини землі.

Цьомкало Яким – козак Устивицької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні.

Цюгуни – власники хутора Цюгунового, який у XIX ст. існував біля м-ка Сорочинців.

Цюпи.

Цюпа Михайло – посполитий середньої заможності в с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Цюпа Яків (у публікації Г.Швидько хибно – Ціопа) – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Цюри (див.: Цуревські).

Цюцюри (Цюцюренки, Цицюри).

Цюцюренко Іван – козак Хомутецького куреня (1718). Цюцюрин Іван і Цюцюренко Матвій – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Цицюренко Ярема – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Цюцюркали.

Цюцюркало Степан – сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Цюцюркало Василь із братом Павлом – «можнійші» козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Василь – хорольський сотенний (городовий) отаман (1729 – 1732).

Цяпко Павло – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Цятки.

У ревізії Миргородської полкової сотні 1750 р. записаний «Яцько, Цятків зять», житель Миргорода, козачий підсусідок, піший, який мав хату в дворі козака Василя Роґочого.

Цятки – 1791 р. заможні жителі с. Черевків, мали підсусідків.

Цятчишин хутір 1815 р. існував у дачах с. Черевків.

Цяцька (Цацка) Йосип (? – раніше 1847) – майор, мав маєток із селянами в Миргородському повіті.

Ч

Чабани (Чабаненки).

Чабани Михайло і Павло – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Чабан Іван – убогий посполитий у с. Олефірівці (1723).

Чабан Стефан – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Чабан Іван – міщанин м-ка Багачки (1732).

Чагани.

Чаган Юрій Федорович (1882 – 1957) – лікар. 1908 р. працював у приймальному відділенні Ромоданівської лікарні. В 1930 – 1931 рр. завідував медпунктом у с. Кибинцях. 1939 р. – лікар швидкої допомоги та туберкульозного відділення миргородської лікарні. Під час війни працював лікарем на курорті. Як член медичної комісії під час окупації 1941 – 1943 рр. допомагав молоді уникати відправлення до Німеччини. Жив у Миргороді на вул. Сорочинській (нині № 85/31, на розі з вул. Бережанською).

Чаган Володимир Юрович – учитель математики й фізики Зубівської школи в 30-х рр. XX ст. Загинув на фронті під час Другої світової війни.

Чайки. (Див. також: Чайковські).

Чайка Мисько – козак Роменської сотні Миргородського полку (1649).

Олексій із братом Яковом – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Петро – війт с. Перевозу Сорочинської сотні (1718); війт с. Перевозу Шишацької сотні (1723).

Улас – посполитий у Хомутці (1723).

Іван – убогий посполитий у с. Єрках (1718 – 1723).

Іван Полікарпович – закінчив учительську семінарію; викладач Миргородської художньо-промислової школи (1908 – 1910); викладач чистопису Миргородської жіночої гімназії Н.Грановської (1910 – 1912), без чину.

Чайка І. – автор заміток у миргородській газеті «Відродження» 1942 року: «Служба Божа в Соборі», «Свято Водохреща в Миргороді», віршованої гуморески «Савчин півень».

Михайло Іванович (бл. 1888 – не раніше 1931) – уродженець с. Попівки, один із лідерів миргородських більшовиків. На початку своєї діяльності – харківський робітник-більшовик. На початку 1918 р. був командиром особливого пролетарського загону Харківського паровозобудівного заводу, присланого з Харкова до Миргорода. Перший голова Миргородського ревкому. В січні 1918 р. був головою Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів. Організатор загонів і частин для боротьби з «контрреволюцією». Начальник штабу, командир червоного миргородського загону, який 24 лютого 1918 р. розігнав комітет з охорони Миргорода, змусив Миргородське повітове земство провести засідання надзвичайного повітового земського зібрання й передати його повноваження військово-революційному комітетові, який він сам очолив. Загін Чайки на Миргородщині сприймали як бандитський, деморалізований загін. 1920 р. Чайка був головою Кобеляцького повітвиконкому й одночасно головою повітвиконкому КП(б)У . Мав надзвичайно жорстокий характер. 1923 р. працював у Полтаві й Харкові головою технічної інспекції з ліквідації застарілого майна Червоної армії, з чого мав великі гроші, які розтринькував. Згодом був виключений із партії.

Дмитро Іванович (1917, с. Савинці – ?) – колгоспник у с. Лютеньці Гадяцького району. 1940 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1958 р.

Чайковські (Чайки, Чайківські) – рід композитора П.І.Чайковського. (Див. нижче інші гілки Чайковських).

Чайка Федір Опанасович (? – раніше 1769) – козак Омельницької сотні Миргородського полку. Дружина Ганна, мали сина Петра.

Чайка (Чайківський, Чайковський) Петро Федорович – син Федора Опанасовича, народився в слободі Миколаївці (с. Троїцькому; в XVIII ст. належало до Миргородського полку, нині Глобинського р-ну). 1769 р. навчався в Київській академії, просив дозволу про переведення його до Санктпетербурзького шпиталю для медично-хірургічної науки. По закінченні навчання служив військовим лікарем. Учасник російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр. Жив у Пермі, Кунгурі, В’ятці. Права дворянства отримав 1785 р. Штаб-лікар у відставці (1795), був призначений на посаду городничого м. Слободського В’ятської губернії. Мав сина Іллю.

Чайковський Ілля Петрович (1795 – ?) – народився в м. Слободському. Служив гірничим інженером на Уралі. Мав сина Петра.

Чайковський Петро Ілліч [25.04 (7.05)1840, селище при Камсько-Воткінському заводі В’ятської губернії – 25.10

(6.11) 1893, Петербург] – знаменитий композитор. Автор опер «Воєвода», «Опричник», «Черевички», «Євгеній Онєгін», «Орлеанська діва», «Мазепа», «Пікова дама», «Іоланта» та інших, музики до балетів «Лебедине озеро», «Спляча красуня», «Лускунчик», симфоній, концертів, кантат, увертюр, фантазій, фортепіанних п'єс.

Літ.: Тюменєва Г. Чайковський і Україна. – К., 1955; Хижняк З. Києво-Могилянська академія. – Вид. 2-е. – К., 1981. – С. 105; УРЕ. – Т.12. – К., 1985. – С.176; Ситник А. Талант козацького роду // Старожитності. – 1993. – Ч.15-16. – С. 26 – 27; Історичний календар. – К., 2000. – С. 136, 137.

Чайковські (Чайківські). (Див. також вище).

Йосип (? – раніше 1850) – дячок Преображенської церкви в м-ку Сорочинцях. Дружина Параска Гордіївна (бл. 1793 – ?).

Андрій – дячок Миколаївської церкви в м-ку Сорочинцях (1845).

Андрій Йосипович (бл. 1818 – ?) – 1850 р. дячок Сорочинської Преображенської церкви. Дружина Феодосія Дмитрівна (бл. 1824 – ?). Син Іван (нар. бл. 1849 р.), інші діти померли малолітніми.

Симеон – дячок Покровської церкви в с. Мальцях (1865).

Людмила Іванівна – 1901 р. помічниця вчительки Бузівського 2-го початкового народного училища Яреськівської волості Миргородського повіту.

Самсон – псаломщик у с. Мальцях Миргородського повіту. Мав синів Петра (1907) і Миколу.

Микола Самсонович – житель с. Мальців Петрівської волості. За радянської влади 1919 р. був головою Петровського волосного земельного відділу. За денікінщини, 26 листопада 1919 р. був заарештований вдома І.Кушком (див.) і солдатами Конотопської сотні на чолі з капітаном Григор'євим, зазнав жорстоких катувань у миргородській тюрмі. Розстріляний Конотопським каральним загоном у Миргороді на єврейському цвинтарі. Мав брата Петра і сина Андрія.

Андрій Миколайович (1902 – ?) – син Миколи Самсоновича. Восени 1919 р. навчався в Полтавській духовній семінарії. Наприкінці листопада, довідавшись, що учнів семінарії мобілізуватимуть до денікінської «Добровільної армії», виїхав до батьків у с. Мальці. Був свідком арешту батька денікінцями.

Митрофан Петрович (бл. 1883 – ?) – житель с. Мальців, небіж Миколи Самсоновича Чайковського. За радянської влади 1919 р. був головою Мальцівського комітету бідноти, брав активну участь у вилученні хліба в заможних селян. За це під час денікінщини був побитий петрівським волосним старшиною Я.Грищенком. 1923 р. як церковний причетний був позбавлений радянською владою виборчих прав.

Семен Петрович і Олексій Карпович – входили до фундаторів Покровської Автокефальної церкви с. Мальців (1924).

Літ.: Отчет МУЗУ за 1901 г. – Миргород, 1902. – С. 72; Постановления МУЗС, 1907. – С. 130.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 186. – Арк. 126 зв. та ін.; Ф. 2113. – Оп.1. – Спр. 715. – Арк. 111-113; МКМ. НА. – Документи церков.

Чаленки. (Див. також: Чалі).

Гнат та Іван – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Чаленко (в публікації О.Бодянського хибно – Чаденко) Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ласко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Чаленко (в публікації О.Бодянського, либонь, хибно – Чаченко) Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Грицько і Хвесько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Лук'ян і Мартин – козаки Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Яцько – член ковальського братства Устивицької сотні (1718).

Юсько – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Чаленкова Марія – убога посполита в Миргороді 1723 р.

Тимко, посполитий у Хомутці (1723).

Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).

Яцько – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Чаленко – посполитий, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 2-й Миргородській сотні.

Федір Петрович – козак, близько 1863 – 1873 рр. мав 8 дес. землі в дачах м-ка Устивиці.

Іван Нілович – закінчив 4 класи Лубенського духовного училища. З 1876 р. на службі в Миргородському повіті. 1883 р. учитель Багачанського початкового народного училища. 1901 р. помічник учителя початкового народного училища в м-ку Березовій Луці Миргородського повіту.

Чаленко М. – дописувач газети «Миргородські вісті» (літо 1943 р.), жив у м-ку Шишаках. Автор інформацій «Будинок В.Г.Короленка в Хатках», «Ансамбль бандуристів», «Шишацьке товариство «Громадська допомога».

Чалеєвський Михайло (1746 – ?) – син козака, на службі в полку з 1772 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Чалі. (Див. також: Чаленки).

Чалий Омелян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чалий Лесько – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у реєстрі сотні записаний третім.

Чалий Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Чалий Матвій із сином Іваном – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). В ревізії села 1738 р. Матвій записаний як убогий козак-підпомічник.

Чалий Яків – 1738 р. убогий козак-підпомічник у с. Зуївцях.

Чалий Сергій Якович – закінчив художнє училище. В 1911 - 1912 рр. учитель графічного мистецтва в Миргородській чоловічій гімназії; викладач малювання в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської (1912 – 1913).

Чалий Михайло Васильович – у 30-х рр. ХХ ст. начальник Миргородського відділення НКВС. Жив на вулиці Сорочинській у колишньому будинку Воїнова (див.). За переказом, Чалий розстріляв у с. Остапівці місцеву отаманку. Був репресований наприкінці 1938 р. (після нього начальником став Юшканцев).

Чапи (Чапенки).

Чапа Григорій – сотник Омельницької сотні Миргородського полку (1708 – 1720).

Чапенко Мартин – козак Омельницької сотні (1732).

Чаплі (Чапленки).

Чаплин Іван – 1666 р. міщанин с. Зуївців.

Чапля Назар – посполитий с. Баранівки (1718).

Чапленко Данило – посполитий с. Баранівки (1718).

Чапленко Данило – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723).

Чапленко Прокіп із братом Федором – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Чапулка Самійло (подаємо за публікацією Г.Швидько; ймовірно, прізвище переінакшене, тобто, Чапелька?) – 1723 р. був доглядачем або управителем «приїжджого дворця» миргородського полковника Данила Апостола в Миргороді, жив у цьому «дворці».

Чапленко Семен – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Чапленко Данило – сотенний хорунжий Шишацької сотні Миргородського полку (1772 – 1775).

Чапля Микола – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1782).

Чапленко Онисим Леонтійович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 19 десятин землі.

Чапля (Цапля) Степан Михайлович (1875, с. Хомутець – 15.01.1942) – житель с. Хомутця, священик без парафії. Був заарештований 26 червня 1941 р., засуджений 1941 р. військовим трибуналом військ НКВС Татарської АРСР до розстрілу. Реабілітований 1991 р.

Чапленко Григорій Іванович (1903, с. Зуївці – ?) – колгоспник у с. Зуївцях, засуджений 1937 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Чаплин хутір існував у Баранівській волості до ХХ ст.

Чардаки.

Чардак Ілляш – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718). Дослідник Д.Вирський вважає за можливе ототожнювати його з Ілляшем Ковалем (з компуту 1723 р.), Іллею Лукичем Пушкою (Пушкарем?), осавулом миргородської полкової артилерії (1711 – 1713), а також із отаманом «артилерійських служителів» Ілляшем Лук'яновим (1732).

Чардаків (Чардаков) Кіндрат (нар. 1745) – уродженець м-ка Сорочинців, син козака. 1765 р. служив у Полтаві найманим робітником у козака Івана Омельченка, родом із с. Зубівки Миргородського полку.

Чардин Омелько – пушкар у Миргородському полку (1723 – 1732). Пор. також: Хоружий Омелян, Іваненко Омелько.

Чарнецький Юсько – значковий товариш Миргородського полку (1711), служив у курені Бочарного.

Чарниші. (Пор., див. також: Черниші, Чорниші).

Федір (XVII ст.) – походив із Гадяцького полку. Учасник Чигиринського бою. Дружина Тетяна.

Іван (Федорович ?) – служив у Гадяцькому полку, брав участь у взятті Кизикермену й Тавані (1695), був посланцем до Москви (1699), до Константинополя – до турецького султана (квітень 1700 р.). За гетьмана Мазепи служив у гетьманській канцелярії, з 1698 по 1708 р. – військовим канцеляристом. У 1700 – 1703 рр. на посаді господаря Гадяцького (за іншими даними – Батуринського) замку. Резидент Мазепи при царській головній квартирі у Гродно (1705). Знатний військовий товариш (1709). У 1709 – 1715 рр. гадяцький полковник. З 1 липня 1715 р. по 1725 р. – генеральний суддя. Володів ранговими маєтностями: Рашівка – 300 дворів, Комишня – 275 дворів; у Комишанській сотні Гадяцького полку: Грим'ячка – 18 дворів, Остапівка – 46 дворів (нині це села Миргородського району);

володів селом Бірками, яке одержав від тестя – С. Гречаного. З 1715 р. його рангові маєтності перейшли до гадяцького полковника М.Милорадовича (крім куплених дворів). У квітні 1723 р. І.Чарниш разом із чернігівським полковником П.Полуботком і генеральним писарем С.Савичем був викликаний до Петербурга за непокірність і домагання вільнот козацької верхівки в її протистоянні з Малоросійською Колегією; допитуваний у Таємній канцелярії, посаджений «під караул» до фортеці; звинувачений у «подлоге челобитных», звільнений лише 1726 р. У лютому 1728 р. Чарнишеві дозволено поселитися в Москві. На цьому засланні він і помер 30 грудня 1728 р. Похований у Новодівичому монастирі Москві. Одружений: першим шлюбом – із Оленою, донькою генерального писаря Степана Гречаного, другим шлюбом – з Євдокією (? – 31.05. 1743, с. Подолів Кролевецької сотні), донькою генерального бунчужного Костянтина Голуба і Насті Марківни (Маркович). (Остання була в другому шлюбі за гетьманом Іваном Скоропадським). І.Чарниш мав дітей: від 1 шлюбу – Іван й Петра, від 2 шлюбу – Івана, Семена, Якова, доньок Настю, Ганну, Олену.

Тихін (Федорович ?) – брат Івана. Жив у м. Батурині. Помер раніше 1716 р. Одружений із Мариною Романівною (? – 1717), родом із Батурина, у 2 шлюбі була за ковалівським сотником (1715 – 1717) Панасом Кіцешем. Мав сина Федора, доньку Агафію.

Іван Іванович (бл. 1702 – 1756) – син генерального судді від 1-го шлюбу. Бунчуковий товариш (1735 – 1744), жив і помер у с. Бірках Гадяцького полку, де мав підданих. 1734 р. у Генеральному військовому суді розглядалася справа про майнову суперечку І.І.Чарниша з його дядьком Яковом Степановичем Гречаним за с. Бірки. Разом із братом Петром володів с. Панасівкою (нині Миргородського району). Мав 74 хати в слободі Біївці. Одружений: першим шлюбом – із Тетяною, донькою конотопського сотника Йосипа Костенецького; другим – із Марфою Михайлівною Осиповою (1727), вдовою сумського полковника Василя Кондратьєва; третім (1743) – з Зіновією, донькою генерального хорунжого Якима Горленка (це її другий шлюб, у першому була за Семеном Андрійовичем Марковичем). Мав синів Івана, Данила, Олександра.

Петро Іванович – син генерального судді, від 1 шлюбу. Разом із братом Іваном володів с. Панасівкою. Помер у 30-х рр. XVIII ст. Був одружений: першим шлюбом – близько 1723 р. з донькою Михайла Кондратьєва; другим шлюбом – між 1727 і 1730 рр. – з Уляною, донькою Степана Бутовича, вдовою гадяцького полковника Михайла Милорадовича. Дітей не мав.

Іван Іванович (бл. 1714 – 1741) – син генерального судді, від 2 шлюбу. Помер неодруженим у с. Подолові.

Семен Іванович (1715 – 1742) – син генерального судді, від 2 шлюбу. Військовий канцелярист (1737 – 1739). У шлюбі не був.

Яків Іванович (1721 – 28.12.1745) – син генерального судді, від 2 шлюбу. Військовий канцелярист (1743). Володів с. Митченками на Чернігівщині. Одружений з Марфою (? – 1764), донькою бунчукового товариша Степана Ширая (в 2-му шлюбі – з 1747 р. – Марфа була за генеральним підскарбієм Михайлом Васильовичем Скоропадським).

Анастасія Іванівна (1718 – раніше 1742) – донька генерального судді, від 2 шлюбу. Одружена (27.01.1740 в с. Тулиголовах на Сумщині) із Іваном Михайловичем Забілою, коропівським сотником (1740 – 1760).

Ганна Іванівна (1719 – 1745) – донька генерального судді від 2 шлюбу. Одружена з бунчуковим товаришем Андрієм Івановичем Войцеховичем (його перша дружина).

Олена Іванівна (? – бл. 1741) – донька генерального судді від 2 шлюбу. Була незаміжньою.

Федір Тихонович – згадується 1717 р.

Агафія Тихонівна – згадується 1717 р., мала чоловіка Романа.

Іван Іванович (? – раніше 1769) – син Івана Івановича, онук генерального судді. 1754 р. був військовим канцеляристом. Дружина – Настя Романівна (у другому шлюбі була за Федором Петровичем Войною). Мав єдиного сина Василя.

Данило Іванович (? – раніше 1769) – син Івана Івановича, онук генерального судді. Згадується 1754 р. Дружина Пелагея (? – після 1784).

Олександр Іванович (? – раніше 1769) – син Івана Івановича, онук генерального судді. Малолітній 1754 р.

Ганна Яківна (1746 – бл. 1769) – донька Якова Івановича. З 1765 р. в шлюбі з дійсним статським радником Григорієм Григоровичем Фрідрікевичем.

Никифор Григорович (? – 6.12.1760) – козак Миргородського полку, на службі з 1727 р. Значковий товариш. Із 12 червня 1760 р. – військовий товариш при відставці. Мав синів Петра, Данила, двох Іванів.

Петро Никифорович – нащадок миргородських Чарнишів. Із 1747 р. служив у Ніжинській полковій канцелярії; в 1762 – 1777 рр. – війт Полтавського магістрату з чином військового товариша; 1777 – бунчуковий товариш. Колезький радник (1793). Полтавський повітовий маршал (предводитель дворянства) в 1791 – 1794 рр. Входив до українського оточення кн. О.Безбородька. У Полтавському повіті мав 307 душ (у с. Яківцях та ін.).

Данило Никифорович (бл. 1738 – раніше 1818) – походив «із малоросійського шляхетства», син значкового товариша; брат Івана Никифоровича. На військовій службі з 1766 р. на посаді устивицького сотенного отамана Миргородського полку. З 14 грудня 1770 р. по квітень 1783 р. був на уряді сотника 2-ї Миргородської сотні Миргородського полку. 1782 р. одержав звання бунчукового товариша. Учасник Кримського походу 1768 – 1772 рр., 1771 р. складав план укріплень м. Кінбурна. 1776 р. перебував в Українській дивізії. По скасуванні Миргородського полку продовжив службу в російській армії. Мав чин майора (1814), прем'єр-майор при відставці (з 15 квітня 1787 р.).

Суддя Миргородського повітового суду (1785 – 1787). 1781 р. мав 8 хат посполитих у хуторах 2-ї Миргородської сотні. 1787 р. володів 23 душами в х. Олександрівському та 5 душами в х. Гурженському Миргородського повіту. Був співвласником сіл Бакумівки, Зуївців (25 душ чол. статі 1808 р.), Попівки (3 душі), х. Грем'яцького (2 душі), х. Олександрівського (15 душ 1809 р.). З його посадою пов'язана також назва хутора Сотницького (Чернишевого), що між селами Зуївцями і Черевками. Жив у с. Зуївцях тодішнього Гадяцького повіту. Дружина – Марія Василівна Устимович. Сини Федір, Семен і Єлисей, доньки Уляна (бл. 1775 – ?), Марина (бл. 1780 – ?), Єфросинія (бл. 1783 – ?), Олександра (бл. 1785 – ?), Ольга (бл. 1787 – ?). Семен і Уляна 1794 р. стали хрещеними батьками Петра – сина корнета Івана Карповича Фурсенка, жителя с. Черевків.

Іван Никифорович старший (бл. 1740 – бл. 1804) – син значкового, згодом військового товариша Никифора Григоровича Чарниша. З 1754 р. на військовій службі канцеляристом. У 1757 – 1764 рр. служив військовим канцеляристом Генеральної Військової канцелярії. Миргородський полковий писар (з 13 березня 1764 р. по 26 січня 1781 р.). Бунчуковий товариш (із 26 січня 1781 р.). Миргородський полковий осавул (з 30 вересня 1781 р.). Суддя Миргородського повітового суду, колезький асесор (1783 – 1787). 1786 р. жив у м-ку Сорочинцях, був парафіянином Преображенської церкви. Надвірний радник (1791). Дворянський маршал (предводитель дворянства) Миргородського повіту (1788, 1791, 1796, 1802 – 1803). Колезький радник (1804). Мав хутір (14 хат) у Шишацькій сотні Миргородського полку (1781), володів дворами в Миргороді, Сорочинцях (20 дворів), Яреськах, Баранівці, Семереньках (2 двори), в хуторі Говтві Полтавського повіту (1785), мав 35 душ на хуторі при Злодіївській Греблі Хорольського повіту. 1780 р. збудував у м-ку Сорочинцях селітряний завод «на три котли». 1787 р. був власником с. Чарнишівки (64 душі) Говтв'янського повіту. На початку XIX ст. мав підданих у Миргородському повіті: в Миргороді (60 душ), Яреськах (41); у Полтавському повіті: в с. Пушкарівці, с. Мачухах, х. Коблицькому; мав також 106 душ у с. Чарнишівці (нині це село Верхня Будаківка Миргородського району) і 32 душі в с. Доброгірській; мав багато дворових людей у м-ку Сорочинцях (1794). Одружений з Євдокією, донькою миргородського сотника Григорія Шапи. Мав дітей, зокрема, синів Григорія, Івана, Василя й доньку Параскеву (панна 1791 р., була хрещеною матір'ю Уляни, доньки сорочинського жителя корнета Остапа Шаповаленка).

Іван Никифорович молодший (бл. 1753 – раніше 1818) – син значкового товариша Никифора Григоровича Чарниша. На військовій службі з 1769 р. Із 1774 р. – канцелярист, із 1781 – сотенний отаман, військовий товариш Миргородського полку. Миргородський полковий осавул (1781). Вийшов у відставку 15 квітня 1787 р. секунд-майором. Жив у с. Зуївцях Гадяцького, згодом Миргородського повіту, 1803 р. мав у селі 33 душі чол. ст. 1795 р. мав 4 душі селян у слободі Почапцях біля Миргорода. В шлюбі з Анастасією Йосипівною Висоцькою, донькою полкового осавула. Його спадкоємці 1818 р. володіли в Зуївцях 42 душами чол. ст.

Йосип Петрович (? – близько 1806) – генерал-майор, кавалер. Власник маєтків у Полтавському, Костянтиноградському, Зіньківському, Гадяцькому, Золотоніському, Переяславському й Миргородському повітах. Близько 1805 р. мав підданих у с. Сакалівці Миргородського повіту – 20 душ чол. ст. По його смерті опікунами над його маєтками були Григорій Іванович Чорниш, Олександр Іванович Політика і Михайло Григорович Богаєвський. Мав сина Михайла (1813 р. згадується як малолітній, згодом навчався у військовому училищі).

Чарниш (Чорниш) – генерал-майор, шеф Казанського драгунського полку (1808), кавалер.

Василь (бл. 1753 – ?) – «старшинський син». На військовій службі з 1767 р. Служив полковим канцеляристом Миргородського полку, був у походах і боях. 1783 р. мав звання значкового товариша.

Василь Іванович (1759 – після 1820) – син Івана Івановича, онук Івана Івановича, правнук генерального судді. Розпочав службу 1775 р. 1784 р. – військовий товариш Гадяцького полку, того таки року – бунчуковий товариш. 1784 р. мав 1952 душі в Гадяцькому повіті, володів маєтком у Бієвій слободі. 1797 р. – надвірний радник, маршал Гадяцького повіту, із грудня 1801 р. – перший полтавський губернський маршал. 1803 р. призначений на посаду полтавського генерального судді 1-го Департаменту. В 1809 – 1812 рр. удруге обраний полтавським маршалом, у 1818 – 1820 рр. – утретє. Дійсний статський радник. Входив до полтавської масонської ложі «Любов до Істини» (1818 – 1819). Мав у маєтку в Гадяцькому повіті хорову капелу (1804). Збирач української старовини, листувався з А. Чепою, П.Ратієвим. Одружений із Ганною, донькою полтавського полкового писаря (1768) Петра Білухи. Мали дітей: Петра, Дмитра (нар. 1795), Уляну (нар. 1795), Анастасію (нар. 1787), Ганну (нар. 1788), Анастасію другу (1790 – бл. 1871), Катерину (нар. 1797). Його сини померли бездітними, тому рід В.І.Чарниша після нього згас.

Петро – підкоморій, 1782 р. володів частиною села Павленків біля Полтави.

Василь – 1779 р. був у спискові учнів середнього класу граматики Київської академії.

Іван – майор, 1795 р. мав 4 душі селян у слободі Почапцях під Миргородом. Можливо, його стосуються дані: Майор Чарниш на початку XIX ст. мав у м-ку Хомутці завод «шпанських овець».

Іван – прокурор, 1795 р. мав підданих у м-ку Яреськах.

Петро Васильович (1771 – ?) – 1798 р. капітан Сіверського драгунського полку. Помер бездітним.

Григорій Іванович (бл. 1775 – не раніше 1849) – син Івана Никифоровича. Майор (1809 – 1827). Жив у м-ку Сорочинцях, яким володів разом із братами Іваном та Василем. Разом із ними був співвласником земель і підданих у Миргороді, Яреськах, с. Доброгорській Миргородського повіту, а також у Зіньківському й Полтавському повітах. Миргородський повітовий маршал (1812 – 1820, інші дані: січень 1815 – 1821). 1811 р. був опікуном над маєтком померлого генерал-майора Йосипа Петровича Чарниша і над Михайлом – малолітнім спадкоємцем Йосипа Петровича.

Іван Іванович (бл. 1776 – ?) – син Івана Никифоровича, брат Григорія Івановича. Підполковник Сіверського драгунського полку. Генерал-майор (1813 – 1842), кавалер, нагороджений Золотою шпагою «За хоробрість» (1813). Разом із братами Григорієм та Василем був співвласником підданих у Миргороді (60 душ чол. ст.), у м-ках Сорочинцях (84), Яреськах (51), у с. Доброгірській (47), у с. Чарнишівці Зіньківського повіту (105), у Полтавському повіті – 35 душ (у с. Пушкарівці, Мачухах, х. Кобиляцькому). 1830 р. мав землі в м-ку Сорочинцях.

Василь Іванович (11.08.1790, м-ко Сорочинці – не раніше 1860) – син Івана Никифоровича, брат Григорія та Івана. Дідич Миргородського повіту, жив у Сорочинцях. На службі з 1807 р. юнкером Казанського драгунського полку. 1812 р. – поручик, 1813 – штабс-капітан. Брав участь у військових походах. Капітан при відставці (1816). Хорунжий Миргородського повіту (1827). Співвласник (разом із братами) підданих у Миргороді (29 душ) та в містечках і селах Миргородського повіту: у Сорочинцях мав 45 душ, Яреськах – 21, у Шишаках – 10, с. Доброгірській – 16, Зуївцях – 3; у Зіньківському повіті: в с. Чарнишівці – 76, у м-ку Бірках – 18, м-ку Ковалівці – 15; в с. Товстій (поблизу с. Яновщини)– 25; в с. Яківцях Полтавського повіту – 73 душі. Володів 1190 десятинами землі. Його маєток вважався великопомісним. Перша дружина В.І.Чарниша – N. Друга дружина – Тетяна Іванівна (? – травень 1838), з дому Рижова, донька поручика; у першому шлюбі була за Семеном Данилевським (див.), вдова по ньому. Від Данилевських до В.І.Чарниша перейшло с. Семереньки, де він і поселився з родиною. 1830 р. мав землю в Сорочинцях і в Миргороді. 1860 р. мав 20 дворів (166 душ селян) у м-ках Сорочинцях, Яреськах і 2 селах. В.І.Чарниш – вітчим Олександра Семеновича Данилевського (див.), друга Миколи Гоголя. Приятель усієї родини Гоголів-Яновських. Листувався з М.Гоголем, схвально відгукнувся про його «Вечори на хуторі біля Диканьки». Права дворянства родини В.І.Чарниша підтверджені указом Герольдії 1846 р. Діти – Микола, Іван, Василь, Любов, Віра. В.І.Чарниш мав сестру Ганну Іванівну, яка була за Олексієм Данилевським, і старших сестер Парасковію (бл. 1782 – ?), Анастасію (бл. 1783 – ?), Марію (бл. 1787 – ?).

Чарниш (Черниш) Василь Іванович – поручик, у 1860-их рр. мав 373 дес. землі в х. Перевал (у дачах м-ка В.Сорочинців).

Іван (? – раніше 1826) – надвірний радник (1804), дідич Миргородського повіту. Мав також селян у селах Полтавського повіту: Мачухах, Пушкарівці, Коблицькій. Дружина Євдокія (Авдотья).

Іван (? – раніше 1828) – надвірний радник, жив у м-ку Сорочинцях, власник селітряного заводу в Сорочинцях. Мав доньку Анастасію (панна 1830 р., власниця землі в Сорочинцях).

Михайло Миколайович (? – раніше січня 1831) – у 1814 – 1820 рр. навчався в Царськосельському ліцеї.

Михайло – житель м-ка Сорочинців, 1830 р. малолітній.

Федір Данилович – син Данила Никифоровича, служив прапорщиком Єлецького піхотинського полку.

Семен Данилович (1.09.1781, с. Зуївці – ?) – син Данила Никифоровича. «Малоросійський» сотник (1787). Ротмістр (27.11. 1787 – 1812). Начальник Миргородського земського ополчення (1806 – 1807); ротмістр, комісар Миргородського земського суду (1812 – 1815). 1818 р. разом із братом Єлисеєм мав у с. Зуївцях Миргородського повіту 49 душ чол. статі. 1849 р. у його маєтку в Миргородському повіті налічувалось понад 100 душ. Одружений із Марією Йосипівною. Був «восприємником» Єлеазара Петровича Донченка (народився 1829 р. в м-ку Комишні). Мав сина Семена, доньку Марію.

Єлисей Данилович (бл. 1783 – ?) – син Данила Никифоровича. Ротмістр (1818), засідатель Миргородського земського суду (1825), суддя Миргородського повітового суду (1827 – 1828). 1818 р. разом із братом Семеном володів 49 душами чол. статі в с. Зуївцях.

Микола Васильович (4.12.1822, с. Василівка Полтавського повіту – ?) – син Василя Івановича Чарниша (друга Гоголів). На службі з 1839 р. у Тверському драгунському полку. 1846 р. – поручик, 1851 – штабс-капітан. Звільнився від служби 26 грудня 1859 р. Близько 1863 – 1870 рр. мав 684 дес. землі в с. Чарнишівці й 832 дес. – у дачах м-ка Устивиці. Одружений із Марією Петрівною Андреєвою, донькою надвірного радника. Про М.В.Чарниша згадує Микола Гоголь в одному з листів 1848 р. 3 жовтня 1851 р. разом із А.А.Трощинським (див.) М.В.Чарниш був дружком на весіллі Єлизавети Василівни Гоголь і Володимира Івановича Бикова у Василівці. Діти М.В.Чарниша: Василь (1856 – ?), Микола (1859 – ?), Марія (1858 – ?), Євгенія (1862 – ?) у шлюбі з Олексієм Олексійовичем Малинкою.

Іван Васильович (4.12.1823, ін. дані 1825, м-ко Шишаки – 20.07.1907, м-ко Сорочинці) – син Василя Івановича, капітана. Освіту здобув у Полтавській гімназії. На службі з 1842 р. унтер-офіцером Драгунського полку. Вийшов у відставку в званні поручика 1849 р. Із грудня 1855 р. по 29 квітня 1860 р. був миргородським повітовим предводителем дворянства. В 1861 – 1870 рр. – мировий посередник Миргородського повіту, почесний мировий суддя Миргородського округу (1869 – 1872). Дідич м-ка Сорочинців, надвірний радник. В 1864 – 1870 рр. мав 594 дес. землі в с. Товстому (на Шишаччині), 182 дес. – біля м-ка В.Сорочинців, 372 дес. – у х. Перевал та 41 дес. – в х. Макаріївському (в сорочинських дачах). Восени 1905 р. селяни підпалили майно в його сорочинській економії. Дружина – Марія Григорівна, з дому Ковалевська (? – 18.01.1808, Сорочинці). Поховані обоє в Сорочинцях, біля Преображенської церкви; надгробок зберігся донині. Діти: Володимир (1862 – ?), Ольга (1855 – ?), 1909 р. жила в Сорочинцях; Віра (1856 – ?), Людмила (1861 - 1923).

Василь Васильович (5.01.1826, м-ко Сорочинці – 1.02.1891, м. Київ) – син Василя Івановича Чарниша (друга Гоголів). Закінчив юридичний факультет університету Св. Володимира в Києві. Про нього згадував у листі Микола Гоголь (1848). В 1848 – 1856 рр. працював на Одеській таможні. В 1858 – 1859 рр. був членом Полтавського губернського комітету з облаштування й поліпшення побуту поміщицьких селян від Миргородського повіту. 1861 р. – Полтавський совісний

суддя, згодом голова Полтавської земської губернської управи (1869 – 1872), мировий посередник Полтавського повіту. Титулярний радник (1860-і рр.). Близько 1861 – 1865 рр. мав 82 дес. землі в х. Гришковому і 20 дес. – у Грузько-Говтв'янських хуторах Миргородського повіту. В 1881 – 1891 рр. служив податковим інспектором у Києві. Статський радник. Похований у Києві на Аскольдовій могилі. Дружина – Єрмінія Станіславівна. Мали сина Володимира (1867 – ?), поручика, з 1894 р. служив при Київському губернаторі.

Колишній будинок І.В. Чарниша у с. В. Сорочинцях. Світлина 2000 року.

Віра Василівна (бл. 1821 – ?) – донька Василя Івановича Чарниша. Дружила з сестрами Миколи Гоголя. Вийшла заміж наприкінці 1838 або на початку 1839 р. за поміщика Василя Григоровича N, власника маєтку на р. Сулі. На її весіллі була Марія Іванівна Гоголь, про що вона звідомлювала в листі Миколу Гоголя.

Любов Василівна – донька Василя Івановича Чарниша, одружена з лікарем Антоном Петровичем Кізе (див. Кизі).

Пантелеймон Васильович – відставний унтер-офіцер (1835), житель м-ка Сорочинців. Дружина Євдокія Луківна.

Семен Семенович (6.09.1840 – ?) – син Семена Даниловича. Народився в с. Зуївцях.

Марія Семенівна (1.10.1835 – ?) – донька Семена Даниловича, народилася в Зуївцях.

Чарниш Василь Єрмолайович – майор у відставці, власник поштової кінної станції в с. Опішні Зіньківського повіту. Був одружений із Маріамною Семенівною Черниш-Ніфонтовою (1839 – 1917), жителькою с. Опішні.

Іван Васильович – поручик (1864 – 1893), мировий посередник 2-ї дільниці Миргородського повіту (1864), почесний мировий суддя Миргородського повіту (1874 – 1884), повітовий земський гласний (1884). В його будинку в м. Миргороді 1867 р. розміщалася міська лікарня. Дружина Катерина Панасівна, опікунка Шишацького 1-го жіночого народного училища в 1893 – 1914 рр. і земської сільської лікарні в 1907 – 1909 рр.

Василь Миколайович (23.11.1856 – не пізніше 1913) – син Миколи Васильовича. Поручик у відставці з 1881 р., житель м-ка Сорочинців. В 1899 – 1900 рр. депутат дворянства Миргородського повіту. Дружина Катерина Панасівна Папа-Афанасопуло, донька підполковника Маріупольського драгунського полку; 1913 р. вдова, власниця 804 десятин землі в Миргородському повіті. Мали дітей: Сергія (1888/1889 – ?), Миколу (1889 – ?), Марію (1884 – ?), Віру (1885/1886 – ?). 1913 р. жили в с. Чарнишівці Шишацької волості.

Чарниш Антон Євстафійович (бл. 1860 – ?) – селянин, 1913 р. жив у с. Олефірівці Савинської волості, мав 15 десятин землі.

Володимир Іванович (1862 – раніше 1913) – син Івана Васильовича, сорочинського поміщика. Гвардії поручик, у відставці з 1892 р. Входив до кола спілкування дворян Малинок і Старицьких. Дружина (шлюб 1896 р.) – Ганна Василівна Серебрякова (1870 – ?); 1913 р. вдова, постійно жила в с. Серебряково В.-Донської області; в Миргородському повіті 1913 р. була власницею (разом із синами) 1063 десятин землі в Миргородському повіті, цегельні в Сорочинській волості, «під Горою». Сини: Микола, Володимир.

Ольга Іванівна (4.05.1855 - ?) – донька Івана Васильовича.

Віра Іванівна (20.05.1856 - ?) – донька Івана Івановича.

Людмила Іванівна (11.04.1861 – 1923) – донька сорочинського поміщика Івана Васильовича Чарниша, художниця. Більшість її робіт утрачені.

Чарнишівна – мати Ю. Митропольського (див.).

Микола Володимирович (бл. 1898 - ?) – дворянин, 1913 р. постійно жив із матір'ю в с. Серебряково В.-Донської області; в Миргородському повіті володів 354 десятинами землі. До 1917 р. мав заможний будинок у Миргороді, поряд із будинком брата Володимира, на вул. Гоголівській, № 94 . За перших років радянської влади будинок М.В.Чарниша був націоналізований. (Нині це територія приблизно між гімназією ім. Т.Г.Шевченка і пам'ятником В.Л.Боровиковському).

Володимир Володимирович (бл. 1903 - ?) – дворянин, постійно жив із матір'ю в с. Серебряково В.-Донської області; в Миргородському повіті йому належали 354 десятини землі. До 1917 р. мав заможний будинок у Миргороді, поряд із будинком брата Миколи, на вул. Гоголівській, № 94 . За перших років радянської влади будинок В.В.Чарниша був націоналізований. (Нині це територія приблизно між гімназією ім. Т.Г.Шевченка і пам'ятником В.Л.Боровиковському).

Рід Чарнишів володів кількома хуторами в Миргородському повіті.

Літ.: Зеркало света. – 1786. – Ч.1. – [Без пагінації]; Месяцослов, 1813. – Ч.2. – С.392; ПГВ (1846 – 1861); Реестра 1649 г. – С.264; Губернский служебник. Составлен кн. Н.Туркестановым. – СПб., 1869. – С. 79; Памятная книжка, 1875. – С. 132; Наказы. – С.65; Горленко В. Южнорусские очерки и портреты. – К, 1898. – С.17 – 75; Список дворян, 1898. – С.740; Письма Гоголя. – Т.1. – С.48,

200 – 201 та ін.; Модзалевский В. Генеральный судья Иван Чарныш и его род // К.С. – 1904. – № 3. – С. 315 – 347; № 4. – С. 1 – 35; № 5. – С. 193 – 230; Модзалевский. – Т.4. – С.665; Т.5. – С. 13 – 21; Лукомский. – С.199; Павловский И. Статистические сведения о Полтавской губернии сто лет назад // Труды ПУАК. – Вып. 2. – С. 152; Постановления МУЗС. – 1907. – С. VIII; 1915. – С. 459; Павловский И.Ф. Полтавцы. – С.88 – 89; Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 123, 237, 239 та ін.; Білоусько О. Наш край в складі Російської імперії...– Ч.1. – Полтава, 1999. – С. 32; Кривошея. – Ч.2. – С.39 – 40, 72; Ч.3, кн.2. – С. 115; Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – С. 161; КМА. – С. 581; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 68; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 92 – 95.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп. 1. – Спр. 349. – Арк. 63; Ф. 104. – Оп.2. – Спр. 2. – Арк. 130; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 222 зв.; Ф. 193. – Оп.7. – Спр. 15. – Арк. 27; Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Гог. 233 / III 8953. – Арк. 1, 2; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 23-а. – Арк.13; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 170; Спр. 141. – Арк. 18 зв., 65; Спр. 161. – Арк. 5; Спр. 185. – Арк. 2 зв.; Спр. 190. – Арк. 2 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 1, 13 – 14, 25, 41; МКМ. ОФ. – «Документи Чарнишів», «Рекрутські набори»; Архів авторки.

Чарнуцькі (вони ж Криченки-Чарнуцькі, див.) – власники хутора Чарнуцького біля м-ка Комишні (назва хутора зафіксована на початку XX ст.).

Чорнуцький (Чарнуцький) Іван – кобзар із містечка Комишні, 1902 р. його знав мистецтвознавець О.Сластьон.

Частоходов Тишко – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Чаусенко Данило – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Чаушинський Олександр Васильович (? – 1922) – лікар, закінчив медичний факультет Київського університету. Друг і однокурсник лікаря І.А.Зубковського. Учасник російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр., служив лікарем на Кавказі разом із І.А.Зубковським. Жив у Одесі. Лікар-бальнеолог, завідував бальнеологічним курортом у Хаджибейському лимані. В 1916 – 1917 рр. обґрунтовував лікувальні властивості миргородської мінеральної води. Сприяв відкриттю Миргородського курорту, співавтор проекту Миргородського курортного комплексу (1916).

Літ.: Полтавщина. – С. 538; Аббасов А.М. Зубковский Иван Андреевич. – Воронеж, 1998. – С. 49; Зубковський І.А. Дні мого життя // Ваше превосходительство! – К., 2008. – С. 29, 49, 78.

Чвали.

Чвала Федір – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649). У публікації реєстру, либонь, хибно – Чпала.

Чвала Кость – 1666 р. міщанин м-ка Багачки. (В публікації «Малороссийских переписных книг» записаний як Чвалан; напевно, слід – Чвалин, тобто син Чвали).

Чеверда (Чеверденки).

Чеверденко Іван – посполитий с. Баранівки (1718).

Чеверденко Іван – козак с. Баранівки Сорочинської сотні (1723 – 1732).

Чегринці. (Див. також: Чигринці).

Чегринець Дмитро Андріянович (1887 – 1977) – уродженець Великобагачанського району. Мав початкову освіту; 1908 р. закінчив Лубенську сільськогосподарську школу; із 1913 р. секретар Слобідського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Учасник Першої світової та громадянської війни, воював у дивізії Щорса. Член Лубенської окружної ради. Наприкінці 30-х рр. – дільничний агроном у с. Петрівцях, лектор. На початку війни 1941 р. був відповідальним за евакуацію колгоспної худоби в тил.

Чекалова Василиса Павлівна (за іншими даними, Василина Петрівна) – з 1915 р. працювала лікарем у м-ку Багачці Миргородського повіту. Активістка громадського життя. Убита 9 серпня 1919 р. денікінськими військами, які проходили через Багачку.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1916. – Ч.2. – С.194; Данько П. Обереги нашої пам'яті. – Полтава, 1999. – С.85.

Чеканов Микита (1763 - ?) – походив із дворян. На службі в Миргородському полку з 1770 р. козаком, із 1781 р. – значковий товариш.

Чекасовський (див.: Чикасовський).

Челомбій (див.: Чоломбій).

Чельцов Олексій Васильович (16(28).03.1889, Москва – 9.02.1971, Москва) – російський педагог, поет, перекладач. Літературною творчістю займався з 1913 р. Улітку 1919 р. прибув на Миргородщину, до Хомутця, як вихователь із групою колоністів-підлітків із Москви. На пропозицію Миргородського відділу освіти протягом 3 років працював викладачем російської та іноземної мов у Хомутецькій трудовій семирічній школі та в агрошколі. Займався у Хомутці громадською діяльністю: влаштовував вистави в Народному будинку, читав лекції по селах, брав участь у ліквідації неписьменності. 22 липня 1920 р. в миргородській Троїцькій церкві обвінчався з хомутецькою

жителькою Євгенією Едуардівною Шиллер (у першому шлюбі Коваленко). Жив у селі до 1933 р. Вивчив українську мову, став перекладати на російську. У Хомутці зробив переклад частини поеми Т.Шевченка «Гайдамаки», інших творів. Його переклади схвалив В.Г.Короленко. Це надихнуло Чельцова на подальшу перекладацьку роботу. 1923 р. в с. Попівці познайомився з поетом М.Філянським, перекладав його вірші, листувався з ним. Був знайомий із самодіяльними поетами: вчителем М.Верещакою з Зубівки, лікарем І.Рубцовим із Миргорода. Брав участь у літературних вечірках Миргородського літературного товариства «Художнє слово», 1923 р. став його членом. 1923 р. окружна газета «Червона Лубенщина» опублікувала його вірші «Миргород» та «На річницю Хомутецької сільськогосподарської профшколи». Виїхавши до Росії, перекладав із української й далі: поему О.Олеся «Хвиля», вірш П.Тичини «Світає» та ін. Його переклади подобалися М.Рильському. Незадовго до смерті О.Чельцов підготував до друку збірку перекладів «Голоса Украины», куди ввійшли поезії Шевченка, Франка, Філянського, Загула, Сосюри, Рильського, Тичини, Виргана та інших поетів. Збірку не встиг видати.

Літ.: Петренко Р. Напутнє слово Короленка // П.п. – 1987. – 4 квітня. - № 54/55. – С.8; Ротач П.Микола Філянський та Алексей Чельцов: з історії знайомства // Відкритий архів: Щорічник матеріялів та досліджень з історії модерної української культури. – Т. І. – К.: Критика, 2004. – С. 305; Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Кн. 2. – С. 435; Дорога до рідного дому. – С. 141.

Чемериси (Чемерисенки).

Чемерис Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чемерис Семен і Чемерисенко Логвин – посполиті в с. Милюшках (1718). Чемерис Семен із синами Мусієм і Леонтієм – «можні середні» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723). В ревізії села 1738 р. (публікація Г. Швидько) записані Мусій Гемерис (слід – Чемерис) із братом Леськом (Леонтієм) як малоґрунтові козаки.

Чемерис Хвесько – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732).

Ченакали (див: Чинакали).

Чепи.

Чепа Кіндрат Леонтійович – омельницький сотник Миргородського полку (1711 – 1725, можливо, з перервами). Значковий товариш, мешканець м-ка Манжелії.

Мартин (? – раніше 1764) – козак Омельницької сотні Миргородського полку (1723 – 1726). Значковий товариш Миргородського полку (1733 – 1752). Мав синів Прокопа, Степана, Якова.

Андрій – житель Миргорода. Володів приїжджим двором у Яреськах і в с. Тух. Значковий товариш (1737 – 1741).

Михайло (1746 – ?) – син козака Омельницької сотні Миргородського полку. На військовій службі з 1772 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Прокіп Мартинович – значковий товариш Миргородського полку (1764 – 1768). Володів у Омельницькій сотні спільними маєтностями з братами Степаном і Яковом. Дружина Катерина, донька кременчуцького козака Михайла Пуза.

Яків Мартинович (? – раніше 1767) – козак Миргородського полку, значковий товариш. Володів хутором у Омельницькій сотні (1764). Дружина Євдокія (Єфросинія?).

Степан Мартинович – на службі з 1767 р. значковим товаришем Миргородського полку. Власник хутора в Омельницькій сотні спільно з братом Прокопом. Одружений із донькою полкового осавула Семена Галагана.

Літ.: Кривошея-3.– Ч.3, кн. 3. – С. 154.

Чепіжний Іван Юхимович (1910 р. н.) – учитель Миргородської семирічної школи № 6 (1933 р.).

Чепільки (Чепільченки). Пор.: Чопилка.

Чепури.

Чепур Яків – «армаш» у Миргородському полку 1723 р.

Чепур Наталя – закінчила церковнопарафіяльну школу; 1904 р. учителька школи грамоти в с. Ярмаках Миргородського повіту.

Чепурний Данило – житель с. Біликів (1718).

Чепурченко Петро – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Червоні (Червоненки).

Червоний Семен – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Червоний Яків – посполитий у с. Попівці (1723).

Червоненко Семен Якович – колезький асесор, становий пристав 1-го стану Миргородського повіту (м-ко Комишня, 1900).

Червонощокий Павло – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Черевані (Череваненки).
Череваненко Клим – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.
Череваненко Юрко – козак Миргородської сотні (1718).
Черевань Йосип із сином Петром – заможні козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).
Череваненко Андрій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Зять козака-підпомічника Сидора Марченка, у дворі якого мав хату.

Череваті (Череватенки).
Череватий Фесько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Череватенко Михайло – яреськівський сотник Миргородського полку (1675).

Череваш – голова Миргородської міської ради, 1938 р., під час масових репресій, був заарештований органами НКВС. Згодом, 1939 р., відпущений з-під арешту.

Черевенко Мартин – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Черевики.
Черевик Денис – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).
Черевик Михайло Григорович – із 1912 р. секретар Зуївського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту. Мав початкову освіту.

Черевки.
Черевко Яцько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).
Черевко – козак. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний «Стецько, Черевків зять».
З цим прізвищем пов'язана назва с. Черевки.

Черевківські.
Черевківський Лесько – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Черевківський (Черевкувський) Максим – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чередин – секунд-майор, під час проведення Генерального опису Малоросії 1765 – 1769 рр. був призначений Малоросійською колегією для генерального опису Миргородського полку. Але він поставився до справи недбало.

Чередники (Чередниченки).
Чередниченко Дмитро – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Чередник Леон – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Чередники Іван, Кость, Петро, Андрій – убогі посполиті в Миргороді (1723).
Чередник Киричок – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.
Чередниченко Харко з сином Степаном – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).
Чередниченко Мануїл із сином Уласом – піші козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Чередник Омелян – козак с. Слобідки, який перейшов у поспільство (1723).
Чередниченко Стецько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Чередниченко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Чередник Пилип – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Слобідці.
Чередник Матвій – 1745 р. згадується як колишній сотник кременчуцький Миргородського полку.

Череп – голова Миргородського райвиконкому (1932).

Черепахи.
Матвій (1746 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку, сотенного отамана. На військовій службі з 1762 р., служив у компанійському полку. 1771 р. – значковий товариш, з 1778 – військовий товариш Миргородського полку. Грамотний. Брав участь у військових походах: 1763 р. – під фортецю Св. Єлизавети, 1771 р. воював у складі 1-ї армії, в 1778 – 1779 рр. учасник походу до Польщі. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в російській армії. Мав хутори в Городиській сотні. У шлюбі з Єфросинією Пишко, донькою городиського козака.
Никифор Леонтійович – із 1776 р. сотенний отаман. Військовий товариш, абшитований військовий товариш Миргородського полку (1779). 1787 р. був співвласником сіл Борисів, Пирогів, х. Ромоданівського та інших у Городиському повіті.
Іван (1747 – ?) – на службі з 1762 р., військовий товариш із 1778 р. Мав хутір у Хорольському повіті (1787).

Степан – губернський реєстратор, мав хутір у Хорольському повіті (1787).

Черепченко Гнат – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Черец (Черець?)
Черец Мисько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Черец Андрій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Черінько Яків – козак Сорочинської сотні (1718).

Черкаси (Черкеси). Пор. також: Черкащенки.
Черкас Кіндрат – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Черкес Іван – миргородський полковий хорунжий (1711, 1718, 1723, 1725). Підписав Коломацькі чолобитні (1723). 1723 р. володів с. Олефірівкою Сорочинської сотні. Мав у м-ку Сорочинцях шинок, де шинкарем був Федір Литвин.
Черкас Стефан – належав до козацької старшини Миргородського полку (1722).
Черкес Онисько – 1725 р. бурмистер м. Говтви Миргородського полку.
Черкас Опанас – колишній козак Сорочинської сотні, у 1718 – 1723 рр. – посполитий.
Черкас Яків – 1737 р. належав до козацької старшини, мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях.
Черкас Роман – у 1740-их рр. повірений лубенського полковника Петра Даниловича Апостола.
Черкес (Черкас) Яків – 1770 р. миргородський полковий канцелярист, мав 2 хати в м-ку Сорочинцях і ще кілька хат у селах Миргородського полку.
Черкас Іван Іванович (1865 – ?) – козак, миргородський повітовий гласний (1896 – 1899). Березоволуцький волосний старшина (1899). 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 44 десятини землі.
Черкес – керівник повстанського селянського загону, який 1920 р. діяв проти радянської влади на території Миргородського і сусідніх повітів.
Черкас Кирило – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст.
Черкасів хутір існував 1915 р. поряд із с. Черкащанами.

Черкасенко Степан – «можнійший» козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Черкаські.
Михайло – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).
Федір (1742 – ?) – походив із козаків. На службі в Миргородському полку з 1762 р. В 1773 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку. Брав участь у військових походах. Мав підданих – 2 душі чол. ст. По скасуванні Миргородського полку (1783) виявив бажання служити далі в російській армії.
Іван Миколайович (бл. 1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Підкруглому Багачанської волості, мав 18 десятин землі.
Черкаський Михайло Іванович – службовець Миргородської міської управи, миргородський міський землемір (1910 –1914). Член аматорських гуртків при Народному Домі в Миргороді.
Черкаський – князь, генерал, за часів гетьмана П.Скоропадського, восени 1918 р., командував каральним загоном на Миргородщині, знищував повстанські загони в лісах у районі сіл Попівки й Комишні.
Черкаський Олександр Васильович (бл. 1898 – ?) – житель Мальцівської сільської ради, 1923 р. був позбавлений радянською владою виборчих прав як «підбурювач мас».
Черкаський хутір (хутір Черкаського) існував у XX ст. поблизу с. Мальців. За переказом, хутір заснований небагатим козаком Черкаським ще в XVIII ст.

Черкащенки. (Пор. також: Черкаси).
Черкащенко Олексій – говтв'янський сотник Миргородського полку (травень 1672 р.).
Наум – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Іван з братами Павлом і Наумом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723). Черкащенко Павло згадувався як козак с. Зуївців ще 1718 р.
Самійло із сином Радьком – піші убогі козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).
Максим – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).
Михайло – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).
Савка – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).
Черкащенки – виборні козаки, 1781 р. володіли хутором (2 хати) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку.
Петро – козак. Його сини Павло, Никифор, Дмитро і Євтихій Петровичі близько 1863 – 1871 рр. мали 41 дес. землі в дачах м-ка Комишні, зокрема, в х. Байрацькому.
Павло Петрович і його дружина Парасковія Василівна – у 1860-их рр. жителі Черкащенкових хуторів Попівської волості, мали 1 дес. землі біля Комишні, при Озницькій дорозі.

Микита Павлович (1834 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, 1913 р. мав 16 десятин землі.

Василь Матвійович (1838 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 36 десятин землі.

Данило Павлович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 64 десятини землі; 1915 р. мав цегельню в х. Черкащенковому Комишанської волості.

Степан Павлович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 45 десятин землі.

Дмитро Васильович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 30 десятин землі.

Семен Васильович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 17 десятин землі.

Юхим Євтихійович (1877 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків, мав 26 десятин землі.

Яків Федорович (1880 – ?) – за сталінських часів зазнав репресій, згодом був реабілітований.

Іван Данилович (1881, с. Черкащани – ?) – селянин-одноосібник у с. Черкащанах, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Іван Григорович (1884, с. Черкащани – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків, мав 18 десятин землі. Під час колективізації – селянин-одноосібник у с. Черкащанах. 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Петро Григорович (1885, с. Черкащани – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Черкащенків Попівської волості, мав 23 десятини землі. Під час колективізації – селянин-одноосібник у с. Черкащанах, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Черкащенко Леонтій Семенович – лікар миргородського курорту, у 1920-их рр. завідувач рентгенологічного кабінету на курорті. Працював лікарем і в 1930-их роках.

Максим Прокопович (1891, с. Черкащани – ?) – жив у с. Гасенках, працював теслею на Дібрівському кінному заводі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Семен Дмитрович (1892, с. Черкащани – ?) – жив у селищі Вирішальному Лохвицького району, працював у радгоспі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Олексій Якович (1897, с. Черкащани – ?) – колгоспник у Черкащанах. Засуджений 1932 р. за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1991 р.

Андрій Михайлович (1904, с. Черкащани – ? – мав початкову освіту. Жив у с. Сенчі Лохвицького району, працював у організації. Був засуджений 1937 р. до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Трохим Корнійович (1908, с. Зуївці – ?) – 1942 р. червоноармієць, був засуджений за ст. 58 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Артем Данилович (1914, с. Черкащани – 3.01. 1938) – із селян, мав початкову освіту. Жив у селищі Вирішальному Лохвицького району, працював різноробом у радгоспі. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Описи КН. – С. 127; Кривошея. Ч.1. – С. 43; Швидько. – С. 42, 147, 190; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 459; Присяга М.п. 1732 р. – С.40.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп.1. – Спр. 114. – Арк. 8; Ф. 1843. – Оп. 1. – Спр. 46. – Арк. 41; Алфавит дач. – Арк. 61, 62 зв.

Черкуни – власники Черкунового хутора в Яреськівській волості, в дачах с. Федунки (XIX – поч. XX ст.).

Чернавські (див.: Чернявські).

Черненки (див.: Чорненки).

Чернери.

Чернер Бер (Борис) Ісакович – провізор, в 1899 – 1910 рр. власник аптеки в Миргороді, на розі вулиць Дворянської й Багачанської (нині Незалежності й Гоголя), а також аптекарського магазину на вул. Багачанській (нині південна частина вул. Гоголя). Член правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1903). Мав у Миргороді на базарі торгівлю насінням сільськогосподарських культур (1913). 1916 р. мав досить простору садибу в центрі міста (вул. Гоголівська, № 100) з двома заможними будинками, сараєм і погребом. За перших років радянської влади один його будинок (оцінений в 1500 крб.) на вул. Гоголівській, № 100, був націоналізований, у ньому розмістилася телефонна станція. Інший його будинок, що стояв поряд, теж був націоналізований (1927 р. він мав адресу вул. Свидницька, № 7). Обидва будинки Чернера стояли там, де нині районний вузол зв'язку, – це ріг вулиць Гоголя й Незалежності (колишньої вул. Свидницької).

Чернер [И.Б.] – власник аптеки в Миргороді на Гоголівській вулиці (1913).

Чернер – 1913 р. мав у Миргороді торгівлю меблями.

Чернети.

Чернета Йосип Іванович (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Кибинцях, мав 20 десятин землі.

Чернета Андрій Йосипович (1883, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Чернета Пилип Андрійович (1910, с. Кибинці – 8.01. 1938) – син селянина, жив у с. Кибинцях, працював робітником на спиртозаводі в селі. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Чернетів хутір 1913 р. був також у Комишанській волості.

Чернецькі.

«Литвин Чернецький» – посполитий Шишацької сотні (1718).

Чернецький Михайло з сином Тарасом – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях, малоґрунтові.

Чернеченки.

Чернеченко Остап – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Чернеченко Никифор із братом Іваном – козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Чернеченко Мартин – посполитий у с. Попівці (1723).

Черницький Мусій – священик Преображенської церкви в м-ку Шишаках Миргородського повіту (1821).

Черниші (див. також: Чарниші, Чорниші).

Чернишева Тетяна Антонівна – дружина сільського мірника, в 1864 – 1871 рр. мала 50 дес. землі в х. Черниша (в дачах м-ка Комишні).

Черниш – землевласник у с. Полив'яному (поч. XX ст.).

Черниш. Після жовтневого перевороту 1917 р. від якогось Черниша (село Сорочинці, нині Малі Сорочинці) до Миргородського краєзнавчого музею надійшли оригінали універсалів миргородський полковників Данила й Павла Апостолів першої третини XVIII ст., які стосуються миргородської козацько-старшинської родини Зарудних.

Черниш Олексій Дмитрович (1890 – ?) – поденний працівник Радянського цукрозаводу станції Ромодан, за сталінських часів був репресований. Згодом реабілітований.

Чернишевські. (Пор. також: Черняшевські).

Чернишевський Ян (Іван) – польський шляхтич, якому 1620 р. польський король Сигізмунд III віддав Миргород і м-ко Хомутець. Володів ними до 1621 р.

Чернишевський [В.А.] – почесний громадянин с. Великої Грем'ячки (1901).

Чернігівський Лука – 1796 р. член розправи Миргородського повітового суду.

Чернов П.Я. – 1912 р. секретар Савинського сільськогосподарського товариства.

Черноєвич Ганна Семенівна (? – 1810) – донька серба. Дружина (з 1790 р.) Івана Матвійовича Муравйова-Апостола (див.).

Чернявські.

Чернявський Іван (у публікації О.Бодянського – Тернавський) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чернявський Федір – 1723 р. був власником шинку в м. Хоролі Миргородського полку (шинкар – Опанас Лубенець).

Чернявський – фельдшер у Миргородському повіті (1869).

Чернявський [И.Г.] – земський лікар у Миргородській земській лікарні (1884).

Чернявський (Чернавський) Михайло Борисович – почесний громадянин (1916), дворянин, житель Миргорода. Миргородський поштовий чиновник (кінець XIX ст.). Його садиба 1905 р. була між вулицею Сорочинською і р. Хоролом. Одружений із Любов'ю Іванівною Власенко. Мали синів Івана і Якова.

Чернявський Іван Михайлович – син Михайла Чернявського і Любові Іванівни Власенко. До 1917 р. служив у Миргороді начальником поштового відділення (був чиновником 6 розряду), там само й після жовтневого перевороту. Жив на вулиці Сорочинській у садибі, яку 1925 року успадкував від Власенків (нині це будинок № 3 на вулиці Сорочинській, який зберігся досі). Мав добру домашню бібліотеку. З 1943 р. працював головним бухгалтером у Миргородській райспоживспілці. Грав на миргородській сцені в аматорських виставах, його прозивали Гетьманом (за акторським амплуа), любив українські пісні, бандуру, цікавився історією Миргорода. Приятелював із миргородською родиною Шавгарових. 1949 р. продав садибу по вулиці Сорочинській (Жовтневій) Ількові Павловичу Корсуну. Не виключено, що його стосується наступна інформація:

Чернявський Іван Михайлович – житель Миргорода, почесний громадянин (1915), мав у місті «прибуткові будинки».

Чернявський Яків Михайлович – із 1932 по 1935 р. був директором Миргородського міського будинку культури.

Літ.: Реєстр В.З. – С. 378; Отчет МУЗУ. – Полтава, 1870. – С. 53; 1885. – С. 81; Постановления МУЗС. – 1915. – С. 406; Ханко В. Світло бібліотечної оселі // Миргородська міська бібліотека імені Д.Гурамішвілі (До 140-річчя заснування). – Миргород, 2001. – С. 48 – 49; Єфимов В. Це все – ми: Рід Єфимових. – Дн., 2004. – С. 48 - 50, 58, 128 - 129, 243, 331.

Арх.: ДАПО. – Ф. 370. – Оп. 3. – Спр. 186. – Арк. 2.

Черняки (Черняченки). Пор. також: Черняківський.

Черняченко Яким – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Черняк Юсько (в публікації О.Бодянського – Чорняк Ясько) – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Черняк Данило – значний товариш Миргородського полку. Близький знайомий Василя Лагоди (див.): 1701 р. засвідчив заповіт В.Лагоди.

Черняки – козацько-старшинський рід Полтавського полку. Із цього роду з Миргородщиною пов'язана Марія, донька Івана Черняка, полтавського полковника (1709 – 1722). Була одружена з Григорієм Заньківським, сином значкового товариша Полтавського полку; мати Федора Заньківського (бл. 1723 – 1802), останнього миргородського полковника (1771 – 1781).

Черняк Карпо Андрійович – у 1718 – 1723 рр. священик Воскресінської церкви м. Хорола Миргородського полку.

Черняк Михайло – заможний посполитий у с. Хуторах Сорочинської сотні (1723).

Черняк Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Черняк – священик, 1781 р. був власником хутора (2 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Черняк – агроінструктор з шовківництва в Миргороді в 1942 – 1943 рр.

Хутір Чернячки на початку XX ст. існував у районі с. Остапівки.

Черняківські. (Пор.: Черняхівські).

Черняківський – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). Пор. також: Черняки.

Черняковський Корнило – значковий товариш Миргородського полку (1780-і рр.).

Черняти. (Див. також: Чорнята).

Чернята Демко – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Чернята Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Черняхівські. (Пор.: Черняківські).

Черняхівський (Черняховський) Федір (? – бл. 1738) – військовий товариш Миргородського полку (1718). Був у складі делегацій, посланих до російського царя (1714, 1722). 1723 р. належав до «значного товариства полкового» Миргородського полку, служив у Хорольській сотні; значковий товариш (1732 – 1737). Володів житловим двором у м. Хоролі. Мав сина. 1738 р. згадується як покійний.

Черняховський Гаврило – значковий товариш Миргородського полку (1742).

Черняхівський – диякон Успінської церкви в м. Миргороді. Його вдова Марія Йосипівна 1897 р. жила в Миргороді.

Черняшевські (пор. також: Чернишевські).

Олександр – закінчив Полтавську духовну семінарію. Священик, у 1883 – 1884 рр. законовчитель початкового народного училища в с. Зубівці.

Олександр – 1896 р. псаломщик Преображенської церкви в містечку Сорочинцях, за часів правління священика Севастяна Павловича.

Андрій Панасович – позаштатний псаломщик Покровської церкви с. Грем'ячої Миргородського повіту (1902).

Олександра Олександрівна – здобула освіту в Полтавському єпархіальному жіночому училищі. 1904 р. – учителька Успінської церковнопарафіяльної школи в м-ку Устивиці Миргородського повіту. В 1906 – 1907 рр. служила на посаді вчительки-завідувачки Ромоданівського початкового народного училища.

Марія – вчителька Михайлівської церковнопарафіяльної школи в с. Зубівці (1904).

Неоніла – одержала освіту в Лохвицькій двокласній церковній школі. 1904 р. – учителька школи грамоти в х. Пащевському Комишанської волості.

Іван – здобув освіту в двокласному училищі Міністерства народної освіти. 1904 р. – учитель школи грамоти в с Черевках Миргородського повіту.

Василь Андрійович (бл. 1871 – ?) – почесний громадянин, 1913 р. жив у с. Грем'ячій Попівської волості, мав 16 десятин землі.

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 118; 1905. – С. 178, 198, 222; 1908. – С. 91; Клировая книжка. – С. 410; Списки лиц. – С. 1 – 6.

Черток (див.: Чорток).

Четверик Стецько – житель Миргородської сотні (1718). Він же Четверик Степан, убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Четвертії (Четвертієнки).

Четвертієнко Кіндрат – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Кіндрат із «братаничем» Петром – заможні козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Четвертієнко Корній – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Четвертієнко Сила – 1723 р. дяк у школі при Георгіївській церкві в с. Єрках.

Четвертієнко Грицько з братами Петром і Ничипором – 1738 р. козаки-підпомічники в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові.

Четвертієнко Гаврило – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак-підпомічник малоґрунтовий у с. (Малих) Сорочинцях.

Четвертій Павло – козак 2-ї Миргородської сотні, житель с. Малих Сорочинців (1782).

Чехи (Чешенки).

Чешенко Олексій – посполитий у с. Милюшках (1718). Згадується також «Хведір, Чешенків зять» – козак у с. Милюшках (1718).

Чешенко Тимофій із синами Трохимом і Гаврилом – «можнійші» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Чех Іван – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Чешенко Гаврило – козак куреня с. Милюшок (1718). Він же Чех Гаврило з братом Трохимом – 1738 р. козаки малоґрунтові в с. Милюшках Миргородської сотні.

Чех Дмитро – козак 1-ї Миргородської сотні (1782).

Чех Омелян Васильович – селянин, одержав освіту в початковому народному училищі. В 1892 – 1906 рр. опікун початкового народного училища в м-ку Попівці.

Чех Василь Омелянович – миргородський повітовий земський гласний 1907 – 1910 рр.

Чех Степанида Сергіївна (1910, с. Слобідка – ?) – із селян, малописьменна, колгоспниця в с. Слобідці. 1944 р. була засуджена за ст. 54 до 3 р. прозбавлення волі (вирок було замінено на термін 2 р. умовно). Реабілітована.

Чехівська Євгенія Петрівна – 1907 р. закінчила Санктпетербурзький жіночий медичний інститут. Із 1 серпня 1908 р. – лікарка у м-ку Комишні, працювала там і 1911 р.

Чечелі (Чеченки).

Чеченко Василь – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Чеченко Григорій – посполитий у Хомутці (1723).

Чечель Йосип Дмитрович (1709 – після 1762) – значковий товариш Миргородського полку (1723 – 1752). У списковi козаків Кременчуцької сотні 1732 року записаний другим. 1737 р. жив у м. Кременчуці, з 1740 – у с. Крюкові Кременчуцької сотні. 1736 р. брав участь у Кримському поході. Володів хутором біля Крюкова, землями, греблею, пасікою в Кременчуцькій сотні (1740). Архангелогородський сотник Миргородського полку (1745 – 1747). 1748 р. був на чолі команди козаків у м. Цибулеві Миргородського полку. Мав посаду сотника до смерті. 1752 р. мав власний житловий двір у с. Крюкові Кременчуцької сотні Миргородського полку. 1754 р. осадив слободу Верблюжку Новослобідського козацького полку.

Чечельницький Василь – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чеченко Федір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Чечуга Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Чечуля Павло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Чечуї (пор.: Чучуї).

Чечуйка Іваниха – заможна посполита в м-ку Сорочинцях, 1723 р.

Чешенки (див.: Чехи).

Чигалевські.

Предки роду Чигалевських мали прізвище Трубайці. В урядовій книзі 1657 р. (зберігалася в Миргородському повітовому суді) було зафіксоване прізвище пана Василя Трубайця, від якого пішов рід Чигалевських.

Чигалевський Яків – козак Миргородської сотні Миргородського полку (1741).

Сава – виборний козак Остап'ївської сотні Миргородського полку (1751 – 1776). Учасник російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр., не раз був за сотенного старшину. Служив у війську протягом 25 р. Через стан здоров'я просив узяти замість себе на службу свого сина Василя. При звільненні 1776 р. одержав чин значкового товариша.

Яків Савович (? – бл. 1780) – син значкового товариша. На службі з 1759 р. – канцеляристом Миргородської полкової канцелярії. 1768 р. заступав писаря Миргородського полкового суду й земського писаря. З 1769 р. – полковий архіваріус. Вакансовий сотник (1772 - 1775). 1776 р. – миргородський полковий осавул і член присутствія Миргородського гродського суду. До 1775 р. в походах і боях не був. Сотник Миргородського полку (1777 – 1778).

1775 р. був не одружений. Жив у м-ку Сорочинцях. Власник х. Лобачівського (між с. Портянками й Баранівкою), який по його смерті перейшов до брата Василя. Володів 4 душами підданих при хуторі в Миргородському повіті.

Василь Савович (бл. 1752 – не раніше 1830) – син значкового товариша. Житель с. Портянок Миргородського повіту. З 1761 р. служив канцеляристом у Миргородському гродському суді, з 1765 по 1769 рр. – повитчиком у Миргородській полковій канцелярії. Старший канцелярист Миргородської полкової канцелярії (1769 – 1776). Із 26 грудня 1781 р. – військовий товариш. Після скасування козацтва служив зауряд-секретарем, секретарем Говтв'янського повітового суду Київського намісництва (1783 - 1787). Не раз виконував посаду стряпчого. Мав чини губернського секретаря (1783 – 1802), титулярного радника (з 1803). 1802 р. – «коморник» Миргородського підкоморського суду, в 1803 – 1804 рр. підсудок Миргородського повітового суду. 1787 р. мав 36 душ посполитих чол. ст. у с. Портянках та в хуторах Лобачівському й Лозуватому Говтв'ятського повіту (обидва в районі сіл Портянок і Баранівки). Поміщик м-ка Сорочинців (1804). Близький знайомий знатних родин Трощинських і Базилевських, яким допомагав юридичними порадами. 1830 р. мав землю, ліс і луку між м-ком Сорочинцями і с. Портянками. Дружина (шлюб 1786 р.) – Марія Прокопівна, донька борківського священика Прокопа Ігнатовича. Діти: Костянтин (1787 р. малолітній); Пантелеймон; Тетяна (6.01.1789 – ?), восприємницею була Марія, дружина Стефана Родзянка; Марія (19.11.1799 – ?), восприємницею була Авдотія Леонтієва, жителька с. Баранівки; Дарія; Петро; Іван (29.07.1809 – ?).

Іван Савович (бл. 1763 – ?) – із дворян, син значкового товариша. З 1772 р. служив канцеляристом Миргородської полкової канцелярії. В 1772 – 1782 рр. був сотенним отаманом. В 1782 – 1783 рр. служив у нижньому земському суді Говтв'янського повіту Київського намісництва «при письменних делах». Із 1787 р. – архіваріус Говтв'янського повітового суду, корнет. Підданих не мав. 1787 р. був не одружений.

Іван Васильович (29.07.1809, с. Портянки Миргородського повіту – ?) – син титулярного радника. Хрещеним батьком був Іван Данилевський, син поміщиці м-ка Шишаку Пелагеї Данилевської. Губернський секретар (1845 – 1884), поміщик у с. Портянках Баранівської волості. Володів 31 душею селян у Портянках. На початку 1870-их рр. мав 203 дес. землі в х. Чигалевського (в баранівських дачах). Староста церкви в цьому селі. Мав синів Луку і Петра, доньку Ольгу (за ковалівським священиком Яковом Павловичем Богаєвським). 1845 р. його рід було внесено до 2-ї частини родовідної книги Полтавського дворянства.

Віктор Прокопович – дворянин (за ін. даними, козак) – житель х. Моначинського Миргородського повіту. Близько 1871 р. володів понад 24 десятинами землі. Мав сина Івана.

Іван Вікторович (бл. 1859 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Моначинському Баранівської волості, мав 47 десятин землі.

Петро Іванович (бл. 1881 – ?) – за радянської влади значився як куркуль, 1922 р. був у спискові осіб, позбавлених виборчих прав через неприйняття ними радянської влади.

Іван Іванович (бл. 1883 – ?) – за радянської влади значився як куркуль, 1922 р. був у спискові осіб, позбавлених виборчих прав через неприйняття ними радянської влади.

Літ.: Месяцослов, 1804. – С. 214; ПГВ. – 1858. - № 30. – С. 423; Постановления МУЗС 1884 г. – Полтава, 1884. – С. 74; ПГВ. – Список избирателей земских гласных по Миргородскому уезду. 1910 г.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп. 1. – Спр. 1815 (Послужні списки миргородських старшин); Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 316 зв.; Ф. 193. – Оп. 1. – Спр. 935 (Послужний список В.Чигалевського); ДАПО. – Ф. 1016. – Оп.2. – Спр. 1. – Арк. 2, 25 зв.; Алфавит дач. – Арк. 144; Родинний архів жителя м. Києва Сергія Анатолійовича Чигалевського (правнука Івана Івановича Чигалевського).

Чигирин Фесько – сотник Паньківської сотні Миргородського полку (1649).

Чигиринці (Чигринці). Див. також: Чегринці, Чигирин, Чигрини.

Чигиринець Матяш – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чигринець Петро, Чигринець Тиміш – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Чигиринський Овдій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Чигрини (Чигринченки). Пор. також: Чигиринці, Шигрин.

Чигрин Максим – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Чигрин Роман – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Чигринченко Юсько – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732).

Чижевські.

Чижевський Василь – 1842 р. учень Миргородського повітового училища.

Чижевський Степан Кузьмович (1887 – ?) – за радянської влади працював вантажником станції Ромодан. Був репресований. Реабілітований.

Чикаленки.

Тиміш – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Лукаш – у липні 1675 р. городовий отаман у м-ку Багачці Миргородського полку.

Василь – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Гордій – посполитий у Хомутці (1723).
Андрій – козак Багацької сотні (1732).

Чикало Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чикаси (див. також: Чикасівські).
Чикас Сава – 1723 р. паламар Спаської церкви с. Попівки Миргородської сотні.
Чикас Євстафій Андрійович – священик Преображенської церкви с. Петрівців (1718 – 1737), мав власний житловий двір у Петрівцях.
Чикас Сидір – житель с. Слобідки, козак Миргородської сотні, отаман с. Слобідки (1732). В публікації Д.Вирського прізвище відтворене хибно – Чупас.
Чикасенко – лубенський козак (1767).

Чикасівські (Чикасовські, Чекасовські). Див. також: Чикаси.
Чикасовський Михайло Якович (бл. 1747 – між 1781 і 1788) – ієрей Преображенської церкви с. Петрівців (1775). Мав хутір (1 хату) в першій Миргородській сотні. Дружина Марфа Іванівна (нар. бл. 1751 р., вдова 1788 р.). Їхні діти: Єфросинія (нар. бл. 1769 р.), Марко (бл. 1774), Тетяна (бл. 1774), Петро (бл. 1776), Євдокія (бл. 1784).
Чикасовський Марко Михайлович (бл. 1774 – ?) – дячок Преображенської церкви в с. Петрівцях (1797). Дружина Ганна (бл. 1775 – ?). Мали сина Прокопа (нар. бл. 1796 р.).

Чикін Іван Микитович – у 1902 – 1904 рр. лікар, «не имеющий чина», Шишацької медичної дільниці Миргородського повіту; обслуговував Шишацьку й Баранівську волості. Жив у м-ку Шишаках.

Чимшит Олександр Гаврилович (1906, м. Чугуїв Харківської обл. – ?) – із селян, мав середню освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях, працював завідувачем майстерні МТС. 1937 р. був засуджений до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1957 р.

Чинакали.
Чинакало Федір із синами Дмитром, Тимошем, Іваном – заможні козаки села Юрків Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). Чинакало (Ченакало) Іван – сотенний хорунжий Говтв'янської сотні (1718).
Чинакало Іван і Чинакаленко Іван – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). В публікації Вирського хибно – Чанаваленко Іван.
Чинакали, козаки, один із них – Чинакал, сотенний хорунжий. Мали кілька дрібних хуторів у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1781).

Чиплянухий Петро (прізвище дано за публікацією Г.Швидько) – городиський городовий отаман Миргородського полку (1723).

Чирви (Чирвенки).
Чирва Яків – значковий товариш Миргородського полку (1711 – 1713), входив до складу куреня Лісницького; козак Шишацької сотні (1718); «можній середній» козак Шишацької сотні (1723).
Чирвенко (Чирва) Остап – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718 – 1723).
Чирва Яків – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732). В публікації Д.Вирського – Чирка, з поміткою «Чирва?».
Чирва Яків – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Чириченко Михайло – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Чирки. (Не виключено, що це Чирви – пор.).
Чирка Семен – посполитий у с. Попівці (1723).
Чирка Карпо – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Чиркало – козак. У реєстрі Лубенської сотні Миргородського полку 1649 р. записаний «Сава, Чиркалів зять».

Чистий Гордій – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Чистяков Віктор Олексійович – головний лікар Миргородського курорту в 1950-х рр.

Чихмарьов – знайомий Миколи Гоголя і Петра Косярівського, 1827 р. служив у полку, який стояв у Миргороді й до якого хотів вступити П.Косярівський. Про нього згадує в листі М.Гоголь.

Чичибаба Роман – житель Сорочинської сотні (1718).

Чичики.
Чичик Тиміш – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). У «Присязі Миргородського полку 1718 р.» записаний також «Иван Чичиков зять» – посполитий Устивицької сотні.

Чичилівський (очевидно, правильно слід – Чечелівський) – 1883 р. учитель ремесел у Березоволуцькому початковому народному училищі Миргородського повіту.

Чичкані (Чичканенки).
Чичканенко Андрушко – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).
Чичкань Іван – козак Багацької сотні (1718).

Чмирі.
Чмир Михайло – член ткацького цеху Сорочинської сотні (1718).
Чмир Мартин – козак Шишацької сотні (1718). Мартин із сином Гнатом – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Гнат є також у спискові 1732 р.
Чмир Федір – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).
Хутір Чмирів у XIX ст. існував у Шишацькій волості.

Чмишенко Остап – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Чоботи.
Чобіт – посполитий убогий у м-ку Сорочинцях, помер раніше 1723 р.

Чобітьки (Чобітченки).
Чобітько Семен – козак м-ка Сорочинців (1718).
Чобітько Улас – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718).
Чобітько Петро – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).
Чобітько Антін – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732 – 1746).
Чобітченко Михайло – козак середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі сотні 1732 р. записаний Михайло Чобітько (в публікації Вирського – Тобутко).
Чобітько Дмитро – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Вирського – Чоботко).
Чобітько Олексій Федорович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Чоботарьови.
Олександра – в 30-х рр. XX ст. активна учасниця хору при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Чолганенко Куць – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Чолненко (Човненко?) Дацько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Чоломбії (Челембії).
Челембій (Челембей) Трохим – житель Миргородської сотні (1718).
Чоломбій Данило – входив до кравецького цеху в м-ку Шишаках (1732). Записаний другим після цехмістра.

Чопенки.
Чопенко Хома – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).
Чопенко Кирик – козак Шишацької сотні (1718). Він же Кирило, піший козак Шишацької сотні (1723).
Чопенко Дорош – козак Говтв'янської сотні (1718).

Чопилки.
Чопилка Іван – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). (В публікації О.Бодянського хибно – Топилка; можливо, це неточно прочитане прізвище Чопілько; нині на Миргородщині є прізвище Чепільченко).
Чопилка Дмитро – житель Миргородської сотні (1718).

Чорби.

Чорба Єлизавета Миколаївна (? – 1824) – дружина Михайла Даниловича Апостола (див.), гетьманового внука.

Чорненки (Черненки). Див. також: Чорні.

Чорненко Михайло – козак Бакумівського куреня Миргородської сотні (1718). Черненко Михайло із братом Савкою – «придворні» козаки миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723).

Чорненко (Черненко) Дем'ян – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Бакумівці Миргородського полку (1723). Є також у спискові козаків 1732 р.

Чорненко Яким – 1744 р. отаман с. Бакумівки Миргородської сотні.

Чорненко Іван – козак 2-ї Миргородської сотні (1782), житель с. Зуївців.

Чорненки – козацький рід с. Бакумівки. 1835 р. в селі жили 14 сімей на прізвище Чорненко.

Черненко Іван Дмитрович – економ у поміщицькому маєтку в с. Мар'янському Миргородського повіту (2-а пол. – кінець XIX ст.).

Чорненко Параскева – жителька Миргорода (кінець XIX ст.), походила з чумацького роду. Одружена з Михайлом Івановичем Ксьонзенком (див.), миргородським заможним козаком. Мали сина Павла Ксьонзенка (нар. 1896 р.) – див.

Черненко Дмитро – учитель у с. Черевках. У січні 1919 р. разом із жителем с. Черевків Савкою Гошком створили селянський повстанський загін петлюрівського спрямування, який діяв на Миргородщині (здебільшого, в Комишнянських лісах) проти більшовиків до 12 серпня 1919 р. Загін Черненка-Гошка був ліквідований у лісі комуністичним загоном М.Шастуна (вихідця із с. Бакумівки) за допомогою частини інтернаціонального Башкирського полку.

Черненко Олександр Петрович (1897, с. Черевки – ?) – селянин-одноосібник у с. Черевках, 1929 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Черненко Іван Єрохтійович (1898, с. Черевки – ?) – колгоспник у с. Черевках, 1937 р. був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Чорненький Андрій – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Милюшках Миргородської сотні.

Чорні. (Див. також: Чорненки).

Чорний Семен і Сергій – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Чорний Андрушко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чорний Андрій – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

«Іванко Савчин брат Чорного» – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Чорні Дацько (в публікації О.Бодянського – Яцько) і Семен – козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Чорний Пилип – 1666 р. міщанин Миргорода середнього розряду.

Чорний Іван – козак куреня с. Кибинців (1718).

Чорний Андрушко – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Андрій із сином Іваном – козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

«Мирон Чорний Іваненко» – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Чорний Марко – заможний козак с. Зуївців Миргородської сотні (1723), мав зятя Мартина. В селі до кінця XIX ст. зберігався переказ про Марка Чорного, який мав за селом пасіку, погріб для бджіл, при якому він жив, від чого урочище й дістало назву Погріб Чорного; в урочищі Чорна Лука багатій Марко Чорний нібито сховав у підземних ходах свої скарби.

Павло з братом Йосипом – «можнійші» козаки с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Яким – піший убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Іван – 1723 р. шинкар у шинковому дворі Стефанихи Білової у м. Миргороді.

Грицько – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Іван – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Матвій – посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Павло – отаман с. Милюшок Миргородської сотні (1732).

Степан – 1752 р. посполитий у с. Єрках, підданий сотника В.Зарудного.

Федір Іванович (1853 – ?) – 1913 р. жив у х. Заріцькому Сорочинської волості, мав 20 десятин землі.

Чорний – псевдонім Дорофія Линника, керівника збройного загону, який 1923 р. діяв проти більшовицької влади на території Миргородського повіту.

Чорниші (Чорнишенки). Пор. також: Чарниші, Черниші, Чорнушичі (Чорнушенки).

Чорниш Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Чорниш Дорош Федорович – миргородський полковий осавул (1670), військовий товариш (1690). На нашу думку, ця особа ідентична Чорнушенку Дорошу Федоровичу (див. нижче, пор.).

Чорниш Федір – «дворянин» миргородського полковника Д.Апостола (1718). Либонь, син Дороша.
Чорнишенко Тишко – посполитий середньої заможності у с. Олефірівці (1723).
Чорнишенко Фесько – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Чорнишенко Мисько – житель с. Бакумівки, козак Миргородської сотні (1732).

Чорнобаї.
Чорнобай Мартин – заможний посполитий у Хомутці (1723).
Роман – убогий посполитий у с. Обухівці (1718 – 1723).
Федір – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732). (В публікації Вирського хибно – Чортобой).
Максим – 1915 р. навчався в Миргородській художньо-промисловій школі. У квітні 1917 р. разом із Дмитром Солов'єм і Никифором Чумаком створив «Просвіту» в м-ку Шишаках Миргородського повіту.
Чорнобай М.Г. – із м-ка Шишаків, активний учасник дій за встановлення радянської влади. 1919 р. був у складі загону ЧОП у Шишаках.
Григорій – служитель церковного культу в м-ку Шишаках, 1923 р. був позбавлений виборчих прав.
Чорнобаїв хутір у XIX – XX ст. існував у Яреськівській волості.

Чорнобильський Олексій – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чорнобривці (Чорнобривченки).
Чорнобривченки Андрій і Фесько – козаки Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Чорнобривець Трохим із сином Корнієм – козаки с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку (1723).
Чорнобривченко Іван – козак Хомутецького куреня (1718). Він же Чорнобровщенко Іван – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в м-ку Хомутці (1723).

Чорноволенко Яків – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Чорноволот Микола Ілліч (1876 – 15.03.1947, Полтава) – юрист, мистецтвознавець. Закінчив Харківський університет. 1911 р. видав у Харкові книжку «Музей изящних искусств и древностей Императорского Харьковского университета. Отделение гравюр. Коллекция гравюр А.Н.Алферова. Общий обзор, оценка коллекции и каталог ее, составленние Н.И.Черноволотом». 1913 р. працював податковим інспектором Миргородського повіту від міністерства фінансів, після 1917 р. – у Полтавському губернському фінансовому відділі. Добрий знайомий миргородця Архипа Устименка (див.). У середині 30-х рр. працював у Полтавському художньому музеї.
Літ.: Вся Полтава и губерния. – с. 132; П.п. – 1987. – 14 березня; Полтавський художній музей. 1919 – 1994. Бібліографічний покажчик. Упорядкування В.Ханка. – Полтава: Полтавський літератор, 1994. – С. 31.

Чорномази (Чорномазенки).
Чорномаз Юсько (Йосько) – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).
Чорномаз Яцько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Чорномазенко Филон – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).
Чорномазенко Степан – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).
Чорномаз Йосько (Юсько, Йосип) – заможний козак у селі Єрках (1718 – 1723).
Чорномаз Ничипір (Никифор) – козак середньої заможності в селі Єрках Миргородського полку (1718 – 1723).
Чорномаз Хвесько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).
Чорномаз Юсько – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).
Чорномаз Ничипор – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Чорномазенко Федір – козак с. Довгалівки Миргородського полку, зубожілий, піший (1723). В ревізії села 1738 р. записаний Хведір Чорномаз із небожем Петром як малоґрунтові козаки-підпомічники.
Чорномаз Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Чорномори.
Чорномор Яцько – козак Андронової сотні М.п. (1649).
Чорномор Семен – міщанин м-ка Яресьок (1732).

Чорноморець Антон Євдокимович (1900 – 1974) – уродженець с. Хомутця, активний учасник встановлення радянської влади на Миргородщині. Рядовий 14-го Миргородського полку, комісар ескадрону дивізії М.Щорса. Член комуністичної партії з 1921 р.

Чорнуська – вдова, 1781 р. жила хутором (1 хата) в 1-й Комишанській сотні Гадяцького полку (згодом це х. Чорнуцький Комишанської волості).

Чорнуцькі. (Див. також: Чарнуцькі, Криченки-Чарнуцькі).

Чорнуцький Іван – кобзар із містечка Комишні, 1902 р. його знав мистецтвознавець О.Сластьон.

Чорнушичі (Чорнушенки). (Можливо, прізвище хибно прочитане в оригіналі, тому слід читати: Чорнишичі, Чорнишенки? Пор. вище: Чорниші).

Чорнушич Улас – козак полкової сотні Миргородського полку (1649). (В публікації О.Бодянського – Чорнушин).

Чорнушенко Дорош Федорович – старшина в Миргороді (1662), миргородський полковий осавул. 1678 – 1691 рр. жив у с. Сорочинцях (нині с. Малі Сорочинці), де мав греблю, острів, луки. Миргородський городовий отаман (1682, 1683, 1687, 1688). Військовий товариш (1691). «На уряді миргородському» (1698). Можливо, ця особа ідентична Чорнишу Дорошу Федоровичу (див. вище, пор.).

Чорнушенко Павлюк – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). (В публікації О.Бодянського – Горкушенко).

Чорнушич Яцько – житель Миргородської сотні (1718).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 263; Реєстр В.З. – С. 373; Кривошея-3. – Ч.3, кн.2. – С. 116; Кривошея. Енциклопедія. – С. 748, 749; Присяга М.п. 1718 р. – С. 60.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Ф.ІІ. – Спр. 18806. – Арк. 8.

Чорняк Ясько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Чорнята Микита – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649). Див. також: Чернята.

Чортки (Чертки).

Чорток (Черток) Яків Юдкович (1902 – 1984) – житель Миргорода, жив у правобережній частині міста. Комсомолець із 1923 р. У 20-30-х рр. ХХ ст. був уповноваженим, заступником начальника міського споживчого товариства (було розташоване на Червоноармійській вулиці). Керівник «Заготзерно» (1930-і рр.). Його будинок на розі вулиці Ведмедівки й Гончарного провулку збудований із цегли миргородської Троїцької церкви, зруйнованої атеїстами 1935 р. Під час Другої світової війни був у партизанському загоні «Перемога» в лісі за Великою Обухівкою. Втік із загону перед тим, як загін оточили німці (випросив дозвіл на від'їзд із загону в командира Г.О. Іващенка). За свідченням шофера, Чорток, виїхавши на командирській машині з загону, втік до Харкова, далі – до родичів у Середню Азію. Миргородці бачили його в потязі, переодягненого в жіноче вбрання. По війні знову працював у Миргороді начальником «Заготзерна» і в міськторзі. Перебував під слідством у зв'язку з пропажею вагону зерна. Дружина – Єлизавета Мойсеївна Нісман, лікар-педіатр у Миргороді. Діти: Володимир, Серафима (завідувала Миргородською міською бібліотекою в 1960-их рр.; згодом виїхала до Ізраїлю).

Чубарі.

Чубар Йосько (в публікації реєстру 1995 р. – Губар Юсько) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чубар Іван – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Чубенки (Чуби).

Чуб Гаврило – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Чуб Іван – посполитий у Хомутці (1723).

Чуб Михайло, –посполитий у с. Попівці (1723).

Чубенко Петро – дворянин у м-ку Яреськах Миргородського повіту (1803).

Чубенко Кіндрат – дворянин у Яреськах. Його донька Євдокія 1803 р. вийшла заміж.

Чубенко Харитон – дворянин у Яреськах (1803).

Чубенко Влас – дворянин у Яреськах (1804). Мав дружину Анастасію.

Чуб Ісак Мусійович – козак, 1904 р. волосний старшина в м-ку Яреськах. 1911 р. секретар Яреськівського сільськогосподарського товариства.

Чуб Іван Петрович – яреськівський козак початку ХХ ст., яреськівський волосний старшина (1908), знавець і любитель місцевої старовини.

Чуб Павло Петрович – козак, 1910 р. виборний від земства до повітової землевпорядної комісії.

Чубенко Андрій Микитович (бл. 1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 16 десятин землі.

Чуб Яків Іванович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 17 десятин.

Чуб Яків Петрович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у Яреськах, мав 42 десятини землі.

Чуб Андрій Григорович (1873 – ?) – козак, яреськівський житель, власник 22 десятин землі (1913).

Чуб Іван Іванович (1877 – ?) – козак, 1913 р. жив у Яреськах, мав 16 десятин землі.

Чугуївці.

Чугуєвець Васько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Чугуєвець Андрій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).
Чугуєвець Іван – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).
Чугуївець Антон – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Чугуї (Чугуєнки).
Чугуй Кіндрат – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).
Чугуй Яків – член різницького цеху Сорочинської сотні (1718).
Чугуй Андрій – козак Багацької сотні (1718 – 1732).
Чугуєнко Андрій – убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723 – 1732).

Чудан Трохим – перший голова колгоспу ім. Ворошилова, створеного 1930 р. в с. Ромодані.

Чудненко Федір – із 1925 р. диякон УАПЦ у Воскресінській церкві Миргорода, був членом повітової церковної ради. Згодом виїхав до м. Дніпропетровська, де був заарештований, засуджений і відправлений до концтаборів, звідки не повернувся.

Чуднівці (Чудновченки).
Чудновець Василь – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). В ревізії м. Миргорода 1738 р. записаний як житель міста, виборний козак, малоґрунтовий.
Чудновченко Яків – 1723 р. дяк у школі при церкві с. Кибинців.
Чудновець Яків – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом «з маткою вдовою Тетяною і сестренцем Трохимом» мали 1 двір, 3 хати.

Чужий Грицько – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Чуйки (Чуйченки).
Чуйко Максим – посполитий середньої заможності в с. Зубівці (1718 – 1723).
Чуйченко Сидір – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Чукмасов Іван Никифорович – дворянин, 1904 р. начальник залізничної станції «Дубрівський кінний завод».

Чулков Олександр Сергійович (1890, м. Москва – ?) – росіянин, із робітників, мав середню спеціальну освіту, жив у с. Остапівці Миргородського району, працював зоотехніком у радгоспі. 1944 р. був засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Чумаки (Чумаченки).
Чумак Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.
Чумаченко Кузьма – служив у складі «куреня армашов и пушкаров войскових» Миргородського полку в м-ку Сорочинцях (1718).
Чумак Павло – козак Шишацької сотні (1718).
Чумаченко Гнат – козак Шишацької сотні (1718). Він же Чумак Гнат, сотенний отаман Шишацької сотні (1723).
Чумаченко Григорій, Чумаченко Іван – піші козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Чумаченки Мисько й Савка – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).
Чумаченко Грицько – «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).
Чумаченко Василь – посполитий середній у м-ку Сорочинцях (1723).
Чумаченко Микита – козак Сорочинської сотні, артилерійський служник (1732).
Чумаченко Іван – козак Багацької сотні (1732).
Чумаченко Тарас – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).
Чумаки – військовий товариш і возний, 1781 р. мали хутір (3 хати) в Шишацькій сотні Миргородського полку. (В «Описах КН» це прізвище опубліковане хибно – Чурики).
Чумак Андрій Кіндратович (26.08.1877, с. В.Сорочинці – 26.03.1919, м. Благовіщенськ) – професійний політичний діяч. Походив із селянської родини. Юнаком працював на Донбасі, з 1900 р. займався політичною діяльністю. 1903 р. на Кавказі став членом РСДРП. 1905 р. очолив повстанський комітет на Закавказькій залізниці в м. Єлизаветполі. Після поразки повстання був ув'язнений у Метехському замку. Звільнившись, 1907 р. емігрував із родиною до Америки, де продовжив політичну діяльність. Із лютого 1917 р. вів агітаційно-організаторську роботу на Далекому Сході й Примор'ї. Був обраний членом Дальраднаркому. В Амурській області вів партизанську боротьбу проти японської армії. Розстріляний японцями в м. Благовіщенську.
Чумак Михайло Максимович – козак, сорочинський волосний старшина (1899).
Чумак Семен Прокопович (1896, с. Великі Сорочинці – ?) – колгоспник у Великих Сорочинцях, 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Чумак Ничипір (Никифор) Васильович (1892, м-ко Шишаки Миргородського повіту – 15.05.1938) – просвітянин, бандурист, художник, поет. Навчався в Миргородській художньо-промисловій школі ім. М.В.Гоголя, де став членом «Юнацької спілки», за що його виключено зі школи. Згодом працював учителем цього закладу. Художник, ілюстрував книжку оповідань для дітей, яку близько 1915 р. написав Дмитро Соловей. Жив у м-ку Шишаках. Один із ініціаторів створення «Просвіти» в Шишаках у квітні 1917 р. Учасник античекістського повстання під проводом С.Дубчака в Миргороді в квітні 1919 р. Виступав із бандурою, виконував думи й пісні. Приятелював із миргородськими кобзарями братами Склярами і Я. Сітком. Як бандуриста його високо цінував письменник Андрій Головко. 11 червня 1931 р. Н.Чумак був заарештований, звинувачений у контрреволюційній діяльності. 21 лютого 1932 р. його звільнено, але заборонено проживати в 12 містах країни. Перебував під наглядом ДПУ-НКВС. Жив у Шишаках, працював як художник-кустар. У листопаді 1937 р. заарештований удруге. Його змусили зізнатися, що брав участь у Дубчаківському повстанні. Засуджений 1938 р. за вироком «трійки», розстріляний. Реабілітований 1989 р. Місце поховання невідоме. Мав дружину Феклу Марківну.

Чумак Петро [И.] – на початку лютого 1919 р. на першому повітовому з'їзді рад Миргородщини був обраний до складу повітового виконкому; позапартійний. Учасник античекістського повстання під проводом С. Дубчака в Миргороді 1919 р., командував ротою. Після поразки повстання рішенням ревтрибуналу був позбавлений права займати посади в Червоній армії й радянських установах, а також йому було заборонено перебувати в Полтавській губернії протягом 2 років.

Чумаченко Ганна – учасниця хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Хутори Чумаків існували в Сорочинській і Баранівській волостях.

Літ.: Чумак О. Андрій Чумак: З спогадів сина // П.п. – 1965. – 14 вересня;

Соловей Д. Розгром Полтави. – Полтава, 1994. – С.75; Фесенко А. «Просвіти» на Миргородщині // Сторінки історії Миргородщини. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С. 261 – 262; Проць Я. Андрій Головко називав його скарбом // Миргород – гоголівський край. – 2002. – №№ 56, 57; Розсоха Л., Марченко М. «Присягаю на досмертну вірність» (Українська ідея: від миргородського кобзарства до оунівського підпілля) // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Матеріали Шостих Петлюрівських читань. – Полтава, 2003. – С. 180; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 481.

Чумачниченки.

«Остап Чумечниченко Ждан» – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чуньки.

Чунька Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Чунька Яцько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Чупаленко Фесько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649). (Ймовірно, це хибно відтворене прізвище Гупаленко або Чупаченко).

Чупаченки.

Сидір – посполитий у с. Слобідці (1718).

Петро – посполитий у с. Слобідці (1718).

Чупченко Остап (Чупаченко?) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чутівські (Чутовські).

Іван – сотенний отаман Устивицької сотні Миргородського полку (до 1766 р.).

Іван (1753 – ?) – козак, на службі в Миргородському полку з 1768 р. Із 1782 р. – військовий товариш. У походах не був.

Іван – «уволненний значковий Миргородського полку товарищ», до 1771 р. володів т. з. «Леонтовськими ґрунтами» біля с. Туху Яреськівської сотні. Згодом ці землі перейшли до його доньки Наталії, яка 1771 р. помінялася ними з «бригадиршею» Софією Капністовою на землі останньої при с. Портянках Сорочинської сотні.

Чутівський – полковий канцелярист, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Яреськівській сотні Миргородського полку.

Юхим Іванович – колезький реєстратор (1830 – 1833). Засідатель Миргородського земського суду (1833). Мав сина Василя (нар. бл. 1817 р.), який 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі, й сина Киріяка.

Киріяк Юхимович – губернський секретар, секретар Миргородського повітового суду (1841); 1845 р. секретар Миргородського земського суду; титулярний радник, засідатель Миргородського повітового суду (1850 – 1853). 1851 р. купив маєток (34 десятини землі) у Ганни Лещенкової біля х. Оснягів у дачах с. Федунки Миргородського повіту. Колезький асесор (1861), жив у с. Федунці, мав також маєтності в Миргороді. В 1864 – 1865 рр. мав при х. Цюрівщині 293 дес. землі, а також 9 дес. у спільному володінні з Софією Домонтовичевою, дружиною підпоручика. Мав 149 дес. при х. Чутівському (в дачах Федунки) і 28 дес. при балці Великій Сагайдашній. Мав доньок Ольгу (в шлюбі Шкляревську) й Надію (в шлюбі Лещенко).

Хутір Чутівщина існував у Яреськівській волості до XX ст.

Чуфаровський – прем'єр-майор (1786), одружений із Ганною Павлівною, донькою Павла Івановича Ломиковського (див.).

Чухматова Тетяна О. – в 1930-х рр. артистка драмтеатру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді. В 1942 – 1943 рр. грала в Миргородському українському театрі ім. М.Старицького.

Чухни.

Чухно Михайло – посполитий с. Баранівки (1718).

Чухно Стецько – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Павло – шинкар у шинку миргородського полкового обозного Василя Родзянка в м. Хоролі Миргородського полку (1723).

Матвій – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718 – 1723).

Михайло – 1860 р. скарбник у Савинській економії поміщиків Фролових-Багреєвих.

Чухно Василь Галактіонович (1900, с. Савинці – 1942) – до війни був головою колгоспу «Більшовик» у с. Савинцях. Розвідник партизанського загону «Перемога», учасник бойових і диверсійних операцій.

Чухраї (Чухраєнки).

Чухраєнко Федір – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Чухрай Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Чухраєнко Наум – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, кінний, мав хату в дворі значкового товариша Дем'яна Лісницького.

Чуча Тимко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Чучмаї.

Чучманів Радько – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чучманій Андрій – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649). (Прізвище, очевидно, неправильно прочитане).

Чучмаєнко Сидір – козак Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682).

Чучмай Олексій Іванович (30.03.1897, с. Березова Лука Гадяцького району – ?) – 1818 р. член ревкому с. Березової Луки. Від часу заснування 29-го Миргородського радянського полку до травня 1919 р. служив у ньому. Автор спогадів про громадянську війну, які зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї.

Чучуї (Чучуєнки). Пор. також: Чечуй.

Чучуй Гнат – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Чучуй Яцько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Чучуй Павло – посполитий у Хомутці (1723).

Чучуєнко Іван – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Чучупака Федір, Чучупака Тиміш – 1723 р. піддані Михайлівського Сорочинського монастиря.

Чхарідзе (**Чхарідзеви**, іноді переінакшене – Харідзе, Хорідзе) – грузинська дворянська емігрантська родина.

Давид Петрович (бл. 1715 – бл. 1762) – у 1720-х – 1730-х рр. був у почті грузинського царя Вахтанга VI в Москві. З 1740 р. служив у Грузинському гусарському полку, 1753 р. квартирмейстер 4-ї роти цього полку. На початку 40-х рр. одержав 10 дворів у м. Миргороді, жив тут 1749 р. В 1761 р. – відставний прапорщик Грузинського гусарського полку, продав миргородському сотникові К.Забілі частину свого маєтку на Харківці. Дітей не мав, по смерті його майно перейшло до брата Георгія Чхарідзе.

Георгій (Єгор) Петрович (бл. 1703 – раніше 1781) – з 1750 р. служив у Грузинському гусарському полку, 1763 р. відставний капрал цього полку, жив у м. Миргороді, де володів двором і землею, успадкованими від брата Давида. 1763 р. він передав їх своєму небожеві (синові рідної сестри) – поручикові Грузинського гусарського полку Георгієві Ігнатієву, синові Симона Егнаташвілі. 1770 р. Георгій Чхарідзе мав у Миргороді 16 хат. Бездітний.

Літ.: Кубанейшвили, Д.Г. – С. 286; Тарсаидзе Н.Г. Исторические этюды. – Тбилиси: Изд-во ТГУ, 1972. – С. 159; Розсоха Л. К истории грузинской колонии на Украине // Литературная Грузия. – 1984. – №№ 7, 8; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С.164, 283 та ін.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп.1. – Спр. 429. – Арк. 87 – 88 зв.; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 103; ДАПО. – Ф.858. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк.20 зв.

Ш

Шабалін – у 1-й пол. 1930-их рр. більшовицький активіст на Миргородщині, дописувач газети «Червона трибуна», згодом працівник редакції газети, редактор. Член Миргородського райкому комсомолу, уповноважений в період суцільної колективізації.

Шабанова-Єлагіна Марія Володимирівна – 1904 р. земська лікарка в 8-й медичній дільниці Миргородського повіту, обслуговувала Яреськівську волость і частину хуторів Шишацької й Багачанської волостей. Того самого року – лікарка Хомутецької медичної дільниці. (Пор. також: Єлагін М.).

Шабатенки Юхим, Йосип, Григорій – посполиті в Хомутці (1723).

Шабатура – староста в с. Малих Сорочинцях (1941).
Шабатура – народна малярка в Миргороді (1950-і рр.).

Шабатьки.
Шабатько Олександр – житель с. Гаркушинців, був позбавлений волі радянською владою під час голодомору 1932 – 1933 рр., згідно з так званим законом «про п'ять колосків».
Шабатько Тетяна – комсомольська активістка в с. Гаркушинцях, під час голодомору 1932 – 1933 рр. була в бригаді з вилучення хліба і майна в селян.

Шаблії – дворяни Миргорода наприкінці XVIII ст.

Шабельники.
Шабельник Гаврило – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).
Шабельник Дорош – житель Сорочинської сотні (1718).
Шабельник Григорій – 1781 р. прикажчик у маєтку військового канцеляриста Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського в х. Купчиному. 1781 р. Шабельника взяв на поруки (за якусь провину) в Миргородському гродському суді військовий товариш Миргородського полку Григорій Лісницький.

Шаболтасні (Шабалтасні).
Шаболтасний Семен – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).
Шабалтасний Ясько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шабуня Ясько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шавгарови.
Шавгаров Захар Мусійович – міщанин, учитель співів Миргородського чоловічого парафіяльного училища з 1891 р.
Шавгаров Антон Мусійович – міщанин, член Миргородського сирітського суду (1888 – 1908); письмоводитель міщанської управи м. Миргорода (1904). Староста Воскресінської церкви (1908).
Шавгаров Яків Мусійович – міщанин Миргорода, 1904 р. – член сирітського суду.
Шавгаров Адріян Пантелеймонович (нар. 1891) – житель Миргорода. Його мати служила в місцевого поміщика Барабаша. Жили на вулиці Сорочинській (нині будинок № 43). Інтелігентна людина, висококласний миргородський слюсар (виготовляв для церков вінчальні вінці, виконував інші тонкі роботи). Співав у хорі Успінської церкви. Одружений із Марією Юліївною Рейнталь (див.). Мали сина Володимира (1924 – бл. 2013), ветеринарного лікаря в миргородському колгоспі «Авангард», який жив на вулиці Сорочинській, № 87.

Шайнога Марко – посполитий у с. Попівці (1723).
Шайногий Юсько – посполитий у с. Попівці (1723).

Шайтельман Наум (див.: Калюжний Н.).

Шаковицькі.

Шаковицький Василь Романович – «духовный по происхождению», закінчив Комишанське сільське училище. Псаломщик Іллінської церкви м-ка Комишні в 1887 – 1902 рр.

Шаковицький – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Шалі (Шаленки).

Шаленко Грицько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шаленко Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Шаля Іван – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шаленко Олексій – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Шаленко Яцько – посполитий у с. Єрках (1718).

Шаля Кирик, Шалиха Наталка – посполиті в с. Єрках, піддані сотника Василя Зарудного (1752).

Шаліков Давид (бл. 1714 – ?) – грузинський князь Шалікашвілі, син Едишера й Ануки. «Конюший» у почті грузинського царевича Бакара (1724), емігрант, оселився й жив у Москві. З 1740 р. служив у Грузинському гусарському полку, 1753 р. мав звання квартирмейстера. На початку 40-х рр. одержав 30 дворів у м. Ромнах Лубенського полку. 1766 р. жив на території Миргородського полку, 1770 р. мав 4 хати в с. Баранівці.

Шамкали (Шамкаленки).

Шамкаленко Герасим – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Шамкало – писар 1-ї полкової сотні Миргородського полку (1765). (У дослідника В.Кривошеї – Шамкиш; либонь, це хибне прочитання прізвища).

Шамлицький (у деяких джерелах Шамрицький) Степан – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649). Лубенський полковник (1661 – 1663). Страчений І.Брюховецьким 18 вересня 1663 р. у м. Борзні Ніжинського полку як прихильник Якима Сомка.

Шамраї (Шамраєнки).

Шамрай Федір – грунський сотник Гадяцького полку (1700).

Шамраєнко Андрій – козацький отаман с. Біликів Миргородської сотні (1723). Мав брата Мусія. Шамраєнко Мусій – козак куреня с. Біликів (1718).

Шамрай Леонтій – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723). Житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732). В ревізії м. Миргорода 1738 р. Лесько Шамрай із сином Семеном записані як виборні козаки, «нищетні».

Шамраєнко Улас – житель с. Зубівки (1718); зубожілий піший козак с. Зубівки (1723).

Шамраєнко (Шамрай) Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Шамраєнко Грицько – житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). 1738 року Шамрай Грицько убогий козак у с. Біликах Миргородської сотні.

Шамрай Микита – у січні 1741 р. миргородський бурмистер.

Шамраєнко Павло – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі вдови козачки Пелагії Гавришки.

Шамрай Микола Іванович (1876 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 15 десятин землі.

Шамрай Іван – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті XX ст. Син козака, свідомий українець, студент, 1919 р. загинув у селі як жертва більшовиків – був замордований і вкинутий у криницю.

Шамрай Антон Іванович (7.12.1895 – 26.03.1977) – головний лікар Миргородського Держкурорту в 1933 – 1941 рр.

Шамрицький (див.: Шамлицький).

Шамро-Вовк (Шамрововк) Володимир Степанович (1887, с. Довгалівка Великобагачанського району – 30.05. 1938) – педагог, діяч національно-демократичного спрямування. Мав вищу освіту. 1916 р. учитель Миргородської художньо-промислової школи ім. М.В.Гоголя, був підданий обшуку й арешту у зв'язку з діяльністю в школі осередку нелегальної організації «Юнацької спілки». Перебував під наглядом поліції. У 30-х рр. жив у м. Кременчуці, працював викладачем. Був заарештований органами НКВС, 1938 р. звинувачений як «крупний антирадянський націоналістичний діяч», активний діяч «Просвіти», один із керівників кременчуцького повстанського комітету. Щодо нього органами НКВС були сфабриковані протоколи про дію центру української націоналістичної організації. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1957 р.

Шамшеви.

Федір – 1589 р. міський голова в м. Холмі, в 1593 – 1598 рр. служив городовим прикажчиком цього самого міста.

Яків Дмитрович – полковник, 1773 р. служив у Конторі будівництва Ісакіївської соборної церкви в Петербурзі.

Олександр Якович – із 1756 р. навчався в кадетському корпусі. 1773 р. капітан лейб-гвардії Преображенського полку, згодом – бригадир. Із 5 травня 1779 р. генерал-майор, 1789 – генерал-поручик, на початку XIX ст. – генерал-лейтенант. Із грудня 1789 р. перебував на губернаторській посаді. Дідич Миргородського і Лубенського повітів, власник 523 душ у с. Шарківщині, 164 душ – у с. Ромоданівці, 317 душ – у с. Кривій Руді, в х. Конюшівському – Лубенського повіту. Засновник с. Бригадирівки (назва – від його посади) Хорольського повіту. Жив здебільшого в Петербурзі. Дружина Катерина Петрівна Апостол (1750 – 1824) – донька Петра Даниловича Апостола, лубенського полковника (1728 – 1757), співвласника с. Шарківщини (нині Миргородського району); онука гетьмана Д.Апостола.

Іван Якович – 1786 р. жив у Новгородському намісництві. Дійсний статський радник, нагороджений орденом св. Володимира 3 ступеня (1793).

Петро Олександрович – правнук гетьмана Д.Апостола. 1811 р. колезький радник, нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня. Статський радник (1835 – 1857). Із вересня 1835 по вересень 1841 р. – предводитель дворянства Миргородського повіту (після Олексія Капніста). 1851 р. його маєток у Миргородському повіті (525 душ) продавався з торгів як закладений і прострочений. 1857 р. П.Шамшев мав у с. Шарківщині винокурний завод (1860 р. тим заводом уже володів дідич Петро Родзянко). П.Шамшев був хрещеним батьком Володимира (нар. 1829) і Степана (нар. 1830) – синів Павла Леонтовича, поміщика с. Матяшівки Лубенського повіту, повітового підкоморія. П.Шамшев – знайомий родини Гоголів, бував у них у Василівці. Микола Гоголь у листі до матері з Петербургу 29 вересня 1830 р. писав: «Чи не будете бачитися з Шамшевими ?» і просив протекції цієї знатної родини в справах своєї служби. Петрові Олександровичу присвячений вірш поета М.Мілонова «П.А.Шамшеву. На смерть Т...» (17 липня 1818 р.).

Орест Олександрович – 1894 р. колезький реєстратор, службовець виправного арештантського відділення в Петербурзі, жив по вулиці Офіцерській, № 29.

Літ.: Зеркало света. – 1786. – Ч.1. – СПб., 1786. – Без пагінації; Придворный месяцослов, 1826. – Ч.2. – С.16, 17; ПГВ [1850 - 1860]; Весь Петербург на 1894 г. – СПб, 1894. – С.260; Письма Гоголя. – Т.1. – С. 163; Павловский И. К истории полтавского дворянства. – Вып.1. – Полтава, 1906. – Приложения. – С.XXIV; Модзалевский. – Т.3. – С. 77, 193; Разрядная книга 1475 – 1598 гг. – М., 1966. – С. 411, 478; Розсоха Л. Провідники миргородського шляхетства // Майдан (м. Миргород). – 1998. – 19 червня. – № 26; Її ж. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 210 - 212.

Шангін Михайло Петрович (1895, м. Тара Тюменської обл. – 20.05. 1938) – росіянин, із службовців, мав середню освіту. У 30-х рр. XX ст. житель Миргорода, службовець артілі. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1956 р.

Шандри.

Шандриха Євдокія – посполита в Хомутці (1723).

Шандра – посполитий, 1781 р. мав хутір у 2-ій Миргородській сотні Миргородського полку (4 хати), поблизу с. Сохацького. Хутір Шандри існував до XX ст.

Шандра Яків Олексійович – селянин-власник, 1864 р. мав 10 дес. землі в х. Шандри.

Шандра Андрій Петрович (1907, с. Сохацьке – ?) – селянин-одноосібник у с. Сохацькому, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Шапи.

Шапишин Михайло – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Шапа Григорій (? – раніше 1785) – миргородський сотник, мав доньку Євгенію (одружена з Іваном Чарнишем, див.).

Шапарі (Шапаренки). Пор. також: Шафари.

Шапар Антон – посполитий у с. Слобідці (1718).

Шапаренко Іван – посполитий у Говтв'янській сотні (1718).

Шапарка Юрчиха Агафія – убога посполита в м-ку Сорочинцях (1723).

Шапар Семен – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Шапки (Шапченки).

Шапченко Євхим – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шапченки Павло, Кирик, Кузьма, Трохим – посполиті Шишацької сотні (1718).

Шапченки Роман і Мартин – посполиті в с. Милюшках (1718).

Шапка Іван – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав дорослих синів Якима і Якова. В ревізії с. Попівки 1738 р. Іван Шапка з синами записані першими як виборні козаки, ґрунтові.

Шапченко Роман – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723).

Шапченко Остап – піший козак Сорочинської сотні (1723).

Шапченко Троцько – козак м-ка Сорочинців (1718). Він же Трохим, убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Шапченко Яків – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Шапченко Іван – козак м-ка Хомутця, зубожілий, піший (1723).

Шапка Гаврило (1759 – ?) – син сотенного отамана, на службі з 1777 р. Полковий канцелярист (із 1780 р.), значковий товариш Миргородського полку (1781 – 1783).

Шаповали (Шаповаленки).

Шаповал Андрій – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Шаповал Федір – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шаповал Павло – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Шаповали Мартин, Савка, Степан – жителі с. Зубівки (1718).

Шаповал Хома – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Шаповал Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Шаповали Лазар, Роман, Юсько – посполиті в м-ку Сорочинцях (1723).

Шаповал Грицько – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Шаповаленко Савка – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Шаповал Кирик – посполитий середній у с. Кибинцях (1723).

Шаповали Кирило і Стецько – убогі посполиті в с. Кибинцях (1723).

Шаповаленко Кирило – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Кирило з братами Степаном і Овдієм – заможні козаки с. (Малих) Сорочинців (1723).

Шаповаленко Іван – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Шаповаленко Фесько – убогий посполитий у с. Шахворостівці (1723).

Шаповал Матвій – житель м-ка Сорочинців, член шаповалівського цеху (1732).

Шаповаленко Яків із братами Данилом і Лук'яном – 1738 р. виборні козаки в с. (Малих) Сорочинцях, малоґрунтові.

Шаповаленко Тимофій (бл. 1734 – 1.01.1800) – військовий товариш Миргородського полку, жив і помер у м-ку Сорочинцях.

Шаповаленко Павло – 1782 р. сотенний старшина 2-ї Миргородської сотні, «вакансовий отаман» Миргородського полку.

Шаповаленко Остап Тимофійович – дворянин, корнет, жив у Сорочинцях (1803). Дружина Євдокія. Донька Уляна (нар. 1791, її хрещеною матір'ю була Параскева Іванівна Чарнишівна, донька надвірного радника Івана Никифоровича Чарниша).

Шаповаленко Федір – дворянин у Сорочинцях. Мав дружину Дарію, доньку Анастасію (нар. 1800 р.).

Шаповаленко Матвій Григорович – житель Сорочинців, корнет (1794 – 1815). Дружина Тетяна Андріївна. Син Іван (нар. 1794).

Шаповаленко Максим – дворянин, 1816 р. став «восприємником» Антона, сина сорочинського дворянина Степана Борисенка.

Шаповаленко – фельдшер у Миргородському повіті (1894).

Шаповал Павло Наумович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Попівці, мав 15 десятин землі.

Шаповал Олександр Андрійович (1888, х. Писарщина Пирятинського повіту Полтавської губ. – 1972, м. Річмонд, ін. дані: м.Чикаго, США) – український військовий і політичний діяч. Член Української партії соціалістів-самостійників. Полковник Армії УНР. 1918 р. керував кінним Українським Богданівським полком, який діяв, зокрема, на Миргородщині. За словами миргородського більшовика В.Бокітька, «ярий націоналіст». 24 березня 1918 р. у В.Сорочинцях заарештував і розстріляв Є.Нероновича (див.) на пісках між селами В.Сорочинцями і Баранівкою. Брав участь у повстанні проти гетьмана П. Скоропадського. У період Директорії УНР – командувач Правобережного фронту Армії УНР. У лютому – березні 1919 р. військовий міністр (міністр військових справ) Директорії УНР. З вересня 1919 р. – начальник закордонного відділу головного управління Генштабу Армії УНР. Генерал-хорунжий. У 1920 р. емігрував до Чехословаччини, пізніше – до США.

Шаповал Прокіп Макарович (бл. 1900 – ?) – житель с. Попівки, середняк. 1934 р. його було віддано до суду за невиконання хлібоздачі державі.

Шаповал В. – миргородський художник, декоратор Миргородського українського театру ім. М.Старицького (1942 – 1943).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257, 267, 269; Отчет МУЗУ за 1894 г. – Полтава, 1895. – С. 59; Списки лиц. – С. 1-6; Майстренко І. Історія мого покоління. – С. 31; Швидько. – С. 35, 182, 188, 300; Присяга М.п. 1718 р. – С. 48, 56, 65; Присяга М.п. 1732 р. – С. 27, 41; Шаповал Олександр Андрійович [Електронний ресурс]– Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 223 зв.; Спр. 133. – Арк. 150; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 141. – Арк. 5зв.; Спр. 166. – Арк. 5зв., 9; Спр. 167. – Арк. 8зв., 84; Ф. 1050. – Оп.1. – Спр. 8. – Арк. 4, 18; МКМ.НА. – Спогади В.Бокітька.

Шапочки (Шапочченки).

Шапочка Микита – заможний козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723). Мав 5 синів: Аврама, Андрія, Кіндрата, Петра, Василя. В ревізії м. Миргорода 1738 р. брати Андрій, Кіндрат і Петро Шапочки записані як виборні козаки, малоґрунтові.

Шапочченко Євстратій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Шапочка Остап – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Шапочка Яків – житель Миргорода, сотенний осавул Миргородської полкової сотні (листопад 1743 р.).

Шапоченко Аврам – житель Миргорода, козак Миргородської сотні (1732). Шапочка Оврам (Аврам), житель Миргорода (1738, 1750), козак виборний, малоґрунтовий; 1750 р. разом із «синами Яковом, Семеном, Федором і сватом вдовим Савкою» мали 1 двір, 3 хати. Яків мав сина Федора.

Шапочка Петро – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із сином Максимом, зятем Леськом, братом Андрієм, синами його Романом і Грицьком мали 1 двір, 5 хат, де жили 6 сімей.

Шапочка Григорій – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Шапочка Василь Іванович – козак Миргородської волості (1899).

Шапочка Олексій Петрович – козак, 1900 р. мав землю в урочищі Гаряжиній, що «в миргородських полях».

Шапочка Олексій Кіндратович – мав садибу в Миргороді, на передмісті Пожежі (1911).

Шапочка Олексій Іванович – до 1917 р. мав невеликий будинок на вул. Шапочанській. За перших років радянської влади він був націоналізований, а 1927 р. підлягав денаціоналізації.

Шапочки – жителі Миргорода, в 1920-их рр. жили в районі Шишацького хутора (нині в межах міста, вул. Шишацька).

Шапочка – поліцай у Миргороді під час нацистської окупації 1941 – 1943 рр. Виказав німцям партизанку Євдокію Лук'янець.

Шапочка Йосип Степанович (1900, м. Миргород – ?) – із селян, мав початкову освіту. Робітник підприємства в Миргороді. Був заарештований 21 жовтня 1943 р., засуджений 1944 р. за ст. 54 до 15 р. позбавлення волі. Реабілітований 1955 р.

Хутір Шапочки входив до Миргородської волості, існував до радянського часу.

Шапошникови.

Шапошников Яків Андрійович (1760 – ?) – походив із дворян, на службі в війську з 1770 р. Із 1781 р. – значковий товариш Миргородського полку.

Шапошников Микола Федорович – 1904 р. служив залізничним майстром на залізничній станції Миргород.

Шапошніков – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Шапочников Трохим – учасник протибільшовицького повстання Дубчака в Миргороді 1 – 4 квітня 1919 р. Був у складі сотні, посланої Дубчаком у бік Кибинців проти червоного загону.

Шапрани (Шапраненки). (Див. також: Шафранівські, Шафранови).

Шапранів Степан, Шапранів Федір і Панас – 1666 р. міщани м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Шапраненко Панас – козак Устивицької сотні (1718).

Шапран Кирило з сином Наумом, Шапран Дмитро з сином Йосипом – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Шапраненко (Шапранів, Шапранов) Тарас – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Шапран Яцько – козак куреня с. Милюшок (1718); записаний першим після отамана. Шапран Яків – «можнійший» козак с. Милюшок (1723 – 1732).

Шапранка Ганна – козачка Сорочинської сотні, середньої заможності, вдова (1723). Мала дорослого сина Леонтія.

Шапран Іван – 1737 р. бурмистр у Миргороді, мав у місті власний житловий двір.

Шапран Василь – військовий товариш Миргородського полку, абшитований 1785 р.

Шапран Іван Іванович (бл. 1848 – ?) – козак, житель м-ка Устивиці, власник 23 десятин землі (1913).

Шапран Іван Петрович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гончарів Устивицької волості, мав 18 десятин землі.

Шапран Хома Сергійович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 17 десятин землі.

Хутір Шапранів існував у Устивицькій волості до XX ст.

Шапченки (див.: Шапки).

Шарапат Іван – у 1930-х рр. актор драматичного театру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Шарахай Олена Петрівна – закінчила 6 класів Кременчуцької жіночої гімназії. В 1910 – 1911 рр. була вчителькою-завідувачкою Гаркушинського початкового народного училища Миргородського повіту.

Шарий С.О. – син хомутецького чиновника, земський лікар у м-ку Хомутці (1896). Вів серед селян пропаганду проти самодержавства, перебував під наглядом поліції як політично неблагонадійний.

Шарки. (Див. також: Шарченки).

Шарко Борис – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Шарко Яцько – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Шарко – житель Миргорода, коваль, помер раніше 1749 р. Його вдова Ганна до 1749 р. була в підданстві грузинського дворянина Кацури Інасарідзе, згодом, як цехова, була виключена з числа підданих.

Шарко Іван – житель Миргорода, цеховий, до 1749 р. був підданим грузинського дворянина Якова Одешелідзе, згодом виключений із числа підданих.

Шарківна Ганна – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козачих підсусідків, піших, мала хату в дворі козака Івана Сухини.

Шарко Андрій Омелянович – 1910 р. член сирітського суду в Миргороді.

Шаркі.

Шаркий Данило – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). (У публікаціях прізвище прочитане хибно: у Бодянського – Шарний, у публікації 1995 р. – Шатний).

Шаркий Григорій Якимович – після закінчення Другої світової війни працював секретарем Миргородського райвиконкому. Жив у Миргороді. Дружина Марія Василівна (1904 – 1998). Мали сина Бориса Григоровича Шаркого – одного з перших миргородських рухівців 1990 р.

Шарківський Михайло – майор, 1831 р. жив у м. Хоролі. (Можливо, від прізвища його предків походить назва села Шарківщини, нині Миргородського району).

Шарлаї (Шарлаєнки).

Шарлай Яким Прокопович – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших козаків сотні. Яким із синами Павлом і Василем – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1732). Дружина Якима – Євдокія. Мали також сина Івана. Василь, Павло й Іван є у спискові козаків сотні 1732 р. За даними Д.Вирського, родина Шарлаїв 15.03.1712 р. подарувала Спасо-Преображенській церкві в Шишаках напрестольне Євангеліє.

Шарлаєнко Єхим – шишацький сотенний осавул (1767).

Шарлай Хведір – козак Шишацької сотні (1718). Федір із сином Семеном – «можнійші» козаки Шишацької сотні (1723). Семен є також у спискові козаків 1732 р.

Шарлаєнко Іван – «можній середній» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Шарлаї – козаки, 1781 р. мали хутори в Шишацькій сотні Миргородського полку.

Шарлай – сотенний осавул (1781).

Шарлай (Шарлаєв) Нестір – військовий товариш Шишацької сотні Миргородського полку, 1786 р. підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри. 1791 р. поручик, жив у м-ку Шишаку або біля нього.

Шарлай – козак, сусід родини Гоголів-Яновських. 1788 р. його судовими справами цікавився Опанас Дем'янович Гоголь-Яновський.

Шарлай Петро Омелянович – 1874 р. колезький асесор, бухгалтер Полтавського губернського скарбництва, служив разом із Панасом Мирним.

Шаронов Іван Іванович (1849 – ?) – селянин Калузької губернії, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, володів 24 десятинами землі, мав права виборця Миргородського повіту.

Шаруди (Шаруденки).

Шаруденко Назар – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718), помер у поході раніше 1723 р. Мав брата Мусія.

Шаруда Юсько (Йосько? Ясько?) – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Шаруда – шишацький волосний старшина Миргородського повіту (1881).

Шаруда Микита – на початку XX ст. був паламарем Преображенської церкви в м-ку Шишаках. Дзвонар цієї церкви (1904), співав у півчій.

Шаруда Максим – на початку XX ст. співав у хорі Преображенської церкви в Шишаках.

Шаруда Андрій Григорович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 20 десятин землі.

Шаруда Катерина – родом із Шишаків, дружина Дмитра Солов'я (див.).

Шаруда – брат Катерини, служив у війську С.Петлюри.

Шаруда Устим (1885 – 1919) – лівий український есер (боротьбист), родом із Шишаків. Влітку – восени 1918 р. був одним із керівників антигетьманського підпілля в Шишаках. Активіст місцевої «Просвіти». Учасник протибільшовицького повстання Дубчака в Миргороді 1– 4 квітня 1919 р. Колишній офіцер російської армії. У час підготовки повстання, в середині березня 1919 р. приїхав до Миргорода разом із Г.Несеврою (див.). Був посланий до Шишаків і Яресьок агітувати за підтримку повстання, разом із Г.Несеврою мобілізував там загін. Після розгрому повстання був розстріляний 1919 р. за вироком ревтрибуналу.

Шаруда І.Ф. – родом із Шишаків. У роки Української революції 1918 – 1921 рр. брав активну участь у діях на Миргородщині на боці більшовиків.

Шаруда Олександр (1901 – 15.01.1970) – родом із Шишаків. Навчався в Миргородській і Полтавській гімназіях. Учасник Першої світової війни. За років Української революції 1917 – 1920 рр. добровольцем служив у війську

С. Петлюри, у Чорних Запорожцях під командою полковника П.Дяченка, мав звання бунчужного. Емігрував до Франції, 1941 р., загітований Б.Коником, повернувся на Полтавщину, став членом підпілля ОУН (мельниківців) у Полтаві. 1942 р. був начальником політичного відділу полтавської поліції. Після розгрому гестапівцями українського підпілля в Полтаві, повернувся до Шишаків, де став старостою. Згодом переїхав до Канади (м. Торонто).

Шаруда Дмитро Васильович – служитель культу в м-ку Шишаках, 1923 р. був позбавлений виборчих прав.

Шаруда Федір Іванович (бл. 1881 – ?) – член церковної ради в м-ку Шишаках, 1923 р. був позбавлений виборчих прав, як і його дружина Параска Данилівна.

Шаруда Панас Федорович (1905, м-ко Шишаки – ?) – із селян, мав початкову освіту. 1944 р. червоноармієць, був засуджений за ст. 58 до 7 р. позбавлення волі. Реабілітований 1994 р.

Шаруда Марія – псевдонім Оксани Соловей (нар. 1919 р.), доньки Дмитра Солов'я (див.), української письменниці. Псевдонім узято за родовим прізвищем матері.

Шаруда Г.Й. – випускниця Великосорочинської педшколи 1939 р.

Літ.: Отчет МУЗУ. – Полтава, 1882. – С.40; Списки лиц. – С. 1 – 6; Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. – Ч.3. – Полтава, 1999. – С.66; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 497; Присяга М.п. 1732 р. – С. 91.

Арх.: ДАПО. – Ф.1502. – Оп.1. – Спр.151; МКМ.НА. – Спогади Сарми-Соколовського; Там само. – Біографія Г.П.Гмирі.

Шарудило Гаврило Євстратійович (1854 – ?) – козак Великобубнівської волості Роменського повіту, 1913 р. жив у с. Корсунівці Комишанської волості, мав 30 десятин землі.

Шарченки. (Див. також: Шарки, Шаркі).

Шарченко Василь – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Яків (Яцько) – посполитий заможний у Миргороді (1718 – 1723).

Омелько й Павло – посполиті середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Матвій – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Андрій – 1723 р. шинкар у церковному шинку Свято-Пречистенської церкви м. Миргорода.

Степан – 1723 р. шинкар у шинковому дворі миргородського сотника Мусія Зарудного в Миргороді.

Іван – ткач, житель Миргорода, до 1749 р. був у підданстві князя Д.Гурамішвілі, але згодом, як цеховий, був виключений із числа підданих.

Ничипір – житель Миргорода, кріпак княгині Т.Гурамішвілі (1794).

Шастуни (Шастуненки).

Шастун Іван – 1649 р. козак Комишанської сотні Миргородського полку.

Шастун Ярема – піший убогий козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Шастун Юрко – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Шастуненко Лесько – убогий посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Шастун Митрофан Прокопович (1893, с. Бакумівка Миргородського повіту – 1970) – комуністичний діяч Миргородщини, активіст років становлення радянської влади. Змолоду служив у поміщиків С.І.Смагина, Янкевича. 1917 р. брав участь у конфіскації економії С.Смагіна. Член комуністичної партії з 1919 р. За гетьманщини, 1918 р. – командир комуністичного партизанського загону при повітовому ревкомі; в наступні роки очолював так званий «загін по боротьбі з бандитизмом», який вів жорстоку боротьбу з повстанськими селянськими загонами Пищалки, Черненка, Марусі, Яценка, Ярового та ін. В 1920 – 1922 рр. командир продзагону при Миргородському повітовому продовольчому комітеті. З 1922 р. – на керівних посадах, 1931 р. закінчив курси районових партійних робітників при ЦК КП(б)У в Харкові. Брав активну участь у проведенні колективізації. В 1960-х рр. жив у Миргороді (вул. Гоголя, 119), персональний пенсіонер. Автор рукописних спогадів про свою участь у встановленні радянської влади на Миргородщині (МКМ. НА. 1959 р.).

Шатравенко Демко – 1747 р. числився серед «пушкарей и армашей» при Гадяцькій полковій канцелярії.

Шатренко Іван – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Шафари. (Див. також: Шапари).

Шафарів Опанас – підсусідок у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Шафар Іван – цеховий Говтв'янської сотні (1732).

Шафар – пан у Миргородському повіті (в другій половині – наприкінці ХУІІІ ст.), подавав скарги миргородському полковому судді Федору Козачківському. Шафара знав Панас Гоголь-Яновський.

Шафаренко Берта Марківна – зубний лікар у Миргороді (1910).

Шафірова Лілі – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Шаффе (також Шафе, Шофе) Федір Іванович – за фахом учений рисувальник; викладач малювання й чистопису Миргородської художньо-промислової школи та Миргородської чоловічої гімназії (1907 – 1908).

Шафран Гнат – козак м-ка Сорочинців (1718).

Шафранови. (Див. також: Шапрани, Шафранівські).

Шафранов – канцелярист земського суду Миргородського повіту (1771).

Шафранов Василь (1755 – ?) – походив із козаків. 1783 р. – сотенний писар Миргородського полку.

Іван Петрович (? – раніше 1839) – житель Миргорода, колезький реєстратор. Дружина Ольга Михеївна. Мали сина Миколу (нар. 1821 р., хрещений в Успінському соборі). Ольга в другому шлюбі була за штабс-капітаном Мартином Тарутиним.

Микола Іванович (1821 – ?) – дворянин, син Івана Петровича. 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі. Мав сина Василя. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1844 р.

Василь Миколайович – син Миколи Івановича. Мав сина Івана.

Шафранов – служив у Миргородській міській ратуші канцелярським службовцем (1851), повитчиком (1852).

Петро Іванович – дворянин, його спадкоємці близько 1865 – 1871 рр. мали 13 дес. землі в с. Матяшівці.

Шафранов – пан, 1891 р. жив у х. Тишенків Миргородського повіту (що неподалік від с. Яновщини).

Василь Прокопович – в середині – 2-ій половині XIX ст. житель х. Шафранівки Шишацької волості Миргородського повіту (раніше, 1787 р. хутір належав колезькому асесорові Павлу Івановичу Родзянкові). Губернський секретар, писар. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1855 р. 1896 р. коштом В.П.Шафранова споруджено муровану Воскресінську церкву в Шафранівці. Мав брата.

Шафранівські (Шафрановські). Пор. також: Шапрани, Шафранови.

Шафранівський Роман – священик, у 1783 – 1786 рр. намісник устивицький, 1788 р. – намісник Соборно-Успінської церкви м. Миргорода, 1791 р. – настоятель цієї церкви. Дружина Марія Павлівна. Донька Анастасія (нар. 1791, її хрещеною матір'ю була Марія Григорівна Шереметцева, дружина миргородського купця), померла в дитинстві.

Шафранівський – священик, 1842 р. був учителем у с. Решетилівці Полтавського повіту.

Шафранівський Михайло – псаломщик Покровської церкви в с. Байраці Миргородського повіту, 1904 р. був переведений псаломщиком до Благовіщенської церкви с. Туху (Федунки).

Шахворости (Шахворостенки, Шахворостови, Шафоростови). Не виключено, що від цього прізвища походить назва села Шахворостівки.

Шахворост – козак, записаний у козацькому реєстрі 1581 р.

Шахворостенко Самійло – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Шахворостенко Корній – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Шкарупи-Шахворостови – нащадки Григорія Івановича Шкарупи, лубенського сотника (1713). Див. також: Шкарупи.

Шахворост – виборний козак, разом із виборним козаком Даценком мав хутір у 1-ій Гадяцькій сотні Гадяцького полку (1780-і рр.).

Шахмаметьєви (див.: Шехмаметьєв).

Шахназарова Олена – 1912 р. навчалася в 6 класі Миргородської жіночої гімназії.

Шацький Грицько і його зять Грицько – козаки Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Швабчич Гаврило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649). Прізвище, либонь, переінакшене при публікації реєстру полку, ймовірно, це – Шватчич (див.: Швачичі).

Швагир Федір – посполитий с. Баранівки (1718).

Швайки (Швайченки).

Швайка Іван – отаман куреня в с. Єрках (1718). Він же Швайко Іван із синами Василем, Петром, Данилом, Гаврилом і Микитою – заможні козаки в селі Єрках (1723).

Швайченки Трохим і Хвенько – посполиті в с. Кибинцях (1718). Фенько і Дацько – жителі с. Кибинців, козаки Миргородської сотні (1732).

Швайка Микита – козак виборний малогрунтовий у с. Єрках (1752), вдівець. Мав сина Дмитра, братів Петра, Андрія, Яцька і Андрія (так!), які жили п'ятьма хатами в одному дворі.

Швайка – козак, 1781 р. власник хутора Швайчиного (1 хата) в 1-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Швайка Кузьма Данилович – селянин, кибинський волосний старшина (1909 – 1910).

Швайка Федір Іванович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Єрках Кибинської волості, мав 20 десятин землі.

Швайка Іван Корнійович (1895, с. Кибинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Кибинцях. 1936 р. був засуджений за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Швайка Павло Петрович (1903, с. Єрки – ?) – селянин, жив у с. Єрках, працівник машино-тракторної станції. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1960 р.

Швайка Овсій Павлович (1909, с. Єрки – ?) – походив із селян, 1940 р. – червоноармієць, був засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Швайка (нар. бл. 1924 р.) – 1934 р. виховувався у патронаті для сиріт у с. Єрках.

Швайчин хутір існував у Кибинській волості, зберігався до другої половини XX ст.

Шварсалони.

Шварсалон Костянтин Семенович (1857 – ?) – педагог, історик. Народився в Петербурзі в родині унтер-офіцера. 1880 р. закінчив історико-філологічний факультет Петербурзького університету. Працював приватним учителем. В 1888 – 1889 рр. у Женеві став прихильником соціалістичних ідей. Перебував під наглядом поліції. Викладав історію в приватних гімназіях Петербурга та ін. міст, зокрема, 1894 р. був викладачем у Петербурзькій приватній гімназії Л.С.Таганцевої. Статський радник. Мав орден св. Станіслава 2 ст. З 1907 р. жив у Миргороді. Засновник Миргородської чоловічої гімназії, відкритої 5 вересня 1907 р., її перший директор у 1907 – 1909 рр. Високоосвічений, енергійний. Викладав російську мову й історію. Чимало зробив на освітянській ниві не лише в гімназії, а й серед миргородської громади: влаштовував лекції, літературно-мистецькі читання, музично-вокальні вечори, старанно допомагав роботі міської бібліотеки. За часів його керівництва 1908 року було розпочато будівництво нового приміщення гімназії. 1910 р. виконавцем обов'язків директора гімназії став М.Г.Ружицький, а К.Шварсалон працював лише викладачем; був головою Товариства допомоги нужденним учням гімназії. Місто й гімназія з жалем проводжали його з Миргорода. Його доля після 1914 р. невідома. Був одружений: 1 шлюбом – з Лідією Дмитрівною Зінов'євою-Аннібал (1865 – 1907); 2 шлюбом (1900) – із співачкою Марією Дмитрівною Виноградовою. Діти: від 1 шлюбу – Сергій (1887 – 1940-і рр.), Віра (1890 – 1920), Костянтин (бл. 1892 – 1918); від 2 шлюбу – Євдокія (1902 – ?), Костянтин (1907 – ?).

Діти К.С. Шварсалона.
Віра – сидить ліворуч. 1914 р.

Шварсалон Віра Костянтинівна (1890 – 1920) – донька К.С.Шварсалона. Освіту здобула в Петербурзькій консерваторії. Співачка, працювала артисткою Маріїнського театру. Близько 1918 – 1920 рр. жила в Миргороді з сином Дмитром (і напевно, з падчеркою Лідією), заробляла приватними уроками музики й вокалу. Померла в Москві від туберкульозу. Зберігся її щоденник. Була одружена з російським поетом В'ячеславом Івановичем Івановим (1866 – 1949). Мали сина Дмитра (1912 – 2003).

Літ.: Розсоха Л. Осколки «срібного віку» в Миргороді // Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – Гадяч: вид-во «Гадяч», 2014. – С. 213 – 218.

Швацькі.

Швацький Павло Якович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів Баранівської волості, мав 20 десятин землі.

Олексій Якович (1867 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 22 десятини.

Петро Якович (1878 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Самарів, мав 20 десятин землі.

Хутір Швацький існував у Баранівській волості.

Швачичі (Швачиченки, Шватчичі). Пор. також: Швабчич.

Швачиченко Павло – козак с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723). Мав брата Федора, учасника Дербентського походу, який через хворобу залишився в Терку.

Шватченків Андрій – підсусідок у с. Баранівці Сорочинської сотні (1723).

Швачич (Шватчич, Швадчич) Данило – козак Миргородської сотні (1718). 1737 р. сотенний осавул 2-ї полкової Миргородської сотні, мав у Миргороді власний житловий двір.

Шватчич Андрій – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Удівець. Разом із братом Данилом і сином його Михайлом мали 1 двір, 3 хати.

Швачич Ганна Петрівна – комуністична активістка на Миргородщині в 20-х – 30-х рр. XX ст. Була уповноваженою в справах колективізації й розкуркулення, в справах виконання плану хлібозаготівель 1932 – 1933 рр. В своїх діях відзначалася категоричністю, жорстокістю й непоступливістю. До 1941 р. завідувала районним відділом охорони

здоров'я, була інструктором Миргородського райкому КП(б)У. З початком радянсько-німецької війни відповідала за медичну роботу в партизанському загоні «Перемога». Розстріляна німецькими карателями, дата смерті й місце поховання невідомі.

Швачка Василь – мешканець м-ка Остап'я Миргородського полку. Миргородський полковий канцелярист (1737), значковий товариш (1738).

Шведень Григорій Кирилович (1881 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Довгалівці Багачанської волості, мав 21 десятину землі.

Шведови.

Дем'ян – військовий канцелярист, 1771 р. служив у Миргородському полку.

Іван – миргородський повітовий лікар (1871).

Шведченко (також Шветченко) Петро – 1725 р. війт Городиської сотні Миргородського полку.

Швець (Шевці). Див. також: Шевченки.

Швець Наум – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Швеці Василь, Олефір, Гнат, Іван, Максим, Михайло, Федір, Онисим – 1666 р. міщани Миргорода меншого розряду.

Швець Ілля, Швець Остап, Швець Харитон – 1666 р. міщани Миргорода середнього розряду.

Швець Семен – записаний на чолі шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Швець Давид, Швець Микита – члени шевського цеху Сорочинської сотні (1718).

Швець Гришко – посполитий заможний у Миргороді (1723).

Швець Хома – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Швець Леонтій, Швець Тимофій – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Швець Савка – 1723 р. шинкар у шинку Йосипа Леонтієва в с. Кибинцях.

Швець Ярема – заможний посполитий у с. Мальцях (1723).

Швець Тарас – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Швець Климко і Швець Стець – цехові люди шевського цеху в м-ку Шишаках (1732).

Швець Лесько – 1738 р. козацький підсусідок, жив у Миргороді («в подварку Якова Зарудного едною хатою живет»), мав двох волів. Син Степан.

Швець Юсько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, кінний. Разом із «маткою вдовою Євдокією і свояком Іваном» мали 1 двір, 2 хати.

Шевчиха Одарка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, піших. Удова. Разом із синами Кіндратом і Василем мали 1 двір, 2 хати.

Швець Данило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Швець Лук'ян – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 бездвірну хату.

Швець Герасим (1732 – ?) – козацький син, на військовій службі з 1756 р. Значковий товариш Миргородського полку (1776 – 1783).

Швець Гнат Микитович (1887, ін. дані 1894, Миргород – бл. 1969, м. Іловайськ) – житель Миргорода. В 1920-их рр. був головою комнезаму, створеного на садибі розкуркулених заможних селян Малярів (див.). На початку 1930-их рр. став першим головою колгоспу «Авангард», організованого на базі комнезаму. 1937 р. записаний як колгоспник Миргорода. У 1930-их рр. був головою Миргородського райвиконкому. Після Другої світової війни до Миргорода не повернувся.

Швиденко Омелько – посполитий у с. Попівці (1723).

Швиді.

Швидя Герасим (1732 – ?) – син козака, на військовій службі з 1756 р. Значковий товариш Миргородського полку (1776 – 1783). Мав хутір (2 хати) в Городиській сотні Миргородського полку (1781).

Швидкі.

Швидкий Казимир Йосипович – дворянин, гласний Миргородської земської управи (1906).

Шебунщенко (в публікації О.Бодянського – Щебуйщенко) Гринець – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Шевели.

Шевела М.І. – 1920 р. очолив більшовицький кулеметний взвод у с. Попівці.

Шевела В.О. – перший голова споживчого товариства у с. Попівці (з 1923 р.).

Шевела Микола, Шевела Дем'ян – селяни-одноосібники Попівської сільської ради (червень 1933 р.).

Шевела Степан Кіндратович – син мельника Кіндрата Миколайовича Шевели й доньки псаломщика з с. Попівки Антоніни Степанівни Самойлович (див.: Самойловичі). За даними родичів, розстріляний органами НКВС 1939 р. як куркуль, звинувачений у націоналізмі.

Шевкун Михайло – середній посполитий у с. Попівці (1723).

Шевченки (див. також: Швець).

Шевченко Федір – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Яцько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649). Записаний у сотенному реєстрі четвертим після сотника.

Левко та Шевченко Іван із сином Сидором – козаки середньої заможності Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Шевченки Іван і Гаврило – козаки с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, піші (1723).

Пархом – козак с. Черевок Миргородського полку, що перейшов у поспільство (1718 – 1723).

Гаврило – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Федір – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723). Входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Андрій, Прокіп – убогі посполиті в Миргороді 1723 р.

Семен – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Сидір – під час Польського походу 1733 р. був за миргородського полкового обозного; наказний шишацький сотник Миргородського полку (1739).

Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Василь і його брат Кузьма – 1738 р. козаки-підпомічники вбогі в с. Біликах.

Каленик – 1762 р. отаман с. Слобідки.

Федір – козак у м-ку Шишаках Миргородського повіту, 1806 р. став восприємником Олексія, сина дворянина Федора Горіздри.

Данило Юліанович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Біликах, мав 31 десятину землі.

Єлисей Степанович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Касянів Шишацької волості, мав 18 десятин землі.

Степан Панасович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях Зубівської волості, мав 15 десятин землі.

Іван Миколайович (1858 – ?) – козак, 1913 р. житель с. Ромоданівки Комишанської волості, мав 30 десятин землі.

Мусій Терентійович (1862 – ?) – 1913 р. жив у х. Вовків Комишанської волості, мав 16 десятин землі.

Іван Панасович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях, мав 15 десятин землі.

Іван Агапійович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Криворучків Шишацької волості, мав 17 десятин землі.

Пилип Іванович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 20 десятин землі.

Шевченко Кирило Іванович – житель правобережної частини Миргорода. За перших років радянської два його заможні будинки на вул. Гоголівській, № 132, були націоналізовані. 1933 року в одному з його колишніх будинків розміщався гуртожиток Миргородського керамічного технікуму.

Дмитро Петрович (? – 11.08. 1926) – житель с. Почапців. Учасник Першої світової війни, поранений. Близько 1921 р. працював складачем і друкарем у Миргородській друкарні Шифри Шик. Батько поета Антона Шевченка (див.).

Василь Степанович (1881, с. Почапці – ?) – із селян, житель Миргорода, робітник курорту. Був заарештований 1937 р., засуджений 1939 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1959 р.

Яків Степанович (1894, с. Почапці – ?) – колгоспник у с. Почапцях, 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Пантелеймон Іванович (1904, с. Почапці – 20.05.1938) – із селян, житель с. Почапців, робітник організації. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Михайло Васильович (1910, с. Почапці – ?) – селянин-одноосібник у Миргороді. Засуджений 21 лютого 1932 р. за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Марія Кіндратівна (22.03.1911, м. Київ – ?) – миргородська бандуристка і співачка. Походила із родини артиста цирку, сама теж розпочала діяльність із циркової роботи. Гри на бандурі вчилася в бандуриста М. Кашуби, виступала з 1928 р. разом із батьком. Учасниця Миргородської капели бандуристів 1930-х років. Дружина бандуриста Миколи Явдаченка (з 1941 р.), разом із яким концертувала, працюючи за угодами в філармоніях різних міст. Виступала в багатьох містах півночі країни, на Далекому Сході. Під час війни разом із чоловіком та бандуристкою А. Яшною виступала в військових госпіталях у тилу, де вони дали сотні концертів. Мала нагороди за концертну діяльність під час війни. Разом із чоловіком із 1953 р. оселилася в м. Челябінську, де продовжували концертну й педагогічну діяльність в ансамблі бандуристів місцевого тракторного заводу.

Шевченки – жителі Миргорода (вулиця Гурамішвілі, № 18). Під час війни 1941 – 1945 років на фронтах загинули троє братів із цієї родини: Олександр, Іван і Микола Лукичі.

Антон Дмитрович (27.04. 1925, с. Почапці – 9.01.2002, м. Миргород) – український поет. Учасник Другої світової війни. 13 квітня 1944 р. під час служби в радянській армії, був заарештований за зберігання власноруч написаних

віршів, засуджений до 10 р. позбавлення волі. Покарання відбував у УНЖлагу в Горьківській області. Реабілітований 1961 р. Закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут, працював інженером Миргородської машино-випробувальної станції. З 1993 р. член Спілки письменників України. Автор 11 збірок поезії, серед яких найвагоміші «Не поле перейти» (1994), «Свічка сподівань» (1997), «Несу свій хрест» (2001) та інші. Лауреат літературної премії імені Валерія Марченка (1998). Похований у Миргороді, у північній частині Троїцького цвинтаря. Дружина Галина Іванівна Лищенко (1920 – 2002). Доньки Лариса, Юлія.

Два хутори Шевченків існували в Шишацькій волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 259, 264, 292; П.п. – 1965. – 13 березня; Списки лиц. – С. 1 – 6; Кривошея. Ч.1. – С. 44; Сіверянський літопис. – 2000. - № 5. – С. 141; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 503 – 508; Швидько-2. – С. 78, 82; Антон Шевченко: спогади, статті, документи / До 90-річчя від дня народження поета / Упоряд. Л. Розсоха. – Миргород: Видавництво «Миргород», 2015. – С. 29 – 34; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 125.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 91 зв.; ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 2.

Шевчики.

Шевчик Лук'янець – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Шевчик М. – автор статті «Іван Франко» в миргородській газеті «Відродження» (1942) та інших статей і заміток. Ймовірно, він є автором численних статей на філологічні й історично-краєзнавчі теми, опублікованих під криптонімом «М.Ш.» в газетах «Відродження» й «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр.

Шейки.

Шейко Грицько – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Шейко Михайло Пилипович (нар. 1900, с. Федорівка Чутівського району) – походив із селян. Був головою комнезаму, головою сільського споживчого товариства. Член ВКП(б) з 1930 р. Голова Чутівської райспоживспілки (з 1930 р.). Працював на різних господарчих посадах. Під час війни 1941 – 1945 рр. був командиром у Радянській Армії. По війні жив на Миргородщині. З 1946 р. – директор Кибинського спиртового заводу. З 1948 р. – голова виконкому Миргородської районної ради депутатів трудящих, був на цій посаді і в 50-их роках. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. Обирався депутатом Верховної Ради УРСР.

Шейнін – 1913 р. мав у Миргороді на Гоголівській вулиці торгівлю аптекарськими товарами.

Шейтельман Наум Михайлович (див.: Калюжний Н.М.).

Шекеренки.

Шекеренко Матвій – середній посполитий у с. Попівці (1723).

Шекеренко Кость – посполитий у с. Попівці (1723).

Шелевейченко Степан – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Шелевили (Шелевиленки).

Шелевиленки Роман і Дмитро – козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні, які «поверсталися в посполитство» (1723).

Шелевиленко Гаврило – житель с. (Малих) Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Шелевило Грицько з сином Тарасом; Шелевило Павло з сином Гаврилом – 1738 р. козаки-підпомічники вбогі в с. (Малих) Сорочинцях.

Шелепи.

Шелеп Гаврило – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шелепа – козак. У реєстрі Миргородського полку 1649 р. записаний «Мисько, Телепин зять», козак Комишанської сотні. Либонь, це спотворена при публікації прикметникова форма від прізвища Шелепа, слід – Шелепин зять.

Шелепа М.М. – більшовик, командир роти в 29-му Миргородському радянському полку (січень – лютий 1919 р.), учасник походу на ст. Шепетівку. Керівник червоноармійського загону в Миргороді 1920 р., брав участь у бою проти селянського повстанського загону Л.Христового в с. Остапівці.

Шелепа Данило – житель с. Березової Луки, член партії хліборобів-власників, український патріот, прихильник С. Петлюри. В листопаді 1921 р. був заарештований більшовицькою владою, подальша доля невідома.

Шелести.

Шелест Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Шелест Тимко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Шелест Грицько – козак м-ка Сорочинців (1718).

Шелест – житель села Петрівців. Протягом перших десятиліть ХХ ст. в його хаті завжди зупинялися на ночівлю мандрівні кобзарі. Члени родини Шелеста теж приставали до кобзарської науки.

Шелест Зоя Петрівна – за свідченням миргородського лікаря-краєзнавця О.Ф.Кирпосенка, донька Петра Юхимовича Шелеста (1908 – 1996), першого секретаря ЦК КП України (1963 – 1972). Мала неповну вищу освіту. 1950 р. працювала вчителькою німецької мови в середній школі № 1 м. Миргорода. Згодом завідувала Миргородською міською (районною) бібліотекою. З 1963 до 1983 р. – бібліотекарка шкільної бібліотеки Миргородської середньої школи №1. (За даними О.Ф.Кирпосенка, які потребують перевірки, П.Ю.Шелест свого часу, змолоду, працював у с. Великих Сорочинцях).

Шелудченко (Шелудько) Кіндрат – діяч часів Української революції 1917 – 1921 рр. Житель с. Устивиці, позапартійний, активіст «Селянської спілки» в Миргородському повіті. 17 січня 1919 р. на повітовому з'їзді селян був обраний депутатом до Трудового конгресу України – найвищого законодавчого органу УНР часів Директорії. 1919 р. рятував євреїв від погромів у Миргороді й с. Устивиці. (Пор.: Шолудьки).

Шелюги (Пор. також Шелюжки; ймовірно, ці роди мають спільне походження).

Степан – козак с. Біликів 1-ї Миргородської сотні Миргородського полку (1782).

Дмитро Іванович (середина – 2-а пол. XIX ст.) – житель Миргорода. Володів 30 дес. землі в Стадні й під хутором Багачкою. Помер молодим. Був одружений із донькою хорунжого Рудченка з с. Грем'ячої. Мали дітей: Бориса (1874 – 1947), Олексія і Уляну.

Шелюг – відставний миргородський «почтальон» (1853). Його дружина Тетяна Омелянівна продала будинок у Миргороді, на Мочарі, дружині титулярного радника Ганні Петрівні Позняківській (1853).

Гаврило – козак Єрківського сільського товариства (1886).

Данило Іванович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стадні Миргородської волості, мав 22 десятини землі.

Юхим Васильович (1862 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Плетенихи Миргородської волості, власник 20 десятин землі.

Павло Михайлович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Плетенисі, мав 25 десятин землі.

Тимофій Іванович, козак – 1913 р. жив у х. Пологах Сорочинської волості, мав 32 десятини землі.

Борис Дмитрович (1874 – 22.04.1947) – син Дмитра Івановича, жив у Миргороді. Мав надзвичайно свавільну вдачу, по смерті батька сам заволодів усією землею. До 1917 р. служив у Миргородській міській управі (за родинним переказом, був її головою). Після жовтневого перевороту добровільно здав землю державі й виїхав зі своєю родиною на Донбас, але згодом повернувся до Миргорода, жив на Стадні. Під час німецької окупації 1941 р. був ув'язнений за те, що побив вагітну жительку Стадні, яка після того померла; із в'язниці відкупився. Був одружений з Єфимією Данилівною Квак (див.). Мали дітей Марію і Василя, які навчалися в миргородських гімназіях.

Олексій Дмитрович (1889 – після 1970) – брат Бориса, жив у Миргороді на Стадні. До 1917 р. служив у Миргородській міській управі. 1918 – голова волосного ревкому в Миргороді. Після відступу денікінців – голова сільради в Миргороді. Член комуністичної партії з 1920 р., член Миргородського волосного ревкому 1920 – 1922 рр., завідувач волосного земельного відділу. 1923 – голова Дібрівської сільської ради.

Уляна Дмитрівна (? – 1922) – сестра Бориса й Олексія. Одружена з удівцем Семеном Мусійовичем Короленком-Щербаненком (див.).

Марія Борисівна – донька Бориса Дмитровича. Одружена з Григорієм Васильовичем Марченком, мали синів Бориса (1933 – 2007), вченого, і Віктора.

Панас Павлович – житель х. Плетенихи Дібрівської сільської ради. 1931 р. вся його родина була репресована, примусово виселена з хутора. Через багато років усі члени сім'ї були реабілітовані.

Яків Петрович (1877, м. Миргород – ?) – житель Миргорода, у 20-х рр. – диякон миргородської громади УАПЦ. Був заарештований у грудні 1932 р., у січні 1933 р. був засуджений за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Дмитро – у 1930-х роках був головою колгоспу «Авангард» у Миргороді (після Якова Ксьонза).

Шелюг Олена Петрівна (1896, с. Єрки – ?) – із селян, жила в с. Єрках. Заарештована 2 жовтня 1943 р., засуджена 1944 р. за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1991 р.

Кирило Митрофанович (1908, с. Єрки – 20.05.1938) – житель Миргорода, робітник курорту Миргород. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1959 р.

Іван Іванович (1921 – ?) – секретар Миргородського райвиконкому в 1950-х роках. Член КПРС.

Хутори Шелюгів існували в Миргородській волості (поряд із х. Стаднею), в Кибинській волості й біля с. Полив'яного.

Шелюжки (Шелюжченки). Пор. також: Шелюги.

Шелюжко Василь – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Шелюжченко Яків (Яцько) – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Шелюжченко Яким – посполитий у Миргороді (1718).

Шелюжченко Павло – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Шелюжченко Грицько – посполитий у Миргороді (1718); він же Шелюжко Грицько – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Шелюженчишин Омелько – житель Миргорода, кравець; до 1749 р. був у підданстві грузинського князя Ратієва, згодом, як цеховий, був виключений із числа підданих.

Шелюжченко (Шелюг) Іван – житель с. Біликів Першомиргородської сотні, згодом житель Миргорода. Різник. У 40-х рр. XVIII ст. був відданий у власність грузинському дворянинові Ніколозові Хачапурідзе (предкові українського письменника Панаса Мирного). Але після 1749 р. Шелюг, як цеховий, був виключений із числа підданих Хачапурідзе. У 60 – 80-х рр. мав тривалий судовий процес, домагаючись звільнення від кріпацької залежності й визнання своєї причетності до козацького стану. За родинним переказом, у 60-х роках XVIII ст. Шелюг пішки ходив до гетьмана Розумовського добиватися волі, протягом цілого року домагався аудієнції в нього (навіть змушений був найнятися на роботу, щоб якось прожити цей час). Гетьман нібито дав йому документ на право звільнення, але з умовою, щоб Шелюг дав освіту всім своїм синам. Однак архівні документи свідчать, що боротьба Шелюга за волю тривала і згодом, у 80-х роках. Ще пізніше Шелюги від Хачапурідзе перейшли до нащадків останніх – дворян Грекових (див.). У XIX ст. Шелюги були ріднею Рудченків і Панащатенків (див.).

Шелюжко Остап – дворянин м. Миргорода. 1825 р. його донька Євдокія одружилася в Миргороді з козаком Василем Кириченком.

Шелюжків хутір позначений на мапі 1826 – 1840 рр. між с. Біликами і х. Ляхновим; поряд хутір Ломаківський.

Шелюжка Оврам Якович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Почапцях Зубівської волості, мав 17 десятин землі.

Шелюжко Микола – наприкінці 20-х – на початку 30-х рр. XX ст. миргородський співак, учасник Миргородського хору, мав один із найкращих голосів. Співати в хорі став ще десятикласником. Згодом закінчив Львівську консерваторію.

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 283 – 284; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 511; Розсоха Л. Грузини в Україні. – С. 221- 223.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 54. – Оп.1. – Спр. 1577. – Арк. 3 зв. – 4; Ф. 193. – Оп.1. – Спр. 98. – Арк. 1 – 14; Ф. 1632. – Оп.1. – Спр. 411. – Арк. 102 – 102 зв.; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 24.

Шемет – наказний миргородський полковник (1723 – 1724), за часів урядування дійсного полковника Д.Апостола. Учасник Перського походу.

Шенгелідзе – грузинський дворянський рід, з емігрантів.

Йосип (Хосе, Хосія) – у 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у с. Баранівці Сорочинської сотні Миргородського полку. 1770 р. відставний вахмістр Грузинського гусарського полку. Мав 8 хат у Миргороді. Його син Данило – городничий м. Краснокутська Харківського намісництва (80-і рр. XVIII ст.).

Реваз – у 40-х рр. XVIII ст. одержав 10 дворів у м-ку Білоцерківці Миргородського полку.

Іван – прапорщик, у 70-х – 80-х рр. XVIII ст. жив у с. Баранівці.

Шенгелідзе – майор, 1805 р. жив у Миргороді.

Шенґерії (Шинґирії).

Шенґерівський (у публікації реєстру хибно – Шендеровський) Процик – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Шенґерій (в публікації О.Бодянського – Шинґирій) Федір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Шинґирій Андрій (в публікації О.Бодянського – Шинґорій) – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Шингирії Семен і Федір – козаки Устивицької сотні (1718).

Шингирій Роман і Шингирієнко Олександр – поважні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Шингирієнко (Шингирій) Павло – козак Устивицької сотні (1718 – 1732).

Шендер Гершко Аронович – міщанин, 1902 р. утримував у Миргороді поштову станцію.

Шендрики (Шендриґи).

Шендриґів Грицько – міщанин цеховий у м-ку Багачці Миргородського полку (1718).

Шендрик Масько – посполитий у Говтв'янській сотні Миргородського полку (1718).

Шенкевич С.П. – земський лікар Миргородського повіту (1915).

Шепелі (Шепеленки).

Шепіль Семен – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шепіль Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Шепіль Ярош – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шепеленко Ярош – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шепеленко Федір – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Шепіль Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Шепіль Яків із сином Йоськом – заможні козаки Багацької сотні Миргородського полку (1723). Шепеленко Йосько (Юсько) згаданий у присязі сотні 1718 р.

Шепеленко Павло – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723). В реєстрі сотні 1732 р. він записаний другим.

Шепель Грицько – сотенний хоружий Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Шепіль Петро – «можний» козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Є в реєстрі 1732 р.

Шепеленко Іван – козак с. Портянок Сорочинської сотні (1723).

Шепеленко Яків – посполитий у Хомутці (1723).

Шепель Іван – заможний посполитий у с. Милюшках (1723).

Шепеленки Федір і Микита – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Шепелев Яцько – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Шепелев Іван – 1732 р. записаний серед старшини Говтв'янської сотні Миргородського полку останнім. Вписаний також до міщан.

Шепель Яків Іванович – староста с. Великої Обухівки (1942).

Хутори Шепелів існували в Багачанській і Баранівській волостях.

Шепетівський (див.: Щепетівський).

Шепітьки (Шепітченки).

Шепітько Корній – титар, належав до стану «можнійший» козаків Яреськівської сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Данила, який 1723 р. відбував військову службу.

Шепітченко Петро – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Шепітченко Василь – посполитий у Хомутці (1723).

Шепетько Андрій – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний першим.

Шепітько Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732). Він же Шепітченко Іван Павлович – сотенний писар (1739 – 1746).

Шепітько – полковий канцелярист (до 1781 р.), значковий товариш Миргородського полку з травня 1781 р.

Шепітько Григорій Климович (бл. 1751 – 9.02.1828, м-ко Яреськи) – житель м-ка Яресьок Миргородського повіту. Військовий товариш (1790), поручик (1792). 1794 р. підписав як свідок родовідне свідоцтво Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. Дружина Ганна померла 12 липня 1795 р. в Яреськах. Діти: Григорій (1787 – 1829), Пелагія (нар. 1792), Параскева (нар. 1794).

Шепітько Сава – дворянин у Яреськах. Дружина Гафія Марківна. Син Степан (нар. 1.01.1790 в Яреськах).

Шепітько Василь – дворянин у Яреськах. Мав сина Василя (нар. 1818).

Шепітько Карпо (бл. 1781 – 9.04.1828) – дворянин, жив і помер у м-ку Яреськах.

Шепітько Григорій Григорович (25.01.1787 – 28.12.1829) – дворянин, народився, жив і помер у Яреськах.

Шепітько Єлисей Іванович (1841 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав 19 десятин землі.

Шепітько Сидір Павлович (1851 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кринках Яреськівської волості, мав 237 десятин землі.

Шепітько Антон Йовлевич (1858 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шепітьків Яреськівської волості, мав 18 десятин землі.

Шепітько Яків Антонович (1865 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шепітьків, мав 23 десятини землі.

Шепітько Григорій Йовлевич (1867 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шепітьків, мав 19 десятин.

Шепітько Олександр – керівник аматорського театру в Яреськах у 1941 – 1943 рр.

Літ.: К родословной Гоголей-Яновских. – С. 135; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько. – С. 151, 160, 206; Присяга М.п. 1732 р. – С.87.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 161. – Арк. 3 зв., 17 зв.; Спр. 190. – Арк. 13 зв.; Спр. 192. – Арк. 81; Спр. 193. – Арк. 57, 58, 62 зв.

Шептуни (Шептуненки).

Шептуненко Лук'ян – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шептун Никифор Іванович (1863 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 19 десятин землі.

Шептуни Феодосій і Петро – жителі Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті XX ст.

Шеремети (Шереметенки).

Шереметенки Васько, Семен – козаки Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шеремет Остап – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Шереметів Прокіп – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Шеремет Павло – отаман Комишанської сотні Гадяцького полку (1678).

Шереметенко Трохим із сином Василем – козаки с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723), піші.

Шеремет Михайло – «можнійший» козак с. Петрівців (1723).

Шеремет Юсько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Шеремет Степа – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Шеремет Пилип із братом Хомою – 1738 р. виборні козаки с. Петрівців, малоґрунтові.

Шереметенко Клим – житель с. Кибинців, козак Миргородської сотні (1732).

Шеремет Захарко – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Шеремет Юсько – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі вдови козака Петра Силки.

Шереметцови.

Петро – житель м. Севська (нині місто Брянської обл., РФ). Гетьман Д.Апостол у листі до імператриці Анни Іванівни 1730 р. із Глухова просив не віддавати індуктний збір в Україні на відкуп Петрові Шереметцову, який збирав індукту понад міру з українських, грецьких і єврейських купців.

Степан Петрович (бл.1742 – ?) – кременчуцький і миргородський купець, вів у Миргороді різноманітну торгівлю, зокрема, папером для письма і сургучем. 1785 р. був бургомістром Миргородського городового магістрату, міським головою. 1781 р. удівець, удруге одружився в Миргороді 4 лютого 1781 р. з удовою диякона Марією Григорівною. Марія 1791 р. стала хрещеною матір'ю доньки миргородського священика Романа Шафрановського (див.), а також доньки миргородського жителя Остапа Ячного (див.). Шереметцови мали доньку Анастасію (нар. 27.12. 1781).

Шеретенко Дорош – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шерстюки (Шерстюченки).

Шерстюк Рашко – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Шерстюк Василь – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шерстюк Микита – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Шерстюченко Тимофій – піший козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Шерстюк – земський фельдшер у м-ку Комишні (1879 - 1880).

Шерстяк Іван – наказний власівський сотник Миргородського полку (лютий 1721 р.).

Шершевицькі (Шершавицькі).

Предки роду, ймовірно, походили з с. Шершевичів Бакланської сотні Чернігівського полку.

Микола (? – бл. 1833) – дворянин, житель Миргорода. Учасник походу до Франції 1813 – 1814 рр. Капітан артилерії, наприкінці 1825 р. служив у м. Тульчині. Учасник руху декабристів. Після повстання декабристів знищив небезпечний архів Муравйових-Апостолів у Хомутці. Був звільнений зі служби за справою повстання. Дружина Катерина Йосипівна (бл. 1794 – 14.11.1842, Сорочинці), померла від сухот, похована в Сорочинцях на цвинтарі Миколаївської церкви). Мали синів Павла й Михайла.

Павло Миколайович (бл. 1823 – між 1865 і 1867) – дворянин, син капітана, в 1835 – 1836 рр. навчався в 2 класі Миргородського повітового училища, згодом – у Полтавському пансіоні. Власник маєтків у Миргороді й Миргородському повіті – в хуторі Плетенисі й у с. Жабокриках (50 душ чол. ст., 246 десятин землі). 1851 р. маєток продавався з публічного торгу. Колезький реєстратор, канцелярський чиновник канцелярії Миргородського повітового предводителя дворянства. 1852 р. був звільнений із цієї посади у зв'язку з обранням його попечителем хлібних запасних магазинів Миргородського повіту. Приятель дідича О.А.Лук'яновича (див.). 1845 і 1859 рр. у садибі Шершевицького в Миргороді протягом деякого часу жив поет Тарас Шевченко (нині це вулиця Гоголя, № 159). В 1860-их рр. мав чин титулярного радника. Близько 1862 – 1865 рр. володів 200 дес. землі в х. Плетенихи (в дачах с. Малих Сорочинців). Дружина – Софія Захарівна (бл. 1830 – ?), з дому Шульженко; шлюб 1850 р., поручителем у шлюбі був О.А.Лук'янович. В 1860-их – на початку 1870-их рр. Софія мала землі в дачах с. Баранівки: 143 дес. при х. Пшеничному, 13 дес. в урочищі Левада під Перевозом. 1867 р. була власницею 16 дес. у х. Плетенихи. Діти – Микола, Михайло, Марія.

Михайло Миколайович – син капітана, в 1835 – 1836 рр. навчався в Миргородському повітовому училищі (був учнем 1-го класу).

Микола Павлович – син Павла Миколайовича, навчався в Полтавській гімназії, згодом на медичному факультеті Київського університету (1-а пол. 70-х рр. XIX ст.), де був членом Миргородського народницького гуртка. Прогресивний діяч народницького руху в Україні й, зокрема, на Миргородщині. Ініціював створення в Києві робітничої асоціації й майстерні, прибутки від якої йшли на пропаганду народницьких ідей (керував майстернею Розумов – див.). У нелегальних колах мав псевдонім Колютка. Член Старої Української Громади, близький приятель М.Драгоманова, за завданням якого 1877 р. їздив до Закарпатської України. 1879 р. – земський лікар Комишанської медичної дільниці Миргородського повіту. Мав чин надвірного радника. В своїй родині зберігав сімейні перекази про перебування Тараса Шевченка на Миргородщині 1859 р. За даними лікаря І.А.Зубковського, помер наприкінці 70-х або на початку 80-х рр. XIX ст. Діти: Борис, Леонід, Микола, Зінаїда. Права дворянства родини Шершевицьких підтверджені указом Герольдії 1897 р.

Михайло Павлович – син Павла Миколайовича. Мав доньку Марію, одружену з В.Г.Івановим (див.).

Марія Павлівна – донька Павла Миколайовича, у шлюбі з Михайлом Моргуном (див.). Мали сина Олександра, автора статті «Шевченко на Миргородщині», написаної за спогадами предків О.Шершевицького.

Борис Миколайович (? – осінь 1950) – син Миколи Павловича (лікаря). Народився в с. Кияниці на Сумщині. Освіту здобув у гімназії. За виступи на захист селян був позбавлений права на вступ до університетів Російської імперії. Виїхав на навчання до Німеччини. З 1924 р. очолював кафедру загальної хімії в Уманському агротехнікумі. В 1927 – 1931 рр. у журналі «Вісник природознавства» (м. Харків) вміщував свої праці з хімії, рецензії на наукові праці, статті про вчених. Близько 1937 – 1941 рр. – професор, завідувач кафедри аналітичної й неорганічної хімії Київського ветеринарного інституту. Блискуче читав лекції вишуканою українською мовою. З середини 1940-их років на еміграції. Друкувався в газеті «Українські вісті» (м. Новий Ульм), де побачили світ його статті «До джерел наших громадсько-політичних рухів» (1947), «На шляху до самостійности» (1947, про події й факти Української революції 1917 – 1918 рр.), «Жандарм Європи» (1949), «Декабризм і Тарас Шевченко», в якій, зокрема, досліджував тему «Тарас Шевченко на Миргородщині».

Літ.: Отчет МУЗУ. – 1879. – С.62; Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880. – С.5; Постановления МУЗС, 1906. – С.316; Шевченківський словник. – Т.1. – К., 1978. – С.185; Моргун. – С. 50 – 57; Фесенко А. Миргородщина та народницький рух // Моя газета. – 1998. – 12 вересня. – № 37; Розсоха Л. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Збірник наукових праць. – Вип. 2. – 2001. – С. 39-53; Розсоха Л. Павло Шершевицький – миргородський приятель Тараса Шевченка // Розсоха Л. Предківщина. – С. 335-41; Козак С. Історія української діаспори. – Т.1. - С.226, 227, 579 та ін.

Арх.: ДАПО. – Ф.958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Алфавит дач. – Арк. 8, 17 зв., 95.

Шестопали.

Шестопал – на поч. ХХ ст. власник х. Шестопала (1 господарство, 7 жителів) поблизу с. Шарківщини.

Шестопал Марко Андрійович (1897, с. Шарківщина – 8.01.1938) – селянин-одноосібник у с. Шарківщині, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Після звільнення жив у Шарківщині. Вдруге був засуджений 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований посмертно 1990 р.

Шехмаметьєв Хафіст Хусяїнович – ветеринарний фельдшер у м-ку Багачці Миргородського повіту (1915).

Шибаля Сергій – 1666 р. міщанин Миргорода меншого розряду.

Шибилинський Іван Якович (бл. 1802 – ?) – походив із дворян, з 1812 по 1815 р. навчався в Харківському повітовому училищі, з 1815 по 1820 р. – у Слобідськоукраїнській гімназії. В 1820 – 1833 рр. служив учителем Хорольського повітового училища. З 1824 р. колезький реєстратор, з 1832 р. – титулярний радник. 30 жовтня 1833 р. переведений з Хоролу до Миргородського повітового училища на посаду викладача малювання, креслення, чистописання. Був на цій посаді також 1835 р. Згодом знову повернувся до м. Хоролу, де мав будинок. Одружений, мав дітей: Катерину (нар. бл. 1824), Наталю (нар. бл. 1833).

Шигоріна Олена Федорівна – 1910 р. викладачка Миргородської чоловічої гімназії.

Шигрини. (Пор. також: Чигрин).

Шигрин Данило – син військового товариша, значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Шигрин Яків – син військового товариша, на службі з 1770 р. Полковий канцелярист із 1773 р., значковий товариш Миргородського полку з 1781 р.

Шиєнко Іван – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шийбаба Іван – посполитий у с. Попівці (1723).

Шийки (Шийченки).

Шийченко Максим – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Шийченко Петро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Шики.

Шик Шифра Вульфівна – міщанка, власниця друкарні в Миргороді (1889 – 1917), яка розташовувалась на вул. Сорочинській, у власному досить великому будинку (на місці нинішнього краєзнавчого музею), де видавалися твори місцевих авторів, земські видання тощо. Власниця магазинів і яток у Миргороді (1914), зокрема, книжкового магазину й магазину письмових приладь на базарі. За перших років радянської влади її будинок на вул. Сорочинській був націоналізований.

Шик М.А. – власник друкарні в Миргороді, яка розміщалася 1890 р. на Базарній площі в будинку Соболєва, 1891 р. – на вулиці Багачанській у будинку Лобурцова.

Шик Арон і Шик Хаїм Моїсейовичі – брати, жителі Миргорода, до 1917 р. мали заможний будинок на вул. Сорочинській, № 41, який був націоналізований радянською владою. 1925 – 1926 рр. мали в місті друкарську артіль. Там, зокрема, 1925 року вийшла брошура Н.Е.Олешко «Миргородский курорт».

Літ.: Отчет МУЗУ за 1890 г. – Миргород, 1891. – Обкладинка; Вся Полтава и губерния. – С. 133, 134; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 346 – 349.

Арх.: ДАПО. – Ф. р-2072, оп.1, спр.1, арк. 2 зв.

Шикін Степан Васильович – закінчив механіко-технічне училище, мав звання учителя повітових училищ. У 1911 – 1913 рр. був учителем ручної праці в В.-Сорочинській учительській семінарії й одночасно викладав математику в двокласному місцевому училищі.

Шило (Шиленки).

Шило Яцько – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Шило Роман – 1666 р. міщанин м-ка Хомутця.

Шило Андрушко, Шило Федір – жителі м-ка Сорочинців (1718); колишні козаки Сорочинської сотні, 1723 р. – посполиті.

Шило Мартин – зубожілий піший козак с. Петрівців (1723).

Шило Іван – «можнійший» козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Шиленко Мусій – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Шиленко Олексій – козак середньої заможності в Яреськівській сотні Миргородського полку (1723). Є також у реєстрі 1732 р.

Шиленко Андрушко й Шиленко Юрій – заможні посполиті у Хомутці (1723).

Шилівський – священик, 1781 р. мав хутір (2 хати) в Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Шиманські.

Олександр Іванович – учитель історії й географії Миргородського повітового училища (1871).

Роман Романович – закінчив Новоросійський університет, у 1912 – 1913 р. вчитель математики в Миргородській чоловічій гімназії.

Шимки (Шимченки). Пор. також: Шимкови.

Шимченко Лесько – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Шимченко Лесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шимко Федір – козак с. Тух Яреськівської сотні Миргородського полку, убогий, піший (1723).

Шимчиха Гапка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, кінних, убогих. Небога миргородської козачки Марії Роґочої, у дворі якої мала хату разом зі своїми синами Юськом і Денисом.

Шимко Лесько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший. Разом із «свестею Уляною» мав 1 бездвірну хату. [Свестя – своячка, жінчина сестра. – Л.Р.].

Шимків хутір існував між Миргородом і с. Кибинцями до 1-ї половини ХХ ст.

Шимкови. (Ймовірно, походили з роду Шимків – пор.).

Шимков (Шимко) Андрій – у 1769 – 1771 рр. сотенний осавул Устивицької сотні Миргородського полку; згодом – сотник Устивицької сотні.

Шимков Федір (1741 – ?) – походив із козаків. Розпочав військову службу 1755 р. сотенним канцеляристом, 1760 – сотенний писар, 1765 – 1767 сорочинський сотенний (городовий) отаман, 1782 – військовий товариш Миргородського полку. Житель м-ка Сорочинців (1782). Брав участь у військових походах 1755, 1758, 1760, 1761 і 1777 рр. По скасуванні Миргородського полку (1783) не виявив бажання служити далі в російській армії. Мав підданих – 3 душі чол. ст. (1783). Дружина Уляна. Діти: Анастасія (доросла 1784 р.), Гафія (нар. 1782, її хрещена мати – Оксана, донька Івана Журахівського, «писаря суда гродського Миргородського»).

Шимков Федір Андрійович – 1794 р. колезький радник, кавалер ордена св. Володимира 4 ступеня. Статський радник, власник села Мар'янського (Шимкового) Миргородського повіту (село дісталось йому від дружини). Мав землю поблизу Миргорода, в урочищі Лисенкової балки. Тесть О.А.Лук'яновича (див.). Постійно жив у с. Михнівці, нині Решетилівського району, де в нього влітку 1845 р. бував Т.Шевченко. Володів маєтками в Кобеляцькому повіті. Збирач української старовини. Йому належав рукопис Літопису Граб'янки (1814 р. його переписав для Шимкова Микола Боровиківський).

Шимков Іван Сидорович – титулярний радник, суддя Хорольського повітового суду (1813).

Шимков Іван Федорович (бл. 1803, с. Михнівка – 1836, за ін. даними 1837, Іркутська губернія) – син Федора Андрійовича. Декабрист. Навчався в Харківському університеті. З 1820 р. перебував на військовій службі. З 1824 р. – прапорщик Саратовського піхотинського полку. Наприкінці літа 1825 р. вступив до таємного Товариства З'єднаних слов'ян. Після поразки декабристів перебував під слідством. 1826 р. був засуджений до 12-річної каторги (згодом

термін було скорочено до 8 років із наступним поселенням у Сибіру). Відбував покарання в Читинському острозі й Петровському заводі. Помер на поселенні в Іркутській губернії.

Шимков Петро Федорович – син Федора Андрійовича; брат декабриста. Гвардії поручик, жив у Решетилівці, володів маєтком понад 100 душ у Кобеляцькому повіті. Деякі дослідники вважають, що у П.Ф.Шимкова в Решетилівці 1845 р. жив Т.Шевченко. Мав синів Івана, Хому, Федора.

Шимкова Анастасія Федорівна – донька Федора Андрійовича. За заповітом батька успадкувала с. Мар'янське (980 десятин землі). Володіла також маєтком (100 душ) у с. Марківці , нині Кобеляцького району. У шлюбі з Олександром Андрійовичем Лук'яновичем (бл. 1803 – бл. 1879; див.), провідником миргородського шляхетства; Анастасія – його друга дружина.

Шимкова Марія Федорівна (середина XIX ст.) – володіла маєтком (понад 100 душ) у Кобеляцькому повіті.

Шимков Олександр Федорович – колезький реєстратор, у середині XIX ст. був власником маєтку (понад 100 душ) у Кобеляцькому повіті.

Шимков Василь – поручик, жив у Хорольському повіті (1853).

Шимков Андрій Петрович (21.11 (3.12).1839, с. Михнівка Кобеляцького повіту – 1919) – син гвардії поручика. 1856 р. закінчив Полтавську гімназію, 1860 – Харківський університет. Член таємного політичного товариства, був заарештований. Згодом – доктор фізики, професор Харківського університету до 1899 р.). Земський гласний Харківського й Кобеляцького повітів. Очолював Харківський сільськогосподарський інститут. Мав чин дійсного статського радника. Полтавський губернський гласний (1899 – 1902). Голова Полтавського сільськогосподарського товариства, відповідальний редактор журналу «Хуторянин», що виходив у Полтаві 1896 – 1917 рр. Пішов у відставку в липні 1918 р. Член Полтавського товариства любителів природи. В 1909 – 1914 рр. президент Полтавського Товариства сільського господарства. Жив у Полтаві на Шевченківській вулиці. Друг письменника В.Г.Короленка, художника Г.Г.Мясоєдова. Шимкови перебували в родинних стосунках із старовинними українськими козацько-старшинськими родами: Марковичами Свічками, Остроградськими, Іваненками. Дружина – Марія Антонівна (1842 – 1914), громадська діячка, педагог, піаністка, організатор дитячого музичного гуртка в Полтаві.

Шимков Панас Петрович – колезький реєстратор, поліційний наглядач у Миргородському повітовому поліційному управлінні (1874). Дружина Мавра Лаврентіївна. Діти: Георгій, Віктор, Михайло, Анастасія. Права дворянства підтверджені указом Герольдії 1884 р.

Шимков Федір Петрович (друга половина XIX ст.) – син Петра Федоровича. Мав дітей Андрія й Ольгу. Внесені до Дворянської родовідної книги Полтавської губернії.

Шимков Микола Миколайович – дворянин, 1904 р. помічник завідувача казенного горілчаного складу № 14 (м. Миргород).

Шимков Микола Олександрович (1895, с. Пристань Хорольського повіту – 8.10. 1938) – українець, мав середню освіту. У 30-х рр. житель с. Тарасівки Хорольського району, вчитель. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1956 р.

Хутір Шимкова слобода існував у 1-й чверті XX ст. в районі села Мар'янського.

Літ.: Адрес-календарь, 1900. – С. 21; ПГВ. – 1850. – № 10. – С. 90; Список дворян, 1898. – С.752 – 753; Медведська Л. Декабристи на Полтавщині. – К., 1960. – С.53; Движение декабристов: Именной указатель. – Вып.3. – М., 1975. – С. 714; Полтавщина. – С.220, 829, 958; Ротач П. Від Удаю до Орелі. – Полтава, 2000. – С. 15, 50 – 57; Розсоха Л. Декабристи і Миргородщина // Сторінки історії Миргородщини: Збірник наукових праць. – Вип.2. – Полтава, 2001. – С.43-44; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 520.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2 зв., 34 зв. – 35.

Шимченки (див.: Шимки).

Шинаєви – зросійщене прізвище грузинських дворян.

Гіві (бл.1711 – ?) – з 1724 р. на російській службі, з 1739 р. – в Грузинському гусарському полку. На початку 40-х рр. одержав 5 дворів у м-ку Остап'ї й 5 дворів у м-ку Устивиці – всі Миргородського полку.

Георгій (Єгор) – 1770 р. прапорщик, мав 6 хат у м-ку Устивиці (там і жив) та землю в м-ку Остап'ї. Дружина – Марія Семенівна Одешелідзе. Всі сини були офіцерами: Пилип, Іван, Григорій (ротмістр Кінбурзького драгунського полку).

Шинґирій (див.: Шенґерій).

Шинкарі (Шинкаренки).

Шинкар Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шинкар Павло – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шинкар Демко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Шинкаренко Грицько – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із братом Михайлом мав 1 двір, 2 хати.

Шинкаренко Григорій – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Шинкаренко Митрофан Якович – службовець Миргородської міської управи (1914), за віком молодий. Мав зв'язок із миргородським Українським робітничим товариством, яким керували члени УСДРП Є.Неронович і В.Ярошенко.

Шинкаренко Василь Свиридович (1877, с. Комишня – ?) – селянин-одноосібник у Комишні. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Шинкаренко Михайло Свиридович (1878, ін. дані 1880, с. Комишня – ?) – селянин-одноосібник у Комишні, диякон сільської церкви. 1931 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Після відбуття покарання працював у колгоспі ім. Карла Маркса в Комишні. 1937 р. був засуджений удруге до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Шинкаренко Антон Свиридович (1898, с. Комишня – 3.01. 1938) – житель Комишні, змолоду служив у Червоній армії. Міцний середняк, мав 13 десятин землі, молотарку, віялку, був співвласником парового млина. Майстер на всі руки. Співав у хорі Миколаївської церкви, на сільській сцені. 1931 року більшовицька влада все в нього одібрала, навіть одяг і квасолю. 1933 року всі семеро членів його родини (з них 4 дітей) тяжко голодували, були пухлі. 1937 р. працював робітником лісгоспу, у грудні того року був заарештований, звинувачений у антирадянській агітації, за кілька днів засуджений до розстрілу, страчений. Реабілітований 1960 р.

Шинкаренко Павло Захарович (1893, м. Миргород – ?) – житель Миргорода (Личанки), в 1913 – 1914 рр. службовець Миргородської міської управи, міський уповноважений. Мав зв'язок із миргородським Українським робітничим товариством, яким керували члени УСДРП Є.Неронович і В.Ярошенко, згодом член УСДРП. Учасник аматорських гуртків при Народному Домі в Миргороді. Працівник кооперації. 1931 р. його прізвище фігурувало в слідчій справі ДПУ щодо Семена Бакала (див.): П.Шинкаренко нібито був членом підпільної контрреволюційної організації «Український Національний центр» і скарбником відновленого оргбюро УСДРП. Під час голоду 1932 – 1933 рр. Шинкаренко та його дружина Марія Сергіївна допомагали хлібом знесиленим дітям із личанського дитячого притулку, брали дітей на лікування до своєї сім'ї (власних дітей не мали). У 30-х рр. головний бухгалтер Миргородського курорту. 1938 р. Шинкаренко був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі, з ув'язнення не повернувся. Реабілітований 1957 р. Брат Марії Сергіївни – Петро Сергійович Доценко був репресований 1930 р.

Шинкаренко Андрій Костянтинович (1910, с. Попівка – ?) – із селян, 1945 р. червоноармієць, був засуджений до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1992 р.

Шинкаренко Іван Микитович (1917, с. Комишня – ?) – із селян, мав середню освіту, жив у с. Клюшниківці, вчитель. 1940 р. був засуджений за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Шинкаренко Григорій Андрійович – поліцай у с. Довгалівці (1942 – 1943).

Шинкаренків хутір на поч. XX ст. існував у Попівській волості.

Літ.: Дучинський Антонин. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ. – Кн.3. – Держвидав України, 1928. – С. 287; П.п. – 1992. – 11 квітня. - № 31. – С. 4; Реабілітовані історією. Кн. 4. - С. 520, 521.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 7; ДАПО. – Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 20 зв.; МКМ. НА. – Надписи на світлині Миргородської повітової земської управи.

Шипали (Шипаленки).

Шипало Михайло – сотник Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Шипаленко Іван – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Шипаленко Грицько – житель Миргородської сотні (1718), либонь, м. Миргорода.

Шипкали.

Шипкало Павло – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Шипкало Іван – житель Миргорода, цеховий, займався купецьким промислом; до 1749 р. був у підданстві грузинського дворянина Аврама Кобієва, згодом виключений із числа підданих.

Шипко Гришко – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Шираї (Шираєнки).

Шираєнко Василь – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718).

Ширай Степан – бунчуковий товариш Миргородського полку (1737 – 1752). Мав житловий двір і 30 дворів посполитих у с. Попівка Говтв'янської сотні. Його донька Марфа була одружена: першим шлюбом – з Яковом Івановичем Чарнишем; другим (із 1747 р.) – з Михайлом Васильовичем Скоропадським (? – 1758), генеральним підскарбієм.

Ширай Федір – бунчуковий товариш Миргородського полку (1741), жив у с. Попівка Говтв'янської сотні.

Ширай – бунчуковий товариш, 1787 р. співвласник с. Сорочинців (нині Малі Сорочинці).

Ширай – полковий осавул, 1787 р. співвласник с. Сорочинців.

Ширін (див.: Щирін).

Ширмахери.

Ширмахер Федір Васильович (1883, Липецька обл. – 11.10. 1938) – німець, походив із службовців, жив у с. Дібрівці, працював тренером-наїзником кінного заводу. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Ширмахер Ольга Оттовна (1889, м. Рига – 11.10. 1938) – німкеня, походила з кустарів, мала середню освіту. Працювала вчителькою в с. Дібрівці. 1938 р. була засуджена за ст. 54 до розстрілу. Реабілітована 1989 р.

Широкі (Широченки).
Широченко Олексій – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).
Широкий Михайло – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Широколави.
Широколава Михайло Трохимович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 33 десятини землі.
Широколави Мусій, Іван – жителі Березової Луки, загинули за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Широцькі.
Широцький Іван – член кушнірського цеху Сорочинської сотні (1718).
Широцька Настя – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723), вдова.

Широченки (див.: Широкі).

Шитик Антон – убогий посполитий у с. Обухівці (1723).

Шишацькі.
Шишацький Гаврило – 1719 р. ігумен Нехворощанського монастиря. Ймовірно, походив із Миргородського полку.
Шишацький – кошовий отаман Війська Запорізького, ймовірно, за походженням із Миргородського полку. 3 серпня 1747 р. згадується як покійний.
Шишацький Григорій Степанович – чернече ім'я Варлаам (12.03.1750, м-ко Шишаки Миргородського полку – вересень 1821, м. Новгород-Сіверський Чернігівської губернії), син паламарчука Спасо-Преображенської церкви м-ка Шишак. Навчався в Переяславському колегіумі, Київській академії. Викладав у Переяславському колегіумі, де з 1776 р. служив учителем, префектом і ректором; 1776 р. прийняв у Переяславі чернечий постриг. Водночас із викладацькою діяльністю був ігуменом Мошногорського (1780) і Переяславського Михайлівського монастирів. Його відомий сучасник і учень І.Ф.Тимковський писав про нього: «Был обширной учености, высоких дарований и быстрого слова». У другій половині 80-х рр. XVIII ст. Варлаам Шишацький став першим ректором Новгородсіверської духовної семінарії, був ним до 1787 р. В Новород-Сіверському приєднався до місцевого українського патріотичного гуртка, що сприяло зростанню його національно-патріотичної свідомості. В 1787 – 1789 рр. він – ігумен Віленського Святодухівського монастиря; в цей час у нього розвивається ідея автокефальної руської (української та білоруської) православної церкви, незалежної від Москви і від Польщі. Через конфлікт із польським урядом змушений був повернутися до Росії. Російський уряд не пустив його в Україну, і він у 1789 – 1791 рр. став ігуменом Новгородського Кирилівського монастиря, в 1791 – 1794 рр. архімандритом В'яжицького Миколаївського монастиря і водночас – префектом Новгородської семінарії (1792). 1794 р. архімандрит Варлаам був призначений на посаду настоятеля Дятловицького монастиря, 1795 р. – хіротонізований на єпископа Житомирського, 1805 – на єпископа Білоруського і Могилівського, 1808 – архієпископа Могилівського і Вітебського. Як український патріот, прихильник автокефалії української церкви, мріючи про визволення від московського релігійного засилля, він сподівався, що військо імператора Наполеона, яке 1812 р. зайняло Могилів, стане гарантією у справі визволення від московського поневолення. Тому він одразу визнав авторитет французької влади і проповідував це в своїх відправах. Москва жорстоко помстилася, затаврувавши його (як колись гетьмана І.Мазепу) «зрадником». 1813 р. за ухвалою Синоду В.Шишацького було позбавлено сану архієпископа і заслано на довічне ув'язнення до Спасо-Преображенського монастиря в м. Новгород-Сіверський, де він помер (похований при цьому монастирі). Залишив по собі велику бібліотеку, яка перейшла до Чернігівської духовної семінарії, а частково – до Петербурзької духовної академії.
Шишацький Мусій Андрійович – колезький реєстратор (1850), губернський секретар (1853), письмоводитель окружного управління Миргородського повіту (1850); у 1860-их рр. – титулярний радник. Дружина Катерина.
Шишацька Катерина Миколаївна – поміщиця в Миргороді. 1853 р. купила в Миргороді біля базарної площі порожні плаци в Євгенії Міхнової і Петра Литвинова. В 1860-их рр. мала в околицях Миргорода землі: 31 дес. в х. Шишацькому (в 1-ій частині миргородських полів, нині в межах міста) і 20 дес. в урочищі при Гончарній дорозі (в 2-ій частині миргородських полів). Також володіла 52 десятинами землі при р. Момотиха (біля м-ка Комишні). Місцина в Миргороді, де жило подружжя, називалося Шишацьким хутором (нині це центральна частина вулиць Гурамішвілі й Вовка, а також вулиці Шишацька й Василя Хитька, тобто, територія, що прилягає до південної частини Всіхсвятського цвинтаря).
Шишацький Дмитро Прокопович – здобув освіту в народному училищі. В 1898 – 1904 рр. псаломщик Миколаївської церкви в м-ку Сорочинцях і вчитель у школі грамоти при цій церкві.
Шишацький – дрібний поміщик, був одружений із Дарією Іванівною Корецькою (нар. в 1880-их рр.) із м-ка Сорочинців. По смерті дружини він віддав двох своїх малолітніх дочок до притулку.

Шишацька Варвара Дмитрівна – вчителька молодших класів у Зубівській школі в 30-х рр. ХХ ст.

Літ.: Список чинам. – С. 43; Клировая книжка. – С. 417; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 226; Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – С. 81-82; Хойнацкий А.Ф. Варлаам Шишацкий, бывший архиепископ Могилевский (Из истории 1812 г.) // Исторический вестник. – 1881. – № 7; Лобурець В., Німич К. Зубівка // П.п. – 1967. – 21 грудня; Мезько-Оглоблин О. Люди старої України та інші праці. – Острог – Нью-Йорк, 2000. – С.270 – 278; КМА. – С.592 – 593.

Арх.: Алфавит дач. – Арк. 66 зв., 76 зв., 148 зв.

Шишенко Олекса – козак Шишацької сотні (1718).

Шишки.

Шишка Василь – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723).

Шишка Федір Лукич – сотенний отаман Остап'ївської сотні Миргородського полку (1737); наказний остап'ївський сотник (1738 – 1739).

Шишкевичі.

Шишкевич Стефан – 1737 р. «придворний» у маєтку Уляни Апостолової, вдови гетьмана Данила Апостола, в Хомутці; мав у містечку власний житловий двір.

Шишкевич – офіцер, оселився в Миргороді на початку ХХ ст. Знайомий письменника В.Г.Короленка.

Шишкевич Владислав Адамович (1902, м. Вільнюс – 19.12. 1937) – поляк, жив у Миргороді, службовець підприємства. 1937 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Шишкевич Ядвіга Адамівна (1908, м. Вільнюс – 9.01. 1938) – полька, походила із службовців. У 30-х рр. жителька Миргорода, дієтсестра Миргородського курорту. 1937 р. була засуджена за ст. 54 до розстрілу. Реабілітована 1989 р.

Шишкін – поміщик, після реформи 1861 р. купив у с. Кибинцях садибу дідича Трощинського разом із економією, горілчаним і пивоварним заводами. Згодом садиба перейшла до Вульфертів (див.). 1881 р. Шишкін був власником хутора в Кибинській волості («хутір Шишкіна на Ромодані», тобто на Ромоданівському шляху).

Шишко Платон Платонович – підполковник, воїнський начальник у м. Миргороді (1908).

Шишко Фекла Вікентіївна – член правління Миргородського музично-драматичного гуртка (1910).

Шишченко Герасим Феодосійович (бл. 1695 – ?) – козак із Миргорода, близько 1755 р. прийшов з Миргорода в «залінійну слободу», що поблизу м. Тор, до поміщика підполковника Половецького, де жив у його підданстві до 1775 р. Через це одержав прізвисько Приблуда. Мав дітей, які жили в поміщика. Дружина померла до 1775 р.

Шияни (Шияненки).

Шияни Іван, Харко з синами Іваном і Пархомом, Пилип із сином Андрієм – усі були «можнійшими» козаками Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Пилип згадується ще в козацькому реєстрі сотні 1718 р.

Шияненко Грицько – козак Устивицької сотні (1718). Він же Шиян Грицько, піший убогий козак Устивицької сотні (1723).

Шияненки Андрій і Харко – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732). В реєстрі сотні записані 4-и і 5-им.

Шиян Семен – заможний посполитий у с. Бакумівці Миргородської сотні (1723).

Шияненко Микола – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Шияненко Симон із братами Опанасом, Іваном і Пилипом – 1738 р. виборні козаки с. Бакумівки, малоґрунтові.

Шиян Пахом – наказний устивицький сотник Миргородського полку під час Польського походу 1733 р.

Шияни – козацький рід у с. Бакумівці. Шиян Василь Петрович помер у селі 1814 р. в віці 54 літ; мав синів Матвія і Михайла. Шиян Павло Мусійович 1835 р. жив у Бакумівці з сином Григорієм та іншими дітьми. Кіндрат Васильович, 1835 р. житель Бакумівки, у віці 49 р.; мав сина Михайла 27 р.

Шиян Іван Трохимович (1857 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 28 десятин землі.

Шиян Павло Ананійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 15 десятин землі.

Шиян Антон Іванович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 15 десятин землі.

Шиян Гаврило Іванович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 15 десятин.

Шиян Тимофій Данилович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у Березовій Луці, мав 16 десятин.

Шиян Василь Іванович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у Березовій Луці, мав 15 десятин землі.

Шиян – в середині грудня 1918 р. призначений на посаду помічника Миргородського повітового коменданта. Підтримував УНР.

Шиян Іван – із козаків Березової Луки. Висококультурна, шанована в селі людина. Був головним лікарем сільської лікарні. Організував у селі «Просвіту», брав участь у виставах аматорського гуртка. Загинув 1919 р. за самостійність України. Був замучений більшовиками і вкинутий у криницю разом із дружиною (з дому Бакало) – вчителькою сільської школи, бібліотекаркою «Просвіти».

Шиян Степан – освічений селянин із с. Березової Луки, український патріот, прихильник С. Петлюри. В листопаді 1921 р. був заарештований більшовицькою владою. Загинув за свої переконання.

Шиян Павло Тимофійович (1903 – ?) – заможний козак, житель с. Березової Луки, безпартійний, мав початкову освіту. У березні 1923 р. став членом підпільної організації петлюрівського спрямування в с. Березовій Луці, очолюваної Миколою Кущенком. Того самого року був засуджений Полтавським губернським судом.

Шиян Микола Пилипович (1901 – 23.11.1921) – житель м-ка Березової Луки Миргородського повіту, вояк УНР. Розстріляний червоноармійцями як військовополонений армії УНР під селищем Базар Волинської губернії.

Шияни Андрій, N – жителі с. Березової Луки, загинули за державну волю України в 1-й чверті XX ст.

Хутір Шияна існував у Баранівській волості.

Шкабарди (Шкабарденки).

Шкабарда Андрій – отаман с. Опришків Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Шкабарденко (Шкоберденко) Іван – заможний посполитий у с. Обухівці (1723).

Шкарбан Йосип Петрович – 1904 р. служив «надсмотрщиком» у поштово-телеграфному відділенні м-ка Комишні.

Шкарупи (Шкарупенки).

Шкарупа Степан – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649).

Шкарупа Григорій Іванович – 1713 р. лубенський сотник. Його нащадки – Шкарупи-Шахворостови.

Шкарупа Гаврило – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718).

Шкарупа Тимофій із синами Гаврилом і Леськом – заможні козаки с. Тройняків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Шкарупенко Микита – колишній козак Сорочинської сотні, 1723 р. – посполитий.

Шкарупа Іван – у 1930-х рр. учасник драмтеатру при клубі Держмлина № 17 у Миргороді.

Шкатула Грицько – член шевського цеху м-ка Багачки (1718); належав до розряду цехових у Багачці (1732). Либонь, відав цеховою касою – шкатулою, звідки й прізвище.

Шкілі.

Шкіль Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Шкіль Павло – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).

Шкловський – 1913 р. власник мануфактурного магазину в Миргороді на базарі.

Шклярі. (Пор.: Склярі).

Шкляр Андрій – житель Миргородської сотні (1718).

Шкляр Прокіп – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Шкляр Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Шкляревський Іван Дмитрович (бл. 1867 – ?) – походив із родини священика. Закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1888 – 1893 рр. учитель початкового народного училища в с. Дібрівці Миргородського повіту. З 1895 р. в сані священика. В 1902 – 1912 рр. священик Флоро-Лаврської церкви с. Дібрівки. 1907 р. був законовчителем у ветеринарно-фельдшерській школі при Дібрівському кінному заводі.

Школові (Школовенки). Пор. також: Школьні, Школьненки.

Школовенко Андрій – козак у с. Портянках Сорочинської сотні (1718). Андрій із сином Матвієм – «можнійші» козаки с. Портянок Сорочинської сотні (1723). Він же Школовий Андрій – житель с. Портянок, 1746 р. продав Сорочинському монастиреві поле в долині Безодні.

Школовенко Андрій – піший убогий козак с. Портянок (1723).

Хутір Школовий існував у Баранівській волості до XX ст.

Школяренко Остап із братом Петром – «можнійші» козаки с. Матяшівки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Школьні (Школьненки, Школьники). Пор. також: Школовенки.

Школьненко Семен – житель с. Портянок, козак Сорочинської сотні (1732).

Школьний Петро – козак куреня с. Попівки (1718).

Школьник Петро – 1723 р. шинкар у шинку миргородського полковника Данила Апостола в с. Попівці Миргородської сотні.

Школьний (Школьник?) – за деякими усними звідомленнями, петлюрівський полковник, керівник повстанського загону на Полтавщині під час Української революції 1917 – 1921 рр. Родом із Миргородщини (з с. Попівки).

У с. Попівці в 1860-их рр. була місцина під назвою Сад Шкільнівщина.

Шкоромет Левко – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Шкураток Кирик – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Шкуренко Пимон Митрофанович (1878 - ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 15 десятин землі.

Шкурки. (Пор.: Шкурко).

Шкурченко Іван – 1682 р. сотник Остап'ївської сотні Миргородського полку.

Шкурка Іван – козак Сорочинської сотні (1718).

Шкурченко Іван – козак Сорочинської сотні (1723). Його син Федір помер у Терківському поході.

Шкурка (Шкурченко) Кирило Васильович – в 1729 – 1732 рр. остап'ївський сотник Миргородського полку; в 1735 – 1741 рр. – миргородський полковий хорунжий, брав участь у Кримських походах 1735 – 1737 рр. У реєстрі 1732 р. записаний як Кирило Василієв.

Шкурка Захар – на службі з 1739 р. Значковий товариш Миргородського полку (з 1754 р.). Возний Багацької сотні (1767). Омельницький сотенний отаман (1772 – 1774). Військовий товариш Миргородського полку (1783). Володів 15 хатами в Говтв'янському повіті (1782). Дружина – Ірина Дем'янівна Миколаєнко, донька козака Остап'ївської сотні. Мали синів Якова, Івана, Андрія, Кіндрата.

Шкурка – значковий товариш, 1781 р. мав хутір (11 хат) у Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Шкурка Яків Захарович (1760 - ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1770 р.; 1773 – полковий канцелярист, у 1781 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку. Власник 32 підданих (спільно з братом Іваном).

Шкурка Іван Захарович (1761 - ?) – козак Миргородського полку, на службі з 1771 р.; 1773 – полковий канцелярист, у 1781 – 1783 рр. значковий товариш Миргородського полку. Мав підданих разом із братом.

Шкурка Петро Гордійович (1842 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шкуркиному Попівської волості, мав 15 десятин землі. (Шкуркин хутір 1968 р. було приєднано до с. Мокріїв).

Шкурка Яків Іванович (бл. 1849 - ?) – дворянин Хорольського повіту, освіту здобув у міському училищі. Член Остап'ївського сільськогосподарського товариства, власник 40 десятин землі (1912).

Шкурки (початкова форма прізвища – Шкурко). Пор.: Шкурка.

Шкурко Іван Васильович (бл. 1871/1876 - ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Яковенків Шишацької волості; член Сагайдацького сільськогосподарського товариства, власник 147 десятин землі (1913).

Шкурко Іван Якович – одержав освіту в Полтавській духовній семінарії. В 1903 – 1912 рр. священик Георгіївської церкви в с. Єрках Миргородського повіту, з 1903 р. законовчитель Єрківського початкового народного училища.

Шкурко Софія Яківна – закінчила Хорольську жіночу гімназію. З 1901 р. на службі в Миргородському повіті, на посаді помічниці вчительки Березоволуцького початкового народного училища.

Шкурко П. – бухгалтер Миргородської міської управи (1915).

Шкурко Максим – житель Миргорода, наприкінці XIX ст. жив у Ліску. Мав кузню біля р. Хоролу (на розі нинішніх вулиць Старосвітської й Боровиковського).

Шкурко Гаврило Максимович (1892 – 1983) – миргородець, жив у Ліску, в 1913 – 1914 рр. був службовцем Миргородської земської управи; за радянських часів служив у бухгалтерії на миргородському курорті. Був добре знайомий із І.А.Зубковським. Дід миргородського художника Анатолія Олексійовича Шкурка.

Шкурупили – родина діячів УАПЦ в с. Попівці, були репресовані 1930 р.:

Шкурупила (Шкурупило) Данило – діяч УАПЦ, відбув заслання, був замучений більшовиками в Зінькові.

Шкурупила Оксана – діячка УАПЦ, загинула на засланні.

Шкурупила Степан (? – 1930) – був одним із ініціаторів створення парафії УАПЦ в с. Попівці, диригував церковним хором. Заарештований 1930 р. Помер у в'язниці в Полтаві.

Шкурупила Федір – діяч УАПЦ в Попівці, репресований, не повернувся з заслання.

Шкути (Шкутенки).

Шкута Павло – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Шкутенки Демко і Мисько – козаки Миргородського полку (1649).

Шкутенко Семен – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718).

Шкута Гнат – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723). Мав синів Івана, Микиту, Корнія. В ревізії села 1738 р. Іван Шкутенко із братом Корнієм записані як виборні козаки, малоґрунтові.

Шкутенко Степан – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718); житель с. (Малих) Сорочинців, козак

Миргородської сотні (1732); в реєстрі козаків села записаний другим після отамана. Він же Шкута Степан, із сином Леськом вони – козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях (1738).

Шліхтини (також Фон-Шліхтини, Фон-Шліхтинги) – поміщики в м-ку Яреськах.

Шліхтин (Шліхтинг) Іван Мартинович (? – раніше 1811) – житель м-ка Яресьок, ротмістр, німець за походженням, виходець із Курляндії (історичної області Латвії), протестантського віросповідання. Мав дітей Карла, Ганну (доросла 1809). 1799 р. переїхав жити до сина Карла в Яреськи.

Шліхтин (також Фон-Шліхтинг, у деяких документах хибно Фон-Шліманг) Карло Іванович (? – раніше 1826, Яреськи) – дворянин, поміщик у Яреськах. Корнет (1793), титулярний радник (1807), колезький асесор (1815). Родич яреськівської родини Трощинських; на поч. XIX ст. був доглядачем економії Д.П.Трощинського в Яреськах і Говтві. Був близько знайомий із родиною Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського, перед яким мав грошовий борг. Карл Фон-Шліхтинг (Фон-Шліманг), корнет, 1794 р. підписав, серед інших сусідів і знайомих, родовідну грамоту Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. 1818 р. в яреськівському будинку Шліхтина військовою владою було влаштовано лазарет, що викликало його невдоволення. Василь Панасович Гоголь-Яновський жив у нього в Яреськах протягом деякого часу. Шліхтин листувався з Василем Панасовичем (у 1814 – 1818 рр.). Мав дружину Євдокію (Авдотію) Юхимівну Трощинську (див.). Діти: Василь (бл. 1800 -?), Яків, Параскева (нар. 1794, померла в дівоцтві), Марина (нар. 1812). По смерті Д.П.Трощинського нащадки Шліхтинів претендували на частину спадщини, хоча померлий вельможа не згадав їх у заповіті. Шліхтини доводилися родичами грузинським дворянам Коргановим і Кафтарьовим (див.).

Шліхтинг Ганна Іванівна – донька ротмістра. Одружена з дворянином Федором Івановичем Ушаковим, шлюб 30 січня 1811 р. в Рождественській церкві м-ка Яресьок; поручителем при шлюбі були губернський реєстратор Микита Кафтарьов і дворянин Євстафій Трощинський.

Шліхтин Федір – колезький реєстратор (1809). Мав доньку Євдокію (нар. 1809).

Шліхтин (Шліхтинг) Василь Карлович (1799 – бл. 1875) – дворянин, син колезького асесора. 1816 р. навчався в Полтавському будинку виховання бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського. Часто жив у Кибинцях у Д.П.Трощинського. Наприкінці 1820-их рр. полковник. Листувався з Д.П.Трощинським. Дружина Софія Охлебніна.

Шліхтин (також Фон-Шліхтинг) Яків (бл. 1800 - ?) – 1816 р. навчався в Полтавському будинку виховання бідних дворян на пансіоні Д.П.Трощинського. Зберігся його лист до Василя Панасовича Гоголя-Яновського від 22.11. 1818 р., написаний із с. Кибинців, з приводу надання послуг миргородським повітовим штаб-лікарем. 1830 р. Яків – учитель малювання Миргородського повітового училища.

Шліхтинг Франц Іванович – викладач німецької мови в Петровському Полтавському кадетському корпусі (1841).

Шліхтинг В.В. – ймовірно, син Василя Шліхтина (Шліхтинга). Житель Санкт-Петербурга, колекціонер. 1905 р. до Державного Російського музею з його колекції картин надійшов портрет Д.П.Трощинського роботи худ. В.Боровиковського.

Літ.: К родословной Гоголей-Яновских // Труды ПУАК. – Вып.1. – Полтава, 1905. – С. 135; Ротач П. Іван Котляревський у листуванні. – Опішне, 1994. – С.38; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – К.: ТОВ «ВБ Аванпост-прим», 2009. – С. 132 - 133.

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – Спр. Гог. 159 / 8940. – Арк. 1 – 1 зв.; Спр. Гог. 580 / 8994. – Арк. 1; Спр. Гог. 581 / 8993. – Арк. 1 – 2; ДАПО. – Ф.1011, оп.1,спр. 159.160,163,192 та ін.

Шляхта Георгій Ясонович – міщанин Миргорода, бухгалтер Миргородської міської думи (1864), гласний Миргородської міської думи (1871), член міської управи (1874).

Шматки (Шматки).

Шматко (Шматько ? – Л.Р.) Лаврін, –козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Шматько Іван – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Шматко Єфрем Костянтинович (1868 - ?) – поденний робітник військового будівництва станції Ромодан, був репресований за сталінських часів, згодом реабілітований.

Шмиґун Петро – посполитий середньої заможності в с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Шовгененко Яцько – посполитий у Говтв'янській сотні (1718).

Шовкопляси (Шовкоплясенки). Пор. також: Матвієнко-Шовкопляси.

Шовкопляс – говтв'янський сотник Миргородського полку (травень 1658 р.).

Шовкоплясенко Петро – козак Говтв'янської сотні (1718).

Шовкопляс Іван – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Шовкопляс Йосип (Юсько) – посполитий у с. Єрках (1718); він же заможний посполитий у с. Ярмаках (1723).

Шовкоплясенко Іван – входив до ткацького цеху Миргородської сотні (1732).

Шовкопляс Трохим Олександрович – міщанин, член Миргородського сирітського суду (1907). (Пор.: Матвієнко-Шовкопляс Трифон Олександрович; імовірно, це ідентичні особи).

Шоклендери.

Шоклендер Володимир Володимирович – з 1901 р. земський лікар Миргородського повіту: в м-ку Березовій Луці (1903), м. Миргороді, с. Федунці. 1904 р. служив міським лікарем у м. Хоролі. Автор брошури «Отчет о состоянии земской медицины, заболеваемости и движение населения в Миргородском уезде Полтавской губернии за 1901 год. Составлен земским врачом В.В.Шондлером» (Миргород, 1902). (Напевно, в останньому прізвищі зроблена помилка).

Шоклендер Ганна – фельдшерка в м-ку Березовій Луці (1903).

Шолґеня Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Шолохи.

Шолох Максим – наказний кременчуцький сотник Миргородського полку (1714, 1718).

Шолох Михайло – в 1914 – 1918 рр. навчався в В.Сорочинській учительській семінарії, однокласник І.Майстренка (див.).

Шолудьки (Шолудченки). Пор. також: Шелудченко.

Шолудченко Павло – козак у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Шолудченко Тихін – козак с. Савинців Сорочинської сотні. Його син Григорій загинув у Терківському поході (до 1723 р.).

Шолудько Дмитро – посполитий у с. Попівці (1723).

Шостаки.

Шостак Павло – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Кіндрат – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Трохим – посполитий у с. Попівці (1723).

Григорій Федорович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Зуївцях, мав 19 десятин землі.

Шостак – директор Миргородського робітфаку при Київському с/г інституті (1930-і роки).

Євдоким Дмитрович (1880, с. Зуївці – 4.02. 1942) – житель с. Зуївців, служитель релігійного культу. 1937 р. був засуджений до 4 р. позбавлення волі. Після звільнення жив у Зуївцях, працював у своєму господарстві. Удруге заарештований 26 червня 1941 р., засуджений до розстрілу. Реабілітований 1990 і 1993 рр. (Пор.: Шостка Євдоким Дмитрович; можливо, це одна й та сама особа).

Федір Олексійович – голова Петрівцівської сільської ради 1929 р. Сумно відомий тим, що під час проведення хлібозаготівельної кампанії систематично займався хабарництвом і вимаганням: брав у заможних селян («куркулів») хабарі за те, щоб їхнє майно не продавалося з торгів. Причому вимагав не сам, а через посередників.

Федір Михайлович (1897, с. Зуївці – ?) – колгоспник колгоспу ім. Сталіна в с. Зуївцях. Репресований, 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Агафія Іванівна (1899, с. Зуївці – ?) – жителька с. Зуївців, домогосподарка. Заарештована 1 липня 1941 р., засуджена до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1994 р.

Юхим Максимович – житель селища Ромодану, 1941 р. був незаконно засуджений із політичних мотивів. До 1942 р. відбував покарання в Татарії. Реабілітований 1959 р. Доля нащадків не відома.

Шостаченко Дмитро – козак с. Ярмаків (1723), зубожілий, піший.

Шостенки.

Шостенко Ілляш – убогий посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні Миргородського полку (1723).

Шостенко (Щостенков) – полковий обозний, 1787 р. був власником хутора Крамаревого (5 душ) Миргородського повіту.

Шостка Євдоким Дмитрович (1877, с. Зуївці – ?) – на початку 30-х рр. XX ст. жив у с. Савинцях; 19 квітня 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р. (Пор.: Шостак Євдоким Дмитрович).

Шотти.

Шотт Яків – близько 1794 р. капітан польської коронної кінної гвардії.

Шотт Йосип Казимирович (1872, м. Попеляни, Польща – бл. 1937) – поляк, мав вищу освіту, дворянин. Ветеринарний лікар Полтавського губернського земства. З 1899 р. служив у Миргороді ветеринарним лікарем повіту, завідувачем Миргородської ветеринарної амбулаторії, ветеринарним лікарем у с. Дібрівці. З 1903 р. – повітовий земський гласний. В 1909 – 1910 рр. – голова дирекції Миргородської громадської бібліотеки. 1910 р. жив у Миргороді на Ведмедівці, в будинку Гиренків. У вересні 1914 р. узятий з Миргорода на військову службу. У Миргороді жив на Приліпці (нині вулиця Лазоренка, 49). 1931 року органи ДПУ звинувачували його в належності до нібито викритої ними «Всеукраїнської контрреволюційної шкідницької організації ветеринарів та бактеріологів». 1937 р.

працював ветеринарним лікарем радгоспу. Був заарештований 20 листопада 1937 р., засуджений 7 грудня 1937 р. за ст. 54 до розстрілу. Коли було виконано вирок, не відомо. Реабілітований 1956 р. Дружина – Августа Євгенівна, полька, була жива 1959 р., похована на цвинтарі біля церкви Івана Богослова. Зберігся будинок у Миргороді (нині вулиця Лазоренка, № 5), де вона доживала віку. Подружжя мало нерідного сина Анатолія.

Шофе (див. Шаффе).

Шоша Кирило – посполитий у Хомутці (1723).

Шошин – підполковник, 1781 р. був власником хутора (2 хати) в Хорольській сотні Миргородського полку.

Шпаки.

Шпак Петро – посполитий у с. Панасівці (1718).

Шпак Гаврило – житель с. Обухівки, козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723). Є в реєстрі 1732 р.

Лесько – козак куреня с. Мальців (1718). Він же Леонтій, заможний козак с. Мальців (1723). В ревізії села 1738 р. записані Лесько Шпак із сином Петром як козаки-підпомічники малоґрунтові.

Яким – заможний посполитий у Хомутці (1723), ткач.

Петро Васильович і Іван Васильович – козаки, в 1860-их рр. мали 53 дес. землі біля м-ка В.Сорочинців.

Йосип Якович – селянин, близько 1863 – 1865 рр. мав 9 дес. землі в х. Шпаковому (в дачах м-ка Попівки).

Яків (1901 – 1920) – помічник начальника кримінального розшуку Миргорода, комуніст. Став членом миргородської підпільної патріотичної (петлюрівської) організації, викритої ЧК у травні 1920 р. Розстріляний полтавськими чекістами.

Існували хутори Шпаків: 2 хутори в Попівській волості, 1 – у Хомутецькій.

Шпейєри.

Шпейєр Карл Карлович – дворянин Полтавської губернії, штабс-ротмістр. 1898 р. його справа про дворянство розглядалася в Герольдії.

Шпейєр Аполлон Карлович – дворянин.

Шпейєр Володимир Карлович – дворянин. Дружина Наталя Антонівна. Їхні діти – Леонід, Аполлон. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1879 р.

Шпейєр Хаїм Лейбович – миргородський міщанин, до 1917 р. разом із братом мав заможний будинок на початку вулиці Сорочинської. За перших років радянської влади він був націоналізований (нині це будинок дитячої музичної школи). Брати виїхали з Миргорода.

Шпитальний Тимко – посполитий Шишацької сотні (1718).

Шпичаки (Шпичаченки).

Шпичаченко Василь – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Шпичачка Ганна – убога посполита у м-ку Сорочинцях, вдова (1723).

Шпунт Данило – убогий козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Шрами (Шраменки).

Шрам Василь – козак Миргородської сотні (1718), серед перших осіб сотні.

Шраменко Мартин – посполитий у с. Зуївцях (1718).

Шрам Іван – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723), піший.

Шрам Роман – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Шрам Іван – житель Миргорода (1738, 1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Шрам Никифор Филонович (1846 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 27 десятин землі.

Шрамки (Шрамченки).

Шрамко Стецько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шрамко Грицько – козак Багацької сотні Полтавського полку (1649).

Шрамко Іван – козак Зіньківської сотні Полтавського полку (1649).

Шрамко Мартин – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Шрамко Лесько – козак Сорочинської сотні (1718).

Шрамченко Іван – козак Миргородської сотні (1718). Учасник походу на будівництво каналу під Царицином (1716 – 1718); у спискові похідного товариства записаний другим.

Шрамко Роман – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Шрамченко Юсько (Йосько?) – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Шрамченко Марфа Михайлівна (бл. 1774 – ?) – донька колезького асесора. Одружена з Гаврилом Васильовичем Родзянком (мав двори в с. Біликах біля Миргорода). Про неї згадується в щоденнику В.Я.Ломиківського.

Шрамченко Микола Іванович (1776 – ?) – знайомий яреськівської родини Трощинських (1816). Протягом деякого часу жив у Петербурзі. Майор, колезький асесор, поштмейстер Воронезької губернської поштової контори.

Шрамко Никифор Костянтинович (1902, с. Великі Сорочинці – ?) – колгоспник у В. Сорочинцях. 1938 р. був заарештований, 1939 р. засуджений за ст. 54 до 4 р. позбавлення волі. Реабілітований 1962 р.

Шрамко Микола Никифорович (1922, с. Великі Сорочинці – ?) – колгоспник у с. Панасівці. Був заарештований 22 вересня 1943 р., засуджений 1944 р. до 15 р. виправно-трудових таборів. 1954 р. вирок було скасовано, 1955 р. реабілітований.

Хутір Шрамка існував у Яреськівській волості.

Шрейдер – фельдшер у с. Устивиці. Органи ДПУ 1929 р. вважали його одним із керівників «контрреволюційної» групи в Устивиці, пов'язаної з УАПЦ.

Штакельберги.

Штакельберг («Штихильберг») – генерал-майор, поміщик села Бакумівки Миргородського повіту. Його «иждивением» та на кошти парафіян 1794 р. в Бакумівці споруджено Троїцьку церкву. 1791 р. володів хутором Савин Кут.

Штакельбергова Марина Власівна – донька Власа Будлянського (див.), дружина генерал-майора Штакельберга, поміщиця с. Бакумівки (1787 – 1791). Штакельберг був її другим чоловіком; першим чоловіком, із 1761 р., був Данило Петрович Апостол (див.). 1795 р. мала в с. Бакумівці на р. Хоролі 2 водяні млини. 1791 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої доньки поручика Петра Андрійовича Кондоскалова, жителя сусіднього села Черевків.

Штакельберг Флор Олександрович – барон, дійсний статський радник, із 11 жовтня 1898 р. був на посаді київського віце-губернатора.

Штакельберг – барон, генерал-майор. Наприкінці липня 1919 р., коли до Полтави вступило військо генерала Денікіна, був призначений на посаду начальника полтавського гарнізону.

Штакельберг (бл. 1893 – 1918) – барон. Походив із роду «лівонських рицарів». Був останнім представником миргородського відгалуження роду Штакельбергів. Жив у м. Лубнах із матір'ю і 2 сестрами в невеликому будинку із садком (ймовірно, це були залишки колись великого спадку їхніх предків Апостолів). Закінчив кадетський корпус, військову школу, служив штаб-ротмістром у царській армії. На час лютневої революції 1917 р. був удома, де лікувався від ран. За словами його сучасника Всеволода Петріва, «у громовиці та хуртовині революції він кинувся формувати територіальний загін, який його і потягнув до українців». Хоча Ш. і не мав чіткої національно-української орієнтації, однак був добрим вояком, служив в Українському війську як помічник командира в «Полтавських партизанах», котрі 1918 року влилися до Гордієнківського полку як 3-я сотня. Ш. керував нею як сотник, був витривалим, енергійним. Разом зі своєю сотнею брав участь у Ромоданській операції (на підступах до Ромодану з боку Лубен) 22 – 24 березня 1918 р. Коли наприкінці 1918 р. було змінено командний склад 3-ї сотні, Ш. опинився без діла. Тому пішов на службу до охорони гетьмана П.Скоропадського. Там він служив недовго: загинув від української кулі під час повстання 14 грудня 1918 р. в Києві.

Літ.: Мартинович П., Горленко В. Церкви старинной постройки в Полтавской епархии // ПЕВ. – 1888. – № 17-18. – С. 658; Полтавщина: Енциклопедичний довідник. – К., 1992. – С. 43; Петрів В. Військово-історичні праці. Спомини. – К., 2002. – С. 371 – 373.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 23 зв., 108, 139; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 3. – Арк. 1.

Штаня – керівник озброєного селянського загону, який діяв 1920 р. у Миргородському повіті. Ймовірно, мав петлюрівське спрямування. Знищений загоном ЧОП.

Штаньки.

Штанько Василь – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Штанько Петро – козак Багацької сотні Миргородського полку (1718).

Штанько Наталя Дмитрівна – у 1920-х – 1930-х рр. була першою на Миргородщині жінкою – головою сільської ради (с. Ярмаки).

Хутір Штаньків 1900 р. існував у Кибинській волості.

Штеви (Штевенки).

Штева Максим – 1723 р. убогий посполитий у Миргороді. В ревізії м. Миргорода 1738 р. записаний як убогий козацький підсусідок, який жив у Миргороді, «в підварку значкового товариша Йосипа Леонтієва».

Штевенко Остап – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший. Разом із тещею Ганною мав хату в дворі козачки вдови Наталки Криволапихи.

Штейн І. – автор замітки «В міському театрі» (про діяльність Миргородського українського театру ім. М.Старицького), опублікованої в миргородській газеті «Відродження» (1942, № 9).

Штейнгардт Ревека (Віра) Хаїмівна – в 1909 – 1913 рр. акушерка в м-ку В.Сорочинцях. Близька до підпільного есерівського гуртка.

Штепи (Штепенки).
Штепенко Данило – посполитий, член ткацького братства Устивицької сотні (1718).
Штепенко Наум – житель Сорочинської сотні (1718).
Штепенко (Штепа) Ілляш – убогий посполитий у м-ку Сорочинцях (1718 – 1723).
Штепа Катерина – фельдшер-акушерка в Миргородському повіті в 1914 – 1915 рр.

«Штепура Павленко» – козак Хомутецького куреня (1718).

Штим Роман – козак Шишацької сотні (1718).

Штольц Теодор Вільгельмович (бл. 1860 – ?) – міщанин, житель Миргорода. 1905 р. був членом Миргородського товариства взаємного кредиту. 1908 р. утримував у Миргороді свинопрогонний двір, який належав торговому домові «Марріот і Зелігман». 1913 р. мав у місті нерухоме майно, оцінене в 3000 крб.

Штомпелі.
Штомпелі Іван і Андрій – значкові товариші Гадяцького полку (1732).
Штомпель (Штонпель) Стефан – сотенний отаман Хорольської сотні Миргородського полку (1752 – 1754).
Штомпель Матвій Григорович (бл. 1747 – ?) – дворянин у с. Петрівцях (1803). Дружина Тетяна (бл. 1750 – ?).
Штомпель – у 30-х рр. XX ст. керував комуною в х. Заорі поблизу с. Бакумівки.
Штомпелі – селяни-одноосібники в Хорольському й Лубенському районах, у 30-х рр. XX ст. зазнали репресій.
Штомпель – керівник землевпорядного відділу Миргородської земельної управи влітку 1943 р.
Від цього прізвища походить назва хуторів Штомпелів у Миргородському й Хорольському районах.

Штофель (див.: Фон-Штофель).

Штраксаль – директор Миргородського курорту, на початку 1930-их рр. жив у будинку єврея Малкіна на вул. Гоголя (навпроти центрального входу на курорт). Дружина – Фанні Давидівна, бібліотекарка на курорті.

Штруве (див.: Фон-Штруве).

Штуцер Михайло Іванович – із 1907 р. служив лікарем у м-ку Комишні.

Штучка Іван – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Штучні.
Штучна М.С. – на початку XX ст. жителька вулиці Воскресінської в Миргороді. В її будинку наймав помешкання для своєї родини письменник Володимир Самійленко (нині це приблизно в районі будинку № 28). Була миргородською самодіяльною акторкою; 1911 р. в Народному Домі виконувала головні ролі молодих дівчат у виставах за творами Т.Шевченка.
Штучна Одарка Павлівна – до 1917 р. мала невеликий будинок на вул. Воскресінській, № 8, який за перших років радянської влади був націоналізований, але 1927 р. денаціоналізований.

Шуби (Шубенки).
Шубенко Грицько – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Григорій – заможний козак с. (Малих) Сорочинців (1723).
Шуба Яків – 1738 р. виборний козак у с. Черевках, малоґрунтовий.
Шуба Грицько з племінником Грицьком – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в с. (Малих) Сорочинцях.
Шубенко Іван Єрофійович – хорунжий 2-ї полкової сотні Миргородського полку (1772 – 1783).
Шубенко Артем (1763 – ?) – походив із козаків. Із 1776 р. на службі в Миргородському полку полковим копіїстом. 1780 р. – підканцелярист, 1781 – канцелярист, 1782 – сотенний отаман, 1783 – значковий товариш Миргородського полку.
Шуба Іван Микитович (бл. 1751 – ?) – 1825 р. корнет, житель с. Малих Сорочинців.
Шуба Юхим Іванович (бл. 1779 – ?) – дворянин, жив у Малих Сорочинцях (1825). Дружина Ірина Остапівна (бл. 1781 – ?). Діти: Володимир (нар. бл. 1802), Остап (нар. бл. 1804), Іван (нар. бл. 1806), Марія (нар. бл. 1817), Андрій (нар. бл. 1819).
Шуба Андрій Михайлович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Черевках Зуївської волості, мав 16 десятин землі.
Шуба Георгій Кирилович (1847 - ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Шуба Яким Прокопович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 21 десятину землі.
Шуба Яків Семенович (1853 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 28 десятин землі.
Шуба Василь Семенович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 39 десятин землі.
Шуба – за даними, що потребують уточнення, отаман Шуба (либонь із Миргородщини) 1925 року перебував під слідством у Полтаві.
Шуба Василь Омелянович (1886, с. Малі Сорочинці – 11.12. 1937) – походив із заможних селян. У 30-х рр. жив у с. Попівці, не мав певної роботи (либонь, після розкуркулення). 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.
Шуба Марія Захарівна (1887, с. Деркачі – ?) – селянка-обноосібниця в с. Почапцях. Була заарештована 21 серпня 1941 р., засуджена за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітована 1994 р.
Шуба Макар Якович (1893, с. Малі Сорочинці – 26.05. 1938) – із селян, мав початкову освіту. В 30-х рр. житель Миргорода, службовець підприємства. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1957 р.

Шукот Іван Шуба – омельницький сотник Миргородського полку (1649).

Шулежка Яцько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Шулики. (Пор.: Шуліки).
Шулик Іван – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). Шулик Іван із сином Яковом – 1738 р. козаки-підпомічники вбогі в с. Зубівці. Мали підсусідка Михайла Винника.
Шулик Федір – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732). 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Зубівці.

Шуліки (Шуліченки).
Шуліченко Василь – козак Зубівського куреня (1718).
Шуліка Василь – посполитий у Миргородській сотні (1718).
Шуліка Іван – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі козака Якима Петренка.
Шуліченко Харко – житель Миргорода (1750), козачий підсусідок, піший, мав хату в дворі вдови козачки Віцьки Панащатихи.
Шуліка – прихильник селянських повстанських загонів, агітував за них у с. Бакумівці, де 1919 р. був застрелений більшовицьким активістом Григорієм Пригодою.
Шуліка Іван Никифорович (1898, с. Бакумівка – ?) – селянин-одноосібник у Бакумівці, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Шульги (Див. також: Шульженки).
Шульга Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).
Дмитро – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).
Іван – 1666 р. міщанин с. Зуївців.
Шульга Федір – козак Устивицької сотні (1718).
Василь – «можний» козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).
Іван із синами Костем і Левком – «можні середні» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).
Семен – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).
Іван – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1732).
Гаврило – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.
Шульги – козаки виборні, 1781 р. володіли двома хуторами (2 і 3 хати) в першій Комишанській сотні Гадяцького полку (нині с. Шульги Миргородського району).
Шульга (Шульгин) Наум – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).
Михайло Павлович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Кармазинів Шишацької волості, мав 25 десятин землі.
Іван Петрович (1853 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Филихи Попівської волості, власник 21 десятини землі.
Далмат Савович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 22 десятини землі.
Євграф Савович – дворянин, секретар Миргородської повітової земської управи (1900 – 1901).
Яким Петрович (1858 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Филихи Попівської волості, власник 16 десятини землі.
Михайло Тимофійович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 24 десятини землі.
Дмитро Тимофійович (1860 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 25 десятин землі.
Іван Степанович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 22 десятини землі.
Петро Олександрович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Пришибі Шишацької волості, мав 29 десятин землі.
Павло Сергійович – закінчив Жабківську сільськогосподарську школу (1909). Секретар Хомутецького сільськогосподарського товариства (1909 – 1914), агрономічний староста Хомутецької дільниці (1912), сільськогосподарський староста в м-ку Комишні (1912 – 1913).
Іван Мусійович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Шульгиному Попівської волості, мав 21 десятину землі.
Андрій Іванович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Безручків Шишацької волості, мав 22 десятини землі.

Шульга – житель Миргорода. 1908 р. в його будинку на вул. Багачанській (нині це південна частина вул. Гоголя) розміщався лазарет 1-ї батареї Оренбурзького козачого артилерійського дивізіону, що дислокувався в Миргороді. Можливо, його стосуються дві наступні інформації:

Шульга [В.Н.] – 1914 р. був кандидатом у гласні Миргородської міської думи.

Шульга Василь Мик. і Олена Самсонівна – до 1917 р. мали в Миргороді садибу на вул. Гоголівській, № 67, із чотирма невеликими будинками (загальною вартістю 900 крб.). За перших років радянської влади ці будинки були націоналізовані, але 1927 р. підлягали денаціоналізації.

Дмитро Іванович (1880 – 1937) – активний діяч доби українського відродження, українського патріотичного руху, організатор української кооперації, педагог. За звідомленням далеких родичів, походив з Миргородщини. Закінчив Полтавське міське училище. З 1898 р. на службі в Миргородському повіті. 1901 р. учитель Шахворостівського початкового народного училища. Після 1905 р. – учитель у с. Кибинцях, учасник сільського таємного гуртка інтелігенції. На початку жовтня 1917 р. був заступником голови Полтавського губернського продовольчого комітету. В 1917 – 1920 рр. – голова Полтавської Спілки споживчих товариств, очолював Надзірну Раду союзу «Хуторянин». «Націоналіст-петлюрівець». Чимало уваги приділяв національній освіті, книговиданню. Член Української партії соціалістів-федералістів. За деякими даними, служив офіцером у війську С.Петлюри. 1919 – 1920 рр. був членом повстанського комітету підпільної української патріотичної організації в Полтаві, до складу якої входили, здебільшого, керівники кооперативних товариств міста. В січні 1920 р. став одним із ініціаторів створення в Полтаві товариства «Український театр». Восени 1920 р. був заарештований разом із усім правлінням Полтавської Спілки споживчих товариств, відвезений до харківської тюрми, згодом був звільнений. Працював завідувачем фінансового відділу Всеукраїнського фотокіноуправління в Києві. 1930 – 1931 рр. був заарештований у справі Українського національного центру. За деякими даними, був висланий до Алтаати або Караганди. Помер, за свідченням родичів, від сухот. Дружина – Лідія Дмитрівна Токаревська (див.). Дітей не мали.

Шульга М. – житель Миргородського повіту. 1905 р. був близький до Української Демократичної партії, до Української громади.

Шульга – житель с. Березової Луки, загинув за самостійність України в 1-й чверті ХХ ст.

Шульга Яків Артемович – наприкінці 30-х рр. ХХ ст. був головою колгоспу «Піонер» у с. Савинцях. Із 1941 р. – партизан загону «Перемога», розвідник. Розстріляний нацистськими окупантами в с. Романівці.

Хутори Шульгів існували в Комишанській, Попівській і Шишацькій волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 263, 266; Отчет МУЗУ. – 1902. – С.92; Местный агрономический персонал, состоявший на правительственной и общественной службе. – СПб., 1911. – С. 115; Списки лиц. – С. 1 – 6; Соловей Д. Розгром Полтави. – Полтава, 1994. – С. 101, 115, 147; Щербаківський В. Український університет у Полтаві: Спогади. – Полтава, 1994. – С. 23; Розсоха Л. Михайло Токаревський – діяч доби українського національного відродження // Полтавська Петлюріана. – Число 4. – Полтава, 2001. – С. 57 – 58; Ревегук В. Протибільшовицьке національно-патріотичне підпілля на Полтавщині 1920 – 1923 років // Полтавська Петлюріана. – Ч. 6. – Полтава, 2005. – С. 285; Полтавщина. Історичний нарис. – Полтава, 2005. – С. 210; Клименко В. Партизанська правда. – Миргород, 2009. – С. 43, 65.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф.51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк. 6 зв.; НБУВ НАНУ. ІР. – Ф. 290. – Спр. 2319. – Арк. 203.

Шульженки. (Пор. також: Шульги, Сульженкови).

Шульженко Лаврін – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Іван – «можній середній» козак Сорочинської сотні (1723). Сотенний хорунжий Сорочинської сотні (1732).

Федір – козак середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723).

Андрій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Іван – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Дмитро – заможний посполитий у с. Савинцях Сорочинської сотні (1723).

Павло – житель Миргорода, належав до розряду цехових людей (1732).

Михайло – житель с. Зуївців, козак Миргородської сотні (1732).

Яцько – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Іван – сорочинський сотенний хорунжий. У жовтні 1747 р. підписував документи за сорочинського сотенного отамана.

Федір – значковий товариш Миргородського полку (1735 – 1749); абшитований значковий товариш (1765 – 1781). Мав власний житловий двір у м-ку Сорочинцях (1737). 1781 р. мав хутір (4 хати посполитих) у Сорочинській сотні Миргородського полку.

Максим Федорович (бл. 1740 – ?) – на службі з 1761 р. військовим канцеляристом. У 1771 – 1782 рр. городиський городовий отаман Миргородського полку, згодом бурмістр. Одружений із попівною Романовською з м-ка Манжелії. Сини Антон і Василь.

Семен (1751 – ?) – син значкового товариша Миргородського полку. Грамотний. На військовій службі з 1771 р. Полковий миргородський артилерійський осавул (1783), полковий миргородський артилерійський хоружий. По скасування Миргородського полку вирішив служити далі в російській армії. Поручик (1803 – 1806). Житель м-ка Сорочинців, сорочинський поміщик, 1783 р. мав у Сорочинцях 10 душ чол. ст., 1806 р. – 12 душ. Діти: Федір (1774 – 1780), Григорій (нар. 25.01.1782), Кирило (хрещеним батьком Кирила і Григорія був значковий товариш Яків Золотаревський), можливо, й інші.

Григорій (? – бл. 1830) – сотенний отаман Миргородського полку, значковий товариш (1794), дворянин, житель

м-ка Сорочинців, де мав землю «в урочищі великої Миргородської дороги». Дружина Ярина (Ірина), померла в грудні 1839 р. Мали доньку Маланку (нар. 1798). 1800 р. Григорій Шульженко був «восприємником» Степана – сина сорочинського дворянина Федора Ковалевського.

Василь Панасович – значковий товариш (1830 – 1841), дворянин, житель Сорочинців. Дружина Надія (Надежда), донька сорочинського дворянина Данила Бокітька (шлюб 1821 р.). Мали сина Микиту, який 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі; доньку Агрипину (нар. бл. 1826), яка 1851 р. одружилася в Сорочинцях з дворянином із села Бакумівки Трохимом Даниловичем Івашиною (нар. бл. 1831).

Дмитро Семенович (він же іноді згадується як Сульженко, Шульжевський) – колезький секретар (1809 – 1814), поміщик Миргорода, парафіянин Троїцької церкви. Титулярний радник (1816 – 1830), миргородський повітовий скарбник (1816 – 1833). В 1860-их рр. мав 17 дес. землі біля м-ка В.Сорочинців. Дружина Агафія. Сини: Василь (нар. бл. 1809 р., з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Михайло (нар. бл. 1818, у 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Микола (нар. 1825, «восприємником» був капітан Кирило Носенко; 1836 р. був учнем 1-го класу Миргородського повітового училища), Андроник (1836 р. навчався в тому самому закладі). Дмитро Шульженко був хрещеним батьком дітей миргородського учителя Тимофія Красовського: 1809 р. «восприймав» Якова, а 1814 – Григорія Красовських.

Василь Семенович – близько 1835 – 1837 рр. значковий товариш, мав підданих у м-ку Сорочинцях. Донька Олена.

Захар Семенович – титулярний радник, жив у м-ку Сорочинцях (1837). Мав дочок Ольгу, Софію, N.

Ольга Захарівна (див.: Корольова Ольга Захарівна).

Софія Захарівна (бл. 1830 – ?) – у шлюбі з Павлом Миколайовичем Шершевицьким (див.; поручителем у їхньому шлюбі був О.А.Лук'янович –див.). Мали дітей Миколу, Михайла, Марію.

Шульженківна N – жила на хуторі поблизу с. Яновщини Миргородського повіту.

Шульженки – сусіди Гоголів і Чарнишів. З ними дружили сестри Миколи Гоголя. Про них згадує Ольга Василівна Гоголь, називаючи їх Сульженковими.

Шульженко Михайло Васильович – штабс-капітан, 1850 – депутат комітету нагляду за продажем гарячих напоїв у Миргородському повіті.

Шульженко – директор 1-ї Полтавської гімназії (1875).

Шульженко Микола Михайлович – походив із Гадяча, двоюрідний брат письменниці Олени Пчілки (Косач-Драгоманової). Закінчив Полтавську гімназію (де був товаришем по гімназії майбутнього драматурга М.П.Старицького) й історико-філологічний факультет Київського університету. Був директором колегії П.Галагана, очолював Полтавську гімназію. Служив окружним інспектором Київського навчального округу.

Олександр Архипович (1895, с. Великі Сорочинці – 12.10.1929, м. Лубни) – мав незакінчену вищу освіту, офіцер царської армії, учасник Першої світової війни. З 1918 р. офіцер армії УНР. У 20-их роках жив у с. Горошиному Семенівського району, за часів українізації працював завідувачем Горошинської сільськогосподарської (агрономічної) школи. Здобував освіту в інституті. Діяч УАПЦ в Великих Сорочинцях. 1925 р. увійшов до гуртка невдоволених радянською владою, створеного Ф.Матвійком (див.), за що 1929 р., після розгрому підпільної організації в Сорочинцях, був засуджений до розстрілу. Страчений у Лубенському відділенні ДПУ. Похований на міському цвинтарі, сліди поховання знищені. Реабілітований 1989 р.

Шульженки: Марія Павлівна, Петро Олексійович, Трохим Макарович – розстріляні в Миргороді під час нацистської окупації між 1941 і 1943 рр.

Шульженків хутір існував у XIX ст. в Сорочинській волості.

Літ.: Месяцеслов, 1829. – Ч.2. – С.403; Реестра 1649 г. – С. 259; Из семейной хроники. – С.24; Модзалевский. – Т.2. – С.586; Моргун. – С. 53 – 56; Описи КН. – С.124; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 551, 552; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 165 – 166; Ревегук В. Отамани полтавського краю. – С. 241, 256; Присяга М.п. 1732 р. – С. 33, 100.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 55. – Оп.1. – Спр. 48; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 56 зв. – 57; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 497; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 83 зв.; Спр. 13. – Арк. 1 зв., 75 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 26 зв.; Спр. 185. – Арк. 36; Спр. 186. – Арк. 91 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 26; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 4; МКМ. ОФ. – «Рекрутські набори»; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1830 р. – № 2081.

Шуляк Тиміш – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718).

Шумейки (Шумейченки).

Шумейченко (в публікації О.Бодянського – Шуметченко) Денис – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Шумейко Григорій – козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Шумейко Іван – козак Миргородської полкової сотні, піший (1723).

Шумейко Герасим – козак м-ка Сорочинців (1718). Герасим із братом Григорієм – «можнійші» козаки Сорочинської сотні (1723).

Шумейко Тиміш – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Шумейко Ничипор – козак Миргородської сотні (1718 – 1732).

Шумейко Іван із братом Ничипором – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в м. Миргороді.

Шумейківна Хвеська – убога посполита у Миргороді 1723 р.

Шумейко Іван – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із синами Омеляном, Іваном, Микитою і Панасом мали 1 двір, 4 хати, де жило 5 сімей.

Шумейко Петро Михайлович (1836 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Єрках Кибинської волості, мав 25 десятин землі.

Шумейко Іван Іванович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 20 десятин землі. Гласний Миргородської міської думи (1914). До 1917 р. мав у Миргороді (вул. Лугова, № 55) два невеликих будинки, які за перших років радянської влади були націоналізовані, а 1927 р. денаціоналізовані.

Шумейко Харлампій Іванович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Єрках, мав 17 десятин землі.

Шумейко Петро Іванович (бл. 1859 – ?) – син козака м. Миргорода. Особистий почесний громадянин. Освіту одержав у Миргородському повітовому училищі. Працював учителем початкового народного училища в с. Петрівцях (1877 – 1878), учителем і завідувачем Комишанського двокласного зразкового училища Міністерства народної освіти (1882 – 1890) і Миргородського міського парафіяльного училища. 1897 р. в своєму маєтку в х. Григорівці Комишанської волості (за 2 версти від с. Клюшниківки) відкрив школу грамоти. Житель м-ка Комишні (1907 - 1913), мав 37 десятин землі. Дружина Софія Василівна. В серпні 1907 р. подружжя Шумейків подарувало Миргородському повітовому земству землю, будинок і гроші для будівництва початкового народного училища в х. Григорівці Комишанської волості. Школа була відкрита того самого року.

Шумейко Василь Григорович (1871 – ?) – козак, 1913 р. жив у Миргороді, мав 15 десятин землі.

Шумейко А. – житель Миргородського повіту, 1905 р. був близьким до Української Демократичної партії, Української громади.

Шумейко Семен Тимофійович (1876, с. Єрки – ?) – походив із селян, у 30-х рр. – колгоспник у с. Броварках Лубенського району. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Шумейко Яків Матвійович (1877 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Майлатівщині Миргородської волості, мав 71 десятину землі.

Шумейко Микола Митрофанович (1907, с. Єрки – 20.05. 1938, м. Полтава) – жив у с. Єрках, працював робітником на підприємстві. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Шумейко Іван Якович (1911, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Гаркушинцях. Був заарештований 1 вересня 1933 р., засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Шумейко Юхим Федорович – перший голова колгоспу «Червоний лан» у с. Єрках 1931 – 1932 рр.

Шумейко Калерія Олександрівна – лікарка, у 1950 – 1960-их рр. працювала терапевтом у Миргородській лікарні, згодом завідувала поліклінікою на миргородському курорті.

Шумейків хутір існував між селами Радченками й Підрудою, вимер під час голодомору 1933 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 264; Отчет МУЗУ. – Полтава, 1879. – С. 56; Личный состав. – С. 26; Белогриц-Котляревский. – С. 64, прим. с. 62; Постановления МУЗС 1907 г. – Миргород, 1908. – С. 346 – 347; Список лиц. – С. 1 – 7; Кривошея. Ч.1. – С. 35; Воскобійник О. Повість моїх літ. – К., 2000. – С. 58 – 59; Якименко І. Розвиток освіти в Комишні // П.п. – 2003. – 3 вересня. - № 71; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 553; Швидько. – С. 20, 166, 185; Присяга М.п. 1732 р. – С.22.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп.3. – Спр. 19350. – Арк.2; МКМ.НА. – Тека № 13.

Шумило Іван – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Шутак Грицько – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Шуті (Шутенки).

Шутенко Кіндрат – козак с. Обухівки (1718).

Шуть Петро – «можнійший» козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Грицько, Омелян, Ярош.

Шуть Андрій – середній козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Шутенко Ілля – потіцький сотник Миргородського полку (1754 – 1768).

Шутенко Тихін – сотенний осавул Хорольської сотні Миргородського полку (1765 – 1776).

Шуть Андрій Савович (1877 – ?) – 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 19 десятин землі.

Шутьки (Шутченки).

«Мищенко Шутько» (в публікації 1995 р. хибно – Шубко) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Шутько Іван і Шутченко Хведір – служили в складі «куреня армашов и пушкаров войскових» (1718) у м-ку Сорочинцях.

Шутченко Григорій – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Шутько Сидір – козак Сорочинської сотні (1718); «фурманщик, належний до армат», у м-ку Сорочинцях (1723).

Шутьки Левко, Дем'ян, Харко – козаки Сорочинської сотні, артилерійські служники (1732).

Шутько Пилип Пантелеймонович – 1925 р. став першим головою колгоспу «Широка нива» у с. Великих Сорочинцях.

Шутько В.Ф. – завуч Великосорочинської педшколи 1939 р.

Шутько Яків Іванович (27.11(10.12).1916, с. В.Сорочинці – 19.09.1992, Полтава) – український письменник, поет. Закінчив Великосорочинський педагогічний технікум, вчителював на Миргородщині. Учасник Другої світової війни. 1948 р. закінчив Полтавський педагогічний інститут. Працював педагогом у Полтаві. Член Спілки письменників України з 1950 р. Автор поетичних збірок «Достигання» (1950), «Райдуга над полями» (1954), «На голубій горі» (1961), «З добрим словом» (1966), «Поклик літа» (1971), «Весніє вересень» (1980) та ін.

Щ

Щегульна Марися Антонівна – миргородська бандуристка, дружина Панаса Олексійовича Колісника (див.).

Щедрик Харко – козак Лохвицької сотні Миргородського полку (1649). (В публікації реєстру, либонь, хибно записаний як Щодрик).

Щепетівський (в оригіналі реєстру – Счепетовський) Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Щербаки (Щербаченки).

Щербак Матвій – миргородський полковий обозний (ймовірно, наприкінці XVII або на початку XVIII ст.). Син – Семен, сотенний хорунжий; онук Михайло, сотенний отаман.

Щербак Андрій (поч. XVIII ст.) – військовий товариш (ймовірно, Миргородського полку). За спогадами його правнучки Марії Іванівни Гоголь, був багатим поміщиком. Його донька N одружилася із Матвієм Косярівським (бл.1727 – 1792), дідом Марії Іванівни Гоголь. Андрій Щербак – прапрадід Миколи Гоголя (за материнською лінією).

Щербак Андрій – у 1718 – 1723 рр. отаман с. Петрівців, військовий товариш Миргородського полку. Мав сина Федора і зятів – козаків Андрія, Тихона і Федора.

Щербак Кирик – отаман с. Довгалівки Миргородської сотні (1732).

Щербаненко Охрім – козак куреня с. Черевків Миргородської сотні (1718). Він же Щербак Охрім – козак Миргородської сотні (1732).

Щербак Яків – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732). У реєстрі сотні записаний другим.

Щербак Іван – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1732). У спискові козаків сотні записаний першим.

Щербак Ясько з сином Борисом – 1738 р. козаки-підпомічники малоґрунтові в Миргороді.

Щербак – на військовій службі з 1760 р., значковий товариш Миргородського полку (1779 – 1783).

Щербак Никифор Михайлович (1875 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Шишаках, мав 19 десятин землі.

Щербак Анатолій Терентійович (30.03.1939, м. Миргород – 22.11.1994, м. Полтава) – заслужений художник України (1984), оформлювач полтавських музеїв.

Щербані (Щербаненки).

Щербань Семен – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Щербань (в документі – Счербань) Фесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Щербань Грицько – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Щербаненки Прокіп і Мисько – козаки куреня с. Довгалівки Миргородської сотні (1718).

Щербань Йосип, козак середньої заможності Миргородської полкової сотні (1723).

Щербаненко Гнат – козак Миргородської полкової сотні, піший (1723).

Щербаненко Іван – козак Миргородської полкової сотні (1718), який перейшов у поспільство (1723).

Щербань Степан із братом Іваном – заможні козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Щербаненко Антін із синами Іваном і Омеляном – заможні козаки с. Довгалівки Миргородської сотні (1723).

Щербаненко Гнат – житель с. Довгалівки, козак Миргородської сотні (1732).

Щербаненко Петро – козак Зубівського куреня (1718).

Щербаненко Кирик – козак куреня с. Довгалівки (1718). Щербаненки Кирило і Петро – зубожілі піші козаки с. Довгалівки Миргородського полку (1723). В ревізії села Довгалівки 1738 р. Кирило Щербань записаний як виборний козак, малоґрунтовий; мав синів Микиту й Кирила.

Щербань Іван – козак с. Черевок Миргородського полку, піший (1723).

Щербаненко Степан – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Щербаненко Іван – 1738 р. козак-підпомічник убогий у Миргороді.

Щербань Йосип – житель Миргорода (1750), виборний козак, убогий, разом із сином Борисом, небожем Герасимом, зятем Іваном Токмилом і шурином його Руденком мали 1 двір, 5 хат.

Щербань Карпо – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із матір'ю вдовою Оленою і Шуряком Остапом Зубенком мали 1 двір, 2 хати.

Щербань Іван – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший. Разом із свояком Терешком Бондаренком і сином Семеном мали 1 двір, 2 хати.

Щербань Гнат – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, дуже убогий, піший, разом із зятем Андрієм мав 1 двір, 2 хати.

Щербань (Щербаненко) – таке прізвище в 2-ій пол. XVIII ст. мали жителі Миргорода, брати, сотенні отамани Миргородського полку Данило, Ілля і Яким. 10 листопада 1786 р. 12 «благородных лиц» видали їм свідоцтво на підтвердження того факту, що вони є праправнуками миргородського сотника Григорія Короля (див.). На підставі цього Дворянське зібрання Київського намісництва 8 березня 1787 р. зарахувало їх до дворянського роду Короленків. Відтоді їхні нащадки стали носити прізвище Короленко (див.), а деякі – Короленко-Щербаненко (див.).

Щербань Лука (1743 – ?) – на службі в полку з 1760 р. Значковий товариш Миргородського полку з 1779 р. Мав хутір у 2-й полковій сотні.

Щербань – козак, 1781 р. володів хутором (1 хата) в 2-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Щербань Тимофій Дмитрович – закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1897 р. у сані священика. З 1900 р. на службі в Миргородському повіті: священик Миколаївської церкви в м-ку Слобідці, законовчитель Слобідського початкового народного училища (1901 – 1904) і церковнопарафіяльної школи в Слобідці (1904).

Щербань Пилип Йосипович – ветфельдшер у Миргороді (1906 – 1910).

Щербань Пилип Степанович – до 1917 р. мав у Миргороді (вул. Троїцька, № 3) два невеликих будинки. За перших років радянської влади вони були націоналізовані, а 1927 р. підлягали денаціоналізації.

Щербань Василь – 1938 р. працював секретарем колгоспу «Країна Рад» у Миргороді (на Личанці).

Щербань Іван Пилипович (нар. 9.02.1919, м. Миргород) – повний кавалер ордена Слави.

Щербані – родина в Миргороді (вул. Новопрорізна, № 15), у якій під час війни 1941 – 1945 рр. загинули батько Василь Миколайович і його син Іван.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 263, 267; Клировая книжка. – С. 403; Отчет МУЗУ. – 1901. – С. 86; Описи КН. – С. 123; Швидько. – С. 19, 22, 38, 40, 51; Швидько-2. – С. 79, 89; Присяга М.п. 1718 р. – С. 49.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 2, 5, 7 зв.; МКМ. НА. – Спогади Т.С.Додух. Записав О.П.Джунь. 2007 р.; Там само. – Довідка про сім'ї загиблих у війні; Державний архів Ставропольського краю. – Ф. 52. – Оп. 1. – Спр.159. – Арк. 1 – 2 зв. (Дані О.О.Короленка, жителя м. Харкова).

Щербаті.

Щербатий Корній – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Щербатий (в документі – Счербатий) Харко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Щербатюк Аркадій Олександрович – у 1926 – 1929 рр. командир полку в Миргороді (в правобережній частині). Жив на вулиці Пролетарській (нині Троїцька, 146) у будинку Ф.М. і Л.В.Кирпосенків.

Щербини (Щербиненки).

Щербина Лук'ян – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Щербиненко Роман – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Щербина (Счербина) Іван – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Щербина (Счербина) Кіндра – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Щербиненко Йосип – «придворний» козак миргородського полковника Д.Апостола в с. Попівці Миргородської сотні (1723).

Щербиненко Кирик – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Щербина Яків із сином Семеном – козаки середньої заможності Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Щербина Харко – козак с. Аврамівки Хорольської сотні Миргородського полку (1723), піший.

Щербина Гаврило – міський війт у м-ку Потоках Потіцької сотні Миргородського полку (1723).

Щербина Назар – убогий посполитий у Миргородській сотні 1723 р.

Щербина Омелян (1756 – ?) – значковий товариш Миргородського полку. На службі з 1773 р., в званні з 1778 р.

Щербиненко, козак, 1781 р. був власником хутора (1 хата) в 2-й Миргородській сотні.

Щербинин Михайло Остапович – дворянин, у 1860-их рр. мав 37 дес. землі біля м-ка Хомутця (в урочищі Степ Варварівщина).

Щербина Іван Никифорович – надвірний радник, штатний доглядач Миргородського повітового училища (1888).

Щербина Олексій Васильович – освіту одержав у Полтавській духовній семінарії, в сані священика з 1868 р. Священик Михайлівської церкви в с. Кибинцях (1870 – 1904), законовчитель Кибинського початкового народного училища (1870 – 1901), законовчитель жіночої церковнопарафіяльної школи в с. Кибинцях (1904).

Щербина Сергій Федорович (1891, с. Клюшниківка – ?) – селянин-одноосібник у Клюшниківці, 1931 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Хутір Щербини існував у Попівській волості.

Щербич Іван Олещенко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Щериця Юхим Онуфрійович – закінчив Київський університет св. Володимира. В 1912 – 1913 рр. наставник з фізики й природознавства у В.-Сорочинській учительській семінарії.

Щипченко Хведір – посполитий у с. Обухівці (1723).

Щиріни.

Щирін (іноді Ширін) Зельман – 1913 р. власник заїжджого двору в Миргороді й пивної лавки на базарній площі (там, де нині вхід на територію курорту).

Щирін Хаїм – завідувач торгівлі в Миргороді в 1930-их рр.

Щитинські.

Кирило – 1747 р. канцелярист у лічильній комісії Гадяцької полкової канцелярії.

Данило – корнет, мав двори в слобідці Миколаївці Дніпровського повіту. Дядько Василя Яковича Кованька (нар. 1791), якому перейшов маєток. (Кованьки – рідня Лісницьких і Старицьких).

Іван – поручик (кінець XVIII ст.).

Семен Іванович – фельдшер Миргородського повіту. Закінчив Полтавську фельдшерську школу. В 1888 – 1911 рр. фельдшер Устивицької волості, 1915 р. – у с. Кибинцях.

Іван Іванович (бл. 1872 – ?) – здобув освіту в Полтавській духовній семінарії, з 1898 р. у сані священика. В 1902 – 1904 рр. священик Олександро-Невської церкви в хуторі Полив'яному Баранівської волості Миргородського повіту, законовчитель школи грамоти в цьому хуторі. З 1906 р. законовчитель у Дібрівському початковому народному училищі. В 1911 – 1912 рр. священик Покровської церкви в с. Шахворостівці; був на посаді товариша голови Шахворостівського сільськогосподарського товариства.

Щитинський [И.И.] – земський лікар Миргородського повіту (1916).

Ганна – в 1892 – 1893 рр. була на посаді третьої помічниці вчительки Устивицького початкового народного училища Миргородського повіту.

Щитинський (Щетинський) Андрій Іванович (1879, с. Берестовенька Красноградського району Харківської обл. – 2.06. 1938) – походив із духівництва, мав середню освіту. Жив у Полтаві, священик. 1938 р. був засуджений до розстрілу. Реабілітований 1990 р.

Літ.: Клировая книжка. – С. 424; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 158; 1895. – С. 59; 1905. – С. 226, 298; Адрес-календарь, 1904. – С.16; Модзалевский. – Т.2. – С. 363; Отчет об агрономической помощи. – С.40; Земская медицина. – С. 124 – 125; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 562.

Щостенко – полковий обозний, 1787 р. був власником хутора Крамаревого (5 душ) Миргородського повіту.

Щоточка Василь Давидович – у січні 1927 р. був членом Шахворостівської сільської ради і водночас із цим – секретарем церковної ради в селі.

Щука Павло – міщанин м-ка Яресьок (1732). Либонь, заможний: записаний першим після війта.

Щупи (Щупенята).

Щупеня Василь – городиський сотник Миргородського полку (1712).

Щуп Іван – наказний сотник Городиської сотні Миргородського полку (1723), на час відсутності дійсного сотника Лаврентія Йосифова. (Ці дані взято з публікації Г.Швидько, с.69. Проте в цьому самому документі наказним сотником Городиської сотні 1723 р. названо Івана Жука, с. 69. Оскільки Щупи жили в с. Жуках цієї сотні, можна зробити висновок, що Іван Жук і Іван Щуп – це одна й та сама особа з різними прізвищем і прізвиськом).

Щупеня Левко – отаман с. Жуків Городиської сотні Миргородського полку (1723).

Щупеня Сергій (в публікації Г.Швидько – Шупеня) – посполитий середньої заможності в с. Юрках Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Щупляки.

Щупляк (Шупляк) Хвесько – козак с. Обухівки (1718).

Щупляк Степан із братаничем Тимошем – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723). Тиміш є і в реєстрі 1732 р.

Щупляк Карпо – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Щупляк Юсько – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Щупляченко Василь – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Щури.

Щур Ілляш – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649).

Каленик Кирилович (1856 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Остапівці Березоволуцької волості, мав 19 десятин землі.

Дмитро Павлович – комуніст, активно діяв у перші роки встановлення радянської влади на Миргородщині. 1920 р. був першим головою новоствореного сільського товариства споживчої кооперації в с. Остапівці.

Лідія Дмитрівна – одна з перших комсомолок Миргородського повіту, згодом комуністка. Одружена з Іваном Никифоровичем Бабичем (див.). Жила в Москві, Харкові.

Щусь – керівник повстанського загону, який бл. 1919 – 1920 рр. діяв проти більшовицької влади, здійснював рейди в Миргородському повіті.

Щучки.

Щучка Петро – житель Миргородської сотні (1718).

Щучка Федір – війт с. Панасівки (1718).

Щучка Тиміш – середній посполитий у с. Черевках (1723).

Агафія – убога посполита у м-ку Сорочинцях (1723).

Степан – житель Миргорода (1782), кум миргородської жительки Серафими Грузинівни.

Василь – житель Миргорода (1794), хрещений батько сина миргородського жителя Антона Грузинця.

Хутір Щучки в XIX ст. існував у Петрівській волості.

Ю

Ювженки.

Ювженки Марко й Іван – 1649 р. козаки Багацької сотні Полтавського полку.

Павло Гнатович – до 1937 р. працював учителем української мови та літератури Миргородської школи № 2, згодом – у школі № 7.

Ганна Калістратівна – до 1937 р. працювала учителькою російської мови та літератури Миргородської школи № 2, згодом – у школі № 7. (За іншими даними, це Ганна Ксенофонтівна – вчителька ботаніки в миргородській школі № 2 в 30-х рр. Її чоловік Ювженко в 30-х рр. був завучем школи № 2).

Юзефовичі.

Степан – 1749 р. канцелярист Військової генеральної канцелярії.

Павло – бунчуковий товариш (1787), співвласник міста Іркліїв Городиського повіту.

Іван (1737 – ?) – в 1791 – 1794 рр. священик Параскевіївської церкви в с. Малих Сорочинцях, намісник. Мав підданих у селі.

Юзефовичівна Марфа – 16.01.1794 р. одружилася в с. Малих Сорочинцях із дворянином цього села Іваном Куриленком (Куриленковим).

Яків Іванович (бл. 1785 – раніше 1858) – колезький реєстратор, власник маєтків і селян у м-ку Попівці й у с. Малих Сорочинцях Миргородського повіту. 1825 р. жив у Малих Сорочинцях, де мав 68 душ обох статей. Дружина Варвара Яківна (бл. 1791 – ?). Діти: Микола (нар. бл. 1806 р., з 1819 р. навчався в Миргородському повітовому училищі), Олександр (нар. бл. 1810).

Микола Якович – син Якова Івановича. 1850 – депутат комітету нагляду за продажем гарячих напоїв. Поміщик у с. Малих Сорочинцях, на початку 1860-х рр. мав там 18 душ селян. Титулярний радник, близько 1862 – 1869 рр. мав землі біля Малих Сорочинців: 58 дес. в урочищі Демидковому Озері, 43 дес. в урочищі Велике Озеро, 25 десятин – при Білому Трактирі. Володів також 33 дес. в х. Юзефовича (в дачах м-ка Багачки). Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1857 р. Діти: Никифор, Євген, Андрій, Сергій, Марія.

Никифор Миколайович – син Миколи Яковича. Мав дітей Олександра й Миколу.

Євген Миколайович – син Миколи Яковича. Мав сина Миколу.

Сергій Миколайович (бл. 1861/1868 – ?) – син Миколи Яковича. Дворянин, житель с. Малих Сорочинців. Член Зубівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту (1911), мав 30 десятин землі (1913). Діти: Олександр, Дмитро, Марія.

Юзефович – поміщик у с. Малих Сорочинцях (поч. XX ст.). Мав доньку Яну, яка була одружена з Барабашем, керівником Харківського банку. Продав землю місцевому багатому селянинові Якову Губенкові.

Хутір Юзефовича існував біля с. Малих Сорочинців.

Літ.: ПГВ. – 1858. – № 34. – С.479; Отчет об агрономической помощи. – С. 33; Списки лиц. – С. 1 – 6; Пам'ятки України. – 1993. – № 1- 6. – С.221; Петлюх П., Охріменко В. Свято малого села // Прапор перемоги. – 1990. - № 23. – С.2.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 133. – Арк. 3, 8; Оп. 1020. – Спр. 5995; РДІА. – Ф. 1291. – Оп.2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф.958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. 87 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 153. – Арк. 2-3; Алфавит дач. – Арк. 37, 72, 153.

Юнаки (Юначенки).

Юначенко Ничипір – посполитий у с. Ярмаках (1718).

Юначенко Никифор із синами Микитою і Григорієм – козаки с. Кибинців, піші, зубожілі.

Юначенко Дмитро – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Юревич – власник хутора Юревича, який 1915 р. розміщався за 3 версти на схід від с. Клюшниківки.

Юренки.

Прокіп і Василь – козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Юрієвич Іван – священик («презвитер») Свято-Троїцької церкви м. Миргорода (1723). Мав у Миргороді будинок і фільварок. Ймовірно, був сином священика Юрія Івановича, який правив у цій церкві раніше – 1718 р.

Юрки.

Юрко – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

«Мартин, Юрків брат» – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

У 30-их рр. ХХ ст. біля с. Кибинців існував виселок Юрки – землянки, куди радянська влада силоміць виселяла розкуркулених селян-середняків.

Прізвище Юрко збереглося на Миргородщині до ХХІ ст.

Юровські.

Юровський Г.Ц. – 1907 р. мав будинок із телефоном у селищі Сагайдаку.

Юровський Аврам Гесович – міщанин, у 1902 – 1910 рр. утримував у м-ку Комишні поштову станцію. Служив у єврейському молитовному будинку в Комишні (1901).

Юрченки.

Юрченко Гаврило – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Олексій – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718).

Хвесько, Стецько і Данило – козаки Миргородської сотні (1718).

Яків із братом Федором – «можні середні» козаки Миргородської полкової сотні (1723).

Макар – «можнійший» козак с. Петрівців (1723).

Данило із братом Федором – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Улас із братом Якимом – «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Прокіп із братом Василем – заможні козаки Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Степан – «можний середній» козак с. Мальців Миргородського полку (1723).

Юрченко (Юр'єв) Кирило з двома синами Іванами – заможні козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Лаврін – отаман с. Тройняків Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Михайло – 1723 р. отаман с. Борисівки Городиської сотні Миргородського полку. Мав братів Степана і Романа.

Йосип – заможний посполитий у Миргороді (1723).

Нестір – посполитий середньої заможності в Миргороді (1718 – 1723).

Хвесько – убогий посполитий у Миргороді (1718 – 1723).

Василь – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Тиміш – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Сидір і Грицько – жителі с. Обухівки, козаки Сорочинської сотні (1732).

Матвій – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Грицько, Степан, Улас – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Пилип із братами Мартином і Василем – 1738 р. виборні козаки в с. Кибинцях, малоґрунтові.

Улас – 1738 р. виборний козак у с. Зуївцях, малоґрунтовий.

Василь – козак куреня с. Мальців (1718). Василь, «можнійший» козак с. Мальців Миргородського полку, отаман села (1723). Василь із синами Петром і Грицьком – 1738 р. виборні козаки в с. Мальцях, малоґрунтові.

Ясько – 1738 р. козацький підсусідок у с. Ярмаках. (В публікації Г.Швидько його прізвище записане як Ярченко).

Пилип – житель Миргорода (1750), козак-підпомічник, убогий, піший, мав 1 двір, 1 хату.

Юрченко – значковий товариш Миргородського полку (1783).

Панас – 1827 р. унтер-офіцер інвалідної команди (м. Миргород).

Юрченки – подружжя, служили за життя М.Гоголя в Яновщині: Петро – кухар, Настя – покоївка Марії Іванівни Гоголь. Були живі 1898 р.

Михайло Остапович – козак, близько 1863 – 1869 рр. мав 14 дес. землі в х. Юрченків (у дачах м-ка В.Сорочинців). Хутір існував до ХХ ст.

Федір Михайлович (1859 – ?) – міщанин, 1913 р. житель х. Довгалівки Сорочинської волості, мав 18 десятин землі.

Захар Іванович – козак, 1915 р. мав цегельню в с. Малих Сорочинцях.

Юрченко З. – житель с. Довгалівки, у 1920-их рр. член церковної ради УАПЦ в селі. Був заарештований 9 грудня 1929 р., звинувачений в українському націоналізмі, але за рішенням Особливої наради при колегії ДПУ 2 березня 1930 р. був звільнений з-під варти.

Василь Якович (1889, с. Зуївці – ?) – колгоспник колгоспу ім. Сталіна, жив у с. Зуївцях. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 8 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Павло Григорович (1899, с. Комишня – 3.01. 1938) – колгоспник у с. Комишні, 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований помертно 1989 р.

Марія Трохимівна (1899, с. Зуївці – ?) – колгоспниця в Зуївцях. Була заарештована 3 липня 1941 р., засуджена за ст. 54 до 7 р. позбавлення волі. Реабілітована 1992 р.

Юрченко (на прізвисько Ґава) – селянин, заможний господар у с. Довгалівці, близько 1930 р. був розкуркулений, виселений з хати. Подальша доля невідома.

Юрченко Іван Никифорович – староста с. Довгалівки (1942 – 1943).

Юсенко Лаврентій – 1725 р. дійсний сотник Городиської сотні Миргородського полку.

Юскевич Іоанн – 1765 – 1781 рр. ієрей Святомиколаївської церкви м-ка Сорочинців. Мав доньку Вассу (1791 р. була «восприємницею» новонародженої дитини в Сорочинцях).

Юфи.

Юфа Борох Янкелевич – миргородський купець 2-ї гільдії, гласний Миргородської міської думи (1874, 1881).

Юфа Авігдер Янкелевич – староста єврейського молитовного будинку в Миргороді (1899 – 1917 рр.). 1913 р. мав у Миргороді на Дворянській вулиці торгівлю хлібом-зерном. До 1917 р. володів у Миргороді (вул. Дворянська, № 4) двома добротними будинками, які за перших років радянської влади були націоналізовані.

Юфа Шевель Євелевич – житель Миргорода, купець, у 1904 – 1913 рр. агент страхового товариства «Росія» в Миргороді. Володів взуттєвими магазинами, зокрема, на базарі й на вулиці Воскресінській. Мав на базарі магазин шапок і капелюхів, торгував галантерейними товарами. Після встановлення радянської влади виїхав із Миргорода, за часів непу повернувся. 1926 р. був заарештований, подальша доля невідома.

Юфа Хаїм Борухович (Борохович) (1876, Миргород – 31.10.1937, м. Тобольськ) – син миргородського купця, житель Миргорода, за радянських часів був висланий до Омської області, де в другій половині 1930-их рр. працював десятником будівельної дільниці Вагайського райвиконкому. 10 вересня 1937 р. був заарештований і за вироком трійки Омського УНКВС був розстріляний 31 жовтня 1937 р. в м. Тобольську. Реабілітований 1956 р.

Юфа Вульф Наумович (1904, Миргород – 1943) – був призваний на війну Полтавським міським військкоматом. Служив у армії стрілком у званні рядового. Пропав безвісти 1943 р.

Юхименки. (Пор. також: Юхимовичі).

Юхименко Мусій – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Демид – козак Миргородської полкової сотні, зубожілий, піший (1723).

Гнат – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Мав сина Андрія.

Павло – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Степан – козак куреня с. (Малих) Сорочинців (1718). Виборний козак у с. (Малих) Сорочинцях, мало ґрунтовий (1738).

Василь – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Василь Федорович – козак, в 1860-их рр. мав землю в дачах м-ка Хомутця: 13 дес. в урочищі Степ Маринівщина, 3 дес. в урочищі Острів.

Дмитро Терентійович (1833 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 18 десятин землі.

Кирило Васильович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Хомутці, мав 16 десятин землі.

Степан Степанович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Біликах Зубівської волості, мав 25 десятин землі.

Іван Пилипович (бл. 1858 – ?) – козак, житель с. Зубівки, церковний староста Зубівської церкви Архістратига Михайла (1902). 1913 р. мав 45 десятин землі.

Іван Іванович – козак, церковний староста Параскевіївської церкви с. Малих Сорочинців (1902).

Никифор Семенович – козак, у 1904 – 1910 рр. – волосний старшина Зубівської волості.

Никифор Степанович (бл. 1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 15 десятин землі.

Андрій Олексійович (1870 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Малих Сорочинцях, мав 25 десятин землі.

Микола Оврамович (1880 – ?) – козак, 1913 р. жив у Малих Сорочинцях, мав 16 десятин землі.

Василь Никифорович (1883, с. Малі Сорочинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Малих Сорочинцях. 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Микита – заможний селянин с. Зубівки, 1921 р. був розстріляний комуністичною владою як заручник за вбивство в Зубівці невідомими особами 14 червня 1921 р. члена комнезаму Богині. Майно було конфісковане.

Йосип – заможний селянин с. Зубівки, 1921 р. був розстріляний комуністичною владою як заручник за вбивство в Зубівці невідомими особами 14 червня 1921 р. члена комнезаму Богині. Майно було конфісковане.

Яків Іванович (1893, с. Зубівка – 1940, м. Воркута) – селянин с. Зубівки, мав початкову освіту. Після 1917 р. жив у Миргороді. Переслідуваний радянською владою (арешти 1927, 1932, 1937 рр.). 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі, висланий до Сибіру, помер 1940 р. у Воркуті. Реабілітований 1965 р. Мав сина Івана.

Іван Якович (нар. 1920, Миргородщина) – син Якова Івановича. З 1921 р. жив у Миргороді. Згодом доля закинула його на Кольський півострів, до Костянтинівки, потім знову повернувся до Миргорода. Остерігаючись репресій з боку радянської влади, родина 1943 року виїхала за кордон. Із 1944 р. – в Німеччині, де працював робітником. З 1954 р. – в м. Торонто. Після 1989 р. часто приїздив до Миргорода, допомагав власним коштом миргородським організаціям Товариства української мови ім. Т.Шевченка та Народного Руху України (придбання оргтехніки). Дружина – Любов Юхименко.

Юхимовичі (див. також: Єфимович).

Юхимович Марко Юхимович (1754 – ?) – походив із української шляхти, почав службу в Миргородському полку 1768 р. військовим товаришем, служив також 1786 р.

Юхимович (Юхименко) Ярема – дійсний сотник Остап'ївської сотні Миргородського полку (1716 – 1725). До 1716 р. володів с. Зубанями Остап'ївської сотні, яке надав йому миргородський полковник Д.Апостол. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). В 1724 – 1725 рр. був посланий командиром над миргородськими козаками до Сулацької фортеці. 1729 р. згадується як померлий.

Юхимович-Золотаревський Федір Андрійович – сорочинський дворянин, 21 січня 1812 р. одружився з сорочинською дворянкою Марією, донькою військового товариша Павла Пищимуки. (Див. також: Золотаревські). Марія жила в Сорочинцях також 1816 р.

Юхни (Юхненки).

Юхненко Лесько – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Юхно Степан із сином Остапом – козаки с. Савинців Сорочинської сотні (1723).

Юхненко Яцько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Юхненко (Ухненко) Кирик – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Юхно С.С. – продовольчий комісар Сорочинського волосного ревкому (з лютого 1918 р.).

Юшканцев Яків Григорович (1902 – ?) – із 1927 р. служив у органах держбезпеки. В 1930-х рр. – сержант, служив начальником Миргородського райвідділу НКВС (після Чалого). Допускався грубих перегинів у роботі, безпідставно заарештовував багатьох миргородців, зокрема, й партійних і радянських керівників, за сфабрикованими звинуваченнями. 1938 р. був нагороджений знаком почесного чекіста.

Юшки.

Юшка (Юшко?) Хведір – житель Миргородської сотні (1718).

Юшко Василь Ілліч (1897, с. Зуївці – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. Житель с. Зуївців, служитель культу. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Юшко Марія Степанівна – миргородська бандуристка, в 1960-их рр. керувала гуртком бандуристів у Миргородському районному будинку культури.

Ющенки.

Це прізвище походить від власного імені Юхим (Юсько). При публікуванні козацьких реєстрів XVII – XVIII ст. дослідники, трапляється, цим андронімом хибно відтворюють інші прізвища, а саме: 1) Йощенко (в рукописах Іощенко), похідне від імення Іосько (Йосип), де сполучення літер Іо помилково сприймається як літера Ю; 2) Ященко (в рукописах Іащенко) – похідне від імені Ясько (Яків), де сполучення літер Іа теж неправильно прочитане як Ю. Тому при генеалогічних пошуках варто враховувати інформацію щодо всіх трьох прізвищ.

Ющенко (в публікації О.Бодянського – Ященко) – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ющенко (в документі – Юсченко; либонь, це Іосченко, тобто Йощенко) Гарасим – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649).

Семен і Фесько – козаки Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Василь – козак м-ка Сорочинців (1718), записаний третім після курінного отамана.

Андрій – козак у с. Савинцях Сорочинської сотні (1718).

Матвій із синами Йосипом і Степаном – «можні середні» козаки с. Сорочинців (нині с. Малі Сорочинці) Миргородської сотні (1723).

Ющенки Роман, Іван, Тарас – козаки Зуївського куреня Миргородської сотні (1718), записані першими після отамана. В компуті 1723 р. зафіксовані Ющенки, «можні середні» козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723): Роман із сином Дем'яном; Іван, Тарас. Тарас Ющенко є також у реєстрі 1732 р. (На нашу думку, в даному випадку прізвище Ющенко може бути хибним прочитанням прізвища Іощенко (див.: Йощенко).

Михайло і Прокіп із сином Григорієм – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Олексій – козак Устивицької сотні Миргородського полку, помер у поході раніше 1723 р. Вдова Параска, убога.

Леонтій із братом Андрієм – «можні середні» козаки с. Мальців Миргородського полку (1723).

Леонтій, Улас, Ярема – заможні посполиті в Миргороді (1723).

Фесько – 1723 р. шинкар у шинку миргородського полковника Д.Апостола в с. Савинцях Сорочинської сотні.

Юхим і Семен – заможні посполиті у с. Олефірівці (1723).

Ющенко (Йощенко?) Мирон – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Олексій – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Пилип і Яків – козаки Миргородської сотні, жителі м-ка Хомутця (1732).

Андрій і Корній – жителі с. Попівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Яків – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Гринько (Григорій) – отаман с. Обухівки Сорочинської сотні (1732).

Федір – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Хома й Іван – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1732).

Ярема – цехмистр шевського цеху в м-ку Шишаках (1732).

Олексій Іванович (1888, м. Глухів – 19.05. 1938, м. Полтава) – походив із селян, мав середню освіту. У 30-х рр. жив у Миргороді, працював на курорті. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Михайло Григорович (1913, с. Шахворостівка – ?) – із службовців, мав незакінчену вищу освіту. Працював учителем у с. Шахворостівці. 1948 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Я

Яблонські.

Терентій (згадується також як Яблоновський) – був військовим суддею, з грудня 1638 р. – миргородський полковник (1638). За участь у повстанні Якова Остряниці проти польської шляхти, після поразки козаків під Лубнами (1638) Миргородський полк, за ухвалою сейму, було скасовано, а його полковника Т.Яблонського силоміць пострижено в ченці.

Петро – козак Лубенської сільської сотні Миргородського полку (1649). Мав зятя Василя, козака Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Омелян – козак Гадяцької сотні Полтавського полку (1649).

Федір – козак Бірківської сотні Полтавського полку (1649).

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 268, 291, 298; Кривошея В. Генеалогія українського козацтва. Нариси з історії козацьких полків. – Т.1. – С.99; Полтавська область. – С. 629.

Явдаки (Явдаченки). Пор. також: Євдак, Євдоченки.

Явдак Іван Степанович – міщанин у Миргороді, старшина ремісничої управи (1899 –1903).

Явдаченко Ф. – учасник хору Троїцької церкви м. Миргорода (20-30-і рр. ХХ ст.).

Явдаченко Ан. – член загону Кирпоти (див.) у Миргороді (1918 р.). Страчений миргородською ЧК навесні 1919 р.

Явдаченко Микола Іванович (18.12.1908, Миргород – ?) – миргородський бандурист. Жив на вулиці Троїцькій (нині № 70). Навчався гри в миргородських бандуристів Павла Коробки й Івана Скляра. Учасник Миргородської капели бандуристів (20-і рр.), з якою мандрував Україною. Працював у філармоніях, виступав дуетом із дружиною Марією Кіндратівною Шевченко. Під час війни жив у м. Омську, виступав із концертами на фронті, в тилу. Часто виступав разом із бандуристкою А.Яшною. З 1953 р. жив у м. Челябінську, в палаці культури тамтешнього тракторного заводу створив ансамбль бандуристів.

Явори (Яворови).

Явір Федір – заможний посполитий («з мужиків») у Миргороді (1718 –1723). 1727 р. універсалом миргородського полковника Павла Апостола переданий «у слуги около дому» пану Мусієві Зарудному, колишньому миргородському сотникові.

Явір Максим – житель Миргорода (1750), козак, мав підсусідка Онопрія Ріпченка.

Явориха Варка – жителька Миргорода (1750), належала до розряду козаків-підпомічників, убогих, кінних. Разом із дівером Максимом і невісткою Домною мали 1 двір, 3 хати. Варка мала підсусідка Лавріна Сорокотягу.

Явори (вони ж Яворівські) Яків, Омелян, Семен – миргородські козаки, 1783 р. продали свій вишневий садок у Миргороді «на Портянках» дворянинові Іллі Одешелідзе, «в смежности с жилым двором» останнього.

Яворів Петро – козак, житель Миргорода, 1830 р. володів землею по дорозі з Миргорода до с. Овнянки й біля Неїжкового озера.

Яворів (Яворов) Василь Данилович – талановитий комедійний актор, у 1930-х рр. активний учасник самодіяльного драматичного театру при клубі 17-го Держмлина в Миргороді. В 1942 – 1943 рр. грав у виставах Миргородського українського театру ім. М.Старицького. За фахом чоботар.

Урочище Яворівщина в 1920-их роках ще було на східній околиці Миргорода, приблизно в районі церкви Всіх Святих (Малої церкви), де поворот до вул. Довге Озеро.

Літ.: Розсоха Л. Яворівщина – казка давнього Миргорода // Прапор перемоги. – 2021. – 26 березня. – № 12. – С. 5.

Явтух-Павличевський Симон (див.: Явтушенко Симон).

Явтушенки (пор. також: Євтушенки).

Явтушенко Іван – у червні 1693 р. війт м. Миргорода.

Степан – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Андрій Якович (? – можливо, раніше 1858) – полковник, власник маєтку в с. Малих Сорочинцях. 1898 р. справа роду Явтушенків про дворянство перебувала на розгляді в Герольдії.

Іван Мусійович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Матяшівці Яреськівської волості, мав 25 десятин землі.

Іван Максимович (1872 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Бутовому Петрівської волості, мав 26 десятин землі.

Явтушенко Симон Тимофійович (1890, ін. дані: 3.01.1893 – 1946) – протоієрей Української Автокефальної Православної церкви. (Дослідник В.Ревегук називає його також Явтухом-Павличевським). Уродженець Богодухівського

повіту Харківської губернії. Походив із селян. Батько – Тимофій Йосипович, мати – Марфа Іванівна. Мав брата Олександра, сестер Наталю і Мотрону. Освіта вища – закінчив педагогічний факультет Харківського університету; незакінчена музична освіта. Колишній офіцер царської армії. Брав участь у визвольних змаганнях українського народу 1917 – 1921 рр. Учасник повстання проти гетьмана Скоропадського 1918 р. на ст. Ромодан. Служив у Армії УНР. Із 1922 р. – благовісник, протоієрей УАПЦ. 1922 р. переїхав до Миргорода. У 20-х рр. ХХ ст. був настоятелем Воскресінської і Троїцької церков м. Миргорода, зробив ці церкви автокефальними. Палкий патріот України, талановитий і самозреченний проповідник. У 1922 – 1926 рр. був шість разів заарештований ЧК, перебував у тюрмах у Миргороді, Полтаві, Лубнах, Харкові. Зокрема, був заарештований 7 березня 1927 р., засуджений Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР за ст. 58-10 Кримінального кодексу УСРР до 2 р. позбавлення волі. Покарання відбував на Соловках. Особливою нарадою при Колегії ДПУ 29 березня 1929 р. засланий до Уралу терміном на 3 роки. Всього в ув'язненні перебував протягом 14 років. Власного житла не мав, у Миргороді жив у найманих помешканнях. Зокрема, 1924 р. квартирував у Мотрі Іванівни Демидовської (жила поблизу Воскресінської церкви, нині провулок Заливний, 12). Після звільнення 1933 року жив на Донбасі. Під час німецької окупації займався створенням парафій УАПЦ на Сході та Півдні Украї-ни: в 1941 – 1942 рр. – у м. Нікополі, у селищі Велика Лепетиха Херсонської області, 1943 р. – в Первомайському районі Миколаївської області. За спогадами миргородців, близько 1941 р. приїздив до Миргорода, розповідав, що живе в автокефальному монастирі й уже посвячений у єпископи. Виїхав на Захід у березні 1944 р. Тяжко хворів, лікувався в госпіталі в Чехії. Радянською владою був силоміць репатрійований до Радянського Союзу. Життя діяча закінчилося на Харківщині. Реабілітований 1989 р. Про особисте життя відомо (з розповідей миргородців), що його першою дружиною була красуня-попівна Таїсія, набагато молодша від чоловіка. Друга дружина – Антоніна (Ніна) Михайлівна (1903 р.н.), родом із с. Попівки, що на Миргородщині.

о. Симон Явтушенко. 1920-і роки.

Явтушенко Дем'ян – учасник хору миргородської церкви Іоанна Богослова (1925).

Явтушенко Антон Трохимович – поліцай у с. Овнянці (1942 – 1943).

Явтушенко І. – в 1924 – 1926 рр. член Миргородської філії спілки селянських письменників «Плуг».

Літ.: Списки лиц. – С. 1 – 6; Ревегук В. З історії УАПЦ на Полтавщині в перші роки її існування // ПЄВ. – 1998 / 1999. – Число 5. – С.43; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 100, 129 – 130; Реабілітовані історією. – Кн. 4. – С. 57; Репресовані діячі УАПЦ. – С. 112 – 113; hptt://poltava-repres.narod.ru/cerkva/biogr_dovid.htm

Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – ІІ, 18806. – Арк. 9.

Ягодинець (тобто, Яготинець, із Яготина ? – Л.Р.) Семен – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Язборовський Інокентій – намісник Сорочинського Святомихайлівського монастиря (влітку – восени 1742 р.).

Язловські.

Язловський (Павловський) Феоктист (див.: Павловські).

Язловський Петро – син священика з м. Глухова, 1794 р. «исправлял дьячковскую должность» в церкві с. Портянок Миргородського повіту. Кум місцевої родини Ростовських.

Яйченко Фесько – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Якименки. (Див. також: Якименко-Комишан).

Якименко Кирик (Кирило Попівський, Кирило Якимович) – 1649 р. сотник «сотні Кирика Попівського» (тобто, Попівської сотні) Миргородського полку. Був сотником також 4-ї Миргородської сотні в 1654 – 1655 рр. 1651 р. якийсь Кирило був наказним миргородським полковником на час відсутності дійсного полковника Матвія Гладкого. Можливо, це був Кирило Попівський-Якименко. Мав доньку Марію, одружену з Дем'яном Андрійовичем Виприском, товаришем Лохвицької сотні.

Якименко Симон – козак Миргородського полку (1649).

Гришко – козак сотні Кирика Попівського Миргородського полку (1649).

Андрушко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Мисько – козак Миргородської сотні (1718).

Василь із синами Корнієм, Мартином і Герасимом – «можні» козаки с. Обухівки Сорочинської сотні (1723).

Тимофій – козак с. Попівки Миргородської сотні, помер раніше 1723 р. Його вдова Марія з дорослими синами Йосипом, Іваном і Панасом 1723 р. жила в Попівці.

Федір, Яків – убогі посполиті в Миргороді (1723).

Павло – заможний посполитий у с. Кибинцях (1723).

Дмитро – в 1729 – 1730 рр. війт Остап'ївської сотні Миргородського полку.

Якименко Ярема (див.: Якимович Ярема).

Дмитро – остап'ївський війт (Миргородського полку) в 1729 – 1730 рр.

Якименко Іван – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Антон – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Михайло – житель с. Гаркушинців, козак Миргородської сотні (1732).

Якименко Стецько – козак куреня с. Біликів (1718); житель с. Біликів, козак Миргородської сотні (1732). Степан і Прокіп Якименки 1738 р. – виборні козаки в с. Біликах, малоґрунтові.

Іван – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ясько з братами Іваном і Панасом – 1738 р. виборні козаки в с. Попівці, малоґрунтові.

Дмитро – козак 2-ї Миргородської сотні (1782).

Гаврило Лукич (бл. 1741 – 15.10.1819, м-ко Яреськи) – житель Яресьок, козак, яреськівський отаман. Згодом дворянин, корнет (1793 – 1819). Дружина Агафія (бл. 1766 – 1818, Яреськи). Діти: Устина (нар. 1793, «восприємниця» – Марія Галяхівська); Артем (нар. бл. 1812, «восприємником» був поміщик, надвірний радник Петро Косярівський); Антон. Був близький до оточення родини Трощинських.

Павло – дворянин у м-ку Сорочинцях, мав доньку Ярину (нар. 1811).

Якименко (Єкименко) – 1827 р. управитель маєтку Марії Іванівни Гоголь у с. Василівці.

Андрій Романович – дворянин, у 1860-их рр. мав 51 дес. землі біля м-ка Багачки (в урочищі Осняги). У 1870-их рр. його спадкоємці мали 53 дес. в х. Романенка (в дачах Багачки).

Лазар Павлович – козак, близько 1862 – 1877 рр. мав 127 дес. землі в дачах м-ка Багачки.

Іван Максимович – козак, у 1863 – 1865 рр. мав 47 дес. землі в х. Якименка (в дачах м-ка Попівки, неподалік від с. Тригубівки). Хутір існував до перших десятиліть XX ст.

Іван Лазарович (бл. 1838 – ?) – купець у Миргороді й Миргородському повіті (1885 – 1890). 1913 р. жив у м-ку Багачці. Власник 186 десятин землі в повіті.

Василь Якович (бл. 1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Підкруглому Багачанської волості, мав 54 десятини землі.

Василь – козак, із 1892 р. – опікун Багачанського початкового народного училища.

Данило – службовець Миргородської повітової земської управи, 1891 р. мав 12 р. служби.

Данило Андрійович (1845 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Якимовому Багачанської волості, мав 36 десятин землі. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1899 р.

Антон Андрійович – житель Миргорода, 1864 р. канцелярський службовець, виконував обов'язки столоначальника кримінального столу Миргородського повітового суду. Колезький реєстратор; миргородський міський голова (1886 – 1888). Член Миргородської повітової земської управи (1891). Мав чин губернського секретаря (1897 – 1904). Опікун богадільні при Миргородській повітовій земській управі (1899 – 1903). Земський повітовий гласний (1897). Миргородський міський уповноважений (1904). 1906 р. – член правління Миргородського товариства взаємного кредиту. Член миргородського товариства допомоги бідним (1910). 1916 р. мав у центрі міста (вул. Гоголівська, № 115) велику садибу на 1200 кв. сажнів, з 2 будинками, сараєм і коморою. Також мав добротний будинок на вул. Дворянській, № 6-б, який за перших років радянської влади був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований.

Гнат Оврамович (1853 – ?) – козак, 1913 р. житель х. Плетенихи Миргородської волості, власник 30 десятин землі.

Юхим Омелянович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, мав 24 десятини землі.

Федір Карпович (1861 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Середньому Багачанської волості, мав 16 десятин землі.

Михайло Данилович (бл. 1864 – ?) – козак, житель м-ка Слобідки, закінчив Миргородське повітове училище. Працював учителем Багачанського (1883) та Слобідського (1884) початкових народних училищ Миргородського повіту. З 1890 р. учитель Шарківщинського народного училища, 1907 р. – учитель-завідувач цього закладу. Мав у власності 21 десятину землі (1913).

Омелян Васильович (1865 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Широкій Багачанської волості, мав 24 десятини землі.

Дмитро Данилович (1866 – ?) – 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 22 десятини землі.

Яків Васильович (1879 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Широкій Багачанської волості, мав 20 десятин землі.

Іван Дем'янович (1879, с. Гаркушинці – ?) – на початку 30-х рр. житель Полтави, працівник райлісгоспу. 22 березня 1933 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1989 р.

Іван Гнатович (1881, с. Дібрівка – ?) – колгоспник у с. Дібрівці, був заарештований 1937 р., засуджений 1939 р. до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Григорій Іванович (1884 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Вовків Попівської волості, мав 26 десятин землі.

Гнат Гаврилович (20.12.1884, с. Попівка – 8.01.1938) – заможний селянин (15 дес. землі), мав початкову освіту, був одним із організаторів парафії УАПЦ в Попівці, 1926 р. стояв на чолі церковної громади. 1931 р. його майно влада розпродала як «куркульське», а його самого мали вислати за межі України. Щоб уникнути вислання, виїхав на Донбас. Після повернення до Попівки 1935 р. вів одноосібне господарство. У грудні 1937 р. був заарештований органами НКВС, через 12 днів засуджений до розстрілу за контрреволюційну агітацію. Розстріляний у Лубенській в'язниці. Реабілітований 1989 р. Дружина Марія Єрмолаївна, діти Андрій, Євдокія.

Якименко – 1913 р. закінчив 7 класів Миргородської чоловічої гімназії.

Якименки – заможні миргородці, на початку – в першій чверті ХХ ст. мали заїжджий двір у Миргороді (був розміщений на території сучасної садиби по вул. Незалежності, 10).

Якименко – житель Миргорода початку ХХ ст. Близько 1920 р. в колишньому його будинку (очевидно, націоналізованому) було відкрито міську амбулаторію, де протягом певного часу приймав хворих лікар І.А.Зубковський.

Юхим Гнатович (1894, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у с. Дібрівці, 1932 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1989 р.

Гнат Михайлович (1896, сел. Ромодан – ?) – у 40-х рр. житель Ромодану, чоботар майстерні, 1949 р. був засуджений за ст. 54 до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1993 р.

Василь Юхимович (1897, с. Дібрівка – ?) – селянин-одноосібник у Дібрівці, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Раебілітований 1990 р.

Микита Юхимович (1903, с. Дібрівка – ?) – селянин-одноосібник у Дібрівці, 1930 р. був засуджений до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Іван Михайлович (1906, с. Гаркушинці – ?) – селянин-одноосібник у Гаркушинцях. Був заарештований 1 вересня 1933 р., засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Петро Юхимович – начальник поліції в с. Ярмаках (1942 – 1943).

Літ.: Памятная книжка, 1865. – С. 96; Постановления МУЗС. – 1891. – С. 15; 1899. – С. 4; Отчет МУЗУ. – 1885. – С. 122; 1894. – С. 134; 1908. – С. 94; Барвинский. – С. 144; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 575, 576; Швидько-2. – С. 81, 91; Зубковський І.А. Дні мого життя // Ваше превосходительство! – К., 2008. – С. 91; Репресовані діячі УАПЦ. – с. 114; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23, 29; Кривошея. Енциклопедія. – С. 779.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 137. – Арк. 175 зв.; Спр. 139. – Арк. 51 зв.; Спр. 190. – Арк. 24 зв.; Спр. 192. – Арк. 87 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 32.

Якименко-Комишани. (Див. також: Якименки, Комишани).

Якименко-Комишан Данило Васильович – колезький реєстратор, у 1864 – 1865 рр. мав 27 дес. землі в м-ку Попівці (в урочищі За Подолом).

Якименко-Комишан Єлисей Данилович (бл. 1862 – ?) – дворянин, син колезького реєстратора. Закінчив Миргородське повітове училище. Працював учителем у початкових народних училищах Миргородського повіту: з 1880 р. – в Яреськівському й Багачанському, в 1883 – 1884 рр. в Устивицькому, в 1887 – 1911 рр. – у Комишанському.

Якименко-Комишан Георгій Данилович (ін дані – Дем'янович) – з 1906 р. на службі в Миргородському повітовому земстві. В 1910 – 1915 рр. фельдшер у м-ку Багачці.

Якимовичі. (Пор. також: Акимовичі, Якименки).

Якимович Кирило (він же Якименко Кирик) – у січні 1654 р. був сотником Снітинської сотні Миргородського полку. В липні 1655 р. миргородський сотник; був сотником 4-ї миргородської сотні. Прибічник миргородського полковника Григорія Лісницького. Помер раніше 1688 р.

Пилип – хорольський сотник Миргородського полку (березень 1658).

Михайло – священик Троїцької церкви с. Бакумівки Миргородської сотні (1718 – 1732).

Якимович – осавул, 1723 р. одержав у власність с. Обухівку (нині Велика Обухівка), куди перевіз селян із інших місць.

Ярема (? – раніше 1730) – остап'ївський сотник Миргородського полку. Володів с. Зубанями Остап'ївської сотні, яке одержав за універсалом миргородського полковника Д.Апостола.

Іван (1 пол. ХІХ ст.) – колезький асесор у Миргородському повіті. Мав синів Якова і Василя.

Якимовичева Марія Іванівна – дружина колезького асесора, 1865 р. вдова. В 1860-их рр. мала землі в околицях Миргорода: 22 дес. на Сукачевій Балці, 13 дес. – в урочищі «Біля Москалихи» (в 1-ій частині миргородських полів).

Яків Іванович (бл. 1830 – ?) – 1871 р. майор, 1899 р. відставний майор, житель Миргорода. Член Дворянської опіки Миргородського повіту (1871). До 1917 р. мав добротний будинок на вул. Больничній, № 3 (перед будинком Верхацьких), який за перших років радянської влади був націоналізований, а 1927 р. – денаціоналізований. Мав сина Олександра.

Яківці.

Яковець Омелько – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718).

Якобовиць Герман Іванович – миргородський міський землемір (1905 – 1908).

Якобовські (див.: Якубовські).

Яковенки. (Пор. також: Якубовичі, Якубовичі-Барло).

Тиміш – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Іван – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Марко – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Семен – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Григорій – кошовий отаман, очолював запорожців під час походу до Криму у липні 1697 р., біля Кизикермена.

Тиміш – хорольський сотник Миргородського полку (1712).

Хведір і Василь – козаки Миргородської сотні (1718).

Левко – бурмистер м-ка Сорочинців (1718).

Тиміш – сотник Устивицької сотні Миргородського полку (1718 – 1723). Він також – Якубович Тимофій, Якубович-Барло Тимофій (див.). Ймовірно, він є батьком Максима Тимошенка (див.) – устивицького сотника (1722). Тиміш мав також синів Василя і Степана.

Яцько – козак Шишацької сотні (1718), записаний серед перших осіб сотні; він же Яків із сином Федором – «можнійші» козаки Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Його син Федір Якович став шишацьким сотником (див. нижче).

Карпо – козак Хомутецького куреня (1718).

Карпо – дворянин миргородського полковника Д.Апостола (1722).

Тарас із сином Савкою – «можнійші» козаки с. Слобідки Миргородського полку (1723).

Ярема – козак куреня с. Ярмаків (1718). Микита і Ярема з «сестренцями» Іваном і Матвієм – заможні козаки с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Юхим із братом Іваном – заможні козаки Хорольської сотні Миргородського полку (1723).

Григорій – «можній середній» козак с. Милюшок Миргородського полку (1723).

Тихін – «можнійший» козак с. Савинців (1723). Мав синів Лук'яна, двох Іванів, Матвія.

Гнат – 1723 р. паламар у Покровській церкві с. Обухівки Сорочинської сотні.

Стецько – дяк у школі при Покровській церкві с. Перевозу Шишацької сотні Миргородського полку (1723). Ймовірно, це син священика цієї церкви Якова Богаченка.

Тишко (Тимко?) – козак Миргородської сотні, житель м-ка Хомутця (1732).

Кирик і Тишко – жителі с. Савинців, козаки Сорочинської сотні (1732).

Степан – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Яковенки Гаврило і Яків – козаки Багацької сотні М.п. (1732).

Яковенки Василь і Микита – жителі с. Ярмаків, козаки Миргородської сотні (1732).

Роман – козак Говтв'янської сотні Миргородського полку (1732).

Ярема з синами Василем і Дмитром – 1738 р. виборні козаки в с. Єрках, ґрунтові.

Федір – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1718 – 1732).

Федір Якович (за даними В.Кривошеї, Ількович) – на військовій службі в Миргородському полку з 1722 р. Значковий товариш Миргородського полку (1735 – 1738). Брав участь у дербентському, царицинському, коломацькому, кримському (1735), очаківському походах. Шишацький сотник Миргородського полку (23.03.1738 – 1765). Абшитований полковий осавул. 1741 р. володів шинком у м-ку Шишаках; 1764 р. мав хутір поблизу с. Перевозу. 1781 р. його спадкоємці володіли хутором (9 хат) у Шишацькій сотні. Мав синів Івана і Павла.

Павло Федорович – син шишацького сотника, 1766 р. значковий товариш Миргородського полку, згодом військовий товариш.

Іван Федорович (1727 – ?) – син шишацького сотника Миргородського полку. На службі в полку з 1743 р. значковим товаришем. 1759 р. брав участь у Прусському поході. З 1766 р. – військовий товариш. 1773 р. служив у Миргородській лічильній полковій комісії. Згодом – миргородський полковий осавул. По скасуванні Миргородського полку (1783) не виявив бажання служити далі в російській армії. Мав підданих – 15 душ чол. ст. (1783). 1786 р. як свідок підписав свідоцтво про шляхетне походження шишацького роду Горіздри.

Петро (1733 – 17.01.1791) – син полкового осавула Миргородського полку. Ймовірно, молодший брат Івана Яковенка. Житель м-ка Шишаку Миргородського полку. На службі в полку з 1757 р., 1758 р. – значковий товариш. В 1766 – 1783 рр. військовий товариш Миргородського полку. В походах не був. По скасуванні Миргородського полку пішов із військової служби. Мав чин титулярного радника (1791). Помер у м-ку Шишаку.

Олександр (1747 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1778 р. Мав звання військового товариша (1778 – 1783). У військових походах не був.

Яків (1761 – ?) – 1783 р. служив «зверх комплекту» сотенним отаманом Миргородського полку.

Яковенки, одержали свідоцтво про права дворянства від 1792 р.

Іван Іванович – губернський секретар (1830 – 1834), поміщик м-ка Шишаку Миргородського повіту. Сини Андронік, Киріяк, Іван.

Григорій – 1837 р. колезький реєстратор, жив у Миргородському повіті.

Андронік Іванович – син Івана Івановича, 1831 р. мав чин колезького реєстратора.

Киріяк Іванович (1823, м-ко Шишак – ?) – син Івана Івановича. Його хрещеним батьком був дідич, прапорщик Георгій Лапа-Данилевський. 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Киріяк – 1836 р. був учнем 1-го класу Миргородського повітового училища.

Остап Миколайович – дворянин у м-ку Шишаках. 1864 р. разом із братом Феодосієм Миколайовичем мали 33 дес. землі в х. Яковенків (на Шишаччині, біля с. Андріївки). Дружина – Варвара Журомська, яреськівська міщанка (шлюб 1827 р. в м-ку Яреськах).

Григорій Павлович – колезький реєстратор у Миргородському повіті. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1854 р. Його діти: Юхим, Іван, Анастасія, Пульхерія, Марія.

Феодосій Павлович – колезький секретар, 1864 р. його спадкоємці мали 16 дес. землі в х. Яковенків.

Яковенкова Уляна Іванівна – вдова чиновника VI класу, 1864 р. мала 96 дес. землі в х. Яковенків.

Іван Іванович (? – 1875) – житель м-ка Шишаків. Закінчив Полтавський кадетський корпус. Учасник оборони Севастополя 1854 – 1855 рр. під час Кримської війни, герой і інвалід війни. Мав звання майора. По закінченні війни був військовим суддею в Херсоні. З 1858 р. у відставці, жив у Шишаках. Із 1868 р. служив у Брест-Литовській фортеці. Помер у Варшаві в шпиталі після ампутації ноги. Дружина Авдотія Іванівна виховала в Шишаках семеро дітей: Володимира, Валентина, Євгена, Анатолія, Марію, Ольгу, Лідію. Родина Яковенків дружила з Гоголями.

Іван Іванович, капітан, і Федір Іванович, губернський секретар, – 1864 р. мали разом 111 дес. землі в х. Яковенковому, що в дачах с. Андріївки (Бузової).

Іван Григорович – надвірний радник, 1860 р. мав 51 дес. землі в с. Андріївка (Бузова).

Митрофан Йосипович – виконувач обов'язків бухгалтера в Миргородському повітовому скарбництві (1888).

Федір – син померлого чиновника, 1869 р. навчався в Миргородському повітовому училищі за рахунок земства.

Володимир Іванович (18.04.1857, ін. дані 13.06. 1857, м. Херсон – 13.01.1923, м-ко Шишаки) – дворянин, син Івана Івановича. Його хрещеною матір'ю була Ольга Василівна Гоголь-Головня (див.: Яновська О.В.). Лікар, громадський діяч. До 10-річного віку жив у м-ку Шишаках. 1867 р. вступив до першого класу Полтавської гімназії, згодом навчався в інших навчальних закладах у Бресті. 1875 р. вступив на математичний факультет Петербурзького університету, з другого курсу перейшов на медичний факультет, згодом вступив до медико-хірургічної академії, яку закінчив 1881 р. На початку 80-х рр. був членом народницької організації «Чорний переділ» і співредактором однойменної газети. З 7 листопада 1883 р. земський лікар у Шишаках. В 1884 – 1888 рр. працював лікарем у психіатричній лікарні у Твері. В січні 1889 р. виїхав за кордон, удосконалював своє професійне вміння в Парижі у клініці Пастера, в лабораторії професора Мунке. Працював у Рязані, Петербурзі. 1893 р. заснував і по 1906 р. очолював під Москвою, в с. Покровсько-Мещерському психіатричну лікарню принципово нового, гуманістичного спрямування (нині це Московська обласна психіатрична лікарня ім. В.І.Яковенка). Професор, автор підручників із медицини. З 1906 р., пішовши у відставку, знову жив у Шишаках (х. Бутова Гора). Був обраний почесним членом Миргородського товариства земських лікарів. Опікун Шишацького змішаного початкового народного училища (1914). Голова Шишацького сільськогосподарського товариства (1914), власник 29 десятин землі (1913). У власному господарстві 1912 р. займався виготовленням татарської черепиці за прогресивною технологією. Організовував медичне обслуговування на фронті під час Першої світової війни. 1917 р. знову жив у Шишаках. Навесні 1920 р. відкрив у своїй садибі першу в Україні оздоровницю для вчителів. Помер, захворівши на тиф, коли допомагав хворим. Похований на Бутовій горі в Шишаках. Його некролог написав миргородський лікар І.А.Зубковський. Приятелював із А.П.Чеховим, В.Г.Короленком. 1919 р. лікував у своєму будинку в Шишаках В.Короленка. Мав синів Всеволода (автор спогадів про В.Короленка) і Мстислава (помер 1938 р. в Шишаках; мав доньку Міру Яковенко, авторку книжки «Володимир Іванович Яковенко» – М., 1994).

Валентин Іванович [6.10 (11.11) 1859, Бутів хутір біля м-ка Шишаків – 7.03 (20.03) 1915 (інші дані – 1910)] – син Івана Івановича. Культурно-освітній, діяч, літератор, журналіст, книговидавець, публіцист, перекладач, земський статистик. Закінчив гімназію в м. Більському Седлецької губернії, вступив до Московської технічної школи, потім до Московського університету. Через два роки перейшов до Петербурзької медико-хірургічної академії, яку не закінчив. У кінці 70-х рр. брав активну участь у нелегальних народницьких гуртках. За це 1879 р. був ув'язнений, засланий до Архангельської губернії. Повернувся до Москви 1890 р. Протягом життя заарештовувався 14 разів. Займався літературною і видавничою діяльністю, відстоював права української мови. В прогресивній періодичній пресі («Отечественные записки», «Северный вестник») виступав з аналізом соціально-економічного розвитку країни. Працював завідувачем статистичного відділу в Петербурзькому губернському земстві (1894 – 1901). Був висланий в Україну під гласний нагляд. Протягом деякого часу (в проміжку 1891 – 1913 рр.) жив у Шишаках. Кілька разів В.Яковенка судили за видання творів прогресивних письменників. Яковенко – автор кількох біографій (Т. Шевченка, М.Гоголя, Б.Хмельницького та ін.) у виданнях Ф.Павленкова. Написав кілька статей в Енциклопедичному словнику Ф.Брокгауза й І.Єфрона на тему російської географії. Член Петербурзького Добродійного Товариства з видання корисних і дешевих книжок для українського населення. У Миргородському повіті володів 20 десятинами землі (1913). Помер від запалення легенів. Похований у Шишаках. Дружина – Олександра Олександрівна. Мав двох дітей, один із них Борис.

Євген Іванович [1865 (інші дані – 1863), м-ко Шишаки – 26.08.1943, м-ко Шишаки] – дворянин, син Івана Івановича. Лікар. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1898 р. Учасник молодіжної організації «Студентської Спілки». За деякими даними, був у групі Олександра Ульянова, яка готувала замах на царя Олександра III. Був заарештований за підпільну діяльність. Відбував покарання в тюрмі, потім у Східному Сибіру. Навчався в Швейцарії, згодом у В'юрцбурзькому університеті, склав екзамени в Казанському університеті. Одержавши диплом лікаря, близько 1905 – 1917 рр. працював лікарем у Херсоні. 1913 р. жив у Полтаві. В Миргородському повіті мав 18 десятин землі (1913). Протягом 1923 – 1943 рр. займався науковою й викладацькою роботою. Професор кафедри гігієни Московського медичного інституту. Автор монографії «Медична статистика». Редагував журнал «Гигиена и эпидемиология». Похований у Шишаках на Фурманівському цвинтарі. Дружина – Віра Семенівна (? – 1923), лікар, померла, рятуючи хворих на тиф. Діти: Муза, Павло, Іван.

Анатолій Іванович – найменший син Івана Івановича. Народився в Шишаках. Навчався в Петербурзькій медико-хірургічній академії, яку не закінчив. За студентських років брав участь у заборонених гуртках, через що перебував під наглядом поліції. 1898 р. організував у Шишаках споживче селянське товариство. Помер у Шишаках у молодому віці.

Марія Іванівна (1851 – ?) – донька Івана Івановича. Одружена з майором у відставці Леонардом Подфіліпським. Дітей не мали. Похована в Шишаках.

Лідія Іванівна – донька Івана Івановича. Народилася в м. Бресті, жила в Шишаках. Була в шлюбі з В.Григорьєвим (одружилися на початку XX ст.) – сільським учителем із Шишаків. Померла в Шишаках у другій половині 40-х років.

Ольга Іванівна – найменша донька Івана Івановича. Народилася в м. Бресті. Одружена з Олександром Йосиповичем Піснячевським, лікарем-психіатром. Жили в м. Новгороді, літо проводили в Шишаках. Мали дітей: Івана (одружився з Оленою Миколаївною Биковою, мали сина Олександра), Олександра, Ірину, Ольгу.

Юхим Григорович – син Григорія Павловича. Дружина Афанасія Петрівна. Діти: Ганна, Федір. Юхим доводився родичем Феофану Федоровичу Макаренку (див.).

Федір Юхимович (1859 – після 1913) – син Юхима Григоровича, дворянин. Відзначився як герой Шипки під час російсько-турецької війни 1877 – 1878 рр., за що був нагороджений орденом Св. Георгія. Житель Миргорода, судовий пристав, надвірний радник (1907 - 1913). Член Миргородської повітової училищної ради (1913). Миргородський повітовий земський гласний (1907 – 1910), гласний Миргородської міської думи (1914 – 1916). Причетний до створення Миргородського курорту (1916 р. входив до першого складу курортної комісії). 1913 р. у відставці, власник 302 десятин землі в Миргородському повіті. Дружина Любов Василівна. Жили в Миргороді, на вул. Троїцькій, № 28. За перших років радянської влади їхній не надто заможний будинок був націоналізований, але 1927 р. підлягав денаціоналізації. Діти: Віктор, Олександр, Олена. Федір Юхимович був хрещеним сином Софії Феофанівни Макаренко (див.), яка заповітом подарувала йому 352 дес. землі й садибу в х. Макаренковому. По смерті Софії (1913) переїхав до її хутора, але потім повернувся до Миргорода, купивши в графа О'Рурка чудовий будинок. У Ф.Яковенка зберігалася незакінчена картина Т.Шевченка «Весілля на Макаренковому хуторі», написана 1845 р., яку він продав антиквару М.М.Соколовському.

Яковенко Олена Федорівна – донька Федора Юхимовича. Закінчила інститут, мала звання домашньої наставниці. В 1911 – 1913 рр. вчителька німецької мови в Миргородській жіночій гімназії Н.Грановської. В шлюбі з Амвросієм Аміреджибі, жили в Миргороді, мали доньку Ніну (нар. бл. 1920 р., у шлюбі Рудакова). За радянського часу Олена тяжко бідувала, була змушена продавати антикварні речі зі спадщини. Деякі рідкісні старовинні речі від Олени Федорівни Аміреджибі 1929 року придбав Миргородський краєзнавчий музей.

Феодосій Євдокимович – надвірний радник, завідувач господарства Миргородського громадського зібрання (1908).

Яковенко – на початку XX ст. житель Миргорода. Його будинок із садком і розарієм був на Сорочинській вулиці, перед повітовим судом, що неподалік від Успінського собору.

Яковенко Любов – 1916 р. мала в центрі Миргорода (вул. Гоголівська, № 124), поблизу р. Хоролу, садибу в 600 кв. сажнів, будинок, флігель, амбар, сарай.

Яковенко – начальник мобілізаційного відділу Миргородського повітового військкомату (лютий 1921 р.).

Яковенки – до Другої світової війни жили в Миргороді на правому березі Хоролу (нинішня адреса – вулиця Троїцька, № 21/87).

Яковенко [Г.И.] – 1920 р. один із перших передав до новоствореного Миргородського музею старовинні речі та інші експонати.

Яковенки – на початку XX ст. заможна родина в Миргороді, на передмісті Харківці, в провулку Запорізькому. За радянської влади їхній будинок було реквізовано, на його базі створено богадільню (тодішній провулок Партизанський, 2; нині на території богадільні розміщений санаторій «Слава»).

Яковенко Марія Іванівна – 1916 р. мала в Миргороді, на передмісті Харківці велику садибу: 1187 кв. сажнів, новий будинок, сарай. За перших років радянської влади цей її будинок (за тодішньою адресою пров. Запорізький, № 3) був націоналізований, а 1927 р. денаціоналізований. Згодом провулок Запорізький був названий Партизанським.

Яковенки – на їхньому хуторі Яковенщині Яреськівської волості за перших років радянської влади було створено сільськогосподарську комуну, яку розігнали і спалили озброєні селянські повстанські загони. Згодом, 1922 р. на її базі миргородськими комсомольцями (Слуцьким та іншими) було створено комсомольську сільськогосподарську комуну «Червоний Юнак».

Яковенко – начальник мобілізаційного відділу Миргородського повітового військового комісаріату (лютий 1921 р.).

Хутори Яковенків і Яковенщина існували в Яреськівській волості.

Літ.: Роспись чиновных особ. – С. 190; Реестра 1649 г. – С.261, 265; Энциклопедический словарь. Изд. Ф.А.Брокгауз, И.А.Ефрон. – Т.XLI-а. – СПб., 1904. – С.606; Отчет МУЗУ. – 1885. – С.81; Отчет благотворительного общества. – С.117; Отчет Миргородской городской управы за 1915 г. – С.VI; Списки дворян, 1913. – С.9; Постановления МУЗС. – 1915. – С.459; Списки лиц. – С. 1 – 6; Зубковський І. Видавець Валентин Яковенко // Комсомолець Полтавщини. – 1969. – 4 листопада. – № 130; Шевченківський словник. – Т.2. – С.403 – 404; Описи КН. – С.157; Полтавщина. – С.989; Реєстр 1744 р. – С.23; Віленський Ю. Лікарська слава України // Людина і світ. – 1995. – № 1-2. – С.35; Кривошея. – Ч.1. – С. 44, 45; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 95; Шишаччина. – С. 73 – 80, 179; Присяга М.п. 1718 р. – С. 148, 154; Присяга М.п. 1732 р. – С. 25.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 1 – 11; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 393 зв.; Ф. 736. – Оп. 1. – Спр. 92. – Арк. 2 зв., 4 зв., 20, 63 зв. – 64; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 13. – Арк. 1 зв.; Спр. 23-а. – Арк.13; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 185. – Арк. 49 зв.; Спр. 193. – Арк. 39; МКМ. НА. – Копія листа В.І.Яковенка до І.А.Зубковського; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1840 р. – № 2080; МКМ. НА. – Лист Слуцького до А.Ф.Баки; Заповідник-музей М.В.Гоголя. – Науковий архів. – Тека № 97.

Яковенченко Хвесько – козак Шишацької сотні (1718). (Либонь, із роду Яковенків – див.).

Яковець (див.: Яківці).

Якович Григорій – сотник в м-ку Устивиці близько 1660 р.

Яковлеви.

Яковлєв (тобто, син Якова, Яковенко) Григорій – 1666 р. міщанин Миргорода першого розряду, мав у місті на посаді, на р. Хоролі водяний млин «о двух колесах» і «толчею об одном колесе, а в ней пять толкачей».

Яковлєв (Яковлевич) Василь – намісник Преображенської церкви м-ка Сорочинців (1718).

Яковлев Омелько – житель м-ка Сорочинців, цехмістр ковальського цеху (1732).

Яковлев Петро – 1738 р. «за писаря правлячий» у Хорольській сотні Миргородського полку.

Григорій Васильович – генерал-майор (1861 – 1884). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1871 – 1874). Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1854 р. Близько 1857 р. купив маєток дідича Д.А.Трощинського в м-ку Яреськах, який вважався середньопомісним. Разом із дружиною Варварою Олександрівною в 1860-их рр. мали значні землі: в х. Дмитріївка 621 дес., в с. Андріївка (Бузова) 395 дес., у дачах с. Федунки 50 дес., у яреськівських дачах (урочища Безводне, Дмитрюківщина, Бутове, Високе та ін.) 418 дес. Мали цегельню, винокурню, в якій 1861 р. було вироблено понад 20 тис. відер горілки. Сини – Олександр, Василь, донька Катерина.

Олександр Григорович (? – раніше 1913) – син Григорія Васильовича, штаб-ротмістр. Дружина – Марія Миколаївна (успадкувала маєток Василя Григоровича Яковлєва). Діти: Григорій (нар. бл. 1879), Володимир (нар. бл. 1880), Євгенія (нар. бл. 1878, в шлюбі Василенко). Діти (всі разом) володіли в Миргородському повіті 607 десятинами землі.

Яковлєва Марія Миколаївна – дворянка, поміщиця у Яреськах до 1917 р. 1913 р. вдова штаб-ротмістра. Мала в Миргородському повіті 836 десятин землі (1913). Її маєтком управляв С.Сукач. 1919 р. на її землі в Яреськах була утворена шкільна трудова комуна, яка розвалилася з приходом денікінців.

Василь Григорович – син Григорія Васильовича. Дворянин, освіту здобув в училищі правознавства. Землевласник Миргородського повіту, жив у Яреськах. Колезький асесор (1884), колезький радник (1913). Полтавський губернський земський гласний (1907 – 1910). Миргородський повітовий гласний (1886 – 1910). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1884, 1888, 1902 – 1904, 1911 – 1913). Жив також у м. Снітині Лубенського повіту. Його маєток у Миргородському повіті (825 дес. землі) успадкувала вдова штаб-ротмістра Марія Миколаївна Яковлєва. Восени 1917 р. його землі були відібрані селянами.

Григорій Олександрович (бл. 1879/1880 – ?) – син Олександра Григоровича, дворянин, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав у Миргородському повіті 205 десятин землі.

Володимир Олександрович (бл. 1880/1883 – ?) – син Олександра Григоровича, дворянин, 1913 р. жив у м-ку Яреськах, мав у Миргородському повіті 205 десятин землі.

Яковлев Василь Якович – після 1874 р. управитель маєтку дідички Софії Феофанівни Макаренко (див.) у х. Макаренковому біля м-ка Устивиці. За фахом землемір. Після невдалих стосунків із Софією, незважаючи на відписані йому 250 дес. землі, виїхав на Кавказ, де одружився з грузинкою. Потім повернувся, але невдовзі помер (після 1913 р.). Відписані йому Софією землі перейшли до його вдови з сином, які жили в Полтаві.

Яковлев – цим прізвищем був названий колгосп ім. Яковлева в с. Почапцях у 1930-их рр.

Літ.: ПГВ. – 1861. – № 26. – Ч. неофиц. – С. 191; Памятная книжка. – 1875. – С. 132; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 42, 74; 1887. – С. 22; Малорос. книги. – С. 65, 67; Списки дворян, 1913. – С. 9, 10; Списки лиц. – С. 1 – 6; Швидько-3. – С. 44.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 486. – Оп. 5. – Спр. 363. – Арк. 66 зв. – 68; Алфавит дач. – Арк. 1, 54, 156 та ін.

Якубенки.

Якубенки Мисько, Фесько й Опанас – козаки полкової сотні Миргородського полку (1649).

Якубовичі. (Пор. також: Яковенки, Якубовичі-Барло).

Якубович Омелян – на службі в Миргородському полку з 1732 р. Білоцерківський сотенний писар (1740 – 1751). Із 1757 р. значковий товариш Миргородського полку. Власник 5 підданих у м-ку Білоцерківці. У шлюбі з Катериною, донькою остап'ївського сотенного писаря Захара Павлова.

Якубович Ілля – козак у с. Мальцях (1763).

Якубович – козак, 1787 р. був власником хутора (1 хата) в 1-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Якубович Олександр Мартинович – із 1861 р. колезький асесор. Окружний начальник державних маєтностей Миргородського повіту (1858 – 1862).

Якубович – чиновник особливих доручень для спостереження за порядком у волостях Миргородського повіту (1864).

Якубович – пристав у Миргородському повіті. 18 грудня 1905 року він заарештував у Великих Сорочинцях місцевого агітатора Григорія Безвіконного, що стало приводом до початку селянського повстання в селі.

Якубовичі-Барло.

Якубович-Барло Тимофій Якович (він же Якубович Тимофій, Яковенко Тиміш) – у вересні 1694 р. устивицький сотенний писар Миргородського полку. Устивицький сотник (1711 – 1719, 1723); у липні 1731 р. – наказний устивицький сотник.

Якубович-Барло Василь Тимофійович – син Тимофія Яковича. Устивицький сотник (1737).

Якубович-Барло Степан Тимофійович – син устивицького сотника, мав звання військового товариша Миргородського полку.

Якубович-Барло Іван Степанович – значковий товариш Миргородського полку (XVIII ст.).

Якубович-Барло Федір Іванович – син значкового товариша. Служив у Миргородському полку, з 1784 р. одержав абшит зі званням військового товариша.

(У с. Слобідці є урочище Барлівщина).

Якубовські.

Якубовський – миргородський полковий канцелярист (1780), із жовтня того самого року – значковий товариш Миргородського полку.

Данило Якович (1757 – ?) – був на службі в Миргородському полку з 1772 р. В 1782 – 1783 рр. військовий товариш Миргородського полку. У походах не був. Одержав абшит 1785 р. зі званням бунчукового товариша. 1791 р. – миргородський поштмейстер. Жив також у м-ку Сорочинцях. Знайомий із сорочинським лікарем М.Я.Трохимовським, 1791 р. став хрещеним батьком дитини кучера, який служив у Трохимовського. Знайомий Ганни Матвіївни Трощинської-Долгової (див.).

Михайло Вікторович (27.09.1898, м. Миргород – не раніше 1958) – українець. Із 10-літнього віку працював за наймом мулярем. В листопаді 1917 р. вступив у Миргороді до Першого червоногвардійського загону харківських паровозобудівних робітників. У січні 1918 р. – член Миргородської ради селянських і вояцьких депутатів. Член комуністичної партії з 18 березня 1918 р. Брав участь у боях проти петлюрівців. До 1922 р. працював на партійно-радянських посадах, агітатором. Із лютого 1920 р. по липень 1921 р. – голова ревкому волосного виконавчого комітету в Миргороді. З серпня 1921 по серпень 1922 р. – райпродкомісар Сахновщинського району Полтавської губернії. В 1922 – 1925 рр. – студент робітфаку Харківського сільськогосподарського інституту. З 1931 р. – директор радгоспу в Херсоні. Служив на керівних посадах сільськогосподарських установ в Одесі. З серпня 1941 р. – політрук на фронті; лікувався в госпіталі. Військове звання капітан. До 1946 р. був на керівних посадах у армії. З 1946 по 1956 р. – на керівних посадах у сільському господарстві. Персональний пенсіонер республіканського значення. 1958 року жив у Одесі.

Якубовський Х.Д. – випускник XI випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Якубовський (Якобовський) Еміль Августович (1888, Київська область – ?) – німець, із робітників, малописьменний. У 30-х рр. жив у Миргороді, працював канатником у промартілі «Перемога». 1938 р. був засуджений за ст. 54 за антирадянську агітацію до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Якубовський – житель Миргорода, репресований 1938 р. Доводився братом (ймовірно, зведеним) Якову Степановичу Герасименкові, заступникові начальника промартілі ім. Менжинського в Миргороді.

Ялинський Іван – за даними дослідника В.Кривошеї, миргородський полковий писар у 80-х рр. XVII ст. та в 1696 – 1701 рр.

Ялові.

Яловий Федір – козак Сенчанської сотні Миргородського полку (1649).

Яловий Михайло Омелянович (5.06.1895 – 1937; за ін. даними, 4.06.1895 – 3.11.1934) – український письменник, літературний псевдонім Юліан Шпол. Народився в с. Дар Надежди Полтавської обл. (нині Сахновщинського району Харківської обл.). Навчався в Миргородській гімназії (закінчив 1916 р.), згодом у Київському університеті. Член УПСР, згодом – партії боротьбистів, з 1920 р. – член КП(б)У. Перший президент літературної організації ВАПЛІТЕ, був близький до М.Хвильового. В його літературному доробку: збірка поезій «Верхи» (1923), роман «Золоті лисенята» (1929), п'єса «Катина любов, або Будівельна пропаганда» (1928), сценарій фільму «Василина» («Бурлачка», 1928). Заарештований 1933 р. Засуджений до розстрілу 9 жовтня 1937 р. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Яловий М. – на початку березня 1917 р. очолив Миргородську повітову просвітницьку комісію (створену в рамках Миргородського громадського комітету).

Літ.: Реестра 1649 г. – С.277; З порога смерті. – К., 1991. – С.482 – 484; Архівний збірник. – Полтава, 1998. – С. 275.

Ямник Петро – пасічник «пані Павловой Апостоловой» (Феодори Миколаївни) у Сорочинській сотні (1744).

Яндульський Броніслав Леонтійович (1911, Донецька обл. – ?) – поляк, мав середню освіту, в 30-х рр. жив у Миргороді, працював на маслозаводі. 1938 р. був засуджений за ст. 54 до 10 р. позбавлення волі. Реабілітований 1957 р.

Яневський-Яневич Павло Платонович – «нижчу» освіту одержав 1909 р.; із 1910 р. – секретар Зубівського сільськогосподарського товариства Миргородського повіту.

Яненки.

Яненко Федір – заможний козак с. Ярмаків Миргородського полку (1723).

Федір – належав до розряду цехових у м-ку Яреськах (1732).

Степан – 1738 р. убогий козак у с. Біликах.

Петро Михайлович (1925, с. Марченки – ?) – із селян, житель с. Марченків. 1950 р. був засуджений за ст. 54 до 25 р. позбавлення волі. Реабілітований 1955 р.

Янкевичі.

Олександр Юхимович – 1841 р. «прикомандирован» до Петровського Полтавського кадетського корпусу.

Іван Антонович – 1833 р. поручик, суддя Миргородського повітового суду (1833 – 1850). Сини: Прохор, Олександр, Яків. Указ Герольдії про надання дворянства Янкевичі одержали 1848 р.

Прохор Іванович (? – не пізніше 1907) – син Івана Антоновича. Служив чиновником особливих доручень при Міністерстві народної освіти. Дійсний статський радник. Поміщик у х. Тригубиці (Тригубівці, Трегубівщині) Попівської волості. На початку 1860-х рр. мав 35 душ селян у м-ку Комишні й х. Тригубівці. У 1864 – 1865 рр. мав 162 дес. землі в х. Трегубівщині. Був живий 1884 р.

Олександр Іванович (? – не пізніше 1907) – син Івана Антоновича. Закінчив Харківський університет. Член Харківської судової палати. Дійсний статський радник (1902). Поміщик Миргородського повіту, на початку 1860-х рр. мав 24 душі селян у Комишні й Тригубівці. В 1860-их рр. мав 126 дес. землі в х. Тригубівці й 74 дес. – при х. Янкевича (недалеко від Комишні). Володів землею в х. Слобідці, що поблизу Комишні (1891). 1902 р. жив у м-ку Комишні. Дружина Софія Михайлівна (згадується 1886 р.). Сини Сергій, Василь.

Яків Іванович – син Івана Антоновича, поміщик Миргородського повіту, поручик. На початку 1860-х рр. мав 26 душ селян у м-ку Комишні й х. Тригубівці (Тригубиці), що в дачах с. Попівки. Близько 1864 – 1870 рр. мав 101 дес. землі у дачах с. Черевків і 22 дес. у дачах с. Зуївців; спадкоємці його дружини мали 3 дес. землі. 1896 р. жив у с. Зуївцях.

Будинок Янкевича в с. Зуївцях. Поч. XX ст.

Василь Якович (бл. 1859/1861 – раніше 12.06.1916) – дворянин, син Якова Івановича. Поміщик у с. Зуївцях (1886 – 1916). Власник економії в Зуївцях, 469 десятин землі в Миргородському повіті, цегельні (з 1890 р.) в урочищі Зарубайки поблизу с. Зуївців, на якій у 1907 – 1915 рр. працювали 4 робітники. Його житловий будинок був на південно-західній околиці с. Зуївців (зберігся до сьогодні). Губернський секретар (1896), депутат дворянства Миргородського повіту (1913). В 1915 – 1916 рр. виконував обов'язки предводителя дворянства Миргородського повіту. Дружина Софія Олексіївна (? – після 1916).

Сергій Олександрович (бл. 1859 – ?) – син Олександра Івановича. Дворянин, поміщик Миргородського повіту, постійно жив у Полтаві. У 1889 – 1913 рр. служив на платній посаді члена Полтавського відділення Державного дворянського земельного банку. 1913 р. – колезький радник. Власник 150 десятин землі в Миргородському повіті (1913). Член Добродійного товариства видання корисних і дешевих книжок для українського населення. Земський гласний Миргородського повіту (1886, 1900, 1904 – 1910). Почесний мировий суддя Миргородського повіту (1902 – 1904). В 1895 – 1906 рр. опікун Тригубівського початкового народного училища Попівської волості. Член Миргородської повітової оціночної комісії (до 1909 р.), член повітового земського зібрання (1911 – 1913).

Василь Олександрович (бл. 1862 – ?) – син Олександра Івановича. Дворянин, здобув вищу освіту. Жив у м-ку Комишні і в м. Полтаві. Є дані про його проживання в м-ку Попівці (1896). Земський гласний Миргородського повіту (1898 – 1900, 1904 – 1906). 1913 р. жив у Миргороді. Член повітового земського зібрання в 1911 – 1913 рр. Завідувач чайної в Комишні (1898 – 1900). Власник 90 десятин землі в Миргородському повіті. Мав сина Олександра. Можливо, Василя стосується наступна інформація:

Янкевич В. – член Української Демократичної партії (1905) в Миргородському повіті, близький до Української громади.

Хутір Янкевича (те саме, що х. Тригубівка) на поч. XX ст. існував у Попівській волості.

Літ.: Месяцослов. – 1833. – Ч.2. – С. 316; Дворянский адрес-календарь, 1897. – с. 254; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 78; 1886. – С. 24; 1899. – С. 4; 1903. – С. 232; Список дворян. – С. 781; Отчет Благотворительного общества. – С. 118; Адрес-календрь, 1900. – С. 3, 19; Списки дворян, 1913. – С. 9; Врачебно-санитарная хроника. – С. 104; Списки лиц. – С. 1 – 6.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 7 зв.; РДІА. – Ф. 1291. – Оп.2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф. 1034. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 33 зв.; Алфавит дач. – Арк. 49, 66 зв., 123.

Янки.

Янко Іван – посполитий середньої заможності в с. Обухівці (1723).

Янко Андрій – посполитий у с. Попівці (1723).

Янко – 1781 р. його підданий мав хутір (2 хати) в другій Миргородській сотні Миргородського полку. (Пор.: Янченко).

Янків хутір існував у Попівській волості; у 20-х рр. XX ст. входив до складу Стовбинської сільської ради.

Янкуліо Ольга Василівна (бл. 1859 – ?) – дворянка, дружина дійсного статського радника, 1913 р. жила в м-ку Хомутці, мала в Миргородському повіті 298 десятин землі.

Яновські (Гоголі-Яновські, Гоголі).

Гоголь Остап (? – 9.01.1679) – гіпотетичний предок роду Гоголів-Яновських; родом із Волині. До 1648 р. був ротмістром «панцерних» козацьких загонів (важка кавалерія) у польському війську. Кальницький полковник (з 1648), подільський полковник (1654 – 1659), могилівський полковник (1674 – 1676). У липні 1659 р. полк О.Гоголя відзначився у бою українського війська проти російського війська під Конотопом. Прибічник гетьманів І.Виговського, П.Тетері, згодом – гетьмана П.Дорошенка. Правобережний наказний гетьман (1674 – 1679, за іншими даними 1671 – 1674). Помер ченцем Києво-Межигірського монастиря, в якому й похований. Мав двох синів, які навчалися у вищому навчальному закладі Львова; один із синів загинув 1671 р. під час оборони фортеці Могилева. Остап Гоголь – імовірний предок роду Гоголів-Яновських. [Дослідник В.Кривошея подає синодик із розписом роду подільського полковника Остапа Гоголя: Тимофій, Ганна, Матвій, Іван, Гафія, Мотрона, Осип, Лук'ян, ієрей Саватій, Аврамій, Марія, Ірина, ..., Даміан, Марія, Іван, Павло, Остап, Ірина, Віра, Настасія, Ілля, Мартин, Прокіп, Марія, Остап, Григорій, Васса, Василиса, Василь, Гафія, Феодосія, ієромонах Василь].

Гоголь Андрій. Від нього виводить своє родовідне дерево Іван Петрович Гоголь-Яновський, штаб-лікар, у «Родословній», поданій 1794 р., називаючи Андрія Гоголя полковником могилівським, якому польський король Ян-Казимир нібито привілеєм від 6 грудня 1674 р. подарував село Ольховець. Можливо, брат Остапа. Не виключено, що Андрій Гоголь – особа вигадана.

Яновський Іван – полковий хорунжий, раніше 1700 р. продав млин на р. Пслі Василеві Івановичу Родзянкові.

Гоголь Прокіп – «польський шляхтич» (очевидно, слово «польський» у «Родословній» І.П.Гоголя-Яновського означає правобережний, який служив Польщі), син Остапа або Андрія. Загинув у польському поході.

Гоголь Іван (Ян) – син Прокопа. По смерті батька переселився до с. Кононівки, що на Лубенщині. Його нащадки стали зватися Яновськими (за його ім'ям).

Яновський Іван Якович – 1695 – 1697 рр. служив вікарним священиком Троїцької церкви м. Лубен. У 1723 – 1731 рр. священик Успінської церкви с. Кононівки Лубенського полку. 1723 р. овдовів. Мав синів Якова, Дем'яна.

Яновський Федір Якович (1-а пол. XVIII ст.). Мав сина Петра.

Яновський Олексій – 1742 р. гадяцький протопіп.

Яновський Симеон – хорольський протопіп, намісник у Хоролі (1742 – 1743).

Яновський Іван – бунчуковий товариш (1744).

Яновський Максим (бл. 1721 – ?) – із 1741 р. служив у війську, в 1754 – 1763 рр. військовий товариш Лубенського полку.

Яків Іванович – син Івана Яковича. Брат Дем'яна Івановича. Мав сина Карпа.

Яновський Дем'ян Іванович – син Івана Яковича, священика с. Кононівки. Навчався в Київській академії. З 21 червня 1731 р. по 1777 р. був священиком Успінської церкви с. Кононівки Лубенського повіту. Мав 5 синів – Панаса, Кирила, Степана і ще двох. Прадід Миколи Гоголя.

Яновський Петро Федорович (перша половина – середина XVIII ст.) – син Федора Яковича. Полковий писар. Мав сина Івана, лікаря.

Яновський (Гоголь-Яновський) Панас Дем'янович (1738, с. Кононівка 2-ї Лубенської сотні Лубенського полку – початок XIX ст., с. Василівка Миргородського повіту) – син Дем'яна Івановича. Дід письменника Миколи Гоголя. Навчався в духовній семінарії і в Київській академії. 1757 р. жив у Кононівці. З 1757 р. на службі «у письменных дел» в Миргородській полковій канцелярії, в 1758 – 1779 рр. канцелярист Генеральної військової канцелярії. Військовий хорунжий. Із 7 серпня 1781 р. – бунчуковий товариш. Із літа 1782 р. – миргородський полковий писар. Учасник російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр., зокрема, Кримського походу 1771 рр. Володів українською, російською, латинською, польською, німецькою і грецькою мовами. Секунд-майор (1794 – 1798). Від тестя Семена Лизогуба 1776 і 1781 рр. одержав частину маєтностей, наданих 1757 р. дідові своєї дружини переяславському полковникові Василеві Танському, зокрема, в с. Келеберді й у х. Купчиному (згодом Яновщині), в яких, за відомістю

1782 р., числилося 268 селян обох статей. 19 жовтня 1784 р. внесений до 1-ї частини родовідної книги Київської губернії. 1785 р., за вибором дворянства, перебував у «учрежденной в городе Києве о разборе дворянства дел комиссии». 1788 р. жив у с. Келеберді. Наприкінці XVIII ст. жив із сім'єю в х. Купчиному (Купчинському). Викладав сусідським дітям латину й німецьку мову. Був власником 122 душ у с. Келеберді Золотоніського повіту, 144 душ у х. Купчиному Говтв'янського повіту, 5 душ спадщинних у с. Кононівці Лубенського повіту. Хрещений батько Сави Кириловича Яновського, якому він подарував х. Тетяно-Майорівку (згодом Майорівка, нині в складі с. Нечаївки Кіровоградської області), котрий дістався йому як віно дружини. Одружений (з 1776 р.) із Тетяною, донькою бунчукового товариша Семена Лизогуба (див.). За родинним переказом, який переповіла О.В.Гоголь-Головня, Панас був учителем у домі Лизогубів, і Тетяна Семенівна втекла з ним. Є його підпис як свідка під уступним записом на землю миргородського полкового осавула Тихона Кальницького від 22.08.1757 р.

Яновський Кирило Дем'янович – син Дем'яна Івановича. Брат Панаса Дем'яновича. Священик церкви с. Кононівки Лубенського повіту, можливо, з 1777 р. Помер 30 січня (рік смерті невідомий, ймовірно, 1798 р.), залишивши малолітніх синів Меркурія і Саву.

Яновський Степан Дем'янович – син Дем'яна Івановича. Брат Панаса Дем'яновича. Зберігся його недатований лист (імовірно, 1798 р.) Степана до брата Панаса, в якому він звідомлює про смерть їхнього брата Кирила 30 січня. Як можна зробити висновок із листа, Степан жив у с. Кононівці або поблизу нього. Мав доньку, «которая уже лет совершенных», через шлюб якої Степан мав намір утримати в руках Яновських Кононівську парафію.

Яновський Карпо Якович – двоюрідний брат Панаса Дем'яновича Гоголя-Яновського. Мав сина Івана Карповича (1791 р. був жителем Полтавського повіту). Зберігся документ від 29 квітня 1791 р., яким Панас Дем'янович засвідчує свою спорідненість з ними.

Яновський Василь – священик церкви Покрови Пресвятої Богородиці села Грим'ячої Комишанської намістії Гадяцької протопопії (1771).

Яновський Панас (1753 – ?) – шляхтич. Із 15 січня 1773 р. значковий товариш Миргородського полку.

Яновський Федір (1764 – ?) – шляхтич, на службі в війську з 1780 р. значковим товаришем Миргородського полку.

Яновський – священик, 1781 р. мав хутір (4 хати) в Остап'ївській сотні Миргородського полку.

Яновський Іван (1769 – ?) – шляхтич, на військовій службі з 1780 р. значковим товаришем. Військовий товариш Миргородського полку (1782). Мав посполитих у Говтв'янському повіті (5 хат).

Гоголь-Яновський Іван Петрович – троюрідний брат Панаса Дем'яновича. (Панас Гоголь-Яновський називає Івана своїм двоюрідним братом (див.: Труды ПУАК. – Вып.1. – Полтава, 1905. – С.132), але це помилка: двоюрідними братами були їхні батьки – Дем'ян Іванович і Петро Федорович Яновські. – Л.Р.). Навчався в Київській академії. 1761 р. був відібраний І.А.Полетикою з числа здібних студентів для подальшого навчання в Санктпетербузькому Морському шпиталі. 1764 р. – підлікар Білівського піхотинського полку. 1783 р. відставний лікар. 1784 р. мав звання штаб-лікаря. Працював над ліквідацією епідемії чуми: 1783 – 1784 рр. у с. Диканьці, 1784 – 1785 рр. у м. Кременчуці як кременчуцький повітовий лікар. У 1788 – 1793 рр. служив лікарем Полтавського повіту. 1794 р. – олексопільський, а згодом хорольський повітовий лікар. Мав звання колезького асесора (1797). Звільнився від служби 1811 р. 1794 р. жив у с. Паськівці Городиського повіту, де він купив 78 душ; був поміщиком Полтавського повіту. В 1780-их рр. володів поміщицькою «деревнею» при Вовчому байраці в Кременчуцькому повіті. Одружений із Агафією, донькою значкового товариша Петра Мазуренка. Мали синів Миколу, Василя, Іллю й дочок Марію (нар. 1777), Тетяну (нар. 1781), Олександру (нар. 1785), Єфросинію (нар. 1789).

Яновський – бунчуковий товариш Гадяцького полку (помер у 1780-их рр.). Мав хутори в 1-ій і 2-ій Гадяцьких сотнях. Близько 1784 – 1796 рр. «дружина померлого бунчукового товариша Яновського» мала хутір у 1-ій Гадяцькій сотні Гадяцького полку.

Яновський Іван Іванович – 1791 р. священик Покровської церкви с. Грем'ячої.

Яновський Василь Васильович – 1791 р. дячок Покровської церкви с. Грем'ячої.

Яновський Максим Іванович – 1791 р. паламар Покровської церкви с. Грем'ячої.

Гоголь-Яновський Василь Панасович [бл. 1780 (інші дані 1777, 1781), х. Купчин (Купчинський) Шишацької сотні Миргородського полку – 31.03.1825, с. Кибинці Миргородського повіту, похований у с. Василівці] – син Панаса Дем'яновича. Батько письменника Миколи Гоголя. В 1792 – 1796 рр. навчався в Полтавській духовній семінарії, в Полтаві перебував під опікою священика Стефана Гординського (див.). Був на військовій службі, значковий товариш Миргородського полку. Корнет (із 27 листопада 1797 р.). 1798 р. переведений із губернського секретаря в чин титулярного радника. Числився при Малоросійському поштамті («сверх комплекта»). Мав хутір у Яреськах; 1804 р. докупив у цьому містечку ще нерухоме майно: двір із будівлями у дворянина Остапа Ворожки й хату в козака Павла Тимошенка. 22 грудня 1805 р. пішов у відставку з чином колезького асесора. Поселився в своєму х. Василівці (колишньому х. Купчиному). З 1806 р. служив секретарем при губернському маршалі Д.Трощинському в Кибинцях. 1812 р. завідував коштами, зібраними для земського ополчення. 1816 р. мав чин колезького асесора. В 1815 – 1821 рр. хорунжий Миргородського повіту, 1815 р. виконував обов'язки маршала Миргородського повіту. Був управителем економії Д.Трощинського в м-ку Яреськах. 1813 р. організував домашній театр у будинку Д.Трощинського в Кибинцях, написав для цього театру комедії українською мовою «Простак, або Хитрощі жінки, перехитрені москалем» і «Собака-вівця» (остання не дійшла до нашого часу). Мав у Миргородському

повіті (у Василівці і в хуторі при Яреськах) 1091 десятину землі й підданих. Одружений із Марією, донькою Івана Косярівського (див.: Косярівські); шлюб 8 жовтня 1805 р. в яреськівській церкві Різдва Христового (за іншими даними – 12 листопада 1805 р. в яреськівській Андріївській церкві). Марія (бл. 1791 – 31.03.1868) виховувалась у тітки Ганни Матвіївни Косярівської (Трощинської), володіла маєтком у м-ку Яреськах (70 десятин землі), а також хутором у Кременчуцькому повіті, який продала близько 1836 р.; 1860 р. володіла в с. Василівці 214 душами селян, мала 55 дес. землі в Грузько-Говтв'янських хуторах. Мали 12 дітей: двоє перших дітей народились мертвими, згодом мали Миколу, Андрія, Дмитра, Івана, Марію, Ганну, Єлизавету, Ольгу, Тетяну, Катерину.

Яновський Меркурій Кирилович (бл. 1775 – ?) – син Кирила Дем'яновича. Двоюрідний брат Василя Панасовича Гоголя-Яновського. Закінчив Переяславську духовну семінарію (за деякими даними, закінчив Київську академію). З 1798 р. – священик Успінської церкви с. Кононівки Лубенського повіту (був ним також 1825 р.). 1806 р. одержав сан священнонамісника. 1810 р. – член Лубенського духовного правління. По смерті Василя Панасовича Гоголя-Яновського претендував на його спадщину. Одружений із дворянкою Акилиною Данилівною Устимович. Ймовірно, у власності Меркурія був хутір Меркуріївка (він же Яновщина), який 1910 р. адміністративно належав до Тарасівської волості Зіньківського повіту. Мав сина Степана. Доньки: Катерина (н. 1819), Ксенія (н. 1822), Ганна (1824 р. в шлюбі з священиком Олексієм Федоровичем Аронським, ієреєм с. Лук), Марфа (з 1826 р. в шлюбі з капітаном Петром Міщенком), Марія (з 1830 в шлюбі з поповичем Панасом Тимофійовичем Святогоровим).

Яновський Сава Кирилович – син Кирила Дем'яновича. Двоюрідний брат Василя Панасовича Гоголя-Яновського. За деякими даними, закінчив Київську академію. Священик с. Олефірівки Миргородського повіту. З 1818 р. – власник маєтку Милорадовичівського в Миргородському повіті. Хрещеник Панаса Дем'яновича Яновського, який подарував Саві Яновському хутір Тетяно-Майорівку (нині в складі с. Нечаївки Кіровоградської області). Мав синів Володимира і Максима. Надсилав Миколі Гоголю інформацію про старовинний побут церковнослужителів. Йому на «родственную память от любящего племянника» вислав свої «Арабески» Микола Гоголь.

Гоголь-Яновський Микола Іванович (1785 – ?) – син лікаря Івана Петровича. Поміщик с. Паськівки Кобеляцького повіту. Губернський секретар у відставці (1794).

Гоголь-Яновський Василь Іванович (1786 – ?) – син лікаря Івана Петровича. Поручик (1811).

Гоголь-Яновський Ілля Іванович (1792 – ?) – син лікаря Івана Петровича. Служив у армії, 1811 р. феєрверкер.

Гоголь-Яновський – 1812 р. капітан, нагороджений Золотою шпагою «За хоробрість».

Гоголь-Яновський Микола Васильович [20.03 (1.04) 1809, м-ко Сорочинці – 21.02 (4.03)1852, Москва] – знаменитий письменник. Син Василя Панасовича. В 1818 – 1819 рр. навчався в вищому відділенні 1-го класу Полтавського повітового училища, в 1820 – на початку 1821 рр. – у вчителя Гаврила Сорочинського в Полтаві. Навчався в Ніжинській гімназії вищих наук (1821 – 1828). З 1828 р. жив у Петербурзі. З 10 квітня 1830 р. служив у Департаменті уділів. З червня 1830 р. одержав чин колезького реєстратора, був призначений на посаду помічника столоначальника. 9 березня 1831 р. звільнений з департаменту. В 1832 – 1835 рр. служив на посаді вчителя історії Патріотичного інституту в Петербурзі. Автор збірок «Вечори на хуторі біля Диканьки» (1831 – 1832), «Арабески» (1835), «Миргород» (1835), комедії «Ревізор» (1836), поеми «Мертві душі» (1842), «Петербурзьких повістей» та ін. З 1836 по 1848 р. (з перервами) жив за кордоном, переважно в Римі. В 1832, 1835, 1848 та 1850 – 1851 рр. відвідав Україну. Мав чин колезького асесора. Неодружений. Мав у Полтавському й Миргородському повітах 700 десятин землі й 80 душ селян. Був похований на цвинтарі Данилового монастиря в Москві, 1931 р. поховання перенесене на Новодівичий цвинтар.

Гоголь-Яновський Андрій Васильович – син Василя Панасовича, помер у дитинстві.

Гоголь-Яновський Іван Васильович (1810 – літо 1820, за іншими даними літо 1819) – син Василя Панасовича, помер у дитинстві, похований у Василівці.

Гоголь-Яновська Марія Василівна (1811 – 24.03.1844) – донька Василя Панасовича. В 1825 – 1828 рр. навчалася в пансіоні пані Арендт, у пансіоні Н.Ф.Старицької в с. Богданівці під Полтавою І в Полтавському інституті шляхетних панн. У шлюбі з Павлом Йосиповичем Трушковським (див.), мали трьох синів.

Гоголь-Яновський Дмитро Васильович (2.06.1814, Яреськи – ?) – син Василя Панасовича, брат Миколи Гоголя. Помер у дитинстві.

Гоголь-Яновська Катерина Василівна – донька Василя Панасовича, 1815 р. згадувалася як малолітня, померла в дитинстві.

Гоголь-Яновська Ганна Василівна (1.05.1821, Яреськи – 12.01.1893, Полтава) – донька Василя Панасовича. (Крім цієї Ганни, батьки мали раніше іще одну дитину на ім'я Ганна, яка померла в дитинстві). Ганна-друга в 1832 – 1840 рр. навчалася в Патріотичному інституті в Петербурзі. Неодружена. По смерті сестри Єлизавети виховувала її дітей. Жила здебільшого в Полтаві (будинок на Келінському проспекті). 1883 р. була опікункою Василівського народного училища Миргородського повіту. Листувалася з біографами і друзями М.В.Гоголя. Похована в Полтаві на міському цвинтарі (де нині Вічний вогонь біля пам'ятника Солдатської Слави).

Гоголь-Яновська Єлизавета Василівна (1822, інші дані 1823 – 25.05.1866, інші дані 1864, Полтава) – донька Василя Панасовича. В 1832 – 1840 рр. навчалася в Патріотичному інституті в Петербурзі. Дружина В.І.Бикова (див.).

Гоголь-Яновська Тетяна Василівна (1824 – пізніше березня 1825) – донька Василя Панасовича.

Гоголь-Яновська Ольга Василівна (19.03.1825, с. Василівка – 5.12.1907, с. Василівка) – донька Василя Панасовича. У віці 6 років утратила слух. Займалась самоосвітою, виховувалася в родині у Дмитрієвої. До 18 років навчалася

в с. Рибцях поблизу Полтави, у М.Спиглазової разом із її чотирма доньками. Володіла половиною с. Василівки. Хрещена мати лікаря Володимира Івановича Яковенка (див.). Похована біля церкви в с. Василівці. Одружена (з 7.01.1857) із Яковом Івановичем Головнею (див.). Діти: Марія, Микола, Василь.

Яновський Степан Меркурійович – син Меркурія Кириловича. Священик. Про нього є згадки в листах Миколи Гоголя до матері (1831).

Яновський Володимир Савович (бл. 1821 – 26.12.1902) – син Сави Кириловича. Закінчив Полтавську духовну семінарію. З 1852 р. у сані священика. Протягом 52 р. служив священиком Покровської церкви с. Олефірівки Миргородського повіту. В 1865 – 1872 рр. мав 31 дес. землі в сс. Олефірівці й Семереньках. З 1887 р. законовчитель Олефірівського початкового народного училища, був ним і 1901 р. Нагороджений орденом св. Володимира 4 ступеня (1900). Залишив щоденник і замітку про родовід Гоголів, які опублікував священик Олексій Петровський (ПГВ, 1902, № 36). Мав синів Олександра, Василя і доньку Марію.

Яновський Максим Савович – син Сави Кириловича, брат Володимира. На початку XIX ст. оселився в батьківському хуторі Тетяно-Майорівці. Мав сина Миколу (нар. 1845).

Яновська Марія Савівна – донька Сави Кириловича, дворянка Миргородського повіту (1860).

Яновський – домашній лікар родини Кочубеїв (друга половина XIX ст.). Кочубеї подарували йому Боярку – свою маєтність у м-ку Біликах.

Яновська Єлизавета Миколаївна – онука лікаря І.П.Яновського. Народилась у 30-х – 40-х рр. XIX ст. Одружена з Платоном Маркіяновичем Бровком (див.: Бровки).

Яновський Василь Володимирович (бл. 1859 – ?) – син священика Володимира Савовича. 1913 р. жив у с. Олефірівці, мав 39 десятин землі.

Яновська Марія Володимирівна – донька Володимира Савовича. З 1887 р. учителька Олефірівського початкового народного училища, була на цій посаді також 1893 р.

Яновський Микола Максимович (1845 – ?) – управитель села Майорівки. Мав синів Петра та Івана.

Гоголь-Яновський Георгій Іванович (бл. 1850, Полтавська губернія – після 1899, м. Тифліс) – український письменник, походив із полтавських дворян, син підполковника. Автор книжок: «Виноградники и виноделие во Франции и Германии» (Тифліс, 1897), «Задачи рационального виноградарства и виноделия на Кавказе» (Тифліс, 1899).

Гоголь-Яновський Микола Іванович (XIX ст.) – губернський секретар. Мав дітей Івана, Ганну, Любов. Його син Іван Миколайович, підполковник (1895), мав сина Миколу.

Яновський Іван Миколайович – син Миколи Максимовича. Жив у с. Майорівці. Дружина Марія Мусіївна. Мали сина Юрія Яновського (1902 –1954), українського письменника.

Яновський І. – автор дослідження «Русские иерархи XVIII и начала XIX столетий, уроженцы нынешней Полтавской епархии» (ПЕВ, 1883, № 6 – 19).

Яновський Микола Васильович (бл. 1873 – 14.02.1910, Шишаки) – закінчив Полтавську фельдшерську школу, з 1892 р. по 1910 р. фельдшер Шишацької волості Миргородського повіту. 1904 р. Миргородська повітова земська управа порушувала питання про надання йому звання особистого почесного громадянина. Учасник Шишацького драматичного гуртка, власник великої бібліотеки. Помер від туберкульозу, похований у Шишаках. Мав доньку Олену (1895 – 1961), яка 1907 р. була стипендіаткою Миргородського земства в Полтавській жіночій гімназії, згодом закінчила неповний курс Московського університету, вчителювала в Полтаві; у шлюбі з Ф.Г.Миронцем. Їхні нащадки нині живуть у Києві.

Яновський (Гоголь-Яновський) Микола Львович (8.01.1874 – ?) – генерал-хорунжий армії УНР. Походив із дворян Полтавської губернії. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, Михайлівське артилерійське училище (1895). Із 1911 р. – полковник. Учасник 1-ї світової війни, мав численні військові нагороди. Із грудня 1917 р. – уповноважений з українізації 2-го гвардійського корпусу на Полтавщині. В жовтні 1918 – кошовий отаман Українського козацтва на Херсонщині. Із березня 1918 р. служив у армії УНР, очолював Головне артилерійське управління, восени 1918 р. – кошовий отаман Українського козацтва на Херсонщині. Того самого року перебував у відпустці в Лубнах; був змушений переховуватися на Київщині від мобілізації до складу Червоної та Білої армій. Із травня 1920 р. – у м. Вінниці, інспектор артилерії армії УНР. 2 серпня 1921 р. одержав звання генерал-хорунжий. Перебував у Польщі, в грудні 1922 р. повернувся до України. Жив у Лубнах. Перебував на обліку в органах ДПУ. Подальша доля не відома.

Яновський Степан Пилипович – закінчив Полтавську духовну семінарію. В 1909 – 1912 рр. священик Кибинської церкви Архістратига Михайла, законовчитель Кибинського двокласного народного училища.

Яновська Ксенія Петрівна – закінчила Полтавське єпархіальне жіноче училище. З 1878 р. (за іншими даними, з 1890 р.) – перша помічниця вчителя Хомутецького початкового народного училища. В 1907 р. учителька цього училища.

Яновський Іван Миколайович – закінчив 4 класи Полтавської духовної семінарії. Диякон. У 1897 – 1902 рр. псаломщик Олександро-Невської церкви містечка Попівки. 1904 р. був на посаді другого вчителя Олександро-Невської церковнопарафіяльної школи.

Яновський Макар Миколайович (1876, ін. дані 1880 – 1947) – псаломщик у м-ку Попівці (1911). Родом із с. Підставок Гадяцького повіту. 1893 р. вступив, а 1896 р. закінчив курс у Жабківській сільськогосподарській школі (с. Жабки Лохвицького повіту). За радянської влади був секретарем сільської ради в Попівці, пережив німецько-фашистську окупацію. Помер від голоду 1947 р. Був одружений із Ганною Степанівною Самойлович (1894 – 1979), донькою псаломщика з Попівки. Мали доньку Галину (1920 – 1994) і сина Василя (1922 – 1943).

Яновський Василь Миколайович (бл. 1883 –19.07.1944) – брат Макара Яновського. 1922 р. – диякон у Олександро-Невській церкві с. Попівки. 1923 р. служив священиком у с. Лебедині. Згодом переїхав на Миргородщину, був священиком у церкві с. Великої Грем'ячої, де й помер. Похований на Грем'ячанському парафіяльному цвинтарі. Мав 8 дітей.

Яновська Ганна Макарівна (14.06.1920, с. Попівка – 1994) – донька попівського псаломщика Макара Миколайовича Яновського і Ганни Степанівни Самойлович. В 1935 – 1938 рр. навчалася в фельдшерсько-акушерській школі в м. Лубнах, до початку війни працювала фельдшером у лубенській міській поліклініці. З початком війни служила в лубенському військовому госпіталі. Під час евакуації госпіталю потяг було розбомблено, Ганна повернулася до батьків у Попівку. Учасниця партизанського руху на Миргородщині.

Яновський Василь Макарович (25.01.1922, с. Попівка – 1943) – син псаломщика. Здобув освіту ветфельдшера. Під час Другої світової війни – офіцер, льотчик, загинув на фронті.

Літ.: Данилевский Г.П. Знакомство с Гоголем // Сочинения Г.П.Данилевского. – Т.6. – СПб., 1887. – С.265 – 295; Шенрок. – Т.1 – 4; Лукомский. – С.211 – 212; Автобиографическая записка Марии Ивановны Гоголь, матери Н.В.Гоголя // Русский архив. – 1902. – Вып. 4. – С. 706 – 724; Лазаревский А.М. Сведения о предках Гоголя // ЧИОНЛ. – Кн. XVI, вып. 1-3. – К., 1902. – С. 3 – 10; Модзалевский В. К родословной Гоголей-Яновских // Труды ПУАК. – Вып.1. – Полтава, 1905. – С.135 – 137; Модзалевский. – Т.1. – С.292 – 295; Из семейной хроники Гоголей. – К., 1909; Отчет МУЗУ. – 1894. – С. 152, 158; 1895. – С.50; 1905. – С.194, 294; 1908. – С.114; Письма Гоголя. – Т.1. – С.198; Клировая книжка. – С. 4, 21, 411; Григоревский М. К вопросу о предках Гоголя // Исторический вестник. – 1909, март. – С.1125; Гоголевские дни в Великосорочинской учительской семинарии. – Миргород, 1909. – С. 135, 137, 139; Отчет Миргородского, Поповского и Зуевского сельскохозяйственных обществ. – Миргород, 1912. – С. 52; Вересаев В. Гоголь в жизни. – Харьков, 1990; Батурін В. Гетьманський родовід Гоголя // Криниця. – 1991. – № 2; Матівас Ю. Одного родоводу // К.С. – 1994. – № 2. – С. 71 – 73; Герасименко О. Гоголь і Миргородщина // П.п. – 1971. – №№ 117 – 138; Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – С.4 – 38; Її ж. Тезко Гоголя // Миргород – гоголівський край. – 2003. – 14 травня. – № 20. – С.9; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – 396 с.; Чухліб Т. Хто був прототипом Тараса Бульби? // Історія України. – 2002, листопад. – № 44. – С.7-9; АТП Полтавщини. – С.155.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 72; ІР НБУВ НАНУ. – Ф.ІІ. – Од зб. 4569. – Арк 1; Ф. ІІІ. – Од. зб. 8516. – Арк.1; Од. зб. 8828. – Арк. 1-2; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 160. – Арк. 43 зв., 67, 9з зв., 99 зв., 13б, 139 зв., 143 зв.; МКМ. ОФ. – № 8816 / Д-1721; Родинний архів І.В.Литки (м. Миргород), нащадка попівської гілки роду Яновських.

Янсон Карл Юрійович – бухгалтер і доглядач будинку Миргородської художньо-промислової школи (1908).

Янушкевичі.

Антін Антонович – дворянин, дідич Миргородського повіту. Мав землю поблизу с. Шахворостівки, в урочищі Свята Гора. Навчався в Харківському університеті. В 1902 – 1907 рр. почесний мировий суддя Миргородського повіту. 1910 р. на хуторі Янушкевича (Миргородської волості, по дорозі з Миргорода на Шахворостівку) був винокурний завод, де працювало понад 50 робітників. Колезький секретар (1913). Дружина – Ольга Олексіївна Зеленська. Янушкевичі були близькими приятелями родин О.Сластьона, Д.І.Яворницького, М.Козловської (акторки народного театру в Одесі). На початку 1918 р. сталася сутичка селян с. Шахворостівки, керованих більшовицькими матросами і солдатами, з військами, розташованими в маєтку Янушкевича.

Ольга Олексіївна (бл. 1868 - ?) – дружина Антона Антоновича. Освіту одержала в гімназії, 1911 р. жила в с. Трудолюбі, 1913 р. – у с. Шахворостівці, вела сільське домашнє господарство. В 1901 – 1913 р. власниця спиртового заводу при ставку в с. Шахворостівці, на якому працювали 7 робітників. 1911 р. одержала дозвіл на здачу в оренду своєму сусідові Георгію Миколайовичу Лаппо-Данилевському своєї винокурні і 530 десятин землі. Як землевласниця Миргородського повіту 1913 р. мала 543 десятини. В 1892 – 1916 рр. була опікункою Шахворостівського земського початкового народного училища. Либонь, її стосується інформація: Янушкевич [О.А.], викладач Миргородського художньо-керамічного технікуму (приблизно в 20 – 30-х рр. ХХ ст.).

Янушкевич Євген – житель с. Шахворостівки. Одружений із Ольгою Юліївною Рейнталь (див.). Мали сина Аркадія і доньку Валентину. Валентина Євгенівна (19.12.1919 – 20.11. 1992) взяла шлюб із радянським віце-адміралом Вощиніним (? – 1986); жили в Ленінграді, мали дітей Сергія (служив при міністерстві Збройних Сил) та Аллу (служила перекладачкою в КДБ).

Літ.: Постановления МУЗС. – 1899. – С. 151; 1907. – С. 189; Модзалевский. – Т.2 – С.133; Отчет МУЗУ. – 1907. – С.70; Отчет об агрономической помощи. – С. 42; Вся Полтава и губерния. – С. 52; Списки лиц. – С. 1 – 6; Червона трибуна. – 1957. – 9 серпня; Ковган В., Ханко В. Миргородський державний керамічний технікум. – Миргород, 1996. – С. 26.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 12; МКМ. НА. – Заповіт Я.І.Плескача 1927 р. – Копія; Родинний архів миргородця В.А.Шавгарова.

Янченко Кирій – козак Краснопільської сотні Миргородського полку (1649). Пор. також: Янко.

Яралій (Яралий?) Олександр – 1711 р. керував куренем у Миргородському полку, значковий товариш Миргородського полку (1711 – 1737). Миргородський полковий хорунжий (1713 – 1723). 1723 р. вдівець, одинак. У спискові дворів знатних жителів м. Миргорода 1737 р. записаний «жилий двор значкового товариша Александри Іаралого».

В публікації реєстру Миргородського полку 1723 р. дослідницею Г. Швидько це прізвище прочитане як Гралій. Дослідник В. Кривошея опублікував синодик із розписом роду «полкового хорунжого Юралня (?) Олександра

(1719): Андрій, Григорій, Костянтин, Григорій, Федір, Настасія, Марія, Лук'ян, Євдокія, нм. Іван». На нашу думку, обома дослідниками це прізвище неправильно прочитане в першоджерелі. Нормативною мала б бути така форма прізвища: в називному відмінку – Яралій, у родовому – Яралія. Прізвище утворене за типом андронімів Скупій, Гордій, Бабій тощо. Семантика слова «яралій» пов'язана із давньою лексемою «яр» у значенні лють, тобто, первісно слово означало особу з жорстким характером.

Літ.: Кривошея. – Ч.2. – С.12; Ч. 3, кн. 3. – С. 168; Швидько. – С. 18; Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – С. 18, 285.
Арх.: ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476-54478 (28). – Арк. 45.

Ярега (Див.: Яриги).

Яременки.

Іван, Лесько, Пилип – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Яременко (Яремин) Павло – 1666 р. міщанин м-ка Жигимонтового (Устивиці).

Грицько – козак м-ка Сорочинців (1718).

Кіндрат – козак Зубівського куреня (1718).

Гарасим – посполитий у Миргородській сотні (1718).

Матвій із сином Іваном – «можні середні» козаки с. Зубівки (1718 – 1723).

Тиміш – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718); у спискові козаків сотні записаний серед перших осіб.

Тарас – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Оврам із синами Яремою і Мироном – колишні козаки с. Перевозу Шишацької сотні, 1723 р. – піддані миргородського полковника Д.Апостола.

Іван – козак середньої заможності Сорочинської сотні (1723).

Павло – посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Федір – посполитий середній у с. Кибинцях (1723).

Наум – убогий посполитий у с. Кибинцях (1723).

Йосип – 1723 р. ратушний писар м. Миргорода, 1725 р. – «управляючий за писара городового» в Миргороді.

Роман – посполитий середньої заможності в Миргороді (1723).

Дем'ян – козак Миргородської сотні, жив у с. Черевках (1732).

Петро і Грицько – жителі м-ка Сорочинців, козаки Сорочинської сотні (1732).

Пархом – священик, вікарій у с. Мальцях, 1737 р. мав у селі власний житловий двір.

Яременко П. – сотенний отаман Миргородського полку, 1776 р. абшитований через хворобу значковим товаришем.

Андрій (1739 – 17.04.1794, Сорочинці) – військовий товариш Миргородського полку, житель м-ка Сорочинців. Донька Марфа (1971 р. стала хрещеною матір'ю новонародженої доньки корнета Андрія Козинця в Сорочинцях).

Петро – дворянин у м-ку Сорочинцях (1830). Мав землю в урочищі «за мостищем», по дорозі з Устивиці в Сорочинці.

Михайло – значковий товариш (1805), дворянин у м-ку Сорочинцях (1830). Мав землю під м-ком Сорочинцями. Дружина Ірина.

Іван – дворянин у м-ку Сорочинцях (1838). Його донька Марія (нар. бл. 1819) 1838 р. одружилася в Сорочинцях із дворянином села Портянок Миргородського повіту Леонтієм Панасовичем Ростовським (нар. бл. 1817).

Федір Михайлович – дворянин у Сорочинцях. Дружина Ірина Степанівна (перший шлюб), Мотрона Павлівна (другий шлюб). Діти: Марія (нар. 1830, Сорочинці) – від першого шлюбу; Василь (нар. 24.02.1840, Сорочинці) – від другого шлюбу.

Федір Григорович – дворянин у Сорочинцях. Дружина Ксенія Петрівна. Донька Єфросинія (нар. 1831, Сорочинці).

Іван Петрович – дворянин у Сорочинцях. Дружина Уляна Григорівна. Діти: Петро (нар. 18.12.1829, Сорочинці), Параскева (нар. 1840, Сорочинці).

Пантелеймон Дмитрович (? – бл. 1841) – дворянин, колезький реєстратор, власник маєтку в м-ку Сорочинцях і в його дачах (1821 – 1834). Дружина Агафія Павлівна.

Захар Дмитрович – колезький секретар, жив у Сорочинцях. Близько 1864 – 1869 рр. мав 23 дес. землі в дачах Сорочинців (біля Казбанового озера). Дружина Варвара Степанівна. Діти: Анастасія (нар. 25.10. 1829, Сорочинці), Іван (нар. бл. 1832, у 1842 р. вступив до Миргородського повітового училища).

Павло Данилович – 1910 р. реєстратор поліційного управління Миргородського повіту.

Куарт Васильович – церковний староста Покровської церкви в с. Мальцях (1912).

Григорій Петрович (1848 - ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ковтунів Кибинської волості, мав 43 десятини землі.

Калістрат Григорович (1879, с. Єрки – 18.11. 1937) – походив із селян, житель с. Мальців. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

Макар Микитович (бл. 1894 – ?) – козак, середняк, один із фундаторів української автокефальної релігійної громади Покровської церкви с. Мальців (1924).

Парфентій Тимофійович (1883, с. Мальці – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. Священник, у 30-х рр. жив у с. Попівці. 1935 р. був засуджений за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1995 р.

Леонтій Григорович (бл. 1893 – 1918) – командир революційного загону вершників Миргородського повіту. Розстріляний денікінцями 1918 р. у с. Попівці, де й похований.

Хутір Яременків (Єременків) на початку XX ст. існував у Кибинській волості.

Літ.: ПГВ. – 1856. – № 18. – Ч. неофиц. – С. 216; Личный состав. – С. 9; Списки лиц. – С. 1 – 6; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 287, 288; Кривошея. Енциклопедія. – С. 786; Присяга М.п. 1732 р. – С. 36 - 37.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 226; Спр. 133. – Арк. 174 зв.; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп. 1. – Спр. 139. – Арк. 6 зв.; Спр. 141. – Арк. 73, 126 зв.; Спр. 167. – Арк. 19; Спр. 185. – Арк. 6 зв.; Спр. 187. – Арк. 5 зв., 6 зв.; Ф. 1016. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 25 зв.; Спр. 2. – Арк. 24 зв.; МКМ. БФ. – Справи Миргородського повітового училища за 1842 р. – № 2083.

Яремки (Яремченки). Див. також: Єремко.

Яремки: в реєстрі Миргородського полку 1723 р. записаний «Степан Яремчин брат» – посполитий середньої заможності в Миргороді.

Яремко Андрій – заможний посполитий в с. Олефірівці (1718 – 1723); належав миргородському полковому хорунжому І.Черкесу (1723).

Яремченко Андрій – козак Багацької сотні Миргородського полку (1732).

Яремко – художник-кріпак дідичів Данилевських із с. Олефірівки. Із його робіт відомі: портрет дідички Данилевської (1810-і рр., нині у фондах Полтавської галереї мистецтв), портрет графа Безбородька (1844; у 30-х рр. XX ст. зберігався в Миргородському краєзнавчому музеї).

Яремко Кирило – унтер-офіцер, 1830 р. його син Василь (нар. бл. 1817 р.) навчався в Миргородському повітовому училищі.

Яремко Данило Васильович – козак, земський фельдшер 1-ї медичної дільниці Миргородського повіту, в 1874 – 1894 рр. – фельдшер у м-ку Багачці. Можливо, його стосується наступна інформація:

Яремко Д.В. – колезький реєстратор, житель м-ка Багачки. 1866 р. його син Віктор навчався в Полтавській класичній гімназії.

Яремко (Яремка) Олексій Васильович (бл. 1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 15 десятин землі.

Яремко (Яремка) Михайло Васильович (бл. 1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 23 десятини землі.

Яремко (Яремка) Матвій Васильович (бл. 1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Миколаївці Багачанської волості, мав 20 десятин землі.

Яремко Прохор Дмитрович (1897, с. Олефірівка – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Великих Сорочинцях, колгоспник. 1939 р. був засуджений за ст. 54 до 5 р. позбавлення волі. Реабілітований 1990 р.

Хутір Яремки існував у Багачанській волості.

Літ.: Памятная книжка, 1975. – С. 130; Отчет МУЗУ. – 1895. – С.59; Списки лиц. – С. 1 – 6; Розсоха Л. Миргородська старовина. – С. 393; Швидько. – С. 309; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 589.

Яреськівські.

Яреськівський Грицько – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Яреськівський Григорій – наказний переволочанський сотник Полтавського полку (1722).

Яреськи (Ярещенки).

Яресько Гнат – за народним переказом, сотник у м-ку Яреськах, який брав участь у бою проти татарів 1658 року, загинув між містечком Шишаками й Яреськами.

Ярещенко Степан – заможний козак Хорольської сотні Миргородського полку (1723). Сини Василь, Павло, Олексій, Андрій.

Ярещенко Роман (на інший сторінці реєстру записаний як Ярошенко, ймовірно, це хибне прочитання) – отаман с. Баранівки Сорочинської сотні (1723). Мав дядька Андрія.

Яреськівна Марія – козачка м-ка Сорочинців (1723).

Ярещенко Лука – сотенний хорунжий Багацької сотні Миргородського полку (1737 – 1742).

Яресько (Єресько) Павло Мусійович – колезький асесор, становий пристав 2-го стану Миргородського повіту в 1886 – 1900 рр. Жив і служив у м-ку Сорочинцях протягом 20 р. Мешкав у будинку, де народився Микола Гоголь (будинок належав Трохимовським, потім Чарнишам, згодом Олександренкам, у останніх його купив П.М.Яресько).

Ярещенко Прокопій – священик, із 1906 р. законовчитель Олефірівського початкового народного училища.

Ярещенко Олександра (див.: Ярошенко Олександра).

Яриги (Яриґи, Яриґини). Див. також: Петренки-Яриґини, Ярички. (Деякими дослідниками це прізвище хибно прочитане як Ярида, Яридин.). Етимологія прізвища: «яриґа» – слово з застарілої лексики, означало службовця найнижчого рангу в війську або поліції (розсильний, для виконання наказів, для прислужування), мало дещо зневажливий відтінок.

Ярига Яцько – козак Миргородської сотні (1718).

Ярига Василь – житель Миргорода, козак Миргородської полкової сотні, піший (1718, 1723 – 1732). В ревізії

м. Миргорода 1738 р. записаний Василь Ярега (так у публікації Г. Швидько) із зятем Якимом – як малоґрунтові козаки-підпомічники.

Яриґа Петро (1726 – пізніше 1783) – син сотенного отамана; сотенний осавул Миргородського полку, 1781 р. мав хутір (1 хату) в 1-й Миргородській сотні Миргородського полку.

Яриґа (Яриґин) Павло Петрович (? – раніше 1824) – житель Миргорода, хорунжий 2-ї полкової сотні Миргородського полку (1778 – 1779). Отаман першомиргородської сотні (листопад 1782 р.), згодом поручик. Мав доньку Катерину (одружилася 17 вересня 1824 р.).

Яригини Катерина й Зиновія – жительки м. Миргорода (1791), парафіянки Воскресінської церкви.

Яригина Катерина (у шлюбі – Сибірцева, див.) – дворянка, миргородська дідичка (1830).

Ярига-Петренко (також «Риґа-Петренко») Пантелеймон (? – раніше 2.05.1826) – дворянин, корнет, житель Миргорода. На початку XIX ст. мав землю й озеро в околицях Миргорода, біля Глевтякового озера. Його син Кирило одружився 2 травня 1826 р., вінчався в Воскресінській церкві м. Миргорода.

Яриґи – жителі Миргорода, в 1920-их рр. жили неподалік від церкви Всіх Святих, біля греблі через урочище Яворівщину.

Яринченки.

Яринченко Вакула – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Яринченко Вакула (в публікації реєстру, либонь, хибно – Ярниченко Викула) – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ярички – родина миргородських художників початку XX ст. Жили в Миргороді на Мочарі, брали участь у виставках, у тому числі за межами міста. Кілька картин художника Ярички збереглися в громадському музеї с. Петрівців. Згідно з родинною версією, Ярички – це вуличне прізвисько миргородських малярів Хитьків (див.). (Пор. також: Яриги).

Ярізи.

Яріз Яким Андрійович (1844 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці Миргородського повіту, мав 38 десятин землі.

Яріз Прокіп Савович (1845 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Березовій Луці, мав 23 десятини землі.

Ярмаки (Ярмаченки). (Пор. також: Єрмаченко).

Ярмаченко Степан – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Ярмак Андрій – значковий товариш Миргородського полку (1713), служив у курені Лісницького.

Ярмаченко Андрій – «можнійший» козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ярмаченко Охрім – піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ярмаченко Іван – убогий піший козак Шишацької сотні Миргородського полку (1723).

Ярмак Микита – козак Шишацької сотні Миргородського полку (1732).

Ярмак Андрій – значковий товариш Миргородського полку (1766).

Ярмак Михайло Володимирович (1852 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків Шишацької волості, мав 40 десятин землі.

Ярмак Федір Володимирович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків Шишацької волості, мав 31 десятину землі.

Ярмак Терентій Євдокимович (1858 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків, мав 110 десятин землі.

Ярмак Федір Тимофійович (1862 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків Шишацької волості, мав 33 десятини землі.

Ярмак Іван Миколайович (1868 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Ярмаків Шишацької волості, мав 42 десятини землі.

Ярмак Василь Тимофійович (1873 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Гуринів Шишацької волості, мав 20 десятин землі.

Ярмак Федір Михайлович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Фощевому Шишацької волості, мав 43 десятини землі.

Ярмаки – багаті козаки Миргородського повіту. Особи, які здобули ценз на право участі у виборах (1912): Данило Петрович, Іван Матвійович, Іван Петрович, Микита Павлович, Павло Михайлович, Степан Гаврилович, Федір Матвійович, Федір Петрович.

З цим прізвищем пов’язана назва с. Ярмаків, центру сільської ради. В Миргородській волості на поч. XX ст. існував також хутір Ярмаківський (Ярмаківщина).

Ярмоли. (Див. також: Ярмоленки).

Ярмола Федір із синами Андрієм і Якимом – «можнійші» козаки с. Зубівки (1723). Федір Ярмола – житель с. Зубівки, козак Миргородської сотні (1732).

Ярмола Кіндрат – козак Зубівського куреня (1718); «можнійший» козак с. Зубівки (1723).

Ярмоленки. (Див. також: Ярмоли).

Ярмоленко Кузьма – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Костя – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Федір – лубенський полковий хорунжий (1698 – 1703). Його донька Ірина Федорівна Хоруженко з 1724 р. стала другою дружиною Павла Васильовича Мартоса, лубенського полкового обозного, мазепинця.

Дем'ян і Калістрат – жителі с. Зубівки, козаки Миргородської сотні (1732).

Федір – міщанин у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Павло із братом Андрієм – 1738 р. виборні козаки с. Зубівки, убогі.

Корній – козак, 1902 р. утримував поштову станцію в с. Кибинцях.

Ярмоленко С.П. – 1912 р. секретар Шахворостівського сільськогосподарського товариства.

Василь Дмитрович (11.11.1926 – 2005) – квітникар-селекціонер у с. Кибинцях. Співак, був керівником сільського хору. Краєзнавець.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.258, 266; Модзалевский, т.3. – С.433; Отчет МУЗУ. – 1903. – С.10 – 11; Швидько-2. – С. 84; Присяга М.п. 1732 р. – С. 30 - 31.

Ярові.

Яровий Клим – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Ярові Клим і Хома – козаки Гадяцької полкової сотні Гадяцького полку (1682).

Яровий Сенько – посполитий у с. Попівці (1723).

Яровий Петро Васильович – закінчив Київський університет св. Володимира, викладач природознавства й географії Миргородської чоловічої та жіночої гімназій (1910 - 1913). Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Яровий – останній директор Миргородської чоловічої гімназії, був на цій посаді до ліквідації гімназії у вересні 1920 р., після чого ввійшов до складу комісії з реорганізації старих шкіл у єдину трудову радянську школу.

Яровий Василь Дем'янович (бл. 1893 – 1920) – виходець із села Березової Луки Миргородського повіту. Один із організаторів Дубчаківського повстання в Миргороді, спрямованого проти терору з боку ЧК і більшовицької влади (квітень 1919 р.). Напередодні повстання служив у червоноармійській частині в Миргороді, керував новоствореною 3-ю сотнею. Миргородське повстання почалося стихійно з того, що В.Яровий під час мітингу в солдатській казармі побив більшовицького агітатора, а солдати Ярового роззброїли продармійців. Яровий роззброїв також штаб полку. В розпал подій став помічником отамана С.Дубчака. Один із підрозділів під його керівництвом розібрав залізничну колію пообіч Миргорода, щоб унеможливити підмогу червоним із боку Полтави й Ромодану. Зі слів комісара В.Волощенка, В.Яровий устиг утекти з Миргорода ще до розгрому штабу Дубчака. Навесні 1919 року він створив у лісі поблизу Комишні свій загін, який паралізував заготівлю хліба більшовиками в Комишнянській і Остапівській волостях. Ідейним керівником загону був М. Яценко (див.). Збройна група Ярового зміцніла настільки, що для боротьби з нею із Полтави було прислано цілий полк, якому вдалося розігнати загін Ярового, а його розрізнені сили відтиснути вглиб лісів, тим самим позбавивши їх активності. В.Яровий розстріляний чекістами 1920 р. в Полтаві. Члени родини Ярових із Березової Луки 1938 р. зазнали репресій.

Яровий Данило Іванович (1903, с. Березова Лука Миргородського повіту – 22.05. 1938), селянин-одноосібник у с. Березовій Луці, 1938 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1958 р.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 267; Несвіцький. – С. 182; Памятная книжка Полтавской губернии на 1910 год; Ревегук В., Кочерга Н. Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. – Ч. 3. – Полтава, 1999. – С. 73; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають (Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади) // Полтавська Петлюріана. – Ч. 5. – Полтава, 2003. С. 144 – 145; Швидько. – С. 202; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 593; Розсоха Л. Миргородська повінь. – С. 168-169 та ін.

Арх.: ДАПО. – Ф. 1502. – Оп.1. – Спр. 151; МКМ. НА. – Спогади В.Волощенка; Спогади М.Шастуна; Спогади О.Чучмая; Нотатки К.І.Зубковської про освіту в Миргороді.

Яропан Павло – у 1779 – 1783 рр. отаман 1-ї полкової сотні Миргородського полку. (Таке прізвище подає дослідник В.Кривошея; либонь, прізвище утворене від власного імені Єрофан).

Ярослави.

Ярослав Іван – 1722 р. устивицький сотник Миргородського полку; 1722 – 1725 рр. дійсний сотник Білоцерківської сотні Миргородського полку. Підписав Коломацькі чолобитні (1723). 1725 р. відправлений командиром над козаками Миргородського полку в Гілянський похід.

Ярослав Гаврило – бл. 1824 – 1830 рр. священик церкви Різдва Христового в м-ку Яреськах.

Яроцькі.

Яроцький (? – раніше 1861) – титулярний радник, житель Миргородського повіту. Дружина Олена Яківна (? – після 1861), була донькою губернського секретаря Якова Деркача (Деркачова).

Яроцька Параска Євдокимівна – з 1931 р. була вчителькою початкової школи в с. Новоселиці.

Яроцький К.М. – миргородський районовий агроном у 1942 – 1943 рр. Автор заміток на агрономічні теми в газеті «Миргородські вісті».

Яроші. (Див. також: Ярошенки).

Ярош Костантій (1753 – 28.06.1791) – сотенний осавул Миргородського полку, жив і «скоропостижно» помер у с. Баранівці.

Ярош Іван – військовий товариш Миргородського полку, житель с. Баранівки (1791).

Ярош Хома – колезький канцелярист (1791), житель Баранівки. Дружина Анастасія.

Ярош Федір Костянтинович – козак, близько 1866 – 1871 рр. мав 80 дес. землі при х. Яроша (в дачі с. Баранівки).

Ярош Борис Самійлович (1858 - ?) – козак, 1913 р. житель х. Майфатихи Баранівської волості, власник 15 десятин землі.

Ярош Павло Самійлович (1865 - ?) – козак, 1913 р. житель х. Майфатихи Баранівської волості, власник 15 десятин землі.

Ярош Ф. – житель Миргорода. В квітні 1914 р. в його будинку збирався місцевий гурток Української соціал-демократичної робітничої партії, у якому читалися заборонені владою газети й журнали українською мовою. (До гуртка входили Семен Бакало, Михайло Токаревський, Микола Кропивний та інші).

Ярош (Яріш) Іван Максимович (1890, м. Миргород – 16.02.1975) – відомий миргородський музика, бандурист, майстер із виготовлення музичних інструментів, художник, самодіяльний артист. Грав на багатьох музичних інструментах. Малоосвічений. На кобзі почав грати ще 1907 р. Був поводирем у кобзаря М.Кравченка, в якого навчився гри. Шульга, сам зробив собі бандуру на ліву руку. Знався з О.Сластьоном, приятелював із бандуристом С.Бець-Харченком. Протягом деякого часу жив на вул. Горбовій (у Ліску). У 20-х рр. мандрував із Миргородською й Полтавською капелами бандуристів. Одружений із Єфросинією Яківною Корецькою, з роду миргородських бандуристів. Мав сестру в с. Братешках. У 70-х рр. жив у Донецькій області; листувався з фольклористом І.Гуриним.

Ярош Петро Дмитрович (1897 – ?) – заможний селянин у с. Портянках, не визнавав радянської влади, через що 1922 р. був позбавлений виборчого права.

Ярош Іван – молодий миргородський поет, кореспондент миргородських газет «Відродження» і «Миргородські вісті» в 1942 – 1943 рр. Автор численних коротких заміток про життя сіл Миргородщини: Кибинців, Шарківщини, Єрок та ін. Автор віршів «Весна», «В різдвяну ніч» та інших поетичних пейзажів.

Хутір Ярошівщина існував на поч. XIX ст. як західне передмістя м. Миргорода. Хутори Ярошів існували в Баранівській і Шишацькій волостях (XIX – поч. XX ст.).

Ярошевич Петро – козак Сорочинської сотні Миргородського полку (1732).

Ярошевські.

Ярошевський (1-а пол. XIX ст.) – дворянин, штабс-капітан, мав сина Олексія.

Ярошевський Олексій – дворянин, мав синів Івана і Василя. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1850 р.

Ярошевський Іван Олексійович – 1874 р. провінційний секретар, помічник миргородського повітового справника при повітовому поліцейському управлінні, 1886 – миргородський справник.

Ярошенки. (Див. також: Яроші).

Левко – козак Андросової сотні Миргородського полку (1649).

Грицько – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Касян – козак сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Пилип – козак Комишанської сотні Миргородського полку (1649).

Матвій – житель Миргородської сотні (1718).

Василь – козак Зуївського куреня Миргородської сотні (1718). Василь із сином Іваном – заможні козаки с. Зуївців Миргородської сотні (1723).

Федір із братом Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Фесько – козак Багацької сотні М.п. (1732).

Федір – омельницький сотенний писар Миргородського полку (1723). Либонь, його стосується наступна інформація.

Федір – кременчуцький сотенний писар Миргородського полку (1732).

Андрій і Микита – зубожілі піші козаки в селі Єрках Миргородського полку (1723). Андрій є також у реєстрі 1732 р., де він записаний третім після отамана села.

Андрій із синами Іваном, Тимофієм, Яцьком і зятем Грицьком Биченком і братом Мартином Святашем – козаки виборні убогі в с. Єрках Миргородської сотні (1752).

Лесько – заможний посполитий у с. Попівці (1723).

Кіндрат – заможний посполитий у с. [Малих] Сорочинцях (1723).

Федір – посполитий середньої заможності в с. Опанасівці Сорочинської сотні (1723).

Матвій – цехмістер ткацького цеху в Миргороді (1732).

Марко – житель с. Попівки, козак Миргородської сотні (1732).

Кіндрат – житель с. Баранівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Гарасим – цеховий у м-ку Устивиці Миргородського полку (1732).

Прокіп – 1737 р. отаман у с. Єрках.

Василь – 1738 р. козак виборний ґрунтовий у с. Ярошах Городиської сотні Миргородського полку. Служив у війську. На його дворі були також хати його зятя Романа і братанича Івана Даниленка.

Михайло – сотенний писар Сорочинської сотні (1763 – 1766).

Микола – дворянин, колезький реєстратор, мав сина Олексія (нар. бл. 1817 р.), який 1830 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Фока – дворянин, колезький реєстратор, 1842 р. віддав свого сина Івана (нар. бл. 1833 р.) до Миргородського повітового училища.

Павло Володимирович – губернський секретар, столоначальник цивільного столу в Миргородському повітовому поліційному управлінні (1864 – 1865). Близько 1852 – 1865 рр. разом із дружиною Меланією Герасимівною мав 31 дес. землі в Марченкових хуторах (у 2-ій частині миргородських полів).

Гаврило Єлисейович – підпоручик, близько 1866 – 1871 рр. мав 63 дес. землі при х. Ярошенка (в дачі с. Баранівки).

Матвій Павлович (бл. 1845 – після 1913) – потомственний дворянин, мав указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1901 р. Житель Миргорода, колезький радник, 1913 р. у відставці. В 1914 – 1915 рр. гласний Миргородської міської думи. Власник 38 десятин землі в Миргородському повіті (1913). До 1917 р. мав на вул. Воскресінській, № 14, два досить заможних будинки (вони стояли на місці колишньої садиби малярів Боровиків-Боровиковських). За перших років радянської влади ці будинки М.Ярошенка були націоналізовані (нині це вул. Воскресінська, № 22). Його діти: Єлизавета, Лідія, Володимир, Микола.

Григорій Олексійович (бл. 1849 – ?) – житель Миргорода, 1874 р. губернський секретар, помічник секретаря з'їзду мирових суддів Миргородського повіту. Член Миргородського народницького гуртка (з 1875 р.). Розповсюджував народницьку літературу, газету «Вперед». Дружив із братами Іваном і Миколою Зубковськими (див.), Іваном Глушком із с. Попівки. У 70-х рр. був членом з'їзду мирових суддів. Миргородський повітовий гласний (1887). Судовий пристав Полтавського окружного суду в Миргородському повіті (1890 –1904); згадується також як судовий слідчий у Миргороді. Член податкового присутствія (1903), член міського «присутствія» з квартирного податку (1904), миргородський міський уповноважений, член Миргородського товариства допомоги бідним (1904 – 1910). За словами О.Сластьона, «заможненький дідич». Мав чин надвірного радника (1900 – 1911). Староста Троїцької церкви м. Миргорода (1903 – 1904). Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911). Жив у правобережній частині Миргорода, на вулиці Гоголівській (за даними 1927 р., це була садиба № 152), перед колишньою Першотравневою площею, що навпроти сучасної військової частини (його садиба була на місці нинішнього багатоквартирного будинку № 162 на вулиці Гоголя). За спогадами миргородців, мав будинок і великий гарний садок; його худобу випасали на острові, де нині санаторій МВС. Раніше 1910 р. володів садибною землею на передмісті Пожежі (між сучасними вулицями Старосвітською, Заливною, Луговою і провулком Старосвітським), згодом ця земля перейшла до дворянина Г.П.Палія. Володів левадою Васильківщиною в цьому ж районі міста (в час приїзду до Миргорода композитора М.В.Лисенка з хором 1902 р. на цій леваді миргородці влаштували гостям пам'ятну «кашу»). Ярошенко входив до кола миргородської інтелігенції (О.Сластьона, І. Зубковського, В. Самійленка). За сприяння його та інших (зокрема, В.Самійленка) 1903 р. композитор М.В.Лисенко взяв на навчання до Київської музично-драматичної школи миргородського співака Михайла Микишу, вихованця Гоголівської школи. Мав синів Бориса, Володимира.

Олександр Олексійович – особистий дворянин, підполковник, 1913 р. жив у х. Ярошевому Баранівської волості, мав 40 десятин землі.

Іван Олексійович – дворянин, 1913 р. жив у х. Ярошевому Баранівської волості, мав 40 десятин землі.

Ярошенко Іван Захарович (бл. 1856 – ?) – дворянин, 1913 р. жив у х. Ярошевому Баранівської волості, мав 60 десятин землі.

Ярошенко Олександра (кінець XIX – початок XX ст.) – за даними літературознавця П.Ротача, письменниця з Миргородщини. Народилася на одному з хуторів поблизу с. Ромодана. Друкувалася в полтавському часописі «Рідний край». (За іншими даними, Ярещенко Олександра – авторка нарису «Ромоданівські хутори» у журналі «Рідний край», 1909, число 44).

Ярошенко [М.И.] – житель Миргорода (початок XX ст.). Потомственний антиквар, добрий знавець старовинного живопису. Близько 1917 – 1920 рр. був членом ініціативної групи зі створення Миргородського краєзнавчого музею.

Ярошенкова – жителька Миргорода, в її будинку 1915 р. було розквартироване відділення 357-го польового запасного шпиталю.

Ярошенко – диякон у с. Шарківщині. 1930 р. в нього було вилучено місцевою владою 12 пудів зерна.

Борис Григорович (бл. 1882 – ?) – дворянин, син надвірного радника Григорія Олексійовича Ярошенка. 1913 р. жив у Миргороді, мав 25 десятин землі.

Володимир Григорович [22.06 (4.07) 1888, м. Миргород – 2.07.1957, м. Київ] – український мовознавець, лексикограф. Походив із дворян, син Григорія Олексійовича. 1912 р. закінчив філологічний факультет Петербурзького університету. В університеті входив до «гуртка українознавства» соціал-демократичного спрямування (разом із П. Балицьким, К.Широцьким, Г.Голоскевичем). В Петербурзі був бібліотекарем українського клубу «Громада». Член УСДРП. Разом із Є.Нероновичем 1913 р. керував у Миргороді українським соціал-демократичним гуртком (Українським робітничим товариством), створював установчі документи соціал-демократичних гуртків. Перебував під

наглядом поліції. Після обшуку його помешкання в Миргороді на вул. Гоголівській, № 152, 22 грудня 1913 р. і після виявлення там недозволеної літератури українською мовою йому було заборонено проживати в Полтавській, Чернігівській і Бессарабській губерніях. Восени 1914 р. він виїхав до Петрограда. По закінченні університету продовжував заняття філологією під керівництвом академіка О.О.Шахматова, займався дослідженням і виданням літописів. Про Ярошенка згадував С.Петлюра в своїх листах до С.Єфремова (1914). У Миргороді дружив із лікарем І.І.Рубцовим. За перших років радянської влади два заможних будинки В.Ярошенка в Миргороді були націоналізовані. У 1924 – 1934 рр. був науковим співробітником АН УРСР. У Києві жив на вул. Львівській (либонь, № 16). 1927 р. був учасником конференції з обговорення проекту українського правопису (із 55 членів цієї комісії 35 осіб були репресовані або померли в 1930-х рр.). В 1934 – 1936 рр. зазнав репресій як член партії УСД – меншовиків. В 1944 – 1957 рр. на редакторській роботі. Автор і редактор підручників для середніх шкіл, праць із української мови, фольклору, лексикографії. Досліджував проблеми молдовсько-українських лексичних зв'язків, української медичної термінології. Дружина – Марія Миколаївна Козиненко, вдова миргородського дворянина Клавдія Олексійовича Козиненка (див.) – була членом УСДП, 1938 р. перебувала під слідством НКВС. В колишньому будинку Ярошенка в правобережній частині Миргорода 1933 року розміщався студентський гуртожиток Миргородського керамічного технікуму, а згодом – житло працівників технікуму; будівля знесена в 70-их роках у зв'язку з будівництвом багатоквартирного будинку № 162 на вул. Гоголя.

Ярошенки – заможні миргородці, в першій чверті XX ст. жили на вулиці Воскресінській (за поворотом на провулок Заливний).

Іван Семенович (за ін. даними, Федорович) – бл. 1935 – 1938 рр. був керівником миргородського міського споживчого товариства. Місцеві комуністи посилали його для «допомоги» при допитах у миргородській тюрмі «ворогів народу».

Хутір Ярошенка існував у Баранівській волості.

Літ.: Реестра 1649 г. – С.261, 257, 259,290; Памятная книжка, 1875. – С. 132; Постановления МУЗС. – 1887. – С.3; Адрес-календарь, 1903. – Миргородский уезд. – С.5; Списки лиц. – С. 1 – 6; Дучинський А. З студентських літ Євгена Нероновича // За сто літ: Зб. – Кн.3. – К., 1928. – С. 286, 288; Тулуб О. Матеріяли до життєпису Володимира Самійленка // Там само. – С.310; УРЕС. – Т.3. – К., 1987. – С.726; Петров Р. [Ротач П.]. Невідома миргородська поетеса // П.п. – 1987. – 14 березня. – № 41 / 42; [Розсоха Л.] Миргородський народницький гурток // Полтавщина: Енциклопедичний довідник. – К., 1992. – С. 545 – 546; Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес. – Миргород, 1996. – С.57; Білокінь С. Музей України. Збірка Потоцького. – К., 2002. – С.35; Листування Опанаса Сластьона. – Запоріжжя, 2010. – С. 122; Присяга М.п. 1732 р. – С. 26, 58; Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – С. 219-223.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 51. – Оп. 3. – Спр. 19350. – Арк. 40 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – І, 54476 – 54478 (28). – Арк. 46 зв.; Архів Миргородського керамічного технікуму. Книга наказів Миргородського силікатного інституту. Розпорядження № 118 від 3.04.1933 р.

Ясени (Ясененки). Пор.: Ясенівські.

Ясен (Ясін) Харко – козак м-ка Сорочинців (1718).

Ясененко Кирик – козак Сорочинської сотні (1718). Він же Ясен Кирик – «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Данила Апостола в м-ку Сорочинцях (1723); убогий піший козак Сорочинської сотні (1723).

Ясен – житель м-ка Сорочинців, 1723 р.

Ясененко Федір із братом Іваном – жителі Сорочинців, «можні середні» козаки Сорочинської сотні (1723). Федір є також у реєстрі 1732 р.

Ясененко Лук'ян – житель м-ка Сорочинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Ясен Степан – козак Сорочинської сотні, «фурманщик», який належав до двору миргородського полковника Павла Апостола (1732).

Ясенівські (Ясеновські). Пор. також: Ясени.

Ясенівський (Ясеновський) Іван Михайлович – дворянин у м-ку Сорочинцях, удівець, 11 січня 1833 р. одружився вдруге з Олександрою Якимівною Хижняк, сорочинською козачкою.

Ясненко (Ясний ?) Остап – посполитий середньої заможності в Хомутці (1723). У XIX ст. був хутір Ясний біля м-ка Хомутця.

Ясникови (Ясниковські).

Ясников Іван – дворянин, житель м-ка Сорочинців (1818).

Ясников Захар Іванович – дворянин у Сорочинцях. Одружений з донькою сорочинського священика Василя Аксюкова (шлюб 19 січня 1830 р. в сорочинській Миколаївській церкві).

Ясников (? – раніше 1852) – штабс-капітан, 1842 р. звільнений штабс-капітан. Дружина Марія Семенівна, 1852 р. вдова, купила у губернського секретаря Пимона Петровича Демидовича 2 селян і 4 десятини землі в м-ку Комишні. Син Петро Ясников, 1842 р. вступив до Миргородського повітового училища.

Ясников (він же Ясниковський) Максим Михайлович – поміщик м-ка Комишні, штабс-капітан. Указ Герольдії про затвердження в дворянстві 1844 р. Діти його: Петро, Григорій, Платон, Олексій, Микола, Юліана, Мотрона, Катерина. 1866 р. його спадкоємці наділяли в Комишні землею 27 душ селян, які належали їм до реформи. Близько 1864 – 1871 рр. його спадкоємці мали землю: 69 дес. у х. Ясниковського і ще 51 дес. біля Комишні.

Ясников Максим – штабс-капітан, поміщик м-ка Комишні (1884). Поблизу Комишні був хутір Ясниковий, що належав до парафії комишанської Преображенської церкви (1902).

Ясникова Єлизавета – дворянка, жителька м-ка Комишні (здогадно, в середині XIX ст.). Її будинок стояв на стовповій дорозі. З травня по вересень 1877 р. в будинку Ясникової тимчасово (у зв'язку з перебудовою й розширенням училищної будівлі) розміщалося Комишанське парафіяльне училище. Наприкінці XIX ст. на тому місці розміщалася садиба вчителя Івана Горбенка.

Літ.: ПГВ. – 1852. – № 35. – Отд.2. – С. 383; Постановления МУЗС. – 1884. – С. 74; Список дворян. – С. 782; Белогриц-Котляревский. – Прим., с. 4.

Арх.: РДІА. – Ф. 1291. – Оп. 2. – Спр. 312; ДАПО. – Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 167. – Арк. 108 зв.; Алфавит дач. – Арк. 61 зв.

Ясникольські.

Ясникольський Давид Павлович – 1808 р. поручик, нагороджений золотою шпагою з надписом «За хоробрість». У 1810 – 1821 рр. титулярний радник, городничий м. Миргорода.

Ясникольський Михайло Давидович – статський радник. 1849 р. одержав свідоцтво Герольдії про надання йому дворянства.

Яснопольські.

Яснопольський Григорій – військовий канцелярист, у 1719 – 1722 рр. – на посаді господаря гетьманського двору; в листопаді 1719 року був посланий до Миргородського полку для вчинення ревізії посполитих.

Яснопольський Лука – 1752 р. військовий канцелярист, «повірений» лубенського полковника Петра Апостола в Миргородській полковій канцелярії.

Яснопольський Леонід Миколайович (1873 – 1957) – українець, православний, із дворян. Освіта – юридичний факультет Санкт-Петербурзького університету (1895). Депутат 1-ї Держдуми від Полтавської губернії. Гласний Полтавського губернського земства. 1906 р. брав участь у виданні газети «Полтавщина». Член партії конституційних демократів; у 1918 – 1921 рр. підтримував Добровольчу армію. Професор, експерт із фінансових питань, викладав у вишах Харкова й Києва. Від 1925 р. – дійсний член АН УСРР. Працював у кількох закладах у галузі економіки й виробничих потужностей.

Ястребинський Микола Дмитрович (нар. 1912, сел. Ромодан) – Герой Радянського Союзу. 1943 р. був призваний до лав Червоної армії. Брав участь у боях з білофінами, в боях за Сталінград і Дніпро. Був поранений. Мав численні нагороди. Звання Героя отримав 20.12.1943 р.

Яськи.

Ясько Михайло Іванович (бл. 1883 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Великій Обухівці, мав 25 десятин землі.

Ясько Федір Дем'янович (бл. 1880 – ?) – житель с. Великої Обухівки, козак. За радянських часів його родина була розкуркулена.

Ясько Іван Михайлович (1905, с. Велика Обухівка – ?) – селянин-одноосібник у Великій Обухівці, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Яхни (Яхненки).

Яхненко Андрій – козак Лубенської сотні Миргородського полку (1649).

Яхненко – під час Української революції керував великим партизанським кавалерійським загоном, який він розпустив у Криму після вступу німецьких військ (квітень 1918 р.). В середині 1930-их рр. служив у Миргороді начальником районної міліції. За даними Полтавського УНКВС, був залучений Г.Ечком до підпільної повстанської діяльності в Миргороді.

Хутір Яхнівщина на поч. XX ст. існував між селами Радченками і Куцівщиною.

Яценки.

Яценко Савка – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Яценко Сахнович – знатний козак, один із «зацних рицеров» козацького товариства в Миргороді (17.03.1650 р.).

Грицько і Юсько (Йосько) – козаки, 1649 р. служили в складі сотні Кирика Попівського в Миргородському полку.

Степан – до 1715 р. комишанський сотник Гадяцького полку. Гадяцький полковник Іван Чарниш завдавав йому кривд («на гармате держал невинне») і змістив з посади сотника. (Після 1715 р. сотником був Іван Крупка).

Андрій – козак у с. Зуївцях (1718).

Филон – козак Багацької сотні Миргородського полку (1723).

Степан – 1723 р. отаман с. Обухівки Сорочинської сотні. Мав брата Григорія.

Роман – заможний посполитий у м-ку Сорочинцях (1723).

Явтух (Євтух) – 1725 р. бурмистер м. Миргорода. Ймовірно, його стосується наступна інформація:

Євтух і Михайло – посполиті середньої заможності в Миргороді (1723).

Мартин – належав до поспільства Миргородської сотні (1718); бурмистер Миргорода (1732).

Василь – убогий посполитий у Миргороді 1723 р.

Стецько – житель с. Милюшок, козак Миргородської сотні (1732).

Харко – житель с. Обухівки, козак Сорочинської сотні (1732).

Демко – житель с. Савинців, козак Сорочинської сотні (1732).

Василь – міщанин м-ка Шишаків (1732), либонь, заможний.

Іван – комишанський сотник Гадяцького полку (1728 – 1736).

Яценко – комишанський волосний засідатель (1859 – 1861).

Яценки – власники Яценкового хутора на території Попівської волості, неподалік від с. Грем'ячої; на початку ХХ ст. там налічувалося 3 господарства.

Яценкова Агафія Матвіївна – козачка, близько 1862 – 1865 рр. мала 86 дес. землі в с. Довгалівці,

Андрій Григорович (1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Савинцях, мав 22 десятини землі.

Гаврило Михайлович (бл. 1840 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Лізках Комишанської волості, мав 29 десятин землі.

Степан Михайлович (1842 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 19 десятин землі.

Василь Михайлович (бл. 1845 – ?) – козак, комишанський волосний старшина (1899). 1913 р. жив у м-ку Комишні, мав 33 десятини землі.

Роман Федорович (1854 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Яценків Попівської волості, мав 49 десятин землі.

Павло Іванович (1863 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Стовбиному Попівської волості, мав 19 десятин землі.

Омелян Іванович (1874 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Веселому Хомутецької волості, мав 70 десятин землі.

Василь Михайлович – селянин, хомутецький волосний старшина (1900).

Олександр Петрович (1875 – ?) – козак, житель Миргорода, близько 1889 р. одержав початкову освіту. В 1899 – 1913 рр. служив завідувачем сільськогосподарського складу (землеробських знарядь) при Миргородській повітовій земській управі. Доглядач («смотритель») приміщення для арештантів, підпорядкованого повітовій земській управі (1901 – 1910). Член Миргородського товариства допомоги бідним (1904). Член Миргородського сільськогосподарського товариства (1911), власник 16 десятин землі.

Захар Петрович – закінчив Полтавську фельдшерську школу. З 1904 р. фельдшер міської дільниці Миргородської земської лікарні. 1908 р. фельдшер Комишанської волості.

Іван Іванович (бл. 1877 – ?) – козак, житель с. Довгалівки Хомутецької волості, 1913 р. мав 50 десятин землі. 1915 р. власник цегельні (5 робітників) при м-ку Хомутці.

Василь Гаврилович (не пізніше 1888 – ?) – козак, закінчив Комишанське училище. Близько 1892 р. служив помічником писаря в Комишанському волосному правлінні. 1913 р. жив у х. Яценків Комишанської волості, мав 19 десятин землі.

Іван Гаврилович (не пізніше 1888 – ?) – козак, 1913 р. жив у х. Яценків Комишанської волості, мав 17 десятин землі.

Яценко [В.А.] – у січні 1917 р. виконував обов'язки бухгалтера Миргородського міського громадського банку.

Яценко – 1910 р. закінчив 4 класи Миргородської чоловічої гімназії.

Яценко Олександр Олександрович – викладач чистописання, малювання й креслення в В.Сорочинській учительській семінарії (перші десятиліття ХХ ст.).

Яценко Х.Х. – випускник ХІ випуску Великосорочинської вчительської семінарії 1918 р.

Захар Петрович – відповідальний працівник Миргородського повітового продовольчого комітету, був помічником І.Бабича, начальника ешелону з 42 вагонів цінного продовольства, який миргородські комуністи в червні 1919 р. методами «воєнного комунізму» відправили з Миргорода як «подарунок миргородців» до більшовицької Москви.

Яценко – заможний селянин у с. Осовому (перша чверть ХХ ст.).

Матвій Маркович – після поразки Миргородського повстання під проводом С.Дубчака (див.) 1919 р. разом із В. Яровим (див.) керував повстанським загоном «лісовиків» петлюрівського спрямування, який діяв у Комишнянських і Попівських лісах. Миргородські комуністи називали Яценка «максималістом». Загін Яценка боровся проти більшовицьких діячів, здійснював напади на транспорти з хлібом, який вивозили з України до більшовицької Росії та для Червоної армії. Активними членами загону була родина Тригубенків (див.). Коли в Комишню увійшли денікінці, загін Яценка було розпущено, а самого керівника призначено на посаду комишанського волосного старшини. Подальша доля М.Яценка не відома. У вересні 1929 р., коли велося слідство Лубенським окружним судом над учасниками повстанських загонів, М.Яценко не був розшуканий.

Яценко Іван Павлович – селянин, за часів гетьмана П.Скоропадського був старшиною селища Комишні. Згодом був убитий разом із донькою.

Яценко Володимир Григорович (нар. 1909 р.) – житель Миргорода (жив на правобережжі Миргорода, навпроти тюрми). 1927 р. був членом бюро Медведівського осередку ВЛКСМ у Миргороді, «комдитрух» (відповідальний за комуністичне виховання серед дітей). У 20-х рр. займався ліквідацією неписьменності в Хомутці. В 1930 – 1932 рр. – «агітпроп», «культпроп», член бюро Миргородського райкому комсомолу, уповноважений із колективізації. Автор спогадів «Рассказ о расстреле в период мятежа Дубчака» – про події 1919 р. (зберігаються в Миргородському краєзнавчому музеї, записані рукою краєзнавця А.Аббасова). Був під упливом більшовика М.М.Кирпосенка.

Хутори Яценків на поч. ХХ ст. існували в Комишанській і Попівській волостях.

Літ.: Реестра 1649 г. – С. 257, 262, 263, 288; Адрес-календарь, 1900. – С. 16; Белогриц-Котляревский. – С. 20, 76; Личный состав. – С. 9; К.С. – 1905, лютий. – С. 132; Отчет МУЗУ. – 1905. – С. 286; Местный агрономический персонал. – 1911. – С. 115; Списки лиц. – С. 1 – 6; Розсоха Л. Про бандитів дум не складають (Повстанський рух на Миргородщині у перші роки радянської влади) // Полтавська Петлюріана. – Число 5. – Полтава, 2003. – С. 144; Швидько. – С. 170, 181, 182, 184, 297; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23, 32, 38.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 323. – Оп. 1. – Спр. 114. – Арк. 10 зв.; ІР НБУВ НАНУ. – Ф. 290. – Спр. 2913. – Арк. 80; ДАПО. – Ф. 2113. – Оп.1. – Спр. 74; МКМ. ОФ. - № 9916 / р-7822; МКМ. НА. – Спогади М.Шастуна; Спогади Яценка; Приватний архів Т.С.Сироти (м. Миргород).

Яцун Василь – отаман селянського повстанського загону, який протягом 1921 – 1922 рр. діяв у районі с. Лютеньки Гадяцького повіту. Загін базувався в урочищі Дубина біля Лютеньки, до сфери його дії потрапляли також північно-східні терени Миргородського повіту. Ліквідація загону Яцуна сталася 13 серпня 1922 р. Отаманові вдалося врятуватися. Але наприкінці вересня 1922 р. його заарештували чекісти на станції Гоголевому, подальша доля невідома. Уцілілі рештки його загону приєдналися до повстанського отамана Василя Довгого (район сіл Ковалівки і Романівки).

Яцути (Яцюти).

Яцута Лев Федорович – колезький реєстратор, письмоводитель канцелярії миргородського повітового предводителя дворянства (1850 – 1851).

Яцута Лідія Львівна – закінчила Полтавську Маріїнську жіночу гімназію. З 1896 р. на службі в Миргородському повіті. В 1896 – 1901 рр. помічниця вчительки, а згодом учителька Миргородського жіночого початкового народного училища; в 1904 – 1910 рр. – помічниця вчительки Миргородського парафіяльного жіночого училища.

Яцьковичі.

Яцькович Андрій – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Яцькович Федір – райця Миргородського магістрату (1656).

Яцькович Грицько – полковий осавул Миргородського полку (травень 1672 р.).

Яцюки.

Яцюк Улас – козак Устивицької сотні (1718), у спискові сотні записаний третім після сотенної старшини. Улас із сином Данилом – козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723). Данило є також у реєстрі сотні 1732 р.

Яцюк Захар Максимович (1848 – ?) – козак, 1913 р. жив у м-ку Устивиці, мав 17 десятин землі.

Ячні (Яшні).

Ячний Мартин (у публікації Г.Швидько хибно – «Ягний») – «можний середній» козак Миргородської полкової сотні (1718 – 1723).

Ячний Мартин – житель с. [Малих] Сорочинців, козак Миргородської сотні (1732).

Ячний Кирило – заможний козак с. Гаркушинців (1723). 1732 року Ячний Кирик – отаман с. Гаркушинців Миргородської сотні. В ревізії села 1738 р. Ячний Кирик із братом Хведором – виборні козаки с. Гаркушинців, малогрунтові; в ревізії записані першими.

Ячний Омелько (в публікації Г.Швидько хибно – «Ясний») із сином Іваном – козаки середньої заможності Говтв'янської сотні Миргородського полку (1723).

Ячний Андрій – житель Миргорода (1750 - 1756), городовий козак, мав підсусідка Трохима Москаля. Близький приятель миргородських старшинських родин Бровків і Короленків.

Ячний Мартин – житель Миргорода (1738, 1750), виборний козак, убогий, разом із зятем Феськом, сином Андрієм і внуком Власом 1750 р. мали 1 двір, 4 хати.

Ячний Василь (бл. 1725 – ?) – «з чиновницьких дітей». Із 1759 р. на службі в Миргородському полку. Сотенний писар. Значковий товариш (1783).

Ячний Василь (1733 – ?) – на службі в Миргородському полку з 1748 р. на посаді канцеляриста, сотенного писаря. Значковий товариш (1776 – 1783). У походах не був. По скасуванні Миргородського полку не виявив бажання служити далі. Володів 12 душами чол. ст. Мав брата Івана.

Ячний Влас (? – раніше або 1786) – можливо, внук Мартина Ячного. Значковий товариш Миргородського полку, житель Миргорода. Зять сотенного отамана Григорія Короля (Короленка). Мав 2 дочок: Марію (1774 р. н.) і Феодосію (1776 р. н.), які 1786 р., по смерті їхнього батька Власа жили у своєї баби, вдови Марії Данилівни Королихи, були парафіянами Троїцької церкви.

Ячний Іван (1749 – ?) – походив із козаків. На службі в Миргородському полку з 1766 р. канцеляристом, 1772 р. – сотенний писар першої Миргородської сотні, з 1776 – значковий товариш. У походах не був. Після скасування Миргородського полку (1783) покинув військову службу. Мав підданих – 6 душ чол. ст. 16 лютого 1774 р. одружився в м-ку Яреськах із Ганною Мартинівною Трощинською.

Ячний Григорій (друга пол. XVIII ст.) – миргородський житель, козак. Очевидно, був одружений із грузинкою: вона була родичкою миргородського грузина Гордія Давидошвілова.

Ячний Остап (Євстафій) – житель Миргорода. Дружина Степанида. Мали сина Федора (хрестили 16 квітня 1785 р.

у Воскресінській церкві Миргорода; «восприємником» був Давид Мікеладзе, грузинський протопіп) і доньку Ганну (нар. 1791, хрещеною матір'ю була дружина купця Марія Григорівна Шереметцова).

Ячний Семен Андрійович – військовий товариш, 1781 р. мав хутір (3 хати посполитих) у першій Миргородській сотні. 1787 р. володів частиною с. Зубівки (разом із секунд-майором Остроградським і колезьким асесором Іваном Римшею); мав 11 душ в урочищі Ячнівський хутір Миргородського повіту. 1787 р. продав генерал-майорові князеві Миколі Георгійовичу Ратієву свій луг «в дачи Миргородской за Ярмаковским бродом в Ивашковом Куте». Жив у с. Зубівці (1791). Дружина Васса, померла 1791 р. в Зубівці, де й похована.

Ячний Григорій – колезький канцелярист при миргородському городничому (1793).

Ячна Агафія – жителька Миргорода (1791), торгувала воском, сальними свічками.

Ячна Марія – 1792 р. стала в Троїцькій церкві м. Миргорода хрещеною матір'ю новонародженої Параскеви – доньки миргородського дворянина Федора Короленка і його дружини Пелагеї.

Ячний Петро Васильович – губернський секретар (1804 – 1825), писар у Миргородському повітовому суді (1804), підсудок цього суду (1805 – 1811). Титулярний радник (бл. 1818), поміщик м. Миргорода. 1830 р. мав землю біля Миргорода – «в дачах Устивицьких». Мав сина Сергія (нар. бл. 1806 р.), який з 1818 р. навчався в Миргородському повітовому училищі.

Ячний Василь Васильович (? – раніше 1833) – корнет. Мав доньку Килину, яка 23 травня 1833 р. одружилася з підпоручиком Йосипом Йосиповичем Устимовичем.

Ячна Олена – 1815 р. виховувалась у Харківському Товаристві Благодіяння («Общество Благотворения»), нагороджена похвальною грамотою. (Правителем справ Товариства тоді був Григорій Квітка).

Ячний – відставний майор, житель Миргородського повіту (1845).

Ячний Максим Васильович – майор, близько 1862 – 1866 рр. разом із дружиною Олександрою мали 174 дес. землі в х. Ячного і в х. Люльченковому, а також 3 дес. в дачах м-ка Устивиці. Сини: Михайло, Володимир, Семен. Указ Герольдії про надання дворянства 1850 р.

Яшний Самійло Харитонович (1813, Миргород – бл. 1909, там само) – кобзар, жив у Миргороді. Походив із старовинного козацького роду Миргородського полку. Грати навчився від народного музики С.Кошового. Був пан-майстром місцевої кобзарсько-лірницької організації. Виконував думи, народні пісні, псалми. 1885 р. з ним у Миргороді познайомився мистецтвознавець В.Горленко. С.Яшний кобзарював до глибокої старості. 1903 р. О.Г.Сластьон виконав його графічний портрет, а 1909 р. записував думи в його виконанні на фонограф. Яшний був учителем кобзаря М.С.Кравченка. Відомий також як майстер-медовар.

Яшний Григорій – у середині XIX ст. староста Воскресінської церкви м. Миргорода. Мав сина Федора.

Ячний Лаврентій Микитович (1843 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Мар'янській Устивицької волості, мав 45 десятин землі.

Яшний Федір Григорович (сер. – 2 пол. XIX ст.) – жив у Миргороді в Ліску. Мав синів Василя і Якова.

Яшний Василь Федорович (14.08.1877, Миргород – 20.08.1961, там само) – син Федора Григоровича. Козак середніх статків, мав 6 десятин землі на Харківці й за містом. Перед колективізацією встиг продати землю. Жив у Ліску (нині вул. Боровиковського, 95), з 1911 р. – збудував хату на Личанці (нині № 39). Одружений із Меланією Георгіївною Панаско (див.). Мали 8 дітей, але вижили тільки син Василь і донька Агафія.

Яшний Василь Васильович (29.01.1905, Миргород – 27.10.1995, там само) – син Василя Федоровича, на початку 30-х рр. – один із перших трактористів у Миргороді. На початку 30-х рр. закінчив курси трактористів у с. Попівці. Про нього є згадка у вірші П.Тичини «Пісня трактористки». Жив на вул. Колгоспній (нині № 27). Наставник на курсах трактористів у Миргороді 1938 р. Був одружений з Марією Яківною Ксьонз. Мали сина Валентина й доньку Ганну (працювала на курорті медсестрою, була одружена Федором Івановичем Холодом, курортним музикантом). В.В.Яшний похований у Миргороді, на Дранках.

Яшна Агафія Василівна (6.02. (18.02) 1911, Миргород – 24.03.1990, м. Полярний Мурманської обл.; похована в Миргороді) – одна з перших миргородських жінок-бандуристок, співачка (альт), декламаторка, самодіяльна драматична акторка. Народилася в Ліску (нині вул. Боровиковського, 95), в родині козаків Василя Федоровича Яшного і Меланії Георгіївни Панаско. Дитинство минуло на Личанці (буд. № 17, нині № 39). Закінчила 3 класи 4-ї школи на Личанці. З 13-річного віку ходила до хору церкви Іоанна Богослова. Навчалася гри на бандурі в І.І.Скляра та І.М.Скляра. Учасниця Миргородської капели бандуристів у 30-х – 50-х рр. XX ст., талановита декламаторка. Багато гастролювала, працювала в філармоніях міст Душанбе, Ташкенту, Алма-Ати, Комсомольська-на-Амурі, Владивостоку, Благовіщенська, Архангельська, Свердловська, Смоленська, Ворошиловграда. Під час війни працювала артисткою в Омську й Читі, виступала в госпіталях, у військових частинах. 1962 р. повернулася до Миргорода, до виходу на пенсію працювала на заводі мінеральних вод. Була активною учасницею хору ветеранів праці і драматичної трупи при Миргородському будинку культури. Талановита вишивальниця. Була в першому (громадянському) шлюбі з миргородським бандуристом Василем Фроловичем Захарченком (див.) , дітей не мала; у другому шлюбі – з цирковим артистом Дмитром Дмитровичем Андріюком (сценічне псевдо – Андржиєвський), мали доньку Вікторію Дмитрівну Яшну (1945 р. н., в шлюбі Шарко). Бандуристка похована в Миргороді, поблизу церкви Іоанна Богослова.

Яшні – родина в с. Овнянці в І пол. XX ст. Хутір Ячний існував біля с. Овнянки. Члени роду були народними знахарями, які лікували зіллям.

Яшний – голова хліборобської спілки в х. Рибальському (серпень 1943 р.).

Можливо, до цього роду належали також:

Ячний Ілля Мартинович – у 1824 – 1831 рр. служив учителем у Таврійській гімназії. З 1832 р. радник Чернігівської казенної палати. Статський радник (1843). Мав синів Михайла (нар. 1840), Миколу (нар. 1846), дочок Марію та Єлизавету, можливо, ще інших дітей.

Мусій Ілліч (бл. 1849 – ?) – землевласник Золотоніського повіту.

Ячний (Ячник) Матвій Романович (1885, с. Яківчинці, Білорусь – ?) – із селян, жив у Миргороді, плановик Миргородської райкоопспілки. 1931 р. був заарештований, 1932 р. засуджений за ст. 54 до 3 р. позбавлення волі умовно. Реабілітований 1989 р.

Хутір Ячний існував у Миргородській і Устивицькій волостях.

Літ.: Месяцослов. – 1804. – С. 214; Сын Отечества. – 1815. – Т.XLIX. – С. 147; Модзалевский. – Т.1. – Ч. 3. – С. 405 – 406; Списки лиц. – 1 – 6; Українські народні думи. – Т.1. – К., 1927. – С.CLXI; Описи КН. – С. 122, 250; Митці України. – С. 683; Швидько. – С. 22, 109; Швидько-2. – С. 76, 118; Реабілітовані історією. Кн. 4. – С. 602; Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – С. 130 – 131; Присяга М.п. 1732 р. – С. 23.

Арх.: ЦДІАУК. – Ф. 64. – Оп. 1. – Спр. 429. – Арк. 50 зв.; Ф. 127. – Оп. 1014. – Спр. 124. – Арк. 9, 44; Ф.193. – Оп.1. – Спр. 2931. – Арк. 75-76 зв., 99-102 зв.; Ф. 736. – Оп.1. – Спр. 91. – Арк. 56; Спр. 92. – Арк. 45 зв. – 46; Ф. 990. – Оп.1. – Спр. 1766. – Арк. 5; ДАПО. – Ф. 958. – Оп.1. – Спр. 1. – Арк. – 83 зв.; Ф. 1011. – Оп.1. – Спр. 157. – Арк. 38; Спр. 174. – Арк. 13 зв., 84 зв.; Ф. 1050. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 48, 49, 92 зв.; Архів В.Д.Шарко, доньки бандуристки Агафії Яшної (м. Миргород).

Яшевський Іван – наказний власівський сотник Миргородського полку (1723), сотенний хорунжий Власівської сотні (1732).

Яшні (див.: Ячні).

Ященки. (Див. також: Мельники-Ященки; Пор.: Ющенки).

«Іван Ященко Мельниченко» – козак полкової сотні Миргородського полку (1649).

Ященки Грицько, Дорош, Іван, Фесько – козаки сотні Гаврила Гладченка Миргородського полку (1649).

Ященко (Ясченко) Назар – козак Хорольської сотні Миргородського полку (1649).

Ященко Іван – козак Устивицької сотні Миргородського полку (1649).

Ященко Степан – козак с. Обухівки Сорочинської сотні (1718).

Ященко Микита з синами Грицьком та Іваном – «можнійші» козаки Устивицької сотні Миргородського полку (1723).

Ященко Самійло – козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1718). (Дослідник Д.Вирський вважає його тотожним Самійлові Старому (Самійлові Стефановичу) – яреськівському сотникові 1722 – 1723 рр.

Ященко Роман – убогий піший козак Яреськівської сотні Миргородського полку (1723).

Ященко Роман Леонтійович. Дослідник Д.Вирський називає його яреськівським сотником (1710 – 1719, 1725 наказний, 1730, 1732, 1738). Либонь, це Роман Леонтієв, він же Леонтієвич (див.) – яреськівський сотник.

Ященко Кіндрат – житель м-ка Сорочинців, цехмістер ткацького цеху (1732).

Ященко Василь – 1738 р. козак-підпомічник убогий у с. Милюшках.

Ященко Мефодій Іванович (1866 – ?) – козак, 1913 р. жив у с. Петрівцях, мав 15 десятин.

Ященко Юхим Павлович (1884, с. Петрівці – ?) – селянин-одноосібник у с. Дібрівці, 1930 р. був засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання в Північний край. Реабілітований 1990 р.

Ященко Трохим Дмитрович (1885, с. Мусіївка, нині Хорольського району – ?) – походив із селян, мав початкову освіту. В 1923 – 1930 рр. був священиком УАПЦ. На початку 30-х рр. жив у Миргороді, працював рахівником артілі «Воля робітника» на цегельному заводі. 13 березня 1933 р. був заарештований, засуджений за ст. 54 до 3 р. заслання до Казахстану. Реабілітований 1989 р.

Ященко Корній Кіндратович (1886, с. Петрівці – 8.01. 1938) – походив із селян, мав початкову освіту. Жив у с. Петрівцях, працював різноробом за наймом. 1937 р. був засуджений за ст. 54 до розстрілу. Реабілітований 1989 р.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ

Адрес-календарь, 1891. – Адрес-календарь. Общая роспись начальствующих и прочих должностных лиц по всем управлениям в Российской империи на 1891 год. – Часть II. СПб., 1891.

Адрес-календарь, 1900. – Адрес-календарь и справочная книжка Полтавской губернии на 1900 год. Составлен Д.А.Иваненко. – Полтава, 1900.

Адрес-календарь, 1903. – Адрес-календарь и справочная книжка Полтавской губернии на 1903 год. – Полтава, 1903.

Адрес-календарь, 1904. – Адрес-календарь и справочная книжка Полтавской губернии на 1904 год. – Издание Полтавского губернского статистического комитета. – Миргородский уезд. – Полтава, 1904.

Акти Полтавського полкового суду. – Акти Полтавського полкового суду 1668 – 1740 рр.: збірник актових документів. – Книга перша. – Підготували до видання І.П.Чепіга, У.М.Штанденко. – К.: Наукова думка, 2017.

Алфавит дач. – Алфавит дач планов Генерального и Специального межеваний. Миргородский уезд (1860 – 1886 г.г.) // Российский государственный архив древних актов. – Ф. 1354. – Оп. 381. – 160 арк.

Архів Коша. – Архів Коша Нової Запорозької Січі. Опис справ. 1713 – 1776. – К.: Наукова думка, 1994.

Архів Коша-1. – Архів Коша Нової Запорозької Січі: Корпус документів. – Т.1. – К., 1998.

Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина. – Астряб М.Г. Войсковая и городовая старшина в Малороссийских полках в 1725 году // Труды Полтавской ученой архивной комиссии. – Вып. 14. – Полтава, 1916. – С. 71 – 83.

Астряб М.Г. Земли церквей. – Астряб М.Г. Земли церквей Лубенского духовного правления в 1787 году // Труды Полтавской ученой архивной комиссии. – Вып. 10. – Полтава, 1913.

АТП Полтавщини. – Адміністративно-територіальний поділ Полтавщини (1648 – 2012): довідник. – Полтава: АСМІ, 2012. – 399 с.

Барвинский. – Барвинский В.А. Генеральное следствие о маетностях Миргородского полка. 1729 – 1730 гг. // Труды Полтавской Ученой Архивной комиссии. – Вып.9. – Полтава, 1912.

Белогриц-Котляревский. – [Белогриц-Котляревский Николай]. Историческое обозрение Комышанского (преобразованного в двухклассное) сельского народного училища за время его пятидесятилетнего существования. С 1843 по 1893 год. Свящ. Николая Белогриц-Котляревского. – Комышна. – Типография Ш.В.Шиковой в Миргороде. – 1893. – 87 с.; примечания – 53 с.

Бобринский. – Дворянские роды, внесенные в общий гербовник Всероссийской империи. Составил гр. Александр Бобринской. – Ч.1, Ч.II. – СПб.: Тип. М.Стасюлевича, 1890.

Борзаківський. – Борзаківський П., Ладинський П. Журнал, тобто насущна записка справ, що траплялися у військовій Генеральній канцелярії від смерті ясновельможного його милості пана Іоанна Скоропадського // Київська старовина. – 1994. – № 3. – С. 17 – 48.

Бульвінський А.Г. Українсько-російські взаємини... – Бульвінський А.Г. Українсько-російські взаємини 1657 – 1659 років в умовах цивілізаційного розмежування на Сході Європи. – К., 2008.

Ваше превосходительство! – Ваше превосходительство! Автобиография и другие документы из архива основателя Миргородского курорта – земского врача, действительного статского советника, генерала – Ивана Андреевича Зубковского. – К.: СМП «Аверс», 2008.

Ведение полку Гадяцкого. – Ведение полку Гадяцкого городов, сел и деревень // Труды ПУАК. – Вып. 11. – Полтава, 1914.

Величко. – Величко С. Літопис / Переклав з книжної української мови В.Шевчук. – Т.1, 2. – К.: Дніпро, 1991.

Вересаев. – Вересаев В.В. Гоголь в жизни: Систематический свод подлинных свидетельств современников. – Харьков: Прапор, 1990.

Виноградов. – Виноградов И.А. Новые мемуарные источники о Гоголе // Гоголевский вестник. – Вып.1. – Москва: Наука, 2007.

Военно-статистическое обозрение. – Военно-статистическое обозрение Российской империи. – Т. XII. – Ч. 3. Полтавская губерния. – СПб., 1848.

Воспоминания и рассказы. – Воспоминания и рассказы деятелей тайных обществ 1820-х годов. – Т.1. – М.: Издательство Всесоюзного общества политкаторжан и ссыльно-поселенцев. – 1931.

Врачебно-санитарная хроника. – Врачебно-санитарная хроника. Издание Миргородского уездного земства. – Вып. 1 – 3. – Миргород, 1915; Вып. 4 – 6. – Миргород, 1916; Вып. 7 – 9. – Миргород, 1917.

Вся Полтава и губерния. – Вся Полтава и губерния. На 1913 год: Адресная и справочная книга. Издание М.А. Ямпольского. – Полтава, 1913.

Гадяцкая полковая канцелярия. – [Л.П.] Гадяцкая полковая канцелярия 40-х годов XVIII ст., ее состав и содержание. Сообщ. Л.П. // Киевская старина. – 1887, август. – Т. XVIII.

Гайдамацький рух. – Гайдамацький рух на Україні в XVIII ст.: Збірник документів. – Київ: Наукова думка, 1970.

Гиляровский. – Гиляровский В. По следам Гоголя // В.А.Гиляровский. Сочинения в четырех томах. – Т.2. – М., 1989.

Годун Н. Кобзарство Миргородщини. – Годун Наталія. Кобзарство Миргородщини (Матеріали до довідника) // Сторінки історії Миргородщини: Збірник наукових праць. – Вип. 2. – Полтава: Рік, 2001. – С.139 – 169.

Горгидзе. – Горгидзе М.Ф. Грузины в Петербурге: Страницы летописи культурных связей. – Тбилиси: Мерани, 1976.

Губернский служебник. – Губернский служебник, или список генерал-губернаторам, правителям, поручикам правителя, председателям уголовной и гражданской палат и дворянским предводителям в 47 наместничествах (губерний) (1777 – 1796 г.). – Составлен кн. Н.Туркестановым. – СПб., 1869.

Дабижа. – Дабижа А.В. Роспись рода Горленков, составленная по фамильным родословным и поминальным спискам, грамотам и документам Горленковского архива А.В.Дабижа. – [Без місця вид.]. – 1885. – С. I – XII.

ДАПО. – Державний архів Полтавської області.

Дашкевич. – Дашкевич Я. Гетьманська Україна // Пам'ятки України. – 1990. – № 2.

Дашкевич Я. Берлін, квітень 1791 р. – Дашкевич Я.Р. Берлін, квітень 1791 р. Місія В.В.Капніста. Її передісторія та історія // Український археографічний щорічник. Нова серія. – Вип. 1. – Український археографічний збірник. – Т.4. – К.: Наукова думка, 1992. – С. 220 – 260.

Дворянский адрес-календарь 1897 – Дворянский адрес-календарь на 1897 год / Изд. Н.В.Шапошникова. – СПб., 1896. – 338, 132 с.

Ділова документація Гетьманщини. – Ділова документація Гетьманщини XVIII ст.: Збірник документів. – К.: Наукова думка, 1993.

Дневник П.Д.Апостола. – Дневник Петра Даниловича Апостола (май 1725 – май 1727) // Киевская Старина. – 1895. – Июль, август. – Т. L. – С. 100 – 155.
Дорога до рідного дому. – Шупик О.Д., Білан С.М., Ошека В.І. Дорога до рідного дому. (Історія села Попівки Миргородського району Полтавської області). – Вид. 2-е, доповн. – Полтава, 2013. – 292 с.
Другий Собор УАПЦ – Другий Всеукраїнський Православний Церковний Собор УАПЦ 17 – 30 жовтня 1927 року / Упорядники: С.Білокінь, І.Преловська, І.Старовойтенко. – К., 2007. – 699 с.
Енциклопедія українознавства: Словникова частина (в 11 т.) / Наукове товариство імені Шевченка; гол. ред. проф., д-р Володимир Кубійович. – Париж; Нью-Йорк: Молоде життя; Львів; Київ: Глобус, 1955 – 2003.
Епістолярна спадщина Яворницького. – Епістолярна спадщина академіка Д.І.Яворницького. – Випуск 1. Листи вчених до Д.І.Яворницького. – Дніпропетровськ: Гамалія, 1997. – 888 с.; Випуск 2. Листи діячів культури до Д.І.Яворницького. – Дніпропетровськ: [без вид.], 1999. – 460 с.; Випуск 3: Листи музейних діячів до Д.І.Яворницького. – Дніпропетровськ: АРТ-ПРЕС, 2005. – 740 с.; Випуск 4: Листи Д.І.Яворницького до діячів науки і культури. – Дніпропетровськ: АРТ-ПРЕС, 2005. – 500 с.; Випуск 5: Листи рідних, друзів і знайомих до Д.І.Яворницького. – Дніпропетровськ: АРТ-ПРЕС, 2010. – 952 с.; Випуск 6: Листи друзів, приятелів і знайомих до Д.І.Яворницького. – Дніпропетровськ: АРТ-ПРЕС, 2012. – 848 с.
Єфимов В. – Єфимов Володимир. Це все – ми: Рід Єфимових. – Дніпропетровськ: Пороги, 2004. – 604 с.
Земская медицина. – Земская медицина и заболеваемость населения Миргородского уезда, Полтавской губернии, в 1911 году. Составил врач К.И.Горянов. – Миргород: Типография Ш.В.Шик, 1912.
З.П. – Газета «Зоря Полтавщини».
Иваненко Д.А. Записки и воспоминания. – Иваненко Д.А. Записки и воспоминания 1888 – 1908 г.г. – Издание редакции «Полт. голос». – Полтава, 1909. – Перевидання редакції газети «Полтавський вісник». Репринтне видання. – Полтава: Видавництво «Полтава», 2003.
Из семейной хроники. – Из семейной хроники Гоголей: Мемуары О.В.Гоголь-Головни. – Редакция и примечания В.А.Чаговца // Издательство газеты «Киевская мысль». – К., 1909.
Иофанов. – Иофанов Д. Н.В.Гоголь. Детские и юношеские годы. – К., 1951.
ІР НБУВ НАНУ – Інститут рукопису Національної Бібліотеки України ім. В.І.Вернадського Національної Академії наук України.
Ищенко Владимир. Встречи (воспоминания). 1986. – Рукописний зошит. Із приватного архіву (с. Мальці).
Клировая книжка. – Клировая книжка Полтавской епархии на 1902 год. – Полтава, 1902.
КМА. – Києво-Могилянська академія в іменах XVII – XVIII ст.: Енциклопедичне видання. – К.: Києво-Могилянська академія, 2001.
Ковган, Ханко. – Ковган В., Ханко В. Миргородський державний керамічний технікум ім. М.Гоголя: Історичний нарис. – Миргород, 1996.
Козак С. Історія української діаспори. – Козак Сергій. Історія української діаспори на сторінках часопису «Українські вісті» (Німеччина, 1945 – США, 2000): систематичний покажчик змісту: у 3-х т. / Сергій Козак. – Т. 1, т. 2. – Київ: Ярославів Вал, 2017.
Коллард Ю. Спогади юнацьких днів. – Юрій Коллард. Спогади юнацьких днів. 1897 – 1906. – Торонто: Срібна сурма, 1972.
Коротенко В. – Коротенко В.В., Стеблин-Каменский И.М., Шумков А.А. Стеблин-Каменские (Стеблинские, Стеблин-Каминские): опыт историко-генеалогического исследования. – СПб.: ВИРД, 2005.
Кострубіна. – Кострубіна Л.М. Муравйови-Апостоли вдома й на чужині. – Полтава: Оріяна, 2004.
Кривошея. Ч.1. – Кривошея В.В. Українська козацька старшина. Частина 1. Урядники гетьманської адміністрації: Реєстр. – К., 1997.
Кривошея. Ч.2. – Кривошея В.В. Українська козацька старшина. Частина 2. Синодики як джерело до козацько-старшинської генеалогії. – К., 1998.
Кривошея-3. – Кривошея В.В., Кривошея І.І., Кривошея О.В. Українська козацька старшина. Частина 3. Книга 1. Значне військове товариство. Бунчукове товариство. – К.: Стилос, 2008. – 154 с.; Книга 2. Військове товариство. – К.: Стилос, 2008. – 126 с.; Книга 3. Значкове товариство. – К.: Стилос, 2008. – 170 с.
Кривошея. Неурядова старшина. – Кривошея В.В., Кривошея І.І., Кривошея О.В. Неурядова старшина Гетьманщини. – К.: Стилос, 2009. – 432 с.
Кривошея. Енциклопедія. – Кривошея В.В. Козацька старшина Гетьманщини: енциклопедія. – К.: Стилос, 2010. – 792 с.
Кривошея Ір. Урядова. – Кривошея Ірина. Урядова та неурядова старшини Гадяцького полку в другій половині XVII – першій третині XVIII ст. // Київська старовина. – 2012. - № 3. – С. 22 – 32.
К родословной Гоголей-Яновских. – Модзалевский В.Л. К родословной Гоголей-Яновских // Труды Полтавской Ученой Архивной комиссии. – Вып.1. – Полтава, 1905.
К.С. – «Киевская старина» (1882 – 1906); «Київська старовина» (з 1992 р.).
Ксензенко Сергей. К истории рода Зарудных. – Ксензенко Сергей. К истории рода Зарудных. Из семейного архива Скибинских // Труды ПУАК. – Вып. 15. – Полтава, 1917.
Кубанейшвили, Д.Г. – Кубанейшвили С. Давид Гурамишвили в Грузинском гусарском полку. – Тбилиси, 1955.
Курдиновский. – Курдиновский И. Село Портянки Миргородского уезда // Полтавские епархиальные ведомости. – 1872. – Часть неофициальная. - № 9. – С. 325 – 332; № 10. – С. 360 – 367.
Лаппо-Данилевский К.Ю. Семья Лаппо-Данилевского: истоки и традиции / К.Ю. Лаппо-Данилевский // Клио. – 2013. – № 12. – С. 94.
Левицкий, Отчет. – Левицкий О. Отчет об осмотре старинных храмов в г. Полтаве и в мм. Богачке и Шишаках Миргородского уезда // Чтения в историческом обществе Нестора Летописца. – Кн.17. – К., 1903.
Листування Сластьона. – Листування Опанаса Сластьона / Упорядники: о. Юрій Мицик, Інна Тарасенко. – Запоріжжя, 2010. – 236 с.
Личный состав. – Личный состав малороссийской козацкой старшины в 1725 г. // Киевская Старина. – 1904, июль-август.
Лохвицька ратушна книга. – Лохвицька ратушна книга другої половини XVII ст.: збірник актових документів. – К.: Наукова думка, 1986. – 223 с.
ЛУ. – Газета «Літературна Україна».
Лукомский. – Лукомский В.К., Модзалевский В.Л. Малороссийский гербовник. – СПб., 1914.
Майстренко І. Історія мого покоління. – Майстренко Іван. Історія мого покоління: Спогади учасника революційних подій в Україні. – Едмонтон, 1985. – 416 с.
Мазанов. – Мазанов П. Полтавский институт благородных девиц. 1818 – 1898. – Полтава, 1899.
Малорос. книги. – Малороссийские переписные книги 1666 года. С послесловием Ал. Лазаревского. – К., 1900.

Маляр П. Чайка. – Маляр Павло. Золотий дощ: роман-трилогія. Чайка: перша книга трилогії. – Детройт, США. – 1965. – 127 с.
Маляр П. Перевесники. – Маляр Павло. Золотий дощ: роман-трилогія. Перевесники: друга книга трилогії. – Торонто: Нові дні, 1968. – 145 с.
Маляр П. Поема про Улянку. – Маляр Павло. Золотий дощ: роман-трилогія. Поема про Улянку: третя книга трилогії. – Детройт, 1975. – 119 с.
Маляр П. Хліб. – Маляр Павло. Хліб: повість. – Детройт: Прометей, 1954. – 215 с.
Мартирологія українських церков. –Т.1. – Мартирологія українських церков. Т. І: Українська Православна Церква: Документи, матеріяли, християнський самвидав України. / Упоряд. Осип Зінкевич, Олександер Воронин, слово митр. Мстислава, передм. Аркадія Жуковського. — Торонто-Балтимор: Смолоскип, 1987.
Марченко К.В. Храми моїх православних предків: Свято-Покровська церква с. Мальці / К.В.Марченко. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2016. – 104 с.
Маслійчук. – Маслійчук В. Козацька старшина слобідських полків другої половини XVII – першої третини XVIII ст. – Харків: ВД «Райдер», 2003.
Материалы к оценке. – Материалы к оценке земель Полтавской губернии. Естественно-историческая часть. Отчет Полтавскому губернскому земству. – Вып. X. Миргородский уезд. – Издание Полтавского губернского земства. – СПб., 1891. – 69 с.
МГК. – Газета «Миргород – гоголівський край» (м. Миргород).
Месяцослов. – Месяцослов с росписью чиновных особ в государстве, на лето от Рождества Христова 1804. – СПб., 1804; Месяцослов с росписью чиновных особ, или общий штат Российской империи на лето от Рождества Христова [1812, 1813, 1829]; Месяцослов и общий штат Российской империи на 1833 г. – СПб., 1833.
Миргородський керамічний технікум. – Миргородський керамічний технікум: Історія, діячі, навчальний процес / Матеріали ювілейної наукової конференції. За редакцією мистецтвознавця В.Ханка. – Миргород, 1996.
Митці України. – Митці України: Енциклопедичний довідник. – К., 1992.
Мицик. З документів. – Мицик Ю., о. З документів гетьманів І.Самойловича та І.Мазепи // Сіверянський літопис. – 2001. – № 6. – С. 18 – 37.
Місто Полтава в Румянцевському описі. – Місто Полтава в Румянцевському описі Малоросії 1765 – 1769 рр. – Упорядник Юрій Волошин. – К.: «Наш час», 2012. – 576 с.
МКМ – Миргородський краєзнавчий музей.
МКМ. НА. – Миргородський краєзнавчий музей. Науковий архів.
МКМ. ОФ. – Миргородський краєзнавчий музей. Основний фонд.
МКМ. БФ. – Миргородський краєзнавчий музей. Бібліотечний фонд.
Модзалевский В. Иван Чарныш. – Модзалевский В. Иван Чарныш и Михаил Милорадович // Киевская Старина. – 1905. – Т. LXXXVIII, февраль.
Модзалевский. – Модзалевский В.Л. Малороссийский родословник. – Т.1. – К., 1908; Т.2. – К., 1910; Т.3. – К., 1912; Т.4. – К., 1914; Т. 5. Вип. 1 – 5. - К. – СПб.: Изд-во ВИРД, 1996 – 2004.
Моргун. – Моргун О. Шевченко на Миргородщині // Рідне слово. – Ч. 3-4. – Мюнхен – Карльсфельд, 1946.
М. п. – Миргородський полк.
Наказы. – Наказы малороссийским депутатам 1767 года и акты о выборах депутатов в Комиссию сочинения Уложения. – Издание «Киевской старины». – К., 1889.
Несвіцький. – Несвіцький О.О. Полтава у дні революції та в період смути 1917 – 1922 рр. – Полтава, 1995.
НТЕ. – Журнал «Народна творчість та етнографія».
Обзор состояния. – Обзор состояния земской медицины в Миргородском уезде. – Полтава, 1880.
Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа. – Оглоблин О. Гетьман Іван Мазепа та його доба. – 2-е доповнене видання. – Нью-Йорк – Київ – Львів – Париж – Торонто. – 2001.
Описи КН. – Описи Київського намісництва 70 – 80 років XVIII ст. – К.: Наукова думка, 1989.
Отчет МУЗУ. – Отчет Миргородской уездной земской управы.
Отчет об агрономической помощи. – Отчет об агрономической помощи населению Миргородского уезда в 1912 году. – Миргород, 1912.
Отчет Благотворительного общества. – Отчет «Благотворительного общества издания общеполезных дешевых книг» за 1906 год. – СПБ., 1907.
Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии. – Очерк истории Переяславско-Бориспольской епархии (1733 – 1785) в связи с общим ходом малороссийской жизни того времени: Опыт церковно-исторического исследования Владимира Пархоменко. – Полтава, 1908.
Очерк помещичьего хозяйства. – Очерк помещичьего хозяйства в Миргородском уезде. Приложение к сборнику по хозяйственной статистике Полтавской губернии. – Полтава, 1890.
Очерки помещичьего хозяйства. – Очерки помещичьего хозяйства в уездах Гадячском и Лубенском. – Полтава, 1886.
Павленко С. Оточення гетьмана Мазепи. – Павленко Сергій. Оточення гетьмана Мазепи: соратники та прибічники. – К.: КМ Академія, 2004. – 604 с.
Павловский И.Ф. Исторический очерк. – Павловский И.Ф. Исторический очерк Петровского Полтавского кадетского корпуса (1840 – 1890). По официальным данным составил И.Ф.Павловский. – Полтава, 1890.
Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства. – Павловский И.Ф. К истории полтавского дворянства (1802 – 1902): Очерки по архивным данным с рисунками. – Т.II. – Полтава, 1907.
Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь. – Павловский И.Ф. Краткий биографический словарь ученых и писателей Полтавской губернии с половины XVIII века. – Полтава, 1912.
Павловский И.Ф. Полтавцы. – Павловский И.Ф. Полтавцы: Иерархи, государственные и общественные деятели и благотворители. – Полтава, 1914.
Павловский И.Ф. Описание городов. – Павловский И.Ф. Описание городов Полтавской губернии и их окрестностей 1810 г. // Труды ПУАК. – Вып. 15. – Полтава, 1917.
Павловский И.Ф. Статистические сведения. – Павловский И.Ф. Статистические сведения о Полтавской губернии сто лет назад // Труды ПУАК. – Вып. 2. – Полтава, 1905.
Падалка Л. Прошлое Полтавской территории. – Падалка Л.В. Прошлое Полтавской территории и ее заселение. – Полтава, 1914. – 237 с.
Памятная книжка, 1865. – Памятная книжка Полтавской губернии за 1865 год. Составлена П.Бодянским. – Полтава, 1865.

Памятная книжка 1874. – Памятная книжка Полтавской губернии за 1874 год. – Полтава, 1875.
Памятная книжка, 1910. – Памятная книжка Полтавской губернии на 1910 год. – Полтава, 1910.
Памятная книжка МНП, 1865. – Памятная книжка Министерства народного просвещения на 1865 год. – СПб., 1865. – 584 с. + 28 с.
Панашенко. – Панашенко В. Військові товариші // Київська старовина. – 1998. – № 3.
ПГВ. – Полтавские губернские ведомости.
ПЕВ. – Полтавские епархиальные ведомости.
ПЄВ. – Полтавські єпархіальні відомості.
ПЕД. – Полтавское Епархиальное Древлехранилище. Указатель с описанием выдающихся письменных и вещественных памятников церковной старины Полтавской Епархии. Составил заведующий Полтавским Епархиальным Древлехранилищем священник В. Трипольский. – Полтава: Электрическая типография Г. И. Маркевича, 1909.
Пивовар А. – Пивовар А.В. Поселення Задніпрських місць до утворення Нової Сербії в документах середини XVIII століття. – К.: Академперіодика, 2003.
П.п. – Газета «Прапор перемоги» (м. Миргород).
Письма Гоголя. – Письма Н.В.Гоголя. / Ред. В.И.Шенрока. В четырех томах. – Издание А.Ф.Маркса. – Т.1. – СПб., 1902.
Плохинский, Иноземцы. – Плохинский М. Иноземцы в старой Малороссии. – Ч.1. Греки, цыгане, грузины. – М., 1905.
Полтавська область. – Історія міст і сіл УРСР. Полтавська область. – К., 1967.
Полтавщина. – Полтавщина: Енциклопедичний довідник. – К.: Українська енциклопедія, 1992.
Поменник Софії Київської. – Поменник Софії Київської: Публікація рукописної пам'ятки другої половини XVIII – першої чверті XIX ст. / Упорядкування на вступні статті Оксани Прокоп'юк. – К., 2004. – 264 с.
Постановления МУЗС. – Постановления Миргородского уездного земского собрания.
Придворный месяцослов. – Придворный месяцослов на лето от Рождества Христова […]. – СПб., […]. (Залежно від року).
Приложение к трудам. – Приложения к трудам редакционных комиссий для составления Уложения о крестьянах, выходящих из крепостной зависимости. – СПб., 1860. – Т. V.
Присяга М.п. 1718 р. – Присяга Миргородського полку 1718 року / Опрацювали Д.Вирський і Р.Москаленко. – К.: Інститут історії України НАН України, 2012. – 233 с.
Присяга М.п. 1732 р. – Присяга Миргородського полку 1732 року. Опрацювали Дмитро Вирський і Роман Москаленко. – Київ: Інститут історії України Національної Академії наук України, 2011. – 105 с.
Продолжение списка дворян. – Продолжение списка потомственных дворян, изданного Полтавским Дворянским Депутатским Собранием в 1898 году. – Полтава, 1904.
ПУАК. – Полтавская Ученая Архивная комиссия.
РДАДА. – Російський державний архів давніх актів.
РДІА. – Російський Державний Історичний Архів.
Реабілітовані історією. – Реабілітовані історією. Полтавська область. – Кн. 2. – Київ – Полтава: Видавництво АСМІ, 2004. – 720 с.
Реабілітовані історією. Кн. 3. – Реабілітовані історією. Полтавська область. – Книга третя. – Київ – Полтава: Видавництво АСМІ, 2005. – 720 с.
Реабілітовані історією. Кн. 4. – Реабілітовані історією. Полтавська область. – Книга четверта. – Київ – Полтава: Видавництво АСМІ, 2006. – 736 с.
Ревегук В. За волю України. – Ревегук В. За волю України: Нариси історії повстансько-партизанської боротьби на Полтавщині в 1917 – 1923 рр. – Полтава, 2007. – 300 с.
Ревегук В. Отамани полтавського краю. – Ревегук Віктор. Отамани полтавського краю – борці за волю України: Нариси з історії. – Полтава: Дивосвіт, 2011. – 260 с.
Ревегук В. Полтавщина. – Ревегук В.Я. Полтавщина. Протибільшовицький Рух опору 20-30-х років XX століття: нариси історії / В.Я.Ревегук. – Полтава: Полтавський літератор, 2016. – 306 с.
Ревегук В. Миргородщина в часи визвольних змагань українського народу 1917 – 1921 рр.: нариси з історії / В.Я.Ревегук. – Полтава: Дивосвіт, 2020. – 300 с.
Ревегук В., Кочерга Н., Миргородське повстання. – Ревегук В., Кочерга Н., Миргородське повстання 1 – 4 квітня 1919 р. // Полтавська Петлюріана. – Число 3. – Полтава, 1999.
Реестра 1649 г. – Реестра всего Войска Запорожского после Зборовского договора с королем польским Яном Казимиром, составленные 1649 года, октября 16 дня и изданные по подлиннику О.М.Бодянским. – Издание Императорского общества истории и древностей российских при Московском университете. – М., 1875.
Реєстр В.З. – Реєстр Війська Запорозького 1649 року. Транслітерація тексту. К.: Наукова думка, 1995.
Реєстр 1744 р. – Реєстр козацької старшини 1744 р. // Київська старовина. – 1992. – № 5.
РЕІУ. – Радянська енциклопедія історії України. – Т. 1 – 4. – К., 1969 – 1972.
Репресовані діячі УАПЦ. – Репресовані діячі Української Автокефальної Православної Церкви (1921 – 1939): біографічний довідник / Упорядники І.В.Бухарєва, В.М.Даниленко, В.М.Окіпнюк, І.М.Преловська. – К.: Смолоскип, 2011. – 184 с.
Ровинский. – Ровинский Д.А. Подробный словарь русских гравированных портретов. – Т. 1 – 4. – СПб., 1886 – 1889.
Розсоха Л. Гоголівські Яреськи. – Розсоха Людмила. Гоголівські Яреськи: Нові матеріали до історії родини Гоголів-Яновських та її оточення // Сторінки історії Миргородщини: Збірник наукових праць. – Вип. 2. – Полтава, 2001.
Розсоха Л. Грузини в Україні. – Розсоха Людмила. Грузини в Україні. Шляхами Давида Гурамішвілі: Монографічне дослідження. – В двох книгах. – Миргород, 2005.
Розсоха Л. З історії миргородських вулиць. – Розсоха Л. З історії миргородських вулиць. – К.: Вид-во ВБ «Аванпост-прим», 2012. – 304 с.
Розсоха Л. Миргородська старовина. – Розсоха Людмила. Миргородська старовина: Дослідження. Статті. Нариси. Розвідки. – Кобеляки: Кобеляки, 2002.
Розсоха Л. Села і хутори Миргородщини. – Розсоха Людмила. Села і хутори Миргородщини XVII – XX століть: Матеріали до історико-топонімічних студій. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2008. – 234 с.
Розсоха Л. Миргородщина козацька і гоголівська. – Розсоха Людмила. Миргородщина козацька і гоголівська. – К.: ТОВ «ВБ Аванпост-прим», 2009. – 396 с.
Розсоха Л. Миргородські історичні етюди. – Розсоха Людмила. Миргородські історичні етюди / Л.О.Розсоха. – Гадяч: Вид-во «Гадяч», 2014.
Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи. – Розсоха Л. Миргородські кобзарі й бандуристи / Л.О.Розсоха. – Миргород: ТОВ «Видавництво Миргород», 2015. – 240 с.

Розсоха Л. Миргородська повінь. – Розсоха Л. Миргородська повінь: Миргородщина в Українській революції 1917 – 1921 років / До 100-річчя миргородського повстання 1919 року під проводом Сергія Дубчака / Л.О.Розсоха. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2019. – 186 с.

Розсоха Л. Предківщина. – Розсоха Л. Предківщина: з історії Миргородського краю / До 100-річчя Миргородського краєзнавчого музею / Л.О.Розсоха. – Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2020. – 226 с.

Роспись рода Горленков // Киевская старина. – 1886, июнь.

Роспись чиновных особ. – Роспись чиновных особ в государстве при начале сего 1773 года. – [Без місця і року вид.].

Ротач П. Розвіяні по чужині. – Ротач Петро. Розвіяні по чужині. Полтавці на еміграції: Короткий біобібліографічний довідник. – Полтава: Верстка, 1998.

Ротач П. Полтавська Шевченкіана. – Ротач Петро. Полтавська Шевченкіана: Спроба обласної (крайової) Шевченківської енциклопедії. У двох книгах. – Кн. 1: А- К. – Полтава: Дивосвіт, 2005; Кн.2: Л – Я. – Полтава: Дивосвіт, 2009.

Селянський рух. – Селянський рух на Україні 1850 – 1861 рр.: збірник документів і матеріалів. – К.: Наукова думка, 1988.

Скалацький. Пошуки. – Скалацький Кім. Пошуки. Знахідки. Відкриття. – К.: Родовід, 2004.

Списки дворян, 1913. – Списки дворян Полтавской губернии. Опубликованные в Полтавских Губернских ведомостях. 1913 года. – Полтава, 1913.

Списки дворян, 1916. – Списки дворян Полтавской губернии. Опубликованные в Полтавских Губернских ведомостях. – Полтава, 1916.

Списки лиц. – Списки лиц, имеющих право участия в избирательных собраниях и съездах для выбора земских гласных по Миргородскому уезду на трехлетие с 1913 года. Составлены Миргородской уездной земской управой. Исправленные по постановлению земской управы 31 мая 1913 года // Полтавские губернские ведомости. – 1913. – 13 июля. - № 56. – С. 1 – 6.

Список дворян, 1898. – Список дворян, внесенных в Дворянскую родословную книгу Полтавской губернии. – Полтава, 1898.

Список докторов медицины. – Гл.Л. Список докторов медицины из малороссов, практиковавших в России в XVIII столетии // Киевская старина. – 1896, март.

Список чинам. – Список чинам гражданского управления Полтавской губернии. – Полтава: В типографии Полтавского губернского правления, 1850. — С. 41 – 45.

Сповідальні розписи Преображенської церкви с. Петрівців. – Сповідальні розписи Преображенської церкви села Петрівців з 1758 року по 1805 рік: Рукопис. – Миргородський краєзнавчий музей. – Без пагінації.

Справочная клировая книга. – Справочная клировая книга по Полтавской епархии на 1912 год. – Полтава, 1912.

Справочная книжка 1908 – Справочная книжка по Полтавской губернии на 1908 год. – Полтава, 1908.

Тинченко Я. Офіцерський корпус. – Тинченко Я. Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917 – 1921). – К.: Темпора, 2007.

Уездные предводители. – Уездные предводители дворянства Полтавской губернии с открытия губернии по 1850 год // Полтавские губернские ведомости. – 1850. – № 49.

Українське козацтво. – Українське козацтво: Мала енциклопедія. – Київ: Генеза; Запоріжжя: Прем'єр, 2002.

УЛЕ. – Українська літературна енциклопедія. – К.: Українська Енциклопедія. – Т.1. – 1988; Т.2. – 1990; Т.3. – 1995.

УІЖ. – Український історичний журнал.

УРЕ. – Українська Радянська енциклопедія.

Устименко. Село Зуевцы. – [Устименко Т.М.] Село Зуевцы Миргородского уезда, Полтавской губернии. Историко-этнографический очерк Т.М.Устименко. Приложение к отчету Миргородской уездной земской управы за 1893 год. – Полтава: Типография губернского правления, 1894. – 131 с.

Фабрично-заводская промышленность по Полтавской губернии. – Полтава, 1905. – Миргородский уезд. – С. 140 – 158.

Ханко В. Словник мистців. – Ханко Віталій. Словник мистців Полтавщини. – Полтава: ВАТ Видавництво «Полтава», 2002.

Ханко В. Миргородський мистецький словник. – Ханко Віталій. Миргородський мистецький словник (кінець XVII – початок XXI сторіччя): Персоналії. – Полтава, 2005.

ЦДІАУК – Центральний Державний Історичний архів України в м. Києві.

Чаговец В. О Гоголе. – Чаговец В. О Гоголе и его предках. – К., 1902.

Частная переписка И.Р.Мартоса. – Частная переписка Ивана Романовича Мартоса // Киевская Старина. – 1897, июль – август.

Черейский. – Черейский Л.А. Пушкин и его окружение. – Изд. 2-е. – Л.: Наука, 1989.

Черкаський. – Черкаський В.М. Панас Мирний: Біографія. – К.: Наукова думка, 1983.

ЧИОНЛ. – Чтения в Историческом обществе Нестора Летописца.

Швидько. – Швидько Ганна. Компут і ревізія Миргородського полку 1723 р. – Дніпропетровськ, 2004.

Швидько-2. – Швидько Г.К. Миргородський полк за переписом 1738 року // Січеславський альманах: Збірник наукових праць з історії українського козацтва. – Випуск 2. – Дніпропетровськ: Національний гірничий університет, 2006. – С. 73 – 119.

Швидько-3. – Швидько Г.К. Миргородський полк за переписом 1738 року (Продовження) // Січеславський альманах. – Випуск 3. – Дніпропетровськ: Національний гірничий університет, 2008. – С. 6 – 44.

Шенрок. – Шенрок В.И. Материалы для биографии Гоголя. – Т.1. – М., 1892; Т.2. – 1893; Т.4. – 1897.

Шишаччина. – Шишаччина: Історико-краєзнавчий біографічний довідник. – Шишаки, 1999.

Щоденник Є.В.Гоголь. – Щоденник Є.В.Гоголь (Бикової), В.І.Бикова, М.І.Бикової (Рахубовської) // Київська старовина. – 1998. – № 4. – С. 85 – 93.

Эварницкий. – Эварницкий Д.И. Преображенская церковь в м. Больших-Сорочинцах Полтавской губернии, где крестили Гоголя // Исторический Вестник. – 1902, февраль.

ПЕРЕЛІК АБРЕВІАТУР І СКОРОЧЕНЬ СЛІВ У ТЕКСТІ ТА ДЖЕРЕЛАХ

Арк. – аркуш
Арх. – архівні джерела
бл. – близько
БФ. – бібліотечний фонд
Вип. – випуск
ДАПО – Державний архів Полтавської області
дес. – десятина
Див. – дивитися
Дн. – Дніпропетровськ
ДПУ – Державне політичне управління
жін. ст. – жіноча стать
ін. – інше, інші
інв. – інвентарний
ІР НБУВ НАНУ – Інститут рукопису Національної бібліотеки України ім. В.І.Вернадського Національної академії наук України
К. – Київ
Л. – Ленінград
Літ. – література
МГК – «Миргород – гоголівський край» (газета)
м. – місто
м-ко – містечко
МКМ.НА – Миргородський краєзнавчий музей. Науковий архів
МКМ.ОФ – Миргородський краєзнавчий музей. Основний фонд
М. – Москва
МУЗС – (рос.) «Миргородское уездное земское собрание»
МУЗУ – (рос.) «Миргородская уездная земская управа»
нар. – народився, народження
НКВС – Народний комісаріат внутрішніх справ
N – невідомий на ймення
Од. зб. – одиниця збереження
Отд. – отдел
ОФ. – основний фонд
ПЄВ – «Полтавські єпархіальні відомості»
Пор. – порівняти
Поч. – початок
П.п. – «Прапор перемоги» (газета).
р. – рік; річка
р.н. – рік народження
рр. – роки
рос. – російський
с. – село
С. – сторінка
СВУ – Спілка Визволення України
Сер. – середина
СПб. – Санкт-Петербург
Спр. – справа
ст. – століття; стаття
с/р – сільська рада
с/ш – середня школа
УАПЦ – Українська автокефальна православна церква
УІЖ – «Український історичний журнал»
Ф. – фонд
ф-т – факультет
х. – хутір
ЦДІАУК – Центральний державний історичний архів України в м. Києві
ЧК – російськомовна абревіатура («Чрезвычайная комиссия»)
чол. ст. – чоловіча стать

ПРО АВТОРКУ

Людмила Розсоха – це творчий псевдонім **Людмили Олександрівни Россохи** (з дому Боровок) – літературознавця, краєзнавця, генеалога, музейного працівника, журналістки, публіцистки, громадської діячки, просвітниці, педагога.

Народилася 21 жовтня 1947 року в селі Козачці Зміївського району на Харківщині. Закінчила філологічний факультет Харківського державного університету (1970). Зазнала утисків від комуністичної влади за свої національно-демократичні переконання. Від 1972 р. живе в Миргороді. Працювала вчителькою української мови та літератури, науковим співробітником Миргородського літературно-меморіального музею Давида Гурамішвілі, методистом із роботи громадських музеїв. В 1997 – 2016 роках – заступник директора з наукової роботи Миргородського краєзнавчого музею. Має 40 років музейного стажу.

Активна учасниця боротьби за Незалежність України в 1989 – 1991 роках. Член Народного Руху України з 1989 р. Створювала перші організації національно-демократичного спрямування, редагувала першу незалежну демократичну газету Миргорода. Авторка циклу радіопередач національно-просвітницького змісту на міському радіо, багаторічний лектор. 1999 року одержала звання «Людина року – 1999» загальноміського рейтингу популярності в номінації «Журналіст року». Нагороджена вищою нагрудною відзнакою Народного Руху України «За заслуги перед українським народом» II ступеня (2011). Має козацьке звання булавного в Миргородському районовому козацькому товаристві «Миргородський полк Українського козацтва».

Відзначена почесним званням Заслужений працівник культури України (2009). Лауреат літературно-мистецьких премій ім. Антона Шевченка (2005), ім. Володимира Малика (2012) та премії ім. Самійла Величка (2013). Має вищу відзнаку Народного Руху України «За заслуги перед українським народом» II ступеня (2011), медаль «30 років Незалежності України».

Авторка численних книжок і брошур із літературознавства, історії й краєзнавства. Окремими виданнями вийшли книжки Л.Розсохи:

«Миргородська старовина» (2002)
«Грузини в Україні. Шляхами Давида Гурамішвілі» (2005)
«Козацькі місця на Миргородщині» (2007)
«Села і хутори Миргородщини XVII – XX століть» (2008)
«Сорочинський Святомихайлівський монастир» (2008)
«Миргородщина козацька і гоголівська» (2009)
«З історії миргородських вулиць» (2012)
«Миргородські історичні етюди» (2014)
«Миргородські кобзарі й бандуристи» (2015).
«Миргородська повінь: Миргородщина в Українській революції 1917 – 1921 років» (2019).
«Предківщина: з історії Миргородського краю» (2020).

Брошури:

«Миргородський музей Давида Гурамішвілі» (1977)
«Миргородський краєзнавчий музей. 90» (Авторка тексту, 2010)
«Перекази про Тараса Шевченка на Миргородщині» (2014)
«Миргородська трагедія 1941 року» (2016)
«З історії села Попівки доби Української революції 1917 – 1921 років» (2017).

У співавторстві видано брошури:

«Михайло Токаревський» (2003)
«Миргородське повстання 1919 року під проводом С.Дубчака» (2008).
«Павло Маляр» (2010).

Укладачка збірників спогадів:

«Іван Гурин: лексикограф, фольклорист, етнограф, педагог, громадський діяч» (2010)
«Антон Шевченко» (2015).

Л.Розсоха – авторка понад 580 наукових, науково-просвітницьких, довідкових статей і публікацій у численних збірниках, альманахах, енциклопедіях, часописах.

Інші псевдоніми – Л.Боровок, Л.Козачка, Л.Ксьонз.

З М І С Т

ПЕРЕДМОВА 3
Використання джерел 5
Специфіка подання матеріалу 8
МИРГОРОДСЬКИЙ РОДОВІДНИК 10
А 11
Б 28
В 105
Г 144
Д 213
Е 262
Є 263
Ж 269
З 278
І 306
Ї 320
Й 321
К 322
Л 462
М 520
Н 590
О 612
П 640
Р 719
С 758
Т 851
У 889
Ф 896
Х 910
Ц 933
Ч 940
Ш 964
Щ 997
Ю 1001
Я 1005
СПИСОК СКОРОЧЕНЬ ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ 1032
ПЕРЕЛІК АБРЕВІАТУР І СКОРОЧЕНЬ СЛІВ У ТЕКСТІ ТА ДЖЕРЕЛАХ 1037
ПРО АВТОРКУ 1038

Науково-довідкове видання

Людмила Олександрівна Розсоха

Миргородський родовідник

У авторській редакції
Верстка – Р.М. Попик
Обкладинка – Р.П. Прохоров

Підписано до друку 08.08.2022.
Формат 60х84/8. Папір офсетний. Друк цифровий.
Друк. арк. 130. Умов. друк. арк. 121. Обл.-вид. арк. 117.
Наклад 50 прим. Зам. № 3479/1.

Віддруковано з оригіналів замовника.
ФОП Корзун Д.Ю.
Свідоцтво про державну реєстрацію фізичної особи-підприємця
серія В02 № 818191 від 31.07.2002 р.

Видавець ТОВ «ТВОРИ».
Свідоцтво про внесення суб’єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої
продукції серія ДК № 6188 від 18.05.2018 р.
21034, м. Вінниця, вул. Немирівське шосе, 62а.
Тел.: 0 (800) 33-00-90, (096) 97-30-934, (093) 89-13-852, (098) 46-98-043.
e-mail: info@tvoru.com.ua
http://www.tvoru.com.ua